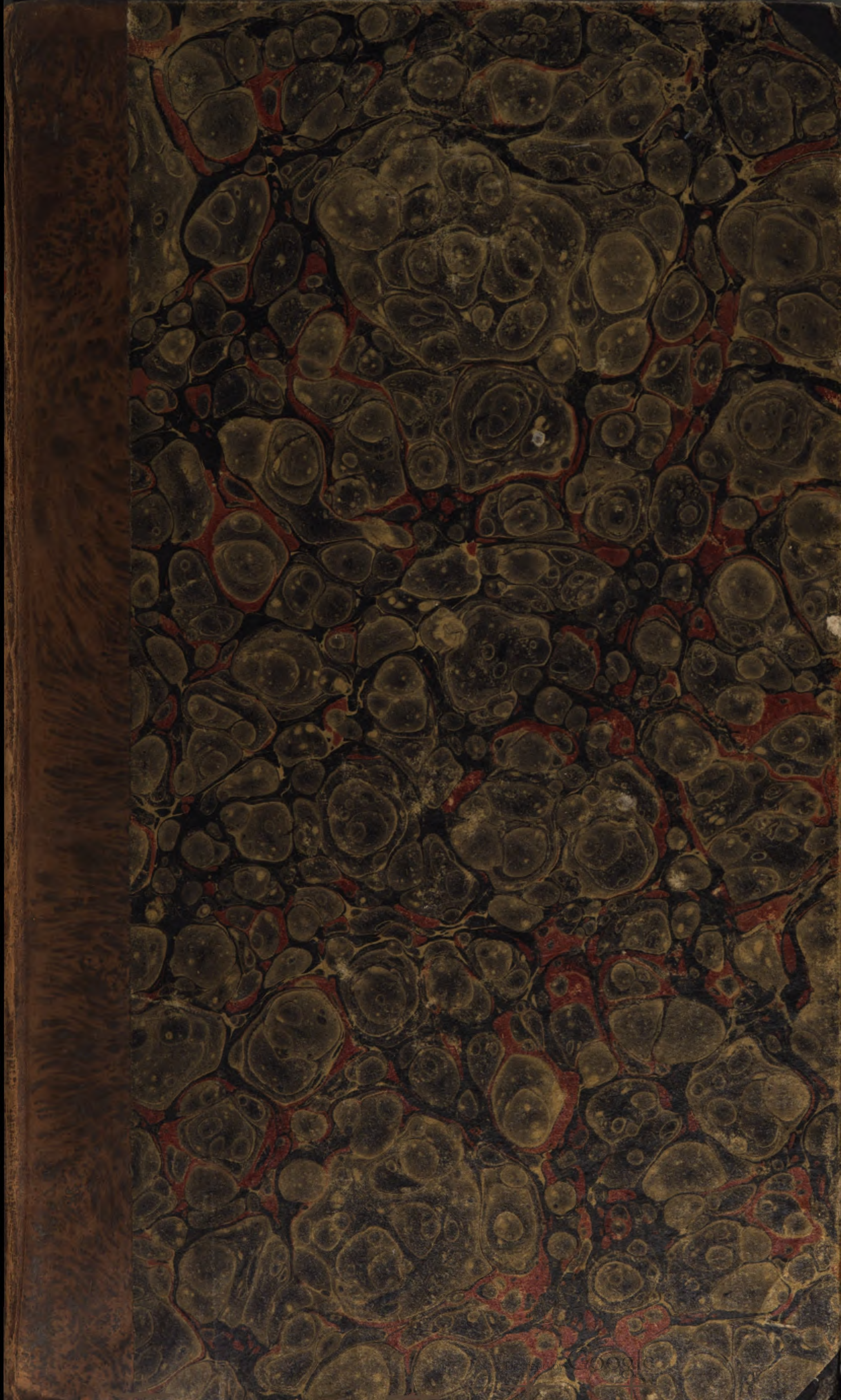
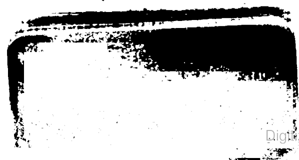

HANDWOORDENBOEK

DER

GRIEKSCHE TAAL.

EERSTE DEEL.

HANDWOORDENBOEK

DER

GRIEKSCHE TAAL,

VOLGENS ETYMOLOGISCHE ORDE,

TEN DIENSTE DER SCHOLEN.

DOOR

J. T. BERGMAN.

Theol. et Lit. Hum. Doct.

EERSTE DEEL.

A — O.

TE ZUTPHEN,
BIJ H. C. A. THIEME.
MDCCCXXII.

VOORREDE.

Zoo lang men, volgens oude gewoonte, eerst Grieksch en daarna Latijn leerde, ontbrak het niet aan hulpmiddelen ter aanleering van eerstgemelde taal. Men bediende zich met vrucht van de Grammatica van Vossius, Wellerus, Struchtmeijer, of eenige andere, en van het Woordenboek van Hedericus, vooral naar de verbeterde uitgave van den beroemden Ernesti. Doch zoodra men, op het voetspoor van ervarene leidslieden en kundige raadgevers (*), ook in ons Vaderland, de omgekeerde leerwijze begon in te voeren, en de jeugd eerst met het Grieksch en vervolgens met het Latijn bekend te maken; liet zich hoe langer hoe meer het gemis gevoelen aan geschikte in het Nederduitsch geschrevene leerboeken. De Grieksche Taalkunde der Heeren Dornseiffen, Weyting en Kappeyno van de Coppello, gepaard met het Grieksche Leesboek van Jacobs, waren hiertoe bij uitstek dienstig. Dan, niettegenstaande deze en andere soortgelijke hulpmiddelen, ontbrak het nog aan een Woordenboek. Dat van Hedericus, als zijnde alleen voor hun toegankelijk, die reeds eenige kennis van het Latijn bezitten, werd nu onbruikbaar; terwijl het Grieksch- en Hoogduitsch Woordenboek van J. G. Schneider, slechts ten halve aan het oogmerk voldeed, en buitendien om zijne uitvoerigheid en kostbaarheid voor eerstbeginnenden minder berekend was.

(*) Ik bedoel hier voornamelijk den grooten Wyttenbach, die in Praef. ad *Sel. Princ. Hist. Gr.* p. XXIV, zijne leerlingen aldus aanspreekt: *Sane hoc gradu jam essetis, et Latinae simul linguae multo uberiorem accuratioremque teneretis scientiam, si puerilis disciplinae rudimenta prius in Graecis, quam in Latinis, possuissetis Literis. Quae ratio ut aliquando publice constituatur, optamus, sperare non audemus: adeo multa sunt quae prohibeant. Utinam privatim frequentetur! certe iis tenenda erit, qui puerum a primis inde annis ad egregiam Literarum scientiam informare velint.* dat is: » Gij zoudt reeds op die hoogte zijn, en tevens eene veel » naauwkeurigere en uitgebreidere kennis der Latijnsche taal bezit» ten, indien gij bij de eerste beginselen van uw kinderlijk onderwijs » u eerst op het Grieksch en daarna op het Latijn had toegelegd. Dat » zoodanige leerwijze eens openlijk vastgesteld worde, wenschen wij wel,

*

Deze en andere beweegredenen spoorden reeds voor eenige jaren den Boekhandelaar Thieme, Uitgever dezes, aan, om in voornoemde behoefte zijner Landgenooten te voorzien. Op aanraden van kundige Onderwijzers ondernam hij het, voor zijne rekening een Grieksch en Nederduitsch Woordenboek voor de Scholen te laten vervaardigen in de vorm van het *Klein Latijnsch Woordenboek van* Scheller, uit het Hoogduitsch vertaald, en sedert lang bijna overal met vrucht gebruikt. Hij koos te dien einde het met hetzelfde oogmerk opgestelde werkje van A. C. Niz, *kleines Griechisches Wörterbuch, in etymologischer Ordnung, zum Gebrauch für Schulen, Berlin und Stralsund*, 1808. Hij droeg de vertaling, en, in zoo verre het noodig mogt zijn, de omwerking of uitbreiding daarvan op aan den Rector der Zutphensche Scholen, den zeer gel. Heer J. Lenting. Doch deze had naauwelijks hiermede eenen aanvang gemaakt, of, door menigvuldige ambtsverrigtingen en andere bezigheden verhinderd, zag hij weldra van zulk eenen werkzamen en lastigen arbeid af. Zoo werd reeds in het midden der letter B, bladz. 90, bij het woord Πρόβλητος, de druk gestaakt: en Thieme, genoodzaakt naar een ander bevoegd persoon om te zien, liet door eene derde hand mij de verdere bewerking daarvan aanbieden. Niet zonder aarzeling nam ik dat werk over, en trachtte het op denzelfden voet, als mijn voorganger Lenting, te ver-

» maar durven het niet hopen: zoo vele hinderpalen beletten het. » Och of dezelve ten minste in het privaat onderwijs gehouden wierde! zij althans zullen dezelve moeten houden, die een jongeling » van zijne eerste jaren af tot eene uitstekende kennis der Letteren » willen vormen » Men weet hoe 's mans wensch thans gedeeltelijk vervuld is: daar men in vele Scholen onzes Vaderlands gemelde leerwijze met vrucht heeft ingevoerd: in anderen de beginselen van het Latijn en Grieksch dadelijk met elkander vereenigt. Dit laatste zoude ik voor mij verkiezen. Het is toch altijd te vreezen dat, gelijk te voren om het Latijn het Grieksch, zoo ook thans, omgekeerd, om het Grieksch het Latijn verwaarloosd worde. Buitendien lette men op het doel zijner Leerlingen. Niet allen kunnen, niet allen behoeven Geleerden en volmaakte Letterkundigen te worden. Voor het overige vergelijke men hetgeen dezelfde Hoogleeraar naderhand van den grooten Ruhnkenius schreef, *Vit. Ruhnk.* p. 32: en hetgeen van Wyttenbach zelven verhaald wordt door deszelfs waardigen Leerling, den tegenwoordigen Gendschen Hoogleeraar, Mahne, in het onlangs uitgekomene *Vita Wyttenbachii* p. 71. Welk uitmuntend boek, niet minder dan het *Elogium Hemsterhusii*, en het *Vita Ruhnkenii*, aan alle jonge Literatoren is aan te prijzen.

volgen. Thans bij deszelfs voleindiging rekene ik het niet ongepast, daarvan iets meer te zeggen, en dus den aard en de strekking van het tegenwoordig werk nader aan te wijzen.

Goede Woordenboeken, in welke taal ook, zijn onontbeerlijk. Dan hunne waarde is betrekkelijk, en moet berekend worden naar het bijzonder doel, waarmede zij zijn zamengesteld. Om aan de Nederlandsche Jeugd een soortgelijk hulpmiddel voor de Grieksche taal te leveren, als het Klein Latijnsch Woordenboek van Scheller; moest het vooreerst, een *klein-* of *handwoordenboek* zijn *ten dienste der scholen*, ten tweede, *naar etymologische orde*, en ten derde, *Grieksch en Nederduitsch.* Beide eerste vereischten waren in het voornoemde Hoogduitsche werkje vrij wel vereenigd, en het wordt deswege, met uitzondering van eenige weinige gebreken, te regt aangeprezen in de *Jenaïsche allgemeine Literatur-Zeitung, 22 Sept. 1809, No. 221.* Het is als het ware een uittreksel, in etymologische orde bijeen gebragt, van het werk van F. W. Riemer, *Griechisches Deutsches Handwörterbuch:* en dit wederom meerendeels een uittreksel van het grootere Woordenboek van Schneider: althans wat de eerste uitgave betreft; want in de volgende, en vooral in de derde op nieuw bewerkte en vermeerderde, welke te *Jena* en *Leipzig*, 1819 en 1820, in twee groot octavo deelen is uitgekomen, heeft de Schrijver veel meer zijnen eigenen weg gevolgd, en veel van het zijne bijgevoegd. De gedurige vergelijking dezer laatste uitgave met het werkje van den Heer Niz, welke men bij de omwerking van dit laatste noodig oordeelde, moest noodwendig verscheidene misslagen in het oog doen vallen, en daardoor tot velerlei verbeteringen en vermeerderingen aanleiding geven. Langs dien weg heeft men getracht daaraan de noodige volmaking bij te zetten, en dus in deze Nederduitsche omwerking de drie voornoemde vereischten, zooveel mogelijk, te vereenigen. Wij willen dit thans in eenige bijzonderheden ontwikkelen.

Het is geheel iets anders voor Geleerden, iets anders voor Leerlingen te schrijven. Genen kan men een groot werk in handen geven, waarin zonder onderscheid woorden uit allerlei Schrijveren en uit allerlei tijden voorkomen.

Met de Jeugd is het gansch anders gelegen. Men maakt haar noch met alle, noch ook met allerlei Schrijvers bekend: het komt hier vooral aan op de wel ingerigte keuze der gemakkelijkste en voortreffelijkste stukken uit de beste Schrijveren. Tot een *Klein-* of *Handwoordenboek ten dienste der Scholen* wordt dus vooreerst eene juiste en gepaste *keuze* vereischt, zoo *der woorden*, als *der beteekenissen*: niet alle kunnen, niet alle mogen, in een zoo klein bestek bevat worden: ja zelfs zou dit den Leerling eer nadeel dan voordeel aanbrengen. Niet de menigte der woorden, maar hunne onmisbaarheid, maakt de waarde van zoodanig Woordenboek uit. Als op den titel van HEDERICUS, de groote ERNESTI voorgaf, dat hij het werk met eenige duizende woorden verrijkt had, was hij er zoo ver af van daardoor aller goedkeuring weg te dragen, dat naderhand de beroemde WYTTENBACH (*) niet aarzelde het ongepaste van zoodanige grootspraak aan te wijzen. En om wezenlijk nuttig te zijn, moet een Woordenboek voor de Jeugd, gelijk dezelfde Hoogleeraar opmerkt, alleen die *woorden* bevatten, welke *door het gebruik der beste Schrijveren bevestigd* zijn (†), d. i. van die genen, welke de Taal in hare grootste zuiverheid geschreven hebben. Het is deze woorden-keuze, welke vooral de kundige SCHELLER in het oog hield bij de vervaardiging van zijn Klein Woordenboek: en waarop de groote RUHNKENIUS indachtig maakt in zijne Voorrede voor de Nederduitsche Uitgave van het grootere *Lexicon Auctorum Classicorum* van denzelfden. Onze Hoogduitsche Voorganger, de Heer NIZ, laat zich over dit onderwerp in zijne Voorrede, bl. IX, op de volgende wijze uit: » Zoo als de gansche Woor» denschat der Taal hier niet opgenomen worden kon, zoo » zal het met de keuze der woorden hetzelfde geval zijn. Som» migen zal het een of het ander te veel toeschijnen, en an» deren een uitgelaten woord niet onwaardig voorkomen om » opgenomen te worden. Woorden, die zeer zelden voorko» men, of althans in Schrijvers, die den Scholieren onbekend » blijven, zijn uitgelaten. Voorts zoodanige zamenstel-

(*) Praef. ad *Sel. Princ. Hist. Gr.* p. XXVII.

(†) *Vocabula usu optimorum Auctorum probata.* Ibid. l. c.

» lingen, die uit de beteekenis der zamenstellende dee-
» len ligt van zelf verstaan worden, en hem, die de
» zamenstellende woorden kent, geene moeijelijkheid
» veroorzaken. Uit de Natuurlijke Historie, en in het
» algemeen uit de taal der kunsten en wetenschappen,
» is alleen het gewone en noodige opgenomen. Ik wen-
» sche dat billijke beoordeelaars de hier voorkomende
» moeijelijkheden in aanmerking mogen nemen.» Het-
zelfde geldt ten opzigte van de *beteekenissen*, welke niet alle, maar slechts de oudste, voornaamste, en bij de beste Schrijvers bekende, moeten opgegeven worden. Overal waar in beide opzigten, zoo wat de woorden, als wat de beteekenissen betreft, de Heer NIZ eer te weinig, dan te veel, scheen te hebben geleverd; (en dit was doorgaands het geval); heb ik op het voetspoor van den Heer LENTING het ontbrekende, en evenwel noodzakelijke, uit SCAPULA en van elders trachten aan *te* vullen. Vooral heb ik gemeend mij bij het *gebruik* der woorden, zoo als ze bij HOMERUS voorkomen, te moeten bepalen. Dezen toch, mag men met regt als de schatkamer niet alleen, maar ook als den sleutel der Grieksche Taal aanmerken: en dezen reeds vroeg te leeren kennen en verstaan, is der Jeugd van het hoogste belang. Voorts hield ik vooral zoodanige woorden en beteekenissen in het oog, welke, ofschoon zeldzaam, echter den oorsprong konden ophelderen van andere meer gewone en gebruikelijke. Zoodanige, welke bij latere Schrijvers voorkomen, of ook wel aan de Schrijvers van het Nieuw Verbond alleen eigen zijn, heb ik niet opzettelijk, maar, op het voetspoor van den Heer NIZ, slechts nu en dan ter loops aangewezen. Eindelijk, in het aanhalen van gezaghebbende Schrijvers ben ik spaarzaam te werk gegaan, en heb ik mij tot zeldzame gevallen bepaald. Veel meer en veel minder oordeelde ik niet te moeten doen. Een Schoolboek toch mag niet met overtollige geleerdheid pronken.

Bijna eveneens is het gelegen met de andere eigenschap van dit werk, deze namelijk, dat het niet naar *Alfabetische*, maar naar *Etymologische orde* moest worden ingerigt.

Het nut der *etymologie*, of *afleiding* en *vorming der woorden*, in het algemeen, zal niet ligt in twijfel worden

getrokken door hen, die weten wat Taal is, en over Taalkunde juist weten te oordeelen. Ik voor mij houde hare beoefening voor volstrekt onontbeerlijk, en zou haast durven zeggen, dat, indien alle Woordenboeken, in welke taal ook, naar de etymologie konden gerangschikt worden, er zeker veel minder verkeerd gedacht en verkeerd gesproken zoude worden, dan doorgaands geschiedt. De vorming toch der woorden is in den aard der taal, en de vorming der taal in den aard van het menschelijk verstand gelegen. Beide zijn onafscheidbaar verbonden, en mogen niet van elkander worden afgezonderd. Uit gewone Alfabetische Woordenboeken leert men woorden kennen, maar zelden woordvorming; beteekenissen van woorden, maar zelden, waarom zij deze en geene andere hebben: men dringt niet genoeg door tot den aard en de eigenschappen der taal zelve: en, deze missende, mist men het verband, gelegen tusschen de taal en het verstand van den spreker: men leert de woorden niet genoeg beschouwen als uiterlijke teekenen van inwendige gedachten; maar houdt ze veeleer voor bloote klanken, naar willekeur te gebruiken en te wijzigen. Zoo verwekken veelal verkeerd opgevatte uitdrukkingen valsche denkbeelden, en de beste gedachten worden vaak door slecht gekozene uitdrukkingen misvormd. Zoodanige Woordenboeken daarentegen, welke, met verwaarloozing der strikt alfabetische orde, ons elk woord voorstellen in verband met alle de overigen daarvan afgeleid, daarmede gevormd, of daarmede verwant, behalve dat zij ons in een kort bestek en in weinig tijds veel meer woorden en beteekenissen leeren kennen, dan anders op eenige honderd bladzijden afzonderlijk en met zeer veel moeite kan geschieden, hebben ook nog dit voorregt dat zij ons de woorden en beteekenissen, om zoo te spreken, niet als een papegaai leeren naprateten; maar dat zij ons tevens aanleiding geven, om er over na te denken, en het verband te beseffen, dat er bestaat tusschen deze uiterlijke teekenen, en de inwendige voorstellingen van den geest, welke er door worden kennelijk gemaakt en aan anderen medegedeeld. En dit is zoowel tot gemak van het geheugen, als tot de ontwikkeling des verstands dienstig.

Het leert te gelijk lezen en verstaan, spreken en denken, schrijven en het overdachte wel en duidelijk, en in de gepaste uitdrukkingen, op het papier stellen. Het is hier de plaats niet, dit alles in het breede te betoogen en te ontwikkelen. Wat de Grieksche taal in het bijzonder betreft, vergenoege ik mij met de allezins juiste opmerking van den Heer NIZ in zijne Voorrede, bl. IV. » Het ontbrak, zegt hij, den eerstbegin» nenden nog aan een ligt verkrijgbaar Woordenboek, » hetwelk alle zijne behoeften konde vervullen, of» schoon het de grootte van zijn kleinen SCHELLER » in het geheel niet of weinig te boven ging. Om » dit des te nuttiger te maken, moet het in etymo» logische orde vervat zijn, zoodat men bij elk woord » te gelijk het gansche geslacht en de verwantschap daar» van, door middel van de bloote plaatsing, kan over» zien, en, door middel der verschillende wijziging van » zulke geslachtvereenigingen, te gelijk den bouw en den » aard der taal zinnelijk kan aanschouwen. De Leerling » zal dan, wanneer hij het stamwoord weet, de betee» kenissen der afleidingen niet blootelijk van buiten lee» ren, maar te gelijk begrijpen, waarom zij dit (en niet » iets anders) beteekenen, en beteekenen kunnen. Door » middel van dit als in een punt vereenigde overzigt der » woorden, even als onder rubrieken, wordt hem de bekend» heid met den zoo aanzienlijken rijkdom dezer taal zonder » tegenspraak ligter gemaakt; ja, zonder zoodanig over» zigt, kan zelfs geene grondige kennis der taal, hoeda» nige van toekomstige geleerden kan gevorderd worden, » mogelijk zijn, en het is dienvolgens goed, dat het da» delijk bij den aanvang in het geheugen verkregen wor» de. Ik heb opgemerkt, dat het gebrek hieraan voor» namelijk voor jonge lieden, bij hunne verdere » vorderingen, zeer nadeelig wordt.» En op hoedanige wijze zulk een Etymologisch Handwoordenboek der Grieksche taal, zal het zijn doel bereiken, behoort ingerigt te worden, laat zich niet beter aantoonen dan met de woorden van den Hoogleeraar WYTTENBACH: » Naar mijn oordeel althans, » zegt hij,» zal een Grieksch » Woordenboek eerst dan nuttig voor de jeugd zijn om » tot de inwendige kennis der taal door te dringen, wan» neer het niet alleen woorden zal bevatten, door

» het gebruik der beste Schrijveren bevestigd: maar » ook, naar aanleiding der Analogische leerwijze van » HEMSTERHUIS, vooreerst de oorspronkelijke en een» voudige woordvormen, vervolgens de daaruit gesprote» ne en verlengde, ja zelfs eindelijk ook die letteren en » lettergrepen, door het vooraan of achteraan voegen van » welke de naam- en werkwoorden verlengd en veran» derd worden. Dit is die bewonderenswaardige rijkdom » en voorraad der Grieksche taal, zoo zacht en buig» zaam, als was, om allerlei denkbeelden daarin » uit te drukken, en van waar de allereerste en zakelijke » beteekenis der woorden tot allerlei verschil, zoowel » van soorten, als van opklimming in de beteekenis, op » zoodanige wijze afgeleid en vervormd wordt, dat zij ech» ter blijkbare sporen van haren oorsprong bewaart. En » door middel van zulk een Woordenboek, zal de betee» kenis der uitgelatene woorden, het analytische gedeel» te, en de geheele taalkundige inrigting in het bepalen » der verschillende gedeelten van de verbuigingen der » naam- en werkwoorden, gemakkelijk in het geheugen » kunnen gehouden worden (*)».

Het was dus met regt, dat de groote HENRICUS STEPHANUS, toen hij het voor ruim drie honderd jaren ondernam, om de schatkamer der Grieksche taal te ontsluiten, daartoe in zijnen *Thesaurus*, de Etymologische orde koos. SCAPULA volgde hem hierin. En hoewel geen van beide van gebreken zijn vrij te pleiten, ja zelfs somtijds zich aan grove misslagen, ongerijmdheden, en

(*) Praef. ad *Sel. Hist.* p. XXVII sq. *Nostro quidem judicio, ejusmodi demum Lexicon fructuosum erit juvenibus ad interiorem Linguae cognitionem, quod non modo habeat vocabula usu optimorum Auctorum probata: sed, ad analogiam* HEMSTERHUSIANAM, *primitivas illas ac simplices verborum formas, tum ex his ortas et productas, denique ipsas illas literas ac syllabas quibus praefigendis vel subjungendis nomina et verba augentur ac mutantur. Haec est mirifica illa Graecae Linguae copia et sylva, cerae instar tenera et mollis ad fingendam omnis cogitati imaginem, unde princeps vocabulorum notio et materia ad omnem varietatem cum generum tum graduum significandam ita ducitur ac formatur, ut originis tamen suae manifesta servet vestigia. Atque ejusmodi Lexico, vocabulorum omissorum significatio, Analytica pars, et tota Grammatica ratio in definiendis Declinationum et Conjugationum partibus, facile tenebitur.* Dus luiden 's Mans eigene woorden, welke ik, onaangezien bovenstaande vertaling, echter hier ook nog in het oorspronkelijke meende te moeten aanvoeren.

willekeurigheden hebben schuldig gemaakt; zoo hebben zij echter, even daardoor den grond gelegd, waarop in later tijd een HEMSTERHUIS, VALCKENAER, VAN LENNEP, en andere groote mannen, het gebouw der Grieksche taal, naar eene bepaalde regelmaat en in eene juiste evenredigheid, konden oprigten. Ook DAMM, een Duitsch geleerde, schreef in het midden der vorige eeuw een *Lexicon Etymologicum Linguae Graecae:* maar hij deed het volgens Alfabetische orde, en met eene uitvoerigheid, die de vatbaarheid van eerstbeginnenden geheel te boven gaat. Voor deze laatste vervaardigde F. W. J. DILLENIUS een *Griechisch-Deutsches Wörterbuch für die Jugend,* waarvan twee verschillende uitgaven, de eerste in 1784, en de andere in 1792, het licht zagen. Dan, behalve dat ook dit werkje nog niet geheel zijn doel bereikte, verloor het zijne etymologische waarde bijna geheel en al bij de derde en vermeerderde uitgave in 1807, waarin de Schrijver het naar alfabetische orde omwerkte. Er bestond dus, zoo veel mij bekend is, *tot nog toe* niets, dat, in uiterlijken vorm zoowel, als innerlijke waarde, het klein Woordenboek van SCHELLER zoo zeer nabij kwam, als het voornoemde werkje van NIZ, hetwelk wij ten grondslag van dit Nederduitsche gelegd hebben, met in acht neming der volgende bijzonderheden:

De eerste vereischte van een etymologisch Woordenboek is deze, dat de *grond-, hoofd-, wortel-* of *stamwoorden,* of hoe men ze anders noemen wil, dat is de zoodanige, waarvan andere afgeleid, of waarmede andere zamengesteld zijn, op zulk eene wijze onder één hoofd vereenigd en van deze beide laatste soorten onderscheiden worden, dat men een geheel geslacht of eene geheele familie van woorden onder elkander geplaatst vinde, en, als het ware, ouderen, kinderen, kindskinderen, en verdere afstammelingen en aanverwanten, als met eenen opslag van het oog kan overzien en leeren kennen. Dan, even gelijk in alle menschelijke wetenschap, zoo ook in de etymologie, blijft, zelfs bij het helderschijnendst licht der waarheid, echter nog altijd zeer veel duisters over. Van sommige woorden is de oorsprong of onbekend, of twijfelachtig. Andere, en dat wel verre weg de meeste, die doorgaands voor stamwoorden gehouden worden,

zijn zelve hunnen oorsprong aan een ouder, het zij nog in gebruik aanwezig, het zij reeds lang verloren, stamwoord verschuldigd. Van daar de moeijelijkheid en onmogelijkheid, niet alleen om overal de ware afleiding der woorden te bepalen: maar ook om ze naar hunne afleiding te plaatsen. Voor Geleerden schrijvende, kan men in het eerste geval, volstaan met het opgeven der uit een loopende gevoelens van anderen, en daarbij het zijne voegen: terwijl men in het laatste, tot den allereersten oorsprong der woorden, en, als het ware, tot de vroegste kiemen der pas ontluikende taal mag opklimmen. Voor Leerlingen wordt aan den eenen kant, zekerheid vereischt; en aan den anderen, mag men zich niet verdiepen in wijsgeerige bespiegelingen over etymologie, welke hun bereik verre te boven gaan. Ik heb om die reden niet geaarzeld, hier en daar de noodige veranderingen te maken, en woorden, door mijnen Hoogduitschen voorganger onder de afleidingen geplaatst, als stamwoorden, of (omgekeerd) stamwoorden als afleidingen, op te geven. Wat baat het b. v. eerstbeginnenden, of *δῆμος* al of niet naar *δέω binden*, als het ware, *volksband* beteekene; zoo zij slechts weten dat van *δῆμος* worden afgeleid *δημόσιος*, *δημεύω*, *δημόω*, *δημοτικός*, en daarmede zamengesteld *ἀπόδημος*, *ἔκδημος*, *ἐπίδημος*, *Φιλόδημος*, enz. Wat nut steekt er in, hun het verband aan te wijzen tusschen de oorspronkelijke stamvorm *μάω*, *μόω*, en de verschillende afgeleide woorden *μαίνω*, *μάσσω*, *μένω*, *μοῦσα* enz.; mits zij slechts in het oog houden; dat *μαίνω* aan *μάντις*, *μάσσω* aan *μάκτρον*, *μένω* aan *μένος* en *μονὴ*, *μοῦσα* aan *μουσικός*, enz. hunnen oorsprong geven. Dit laatste voorbeeld kies ik met opzet, wijl de Heer NIZ, onder een en hetzelfde *μάω*, alle deze verschillende afleidingen had bijeen gebragt. Bij deze en andere soortgelijke opeenstapelingen, welke zeer ligt verwarring te weeg brengen, heb ik doorgaands bij het oorspronkelijke stamwoord slechts de zoodanige woorden opgegeven, welke er ongetwijfeld van afgeleid en in beteekenis mede verwant waren: alle de overigen afzonderlijk en op hunne plaats stellende, met de ook daarvan afgeleide en zamengestelde. Bij onzekere of twijfelachtige etymologieën heb ik of het stilzwijgen gehouden, of van verschillende ge-

voelens die gene opgegeven, welke mij de aannemelijkste voorkwamen. Van alle dergelijke veranderingen voorbeelden aan te halen, zoude overtollig zijn. Elkeen, die de moeite wil nemen met het Hoogduitsche werkje van NIZ het mijne te vergelijken, zullen zij dadelijk in het oog vallen: en, zoo sommigen mogten vermoeden, dat ik mij in eens anders werk al te veel vrijheid veroorloofd heb, de meeste zullen toch zeker van oordeel zijn, dat ik eer te weinig dan te veel heb veranderd. Voor het overige heb ik mij, bij het etymologische gedeelte, onder de bewerking tot eene vaste wet gesteld, om, behalve het voornoemde werk van RIEMER, telkens de uitmuntende aanmerkingen van VAN LENNEP, HEMSTERHUIS en VALCKENAER, door SCHEIDIUS uitgegeven, te raadplegen. En dikwijls zag ik met verontwaardiging hoe eerstgemelde Duitscher, die zich zelven zoo menigmaal in afgetrokkene etymologische bespiegelingen verliest, echter zoo dikwerf, en niet altijd naar regt, met minachting nederziet op de verdiensten van deze waarlijk groote mannen, zonder wier schrandere nasporingen en onvermoeide vlijt vele hedendaagsche Duitsche Taalleeraars, οἷοι νῦν βροτοί εἰσιν, het voorwaar zoo ver niet zouden gebragt hebben. Hoe veel te billijker, juister, en zediger is de volgende uitspraak van een Engelsch geleerde: » De Grieksche taal, zoo als zij » in de overblijfselen der oude Letterkunde tot ons gekomen is, bevat slechts een klein gedeelte wortel- en » oorspronkelijke stamwoorden: de opsporing en rangschikking van deze wortelwoorden was overgelaten » voor de naauwkeurige vlijt en schranderheid van HEMSTERHUIS en VALCKENAER, die, door behulp der » analogie, welke zij in sommige gevallen, misschien, » te ver getrokken hebben, in staat waren, door de » afleidingen heen op te klimmen tot een aanzienlijk getal van oorspronkelijke woorden, die niet » meer bestaan (*).» En dezelfde Geleerde aarzelde geenszins, het nut aan te wijzen, hetwelk een *Thesau-*

(*) Ik bedoel den Schrijver der Recensie van den STEPHANI *Thesaurus L. Gr.* te vinden in het Engelsche Journaal *Quarterly Review*, XXII D. 1822, No XLIV. 's Mans eigene woorden, bl. 319, luiden aldus: *The Greek language, as it has descended to us in the monuments of ancient literature, contains but a small number of radical and original words. The investigation and arrange-*

rus Linguae Graecae, op de leest der analogie van HEMSTERHUIS geschoeid, zoude kunnen te weeg brengen.

Een Etymologisch Woordenboek onderscheidt zich van het Alfabetische, ten tweede, door de *plaatsing der zamengestelde woorden:* ook deze is niet gansch onverschillig. Ik spreek niet van die, welke met voorzetselen, of met bijwoorden, b. v. ἅμα, ἀγχὶ, δὺς, εὖ, enz. zijn gevormd: immers het spreekt van zelf, dat deze niet aldaar, maar onder het hoofdwoord moeten gesteld worden; en zoo vindt men dit overal bij STEPHANUS, SCAPULA, en elders. Veeleer bedoel ik de zoodanige, welke het zij uit *twee naamwoorden*, het zij uit een *naam-* en *werkwoord* bestaan: als ἁλίπλοος, βραχύλογος, κοσμολογία, μεγασθενὴς, μισογύνης, φιλόνεικος, enz. Deze, door mijnen Hoogduitschen voorganger, doorgaands onder het eerste deel der zamenstelling geplaatst, niet dat hij zulks voor logisch juister hield, maar om het gemak bij het opzoeken te bevorderen, zijn door mij bijna overal tot dat woord, hetwelk het laatste gedeelte uitmaakt, en meestal het hoofddenkbeeld bevat, overgebragt. Ik meende hierin den aard en de beteekenis der zamenstellingen hoofdzakelijk te moeten volgen; zonder dat ik vreesde den Leerling, wien het om het even is, waaraan hij zich van den beginne af gewenne, daardoor meerdere moeijelijkheid te zullen veroorzaken. Slechts zeldzaam behield ik de tegenovergestelde orde, en bepaalde ik mij tot het eerste deel der zamenstelling; zoo niet om voorbeelden van beiderlei wijze van zamenstelling, vooraan en achteraan, aan te voeren: b. v. ἄφιλος en φιλόδικος, beide van φίλος; ἀγχίνους en ὁμόνοος, beide van νοῦς; zoo ook φιλόθεος en θεοφιλὴς, θυμοδακὴς en δακέθυμος, βλαψίφρων en φρενοβλαβὴς, enz.

ment of these roots was reserved for the diligence and sagacity of HEMSTERHUYS *and* VALCKENAER, *who were enabled by the help of analogy, which in some instances, perhaps, they have pursued too far, to ascend through the derivatives to a great number of primitives which no longer exist.* Men raadplege denzelfden over de voortreffelijkheid zoo wel als de gebreken van den Thesaurus van STEPHANUS, en over het nut van eene omwerking daarvan naar de leer van HEMSTERHUIS en VALCKENAER, bl. 315 sq. 318—323 sqq. Waarmede men vergelijke, hetgeen de Heer WYTTENBACH zegt in zijne beoordeeling van LENNEPII *Etymologicum Linguae Graecae, cura Ev.* SCHEIDII, caet. *Biblioth. Crit.* P. X. p. 123—128. als ook P. IV. p. 123. en *Philom.* L. II, p. 229 sq. en L. III. p. 259 sq.

Het kan zijn dat daaruit eenige onregelmatigheid is voortgevloeid, en sommige woorden op twee verschillende plaatsen, andere niet op de juiste plaats gevonden worden. Dan men bedenke de moeijelijkheid, om zichzelven in dusdanige gevallen altijd, en zonder de minste uitzondering, gelijk te blijven.

Eindelijk moeten in een Woordenboek naar etymologische orde niet alleen de woorden zelve, maar ook vooral hunne *beteekenissen* etymologisch gerangschikt worden; dat is zoo, dat men steeds van de oudste en oorspronkelijke tot de latere, en van de eigenlijke tot de figuurlijke overga; en ze langs dien weg juist opgeve, en er het verschil duidelijk van ontwikkele. Hoeveel hieraan gelegen zij, en hoe weinig doorgaands de gewone Woordenboeken hierin voldoen, leert de ondervinding, zoowel als het gezag van den grooten Ruhnkenius in zijne uitmuntende Voorrede op Schellers Latijnsch Woordenboek: » Eindelijk (*)», dus schrijft hij, » hebben de Schrijvers van [Latijnsche] Woorden» boeken in geene zaak minder voldoening aan des kun» digen gegeven, dan in het onderscheiden en rang» schikken van de verschillende beteekenissen der woor» den. Gesner, bij voorbeeld, zich vergenoegende met » de opgave van deze of geene beteekenis, stort da» delijk, zonder onderscheid, voorbeelden, als het ware, » in het wilde uit, den lezer de moeite latende om » dien verwarden hoop uit te zoeken. Zoo heeft hij » het gemakkelijkste voor zich genomen, en het moei» jelijkste voor anderen overgelaten. Maar daarentegen » heeft Facciolatus het eerst van allen aangewezen, in » welke orde en op welke wijze de verschillende betee-

(*) *Denique*, dus luiden 's Mans eigene woorden, p. IV. *Lexicorum conditores nulla in re peritioribus minus satisfecerunt, quam in significationibus πολυσήμων digerendis et ordine tradendis. Gesnerus, ut hoc iterum utar, unam alteramve notionem commemorasse satis habens, statim exempla, nullo discrimine, velut in saccum fundit, lectori hujus farraginis secernendae curam delegans. Ita quod facillimum est, sibi agendum sumsit, quod difficillimum, aliis reliquit. At vero primus omnium Facciolatus praeclare ostendit, quo et ordine et modo multiplices vocum significationes a nativa et propria per varios gradus ducerentur. In qua distincta et bene digesta notionum explicatione, si verum quaerimus, posita sunt omnia. Eandem rationem, a Facciolato acceptam, Forcellinus tenuit, et utrumque imitatus Schellerus, subtilius et prorsus ad tenue elimavit.*

» kenissen der woorden van de oorspronkelijke en eigen-» lijke langs verschillende graden moeten afgeleid wor-» den. *In hoedanige onderscheiding en wel gerangschik-» te verklaring der beteekenissen, wanneer het ons om » de waarheid te doen is, alles gelegen is.* Dezelfde » leerwijze, van FACCIOLATUS overgenomen, is door FOR-» CELLINUS gehouden, en in navolging van beide door „ SCHELLER, met nog grootere scherpzinnigheid tot in » het fijnste toe ontwikkeld.» Hetgeen RUHNKENIUS al-daar van GESNER zegt, kan in vele opzigten op STEPHA-NUS en SCAPULA worden toegepast. Of de lof aan FAC-CIOLATUS en SCHELLER gegeven, eveneens aan de Griek-sche Woordenboeken van SCHNEIDER en RIEMER toe-komt, zou ik niet durven beslissen. Doch dit is zeker, dat het klein Woordenboekje van NIZ, uit deze bron-nen geschept, ook in dit opzigt vrij wel met het klei-nere Woordenboek van SCHELLER overeen kwam; en het-geen daaraan nog scheen te ontbreken, heb ik zoo veel mogelijk trachten aan te vullen, te veranderen of te ver-beteren; er mij gedurig op toeleggende, om, na vooraf-gaande juiste bepaling der oorspronkelijke beteekenis, de overige daarvan afgeleide zoo te laten volgen en te ont-wikkelen, dat het den oplettenden Leerling van zelf in het oog moet vallen, waarom een woord deze, en niet eene andere, beteekenis heeft. In het bijzonder geldt dit van de zamenstellingen, welker bijzondere deelen ik steeds getracht heb, duidelijk en in één woord, of, waar het niet anders kon, door omschrijving uit te drukken. De ondervinding toch leert, dat het den eerstbeginnen-den veelal daaraan hapert, dat zij de enkele en zamen-gestelde woorden niet wel weten te onderscheiden, en dus b. v. het verschil niet beseffen dat er is tusschen *λέγω*, *διαλέγω*, *ἐκλέγω*, enz. Doorgaans viel mij dit nog al mede, uit hoofde van de gelijkvormigheid der Grieksche met onze Nederduitsche zamenstellingen. Som-tijds, waar dit met den aard van onze moedertaal niet scheen te strijden, veroorloofde ik mij eene zamenstel-ling op Grieksche leest geschoeid. Elders moest ik over-al de toevlugt tot omschrijving nemen.

Dit geeft mij van zelf aanleiding om over te gaan tot eene derde eigenschap, waardoor zich dit Handwoorden-boek van de overige Grieksche en Latijnsche of Hoog-

duitsche Woordenboeken onderscheidt; deze namelijk, dat het, naar de behoefte van onzen tijd, *Grieksch en Nederduitsch* is. Dat het daartoe niet genoegzaam was, uit het werkje van den Heer NIZ slechts het Grieksch onveranderd over te nemen, en het Hoogduitsche woordelijk te vertalen; vloeit van zelfs voort, zoo uit den bij velerlei overeenkomst nogtans verschillenden aard der Hoog- en Nederduitsche taal, en dus uit de noodzakelijkheid om Germanismen te vermijden, als uit de overeenkomst der Grieksche met onze Moedertaal. Want dat er zulk eene overeenkomst, zoowel in enkele woorden en derzelver onderlinge vorming, als in geheele spreekwijzen en uitdrukkingen, wezenlijk bestaat, zal niet ligt iemand ontkennen, die slechts den *Belga Graecissans* van REITZ gelezen heeft, en daarbij zijn eigen oordeel weet te gebruiken. Deze overeenkomst, die, in weêrwil van menigvuldige afwijkingen, in der daad grooter is dan men zich gewoonlijk verbeeldt, aan te toonen, en den aard en het verschil van beide talen wel in het oog te houden en duidelijk voor te stellen; was steeds mijn doel, en noodzaakte mij menigmaal, het spoor van mijnen voorganger geheel te verlaten, en een ander in te slaan, beter met onze Landtaal strookende. Zeer moeijelijk was het, telkens dat Nederduitsche woord te treffen, hetwelk in hoofdbeteekenis zoo na aan het Grieksche grensde, dat men er wel een *ander*, maar geen *beter*, voor konde in de plaats stellen: en hier toch kwam het vooral op aan. Hier en daar heb ik het gewaagd, eenige punten van verschil en overeenkomst, het zij opzettelijk, het zij in het voorbijgaan aan te stippen. Dat alles breedvoerig uit een te zetten en te bewijzen, kwam in een werk, als dit, niet te pas; en voor een oplettend en weetgierig Leerling is een enkele wenk veelal voldoende.

Er is bij het klein Woordenboek van SCHELLER een Latijnsch Register gevoegd. In navolging daarvan is ook achter dit werk eene *Alfabetische Woordenlijst* geplaatst van zoodanige woorden, welke of in het geheel niet, of met moeite, in het werk zelve naar het alfabeth, zouden kunnen gevonden worden: iets, hetwelk voor eerstbeginnenden niet alleen, maar zelfs ook voor meergevorderden, bij het gebruik van dit Woordenboek, onontbeerlijk was. Al wat ik desaangaande tot gemak en

te regt wijzing van den Leerling meende te moeten zeggen, vindt men in eene korte Inleiding, die gemelde Woordenlijst voorafgaat. Hier merke ik nog in het algemeen aan, dat bijna alle moeijelijkheid bij het opzoeken van woorden verdwijnen moet, door middel van een goed overzigt van den aard en de verschillende wijziging der Grieksche afleidingen en zamenstellingen; hoedanig overzigt men billijk kan verwachten, dat elk goed Onderwijzer zijnen Leerling vroegtijdig zal inscherpen. En tot dat einde ken ik bijna geen beter hulpmiddel dan het onlangs uitgekomen werk van den Heer SCHIPPERS, onder den titel van *Grieksche Woordenschat*. Welk boek ik alle Onderwijzeren raden zou hunnen Leerlingen aan te prijzen; en alle leergierige Jongelingen, vlijtig te lezen en te herlezen. Meergevorderden, en die reeds het Latijn verstaan, kan men het werkje van CATTIER, *Gazophylacium Graecorum*, met de noten van ABRESCH, met vrucht in handen geven.

Men vindt achter het Klein Woordenboek van SCHELLER, ook nog eene *Nederduitsche Woordenlijst*, ten behoeve der genen, die uit hunne moedertaal in het Latijn wenschen over te zetten. Men is van oordeel geweest, dat zoodanig iets hier konde gemist worden: niet dat ik, met den grooten ERNESTI in zijne Voorrede op HEDERICUS, het maken van Grieksche opstellen voor een nutteloos tijdverdrijf houde: maar vooreerst, om de moeijelijkheid eener gepaste keuze van Nederduitsche woorden, waaraan, ook bij de meest mogelijke naauwkeurigheid, toch altijd nog het een of ander ontbreken zoude: en ten anderen, wijl in de meeste Grieksche Thema-boeken, gelijk die der Heeren WEYTINGH en BOSSCHA, voor de vertaling der moeijelijkste woorden gezorgd is, het zij achter elk opstel, het zij aan het eind in een register: behalve dat men, bij het Grieksch schrijven zoo te werk gaande, als de Heer WYTTENBACH ergens (*) aanraadt, bijna geen Woordenboek noodig heeft. Eindelijk, zoo men al een dergelijk hulpmiddel mogt verlangen, zoude een opzettelijk aldus vervaardigd Nederduitsch en Grieksch Woordenboek, daartoe veel nuttiger en bruikbaarder zijn, dan eene Woordenlijst, zoo als men die bij SCHELLER vindt,

(*) *Philom.* L. II. p. 228 sq.

Een derde deel, daartoe bestemd, bij dit Handwoordenboek te voegen, gelijk de Schrijver van de Boekzaal voor Nov. 1822, bl. 585, verlangt, was nimmer mijn plan. Doch heeft iemand lust en tijd om zulken werkzamen en moeijelijken arbeid op zich te nemen, hij zal voorzeker zich bij zijne Landgenooten ten uiterste verdienstelijk maken.

Toen ik met de bewerking van dit Woordenboek reeds tot het einde genaderd was, kreeg ik van het voornoemde werkje van Niz, eene tweede uitgave in handen, te Berlijn gedrukt 1821. Ik heb haar slechts hier en daar ingezien, niet doorgaande vergeleken, en vond geene reden, om van de oude, hoewel in sommige opzigten minder naauwkeurige, maar daarentegen al zoo volledige, en met mijn oogmerk meer overeenkomstige, af te wijken. Het kan zijn dat de nieuwe verbeterd is, maar vermeerderd is zij doorgaans niet: en de etymologische rangschikking veelal zoo willekeurig, dat ik niet weet hoe zij door eerstbeginnenden kan gebruikt worden. Wie b. v. zou ooit *πέμπω* en *σπεύδω* bij *ἕπομαι* gaan zoeken; of *μητὴρ* en *υἱὸς* bij *πατὴρ*; of *φέβομαι* en *φεύγω* bij *σείω*; of *λανθάνομαι* bij *μιμνήσκω*; en dergelijke verwarringen en ongerijmdheden meer, welke geheel onvergeefelijk zouden zijn, indien men er niet eene Alfabetische Woordenlijst, welke men eerst voornemens was weg te laten, nog lang naderhand bij had gevoegd.

En hiermede besluit ik hetgeen ik nopens den aard, de inrigting, bedoeling en bewerking van dit Woordenboek meende te moeten zeggen. Heb ik, met verzwijging van den Heer Niz, mij zelven als Schrijver op het titelblad doen voorkomen, het gezegde zoowel, als de vergelijking van het oorspronkelijke Hoogduitsche werkje met deze Nederduitsche niet zoo zeer *vertaling*, als *navolging*, zal, hoop ik, genoegzaam zijn om mij hierin te regtvaardigen. Bij het schrijven van een Woordenboek moet men een of anderen leiddraad volgen, en de bouwstoffen, daartoe voorhanden, zijn, eenige kleinigheden uitgezonderd, bijna altijd dezelfde, en liggen voor elkeen gereed. Niet zoo zeer deze, als de bewerking, moet hier in aanmerking komen: en hij, die, hetgeen reeds te voren door anderen was bij een gebragt, niet letterlijk overneemt, maar met het zijne vermeerdert, en, door zijne bijzondere wijze van zien en denken, zich geheel eigen maakt, en op eene hem eigene wijze, overeenkomstig een of an-

der bepaald oogmerk, voorstelt; (en dit heb ik overal trachten te doen;) mag zich den naam van Schrijver of Opsteller ongetwijfeld aanmatigen. Voor het overige ben ik er zoo verre af, van mij op mijn eigen werk iets te laten voorstaan, dat ik, het gewigtige en moeijelijke van zoodanigen arbeid bij eigene ervaring beproefd hebbende, veeleer bij voorraad vergiffenis vraag voor alle gebreken, misslagen en onnaauwkeurigheden, die er ongetwijfeld nog in zullen gevonden worden. Het gebruik en de ondervinding zullen die het best van allen aantoonen, en het oog van des kundigen zal ze ten spoedigste opmerken. Gegronde en bescheidene aanmerkingen zal ik altijd dankbaar aannemen, en verzoek zelfs alle kundige Onderwijzers, die bij het gebruik den eenen of anderen misslag mogten bespeuren, mij hunne medewerking niet te onttrekken. Is het thans te laat daarvan gebruik te maken, dit kan in het vervolg, bij eene tweede uitgave, wanneer deze noodig mogt zijn, ter verdere volmaking van dit werk, geschieden.

Het is thans ruim drie jaren geleden, dat ik de loopbaan mijner studien aan de Leijdsche Hoogeschool volbragt; en het is bijna even zoo lang, dat ik mij, behalve andere bezigheden, voornamelijk tot de bewerking van dit Woordenboek bepaalde. Bleef ik tot heden toe vrij van alle openlijke en bepaalde ambtsverrigting, zoodat ik, gelijk het, in navolging der Duitschen, ergens (*) uitgedrukt wordt, te Leijden *in stilte* schijn te *privatisiren;* men zal echter zien, dat ik mijnen ledigen tijd niet in ledigheid heb doorgebragt; en dat ook zij, die, buiten het gewoel der geleerde en ongeleerde wereld, naar het stille studeervertrek verwezen worden, daarom voor de Maatschappij en Letteren niet geheel en al verloren zijn. Met regt toch durf ik mij vleijen, dat het tegenwoordige werk, het eerste van dien aard, dat op onzen Vaderlandschen grond verschijnt, niet zal nalaten op het onderwijs der Grieksche taal in onze gewesten eenen merkbaren invloed uit te oefenen, en door velen mijner Landgenooten niet zonder vrucht zal gebruikt worden. Heeft het vooruitzigt daarvan mij onder de langdurige, en niet altijd vermakelijke, bewerking ondersteund; de zekere bewustheid, dat ik mijn doel eenigermate getroffen heb, zal mij het beste loon zijn van eenen zoo lastvollen arbeid.

(*) Recensent ook der Recensenten, XVI[de] Deel, No. 5, bl. 245.

A.

Ἄ, ook ἆ ἄ, *interj.* van verwondering; ᾶ, ᾶ, van klagt; ἆ, ἅ, als men lacht.

Ἄβαξ, ακος, ὁ, eene plaat, een bord of eene tafel, b. v. om te rekenen, te spelen, figuren te teekenen; ook eene pronktafel voor drinkgereedschap in de eetkamer. *Dim.* ἀβάκιον, τό, en ἀβακίσκος, ὁ.

Ἀγαθὶς, ίδος, ἡ, een kluwen.

Ἀγαθὸς, ἡ, ὸν, goed, braaf, deugdelijk in zijne soort. Τὰ ἀγαθὰ, goederen, vermogen; 2) goede hoedanigheden der ziel, deugden. Ἀγαθότης, ἡ, en ἀγαθοσύνη, ἡ, goedheid, braafheid.

Zamengestelde woorden zijn, b v.

Ἀγαθοεργὸς, (*contr.* ἀγαθουργὸς) ὁ, ἡ, weldadig (uit ἀγαθὸς en ἔργον). Ἀγαθουργέω, *fut.* ήσω, ik handel braaf. Ἀγαθουργία, ἡ, brave handelwijs.

Ἀγαθοποιὸς, ὁ, ἡ, weldadig (uit ἀγαθὸς en ποιέω).

Ἄγαν, *adv.* zeer. Ὑπεράγαν, boven mate zeer.

Ἀγανακτέω (van ἄγαν en ἄγω), *fut.* ήσω, ik betoon, gedraag mij heftig, b. v. 1) van toorn: ik ben vertoornd, kwaad, misnoegd; 2) van smart: ik ben bedroefd, spring op van pijn, ik steun, kerm.

Ἀγανάκτησις, εως, ἡ, de ontevredenheid; de droefenis.

Ἀγανακτικὸς, ἡ, ὸν, misnoegd, vertoornd, gemelijk.

Ἄγγαρος, ὁ, (een woord van Perzischen oorsprong) een rijdende bode, courier.

Ἀγγαρεῖον, τὸ, en ἀγγαρεία, ἡ, de dienst, verrigting eens couriers, het postrijden. Τὰ ἄγγαρα, de afstanden, welke een courier dagelijks aflegt, poststations.

Ἀγγέλλω, *fut.* ἀγγελῶ, *aor.* 1. ἤγγειλα, ik kondig aan, maak bekend, geef kennis, meld, verhaal.

Ἄγγελος, ὁ, ἡ, bode; 2) de boodschap.

Ἄγγελμα, ατος, τὸ, en ἀγγελία, ἡ, de boodschap. Ἀγγελιαφόρος, ὁ, ἡ, de overbrenger eener boodschap (van φέρω).

Ἀγγελιαφορέω, *fut.* ήσω, ik breng eene boodschap over.

Ἀναγγέλλω, ik maak wederom bekend, geef berigt.

Ἀπαγγέλλω, ik verkondig, berigt; verklaar, benoem.

Ἀπαγγελία, ἡ, het berigt, de uitspraak, uitdrukking.

Διαγγέλλω, ik berigt; 2) maak overal bekend.

Διάγγελος, ὁ, een onderhandelaar.

Εἰσαγγέλλω, ik zeg aan, meld aan; 2) ik klaag aan (van eene staatsmisdaad). Εἰσαγγελεύς, έως, ὁ, een aanbrenger, aanklager. Εἰσαγγελία, ἡ, aankondiging, aanklagt.

Ἐξαγγέλλω, ik geef berigt naar buiten; 2) ik babbel uit.

Ἐπαγγέλλω, ik verkondig, toon aan; 2) ik beveel; 3) *med.* ik geef mij voor iets uit; 4) ik verlang, doe aanzoek.

Εὐάγγελος, eene goede boodschap brengende; *b. v.* φήμη εὐάγγελος, een gunstig gerucht; δόξη εὐάγγελος, de meening, dat men eene blijde boodschap brengt. Εὐαγγέλιον, τὸ, blijde boodschap; 2) het geschenk voor eene blijde boodschap. Εὐαγγελίζω, vooral in *med.* ik breng eene blijde boodschap.

Καταγγέλλω, ik kondig aan; ik klaag aan.

Παραγγέλλω, ik kondig aan, zeg aan; εἰς ὅπλα, ik roep te wapen; 2) ik beveel, verbied; 3) ik vermaan; 4) in den oorlog: ik geef het wachtwoord (*gr.* σύνθημα); 5) voor het geregt: zijne vrienden of zijnen aanhang te hulp roepen, om door hen een proces of het streven naar een ambt door te zetten.

Παραγγελία, ἡ, het bevel; opontbod; wachtwoord; de aanhang; vermaning; waarschuwing.

Παράγγελμα, τὸ, aankondiging, bevel, verbod.

Παράγγελσις, έως, ἡ, aankondiging, bevel, wachtwoord, vermaning.

Προαγγέλλω, ik kondig te voren aan.

Προσαγγέλλω, ik zeg aan, kondig aan, meld aan.

Ὑπαγγέλλω, ik verkondig heimelijk, verraad.

Ἄγγος, εος, τὸ, (ook ἀγγεῖον) het vat; 2) ook het vat in een dierlijk ligchaam, bloedvat, ader.

Ἀγγούριον, τὸ, de watermeloen, komkommer.

Ἀγείρω, *fut.* ερῶ, ik zamel, verzamel (de *formae* ἀγέρω, ἄγρω en ἀγέρθω worden alleen door dichters gebruikt).

Ἄγερσις, ἡ, en ἀγερμὸς, ὁ, het bijeen brengen, de verzameling.

Ἀγορὰ, ἡ, de vergadering; 2) de plaats, waar men bijeenkomt, b. v. om te beraadslagen enz.; 3) in het bijzonder, de markt. Ἀμφὶ ἀγορὰν πλήθουσαν, in den tijd, dat de markt vol is, d. i. des voormiddags van negen tot twaalf uren; 4) marktwaren, levensmiddelen, b. v. ἀγορὰ εὔωνος, goedkoope levensmiddelen.

Ἀγοράζω, ik ben bezig op de markt; 2) ik spreek in de vergadering; 3) ik drijf handel, koop, verkoop.

Ἀγοραῖος, ὁ, ἡ, tot de markt of de vergadering behoorend, b. v. zaakbezorger, openlijke redenaar; die op de markt te koop veilt, een kramer; ook een lediglooper, een straatslijper.

Ἀγορανόμος, ὁ, de marktmeester, gelijk te Rome de *aedilis* (van νέμω).

Ἀγοραστής, οῦ, ὁ, een inkooper. Ἀγόρασις en ἀγορασία, het inkoopen. Ἀγοραστὸς, ἡ, ὸν, gekocht, te koop.

Ἀγοράομαι, *Fut.* ήσομαι, ik ga in de vergadering, beraadslaag.

Ἀγορητὴς, οῦ, ὁ, de redenaar, spreker. Ἀγορητὺς, ύος, ἡ, welsprekendheid.

Ἀγορεύω, *fut.* εύσω (ἀγορέω), ik spreek in de volksvergadering; 2) ik koop.

Ἀναγορεύω, ik roep overluid uit, verkondig, benoem. Ἀναγόρευσις, έως, ἡ, het overluid uitroepen, openlijke benoeming.

Ἀπαγορεύω, ik verbied; 2) doe afstand, dank af; 3) van afgesleten dingen, ik ben onbruikbaar.

Ἀπαγόρευσις, εως, ἡ, verbod, het begeven der krachten, vermoeijenis, krachteloosheid.

Ἀνταγορεύω, ik spreek tegen.

Διαγορεύω, ik spreek duidelijk, zet uit een; bepaal; κακῶς τινὰ, ik vertel van iemand iets kwaads.

Ἐξαγορεύω, ik verkondig overluid, maak bekend.

Καταγορεύω, ik geef aan, verklap.

Προαγορεύω, ik zeg te voren, voorzeg.

Προσαγορεύω, ik spreek aan, ik noem, ik groet.

Προσαγόρευμα, ατος, τὸ, aanspraak, naam.

Συναγορεύω, ik spreek met iemand; 2) stem toe; 3) ik verdedig.

Ὑπαγορεύω, ik zeg voor, dicteer; 2) ik geef, doe aan de hand, ik raad aan; 3) ik breng tegen in; 4) ik spreek, zeg daarna, b. v. na de daad.

Ἠγορέω (eene in onbruik geraakte *forma* van ἀγορεύω), van hier:

Ἀπηγορέω, ρεύω, ik weiger, verbied; *med.* ik doe verantwoording. Ἀπηγόρημα, ατος, τὸ, verantwoording.

Κατηγορέω, *fut.* ήσω, ik spreek ten nadeele van iemand, ik misprijs; 2) ik klaag aan; 3) ik breng iets uit, verraad; 4) in de wijsbegeerte, ik beweer iets, ik maak eene stelling. Κατηγόρημα, τὸ, beschuldiging; de misdaad, over welke men aangeklaagd wordt. Κατηγορία, ἡ, 1) beschuldiging, aanklagt; 2) hetgeen men van eene zaak zegt of beweert, het praedicaat. Κατήγορος, aanklager.

Παρηγορέω, *fut.* ήσω, ik spreek toe, bemoedig, vertroost. Παρηγορία, ἡ, het bemoedigen, troosten; 2) bijnaam. Παρηγόρημα, τὸ, bemoediging, troost.

Προηγορέω, ik spreek voor iemand (τινὸς), ik verdedig. Προήγορος, ὁ, een voorspraak, advokaat.

Προηγορεὼν, ῶνος, ὁ, (ook πρηγορεὼν) de krop der vogels, waarin zij aas bijeen gaderen, voor dat het in de maag komt (van ἠγορέω, in de beteekenis van ἀγείρω, ik verzamel).

Προσηγορέω, even als προσαγορεύω. Προσήγορος, ὁ, ἡ, aansprekend; vriendelijk; *pass.* aangesproken, gegroet. Προσηγορία, ἡ, toespraak; benaming, bijnaam.

Συνηγορέω, (τινὶ) ik verdedig. Συνήγορος, verdediger.

Ἀγύρω, verouderde *forma* van ἀγείρω, van hier:

Ἀγυρμὸς, en ἀγυρισμὸς, ὁ, het inzamelen, zamenbedelen;

Ἀγύρτης, ου, ὁ, een verzamelaar, bedelaar, kwakzalver, goochelaar. Het *fem.* is ἀγυρτρία, ἡ. Ἀγυρτεία, ἡ, het handwerk van eenen ἀγύρτης. Ἀγυρτάζω, het handwerk van eenen bedelaar of goochelaar drijven.

Ἄγυρις, εως, ἡ, als ἀγορά. Van daar ὁμήγυρις, ἡ, de bijeenkomst, vergaderde menigte. Ὁμηγυρίζω, ik vergader.

Ἅγιος, ία, ιον, heilig, gewijd, rein, zuiver. *Adv.* ἁγίως.

Ἁγιόω, *fut.* ώσω, ik heilig, wijd. Ἁγιοσύνη, ἡ, en ἁγιότης, ητος, ἡ, de heiligheid. Ἁγιστεύω, of έω, ik ben, leef heilig, rein. Ἁγιστία, of εία, reinheid, heiligheid; 2) godsdienstigheid, godsdienstige plegtigheden.

Ἁγίζω en ἁγιάζω, *fut.* άσω, ik wijd, heilig. Ἁγιασμὸς, ὁ, de inwijding. Ἁγίασμα, τὸ, het gewijde. Ἁγιαστήριον, gewijde plaats. Ἁγιαστία, ἡ, heiligheid.

Ἐναγίζω, ik breng een offer aan eenen dooden. Ἐνάγισμα, τὸ, zoodanig een offer. Ἐναγισμὸς, ὁ, het brengen van een zoodanig offer.

Ἐφαγίζω, (*poet.*) ik offer op (iemands graf).

Καθαγίζω, ook καθαγιάζω, ik wijd toe, ik heilig, in het bijzonder door het verbranden van een offer. Van hier 2) ik verbrand, van offers en lijken; 3) in het algemeen: ik bestel een lijk ter aarde; 4) ik heilig op nieuw, b. v. eene te voren ontwijde plaats; 5) ik zuiver mij van eene misdaad door boete of zoenoffer.

Ἀγκή, ἡ, (verouderderde beteekenis: hoek, kant, kromte); ἀγκαὶ, αἱ, de elleboogen, armen; (κατ') ἀγκὰς λαβεῖν, in de armen nemen.

Ἀγκάζομαι, ik neem in de armen, ik omhels.

Ἀγκάλη, ἡ, de elleboog, arm; 2) *metaph.* de diepte.

Ἀγκαλὶς, ίδος, ἡ, de arm; 2) een arm vol, bos. Ἀγκαλίζομαι, ik omhels.

Ἄγκος, εος, τὸ, inham, bogt, diepte tusschen steenrotsen, dal.

Ἀγκὼν, ῶνος, ὁ, kromte, hoek, bogt; 2) elleboog.

Ἀγκοίνη, ἡ, elleboog.

Ἀγκύλος, η, ον, krom, gebogen. Ἀγκυλόω, ik krom om.

Ἀγκύλωσις, εως, ἡ, omkromming, ombuiging.

Ἀγκύλη, ἡ, de kromte van den elleboog of knie, de knieschijf; 2) (gebruikelijker ἀγκύλωσις) de stijve kromheid der ledematen, verlamming; 3) de riem van eene werpspies; 4) de strik, ring, haak, om iets op te houden. Ἀγκύλιον, τὸ, *dim.* Ἀγκυλέομαι en ἀγκυλίζομαι, ik werp met de werpspies; in het algemeen, ik slinger.

Ἄγκυρα, ἡ, haak; anker. Ἀγκυροβολέω, (van βάλλω) ik werp het anker, maak het vast. Ἀγκυροβόλιον, ankerplaats; het werpen van het anker. Ἀγκύριον, τὸ, *dim.* anker. Τὰ ἀγκύρια, het ankertouw.

Ἄγκιστρον, τὸ, haak, weerhaak, angel. Ἀγκιστρεύω, ik hengel; van hier: ik aas, lok aan, vang. Ἀγκιστρευτὴς, ὁ, hengelaar. Ἀγκιστρόω, ik krom als een haak om.

Ἄγος, of ἄγος, εος, τὸ, de zoen, reiniging; 2) de misdaad, die verzoend moet worden.

Ἁγνὸς, ἡ, ὸν, en ἀγνὴς, ὁ, ἡ, rein, kuisch, zonder zonde, onberispelijk; van daar: heilig, eerwaardig. Ἄναγνος en δύσαγνος, ὁ, ἡ, onrein, onkuisch, met misdaden bevlekt. Ἀναγνεία, ἡ, verontreiniging, misdadigheid.

Ἁγνότης, ητος, ἡ, reinheid, kuischheid.

Ἁγνεύω, *fut.* εύσω, 1) *neutr.* ik ben rein, kuisch; 2) *act.* ik reinig, zuiver van eene misdaad. Ἁγνεία, ἡ, en ἄγνευμα, τὸ, reinheid, kuischheid; 2) reiniging, verzoening.

Ἁγνευτήριον, τὸ, reinigings-, verzoeningsplaats, middel.

Ἁγνίζω, *fut.* ίσω, ik reinig door een zoenoffer, ik heilig.

Ἁγνισμὸς, ὁ, de reiniging.

Ἀφαγνεύω en ἀφαγνίζω, ik reinig, heilig. Ἀφαγνισμὸς, ὁ, reiniging, heiliging.

Ἐξαγίζω, ik verklaar voor onrein en misdadig.

Ἐξάγιςος, vervloekt; van wien men een afschuw heeft.

Καθαγνίζω, ik reinig, wisch uit door zoenoffer.

Ἀγὴς, έος, ὁ, ἡ, misdadig.

Ἐναγὴς, ὁ, ἡ, door zonden verontreinigd, zondig.

Εὐαγὴς, ὁ, ἡ, rein, onschuldig, heilig.

Ἄγνος, ἡ, de kuischboom.

Ἄγρα, ἡ, de vangst der dieren, de jagt, de vischvangst; 2) de vangst, d. i. het gevangene, gejaagde.

Ἀγραῖος en ἀγρώςης, ὁ, de jager; *fem.* ἀγραία.

Ἀγρεύω, *fut.* εύσω, ik vang, jaag. Ἀγρεὺς, έως, en ἀγρευτὴρ, τῆρος, ὁ, de jager. Ἄγρευσις, εως, ἡ, de jagt. Ἄγρευμα, τὸ, het gejaagde, de buit; 2) het jagersnet.

Ἀναγρία, ἡ, de tijd, waarin men niet mag jagen.

Δυσαγρέω, ik jaag ongelukkig. Δυσαγρία, ἡ, slechte jagt.

Εὔαγρος, gelukkig op de jagt. Εὐαγρία, ἡ, gelukkige jagt, goede vangst.

Ἀγρὸς, ὁ, het veld, de akker, het land, in tegenoverstelling van het dorp; 2) het land, in tegenoverstelling van de stad; 3) een landgoed. Ἀγρίδιον, τὸ, *dim.* een klein landgoed.

Ἀγρότης, ου, (ook ἀγροτὴρ) ὁ, de landman, *fem.* ἀγρότις, ιδος. Ἄγρωςις, ιος, ἡ, het veldgras, gras, knoopgras. Bij HOMERUS, Od. ζ. 95, worden de muilezels langs de rivier gejaagd, τρώγειν ἄγρωςιν μελιηδέα.

Ἄγριος, ία, ιον, (*poet.* ἀγριόεις, εσσα, εν) tot het veld behoorend; 2) van dieren; wild; 3) van menschen: heftig, woest, wreed, stuursch, ruw, lomp. Ἀγριοσύνη en ἀγριότης, ἡ, wildheid, wreedheid, lompheid, ruwheid.

Ἀγριαίνω, *fut.* ανῶ, ik maak wild of wreed; 2) (vooral ἀγριαίνομαι) ik word wild, wreed, hard.

Ἀγριόω, *fut.* ώσω, ik maak wild, verbitter; *pass.* ik verwilder. Ook ἀπαγριόω (van waar ἀπαγρίωσις, verwildering), ἐξαγριόω en ἐπαγριόω.

Ἀγρεῖος, εία, εῖον, van het land of veld.

Ἀγροῖκος, ὁ, ἡ, of ἄγροικος, (van οἶκος) op het land wonend, 2) boersch, lomp, ongemanierd, onkundig. Ἀγροικία, het wonen op het land; 2) ruwheid, lompheid, onbeschaafdheid.

Ἀγροικεύομαι, *fut.* εύσομαι, ik gedraag mij boersch.

Ἀγροικίζω, *fut.* ίσω, ik maak wild (zoo ook ἀπαγροικίζω); 2) ik handel boersch, lomp.

Ὑπάγροικος, een weinig boersch, lomp.

Ἀγροιώτης, ου, ὁ, de landman; *fem.* ἀγροιῶτις, ἡ.

Ἄγραυλος, en ἀγραυλής, ὁ, ἡ, (van αὐλή) op het veld zijnde, overnachtende. Ἀγραυλέω, ik ben, overnacht op het veld.

Ἀγρονόμος (van νέμομαι), ὁ, ἡ, op het veld of land weidende, levende, van dieren en van menschen; van hier *subst.* 2) een landman; in het bijzonder 3) een overheidspersoon te Athene, wien het bestuur over de stads landerijen was opgedragen. Ἀγρονομία, het ambt van eenen ἀγρονόμος.

Ἄγχι, *adv.* nabij (van plaats en tijd). *Comp.* ἀγχίων, ὁ, ἡ, *adject. superl.* ἄγχιστος, ὁ, ἡ, (*adv.* ἄγχιστα) ook (van het verouderde ἄγχος) ἀγχότερος, ἀγχότατος.

Ἀγχιστικός, ή, όν, tot de nabuurschap behoorende.

Ἀγχιστῖνος, ίνη, ῖνον, nabij, digt aan elkander.

Ἀγχιστεύς, έως, ὁ, de naaste, nabuur, nabestaande. Ἀγχιστεύω, *fut.* εύσω, ik ben nabij, ben nabuur of nabestaande.

Ἀγχιστεία, ἡ, naauwe verwantschap.

Ἔναγχος, *adv.* zeer onlangs, voor korten tijd.

Zamenstellingen zijn, b. v.

Ἀγχίμαχος, ὁ, ἡ, (ook ἀγχέμαχος, ὁ, ἡ, en ἀγχιμαχητής) van nabij vechtend (van μάχομαι).

Ἀγχίαλος, ὁ, ἡ, (v. ἅλς) aan zee wonend.

Ἀγχίμολος, ὁ, ἡ, (v. μολέω) nabij komend, op zijde komend. Ἐξ ἀγχιμόλοιο, in de nabijheid; aanstonds.

Ἀγχώμαλος, ὁ, ἡ, bijna gelijk (v. ὁμαλός).

Ἀγχίνοος, *contr.* νους, ὁ, ἡ, die het verstand bij de hand heeft, d. i. slim, schrander, vlug. Ἀγχίνοια, ἡ, schranderheid, slimheid.

Ἄγχω, *fut.* ξω, ik bind zamen, in het bijzonder den hals, verworg, hang op; 2) ik benaauw, beangstig.

Ἀγχόνη, ἡ, het verworgen; 2) de strop; 3) de angst. Ἀγχονάω, ik verstik, verworg, hang op.

Ἀπαγχονάω, ἀπαγχονίζω, ἀπάγχω en διάγχω als ἀγχονάω.

Συνάγχη, ἡ, de ontsteking in het binnenste keelgat, kwade keel.

Ἄγχουσα, ἡ, eene plant (ossentong), wier roode wortels de ouden voor blanketsel gebruikten. Volgens eene oude meening zouden de slangen er van stikken. Ἀγχουσίζω, ik verf met ἄγχουσα, ik blanket.

Ἄγω, *fut.* ἄξω, ik voer, leid (b. v. voor het geregt, ter dood); 2) ik geleid (voed op, regeer); 3) ik breng

door, b. v. βίον ἄγειν, leven, σχολὴν, ledigen tijd hebben, ἑορτὴν, een feest vieren, enz.; 4) drijven, voor zich heen drijven, b. v. vee. ῎Αγειν καὶ φέρειν χρήματα, plunderen, XENOPHON; 5) gaan, voorttrekken; 6) ergens voor houden, achten, b. v. τὶ, τινὰ μέγα, iets, iemand hoogachten, even als *duco* bij de Latijnen; 7) ἄγομαι, ik voer mij zelven toe, b. v. γυναῖκα, ik breng, geleid eene vrouw (*subint.* εἰς τὰ οἰκία, naar mijn huis, hetwelk er ook somtijds bijgevoegd wordt, HERODOTUS I. 59. VI. 69.), d. i. ik trouw. ῎Αγε, *imper.* op! toe! wel aan!

῎Αγὸς, ὁ, ἡ, aanvoerder, HOMERUS γ. 231, rondom Idomeneus, Κρητῶν ἀγοὶ ἠγερέθοντο. ᾿Αγωγεὺς, εος, geleider; 2) aanklager; 3) teugel, toom.

᾿Αγωγὸς, ὁ, ἡ, geleider. ᾿Αγωγὴ, ἡ, geleiding; 2) de vracht; 3) opvoeding, opkweeking; 4) school, sekte; 5) levenswijze. ᾿Αγώγιμος, ὁ, ἡ, die zich gemakkelijk vervoeren of wegbrengen laat; 2) buigzaam. Τὰ ἀγώγιμα, hetgeen weggebragt wordt, de lading.

᾿Ανάγωγος, ὁ, ἡ, die zonder geleide of opvoeding is, onordelijk; *subst.* ἀναγωγία, ἡ.

῎Ακτωρ, ορος, ὁ, de geleider; 2) leiband, koord.

᾿Αγέλη, ἡ, de kudde, troep. ᾿Αγεληδὸν, -ηδὰ, *adv.* troepswijze.

᾿Αγελαῖος, αία, αῖον, tot de kudde behoorende; 2) tot den grooten hoop behoorende, gemeen; 3) bij troepen levende. ᾿Αγελάζειν, tot eene kudde zamendrijven; 3) *med.* bij kudden leven.

῎Αγημα, τὸ, het heer, *agmen.*

᾿Αγηλάζω, (van ἄγω en ἐλάω) ik stoot weg, verdrijf.

᾿Αγυιὰ, ἡ, de straat, steeg.

᾿Ανάγω, *f.* ξω, ik voer op, in de hoogte; 2) ik verhef, prijs; 3) ik voed op; 4) τὴν ναῦν, (ook enkel ἀνάγομαι) ik steek met het schip in zee; 5) ik voer terug, *reduco* en *refero*, b. v. εἰς τοὺς ἄρχοντας, ik verwijs naar de overigheid; 6) ik ontsla, laat gaan; ik aderlaat; 7) *neutr.* ik ga terug, achter uit; 8) ἀνάγομαι, ik maak mij gereed, hef aan.

᾿Αναγωγὴ, ἡ, opheffing, opvoeding, het in zee steken, terugvoering, teruggaaf eener zaak, verhaal in regten.

᾿Αναγωγεὺς, έως, ὁ, een touw, riem of koord, waarmede men naar boven of naar zich toe trekt.

᾿Απάγω, 1) ik voer weg, 2) ik betaal, voldoe; *neutr.* ik ga heen. ῎Απαγε, pak u weg, ga heen.

Διάγω, ik voer over; van daar: ik geleid, regeer; 2) ik neem waar, ik volvoer, b. v. πράγματα, bezigheden; 3) ik leef, breng den tijd door (*subint.* χρόνον of βίον); 4) *neutr.* ik ga. Διάκτωρ, ορος, overbrenger. Διαγωγὴ, ἡ, het overbrengen. Διαγώγιον, τὸ, tol voor den doortogt.

᾿Εισάγω, ik voer, breng in, b. v. koopwaren; 2) ik leid in, b. v. in de wetenschappen; 3) ik draag voor. ᾿Εισαγωγὴ, inleiding.

Ἐνάγω, ik voer, breng in, geef over, voer voor het geregt, klaag aan; ik breng iemand ergens toe, overreed hem.

Ἐξάγω, ik voer naar buiten, b. v. het leger in het veld, ἐξῆγε τὸ στράτευμα, Xenophon; ook koopwaren uit het land, Xenophon Ἀν. 2, 3; 2) ik laat uit; 3) ik breng aan den gang, beweeg, b. v. γέλωτα ἐξάγειν, aan het lagchen brengen; 4) *med.* ik verschaf mij, bewerk.

Ἐξαγωγὴ, ἡ, het uit- of wegvoeren, het uitlaten; 2) *neutr.* het uitgaan, de verhuizing, de dood.

Ἐπάγω, ik voer naar toe, breng aan, bij, voer (het leger) tegen iemand aan, grijp aan; *med.* ik lok aan, haal of laat voor mij halen; voer bij, met mij, b. v. een gevolg.

Ἐπαγωγὴ, ἡ, het bij- of invoeren; 2) het aanvoeren; een bewijs door het aanvoeren van voorbeelden; 3) aanmarsch; 4) bijvoeging, vermeerdering; 5) aanlokking; 6) het bijkomen, de ingang; inval, aanval.

Κατάγω, 1) ik voer naar beneden, b. v. den draad, d. i. ik spin; 2) breng terug in het vaderland, κατάγομαι, keer uit mijne ballingschap terug; 3) ik breng het schip in de haven, van daar: *med.* ik loop de haven in; breng de koopwaren ergens heen, of, in het algemeen, ik neem mijn intrek. Καταγωγὴ, ἡ, het naar beneden voeren of komen, het binnenloopen, aankomst (ook de plaats, waar men binnenloopt, zijn intrek neemt), het terugvoeren. Καταγώγιον, τὸ, de herberg. Κάταγμα, τὸ, de draad.

Μετάγω, ik breng weg, verplaats; ik breng achter na.

Παράγω, ik breng, voer aan, voorbij; ik bedrieg, misleid, b. v. λόγοις παράγεσθαι, door schoonschijnende woorden zich laten misleiden; ik leid neven aan, leid af; *neutr.* ik ga naar toe, voorbij. *Subst.* παραγωγή.

Παραγώγιον, τὸ, tol. Παραγωγιάζειν, b. v. τοὺς πλέοντας, van scheepvarenden tol invorderen.

Περιάγω, ik voer rond; keer, draai om; *neutr.* ik ga rond, zwerf om; *med.* ik voer met mij om.

Προάγω, ik breng voor den dag, breng verder; ik bevorder; breng aan, b. v. δῶρα τινὶ; *neutr.* ik ga voorwaarts, ga vooruit.

Προαγώγεια, ἡ, behalve de hoofdbeteekenissen van het werkwoord beteekent het nog koppelarij.

Προαγωγεύειν, tot ontuchtig gebruik toevoeren, koppelen. Beiden van προαγωγὸς, ὁ, ἡ, die iets bevordert; 2) koppelaar.

Προσάγω, ik voer naar toe; 2) ik verleid; *med.* ik voer mij zelven toe, ga halen, trek naar mij toe, omhels; *neutr. subint.* τὴν ναῦν, ik land aan; *subint.* τὸν στρατὸν, voortrukken. *Subst.* προσαγωγὴ, ἡ. Ἐκ προσαγωγῆς, allengskens.

Συνάγω, ik breng zamen, verzamel; ik vereenig, verzoen; ik maak eene gevolgtrekking, besluit; ik trek bijeen, b. v. στράτευμα, het leger. *Subst.* συναγωγὴ, ἡ.

Ὑπάγω, ik voer onder, leid af, b. v. κοιλίαν, ik purgeer; ik verlok, breng ergens toe; ik verklaag; *neutr.* ik trek mij terug, ga heen.

Ὑπεράγω, ik overtref. Ὑπεράγων, *part.* voortreffelijk; buitengewoon. Ὑπεραγόντως, *adv.* buitengemeen.

Ἡγέομαι, οῦμαι, *f.* ἥσομαι, ik voer, geleid; ik ga voer, voer aan, regeer (τινὶ of τινός); 2) ik ben van meening, houd het daar voor (even als *duco*).

Ἡγεμὼν, όνος, ὁ, ἡ, geleider, aanvoerder, regent; die iets het eerst doet, en daardoor aan anderen gelegenheid geeft, *auctor*. Het *fem.* ook ἡγεμονὶς, ίδος, en ἡγεμόνη.

Ἡγεμονία en ἡγεμονεία, ἡ, de aanvoering, het bevelhebberschap. Ἡγεμονεύω en έω, hetzelfde als ἡγέομαι. Ἡγεμονικὸς, ἡ, ὸν, tot het aanvoeren en regeren behoorende; geschikt, berekend, om aanvoerder, bevelhebber te zijn. Ἀνηγεμόνευτος, ὁ, ἡ, zonder leiding, zonder aanvoerder.

Ἡγέτης, ου, ὁ, geleider, aanvoerder. Ἡγεσία, ἡ, de aanvoering. Ἥγημα, τὸ, de aanvoering; 2) meening, raad.

Ἀφηγέομαι, ik geleid, voer aan; 2) ik voer terug; 3) ik verhaal, verklaar.

Ἀφήγημα, τὸ, de aanvoering; 2) het verhaal. Ἀφηγητὴς, οῦ, ὁ, de verhaler. Ἀφήγησις, ἡ, het verhalen.

Διηγέομαι, ik zet uit een; verhaal; verklaar, leg uit. Διήγησις, ἡ, het verhalen; de verklaring. Διήγημα, τὸ, verhaal; uitlegging. Ἀδιήγητος, ὁ, ἡ, onverklaarbaar.

Εἰσηγέομαι, ik breng, leid (ergens) in; ik onderwijs; draag voor; ik geef gelegenheid, doe eenen voorslag, b. v. ἀγαθόν τι εἰσηγούμενος, eenen goeden voorslag doende, Xenophon. Εἰσήγημα, τὸ, voordragt; voorslag.

Ἐξηγέομαι, ik ga voor, τινί τινος, iemand in eene zaak; 2) τὶ, ik verhaal, verklaar iets; ik toon aan, raad aan.

Ἐξήγησις, εως, ἡ, het aanvoeren, verhalen, uitleggen. Ἐξήγημα, τὸ, het verhaal, het uitgelegde. Ἐξηγητὴς, οῦ, de aanvoerder, uitlegger, raadgever.

Καθηγέομαι, ik voer aan, ga voor. Καθηγητὴς, en -τὴρ, ὁ, aanvoerder. *Fem.* καθηγήτειρα.

Περιηγέομαι, ik voer rond; leg uit, toon aan. Περιήγησις, ἡ, het rondvoeren; de uitlegging, beschrijving; 2) de omvang, gestalte. Περιηγὴς, ὁ, ἡ, omgevoerd; 2) omgebogen; bolrond. Περιηγητὴς, ὁ, rondvoerder.

Προηγέομαι, ik ga voor aan; ik geleid, voer aan. Προήγησις, ἡ, het voorgaan. Προηγεμὼν, προηγητὴς en προηγητὴρ, (van hier *fem.* προηγήτειρα) die voorgaat, wegwijzer.

Συνηγέομαι, ik voer mede, te gelijk aan.

Ὑφηγέομαι, (τινὶ) ik ga (iemand) voor, voer aan; ik geef raad, onderwijs. Ὑφήγησις, ἡ, het voorgaan, onderwijs. Ὑφηγεμὼν, ὑφηγητὴς, en -τὴρ, aanvoerder, leeraar.

Ἄγω, (in *praes.* gebruikt men ἀγνύω en ἄγνυμι) *fut.* ἄξω, (*a.* 1. ἦξα, ἔαξα, *p. m.* ἦγα, ἔαγα enz.) ik breek.

Ἄγμα, τὸ, het afgebrokene; de brok. Ἀγμὸς, ὁ, het breken; het brokstuk; 2) eene afhellende, steile plaats.
Ἀγὴ, ἡ, breuk, wond; de baren, als zij zich breken, de branding; de oever, waartegen de golf breekt; ongeluk; 2) buiging, omkromming.
Ἀαγὴς, ὁ, ἡ, onverbrekelijk, sterk, stevig.
Κατάγνυμι, ik verbreek. Κάταγμα, τὸ, als ἄγμα. Κατακτὸς, ἡ, ὸν, breekbaar.
Περιαγνύω, -νυμι, ik verbreek; buig om.
Συνάγω, ik verbreek.

Ἀγὼν, ῶνος, ὁ, de kamp, strijd, wedstrijd, geregtelijke strijd; 2) de kamp-, strijdplaats; 3) moeijelijkheid, gevaar.

Ἀγωνία, ἡ, de wedstrijd; 2) inspanning van krachten; gevaar; vrees. Ἀγωνιάω en ἀγωνιάζω, ik kamp, worstel; 2) ik ben beangst, ben in gevaar, ik vrees.
Διαγωνιάω, ik ben zeer angstig; τὶ, ben ergens zeer bang voor.
Ἀγωνίζομαι, *fut.* ίσομαι, ik kamp, strijd, wedijver; ik doe moeite, streef naar iets. Ἀγωνισμὸς, als ἀγών. Ἀγώνισμα, τὸ, kamp, wedstrijd: 2) het onderwerp van eenen wedstrijd. Ἀγώνισις, ἡ, het kampen; de wedstrijd.
Ἀγωνιςὴς, οῦ, strijder, wedijveraar, b. v. op het tooneel, d. i. tooneelspeler; voor het geregt, zaakbezorger.
Ἀνταγωνίζομαι, ik kamp, strijd tegen. Ἀνταγώνισμα, τὸ, het tegenstrijden. Ἀνταγωνιςὴς, ὁ, de tegenstrijder, tegenpartij, mededinger.
Διαγωνίζομαι, ik strijd; ik strijd met alle krachten; ik doorworstel.
Ἐπαγωνίζομαι, ik strijd naast, bij, na.
Καταγωνίζομαι, ik verwin, overwin.
Προαγωνίζομαι, ik vecht te voren; ik vecht voor iemand. Προαγωνιςὴς, voorvechter.
Συναγωνίζομαι, ik vecht mede (als medehelper), ik sta bij.
Ὑπεραγωνίζομαι, ik strijd voor (iemand, τινός).
Ἀγώνιος, ὁ, ἡ, tot den strijd behoorende (ook ἐναγώνιος); 2) gevaarlijk.
Ἀγωνάρχης, ὁ, en ἀγωνοθέτης, de bestuurder van den kamp.
Ἀγωνοδίκης, ὁ, de kampregter.

Ἀδὴν, ένος, ὁ, de klier.

Ἁδρὸς, ρὰ, ρὸν, dik, groot, hoog opgewassen. Ἁδρότης, ητος, ἡ, en ἁδροσύνη, ἡ, grootte, dikte.

Ἁδρόω, ἁδρύνω, ἁδρέω, ik breng tot sterkte of rijpheid; *med.* ik ben sterk, rijp. Ἄδρησις, ἡ, (van ἁδρέω) het wassen, de rijpheid. Ἄδρυνσις, ἡ, (van ἁδρύνω) het sterk worden, rijp worden.

Ἅδω (ἁδέω) en gebruikelijker ἁνδάνω, (*f.* ἁδήσω, *a.* 1.

ἧσα, ἕασα, *a.* 2. ἅδον, *p. m.* ἧδα, ἕαδα) ik beval, behaag, τινί.

Ἅδος, ὁ, genoegen, vreugde.
Ἀφανδάνω, ik mishaag.
Ἐπιανδάνω, en ἐφανδάνω, als ἀνδάνω, b. v. τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος, en aan hen bevielen zijne woorden.
Van de Iönische *forma* ἥδω komt af
Ἦδος, τὸ, en ἡδονή, ἡ, genoegen, vermaak, wellust. Ἡδονικὸς, ὁ, ὸν, genoegelijk; tot het vermaak geneigd. Ἀνήδονος, ὁ, ἡ, zonder genoegen, onaangenaam, lastig.
Ἥδομαι, ik verblijd mij. Ἡδομένως, *adv.* met genoegen, zeer gaarne.
Συνήδομαι, ik verblijd mij met iemand (τινί), wensch hem geluk, b.v. οὐ συνήδομαι (αὐτῷ) θανόντι, ik ben niet blijde, d. i. ben bedroefd, om zijnen dood.
Ἡδὺς, εῖα, ὺ, aangenaam: blijde; 2) zoet. *Adv.* ἡδέως.
Ἡδύτης, ητος, ἡ, aangenaamheid; zoetheid.
Ἥδυμος, η, ον, ook νήδυμος, aangenaam, zoet.
Ἡδυπαθὴς, ὁ, ἡ, (van παθός) wellustig. Ἡδυπάθεια, wellustigheid.
Ἡδύνω, ik maak zoet, ik confijt (*condio*) (ook ἀφηδύνω); 2) ik verblijd. Ἡδυντὸς, ἡ, ὸν, zoet gemaakt; gekruid. Ἡδυντικὸς, ἡ, ὸν, (en ἡδυντήρ) geschikt, om er iets zoet mede te maken, of te confijten.
Ἥδυσμα, ατος, τὸ, alles, waarmede men spijs of drank lekker, zoet maakt, wat smaak of reuk prikkelt. Ἡδυσμὸς, ὁ, het zoet maken, confijten.
Ἐφηδύνω, ik verblijd nog daarenboven; ik maak lekker, zoet; *med.* ik verblijd mij.
Καθηδύνω, ik maak zoet.
Συνηδύνω, ik maak iets lekker, ik confijt; 2) ik vermaak.
Ἀηδὴς, ὁ, ἡ, niet zoet, onaangenaam, walgelijk; 2) onvriendelijk. Ἀηδία, ἡ, de onaangenaamheid; stroefheid in den omgang.
Ἀηδέω, ik walg; heb (iets) niet gaarne. Ἀηδίζω, ik doe walgen; *pass.* ik walg van iets. Van daar ἀηδισμὸς, ὁ, ongenoegen, verdriet.
Ἐπιτηδὴς, ὁ, ἡ, eigenlijk volgens welbehagen (ἐπὶ τὸ ἦδος), van daar: geschikt, bekwaam, bruikbaar; 2) gekunsteld, geveinsd. Ἐπιτηδὲς, en ἐξεπιτηδὲς, met vlijt, voorbedachtelijk.
Ἐπιτήδειος, ὁ, ἡ, die voor iets deugt, geschikt, bruikbaar; 2) οἱ ἐπιτήδειοι, gemeenzame vrienden, verwanten; 3) noodig, noodzakelijk. Τὰ ἐπιτήδεια, levensmiddelen. Ἐπιτηδειότης, ἡ, geschiktheid, bruikbaarheid; 2) verwantschap, naauwe vriendschapsbetrekking. Ἐπιτηδειόω, ik maak geschikt.
Ἐπιτηδεύω, *fut.* εύσω, ik doe iets met ijver, bevlijtig mij; ik drijf (een handwerk), beoefen, b. v. ἐπιτηδεύοντες τὴν μουσικὴν, Xenophon; ik bewerk kunstiglijk, schik op; boots na.

Ἐπιτήδευμα, τὸ, levenswijze, ambacht.

Ἐπιτήδευσις, ἡ, het drijven van een handwerk; de levenswijze.

Ἐπιτηδευτὸς, ἡ, ὸν, met vlijt, naauwkeurig gemaakt; kunstiglijk gezocht, gekunsteld.

Ἄσμενος, η, ον, gewillig (b. v. ἀσμένη ἐδέξατο, zij heeft (het geschenk) gaarne aangenomen, Euripides); vrolijk, weltevreden. *Adv.* ἀσμένως. Ἀσμενέω, ik heb gaarne, verlang. Ἀσμενίζω, *fut.* ίσω, *c. dat.* en *acc.* ik neem iets gaarne aan; ben tevreden met iets. Ἀσμενισμὸς, ὁ, tevredenheid. Ἀσμενιςὸς, ἡ, ὸν, geliefd, aangenaam.

Ἄδω, *f.* ἄσω, ik verzadig (met iets, τινός). Ἀδέω, *f.* ἀδήσω, ik ben verzadigd, ben wars, heb walg (van iets, τινί).

Ἄδος, εος, τὸ, en ἄδος, ου, ὁ, verzadiging, warsheid, walging, verdriet.

Ἄδαιος, overvloedig, vol op.

Ἀδήμων, ονος, ὁ, ἡ, verdriet in eene zaak hebbende; angstig, treurig.

Ἀδημονέω, ik ben verdrietig, treurig, ben in angst.

Ἀδημονία, ἡ, of ἀδημοσύνη, ἡ, verdrietelijkheid, treurigheid. Ἀδημονιάω, als ἀδημονέω.

Ἄτος, of ἄατος, ὁ, ἡ, onverzadelijk.

Ἄδην, of ἄδδην, genoegzaam, *c. gen.* b. v. κτημάτων ἄδην ἔχω, Euripides. Ἀδινὸς, ἡ, ὸν, (bij dichters) in menigte, aanhoudend. *Adv.* ἀδινῶς.

Ἀδήφαγος, ὁ, ἡ, ook ἀδδήφαγος, veel etend, veel verterend. *Subst.* een worstelaar. Van hier: ἵππος ἀδήφαγος, een doorvoed paard voor het wedloopen. Ἀδηφαγέω, *fut.* ήσω, ik eet veel; eet tot verzadiging toe; ik verteer, ik kost veel. Ἀδηφαγία, ἡ, het veel, tot verzadiging toe eten.

Ἄση, ἡ, walg, warsheid; verdriet, treurigheid, angst.

Ἀσάομαι, (ook wel ἀσάζω en ἀσαίνω) ik gevoel walging, angst, heb verdriet.

Ἀδόλεσχος, of ἀδολέσχης (van ἄδος en λέσχη), tot verveling toe pratende, praatachtig; 2) in eenen goeden zin: gedurig van iets sprekende, er aan denkende.

Ἀδολεσχέω, *fut.* ήσω, ik praat aanhoudend, ik snap.

Ἀδολεσχία, ἡ, het gestadig spreken, snapachtigheid; 2) het aanhoudend bezig zijn met iets.

Ἄεθλος, ὁ, of ἆθλος, de strijd. Ἄεθλον, τὸ, en ἆθλον, het strijden, de inspanning; 2) (ook ἔπαθλον) de kampprijs. Ἀεθλοσύνη, het strijden, het lijden. Ἄναθλος, ὁ, ἡ, zonder strijd.

Ἀέθλιος, ὁ, ἡ, tot den strijd behoorende of geschikt; 2) b. v. ἵππος, het paard, dat den prijs behaalt. Ἀέθλιον, τὸ, de strijd; kampprijs. Ἀεθλοφόρος, den prijs behalende (van φέρω).

Ἄθλιος, ία, ιον, moeitevol, rampspoedig, ellendig. Ἀθλιότης, ητος, ἡ, rampspoed. Δυσάθλιος, zeer ongelukkig.

'Αεθλέω, en -εύω, *fut.* -εύσω, ook ἀθλέω, en -εύω, ik strijd, worstel, sta door. "Αθλησις, ἡ, het kampvechten.

'Αεθλητὴρ, en ἀθλητὴρ, ῆρος, ook ἀθλητὴς, οῦ, de kampvechter; 2) hij, die het in eene kunst of wetenschap tot eenen hoogen trap gebragt heeft, b. v. ἀθλητὴς πολέμου, een bekwaam krijgsman. 'Αθλητικὸς, ἡ, ὸν, geoefend in het strijden; 2) tot den strijd behoorende.

Καταθλέω, ik overwin in den kampstrijd; ik oefen mij in het kampvechten.

Σύναθλος, een helper in den kampstrijd. Συναθλέω, ik sta bij in den strijd.

'Αεθλοθέτης, ου, ὁ, ook -τὴρ, (*contr.* ἀθλοθ.) die eenen kampstrijd verordent, den kampprijs uitdeelt. 'Αθλοθετέω, *fut.* ησω, ik stel eenen kampprijs voor, ik verorden een kampspel.

Πένταθλον, ου, τὸ, de vijf kampspelen (het wedloopen, worstelen, springen, het vuistvechten en het werpen met den *discus*). Πένταθλος, die zich geoefend heeft in het πένταθλον. Πενταθλέω, ik ben bekwaam voor het πένταθλον.

'Αεὶ, *adv.* steeds, altijd, gedurig (*poet.* αἰεί).

'Αείδιος, ία, ιον, en ἀΐδιος, altijddurend, bestendig. 'Αειδιότης, en ἀϊδιότης, ητος, ἡ, voortduring, eeuwigheid.

Vele woorden worden met ἀεὶ zamengesteld, b. v.

'Αειγενὴς, of ἀειγενέτης, ὁ, ἡ, die altijd bestaat, eeuwig, onsterfelijk.

'Αείζωος, ὁ, ἡ, en *contr.* ἀείζως (van ζωὴ), die eeuwig leeft.

'Αείναος, ook ἀειναὴς, of ἀένναος, ὁ, ἡ, altijd vlietend, b. v. πηγὴ, ποταμὸς ἀένναος, Euripides; 2) altijddurend (van νάω).

'Αείδω, *fut.* είσω, (*contr.* ᾄδω, *fut.* ᾄσω) ik zing, bezing; ik prijs.

"Αεισμα, τὸ, en *contr.* ᾆσμα, het gezang, lied. *Dim.* ἀσμάτιον, τό.

'Αηδὼν, όνος, ἡ, en ἀηδὼ, όος, *contr.* οῦς, ἡ, ook ἀηδονὶς, ίδος, ἡ, de nachtegaal.

'Αηδονιεὺς, έος, ὁ, het jong van eenen nachtegaal.

'Αοιδὴ, ἡ, gezang, lied; mare. 'Αοιδὸς, de zanger of zangeres; 2) *adj.* als ἀοίδιμος.

'Αοίδιμος, ὁ, ἡ, bezongen; berucht.

'Ωιδὴ, ἡ, (*contr.* uit ἀοιδὴ) een gezang, lied, ode. 'Ωδεῖον, τὸ, eene muzijkzaal te Athene. 'Ωδὸς, zanger.

'Ανταᾴδω, ik zing tegen.

'Αᾴδω, ik zing anders, stem niet overeen; ik wijk af.

Διᾴδω, ik geef eenen mistoon, wanklank.

'Επᾴδω, ik zing (iemand) toe, lok hem aan; 2) bedaar door gezang. 'Επωδὴ, ἡ, is in het lierdicht de nazang, epode; 2) toovergezang (*incantatio*). *Dim.* ἐπᾴδιον, τό. 'Επῳδὸς, die door toovergezangen ziekten geneest, liefde verwekt enz.; 2) gedeelte van het lierdicht, ook het refeirijn.

Κατᾴδω, ik verveel door gezang (τινός); 2) ik bedaar, genees, vervrolijk door gezang (τινά).

Παραείδω, ik zing neven, zing bij, Homerus. Παρῳδὴ, ἡ,

nevengezang. 2) wanneer men eens anders verzen, door eene kleine verandering, belagchelijk maakt, parodie. Παρῳδός, die parodien maakt, parodist. Παρῳδέω, *fut.* ήσω, ik maak op zoodanige wijze belagchelijk. Παρῳδία, als παρῳδή.

Περιᾴδω, ik bezing.

Προσᾴδω, ik zing toe; 2) ik stem overeen.

Συνᾴδω, ik zing mede; 2) ik stem toe, stem overeen.

Ἅζω, gebruikelijker in *med.* ἅζομαι, ik vereer, heb eerbied (b. v. ἁζόμενοι Διὸς υἱὸν Ἀπόλλωνα, HOMERUS), ik vrees, b. v. πρὸ τούτου λέγειν οὐχ ἅζομαι, ik vrees niet, voor dezen man het woord te doen.

Ἅγος, en ἄγος, τὸ, bewondering, hoogachting, vereering.

Ἀθήνη, Ἀθηναίη, Minerva.

Ἀθὴρ, έρος, ὁ, het spits van korenaren; ook van eenen degen.

Ἀθρέω, *fut.* ήσω, ik zie, beschouw; ik overweeg.

Ἀναθρέω, ik beschouw. Ἀνάθρησις, ἡ, beschouwing, overweging

Διαθρέω, ik doorzie, betracht; 2) ik zie hier en daar heen.

Ἀθρόος, όα, όον, *contr.* ἀθροῦς, bijeen verzameld, digt bijeen, menigvuldig. Τὸ ἄθροον, de menigte.

Ἀθροότης, ητος, ἡ, het geheel, de menigte.

Ἀθροίζω, *fut.* οίσω, ik verzamel; ik hoop op.

Ἄθροισις, εως, ἡ, en ἀθροισμὸς, ὁ, de ophooping, het bijeen zamelen. Ἄθροισμα, τὸ, het verzamelde, de menigte. Ἀθροίσιμος, ὁ, ἡ, verzameld, talrijk, hoopswijze. Ἀθροιστὴς, ὁ, de verzamelaar.

Ἀθροιστήριον, τὸ, de verzamelplaats.

Αἲ, ach, ei. Eene uitroeping van verwondering, van vreugde en van smart. Αἰβοῖ, o wee. Αἴκε, αἲ γάρ, o dat, och of.

Αἶ, ach, wee, ook αἶ, αἶ, ach, ach. Uitroeping van verwondering en van smart.

Αἰάζω, *fut.* άξω, ik jammer, ik klaag (eigenlijk ik roep αἶ). Αἴαγμα, τος, τὸ, het gejammer. Αἰακτὸς, ἡ, ὸν, beklaagd, beklagenswaardig.

Αἰανὴς, εος, ὁ, ἡ, of αἰανὸς, ἡ, ὸν, smartelijk; 2) duister, zwart.

Αἴγειρος, ἡ, de populier, zwarte populier, *populus nigra.*

Αἰγείρινος, η, ον, en αἰγειρίτης, van αἴγειρος gemaakt. Αἰγειρὼν, ὁ, een bosch van die populieren.

Αἰγιαλὸς, ὁ, de oever, zeekust.

Αἰγιαλώδης, ὁ, ἡ, die zich aan den oever bevindt. Αἰγιαλεύς, έως, ὁ, een kustbewoner, visscher. Αἰγιαλίτης, ὁ, (*fem.* αἰγιαλῖτις) en αἰγιάλειος, op den oever, de kust wonende.

Αἰγίθαλος, ὁ, en -λής, de mees (*parus*).

Αἴγλη, ἡ, glans, schijnsel; 2) pijl, Sophocles. Αἰγλήεις, ήεσσα, ῆεν, glanzig, glinsterend.

Αἰδέομαι, οῦμαι, *poet.* ook αἴδομαι, *fut.* έσομαι, en ήσομαι, *neutr.* ik schaam mij, schroom; 2) *act.* ik heb eerbied, achting voor iemand, b. v. αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆα, Homerus, op iemands smeeken acht slaan, d. i. verhooren.

Αἴδεσις, εως, ἡ, de schroom; de achting; het acht slaan op iemands verzoek. Αἰδέσιμος, ὁ, ἡ, al wat schroom, achting, medelijden inboezemt. Αἰδεστός, ἡ, όν, eerbiedwaardig.

Αἰδώς, όος, *contr.* οῦς, ἡ, (ook αἶδος, τὸ) de schaamte, schroom, achting, het zedelijk gevoel, het verhooren van eene bede; 2) de schaamdeelen.

Αἰδοῖος, οία, οῖον, (*poet.* αἰδοίιος) schaamachtig, beschaamd; 2) *pass.* eerbiedwaardig. Αἰδοῖον, τὸ, de schaamte, schaamdeelen.

Αἰδήμων, ονος, ὁ, ἡ, beschaamd, blood, zedig. *Adv.* αἰδημόνως. Van hier αἰδημονέω, ik ben beschaamd.

Αἰδόφρων, ονος, ὁ, ἡ, van een schaamachtig gemoed, eerbiedig, medelijdend (van φρήν).

Ἀναιδής, έος, ὁ, ἡ, onbeschaamd, driest. *Adv.* ἀναιδῶς, en ἀναιδημόνως, (van het ongebruikelijke ἀναιδήμων). Ἀναίδεια, ἡ, schaamteloosheid. Ἀναιδεύομαι, ik gedraag mij onbeschaamd.

Ἐπαιδέομαι, als αἰδέομαι.

Καταιδέω, ik maak beschaamd; 2) *med.* ik schaam mij, ben voor iemand beschroomd, τινά, over iets, τί, ik heb achting voor iemand.

Αἴθω, ik verbrand, αἴθομαι, (ook αἴθω, *neutr.*) ik brand. Αἴθων, ωνος, brandend, vurig, heet; stralen van zich gevend, glinsterend; goudgeel, vuurrood.

Αἴθουσα, ἡ, (*subint.* στοά) de galerij voor het huis, aan den oost- of zuidkant, om zich daar in de zon te koesteren; 2) *adj.* brandend; vuurkleurig.

Αἶθος, εος, τὸ, brand, hitte, vuur.

Αἰθός, ἡ, όν, verbrand, zwart; vurig. Αἴθοψ, ὁ, ἡ, brandend, vurig; roodgeel; 2) *metaph.* vurig, driftig (van ὤψ).

Αἴθινος, ὁ, ἡ, ook *fem.* αἰθίνη, brandbaar; zwart gebrand.

Αἰθήεις, εσσα, εν, verbrand, zwart gebrand.

Αἰθάλη, ἡ, en αἴθαλος, ὁ, roet, asch.

Αἰθαλόω, ik maak tot roet; ik verbrand. Αἰθαλώδης, εος, ὁ, ἡ, tot roet, asch verbrand, roetachtig, aschachtig, zwart. Αἰθαλόεις, εσσα, εν, (ook αἰθαλής) brandend, vurig, b. v. κεραύνιον πῦρ αἰθαλόεν, Euripi-

DES; 2) ook roetachtig. Αἰθαλέος, έα, έον, roetachtig, aschkleurig.

Αἰθίοψ, οπος, ὁ, *fem.* αἰθιοπὶς, ίδος, eigenlijk iemand met een zwart gebrand aangezigt (van ὤψ), Moor.

Αἰθιοπικὸς, ἡ, ὀν, Ethiopisch. Αἰθιοπίζω, ik handel, spreek als een Ethiopier.

Αἰθὴρ, έρος, ὁ, (ook wel ἡ) de helderheid, het licht; van daar de heldere, zuiverder, bovenste lucht, de aether; 2) brand.

Αἰθέριος, ὁ, ἡ, ook *fem.* ία, (ook αἰθεριώδης) zich in de lucht bevindende, b. v. ἄςρων αἰθέριοι χοροὶ, EURIPIDES; 2) hemelsch, b. v. θεοί. Αἰθερώδης, ὁ, ἡ, aetherisch.

Αἶθρα, (ook αἴθρη) heldere lucht, helder weder. Αἴθριος, ὁ, ἡ, (ook αἰθρινὸς en αἰθρήεις) helder; onder den blooten hemel. Αἰθρία, ἡ, heldere lucht, mooi weder; 2) bloote hemel; ἐν αἰθρίᾳ, onder den blooten hemel; 3) scherpe morgen- en avondlucht. Αἶθρος, ὁ, de morgenkoude, de rijp.

Αἰθριάζω, en αἰθριάω, ik maak eene heldere lucht; 2) ik bekoel in de vrije lucht.

Ἀπαιθριάζειν, de lucht ontwolken, opklaren; 2) als αἰθριάζειν, in de lucht bekoelen.

Δίαιθρος, ὁ, ἡ, helder, klaar. Διαιθρόω, ik helder op, doe opklaren.

Διαιθριάζειν, als ἀπαιθριάζειν; 2) *neutr.* opklaren, helder worden.

Ἐναίθριος, ὁ, ἡ, in de vrije lucht; 2) koud.

Ἐξαιθριάζω, ik stel aan de lucht bloot, lucht uit, ik droog.

Ὑπαίθριος, ὁ, ἡ, en ὕπαιθρος, onder den blooten hemel. Ἐν ὑπαίθρῳ, in de vrije lucht.

Ἀναίθω, ik steek aan.

Καταίθω, ik verbrand.

Αἰθύσσω, ik schud; ik steek aan. Αἴθυγμα, τὸ, vonk; aanpriksel; ook flikkering. Παραιθύσσω, ik steek aan, verwek; 2) *neutr.* ik kom eensklaps voor den dag.

Αἰθυία, ἡ, de duikelaar (watervogel).

Αἰκάλλω, ik vlei, eigenlijk ik kwispelstaart. Αἴκαλος, ὁ, pluimstrijker.

Αἷμα, τὸ, bloed; vergoten bloed, moord; πρὸς αἵματος of ὁ ἐν αἵματι, bloedverwant; kind, HOMERUS. Αἱμάτιον, τὸ, *dim.* een weinig bloeds.

Αἱμὰς, ἡ, bloedader. Αἵμνιον, en ἀμνίον, τὸ, bloedbekken. Αἵμων, ὁ, ἡ, bloedig.

Αἱμώδης, εος, ὁ, ἡ, bebloed. Αἱμάλεος, έα, εον, bloedend, bebloed.

Αἱμάσσω, *fut.* ξω, ook αἱμάζω, en αἱμόω, ik maak bebloed; ik wond, breng om; ik bezoedel met bloed

Αἱμακτὸς, ἡ, ὸν, bebloed; bloedig. Ἡμεκτέω, en ἡμακτέω, ook περιημεκτέω, (*Ionice*) ik voel pijn aan

eene wond; van daar: ik bedroef mij, ben misnoegd.

Αἱματόεις, εσσα, εν, (ook αἱματοειδὴς, ὁ, ἡ), bloedig; met bloed beloopen, b. v. σμῶδιξ αἱματόεσσα, Homerus; bloedrood.

Αἱματηρὸς, ook αἱμηρὸς, ἁ, ὸν, bloedig, met bloed bezoedeld.

Αἱματία, ἡ, bloedsoep, zwarte soep der Lacedaemoniers.

Αἱματίζω, ik maak bebloed, doe bloeden, ik steek, als b. v. eene mug.

Αἱματίτης, ὁ, fem. αἱματῖτις, naar bloed gelijkende, bloedkleurig, b. v. λίθος αἱματίτης, de bloedsteen (eene soort van ijzererts).

Αἱματικὸς, ἡ, ὸν, (zelden αἱματινὸς) van bloed gemaakt; bloed hebbende.

Αἱματόω, ik maak bebloed; maak tot bloed.

Αἱμάτωσις, ἡ, het maken tot, veranderen in bloed.

Αἱμάλωψ, ὁ, geronnen bloed.

Ἄναιμος, of ἀναίμων, ὁ, ἡ, bloedloos. Ἀναιμεὶ, adv. zonder bloedvergieten.

Ἀναίμακτος, ὁ, ἡ, niet bevlekt met bloed, niet bebloed.

Ἔναιμος, ὁ, ἡ, bloedig; met bloed voorzien; ἔναιμον φάρμακον, bloedstelpend middel.

Κάθαιμος, ὁ, ἡ, bloedig, bebloed, b. v. τραῦμα.

Ὅμαιμος, en σύναιμος, ὁ, ἡ, van eenerlei bloed, bloedverwant: van hetzelfde geslacht, broeder, zuster.

Αἶμος, ὁ, het bosch, de heg. Αἱμασιὰ, ἡ, de doorneheg, heining.

Αἱμύλος, ὁ, ἡ, ook *fem.* αἱμύλη, vleijend, liefkozend, bedriegelijk.

Αἱμύλιος, ὁ, ἡ, als αἱμύλος. Αἱμυλία, vleijende handelwijze, liefталligheid.

Αἶνος, ὁ, een woord, gesprek; 2) vertelling, in het bijzonder de fabel, van daar een duister gesprek; 3) goedkeuring, lof, loftuiting.

Αἴνη, ἡ, lof, eer.

Αἰνέω, fut. ήσω en έσω, ik spreek; 2) ik prijs; 3) ik beloof; 4) ik laat mij welgevallen, verdraag; 5) ik sla een aanzoek van de hand. Αἴνεσις, ἡ, het prijzen, de goedkeuring. Αἰνετὸς, ἡ, ὸν, prijselijk. Αἰνέτης, ὁ, lofredenaar.

Αἰνίζομαι, als αἰνέω, bij Homerus

Αἰνίσσομαι, of αἰνίττομαι, ik spreek raadselachtig, duister; ik doel op iets, geef te kennen.

Αἴνιγμα, τος, τὸ, de duistere uitdrukking, raadsel, een verre wenk. Αἰνιγματικὸς, ἡ, ὸν, raadselachtig. Αἰνιγματώδης, ὁ, ἡ, raadselachtig, duister. Αἰνιγματίζομαι, ik spreek raadselachtig, druk mij duister uit.

Αἰνικτὸς, ἡ, ὸν, duister uitgedrukt, raadselachtig.

Ἀναίνομαι, (ook ἀπαναίνομαι) ik weiger, sla af; ik zeg ergens geen deel aan te hebben, ik ontken.

"Επαινος, ὁ, lof, belooning, goedkeuring. 'Επαινέω, ik zeg toe, ikbillijk, moedig aan; 2) ik sla een aanzoek van de hand. 'Επαινετὸς, ἡ, ὀν, geprezen.

Καταινέω, ik stem toe; keur goed; beloof.

Παραινέω, ik spreek toe, moedig aan, waarschuw. Παραίνεσις, ἡ, waarschuwing, raad, leering, aanmoediging.

Συναινέω, *c. dat.* ik geef mijne goedkeuring, stem toe; 2) *c. acc.* ik keur mede goed; van σύναινος, ὁ, ἡ, toestemmend.

Αἰνὸς, ἡ, ὀν, vreesselijk, hevig.

Het wordt met vele woorden zamengesteld, b. v.

Αἰνόλεκτρος, ὁ, ἡ, ook αἰνολεχὴς, ὁ, ἡ, ongelukkig getrouwd (van λέκτρον en λέχος).

Αἰνόμορος, ὁ, ἡ, noodlottig (van μόρος) enz.

'Επαινὸς, ἡ, ὀν, vreeselijk, vervaarlijk, b. v. ἐπαινὴ Περσεφόνεια, bij HOMERUS.

Αἶξ, αἰγὸς, ὁ, of ἡ, bok, geit. Αἰγίδιον, ου, τὸ, geitje, bokje. Αἰγίσκος, ὁ, een jonge bok.

Αἰγὼν, ῶνος, ὁ, de geitenstal.

Αἴγειος, ὁ, ἡ, ook *fem.* εία (*poet.* αἴγεος) van geiten. -Van hier:

Αἰγὶς, ίδος, ἡ (*subint.* δορὰ), het vel, de huid van eene geit. En dewijl de ouden hiervan hunne wapenrusting maakten of overtrokken, zoo beteekent het 2) in het bijzonder, het schild van Jupiter en van Minerva. Van daar αἰγιόχος, ὁ, ἡ, (van ἔχω) de aegis dragende, een bijnaam der genoemde godheden.

Zamenstellingen zijn, b. v.

Αἰγάγριος en αἴγαγρος, ὁ, de wilde geit, bok.

Αἰγιβότης, ὁ, αἰγονομεὺς, έως, ὁ, en αἰπόλος, ὁ (in plaats van αἰγιπόλος) de geitenhoeder. Αἰπολέω, *fut.* ήσω, ik hoed geiten.

Αἰγόκερως en αἰγοκερεὺς, έως, ὁ, de steenbok, *capricornus.*

Αἰπὺς, εῖα, ὺ, (ook αἰπὸς, ἡ, ὀν) hoog, verheven; 2) zwaar, sterk, b. v. θάνατος, ὄλεθρος.

Αἶπος, έος, τὸ, de hoogte, de top.

Αἰπήεις, εσσα, ὲν, en αἰπεινὸς, hoog, verheven.

Αἶρα, ἡ, de hamer; 2) dolik (onkruid).

Αἴρω, *f.* ἀρῶ, ik hef, hef op; 2) ik neem, vat aan, neem weg; 3) ik dood (*e medio tollo*); 4) ik verhef, d. i. vergroot; 5) ik ligt het anker, d. i. zeil af; 6) ik breek met het leger op, d. i. ruk verder voort; 7) *med.* ik neem op mij, neem over, ik verhef mij, draag weg, enz. Andere *formae* zijn ἀείρω, ἀέρω (van daar *a.* 1. *pass.* ἀέρθην), ἀερτάω en ἀερτάζω, ook ἀρύω. 'Αερέθω, ik hef in de hoogte, *med.* ik hang, zweef, ben nog niet besloten.

'Αερσίνοος, *contr.* νους (van het *fut.* ἀέρσω en νόος) hoovaar-

dig, hoogmoedig. Dergelijke zamenstellingen vindt men bij dichters meer.

Ἀορτὴρ, ὁ (van 3 *perf. p.* ἄορται) de draagband, b. v. van een zwaard.

Ἀορτὴ, ἡ, de groote slagader, die van de linker zijde van het hart tot in de borst opklimt, de *aorta*.

Ἀορτέω, ik hang ergens aan, van daar ἀορτηθεὶς, hangend.

Αἰώρα, ἡ, een hangwerktuig, b. v. hangmat; draagbaar.

Αἰωρέω, ik hang op, til op; *pass.* ik hang, zweef; van daar: *metaph.* ik ben onzeker, in verwachting.

Αἰώρητος, ὁ, ἡ, hangend, zwevend. Αἰώρησις, ἡ, het ophangen.

Μετέωρος, ὁ, ἡ, boven de aarde verheven, zwevend, verheven. Τὰ μετέωρα, de lucht en de hemel, met al, wat er in en aan is, b. v. de sterren, zon, maan enz.

Μετεωρίζω, ik hef in de hoogte (zich, ἑαυτὸν, b. v. ἵππος μετεωρίζων ἑαυτὸν, Xenophon); ik verhef de ziel, beur den moed op; 2) *med.* ik verhef mij, ben trotsch; ik getroost mij schielijk over iets; ben ligtzinnig, ongestadig, onzeker. Μετεωρία, ἡ, ligtzinnigheid, vergetelheid. Μετεωρολόγος, ὁ, die over bovenaardsche dingen, vooral hemelligchamen (τὰ μετέωρα), spreekt (λέγει).

Ἐναιωρέομαι, ik zweef in de hoogte, zweef ergens in, ik hang, b. v. θαλάσσῃ ἐναιωρεῖσθαι, op de zee rondzwerven, Euripides.

Παραιωρέομαι, ik zweef, hang naast aan, op zijde.

Ἆρσις, εως, ἡ, opheffing, het wegnemen. Ἆρμα, τὸ, de last; belasting; τὰ ἄρματα, de wapens.

Ἀρτάω, ἀρτέω, ik hang op, laat hangen; ἀρτέω beteekent ook ik rust uit, rust toe, van daar ἐπαρτὴς, ὁ, ἡ, toegerust, gereed. Ἀρτέμων, ονος, ὁ, het bramzeil. Ἄρτημα, τὸ, het nederhangende, b. v. oorring, halsketting. Ἀρτηρία, ἡ, de luchtpijp (dewijl zij van den hals neerhangt), ook de slagader (omdat de ouden dezelve voor luchtpijpen hielden).

Ἀναρτάω, ik hang op; 2) ik span iemands verwachting; *med.* ik zweef in onzekerheid; 3) εἰς τινὰ, zich aan iemand aansluiten, genegen, dienstvaardig zijn; *med.* (τινὰ) ik maak iemand van mij afhankelijk, mij toegenegen; 4) ik neem op mij, onderneem, neem voor. Ἀνάρτησις, ἡ, het aanbinden, aanhangen; verpligting.

Ἀπαρτάω, ik hang weg, scheid van een.

Ἐξαρτάω en προσαρτάω, ik hang op, hang aan.

Ἀναίρω, ik neem op, beur op, neem weg.

Ἀνταίρω, ik verhef tegen, verhef mij; *med.* ik verzet mij.

Ἀπαίρω, ik neem, draag weg; 2) *neutr.* ik ga heen, breek op.

Διαίρω, ik hef op; 2) τὸ στόμα, ik open den mond; 3) ik steek over, breek op, b. v. εἰς Συρίαν, naar Syrie; τὴν θάλασσαν, ik vaar de zee over. Δίαρμα, τὸ, opheffing; overvaart.

Ἐναίρω, ik neem weg, breng om, vernietig. Ἔναρα,

τὰ, de van den verslagenen vijand buit gemaakte wapenrusting. Ἐναρίζω, even als ἐναίρω.

Ἐξαίρω, ik beur uit, hef op, breng weg; *neutr.* ik breek op, ga heen; *med.* ik verhef mij.

Ἐπαίρω, ik hef in de hoogte, ik trek op, b. v. het zeil; ik beweeg, zet aan, prikkel aan; *med.* ik verhef mij; ben hoovaardig.

Καταίρω, *neutr.* ik kom af; ik land aan; in het algemeen, ik kom aan, neem mijn intrek.

Μεταίρω, ik draag, breng over, verplaats; *neutr.* ik breek op, ga heen, zeil af.

Προαίρω, *neutr.* ik breek te voren op.

Συναίρω, ik beur mede op, help; *med.* met een ander op zich nemen, deelen, b. v. gevaren.

Ὑπεραίρω, ik beur over; *neutr.* eigenlijk, ik beur mij over, b. v. over de zee, over eenen berg, d. i. ik ga over, trek over; in het algemeen, ik stap over, van daar: ik overtref.

Ἄρνυμι en ἄρνυμαι, *(poet.)* ik neem, kies, verlang; 2) ik verkrijg, bekom.

Αἱρέω, (aor. 2. εἷλον, van ἕλω) ik neem, grijp (b. v. τινὰ χειρὸς, iemand bij de hand), neem in, verover, overwin, versla, vang; 2) τινὰ τινὸς, ik betrap iemand ergens op, overtuig, klaag aan, veroordeel; 3) *med.* ik vat een voornemen op, kies, wil.

Αἱρετὸς, ἡ, ὸν, genomen, verkozen; die waardig is verkozen te worden, wenschelijk.

Αἱρέτης, ὁ, een kiezer.

Αἵρεσις, εως, ἡ, het nemen, veroveren; voornemen, neiging, keus; het verkozene, b. v. levenswijze, de leer, sekte of school, welke men boven anderen aanhangt. Van daar αἱρεσίαρχος, of αἱρεσιάρχης, de stichter, voorstander, of het hoofd eener sekte.

Αἱρετίζω, als αἱρέω. Αἱρετιστὴς, ὁ, de aanhanger eener partij.

Ἀναιρέω, ik neem op, neem weg; 2) ik ruim uit den weg, breng om; ik verstoor, venietig; 3) παῖδα, ik neem een kind op, erken het, *tollo*; 4) van regters: ik veroordeel; 5) van eene godspraak: ik verhef mijne stem, antwoord *(subint.* φωνήν); 6) van dooden: ik begraaf; 7) *med.* ik neem op mij, begin, b. v. πόλεμον.

Ἀναιρέτης, ὁ, verstoorder, moordenaar.

Ἀφαιρέω, ik neem weg, onttrek; 2) ik neem uit de dienstbaarheid, of slavernij, stel in vrijheid.

Διαιρέω, ik neem van elkander, scheid, deel, verdeel; 2) neem weg, ruk neder; 3) ik zet uit een, verklaar, bepaal; 4) ik verhaal.

Ἐξαιρέω, ik neem uit, kies uit; 2) ik beneem, bevrijd, ook, ik ontroof; 3) ik ruim uit den weg, breng om hals; 4) ik neem weg, verover, verstoor; 5) ik breng uit een, leg bij, b. v. eenen twist, of oorlog.

Καθαιρέω, ik ruk naar beneden, werp ter neder, vel neder; ik verneder, verminder.

Μεθαιρέω, ik neem over, verander.

Παραιρέω, ik neem af. Περιαιρέω, ik neem van rondsom weg, besnoei.

Προαιρέω, ik haal voor den dag, neem uit; *med.* τὶ τινὸς, of ἀντὶ τινὸς, ik stel het een boven het andere; 2) ik neem iets voor, neem een besluit, stel vast.

Προαίρεσις, ἡ, voornemen, wil; 2) sekte, school, partij, regeringsvorm; 3) toegenegenheid.

Συναιρέω, ik neem zamen, ik bekort (van hier de spreekwijze ὡς συνελόντι εἰπεῖν (*subint.* λόγῳ), om met weinige woorden te spreken, om kort te gaan, Xenophon); ik neem weg; ik verstoor, maak een einde, b. v. aan den oorlog.

Ὑφαιρέω, ik neem heimelijk weg.

Αἶσα, ἡ, het deel; het lot; noodlot, geluk of ongeluk; de schikgodin, *parca*; de betamelijkheid.

Αἴσιμος, ὁ, ἡ, door het noodlot bepaald, b. v. ἡμῖν δὲ δὴ αἴσιμον εἴη φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ, en (ik vrees) dat het ons lot zal zijn, om in Troje om te komen, Homerus; 2) betamelijk, behoorlijk (b. v. αἴσιμα εἰπών, bij Homerus).

Ἐναίσιμος, ὁ, ἡ, hetgeen een voorteeken geeft; betamelijk.

Αἴσυλος, ὁ, ἡ, onbetamelijk, ondeugend.

Αἰσυμνάω, ik geef aan ieder het behoorlijke deel, ik heersch, regeer. Αἰσυμνήτης, ὁ, de heerscher, de regent.

Αἴσιος, ὁ, ἡ, hetgeen een gelukkig voorteeken geeft; 2) betamelijk, behoorlijk.

Ἀπαίσιος, ὁ, ἡ, hetgeen een ongelukkig voorteeken geeft.

Αἰσθάνομαι, *fut.* αἰσθήσομαι, (van het verouderde αἰσθέω) ik voel, gevoel, merk; ik zie iets in, versta; ik hoor, verneem.

Αἴσθησις, ἡ, het ontvangen van eenen indruk, *pl.* de zintuigen; het gevoel; 2) de waarneming, bemerking, kennis. Αἰσθητικὸς, ἡ, ὸν, geschikt, geoefend, om iets te gevoelen. Αἰσθητήριον, τὸ, *sensorium*, de plaats van het gevoel, zintuig.

Αἴσθημα, τὸ, de ontvangene indruk.

Αἰσθητὸς, ἡ, ὸν, gevoeld; zinnelijk, kennelijk. Ἀναίσθητος, ὁ, ἡ, ongevoelig, gevoelloos; dom; 2) *pass.* hetgeen men niet gevoelen kan. Ἀναισθησία, ἡ, ongevoeligheid; domheid; afwezigheid van den geest.

Συναισθάνομαι, ik gevoel, ondervind mede.

Ἀΐσσω, *fut.* ξω, (*a.* 1. ἦξα en ἤϊξα) ik maak eene sterke, hevige beweging; ik vlieg met drift ergens op los; ik schiet, spring er op aan (ook gebruikt men ἀΐσσω, ᾄσσω en ᾄττω).

Ἄϊξ, κος, ἡ, en ἀΐκη, ἡ, hevige beweging, aanval.

Αἰγὶς, ἡ, stormwind, van daar καταιγίζω, naar beneden stormen, ἐπαιγίζω, tegen aan stormen.

Ἀΐγδην, *adv.* hevig, onstuimig, snel.

Ἀναΐσσω, ik spring op, vlieg op; ik vang iets aan.

Διαΐσσω, gebruikelijker διᾴττω, ik loop met eene vaart,

sjlings ergens door, hier en daar heen. Ἀστέρες διάττοντες, verschietende sterren.

Ἐπαΐσσω, ik ga er op los, val aan.

Ἀκτάζειν, eene hevige beweging maken, ergens op los gaau.

Ἀκταίνειν, even als het vorige; 2) vlug, rap, snel zijn; sterk begeerend zijn.

Αἶσχος, εος, τὸ, leelijkheid; schandelijkheid; schande, schimp.

Αἰσχίων, *compar.* en αἴσχιστος, η, ον, *superl.* schandelijker, schandelijkst (van het oude *adj.* αἰσχός).

Αἰσχρὸς, ὰ, ὸν, leelijk, afzigtelijk; schandelijk, slecht. Αἰσχρότης, ητος, ἡ, leelijkheid; schimp, schande. Het heeft vele zamenstellingen, b. v.

Αἰσχροκερδὴς, ὁ, ἡ, die met schandelijke dingen winst doet.

Αἰσχροεπὴς, op eene schandelijke wijze sprekende enz.

Αἰσχύνη, ἡ, smaad, schande, hoon; schaamte; schaamdeel.

Αἰσχύνω, *fut.* νῶ, ik maak beschaamd; ik doe schande aan; ik onteer, beschimp; *med* ik schaam mij.

Καταισχύνω, even als αἰσχύνω.

Ἀπαισχύνομαι, ik houd op mij te schamen.

Αἰσχυντηλὸς, ἡ, ὸν, schaamachtig, beschaamd. Αἰσχυντηλία, ἡ, beschaamdheid. Αἰσχυντὴρ, ῆρος, ὁ, de schender. Ἀναίσχυντος, ὁ, ἡ, onbeschaamd, schaamteloos; afzigtelijk. Ἀναισχυντία, ἡ, onbeschaamdheid.

Ἐπαισχὴς, ὁ, ἡ, schandelijk, smadelijk.

Αἰτέω, *fut.* ήσω, ik verzoek, vorder, eisch. Τὶ τινὰ, of παρὰ τινός. In het *med.* in het bijzonder, ik borg. Αἴτημι en αἰτίζω hebben dezelfde beteekenis.

Αἴτησις, εως, ἡ, de vordering, het verzoek. Αἴτημα, τὸ, het begeerde, het verzoek.

Αἴτης, (gewoonlijker προσαίτης) ου, ὁ, de bedelaar. Αἰτητὴς, οῦ, ὁ, die iets verzoekt, vordert.

Ἀπαιτέω, ik vorder af, terug; *pass.* ik word gemaand, τὸ χρέος, om de schuld. Ἀπαίτησις, ἡ, de invordering.

Ἐξαιτέω, ik vorder, eisch op; *med.* iemand voor zich verzoeken, b. v. om hem in vrijheid te stellen; of, in het bijzonder, zich iemand doen uitleveren, om hem te straffen.

Παραιτέομαι, ik verbid, verzoen; ik bid om vergeving, ver. ontschuldig; ik verbid, sla van de hand; ik bevrij door voorspraak.

Ἐπαιτέω en προσαιτέω, ik vorder daar en boven, eisch meer; ik bedel.

Αἰτία, ἡ, de oorzaak, grondoorzaak; 2) schuld, beschuldiging; 3) aanklagt, geregtszaak, *causa.*

Αἴτιος, ία, ιον, die de oorzaak van iets is, er de schuld van heeft; van daar αἴτιον, τὸ, de grond, oorzaak. Αἰτιώδης, ὁ, ἡ, *neutr.* -δες, dat den grond van iets in zich bevat. Αἰτιολογέω, ik zoek naar den grond eener zaak,

voer het bewijs aan. Αἰτιολογία, het bijbrengen, aanvoeren van eenen bewijsgrond.

Αἰτιάομαι, ῶμαι, *fut.* άσομαι, ook αἰτιάζω, *fut.* άσω, ik geef als oorzaak op; 2) ik beschuldig, berisp, klaag aan, b. v. μή με, τοῦτον δ' αἰτιῶ (*contr.* van αἰτιάου), geef niet mij, maar dezen, de schuld, Euripides. Καταιτιάομαι, even als αἰτιάομαι.

Αἰτίασις, ἡ, aanklagt, beschuldiging; αἰτίαμα, τὸ, datgene, waarover iemand beschuldigd wordt.

Αἰτιατὸς, ἡ, ὸν, veroorzaakt; veroorzakend. Αἰτιατικὸς, ἡ, ὸν, tot de aanklagt behoorende.

Ἀναιτία, ἡ, vrijheid van schuld, onschuld. Ἀναίτιος, ὁ, ἡ, die van eene zaak de oorzaak niet is; onschuldig.

Ἐπαίτιος, ὁ, ἡ, schuldig.

Παραίτιος, ὁ, ἡ, en συναίτιος, ὁ, ἡ, die van iets mede de oorzaak is, medepligtig.

Αἰχμὴ, ἡ, (van ἀκμὴ) de spits, b. v. van de lans, de klaauwen van roofvogels; 2) de lans.

Αἰχμάω en αἰχμάζω, *fut.* άσω, ik draag de lans, vecht, voer oorlog.

Αἰχμητὴρ en -τὴς, ὁ, die de lans slingert; krijgsman. Αἰχμητήριος, ια, ιον, tot den krijgsman behoorende, krijgszuchtig.

Αἰχμάλωτος, ὁ, ἡ, (van ἁλωτὸς) met de lans buit gemaakt, krijgsgevangen. Αἰχμαλωσία, ἡ, krijgsgevangenschap. Αἰχμαλωτεύω, ik maak krijgsgevangen.

Ἐπαιχμάζω, ik vecht tegen, ga er op los (τινί).

Αἶψα, *adv.* snel, schielijk, plotseling. Αἰψηρὸς, ρὰ, ρὸν, en λαιψηρὸς, snel gezwind.

Ἀΐω, ik hoor, verneem, versta.

Ἐπαΐω, ik hoor er naar, verneem, bemerk, *c. gen. et acc.*

Αἰὼν, ῶνος, ὁ, tijdruimte. Ἀπ' αἰῶνος, sedert menschen geheugen; 2) *fem.* levenstijd, leven; 3) levensjaren, *aevum.*

Αἰώνιος, ὁ, ἡ, ook *fem.* ία en διαιώνιος, altijddurend, voortdurend.

Δυσαίων, ωνος, ὁ, ἡ, ongelukkig.

Ἀκὴ, ἡ, (ook ἀκωκὴ) de spits, het scherp.

Ἀκὶς, ίδος, ἡ, even als ἀκή. Van daar ἀκίζω, *fut.* ίσω, ik spits. Ἀκιδώδης, spitsachtig, spits gemaakt. Ἀκιδωτὸς, aangespitst.

Ἄκαινα, ἡ, ook ἄκανος, ὁ, spits, doorn, stekel, prikkel.

Ἄκανθα, ἡ, stekel, doorn; 2) de ruggraad, vooral van de visschen; 3) *pl.* spitsvindigheden. Ἄκανθος, ἡ, ook wel ἄκανθα, een kruid, beerenklaauw genoemd. Ἀκανθὶς, ίδος, ἡ, distelvink, putter; 2) *adj.* vol doornen, vol graten. Ἀκανθίων, ὁ, egel, stekelvarken. Ἀκανθεὼν, en ook ἀκανθὼν, ῶνος, ὁ, doornbosch.

Ἀκανθήεις, εσσα, εν, en ἀκανθικὸς, ἡ, ὸν, vol doornen, vol stekels.

Ἀκάνθινος, ίνη, ινον, van doornen gemaakt. Ἀκανθώδης, εος, ὁ, ἡ, vol stekels.

Ἀκανθίζω en ἀκανθωνίζω, ik maak doornachtig, stekelachtig; 2) *neutr.* ik ben stekelachtig.

Ἀκάζω, *fut.* άσω, ik maak scherp.

Ἀμφήκης, εος, ὁ, ἡ, van beide kanten spits of scherp, tweesnijdend (van ἀμφὶ en ἀκή).

Εὐήκης, εος, ὁ, ἡ, zeer scherp, zeer spits.

Νεήκης, εος, ὁ, ἡ, onlangs geslepen (νέος).

Ἀκαλήφη, ἡ, de brandnetel (van λάβω, eigenlijk scherp, om aan te vatten).

Ἄκος, εος, τὸ, eigenlijk zoo veel als ἀκή, van daar: geneesmiddel, genezing. Van daar

Ἀκέομαι, (somtijds ἀκέω) eigenlijk met eene naald zamenlappen of vasthechten; verstellen; 2) van eenen heelmeester: wonden toemaken, heelen, van daar, in het algemeen van artsen, heelen, genezen; 3) *metaph.* eene schade verhelpen, weder goed maken; een bedreven kwaad afboeten enz.

Ἄκεσις, εως, ἡ, heeling, genezing. Ἄκεσμα, τὸ, geneesmiddel. Ἀκεσμὸς, ὁ, heeling, genezing. Ἀκέσμιος, ὁ, ἡ, geneeslijk. Ἀκέσιμος, ὁ, ἡ, en ἀκεστὸς, ἡ, ὸν, geneeslijk; heilzaam. Ἀνακεστὸς en ἀνηκεστὸς, ongeneeslijk. Ἀκεστὴς, οῦ, en ἀκεστὴρ, ῆρος, de helper, arts, *fem.* ἀκέστρια en ἀκεστρίς. Ἀκεστήριος, ὁ, ἡ, en ἀκεστικὸς, ἡ, ὸν, geschikt om te heelen of te herstellen. Ἀκεστορία, genees-, heelkunst. Ἄκεστρα, ἡ, naald, paknaald.

Ἀκέσιος, ὁ, ἡ, arts, redder, heiland.

Ἄκων, οντος, ὁ, de werpspies. *Dim.* ἀκόντιον, τό.

Ἀκοντίζω, ik gooi den werpspies, de lans enz.; ik slinger; τινὰ, ik raak iemand met den werpspies.

Ἀκόντισις, ἡ, het slingeren. Ἀκοντιστὴς, οῦ, en ἀκοντιστὴρ, ῆρος, de slingeraar. Ἀκοντιστὺς, ύος, ἡ, de bekwaamheid in het slingeren en werpen van den werpspies.

Ἀκόνη, ἡ, de slijpsteen; ook brokken van eene rots, van de grootte of gedaante van wetsteenen. Ἀκονάω, ik wet, slijp.

Ἀκμὴ, ἡ, de spits, de snede, het scherp, b. v. ἀκμὴ λόγχης, φασγάνου, ξίφους; 2) in het bijzonder, de spits der korenaren, angel; 3) de bloei, rijpheid van een mensch; 4) de regte tijd, gelegenheid; van daar, κατ' ἀκμὴν χρόνου, ook enkel ἀκμὴν, op dit oogenblik, nu; 5) het uiterste, het toppunt eener zaak.

Ἀκμαῖος, αία, αῖον, in den bloei staande, rijp, volwassen; ter regter tijd; in de hoogste werkzaamheid zijnde. Ἀκμηνὸς, ἡ, ὸν, als ἀκμαῖος. Ἐνακμὴς, ὁ, en ἔνακμος, ὁ, ἡ, in den bloei, in volle kracht.

Ἀκμάζω, *fut.* άσω, ik sta in bloei, ben in de kracht der jeugd; over het geheel, ik ben in den toestand van de hoogste werkzaamheid en kracht. Ἀκμάζει, *impers.* het is tijd (van ἀκμή, 4)). Ἐπακμάζω, ik

groei, vermeerder; 2) τινὶ, ik leef, bloei na eenen anderen.

Ἄκρος, α, ον, spits, scherp; 2) die zich op den top bevindt, uiterst, hoogst, volkomen, b. v. ἄνδρες Ἀργείων ἄκροι, de uitstekendsten der Grieken. Ἄκρα, ἡ, de hoogte, top; de kruin van eenen berg; de burgt; oever; voorgebergte. Ἄκρια, ἡ, hoogte, gebergte.

Ἄκρεα, τὰ, en ἄκρια, τὰ, de hoogten, het gebergte.

Ἀκραῖος, αία, αῖον, als ἄκρος; 2) (ook ἐπάκριος) op de hoogten wonende.

Ἄκρον, τὸ, (*neutr.* van ἄκρος) het hoogste, laatste, uiterste; 2) hoogte, top, spits; 3) rand, einde, zoom.

Ἀκρότης, ητος, ἡ, het uiterste, einde.

Ἄκρις, ιος, ἡ, de hoogte, top, spits.

Ὀκρὶς, ἡ, de spits, het puntig uitstek; 2) *adj.* hobbelig, spits. Ὀκριόεις, hobbelig, spits. Ὀκριάομαι, ik word toornig, geraak in drift. Ὀκρίβας, αντος, ὁ, (van βαίνω) elke verhevene stellaadje, waar men boven op gaat staan, zitten, of iets plaatst, b. v. ladder; hoogte op het tooneel; een schilders ezel; bok van den wagen.

Ἄκρων, ωνος, ὁ, een uitwendig lid. Ἀκρωνία, ἡ, verminking van de uitstekende ledematen, b. v. der armen, ooren, neus.

Ἀκρωτήριον, τὸ, het uiterste, b. v. van eenen berg, (voorgebergte), of van een schip (scheepssnebbe), van een huis (kruisraam), in het bijzonder van het ligchaam, handen, voeten enz.

Ἀκρωτηριάζω, *fut.* άσω, ik neem het meest uitstekende van iets weg, in het bijzonder, ik vermink de ledematen; 2) *neutr.* ik vorm een voorgebergte. Ἀκροτηρίασις, εως, ἡ, ook ἀκρωτηριασμὸς, ὁ, de verminking.

Ἄχρι, voor eenen klinker ἄχρις, *adv.* tot, tot aan.

Ἀκρέμων, ονος, ὁ, de tak, vooral een groote.

Ἀκριβὴς, ὁ, ἡ, die het toppunt in eene zaak bereikt heeft, volkomen, geheel; naauwkeurig in het onderzoeken, zorgvuldig, scherpzinnig. Ἀκρίβεια, ἡ, de hoogste trap, naauwkeurigheid, zorgvuldigheid, stiptheid, vlijt, regelmatigheid. Ἀκριβόω, ik maak, behandel naauwkeurig.

Ἄκρος wordt met vele woorden zamengesteld, b. v.

Ἀκροβάμων, (van βαίνω) ονος, ὁ, ἡ, op de teenen loopende.

Ἀκροθίνιον, (van θὶν) in *plur.* de eerstelingen.

Ἀκρόνυξ en ἀκρονύκτιον, (van νὺξ) de voornacht.

Ἀκρόπολις, ἡ, (van πόλις) de bovenstad, burgt, vesting.

Ἀκὴ, ἡ, de rust, stilte. Ἀκὴν, *adv.* stil, zwijgend.

Ἀκέων, έοντος, *fem.* έουσα, stil, rustig, zwijgend.

Ἦκα en ἦκα, *adv.* zacht, allengs, stil, rustig.

Ἥκιστος, η, ον, de geringste, kleinste. Ἥκιστα, *adv.* geenszins; οὐχ ἥκιστα, vooral.

Ἠκαλὸς, ἀκαλὸς, ἠκαλέος, ἠκαλόεις, rustig, zacht, stil.

Ἔκηλος, ὁ, ἡ, en εὔκηλος, ook εὔκαλος, rustig, met gemak, bedaard.

Ἐκηλία, ἡ, en εὐκηλία, ἡ, rust, bedaardheid. Ἀεκήλιος, ὁ,

ἡ, b. v. ἀεκήλια ἔργα, onaangenaamheid, HOMERUS. Εὐκηλέω, ik stel gerust; *neutr.* ik ben gerust.

Ἀκινάκης, ου, ὁ, (een woord van Perzischen oorsprong) een kort zwaard, degen bij de Perzen.

Ἄκινος, ὁ, basilicum, eene welriekende plant; 2) een druif (*acinus*).

Ἀκκίζομαι, *fut.* ίσομαι, ik houd mij ongeneigd, houd mij dom. Ἀκκισμὸς, ὁ, geveinsdheid, geveinsde, gemaakte weigering.

Ἄκμηνος, ὁ, ἡ, nuchteren.

Ἀκόλουθος, ὁ, ἡ, een navolger, begeleider, aanhanger; *adj.* uit iets volgend, overeenstemmend. *Adv.* ἀκολούθως. Ἀκολουθία, ἡ, het gevolg (bij eene gevolgtrekking); gevolg, begeleiding; overeenstemming. Ἀνακόλουθος, ὁ, ἡ, niet volgend, niet passend.

Ἀκολουθέω, *fut.* ήσω, ik volg, τινὶ, of μετὰ τινὸς; 2) ik volg als aanhanger; 3) ik kom na, gehoorzaam; 4) van dingen, die het eene uit het andere volgen.

Ἀκολούθημα, τὸ, en ἀκολούθησις, ἡ, het gevolg; de navolging; het gevolg (*consequentia*). Ἀκολουθητικὸς, ἡ, ὸν, tot navolgen geneigd.

Ἐπακολουθέω en κατακολουθέω, met de afgeleide woorden, als ἀκολουθέω.

Παρακολουθέω, *c. dat.* ik begeleid, volg naast; 2) ik begrijp, versta.

Ἀκοστὴ, ἡ, garst. Ἀκοστέω, *fut.* ήσω, ik eet overvloedig garst, b. v. ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, HOMERUS (Il. ζ. 506, ο. 263).

Ἀκούω, *fut.* ούσω, (*poet.* ἀκουάζω) ik hoor (iemand, τινός,; 2) ik hoor als leerling; 3) ik gehoorzaam; 4) ik word genoemd, sta te boek (even als bij de Latijnen *audio*); b. v. κακῶς ἀκούειν, in een kwaad, en εὖ ἀκούειν, in een goed gerucht staan (Lat. *male, bene audire*); 5) ik versta (iets) zoo of zoo.

Ἄκουσις, εως, ἡ, het hooren. Ἀκουσείω, ik wensch te hooren.

Ἄκουσμα, τὸ, het gehoorde; 2) de leer; 3) het gerucht; 4) hetgeen men tot vermaak hoort, b. v. muzijk. Ἀκουστὴς, οῦ, toehoorder. Ἀκουστιάω, ik hoor gaarne toe. Ἀκουστικὸς, ἡ, ὸν, tot het gehoor behoorende, b. v. αἴσθησις. Ἀκουστὸς, ἡ, ὸν, en ἀκούσιμος, ὁ, ἡ, hoorbaar. Ἀνήκουστος, niet hoorbaar; *act.* ongehoorzaam.

Ἀκοὴ, ἡ, het gehoor, het zintuig van het gehoor; 2) gerucht, mare, verhaal.

Ἀνηκοΐα, ἡ, doofheid; ongehoorzaamheid; onwetendheid;

van ἀνήκοος, ὁ, ἡ, niet hoorende; ongehoorzaam: onwetend (τινὸς, van iets).

Διακούω, ik hoor, hoor toe tot aan het einde (τὶ τινός).

Εἰσακούω, ik verneem, hoor aan, versta, gehoorzaam.

Ἐπακούω, ik hoor er naar, bemerk, versta, gehoorzaam. Ἐπήκοος, (ook ἐπακουὸς) ὁ, ἡ, die hooren kan; ἐς τὸ ἐπήκοον, zoo ver men hooren kan; 2) hij, die verhoort; 3) die verhoord wordt. Ἐπάκουστος, ὁ, ἡ, gehoord, verstaan; hoorbaar.

Κατακούω, ik beluister; ik word gewaar; 2) als ἀκούω. Κατήκοος, ὁ, ἡ, die hoort, verhoort, gehoorzaamt (onderdaan), beluistert (bespieder). Κατακουστὴς, ὁ, hoorder, toehoorder.

Παρακούω, ik hoor ongemerkt, heimelijk; ik bespied; 2) ik hoor zonder aandacht toe; 3) ik hoor verkeerd; 4) ik ben ongehoorzaam (*c. gen.*). Παράκουσμα, ατος, τὸ, misverstand.

Ὑπακούω, ik hoor er naar, luister; 2) ik gehoorzaam, geef toe (*c. gen.* en *dat.*). Ὑπήκοος, ὁ, ἡ, gehoorzaam.

Ἀκρὶς, ίδος, ἡ, de springhaan.

Ἀκροάομαι, *fut.* άσομαι, ik hoor, hoor als leerling, leer; ik gehoorzaam (τινός).

Ἀκρόασις, εως, het hooren, aanhooren; van daar 2) gehoorzaamheid; 3) de voorlezing; ook de plaats, waar men voorleest, gehoorzaal, school.

Ἀκρόαμα, τὸ, hetgeen men hoort, zich laat voorlezen of voorspelen; 2) hetgeen men gaarne hoort; 3) die onder het eten voorlas, voorspeelde.

Ἀκροαματικὸς, ἡ, ὸν, hetgeen gehoord wordt, of gehoord worden kan.

Ἀκροατὴς, οῦ, ὁ, de toehoorder, leerling. Ἀκροατήριον, ου, τὸ, de gehoorzaal.

Ἀκτὴ, ἡ, de oever (van ἄγεσθαι, omdat de golven zich daarop breken); 2) de vlierboom (ook ἀκταία, ἀκτῆ en ἀκτίς).

Ἀκταῖος, αία, αῖον, en ἄκτιος, ὁ, ἡ, aan den oever gelegen.

Ἀκτάζω, *fut.* άσω, ik eet lekker op den oever (in de koelte), ik ben vrolijk.

Ἀκτὶν, (ook ἀκτὶς) ῖνος, ἡ, de straal.

Ἀλαλὰ en ἀλαλὴ, ἡ, ook ἀλαλαγὴ, ἡ, ἀλάλαγμα, τὸ, ἀλαλαγμὸς en ἀλαλητὸς, ὁ, het krijgsgeschreeuw bij den aanval.

Ἀλαλάζω, *fut.* ξω, ik verhef een vrolijk krijgsgeroep; 2) ik hef elk ander geschreeuw aan.

Ἀλάομαι, ῶμαι, ik loop rond, dwaal om (bij dichters vindt men ἄλημι en ἀλάλημι, ook ἀλαίνω, ἠλαίνω en ἠλάσκω); *metaph.* ik ben onzeker.

Ἄλη, ἡ, het omzwerven; 2) onzekerheid der ziel, angst, verlegenheid; zinneloosheid. Van daar *(poet.)* ἀλίτω, ἀλιτέω, ἀλιτεύω en ἀλίτημι, ik dwaal, vergrijp mij tegen iets, zondig. Ἀλιτήμων, de zondaar. Ἀλιτήριος, die aan eene misdaad schuldig is. Ἀλείτης, ὁ, eigenlijk de voortvlugtige misdadiger.

Ἀλήμων, ονος, ὁ, ἡ, en ἀλήτης, ου, ὁ, rondzwervend, ronddwalend. Ἀλητεύω, *fut.* εύσω, ik dwaal rond.

Ἀλύω, *fut.* ύσω, ik dwaal om, loop in angst rond; 2) ik ben in onzekerheid, wat te doen; 3) ik treur, klaag, verveel mij. Eene gelijke beteekenis van onrust hebben de, bij dichters gebruikelijke, *formae* ἀλύζω, ἀλυκτέω, ἀλύκτημι, ἀλυσθαίνω, ἀλύσκω enz.

Ἄλυς, υος, ὁ, eigenlijk als ἄλη; 2) verveling. Ἀλύσσω, ik ben treurig.

Ἀλέομαι, ἀλεύομαι, (ook ἀλεείνω en ἀλύσκω, *fut.* ύξω, ἀλυσάζω) *c. acc.* ik ontvlied, vermijd. Ἀλεὴ en ἀλεωρὴ, ἡ, de vermijding (Homerus, Il. ω. 216); beschutting (ω. 57).

Ἠλὸς, ἡ, ὸν, en ἠλεὸς, εὰ, εὸν, dwaas, gek. Ἠλίθιος, ία, ιον, dwaas, dom; ijdel, vergeefsch. Ἤλιθα, *adv.* te vergeefsch.

Ἀλαζὼν, όνος, ὁ, ἡ, (van ἀλάω, ἀλάζω) eigenlijk een omzwerver, marskramer, kwakzalver, van daar een zwetser, pogcher. Ἀλαζονεία, ἡ, pralerij, grootspraak. Ἀλαζονικὸς, grootsprekend, pogchend. Ἀλαζονεύομαι, *fut.* εύσομαι, ik poch, zet eene hooge borst, ik zwets, ik snijd op.

Ἄλγος, εος, τὸ, pijn; treurigheid, kommer; lijden.

Ἀλγέω, *fut.* ήσω, ik heb pijn; ik heb smart. Ἀλγηδὼν, όνος, ὁ, de pijn, smart. Ἀλγεινὸς, ἡ, ὸν, smartelijk *(comp.* ἀλγίων, *superl.* ἄλγιστος, van ἄλγος).

Ἀλγύνω, ik veroorzaak, *pass.* ik heb, ondervind pijn, smart.

Ἀναλγὴς, έος, ὁ, ἡ, en ἀνάλγητος, ὁ, ἡ, zonder pijn, smart; 2) ongevoelig; 3) dom. Ἀναλγησία, ongevoeligheid, domheid.

Διαλγὴς, περιαλγὴς, ὑπεραλγὴς, die hevige smart lijdt.

Δυσαλγὴς, ὁ, ἡ, dat hevige pijn veroorzaakt; 2) hevige pijn lijdend; 3) niet zeer gevoelig voor pijn, er tegen gehard.

Συναλγέω, ik lijd mede; 2) ik geef mijne deelneming te kennen in iemands smart (τινί).

Ἀλθέω, *fut.* ήσω, ook ἀλδαίνω en ἀλθήσκω, ik breng voort, teel, onderhoud, vermeerder; *pass.* ik was.

Ἀλέα, Jon. ἀλέη, ἡ, de warmte, vooral zonnewarmte.

Ἀλεεινὸς, ἡ, ὸν, vol warmte, verwarmend, heet; van daar ἀλεάζω en ἀλεαίνω, ik ben warm.

Ἀλείφω, *fut.* ψω, ik zalf, zalf in, gelijk b. v. de kampvechters voor den strijd; van daar 2) ik maak gereed (tot iets); 3) ik smeer over heen, wisch uit.

Ἀλοιφὴ, ἡ, de inzalving; 2) het uitwisschen; 3) de zalf. Ἄλειμα, τὸ, het besmeren (ook ἄλειψις, ἡ); 2) de zalf.

Ἄλειφαρ, ατος, τὸ, de zalf, olie.

'Αλείπτης, ου, ὁ, eigenlijk die den kampvechter met olie besmeert, hem de kunst van kampvechten leert; van daar 2) elk leeraar.

'Απαλείφω en ἐξαλείφω, ik droog, veeg de zalf af; 2) wisch, delg uit, verdelg.

'Αλέξω, *fut.* ξήσω, (van de *forma* ἀλεξέω) ik help, sta bij; weer af, verdedig (τινὰ en τὶ τινί); *med.* ik verdedig mij (tegen iemand, τινά).

'Αλεξητὴρ, ῆρος, de afwender, helper, beschermer.

'Αλέω, *fut.* έσω; (en ἀλήθω, *fut.* ήσω) ik maal, vermaal.

'Αλείαρ, ατος, τὸ, en ἄλευρον, τὸ, meel, fijn meel.

"Αλετος, ὁ, het malen. 'Αλέτης, ὁ, ἡ, malende, b. v. λίθος, molensteen. 'Αλετὼν, ὁ, de molen. 'Αλεστῆς, οῦ, ὁ, de molenaar, molenslaaf. 'Αλετρὶς, ίδος, ἡ, de molenares, koren malende slavin. 'Αλετρεύω, *fut.* εύσω, ik maal; ik verbrijzel.

"Αλθω, ἀλθέω, *fut.* ήσω, ἀλθέσσω en ἀλθαίνω, ik genees. "Αλθος, τὸ, (ook ἄλθεξις, ἡ) heeling. 'Αλθεὺς, ὁ, heeler, arts. 'Αλθήεις, genezend.

'Αλίγκιος, ὁ, ἡ, en ἐναλίγκιος (*poet.*), gelijk, gelijkend.

"Αλις, *adv.* genoeg (*c. gen.* b. v. ἄλις ἀλγέων, smarten genoeg); 2) bedaard, b. v. φέρειν κακόν, EURIPIDES; 3) hoopswijze. "Ηλιθα en ἤλιθα (Jon.) *adv.* zeer veel; plotseling.

'Αλία, ἡ, de vergadering. 'Αλὴς, ὁ, ἡ, bij hoopen, gedrongen, digt, vol. Van daar ἄλημι (*aor.* I. *pass.* ἄλην, of ἐάλην), op elkander dringen. 'Αλίζω en συναλίζω, ik verzamel.

'Αλίσκω, *fut.* ἀλώσω, (van het oude ἀλόω) ik vang; *metaph.* ἁλισκομαι, ik word verliefd, κόρης, op een meisje; betrap (τινὸς, of ἐπὶ τινί). Gewoonlijk worden slechts gebruikt het *praes. p.* ἁλίσκομαι, *fut. m.* ἁλώσομαι, *aor.* 2. ἥλων, of ἑάλων, en het *perf.* ἥλωκα en ἑάλωκα (dit *aor.* en *perf.* hebben eene lijdende beteekenis, b. v. πόλις ἁλοῦσα, de ingenomene stad).

"Αλωσις, εως, ἡ, het vangen, innemen; overtuiging voor het geregt, veroordeeling. 'Αλωτὸς, ἡ, ὸν, gevangen, veroverd; 2) (ook ἁλώσιμος, ὁ, ἡ) kunnende gevangen, ingenomen worden. 'Ανάλωτος, niet kunnende, en δυσάλωτος, moeijelijk kunnende gevangen, ingenomen, omgekocht worden.

'Αναλίσκω, *fut.* λώσω, ik neem, wend aan tot iets; van daar: 2) ik verteer; 3) ik verniel, breng om. Καταναλίσκω, ik wend aan, besteed, verteer. Προσαναλίσκω,

ik besteed nog bovendien. Ἀνάλωσις, εως, ἡ, het bezigen, de onkoste. Ἀνάλωμα, τὸ, onkoste. Ἀναλωτής, οῦ, die iets ergens toe besteedt, verkwister.

Ἀλκή, ἡ, sterkte; zielskracht, moed; hulp, verwering, van daar kamp, strijd (ἀλκὶ is de *dat.* van het oude ἄλξ, ἀλκός).

Ἀλκήεις, ήεσσα, ῆεν, gebruikelijker ἄλκιμος, ὁ, ἡ, ook η, ον, sterk, moedig, krijgshaftig. Ἄλκαρ, αρος, τὸ, hulp, beschutting. Ἀλκὶς, ἡ, als ἀλκή. Ἄλξεις, αἱ, schutting.

Ἄλκω, ἀλκέω, *fut.* ήσω, ik help, weer af. Ἀλκτὴρ, ῆρος, ὁ, helper, verdediger; van daar ἀλκτήριος, helpend.

Ἀνάλκις, ιδος, ὁ, ἡ, krachteloos, zwak, lafhartig. Ἀνάλκεια, ἡ, zwakheid, lafhartigheid.

Ἐπάλξις, εως, ἡ, beschutting, hulp; de schutswering, tinne.

Ἀλλὰ, maar, doch; 2) toch, evenwel; 3) nu, doch; 4) ten minste. Het wordt ook met andere *particulae* zamengesteld, b. v. ἀλλά γε, toch, ten minste; ἀλλ' ἤ, dan. Ἀλλὰ γὰρ, maar toch.

Ἀλλᾶς, άντος, en ἀλλᾶς, ᾶντος, ὁ, eene soort van worst.

Ἅλλομαι, *fut.* ἁλοῦμαι, *aor.* 1. ἡλάμην, ik spring, huppel.

Ἅλμα, τὸ, de sprong; 2) hoogte. Ἅλσις, ἡ, het huppelen, springen, spartelen. Ἁλτικὸς, ἡ, ὸν, geschikt om te dansen, of te springen.

Ἀνάλλομαι, ik spring op. Ἀφάλλομαι, ik spring af. Διάλλομαι, ik spring door. Εἰσάλλομαι, ik spring in. Ἐνάλλομαι, ik spring op of in. Ἐφάλλομαι, ik spring naar toe, of op. Καθάλλομαι, ik spring naar beneden. Μεθάλλομαι, ik spring over, enz.

Ἄλλος, η, ο, een ander (*alius*), de andere (*alter*); οἱ ἄλλοι, de anderen, overigen; 2) *c. gen.* verschillend, b. v. ἄλλα τῶν δικαίων, het tegendeel van het regtvaardige; 3) vreemd. Ἄλλῃ (*subint.* ὁδῷ) ergens anders, ergens anders heen; op eene andere wijze. Ἄλλην (in plaats van ἐπ' ἄλλην ὁδὸν), elders heen, ἄλλην καὶ ἄλλην, dan hier, dan daar heen. Τ' ἄλλα (voor τὰ ἄλλα), overigens.

Ἄλλοθι en ἀλλαχόθι, *adv.* elders; ἄλλοθεν en ἀλλαχόθεν, *adv.* van elders; ἄλλοσε en ἀλλαχόσε, *adv.* elders heen; ἄλλοτε, *adv.* op eenen anderen tijd, ἄλλοτε, ἄλλοτε, nu eens, dan eens, ἄλλοτε ἄλλος, nu eens de een, dan weder een ander; ἀλλαχῆ en ἀλλαχοῦ, elders, elders heen.

Ἄλλως, *adv.* anders; 2) anderzins; 3) ἄλλως τε, καὶ, zoo wel om andere redenen, als ook; inzonderheid, boven

al; 4) te vergeefs (met een ander oogmerk of een ander gevolg, dan men dacht), b. v. ἄλλως μοχθεῖν τί πονεῖς ἄλλως, waarom doet gij vergeefsche moeite; 5) slechts, zoo maar.

Ἀλλοῖος, οία, οῖον, anders, verschillend. Ἀλλοιόω, *fut.* ώσω, ik maak verschillend, ik verander; 2) ik maak afkeerig. Ἀλλοίωσις, ἡ, en ἀλλοίωμα, τὸ, verandering.

Ἀλλότριος, ία, ιον, eenen anderen toebehoorende; 2) uitlandsch; 3) niet passend; 4) vervreemd, ongenegen. Ἀλλοτριόω, *fut.* ώσω, ik vervreemd; maak afkeerig, ἑαυτὸν (ook wel *neutr.* zonder dit) ik ben afkeerig; 2) ik neem weg, onttrek eenen anderen iets; 3) ik verkoop. Ἀλλοτριότης, ητος, ἡ, vreemdelingschap; ongenegenheid; ongepastheid.

Ἄλληλοι, αι, α, (komt in *nom.* niet voor) elkander, wederzijds, de een den anderen, *adv.* ἀλλήλως. Ἐπάλληλος, ὁ, ἡ, de een op den anderen, kort op een gedrongen, in menigte. Παράλληλος, ὁ, ἡ, naast elkander.

Zamengestelde woorden met ἄλλος zijn b. v.

Ἀλλογενής, έος, ὁ, ἡ, (van γένος) en ἀλλόφυλος, ὁ, ἡ, (van φυλή) van een ander geslacht of volk.

Ἀλλοδαπὸς, ἡ, ὸν, (van δάπεδον) een vreemdeling.

Ἀλλάσσω, Att. ἀλλάττω, *fut.* ξω, ik verander, verwissel, verruil (τὶ τινὸς, of ἀντὶ τινός). Ἀλλὰξ, *adv.* beurtelings, wederzijds.

Ἄλλαξις, εως, ἡ, verwisseling, ruiling. Ἀλλαγή, ἡ, ook ἄλλαγμα, τὸ, de verandering, verwisseling, ruil.

Ἀνταλλάσσω, *fut.* ξω, ik verwissel, verruil (tegen iets, τινός).

Ἀπαλλάσσω, ik ontsla, bevrijd; 2) ik verwijder (τινὰ τινός); 3) ik ruim uit den weg; 4) *neutr.* en *med.* ik verwijder mij (τινὸς, van iets). Ἀπαλλαγή, ἡ, en ἀπάλλαξις, ἡ, loslating, bevrijding; vervreemding; het heengaan. Ἀπαλλαξείω, ik wensch los te komen, ontslagen te worden, b. v. τοῦ πολέμου, Thucydides, I. 95.

Διαλλάσσω, *fut.* ξω, ik verander, verruil; 2) (τινὰ τινὶ of πρὸς τινὰ) ik verzoen; 3) ik verschil. Διαλλαγή, ἡ, de verandering, verruiling; verzoening. Διαλλακτὴρ en -τής, verzoener. Ἀδιάλλακτος, ὁ, ἡ, onverzoenlijk.

Ἐναλλάσσω, ik verruil. Ἐναλλαγή, ἡ, en ἐνάλλαξις, ἡ, verwisseling. Ἐναλλὰξ (ook ἀπαλλὰξ) en ἐναλλάγδην, *adv.* wederzijds, beurtelings; over dwars.

Ἐξαλλάσσω, ik verander; 2) *med.* ik ben ongelijk, ik verschil; *neutr.* b. v. ἀπὸ τῆς νεὼς, ik kom van het schip.

Ἐπαλλάσσειν, afwisselen; beurt houden; 2) zamenvlechten, ineen voegen; *neutr.* in elkander overgaan, b. v. ὀδόντες ἐπαλλάσσοντες, in elkander sluitende tanden; aangrenzen.

Καταλλάσσω, ik verwissel; 2) verzoen; *med.* ik verzoen mij (τινί).

Μεταλλάσσω, ik verander, verruil, πόλιν, van stad, ik verhuis; 2) βίον (ook zonder βίον) ik sterf.

Παραλλάσσω, ik wissel af, verander; ik ga voorbij, vermijd; ik ga over heen, ik overtref; ik wijk af, dwaal; ik ben ongelijk (*c. gen.*). Παράλλαξις, ἡ, en παραλλαγή,

ἡ, de verwisseling, verandering; het onderscheid; het voorbijgaan; verdwaling. Παραλλὰξ, *adv.* beurtelings.

Συναλλάσσω, ik verwissel iets met een ander; ik breng tot elkander, verzoen, vereenig. Συναλλαγὴ, ἡ, en συναλλάξις, ἡ, de ruiling, handel; omgang; verzoening, verdrag. Συνάλλαγμα, τὸ, verruiling, verkeering, handel, verdrag. Συναλλακτὴς, οῦ, verzoener; die in handelbetrekking met iemand staat.

Ὑπαλλάσσω, ik verruil; verander, geef in de plaats (van eenen anderen). Ὑπαλλαγὴ, ἡ, verwisseling, verruiling. Ὑπάλλαγμα, τὸ, het verruilde, de ruil.

Ἀλοάω, (ook ἀλοάω, *poet.* ἀλοιάω) *fut.* άσω en ήσω, ik voer, of drijf in eenen kring om; 2) ik dorsch (hetwelk door in het rond gedrevene ossen of paarden geschiedde); 3) ik sla, ik ransel. Ἀλόησις, εως, ἡ, het verbrijzelen, malen; het dorschen; het ranselen.

Ἀλοητὸς, ὁ, het dorschen; de dorschtijd. Ἅλως, ω, ἡ, en ἅλων, ωνος, ἡ, (ook ἀλωνία) de plaats, waar gedorscht wordt, dorschvloer, deel. Ἀλωνεύομαι en ἀλωνίζω, ik ben op den dorschvloer.

Ἀλωὰ, ἡ, de deel, die op het veld was; 2) een bebouwd stuk land, zaadveld, wijnberg, hof. Ἀλωεὺς, έως, ὁ, de dorscher; bouwman; wijngaardenier. Ἀλωεινὸς, ἡ, ὸν, ἀλώϊος, ὁ, ἡ, en ἀλώνιος, ια, ιον, wat op den dorschvloer is, er toe behoort.

Ἀλῶα, ώων, τὰ, het feest van Ceres. Ἀλωὰς, de godin van den dorschvloer, Ceres.

Ἀλόη, ἡ, de aloë.

Ἅλς, ἁλὸς, ὁ, het zout; 2) *fem.* de zee; 3) *pl.* scherpzinnige, vernuftige gesprekken.

Ἅλιος, ὁ, ἡ, of ία, ιον, de zee betreffende, b. v. θεὸς ἅλιος, zeegod; 2) zijn doel missende, vergeefsch.

Ἐνάλιος, ὁ, ἡ, (*poet.* εἰνάλιος) die zich in, bij, op de zee bevindt. Ἀμφίαλος, van rondom door de zee bespoeld, b. v. νῆσος.

Ἔξαλος, ὁ, ἡ, buiten de zee, boven zee uitstekende.

Παράλος, ὁ, ἡ, en ἐφάλος, παράλιος en ἐφάλιος, zich aan, bij zee bevindende, b. v. γῆ παραλία, Λοκρῶν παραλία πόλις, Euripides. Παραλία, ἡ, (*subint.* γῆ) de zeekust. Ὕφαλος, ὁ, ἡ, onder zee, b. v. πέτρα.

Ἁλιεὺς, έος, (ook ἁλιευτὴς) ὁ, de visscher. Ἁλιεύω, ik visch. Ἁλιεία, ἡ, de vischvangst. Ἁλιευτικὸς, ἡ, ὸν, tot de vischvangst behoorende, b. v. πλοῖα. Ἁλίευμα, τὸ, het gevangene, de vischvangst.

Ἁλιὰς, άδος, ἡ, visschersbootje.

Ἅλας, ατος, τὸ, het zout. Ἄναλος, ὁ, ἡ, zouteloos. Ἀναλτος, ὁ, ἡ, ongezouten.

Ἅλμη, ἡ, de zoutigheid; hetgeen zoutachtig is, zout water, pekel. Ἁλμώδης, ὁ, ἡ, zoutachtig. Ἀλμεύω, ik pekel in.

Ἔφαλμος, ὁ, ἡ, ingezouten. Κάθαλος, ὁ, ἡ, zeer zout, te zout; *act.* die de spijs te zout maakt.

Ἁλμυρὶς, ίδος, ἡ, zout water, pekel; 2) zoutaarde.

Ἁλμυρὸς, ὰ, ὸν, zout. Ἁλμυρίζω, ik ben zout.

Ἁλὶς, ίδος, ἡ, zoutheid. Ἁλιὰ, ἡ, zoutvat. Ἁλίζω, *fut.* ίσω, ik zout in. Ἅλισις, εως, ἡ, en ἁλισμὸς, ὁ, het inzouten.

Ἅλινος, η, ον, uit zout bestaande. Ἅλιμος, ὁ, ἡ, zout; 2) van de zee.

Ἁλυκὸς, ἡ, ὸν, zout. Ἁλυκότης, ook ἁλμυρότης (van ἁλμυρὸς), ἡ, zoutheid. Ἁλυκὶς, ἡ, zoutveld; zoutbron.

Ἁλουργὸς, ἡ, ὸν, en ἁλουργὴς, ὁ, ἡ, (van ἅλς en ἔργον) met het purper van zeeslakken geverwd, echt purperkleurig. Ἁλουργὶς, ίδος, ἡ, echt purperkleed.

Ἁλκυὼν, όνος, ὁ, de ijsvogel (van κύω, wijl hij op zee zijne eijeren legt). Ἁλκυονίτιδες, αἱ, (*subint.* ἡμέραι) de veertien zeer stille dagen in den winter, wanneer de ijsvogel zijn nest maakt.

Ἄλσος, εος, τὸ, (ook ἄλτις, ὁ) het bosch, woud (van het oude ἄλδω, waarvoor ἀλδέω).

Ἀλσώδης, ὁ, ἡ, woudachtig, vol boomen, b. v. κρῆναι ἀλσώδεις, bronnen, van rondsom met boomen bezet, Euripides. Ἀλσηΐδες (νύμφαι), boschnimfen.

Ἄλφω, ἀλφέω, ἀλφαίνω, ἀλφάνω, ἀλφάζω, ik vind, vind uit; ik bekom, erlang. Ἐξάλφω, als ἄλφω.

Ἀλφὴ, ἡ, en ἄλφησις, ἡ, uitvinding; vond. Ἀλφηστὴς, οῦ, ὁ, die iets uitvindt, zich verwerft.

Ἄλφιτον, τὸ, (*poet.* ἄλφι) gepelde garst; 2) meel; 3) *pl.* levensmiddelen, bezittingen, onderhoud.

Ἀλφιτεὺς, ὁ, die ἄλφιτον maakt. Ἀλφιτεύω, ik maak ἄλφιτον. Ἀλφιτεῖον, de plaats, waar men het maakt. Ἐπαλφιτόω en ἐπαλφιτίζω, b. v. τὸν οἶνον, ik meng den wijn met ἄλφιτον.

Ἀλφὸς, ὁ, eene witte vlek op de huid.

Ἀλώπηξ, εκος, ἡ, de vos; 2) *metaph.* van een mensch, een slimme, looze vos, een loosaard.

Ἀλωπέκιον, τὸ, het vosje. Ἀλωπεκῆ, (*contr.* uit ἀλωπεκέα, *subint.* δορὰ) de vossehuid. Ἀλωπεκώδης, ook ἀλωπὸς, ὁ, ἡ, naar den aard 1) der vossen, 2) van een loos mensch. Ἀλωπεκὶς, ίδος, ἡ, de jonge vos; 2) een bastaard uit eenen vos en eenen hond; 3) vossehuid. Ἀλωπεκίζω, ik ben loos en listig als een vos. Ἀλωπεκία en ἀλωπεκίασις, ἡ, eene ziekte, wanneer iemand (als een vos) de haren uitvallen. Ἀλωπεκίας, ου, ὁ, den aard van eenen vos hebbende, aan eenen vos gelijk. Ἀλωπεκιδεὺς, ὁ, de jonge vos.

Ἅμα, *adv.* te gelijk (*c. dat.* b. v. ἅμα σοί); 2) zoo dra als (even als het Latijnsche *simul*).

Ἅμαξα, ἡ, de wagen; 2) de wagen, een hemelteeken.

Ἁμαξιά, ᾶς, en ἁμαξία, ίας, het wagenspoor.
Ἁμαξὶς, ίδος, ἡ, ἁμαξάριον en ἁμάξιον, τὸ, kleine wagen.
Ἁμαξιαῖος, α, αν, (ook ἁμαξοπληθὴς, ἁμαξίτης, ου, ὁ) voor eenen wagen geschikt, zoo groot, dat men het op eenen wagen vervoeren moet.
Ἁμαξιτὸς, ἡ, de rijweg (ὁδὸς) (van εἶμι). Ἁμαξαία als ἅμαξα.
Ἁμαξικὸς, ἡ, ὸν, tot eenen wagen behoorende; 2) noordelijk. Ἁμαξήρης, ὁ, ἡ, b. v. τρίβος, de rijweg, θρόνος, zitplaats op den wagen.
Ἁμαξεὺς, έως, de voerman; 2) (ook ἁμαξοπηγὸς, οῦ) de wagenmaker (van πηγνύω). Ἁμαξοπηγέω, ik ben een wagenmaker. Ἁμαξοπηγία, ἡ, het wagenmaken.
Ἁμαξεύω, ik ben voerman; 2) ik rijd op den wagen. Ἁμαξεία, ἡ, de vracht.

Ἀμάρα, ἡ, (ook ἀμαρία en ἀμαρὶς) de sloot, eene groef of een kanaal, om het water af te leiden; ook rioel.

Ἀμάρακος, ὁ, en ἀμάρακον, τὸ, mariolein.

Ἁμαρτάνω, *fut.* τήσω, (van het oude ἁμαρτέω) ik mis, b. v. ἥμαρτε λέοντος, hij miste den leeuw (op de jagt), Xenophon; van daar 2) ik raak kwijt, verlies, b. v. ἐσθλῆς καὶ σώφρονος γυναικὸς ἡμάρτηκας, gij hebt eene goede en brave vrouw verloren, Euripides; ik behaal niet; 3) ik dwaal, zondig (εἴς τινά).

Ἁμάρτημα, τὸ, en ἁμαρτία, ἡ, (*Jon.* ἁμαρτὰς) de misslag, zonde.
Ἁμαρτωλὸς, ὁ, ἡ, de zondaar. Ἁμαρτηρὸς, ὰ, ὸν, missend, dwalend. Ἁμαρτητικὸς, ἡ, ὸν, gewoon te dwalen, te missen, te feilen.
Ἀναμάρτητος, ὁ, ἡ, die geenen misslag begaat, onzondig; 2) onfeilbaar, die niet zondigen kan. Ἀναμαρτησία, ἡ, onzondigheid.
Ἀφαμαρτάνω, ik mis (het wit); ik bereik niet, ik raak kwijt.
Διαμαρτάνω, ik mis, verkrijg niet (τινάς).
Ἐξαμαρτάνω, ik dwaal, vergrijp mij; 2) ik zondig (εἴς τινά).
Παραμαρτάνω, ik mis; ik feil.
Νημερτὴς, ὁ, ἡ, (*poet.*) onbedriegelijk, waar; *adv.* νημερτὲς en νημερτέως. Νημερτία, ἡ, waarheid.

Ἀμαυρὸς, ὰ, ὸν, duister; 2) onbekend, gemeen (*obscurus*). *Adv.* ἀμαυρῶς.

Ἀμαυρόω, (*poet.* μαυρόω) *fut.* ώσω, ook ἐξαμαυρόω, ik verdonker. Ἀμαύρωσις, εως, ἡ, de verdonkering.

Ἀμάω, *fut.* ήσω, ik maai, maai af, zamel, van

Ἄμη, ἡ, een seissen, van welke beteekenis geene voorbeelden zijn; 2) een houweel om te graven; 3) hark; 4) emmer.
Ἄμητος, ὁ, het afmaaijen der vruchten, de oogst. Ἀμητὸς, ὁ, de oogsttijd, oogst. Ἀμητὴρ, ῆρος, ὁ, de maaijer;

fem. ἀμήτειρα. Ἄμαλλα, ἡ, de garf, de scheof. 'Αμαλλεύω, ik bind aan schoven. 'Αμάλλιον, τὸ, (ook wel ἄμαλλα) bindtouw.

Διαμάω en ἐξαμάω, ik maai af, uit; 2) ik snijd in stukken; ik krab op.

'Επαμάω en καταμάω, (meer gebruikelijk in *med.*) ik hoop op een, gelijk de maaijer de gerven.

'Αμβλύς, εῖα, ὑ, stomp; 2) *metaph.* van de oogen, het verstand, van den moed, laf, enz.; ook stomp van krachten, d. i. moede, zwak, moedeloos.

'Αμβλύτης, ἡ, de stompheid, lafhartigheid, traagheid. 'Αμβλύνω, *fut.* νῶ, ik maak stomp, verzwak, ik bedaar. 'Αμβλυντὴρ, ὁ, die stomp, zwak, laf maakt.

'Αμβλόω, *fut.* ώσω, meermalen ἀπαμβλόω en ἐξαμβλόω, ik maak stomp, zwak; 2) (ook ἀμβλίσκω en ἐξαμβλίσκω, in *praes.* en *imperf.*) ik krijg eene miskraam; *act.* ik doe eene miskraam krijgen. Ἄμβλωσις, ἡ, en ἄμβλωμα, τὸ, verstomping; 2) miskraam, misgeboorte.

'Αμβλυώσσω en ἀμβλώσσω, ik ben stomp van oogen, ben bijziende.

Ἄμβων, ωνος, (*Ion.* ἄμβη, ἡ) de hooge rand, b. v. van een hol schild, van eenen schotel; berghoogte; de hooge bodem van eenen beker.

'Αμείβω, *fut.* ψω, (ook *poet.* ἀμεύω) ik verander, verruil, b. v. μορφὴν ἀμείψας, de gedaante veranderd, d. i. eene andere gedaante aangenomen hebbende; πέπλους μέλανας ἀμεῖψαι λευκῶν, de zwarte (rouw-) kleederen voor witte veranderen, EURIPIDES; 2) ik verwissel de eene plaats voor de andere, ik gå voorbij, b. v. ἀμείβειν κέλευθον, πόρον· ἀμείβειν κλίμακα, een ladder opklimmen; van daar 3) ik overtref; 4) *med.* ik antwoord; 5) ik vergeld.

Ἄμειψις, ἡ, verandering; ruiling; vergelding; antwoord.

'Αμοιβὴ, ἡ, ruil; afwisseling; vergelding, van daar *adv.* ἀμοιβαδὸν en ἀμοιβαδὶς, afwisselend, wederzijds. 'Αμοιβαῖος, α, ον, en ὁ, ἡ, (*poet.* ἀμοιβάδιος, ὁ, ἡ) afwisselend; wederzijdsch; vergeldend.

'Αμοιβὸς, ὁ, ἡ, plaatsvervangend, aflossend; b. v. χάρις, wederzijdsche, vergeldende dienst, weldaad.

'Αμοιβὰς, ook ἐξημοιβὸς, b. v. χλαῖνα, εἵματα, om te verwisselen.

'Αμεύσιμος, ὁ, ἡ, (van ἀμεύω) waar men over heen kan gaan.

'Ανταμείβομαι, ik vergeld.

'Απαμείβομαι, ik antwoord.

Διαμείβω, -ομαι, ik verruil; (ὁδὸν) ik leg (eenen weg) af; ik vergeld.

Διάμειψις, ἡ, verwisseling, ruil.

'Εξαμείβω, ik verruil, verwissel, verander; *med.* ik veran-

der van plaats, dat is, ik ga heen; ook ik vergeld; Ἐξαμείψις, ἡ, verandering, afwisseling.

Ἐπαμείβω, -ομαι, ik verwissel, verruil, wissel af.

Ἐπημοιβὸς, ὁ, ἡ, (ook *fem.* -βὴ) wederzijdsch, afwisselend; om te verwisselen, b. v. χιτῶνες ἐπημοιβοὶ, bij Homerus.

Μεταμείβω, ik wissel om, verruil; van daar het *subst.* μετάμειψις, ἡ.

Παραμείβω, ik breng, draag voorbij; 2) (ook παραμείβομαι) ik ga voorbij.

Ἀμείνων, (*comp.* van het oude ἀμενὸς) ὁ, ἡ, beter.

Ἀμέλγω, *fut.* ξω, ik melk.

Ἀμολγὸς, ὁ, het melken, de melktijd, νυκτὸς ἀμολγῷ, in den avondmelktijd.

Ἀμολγεὺς, ὁ, melktobbe.

Ἀμολγαῖος, αία, αῖον, gemolken, gezogen wordende, b. v. μαστός.

Ἀνήμελκτος, ὁ, ἡ, niet gemolken.

Ἀμέργω, *fut.* ξω, ik stroop, pluk, breek af; 2) ik pers, druk uit; *med.* ik neem voor mij.

Ἀμοργὴ, ἡ, de droessem van olie, *amurca.*

Ἀμοργεὺς, ὁ, die olie uitdrukt.

Ἀμοργὸς, ὁ, uitdrukkend; uitmergelend.

Ἀμοργμὸς, ὁ, het plukken, zamelen.

Ὀμόργνυμι en ὀμ-, ὀμόργω, ik wisch, veeg af; *med.* ik veeg mij af. Μόργνυμι als ὀμόργνυμι.

Ἅμιλλα, strijd, kamp, wedstrijd.

Ἁμιλλάομαι, ik strijd; ik streef; ik wedijver.

Ἁμίλλημα, τὸ, strijd, streving.

Ἁμιλλητὴρ, ὁ, strijder; wedijverend. Ἁμιλλητήριον, τὸ, strijdplaats.

Ἀνθάμιλλος, ὁ, ἡ, tegenpartij.

Ἐφάμιλλος, ὁ, ἡ, waarover men strijdt; 2) *act.* wedijverend; opgewassen (tegen iemand); gelijk.

Ἀμὶς, ίδος, ἡ, de waterpot.

Σκωραμὶς, ἡ, (van σκὼρ, afgang, drek) de kamerstoel, het stelletje.

Ἀμνὸς, ὁ, het lam; *fem.* ἀμνὴ, ἀμνὶς en ἀμνάς.

Ἀμνεῖος, εία, εῖον, van een lam.

Ἄμνιον, τὸ, schaal, om het bloed van het offerdier op te vangen; 2) het vlies, waarin de vrucht in den buik der moeder ligt.

Ἀμὸς, ἡ, ὸν, een, iemand; 2) voor ἐμός.

Ἀμῆ, *adv.* ook ἀμῶς, worden met andere *particulae* vereenigd, b. v. ἀμηγέπη, -πως, eenigzins; *Dor.* ἀμωσγέπως, ἀμηγέποι, waarheen ook, ἀμηγέπου, waar ook, enz. Ἀμόθεν, van iemand.

Μηδαμὸς (uit μηδὲ, zelfs niet, en ἀμός) en οὐδαμὸς (uit οὐδὲ en ἀμὸς), volstrekt niemand.

Ἄμπελος, ἡ, de wijnstok, wijngaard; wijnberg; 2) een belegeringswerktuig (*vinea*). *Dim.* ἀμπέλιον, τό.

Ἀμπελὶς, ίδος, ἡ, als ἀμπέλιον; ook elke wijnstok; 2) (ook ἀμπελίων, ὁ) een zekere vogel.
Ἀμπέλινος, η, ον, en ook ὁ, ἡ, ἀμπέλειος, ὁ, ἡ, en ἀμπελικὸς, ἡ, ὸν, van den wijnstok, b. v. φύλλον enz.
Ἀμπελόεις, όεσσα, όεν, vol wijngaarden.
Ἀμπελῖτις γῆ, eene soort van kleiaarde, om den wijngaard te besmeren.
Ἀμπελὼν en ἀμπελεὼν, ῶνος, ὁ, de wijnberg.
Ἀμπελώδης, ὁ, ἡ, als ἀμπέλινος.

Ἄμπρον, τὸ, ook ἄμπρος, ὁ, het touw, waarmede de ossen enz. den wagen voorttrekken; ook het juk.

Ἀμπρεύω, ik trek, sleep; *metaph.* βίον, ik leid, sleep een (rampzalig) leven voort.

Ἄμπυξ, υκος, ὁ, en ook ἡ, de band, waarmede de haren der paarden voor den kop worden vastgebonden (ἵπποι χρυσάμπυκες, HOMERUS), van daar elke haarband, ook de toom; 2) een rad, bij SOPHOCLES; 3) het deksel van eenen beker, bij ARISTOPHANES.

Ἀμπυκάζω, άσω, en ἀμπυκίζω, ik bind de voorste haren met eenen ἄμπυξ vast.
Ἀμπυκτὴρ, ὁ, als ἄμπυξ.

Ἀμύγδαλον, τὸ, ἀμυγδάλη, ἡ, en ἀμυγδαλὶς, ἡ, de amandel.

Ἀμυγδαλέα, ἡ, *contr.* ἀμυγδαλῆ, en ἀμύγδαλος, ἡ, de amandelboom.
Ἀμυγδαλόεις, όεσσα, όεν, ἀμυγδαλοειδὴς en ἀμυγδαλώδης, ὁ, ἡ, ἀμυγδαλίτης, ὁ, de gedaante hebbende van eenen amandel.
Ἀμυγδάλινος, η, ον, van amandelen.

Ἀμυδρὸς, ὰ, ὸν, als ἀμαυρός.

Ἀμυδρόω en ἀμύδρωσις, ἡ, als ἀμαυρόω en ἀμαύρωσις.
Ἀμυδρήεις, als ἀμυδρός.

Ἀμύμων, ονος, ὁ, ἡ, onberispelijk, braaf, deugdelijk.

Ἀμύνω, *fut.* νῶ, ik weer af (τὶ τινὸς, of τὶ τινί), van daar ik help (τινί), ik wreek (περὶ τινός). Ἀμύνομαι, *med.* ik weer van mij af, ik verdedig mij; ik wreek mij; ik strijd, verdedig; ik vergeld.

Ἀμυνάθω en ἀμυνάθομαι, Attische vormen voor ἀμύνω en ἀμύνομαι.
Ἄμυνα, ἡ, afwering, verdediging; hulp; wraak.

Ἀμυντὴρ, ὁ, *fem.* ἀμύντειρα, en ἀμύντωρ, ὁ, verdediger, helper, wreker.

Ἀμυντήριος, ὁ, ἡ, en ἀμυντικὸς, ἡ, ὸν, ter verdediging geschikt.

Ἀνταμύνομαι, ik help (iemand), die te voren mij geholpen heeft.

Ἀπαμύνω, ik weer af; *med.* ik verdedig mij; ik wreek mij.

Ἐξαμύνομαι, ik weer af; verdrijf, b. v. νόσον.

Ἐπαμύνω, *c. dat.* ik help; *c. acc.* ik straf. Ἐπαμύντωρ, als ἀμύντωρ.

Ἀμύσσω, *fut.* ξω, ik rijt op, krab aan stukken, verscheur; *metaph.* b. v. θυμὸν, ik kwel, pijnig, grief.

Ἄμυξις, ἡ, ἀμυχὴ, ἡ, ἄμυξ, υχος, ἡ, en ἀμυγμὸς, ὁ, het oprijten, verscheuren; het kerven.

Ἄμυγμα, τὸ, het opgeretene; 2) als ἀμυγμός.

Ἀμὺξ, *adv.* oprijtend, stekend, bijtend, verscheurend. Ook ἀμυχηδὸν en ἀμυχί.

Ἀμυκτικὸς, ἡ, ὸν, geschikt tot oprijten, krabben enz.

Καταμύσσω, ik rijt op, verscheur.

Ἀμφὶ, *praep. c. gen.* om, rondom; wegens; *c. dat.* aan, op, b. v. ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα, eenen ketel op het vuur zetten; ook om, wegens; *c. acc.* om, bij; ook van den tijd, b. v. ἀμφὶ δείλην· ongeveer; wegens. Τὰ ἀμφὶ τὶ, de dingen betreffende een zeker iets. Οἱ ἀμφὶ τινὰ, iemand met zijn gevolg, aanhang enz.; ook enkel iemand, b. v. ἔφασαν οἱ ἀμφὶ τὸν Γωβρύαν, Gobryas zeide, Xenophon.

Ἀμφὶ, *adv.* van rondsom.

Ἀμφὶς, *adv.* van beide kanten; in het midden; afgescheiden; zonder, *c. gen.*

Ἀμφιάζω (van ἀμφὶ, om), ik doe om, trek aan.

Ἀμφίασις, ἡ, het aantrekken, aankleeden. Ἀμφίασμα, τὸ, en ἀμφιασμὸς, ὁ, het aantrekken; kleeding.

Διαμφὶς, *adv.* afgezonderd; van beide kanten.

Ἄμφω, οἱ, αἱ, τὰ, *gen.* en *dat.* ἀμφοῖν, beiden. Συνάμφω, beiden te zamen.

Ἀμφότερος, έρα, ερον, beiden. Ἀμφοτέρως, *adv.* op beide wijzen, ook ἀμφοτεράκις.

Ἀμφοτέρωθεν, *adv.* van beide kanten.

Ἀμφοτέρωθι, *adv.* aan, op beide kanten.

Ἀμφοτέρωσε, *adv.* naar beide kanten.

Ἀμφοτερίζω, *fut.* ίσω, ik omgeef, omring van beide kanten; ik neig naar beide kanten.

Ἐπαμφότερος, ὁ, ἡ, onbepaald, eigenlijk naar beide kanten neigende, van daar

Ἐπαμφοτερίζω, ik neig naar beide kanten; ik behoor tot twee soorten, rassen, tot twee partijen enz., van daar ik ben onzijdig, twijfelachtig, dubbelzinnig.

*Αν, *conj.* in vereeniging met het *relativum* ὅς, b. v. ὅς ἄν, al wie, wie ook enz., ὅπου ἄν, waar ook; 2) bij werkwoorden dient het om de onzekerheid en onbepaaldheid uit te drukken, en wordt vertaald door ik mogt, ik zoude enz., b. v. διδοίην ἄν, ik mogt geven, ἐποίουν ἄν, ik zoude doen, ἐποίησα ἄν, ik zoude gedaan hebben. Die tijden van een werkwoord, die geenen *optativus* en *subjunctivus* hebben, verkrijgen door ἄν de beteekenis van onbepaaldheid; 3) met εἰ zamengesteld, εἰ ἄν, waarvoor men echter ἐάν, ἄν en ἤν, doch bij Homerus εἴ κε vindt, beteekent het bijaldien, zoo soms, en staat met den *subjunctivus*, somtijds ook, doch zelden, met het *futurum indicativi.*

Ἀνά, *praep.* c. *dat.* bij dichters, aan, op; c. *acc.* naar, langs, door; gedurende. Ἀνὰ ἑκατὸν, bij hoopen van honderd (man). Men lette op deze spreekwijzen: ἀνὰ μέρος, ten deele; ἀνὰ στόμα ἀεί τινα ἔχειν, iemand altijd in den mond hebben, van hem spreken; ἀνὰ κράτος, met geweld. Met werkwoorden zamengesteld, beteekent het 1) op, naar boven; 2) wederom, terug; 3) geheel, ten volle.

Ἄνω, *adv.* naar boven, opwaarts; boven, boven op. Ὁ, ἡ ἄνω, de bovenstaande. Ἄνω καὶ κάτω, op en neer; het onderste boven. Οἱ ἄνω (τοῦ χρόνου), de voorvaders.

Ἄνωθεν, *adv.* van boven neer; van oudsher, b. v. οἱ ἄνωθεν, de voorvaders; van den beginne.

Ἀνώτερος, έρα, ερον, de hoogere, meer boven aan (staande). Ἀνώτατος, η, ον, de hoogste, bovenste.

Ἐπάνω, *adv.* boven. Ἐπάνωθεν, *adv.* van boven. Ἐπάνωθι, *adv.* boven op.

Ὑπεράνω, *adv.* boven op, boven over heen. Ὑπεράνωθεν, *adv.* van boven neer.

Ἄνα, op! kom aan!

Ἀνάγκη, ἡ, noodzakelijkheid, zoo wel natuurlijke als zedelijke; natuurwet, aandrang; van daar noodlot; dwangmiddel, ook *metaph.* een bewijs, dat de toestemming, als het ware, afdwingt; gevaar, ellende; sterke hartstogt; bloedverwantschap (even als het Latijnsche *necessitudo*).

Ἀναγκαῖος, ὁ, ἡ, ook -καία, -καῖον, noodzakelijk; τὰ ἀναγκαῖα, alle natuurlijke behoeften; 2) wat men gedwongen, ongaarne doet, van daar onaangenaam; 3) gedwongen; 4) verwant. *Adv.* ἀναγκαίως. Ἀναγκαία, ἡ, (*subint.* μοῖρα)

als ἀνάγκη. Ἀναγκαῖον, τὸ, als ἀνάγκη; 2) gevangenschap.

Ἀναγκαιότης, ἡ, verwantschap.

Ἀναγκάζω, *fut.* άσω, ik dwing, noodzaak; ik overtuig, b. v. door dwangmiddelen; ik bewijs, overreed.

Ἀναγκαστὸς, ὁ, ἡ, gedwongen. *Adv.* ἀναγκαστῶς.

Ἀνάγκασμα, τὸ, dwang.

Ἀναγκαστικὸς, ἡ, ὸν, en ἀναγκαστήριος, ὁ, ἡ, dwingend.

Διαανγκάζω, ik dwing; dring met geweld door.

Ἐξαναγκάζω, ik drijf met geweld uit; ik dwing af.

Ἐπαναγκές ἐστι, het is noodzakelijk.

Ἐπαναγκάζω, ik noodzaak, dwing tot (iets).

Κατανάγκη, ἡ, dwang, dwangmiddel.

Καταναγκάζω, ik dwing; ik bedwing; ik bemeester met geweld.

Ἄναξ, ακτος, ὁ, aanvoerder, bezorger, voorstander; opperste, huisheer, landheer; heerscher, heer, vorst. De *vocat.* is ook ὦ ἄνα. *Fem.* ἄνασσα.

Ἀνακῶς, *adv.* koninklijk; 2) met zorg, in de spreekwijze ἀνακῶς ἔχειν τινὸς, ergens acht op geven, zorg dragen.

Ἀνάσσω, *fut.* ξω, ik ben bezitter, huisheer, vorst.

Ἀνάκτωρ, ὁ, heerscher. Ἀνάκτορον, τὸ, woning des konings (paleis), eens gods (tempel). Ἀνακτόριος, ία, ιον, heerschappelijk. Ἀνακτορία, ἡ, heerschappij.

Χειρῶναξ (χειρῶν ἄναξ), (ook χειρωνάκτης) ὁ, de handwerksman.

Χειρωναξία, ἡ, het handwerk, ambacht.

Ἀναξυρὶς, ίδος, ἡ, eene soort van lange broek, is een woord van Perzischen oorsprong. De Grieken noemden die θύλακες en θύλακοι, de Romeinen *braccae.*

Ἄνδηρον, τὸ, de verhoogde oever eener rivier; opgehoogd tuinperk; gracht, kanaal.

Ἄνευ, *praep. c. gen.* zonder; behalve; verwijderd.

Ἄνευθε, ἄνευθεν, als ἄνευ.

Ἀπάνευθε, -θεν, verwijderd, ver af.

Ἀνεψιὸς, ὁ, neef, zusters of broeders zoon. *Fem.* ἀνεψιά.

Ἀνεψιότης, ἡ, bloedverwantschap tusschen ἀνεψιοί.

Ἀνεψιαδοῦς, ὁ, zoon van een zusters of broeders kind. *Fem.* ἀνεψιαδῆ.

Αὐτανεψιὸς, eigen neef. *Fem.* αὐτανεψιά.

Ἄνηθον, τὸ, de dille. *Jon.* ἄνησον. *Dor.* en *Aeol.* ἄνητον.

Ἀνήθινος, ὁ, ἡ, van dille.

Ἀνὴρ, ἀνδρὸς, (zamengetrokken uit ἀνέρος, hetwelk men

nog bij dichters vindt) de man; de echtgenoot; de (dappere) man; de man, in tegenoverstelling van den jongeling; de man, in tegenoverstelling van den gesnedenen; ook de mensch.

'Ἀνδρακὰς, *adv.* man voor man, hoofd voor hoofd.

'Ἀνδρίον, τὸ, ἀνδράριον, τὸ, klein, verachtelijk mannetje, menschje.

'Ἀνδρότης, ἡ, mannelijkheid, manhaftigheid.

'Ἀνδρεῖος, εία, εῖον, mannelijk, manhaftig, moedig. *Adv.* ἀνδρείως. Van daar ἡ ἀνδρεία en ἀνδρία, ook ἡ ἀνδρειότης en τὸ ἀνδρεῖον, mannelijkheid, dapperheid. Ook ἀνδροσύνη, ἡ.

'Ἀνδρικὸς, ἡ, ὸν, mannelijk, krachtig. *Adv.* ἀνδρικῶς.

'Ἀνδρόμεος, έα, εον, van mannen, van menschen.

'Ἀνδρώδης, ὁ, ἡ, mannelijk, manhaftig. *Adv.* ἀνδρωδῶς.

'Ἀνδρὼν (*Jon.* ἀνδρεὼν), ῶνος, ὁ, en ἀνδρωνῖτις, ίτιδος, ἡ, het mannenvertrek.

'Ἀνδριὰς, άντος, ὁ, menschenbeeld, standbeeld; schilderij. *Dim.* ἀνδριαντίσκος, ὁ.

'Ἀνδριαντοποιὸς (van ποιέω) en ἀνδριαντουργὸς (van ἔργον), de beeldhouwer. 'Ἀνδριαντοποιέω en ἀνδριαντουργέω, ik ben beeldhouwer, ik beeldhouw.

'Ἀνδρίζω, *fut.* ίσω, ik maak tot een man, maak sterk, gehard; *med.* ik maak mij tot, gedraag mij als een man, ik maak mij gehard; ik treed den mannelijken ouderdom in.

'Ἀνδρισμὸς, ὁ, als ἀνδρεία. 'Ἀνδριστὶ, *adv.* als een man, moedig.

'Ἀνδρόομαι, ik bereik den mannelijken ouderdom; ik word mannelijk; 2) ik geniet den bijslaap.

'Ἠνορέα, ἡ, manbaarheid, moed, kracht.

'Ἀγήνωρ, ὁ, ἡ, en ἀγηνόριος, ία, ιον, zeer mannelijk; trotsch, verwaten. *Subst.* ἀγηνορία, ἡ. 'Ἀγηνορέω, ik gedraag mij moedig, verwaten.

Ἄνανδρος, ὁ, ἡ, laf, verwijfd; 2) zonder man.

'Ἀνανδρία en -εία, ἡ, lafheid, verwijfdheid; het zonder man zijn, de weduwenstaat.

'Ἀνανδρόω, ik ontman, maak verwijfd; van daar ἀνάνδρωτος, ὁ, ἡ, ontmand; van (haren) man beroofd.

'Ἀνήνωρ, ὁ, die geen man, niet mannelijk is.

'Ἀντιάνειραι worden door Homerus de Amazonen genoemd, aan mannen gelijk (vergelijk ἀντίθεος); ook man tegen man.

'Ἀπανδρίζομαι, ik ben, gedraag mij ten volle als een man.

'Ἀπανδρόω, ik maak, en ἀπανδρόομαι, ik word geheel man.

Αὔτανδρος, ὁ, ἡ, met de menschen (met man en muis). *Adv.* αὐτανδρί.

'Ἐξανδρόομαι, ik bereik ten volle den mannelijken ouderdom.

Ἔπανδρος, ὁ, ἡ, mannelijk. 'Ἐπανδρόω, ik voorzie met mannen.

Εὔανδρος, ὁ, ἡ, met vele, dappere mannen bevolkt.

Εὐανδρέω, meest -έομαι, ik ben wel voorzien met vele, met dappere mannen.

Εὐανδρία, ἡ, dapperheid; 2) overvloed van vele, dappere inwoners.
Εὐήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, den man passend.
Εὐηνορία, ἡ, mannelijkheid, dapperheid.
Κατανδρίζομαι, ik overman, overwin (iemand, τινός).
Ὑπερήνωρ, ὁ, ἡ, boven mate mannelijk, buitengemeen dapper; ook overmoedig. *Subst.* ὑπερηνορία, ἡ, overmoed, trots.
Ὑπερηνορέω, ik ben overmoedig.
Ἀνὴρ wordt met vele woorden zamengesteld, b. v.
Ἀνδροφάγος, ὁ, ἡ, menschenvleesch etende (van φάγω).
Ἀνδραγαθέω, ik gedraag mij als een braaf, dapper man (van ἀγαθός).
Ἀνδράποδον, τὸ, eigenlijk in den oorlog gevangen en tot slaaf gemaakt; van daar slaaf; een gevangene (van πούς, ποδός)
Ἀνδραποδίζω, ik breng onder slavernij; ik verkoop tot slaaf; ik roof (menschen) tot slaven. Van daar het *subst.* ἀνδραπόδισις, ἡ, en ἀνδραποδισμὸς, ὁ. Ἀνδραποδιστὴς, ὁ, die anderen tot slaven maakt.
Ἀνδραποδώδης, ὁ, ἡ, slaafsch. Ἀνδραποδωδία, ἡ, slaafsche gezindheid.
Ἀνδράγρια, τὰ, de den verslagenen vijand ontroofde buit (van ἄγρα).

Ἄνθος, εος, τὸ, bloem, bloesem; *metaph.* het beste, uitstekendste in zijne soort; van daar sieraad; ook de kleur.

Ἀνθεινὸς, ἡ, ὸν, ἄνθιμος, ὁ, ἡ, ἄνθεμος, ὁ, ἡ, en ἀνθινὸς, ἡ, ὸν, van bloemen; veelkleurig.
Ἀνθηρὸς, ὰ, ὸν, bloeijend; van daar bevallig; 2) veelkleurig. *Subst.* ἀνθηρότης, ἡ.
Ἀνθώδης, ὁ, ἡ, vol bloemen.
Ἄνθη, ἡ, de bloesem; het bloeijen.
Ἀνθήεις, ήεσσα, ῆεν, vol bloemen.
Ἄνθεμον, τὸ, als ἄνθος. Ἀνθεμόεις, όεσσα, όεν, en ἀνθεμώδης, ὁ, ἡ, bloeijend; vol bloemen, veelkleurig.
Ἀνθεμίζομαι, als ἀπανθίζω.
Ἀνθοσύνη, ἡ, bloei.
Ἀνθήλη, ἡ, de bloesem. *Dim.* ἀνθήλιον, τό.
Ἀνθεστήρια, τὰ, het bloemenfeest, bloesemfeest, het feest van Bacchus.
Ἀνθεστηριὼν, ὁ, de maand, waarin de ἀνθεστήρια gevierd werden.
Ἀνθέω, ik bloei; *metaph.* ik ben in bloei, ik praal, pronk, ben in volle kracht; *act.* ik doe uitspruiten.
Ἄνθημα, τὸ, en ἄνθησις, ἡ, het bloeijen.
Ἀνθήμων, ὁ, ἡ, als ἀνθεμόεις.
Ἀνθίζω, *fut.* ίσω, ik versier met bloemen; ik maak (iets) veelkleurig, bont.
Ἀνθερὼν, (*Jon.* ἀνθερεὼν) ῶνος, ὁ, de kin, in het bijzonder des jongelings, wier haren bij bloesem vergeleken werden.
Ἀνανθὴς, ὁ, ἡ, zonder bloei.
Ἀνανθέω, ik herbloei.

Ἀπανθέω, ik laat den bloesem vallen, ik verwelk. Ἀπάνθησις, ἡ, het verwelken.
Ἀπανθίζω, ik pluk den bloesem af; *med.* ik verzamel den bloesem, en *metaph.* het beste (van iets, τί).
Ἀπανθισμὸς, ὁ, het afplukken; het verzamelen van den bloesem, of van het beste. Dit ook ἀπάνθισμα, τό
Διανθὴς, ὁ, ἡ, zeer, sterk bloeijend, tweemaal bloeijend.
Διανθέω, ik bloei op, ik bloei sterk.
Διανθίζω, ik maak, bestrooi met bloemen; ik maak bont, sier op.
Ἐξανθέω, ik ontluik, bot uit, loop uit; ook van puisten, zweren enz. en *metaph.* van ondeugden; 2) *act.* ik doe uitloopen, uitbotten, breng voort; 3) ik verkleur; ik verlies den geur, b. v. de wijn.
Ἐξάνθησις, ἡ, het bloeijen, ontspruiten; de voortkomende bloesem; de uitslag. Ἐξάνθημα, τὸ, het uitspruitsel; bloesem; uitslag.
Ἐξανθίζω, *fut.* ίσω, ik maak veelkleurig; 2) ik pluk bloemen af; 3) als ἐξανθέω.
Ἐξανθισμὸς, ὁ, als ἐξάνθησις, en ἐξάνθισμα, als ἐξάνθημα.
Ἐπανθέω, ik bloei, prijk op, aan; ik bevind mij op, aan (iets); *metaph.* b. v. πόνοις, ik ben rampzalig; 2) ik bloei na.
Ἐπάνθηρος, ὁ, ἡ, bloeijend.
Ἐπανθιάω, als ἐπανθέω.
Ἐπανθίζω, *fut.* ίσω, ik maak, versier met bloemen, ook *metaph.* b. v. van den stijl; ik schakeer.
Ἐπάνθισμα, τὸ, wat ergens op bloeit; zich op de oppervlakte bevindt, b. v. de blos op de wangen.
Ἐπανθισμὸς, ὁ, het opsieren met bloemen, kleuren enz.; 2) als ἐπάνθισμα.
Εὐανθὴς, ὁ, ἡ, schoon, fraai bloeijende. Εὐάνθεμος, ὁ, ἡ, bloeijend, bloemrijk.
Παρανθέω, ik bloei van tijd tot tijd, gelijk b. v. de maandroos.

Ἄνθραξ, ακος, ὁ, de kool; eene zekere invretende zweer; een zekere erts; de karbonkel, robijn.

Ἀνθρακιὰ, ᾶς, ἡ, hoop van kolen; het kolenbranden.
Ἀνθρακεὺς, ὁ, kolenbrander.
Ἀνθρακεύω, ik ben een kolenbrander, ik brand kolen.
Ἀνθράκιος, ὁ, ἡ, zwart als eene kool.
Ἀνθρακίας, ὁ, zwart als eene kool, als een kolenbrander.
Ἀνθρακόεις, όεσσα, όεν, van kolen.
Ἀνθρακώδης, ὁ, ἡ, als eene kool; van de kleur eener kool; brandende als eene kool.
Ἀνθρακὶς, ίδος, ἡ, het kolenvuur, de kool.
Ἀνθρακίζω, (ook ἀνθρακόω) ik maak tot kolen; ik brand kolen; *neutr.* ik ben zwart als eene kool.
Ἀπανθρακόω, ik verbrand geheel tot kolen.
Ἀπανθρακίζω, ik braad op kolen.
Ἀπανθράκισμα, τὸ, op kolen gebraden visch of vleesch.
Κατανθρακόω en -κίζω, ik brand tot kolen; ik brand, verbrand.

Ἀνθρήνη, ἡ, de wilde bij, horzel; bij dichters ook de honigbij.

Ἀνθρήνιον, τὸ, de cel, ook het nest van de ἀνθρήνη.

Ἄνθρωπος, ὁ, ἡ, de mensch.

Ἀνθρώπιον, τὸ, ἀνθρωπάριον, τὸ, en ἀνθρωπίσκος, ὁ, menschje.
Ἀνθρωπότης, ἡ, de menschheid, menschelijke natuur.
Ἀνθρωπέη, *contr.* -πῆ, ἡ, de menschenhuid (eigenlijk *fem.* van ἀνθρώπεος, met uitlating van δορά).
Ἀνθρώπειος, εία, ειον, ἀνθρωπικὸς, ἡ, ὸν, en ἀνθρώπινος, ίνη, ινον, menschelijk, den mensch betreffende, passende, van hem afkomstig.
Ἀνθροποείδης, ἀνθρωπώδης, ὁ, ἡ, van de gedaante, van den aard van een mensch.
Ἀνθρωπέομαι en -εύομαι, ik leef, handel als een mensch.
Ἀνθρωπίζω, *fut.* ίσω, ik maak tot een mensch; *neutr.* en *med.* ik ben, handel gelijk een mensch.
Ἀνθρωπισμὸς, ὁ, eigenlijk het tot een mensch maken; de beschaving.
Ἀνθρωπόομαι, als ἀνθρωπίζομαι.
Ἀπάνθρωπος, ὁ, ἡ, ontmenscht; menschenschuw; ledig van menschen, b. v. γῆ. *Subst.* ἀπανθρωπία, ἡ.
Ἀπανθρωπίζω, ik maak tot een mensch, maak menschelijk.
Ἀπανθρωπέομαι en -εύομαι, ik handel als een onmensch; ik ben menschenschuw.
Ἐνανθρωπέω, ik ben in den mensch, leef onder menschen.
Ἐξάνθρωπος, ὁ, ἡ, onmenschelijk; ontmenscht; wild, woest makende.
Ἐξανθρωπίζω, ik maak menschelijk.
Ὑπεράνθρωπος, ὁ, ἡ, bovenmenschelijk.

Ἄνθρωπος wordt met vele woorden zamengesteld, 1) van voren, b. v.
Ἀνθρωποβόρος, ὁ, ἡ, mencheneter (van βορά).
Ἀνθρωπόμορφος, ὁ, ἡ, van menschelijke gedaante (van μορφή).
Ἀνθρωπομορφόω, ik geef eene menschelijke gedaante enz.
2) van achteren, b. v.
Μισάνθρωπος, ὁ, ἡ, menschenhater, menschenschuw. *Subst.* μισανθρωπία, ἡ (van μισέω).
Φιλάνθρωπος, ὁ, ἡ, menschenvriend (van φίλος). *Subst.* φιλανθρωπία, ἡ, enz.

Ἀνία, ἡ, grief, onaangenaamheid; kommer.

Ἀνιαρὸς, ὰ, ὸν, grievend, smartelijk; treurig. *Adv.* ἀνιαρῶς.
Ἀνιώδης, ὁ, ἡ, grievend; onaangenaam.
Ἀνιάω en ἀνιάζω, ik veroorzaak kommer, ik grief (τινά); *neutr.* ik heb kommer, verdriet (τινὶ, over iets); *med.* ik bekommer mij, ben treurig.
Ἀνάνιος en ἀνήνιος, ὁ, ἡ, zonder smart; *act.* niet smartend, onschadelijk.
Ὑπανιάω, ik veroorzaak eenigen grief, kommer.

Ἄνισον, τὸ, anijs.

Ἀνόπαια, bij Homerus, Od. A. 320, wordt door som-

migen verklaard als een *substantivum*; als eene soort van adelaar, of als de zwaluw; door anderen als een *adjectivum* of *adverbium*, (ἀνοπαῖα) onzigtbaar (van *α priv.* en ὄπτομαι, ὤψ), of naar boven, opwaarts (van ἄνω en ὤψ).

Αντὶ, *praep. c. gen.* voor, tegen, in plaats van.

"Αντα, *adv.* (ook als eene *praep.* met den *gen.*) voor, tegenover.

'Ανταῖος, αία, αῖον, tegenover (zijnde); tegenstaande, vijand.

'Αντάω, *fut.* ήσω, (*Jon.* ἀντέω) als ἀντιάω.

"Αντησις, ἡ, het tegenkomen.

"Αντω en ἄντομαι, als ἀντιάω.

"Αντην, *adv.* tegen, voor, tegen over.

'Αντικρὺ en ἄντικρυς, *adv.* (ook als *praep.* met den *gen.*) tegen, tegenover; 2) regt uit; 3) geheel en al.

'Αντίος, ὁ, ἡ, (in prosa gewoonlijker ἐναντίος) tegen, tegenover staande. Het *neutr.* ἀντίον en *pl.* ἀντία als *adv.* even als ἄντην.

'Αντιάω, *fut.* άσω, ook ἀντιάομαι, en ἀντιάζω, *fut.* άσω, ik kom, ga te gemoet; 2) ik smeek; 3) ik verwerf, ontvang; ik neem deel.

'Αντιόω of -όομαι, ik ga tegen, wedersta.

'Ανάντης, ὁ, ἡ, berg op (gaande); van daar moeijelijk. *Adv.* ἄναντα, b. v. ἐλθεῖν, berg op.

'Απαντάω, ik bejegen; ik begeef mij, ik geraak; ik antwoord; ook van eene zaak, hoe die zich toegedragen heeft, gebeurd is; ook die gelukt, goeden uitslag heeft.

'Απάντημα, τὸ, en ἀπάντησις, ἡ, de bejegening, het bejegenen; de beantwoording.

'Απαντιάζω en ἀπάντομαι, als ἀπαντάω.

'Απαντίον, *adv.* tegenover.

'Απαντικρὺ, *adv.* als ἀντικρύ.

Δυσάντης, ὁ, ἡ, ook δυσάντητος en δυσαπάντητος, ὁ, ἡ, hetgeen men niet gaarne tegenkomt, aantreft, b. v. θέαμα· moeijelijk te wederstaan; boosaardig, lastig, vijandelijk.

"Εναντι en ἔναντα, *adv.* voor, tegen, integendeel.

'Εναντίος, ία, ίον, tegenover staande, van daar vijandelijk; ook te gemoet. *Subst.* ἐναντιότης, ἡ.

'Εναντίον, *adv.* ook als *praep.* met den *gen.* tegenover, voor, te gemoet, in tegenwoordigheid van.

'Εναντιόω, ik stel tegen; *med.* ik stel, zet mij tegen, ik wedersta; ik spreek tegen.

'Εναντίωμα, τὸ, hetgeen tegen (iets) is, in den weg staat; tegenstand, tegenspraak.

'Εναντίωσις, ἡ, het wederstaan, tegenstreven, de tegenspraak.

'Υπεναντίος, ία, ίον, eenigzins tegen over staande; is bijna hetzelfde als ἐναντίος, tegenstaande, tegenkomend; als *subst.* tegenpartij, vijand.

Ὑπεναντιόομαι, ik ben eenigzins tegen, wederstreef, spreek tegen. Ὑπεναντίωσις, ἡ, wederstreving, tegenspraak.

Ἀπέναντι, -τίον, -τίως, *adv.* tegenover, tegenover staande.

Κατέναντι, *adv.* tegenover, voor; tegen, te gemoet. Κατεναντίον en -τία, (eigenlijk *neutra* van κατεναντίος) als κατέναντι.

Ἐπάντης, ὁ, ἡ, opwaartsch; steil.

Εὐάντης, ὁ, ἡ, εὐάντητος en εὐαπάντητος, ὁ, ἡ, het tegendeel van δυσάντης enz., dien men gaarne, dikwijls tegenkomt; van eene goede voorbeduiding zijnde; welkom, vriendelijk.

Εὐαπαντησία, ἡ, vriendelijkheid.

Κατάντης, ὁ, ἡ, bergaf, afwaartsch. *Adv.* κάταντα en καταντία (dit van het in onbruik zijnde καταντίος).

Καταντία, ἡ, de berg af gaande ligging.

Καταντάω, ik kom aan; ik kom, geraak op iets (εἰς, ἐπί τι); ook van eene zaak, hoe die uitkomt, wat er het einde van is; ook hoe dezelve zich toedraagt; ik keer terug.

Κατάντημα, τὸ, voorval, de toedragt eener zaak; het einde, de uitslag.

Καταντηστιν, *adv.* tegenover, HOMERUS.

Καταντικρὺ, *adv.* tegen, tegenover. Ook καταντίον.

Πάραντα, *adv.* schuins.

Παράντης, ὁ, ἡ, *adj.* berg op en berg af gaande; schuinsch.

Προσάντης, ὁ, ἡ, (ook προσάντιος, ία, ιον) steil opwaarts gaande; rotsachtig; ruw, onaangenaam; vijandelijk.

Συναντάω, ik bejegen, ga te gemoet; ook van eene zaak, hoe die zich toedraagt.

Συνάντημα, τὸ, ontmoeting.

Συνάντησις, ἡ, het ontmoeten; de ontmoeting.

Συνάντομαι en συναντιάζω, *poet.* als συναντάω.

Ὑπαντάω (*Jon.* -τέω), ὑπάντομαι en ὑπαντιάζω, ik ga te gemoet.

Ὑπάντησις, ἡ, het tegenkomen.

Ἄντλος, ὁ, eigenlijk het zeewater, van daar elk water; in het bijzonder het in den scheepsbodem indringende zeewater (*sentina*); een schepvat.

Ἀντλία, ἡ, het doorgedrongene zeewater op den scheepsbodem; *poet.* zeewater.

Ἀντλίον, τὸ, schepvat. Ook ἄντλον, τό.

Ἀντλέω, ik schep (eigenlijk het zeewater uit den scheepsbodem), ik put; *metaph.* ik duld, sta door.

Ἄντλημα, τὸ, het geschepte.

Ἄντλησις, ἡ, het scheppen; *metaph.* het dulden.

Ἀντλητὴς, οῦ, en ἀντλητὴρ, ῆρος, ὁ, die schept; ook schepvat.

Ἀνθλητήριον, τὸ, schepvat, emmer.

Ἀντλεία, ἡ, het uitscheppen, putten.

Ἀπαντλέω, ik schep af; ik verminder.

Διαντλέω, ik schep geheel en al uit; ik sta ten einde toe door.
'Εξαντλέω, ik schep uit, put uit; ik sta door, ik voleindig met geduld.
'Επαντλέω, ik schep bij, schep op, begiet.
'Επάντλημα, τὸ, het bijgeschepte, opgegotene.
'Επάντλησις, ἡ, het bijscheppen, opgieten.
Κάταντλος, als ὑπέραντλος.
Καταντλέω, ik giet op (iemand, τινός) neer; ik begiet, overgiet, ik overstelp.
Κατάντλημα, τὸ, het op iemand neergegotene water (bij de bading).
Κατάντλησις, ἡ, dat opgieten, overgieten.
Προσαντλέω, ik schep bij; ik giet tegen aan.
'Υπέραντλος, ὁ, ἡ, eigenlijk van een schip, waarin zoo veel zeewater indringt, dat geen scheppen meer helpt; van daar *metaph.* overstelpt, overweldigd, (door rampen) ter neer gedrukt.
'Υπεραντλέομαι, ik ben ὑπέραντλος.

"Αντρον, τὸ, het hol, de grot.

'Αντραῖος, αία, αῖον, van het hol of de grot; als een hol of grot.
'Αντριὰς, ἡ, grotbewoonster.
'Αντροειδὴς, ὁ, ἡ, van de gedaante (εἶδος) van een hol of grot;
'Αντρώδης, ὁ, ἡ, als ἀντροειδὴς· 2) vol holen.

"Αντυξ, υγος, ἡ, een ronde knop aan den kant van den wagen, om er bij het stilhouden den toom aan vast te binden; van daar de wagen; 2) elk rond ligchaam.

'Ανύω (*Att.* ἀνύτω en ἀνύττω), *fut.* ύσω, ik volbreng; ik bereik; ik breng ten einde, ik dood; ik verteer; ik vorder, b. v. οὐκ ἀνύω φθονέουσα, ik vorder niets door te benijden, de nijd baat mij niet.

"Ανω, als ἀνύω. 'Ανόμενον ἔτος, het loopende jaar, HERODOTUS.
"Ανυσις, ἡ, voleindiging, bereiking.
'Ανυστὸς, ὁ, ἡ, doenlijk. b. v. ὡς ἀνυστὸν, zoo veel mogelijk.
'Ανυστικὸς, ἡ, ὸν, krachtdadig, werkzaam.
'Ανύσιμος, ὁ, ἡ, bevorderlijk, krachtdadig.
"Ανη, als ἄνυσις.
'Ανήνυτος en ἀνήνυστος, ὁ, ἡ, ondoenlijk; onvoleindigd; eindeloos.
Διανύω, ik voleindig; ik bereik; *neutr.* ik kom aan; πέλαγος, ik trek over zee.
Διάνυσις, ἡ, voleindiging.
Διάνυσμα, τὸ, het voleindigde; de voleindiging; de volbragte reis.
Δυσήνυτος en δυσήνυστος, ὁ, ἡ, bezwaarlijk te volbrengen.
'Εξανύω, ik volbreng geheel; ik dood (gelijk *conficio*).
'Επανύω, als ἀνύω.
Εὐήνυστος, ὁ, ἡ, gemakkelijk te volbrengen.
Κατανύω, ik voleindig; *neutr.* ik kom aan.
Κατάνω, als κατανύω.

Ὑπανύω, ik verschaf; ik dien.

Ἀνώγω, *fut.* ξω, ik zet aan, ik raad, beveel, vermaan. Ook ἀνωγέω.

Ἀνωγὴ, ἡ, en ἄνωξις, ἡ, het aandrijven, het bevel, de raad.

Ἀξίνη, ἡ, de bijl, het houweel. *Dim.* ἀξινάριον en ἀξινίδιον, τό.

Ἄξιος, ία, ιον, waard, waardig (eigenlijk gelijk gewigt hebbende, van ἄγω) iets (τινός). *Adv.* ἀξίως.

Ἀξία, ἡ, waarde; waardigheid, aanzien; hetgeen (iemand) toekomt.

Ἀξιότης, ἡ, waarde, waardigheid.

Ἀξιόω, *fut.* ώσω, ik reken waardig, ik schat (τινὰ τινός); ik houd voor billijk, van daar ik vorder, verlang; ik begeer; ik houd het daarvoor, ik neem aan.

Ἀξίωσις, ἡ, waardering; waardigheid, aanzien; eisch, verlangen, begeerte.

Ἀξίωμα, τὸ, als ἀξίωσις· 2) eene algemeen aangenomene stelling.

Ἀξιωματικὸς, ἡ, ὸν, in groot aanzien, waardigheid zijnde, met waardigheid bekleed; met de waardigheid overeenkomstig.

Ἀνάξιος, ὁ, ἡ, en ία, ιον, onwaardig.

Ἀντάξιος, ία, ιον, kunnende opwegen (tegen iets τινὸς), in waarde gelijk.

Ἀπάξιος, ὁ, ἡ, onwaardig.

Ἀπαξία, ἡ, onwaarde.

Ἀπαξιόω, ik houd voor onwaardig; ik versmaad, veracht. *Subst.* ἀπαξίωσις, ἡ.

Ἐπάξιος, ὁ, ἡ, waardig.

Ἐπαξιόω, ik schat, reken waardig; ik verlang.

Ἐπαξίωσις, ἡ, waardering; verlangen, begeerte, eisch.

Κατάξιος, ὁ, ἡ, ten volle waardig.

Καταξιόω, ik waardeer; ik schat; ik houd in eer; 2) ik wensch, begeer.

Καταξίωσις, ἡ, waardering; achting; waardij.

Ἄξων, ονος, ὁ, de as van den wagen; de pool.

Ἀξόνιος, ία, ιον, tot de as behoorende.

Ἄορ en ἆορ, ορος, τὸ, ook ἄωρ, ὁ, het zwaard.

Ἁπαλὸς, ή, ὸν, zacht, week, teeder.

Ἁπαλότης, ἡ, zachtheid, weekheid.

Ἁπαλύνω, ik maak zacht, weekelijk, verwijfd; ik bedaar.

Ἅπαξ, *adv.* eens, eenmaal; eens voor al.

Εἰσάπαξ, *adv.* (εἰς ἅπαξ) voor eens.

Ἐφάπαξ, *adv.* eenmaal, voor eens.

Καθάπαξ, *adv.* eenmaal; over het geheel, geheel en al.

Ἀπειλέω, *fut.* ήσω, ik dreig (u den dood, σοὶ θάνατον); ik poch dreigende; ook ik beloof.

Ἀπειλὴ, ἡ, en ἀπείλημα, τὸ, bedreiging; grootspraak met bedreiging gepaard.

Ἀπειλητικὸς, ἡ, ὸν, dreigende.

Ἀπειλητὴρ, ὁ, hij die dreigt. *Fem.* ἀπειλήτειρα.

Ἀπειλητήριος, ία, ιον, als ἀπειλητικός.

Διαπειλέω, ik bedreig, ik dreig.

Ἐπαπειλέω, ik dreig nog daarenboven.

Καταπειλέω, ik verbied met bedreiging; ik bedreig.

Προσαπειλέω, als ἐπαπειλέω.

Ἀπελλάζω, ἀπελάζω, een Lacedaemonisch woord: hetzelfde als ἐκκλησιάζω.

Ἀπήνη, ἡ, de door muilezels getrokken wordende wagen.

Ἄπιος, ἡ, de perenboom.

Ἄπιον, τὸ, de peer; 2) eppe.

Ἀπίτης, ὁ, (οἶνος) wijn uit peren.

Ἁπλόος, όη, όον, *contr.* ἁπλοῦς, ῆ, οῦν, eenvoudig; duidelijk; onopgesmukt; openhartig, opregt; onnoozel, dom. *Adv.* ἁπλῶς.

Ἁπλότης, ἡ, eenvoudigheid; openhartigheid enz.

Ἁπλόη en ἁπλοσύνη, ἡ, als ἁπλότης.

Ἁπλοϊκὸς, ἡ, ὸν, als ἁπλοῦς.

Ἁπλοΐζομαι, ik gedraag mij eenvoudig, openhartig enz.

Ἁπλοῒς en ἁπληγὶς, ίδος, ἡ, een enkelvoudig (niet dubbeld, ongevoerd) kleed. Διπλοῒς en διπληγὶς, ίδος, ἡ, een dubbeld kleed.

Ἁπλήγιος, als ἁπλοῦς.

Ἁπλόω, ik breid uit; ik leg open, ik ontvouw.

Ἅπλωμα, τὸ, ontvouwing, uitbreiding.

Ἀναπλόω, ik ontvouw, ik ontwikkel.

Ἀνάπλωσις, ἡ, ontvouwing, ontwikkeling.

Ἐξαπλόω, ik ontvouw, ontwikkel.

Ἐξάπλωσις, ἡ, ontvouwing, ontwikkeling.

Καθαπλόω, ik ontvouw, ontwikkel, ik breid uit.

Ἁπαξαπλῶς, *adv.* in het geheel, geheel en al.

Ἀπὸ, *praep. c. gen.* van, af.

Ἄπο, *adv.* van af, ver af; *comp.* ἀπώτερος, τέρα, ερον, verder af zijnde; *adv.* ἀπωτέρω· *superl.* ἀπώτατος, η, ον, de verst af zijnde; *adv.* ἀπωτάτω.

Ἄποθεν, *adv.* ver af, van ver. Ὁ, ἡ ἄποθεν (ὢν, οὖσα), de ver af zijnde, verwijderd, afgelegen.

Ἄπωθεν, *adv.* als ἄποθεν.

Ἀποπρὸ, *adv.* ver af (van ἄπο en πρό).

Ἀπόπροθι, *adv.* in de verte, ver.

Ἀπόπροθε en -θεν, *adv.* uit de verte, van ver; 2) als ἀπόπροθι.

Ἄπιος, ία, ιον, verklaart men bij HOMERUS, Il. α. 270, γ.

49, τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης, ver afgelegen. Anderen echter verstaan er den Peloponnesus door.

Ἆπος, τὸ, de vermoeijenis.

Ἅπτω, *fut.* ἅψω, ik bind aan, hecht aan; 2) ik steek aan. Ook ἄπτω, ik steek aan.

Ἁψὶς, ook ἀψὶς, ίδος, ἡ, band, knoop; de omtrek, rondte; boog (als triumfboog); gewelf.

Ἁψιδόω, ik verwelf, maak met een verwelfsel.

Ἅμμα, τὸ, het geknoopte; knoop, band; het strengelen der armen om het ligchaam van de tegenpartij in den strijd.

Ἁμματίζω, ik bind, knoop, hecht.

Ἀνάμματος, ὁ, ἡ, zonder band, zonder knoop.

Ἁφὴ, ἡ, verbinding, aanhechtsel, knoop; 2) het aansteken; 3) de stof, waarmede zich de kampvechters voor den strijd bestrooiden.

Ἀναφὴς, ὁ, ἡ, onaangeraakt; niet kunnende aangeraakt worden.

Εὐαφὴς, ὁ, ἡ, *act.* goed, zacht aanrakend; *pass.* goed gemakkelijk kunnende aangeraakt, aangevat worden.

Εὐαφεία, ἡ, (ook τὸ εὐαφὲς) zachtheid in het aanraken.

Ἅψος, τὸ, verbinding der leden; ook het lid.

Ἄφθαι, ῶν, αἱ, kwaadaardige uitslag, puisten in en om den mond (van ἅπτω 2)).

Ἀφθάω, ik heb dien uitslag.

Ἀνάπτω, ik hecht, bind aan; ik schrijf toe; 2) ik leg (vuur, πῦρ) aan, ik steek aan; ik vuur aan, zet aan; *neutr.* ik val aan, Euripides, Med.

Ἀνάπτομαι, ik hecht aan mij vast, b. v. τὰς ναῦς ἀνήψαντο, zij hebben de (genomene) schepen (der vijanden) aan de hunnen vastgebonden. Κῆδος ἀνάψασθαι, zich in aanverwantschap met iemand (τινὶ) begeven. Ἀνάψασθαι κάλων, πρυμνήσια, het scheepstouw (aan het strand, αἰγιαλοῦ en ἐξ αἰγ.) vastbinden; ook *metaph.* zijn toevlugt tot iemand nemen.

Ἄναμμα, τὸ, het aangestokene.

Ἀναπτὸς, vastgehecht, aangehangen.

Ἀφάπτω, ik hang op; ik laat afhangen; *pass.* ik hang af.

Ἐνάπτω, ik knoop, bind in, aan; ἐνημμένος, bekleed (met iets, τί); 2) ik steek aan, ontsteek.

Ἔναμμα, τὸ, het aangebondene, aangehechte.

Ἐξάπτω, ik hecht, hang, bind aan; ik maak afhankelijk; *med.* ik vervolg (eigenlijk ik voeg, hecht mij aan), volg op den voet (τινός); *pass.* ik heb aan mij hangen; 2) ik ontsteek; ook *metaph.* ik zet in toorn.

Ἔξαμμα, τὸ, het aangeknoopte, een touw, waaraan men zich vasthoudt; 2) als ἔξαψις.

Ἔξαψις, ἡ, het aansteken, ontsteken.

Ἐφάπτω, ik bind aan; ik trek aan, b. v. πότμον· *pass.* ik heb aan mij hangen; 2) ik steek aan.

Ἔφαμμα, τὸ, en ἐφαπτὶς, ίδος, ἡ; een mans opperkleed in den oorlog.

Καθάπτω, ik hecht, bind aan; ik trek aan; *med.* b v. σῶμα, ik bekleed mijn ligchaam (mij).

Καθαπτὸς, ἡ, ὸν, vastgehecht, aangetrokken, bekleed.

Κάθαμμα, τὸ, het aangebondene; de knoop, band.

Παράπτω, ik hecht aan.

Περιάπτω, ik hecht om, ik omhang; ik verschaf, veroorzaak, haal op den hals.

Περίαμμα, τὸ, waarmede men zich omhangt, aanhangsel.

Περίαπτος, ὁ, ἡ, omhangen, aangehangen.

Προσάπτω, ik hecht, bind aan, voeg aan; ik verschaf, geef, b. v. τιμὰς, κῦδος τινὶ, ik ken toe, schrijf toe.

Συνάπτω, ik hecht, bind zamen, ik bind vast, bind aan, ik verbind; μάχην, ook *neutr.* (zonder μάχην) ik word handgemeen; ik nader, ben op handen; ik grens aan; εἰς λόγους, ik geraak in gesprek; ik doe (iets) zonder ophouden.

Σύναμμα, τὸ, verbinding, band.

Συναφὴ en συνάφεια, ἡ, verbinding, vereeniging.

Συναφὴς, ὁ, ἡ, verbonden, vereenigd, zamenhangend.

Συναπτὸς, ἡ, ὸν, verbonden, zamenhangend, aanhoudend.

Συναπτικὸς, ἡ, ὸν, verbindend. *Adv.* συναπτικῶς, zonder ophouden, aanhoudend.

Σύναψις, ἡ, de verbinding.

Ὑφάπτω, ik steek in brand; 2) ik hecht aan, van daar *med.* b. v. ὑφάπτομαι δείρην, ik hecht mijnen hals (aan den strop) vast, ik verhang mij.

Ἅπτομαι, eig. ik voeg mij aan, d. i. ik raak aan, ik vat aan (τινὸς, iemand, iets, ἔπεσι, met woorden, d. i. ik bekijf, scheld uit), ik grijp aan; ik begin, b. v. λόγου, een gesprek.

Ἅψις, ἡ, de aanraking; beroering, b. v. φρενῶν.

Ἅψις wordt ook met andere woorden zamengesteld, b. v.

Ἀψικάρδιος, ὁ, ἡ, hartroerend, hartzeer verwekkend.

Ἀψίκορος, ὁ, ἡ, (van κόρος, verzadiging, eig. die bij de eerste aanraking eener spijs verzadigd is) dien spoedig eene spijs walgt, dien eene zaak spoedig verveelt enz.

Ἁπτὸς, ἡ, ὸν, aangeraakt, kunnende aangeraakt worden.

Ἁπτικὸς, ἡ, ὸν, geschikt om aan te raken, aan te vatten.

Ἄαπτος, ὁ, ἡ, niet aan te raken, moeijelijk, gevaarlijk om aan te raken.

Ἁφὴ, ἡ, het aanraken, betasten; het voelen; slag, verwonding.

Ἀφάω, ἀφάζω, ἀφάσσω, ik betast, bevoel.

Ἀμφαφάω, ik betast overal.

Εἰσαφάζω, -άσσω, -άω, ik betast, voel naar iets met ingestoken vinger.

Ἐπαφὴ, ἡ, betasting, greep; bestraffing, verwijt.

Ἐπαφάομαι, ik betast; ik streel.

Ἐπάφημα, τὸ, en ἐπάφησις, ἡ, als ἐπαφή.

Παραφάζω, -άσσω, -άω, ik vat, raak (ergens) bij aan.

Προσαφὴ, ἡ, aanraking, het aanraken.

Προσαφὴς, ὁ, ἡ, aanroerend, aangrenzend.

Ἀνθάπτομαι, ik vat beurtelings, gelijkelijk aan; ik vat aan,

bemoei mij (b. v. τῶν πραγμάτων, ik begeef mij in de staatkundige loopbaan); ik doe smartelijk aan (b. v. τοῦτο φρενῶν ἀνθάπτεται); ik pak aan; ik berisp, bekijf.

Ἐνάπτομαι, ik raak aan.

Ἐφάπτομαι, ik raak aan, tast aan.

Ἐφάπτωρ, ὁ, hij, die aanraakt, aanvat.

Καθάπτομαι, ik raak, b. v. μάστιγι, ik sla met de zweep; *metaph.* (ἔπεσι) ik spreek aan; ik berisp, ik bekijf, ik verwijt, ik vaar uit; ik pak geweldadig aan; ik beroep mij op (iemand, τινός).

Καθαπτικὸς, ή, ὸν, aangrijpend, λόγοι, kijfwoorden, bijtende gezegden.

Παράπτομαι, ik vat van ter zijde, vat in het voorbijgaan, verkeerd aan.

Προσάπτομαι, ik raak aan.

Ἀπύω (*Jon.* ἠπύω), *fut.* ύσω, ik geef geluid, ik schreeuw, spreek, ik zeg (mogelijk eene van ἔπω afgeleide vorm).

Ἠπύτης, ὁ, *Aeol.* ἠπύτα, schreeuwer, luid roepend, b. v. κήρυξ.

Ἀπφὰ of ἀπφὰν, *Dor.* ἀπφὺς, is een naar een natuurlijk geluid gevormd woord, waarmede kleine kinderen hunnen vader benoemen (gelijk papa).

Ἀπφίον, ἀπφάριον, *dim.* zijn liefkozende woorden.

Ἄρα en ἆρα, *conj.* dan, nu; bij een vraagwoord, toch, gelijk het Latijnsche *nam*, b. v. τίς ἄρα; wie toch, *quisnam*, πῶς ἄρα, hoe toch, *quanam ratione*, enz. Dikwijls kan het vertaald worden door soms, b. v. εἰ μὴ ἄρα, zoo niet soms. Veeltijds wordt het bezwaarlijk vertaald, staat echter nooit overbodig. Bij dichters vindt men ook ἂρ en ῥα. Ἆρα staat als het vraagwoord, b. v. ἆρα παύσῃ; zult gij ophouden?

Ἀρὰ, ᾶς, ἡ, bede, gebed; vloek, verwensching; ramp, schade.

Ἀραῖος, αία, αῖον, gebeden, gevloekt; *act.* die om geleden onregt den vloek (tegen iemand, τινί) heeft uitgesproken; verderfelijk.

Ἀρειὰ, ἡ, dreigement.

Ἀρειάω, ik dreig.

Ἐπήρεια, ἡ, bedreiging; smadelijke, vernederende behandeling; δαίμονος ἐπήρεια, ongeluk, ramp, door de goden of het noodlot toegezonden.

Ἐπηρεάζω, ik dreig; 2) ik mishandel, doe smadelijk onregt aan; bij latere schrijvers, ik belaster, ik chicaneer.

Ἀράομαι, (ook ἄρημι, van waar ἀρήμεναι) ik bid, smeek; ik verwensch, vervloek.

Ἀρητὴρ, ὁ, bidder, voorbidder, priester. *Fem.* ἀρήτειρα.

Ἀρητήριον en ἀρατήριον, ook ἀρατήσιον, τὸ, de plaats, waar gebeden, de vloek uitgesproken wordt.

Ἀρητὸς, ἡ, ὸν, gebeden, gewenscht; vervloekt, verwenscht.

Ἀράσιμος, ὁ, ἡ, gewenscht, vervloekt; wenschend, vervloekend.

Ἀναράομαι, ik trek eene uitgesprokene vervloeking weder in.

Ἔναρος, ὁ, ἡ, tegen wien eene vervloeking is uitgesproken.

Ἐξαράομαι, (b. v. ναὸν) ik wijd (eenen tempel) door gebeden in, wijd denzelven toe.

Ἐπαρὰ, ᾶς, ἡ, verwensching, vervloeking.

Ἐπαράομαι, ik verwensch, vervloek. Ἐπάρατος en ἐπαράσιμος, ὁ, ἡ, verwenscht, vloekwaardig.

Κατάρα, ας, ἡ, vloek.

Καταράομαι, ik wensch kwaad toe, ik verwensch.

Κατάρασις, ἡ, vervloeking.

Καταράσιμος, ὁ, ἡ, vloekwaardig verwenschelijk.

Κατάρατος, ὁ, ἡ, vervloekt; vloekwaardig.

Ἀραιὸς, ὰ, ὸν, (ook ἀραιὸς) dun; week, sponsachtig; zwak; smal; zeldzaam. *Subst.* ἀραιότης, ἡ.

Ἀραιὰ γαστὴρ, ook ἀραιὰ alleen, de onderbuik, het onderlijf met de ingewanden.

Ἀραιόω, ik maak dun, slap, sponsachtig, eng, enz.

Ἀραίωσις, ἡ, het dun-, slap- enz. maken.

Ἀραίωμα, τὸ, reet, gaping, tusschenruimte.

Ἀράχνης en ἀραχνὸς, ὁ, de spin.

Ἀράχνη, ἡ, ook ἀράχνιον, τὸ, *dim.* de spin; 2) spinneweb.

Ἀραχναῖος, αία, αῖον, ἀράχνειος en ἀραχνικὸς, ἡ, ὸν, van, tot de spin behoorende.

Ἀραχνιόω en -όομαι, ik ben vol van spinnen, spinnewebben; ik heb de gedaante eener spinneweb.

Ἀραχνοειδὴς, ὁ, ἡ, van de gedaante (εἶδος) eener spin.

Ἀραχνιώδης, ὁ, ἡ, de gedaante (εἶδος) eens spinnewebs hebbende.

Ἀρβηλὸς, ὁ, eene soort van schoenmakers mes.

Ἀρβύλη, ἡ, eene soort van hoogen schoen.

Ἀργέστης, ου, ὁ, een zekere wind, waarschijnlijk de noordwestenwind.

Ἀργὸς, ἡ, ὸν, wit.

Ἀργὴς, έος, ὁ, ἡ, ἀργὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, (de *dat.* ἀργέτι voor ἀργῆτι, bij HOMERUS) en ἀργήεις, ήεσσα, ῆεν, (*contr.* ἀργῆς, ῆντος, *Dor.* ἀργᾶντος) zijn andere vormen van ἀργός.

Ἀργηστὴς, οῦ, ὁ, als ἀργός.

Ἀργεστὴς, οῦ, ὁ, en ἀργεστὴρ, ῆρος, ὁ, wit, witachtig.

Ἀργεννὸς, ἡ, ὸν, wit.

Ἀργινόεις, όεσσα, όεν, als ἀργήεις.

Ἀργαίνω, ik ben wit.

Ἄργεμα, τὸ, ἄργεμον, τὸ, en ἄργεμος, ὁ, een witachtig zweertje op den oogappel.
Ἐναργὴς, ὁ, ἡ, helder, duidelijk; baarlijk; *act.* zigtbaar, duidelijk makend, voorstellend. *Adv.* ἐναργῶς en ἐναργέως.
Ἐνάργεια, ἡ, klaarheid, duidelijkheid; levendige voorstelling.
Ἄργιλος en ἄργιλλος, ἡ, witte potaarde.
Ἀργιλώδης, ὁ, ἡ, aan potaarde gelijk, leemig.
Ἄργυρος, ὁ, zilver; zilvergeld; ἄργυρος κοῖλος, zilveren vaten.
Ἀργύριον, τὸ, zilver, zilveren munt. *Dim.* ἀργυρίδιον, τό.
Ἀργυρὶς, ίδος, ἡ, zilveren vat.
Ἀργυρῖτις γῆ, een land, dat zilver oplevert.
Ἀργυροειδὴς, ὁ, ἡ, als zilver. Ἀργυρώδης, ὁ, ἡ, als ἀργυροειδής· 2) rijk in zilver.
Ἀργυρέος, έα, έον, *contr.* ἀργυροῦς, ook ἀργύρειος, of ἀργυρεῖος, zilveren.
Ἀργυρικὸς, ἡ, ὸν, tot zilver of geld behoorende, b. v. ζημία, geldboete.
Ἀργυρεύω, ik graaf zilver. Ἀργυρεῖον, τὸ, zilvermijn; werkplaats van eenen zilversmid.
Ἀργύφεος, ὁ, ἡ, ἄργυφος en ἀργυφὴς, ὁ, ἡ, zilveren, zilverkleurig.
Ἀργυρόω, *fut.* ώσω, ik verzilver.
Ἀργυρώματα, τὰ, de zilveren vaten.
Ἀργυρίζω, *fut.* ίσω, ik maak tot zilver; *med.* ik verschaf mij geld, (τινὰ) pers iemand geld af.
Ἀργυρισμὸς, ὁ, het verzilveren; 2) het streven naar geld.
Ἀνάργυρος, ὁ, ἡ, zonder geld.
Ἀπαργυρόω en ἀπαργυρίζω, ik maak tot geld, zet in geld om.
Ἀπαργυρισμὸς, ὁ, het tot geld maken.
Ἐξαργυρόω en ἐξαργυρίζω, als ἀπαργυρόω.
Ἐπάργυρος, ὁ, ἡ, verzilverd.
Ἐπαργυρόω, ik verzilver.
Κατάργυρος, ὁ, ἡ, zilveren, verzilverd.
Καταργυρόω, ik verzilver.
Ὑπάργυρος, ὁ, ἡ, zilver bevattend; aan zilver (in waarde) gelijk.

Ἄργυρος en ἀργύριον worden met andere woorden zamengesteld,
1) van voren, b. v.
Φιλάργυρος, ὁ, ἡ, geldzuchtig (van φίλος).
Φιλαργυρία, ἡ, geldzucht.
enz. 2) van achteren, b. v.
Ἀργυριοθήκη, ἡ, geldkist (van θήκη).

Ἄρδις, εος, ἡ, de spits van eenen pijl, de pijl.

Ἄρδω, *fut.* σω, ik besproei, begiet, maak nat; ik drenk, van daar ik verkwik.
Ἄρδα, ἡ, vuiligheid, smeer.
Ἄρδαλος, ὁ, ἡ, onrein, vuil; gemengd.
Ἀρδαλόω, *fut.* ώσω, ik bevuil, bezoedel; ik besmeer.
Ἀρδμὸς, ὁ, het bevochtigen, het begieten; het drenken.

Ἀρδάνιον en ἀρδάλιον, τὸ, gieter; emmer om (het vee) te drenken.

Ἀρδέω, als ἄρδω.

Ἀρδηθμὸς, ὁ, als ἀρδμός.

Ἀρδεύω, *fut.* εύσω, als ἄρδω.

Ἄρδευσις en ἀρδεία, ἡ, het begieten, het bevochtigen; het drenken.

Διάρδω, ik bevochtig door en door.

Ἐπάρδω, ik bewater (eene weide) door eene heengeleide sloot.

Κατάρδω en -εύω, ik bewater; ik drenk.

Ἀρήγω, *fut.* ξω, ik help, sta bij (τινί); ik wend, weer af (b. v. τινὶ φόνον).

Ἀρηγὼν, όνος, ὁ, helper, verdediger.

Ἀρηγοσύνη, ἡ, hulp.

Ἀρωγὸς, ὁ, als ἀρηγών. Ἀρωγὴ, ἡ, hulp.

Ἀπαρήγω, ik weer af.

Ἐπαρήγω, ik kom te hulp.

Ἐπαρηγὼν, ὁ, helper.

Ἐπάρηξις, ἡ, het te hulp komen, de hulp.

Ἄρης, ὁ, Mars. oorlog, krijg; het ijzer.

Ἀρητιὰς, ἡ, de krijgshaftige.

Ἄρειος, ὁ, ἡ, krijgshaftig; 2) van Mars, b. v. Ἄρειος πάγος en ἀρειόπαγος, eig. de heuvel van Mars, was te Athene het krimineel geregtshof voor doodslag enz.

Ἀρειοπαγίτης, ὁ, lid van dat geregtshof.

Ἀρείφατος, ὁ, ἡ, (*Ion.* ἀρηΐφατος) *pass.* in den krijg gedood; 2) *act.* in den krijg menschen doodend, krijgshaftig.

Ἀρι is een onafscheidelijk voorzetsel, en versterkt de beteekenis van dat woord, waarmede het zamengevoegd wordt (vergelijk ἐρι), b. v. ἀρίγνωτος, zeer bekend, zeer berucht. Het schijnt het wortelwoord te zijn van ἀρείων, ἄριστος, ἀρετὴ enz.

Ἀρὶς, ίδος, ἡ, een timmermans werktuig, eene soort van boor, drilboor (misschien van ἄρω).

Ἀριστερὸς, ὰ, ὸν, linker, linksch; 2) van kwade voorbeduiding; 3) linksch, onhandig, ongeschikt; 4) verkeerd.

Ἀριστερὰ, ἡ, (*subint.* χεὶρ) de linkerhand.

Ἀριστερεύω, ik ben linksch.

Ἐπαρίστερος, ὁ, ἡ, linksch; verkeerd; onhandig. *Subst.* ἐπαριστερότης, ἡ.

Ἀμφαρίστερος, ὁ, ἡ, linksch aan beide handen.

Ἄριστον, τὸ, het ontbijt.

Ἀριστάω, ἀριστάζω en ἀρίστημι, ik neem het ontbijt.

Ἀριστίζω, ik onthaal op een ontbijt; *med.* ik ontbijt.

Ἀριστοποιέω, ik bereid het ontbijt; *med.* voor mij, ik ontbijt.
Ἀνάριστος, ὁ, ἡ, zonder ontbijt, die niet ontbeten heeft, ook ἀναρίστητος, ὁ, ἡ, van
Ἀναριστάω, ik vast van het ontbijt.
Ἀναρίστησις, ἡ, het niet nemen van een ontbijt.
Ἀναριστία, ἡ, het zijn zonder ontbijt, het niet ontbijten.

Ἄρκευθος, ἡ, de jeneverboom.

Ἀρκευθὶς, ἡ, de jeneverbes.

Ἀρκέω, *fut.* έσω, ik weer af, houd af, verhinder; ik help; ik geld, vermag, ben genoegzaam, voldoende (ἀρκεῖ, het is genoeg); *med.* ik vergenoeg mij, ben tevreden.

Ἄρκιος, ὁ, ἡ, genoegzaam; ἄρκιός εἰμι, ik ben in staat; 2) nuttig.
Ἄρκος, τὸ, ἄρκεσμα, τὸ, en ἄρκεσις, ἡ, hulp, nut.
Ἀρκετὸς, ἡ, ὸν, genoegzaam. *Adv.* ἀρκετῶς en ἀρκούντως.
Ἀνταρκέω, ik ben genoegzaam tegen, opgewassen tegen iemand (τινί).
Ἀπαρκὴς, ὁ, ἡ, genoegzaam. Ἀπαρκέω, ik ben genoegzaam.
Αὐταρκὴς, ὁ, ἡ, die uit zich zelven, zich zelve genoeg is.
Αὐταρκέω, ik ben mij zelve, van mij zelven genoeg, behoef geenen anderen.
Διαρκὴς, ὁ, ἡ, op den duur genoegzaam; voortdurend. *Subst.* διάρκεια, ἡ. Διαρκέω, ik ben voortdurend genoegzaam; ik verduur, ik houd uit; *act.* ik geef genoeg; ook ik sta bij.
Ἐξαρκὴς, ὁ, ἡ, genoegzaam, toereikend. Ἐξαρκέω, ik ben toereikend, voldoende.
Ἐπαρκὴς en ἐπάρκιος, ὁ, ἡ, genoegzaam.
Ἐπαρκέω, ik ben genoegzaam; 2) ik sta bij; ik reik toe; 3) ik weer af. Ἐπάρκεσις, ἡ, het helpen, de bijstand, hulp.
Ἐπάρκεια, ἡ, bijstand, ondersteuning; uitgave.
Εὐαρκὴς, ὁ, ἡ, genoegzaam.
Καταρκέω, als ἀρκέω.
Ποδαρκὴς, ὁ, ἡ, (van πούς) eig. vermogend, sterk, krachtig van voeten, in het loopen, snel, vlug loopend.
Προσαρκέω, ik sta bij, kom te hulp.
Συναρκέομαι, ik laat mij (iets, τινὶ) welgevallen.

Ἄρκτος (ook ἄρκος), ὁ, ἡ, beer, beerin; het gesternte de beer, van daar de noordpool, het noorden.

Ἀρκτικὸς, ἡ, ὸν, en ἀρκτῷος, ῴα, ῷον, noordelijk.
Ἀρκτῆ, ἡ, (uit ἀρκτέα, *subint.* δορά) de beerenhuid.
Ἄρκτειος (ook ἄρκειος), εία, ειον, van den beer.

Ἄρκτος, ἡ, eene van haar tiende jaar aan Diana gewijde maagd, die haar op het feest βραυρώνια het offer bragt.

Ἀρκτεύω, ik wijd tot, en ἀρκτεύομαι, ik bekleed de waardigheid van de ἄρκτος.

Ἀρκτεία, ἡ, het wijden eener maagd tot ἄρκτος.

Ἄρκυς, υος, ἡ, het jagersnet. *Dim.* ἄρκυον, τό.

Ἀρκύστατος, ὁ, ἡ, (van στάω, ἵστημι) netten zettend, spannend; met netten omgeven. Ἀρκύστατον, τὸ, als

Ἀρκυστάσιον, τὸ, de plaats, waar men netten zet, spant; het gespannen net.

Ἀρνέομαι, *fut.* ήσομαι, ik loochen; ik weiger.

Ἄρνησις, ἡ, het lochenen; de weigering.

Ἀρνήσιμος, η, ον, te lochenen.

Ἀρνητικὸς, ἡ, ὸν, lochenend, ontkennend.

Ἄπαρνος, ὁ, ἡ, lochenend; weigerend.

Ἀπαρνέομαι, ik ontken; ik ontzeg, sla af.

Ἔξαρνος, ὁ, ἡ, lochenend (iets, τινός).

Ἐξαρνέομαι, ik lochen; ik weiger, ontzeg.

Ἀρνεύω, ik duik, duikel.

Ἀρνευτὴρ, ὁ, duiker, duikelaar.

Ἀρνευτηρία, ἡ, de duikkunst.

Ἄρον, τὸ, een kruid, adderstong.

Ἀρόω, *fut.* όσω, ik ploeg, bebouw; *metaph.* ik bevrucht, teel.

Ἄροσις, ἡ, de akkerbouw; het bouwland.

Ἀρόσιμος, ὁ, ἡ, ook ἀρώσιμος, ὁ, ἡ, kunnende geploegd, bevrucht worden; γῆ ἀρόσιμος, zaailand.

Ἀροτὴρ, ῆρος, ὁ, en ἀρότης, ου, ploeger, akkerman; de teler, vader.

Ἀροτήσιμος, ὁ, ἡ, als ἀρόσιμος.

Ἀρότησιος, ὁ, ἡ, b. v. ὥρα, de ploegtijd.

Ἄροτρον, τὸ, de ploeg.

Ἀροτρεὺς, ὁ, de ploeger. Ook ἀροτρευτὴρ, ὁ, van

Ἀροτρεύω, ik ploeg.

Ἀροτρέω, ik ploeg.

Ἀροτρητὴς, οῦ, ὁ, de ploeger, akkerman.

Ἀρότριος, ὁ, ἡ, tot den landbouw, het ploegen behoorende, geschikt.

Ἀροτριόω wordt niet gevonden. Van daar

Ἀροτρίωμα, τὸ, geploegd land.

Ἀροτρίωσις, ἡ, het ploegen.

Ἀροτριάω en -άζω, *fut.* άσω, ik ploeg.

Ἀροτρίασις, ἡ, en ἀροτριασμὸς, ὁ, het ploegen.

Ἄρομα en (om de voetmaat) ἄρωμα, τὸ, bebouwd land, akker.

Ἀροτὸς, *adj.* geploegd; te beploegen.

Ἀροτὸς, ὁ, de ploegtijd.

Ἄροτος, ὁ, het ploegen, het bouwen; van daar *poet.* een jaar; ook zaailand; 2) het telen van kinderen.

Ἄρουρα, ἡ, bouwland, zaailand; akker; ook land, bij v. πατρὶς ἄρουρα, vaderland. *Dim.* ἀρούριον, τό.

Ἐπάρουρος, ὁ, ἡ, op het land, op het veld zijnde.

Ἀνήροτος, ὁ, ἡ, niet beploegd, onbebouwd.

Δυσήροτος, ὁ, ἡ, moeijelijk te beploegen; onvruchtbaar.

Εὐάροτος, ὁ, ἡ, goed te beploegen; goed beploegd, bebouwd.
Καταρόω, ik beploeg; ik teel.
Προηρόσιος, ία, ιον, het ploegen voorafgaande; προηρόσια, offerhande voor het ploegen; 2) b. v. θεοὶ, de goden, die het toevoorzigt over het ploegen, den landbouw hebben.

Ἁρπάζω, *fut.* άσω en άξω, ik ruk; ik roof; ik grijp; ik pak weg. Ook ἅρπημι. Ἁρπάζομαί τι, ik word beroofd van iets.

Ἅρπασμα en ἅρπαγμα, τὸ, het geroofde, de roof, de buit.
Ἁρπαγμὸς, ὁ, en ἁρπαγὴ, ἡ, het rooven, de roof. *Jon.* ἁρπακτὺς, ύος, ἡ.
Ἁρπάγιμος, ὁ, ἡ, en η, ον, ἁρπαγιμαῖος, α, ον, geroofd.
Ἁρπάγδην, *adv.* met eenen ruk; wegslepend; op de wijze van roovers.
Ἁρπακτὸς, ἡ, ὀν, geroofd, ontrukt.
Ἁρπακτὴς, οῦ, en ἁρπακτὴρ, ῆρος, ὁ, (*fem.* ἁρπάκτειρα) roover.
Ἁρπακτικὸς, ἡ, ὸν, en ἁρπακτήριος, ὁ, ἡ, roofzuchtig. *Adv.* ἁρπακτικῶς, roofzuchtiglijk; schielijk, met drift.
Ἁρπαστὸς, ἡ, ὸν, geroofd; te rooven, te vangen. Van daar ἅρπαστον, τὸ, speelbal, kaatsbal. *Dim.* ἁρπάστιον.
Ἁρπαστικὸς, ἡ, ὸν, als ἁρπακτικός.
Ἅρπαξ, ὁ, ἡ, wegrukkend, roofzuchtig; van daar *subst.* roover. Ook ἁρπαγεὺς, ὁ.
Ἅρπη, ἡ, de zeissen; ook de prikkel, waarmede men den olijfant bestuurde; 2) eene soort van adelaar.
Ἅρπυια, ἡ, geweldige rukwind, storm; 2) de Harpij.
Ἁρπεδὼν, όνος, ἡ, en ἁρπεδόνη, ἡ, touw, strik, strop; draad.
Ἁρπάλεος, ὁ, ἡ, ook *fem.* -λέη, wegslepend, rukkend, grijpend; uitlokkend, verleidelijk, liefelijk. Ἁρπαλέως, *adv.* schielijk; gretiglijk.
Ἁρπαλίζομαι, ik neem weg, neem op.
Καρπάλιμος, ὁ, ἡ, wegrukkend; snel; *adv.* καρπαλίμως.
Ἀναρπάζω, ik ruk in de hoogte, ik neem op, ik ruk, sleep weg, ik plunder uit; ik behandel gewelddadig.
Ἀναρπαγὴ, ἡ, roof, ontvoering.
Ἀναρπάγδην, *adv.* in de hoogte rukkend of gerukt.
Ἀνάρπαστος, ὁ, ἡ, weggesleept; gewelddadig behandeld.
Ἀφαρπάζω, ik ruk weg, ontruk, plunder.
Διαρπάζω, ik ruk, scheur van een; ik plunder.
Διαρπαγὴ, ἡ, het verscheuren; de plundering.
Ἐξαρπάζω, ik ontruk, grijp af.
Καθαρπάζω, ik ruk neder.
Συναρπάζω, ik roof mede; ik beroof; ik ruk, sleep weg; ik grijp aan; φρενὶ, ik begrijp.
Ὑφαρπάζω, ik grijp, ontruk heimelijk; 2) τὸν λόγον, ik val in de rede.

Ἀῤῥαβὼν, ὁ, het op hand gegeven geld, om eenen koop, of den handel, te verzekeren.

Ἄῤῥιχος, ὁ en ἡ, ook ἄρσιχος, korf.

Ἄρς, ἀρνὸς, ὁ, ἡ, het lam.

Ἄρνειος, εία, ειον, van een lam, een schaap.
Ἀρνίον, τὸ, het lammetje.
Ἀρνειὸς. ὁ, een mannelijk, volwassen lam.
Ἀρνὸς, οῦ, ὁ, een jong lam.
Ἀρνακὶς, ἡ, de schapenvacht.
Ὕπαρνος, ἡ, een lam onder zich hebbende, een lam zogende.

Ἄρσην en, bij de nieuwere Attische schrijvers, **ἄῤῥην, ὁ,** de man van menschen en dieren; *adj.* ὁ, ἡ, *neutr.* ἄῤῥεν, mannelijk, b. v. γένος· sterk, krachtig, b. v. βοή.

Ἀρσενικὸς en ἀῤῥενικὸς, ἡ, ὸν, mannelijk.
Ἀῤῥενότης, ἡ, de mannelijkheid.
Ἀῤῥενόω, ik maak, en *pass.* ik word mannelijk, word man.
Ἀῤῥενώδης, ὁ, ἡ, mannelijk.

Ἄρταμος, ὁ, de vleeschhouwer, slagter.

Ἀρταμέω, ik slagt; ik snijd in stukken.

Ἄρτεμις, ιδος, ἡ, Diana.

Ἀρχὴ, ἡ, het begin, oorsprong, de grond; 2) de aanvoering, post eens aanvoerders; overheidsambt; in het bijzonder, de hoogste magt, opperheerschappij. Τὴν ἀρχὴν, terstond; οὐ κατ' ἀρχὴν, geheel en al niet. Αἱ ἀρχαὶ, de eerstelingen; de gronden; de aanvangsgronden, beginselen. *Dim.* ἀρχίδιον, τό.

Ἀρχαῖος, αία, αῖον, oud; ouderwetsch; onnoozel, dom. Τὸ ἀρχαῖον, oudtijds. Τὸ ἀρχαῖον, *subst.* het kapitaal.
Ἀρχαιότης, ἡ, oudheid, ouderwetschheid.
Ἀπαρχαιόω, ik maak oud, geef een oud aanzien (ook ἀπαρχαΐζω); *pass.* ik ben oud, ik verouder.
Ἀρχαϊκὸς, ἡ, ὸν, ouderwetsch, oudvaderlijk, eenvoudig, onnoozel.
Ἀρχαΐζω, ik gedraag mij, handel ouderwets; en die handelwijze ἀρχαϊσμὸς, ὁ.
Ἄρχω, *fut.* ξω, ik begin, doe (iets, τινὸς) het eerst; 2) ik heersch, beheersch (τινός), van daar ik bestuur, bekleed; ik ben archont. Ἄρχομαι, *pass.* ik word bestuurd, beheerscht; οἱ ἀρχόμενοι, de onderdanen.
Ἄρχων, οντος, ὁ, (eig. *part. praes.* van ἄρχω) heerscher; in het bijzonder de eerste magistraatspersoon te Athene, na de afschaffing van het koningschap, archont.
Ἀρχοντιάω, ik streef naar een overheidsambt.
Ἀρχεύω, ik heersch, ben aanvoerder.
Ἄρχομαι, *med.* ik begin (τινὸς, met iets); 2) bij HOMERUS, ik regeer, heersch.
Ἀρχὸς, ὁ, de aanvoerder, het hoofd; 2) het aarsgat.
Ἀρχικὸς, ἡ, ὸν, geschikt om te heerschen; tot de heerschappij behoorende.

Ἀρχέτας, ὁ, *(poet.)* heerscher, opperhoofd.
Ἄργμα, τὸ, als ἄπαργμα.
Ἀρχεῖος, als ἀρχαῖος. Ἀρχεῖον, τὸ, vergaderingshuis der regenten; de woning van het opperhoofd eens staats; archief, bewaarplaats der staatspapieren.
Ἄναρχος, ὁ, ἡ, zonder begin (van ἀρχή); 2) zonder opperhoofd (van ἀρχός).
Ἀναρχία, ἡ, regeringloosheid; losbandigheid.
Ἄναρκτος, ὁ, ἡ, die niet geregeerd wordt; ongehoorzaam, muitend; zonder begin, oorsprong.
Ἀπαρχή, ἡ, het offer der eerstelingen; de eerstelingen; in het bijzonder, het haar, hetwelk men den offerdieren voor het slagten van het voorhoofd of den kruin afsneed, ook een van elk deel des offerdiers afgesneden stuk vleesch ten offer.
Ἀπάρχομαι, ik maak eenen aanvang; 2) ik offer de ἀπαρχαὶ van iets. Zie hiervoor.
Ἄπαργμα, τὸ, als ἀπαρχή.
Ἀπάρχω, ik heersch; ik maak een begin.
Δύσαρκτος, ὁ, ἡ, moeijelijk te beheerschen. Δυσαρχία, ἡ, moeijelijkheid van regering.
Ἐνάρχομαι, ik maak den aanvang; 2) bij het offeren, zoo veel als ἀπάρχομαι.
Ἔξαρχος, ὁ, ἡ, voorganger; de eerste aanlegger, voornaamste.
Ἐξάρχω en ἐξάρχομαι, ik begin, ik hef aan (b. v. τινὶ ᾠδήν).
Ἐξάργματα, τὰ, de eerstelingen.
Ἔπαρχος, ὁ, ἡ, met opperbevel bekleed, regent, in het bijzonder landvoogd, gouverneur van een wingewest.
Ἐπαρχία, ἡ, en ἐπαρχότης, ἡ, het ambt van eenen ἔπαρχος ook het wingewest.
Ἐπάρχω, ik ben ἔπαρχος (over iets, τινὸς en τινί).
Ἐπάρχομαι, ik pleng, ik maak den aanvang; ik reik toe, ik lang.
Εὔαρχος, ὁ, ἡ, *act.* die goed begint, voorgaat, regeert; *pass.* gemakkelijk te regeren. *Subst.* εὐαρχία, ἡ.
Καταρχή, ἡ, aanvang, begin; αἱ καταρχαὶ, de eerstelingen.
Κατάρχω, ik begin; ὁδοῦ, ik ga voor; ik beheersch.
Κατάρχομαι, ik volbreng al het bij het offeren gebruikelijke; van daar ik offer; ik wijd in.
Κατάργματα, τὰ, de tot offer aangebragte eerstelingen.
Προάρχομαι, ik begin het eerst, b. v. τῆς μάχης.
Σύναρχος, ὁ, mederegent, ambtgenoot in eenen overheidspost.
Συνάρχω, ik ben σύναρχος. Συνάρχων, (eig. *part. praes.*) als σύναρχος.
Ὕπαρχος, ὁ, *subst.* onderbevelhebber; 2) *adj.* onderdanig, onderworpen.
Ὑπαρχία, ἡ, de post van eenen ὕπαρχος.
Ὑπαρχή, ἡ, het begin.
Ὑπάρχω, ik begin, ik geef aanleiding; 2) ik ben, ben voorhanden (van daar τὰ ὑπάρχοντα, het

voorhanden zijnde, de goederen, bezittingen, hulpmiddelen; ὑπάρχει, het is mogelijk, geoorloofd; 3) ik ben voor (iemand, τινὶ), ik ben hem toegedaan; 4) ik ben een ὕπαρχος.

Ὑπάρχομαι, ik ben op handen, b. v. ὑπαρχομένου τοῦ ἦρος, tegen het begin der lente.

Ὕπαρξις, ἡ, het bestaan; 2) de bezittingen, de have.

Ὑπαρκτὸς, ἡ, ὸν, bestaande, voorhanden zijnde.

Προϋπαρχὴ, de eerste aanvang; vorige daden; het voorafgaande, de grondslag van iets.

Προϋπάρχω, ik begin het eerst (met iets, τινός); *neutr.* ik ben, besta te voren; τὰ προϋπάρχοντα, het voorgaande.

Ἀρχὴ en ἄρχω worden met vele woorden zamengesteld, 1) van voren, b. v.

Ἀρχηγὸς, ὁ, ἡ, (van ἄγω) aanvoerder, opperhoofd, stichter.

Ἀρχιερεὺς, ὁ, hoogepriester (van ἱερεύς), enz.

2) van achteren, b. v.

Δήμαρχος, ὁ, eig. het hoofd van een δῆμος, was te Athene, die de aangelegenheden van een δῆμος bezorgde, deszelfs belangen voorstond; 2) de Romeinsche *tribunus plebis*.

Δημαρχέω, ik ben, en δημαρχία, ἡ, het ambt van eenen δήμαρχος.

Ἄρω, *fut.* ἀρῶ, ik voeg, voeg aan, ik verbind; ik voorzie, bereid, rust uit; 2) *neutr.* ik pas, sluit aan, kom overeen; ik schik mij, doe iets ten gevalle; ik ben voorzien, uitgerust. Ἄρηρε en *Dor.* ἄραρε, het behaagt; het staat vast, het is besloten. Ἀραρὼς, υῖα, ὸς, *part. perf. med.* vast, stevig, zamengevoegd, verbonden.

Ἄρος, ὁ, hulp, onderstand.

Ἀραρὸς, ὰ, ὸν, vast, stevig. *Adv.* ἀραρῶς.

Ἁρμὴ, als ἁρμογή.

Ἀρμοῖ en ἀρμοῖ, *adv.* jongstleden, zoo even, onlangs; passend, passelijk. Ook ἁρμίως.

Ἄρμενος, ὁ, ἡ, (eig. *part. perf. pass.* van ἄρω) uitgerust; geschikt, passend; gunstig, genegen; aangenaam. Τὰ ἄρμενα, het touwwerk; ook bij latere schrijvers, het zeil.

Ἦρα, *accus.* in de spreekwijze ἦρα φέρειν τινὶ, iemand een verschuldigd genoegen doen, eenen dienst bewijzen.

Ἦρι, *adv.* (eig. de *dativus*) ten gevalle, ter liefde van (iets, τινός).

Ἤρανος, ὁ, vriend; beschermer; wachter; regeerder.

Ἠρανέω, ik help; ik doe ten genoegen.

Ἐριῆρες en ἐρίηροι ἑταῖροι, de zeer waarde metgezellen (van ἐρι); ἐρίηρος ἀοιδὸς, de liefelijke zanger.

Ἀρθμὸς, ὁ, vriendschapsband. Ook ἀρθμία, ἡ.

Ἄρθμιος, ὁ, vriend, *subst.* als *adj.* verbonden.

Ἀρθμέω, ik verbind, vereenig.

Ἄρθρον, τὸ, gewricht, lid; het artikel. *Dim.* ἀρθρίδιον, τὸ, klein lid.

Ἀρθρόω, ik voeg de deelen, leden ineen: ik maak vast; 2) ik zet woorden uiteen, spreek duidelijk.

Ἀρθρικὸς, ἡ, ὸν, ἀρθριτικὸς, ἡ, ὸν, en ἀρθρίτης, ὁ, *fem.* ἀρθρῖτις, den ledematen aangaande, er toe behoorende (νόσος ἀρθρῖτις, ziekte der ledematen, jicht); van daar ook jichtig.

Ἀρθρώδης, ὁ, ἡ, als een ἄρθρον.

Ἄναρθρος, ὁ, ἡ, zonder leden of gewrichten; ook zwak van leden, gewrichten; 2) van een geluid, ongeartikuleerd.

Διαρθρόω, ik maak de deelen, de leden van iets (τὶ) tot een geheel; ik vorm; ik ontleed; ik zet duidelijk uiteen, ik maak duidelijk.

Ἔναρθρος, ὁ, ἡ, met leden, gewrichten voorzien; 2) geartikuleerd.

Ἔξαρθρος, ὁ, ἡ, uiteen gerekt, verwrikt: 2) met uitstekende gewrichten.

Ἐξαρθρόω, ik verrek de gewrichten.

Παραρθρέω en όω, ik verrek de gewrichten.

Παράρθρημα, τὸ, het verrekte lid.

Ἀριθμὸς, ὁ, het getal, het tellen; 2) het aantal; 3) grootte; 4) eene zaak wordt gezegd πάντας ἀριθμοὺς περιλαβεῖν, als zij tot volkomenheid gebragt is, alle mogelijke vereischten bezit; 5) de groote hoop; nietswaardig ding.

Ἀριθμέω, *fut.* ήσω, ik tel, ik reken. Ook *med.* ἀριθμέομαι.

Ἀρίθμημα, τὸ, het getelde, het getal.

Ἀρίθμησις, ἡ, het tellen.

Ἀριθμητὸς, ἡ, ὸν, geteld; telbaar, niet zeer veel in getal.

Ἀριθμητικὸς, ἡ, ὸν, bekwaam in het tellen, rekenen; tot tellen, rekenen behoorende, b. v. ἀριθμητικὴ (met uitlating van τέχνη), de rekenkunst.

Ἀνάριθμος, ὁ, ἡ, ontelbaar; 2) niet in tel, in geene achting zijnde, die in geene aanmerking komt.

Ἀναρίθμητος, ὁ, ἡ, als ἀνάριθμος· 2) niet kunnende tellen, rekenen.

Ἀναριθμέω, ik tel op, tel over, ik bereken van achteren; *med.* ik overdenk, bereken bij mij zelven nog eens over.

Ἀπαριθμέω, ik tel neder, tel op; betaal af.

Διαριθμέω, ik tel uiteen, ik hertel; 2) ik onderzoek, bereken.

Ἐνάριθμος, ὁ, ἡ, ἐνήριθμος, ὁ, ἡ, en ἐναριθμίος, ὁ, ἡ, mede gerekend; 2) in tel, in achting zijnde.

Ἐναριθμέω, ik tel, reken onder; *med.* ik neem in aanmerking, ik acht.

Ἐξαριθμέω, ik tel op; ik tel uit, betaal uit.

Ἐπαριθμέω, ik tel toe, bij; ik tel op.

Μεταρίθμιος, ὁ, ἡ, tot het getal behoorende.

Νήριθμος, ὁ, ἡ, ontelbaar.

Συνάριθμος, ὁ, ἡ, mede gerekend; mede ergens toe behoorende.

Συναριθμέω, ik tel mede, ik tel onder, zamen.

Ἅρμα, τὸ, de wagen, strijdwagen; een span paarden. *Dim.* ἁρμάτιον, τό.

Ἁρμάτειος, εία, ειον (ook ἁρμάτιος), tot den wagen behoorende. Ook ἁρματόεις, όεσσα, όεν.

Ἁρματεύω, ik rijd op den wagen.

Ἁρματῖται, οἱ, tot den wagen behoorende.

Ἁρμάμαξα, ἡ, overdekte wagen, reiskoets (van ἅμαξα).

Ἁρματηλάτης, ὁ, de voerman van den wagen (van ἐλαύνω). Ἁρματήλατος, ὁ, ἡ, op eenen wagen vervoerd, zittende.

Ἁρματηλατέω, ik ben ἁρματηλάτης.

Ἁρμὸς, οῦ, ὁ, de voeg; θύρας, de reet van de deur; de schouder *(armus)*.

Ἁρμόζω (ook ἁρμόσσω en ἁρμόττω), *fut.* όσω, ik voeg zamen, ik verbind; van daar, ik huwelijk uit; *med.* ik trouw; *neutr.* b. v. θώρηξ ἁρμόζει, past; ik ben geschikt; ik ben ἁρμοστὴς (zie hier onder).

Ἁρμογὴ, ἡ, voeg; zamenvoeging; de orde, schikking.

Ἅρμοσις, ἡ, het aanvoegen, zamenvoegen, het passen.

Ἅρμοσμα, τὸ, het zamengevoegde.

Ἁρμοστὴρ, ῆρος, ἁρμοστὴς, οῦ, en ἁρμόστωρ, ὁ, hij die zamenvoegt, afpast; leidt, bestuurt; in het bijzonder bij de Lacedaemoniërs de gouverneur eener stad.

Ἁρμοστὸς, ἡ, ὸν, aangevoegd, aangepast, bestuurd, verloofd.

Ἀνάρμοστος, ὁ, ἡ, niet passende, ongeschikt.

Ἁρμόδιος, ία, ιον, passend, geschikt.

Ἀναρμόζω, als ἁρμόζω.

Ἀφαρμόζω, ik pas niet, ik strook niet.

Διαρμόζω, ik scheid vaneen; 2) ik voeg tusschen in.

Δυσαρμοστία, ἡ, oneenigheid, disharmonie.

Ἐναρμόζω, ik voeg in; ik pas (ergens) in, ik schik mij.

Ἐνάρμοστος, ὁ, ἡ, ingelascht, ingevoegd.

Ἐξαρμόζω, ik haal, maak, ruk (iets) uit zijne voegen.

Ἐφαρμόζω, ik voeg aan; *med.* ik voeg mij, schik mij; *neutr.* ik pas.

Ἐφαρμογὴ, ἡ, aanvoeging, aanpassing; invoeging, inlassching.

Εὐάρμοστος, ὁ, ἡ, goed passende, wel ingerigt.

Καθαρμόζω, ik voeg aan, ik lasch onder.

Μεθαρμόζω, ik doe veranderen, ik verander.

Περιαρμόζω, ik voeg van rondom aan, beleg van rondom.

Προσαρμόζω, ik voeg aan; ik schik, voeg iets naar iets anders.

Σύναρμος, ὁ, ἡ, door voegen verbonden, in elkander gevoegd.

Συναρμόζω, ik voeg zamen, stel zamen; *neutr.* ik pas, ik voeg, schik mij.

Συναρμογὴ, ἡ, zamenvoeging, verbinding.

Ἁρμονία, ἡ, zamenvoeging; verdrag, overeenkomst harmonie, overeenstemming.

Ἀρμονικὸς, ή, ὸν, de harmonie betreffende; harmonisch.
Ἁρμόνιος, ὁ, ἡ, passend, overeenstemmend, harmonisch.

Ἅρμα, τὸ, spijs, voedsel. Ook ἁρμαλιὰ, ἡ.
Πρόσαρμα, τὸ, de spijs, welke men tot zich neemt.

Αρσιος, van waar
Ἀνάρσιος, ίη, (Jon.) ιον, niet overeenstemmend, vijandig; ἀνάρσιον πρᾶγμα, ongeval, ongeluk. Ook ἀνάρθμιος, ὁ, ἡ (van ἀρθμός).

Αρτι, *adv.* zoo even, straks, onlangs. In de zamenstelling beteekent het 1) onlangs, zoo even; 2) geheel, volkomen, ter dege.
Ἀπαρτὶ, *adv.* volkomen; naauwkeurig, juist.
Ἄρτιος, ὁ, ἡ, geheel, volkomen, in zijn geheel; gereed, klaar; naauwkeurig, passend; effen, b. v. ἀριθμὸς, getal. *Adv.* ἀρτίως, geheel; 2) passend, gepast; 3) onlangs, zoo even.
Ἀρτίζω, *fut.* ίσω, ik maak gereed, ik voleindig, voer uit; ik voeg zamen.
Αρτισις, ἡ, toebereiding; opschikking.
Ἀπαρτίζω, ik maak gereed, ik voleindig; 2) *neutr.* ik pas, ben geschikt.
Ἀπάρτισις, ἡ, en ἀπαρτισμὸς, ὁ, het geheel klaar, volkomen maken, voleindiging.
Ἀπαρτίως, *adv.* als ἀπαρτί.
Ἀπάρτια, τὰ, roerende goederen, huisraad.
Ἀπαρτία, ἡ, voleindiging; 2) meubelen; 3) verkoop van meubelen.
Ἐξαρτίζω, ik maak volkomen, voleindig geheel en al; ik breng tot stand; ik rust uit; ik bevracht.
Ἐπαρτίζω, ik pas aan, voeg aan, maak aan vast; *med.* ik rust mij toe, maak mij gereed. Ἐπαρτὴς, ὁ, ἡ, toegerust, gereed.
Καταρτίζω, ik breng in orde; herstel, breng te regt, ik hernieuw; ik verzoen.
Κατάρτισις, ἡ, en καταρτισμὸς, ὁ, inrigting; het te regt brengen; herstelling, vernieuwing; verzoening.
Καταρτιστὴρ en -τὴς, ὁ, inrigter, hersteller; verzoener, scheidsman.
Ἀρτιάζω, ik speel effen of oneffen. Het spel zelf ἀρτιασμὸς, ὁ.
Ἀρτιάκις, *adv.* in een effen getal.
Ἀνάρτιος, ὁ, ἡ, oneffen.

Ἀρτὺς, ἡ, verbinding; vriendschap.
Ἀρτύω, (ook ἀρτύνω) ik voeg zamen; ik bereid, ik maak klaar (b. v. spijzen); ik beschik, regel, ik bestuur.
Ἄρτυμα, τὸ, toebereiding; dat waarmede men spijzen toebereidt.
Ἄρτυσις, ἡ, het bereiden, inmaken van spijzen.
Ἀρτυτὸς, ή, ὸν, toebereid, ingemaakt.
Ἀρτυρία, ἡ, en ἀρτυλία, ἡ, de kunst om spijzen in te maken, te koken.
Ἀνάρτυτος, ὁ, ἡ, ongeregeld; niet toebereid; niet met kruiden ingemaakt.

Ἐξαρτύω, ik rust uit, voorzie, ik bereid toe.
Ἐπαρτύω, ik voeg, pas aan, ik maak aan vast.
Καταρτύω, ik bereid, maak klaar; κατηρτυκὼς, volwassen; 2) ik bedwing, ik regel.
Συναρτύω, ik voeg zamen, sluit aan elkander aan.
Ἄρτος, ὁ, brood, tarwenbrood (vergelijk ἄρμα).
Ἀρτίδιον, τὸ, en ἀρτίσκος, ὁ, broodje.
Ἀρτοκόπος, ὁ, ἡ, bakker, bakkerin (van κόπτω).
Ἀρτοκοπέω, ik ben bakker, bakkerin.
Ἀρτοκοπεῖον, τὸ, bakkerij.
Ἀρτοποιὸς, ὁ, ἡ, (van ποιέω) en ἀρτοπόπος, ἡ, (van πέπτω) als ἀρτοκόπος.
Ἀρτόπτης, ὁ, de bakker; 2) de bakplaats (van ὀπτάω).
Ἀρτοπτεῖον, τὸ, de plaats, waar, de plaat, waarop het brood gebakken wordt.
Ἀρέσκω, *fut.* ἀρέσω, en ἀρέσομαι (van de oude vorm ἀρέω); ik voldoe, geef genoegen; ik bevredig, verzoen; *med.* ik maak mij tot vriend; *pass.* ik vind genoegen; ik ben tevreden, neem (iets, τινὶ) goedgunstig op; *neutr.* ik beval, behaag.
Ἀρεσκεύω, meest -ομαι, ik gedraag mij innemend; ik maak mij (iemand) tot vriend, ik win iemands gunst; ik verzoen, bevredig.
Ἀρέσκευμα, τὸ, innemende, vleijende handelwijze, woorden, vleijerij.
Ἄρεσκος, η, ον, aanvallig, innemend, vleijend; en
Ἀρεσκεία, ἡ, zoodanige handelwijze.
Ἀρεστὸς, ἡ, ὸν, geliefd, aanvallig, aangenaam; ἀρεστὸν, τὸ, besluit (ook τὸ ἀρέσαν).
Ἀρεστὴρ, ὁ, een offerkoek.
Ἀρεστήριος, ία, ιον, b. v. ἱερὸν, zoenoffer.
Ἀπαρέσκω, ik mishaag; ἀπαρέσκομαι, ik ben ontevreden (met iets, τινί); *med.* ik zoek iemand weder te bevredigen (τινά).
Ἀπάρεστος, ὁ, ἡ, mishagend, onaangenaam.
Δυσάρεσκος, ὁ, ἡ, mishagend.
Δυσάρεστος, ὁ, ἡ, moeijelijk tevreden te stellen, lastig, ongemakkelijk; onvergenoegd; ongevallig, onbehagelijk.
Δυσαρεστέω, ik ben ontevreden (over iets, τινὶ), misnoegd, onbehagelijk. *Subst.* δυσαρέστησις, ἡ.
Ἐξαρέσκομαι en ἐξαρεσκεύομαι, ik maak mij iemand (τινὶ en τινὰ) genegen.
Ἐπαρέσκομαι, ik bevredig jegens mij, win (iemands) gunst.
Εὐάρεσκος, ὁ, ἡ, gevallig, ligt tevreden.
Εὐάρεστος, ὁ, ἡ, gevallig, aangenaam; ligt tevreden te stellen, vergenoegd.
Εὐαρεστέω, ik geval; *pass.* ik vind behagen in iets; ik ben tevreden.
Ἀρείων, ὁ, ἡ, (een bij dichters voorkomende *comparativus* van een in onbruik geraakt *adjectivum* ἄρης, deugdelijk, geschikt, passend, mogelijk ook aangenaam, van waar nog θυμάρης) voortreffelijker, deugdelijker; manhaftiger, dapperder; beter. (NB. Anderen leiden het af van ἄρης, misschien behoort het tot ἀρι).

Ἄριστος, η, ον, *(superl.)* de voortreffelijkste, de dapperste, de edelste. *Adv.* ἄριστα.

Ἀριστεὺς, ὁ, de voortreffelijkste, de dapperste; de braafste, beste.

Ἀριστεύω, ik ben, handel als de braafste, ik ben de dapperste, voortreffelijkste; 2) ik overtref (τινός).

Ἀριστεία, ἡ, en ἀρίστευμα, τὸ, dappere, moedige daad, heldendaad.

Ἀριστεῖον, τὸ, (ook τὸ ἄριστον bij SOPHOCLES) de belooning voor eene heldendaad, voor moed.

Πανάριστος, ὁ, ἡ, de beste van allen.

Ἀριστοκράτεια, ἡ, de regering der voornaamsten (κράτος).

Ἀρετὴ, ἡ, (wordt even als ἀρείων door anderen van ἄρης afgeleid, als zijnde eig. voortreffelijkheid in den strijd; behoort mogelijk ook tot ἀρι) elke voortreffelijkheid van ligchaamskracht en van geboorte, deugdelijkheid, voortreffelijkheid; geschiktheid; mannelijkheid; zedelijke voortreffelijkheid, deugd.

Ἀρετάω, ik deug, ik baat; οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα, slechtheden gedijen niet; ik ben, leef in welstand, ik ben voortreffelijk.

Αἰναρέτης, ὁ, wiens dapperheid voor anderen akelig, schrikkelijk is (van αἰνὸς).

Ἀρτεμὴς, ὁ, ἡ, frisch, gezond.

Ἀρτεμέω, ik ben frisch, ongeschonden.

Ἀρτεμία, ἡ, ongeschondenheid, frischheid, gezondheid, genezing.

Ἐπάρω, ik voeg aan, maak aan vast; ἐπαρηρὼς, *part. perf.* vast aansluitend, vlak aanliggend, vast staande.

Πάραρος, ὁ, ἡ, buiten zinnen.

Παραρέω, ik ben onzinnig, ik spreek onzin.

Προσάρω, ik maak aan, maak aan vast; παραρηρὼς, *perf. part.* aan vast zittende.

Συνάρω, ik voeg zamen.

Ἄρωμα, τὸ, welriekend kruid, specerijen.

Ἀρωματίζω, ik maak met specerijen in; 2) *neutr.* ik smaak, ruik naar specerijen.

Ἀρωματικὸς, ἡ, ὸν, kruidachtig, met specerijen, welriekend.

Ἀσάμινθος, ὁ, badkuip, bad, HOMERUS.

Ἀσβόλη, ἡ, en ἄσβολος, ἡ, roet.

Ἀσβολόεις, όεσσα, όεν, en ἀσβολώδης, ὁ, ἡ, roetachtig, vol roet.

Ἀσβολαίνω, ik maak met roet.

Ἀσβολόω, ik maak, brand tot roet.

Ἀσελγὴς, ὁ, ἡ, bovenmatig, onmatig; bijzonder in lusten en hartstogten, moedwillig, baldadig, buitensporig; wellustig, geil. *Adv.* ἀσελγῶς, *Ion.* ἀσελγέως.

Ἀσέλγεια, ἡ, moedwil, baldadigheid, enz.: geilheid, wellustigheid.

Ἀσελγέω en ἀσελγαίνω, ik gedraag mij als, ik ben een ἀσελγής.
Ἀνασελγαίνω, ik behandel baldadig, moedwillig.

Ἀσκέω, *fut.* ήσω, ik bezorg; ik bearbeid zorgvuldig; ik versier; 2) *metaph.* ik eer, ik schat hoog; van daar, ik beoefen, oefen uit, ik drijf (een handwerk); ik leer, ik onderrigt; 3) *neutr.* ik oefen mij; 4) in het bijzonder, ik oefen mij in het kampvechten.

Ἄσκημα, τὸ, toebereiding; oefening, bezigheid, beroep.
Ἄσκη, ἡ, en ἄσκησις, ἡ, oefening, uitoefening: van daar beroep; in het bijzonder de leefwijze der kampvechters.
Ἀσκητὴς, οῦ, ὁ, die eene kunst, beroep uitoefent; in het bijzonder de kampvechter.
Ἀσκητὸς, ἡ, ὸν, met zorg bearbeid; opgeschikt; voorzien; geoefend, door oefening verkregen.
Ἀσκητήριον, τὸ, oefenplaats.
Ἀνάσκητος, ὁ, ἡ, ongeoefend. *Subst.* ἀνασκησία, ἡ.
Διασκέω, ik schik op, sier op, tooi op.
Ἐξασκέω, ik oefen, ik beoefen volkomen; ik tooi op, ik rust uit.
Ἐπασκέω, ik oefen nog daarenboven; ik oefen tegen; ik arbeid met vlijt.
Κατασκέω, ik oefen zeer; ik maak, bewerk (iets) naauwkeurig, met zorg.

Ἀσκληπιὸς, ὁ, Eskulaap, de god der geneeskunst. Ἀσκληπιάδαι, οἱ, de nakomelingen van Eskulaap, de artsen. Ἀσκληπιεῖον, τὸ, tempel van Eskulaap.

Ἀσκὸς, ὁ, elke afgetrokkene huid eens diers; 2) een lederen zak. *Dim.* ἀσκίον en ἀσκίδιον, τό.

Ἄσκωμα, τὸ, een lederen omslag, bekleedsel; lederen blaasbalg.
Ἀσκωλία, τὰ, een feest van Bacchus te Athene, waarbij men op zakken met olie besmeerd met één been danste. Van daar
Ἀσκωλιάζω, ik dans aldus (van waar ἀσκωλιασμὸς, ὁ, dat dansen); 2) ik dans; 3) ik sta op een been.

Ἀσπάζομαι, *fut.* άσομαι, (waarschijnlijk van σπάω, σπάομαι) eig. ik trek aan mij, ik omvat, omarm; ik verwelkom, ik groet, begroet, ik omhels; ik heb lief.

Ἄσπασμα, τὸ, het omarmde; het geliefde; groet, omhelzing.
Ἀσπασμὸς, ὁ, het groeten, omarmen, kussen.
Ἀσπάσιος, ία, ιον, ook ὁ, ἡ, en ἀσπαστὸς, ἡ, ὸν, welkom, aangenaam, gewenscht, dierbaar. *Adv.* ἀσπασίως en ἀσπαστῶς.
Ἀσπαστὺς, ύος, ἡ, groet, begroeting.
Ἀσπαστικὸς, ἡ, ὸν, tot ontvangst, tot begroeting geschikt; τὸ ἀσπαστικὸν, de kamer, waar men bezoeken ontvangt (*subint.* οἴκημα); 2) liefttallig, vriendelijk.

Ἀντασπάζεσθαι, eene welkomstgroet, een hartelijk onthaal beantwoorden; 2) elkander liefhebben, liefkozen.

Ἀσπάραγος, *Att.* ἀσφάραγος, aspersie.

Ἀσπὶς, ίδος, ἡ, een rond schild; 2) een leger van soldaten met zulke schilden (vergelijk ἡ ἵππος); ἐξ ἀσπίδος, aan den linker kant; ἐπ' ἀσπίδα, παρ' ἀσπίδα, naar den linker kant, wijl men het schild aan de linker hand draagt; παρ' ἀσπίδα στῆναι, onder de wapens staan; 3) eene soort van vergiftige slang, adder, misschien de brilslang.

Ἀσπίδιον, τὸ, ἀσπιδίσκη, ἡ, ἀσπιδίσκιον, τὸ, en ἀσπιδισκάριον, τὸ, een klein rond schild.
Ἀσπιδιώτης, ὁ, schilddrager, krijgsman.
Ἀσπιδόεις, όεσσα, όεν, ook ἀσπιδοειδὴς, ὁ, ἡ, schildvormig (van εἶδος).
Ἀσπίζω, ik voorzie, bedek, beschut met een schild.
Ἀσπιστὴς, οῦ, ἀσπιστὴρ, ῆρος, en ἀσπίστωρ, ὁ, schilddrager; 2) b. v. κλόνος, krijgsrumoer, oorlogsgewoel.
Ἐνασπιδόω, ik wapen met een schild, ik wapen.
Παρασπίζω, ik vecht aan iemands (τινὶ) zijde; ik ga naast, aan iemands zijde.
Παρασπιστὴς, οῦ, ὁ, wapendrager, schildknaap; krijgsgezel.
Προασπίζω, ik beschut (iemand) door mijn schild voor hem te houden, door voor hem te gaan staan.
Προασπιστὴς, οῦ, en προασπιστὴρ, ῆρος, voorvechter, beschermer.
Συνασπίζειν, met aan elkander aanstootende schilden, in geslotene gelederen vechten; welk vechten heet συνασπισμὸς, ὁ.
Συνασπιστὴς, οῦ, ὁ, medestrijder.
Συνασπιδοῦν, zamenvechten.
Ὑπερασπίζω, ik bedek, beschut met mijn schild (τινὸς en τινά).
Ὑπερασπισμὸς, ὁ, beschutting, verdediging.
Ὑπερασπιστὴς, οῦ, en -τὴρ, τῆρος, voorvechter, verdediger, beschermer. *Fem.* ὑπερασπιστρία.
Ὑπασπίδιος, ὁ, ἡ, die onder (iemands) schild is; met een schild bedekt.
Ὑπασπιστὴς, ὁ, en ὑπασπιστὴρ, ῆρος, schildknaap, wapendrager; lijfstrawant; ook een schild dragend.

Ἀσπὶς wordt met vele woorden zamengesteld,
1) van voren, b. v.
Ῥίψασπις, ιδος, ὁ, ἡ, die zijn schild wegwerpt en loopen gaat (van ῥίπτω), enz.
2) van achteren, b. v.
Ἀσπιδηφόρος, ὁ, ἡ, schilddragend; krijger (van φέρω), enz.

Ἆσσον, *adv.* nader (*compar.* van ἄγχι).

Ἀσσότερος, nader; *adv.* ἀσσοτέρω· *superl.* ἀσσότατος, de naaste; *adv.* ἀσσοτάτω.

Ἐπασσύτερος, digt op elkander, vlak op elkander volgend, aanhoudend, veelvuldig.

Ἀστὴρ, έρος, ὁ, de ster.

Ἀστερίσκος, ὁ, kleine ster, sterretje.
Ἀστέριος, ὁ, ἡ, als eene ster.
Ἀστερίας, ὁ, met vlekken, als met sterren bezet, b. v. de huid des tijgers.
Ἀστεριαῖος, αία, αῖον, van de grootte eener ster.
Ἀστέρειος, gesternd; hemelsch.
Ἀστερόεις, όεσσα, όεν, vol sterren, gesternd.
Ἀστεροειδὴς, ὁ, ἡ, van de gedaante (εἶδος) eener ster.
Ἀστερίζω, als het meer gebruikelijke καταστερίζω.
Διάστερος, ὁ, ἡ, als met sterren bezaaid.
Κατάστερος, ὁ, ἡ, gesternd, als eene ster schitterend.
Καταστερίζω en καταστερόω, ik maak met sterren; ik plaats onder de sterren.
Καταστέρισις, ἡ, en meest καταστερισμὸς, ὁ, het onder de sterren plaatsen.
Ἄστρον, τὸ, de ster; in het bijzonder de hondster; ook bij dichters de zon; het gesternte, *constellatio*.
Ἀστρικὸς, ἡ, ὸν, en ἀστρῷος, van de ster, van de gesternten.
Ἔναστρος, ὁ, ἡ, met sterren; door de gesternten beschenen, b. v. γῆ.
Zamenstellingen van ἄστρον met andere woorden zijn b. v.
Ἀστρολόγος, ὁ, sterrekundige: in latere tijden een sterrekijker (van λόγος, uitrekening).
Ἀστρονομέω, ik beoefen de sterrekunde.
Ἀστεροπὴ, ἡ *poet.* ook στεροπὴ, ἡ, gewoonlijk ἀστραπὴ, ἡ, de bliksem; lichtstraal.
Ἀστραπαῖος, αία, αῖον, bliksemend.
Ἀστεροπητὴς, ὁ, de bliksemslingeraar.
Ἀστράπτω, (*poet.* στράπτω) ik bliksem; ik glans, fonkel; *act.* ik maak licht.
Ἀστραπτεὺς, ὁ, bliksemschieter.
Ἀστραπτικὸς, ἡ, ὸν, bliksemend.
Ἀπαστράπτω, ik werp den bliksem af.
Ἐναστράπτω, ik werp den bliksem in.
Ἐξαστράπτω, ik bliksem uit; ik schitter uit.
Καταστράπτω, ik bebliksem.

Ἀστράγαλος, ὁ, het wervelbeen; meest 2) de enkel, *talus*, de koot van den enkel; 3) een uit den enkel van dieren gemaakte zeshoekige teerling, *talus*; ook een pijnigingswerktuig. *Dim.* ἀστραγάλιον, τὸ, en ἀστραγαλίσκος, ὁ.

Ἀστραγαλώδης, ὁ, ἡ, van de gedaante eens enkels.
Ἀστραγαλίζω, ik speel met dobbelsteenen.
Ἀστραγαλισμὸς, ὁ, dat spelen met dobbelsteenen.
Ἄστρις, ὁ, ἄστριχος, ὁ, als ἀστράγαλος.
Ἀστρίζω, als ἀστραγαλίζω.

Ἄστυ, εος, τὸ, de stad; in het bijzonder als een Athe-

nienser spreekt, Athene; gelijk *urbs* bij de Romeinen. *Dim.* ἄστυρον, τό.

Ἄστυδε, *adv.* stadwaarts.

Ἀστυκὸς, ἡ, ὸν, ook ἀστικὸς, ἡ, ὸν, stadsch, stedelijk; van daar welgemanierd, beschaafd, aardig, *urbanus; adv.* ἀστικῶς· als *subst.* burger, stedeling.

Ἀστὸς, ὁ, burger, stedeling, ἀστὴ, burgeres.

Ἀστεῖος, εια, ειον, en ook ὁ, ἡ, stadsch; van daar gemanierd, beschaafd, aardig, geestig, als *urbanus. Adv.* ἀστείως.

Ἀστειότης, ἡ, en ἀστειοσύνη, ἡ, welgemanierdheid, aardigheid, geestigheid.

Ἀστειολόγος, ὁ, ἡ, aardig, bevallig, geestig sprekend.

Ἀστειεύομαι, meest ἀστεΐζομαι, ik spreek, handel als een stedeling, als een beschaafd, aardig, geestig mensch.

Ἀστεϊσμὸς, ὁ, aardige, geestige woorden, handeling.

Προάστειον, τὸ, eene bezitting in de voorstad, kort onder de stad; τὰ προάστεια, de voorstad; *neutr.* van προάστειος, voor, kort onder de stad gelegen; van de voorstad.

Ἄστυ wordt ook met andere woorden zamengesteld, b. v.

Ἀστυγείτων, ὁ, ἡ, b v. πόλεις ἀστυγείτονος, steden, wier grenzen aan elkander raken; van daar naburig (van γείτων)

Ἀστυάναξ, ὁ, eene stad beheerschend (van ἄναξ).

Ἀστυνόμος, ὁ, de bezorger eener stad, de hoofdschout; als *adj.* b. v. θεοὶ, eene stad beschuttend; eene geheele stad aangaande (νέμω).

Ἀσύφηλος, ὁ, ἡ, nietswaardig, verachtelijk; 2) b. v. ἔπος ἀσύφηλον, onbetamelijk, slecht woord, scheldwoord. Ook ἀσύμφηλος en αἰσύφηλος.

Ἄσφαλτος, ἡ, jodenlijm, jodenpek.

Ἀσφαλτόω, ik bestrijk met ἄσφαλτος.

Ἀσφαλτίτης, ὁ, *fem.* ῖτις, van jodenlijm.

Ἀσφόδελος, ὁ, eene zekere plant, naar eene lelie gelijkende.

Ἀσχάλλω en ἀσχαλάω, ik kan niet verdragen, ik ben misnoegd, boos (τινὶ, op iemand, ἐπὶ τινὶ, over iets), ik ben ontevreden.

Συνασχάλλω en συνασχαλάω, ik deel in iemands misnoegdheid, boosheid.

Ἀτάλλω en ἀτιτάλλω, ik voed, kweek, voed op (vooral van eene teedere, weekelijke opvoeding); ik bezorg; *neutr.* ik groei op; ik spring, huppel.

Ἀταλὸς, ἡ, ὸν, teeder, kinderlijk, jeugdig.

Ἀταλέφρων en ἀταλάφρων, ὁ, ἡ, kinderachtig; jeugdig denkend en handelend (van φρήν).

Ἀτάσθαλος, ὁ, ἡ, boosaardig, slecht; baldadig; wild.

Ἀτασθαλία, ἡ, boosaardigheid; overmoed.
Ἀτασθάλλω en ἀτασθαλέω, ik pleeg boosaardigheid; ik ben baldadig.

῞Ατε, *adv.* (eig. ἅ τε, voor δι' ἅ τε) in zoo ver, naar dat, wijl, als.

Ἀτέμβω, ik stel te leur, ik misleid; 2) ik beroof; 3) ik berisp, ik verwijt.

῎Ατερ, *adv.* (*poet.*) zonder, behalve, c. *gen.* Ook ἄτερθε en ἄτερθεν.

Ἀπάτερθε en -θεν, *adv.* afgezonderd.

῎Ατη, ἡ, schade, ramp; onbezonnenheid en het daaruit ontstane ongeluk; ook bij persoonsverbeelding, de Ate, het wezen der onbezonnenheid, ῎Ατη, ἣ πάντας ἄαται, Homerus.

Ἀτάω, *fut.* ήσω, ik benadeel, breng schade toe (vooral door vermetelheid).
Ἀάω, ἀάτω en *contr.* ἄτω, *fut.* ἀάσω, ἄσω, *aor.* 1. ἄασα, ἆσα, *med.* ἀάομαι, *aor.* 1. ἀασάμην, ἀσάμην, ik benadeel, doe eenen misslag begaan; *neutr.* ik doe eenen misstap, ik faal. *Jon.* ἀτέω.
῎Αατος en ἀάατος, ὁ, ἡ, onkwetsbaar, onschendbaar; onschadelijk.
῎Ανατος, ὁ, ἡ, ongeschonden; onschadelijk. Ἀνατεὶ en ἀνατὶ, *adv.* zonder schade, straffeloos.
Ἀτηρὸς, ἀτηρὴς en ἀτήριος, schadelijk; smadelijk, grievend.
Ἀταρτηρὸς, ρὰ, ρὸν, en ἀτάρτηρος, ὁ, ἡ, (van ἀταρτάω voor ἀτάω) als ἀτηρός.
Ἐξάτης, ὁ, ἡ, zonder schade, schadeloos; gezond, onbezeerd.

῎Ατμενος en ἀτμὴν, ὁ, *fem.* ἀτμενὶς, dienaar, slaaf (wordt ook, en misschien beter, met een δ geschreven, als afkomstig van δαμάω (δμάω, δμῆμι) gelijk δμώς).

Ἀτμενία, ἡ, slavernij; knechtschap.

῎Ατρακτος, ὁ, ἡ, de spil, spinrag; de pijl; ook een zeker deel van den boegspriet.

῎Αττα is een naar de natuur gevormd woord, waarmede de jongeren geachte ouderen aanspreken.

Ἀττάγας, ἀτταγᾶς en ἀτταγὴν, ὁ, een zekere vogel.

Ἀττέλαβος, ὁ, eene soort van kleine sprinkhanen zonder vleugels.

Ἀτύζω, *fut.* ύξω, ik doe ontstellen, zet in verbazing; *med.* ik ontstel, ik sta in verbazing, ik ben beangst.

Ἀτυζηλὸς, ἡ, ὸν, schrikverwekkend.

Αὖ, ook *αὖθις*, *adv.* weder, nogmaals; terug; wederzijds, desgelijks; daarentegen, aan den anderen kant.

Εἰσαῦθις (εἰς αὖθις) en εἰσαῦτις, *adv.* naderhand, hierna.
Ἐξαῦθις en ἐξαῦτις, *adv.* op nieuw, wederom; ook van nu af aan.
Αὖτις, als αὖθις. Μεταῦτις, *adv.* hierna, daarna, daarop.
Αὖτε (αὖ τε) bijna als αὖ, wederom, daarentegen.
Αὖθι en αὖθιν, als αὖθις.

Αὖλαξ, *ακος*, *ἡ*, de vore; ook de wond, snede; ook *metaph.* het teelen van kinderen. Ook *ὦλαξ* en *ἄλοξ*. De *acc.* *ὦλκα*, bij HOMERUS.

Αὐλοκόεσσα ἄρουρα, het geploegde land.
Αὐλακίζω en ἀλοκίζω, ik maak, trek voren.
Αὐλακισμὸς, ὁ, het voren maken.
Καταλοκίζω en καταυλακίζω, ik maak met voren; 2) ik rijt op.

Αὔξω, *αὐξέω*, van waar *fut.* *αὐξήσω*, en *αὐξάνω*, ik vermeerder; ik doe groeijen, kweek op, ik maak groot, sterk; *neutr.* ik was, groei aan.

Ἀέξω, als αὔξω.
Αὔξη, ἡ, aanwas, vergrooting.
Αὔξησις, ἡ, en αὔξις, ἡ, het wassen, het toenemen; vermeerdering, vergrooting.
Αὔξημα, τὸ, het gewassene; het aanwassen.
Αὐξητικὸς, ἡ, ὸν, vermeerderend, geschikt om te vermeerderen; *neutr.* wassend, goed groeijend.
Αὔξιμος, ὁ, ἡ, den wasdom bevorderend, groot makend.
Ἀναυξὴς, ὁ, ἡ, *act.* niet vermeerderend; *neutr.* niet aanwassend.
Ἀναυξησία, ἡ, gebrek aan wasdom.
Ἀναύξητος, ὁ, ἡ, niet aangroeijend.
Δυσαυξὴς, ὁ, ἡ, en δυσαύξητος, ὁ, ἡ, moeijelijk, langzaam wassend; moeijelijk te vermeerderen.
Ἐξαύξω en ἐξαυξάνω, ik vermeerder zeer, buitengemeen.
Ἐπαύξω en ἐπαυξάνω, ik vermeerder, vergroot door bijvoeging.
Ἐπαύξη en ἐπαύξησις, ἡ, wasdom, toeneming.
Ἐπαυξὴς, ὁ, ἡ, toenemend, aanwassend.
Παραύξω en παραυξάνω, ik vermeerder, vergroot iets door er iets naast aan te voegen.
Παραύξησις, ἡ, zulk eene vermeerdering, vergrooting.
Προσαύξω en προσαυξάνω, ik vermeerder, vergroot nog daarenboven. Van daar *subst.* προσαύξησις, ἡ.
Συναύξω en συναυξάνω, ik vermeerder mede; *med.* ik groei te gelijk op, aan. Van daar *subst.* συναύξησις, ἡ, het zamen opgroeijen.
Ὑπεραύξω en ὑπεραυξάνω, ik vermeerder, vergroot boven mate.

Αὐτὰρ en *ἀτὰρ*, *conj.* maar, doch, voorts; overigens.

Αὐτὸς, *ἡ*, *ὸ*, hij; die; hij zelve; zelve, uit zich zelve.

ὁ αὐτὸς, ἡ αὐτὴ, τὸ αὐτὸ, *contr.* ταὐτὸ dezelfde, (juist hij, de man zelve); wordt met eenen *dativus* geconstrueerd, b. v. ταὐτό σοι πάσχω, ik lijd hetzelfde als gij; van zelfs, uit zich zelve; zelfs, ja zelfs, b. v. παῖς αὐτὸς, zelfs een kind; alleen, op zich zelve, b. v. αὐτοὶ ἐσμὲν, wij zijn onder ons, wij zijn alleen. Men lette op deze spreekwijzen, τρίτος αὐτὸς, als de derde man; αὐταῖς ταῖς ναυσὶ, te gelijk met de schepen (vergelijk αὐτανδρὶ in ἀνήρ).

Ἐμαυτοῦ, ῆς, οῦ, van mij zelven (uit ἐμοῦ αὐτοῦ).

Σεαυτοῦ, ῆς, οῦ, *contr.* σαυτοῦ, ῆς enz. van u zelven (uit σέο, σοῦ en αὐτοῦ).

Ἑαυτοῦ, ῆς, οῦ, (uit ἕο, οὗ en αὐτοῦ) *contr.* αὑτοῦ, van zich zelven; ook van mij zelven, en van u zelven; ook elkander.

Ταυτότης, ἡ, (van ταυτὸ) eenzelvigheid, eenvormigheid, herhaling derzelfde zaak.

Ταυτίζω, ik maak eenerlei, gebruik als eenerlei, ik zeg hetzelfde twee en meermalen in eene zinsnede.

Ταυτάζω en τευτάζω, ik verwijl bij (περὶ), houd mij bezig met eene zaak.

Αὐτοῦ, *adv.* en αὐτόφι, daar, aldaar, juist daar, hier.

Αὐτόθι, *poet.* daar, aldaar. Αὖθι, *adv.* aldaar, alhier, daar, hier; juist nu, terstond.

Καταυτόθι en καταῦθι, *adv.* daar, aldaar.

Αὐτόθε, *adv.* van zelve.

Αὐτόθεν, *adv.* van daar, van hier; van nu af, aanstonds; op staanden voet. Ook παραυτόθεν.

Αὐτόσε, *adv.* juist daarheen; daarheen.

Αὐτίτης, ὁ, voor zich zelven (levend); 2) οἶνος, ongemengde wijn.

Αὐτότερος, *comp.* nog meer de man zelve, als iemand zich meer dan gewoon in zijn eigendommelijk karakter vertoont; de *superl.* αὐτότατος, geheel en al de man zelve. De Romeinen hebben dit nagebootst in hun *ipsissimus.*

Αὔτως, *adv.* juist zoo, even zoo; slechts zoo, slechtweg, zoo maar heen; vergeefs.

Ὡσαύτως (eig. ὣς αὔτως, van waar bij Homerus en anderen ὣς δ' αὔτως), juist zoo (als iemand, τινί).

Αὐτίκα, *adv.* aanstonds, op staande voet; nu reeds, τὸ αὐτίκα, thans; ὁ, ἡ αὐτίκα, de tegenwoordige, oogenblikkelijke.

Μεταυτίκα, *adv.* weldra hierna.

Παραυτίκα en παραυτά, *adv.* aanstonds, terstond daarop, oogenblikkelijk.

Ἐξαυτῆς, *adv.* (eig. ἐξ αὐτῆς (τῆς ὥρας)), van stonden af; terstond daarop.

Αὐτὸς wordt met vele woorden zamengesteld,

1) van voren, b. v.

Φίλαυτος, ὁ, ἡ, eigenlievend. Φιλαυτία, ἡ, eigenliefde (van φίλος).

2) van achteren, b. v.

Αὐθάδης, ὁ, ἡ, (van ἁδέω, ἁνδάνω) eig. die zich zelven behaagt, eigenzinnig, terugstootend, trotsch. *Subst.* αὐθάδεια en δία, ἡ.

Αὐθαδειάζω en διάζω, ik maak, en *med.* ik gedraag mij als een αὐθάδης, geef niets toe. Dit ook αὐθαδίζομαι van waar αὐθάδισμα, τὸ, eigenzinnig, trotsch gedrag.

Αὐθαίμων; ὁ, ἡ, uit hetzelfde bloed, eigen broeder (van αἷμα). Ook αὐθόμαιμος, ὁ, ἡ (van ὅμαιμος).

Αὐθέκαστος, ὁ, ἡ, elk voor zich 2) eenvoudig, onvervalscht, opregt, waar; streng, naauwkeurig.

Αὐθέντης, ὁ, en αὐτοέντης (van ἔντος), die met eigen hand eenen anderen of zich zelven doodt; iets uitvoert (eigenhandig), bestuurt (zelf heer, meester); stichter.

Αὐτοκασίγνητος, -γνήτη, eigen broeder, zuster.

Αὐτόματος, ὁ, ἡ, (van μάω, μάομαι) uit eigen beweging, van zelve, vrijwillig, zonder aanleiding; θάνατος, natuurlijke dood; τὸ αὐτόματον, ταὐτόματον, het toeval. *Adv.* αὐτοματεὶ, αὐτοματὶ, αὐτομάτην, αὐτομάτως.

Αὐτοματία, ἡ, het geluk, de Fortuin, het gunstige toeval.

Αὐτοματίζω, ik handel uit eigen beweging, vrijwillig; ik kom uit mij zelven.

Αὐτόμολος, ὁ, ἡ, (μολέω) vrijwillig gaande; overlooper.

Αὐτόφωρος ὁ, ἡ, op eenen diefstal, op heeter daad betrapt; ἐπ' αὐτοφώρῳ λαμβάνειν, op heeter daad betrappen.

Αὐτόχειρ, ὁ, ἡ, eigenhandig, met eigen hand doodend; zelfsmoordenaar, enz. *Adv.* αὐτοχειρί.

Αὐχέω, *fut.* ήσω, ik roem, ik praal; 2) ik zeg; ik meen, denk.

Αὐχὴ, ἡ, pralerij, trots.

Αὐχήεις, ήεσσα, ῆεν, pralend, roemend. Ook αὐχητικὸς, ἡ, όν.

Αὔχημα, τὸ, beroeming, pralerij, trots.

Ἐξαυχέω, ik beroem mij zeer.

Ἐπαυχέω, ik roem op (iets, τινί).

Μεγαλαυχὴς, ὁ, ἡ, en μεγάλαυχος, ὁ, ἡ, grootelijks roemend, zeer trotsch, hovaardig.

Αὐχὴν, ένος, ὁ, de nek; 2) de engte.

Αὐχένιος, ὁ, ἡ, tot den nek behoorende.

Αὐχενίζω, ik snijd iemand den hals af; ik doe een strik om den hals. Ook ἀπαυχενίζω.

Διαυχενίζεσθαι, van paarden, met hoogen nek, hals loopen, *metaph.* ook van menschen.

Ὑπαύχενον, τὸ, de hals, de keel. Ὑπαυχένιον, τὸ, hoofdkussen.

Ἄφαρ, *adv.* dra, schielijk, terstond; dan, daarop; verder. Ook ἀφαρεὶ of ἀφαρί.

Ἀφάρτερος, sneller, schielijker, bij Homerus Il. ψ. 311.

Ἀφαυρὸς, ρὰ, ρὸν, zwak (*poet.*)

Ἀφαυρόω, ik verzwak, verminder.

'Αφλοισμὸς, ὁ, bij HOMERUS Il. o. 607, wordt door sommigen opgenomen in de beteekenis van ἀφρὸς, schuim, door anderen voor φλοῖσβος, geraas, gedruisch, geruisch.

'Αφροδίτη, ἡ, Venus (van ἀφρὸς, schuim, zegt men, wijl zij, gelijk de fabel is, uit het schuim der zee is voortgekomen); 2) liefde, bevalligheid.

'Αφρώ, ἡ, als 'Αφροδίτη.
'Αφροδίσιος, ία, ιον, ook ὁ, ἡ, ἀφροδισιακὸς, ἡ, ὸν, en ἀφροδισιαστικὸς, ἡ, ὸν, tot zinnelijke liefde betrekkelijk.
'Αφροδίσια, τὰ, minnarij, zinnelijke liefde; 2) het feest van Venus.
'Αφροδισιάζω en ἀφροδισιάζομαι, ik geniet de liefde.
'Αφροδισιασμὸς, ὁ, zinnelijk liefdesgenot.
'Αναφρόδιτος, ὁ, ἡ, onvermogend in, koel voor zinnelijke liefde; onbevallig, niet aanlokkelijk. *Subst.* ἀναφροδισία.
'Επαφρόδιτος, ὁ, ἡ, lief, beminnelijk, bevallig, aangenaam. *Subst.* ἐπαφροδισία.

'Αφρὸς, ὁ, het schuim.

'Αφρέω, ἀφρίζω en *poet.* ἀφριάω, ik schuim; 2) ik maak als met schuim.
'Αφρισμὸς, ὁ, het schuimen, het schuim.
'Αφριόεις, όεσσα, όεν, en ἀφρώδης, ὁ, ἡ, schuimend, met schuim, vol schuim.
'Απαφρίζω, ik neem het schuim af.
'Εξαφρίζω, ik breng aan het schuimen; 2) ik neem het schuim af; 3) ik bruisch op, b. v. μένος.
"Υπαφρος, ὁ, ἡ, een weinig met schuim bedekt.

'Αφύω, *fut.* ύσω, ook ἀφύσσω, *fut.* ύξω, ik schep, haal uit; ik giet, strooi; *med.* ἀφύομαι en ἀφύσσομαι, ik schep voor mij, *metaph.* ik verwerf mij.

'Αφυσγετὸς (of ἀφύσγετος), ὁ, slijk, modder.
Διαφύω en - ύσσω, ik schep; ik dring door, snijd door, b. v. διά τ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσε, en het zwaard doorboordde hem de ingewanden; ik rijt van een, scheur af, HOMERUS.
'Εξαφύω, ik schep uit.

'Αχέρων, οντος, ὁ, de Acheron, eene rivier der onderwereld (als het ware, ἄχεα ῥέων).

'Αχερόντειος, ἀχερόντιος en ἀχερούσιος, ία, ιον, tot den Acheron behoorende.

"Αχθος, εος, τὸ, de last; lastigheid, onaangenaamheid; smart, kommer.

'Αχθεινὸς, ἡ, ὸν, lastig, onaangenaam, smartelijk; *adv.* ἀχθεινῶς, ongaarne.
'Αχθηρὴς, ὁ, ἡ, smartelijk, onaangenaam.
'Αχθηδὼν, όνος, ἡ, als ἄχθος.
"Αχθομαι, ook ἀχθέομαι, van waar het *fut.* ἀχθέσομαι en

ἀχθέσομαι, ik ben beladen, b. v. ναῦς; *metaph.* ik vind (iets) lastig, ben ontevreden, ben boos (over iets, τινὸς, τινὶ, ἐπὶ τινὶ en τί).
Ἀχθοφόρος, ὁ, ἡ, lastdrager (van φέρω).
Ἐπαχθὴς, ὁ, ἡ, lastig, onaangenaam, hard vallend; *adv.* ἐπαχθῶς.
Ἐπάχθεια, ἡ, lastigheid, bezwaar.
Ἐπαχθέω en ἐπαχθίζω, ik belast, bezwaar.
Καταχθέω en κατάχθω, ik belast.
Κατάχθομαι, ik ben bezwaard, ik vind, gevoel mij bezwaard.

Ἀχλὺς, ύος, ἡ, nevel, duisternis, betrokkenheid, 1) der lucht; 2) *metaph.* der ziel, treurigheid.

Ἀχλυώδης, ὁ, ἡ, en ἀχλυόεις, όεσσα, όεν, betrokken, donker, duister.
Ἀχλύω, ik ben, word donker, duister; 2) *act.* ik verduister.
Ἐπαχλύω als ἀχλύω, 1).

Ἄχος, εος, smart, droefenis, kommer. Ook ἄχνυς, υος, ἡ.

Ἀχέω en ἀχεύω, ik ben bedroefd (over iets, τινὸς), ik betreur (iets, τί).
Ἄχομαι, ik ben bedroefd, ik treur.
Ἄχνυμι, ik bedroef; ἄχνυμαι, ik bedroef mij, (van ἄχνυς).
Ἀκάχέω en ἀκαχίζω, ik bedroef, van den vorm ἀκάχημι komt het *pass.* ἀκάχημαι of ἀκήχεμαι, ik ben treurig, bedroefd; *perf. partic.* ἀκηχέμενος, *infin.* ἀκάχησθαι.
Ἀκηχεδὼν, όνος, ὁ, kommer, smart.
Ἀχνάζω en ἀχνάζημι, *Dor.* ἀχνάσδημι, ik bedroef.

Ἀχρὰς, άδος, ἡ, de wilde perenboom, wilde peer.

Ἄχυρον, τὸ, het kaf, de doppen.

Ἄχυρος, ὁ, ἀχυριὸς, ὁ, ἀχυρὼν, ὁ, ἀχυρμιὰ, ἡ, en ἀχυρμιὰς, een hoop kaf.
Ἀχύρινος, η, ον, van kaf.
Ἀχυρόω, ik bestrooi, meng met kaf (ook ἀχυριόω). *Subst.* ἀχύρωσις, ἡ.
Ἀχυρώδης, ὁ, ἡ, vol kaf, als kaf.

Ἄψ, *adv.* terug; wederom, op nieuw.

Ἄψοῤῥος, ὁ, ἡ, teruggaande (van ὄρω). Van daar *neutr.* ἄψοῤῥον, als *adv.* wederom.
Ἀψόῤῥοος, *contr.* -ῤῥους, ὁ, ἡ, terugvloeijend, stroomend (van ῥέω, ῥόος). *Subst.* ἀψόῤῥοια, ἡ.

Ἄψινθος, ἡ, en **ἀψίνθιον, τὸ,** de alsem.

Ἄω, ik waai, ik blaas, ik adem; ik maak warm; ik geef licht van mij, ik brand.

Ἀέω, ik adem, ik slaap, ik blaas, ik hijg, ik damp, wasem.
Ἄημι (ook *med.* ἄημαι), ik hijg, ik adem; ἀημένος, bewaaid, doorwaaid 2) *metaph.* ἄημαι, ik ben bekommerd.
Ἄημα, τὸ, het waaijen, blazen, de wind.
Ἄησις, ἡ, het waaijen, blazen.
Ἀήτη, ἡ, en ἀήτης, ου, ὁ, het waaijen, de wind.
Ἄητος, ὁ ἡ, bewaaid, doorwaaid.

Διάω en διάημι, ik waai door.
Δυσαής, ὁ, ἡ, hevig waaijend, bulderend; ongunstig waaijend.
Εὐαής, ὁ, ἡ, b. v. πνεῦμα, gunstige, goede wind; 2) goed doorwaaid. *Subst.* εὐάεια, ἡ.
Ζαής, ὁ, ἡ, geweldig waaijend, stormend.
Ἀήρ, έρος, ὁ en ἡ, de lucht; nevel, duisternis. *Jon.* ἠήρ. van waar ἦρι (uit ἠέρι), in den vroegen, nog duisteren morgen, als de daauw nog zigtbaar is, en *adj.* ἠέριος, in den vroegen morgenstond (iets doende).
Ἀέριος, ὁ, ἡ, in de lucht (zijnde).
Ἀεροειδής, ὁ, ἡ, ἀερώδης, ὁ, ἡ, ἀερόεις, όεσσα, όεν, en ἀεριώδης, ὁ, ἡ, als de lucht; nevelachtig, betrokken, donker.
Διαέριος en διηέριος, ὁ, ἡ, in, door de lucht. Διαερόω, ik zet in de lucht.
Δυσάερος, ὁ, ἡ, van slechte, ongezonde lucht.
Δυσαερία, ἡ, ongezonde, nadeelige lucht; slecht, donker weder.
Εὐαερής, ὁ, ἡ, εὐάερος, ὁ, ἡ, en εὐαέριος, en εὐαερία, ἡ, het tegendeel van δυσάερος en δυσαερία.
Ἠώς, ἡ, (*Att.* ἕως), όος, οῦς, de morgenstond, aanbrekende dag, ook de Godin Aurora; het daglicht; het oosten.
Ἠῶθι, *adv.* (zie θι) in den morgen; ἠῶθι πρὸ, voor dag en daauw, in den vroegen morgen.
Ἠῷος, ῴα, ῷον, van den morgenstond; oostelijk. Ook ἠοῖος, οία, οῖον. *Att.* ἑῷος, α, ον, ook ὁ, ἡ.
Ἠῶθεν en ἕωθεν, *adv.* van den morgen, van het oosten.
Ἑωθινὸς, ἡ, ὸν, tot den morgen behoorende, in den morgen gedaan wordende.
Ἑῷος, ία, ιον, en ὁ, ἡ. *poet.* 1) als ἑωθινός. 2) tegen het oosten liggende.
Ὑπηοῖος, en ὑπηῷος, ὁ, ἡ, tegen den morgen.
Ἀετὸς, ὁ, *poet.* αἰετὸς, de arend, adelaar (van zijne ligte, waaijende vlugt); 2) de adelaar, het krijgsteeken; 3) (ook ἀέτωμα, τὸ), eene soort van uitstekende spits boven aan den gevel van tempels en paleizen.
Ἀέτειος, ὁ, ἡ, van den arend.
Ἀετώδης, ὁ, ἡ, van de gedaante eens arends.
Ἀετιδεὺς, ὁ, de jonge arend.
Ἄνεμος, ὁ, (voor ἄεμος) het waaijen, de wind, de adem. *Dim.* ἀνεμίδιον, τό.
Ἀνεμόεις, όεσσα, όεν, en ἀνεμώδης, ὁ, ἡ, winderig, aan den wind bloot staande, hoog; door den wind bestormd.
Ἀνέμιος, ία, ιον, ἀνεμίδιος, ία, ιον, en ἀνεμιαῖος, αία, αῖον, ook ὁ, ἡ, winderig, vol wind; ὠὸν ἀν, windei; *metaph.* wispelturig, nietig.
Ἀνεμίζω, ik breng door wind in beweging.
Ἀνεμόω, ik zet in den wind, ik lucht; *pass.* b. v. ἅλς ἀνεμωθεῖσα, door den wind verbolgen gemaakte zee.
Ἀνεμώνη, ἡ, ἀνεμωνὶς, ἡ, en ἠνέμιον, τὸ, de anemone, klaproos. Ἀνεμῶναι λόγων, winderige, ijdele praat.
Ἀνεμώλιος, ὁ, ἡ, winderig, *metaph.* nietig.

Ἀνήνεμος, ὁ, ἡ, zonder wind zijnde. *Subst.* ἀνηνεμία, ἡ, kalmte. Ook νήνεμος en νηνεμία.

Ἀνηνεμεῖν en νηνεμεῖν, zonder wind, kalm zijn.

Ἀπήνεμος, ὁ, ἡ, als ἀνήνεμος.

Διανεμόω, ik laat doorwaaijen, ik zwaai; *med.* ik fladder in den wind.

Ἐξανεμόω, ik lucht uit; maak met wind; *med.* en *pass.* ik fladder in den wind; ik maak vruchteloo.

Ἄνεμος wordt met andere woorden zamengesteld.

1) van voren, b. v.

Ποδήνεμος, ὁ, ἡ, met zijne voeten, (ποῦς, ποδὸς) in het loopen aan den wind gelijk enz.

2) van achteren, b. v.

Ἀνεμόδρομος, ὁ, snel als de wind loopend (van δρόμος).

Ἀύω, *att.* αὔω, andere vorm van ἄω, ik adem; 1) ik waai, blaas; ik droog; ik schroei, verzeng; ik ontsteek; ik brand, ik licht; 2) ik slaap, (van het sterk adem halen, snorken); 3) ik schreeuw, roep, spreek; 4) als ψαύω, ik raak aan, ik beroer.

Αὖος, *att.* αὖος, droog, dor, schor; dorstig; ontsteld, van schrik verstijfd.

Αὐότης, *att.* αὐότης, ἡ, de droogheid.

Αὐόνη, *att.* αὐόνη, ἡ, de droogte, (zie αὔω, 1) 2) geschreeuw (zie αὔω, 3).

Αὐαλέος, droog; dorstig; uitgeteerd; van hitte gespleten; ruw, schor.

Αὐαίνω en αὐαίνω, *fut.* αὐανῶ, ik maak droog; ik doe verdroogen; ik maak dorstig; ik verteer, versmacht.

Αὔανσις en αὔανσις, ἡ, het uitdroogen, verdorren.

Αὐάζω, als αὐαίνω. Van daar

Αὐασμὸς en αὐασμὸς, ὁ, het droogen, de droogheid.

Ἀναύω, ik steek aan.

Ἀφαύω en ἀφαυαίνω, ik verdroog, verzeng; ἀφαύομαι, ik droog uit, b. v. van dorst, honger.

Ἐναύω, ik steek aan; ik wek op, monter op.

Ἔναυσμα, τὸ, alles, waarmede men vuur aanmaakt, b. v. een overgebleven stuk kool, hout enz. van daar, overblijfsel; *metaph.* opmontering, aanvuring, aanleiding.

Ἐξαύω, ik ontsteek; ik braad.

Καταύω, ik verzeng, verbrand.

Ἀύω, *fut.* ἀύσω, *poet.* als αὔω, in het bijzonder in de derde beteekenis; ik schreeuw, roep, ik maak een getier. Ook ἀΰτω.

Ἀϋτὴ, ἡ, het geschreeuw, in het bijzonder krijgsgeschreeuw; van daar, de krijg, het vechten (zie βοή).

Ἀϋτέω, ik roep, schreeuw.

Ἀναΰω en ἀναϋτέω, ik roep luid, schreeuw uit.

Ἄναυος, ὁ, ἡ, en ἄναος, waarvoor *att.* ἄνεως, ὁ, ἡ, zonder geraas, zwijgend, stil. *Adv.* ἄνεω, bij Homerus. Even zoo ἄνεος, en ἀνεὸς, ook zegt men ἐνεὸς, ά, ὀν, en ἐννεὸς, stom, verstomd; *Subst.* ἐνεότης.

Αὐδὴ, ἡ, geluid, spraak.

Αὐδάω en αὐδάομαι, ook αὐδάζομαι, άξομαι, ik spreek, ik praat.

Αὐδήεις, ήεσσα, ῆεν, geluid gevend, sprekend.

Ἄναυδος, ὁ, ἡ, en ἀναυδής, ὁ, ἡ, sprakeloos; 2) (ook ἀναύδητος, ὁ, ἡ,) onuitsprekelijk; niet gesproken; ongehoord.

Ἀναυδία, ἡ, sprakeloosheid, stomheid.

Ἀπαυδάω, ik verbied; ik ontzeg; ik word zwak, moede; ἀπαυδᾶν φίλοις ἐν κακοῖς, zijne vrienden in hun ongeluk laten zitten; ook ik verstom.

Ἐναυδής en ἔναυδος, ὁ, ἡ, sprekend; in leven zijnde.

Ἐξαυδάω, ik spreek uit, zeg op.

Μεταυδάω, ik spreek onder, spreek toe, aan (*c. dat.*)

Παραυδάω, ik spreek toe, ik troost.

Προσαυδάω, ik spreek aan, spreek toe.

Αὐγή, ἡ, glans, licht, lichtstraal; van daar het oog (van αὔω, I).

Αὐγήεις, ήεσσα, ῆεν, lichtend, glanzend; helder ziende (van αὐγή, oog).

Αὐγάζω, ik verlicht, verspreid een glans; *neutr.* ik schijn helder, ik schitter; (ook αὐγέω); ik zie (van αὐγή, oog).

Αὐγασμός, ὁ, en αὔγασμα, τὸ, licht, verlichting; schijnsel, glans.

Ἀναύγητος, ὁ, ἡ, niet verlicht, zonder licht.

Ἀνταυγής, ὁ, ἡ, eenen weerglans gevend.

Ἀπαυγάζω, ik geef eenen glans van mij.

Διαυγή, de blik.

Διαυγής, ὁ, ἡ, doorschijnend, doorzigtig.

Διαυγάω, διαυγέω en meest διαυγάζω, ik schijn, blink doorheen; van daar, licht worden, b. v. ἅμα τῷ διαυγάζειν, met het aanbreken van den dageraad.

Διαύγασμα, τὸ, het aanbrekende daglicht.

Διαυγασμός, ὁ, de doorbrekende glans.

Διαύγεια, ἡ, en διαυγία, ἡ, het doorheen schijnen, de doorschijnende glans; opening, luik, waardoor het daglicht inkomt.

Ἐξαυγής, ὁ, ἡ, uitblinkend; schitterend wit.

Ἐπαυγάζω, ik schijn op (iets), ik beschijn; ik sla de oogen op (iets), ik bezie; *pass.* ik schijn boven op.

Καταυγάζω, ik schijn op, neer, beschijn, verlicht, *med.* ik beschouw.

Καταυγασμός, ὁ, verlichting, het beschijnen.

Προσαυγή, ἡ, de aanblik.

Προσαυγάζω, ik blink toe; *med.* ik zie aan.

Ὑπαυγης, ὁ, ὑπ en αυγος. ἡ, tegen het licht, onder het schijnsel.

Αὐλή, eene opene plaats voor het huis; hof, plaats voor het vee; van daar, landhuis; de voorkamer, voorhuis; *vestibulum;* paleis, vorstelijk hof. *Dim.* αὐλίον, τὸ, hut, grot, kleine woning; en αὐλίδιον, τὸ, een kleine hof; ook kampplaats.

Αὔλειος, ὁ, ἡ, tot de αὐλή behoorende, b. v. ἡ αὔλειος (θύρα), ook ἡ αὐλεία, de deur der voorzaal.

Αὔλειον, τὸ, de voorzaal.

Αὐλαία, ἡ, het voorhangsel; de tent.

Αὖλις, ιδος, ἡ, elke plaats, waar men verwijlt, tent, stal, leger, rustplaats.

Αὔλιος ἀστὴρ, de star, bij wier opkomst men het vee naar den stal dreef, de avondstar, *hesperus*.

Αὐλήτης of liever αὐλείτης, ὁ, de hoevenaar, *villicus*.

Αὐλικὸς, ἡ, ὸν, hoofsch, hofman.

Αὐλίζομαι, ik sla mijne woning, mijn leger op, ik doornacht; ik stal.

Αὐλισμὸς, ὁ, het wonen, het overnachten in den stal.

Ἄπαυλος en ἀπαυλόσυνος hetzelfde als ἀπόκοιτος.

Ἀπαύλια, τὰ, het afgezonderd, buitenshuis slapen.

Ἀπαυλίζομαι, ik slaap afgezonderd, buiten; ik woon alleen.

Ἄγραυλος, ὁ, ἡ, ook -λη, en ἀγραυλὴς, ὁ, ἡ, die op het land (ἄγρος), in de vrije lucht, buitenshuis is; ook hetzelfde als ἄγροικος.

Ἔναυλος, ὁ, gat; hol, grot. Ἐναύλιον, τὸ, woning.

Ἐναυλίζω, ik doe, laat wonen, wijs ter woning aan, *c. dat. med.* ik woon in, houd mij in iets op.

Καταυλίζομαι, ik leger mij, neem mijn intrek.

Μεσαύλος, *Att.* μέταυλος, eene opene plaats in het midden (ἐν μέσῳ) van het huis, binnenhof; ook de plaats, hof, waar men het vee houdt.

Ἔπαυλος, ὁ, stal (*plur.* ook ἔπαυλα); 2) *adj.* als ἔνοικος.

Ἔπαυλις, ἡ, (ook ἔπαυλος, ὁ), landhuis; hoeve; stal; hut. *Dim.* ἐπαύλιον, τό.

Πάραυλος, ὁ, ἡ, naast, neven wonend, naburig.

Παραυλίζω, en -ζομαι, ik ben, lig naast.

Παραύλιον, τὸ, voorhof.

Προαύλιον, τὸ, de plaats voor den hof; 2) *plur.* de dag voor de bruiloft.

Προαυλίζομαι, ik heb mijn leger, ik lig voor (iemand).

Σύναυλος, ὁ, ἡ, zamen wonend; *metaph.* b. v. μανία, door razernij overvallen.

Συναυλία, ἡ, zamenwoning, b. v. de echt.

Αὐλὸς, ὁ, ook *poet.* ἡ, (van αὔω, ik blaas) een blaasinstrument; elk langwerpig hol ligchaam, pijp, (b. v. zoodanig een als men tot eenen verrekijker (δίοπτρον) gebruikt); ook kanaal, gracht; kerf, goot (vergelijk αὖλαξ, vore); αὐλὸς αἵματος, stroom bloeds, Homerus. *Dim.* αὐλίσκος, ὁ.

Αὐλέω, ik blaas, speel op de fluit; αὐλέομαι, ik laat mij voorspelen.

Αὔλημα, τὸ, het gespeelde, geblazene op den αὐλὸς, het lied, stuk.

Αὔλησις, ἡ, het blazen, spelen op den αὐλὸς.

Αὐλητὴρ, ῆρος, en αὐλήτης, ου, die op den αὐλὸς blaast, fluitspeler. *Fem.* αὐλητρίς. Van waar het *Dimin.* αὐλητρίδιον, τό.

Αὐλητικὸς, ἡ, ὀν, den fluitspeler, het fluitspelen betreffende; αὐλητικὴ, (*subint.* τέχνη), de kunst van fluitspelen.

Αὐλικὸς, ἡ, ὀν, tot de fluit behoorende; goed, sterk op de fluit spelende.

Αὐλὼν, ῶνος, ὁ, ook *poet.* ἡ, elke langwerpige diepte, b. v. tusschen oever, kanaal, gracht; tusschen bergen, dal; doorgang. *Dim.* αὐλωνίσκος, ὁ.

Αὐλωνιὰς νύμφη, dalnimf.

Αὐλῳδὸς, ὁ, die bij de fluit zingt (van ᾄδω, ᾠδή).

Αὐλῳδία, ἡ, het zingen bij de fluit.

Αὐλῶπις τρυφάλεια, bij HOMERUS Il. E. 182, A 353, wordt door sommigen verklaard als een helm met visiergaten voor de oogen; door anderen, als met eene opgaande pijp voorzien, waarin men den λόφος vastmaakte.

Ἄναυλος, ὁ, ἡ, zonder fluit; 2) niet op de fluit kunnende spelen.

Δίαυλος, ὁ, een enge pas, doortogt; 2) eene dubbelde renbaan (welke heen en weer moest afgeloopen worden); wedloop.

Διαυλωνία, ἡ, enge plaats, pas tusschen bergen, (zie αλών).

Ἔναυλος, ὁ, ἡ, hetgeen men onder het geluid der fluit hoort; *metaph.* b. v. λόγοι, φωνὴ, woorden, geluid, dat nog in de ooren klinkt; van daar versch, onlangs.

Καταυλέω (τινὸς), ik speel voor op de fluit, (καταυλούμενος, η, ον, die zich voorspelen laat); ik zing voor; 2) (τινὰ) ik verruk, neem (iemand) in door mijn fluitspelen; van daar, ik verruk, neem in.

Πάραυλος, ὁ, ἡ, wanluidend.

Αὖρα, ας, ἡ, zachte wind, lucht; koele lucht van rivier, zee, morgenlucht.

Αὔριον, *adv.* morgen; ἡ αὔριον (ἡμέρα), de dag van morgen.

Ἐπαύριον, *adv.* op morgen, morgen.

Αὐρίζειν, tot morgen uitstellen (van αὔριον); ook vriezen (van αὖρα).

Εἰσαύριον, *adv.* tegen morgen, op morgen.

Μεταύριον, *adv.* overmorgen (van μετὰ, na) ἡ μεταύριον (ham. ἡμέρα), de dag van overmorgen.

Ἀπαυράω, ἀπαύρω en ἀπαυρίσκω, ik neem weg, af, ontruk, ruk weg (eig. van den wind); 2) ik bekom, erlang van (iets, τινὸς), heb nut, schade van iets. Anderen leiden het af van αἴρω.

Ἐπαύρω (ook wel ἐπαυρέω) en ἐπαυρίσκω, ik raak aan, ik tref; 2) vooral in *med.* ik heb deel aan, ondervind (goede of kwade) gevolgen van (iets, τὶ τινός).

Ἐπαύρεσις, en ρησις, ἡ, aandeel aan de gevolgen van iets.

Προσαύρω en προσαυρίζω, ik geraak tot, ik verval op; ook als ἐπαύρω.

Αὐστηρὸς, ὰ, ὸν, eig. wat de tong droog maakt, wrang, zuur; *metaph.* ernstig, gemelijk, knorrig, droog (*lat. tristis*). *Adv.* αὐστηρῶς. *Subst.* αὐστηρότης, ἡ.

Αὐχμὸς, ὁ, droogte; droogte, dorheid der aarde; het naar, akelig uitzien van een mensch.

Αὐχμηρὸς, ὰ, ὸν, en αὐχμήεις, *poet.* droog, dor; van een land, uitgedroogd, verwilderd; ongehavend; *metaph.* naar, akelig, hard, b. v. βίος.

Αὐχμώδης, ὁ, ἡ, droog, verdroogd, dor; vuil; smerig, ongehavend.

Αὐχμαλέος als αὐχμηρός. Κάταυχμος, ὁ, ἡ, zeer droog, zeer dor.

Αὐχμάω en αὐχμέω, ik ben droog, dor; ik zie er verwilderd, ongehavend, slordig uit.

Ἐξαυχμόω, ik verbrand, verschroei, maak dor.

Ἄζω, ik adem; ik droog, maak dor; *pass.* ik word droog, dor, ik versmacht.

Ἄζα, ἡ, *Jon.* ἄζη, droog, dor ding; vuilnis, schimmel.

Ἀζαίνω, ik droog uit.

Ἀζαλέος, έα, έον, ἀζάλειος en ἀζαλόεις, droog; heet; zwart verbrand.

Ἀάζω, ik haal zwaar adem, ik hijg. Ἀασμὸς, ὁ, het uitademen.

Ἄσθμα (uit ἄασθμα), τὸ, zware ademhaling, het hijgen.

Ἀσθμάζω en ἀσθμαίνω, ik heb zware, hijgende ademhaling, ben aamborstig.

Ἀτμὸς, ὁ, en ἀτμὴ, ἡ, damp, rook, wasem. Ook ἀτμὶς, ἡ, van waar

Ἀτμίζω en ἀτμιάω, ik damp, rook, wasem uit.

Ἀτμοειδὴς, ὁ, ἡ, (van ἀτμὸς) en ἀτμιδώδης (van ἀτμὶς), dampachtig, dampig.

Ἀτμώδης, ὁ, ἡ, vol rook, dampig.

Ἀϋτμὴ, ἡ, en ἀϋτμὴν, ὁ, (van ἀύω, ἀύτω), adem, wind, wasem, damp, rook, vlam.

Ἰαύω, ik slaap, rust; 2) ik houd mij op.

Ἰαυθμὸς, ὁ, de slaap; slaapplaats, verblijfplaats; schuilhoek, leger.

Παριαύω, ik slaap naast.

Εὔω en *att.* εὕω, ik adem, ik waai (van waar ἀπευέω en ἀπεύω, ik droog); ik slaap; ik zeng, brand, braad. Ἀφεύω als ἀφαύω.

Εὕδω, *fut.* δήσω, ik slaap (ook καθεύδω), ik rust.

Συγκαθεύδω, ik slaap bij.

Εὐνὴ, ἡ, leger, bed; v. d. echt; graf.

Εὐναῖος, αία, αῖον, van, in het leger, het bed, er toe behoorende. Εὐναία, als εὐνή.

Εὔνια, τὰ, leger, bed.

Εὐνέω, εὐνάω en εὐνάζω, ik breng te bed, doe insluimeren; ik doe bedaren; ik stil; *med.* ik ga te bed; σὺν τινὶ, ik slaap bij iemand.

Εὔνημα, τὸ, slaap, bijslaap; als εὐνή.

Εὐνέτης, van εὐνέω en εὐνατὴρ (van εὐνάω), ὁ, man, echtgenoot; *fem.* εὐνέτις en εὐνάτειρα.

Εὐναστὴρ, εὐναστὴς, εὐνάστωρ, (van εὐνάζω), ook wel εὐνατὴρ en εὐνάτωρ (van εὐναω), die naar bed brengt; die naar het bruidbed geleidt; *metaph.* die bedaart, stilt; 2) van εὐνάζομαι, hij

die slaapt; bijslaper, echtgenoot. *Fem.* εὐνα-στρία en εὐνάτειρα.

Εὐναστήριον, τὸ, en εὐνατήριον, τὸ, slaapstede bed; *poet.* gade.

Εὐνηστὴρ, εὐνητὴρ en εὐνήτωρ (van εὐνέω), die naar bed brengt, doet inslapen; 2) slaper, bedgenoot. *Fem.* εὐνηστρία en εὐνήτειρα. Εὐνηστὴρ χιτὼν, slaaprok, nachtrok.

Κατευνάζω en - νάω, ik breng te bed, doe inslapen, breng tot rust; ik doe bedaren, ik stil.

Ὅμευνος en ὁμευνέτης, die bij-, zamenslaapt, bedgenoot, echtgenoot. *Fem.* ὅμευνις, ἡ, en ὁμευνέτις, gade.

Σύγευνος, συνεύνιος, συνευνέτης, als ὅμευνος, ὁμευνέτης· σύνευνις, ἡ, en συνευνέτις, als ὅμευνος, ἡ, en ὁμευνέτις.

Συνευνάζω, ik laat zamenslapen, geef ten huwelijk; *med.* ik slaap bij, zamen.

Εὔνουχος, ὁ, kamerling (van εὐνὴ en ἔχω); gesnedene.

Εὐνουχίας, ὁ, gesneden; onvruchtbaar.

Εὐνουχίζω, ik ontman; *neutr.* ik ben een gesnedene.

Ἄωτον, τὸ, (ook ἄωτος, ὁ), de bloem, bloesem, (van ἄω, ik wasem); *metaph.* de bloem, het beste van iets, οἰὸς ἄωτον, de fijne schaapswol.

Ἀωτεύω en ἀωτέω, ook met ὕπνον, ik geniet eenen aangenamen, gezonden slaap; ik slaap.

B.

Βαβαὶ, uitroepingswoord van verwondering, ei! Het is het Latijnsche *papæ*, van waar men ook vindt παπαί. Men vindt ook βαβαὶ βαβαιάξ. Ook wordt het met een *Genitivus* geconstrueerd, b. v. βαβαὶ τῆς εὐδαιμονίας, he! welk een geluk.

Βάζω, ik praat, spreek, *fut.* σω en ξω. Ook βαβάζω en βάσκω.

Βάξις, ἡ, het spreken, de woorden, gerucht.

Ἀβακὴς, ὁ, ἡ, sprakeloos, stom, stil, zacht. *Adv.* ἀβακέως.

Ἀβακέω, ik ben sprakeloos, ik ben dom, stomp, onwetend. Van daar

Ἀβακήμων, als ἀβακής.

Ἀβακίζω, als ἀβακέω.

Βαθὺς, εῖα, ὺ, diep; in vele beteekenissen, b. v. βαθεῖα φάλαγξ, op eene gedrongene slagorde; βαθεῖα ὕλη, digt geboomte; βαθὺς πώγων, een sterke baard; ook *metaph.* βαθὺ γῆρας, hooge ouderdom; βαθὺς ὕπνος, βαθεῖα εἰρήνη, diepe slaap, vrede, βαθὺς κλῆρος, groote bezitting, βαθὺς ὄρθρος, de zeer vroege morgen, enz. *Compar.* βαθύτερος en βαθύων, *poet.* βάσ-

σων. *Superl.* βαθύτατος en βάθιστος. *Adv.* βαθέως.

Βάθος, τὸ, diepte, in alle beteekenissen van βαθύς, b. v. τὸ βάθος τῆς ἡλικίας, de diepte der jaren, d. i. de hooge ouderdom, enz. ook hoogte.

Βαθύτης, ἡ, diepte.

Βαθύνω, ik diep uit, maak diep, ik hol uit.

Βάθυνσις, ἡ, het uitdiepen, uithollen.

Βένθος, τὸ, als βάθος. Βένθεα θαλάσσης, de bodem der zee.

Ἀβαθής, ὁ, ἡ, ondiep.

Zamenstellingen zijn, b. v.

Βαθύβουλος, ὁ, ἡ, diepdenkend, diepzinnig, schrander, doordringend van verstand.

Βαθύδοξος, ὁ, ἡ, hoogberoemd.

Βαθύσκιος, ὁ, ἡ, digt beschadigd.

Βαιὸς, ὰ, ὸν, klein, gering, weinig; ook ἀβαιὸς en *Jonice* ἠβαιὸς. βαιὸν, weinig; βαιὸς ἰδεῖν, klein van gestalte.

Βάϊον, τὸ, en βάϊς, ἡ, palmtak, blad.

Βαίτα, ἡ, een herderspij, boerenkleed, pels.

Βάκχος, ὁ, Bacchus, v. d. de wijn; 2) die het feest van Bacchus mede viert, Bacchant; *fem.* βάκχη, zij die dat feest mede viert, als eene bezetene rondloopt.

Βακχεύω, (ook βακχιάζω) ik vier het feest van Bacchus; ik ben als bezeten, in geestvervoering, razernij, handel als een Bacchant, van βακχεὺς, zoo veel als βάκχος.

Βακχευτὴς, ὁ, en βακχεύτωρ, Bacchant; 2) de bezetene, de in geestvervoering, razernij zijnde; ook βακχειώτης.

Βάκχευσις, ἡ, het vieren van een Bacchus-feest. Ἐκβακχεύω, ik breng tot de dolheid, razernij van een' Bacchant; 3) *neutr.* en *med.* ik geraak in die woede, (ἐπὶ τινὶ, tegen iemand) ik wordt razend verliefd; (τί).

Βακχεῖος, εία, εῖον, Bacchus of zijn feest betreffend; Bacchantisch; Βακχεῖον, τὸ, de tempel van Bacchus; βακχεῖα, τὰ, eene offerhande aan Bacchus; βακχεία, ἡ, ook βακχία, feest van Bacchus, handelwijze eener Bacchante; ook βακχιὰς, ἡ.

Βακχικὸς, ἡ, ὸν, βακχιακὸς, ἡ, ὸν, en βάκχιος, ὁ, ἡ, Bacchantisch; razend, bezeten, in geestvervoering zijnde.

Βαλανεῖον, τὸ, het bad, de badplaats, het badwater, van

Βαλανεὺς, ὁ, die baadt; ook βαλανείτης, van waar *fem.* βαλανεύτρια, ook βαλανὶς en βαλάνισσα.

Βαλανεύω, ik maak een bad gereed, bezorg het; ik ben bedienaar van het bad (βαλανεύς).

Βάλανος, ἡ, de eikel; ook elk voorwerp, dat de gedaante eener eikel heeft, v. d. dadel; ook een werktuig, om de deur te sluiten (*pessulus*).

Βαλανόω, ik breng in de gedaante eener eikel; ik sluit (de deur) met den βάλανος, (*pessulum ostio obdo, Terentius*).

Βαλανίζειν δρῦν, den eikenboom schudden, dat er de eikels afvallen.

Βαλανώδης, ὁ, ἡ, eikelaardig, eikelvormig.

Βαλανάγρα, ἡ, was eene soort van sleutel of haak, waarmede men om de deur te openen den βάλανος uit dat gat haalde, waarin hij door de grendel gestoken was, om de deur van binnen te sluiten, (dat gat nu heet βαλανοδόκη).

Βαλάντιον, τὸ, buidel, zak, geldbuidel. *Dim.* βαλαντίδιον.

Βαλαντιοτόμος, ὁ, beurzensnijder, (van τέμνω). Βαλαντιοτομέω, ik ligt de beurs uit den zak.

Βάλλω, ik werp, ik gooi; ik tref (met de werpspies; *eminus*), ik versla; ik laat vallen; δάκρυα βάλλειν, tranen storten; ik leg, leg aan, doe aan (als een kleed); ἐπὶ θυμῷ τὶ τινὶ, ik geef iemand iets in het hart, breng hem op eene gedachte, v. d. het *med.* βάλλομαι τὶ ἐνὶ φρεσὶ, ik neem iets in mijn hart, ter harte, overdenk het, overleg. Βάλλ' ἐς κόρακας, loop naar de galg, naar den duivel, *abi in malam rem.* Andere formen zijn βάλω, βαλέω, βαλλέω, βλέω, βλῆμι.

Βλήδην, *adv.* als werpend.

Βλητὸς, ἡ, ὸν, geworpen, getroffen; bedwelmd.

Βλητίζω, (ook βλητεύω) ik werp neer, overweldig.

Βλῆμα, τὸ, de worp, scheut; de pijl; wond.

Βλητὴρ, ὁ, hij, en βλήτειρα, zij, die werpt.

Βολὴ, ἡ, de worp, het treffen, de verwonding; *metaph.* b. v. ὀφθαλμῶν, blik der oogen, ἡλίου, zonnestralen.

Βόλος, ὁ, worp; ook het uitwerpen van het net, van daar vangst.

Βολέω, ik werp.

Βολὶς, ίδος, ἡ, alles, wat men werpt, b. v. pijl, werpspies, dieplood; ἀστραπῶν βολίδες, het schieten der bliksems.

Βολίζω, ik werp het dieplood uit.

Βόλιτον, τὸ, en βόλιτος, ὁ, (*Att.* voor βόλβιτον, τὸ, en βόλβιτος, ὁ,) uitwerpsel, mest, drek. Βολίτινος, ίνη, ινον, van mest.

Βολεὼν, ὁ, de plaats, waar men iets neer werpt, b. v. σιτοβολεὼν, korenmagazijn; ook mestvaalt.

Βαλλίζω, ik werp, slinger (de voeten) dikwijls heen en weer, v. d. ik huppel, ik dans.

Βαλλισμὸς, ὁ het huppelen, dansen.

Βέλος (van de *forma* βέλω), elk werptuig (*telum*), b. v. pijl, slingersteen; *metaph.* schittering des bliksems, van het vuur enz.

Βελίτης κάλαμος, pijlriet.

Βελόνη, ἡ, de spits, punt.

Βέλεμνον, τὸ, pijl, geschut.

Ἀμφιβάλλω, ik werp om, doe om, trek aan (eenen anderen); *med.* ik doe (mij zelve) om, trek aan (τί, b. v. κυνέην, ξῖφος); 2) ik twijfel, betwijfel; *neutr.* van eene zaak, die anders uitvalt.

Ἀμφίβλημα, τὸ, het omgedane kleedingstuk.

Ἀμφίβληστρον, τὸ, 1) als ἀμφίβλημα. 2) visschersnet.

Ἀμφιβληστρεύω, ik visch met een treknet.

Ἀμφιβολεὺς, ὁ, die met een treknet vischt.

Ἀμφίβολος, ὁ, ἡ, eig. zich naar beide kanten werpende, (aan beide kanten getroffen); v. d. wankelend, onbestendig, onzeker, dubbelzinnig; (mogelijk is het eigenlijk, waar iets (een bedeksel) omgeworpen, om heen geslagen is, van daar onduidelijk, niet wel zigtbaar, onbepaald, enz.) Ἀμφιβόλος. dubbeld treffend. *Adv.* ἀμφιβόλως.

Ἀμφιβολία, ἡ, dubbelzinnigheid; de toestand van iemand, die in het naauw zit.

Ἀναμφίβολος, ὁ, ἡ, niet onzeker, ondubbelzinnig, gewis.

Ἀναβάλλω, ik werp in de hoogte; ik werp op, b. v. dobbelsteenen, v. d. ik waag, stel in de waagschaal; ik hef op, b. v. ἐπὶ τὸν ἵππον, ik help te paard; τὸν ἱπποβάτην, ik ligt den ruiter uit den zadel; ik stel uit, verschuif; *med.* ik maak een *prœludium*, ik vang aan; ἀναβάλλεσθαι, zich omwerpen, omslaan, in het bijzonder, zijn overkleed opbeuren.

Ἀνάβλησις, ἡ, het uitstellen, uitstel, verschuiven.

Ἀναβλητικῶς, *adv.* met uitstel.

Ἀναβληδὸν, *adv.* b. v. ἐνδύεσθαι, zich de kleêren om het lijf gooijen.

Ἀναβολὴ, ἡ, het opwerpen, opwerpsel; het uitstel; het gewaad, kleed, mantel.

Ἀναβολικῶς en ἀναβολάδην, *adv.* als ἀναβλητικῶς.

Ἀναβολαῖον, τὸ, wat men (zich) omwerpt, gewaad, mantel.

Ἀναβολεὺς, ὁ, de rijdknecht, die te paard helpt, (zie ἀναβάλλω).

Ἀντιβάλλω, ik werp tegen, te gemoet; ik werp in de plaats, ik houd tegen aan, d. i. ik vergelijk; λόγους ἀντιβάλλειν, woorden wisselen.

Ἀντιβολὴ, ἡ, het tegenwerpen; het tegen aanhouden en vergelijken; het bejegenen; het smeeken, bidden.

Ἀντιβολέω, ik werp tegen, te gemoet; *neutr.* ik ga te gemoet, ik ontmoet (τινί); ik erlang, ik neem deel (τινός, aan iets) (vergelijk ἀντάω); ik bid, ik smeek (τί).

Ἀντιβολία, ἡ, en ἀντιβόλησις, ἡ, als ἀντιβολή.

Ἀποβάλλω, ik werp af, werp weg; ik verwerp; ik verkoop iets voor spotprijs, te geef (gelijk *projicio*); ik laat vallen; ik verlies.

Ἀπόβλημα, τὸ, het weggeworpene, verworpene.

Ἀπόβλητος, ὁ, ἡ, weggeworpen, verworpen, verwerpelijk.

Ἀποβολὴ, ἡ, het wegwerpen, verwerpen; verzwendelen; verlies.

Ἀποβολιμαῖος, die gaarne wegwerpt, weggeworpen wordt.

'Αποβολεὺς, ὁ, de wegwerper, b. v. ἀσπίδος.
Προσαποβάλλω, ik verlies nog daarenboven.
'Ασπιδαποβλὴς, ῆτος, ὁ, (van ἀσπίς. zie ἀποβολεύς), die (uit vrees) zijn schild (in den slag) wegwerpt.

Διαβάλλω, ik werp, breng, trek doorheen, v. d. ik zet over; *neutr.* ik trek over; τινὰ, ik spreek kwaad van iemand, ik belaster, ik verklaag; ik overreed (met schoonschijnende woorden), ik misleid.
Διαβολὴ, ἡ, beschuldiging, aanklagt, belastering.
Διαβολία, ἡ, lastering. Διαβολικὸς, ἡ, ὸν, lasterend.
Διαβόλος, ὁ, beschuldiger, aanklager, lasteraar; *adj.* lasterzuchtig; *adv.* διαβόλως.
Εὐδιάβολος, ὁ, ἡ, gemakkelijk te belasteren: gemakkelijk om ten kwade uitgelegd worden.
Εὐδιάβλητος, ὁ, ἡ, als εὐδιάβολος.
'Αδιάβλητος, ὁ, ἡ, op wien niets te zeggen valt, onberispelijk.

Εἰσβάλλω, ik werp in; *neutr.* ik breek in, ik val in, doe een' inval; van eene rivier, ik stort mij in.
Εἰσβολὴ, ἡ, het inwerpen; indringen; inval; toegang, pas; het begin, de aanvang.
Δυσείσβολος, ὁ, ἡ, moeijelijk, en εὐείσβολος, gemakkelijk om in te dringen.
Παρεισβάλλω, ik werp, en *neutr.* ik val, dring van ter zijde, ter sluiks in.

'Εκβάλλω, ik werp uit, stoot uit; δάκρυ, ik stort een' traan; ἔπος, ik laat mij een woord ontvallen; ik verwerp, leg te vondeling; *neutr.* ik ontspring; ik stort uit (van eene rivier).
'Εκβολὴ, ἡ, uitwerping; ἐκβολὴ δακρύων, gestorte tranen; σίτου, het uitschieten van het graan; ποταμοῦ, uitstorting, mond eener rivier; afwijking, b. v. λόγου. verrekking b. v. ἄρθρου.
"Εκβλητος, ὁ, ἡ, uit-, weggeworpen, niets waardig.
"Εκβολος, ὁ, ἡ, aan land geworpen (*ejectus*); weggeworpen; afgedreeven (van eene vrucht), ontijdig, niet voldragen (van eene miskraam).
'Εκβόλιμος en ἐκβολιμαῖος, weggeworpen; afgedreven, niet voldragen.
Διεκβάλλω, ik werp ergens doorheen uit; ik zet over; ik ga, trek over, door.
Διεκβολὴ, ἡ, het doorheen werpen; het overzetten; overgang, doortogt.

'Εμβάλλω, ik werp op, in; ik leg in, op, ik steek, schuif in, tusschen in (*injicio*); ik gewaag van ter zijde; *neutr.* ik ga in, doe eenen inval.
"Εμβλημα, τὸ, ingelegd stuk.
"Εμβλησις, ἡ, het inwerpen; het inleggen.
'Εμβολὴ, ἡ, het inwerpen; het indringen, de inval; de plaats, waardoor men den inval doet, ingang, mond, pas; de aanvang.
Δυσέμβολος, ὁ, ἡ, moeijelijk, en εὐέμβολος, gemakkelijk, om er eenen inval in te doen.
'Εμβολὰς, ἡ, rijsje, om boomen te enten.
"Εμβολος, ὁ, en ἔμβολον, τὸ, alles, wat men ergens

in steekt, stop, grendel, stamper, ook de ingestoken metalen sneb (*rostrum*) van een oorlogschip; van daar, *οἱ ἔμβολοι*, het openbare spreekgestoelte te Rome (*rostra*); ook eene als eene wig geformeerde slagorde.

Ἐμβόλιμος en ἐμβολιμαῖος, ingeschoven, ingelascht; om in te steken.

Ἐμβολισμὸς, ὁ, het inschuiven, inlasschen.

Διεμβάλλω, ik werp, steek, plaats (ergens) door heen (διὰ) in.

Ἐπεμβάλλω, ik werp, plaats nog daarenboven in, ik doe bij, voeg toe.

Παρεμβάλλω, ik schuif, plaats, steek tusschen in; ik plaats in slagorde; *neutr.* ik kom met het leger; ik sla het leger neer.

Ἐπιβάλλω, ik werp, zet, plaats op, b. v. het zegel, *σφραγῖδα*, ik leg op, b. v. *ζημίαν*, boete; *neutr.* ik maak mijn werk van iets (*τινὶ*), ik let op iets, geef acht op iets; ik leg de hand aan iets, ik bemoei mij, b. v. *πράγμασι*, met staatszaken; ik ga op (iets) los, ik stort op in; ook wordt het gebruikt van de toedragt eener zaak; *τόδε μοι ἐπιβάλλει*, dit gaat mij aan, betreft mij; *τὸ ἐπιβάλλον μοι μέρος*, het mij toekomende deel; *med.* ἐπιβάλλομαι, ik maak mijn werk (*τινὶ*, van iets), ik vat aan; ik streef, (*τινὸς*, naar iets); ik leg op mij, (b. v. *ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος*, van den buit op (zijne schouders) leggende), v. d. ik trek aan.

Ἐπίβλημα, τὸ, het op-, overheen geworpene, opgelegde; gewaad, kleedingstuk, deksel; aangezet stuk tot sieraad; bijvoegsel.

Ἐπίβλητος, ὁ, ἡ, (*Att.* ook ἐπιβλής), opgeworpen, opgeplaatst; bijgekomen, bijgevoegd. Ἐπιβλής, *subst.* ὁ, houten schuif, grendel om de deur te sluiten, Homerus Il. Ω. 458.

Ἐπιβλήδην, *adv.* door opwerpen, opleggen; bijvoegender wijze.

Ἐπιβολὴ, ἡ, oplegging; bijvoegsel; opmerking; onderneming, aanvang, voornemen; aanslag; ook het opgelegde.

Ἐπιβολαῖον, τὸ, eig. oplegsel, d. i. gewaad, kleed.

Ἐπίβολος, en ἐπήβολος, ὁ, ἡ, deel hebbende, bezittende, *τινὸς*, b. v. *φρενῶν ἐπήβολος*, die bij zijn verstand is; 2) bijkomende; 3) voor aan gezet; 4) geschikt, passend.

Καταβάλλω, ik werp af, neer, naar beneden; ik ruk neer; ik versla; ik verstoor; ik leg neer, betaal; ik laat neerhangen, ik hang uit; *εἰς φόβον*, ik zet in vrees; *med.* ik maak een aanvang, leg den grond, ik sticht.

Κατάβλημα, τὸ, het neergelegde, de grondslag; wat men laat neerhangen, de voorhang.

Καταβλής, als ἐπιβλής, *subst.*

Καταβλητικὸς, ἡ, ὸν, ter neer werpend.

Καταβολὴ, ἡ, grondslag, aanleg, grond, begin, aanvang; het verslaan; de betaling; het ter neer werpen.

Καταβολεὺς, ὁ, de grondlegger, stichter; de betaler, betaalman.

Κατάβολος, ὁ, de plaats, waar men het schip voor anker legt, reê; zeehandelstad.

Καταβολὴ, ἡ, eene soort van Haauwte.

Ἐπικαταβάλλω, ik laat nog daarbij neerhangen.

Μεταβάλλω, eig. ik werp om, ik verplaats, zet om; v. d. ik verander, verwissel, ik keer om, b. v. het land bij het ploegen, ik wend, b. v. den rug; *med.* ik verander mij, ik verwissel, verruil; *neutr.* ik verander, verkeer, ik ontaard, ik verhuis.

Μετάβλητος, ὁ, ἡ, omgezet, veranderd, veranderlijk.

Μεταβλητικὸς, ἡ, ὸν, tot omzetting, verandering, verwisseling, behoorend, geschikt, enz. v. d. μεταβλητικὴ (verst. τέχνη), de handel van eenen μεταβολεύς.

Μεταβολὴ, ἡ, het omzetten, de ruiling; verandering. Ook μεταβολία, ἡ, van

Μετάβολος, ὁ, ἡ, veranderlijk; als ook

Ἀμετάβολος, ὁ, ἡ, en ἀμετάβλητος, ὁ, ἡ, onveranderlijk.

Ἀμεταβλησία, ἡ, onveranderlijkheid.

Εὐμετάβλητος, ὁ, ἡ, gemakkelijk te veranderen, om te zetten.

Μεταβολεὺς, ὁ, die (waren) omzet; die in het groot van een' koopman (ἔμπορος) inkoopt, en aan anderen weêr verkoopt, kramer.

Παραβάλλω, ik werp naast, voor (iemand) heen; ik houd voor, ik toon; ik breng bij, zet neven, ik zet bij, b. v. geld in het spel, v. d. ik waag, begeef mij in gevaar, (ook in *med.*) breng in gevaar; ik vergelijk; ik leg neer, vertrouw aan; ik werp ter zijde, b. v. τῷ ὀφθαλμῷ, ik sla de oogen zijdwaarts, ik zie scheel, schuins: *med.* ik werp mij op de zijde, d. i. ik rust, ook ik leg ter zijde, ik veracht; *neutr.* ik ga naar toe, ik nader; ik trek over, ook *act.* ik breng over.

Παραβλήδην, *adv.* eig. van ter zijde ingeworpen; d. i. als ware het zonder bedoeling, iets tusschen zijne woorden invoegende. Ook παραβολάδην.

Παράβλημα, τὸ, het voorgeworpene; voorhangsel.

Παράβλητος, ὁ, ἡ, voorgeworpen; vergeleken, vergelijkelijk.

Παραβολὴ, ἡ, plaatsing naast elkander; vergelijking, gelijkenis; het wagen, waagstuk.

Παράβολος, ὁ, ἡ, waaghals, vermetel; gevaarlijk, *adv.* παραβόλως; ook plotseling. Het *adv.* παραιβόλα (*Jon.* voor παράβολα) staat bij Homerus alleen.

Περιβάλλω, ik werp om, ik leg om heen, ik doe om, b. v. δέσμα, ἱμάτια, v. d. περιβάλλομαι, ik omgeef mij, b. v. ξίφος, omgord mij met een zwaard, ik omgeef, omsingel; ik omarm, omvat, ik sluit in; ik erlang, (vooral in *med.*)

ik overtref (bij Homerus); *neutr.* ik rijd om, jaag om, bij Homerus.

Περίβλημα, τὸ, wat men zich omwerpt, mantel, kleed, schort.

Περιβολὴ, ἡ, het omdoen, omgeven, omarmen; ook bekleedsel, gewaad, opschik, ook muren; de streving; onderneming, ontwerp, plan; het omsingelen, van rondsom insluiten, de omvang, cirkel, omtrek.

Περιβόλαιον, τὸ, als περίβλημα.

Περίβολος, ὁ, de omvang, omtrek, b. v. muur, heining; ook de omheinde, ingeslotene plaats, perk, hof.

Προβάλλω, ik werp voor, weg; προβάλλουσι σφέας αὐτούς, zij laten den moed geheel zakken; ik leg voor, geef op, b. v. eene vraag; πρόβαλλε σεαυτῷ, stel u voor; ik breng voor; *med.* ik breng voor, b. v. μάρτυρας, ik breng getuigen (voor mij) bij, (*produco testes*), voer getuigen aan; ik stel mij voor; ik houd (voor mij) vooruit, b. v. eene lans, schild, (van daar προβεβλημένος, omzigtig, voorzigtig); ik werp van mij, v. d. ik verafschuw; ik geef, wend voor; ik overtref (τινός); ik klaag aan.

Πρόβλημα, τὸ, het voorgeworpene, voorgeplaatste, beschutting, voormuur, bolwerk, schans, zoo wel eigenlijk, als overdragtelijk; het uitstekende, uitstek, v. d. het in den weg staande, hindernis; het voorgelegde, opgelegde, opgegevene, vraagstuk, opgave; (v. d. moeijelijke toestand); het voorgeven, voorwendsel. *Dim.* προβλημάτιον, τό.

Προβλὴς, ὁ, ἡ, voorgeplaatst, vooruitstaande, vooruitstekende.

Πρόβλητος, ὁ, ἡ, weggeworpen, voorgeworpen.

Προβολὴ, het voorwerpen, wegwerpen; het voor (zich) houden (van iets tot afwering), beschutting; het vooruitstekende, b. v. de oever, een veld; een voorwendsel, eene geregtelijke aanklagt.

Προβόλιον, of προβόλαιον, τὸ, hetgeen men voor (zich) houdt, b. v. tot verdediging; v. d. een geweer, schild, harnas, enz.

Πρόβολος, ὁ, ἡ, vooruitstekend, of staande; *subst.* eene vooruitstekende klip; verdediging, beschutting.

Προσβάλλω, ik werp toe, voeg bij; ik werp (de oogen) op (iets); ik geef van mij af, b. v. reuk, v. d. met den *Genit.* naar iets rieken, προσβάλλει ἰχθύων, t. w. ὀσμὴν, het riekt naar visch; *neutr.* ergens naar toe gaan, aanvallen en wel vijandelijk, aanlanden.

Προσβολὴ, ἡ, het bijwerpen, bijvoegen, op (iets) werpen, v. d. προσβολὴ ὀμμάτων, een blik of opslag der oogen; het omhelzen, omarmen, bij Euripides; een aanval: het aankomen, aanlanden (van een schip); het opkomen (der zon).

Συμβάλλω, ik werp of breng te zamen (iets), v. d. vereenigen, verzamelen; λόγους τινὶ, met iemand gesprek voeren, iets afspreken, overeenkomen omtrent iets, ook zonder λόγους; te zamen stellen, vergelijken; v. d. gissen, raden, vatten, begrijpen (bijz. in 't *med.*); vereenigen, d. i. bevredigen,

verzoenen (den een met den ander); *τινὶ*, zich met iemand verbinden, een verdrag met iemand maken, *χρήματα συμβάλλειν τινι*, handel met iemand drijven; te zamen brengen, tegen elkander aanhitsen, b. v. *ἄνδρας φίλους*; te gemoet komen *τινὶ* en *πρός τινα*, aan iemand (v. d. *ὁ συμβεβλημένος*, *obvius*); strijden, slag leveren met iemand; *med.* *συμβάλλομαι πρὸς* of *εἴς τι*, tot iets bijdragen, iemand of iets helpen, bevorderen.

Συμβολὴ, ἡ, het zamenvoegen, vereenigen; eene voege of naad; het slag leveren, een gevecht; het aandeel, gelag.

Σύμβολος, ὁ, die met iemand zamen komt, iemand te gemoet komt (*obvius*); *neutr.* *σύμβολον*, τὸ, een teeken, waaruit men iets opmaakt, een voorteeken (*omen*); een afgesproken teeken, merk, leus; een teeken van gastvrijheid (*tessera hospitalitatis*); een zegel, signet; handgeld, bij een kontrakt van koop; afspraak, overeenkomst, verdrag.

Ἀσύμβολος, ὁ, ἡ, die niets bijbrengt, geen aandeel geeft, onnut.

Δυσξύμβολος, ongezellig; en

Εὐξύμβολος, gezellig, spraakzaam.

Συμβόλαιον, τὸ, hetzelfde als *σύμβολον*.

Συμβολικὸς, ἡ, ὸν, wat tot het *σύμβολον* behoort, figuurlijk, raadselachtig. *Adv.* *συμβολικῶς*.

Ὑπερβάλλω, over (iets) heen werpen (*superjicio*), b. v. over een doelwit, d. i. er voorbij; (zich) d. i. over iets heen gaan, overklimmen (eenen berg); v. d. overtreffen, *τινὰ*, iemand; *neutr.* overmatig groot zijn, te boven gaan, *ὑπερβάλλουσα ἀδικία*, eene alles te boven gaande onregtvaardigheid; overvallen, *μή με ὑπερβάλῃ γῆρας*, op dat de ouderdom mij niet overvalle, verrasse; *med.* *ὑπερβάλλομαι*, uitstellen.

Ὑπερβαλλόντως, *adv.* ook *ὑπερβεβλημένως*, en *ὑπερβλήδην*, en *ὑπερβολάδην*, boven mate.

Ὑπέρβλητος, ὁ, ἡ, voortreffelijk, uitmuntend.

Ἀνυπέρβλητος, ὁ, ἡ, onovertreffelijk, onoverwinnelijk. *Adv.* *ἀνυπερβλήτως*.

Ὑπερβολὴ, ἡ, het overheen werpen, of overheen gaan, voortreffelijkheid; overmaat, het overdrevene, overbodige (b. v. *κακίας*); uitstel.

Ὑποβάλλω, ik werp, leg, schuif onder (iets); *τί τινι*, ik geef iemand iets aan de hand, herinner iemand iets; ik val in de reden, neem het gesprek op, beantwoord, ik werp voor, b. v. *τοῖς θηρίοις*, aan de dieren; *med.* (iets) onder zich leggen, zich (iets) aanmatigen, (iets) onderschuiven of steken, b. v. valsche waar.

Ὑποβολὴ, ἡ, het onderleggen, werpen, schuiven; eene herinnering; waarschuwing. *Adv.* *ὑποβλήδην*.

Ὑποβολεὺς, ὁ, die iemand iets ingeeft, herinnert, inblaast, aanraadt.

Ὑπόβλητος, ὁ, ἡ, ook *ὑποβολιμαῖος*, α, ον, ondergestoken, onecht. *Adv.* *ὑποβλήτως*.

Βάλσαμον, τὸ, balsem, v. d. het *adj.* *βαλσαμώδης*.

Βαμβαίνω, ik stamel, spreek onduidelijk; ik klappertand, van vrees (HOM. Il. K, 375) of van koude.

Βαμβάλω, 't zelfde als βαμβαίνω, bij MOSCHUS Id. III, 6. waar verkeerdelijk λάμβανε gelezen wordt.

Βάπτω, *fut* βάψω, ik doop, doop in; doop onder; ik doop in (de verw), v. d. ik verw; ik wasch; ook ik schep of put; βάπτεσθαι, zinken (van een schip), verdrinken.

Βάμμα, τος, τὸ, hetgeen, waarin men iets doopt, saus, sop, verw. *Dimin.* βαμμάτιον, τό.

Βαπτὸς, ἡ, ὀν, ingedoopt, geverwd.

Βαπτίζω, ik doop in, doe verdrinken, of zinken, b. v. in 't ongeluk, in schulden; ik schep.

Βάπτισμα, τὸ en βαπτισμὸς, ὁ, eene afwassching, indompeling, de doop. Ook βάπτισις, ἡ.

Βαπτιστὴς, οῦ, ὁ, hij die indoopt, v. d.

Βαπτιστήριον, een bad, waschvat.

Βαφὴ, het indoopen, v. d. verw, kleur; *metaph.* een vlak; v. d. het zameng.

Ἄβαφος, ὁ, ἡ, ongeverwd.

Ἐμβάπτω, ik doop in.

Ἔμβαμμα, τὸ, saus; als βάμμα.

Βάραθρον, τὸ, (*Ion.* βέρεθρον, bij HOMERUS) eene groef, sloot, diepte, kolk, afgrond; bijzonderlijk te Athene, de plaats waar de ter dood veroordeelden ingeworpen werden; *metaph.* het verderf.

Βάρβαρος, in eene vreemde taal sprekende; slechtsprekend; die uitlandige, vreemde zeden heeft; v. d. onwetend, onbeschaafd, ruw; een barbaar, vreemdeling, voornamelijk van de Persen gebruikelijk.

Βαρβαρίζω, zich als een uitlander gedragen, den vreemdeling uithangen, navolgen; slecht spreken of schrijven; het met de vreemdelingen houden, hen begunstigen.

Βαρβαριστὶ, op eene vreemde wijze.

Βαρβαρικὸς, ἡ, ὀν, uitlandig, vreemd.

Βαρβαρόω, ik maak woest, onbeschaafd; ik onderwerp aan de barbaren, en v. d. 't zamengestelde

Ἐκβαρβαρόω, in de laatstgem. beteekenis, bij ISOCRATES.

Βαρβαρόφωνος, en - φωνέω; zie beneden op φωνή.

Βάρβιτος, ὁ, ἡ, en βάρβιτον, τὸ, een muzijkinstrument met verscheiden snaren, eene lier.

Βάρις, ιος, en ιδος, ἡ, eene soort van Egyptisch schuitje, bij HERODOTUS; in 't algemeen eene schuit, schip.

Βάρος, εος, τὸ, last, gewigt, zwaarte; bezwaarlijkheid, kommer; aanzien, deftigheid, waardigheid, ernsthaftigheid; magt, invloed.

Βαρὺς, εῖα, ὺ, zwaar; bezwarend, lastig; schadelijk, ongezond, b. v. lucht; gewigtig, ernstig, standvastig, v. d. vermogend, invloed hebbende; sterk, b. v. een mensch, een geluid; dom, grof, lomp.

Βαρέω, *fut.* βαρήσω, en βαρύνω, *fut.* βαρυνῶ, ik druk, belast; bezware; en de zameng.

Ἐπιβαρέω, en

Καταβαρέω, in dezelfde beteekenis.

Καταβαρὴς, έος, ὁ, ἡ, zeer zwaar.

Βαρέως, *adv.* zwaar, lastig, langzaam.

Βαρύτης, ητος, ἡ, zwaarte, gewigt; bezwaarlijkheid, zwaarmoedigheid.

Ἀβαρὴς, έος, ὁ, ἡ, niet zwaar, ligt; niet bezwarend.

Βάσανος, ἡ, een proefsteen, toetssteen; beproeving; onderzoek; de pijnbank, v. d. in 't algemeen eene pijn of kwaal; proef, bewijs van iets.

Βασανίζω en βασανεύω, ik toets; onderzoek door middel van de pijnbank; v. d. in 't algemeen, beproeven, onderzoeken, ook kwellen.

Βασανισμὸς, ὁ, het onderzoek, de beproeving, pijniging, kwelling.

Βασανιστὴς en ὴρ, ὁ, die beproeft, pijnigt, een onderzoeker.

Ἀβασάνιστος, onbeproefd, en het *adv.* ἀβασανίστως.

Βασιλεὺς, έως, ὁ, een koning, heerscher, v. d. de *compar.* βασιλεύτερος, koninklijker, en de *superl.* βασιλεύτατος, zeer koninklijk. *Foem.* βασίλεια, ἡ, eene koningin, ook βασίλισσα, ἡ. En het *dimin.* βασιλίσκος, ὁ, een koningje; 2) een winterkoningje, zeker vogeltje; 3) eene pronk- of gedenknaald.

Βασίλειος, ὁ, ἡ, *Ion.* βασιλήϊος, ook βασιλικὸς, ἡ, ὸν, koninklijk. Βασιλεία, ἡ, de koninklijke waardigheid; een koningrijk. Βασίλειον, τὸ, ook βασιλικὴ, ἡ, verst. οἰκία, het koninklijk paleis.

Βασιλεύω, *fut.* εύσω, met den *Genit.* τινὸς, heerschen over iets.

Βασιλευτὸς, ἡ, ὸν, geschikt om te beheerschen; van daar 't zameng.

Ἀβασίλευτος, ὁ, ἡ, aan geenen koning, of koninklijk gebied onderworpen; en het *adv.* ἀβασιλεύτως, zonder koninklijk gebied.

Ἐμβασιλεύω, met den *Dat.* bij HOMERUS, gebied voeren, koning zijn onder (een volk), staat eigenlijk voor βασιλεύω ἐν, met een volgenden *Dat.*

Βασκαίνω, *fut.* ανῶ, 1) ik betoover, begoochel; 2) ik benijd; belaster.

Βάσκανος, ὁ, ἡ, een betooveraar; benijder; lasteraar, kwaadspreker.
Βασκανία, ἡ, betoovering; laster, nijd.

Βάτος, ἡ, eene doornstruik, distel; v. d. het *adj.* Βατόεις, en βατώδης, doornachtig.

Βάτραχος, ὁ, een kikvorsch.

Βαΰζω, *fut.* ξω, blaffen, eigenlijk, βαῦ, βαῦ, roepen.

Βαῦνος, ὁ, een oven, schoorsteen. Hieruit, en uit het *verbum* αὔω aansteken, zamengesteld.

Βάναυσος, ὁ, als het ware βαύναυσος, eigenlijk, die den oven aansteekt, aanblaast; v. d. al wie voor het vuur werkt, een smid; en in 't algemeen, een handwerksman; 2) onedel, gering, slecht; v. d. βάναυσος τέχνη, ἔργον βάναυσον, (*ars illiberalis, opus illiberale*), onedele, slaafsche arbeid, of handwerk, wordt tegen overgesteld aan de vrije kunsten (*artibus liberalibus, operi liberali*).
Βαναύσως, *adv* laag, onedel.
Βαναυσία, handwerk; 2) weelderige pracht en verkwisting; 3) de schutterij.
Βαναυσικὸς, tot een laag, onedel handwerk geschikt, daarin bedreven.
Βαναυσουργία (van ἔργον), handwerk; zie boven.

Βάω, βῆμι, *primitiva forma, in praes.* niet meer in gebruik (misschien ook oudtijds βέω, βείω, hetwelk nog voorkomt bij HOMERUS Il. Z, 113): daarvoor zeide men in later tijd βαίνω, hetwelk echter van βάω nog de volgende *tempora* overgehouden heeft, *fut.* βήσω, en βήσομαι, *perf.* βέβηκα, en deszelfs *participium* βεβηκὼς, υῖα, ὸς, *contr.* bij de dichters βέβαα en βεβαὼς, ook βεβὼς, *aor.* 1. ἔβησα, *aor.* 2. ἔβην, eigenlijk het *imperf.* van βῆμι, *imperat.* βᾶ voor βάθι; ik ga, in velerlei beteekenis; als, ik ga in, ga weg, wandel, treed, enz. Ook van zaken, afloopen, b. v. πῇ ὅρκια βήσεται; hoe zal het met de eeden afloopen? wat zal daarvan worden? Eigenlijk geeft βάω *de eerste beweging tot eene daad of handeling* te kennen, en wordt daarbij, even als bij het Nederduitsche *gaan*, de bijzondere wijze van gaan dikwerf door een bijgevoegd *participium* of door eenen *infinitivus* nader bepaald, b. v. ἔβη φεύγων, hij vlugtte, eig. hij ging vlugtende; βῆ δὲ θέειν, hij ging loopen. Veelal dient het tot omschrijving, b. v. οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο

φέρουσαι, voor οὓς μὴ ἀπέφερον, Il. B, 302. Opmerkenswaardig zijn de spreekwijzen βαίνειν ἐπ' ἐλπίδος, δι' ὀδύνης, διὰ πόθου, voor ἐλπίζειν, ὀδυνᾶσθαι, ποθέειν. Aan het *perfectum* en deszelfs *participium* is bijzonder eigen het denkbeeld van staan, vast staan, gevestigd zijn: b v. οἰκία βεβηκυῖα ἐν δαπέδῳ; v. d. οἱ ἐν τέλει βεβῶτες, de overheid. En van gem. beteekenis van bewegen, aan βάω eigen, leidt men af dat enkele malen de *aor.* 1. eene overgaande of active beteekenis heeft, als φῶτας βῆσεν ἀφ' ἵππων, hij wierp de mannen van hunne paarden, Hom. Il. Π, 810. Verg. E, 164. Van daar in tegendeel het *med.* βήσασθαι δίφρον, Il. Γ, 262, den wagen beklimmen, eig. zich zelven er op doen gaan of zetten.

Βῆμα, ατος, τὸ (van 't *perf. pass.* βέβημαι van βάω, gelijk meest alle de volgende woorden) eene schrede, een tred, voetstap; een voet (breedte, lengte); eene voetbank, een verheven spreekgestoelte voor den redenaar of regter.

Βηματίζω, aftreden, afmeten bij de voetmaat, v. d. βηματιστής, ὁ, die zulks doet.

Ἀποβηματίζω, van de voetbank afwerpen.

Βάσις, εως, ἡ, het gaan, de gang, een stap, v. d. de voet zelve, waarmede men gaat; 2) dat, waarop men gaat, de grond, vloer, grondslag, fondament, een voetstuk of pedestal.

Βάσιμος, ὁ, ἡ, stevig, vaststaande; gangbaar, toegankelijk.

Βαστάζω, *fut.* σω, eig. het voetstuk van iets zijn, v. d. stutten, ondersteunen, dragen; wegdragen, wegnemen; opheffen, verheffen; *metaph.* prijzen, iemands lof verheffen, er ophef van maken; iets in de hand nemen om te wegen, v. d. wegen, overwegen; dragen, verdragen, dulden.

Βάσταγμα, στάγματος, hetgeen men draagt, eene last, een stok, enz.

Βαστακτὸς, ἡ, ὸν, gedragen, draagbaar. Βαστακτικὸς, geschikt tot dragen. Βαστακτὴς, ὁ, een lastdrager, pakknecht.

Βατὸς, ἡ, ὸν, gangbaar, toegankelijk. Van daar

Βατέω, ik ga, meest gebruikelijk in zamenstellingen, als:

Ἀεροβατέω, Αἰθεροβατέω, en Αἰθερεμβατέω, *fut.* ήσω, ik ga door de lucht.

Ἀκροβατέω, ik loop op de teenen, uit hoogmoed.

Ἀμφισβητέω, *fut.* ήσω, eig. ik ga rondom; aan beide zijden; v. d. kampen, twisten, krakeelen, kijven; twijfelen.

Ἀμφισβήτημα, ήματος, τὸ, waar over gestreden, getwist, of getwijfeld wordt, eene vraag.

Ἀμφισβήτησις, εως, ἡ, het strijden, kijven, krakeel,

de twijfeling. Ἀμφισβητήσιμος, ὁ, ἡ, strijdig, twijfelachtig.

Ἀμφισβήτητος, strijdig, aan twijfeling onderhevig. Ἀναμφισβήτητος, ontwijfelbaar.

Βουνοβατέω, ik beklim heuvelen.

Δενδροβατέω, ik beklim boomen.

Ὀνοβατέω, ik paar eenen ezel met eene merrie, bij Xenophon. Ook van den ezel die zich daarmede paart.

Ὀρθοβατέω, ik ga regt op; den regten weg.

Σκηνοβατέω, ik kom op het tooneel; ik breng, stel voor.

Σχοινοβατέω, ik ga op touwen, ik dans op de koord; v. w. σχοινοβάτης, ὁ, een koordedanser.

Βατήρ, ῆρος, ὁ, die gaat, een wandelaar, ook de drempel, waarop men treedt. Hiervan, of van eene andere *forma* βάτης, en van βατὸς, ontstaan weer vele andere zamenstellingen, als:

Ἄβατος, ὁ, ἡ, ontoegankelijk, woest; heilig.

Ἁλίβατος, op de zee staande, of tredende, bij Euripides.

Δύσβατος, moeijelijk om te betreden; v. d. δυσβατοποιοῦμαι, zoodanig maken.

Ἑλειοβάτης, die door moerassen gaat.

Εὔβατος, waar men gemakkelijk naar toe of door kan gaan.

Ἠλίβατος, *Dor.* ἀλίβατος, hoog, diep, bij Homerus, en anderen.

Ἱπποβάτης, ὁ, een paardrijder, bij Herodotus.

Ναυβάτης, ὁ, een scheepvaarder, bij Sophocles.

Ὀρειβάτης, ὁ, een bergbeklimmer, bewoner, Sophocl.

Ταχυβάτης, ὁ, snel van gang.

Ὑψίβατος, hoog te beklimmen, hoog.

Χαλκοβατὴς, έος, ὁ, ἡ, wat op kopere fondamenten staat, als een huis, χαλκοβατὲς δῶ, Il. A.

Βάδω, van βάω met bijvoeging der δ, verwandschapt met het Latijnsche *vado*. Van het *perf.* βέβαδα stamt af het *substantivum*

Βάδος, ὁ, eene schrede, een stap; weg. — Βάδην, *adv.* stap voor stap, langzaam; v. d.

Βαδίζω, *fut.* ίσω, ik ga, reis; ik ga langzaam, stap voor stap.

Βάδισμα, ατος, τὸ, en βάδισις, εως, ἡ, het gaan, de gang.

Βαδιστὴς, ὁ, een voetganger, looper.

Βαδιστὸς, ἡ, ὸν, gangbaar, staat tegen over πλωτὸς, doorwaadbaar; v. d. βαδιστικὸς, die goed loopen kan, gaarne loopt.

Βάζω, insgelijks van βάω, ik doe komen, laat bestijgen, ik stijg, bestijg; v. d.

Βάκτρον, ου, τὸ, en βακτηρία, ἡ, een staf, stok, steun. Ook βακτηρὶς, ίδος, ἡ, en *dim.* βακτηρίον, τό.

Βακτηρεύω, en βακτρεύω, *fut.* εύσω, ik rust op eenen staf, ik steun, leun (op iets).

Βαθμὸς, οῦ, ὁ, voor βασμὸς van het *perf. pass.* βέβασμαι, een trap, eene trede, eene bank.

Βάθρον, ου, τὸ, een trap, ladder (om ergens op te klimmen); een stoel, eene bank; de grondslag, 't zelfde als βάσις.

Βιβάζω, verdubbelde *forma* van βάζω, ik laat mij bevruchten; bespringen, belagen. Van waar βίβασις, ἡ, zekere Spartaansche dans, en verschillende zamenstellingen.

'Αναβιβάζω, *fut.* άσω, ik doe opklimmen, ik verhef.

'Αποβιβάζω, ik zet over, b. v. troepen over eene rivier.

Εἰσβιβάζω, ik doe inklimmen, scheep gaan.

'Εκβιβάζω, ik doe uitgaan, b. v. uit een schip, even als ἀποβιβάζω.

Μετεκβιβάζω, ik voer over uit (de eene plaats naar de andere).

'Εμβιβάζω, ik doe ingaan, scheep gaan.

'Αντεμβιβάζω, ik stel in iemands plaats.

'Επιβιβάζω, ik doe opklimmen, of inklimmen.

Καταβιβάζω, ik breng af, ik breng naar beneden of doe afdalen.

Μεταβιβάζω, ik voer over (naar eene andere plaats); ook afwenden, b. v. iemand van zijn gevoelen.

Προβιβάζω, ik doe vooruit komen; voort drijven, brengen, bevorderen.

Προςβιβάζω, ik breng toe, ik voeg bij; ik breng tot iemand; ik breng op de gedachte (iemand).

Συμβιβάζω, ik doe zamen gaan of ik voeg te zamen, vereenig, b. v. door vriendschap, ik bevredig, verzoen.

'Υπερβιβάζω, ik voer of breng over, ik doe over iets heen klimmen of stappen.

Βιβάω en βίβημι, vermeerderde *formae* van βάω; bij de dichters enkele reizen in gebruik voor βαίνω.

Van daar de *composita*, προβιβάω, voortgaan, προςβιβάω, ergens naar toe gaan, συμβιβάω, te zamen gaan, vergezellen.

Βάσκω, *frequentativum* van 't *fut.* βάσω van βάω, voor βαίνω. Bij Homerus vindt men dikwijls βάσκ' ἴθι, ga, loop.

Van daar 'Επιβάσκω, op iets brengen, in iets brengen, b. v. in 't ongeluk; Παραβάσκω, naast iemand zitten of staan, als παραβάτης, wagenmenner of medgezel in den strijd.

Βηλὸς, οῦ, ὁ, een drempel; v. d.

Βέβηλος, ὁ, ἡ, hetgeen betreden, begaan mag worden; ongewijd, onheilig, profaan (*profanus*): en het tegenovergestelde 'Αβέβηλος, gewijd, heilig, geheiligd.

Βεβηλόω, ontwijden, ontheiligen, ontreinigen.

Βαλβὶς, ίδος, ἡ, al wat vast staat, van daar de palen of de grenzen in eene renbaan, (*carceres*).

Βωμὸς, οῦ, ὁ, eene verhevene plaats, of gestoelte, waarop men iets stellen kan; gewoonlijk een altaar.

Βωμολόχος en βωμολοχία. Zie op λόχος.

Βέβαιος, ὁ, ἡ, (waarschijnlijk van βέβαα) vast staande, vast, duurzaam, stevig. Daarentegen Ἀβέβαιος, onvast; onzeker, ongenoegzaam.

Βεβαιόω, ik bevestig, maak vast, ik verzeker.

Βεβαίωσις, ἡ, het vast maken, verzekering, bevestiging.

Βεβαιωτὴς, οῦ, ὁ, die iets bevestigt, verzekert.

Βεβαιότης, ητος, ἡ, vastheid, duurzaamheid, stevigheid.

Zamenstellingen van βαίνω.

Ἀμφιβαίνω, *fut.* ήσομαι, ik ga of sta rondom, ik omgeef; ik beschut, verdedig.

Ἀμφίβασις, het omgaan, omringen, omsingelen; beschutting, verdediging; strijd in 't algemeen. Ook ἀμφιβασία.

Ἀναβαίνω, ik ga op; ga landwaarts in; ik reize; ik doe een veldtogt; ik klim op, beklim; ik rijs naar boven; ik groei, schiet op.

Ἀνάβασις, εως, ἡ, het opgaan; de weg, eene reis, een veldtogt.

Ἀναβάτης, ὁ, die opgaat, beklimt (een paard); v. d. een paardrijder.

Ἀναβατὸς, ὁ, ἡ, waar men op kan gaan, beklimbaar.

Ἀναβατικὸς, die goed opgaan, opklimmen kan; een goed paardrijder.

Ἀναβάθρα, ἡ, een trap, eene ladder.

Ἀντιβαίνω, ik ga te gemoet, ik wedersta.

Ἀποβαίνω, ik doe af- of nederklimmen, ik zet uit, b. v. uit een schip aan land; 2) ik ga of klim af, ik ga voort, ga weg; 3) zich toedragen, afloopen, van eene zaak.

Ἀπόβασις, ἡ, het afgaan, afklimmen, aanlanden; het heengaan; de uitgang, uitkomst (*eventus*).

Ἀποβάτης, ὁ, die afgaat, afklimt.

Ἀποβάθρα, ἡ, eene ladder of trap om uit te klimmen (van een schip aan land).

Διαβαίνω, ik ga of vaar door, ik ga of vaar over; 2) ik zet over; 3) ik ga met de beenen wijd uit elkander.

Διάβασις, ἡ, het door of overgaan, een doortogt, overtogt.

Διαβατὸς, ἡ, ὸν, waardoor men gaan kan, doorwaadbaar.

Διαβατήρια, ίων, τὰ, een offer voor den gelukkigen overtogt of reis.

Διαβάθρα, ἡ, eene scheepsladder; eene brug.

Ἐπιδιαβαίνω, na, en προδιαβαίνω, voor (iemand) overgaan.

Ἐκβαίνω, ik ga uit; ik overtrede, of ga te buiten, b. v. eene lijn, een gebod; *neutr.* gebeuren, voorvallen, uitkomen.

Ἔκβασις, εως, ἡ, het uitgaan; een uitgang; de uitkomst, gevolg.

Ἐπεκβαίνω, na iemand uitgaan.

Μετεκβαίνω, ik ga over uit (de eene plaats in de andere), v. d. verhuizen.

Παρεκβαίνω, ik ga uit op zijde, ik wijk van den weg af; overtreden, uitspatten, buitensporig zijn.

Παρέκβασις, ἡ, eene afwijking; uitwijding over iets anders, in eene redevoering.

Ἐμβαίνω, ik ga in, ik ga naar binnen; *neutr.* hinderlijk zijn, in den weg staan; *act.* inbrengen, invoeren.

Ἐμβὰς, άδος, ἡ, ook *dim.* ἐμβάδιον, τὸ, een schoen.

Ἐμβαδὸν, *adv.* te voet.

Ἔμβασις, ἡ, het ingaan, binnen gaan, de ingang; hetgeen waarop men gaat, een schoen, eene trede, de voet.

Ἐμβατὸς, ὁ, ἡ, waarin men kan gaan.

Ἐμβάτης, ὁ, die ergens in of op gaat of zit, v. d. een ruiter, paardrijder; scheepvarende soldaten.

Ἐμβατήριος, ία, ιον, ook ὁ, ἡ, wat tot het gaan, ingaan, of marscheren behoort. Ἐμβατηρία, ἡ, verst. θυσία, een offer bij het scheepgaan.

Ἐμβατεύω, *fut.* εύσω, ingaan, intreden, betreden; aangaan, in bezit nemen.

Ἐπεμβαίνω, ik ga, trap of ben op (eene plaats); ik val aan, beschimp τινὶ, iemand (*insultare*). Ook προςεμβαίνω.

Μετεμβαίνω, ik ga over (van 't eene schip) in (een ander).

Ἐπιβαίνω, ik ga op, beklim, betrede; ik ga op (iemand) af, val (hem) aan; ik grijp, vang aan; *active.* ik voer op, breng op.

Ἐπίβασις, ἡ, het opgaan; een aanval; de toegang.

Ἐπιβατὸς, ἡ, ὸν, waar men op gaan of klimmen kan.

Ἐπιβάτης, ὁ, een scheepvaarder, die als soldaat of als passagier op een schip medevaart. Zoo ook ἐπιβήτωρ, ορος, ὁ.

Ἐπιβατεύω, als ἐπιβάτης op een schip varen; betreden, beklimmen; (van een leger) innemen; op (iets) gaan, staan, leunen, of rusten.

Ἐπίβαθρον, τὸ, de vracht voor 't varen op een schip.

Ἐπιβάθρα, ἡ, eene ladder om op een schip, op het land, of op eenen muur te klimmen.

Καταβαίνω, ik ga af, klim af; ik ga van 't land af naar de zeekusten (verg. ἀναβαίνω); ik laat mij af; ik kom op iets; b. v. op een onderwerp in 't spreken.

Κατάβασις, ἡ, het afklimmen, nederdalen.

Καταβαθμὸς, ὁ, 't zelfde; ook eene afhellende, laag liggende plaats.

Καταβάτης, ὁ, die afklimt, b. v. van zijnen wagen, om te strijden.

Van daar nog verscheiden *composita*, als Ἀποκαταβαίνω, Ἐπικαταβαίνω, Προκαταβαίνω, Προςκαταβαίνω, wier beteekenis door de *praepositiones* aangeduid wordt; Συγκαταβαίνω, met iemand afdalen; v. d. het eens met iemand worden, hem iets toegeven; v. d. συγκατάβασις, ἡ, het toegeven, toegevendheid; Ὑποκαταβαίνω, heimelijk afklimmen, bij Thucid.

Μεταβαίνω, ik ga weg; ik ga over.

Μετάβασις, ἡ, het weggaan, de overgang.

Παραβαίνω, ik ga voorbij, v. d. ik laat weg; ik ga over; ik overtrede, eigenlijk en overdragtelijk; ik ga naast (iemand).

Παράβασις, ἡ, het voorbijgaan, de overgang, de overtreding.

Παραβάτης, ου, ὁ, een overtreder (van de wet); die naast iemand staat op den strijdwagen om te strijden, of de paarden te mennen (bij Homerus *Ion.* παραιβάτης).

Παραβατέω, en παραβάσκω, ik ben een παραβάτης.

Περιβαίνω, ik ga om, rondom; ik verdedig.

Προβαίνω, ik ga voor (iemand); ik ga voort, weg, verder; vorderen, voortgang hebben (van eene zaak); ik ga vooruit, overtref (τινὸς, iemand).

Πρόβατον, τὸ, een tam viervoetig dier, dat de herder voortdrijft; bijzonder een schaap. *Dimin.* προβάτιον, τό.

Προβάτειος, εία, ον, wat tot een schaap behoort, ook προβατικὸς, ἡ, όν.

Προσβαίνω, ik ga naar (eene plaats) toe, of op.

Πρόσβασις, ἡ, de toegang, het gaan ergens heen.

Προσβατὸς, ἡ, ὸν, toegankelijk; ἀπρόσβατος, ontoegankelijk.

Συμβαίνω, de voeten bijeen houden, het tegenovergestelde van διαβαίνειν; met iemand te zamen komen, overeenkomen, een verdrag aangaan; *neutr.* gebeuren, voorvallen, bejegenen; συμβαίνει μοί τι, mij gebeurt iets; τὸ σύμβαινον, τὸ συμβὰν, of τὸ συμβεβηκὸς, het gebeurde, voorgevallene.

Σύμβασις, ἡ, het te zamen komen, een verdrag, verbond. (V. d. συμβασείω, ik verlang naar een verbond): ook συμβατικὸς, en συμβατήριος λόγος, bij Thucydides.

Ὑπερβαίνω, ik ga over (iets, τινὸς) heen; ik overtref, ga te boven, overwin; ik stap over (iets) heen, verzwijg het; ik overtrede; *act.* over iets heenzetten, dragen, heffen.

Ὑπέρβασις, ἡ, het overtreden, een misslag.

Ὑπερβατὸς, ἡ, ὸν, wat men te boven komen, overgaan, of overtrekken kan. Ὑπερβατήριος, wat daartoe behoort.

Ὑποβαίνω, ik ga onder, van onder, ga neder; ik doe onder (voor iemand of iets), trede terug; ik volg (op iemand) in rang; ik ga of trede onder (iets); ik sta onder (iets) tot steun; ik ga heimelijk weg.

Ὑπόβασις, ἡ, het ondergaan, of teruggaan; vermindering, verergering; de basis of voet van iets.

Ὑποβάθρα, ἡ, of Ὑπόβαθρον, τὸ, een onderstel, voetstuk, voetbank, onderlage.

Βδάλλω, ook βδέλλω, *fut.* βδαλῶ, ik melk, ik zuig; v. d. βδέλλα, ἡ, een bloedzuiger.

Βδέω, *fut.* έσω, en ήσω, ik laat een wind.

Βδελύσσω, ik veroorzaak stank; en v. d. afkeer; 2) *med.* van iets afkeerig zijn.

Βδέλυγμα, ατος, τὸ, iets waarvoor men afkeer heeft, eig. eene hatelijke of stinkende zaak, een gruwel.

Βδελυγμὸς, ὁ, en βδελυγμία, ἡ, afkeer, afschrik.

Βδελυρὸς, ὰ, ὸν, ook βδελυκτὸς, ἡ, ὸν, stinkend, onrein, vuil; afschuwelijk, gruwzaam; schaamteloos, schandelijk. Βδελυρία, ἡ, onreinheid, onbeschaamdheid, schaamteloosheid.

Βδέλος, ὁ, een wind; de stank van eene uitgebrandene lamp.

Βδύλλω, 't zelfde als βδέω, (eigenlijk van eene andere *forma* βδύω); 2) ook vreezen, beven, sidderen, bij Aristoph. V. d. ὑποβδύλλω, heimelijk een wind laten.

Βέλτερος, έρα, ερον, ook βελτίων, ὁ, ἡ, beter, voortreffelijker, en βέλτιστος, η, ον, zeer goed, de beste, worden als *compar.* en *superl.* van ἀγαθὸς gebruikt. V. d. ἀβέλτερος, ὁ, ἡ, dom, onverstandig, en ἀβελτερία, ἡ, domheid, dwaasheid, onkunde.

Βέμβηξ, ηκος, ἡ, een tol, drijftol; 2) een dwarlwind; warrelwind (*turbo*); v. d. βεμβηκίζω, *fut.* ίσω, iets, en βεμβηκιάω, *fut.* άσω, zich ronddraaijen als een tol.

Βὴξ, χὸς, ἡ, de hoest, kuch. Βηχικὸς, ἡ, ὸν, wat daartoe behoort.

Βήσσω, *Att.* βήττω, *fut.* ξω, hoesten, kugchen; v. d. βῆγμα, ατος, τὸ, hetgeen door den hoest wordt uitgeworpen, eene fluim.

Βῆσσαι, ων, αἱ (misschien van βάω) de toegankelijke plaatsen van het gebergte, waar men boomen en struiken vindt, bij de Latijnen *saltus* genoemd. V. d. het *adj.* βησσήεις, εσσα, εν, dat vele toegangen, paden, enz. heeft, bij Hesiodus.

Βία, ἡ, (*vis*), sterkte, kracht, geweld, gewelddadigheid. Men lette op de spreekwijze βία Πριάμοιο, βία Ἡρακλείη, voor Priamus, Hercules. De *Dat.* βία wordt als een *adv.* gebruikt, met geweld, βία ἡμῶν, in weerwil van ons (*invitis nobis*).

Βίαιος, αία, ον, en βίαιος, ὁ, ἡ, gewelddadig, onregtvaardig; 2) *pass.* gedwongen. *Adv.* βιαίως.

Βιάω en βιάζω, en het in proza gebruikelijke *med.* βιάζομαι, *fut.* βιάσομαι, geweld aandoen, met geweld dwingen; overweldigen, onderdrukken; onteeren (eene maagd). Somtijds *pass.* onderdrukt, gedwongen worden.

Βιαστὴς, οῦ, ὁ, sterk, moedig; een gewelddadiger, roover. V. d. βιαστικὸς, gewelddadig.

'Αντίβιος, ία, ου, ook ὁ, ἡ, tegenovergesteld, tegenstrijdig. *Adv.* ἀντιβία en ἀντιβίην, daarentegen, van tegenover, voor, of in 't gezigt (van iemand).

'Αποβιάζομαι, ik stoot met geweld voort of van mij af; ik dwing.

Εἰςβιάζομαι, ik doe geweld aan; ik dring met geweld in.

'Εκβιάζομαι, ik drijf met geweld uit (iemand), neem met geweld in (eene stad). V. d. 'Ανεκβίαστος, die niet door geweld kan bedwongen worden; onschendbaar. *Adv.* ἀνεκβιάστως.

Καταβιάζομαι, ik bedwing.

Παραβιάζομαι, ik handel of dwing met geweld, tegen de natuur of tegen alle regt. *Subst.* παραβιασμὸς, οῦ, ὁ.

Προςβιάζομαι, ik dwing met geweld (iemand) tot (iets); ik noodig.

Συμβιάζομαι, ik dwing met eenen anderen.

'Υπέρβιος, ὁ, ἡ, die alle geweld te boven gaat, overmoedig, gewelddadig (*superbus*). 'Υπέρβιον en ὑπερβίως, *adv.*

'Υπερβίη, ἡ, eene gewelddadigheid, eene alle geweld te boven gaande onregtvaardigheid of beleediging (*superbia*).

'Υπερβιάζομαι, ik overweldig.

Βίβλος, ἡ, de bast van eenen boom; 2) een boek, geschrift (*liber*), dewijl men oudtijds op zoodanigen bast schreef. Βιβλίον, τὸ, ook βιβλίδιον, τὸ, *Dimin.* Βιβλιακὸς, boeken betreffende, in boeken bedreven, belezen, geleerd.

Βινέω, *fut.* ήσω (ook βείνω en βεινέω), beslapen, bij (iemand) slapen, hoereeren. V. d. βινητιάω, begeerte, drift daartoe hebben.

Βίος, ὁ, het leven; de levenswijze; levensonderhoud, vermogen; 2) het menschelijk geslacht, de loop der menschelijke zaken; 3) eene levensbeschrijving.

Βιόω, *fut.* ώσω, *aor.* 2. ἐβίων en *infin.* βιῶναι (van βίωμι), ik leef, beleef.

Βίωσις, εως, ἡ, het leven. Βιώσιμος, ὁ, ἡ, tot het leven behoorende, dienstig; 2) levend.

Βιωτὸς, ἡ, ὸν, leefbaar (*vitalis*). Zameng. 'Αβίωτος, onleefbaar, onlijdelijk; b. v. βίος (*vita non vitalis*). V. d. βιωτικὸς, ἡ, ὸν, als βιώσιμος.

'Αναβιόω, ook ἀναβιώσκομαι, herleven.

'Αποβιόω, afleven, 't leven eindigen, sterven. *Subst.* ἀποβίωσις, ἡ, de dood, het sterven.

Διαβιόω, en καταβιόω, doorleven, het leven doorbrengen.

'Επιβιόω, en περιβιόω, overleven, in leven blijven.

Συμβιόω, te zamen leven, omgaan (met iemand).

Συμβίωσις, ἡ, de zamenleving.

Συμβιωτὴς, οῦ, ὁ, die met iemand leeft, omgaat (*contubernalis*).

Βίοτος, ὁ, en βιοτὴ, ἡ, 't zelfde als βίος. V. d. βιοτεύω, leven, zich levensonderhoud verwerven (ἀπό τινος, van iets): βιοτεία, ἡ, het leven, de levenswijze.

Van βίος, heeft men ook verscheiden zamenstellingen, als: Ἄβιος, 1) van levensmiddelen ontbloot, met de ἀ *privat.* 2) rijk, met de ἀ *intens.* Βραχύβιος, kort van leven. Δαρόβιος, lang van leven, bij AESCHYLUS. Ἔμβιος, levendig, met levenskracht voorzien. Εὔβιος, wel, en κακόβιος, kwalijk levende. Μακρόβιος, lang levende, v. w. μακροβιότης, ητος, ἡ, lengte van leven. Μικρόβιος en ὀλιγόβιος, kort van leven. Σύμβιος, 't zelfde als συμβιωτὴς, enz.

Βιὸς, ὁ, de pees van eenen boog; *metaph.* de boog zelf.

Βλαισὸς, ἡ, ὀν, naar buiten gebogen (voorn. van de voeten, *blaesus*).

Βλὰξ, κὸς, ὁ, ἡ, ook βλακικὸς, ἡ, ὀν, *compar.* βλακώτερος en *superl.* βλακώτατος, ook βλακίστατος, slap, laf, traag, nalatig.

Βλακεία, slapheid, lafheid, enz. Βλακεύω, slap, laf, enz. zijn of handelen.

Βλάπτω, *fut.* βλάψω (van 't oude βλάβω, dat HOMERUS nog heeft), ik stoor, of verhinder (iemand of iets) in zijnen loop; v. d. 2) gewoonlijk, ik verhinder, belette; ik benadeel, kwets, beleedig; ik maak onnut, verijdel. Βλάπτειν τινα κελεύθου, iemand beletten voort te gaan: βλάπτειν φρένας, van zijn verstand (iemand) berooven, zijne zinnen verwarren, HOMERUS; v. d. βλαφθεὶς, Il 'I, 508, en bij THEOGNIS νοόυ βεβλαμμένος ἐσθλοῦ, van 't verstand beroofd, onzinnig (*mente captus*).

Βλάβη, ἡ, en βλάβος, εος, τὸ, eig. van βλάβω, nadeel, schade. Van daar het *adj.* Βλαβερὸς, ὰ, ὀν, schadelijk, nadeelig; en de zamengestelde:

Ἀβλαβὴς, έος, ὁ, ἡ, onschadelijk, onschuldig; 2) onbeschadigd. *Adv.* ἀβλαβῶς. *Subst.* ἀβλάβεια, ἡ, onschadelijkheid, onschuld.

Θεοβλαβὴς, έος, ὁ, ἡ, door de godheid beleedigd, gestraft, bijzonderlijk, van 't verstand beroofd. Θεοβλάβεια, ἡ, domheid, onzinnigheid, bijz. die van de godheid is toegezonden.

Νοοβλαβὴς, en φρενοβλαβὴς (van νόος en φρὴν), van 't verstand beroofd. *Adv.* φρενοβλαβῶς, *Subst.* φρενοβλάβεια, ἡ.

Βλάμμα, ατος, τὸ, als βλάβη.

Βλάψις, ἡ, de beschadiging, beleediging.

Βλαπτὸς, niet in gebruik: doch v. d. βλαπτικὸς, ἡ, ὀν, nadeelig; en de zameng. ἄβλαπτος, ὁ, ἡ, als ἀβλαβὴς; en εὔβλαπτος, gemakkelijk te benadeelen.

Βλάσφημος, ὁ, ἡ, (eig. βλάπτων τὴν φήμην), voor iemands roem of goeden naam nadeelig, lasterend. — Βλασφημέω, fut. ήσω, ik belaster; ik vloek; ik zeg iets dat een kwaad voorteeken geeft (*verba male ominata loquor*); het tegenovergestelde van εὐφημέω. — Βλασφημία, ἡ, eene belastering, of godlasterlijke rede.

Zamenstellingen zijn:

Ἀντιβλάπτω, op zijne beurt beleedigen, schade met schade vergelden. — Ἀποβλάπτω, bij Soph. *pass. c. Genit*, beroofd worden van iets. — Καταβλάπτω, en Παραβλάπτω.

Βλαστάνω, *fut.* ήσω (van βλαστέω), kiemen, uitspruiten; 2) *act.* voortbrengen, baren.

Βλάστη, ἡ, de kiem, eene spruit, een uitspruitsel; wasdom, bij Aeschylus.

Βλάστημα, ήματος, τὸ; en βλαστὸς, οῦ, ὁ, het uitgekiemde, een uitspruitsel, als βλάστη.

Βλάστησις, έως, ἡ, het uitkiemen, uitspruiten.

Ἀναβλαστάνω, op nieuw uitspruiten.

Ἀποβλαστάνω, uitkiemen. V. d. ἀποβλάστημα, τὸ, het uitgekiemde; *metaph.* een afstammeling.

Βλέπω, *fut.* ψω, ik zie, zie aan, ik zie door, ik begrijp; 2) ik zie op (iets), neem het in acht, zorg er voor; 3) *neutr.* het uitzigt hebben, gelegen zijn, b. v. οἰκία πρὸς μεσημβρίαν βλέπουσα (*spectans, vergens*); 4) ik leef, eig. ik aanschouw het levenslicht, Sophocles, tegen overg. aan θανεῖν.

Βλέμμα, ατος, een blik of opslag der oogen; het oog.

Βλεμεαίνω, ik zie, kijk rond, bijz. ik sla eenen verschrikkelijken blik in het rond; σθένεϊ βλεμεαίνων, Hom. Ilias. Anderen vergelijken het met μενεαίνω.

Βλέψις, εως, ἡ, het zien, het gezigt.

Βλέφαρον, τὸ, een ooglid; het oog.

Βλεφαρὶς, ίδος, ἡ, een wenk met de oogen, een knik, of lonkje.

Ἀβλεψία, ἡ, blindheid, slechtheid van gezigt; onoplettendheid, onbezonnenheid.

Ἀναβλέπω, ik herzie, krijg het gezigt terug; ik zie op iets, ik zie terug op iets, of bedoel iets; ik zie naar boven, als het ware ἄνω βλέπω.

Ἀνάβλεμμα, έμματος, τὸ, een blik der oogen opwaarts geslagen. — Ἀνάβλεψις, εως, ἡ, het wederzien; het naar boven zien.

Ἀντιβλέπω, ik zie tegen (iets, τινὶ) aan; ik zie van tegenover aan; ik zie (iemand, τινὰ) in de oogen, in 't aangezigt.

Ἀποβλέπω, ik zie op (iets); bezie, bewonder (iets); ik neem in acht; ik stel ten doel; ik verwacht iets.

Ἐμβλέπω, ik zie aan, in 't gezigt (iemand, τινὶ).

Ἐπιβλέπω, ik zie op (iets), ik zie in, ik beschouw.

Περιβλέπω, ik zie rond, ik neem waar.

Περίβλεπτος, ὁ, ἡ, aanzienlijk, geëerd.
Παραβλέπω, ik zie voorbij, ik zie schuins aan.
Προςβλέπω, ik zie aan.
Ὑποβλέπω, ik zie aan met half geopende oogen, dus heimelijk; ik zie scheel; ik veracht.

Βλῆτρον, τὸ, een ijzeren band, nagel of spijker, HOMERUS Il. Ο, 678.

Βληχάομαι, *fut.* ήσομαι, blaten, schreijen (van schapen, geiten, kleine kinderen). Βληχὴ, ἡ, en βλήχημα, τὸ, zoodanig geluid.

Βληχρὸς, ὰ, ὸν, zwak, zacht. Meer gebruikelijk ἄβληχρος, ὁ, ἡ, (*cum ἀ intens.*) zeer zwak, zacht, bevallig.

Βλοσυρὸς, ὰ, ὸν, woest van aanzien, dapper, moedig; eerwaardig. Van daar:

Βλοσυρόφρων, ὁ, ἡ, manmoedig (bij AESCHYLUS).
Βλοσυρῶπις, ἡ, vreesselijk van aangezigt, of om aan te zien. HOMERUS.

Βλύω, βλύζω, *fut.* ύσω, ook βλύσσω, overloopen of vlieten; *act.* overgieten, uitpersen.

Βλυσμὸς, ὁ, het overloopen, uitgieten.
Ἀναβλύζω, opspringen, opborrelen (van bronwater).
Ἀποβλύζω, doen uitspringen (b. v. water); uitwerpen, uitbraken.

Βλώσκω, ik kom, ik kom voort, ik ga.

Βλωμὸς, οῦ, eene bete, een mondvol (broods).

Βλωθρὸς, ὰ, ὸν, opkomend; opgewassen, hoog opgeschoten.
Ἀποβλώσκω, heengaan. — Καταβλώσκω, afloopen, doorloopen. — Προβλώσκω, voortgaan, komen.

Βοάω, ik schreeuw, ik roep; ik spreek luid, ik poch; ik roem. *Fut.* βοήσω, doch bij dichters en Ionische schrijvers vindt men ook βώσομαι, alsmede het *partic. aor.* 1. βώσας, mogelijk van eene andere *forma* βόω; hiertoe behooren ook de *formae* βωτέω, ῶ, en βωστρέω, ῶ.

Βοὴ, ἡ, het geschreeuw, in 't bijzonder oorlogsgeschreeuw, Zie αὕτη. V. d. de oorlog zelf; als βοὴν ἀγαθὸς, dapper in den krijg, HOM.
Βόημα, ήματος, τὸ, *Dor.* βόαμα, en βοητὺς, ύος, ἡ, hetzelfde als βοή.
Ἀναβοάω, opschreeuwen, eenen schreeuw geven; den oorlogskreet aanheffen; 2) *c. acc.* met luid geschreeuw bejammeren (συμφορὰν, den tegenspoed).
Ἀντιβοάω, tegenschreeuwen.

Αὐτοβόητος, van zelf geroepen, ongeroepen. *Adv.* Αὐτοβοεὶ, bij het eerste geschreeuw, of krijgsrumoer; dadelijk, terstond.

Διαβοάω, doorschreeuwen; door elkander schreeuwen; uitschreeuwen, bekend, beroemd maken.

Διαβόητος, ὁ, ἡ, uitgeschreeuwd, berucht, beroemd.

Ἐκβοάω, en ἐμβοάω, opschreeuwen, geschreeuw aanheffen.

Ἐπιβοάω, toeschreeuwen; *med.* om hulp aanroepen, uitschreeuwen.

Ἐπιβόητος, ὁ, ἡ, beroemd, berucht, in eenen goeden of kwaden zin. Ἐπιβόημα, τὸ, de toeroep.

Καταβοάω, tegenschreeuwen, beschuldigen, uitschelden; overschreeuwen.

Καταβοὴ, ἡ, en καταβόησις, ἡ, beschuldiging, aanklagt.

Περιβοάω, rondschreeuwen, beroemd, bekend maken.

Περιβόητος, ὁ, ἡ, rondgeschreeuwd, beroemd, berucht, in eenen goeden en kwaden zin.

Βοηθέω, eig. op het geschreeuw toeloopen (ἐπὶ βοὴν θέω), te hulp komen, verdedigen; met den *Dat.*

Βοηθὸς, οῦ, ὁ, en bij de dichters βοήθοος, die helpt, bijstaat; βοηθοὶ, hulptroepen.

Βοήθεια, ἡ, hulp, bijstand, onderstand. Ook βοήθημα, τό. *Adj.* βοηθηματικὸς, en βοηθητικὸς, ἡ, όν.

Ἀβοήθητος, ὁ, ἡ, hulpeloos; onheelbaar. *Adv.* ἀβοηθητί.

Ἀντιβοηθέω, op zijne beurt of van de andere zijde (*vicissim*) te hulp komen.

Εἰςβοηθέω, ingaan, en ἐκβοηθέω, uitgaan ter hulp, eenen uitval doen. *Subst.* ἐκβοήθεια, ἡ, een uitval. *Decomp.* ἐπεκβοηθέω.

Ἐπιβοηθέω en Προςβοηθέω, hulp aanbrengen, ter hulpe toesnellen. *Adv.* ἐπιβοήθεια, ἡ.

Παραβοηθέω, bijstaan, bijstand verschaffen. *Subst.* παραβοήθεια, ἡ.

Συμβοηθέω, zamenkomen om te helpen, te gelijk helpen.

Βοηδρομέω, 't zelfde als βοηθέω. Zie onder δρόμος po δρέμω.

Βόθρος, ἡ, ook βόθυνος, ὁ, eene groeve, een kuil, hol, gat, eene sloot. Hom. Od. Λ, 25.

Βολβὸς, ὁ, een uijenbol; de wortel der gewassen.

Βόμβος, ὁ, het gegons (b. v. van bijen), een dof geluid.

Βομβέω, gonzen, ruischen, suizen (der ooren). *Adj.* βομβήεις, εσσα, εν. *Adv.* βομβηδὸν en βομβάξ.

Βομβαίνω, 't zelfde als βομβέω.

Βομβύλιος, of βομβυλιὸς, ὁ, een brommend insect, eene bij, horzel, of mug, enz.

Βέμβυξ, υκος, ὁ, 't zelfde; ook een zijworm.

Βόρβορος, ὁ, slijk, modder, vuiligheid, rottigheid. *Adj.* βορβορώδης, ὁ, ἡ, vuil, morsig.

Βορβορύζω, knorren, rammelen, bijzonder van het ge-

luid der ingewanden in den buik der dieren. *Subst.* βορβορυγμὸς, ὁ, zoodanig geluid.

Βορέας, ου, ὁ, en βοῤῥᾶς, ὁ, de noordenwind (eig. onze noord-oostenwind); het noorden. *Adj.* βόρειος, ὁ, ἡ, noordelijk. *Adv.* βορέηθεν, uit het noorden. *Subst.* βοῤῥεῖον, noordelijke luchtsgesteldheid, bij Xenophon.

Βύτρυς, υος, ὁ, ook βότρυον, τὸ, eene druif, een druiventros. *Adj.* βοτρυόεις, εσσα, εν. *Adv.* βοτρυδὸν, in den vorm van eenen druiventros.

Βόστρυξ, υχος, ὁ, ook βόστρυχος, ου, ὁ, het haar of de ranken, waarmede de wijnstokken zich vasthechten; 2) haarlokken, ineengestrengeld of gekruld haar. *Adj.* βοστρυχώδης, ὁ, ἡ, met lokken gekruld, gestrengeld. *Adv.* βοστρυχηδόν. *Verb.* βοστρυχίζω, het haar krullen, oprollen.

Βοὺ, zekere onafscheidelijke *particula*, die voor een woord gevoegd, er het denkbeeld van sterkte of grootheid aan geeft; als: βούλιμος, ὁ, en βουλιμία, ἡ, de geeuwhonger; βούπαις, ὁ, een groote jongen; βουγάϊος, die zich sterk beroemd, een pogcher; βούνεβρος, een groot kalf; enz. Velen leiden het af van βοῦς, een os.

Βουβὼν, ῶνος, ὁ, de schaamdeelen, eig. de klier naast dezelve; 2) een gezwel aan die plaats.

Βουλὴ, ἡ, de raad, raadsvergadering, senaat; 2) een voornemen, besluit; 3) de wil.

Βουλαῖος, ὁ, ἡ, wat tot den raad behoort, raadgevend, b. v. Ζεὺς βουλαῖος (*Jupiter Consiliarius*).
Βουλῆς, ῆντος, ὁ, een raadsheer, bij Thucydides, III, 70.
Βουλήεις, εσσα, εν, welberaden.
Βουλεία, ἡ, het ambt of de post eens raadsheers.
Βουλεῖον, τὸ, het raadhuis.
Βουλεύω, in den raad zijn; 3) raden, raad geven, τινὶ; 3) beraadslagen, overleggen, beramen, b. v. κακόν τινι; 4) *med.* met zich zelven beraadslagen, overwegen; v. d. een besluit nemen.
Βούλευμα, εύματος, τὸ, een besluit, raadsbesluit. *Dimin.* βουλευμάτιον.
Βούλευσις, εως, ἡ, eene beraadslaging.
Βουλευτὴς, οῦ, ὁ, een raadgever, raadsheer. Βουλευτήριον, τὸ, de raadsvergadering, het raadhuis.
Βουλευτὸς, ἡ, ὸν, waarover geraadpleegd wordt.
Βουλευτικὸς, bedreven in 't raadgeven; wat tot den raad behoort, of betrekking heeft, b. v. βουλευτικὸς ὅρκος, de eed waartoe een raadsheer verpligt is.

Zamenstellingen, zoo van βουλή als van βουλεύω, zijn:

Ἄβουλος, ὁ, ἡ, (van βουλή, de raad) onberaden, onbezonnen, radeloos, besluiteloos; 2) slecht beraden, niet wel gezind (tegen iemand, τινί), voor κακόβουλος of δύςβουλος. *Adv.* ἀβούλως.

Ἀβουλία, ἡ, gebrek aan raad of overleg; besluiteloosheid. Zameng. Διαβουλία, gedurige besluiteloosheid: wel te onderscheiden van

Διαβουλία, ἡ, (van διὰ en βουλή) ook διαβούλιον, τὸ, raad, beraadslaging, overleg.

Διαβουλεύομαι, overleggen, beraadslagen; van voornemen zijn, besluiten.

Δύςβουλος, ὁ, ἡ, die slechten of ongelukkigen raad geeft of neemt. Δυσβουλία, ἡ, een slechte, gevaarlijke raad; kwalijk overleg of keuze in 't volgen van dezen of genen raad.

Ἐπιβουλή, een raad tegen iemand; hinderlagen. V. d. ἐξ ἐπιβουλῆς, uit of door hinderlagen (iemand overvallen). *Subst.* Ἐπίβουλος, ὁ, ἡ, een belager. *Adv.* ἐπιβούλως.

Ἐπιβουλεύω, 1) in eenen *goeden* zin; het voornemen tot iets hebben, beraadslagen, met den *Dat.* eenen *infin.* of eenige *particula*, b. v. ὅπως; 2) in eenen *kwaden* zin, beraadslagen, lagen leggen, tegen (iemand) met den *Dat.* τινί, ook met den *accus. rei* en den *Dat.* b. v. ἐπιβουλεύειν θάνατόν τινι, het op iemands leven toeleggen.

Ἐπιβούλευσις, ἡ, het belagen, bespieden.

Ἐπιβούλευμα, τὸ, 't zelfde als ἐπιβουλή.

Ἐπιβουλευτὸς, ὁ, ἡ, en ἐπιβουλευτής, ὁ, die (iemand) lagen legt, (hem) bespiedt. Zameng. Ἀνεπιβούλευτος, die geene lagen legt; 2) tegen wien geene lagen gelegd kunnen worden, bijna 't zelfde als δυςεπιβούλευτος, waar tegenover staat εὐεπιβούλευτος, gemakkelijk te belagen. Men vindt ook zamenstellingen: Ἀντεπιβουλεύω, Προεπιβουλεύω en Συνεπιβουλεύω, wier beteekenis zich gemakkelijk bepalen laat.

Εὔβουλος, ὁ, ἡ, welberaden, die goeden raad geeft. *Subst.* εὐβουλία, *Adv.* εὐβούλως.

Κακόβουλος, - βουλία, 't zelfde als δύςβουλος, enz.

Μετάβουλος, die van raad, of voornemen verandert, die berouw van iets heeft.

Μεταβουλεύομαι, van raad, voornemen, of besluit veranderen, berouw hebben.

Ποικιλόβουλος, die verschillende, velerlei raad geeft, listig, schrander, doortrapt.

Πολύβουλος, die veel beleid, raad, doorzigt bezit.

Προβουλή, ἡ, de toeleg, een voornemen. Πρόβουλος, ὁ, die vooraf beraadslaagt; 2) die voor iemand (d. i. in deszelfs plaats of ten zijnen gevalle) beraadslaagt; 3) een raadgever, consulent.

Προβουλεύω, vooraf beraadslagen, overleggen; bijzonder van staatsbesluiten, die aan het volk moeten voorgesteld worden; 2) vooruit zien, vooruit zor-

gen, voorzorg hebben (voor iemand of iets, τινί). *Adv.* προβεβουλευμένως.

Προβούλευμα, τὸ, het vooraf beraadslaagde, een voorstel of besluit dat aan het volk wordt voorgedragen (*Senatus Consultum*).

Προβούλευτος, niet in gebruik; doch daarvan

Ἀπροβούλευτος, niet te voren overdacht, overlegd, of voorgesteld; 2) onbedachtzaam, die zonder voorafgaand beraad handelt. *Adv.* ἀπροβουλεύτως.

Συμβουλὴ, ἡ, en συμβουλία, ἡ, raad, raadgeving, beraadslaging. Συμβούλιον, τὸ, 't zelfde; 2) de raadsvergadering.

Σύμβουλος, ὁ, ἡ, een raadgever.

Συμβουλεύω, raad geven, aanraden (τινὶ, aan iemand); *med.* beraadslagen, overwegen, τινὶ, met iemand, iemand om raad vragen.

Συμβούλευμα, τὸ, de gegevene raad.

Συμβουλευτὴς, ὁ, een raadgever, medeberaadslager.

Συμβουλευτικὸς, ἡ, ὸν, wat tot het raadgeven behoort of geschikt is. Λόγος συμβουλευτικὸς (*oratio generis deliberativi*).

Βούλομαι, *fut.* βουλήσομαι (van βουλέομαι), ik wil, begeer, verlang; ik wil liever, wanneer er meestal op volgt ἢ met uitlating van μᾶλλον. Zie θέλω.

Βούλημα, τὸ, hetgeen men wil, de wil, een voornemen, bevel.

Βούλησις, ἡ, het willen, de wil, een voornemen.

Βουλητὸς, ἡ, ὸν, hetgeen tot den wil behoort, of gewild wordt.

Ἀβουλέω, *fut.* ήσω, ik wil niet.

Ἀβούλητος, ὁ, ἡ, en ἀβουλὴς, έος, ὁ, ἡ, onwillig; onwillekeurig, niet wenschelijk. Ἀβούλητα πράγματα, tegenspoed. *Adv.* ἀβουλήτως.

Προβούλω, ik wil liever, ongebruikt; doch daarvan προβέβουλα, bij HOMERUS, Il. Ἀ, 113.

Βουνὸς, ἡ, een heuvel, eene hoogte, een hoop. Βουνώδης, ὁ, ἡ, heuvelachtig. Ook βουνὶς, ίδος, ἡ, bij AESCHYLUS.

Βοῦς, βοός, ὁ, ἡ, een os, of rund; eene koe; βοῦς ἄρσην, ταῦρος βοῦς, een stier, HOMERUS; 2) eene ossenhuid, of daarmede overdekt schild; 3) zekere oude Attische munt, met de beeldtenis van een os; v. w. het spreekwoord βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ βέβηκε, van hun die door geld omgekocht zijn om te zwijgen, bij THEOGNIS en AESCHYLUS. *Dimin.* βοΐδιον, of βοϊδάριον.

Βόειος, ook βόεος, α, ον, βοεικὸς, ἡ, ὸν, *contr.* βοϊκὸς, en βοειακὸς, wat van den os komt, uit eene ossenhuid gemaakt, of daarmede bedekt: ἡ βόεια, verst. δορὰ, een schild

of riem van eene ossenhuid gemaakt, Hom. *Metaph.* βόεια ῥήματα, hoogdravende woorden (*verba sesquipedalia*) bij Aristoph. — Βοεὺς, έος, ὁ, een lederen riem, bij Hom.

Βούβαλος, ὁ, en βουβαλὶς, ίδος, ἡ, zeker dier uit Afrika. Sommigen houden het voor den buffel.

Βούτης, ου, ὁ, ook βοῦκος, ὁ (*Dorice* βῶκος), en βουκαῖος, een ossenherder, ossendrijver. Ook Βοώτης, ου, ὁ, zeker gesternte, ook de Ἀρκτοῦρος genoemd. V. d. Βοωτέω, ploegen; βοωτία, ἡ, bouwland.

Ἀβούτης, ου, ὁ, die geene ossen bezit.

Ἀλφεσίβοιος, οια, ον (van ἀλφέω en βοῦς) die vele ossen vindt of bekomt. Παρθένοι ἀλφεσίβοιαι, bij Hom. Il. Σ, 593, maagden, aan welke de minnaars vele ossen ten geschenke brengen, om ze van hunne ouderen ten huwelijk af te koopen; v. d. duurgekochte, kostbare, schoone.

Δεκάβοιος, Δωδεκάβοιος, Εἰκοσίβοιος (of ἐεικοσάβοιος). Ἑκατόμβοιος, Ἐννεάβοιος, Τετράβοιος, tien, twaalf, enz. ossen waardig.

Ἑπταβόειος, ου, ὁ, ἡ, (ook ἑπτάβοιος, Sophocl.) uit zeven ossenhuiden zamengesteld, of daarmede overtrokken, gelijk het schild van Ajax, Homerus, Il. H. vs. 256.

Ἱστοβόη, ἡ, en ἱστοβοεὺς, ὁ, de disselboom van eenen ploeg.

Μεσόβοιον, τὸ, een riem, waarmede het juk van twee ossen midden in den disselboom van den ploeg wordt vastgemaakt.

Πολυβούτης, ὁ, die vele ossen bezit, rijk.

Ὠμοβόειος, ὠμοβόεος, ὠμοβόϊος, of ὠμοβόϊνος, uit ruwe ossenhuiden gemaakt. Ὠμοβόειον, verst. κρέας, raauw ossenvleesch.

Βούταλις, ἡ, zekere nachtvogel, misschien de nachtuil. Aesopus.

Βόω, thans in onbruik. V. d. βόσκω, *fut.* βοσκήσω (van βοσκέω), ik weide, voeder, of hoede het vee op de weide; *med.* wordt van de dieren zelve, die in de weide zijn en zich daar voeden, gebezigd; *metaph.* γαστέρα βόσκειν, de maag vullen, Hom.

Βόσις, ἡ, het voeder.

Συβόσιον, τὸ, eene kudde zwijnen; 2) een zwijnenstal of hok.

Βοτὴρ, ῆρος, ὁ. *foem.* βότειρα, ἡ, een herder, eene herderin. *Adj.* βοτηρικὸς, ἡ, ὸν, herderlijk.

Ἀγροβότης, ὁ, die den akker weidt. Sophocl.

Ἱπποβότης, ὁ, die paarden voedt; rijk.

Ληϊβότης, ὁ, en ληϊβοτὴρ, ὁ, *foem.* ληϊβότειρα, *Jon.* ληϊβοτείρη, die het veldgewas afweidt, opvreet, Hom.

Μηλοβότης, ὁ, een schaapherder.

Πολυβότειρα, ἡ, de voedster van velen. Hom.

Βοτὸς, geweid, gevoed: τὰ βοτὰ, het vee, de schapen.

Βοτάνη, ἡ, het voeder, kruid of gras; 2) eene plant in 't algemeen. Βοτανικὸς, ἡ, ὸν, wat daartoe behoort, als ἡ βοτανικὴ (τέχνη), de kruidkunde.

Βοτάμιος, in *pl.* τὰ βοτάμια, de weiden. Thucyd.

Αἰγίβοτος, ὁ, ἡ, Βούβοτος, ὁ, ἡ, Ἱππόβοτος, ὁ, ἡ, door geiten, ossen, of paarden geweid, of geschikt om die te weiden. Hom.

Εὔβοτος, goed om te weiden, met goede weiden voorzien; wel geweid, wel doorvoed.

Πολύβοτος, ὁ, ἡ, velen weidend of voedend.

Βώτης, ου, ὁ, een herder; ook βώτωρ, ορος, en βωτὴρ, ῆρος; *foem.* βῶτις, ἡ, v. d. βωτιάνειρος, ὁ, ἡ, de menschen voedend, bij dichters. Ἐπιβώτωρ, ὁ, 't zelfde. Hom.

Παμβῶτις, ἡ, de voedster van alles, b. v. γῆ. Sophocl.

Συβώτης, ὁ, een varkenhoeder. Συβωτέω, varkens hoeden. *Adj.* Συβωτικὸς, ἡ, όν. *Foem.* Συβώτρια, ἡ.

Βόσκημα, ήματος, τὸ, eene kudde.

Βόσκησις, ἡ, het weiden, voederen.

Βοσκὸς, οῦ, ὁ, een herder.

Γηροβοσκὸς, den ouderdom voedend. *Subst.* Γηροβοσκία. *Verb.* Γηροβοσκέω.

Πορνοβοσκὸς, ὁ, ἡ, een hoerewaard of waardin. V. d. Πορνοβοσκέω, en 't *Subst.* Πορνοβοσκία, ἡ, het bedrijf daarvan, Πορνοβοσκεῖον, τὸ, een hoerhuis.

Προβοσκὶς, ίδος, ἡ, de snuit van een dier, b. v. van eenen olifant.

Ἀποβόσκομαι, ἐκβόσκω, ἐπιβόσκω en καταβόσκω, afweiden, uitweiden, op (eene plaats) weiden; *metaph.* uitputten, verteren.

Περιβόσκω, en Συμβόσκω, rondom, en gemeenschappelijk (met anderen) weiden.

Βόρω, niet anders dan het Latijnsche *voro*) vermeerderde *forma* van βόω, wordt door letterverzetting βρόω, *fut.* βρώσω, van waar βρώσκω, en het thans gebruikelijke βιβρώσκω, *fut.* βρώσω, *aor.* 2. ἔβρων (van βρῶμι), eten, afeten, vreten, verslinden, verteren.

Βρῶμα, τὸ, ook βρώμη, ἡ, spijs, voedsel.

Ἔμβρωμα, τὸ, het ontbijt.

Βρῶσις, ἡ, het eten, de spijs. Βρώσιμος, ὁ, ἡ, eetbaar. Βρωσείω, naar eten verlangen. Βούβρωσις, ἡ, groote honger, de geeuwhonger.

Βρωτὴρ, en βρωστὴρ, ῆρος, ἡ, een eter, vreter, vraat.

Βρωτὸς, ὁ, ἡ, gegeten; eetbaar; βρωτὸν, een stuk eten. Βρωτικὸς, ἡ, ὸν, die gaarne of goed eet, verslindend.

Ἄβρωτος, ὁ, ἡ, ongegeten; oneetbaar.

Ἁλίβρωτος, ὁ, ἡ, door de zee verslonden.

Ἡμίβρωτος, half gegeten.

Ἱππόβρωτος, Ἰχθυόβρωτος, Κυνόβρωτος, Λυκόβρωτος, en andere zameng. door de paarden, visschen, honden, wolven verslonden.

Βρωτὺς, ύος, ἡ, spijs, voedsel, aas.

Ἀναβρώσκω, Διαβρώσκω, Ἐπιβρώσκω, Καταβρώσκω, en καταβιβρώσκω, Περιβρώσκω, Ὑποβρώσκω, op-, door-, bij-, ver-, rondom af-, weinig eten.

Βορὰ, ἡ, van 't oude βόρω, voeder, spijs, bijzonder van wilde dieren.

Βορὸς, ά, όν, etend, eetachtig, die veel eet.

Δημοβόρος, (v. w. δημοβορέω), Δωροβόρος, Θυμοβόρος, (v. w. θυμοβορέω), het volk, geschenken, de ziel verslindend, verterend, uitputtend:

Διάβορος, Θηρίβορος, Νεόβορος, en anderen, door-, van de dieren, op nieuw gegeten of verteerd.

Βροτὸς, ὁ, een mensch, een sterveling. Βρότειος, ὁ, ἡ, ook βροτήσιος, menschelijk, sterfelijk. Eig. een eter, die eten moet om het leven te onderhouden, gelijk Horatius zegt: *nos numerus sumus et fruges consumere nati.* Daarentegen

Ἄβροτος, en Ἄμβροτος, ὁ, ἡ, onsterfelijk, onverderfelijk, goddelijk; θεὸς ἄμβροτος, νὺξ ἀβρότη, Hom. V. d. Ἀμβρόσιος, 't zelfde, en 't *Subst.* ἀμβροσία, ἡ, godenspijs; eig. dat niet gegeten, niet verteerd wordt.

Ἀμφίβροτος, ὁ, *foem.* ἀμφιβρότη, ἡ, dat den mensch omringt, bedekt, beschut, b. v. ἀσπὶς, Hom.

Τερψίμβροτος, Φαεσίμβροτος, den mensch vermaak, licht verleenende. Hom.

Βρότος, ὁ, geronnen bloed; βροτόεις, εσσα, εν, bloedend; bloedig; en βροτόω, doen bloeden; schijnen ook hiervan af te komen; anderen leiden die af van ῥοτὸς, vloeijend, van ῥόω.

Βραβεὺς, έως, ὁ, de regter bij eenen wedstrijd, die den prijs toereikt; 2) een scheidsman, of regter in 't algemeen.

Βραβεία, ἡ, het ambt van den βραβεὺς, of van eenen scheidsman, de uitdeeling der prijzen; eene beslissing, uitspraak.

Βραβεῖον, τὸ, de prijs in den wedstrijd.

Βραβεύω, *fut.* εύσω, ik ben βραβεύς, ik bestuur den wedstrijd en deel de prijzen uit; 2) in 't algemeen besturen, beslissen, uitdeelen (b. v. belooningen), als regter zitten. Zameng. καταβραβεύομαι, van den verdienden prijs beroofd worden, bij Demosth.

Βραβευτὴς, οῦ, ὁ, 't zelfde als βραβεύς.

Βράγχος, ου, ὁ, en εος, τὸ, heeschheid, schorheid. Βραγχιάω, ik ben heesch. Βραγχαλέος, α, ον, heesch.

Βράγχια, τὰ, de vinnen der visschen. Βράγχιος, ὁ, ἡ, met vinnen voorzien.

Βραδὺς, εῖα, ὺ, *Genit.* έος, είας, έος, langzaam, traag; 2) *metaph.* traag van verstand, dom, stomp. *Compar.* βραδύτερος, ook βραδίων en βράσσων; *Superl.* βραδύτατος, βράδιστος, en βάρδιστος. *Adv.* βραδέως.

Βραδύτης, ητος, ἡ, ook βράδος, εος, τὸ, langzaamheid, traagheid, domheid.

Βραδύνω, *fut.* ῠ, ik ben traag, ik talm.

Βράζω, en βράσσω, *fut.* ξω, razen, ratelen, kletteren, ruischen (als kokend water); v. d. 2) zieden, brui-

schen; 3) schudden (heen en weer), schokken, ziften, uitziften. **Βρασμὸς**, ὁ, het opbruischen. **Βράσμα**, τὸ, het opgebruischte, of door koken uitgeworpene, het schuim. *Adj.* βρασματώδης.

'Αναβράσσω, ik doe opbruischen; *neutr.* schuimen, opborrelen.
'Αποβράσσω en ἐκβράσσω, door koken of zieden uitwerpen.

Βραχίων, ίονος, ὁ, de arm; van 't vee, de schouder.

Βραχιόνιον, τὸ, zameng. περιβραχιόνιον, τὸ, en βραχιονιστὴρ, ὁ, hetgeen den arm bedekt, omgeeft, b. v. een armband.

Βραχὺς, εῖα, ὺ, *Genit.* έος, είας, έος, kort (zoo van tijd als ruimte); klein, gering; βραχὺ, een weinig. *Compar.* βραχύτερος en βραχίων, *Superl.* βραχύτατος, en βράχιστος. *Adv.* βραχέως, ἐν βραχεῖ, binnen kort; μετὰ βραχὺ, na korten tijd. Zameng. καταβραχέως, langzamerhand.

Βράχεα, τὰ, (van het *sing.* βράχος), ondiepten, onbevaarbare plaatsen, *brevia et syrtes*, gelijk Virgilius zegt.
Βραχύτης, ητος, ἡ, kortheid.
Βραχύνω, *fut.* νῶ, kort maken; kort uitspreken (eene lettergreep, *corripere*).

Βρέμω, *fut.* μῶ, ik brom, knars (met de tanden), ik ruisch, wordt van velerlei geluiden gebruikt.

Βρόμος, ὁ, gebrom, geritsel, gemurmel, gekraak. Βρομέω, en βρομιάζω, 't zelfde als βρέμω. Βρόμιος, een bijnaam van Bacchus. Ἄβρομος (*ex ἀ intens.*) die groot geraas maakt, hard schreeuwt. Ook βαρύβρομος, ὁ, ἡ, die een zwaar of verschrikkelijk geraas maakt, b. v. βροντή.
'Επιβρέμω, aanloeijen (van den wind) bij Hom.
'Εριβρεμέτης, en 'Υψιβρεμέτης, de sterk, de uit de hoogte donderende; bijnamen van Jupiter.
Πυριβρεμέτης, in of door het vuur krakende, Hom.

Βρένθος, εος, τὸ, zekere vogel, misschien de kemphaan (*tringa pugnax*); 2) trotschheid, verwaandheid.

Βρενθύομαι en βρενθύνομαι, zich trotsch en verwaand aanstellen, bijzonder door gebaarden.

Βρέφος, εος, τὸ, een pas geboren kind, of dier; 2) een ongeboren kind of vrucht.

Βρέχω, *fut.* ξω, ik maak nat of vochtig; ik week.

Βροχὴ, ἡ, het nat maken, bevochtigen.
Ἄβροχος, ὁ, ἡ, niet vochtig, droog.
Διάβροχος, ὁ, ἡ, doornat, doorweekt.
Βρέγμα, τος, τὸ, en βρεγμὸς, ὁ, ook βρέχμα en βρεχμὸς, het voorhoofd (dat bij pas geboren kinderen lang week en zacht blijft); 2) de hoofdschedel.

P

Ἀναβρέχω, vervochtigen. Ἀναβρόχω, oude *forma*, waarvan men bij Hom. vindt: ἀναβρόξειε, ἀναβροχὲν en ἀναβέβροχεν, weder opzwelgen. Zoo ook καταβρόξειε van καταβρόχω, insgelijks eene oude *forma*.

Ὑποβρέχω, ik maak een weinig nat; v. d. ὑποβεβρεγμένος, een weinig dronken, die een knip weg heeft.

Βρῖ, zekere onafscheidbare *particula*, die voor een woord gevoegd, bijzondere sterkte en kracht aan de beteekenis bijzet; als: βριήπυος, hard schreeuwend (van ἀπύω), een bijnaam van Mars. Sommigen houden het voor eene zamentrekking van βριθύ. Van daar mogelijk

Βριάω, sterk, vast, magtig maken; ook magtig zijn, bij Hesiodus.

Βριαρὸς, ὰ, ὸν, sterk, stevig, bij Homerus.

Βρίζα, eene soort van graangewas, misschien rogge.

Βρίζω, *fut.* σω en ξω, sluimeren, slapen, bijz. door den slaap bezwaard, verwandschapt met

Βρίθω, *fut.* ίσω, ik ben zwaar, buig neder van zwaarte, ik ben bezwaard, beladen; 2) *act.* ik belast, bezwaar, druk.

Βρίθος, εος, τὸ, en βριθοσύνη, ἡ, zwaarte.
Βριθὺς, εῖα, ὺ, zwaar, gewigtig.
Ἀβριθὴς, έος, ὁ, ἡ, niet zwaar, ligt.
Ἐμβριθὴς, zwaar, bezwarend; deftig; nadrukkelijk; standvastig. *Subst.* ἐμβρίθεια, ἡ.
Ἐπιβρίθω, met gewigt aan of op iets vallen.
Καταβρίθω, zwaar worden of zijn.

Βρίμη, kracht, sterkte; 2) toorn, gramschap. V. d.

Βριμάομαι en βριμόομαι, ik ben sterk; 2) ik vertoorn (τινὶ, op iemand). Zameng. ἐμβριμάομαι.
Βρίμημα, τὸ, 't zelfde als βρίμη. *Adv.* βριμηδόν.
Ὄβριμος en Ὄμβριμος, ὁ, ἡ, sterk, geweldig, hevig, onstuimig, moedig, dapper.

Βρόγχος, ook βρόχθος, ὁ, de keel, de gorgel. Τὰ βρόγχια, het einde der luchtpijp, dat zich tot de long uitstrekt.

Βροντὴ, ἡ, (misschien van βρέμω), de donder. Βρονταῖος, ὁ, de donderaar, bijnaam van Jupiter.

Βροντάω, de donder.
Ἐμβροντάω, ook ἐπιβροντάω, ik bedonder (iemand), maak hem vervaard. V. d. ἐμβεβροντημένος, en de *adject.* ἐμβρόντητος en ἐπιβρόντητος, van den donder getroffen, bedonderd, verschrikt.

Βρόχος, ὁ, en βροχὶς, ίδος, ἡ, een strik (b. v. van een lint); een strop, bij EURIPIDES Hipp. vs. 779.

Βρύκω, ook βρύχω, ξω, *fut.* ik bijt, bijt af; ik knars met de tanden.

Βρύγμα, τὸ, eene beet.
Βρυγμὸς, ὁ, het bijten, het geknars der tanden.
Βρυχάομαι, ik brul (als een leeuw, *rugire*).
Βρυχηθμὸς, ὁ, het gebrul. *Adv.* βρυχηδόν.
Βρόχιος, en 't zameng. ὑποβρύχιος, ὁ, ἡ, knarsende, krakende, zacht ruischende.
Ἐπιβρύχης, ὁ, ἡ, sterk loeijende, van eenen stier, bij HESIODUS.

Βρύον, τὸ, mos; 2) bijz. zeegras of wier (*alga*). Βρυώδης, en βρυόεις, mosachtig.

Βρύω, *fut.* ύσω, opborrelen, gisten, opspringen (van het water); 2) uitkiemen, uitspruiten; ook voortbrengen (van planten); 3) overloopen, vol zijn van iets.

Ἀναβρύω, opborrelen, opspringen (van eene bron).
Ἔμβρυος, ὁ, ἡ, in iets opgesloten en daar groeijend; v. d. τὸ ἔμβρυον, de vrucht, een nog ongeboren kind (*foetus*); 2) een pas geboren kind, bij HOM.

Βύας, οῦ, ὁ, een nachtuil.

Βύβλος, ἡ, de Egyptische papierplant, waarvan de bast diende om op te schrijven; 2) papier. Βυβλίον, τὸ, de bast zelf; papier. Βύβλινος, ίνη, ινον, daaruit gemaakt.

Βυθὸς, ook βυσσὸς, ὁ, de diepte, de afgrond, bijz. van de zee.

Βύθιος, ία, ιον, die in de diepte, ook onder de baren is; τὰ βύθια, de waterdieren. *Adv.* βυθίως. *Verb.* βυθίζω, in de diepte, in 't water dompelen. Zameng. καταβυθίζω.
Ἄβυθος, ὁ, ἡ, en ἄβυσσος, ὁ, ἡ, (met de ἀ *intens.*) zeer diep, onpeilbaar, ondoorgrondelijk; onmetelijk groot.
Ἄβυσσος, ἡ, de afgrond.

Βύνη, ἡ, mout, om bier te brouwen.

Βύρσα, ἡ, de afgetrokken huid, het vel, leder. Βύρσινος, ίνη, ινον, van leder gemaakt. Βυρσεὺς, έως, ὁ, een leerwerker of kooper. Βυρσεύω, leer bereiden. Βυρσόω, en καταβυρσόω, met leer bedekken, overtrekken. V. d. ons Nederduitsch *beurs*, omdat die oudtijds van leder waren.

Βύσσος, ἡ, zeer fijn vlas, en het daaruit geweven linnen; 2) boomwol, en het daaruit gemaakte weefsel; 3) zijde van de *pinna marina*. Βύσσινος, ίνη, ινον, daaruit gemaakt.

Βύω, *fut.* ύσω, (ook βυέω), ik stop, stop vol; ik verstop, vervul.

Βύσμα, ατος, τὸ, een stop of prop, b. v. van een vat.
Βύζω en βύσσω, *fut.* σω en ξω, 't zelfde als βύω; 2) met opgeblazen mond spreken, of blazen.
Βύκτης, ὁ, een blazer: dus noemt Homerus de winden.
Βυκάνη, ἡ, (*buccina*), een blaasinstrument, eene trompet. Βυκανάω en βυκανίζω, trompetten. Βυκανιστὴς, οῦ, ὁ, een trompetter.
Βύζην, *adv.* bij hoopen, digt op een gepakt.
Ἐμβύω, en ἐπιβύω, ik stop in of toe. Παρεμβύω, ik stop tusschen in.
Παραβύω, ik stop bij. Παραβυστὸς, ὁ, ἡ, bij gestopt, ondergestoken; 2) verborgen.

Βῶλος, ὁ, eene kluit aarde, eene aardschol; een stuk land; een klomp, of bal in 't algemeen. *Dim.* βωλάριον, τό.

Βωλώδης, ὁ, ἡ, kluitachtig, vol kluiten; dat naar eene kluit aarde gelijkt. *Adv.* βωληδόν.
Βωλίτης, ὁ (*boletus*), een eetbare klomp, eene pil.
Βῶλαξ, ακος, ὁ, 't zelfde als βῶλος. *Dimin.* βωλάκιον, τό.
Ἐριβῶλαξ, ὁ, ἡ, en
Ἐρίβωλος, ὁ, ἡ, met vele of sterke aardkluiten voorzien, vruchtbaar, vet (van de aarde) bij Homerus.

Γ.

Γάζα, ἡ, een schat, (oorspronkelijk een Persisch woord). V. d. Γαζοφύλαξ, ακος, ὁ, een schatbewaarder, thesaurier; en Γαζοφυλάκιον, τὸ, de schatkamer, van φυλάσσω.

Γαῖα, ἡ, *Jon.* γαίη, ἡ, *Gen.* γαίης, bij de dichters; en zamengetrokken in prosa meer gebruikelijk γῆ, *Gen.* γῆς, *Jon.* γέα, *Dor.* γᾶ; ook nog het dichterlijke αἶα, ἡ, 1) de aarde (hoofdstof); 2) het aardrijk, het land; 3) eene afzonderlijke streek lands, of rijk, gedeelte des aardrijks. Πατρὶς γαίη, het vaderland, bij Homerus, anders eenvoudiglijk πατρὶς, genoemd.

Γαιήιος, ὁ; ἡ, en γήιος, ὁ, ἡ, ook γήϊνος, ὁ, ἡ, en γεηρὸς, ὁ, ἡ, aardsch, uit aarde gemaakt. *Adv.* γῆθεν en γαιήθεν, uit de aarde.
Γαιώδης, en γεώδης, ὁ, ἡ, (van εἶδος, voor γαιοειδὴς), aardachtig, naar aarde gelijkende; aardsch.
Γήδιον, τὸ, *dimin.* van γῆ, een klein stukje lands, een akkertje.
Γηΐτης, zamengest. γήτης, ου, ὁ, een landbouwer of bewoner.

Zamenstellingen van voren:

Ἀμφίγειος, ὁ, ἡ, naburig, aangrenzend.

Ἀπόγειος, of -γαιος, ὁ, ἡ, van de aarde verwijderd. Τὰ ἀπόγεια, of -γαια, de touwen, waarmede de schepen aan het land vastgehecht worden.

Ἔγγαιος, en ἔγγειος, ὁ, ἡ, dat in de aarde is, tot het land behoort, b. v. ἔγγεια κτῆσις, ἔγγεια χρήματα, een landgoed, een eigendom, dat uit landerijen bestaat, het tegenovergestelde van ναυτικά; ook, dat in het eigen, in het vaderland ligt, in tegenoverstelling van vreemde bezittingen.

Ἐννοσίγαιος, ὁ, de aardschudder, een bijnaam van Neptunus.

Ἐπίγαιος, en ἐπίγειος, ὁ, ἡ, op de aarde zijnde of wonende.

Εὔγειος, en εὔγεως, ὁ, ἡ, met goede, vruchtbare aarde voorzien.

Κατάγαιος, en -γειος, ὁ, ἡ, ook κατώγεως, onderaardsch.

Λεπτόγαιος, en -γεως, ὁ, ἡ, met schrale aarde voorzien, onvruchtbaar.

Μεσόγαιος, en -γειος, ὁ, ἡ, middenlandsch; ἡ μεσόγεια, of γαια, verst. χώρα, het middenste gedeelte van 't land.

Ὑπόγαιος, en γειος, ὁ, ἡ, 't zelfde als κατάγαιος.

Zamenstellingen van achteren:

Γεωγράφος, γεωμέτρης, γεωργὸς, γηγενὴς, en meer anderen. Zie op γράφω, μετρέω, ἔργον, en γίνομαι.

Γαίω, ik verheug mij, ik ben vrolijk, dartel; v. d. ik ben uit dartelheid overmoedig, ik beroem mij, ik poch, ik trotseer; v. d. κύδεϊ γαίων bij Homerus. Een vruchtbaar stamwoord, dat nog bij de oudste dichters voorkomt, verwantschapt met de niet meer in gebruik zijnde *formae* γάω, en γαύω.

1) Afleidingen van γάω.

Ἄγη, ἡ, verwondering, bewondering; ontzag; ijverzucht, nijd, haat.

Ἀγάω, en meer gebruikelijk, ἀγάομαι, ἀγαίομαι, ἀγάζομαι, ἄγαμαι (in prosa), ἀγάαμαι, *fut.* ἀγάσομαι, ik roem, ik prijs, of bewonder (τινά τινος, iemand wegens iets); 2) ik benijde.

Ἄγασμα, ατος, τὸ, de bewondering; het voorwerp daarvan.

Ἀγαστὸς, ἡ, ὀν, ook ἀγητὸς, ἡ, ὀν, bewonderenswaardig, bewonderingwekkend.

Ἀγάλλω, *fut.* ἀγαλῶ, 1) *act.* ik vervrolijk; ik versier, schik op; ik vereer; 2) *med.* ik verheug mij, ik ben trotsch: ik poch, τινὶ, op iets: zoo ook zameng. ἐπαγάλλομαι-τινί.

Ἄγαλμα, ατος, τὸ, sieraad, een pronkstuk; 2) bijzonder tot vereering der goden, en wel voornamelijk eene beeldtenis, een standbeeld. V. d. ἀγαλματοποιὸς, οῦ, ὁ, een beeldhouwer; en ἀγαλματοποιέω, deszelfs bedrijf.

Ἀγαλλιάω, άομαι, *fut.* άσομαι, ik verheug mij, spring op van vreugde.

'Αγλαὸς, mogelijk voor ἀγαλὸς, ὁ, ἡ, ook ἡ, ὸν, opgesierd; schoon; glinsterend, prachtig; vrolijk. Anderen leiden het af van αἴγλη.

'Αγλαΐα, ἡ, sieraad, glans, schoonheid; vreugd, roem.

'Αγλαΐζω, ik versier, maak glinsterend; 2) *med.* ik pronk of praal. Zameng. ἐπαγλαΐζομαι, ik poch.

'Αγάπη, ἡ, de liefde, een bewijs van liefde.

'Αγαπάω, ook άζω, *fut.* άσω, ik schat hoog, vereer; ik heb lief, ik bemin; 2) ik ben te vreden, τινὶ, met iets, b. v. τοῖς παροῦσι, met het tegenwoordige.

'Αγάπημα, τὸ, het beminde.

'Αγάπησις, ἡ, het liefhebben, beminnen.

'Αγαπητὸς, ἡ, ὸν, geliefd, liefelijk, beminnelijk. *Adv.* ἀγαπητῶς, met liefde, gaarne; 2) ἀγαπητῶς ἔχειν τινι, te vreden zijn met iets.

'Αγαπήνωρ, ορος, ὁ, ἡ (van ἀνὴρ), de manheid lievend, mannelijk, moedig; menschlievend, HOM. Od. H, 170.

'Αμφαγαπάω, Περιαγαπάω, en 'Υπεραγαπάω, bovenmate liefhebben, sterk beminnen.

Βουγάϊος, ὁ, ἡ, (van βου en 't ongebruikte γάϊος), een verwaand en ijdel pogcher, een windmaker, bij HOM.

Γάνος, εος, τὸ, vrolijkheid, vreugde; 2) glans, schoonheid.

Γανόω, *fut.* ώσω, ik verheug, maak vrolijk; ik maak glanzend; 2) *neutr.* glinsteren, schitteren. Γάνωμα, τὸ, en Γάνωσις, ἡ, vreugde, glans.

Γάνυμαι, γάννυμαι, γανύομαι, en γανύσσομαι, ik verheug mij, ik ben vrolijk.

'Αγανὸς, ἡ, ὸν, en ἀγανὴς, ὁ, ἡ (*cum* ἀ *intens.*) vrolijk; vriendelijk; liefelijk, zacht, minzaam.

2) Afleidingen van γαύω.

'Αγαυὸς, ἡ, ὸν, bewonderenswaardig, heerlijk, luisterrijk. Uit de ἀ *intens.* en het ongebruikte γαυός.

Γαῦρος, en met de ἀ *intens.* ἀγαυρὸς, ἀ, ὸν, van vreugde vervoerd, trotsch, overmoedig, pogchend.

Γαυρόομαι, en γαυριάομαι, ik spring op van vreugde, ik ben trotsch, overmoedig, ik poch, τινὶ, op iets. V. d. γαυρότης, ητος, ἡ, en γαυρίαμα, τὸ, trotschheid, grootspraak; alsmede de zamenstellingen ἐκγαυρόομαι, en ἐπιγαυρόομαι, in genoegzaam dezelfde beteekenis.

3) Van γάω, door verandering der α in η.

Γηθέω, *fut.* ήσω, ik verheug mij, ik ben blijde. *Perf.* γέγηθα; v. w. het *adv.* γεγηθότως.

Γῆθος, τὸ, en γηθοσύνη, ἡ, vreugde, blijdschap. Γηθόσυνος, ύνη, υνον, blijde, verheugd. *Adv.* γηθοσύνως.

Γάλα, *Gen.* γάλακτος (van 't oude γάλαξ), τὸ, melk.

Γαλαθηνὸς, ἡ, ὸν, melkend, zuigend, jong, als νεβροὶ, bij HOMERUS.

Γαλαξίας, ὁ, κύκλος, ook zonder κύκλος, de melkweg, (een gesternte, *circulus lacteus*, *via lactea*).

Γλάγος, εος, τὸ, *poët.* voor γάλα. V. d. περιγλαγὴς, overvloeijende van melk. HOM. Il. Π, 642.

Γαλέη, in prosa γαλῆ, ἡ, eene kat; 2) eene wezel.

Γαλεώτης, ὁ, (*stellio*), misschien eene hagedis.
Γαλεάγρα, ἡ, eene wezel- of katteval (van ἄγρα).

Γαλήνη, ἡ, de stilte, rust, helderheid of klaarheid (bijz. van de zee).

Γαληνὸς, ὁ, ἡ, en γαλήνιος; ook γαληναῖος, αία, αῖον, rustig, stil, helder.
Γαληνόω, stillen, doen bedaren.
Γαληνιάω, stil, helder zijn.
Γαληνότης, ητος, ἡ, 't zelfde als γαλήνη.

Γάλλος, ὁ, een priester van Cybele (aldus genoemd naar de rivier Gallus in Phrygie); 3) een besnedene, ontmande (gelijk die priesters).

Γάλως, ω, ἡ, ('t Latijnsche *glos*) eene zwagerin (broedersvrouw en manszuster).

Γάμβρος, ὁ, een schoonzoon; schoonvader; ook zwager; 2) in 't algemeen voor aanverwandten, aangetrouwden (*affines*), Eurip. Hipp. vs. 635. 3) bij de Doriers en Aeoliers, een bruidegom.

Γαμβρεύω, *fut.* εύσω, verwandschappen, aantrouwen; verwandschapt, aangetrouwd zijn.

Γάμος, ου, ὁ, een huwelijk; 2) een huwelijksfeest of bruiloft; hoogtijd; veelal in pl. οἱ γάμοι.

Γαμέω, *fut.* ήσω, *aor.* 1. ἔγημα (van 't oude γάμω); 1) *act.* ik neem ten huwelijk, ik trouw (γυναῖκα, eene vrouw); 2) *med.* en *pass.* trouwen, zich in den echt begeven, (τινὶ, met iemand, van de vrouw).
Γαμέτης, ὁ, een echtgenoot. Γαμετὴ, en γαμέτις, ιδος, ἡ, eene echtgenoote.
Γαμήλιος, ὁ, ἡ, wat tot het huwelijk en tot den echt behoort, b. v. λέχος, het huwelijksbed; τὰ γαμήλια, de bruiloft.
Γαμησείω, ik begeer te trouwen, zoo van man als vrouw gebruikelijk.
Ἐπιγαμέω, nog daarenboven ten huwelijk nemen, b. v. τῇ θυγατρὶ τὴν μητέρα, bij Andocides.
Γαμίζω, *fut.* ίσω, ook γαμίσκω, en ἐκγαμίζω, ik geef ten huwelijk, ik huwelijk uit (mijne dochter).
Γαμικὸς, 't zelfde als γαμήλιος; τὰ γαμικὰ, de bruiloft.
Ἄγαμος, ὁ, ἡ, ook ἀγάμητος, ὁ, ἡ, ongetrouwd.
Ἐπίγαμος, ὁ, ἡ, huwbaar. Ἐπιγαμία, ἡ, een tweede huwelijk; 2) aanverwandschap.
Ὀψίγαμος, ὁ, ἡ, laat, of te laat getrouwd.
Πικρόγαμος, bitter, of ongelukkig getrouwd, bij Homerus.
Σύγγαμος, ὁ, ἡ, door den echt verbonden. Συγγαμία, ἡ, eene echtverbindtenis.

Γὰρ, rede gevende of bewijzende *conj.* want, staat al-

tijd na het eerste woord, even als *enim* bij de Latijnen: vooraan zet men καὶ γὰρ, *etenim*. 2) Bij vragen, τίς γὰρ, wie, wie toch (*quisnam*)? οὐ γὰρ, niet waar? is het niet zoo? 3) gaat veelal van andere partikelen vergezeld, als γὰρ οὖν, καὶ γὰρ οὖν, τοιγαροῦν, alzoo, dus, daarom, derhalve; 4) staat dikwerf in den aanvang der rede, wanneer het meestal uit den zamenhang van het voorgaande of volgende moet verklaard worden. Insgelijks ἀλλὰ γὰρ, *sed enim*, waarbij meest eene ellipsis of uitlating plaats heeft. Over dit laatste leze men vooral de noot van HOOGEVEEN *ad* VIGERUM *de Idiot. L. Gr.* VIII, O, § 6, p. 435, sqq.

Γάργαρα, ων, τὰ, een verwarde hoop, eene menigte. V. d. γαργαίρω, *fut.* αρῶ, wemelen, vol zijn (τινὸς, van iets).

Γάργαλος, ὁ, het gekittel, gestreel. Γαργαλίζω, ik kittel, ik streel; 2) *metaph.* ik bekoor. Γαργαλισμὸς, ὁ, 't zelfde als γάργαλος.

Γαργαρεὼν, ῶνος, ὁ, de gorgel, of de keel. Γαργαρίζω en ἀναγαργαρίζω, ik gorgel. Γαργαρισμὸς, ὁ, het gorgelen.

Γαστὴρ, στέρος, *contr.* στρὸς, de buik, het onderlijf; 2) het moederlijf (*uterus*); 3) *metaph.* honger, eetlust. V. d. ἐγκρατὴς γαστρὸς, die zijnen buik of eetlust magtig is, dus matig; ἥττων γαστρὸς of δουλεύων γαστρὶ, aan zijnen buik of eetlust overgegeven, onmatig; χαρίζεσθαι τῇ γαστρὶ, zijnen buik, zijnen eetlust bot vieren. *Dim.* γαστρίδιον, τό.

Γάστρα, of γάστρη, ἡ, de buik of het onderste, de holte, de bodem (van een vat); een hol vat, dat als het ware eenen buik heeft.

Γαστρίζω, *fut.* ίσω, ik vul den buik (aan een ander), dus ik voed, geef te eten; 2) *med.* (aan mij zelven), dus ik zwelg, vreet. Γαστρισμὸς, ὁ, het vreten, de gulzigheid.

Γάστρις, ιος, ὁ, ἡ, en Γάστρων, ονος, ὁ, een dikbuik, vreetzak. Γαστρώδης, εος, ὁ, ἡ, buikvormig.

Ὁμογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, en ὁμογάστριος, uit dezelfde moeder geboren, eigen, b. v. κασίγνητος (*frater uterinus*), HOMERUS.

Γαυλὸς, ὁ, een vat, melkvat; HOM. Od. I, 223. Γαῦλος, ὁ, zeker Phenicisch vaartuig of schip. *Adj.* Γαυλιτικὸς, ἡ, ὸν, als γαυλιτικὰ χρήματα, scheepswaren.

Γαυσὸς, ή, ὸν, gekromd, gebogen.

Γὲ, *partic.* die gewoonlijk aan andere woorden toegevoegd wordt, en meestal de beteekenis versterkt of de aandacht bij zoodanig een woord bepaalt; ten minste, althans, wel is waar; b. v. ἔγωγε, ik voor mij. Doch dikwijls kunnen wij het in onze taal moeijelijk uitdrukken. Bij dichters vindt men κὲ, en κέν.

Γεῖσον, ου, τὸ, een voordak, eene luifel. Γεισσόω, en ἀπογεισόω, met een voordak beschutten. Γεισσῶμα, τος, τὸ, 't zelfde als γεῖσον.

Γείτων, ονος, ὁ, een nabuur, buurman; ἡ, eene buurvrouw, ook γείταινα.

Γειτονία, *contr.* γειτνία, ἡ, nabuurschap.
Γειτονέω, en γειτνιάω, ik ben nabuur, ik grens aan. V. d. Γειτόνημα, τὸ, en γειτνίασις, ἡ, 't zelfde als γειτονία.
Ἀστυγείτων, ὁ, ἡ, die digt bij de stad woont. Οἱ ἀστυγείτονες, de naburen of aangrenzende volkeren in 't algemeen.
Κακογείτων, ὁ, een slecht nabuur, bij Sophocles.

Γελάω, *fut.* άσω, ik lach; 2) ik lach toe, geef mijne goedkeuring door lagchen te kennen; 3) ik belach, lach uit; 4) van zaken, een lagchend aanzien hebben, zoo als bij Horatius *ridet argento domus*.

Γέλως, *Gen.* γέλωτος, of Γέλω, ὁ, het lagchen, een lach; 2) eene belagchelijke zaak. Van daar het zamengestelde Ἡδύγελως, en Πρηΰγελως, ὁ, ἡ, zacht- of zoetlachend; en Κλαυσίγελως, ὁ, een lach met tranen vermengd: alsmede Γελωτοποιὸς, ὁ, een potsenmaker, en Γελωτοποιέω. Zie op ποιέω.
Γελοῖος, οία, οῖον, 1) *act.* lachverwekkend, schertsend; τὸ γελοῖον, scherts; 2) *pass.* belagchelijk. *Adv.* γελοίως. Zameng. Φιλογέλοιος, ὁ, ἡ, die gaarne lacht.
Γελοιάζω, ik scherts, maak grappen. *Subst.* Γελοιασμὸς, ὁ, scherts, boert.
Γελαστὸς, ἡ, ὸν, ook Γελάσιμος, ὁ, ἡ, belacht, belagchelijk. Van daar
Ἀγέλαστος, ὁ, ἡ, onbelagchelijk; 2) die niet lacht, ernstig. Dus werd Heraclitus bijgenoemd. *Adv.* Ἀγελαστί. *Verbum*, Ἀγελαστέω, nimmer lagchen, zich van 't lagchen onthouden.
Γελασείω, ik heb lust tot lagchen, wil lagchen.
Γελασῖνος, ὁ, een lagcher; en *pl.* de lachtanden, die men bij 't lagchen ziet; de kuiltjes, die door 't lagchen op 't aangezigt ontstaan.
Διαγελάω, ik lach uit (τινὰ) 2) overdragtelijk, van de lucht, heet; en van de zee, stil zijn.
Ἐγγελάω en ἐπεγγελάω, ik belach, bespot, τινὶ, iemand.

'Εκγελάω, ik breek uit in lagchen, bij Hom.
'Επιγελάω, ik lach toe; ik bespot, τινί.
Καταγελάω, ik lach uit, bespot. *Subst.* καταγέλως, ὁ, bespotting. *Adj.* καταγέλαστος en ἐγκαταγέλαστος, bespottelijk. *Adv.* καταγελάστως.
Προσγελάω, ik lach toe, τινὶ en τινά.

Γέμω, ik ben vol, opgevuld, belast (τινὸς, met iets); bijz. tot barsten of tot kraken toe, niet dan in 't *praes.* in gebruik.

Γεμίζω, *fut.* ίσω, ik vul op, ik belast, v. b. een schip; v. d.
'Απογεμίζω, ontladen.
Γόμος, ὁ, de scheepslading.

Γένυς, υος, ἡ, de kin; de baard; 2) de kinnebakstand; 3) de scherpte of snede van een zwaard.

Γένειον, τὸ, ook γενειὰς, άδος, ἡ, de kin, baard, het baardhaar. V. d. 'Αγένειος, ὁ, ἡ, zonder baard. Εὐγένειος, bij Hom. ἠϋγένειος, eenen schoonen baard hebbende.
Γενειάω, *fut.* άσω, ik draag eenen baard. V. d. Γενειάτης, en γενειήτης, ου, ὁ, harig, met eenen baard voorzien.
Γενειάζω en γενειάσκω, ik begin eenen baard te krijgen.

Γέρανος, ὁ, een kraanvogel; 2) zeker werktuig, om iets op te heffen; 3) zekere dans.

Γέρας, ατος, τὸ, eene belooning, prijs, eereprijs, in 't alg. eerbewijzing, bij Homerus.

Γεραίρω, *fut.* αρῶ, ik schenk eene belooning eershalve, ik eer, vereer.
Γεραρὸς, ὰ, ὸν, eerwaardig.
Γεράσμιος, ὁ, ἡ, geëerd, eerwaardig; vereerend.
Γεραστὸς, niet in gebruik, doch v. d.
'Αγέραστος, ὁ, ἡ, ongeëerd, onbeloond.
Γέρων, οντος, ὁ, een oud man, een grijsaard (om deszelfs eerwaardig aanzien): *pl.* οἱ γέροντες, de raadsheeren (*Senatores*), bijz. bij de Lacedaemoniers. *Dimin.* γερόντιον, τό. Van daar de *Composita*, Δημογέρων, ὁ, een oude des volks, door het volk geëerd; en 'Ωμογέρων, ὁ, graauw van grijsheid; 2) een nog frisch en opgeruimd grijsaard; bij Hom.
Γεραιὸς, ὰ, ὸν, oud, en om zijne oudheid eerwaardig. *Comp.* γεραίτερος; *Superl.* γεραίτατος.
Γερόντειος, εία, ειον, tot den ouderdom behoorende.
Γεροντία, ἡ, de ouderdom; 2) de raad der ouden te Sparta.
Γεροντιάω, *fut.* άσω, ik word oud, zwak.
Γερούσιος, ὁ, ἡ, den grijsaards betreffende of voor hun geschikt. Γερουσία, ἡ, de raad der ouden, de senaat.
Γερουσιάστης, ου, ὁ, een raadsheer.
Γραῦς, *gen.* γραὸς, ἡ, ook γραῖα uit γεραιὰ, eene oude vrouw.

Γῆρας, ατος, τὸ, de ouderdom (van deszelfs eerwaardig aanzien). Γηραιὸς, ὰ, ὸν, ook γηραλέος, oud, hoog bejaard.
Γηράω, *fut.* άσω, en γηράσκω, ook καταγηράσκω, ik word oud. V. d. γήραμα, τὸ, het oud worden.
Ἀγήραος, ὁ, ἡ, *contr.* ἀγήρως, en ἀγήρατος, ὁ, ἡ, onvatbaar voor veroudering, onsterfelijk, b. v. ἔπαινος.
Ἐγγήραμα, τὸ, rust of bezigheid voor den ouderdom.
Εὐγήρως, gelukkig in den ouderdom. Εὐγηρία, ἡ, een gelukkige ouderdom.
Παραγηράω, ik suf van ouderdom.
Ὑπεργήρως, ὁ, ἡ, overoud, afgeleefd.

Γέῤῥον, τὸ, gevlochten werk; bijz. een schild uit boomtakken gevlochten en met eene ossenhuid overdekt; v. d. γεῤῥοφόρος, ὁ, een schilddrager.

Γεύω, *fut.* γεύσω, *act.* ik laat proeven, ik geef te eeten; 2) *med.* ik proef, onderzoek.

Γεῦμα, τὸ, het geproefde; de smaak. V. d. γευματίζω.
Γεῦσις, ἡ, het proeven, de smaak.
Γευστὸς, geproefd, en van daar
Ἄγευστος, ὁ, ἡ, ongeproefd; 2) *act.* die niet proeft.
Ἀπογεύομαι, en Παραγεύομαι, ik proef een weinig.
Προγεύομαι, ik proef voor, te voren. V. d. προγεύστης, ὁ, een voorproever.

Γέφυρα, ἡ, een dam; eene brug; 2) de tusschenruimte tusschen de gelederen der troepen, bij Homerus.

Γεφυρόω, *fut.* ώσω, ik vereenig door eenen dam of eene brug. Ook ἀπογεφυρόω.
Γεφυρίζω, ik bespot (iemand) van de brug af (zoo als wel bij de Mysteria te Eleusis plaats had); in 't alg. ik bespot. *Subst.* γεφυρισμὸς, ὁ, de bespotting.

Γῆρυς, υος, ἡ, de stem, een geluid. Γηρύω, *fut.* ύσω, ik geef geluid, ik spreek, ik schreeuw; ik zing, ik verhaal, bij dichters.

Γίγας, αντος, ὁ, een reus.

Γίγνομαι, en, bij de onattische schrijvers ook γίνομαι, *fut.* γενήσομαι, *perf.* γεγένημαι, *aor.* 1. ἐγενήθην, (van γενέω), *aor.* 2. ἐγενόμην (van γένω), *perf. med.* γέγονα; verwantschapt met het Latijnsche *gigno, genui;* worden; geboren worden of ontstaan; gebeuren, geschieden, te beurt vallen; komen; zijn of wezen, bijz. in *aor.* 2 en *perf. med.* Men lette op de spreekwijzen: γίγνεσθαι ἀπό τινος, van iemand verwijderd zijn, verschillen; τινὶ δι' ἔχθρας, iemand vijandig zijn; ἔν τινι, πρός τινι, en περί τι, zich met iets bezig houden; ἐπί τινι, in iemands magt staan;

ὑπό τινι, iemand onderworpen worden; γίγνεταί σοὶ καλῶς, het gaat u wel.

Γείνομαι (van de oude *forma* γείνω), geboren worden, ontstaan, even als 't voorgaande; *aor.* 1. ἐγεινάμην, *act.* verwekken, voortbrengen; v. d. οἱ γεινάμενοι, de ouders.

Γένεσις, εως, ἡ, het ontstaan, de oorsprong, de geboorte; het baren. V. d. γενέσιος, in *pl.* γενέσια, ίων, τὰ, de geboortedag. Van γενέω, waarvan ook

Γενετὴ, ἡ, de geboorte, oorsprong; en

Γενέτης, ου, ὁ, ook γενετὴρ, ῆρος, ὁ, en γενέτωρ, ορος, ὁ, de voortbrenger. *Foem.* γενέτειρα, ἡ.

'Αει- en Αἰειγενέτης, ὁ, altijddurend, eeuwig. Hom.

Αἰθρηγενέτης, de koude aanbrengend; zoo noemt Homerus den noordenwind. Od. E, 296.

Γένος, εος, τὸ, *genus.* het geslacht in 't algemeen; in 't bijzonder 1) de afkomst, de oorsprong; 2) een edel geslacht, de adel; 3) al wie van eenerlei afkomst zijn, v. d. een volk, eene natie; 4) *sexus*, het mannelijk of vrouwelijk geslacht; 5) *genus.* een geslacht, in tegenoverstelling van *species*, de soort.

'Αγενὴς, έος, ὁ, ἡ, zonder geslacht; onedel; 2) kinderloos.

'Αειγενὴς, έος, ὁ, ἡ, altijddurend, eeuwig.

'Αρτιγενὴς, ὁ, ἡ, pasgeboren.

'Αλλογενὴς, ὁ, ἡ, van elders geboren; van een ander geslacht of volk.

Γηγενὴς, en Χαμαιγενὴς, ὁ, ἡ, uit de aarde geboren.

Διογενὴς, uit Jupiter gesproten, goddelijk.

Δυσγενὴς. ὁ, ἡ, van eene slechte, onedele afkomst. *Subst.* δυσγένεια, ἡ.

'Εγγενὴς, ὁ, ἡ, een inboorling, inlander; een bloedverwant.

Εὐγενὴς, ὁ, ἡ, van adelijke afkomst; edelmoedig, edeldenkend. *Subst.* εὐγένεια, ἡ, de adel; edelmoedigheid, voortreffelijkheid.

'Ηριγενὴς, ὁ, ἡ, in den vroegen morgen geboren. *Foem.* ἠριγένεια wordt bij Hom. de dageraad genoemd.

'Ιθαγενὴς, ὁ, ἡ, welgeboren, een inboorling. Hom.

Μεταγενὴς, ὁ, ἡ, naderhand geboren. *Compar.* μεταγενέστερος, jonger van jaren.

Μοιρηγενὴς, onder een gelukkig noodlot geboren. Hom.

Οἰκογενὴς, een inboorling van 't huis; b. v. een slaaf, *verna*, in tegenoverstelling van een' gekochten.

'Ομογενὴς, ὁ, ἡ, ook ὁμόγνιος, voor ὁμογένιος, en

Συγγενὴς, ὁ, ἡ, uit een en hetzelfde geslacht gesproten; verwantschapt; een bloedverwant. *Subst.* Συγγένεια, ἡ, bloedverwantschap. Συγγενικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorend.

Γενεὰ, ἡ, de voortteling, de geboorte; de tijd der geboorte; 2) het geborene, dus kinderen, nakomelingen; 3) het geslacht, waaruit iemand gesproten is, de afkomst; 4) een menschengeslacht, of menschenleeftijd, die gewoonlijk op een tijdperk van 30 jaren gesteld wordt; 5) eene eeuw, b. v. de gouden, de ijzeren. V. d. Γενεαλογία, ἡ,

een geslachtregister; en γενεαλογέω, zulks maken. Zie op λόγος.

Γενέθλη, ἡ, en γένεθλον, τὸ, van γένω, de geboorte, een geslacht; de oorsprong, of het ontstaan (van zaken).

Γενέθλιος, ὁ, ἡ, wat daartoe behoort, b. v. ἡμέρα, de geboortedag; anders γενέθλιον, τὸ, dat ook een geschenk voor een geboortedag beteekent; γενέθλια, τὰ, een geboortedagsfeest.

Γεννητὸς, ἡ, ὸν, geboren, dat eenen oorsprong of een begin heeft. Daarentegen

Ἀγένητος, ὁ, ἡ, ongeboren, zonder oorsprong of begin.

Κασίγνητος, ου, ὁ, (van κάσις voor κασιγένητος), *foem.* κασιγνήτη, ἡ, een broeder, eene zuster.

Αὐτοκασίγνητος, ὁ, ἡ, een eigen broeder of zuster.

Μητροκασίγνητος, en πατροκασίγνητος, een oom van moeders, en van vaders zijde.

Γέννα, ἡ, een geslacht, de geboorte.

Γεννάδας, ου, ὁ, adelijk, edel; edeldenkend, braaf.

Γενναῖος, αία, αῖον, wat tot het geslacht behoort, aangeboren; 2) van goede geboorte, adelijk; edel, edeldenkend; braaf, dapper. *Adv.* γενναίως. *Subst.* Γενναιότης, ητος, ἡ, eene adelijke geboorte; edelmoedigheid, dapperheid, braafheid, deugdelijkheid of geschiktheid.

Γεννάω, *fut.* ήσω, ik doe geboren worden, verwek (zoo van den vader als van de moeder); ik breng voort.

Γέννημα, ήματος, τὸ, het geborene, voortgebragte, de vrucht.

Γέννησις, εως, ἡ, de geboorte, het voortbrengen.

Γεννητὴς, οῦ, ὁ, ook γεννήτωρ, ορος, ὁ, en γεννητὴρ, ῆρος, ὁ, een voortbrenger, een vader. *Foem.* Γεννήτειρα, ἡ.

Γεννητὸς, ἡ, ὸν, geboren, voortgebragt; sterfelijk.

Γεννητικὸς, ἡ, ὸν, voortbrengend; daartoe behoorend of geschikt.

Γεννικὸς, ἡ, ὸν, *adj.* en γεννικῶς, *adv.* bijna 't zelfde als γενναῖος en γενναίως.

Γνήσιος, ία, ιον, (*contr.* voor γενέσιος van γένεσις; of voor γεννήσιος, van 't voorafgaande γέννησις; of eindelijk voor γονήσιος, van 't volgende γονή), wat tot het geslacht behoort (even als *genuinus* van *genus*), echt, regtmatig, wettig. *Adv.* γνησίως. *Subst.* Γνησιότης, ητος, ἡ, de echtheid.

Γονὴ, ἡ, (van 't *perf. med.* γέγονα), de geboorte, het voortteelen; het voortbrengende, het zaad; het geborene of voortgebragte, het kroost; eene spruit, een zoon.

Γονεὺς, έως, ὁ, een voortbrenger, vader; οἱ γονεῖς, de ouderen.

Γονεύω, *fut.* εύσω, ook γονέω, ik teel of breng voort.

Γόνος, ὁ, 't zelfde als γονή. Van daar γόνιμος, ὁ, ἡ, voortteelend, vruchtbaar. En de volgende zamenstellingen:

Ἄγονος, ὁ, ἡ, onvruchtbaar, kinderloos.

Ἀπόγονος, ὁ, ἡ, een afstammeling, nakomeling.

Ἔγγονος, ὁ, en ἐγγόνη, ἡ, een neef, eene nicht.

Ἔκγονος, ὁ, ἡ, 't zelfde als ἀπόγονος; een zoon of eene dochter.

Ἐπίγονος, ὁ, ἡ, een nakomeling. Οἱ ἐπίγονοι, het nakroost, de naneven.

Εὔγονος, ὁ, ἡ, vruchtbaar.

Νεόγονος, ὁ, ἡ, *contr.* νεογνὸς, pas geboren. Men vindt in dezelfde beteekenis νεογιλὸς, bij Hom. Od. Μ, 486.

Ὁμόγονος, ὁ, ἡ, als ὁμογενής.

Ὀψίγονος, ὁ, ἡ, laat geboren; οἱ ὀψίγονοι en τὸ ὀψίγονον, het nakroost.

Πρόγονος, ὁ, ἡ, te voren, vooraf geboren, een voorvader; v. d. οἱ πρόγονοι, de voorouders.

Γονὸς, οῦ, ὁ, gewoonlijk *Jon.* γοῦνος, ὁ, bij Homerus, vruchtbaar, een vruchtbaar land. Od. 'Α, 193.

Zamenstellingen van Γίγνομαι:

Ἀπογίγνομαι, ik ben afwezig, ik ga weg, ik wijk af; ik sterf.

Διαγίγνομαι, ik blijf, ik blijf bestaan, ben duurzaam, ik houde het uit; 2) ik ben tusschen in, bijzonder van den tusschen in verloopen tijd.

Ἐγγίγνομαι, ik ben, word geboren, kom, of ontsta in (iets); 2) als 't vorige; 3) ἐγγίγνεται, *c. inf.* het is mogelijk, het kan gebeuren, dat enz., het staat vrij, *c. Dat.*

Ἐκγίγνομαι, ik word geboren, of ontsta uit (iets); ik ben of ga weg; ἐκγίγνεται, even als ἐγγίνεται.

Ἐπιγίγνομαι, ik kom, ontsta, wordt geboren daarbij, daarop, daarna: οἱ ἐπιγενόμενοι, de nakomelingen; τῇ ἐπιγιγνομένῃ ἡμέρᾳ, op den volgenden dag.

Καταγίγνομαι, ik houde mij op (op eene plaats); 2) mij bezig (met eene zaak); 3) ik kom tot of op iets.

Μεταγίγνομαι, daarna ontstaan, of geschieden.

Παραγίγνομαι, ik ben tegenwoordig bij iets, τινὶ; ik kom nader bij of tot iets.

Περιγίγνομαι, ik ben of blijf over; ik overleef; ik ontkom, of ontsnap (aan het gevaar); ik overtref (τινὸς, iemand); ik ontsta of kom voort uit (iets).

Προγίγνομαι, ik ben te voren, ga voor; v. d. οἱ προγεγενημένοι, de voorouders; 2) ik ga, ik kom voort, of voorwaarts.

Προσγίγνομαι, ik ga of kom daarbij; ik kom aan; ik ontsta daaraan.

Συγγίγνομαι, ik ben te zamen, ik word te gelijk geboren; 2) ik ben met of bij (τινὶ, iemand), ik ga om met (iemand); ik verkeer in (b. v. in armoede); ik houde mij bezig met (eene zaak), 3) ik ga of kom tot (iemand); ik help (hem).

Γλαυκὸς, ἡ, ὸν, e g. schitterend, helder; bijzonder helder blaauw (*caesius*), als de kleur der oogen van katten en uilen. V. d. Γλαυκῶπις, ιδος, ἡ, blaauwoogig, een bijnaam van Minerva bij de dichters, om het verschrikkelijke en tevens aangename van haren blik uit te drukken.

Γλαυκιάω, blaauw zijn, blaauwe oogen hebben.

Γλαυκόω, blaauw maken, de oogen donker maken, verblinden. Van daar

Γλαύκωμα, τὸ, de verdonkering der oogen, of des oogappels, door een blaauwachtig vlies, dat er op komt.

Ἀπογλαυκόω, een zoodanig vlies op de oogen krijgen of hebben.

Γλαύκινος, ὁ, ἡ, blaauwachtig.

Γλαῦξ, κὸς, ἡ, de nachtuil, bijz. dat soort, dat blaauwe oogen heeft.

γλάφω, *fut.* ψω, (*scalpo*), en *γλύφω*, ψω, (*sculpo*), ik hol uit, ik graaf uit, ik snij uit; met dat onderscheid, dat het eerste van grover hout- en steenwerk, het tweede van fijner graveerwerk gebruikt wordt.

1) Van *γλάφω*:

Γλάφυ, τὸ, het uitgeholde, een hol, of eene grot.

Γλαφυρὸς, ὰ, ὸν, uitgehold; glad gemaakt, gepolijst; fijn, sierlijk.

2) Van *γλύφω*:

Γλυφὴ, ἡ, en *γλύμμα*, τὸ, het uitsnijden; het graveren; 2) het uitgesnedene of gegraveerde, de gravure.

Γλυπτὴς, ὁ, en *γλυπτὴρ*, ὁ, een metaal-, of steensnijder, een graveur.

Γλυπτὸς, ἡ, ὸν, in metaal of steen uitgesneden, gegraveerd.

Γλυφὶς, ίδος, ἡ, de snede of kerf des pijls, waarmede dezelve in den pees van den boog sluit; de pijl zelf.

Ἀναγλύφω, ik snij uit, of maak uitgesneden, uitstaand beeldwerk.

Διαγλύφω, ik snij door of in, ik maak ingesneden of uitgehold beeldwerk.

Ἱερόγλυφος, ὁ, en *ἱερογλύπτης*, ὁ, die snijdt of maakt *τὰ ἱερογλυφικὰ*, verst. *γράμματα*, het beeldschrift bij de Egyptenaren.

Γλήνη, ἡ, de oogappel; het beeldje of popje, dat men daarin ziet; v. d. 2) een beeldje, popje; een klein meisje, als schimpnaam bij Hom. Il. Θ, 164.

Γλῆνος, εος, τὸ, wat tot opschik, sieraad of pracht dient; een prachtig, bezienswaardig stuk; borduurwerk.

Γλίσχρος, α, ον, lijmig, kleverig, vasthoudend; v. d. 2) karig, schraal; 3) die al te zeer aan kleinigheden blijft hangen (*putidus*); 4) aanhoudend, volhardend.

Γλισχρότης, ητος, ἡ, kleverigheid, glibberigheid; spaarzaamheid, karigheid, schraalheid.

Γλίσχρων, ονος, ὁ, een vrek, gierigaard; een ellendeling, of ongelukkig mensch.

Γλίσχρως, *adv.* vasthoudend, zuinig, spaarzaam, moeijelijk, naauwelijks.

Γλίχομαι, ik verlang, begeer, streef naar iets, τινός.

Γλουτὸς, ὁ, de billen, het achterste (*nates*, *clunes*).

Γλυκὺς, εῖα, ὺ, zoet (van smaak); aangenaam; zachtaardig, teeder. Ook γλυκερὸς, ὰ, ὸν.

Γλυκάζω, en γλυκαίνω, ik maak zoet; 2) ik ben of word zoet.

Γλυκύτης, ητος, ἡ, zoetheid.

Γλῶσσα, ἡ, *Att.* γλῶττα, de tong; de spraak, het spraakvermogen; de taal; een woord, b. v. κακὴ γλῶσσα, een schimpwoord; 2) een verouderd, duister, opheldering behoevend woord (*glossa*), in taalkunde; 3) het mondstuk of de bek van eene fluit.

Ἄγλωσσος, ὁ, ἡ, zonder tong of spraak, stom; onbespraakt, onbedreven in 't spreken; v. d. die de landtaal niet verstaat, vreemd, als βάρβαρος, bij Sophocles.

Ἀλλόγλωσσος, ὁ, ἡ, die eene andere taal spreekt, uitlandig; een vreemdeling.

Δίγλωσσος, ὁ, ἡ, die twee talen spreekt; listig, valsch.

Εὔγλωσσος, ὁ, ἡ, welbespraakt, vaardig met de tong, welsprekend.

Ὁμόγλωσσος, ὁ, ἡ, die dezelfde taal spreekt, tot één volk behoort.

Πικρόγλωσσος, ὁ, ἡ, kwaadsprekend.

Τανύγλωσσος, ὁ, ἡ, die eene lange uitgestrekte tong heeft, b. v. κορῶναι, bij Hom. Od. E, 66.

Van achteren zamengesteld.

Γλώσσαλγος, ook γλώσσαργος, ὁ, een zwetser, die uitgelaten in 't spreken is; v. d. γλωσσαλγέω, zwetsen; en γλωσσαλγία, ἡ, gezwets, eig. de pijn of het jeuken van de tong.

Γλωσσοκόμον, en -κομεῖον, τὸ, een kistje, een foudraal, bijz. voor het mondstuk der fluit, vervolgens in 't algemeen.

Γλωχὶν, ῖνος, en γλωχὶς, ίδος, ὁ, de hoek, spits, de punt, of het scherpe, b. v. van eenen pijl. V. d. bij Homerus de zamenstellingen, τανύγλωχιν, met eene lange, τρίγλωχιν, met eene driedubbele, en χαλκόγλωχιν, met eene kopere punt voorzien.

Γνάθος, en γναθμὸς, ὁ, de kaak, het kakebeen; het holle van den mond (*bucca*); het gebit (van een paard).

Γνάθων, ὁ, een tafelschuimer.

Γναφεὺς, zie *κνάπτω*.

Γνόφος, ὁ, de duisternis; een dwarlwind. *Adj.* γνοφερὸς, ὰ, ὸν, en γνοφώδης, ὁ, ἡ, duister, donker, zwart.

Γόος, ὁ, geklag, gekerm, rouwklagt.

Γοάω, *fut.* ήσω, (ook γόω, γοέω en γόημι bij de dichters), ik klaag, kerm, treur; ik beween.
Γοερὸς, ὰ, ὸν, en γοώδης, ὁ, ἡ, klagend, beklagelijk.

Γογγύζω, ik murmureer, ik brom, ik mor; 2) ik ben onwillig; 3) van het gekir der duiven. Γογγυσμὸς, ὁ, geruisch, gemor, gebrom.

Γόης, ητος, ὁ, een toovenaar, een goochelaar; 2) een bedrieger.

Γοητεία, ἡ, goochelarij, bedriegerij.
Γοητεύω, *fut.* εύσω, ik toover, ik begoochel, ik bedrieg.
Γοήτευμα, ατος, τὸ, tooverij, bedriegerij.

Γόμφος, ὁ, een nagel of spijker.

Γομφόω, vastnagelen. Γόμφωσις, ἡ, het vastnagelen.
Γόμφωμα, τὸ, het vast of zamengenagelde.
Γόμφιος, ὁ, verst. ὀδοὺς, de kinnebakstand, de maaltand.
Γομφιάζω, tandpijn hebben; en γομφίασις, ἡ, of γομφιασμὸς, ὁ, tandpijn.

Γόνυ, υος, en ατος, ook *poët.* γοῦνος, ατος, τὸ, de knie; 2) de knoop van eenen riethalm. Εἰς γόνυ βάλλειν of ῥίπτειν, op de knie werpen, overdragtelijk in verval brengen. *Dimin.* γονάτιον, τό.

Γουνάζομαι, en γουνόομαι, *contr.* γουνοῦμαι, ik kniel, ik doe eenen voetval, omvat iemands knieën smeekende. Zoo ook γουνυκλινέω en γουνυπετέω; zie op κλίνω en πίπτω.
Γνὺξ, *adv.* knielend, met gebogen knieën.
Πρόχνυ, voor προγόνυ, 't zelfde; 2) tot den grond toe, b. v. verwoesten.
Ἰγνὺς, ἡ; en ἰγνύα, ἡ; de knieschijf.

Γοργὸς, ἡ, ὸν, levendig, wakker; hevig, vurig; verschrikkelijk, schrikbarend, bijzonder van den blik der oogen.

Γοργόομαι, *contr.* οῦμαι, *fut.* ώσομαι, zich wakker, moedig aanstellen, gedragen.
Γοργότης, ητος, ἡ, levendigheid; hevigheid, verschrikkelijkheid.
Γοργὼ, οῦς, *pl.* γοργόνες van γοργὼν, de Gorgonen, de drie dochters van Phorcys, die slangen voor hoofdhaar hadden, en er verschrikkelijk uitzagen. In *Sing.* bijzonder

Medusa, eene hunner, welker hoofd als een schrikbeeld op het schild van Minerva zich vertoonde.

Γράσος, ὁ, de stank van eenen bok, van het zweet, van schaapswol.

Γράφω, *fut.* ψω, eigenlijk, ik schrap, ik graveer, ik snij teekenen in hout of steen; v. d. 2) ik schrijf; ik teeken, ik maal af, of schilder; *γράφειν νόμον*, eene wet geven; 3) *med.* ik klaag iemand aan (bij het geregt).

Γράμμα, τος, τὸ, het geschrevene; een letter; een geschrift of boek. In *plur.* γράμματα, (even als het Latijnsche *literae*) een brief; de wetenschappen, bijzonder die, welke op de lagere scholen geleerd worden, in tegenoverstelling der hoogere (τὰ μαθήματα), die in de gehoorzalen der wijsgeeren behandeld werden: gene waren, de spraakkunst, de verklaring der dichters, het declameren, de geschiedenis: v. d. γράμματα διδάσκειν, en γραμματοδιδάσκαλος, ὁ, hij, die zich met het onderwijs daarvan bezig houdt. *Dimin.* γραμματίδιον, τό.

Γραμματεῖον, τὸ, 1) waarop geschreven wordt, eene schrijftafel; 2) v. d. een geschrift, een brief, eene akte of testament, enz.; 3) waar γράμματα onderwezen worden, eene school.

Γραμματεὺς, έως, ὁ, een schrijver, bijz. een staatsschrijver, een kanselier of secretaris.

Γραμματεύω, *fut.* εύσω, het ambt van den γραμματεὺς bekleeden.

Γραμματίζω, *fut.* ίσω, ik leer de letters, ik leer schrijven, lezen of rekenen.

Γραμματιστὴς, οῦ, ὁ, die de letters onderwijst, een schoolmeester.

Γραμματικὸς, ή, ὸν, wat de letteren of wetenschappen aangaat, b. v. ἡ γραμματικὴ, verst. τέχνη, de taalkunde; daarin bedreven, die goed leest of schrijft; v. d. *Subst.* ὁ γραμματικὸς, een grammaticus, die zich met het onderwijs der boven (onder γράμμα) gemelde wetenschappen bezig houdt; iets meer dan γραμματιστὴς, die alleen de eerste beginselen van lezen en schrijven leerde; in 't algemeen een taalkenner, taalgeleerde, een philoloog, wanneer het overeenkomt met κριτικός. *Adv.* γραμματικῶς, overeenkomstig de regelen der taalkunde.

Zamenstellingen van γράμμα.

Ἀγράμματος, ὁ, ἡ, die de letters niet kent; onkundig, ongeleerd.

Φιλογράμματος, ὁ, ἡ, een beminnaar of beoefenaar der letteren, der geleerdheid, v. d.

Φιλογραμματέω, de letteren beminnen.

Γραμμὴ, eene lijn, streep of trek, een regel; 2) het met lijnen beschreven bord, waarop de ouden met steentjes speel-

den; 2) de grenspaal (*carceres*), 't zelfde als βαλβὶς, omdat daarop eene lijn geschreven was.

Γραμμικὸς, ὴ, ὸν, gestreept, met lijnen voorzien; daartoe behoorende.

Γραφεὺς, έως, ὁ, een schrijver; een schilder.

Γραφὴ, ἡ, het schrift; eene teekening; 2) een klaagschrift, eene aanklagte, of beschuldiging, tegen iemand als staatsmisdoener, tegenovergesteld aan δίκη, eene aanklagt betreffende private zaken.

Γραφικὸς, ὴ, ὸν, schriftelijk, het schrijven, teekenen of schilderen betreffende; daarin bedreven; ἡ γραφικὴ, verst. τέχνη, de teeken- of schilderkunst.

Zamenstellingen van γραφή:

Ἄγραφος, ὁ, ἡ, ongeschreven, niet op schrift gesteld, b. v. νόμος.

Γεώγραφος, ὁ, een aardrijksbeschrijver. Γεωγραφέω, de aarde afteekenen, of beschrijven. Γεωγραφία, ἡ, de aardrijksbeschrijving. Γεωγραφικὸς, ὴ, ὸν, daartoe behoorende, daarin bedreven.

Δικογράφος, ὁ, die eene geregtelijke beschuldiging of verdediging voor iemand schrijft. Δικογραφία, ἡ, het schrijven, of schriftelijk opstel daarvan.

Ζωγράφος, ὁ, een schilder, eig. die naar 't leven teekent. Ζωγραφία, ἡ, een schilderstuk. Ζωγραφικὸς, ὴ, ὸν, daartoe behoorende, b. v. Ζωγραφικὴ, ἡ, verst. τέχνη, de schilderkunst; daarin bedreven. Ζωγραφέω, schilderen, teekenen. Ζωγράφημα, τὸ, eene schilderij. Ζωγραφεῖον, τὸ, een schilderswinkel.

Λογογράφος, ὁ, die redevoeringen schrijft, een redenaar; een geschiedschrijver. Λογογραφία, ἡ, het schrijven van redevoeringen of der geschiedenis. Λογογραφέω, zich daarmede bezig houden. Λογογραφικὸς, ὴ, ὸν, daartoe behoorende, of daarin bedreven.

Μυθογράφος, ὁ, een fabelschrijver.

Ὀρθογραφία, het wel, of naauwkeurig schrijven, de spelling.

Σκιαγράφος, ὁ, die de schaduw van iets beschrijft, een denkbeeld van eene zaak geeft. Σκιαγραφία, ἡ, eene afschaduwing, afschetsing. Σκιαγραφέω, dezelve maken.

Γραφὶς, ίδος, ἡ, ook γραφεῖον, γραφίον, en γραφίδιον, τὸ, datgene, waarmede men schrijft of teekent (*stylus*), eene pen, griffel, penseel.

Γραπτὸς, ὴ, ὸν, geschrapt; geschreven, beschreven.

Ἄγραπτος, ook ἄγραφος, ὁ, ἡ, ongeschreven.

Γραπτὺς, ἡ, eene schrap, of kwetsing der huid. Hom. Od. Ω, 228.

Zamenstellingen van γράφω.

Ἀναγράφω, ik schrijf op, ik stel op schrift of in geschrift, ik schrijf op in (een boek, de akten).

Ἀνάγραπτος, ὁ, ἡ, opgeschreven, geboekt.

Ἀναγραφεὺς, ὁ, een opschrijver, afschrijver, boekhouder.

Ἀναγραφὴ, ἡ, het opschrijven; het opgeschrevene, de akten of memorie.

Ἀντιγράφω, ik schrijf daartegen; ik antwoord schriftelijk;

2) *med.* ik antwoord op eene aanklagte of beschuldiging, door eene tegenovergestelde.

'Αντιγραφεύς, ὁ, een tegenschrijver, een controleur.

'Αντιγραφή, ἡ, een tegenschrift; een schriftelijk antwoord; eene tegenaanklagt.

'Αντίγραφος, ὁ, ἡ, afgeschreven. 'Αντίγραφον, τὸ, een afschrift; copij, exemplaar.

'Απογράφω, ik schrijf af, ik schrijf na of copiëer; 2) ik schrijf op (de ontvangst of uitgaaf in een boek); ik klaag aan, beschuldig; 3) *med.* ik geef mijnen naam op, laat mij in of opschrijven, b. v. als soldaat, tot den *census*; ik schrijf uit, kondig aan.

'Απογραφή, ἡ, het afschrijven, opschrijven; een afschrift, opgave, lijst of register.

'Απόγραφος, ὁ, ἡ, afgeschreven: τὸ ἀπόγραφον, een afschrift, copij.

Διαγράφω, ik teeken af, ik ontwerp; ik beschrijf; ik verdeel; 2) ik schrijf voor, ik beveel; 3) ik schrijf uit, kies uit, werf (soldaten); 4) ik streep of haal door, ik vernietig; 5) ik betaal door schriftelijke aanwijzing.

Διάγραμμα, τὸ, eene afteekening, schets, ontwerp; een voorschrift; besluit; bijz. eene mathematische figuur.

Διάγραπτος, ὁ, ἡ, doorgehaald, uitgeschrapt; vernietigd.

Διαγραφή, ἡ, eene afteekening, beschrijving.

'Εγγράφω, ik schrijf in of op (in een boek); ik snij in (metaal of steen).

῎Εγγραπτος, en ἔγγραφος, ὁ, ἡ, ingeschreven, geschreven. *Adv.* ἐγγράφως, schriftelijk.

'Εγγραφή, ἡ, een in- of opschrift; het inschrijven.

'Επιγράφω, ik schrijf daarop, maak een opschrift of titel; 2) ik schrijf op (de burgers tot den *census*); v. d. *pass.* in den *census* opgenomen, gerecenseerd worden; 3) ik schrijf bij of toe, ik reken toe; 4) *med.* ik schrijf mij toe, eigen mij toe, ik geef mij aan of uit (voor regter, leermeester).

'Επίγραμμα, τὸ, een opschrift; eene inscriptie; een puntdicht; v. d. ἐπιγραμματίζω, zulks maken.

'Επιγραφή, ἡ, een opschrift; 2) een naam, titel; voorwendsel, oorzaak, die men opgeeft: 3) de opgave des vermogens bij de schatting.

Καταγράφω, ik schrijf ter neder, ik schrijf in of op (b. v. in eene rol); v. d. ik werf (soldaten); ik beschrijf; ik reken op (iets).

Κατάγραπτος, ὁ, ἡ, opgeschreven, afgemaald.

Καταγραφή, ἡ, het opschrijven; eene opschrijving, beschrijving, afschetsing.

Μεταγράφω, ik schrijf om, verander het geschrevene; ik schrijf af; ik vertaal.

Παραγράφω, ik schrijf bij of neven; 2) ik schrijf tegen, maak eene uitzondering tegen eene beschuldiging, bijz. in 't *med.* παραγράφομαι τὴν γραφήν.

Παραγραφή, ἡ, een bijschrift; een bijgeschreven teeken, eene kantteekening; 2) de uitzondering bij

geregtelijke aanklagt. Het antwoord daarop heet Ἀντιπαραγραφή.

Περιγράφω, ik omschrijf, omgrens; ik beperk, bepaal; ik eindig; ik strijk door, schrap weg, b. v. τινὰ ἐκ τῆς πολιτείας; ik maak eenen omtrek, teeken af.

Περίγραπτος, ὁ, ἡ, omschreven, binnen grenzen beperkt.

Περιγραφὴ, ἡ, eene omschrijving; de omtrek, de grenzen.

Προγράφω, ik schrijf vooruit; 2) ik maak door openlijke uitschrijving bekend, v. d. bekend maken, aanzeggen, vogelvrij verklaren (*proscribere*).

Πρόγραμμα, τὸ, en προγραφὴ, ἡ, een voorschrift, openlijke aankondiging of bekendmaking, vogelvrijverklaring.

Προςγράφω, ik schrijf daarbij, of daarenboven; ik schrijf toe, ik eigen toe.

Συγγράφω, ik schrijf op; ik vervaardig een geschrift, of boek; ik maak een schriftelijk kontrakt.

Σύγγραμμα, τὸ, een geschrift, een boek.

Συγγραφεὺς, ὁ, een schrijver; een secretaris; een geschiedschrijver; een prosaschrijver.

Συγγραφὴ, ἡ, en συγγραφία, ἡ, een geschrift, een boek, een schriftelijk kontrakt.

Ὑπογράφω, ik onderschrijf, onderteeken; v. d. ik stem toe; ik beschrijf, ontwerp; ik beschilder, blanket, bijz. de wenkbraauwen; ik schrijf voor, leer schrijven; ik schrijf na; *med.* ik teeken mijnen naam als beschuldiger.

Ὑπόγραμμα, τὸ, en ὑπογραφὴ, ἡ, een onderschrift; de toestemming; eene beschrijving, afschildering, plan, ontwerp, schets; het blanketten, of beschilderen (der oogen); een voorschrift.

Ὑπογραφεὺς, ὁ, een onderschrijver, naschrijver, die schrijft, wat men hem dicteert.

Γράω, ῶ; *fut* άσω, *Jon.* γρώω, ook γραίνω, ik knaag, ik eet, vreet.

Γαγγραίνα, ἡ, een ingevreten zweer, het koud vuur; anderen leiden het af van γόγγρος.

Γρῶνος, ώνη, ῶνον, uitgevreten, uitgehold.

Γρῖπος, ὁ, een net, een visschersnet. Γριπεὺς, έως, ὁ, een visscher.

Γρίφος, ὁ, een net; 2) een raadsel; v. d. γριφώδης, ὁ, ἡ, raadselachtig.

Γρόσφος, ὁ, eene soort van spies of lans.

Γρῦ, of γρὺ, (van waar 't Latijnsche *grunnio*) het geluid der zwijnen; 2) het geringste, een klein weinigje.

Γρύζω, knorren, als de zwijnen; 2) knorren, morren.

Γρύλλος, ὁ, een zwijn. Γρυλλίζω, even als γρύζω; v. w. γρυλλισμὸς, ὁ.

Γρυμαία, ἡ, een buidel, een zak (Lat. *crumena*).
Γρύτη, ἡ, lompen, vodden, vodderij.

Γρύψ, πὸς, ὁ, een grijpvogel; 2) een fabelachtige vogel dus genoemd.

Γρυπὸς, ἡ, ὸν, gekromd, gebogen; v. d. ὁ γρυπὸς, die eenen haviksneus heeft. Γρυπότης, ητος, ἡ, kromte, ingebogenheid (der neus). Γρυπόω, krommen, buigen.

Γύα (*Jon.* γύη) en γυία, ας, ἡ, (misschien verwant met γαῖα) een zaailand, bouwland, een akker (*arvum*); een stuk land van eene bepaalde grootte, misschien een morgen lands; van daar de zamenstellingen Δίγυος, of δίγυιος, Πεντηκοντόγυος en Τετράγυος, bij Homerus.

Γύης, ὁ, het kromme hout aan den ploeg, waarin het ploegijzer vast zit: v. d. Αὐτόγυος, als αὐτόγυον ἄροτρον, een ploeg, waarvan dat hout, met de overige deelen, uit een stuk gemaakt is, bij Hesiodus.

Γυμνὸς, ἡ, ὸν, naakt, bloot; 2) zonder overkleed (χιτὼν); 3) ongewapend; 4) behoeftig, arm; τὰ γυμνὰ, de naaktheid, de schaamte.

Γυμνάζω, *fut.* άσω, zich naakt in den kampstrijd oefenen; africhten, geschikt maken.

Γύμνασμα, τὸ, Γυμνασία, ἡ, en γύμνασις, ἡ, eene oefening.

Γυμνάσιον, τὸ, de plaats, waar ligchaamsoefeningen gehouden worden, eene vecht- of schermschool, een worstelperk.

Γυμναστὴς, οῦ, ὁ, die onderwijs geeft in de ligchaamsoefeningen, en de athleten vormde.

Γυμναστικὸς, ἡ, ὸν, wat tot de ligchaamsoefeningen behoort, daarin bedreven, of daartoe geneigd. Γυμναστικὴ, ἡ, verst. τέχνη, de kunst van den γυμναστής.

Ἀγύμναστος, ὁ, ἡ, ongeoefend.

Ἐγγυμνάζω, oefenen in iets τινί.

Καταγυμνάζω, sterk oefenen.

Γυμνῆς, ῆτος, ook γυμνητὴς, οῦ, ὁ (*foem.* γυμνῆτις, ἡ), een naakt of ligtgewapend soldaat.

Γυμνητεία, of γυμνητία, ἡ, de ligte troepen.

Γυμνητεύω, ik ben slecht bekleed, ligt uitgerust; ik ben γυμνητής.

Γυμνόω, ik ontbloot, maak naakt; ik ontdek, onthul; ik beroof, maak arm. *Subst.* γύμνωσις, ἡ. Zamengest. Ἀπογυμνόω, 't zelfde.

Γυνὴ, *Gen.* γυναικὸς, van 't oude γυναῖξ, eene vrouw, een wijf; 2) eene echtgenoote, gemalin; 3) een ver-

wijfd mensch, lafaard. *Vocat.* γύναι. *Dimin.* γύναιον, τὸ, en γυναικάριον.

Γυναικεῖος, εία, εῖον, vrouwelijk; den vrouwen eigen, haar toekomend. Γυναικεῖον, τὸ, verst. οἴκημα, het vrouwenvertrek, een bijzonderlijk gedeelte der Grieksche huizen, ook γυναικῶν, ῶνος, ὁ, en γυναικωνίτης, οῦ, ὁ, of γυναικωνῖτις, ιδος, ἡ, genoemd.

Γυναικίας, ου, ὁ, ook γύνις, ιδος, ὁ, een wijfelijk, verwijfd mensch.

Γυναικίζω, ik verwijf, of maak verwijfd; 2) ik ben verwijfd, stel mij als eene vrouw aan (in opschik, gebaarden, enz.)

Γυναίκισις, ἡ, en γυναικισμὸς, ὁ, vrouwelijkheid, vrouwelijk zwak, verwijfdheid.

Γυναικιστὶ, *adv.* weekelijk, wijfelijk.

Γυναικικὸς, ἡ, ὸν, en γυναικώδης, εος, ὁ, ἡ, vrouwelijk, verwijfd.

Zamenstellingen:

Καλλίγυναιξ, αικος, ὁ, ἡ, die schoone vrouwen heeft, of draagt, b. v. zoo als Homerus zegt Ἀχαιΐδα καλλιγύναικα.

Καταγύναιξ, en καταγύνης, ὁ, een liefhebber der vrouwen, aan de vrouwen overgegeven.

Μισογύνης, ὁ, een vrouwenhater.

Φιλογύνης, of -γύναιξ, ὁ, een beminnaar der sekse.

Γύργαθος, ὁ, een uit rijs gevlochten korf; 2) eene fuik, vischkaar.

Γῦρις, εος, ὁ, het fijnste meel. V. d. γυρίτης, ὁ, verst. ἄρτος, een brood daaruit gebakken.

Γῦρος, ὁ, (*gyrus*) een cirkel, ring, ronde kring. Γυρὸς, ὰ, ὸν, rond gemaakt, rond; omgebogen, krom; γυρὸς, ὁ, een rond gat, eene groef, kuil. Γυρόω, rond maken, ronddraaijen; omkrommen, inbuigen.

Γύψος, ἡ, krijt, bij Herodotus; gips. γυψόω, daarmede bestrijken, overdekken.

Γυῖον, τὸ, (ook in zamenstelling γύον, τὸ, van 't oude γύω, omvatten, verwantschapt met κύω), een lid; τὰ γυῖα, de ledematen, bijz. de handen, voeten, knieën.

Γυιόω, ik verlam de ledematen; ik ontzenuw; beroof van krachten, ontman. Ook Ἀπογυιόω.

Γυιὸς, ἡ, ὸν, lam, verminkt.

Γύαλον, τὸ, eene holte; 2) het holle van het harnas, τοῦ θώρηκος, bij Homerus, Il. Ε, 99; van daar het zamengest. *adj.* κραταιγύαλος, ὁ, ἡ, voor καταιογύαλος, bij denzelfden Il. Τ, 361, van den θώρηξ, gebezigd, een uit twee sterke holle platen zamengesteld harnas, een stevig pansier; 3)

de holte van de hand: v. d. het *Verbum* Ἐγγυαλίζω; in de hand geven, geven, overleveren.

Zamenstellingen van γυῖον, en γύον.

Ἀμφιγυήεις, εσσα, εν, lam of mank aan beide voeten of zijden. Dus wordt Vulkanus genoemd.

Ἀμφίγυος, ὁ, ἡ, aan beide zijden scherp of puntig, b. v. ἔγχος, bij HOMERUS, Il. N, 147.

Ἔγγυος, ὁ, ἡ, in de hand gegeven, bijz. als pand of borgtogt, zeker, verzekerd; 2) die iets als zoodanig ter hand stelt; een borg.

Ἐγγύη, ἡ, het overhandigen als zoodanig; een pand of borgtogt; eene gelofte, belofte, verzekering. Van daar:

Ἐγγυάω, *fut.* άσω, (*spondeo*) ter hand stellen, bijz. als pand of borgtogt; verlooven (eene dochter); 2) *med.* zich zelven, zich borg stellen, borg blijven, voor iemand, voor (eene zaak, τὶ) instaan. *Subst.* Ἐγγύησις, ἡ, het borgstellen; Ἐγγυητὴς, ὁ, een borg. *Adj.* Ἐγγυητὸς, ἡ, ὸν, verborgd, besproken, verloofd.

Van daar de volgende zamenstellingen:

Ἀνέγγυος, ὁ, ἡ, ongeborgd, onverloofd.

Διεγγυὰ, ἡ, een borgtogt. Διεγγυάω, borg zijn, τινὰ voor iemand; verborgen, verpanden (eene zaak) χρημάτων, voor geld; *med.* zich borg stellen. Διεγγύησις, ἡ, eene borgstelling.

Ἐξεγγυάω, door een borgtogt, *act.* iemand; en *med.* zich vrij stellen. *Subst.* Ἐξεγγύησις, ἡ, zoodanige vrijstelling, borgtogt.

Ἐχέγγυος, ὁ, ἡ, (eig. ὁ ἔχων ἐγγύην), borg hebbende, geborgd; zeker, geloofwaardig; getrouw, eerlijk. *Decomp.* Ἀνεχέγγυος, bij THUCYDIDES.

Κατεγγυάω, tot een borgtogt dwingen, daardoor verbinden; verloven (*despondeo*).

Μεσέγγυος, ὁ, ἡ, die als borg tusschen in komt, een borg; een middelaar; bemiddelaar; ook μεσέγγυητὴς, en ὁ μεσεγγυησάμενος, van μεσεγγυάω, ik stel een borgtogt bij een derden persoon tot zekerheid van hem, voor wien ik iets beloof; *med.* ik eisch dat er tot mijne verzekering een borgtogt bij een derden persoon gesteld worde. Μεσεγγύημα, τὸ, en τὸ μεσεγγυηθὲν, zoodanig een borgtogt.

Παρεγγυὴ, ἡ, het overhandigen, overleveren; bijz. van een bevel of parool. Παρεγγυάω, ik overhandig; ik geef het krijgswoord of parool over; ik geef een bevel; ik vermaan; ik spoor aan (de soldaten bij 't overgeven van 't parool).

Ὑπέγγυος, ὁ, ἡ, onder borgtogt gesteld; aan het stellen van eenen borgtogt onderworpen of daartoe verbonden, verantwoordelijk.

Φερέγγυος, ὁ, ἡ, die eenen borgtogt geeft; v. d. zeker, vertrouwd, vermogend, bestand tot iets.

Λυσίγυιος, ὁ, ἡ, de ledematen ontbindend b. v. van den slaap.

Ὑπόγυιος, ὁ, ἡ, wat onder, in, voor of bij de hand is of ligt; gereed, vaardig; frisch, nieuw; ἐξ ὑπογυίου, van onder de hand, voor de hand of vuist weg (*in promptu*).
Ὑπογυίως, *adv.* nieuwelings, zoo even. *Superl.* ὑπογυιότατα.

Γὺψ, γυπὸς, ὁ, een gier, roofvogel; ook Αἰγυπιὸς, ὁ.

Γύπη, ἡ, een nest van eenen gier; een hol of eene hut.
Γύπινος, ίνη, ινον, tot de gieren behoorende, wie de aard van eenen gier heeft.

Γωνία, ἡ, een hoek, winkelhaak.

Γωνιαῖος, αία, αῖον, en γωνιώδης, ὁ, ἡ, hoekig, met hoeken of kanten.
Πολύγωνος, en πολυγώνιος, met vele; en τετράγωνος, met vier hoeken, vierkant; τρίγωνος, met drie hoeken, τρίγωνον, τὸ, een driehoek, enz.

Γώρυτος, ὁ, een koker, Lat. *Corytus*.

Δ.

Δαγὺς, ῦδος, ὁ, eene wasse pop, eene tooverpop; volgens anderen ijs of kristal; bij Theocritus.

Δαὴρ, έρος, ὁ, een zwager, mans broeder.

Δαίδαλος, ὁ, oorspronkelijk de eigen naam van een beroemd beeldhouwer en kunstenaar op Creta, ten tijde van Minos; van daar 2) als *adject.* kunstig.

Δαιδάλεος, έα, έη, εον, ook *poët.* δαιδάλειος, kunstig, met kunst gemaakt; schoon, bont, versierd.
Δαιδάλλω, *fut.* αλῶ, met kunst vervaardigen, versieren, bijz. met verschillende kleuren.
Δαίδαλμα, τὸ, een kunststuk.
Λογοδαίδαλος, ὁ, een kunstig zamensteller van woorden of redenen.
Πολυδαίδαλος, ὁ, ἡ, met veel kunst bewerkt, gemaakt.

Δαίμων, ονος, ὁ, ἡ, een genius, hetzij goed of kwaad; een beschermgeest; 2) de godheid, een God of eene Godin; 3) het van de godheid beschikte, het noodlot.

Δαιμόνιος, ὁ, ἡ, van eenen genius, of van eene godheid oorspronkelijk, daartoe behoorende; v. d. goddelijk, verheven, goddelijk groot of schoon; 2) van eenen goeden of kwaden genius afkomstig; v. d. gelukkig of ongelukkig. Δαιμόνιον, τὸ, *Subst.* 't zelfde als δαίμων.
Δαιμονάω, en δαιμονιάω, of δαιμονιάζω, en δαιμονίζομαι, ik ben door eenen daemon bezeten, ik ben dol, razend. V. d. δαιμονιακὸς, ἡ, ὸν, door eenen daemon bezeten, dol, razend; 2) daarvan afkomstig, of ingegeven.
Δεισιδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, (van δείδω, ik vrees) de godheid

vreezend, naauwgezet 2) bijz. van overtollige eerbewijzingen, uit vrees aan dezelve bewezen, bijgeloovig. V. d.
Δεισιδαιμονία, ἡ, naauwgezetheid; bijgeloof.
Δυςδαίμων, ὁ, ἡ, ongelukkig, tegenovergesteld aan
Εὐδαίμων, gelukkig. Van waar Εὐδαιμονία, geluk. — Εὐδαιμονέω, ik ben gelukkig. — Εὐδαιμονίζω, ik acht of schat gelukkig, ik wensch geluk. — Εὐδαιμονικὸς, ἡ, ὸν, het geluk betreffende, daartoe behoorende.

Δαίω en δάω, oude *formae*, van verschillenden aard, welke men (hetzij in de beteekenis alleen, hetzij wezenlijk van elkander onderscheiden) onder de drie navolgende klassen kan rangschikken:

I. **Δαίω**, *fut.* δαίσω, ik deel, verdeel; ik deel (aan iemand zijne portie) toe, v. d. 2) ik geef te eten, ik spijzig of onthaal (op eenen maaltijd); 3) *med.* ik eet, ik smul.

Δάζω, en δάζομαι, eig. van δάω, in *praes.* niet gebruikt, *fut.* δάσομαι (van waar bij verdubbeling δασάσκομαι, Hom. Il. Ι, 133), ik deel, deel uit, deel toe, verdeel; 2) ik verscheur.
Δασμὸς, ὁ, de verdeeling; 2) een deel, aandeel, eene schatting. V. d. Δασμολογέω, de schatting inzamelen; 2) *c. accus.* τινὰ, iemand eene schatting opleggen.
Δάσμευσις, ἡ, de verdeeling.
Δαστὸς, niet in gebruik, doch in zamenstelling Ἄδαστος, ὁ, ἡ, onverdeeld.
Ἀναδάζομαι, ik herdeel, verdeel op nieuw; 2) ik verdeel.
Ἀναδασμὸς, ὁ, eene verdeeling. Ἀνάδαστος, ὁ, ἡ, verdeeld.
Ἀποδάζομαι, ik deel af; ik neem een deel, b. v. de helft van een leger, af.
Διαδάζομαι, ik verdeel.
Καταδάζομαι, verdeelen; 2) verscheuren.
Δαΐζω, *fut.* ίσω, en ίξω, ik deel, verdeel; ik splits, of scheur van een; 3) ik dood; v. w. χειροδάϊκτος, met de hand gedood, bij Sophocles.
Δαίνυμι, ik geef te eten, geef eenen maaltijd; 2) *med.* ik eet, houde den maaltijd.
Δαὶς, δαιτὸς, ἡ, een maaltijd, een gastmaal. Ook Δαίτη, ἡ, en Δαιτὺς, ύος, ἡ, van waar Δαιτύμων, ονος, ὁ, die een gastmaal toebereid, een kok; 2) een gast.
Δαιτρὸς, ὰ, ὸν, verdeeld. *Subst.* δαιτρὸς, ὁ, een voorsnijder, een kok. Δαιτρεύω, *fut.* εύσω, ik verdeel; bijz. het vleesch, ik snij voor.
Δατέομαι, οῦμαι, ik deel, deel uit, verdeel; *neutr.* zijn deel verteren, eten; *metaph.* den strijd, d. i. onder elkander vechten.
Δατητὴς, ὁ, de verdeeler. Δάτησις, ἡ, de verdeeling.

II. **Δαίω**, of liever δάω, *Ion.* δήω, ook δαέω en δάημι; *act.* ik leer, ik geef onderwijs; 2) *pass.* ik leer, ik

ontvang onderwijs; v. d. ik worde of ben ervaren, of bedreven, ik weet. *Fut.* δαήσομαι; *Perf.* δεδάηκα (v. w. *part. pass.* δεδαημένος, geleerd, bedreven), en δέδαα, in *partic.* δεδαὼς, υῖα, ὸς, in *Infin.* δεδάασθαι; *Aor.* 2. *pass.* ἐδάην, in *Opt.* δαείην, in *Conj.* δαῶ, bij HOMERUS *Jon.* δαείω; *Infin.* δαῆναι, *poët.* δαήμεναι.

Δαήμων, ονος, ὁ, ἡ, geleerd, ervaren, kundig, τινὸς, in iets. *Subst.* Δαημοσύνη, wetenschap. Zameng. Ἀδαήμων, onervaren, onwetend.

Δαητὸς in zamenstelling Ἀδάητος, ὁ, ἡ, onbekend, onbewust.

Δάϊος, ὁ, ἡ, kundig, ervaren.

Ἀδαὴς, έος, ὁ, ἡ, onervaren, onwetend. *Adv.* ἀδαϊστί.

Αὐτοδαὴς, ὁ, ἡ, uit zich zelven wetend, die zich zelven onderwezen heeft.

Διδάσκω (verdubbelde *forma* van δάσκω, *frequentativum* van 't *fut.* δάσω, van δάω), *fut.* διδάξω, ik leer, geef eene les of voorschrift, ik bewijs; 2) *pass.* ik word onderrigt, ik leer kennen; 3) ik vertoon, bijz. een tooneelstuk (*fabulam doceo*). Ook διδασκέω, bij HESIODUS.

Δίδαγμα, τὸ, en διδαχὴ, ἡ, de leer; een voorschrift, eene les, het onderrigt.

Διδακτὸς, ἡ, ὸν, geleerd, ervaren; 2) wat geleerd kan worden. In zamenst. Ἀδίδακτος, ὁ, ἡ, ongeleerd; Αὐτοδίδακτος, ὁ, ἡ, die uit zich zelven geleerd heeft. V. d.

Διδακτικὸς, ἡ, ὸν, geschikt tot onderwijzen, tot het onderwijs behoorend.

Δίδακτρον, τὸ, leergeld, schoolgeld.

Διδάσκαλος, ὁ, een leeraar, leermeester. Διδασκαλία, ἡ, de leer, het onderwijs; het vertoonen van een tooneelstuk; een tooneelberigt. Διδασκαλεῖον, τὸ, eene school. Διδασκάλιον, τὸ, als δίδακτρον; en 2) als δίδαγμα. Διδασκαλικὸς, ἡ, ὸν, tot het onderwijs behoorend, geschikt. Van daar ook in zamenstelling:

Γραμματοδιδάσκαλος, ὁ, die de letters leert, een schoolmeester.

Κωμῳδιδάσκαλος, en Τραγῳδιδάσκαλος, een blij-, en een treurspeldichter.

Χοροδιδάσκαλος, die den *chorus* of het zangkoor leert; en wiens bedrijf heet χοροδιδασκαλία, ἡ.

Zamenstellingen van διδάσκω:

Ἀναδιδάσκω, ik leer op nieuw.

Ἀποδιδάσκω, ik leer (iemand iets) af, ik verleer, ontwen.

Ἐκδιδάσκω, ik onderrigt.

Μεταδιδάσκω, ik leer om, verander de leer.

Προδιδάσκω, ik leer te voren.

III. Δαίω (even als καίω) ik steek aan, ik verbrand; *pass.* ik brand; *perf.* δέδηα, volgens anderen δέδηα, *pl. q. perf.* δεδήει of δεδήει, bij HOMERUS, Il. B, 93.

Δάϊος, ΐα, ϊον, brandend, zengend; 2) vijandelijk, v. w.

δάϊοι, poët. voor πολέμιοι. Jon. δήϊος, van waar μενεδήϊος, dapper, die den vijand afwacht, en

Δηϊάω, en δηϊόω, ook δηόω, fut. ώσω, ik behandel vijandelijk, ik verwoest door vuur en vlam. Subst. Δηϊοτής, ῆτος, ἡ, de strijd, het krijgsrumoer. V. d. Ἀδήωτος, ὁ, ἡ, onverwoest.

Δαΐς, ΐδος, ἡ, contr. δᾴς, δᾳδὸς, ἡ, Jon. δηΐς, de brand, eene brandende fakkel; de strijd, de krijg; δᾴς, de pijnboom.

Δαλὸς, ὁ, eene brandend hout, eene fakkel.

Δάος, τὸ, brand, licht; eene fakkel. Zameng. Ἀμφιδαίω, ik steek rondom aan; en het adj. Θεσπιδαὴς, έος, ὁ, ἡ, (van θέσπις) door de godheid aangestoken, als θεσπιδαὲς πῦρ, bij Hom. Il. M, 177.

Δάκνω, fut. δήξω, van δήκω, aor. 2. ἔδακον, van δάκω, ik bijt, steek; 2) metaph. zeer doen, smart of droefheid aandoen, beleedigen. V. d. δακνώδης, εος, ὁ, ἡ, bijtend; ergerlijk, gevoelig.

Δῆγμα, ατος, τὸ, en δηγμὸς, ὁ, eene beet.

Δῆξις, ἡ, het bijten; eene beet.

Δήκτης, ου, ὁ, een bijter. Δηκτήριος, ὁ, ἡ, en δηκτικὸς, ἡ, ὸν, bijtend, bijtachtig, scherp.

Ἄδηκτος, ὁ, ἡ, niet gebeten, oningevreten; ongekrenkt.

Θυμοδακὴς, ὁ, ἡ, wat het gemoed bijt, hartgrievend.

Zamenstellingen van het verbum zijn: Ἀναδάκνω, herbijten; Ἀντιδάκνω, tegenbijten; Ἀποδάκνω, afbijten; Ἐνδάκνω, en Ἐπιδάκνω, inbijten; Καταδάκνω, en Συνδάκνω, aan stukken bijten; Ὑποδάκνω, zachtjes, weinig, heimelijk bijten.

Δάκρυ, υος, τὸ, en δάκρυον, ου, τὸ, eene traan; 2) een druppel vocht dat uit boomen of planten loopt.

Δακρυόεις, όεσσα, όεν, en δακρυώδης, εος, ὁ, ἡ, weenend, beweenenswaardig, beklagelijk; 2) betraand, vol van tranen.

Δακρύω, fut. ύσω, ik ween, beween; part. perf. pass. δεδακρυμένος, betraand, weenend. V. d. Δάκρυμα, Lat. lacryma, eene traan.

Ἄδακρυς, υος, ὁ, ἡ, en Ἀδάκρυτος, ὁ, ἡ, tranenloos, niet weenend; 2) onbeweend. Adv. ἀδακρυτί.

Ἀποδακρύω, en Καταδακρύω, ik beween, betreur.

Ἐπιδακρύω, ik ween om (iets), b. v. τοῖς πάθεσι τινὸς, om iemands ongevallen.

Πολύδακρυς en πολυδάκρυτος, ὁ, ἡ, veel weenend; vele tranen waardig.

Δάκτυλος, ὁ, de vinger (der hand); de teen (van den voet); 2) de dadel of vrucht des palmbooms; 3) in versmaat zekere voet uit ééne lange en twee korte lettergrepen bestaande. Misschien van δείκω, δείκνυμι.

Δακτυλήθρα, ἡ, iets om den vinger te bedekken, of in te winden.

Δακτύλιος, ου, ὁ, een ring, bijz. om aan den vinger te dragen. Δακτυλιοθήκη, ἡ, eene verzameling daarvan.

Ῥοδοδάκτυλος, rozenvingerig, een bijnaam des dageraads, bij HOMERUS.

Δαμάω, *fut.* άσω, *perf.* δέδμηκα, *aor.* 2. ἔδαμον, ik houde in den band, of onder het juk (b. v. eenen os); ik tem; 2) ik bedwing, overwin; 3) ik trouw (eene maagd), eig. haar leggen of kluisteren aan den huwelijksband.

Δαμάζω, *fut.* άσω, en δαμνάω, ook δάμνημι, 't zelfde als δαμάω. V. d. Zameng.

Ἀδάμαστος, ὁ, ἡ, ontembaar; 2) ongehuwd.

Δαμάλη, ἡ, en δάμαλις, ιδος, ἡ, eene jonge koe. V. d. δαμαλίζω, eig. kalveren; 2) zoo veel als δαμάω.

Δάμαρ, αρτος, ἡ, eene getrouwde vrouw, eene echtgenoote. Bij EURIPIDES staat er tegen over πάρθενος ἄδμής.

Δμῆσις, ἡ, het temmen, bedwingen, het onderwerpen.

Δμητὴρ, ῆρος, ὁ, die temt, een overwinnaar. *Foem.* Δμήτειρα, ἡ, een bijnaam van Ceres.

Δμητὸς, ἡ, ὸν, getemd, onderworpen.

Ἄδμητος, ήτη, ον, ongetemd; 2) ongehuwd.

Νεόδμητος, ὁ, ἡ, pas getemd; 2) pas getrouwd.

Δμῶς, δμωὸς, ὁ, en δμωΐς, ΐδος, ἡ, ook δμωὸς, ὁ, en δμωή, ἡ, een slaaf, eene slavin.

Voorts de volgende zamenstellingen:

Ἀδάμας, άντος, ὁ, eig. ontembaar; 2) hard ijzer of staal; 3) de diamant. V. d.

Ἀδαμάντινος, ίνη, ινον, uit ijzer of staal gemaakt; zeer hard en vast.

Ἀδμὴς, έος, en νεοδμὴς, 't zelfde als ἄδμητος, en νεόδμητος.

Ἱππόδαμος, ὁ, eig. een paardentemmer, v. d. een bedreven ruiter, paardrijder.

Πανδαμάτωρ, ὁ, alles overwinnend. Dus noemt HOMERUS den slaap, Od. Ι, 373.

Πωλοδάμνης, ὁ, die een jong paard temt of berijdt, en πωλοδαμνέω, zulks doen; 2) opvoeden.

Ὑποδμὼς, even als δμῶς, bij HOMERUS, Od. Δ, 386.

Δάνος, εος, τὸ, eene gave, gift, een geschenk; 2) bijz. geld op woeker gegeven of geleend, schulden, ook δάνειον, τό.

Δανείζω, *fut.* σω, *act.* ik zet geld uit op interest, ik geef ter leen; *med.* ik neem geld op interest, ik vraag ter leen.

Δάνεισμα, τὸ, uitgeleend geld.

Δανεισμὸς, ὁ, het uitleenen van geld op interest, het woekeren.

Δανειστὴς, οῦ, ὁ, een woekeraar.

Δάπεδον, τὸ, de bodem, de grond, de vloer; van een verouderd woord δάπος, van waar zamengesteld

Ἀλλοδαπὸς, ἡ, ὸν, vreemd, een vreemdeling.

Ἡμεδαπὸς, ἡ, όν, (van ἡμεῖς) inlandsch

Παντοδαπὸς, ἡ, ὸν, eig. uit alle oorden; v. d. van allerlei soort, veelvuldig.
Πεδαπὸς, en ποταπὸς, ἡ, ὸν, uit welk land? 2) hoedanig, van welken aard?
Τηλεδαπὸς, ἡ, ὸν, verafgelegen; een vreemdeling.

Δάπτω, fut. δάψω (van δάπω, van δάω, ik deel), ik scheur van een, ik verscheur, verslind. Ook Δαρδάπτω, en zameng. Διαδάπτω, en Καταδάπτω.

Δάπτης, ου, ὁ, die verscheurt. Zameng. Ἄδαπτος, niet verscheurd, die niet verscheurd kan worden.
Δαψιλὴς, έος, ὁ, ἡ, veel verterend, rijkelijk, overvloedig, bijz. van spijzen. *Subst.* Δαψίλεια, ἡ, overvloed, overbodigheid. *Verb.* Δαψιλεύομαι, verkwisten, rijkelijk en overvloedig uitgeven. *Adv.* δαψιλῶς.
Δαπάνη, ἡ, (van 't oude δάπω, waarvan ook 't Latijnsche *dapes*) uitgave, verteering; verkwisting.
Δαπανάω, ik geef uit, ik verteer, ik doe onkosten; τὶ εἴς τι, iets aan iets besteden. Δαπάνημα, τὸ, uitgave, onkosten.
Δαπανηρὸς, ὰ, ὸν, verkwistend, kostbaar. *Adv.* δαπανηρῶς.
Ἀδάπανος, en ἀδαπάνητος, ὁ, ἡ, kosteloos.
Εὐδάπανος, die ligt, en πολυδάπανος, die vele onkosten maakt.
Voorts wordt Δαπανάω, met ἐκ, κατὰ, πρὸς, enz. zamengesteld.

Δάρεικος, ὁ, eene Persische geldmunt, ter waarde van 20 Attische zilveren drachmen, of van ongeveer drie daalders.

Δαρθάνω, fut. δαρθήσομαι, en perf. δεδάρθηκα, van δαρθέω; aor. 2. ἔδαρθον, en bij omzetting ἔδραθον, van δάρθω of δράθω; perf. med. δέδορθα, perf. pass. δέδορμαι, van δέρθω; ik slaap.

Ἀποδαρθάνω, ik slaap een weinig. Καταδαρθάνω, ik slaap in. Παραδαρθάνω, ik slaap bij of neven (iemand).

Δασπλῆς, ῆτος, ὁ, ἡ, foem. ook δασπλῆτις, ιος, ἡ, misschien zoo veel als δυσπροσπέλαστος, moeijelijk van toegang; schrikbarend, vreesselijk. Hom. Od. O. 234.

Δασὺς, εῖα, ὺ, ruig, harig; digt, digt bewassen of begroeid (met loof, met boomen).

Δασύνω, *fut.* υνῶ, ruig of harig maken; digt maken; *metaph.* bewolken (gelijk de wind den hemel doet).

Δάφνη, ἡ, een laurierboom. Δαφνὶς, ἡ, de vrucht daarvan. Δαφνὼν, ῶνος, ὁ, een tuin of heining van laurierboomen.

Δὲ, conj. maar, doch, daarentegen; 2) beantwoordt

meestal aan het vorafgaande μὲν; 3) beteekent in zamenstelling de beweging naar eene plaats, als ἄστυδε, naar de stad; οἰκόνδε, naar huis.

Δείδω, *fut.* δείσω van δείω; *perf.* δέδοικα, bij HOMERUS δείδοικα; *perf. med.* δέδια, van δίω (hetwelk nog bij HOM. voorkomt, Ilias E, 566, enz.) ik vrees, τινὰ, iemand; περί τινος, voor iemand, ik ben bezorgd voor iemand.

Δειδίζω, en δειδίζομαι; δειδίσσομαι, *Att.* δειδίττομαι, *fut.* ίξομαι; en δειδίσκομαι; 1) *act.* ik maak bevreesd of verschrikt; 2) *med.* ik vrees.

Δειδήμων, ὁ, ἡ, bevreesd, vreesachtig.

Δεῖμα, τὸ, en δειμὸς, ὁ, de vrees, schrik; v. d. δειμαίνω, *fut.* ανῶ, ik vrees, ben verschrikt; en δειματόω, ik maak bevreesd, verschrik (iemand); ook ἐκδειματόω.

Δέος, *Ion.* δεῖος, *Gen.* εος, ους, de vrees.

Zamenstellingen:

Ἀδεὴς, έος, ὁ, ἡ, vrij van alle vrees, onbevreesd, onverschrokken. Ἄδεια, ἡ, onbevreesheid; zekerheid, veiligheid, vrijheid. *Adv.* ἀδεῶς.

Ἀδείμαντος, ὁ, ἡ, onbevreesd, onverschrokken.

Καταδείδω, ik ben bevreesd voor (iets, τί).

Περιδείδω, ik ben sterk bevreesd.

Περιδεὴς, ὁ, ἡ, vreesachtig; vreesselijk, vreesverwekkend.

Ὑπερδείδω, boven mate bevreesd zijn. Daarentegen

Ὑπερδεὴς, ὁ, ἡ, boven alle vrees verheven, onverschrokken.

Ὑποδείδω, ik ben een weinig bevreesd.

Ὑποδεὴς, een weinig vreesachtig.

Δεικνύω, υμι, *fut.* δείξω van δείκω, *perf. pass.* δέδειγμαι, ik toon, wijs aan; ik maak zigtbaar; ik stel voor; ik verklaar.

Δεῖγμα, ατος, τὸ, het vertoonde; een proefje (van koopwaren); 2) zekere plaats in de haven te Athene, waar de koopwaren ten toon gesteld, uitgestald werden; 3) eene proef of bewijs.

Δεῖξις, εως, ἡ, het vertoonen, de aanwijzing.

Δείκτης, ὁ, een aanwijzer. V. d. Δεικτικὸς, ἡ, ὸν, tot het toonen of aanwijzen behoorend, daartoe geschikt. *Adv.* δεικτικῶς.

Δείκελος, en δείκηλος, ὁ, ἡ, voorstellend, navolgend; δείκηλον, τὸ, een beeld.

Zamenstellingen:

Ἀναδείκνυμι, ik toon aan, ik vertoon; ik stel voor; 2) ik kies of benoem (om dat zij, die tot een ambt benoemd werden, aan het volk werden voorgesteld); 3) ik wijde toe, heilig.

Ἀνάδειξις, εως, ἡ, het vertoonen; de keuze, benoeming.

Ἀποδείκνυμι, ik vertoon (het afgewerkte), v. d. ik maak af,

ik voleindig; 2) ik bewijs, betoog, overtuig; 3) ik kies uit, benoem; 4) ik maak bekend, openbaar, b. v. mijn gevoelen.

Ἀπόδειξις, εως, ἡ, de vertooning, tentoonstelling (van het afgewerkte); een bewijs, betoog.

Ἀπόδεικτος, ὁ, ἡ, bewijsbaar; *decomp.* Ἀναπόδεικτος, onbewijsbaar. V. d. Ἀποδεικτικὸς, tot bewijs geschikt, vatbaar.

Ἐνδείκνυμι, ik toon aan; 2) ik geef of klaag aan; 3) ik betoog, bewijs; 4) *med.* ik vertoon mij zelven, ik beroem mij, b. v. σοφίαν, op mijne wijsheid (*prae me fero*); ik verdedig, verontschuldig mij.

Ἔνδειξις, ἡ, en ἔνδειγμα, τὸ, de aantooning, het bewijs, de aanklagt.

Ἐπιδείκνυμι, ik toon aan (een werk), ik verrigt, vervaardig; 2) *med.* ik stel ten toon, draag voor, b. v. λόγον, eene redevoering als eene proef mijner welsprekendheid; ik maak vertooning van mij zelven; ik praal (met iets).

Ἐπίδειξις, ἡ, de aantooning, tentoonstelling; een bewijs, of proeve.

Ἐπιδεικτικὸς, ἡ, ὸν, aantoonend, bewijzend; λόγος (*oratio generis demonstrativi*).

Καταδείκνυμι, ik toon aan, maak bekend; ik voer in b. v. een gebruik.

Παραδείκνυμι, ik stel neven, ik vergelijk; 2) ik toon aan, ik bewijs; ik voer als bewijs aan; 3) ik schrijf voor, schrijf toe.

Παράδειγμα, ατος, τὸ, een bewijs; 2) een voorbeeld.

Παραδειγματίζω, ik stel ten voorbeeld.

Προδείκνυμι, ik toon vooraf aan, kondig aan; 2) ik geef of klaag aan.

Προςδείκνυμι, ik toon daarenboven aan.

Ὑποδείκνυμι, ik toon aan, wijs aan, onderwijs; ik geef aan, klaag aan; *neutr.* ik toon mij aan.

Ὑπόδειγμα, τὸ, het aangetoonde, het voorschrift, voorbeeld.

Δείλη, ἡ, de afnemende tijd des dags; v. d. **δείλη πρωΐα,** het vroegere gedeelte daarvan, de namiddag; ὀψία, het latere gedeelte, de avond: doch dikwijls staat het alleen zonder nadere bepaling.

Δείελος, en δίελος, ὁ, ἡ, in prosa δειλινὸς, ἡ, ὸν, wat tot den namiddag of avond behoort. Τὸ δείλινον, het avondbrood. Δειελιάω, ik nuttig het avondbrood. Zameng. Ἐπιδείελος, 't zelfde.

Δειλὸς, ἡ, ὸν, vreesachtig, bang, lafhartig; slecht, armzalig; ongelukkig, ellendig. Ook **δειλαῖος, αία, αῖον.**

Δειλία, ἡ, vreesachtigheid, lafhartigheid. V. d.

Δειλιάω, en δειλιάζω, *fut.* άσω, ik ben bevreesd; ik ontwijk uit vrees of lafhartigheid. V. d. Δειλίασις, ἡ, vrees, angst. Zameng. Ἀποδειλιάω, 't zelfde.

Δεῖνα, ὁ, ἡ, τὸ, *Gen.* δεῖνος, *Dat.* δεῖνι, *Acc.* δεῖνα, een zekere, deze of gene (dien men niet noemen wil).

Δεινὸς, ἡ, ὸν, vreesselijk, verschrikkelijk; 2) v. d. buitengewoon, zonderling, in 't oog loopend, ontzag verwekkend; 3) v. d. sterk, wonderbaarlijk, nadrukkelijk, krachtig, voortreffelijk; in 't algemeen sterk, bekwaam, bedreven, in eenen goeden en kwaden zin. Met den *Inf.* b. v. δεινὸς φάγειν, een sterke eeter. *Neutr.* δεινὸν, τὸ, eene wederwaardigheid, een gevaar. *Adv.* δεινῶς.

Δεινότης, ητος, ἡ, verschrikkelijkheid, onaangenaamheid; sterkte, grootte, bedrevenheid.

Δεινόω, *fut.* ώσω, ik maak groot, sterk, verschrikkelijk; ik stel (eene zaak) als zoodanig voor, overdrijf (dezelve), Lat. *exaggero*. V. d. δείνωσις, ἡ, het vergrooten, overdrijven (van iets), Lat. *exaggeratio*. Zoo ook in zamenstelling δεινολογέω, ik bezwaar, beklaag mij hevig; en δεινολογία, ἡ, van λέγω.

Δεῖπνον, τὸ, (*coena*), de hoofdmaaltijd der ouden, die omstreeks vier of vijf uren na den middag, dus tegen den avond, gehouden werd; v. d. het avondeten; 2) een gastmaal; 3) het eten in 't algemeen.

Δειπνέω, *fut.* ήσω, ik houde of nuttig den maaltijd; het avondeten: onderscheiden van

Δειπνίζω, *fut.* ίσω, ik onthaal (iemand) op het avondeten, op eenen maaltijd; ik geef te eten, spijzig.

Zamenstellingen:

Ἄδειπνος, ὁ, ἡ, die geen avondeten heeft, niet gegeten heeft.

Ἀντίδειπνος, ὁ, ἡ, die in de plaats van een ander den maaltijd neemt, of als gast genoodigd wordt.

Ἐπιδείπνιος, ὁ, ἡ, op den maaltijd volgend: ἐπιδείπνιος ἦλθε, hij kwam na den maaltijd.

Εὔδειπνος, ὁ, ἡ, die eenen goeden maaltijd houdt; wel, rijkelijk uitgerust, b. v. δαὶς, een maaltijd.

Παραδειπνέω, ik eet mede, als gast; 2) *pass.* den maaltijd misloopen.

Περίδειπνον, τὸ, een begrafenis-maaltijd; eig. de maaltijd van de overgeblevenen.

Συνδειπνέω, ik neem den maaltijd met (iemand).

Σύνδειπνος, ου, ὁ, een gast. Σύνδειπνον, τὸ, een gastmaal.

Ὑποδειπνέω, ik ben gast voor een ander. Ὑπόδειπνος, ου, ὁ, als ἀντίδειπνος.

Δέκα, οἱ, αἱ, τὰ, tien: οἱ δέκα, de tienmannen.

Δεκάκις, *adv.* tienmaal.

Δεκὰς, άδος, ἡ, *decuria*, een tiental, eene decade; een tiental mannen of soldaten; wier opperhoofd δεκαδάρχης, ου, ὁ (van ἄρχω), *decurio*, een tienman genoemd wordt. V. d.

Δεκάζω, *fut.* άσω, eig. ik verdeel in tien stukken; 2) ik

koop om, bijz. de regters; door geld, even als het Latijnsche *decuriare*. Van daar Δεκασμὸς, οῦ, ὁ, de omkooping; δεκαστὸς, in zamenst. ἀδέκαστος, niet omgekocht; *adv.* ἀδεκάστως.

Δέκατος, η, ον, de tiende; ἡ δεκάτη, verst. μοῖρα, de tiende, het tiende gedeelte.

Δεκαταῖος, αία, αῖον, tien dagen oud of geleden.

Δεκατεύω, *fut.* εύσω, ik verdeel in tien deelen, neem het tiende deel (van iets af); 2) ik eisch de tienden; 3) δεκατεύειν τοὺς στρατιῶτας (*decimare milites*), van elk tiental soldaten er een ter straffe veroordeelen. V. d. Δεκάτευσις, ἡ, ook δεκατεία, ἡ, het vorderen der tienden; δεκατευτὴς, οῦ, ὁ, die dezelve vordert; δεκατευτήριον, τὸ, de plaats waar zulks geschiedt; ἀδεκάτευτος, ὁ, ἡ, waar geen tiende van betaald is.

Zamenstellingen:

Δυοκαίδεκα, en δώδεκα, twaalf. Δυοκαιδεκὰς, en δωδεκὰς, άδος, ἡ, het twaalfstal. Δωδεκάκις, *adv.* twaalfmaal. Δυωδέκατος en δωδέκατος, de twaalfde. Δωδεκαταῖος, twaalf dagen oud of geleden.

Ἑκκαίδεκα (ἑξ καὶ δέκα), zestien.

Ἕνδεκα, elf; οἱ ἕνδεκα, de elf mannen, aan welke te Athene de ter dood veroordeelden werden overgeleverd. Ἑνδεκάκις, elfmaal. Ἑνδεκὰς, ἡ, het elftal. Ἑνδέκατος, de elfde. Ἑνδεκαταῖος, elf dagen geleden.

Ἐπιδέκατος, die op den tienden volgt.

Ἑπτακαίδεκα, zeventien.

Τεσσαρεσκαίδεκα, veertien.

Τρισκαίδεκα, dertien. Τρισκαιδέκατος, de dertiende.

Δέλτα, de Grieksche letter Δ; 2) het benedenste gedeelte van Egypte, tusschen de beide armen van den Nijl, die den vorm van die letter uitmaken, gelegen.

Δέλτος, ου, ἡ, eene schrijftafel (omdat die oudtijds van zulk eene gedaante was); 2) eene tafel in 't algemeen. *Dimin.* δελτίον, en δελτάριον, τό.

Δελφὰξ, ακὸς, ὁ, ἡ, een zwijn; een speenvarkentje.

Δελφὶν, en δελφὶς, ῖνος, ὁ, een dolfijn, een meerzwijn; 2) zeker wapentuig, Thucyd. VII, 41.

Δελφὺς, ύος, ἡ, het moederlijf, de baarmoeder.

Ἀδελφὸς, οῦ, ὁ, en ἀδελφὴ, ῆς, ἡ (met de ἀ, *collect.* of voor ἀμάδελφος, η, van ἅμα, te gelijk) een broeder, eene zuster, bijz. uit eene moeder; 2) een broeder, eene zuster in 't alg., ὁμομήτριος, uit eene moeder, en ὁμοπάτριος, uit eenen vader; ἀδελφὸς μητρὸς, een oom van moederszijde; 3) een bloedverwant; 4) ἀδελφὸς, ή, ὸν, als een *adj.* verbroederd, verwantschapt; dubbel, aan elkanderen gelijk. *Poët.* ἀδελφεὸς, ᾶ, ὁ, ἡ. *Dimin.* ἀδελφίδιον, τό. Van daar

Ἀδελφιδοῦς, οῦ, ὁ, en ἀδελφιδῆ, ἡ, een broeders of zusters zoon of dochter, een neef, eene nicht.

Ἀδελφίζω, ik maak of noem (iemand) mijnen broeder.

Ἀδελφικὸς, ή, ὸν, broederlijk; verwantschapt.

Ἀδελφότης, ητος, ἡ, broederschap.

Zamenstellingen:

Ἀνάδελφος, ὁ, ἡ, broederloos. — Ἀνδράδελφος, ου, ὁ, een mansbroeder, zwager. — Ἀντάδελφος, ὁ, ἡ, die de plaats van broeder bekleedt. — Αὐτάδελφος, ου, ὁ, een eigen broeder. — Μητράδελφος, en Πατράδελφος, een oom van moeders of vaders zijde. — Συνάδελφος, ὁ, ἡ, die broeders of zusters heeft.

Δέλω, het stamwoord van δελεάζω, *fut.* άσω, ik aas; 2) ik lok uit door aas; ik vang; 3) ik bedrieg.

Δέλεαρ, ατος, τὸ, ook δελέασμα, τὸ, aas, lokaas; een aanloksel; misleiding.

Δόλος (van 't *perf. med.* δέδολα van δέλω), ου, ὁ, *dolus*, eig. lokaas, v. d. 2) bedrog, list, belaging.

Δολερὸς, ὰ, ὸν; δόλιος, ία, ιον; en δολόεις, εσσα, εν, bedriegelijk, listig. *Adv.* δολερῶς. *Subst.* δολιότης, ητος, ἡ, listigheid.

Δολόω, *fut.* ώσω, ik overval door list, ik bedrieg, 2) ik vervalsch. V. d. δόλωσις, εως, ἡ, list, bedrog.

Δόλων, ωνος, ὁ, een verborgen moordgeweer, om iemand door list te dooden, een dolk.

Ἄδολος, ὁ, ἡ, zonder bedrog, eerlijk; onvervalscht. *Adv.* ἀδόλως.

Δέμω, gebruikelijk in den *aor.* 1. ἔδειμα, *med.* ἐδειμάμην, en in het *perf.* δέδμηκα (voor δεδόμηκα, van δομέω), ik vervaardig, ik rigt op, ik bouw.

Δέμας, τὸ, *indecl. poët.* het lijf, het ligchaam, de gestalte; dient dikwerf tot omschrijving, als τὸ ἐμὸν δέμας voor ἐμέ.

Δέμνιον, τὸ, het leger, de legerstee, het bed. V. d. Ἐπιδέμνιος, die te bed is, en ὁμοδέμνιος, ὁ, ἡ, een bedgenoot, eene bedgenoote.

Δμητὸς, ὰ, ὸν, in zamenstelling

Εὔδμητος, en ἐΰδμητος, ὁ, ἡ, wel, fraai bebouwd.

Θεόδμητος, ὁ, ἡ, door de goden gebouwd.

Νεόδμητος, ὁ, ἡ, nieuw gebouwd.

Δομὴ, ἡ, het bouwen; een gebouw; de gedaante, gestalte, het ligchaam: en Δόμος, ου, ὁ, (beide van 't *perf. med.* Δέδομα), het zamengevoegde, eene rij of reeks (b. v. van steenen); 2) een huis (*domus*), of gedeelte daarvan, eene kamer.

Δομέω, δομεύω, ik rigt op, ik bouw. Δόμησις, ἡ, als δομή.

Βυσσοδομεύω (van βύσσος, de diepte), ik bouw in de diepte, ik leg diepe fondamenten; *metaph.* ik overdenk, beraam heimelijk en grondig, b. v. κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων, bij Homerus, Od. Θ, 273.

Κηροδομέω, ik bouw, vervaardig uit was.

Μεσόδμη, ἡ (voor μεσοδόμη) de middelbalk, de dwarsbalk (van een huis, of schip, op welken de mast rust).

Οἰκοδόμος, ου, ὁ, een bouwheer. Οἰκοδομία, ἡ, het bouwen, de bouworde. Οἰκοδομικὸς, ἡ, ὸν, wat daartoe behoort, daarin bedreven, als ἡ οἰκοδομικὴ, verst. τέχνη, de bouwkunde. *Adv.* Οἰκοδομικῶς.

Οἰκοδομέω, *fut.* ήσω, ik bouw een huis; 2) ik bouw in 't algemeen.

Οἰκοδόμημα, τὸ, een gebouw, de bouworde.

Οἰκοδόμησις, ἡ, het bouwen, de bouworde.

Οἰκοδομητικὸς, ἡ, ὸν, wat tot het bouwen behoort, daarin bedreven.

Ἀποικοδομέω, ik sluit af door een gebouw; 2) ik breek af. — Ἐνοικοδομέω, Παροικοδομέω, Περιοικοδομέω, ik bouw in, neven, rondom, enz.

Τειχοδόμος, ου, ὁ, die eenen muur bouwt. Τειχοδομία, ἡ, en τειχοδομέω, het bedrijf daarvan.

Πρόδομος, ου, ὁ, het voorhuis, de voorkamer.

Ὀπισθόδομος, ου, ὁ, het achterhuis.

Δῶμα, ατος, τὸ, *poët.* δῶ, een gebouw; een huis, eene kamer. *Dimin.* Δωμάτιον, τό.

Δωμάω, *fut.* ήσω, ik bouw een huis; ik bouw, rigt op.

Δένδρον, τὸ, ook δένδρεον, τὸ, en δένδρος, εος, τὸ, een boom. *Dimin.* δένδριον, τό. Δενδρήεις, εσσα, εν, boomrijk. Δενδρὼν, ῶνος, ὁ, een boomgaard.

Ἀγλαόδενδρος, ὁ, ἡ, met wonder schoone boomen beplant, b. v. χώρη, eene landstreek.

Ἄδενδρος, ὁ, ἡ, zonder boomen, ontbloot van boomen.

Ἀναδενδρὰς, άδος, ἡ, een wilde wijnstok, die zich om de boomen slingert.

Πολύδενδρος, ὁ, ἡ, en πολυδένδρεος, boomrijk.

Δέννος, ὁ, beschimping, schande. Δεννάζω, ik beschimp, ik scheld uit.

Δέπας, αος, τὸ, een beker, eene drinkschaal.

Δέρω, *Jon.* δείρω, *fut.* δερῶ, ik trek het vel af, ik ontbloot; 2) ik scheld uit; ik ros af. Ook Ἀποδέρω, en Ἐκδέρω.

Δέρας, ατος, τὸ, en δέρος, εος, τὸ, *poët.*; in *prosa* δέρμα, ατος, τὸ (van 't *perf. pass.*) en δορὰ, ἡ, (van 't *perf. med.* δέδορα), ook δέῤῥις, εως, ἡ, de huid, het vel; leder. Δερμάτινος, ίνη, ινον, uit leder gemaakt.

Δέρη, ἡ, en δειρὴ, ἡ, en δειρὰς, άδος, ἡ, de hals, de nek; *metaph.* een heuvel, eene hoogte, een bergtop. Δέραιον, τὸ, en

Περιδέραιον, τὸ, een halsband.

Δολιχόδειρος, ὁ, ἡ, die eenen langen hals heeft.

Πολυδειρὰς, άδος, ὁ, ἡ, heuvelachtig, met vele hoogten voorzien.

Δέρτρον, een werktuig om te villen; 2) de snavel of bek der vogelen, Hom. Od. Λ, 578.

Δορὸς, οῦ, ὁ (van 't *perf. med.*) een lederen zak.

Ἄδορος, ook ἄδαρτος, ὁ, ἡ, niet, en νεόδορος, νεόδαρτος, ὁ, ἡ, pas gevild, of afgetrokken.

Δέρκω en δέρκομαι, *fut.* δέρξω, δρακῶ, *aor.* 2. ἔδρακον, *perf. med.* δέδορκα, hetwelk ook in de beteekenis van het *praes.* gebruikt wordt, ik zie, bezie, bekijk, bijz. van eenen scherpzienden blik der oogen. *Poët.* Δερκέσκομαι bij Homerus; ook Δερκιάομαι bij Hesiodus.

Δέρξις, εως, ἡ, het zien.

Δέργμα, ατος, τὸ, een wenk of blik der oogen.

Δορκὰς, άδος, ἡ, en δόρξ, κὸς, ἡ, en δορκαλὶς, ίδος, ἡ, zeker dier, met scherpziende heldere oogen, misschien ee-

ne geit, of de gazel. V. d. δορκάδειος, εία, ειον, wat daarvan komt, of daartoe behoort, b. v. κρέας.

Δράκων, οντος, ὁ (eig. een *partic. aor.* 2.), een draak, eene slang. V. d. δρακοντώδης, vol slangen.

Ἄδερκτος, en ἀδερκὴς, ὁ, ἡ, niet ziende. *Adv.* ἀδέρκτως.

Διαδέρκω, licht of stralen doorschieten, van de zon. Il. Ξ, 344.

Ἐπιδέρκομαι, en προςδέρκομαι, ik zie in, zie aan, bezie. Ἐπίδερκτος, ὁ, ἡ, zigtbaar.

Ὀξυδερκὴς, ὁ, ἡ, scherp van gezigt.

Δεσπόζω, *fut.* ώσω, ik heersch, ik voer eene onbepaalde magt; 2) *pass.* beheerscht worden, gehoorzamen als een slaaf.

Δεσπόσυνος, ὁ, ἡ, wat tot de beheersching behoort; ὁ δεσπόσυνος, de zoon, en ἡ δεσποσύνη, de dochter van den heer.

Δεσπότης, ου, ὁ, een heer, een beheerscher met onbepaalde magt; 1) over slaven, de heer des huizes; 2) over onderdanen, een overheerscher, een despoot. *Foem.* δεσπότις, ιδος, ἡ, ook δέσποινα, ἡ, en δεσπότειρα, ἡ, eene vrouw, beheerscheres, de vrouw van den δεσπότης.

Δεσπότεια ἡ, de heerschappij.

Δεσποτέω, ik heersch, voer heerschappij als δεσπότης.

Δεσποτικὸς, ἡ, ὸν, wat tot een despoot behoort, hem eigen is. *Adv.* Δεσποτικῶς.

Ἀδέσποτος, ου, ὁ, ἡ, zonder heer; 2) wiens schrijver of zegsman onbekend is, van boeken of gezegden.

Φιλοδέσποτος, ὁ, ἡ, den heer beminnend.

Δεῦρο, als men één mensch, en δεῦτε, als men er meerderen aanspreekt; herwaarts, hier; 2) *adv. van tijd*, μέχρι δεῦρο, tot hier toe, tot op dezen dag.

Δεύτερος, έρα, ερον (eig. de *Compar.* van het verouderde δευτὸς, van δεύω, voor δέω, ik ontbreek, blijf terug), de tweede, de andere; 2) δεύτερος τινὰς, die op een ander volgt, voor hem onderdoet; οὐδενὸς δεύτερος, die voor niemand behoeft te wijken; τὸ δεύτερον, ten tweede, ten tweeden male; τὰ δεύτερα, verst. μέρη, de tweede plaats of rang. *Superl.* δεύτατος, de laatste.

Δευτεραῖος, αία, αῖον, op den tweeden dag, b. v. ἦλθε, hij kwam op den tweeden dag.

Δευτερεῖα, τὰ, de tweede plaats, de tweede prijs, enz.

Δευτερεύω, *fut.* εύσω, ik ben de tweede; 2) τινὸς, ik volg op iemand in waarde, ik ben slechter, zwakker; 3) τινὶ, ik speel de tweede rol na iemand.

Δεύω, *fut.* δεύσω, ik maak nat, ik bevochtig; ik kneed, b. v. het meel; ik doop in, ik verw. Zoo ook Ἀναδεύω, en Καταδεύω.

Δέφω, *fut.* δέψω, ik bevochtig, maak week; ik kneed;

ik vol of vul, bereid het leder. Ook δεψέω, *fut.* ήσω. Van de oude *forma* δέω, δέπω, δέπτω voor δεύω.

'Αδέψητος, ὁ, ἡ, ongevold, onbewerkt, b. v. βοέη, Hom. Od. Υ, 2 en 142, eene ruwe ossenhuid.

Βυρσοδέψης, ου, ὁ, een leerbereider, volder.

Δέχομαι, *fut.* δέξομαι, *Jon.* δέκομαι en δεικανάομαι (misschien verwantschapt met δεικνύω, υμι), ik neem aan (hetgeen men mij toont). Van daar: 1) ik neem aan, neem; 2) ik keur goed, b. v. τὸν οἰωνὸν, het voorteeken; 3) ik ontvang, bekom, verkrijg; 4) ik neem het met iemand op, ik wacht op, b. v. den vijand; 5) ik neem op, onthaal, verwelkom, b. v. eenen gast, *excipio*; 6) ik volg op iemand, neem of ontvang deszelfs plaats, *excipio*; 7) δέχομαι ἐπ' ἐμαυτῷ, ik neem op mij, beloof. Men vindt ook *poët.* δέχνυμαι.

Δεξαμενὴ, ἡ, (eig. 't *partic. aor.* 1.), *receptaculum*, eene plaats, een bak of vat, dat iets in zich bevat of houdt; een regenbak.

Δεκτὸς, ἡ, ὸν, aangenomen; 2) aangenaam, *acceptus*.

Δεξιὸς, ὰ, ὸν (van 't ongebruikte δέξις, ἡ, het aannemen; het aantoonen, als δείξις), eig. vatbaar, aanvattend, aanwijzend; v. d. geschikt, ervaren, zoo van het ligchaam als van den geest; 2) regts, ter regter zijde, *dexter* en *dextimus*; *substantive*, ἡ δεξιὰ, verst. χεὶρ, *dextra*, de regterhand, wijl die meest tot het aanvatten of aanwijzen gebezigd word; 3) gelukkig, iets goeds voorspellend, b. v. een teeken; *faustum omen*. Voor zoodanig hielden de Grieken alle voorteekenen ter regter zijde gegeven. — In zamenstelling 'Αμφιδέξιος, en Περιδέξιος, regts aan beide zijden, die de slinkerhand even goed als de regter weet te gebruiken; 2) scherp aan beide zijden, b. v. een mes. 'Ενδέξιος en ἐπιδέξιος, even als δέξιος. Διαδέξιος, regts, welbedreven. 'Υπερδέξιος, ὁ, ἡ, hooggelegen, die (iets) overtreft, *superior*. — *Adv.* δεξιῶς, gelukkig; ἐκ δεξίου, *poët.* δεξιόφι, aan de regter zijde.

Δεξιόομαι, en δεξιάομαι, ik geef of reik de regterhand toe; 2) ik ontvang, onthaal, verwelkom. — Δεξίωσις, ἡ, het geven van de regterhand, het onthaal. — Δεξίωμα, ατος, τὸ, hetgeen men aanneemt; het onthaal.

Δεξιότης, ητος, ἡ, geschiktheid, ervarenheid.

Δεξιτερὸς, ὰ, ὸν, en ἡ δεξιτερὰ, verst. χεὶρ, *poët.* voor δεξιὸς, ὰ, όν.

Δοχὸς, ἡ, ὸν, en δοκὸς, ἡ, ὸν, (van de *perf. med.* δέδοχα en δέδοκα) vatbaar. Van daar *Substantive*, Δοχὴ, ἡ, het bevatten; en Δοκὸς, οῦ, ὁ, een balk, bijz. die het dak van het huis draagt.

Δοχμὸς, ἡ, ὸν (voor δοχιμὸς), 't zelfde. *Substantive* δοχμὴ, ἡ (voor δοχιμὴ), volgens anderen δόχμη, ἡ, hetgeen men met de hand omvat, eene span, hand-

breedte, ook σπιθαμὴ en παλαιστὴ genoemd. En van daar het *adject.* Δόχμιος, ία, ιον, ook δοχμὸς, ὴ, ὸν, schuinsch, dwars, *transversus*, *obliquus*, gelijk de span dwars over de hand ligt; 2) zijdeling, zijdwaarts. *Adv.* δοχμὰ, schuins, dwars. Δοχμόω en ἀποδοχμόω, krommen, ombuigen. — Voorts zijn van δοχὸς, of δοκὸς, zamengesteld:

Δωροδόκος, ου, ὁ, ἡ, vatbaar voor geschenken, die zich laat omkoopen; laag, onedel. Δωροδοκέω, *fut.* ήσω, ik laat mij omkoopen door geschenken; 2) *act.* ik koop (eenen anderen) om: v. w. δωροδόκημα, τὸ, geld, door omkooping verkregen: ἀδωροδόκητος, onomkoopbaar. Δωροδοκία, ἡ, het ontvangen of aannemen van geschenken voor omkooping.

Ἰοδόκος, ὁ, ἡ, pijlen bevattend. Dus noemt HOMERUS de φαρέτραν, of pijlkoker. Ἰοδόκη, ἡ, een pijlkoker.

Ἱστοδόκη, ἡ, de plaats, waar de mast van een schip in liggen of op rusten kan, HOM.

Καπνοδόχη, ἡ, en -δόκη, ἡ, een gat, om den rook op te vangen; een schoorsteen. HERODOTUS.

Ξενοδόχος, en -δόκος, ὁ, die gastvrienden opneemt, onthaalt. Ξενοδοχέω, en ξενοδοχία, het bedrijf daarvan. Ξενοδοχεῖον, de plaats daartoe geschikt.

Πάνδοχος, en πάνδοκος, ὁ, ook πανδοχεὺς, en πανδοκεὺς, έως, ὁ, die allen opneemt of onthaalt, een waard, herbergier. *Foem.* πανδοκεύτρια, ἡ, eene waardin. Πανδοκία, Πανδοκεύω, en Πανδόκευσις, het bedrijf daarvan. Πανδοχεῖον, Πανδοκεῖον, en Πανδόκιον, of Πανδοκίον, τὸ, de plaats daartoe geschikt, eene herberg.

Zamenstellingen van Δέχομαι:

Ἀναδέχομαι, *fut.* -δέξομαι, ik neem op (b. v. het kind op mijne schouders), ik neem aan; ik neem op mij, ik beloof, blijf borg voor iets; ik neem op, verleen toevlugt (b. v. aan vlugtelingen); ik laat mij welgevallen, verdraag.

Ἀνάδοχος, ὁ, ἡ, en ἀναδοχεὺς, ὁ, een borg. Ἀναδοχὴ, ἡ, de belofte.

Ἀποδέχομαι, ik neem aan; ik laat toe; ik keur goed (b. v. een gezegde); ik prijs, τινὰ σπουδῆς, iemand om zijnen ijver.

Ἀπόδεκτος, ὁ, ἡ, en ἀποδεκτέος, έα, εον, aannemens-, goedkeurens-, lofwaardig.

Ἀποδοχὴ, ἡ, het aannemen, de goedkeuring, lof.

Διαδέχομαι, ik neem aan, op of over; 2) τινὰ, ik volg op iemand, vervang zijne plaats. V. d.

Διαδοχὴ, ἡ, eene opvolging (*successio*).

Διάδοχος, een opvolger (*successor*).

Ἐκδέχομαι, ik neem op, of aan; 2) ik vang op, houde aan; 3) ik vervang, volg op, τινὰ, aan iemand, *excipio*; 4) ik verwacht, ook ἀπεκδέχομαι.

Ἐκδοχὴ, ἡ, en ἔκδεξις, ἡ, de opneming, opvolging.

Ἐνδέχομαι, ik neem op, of aan; 2) ik neem op mij, τὴν αἰτίαν, de schuld; ik ben vatbaar, τὴν φθορὰν, voor 't verderf; 3) ἐνδέχεσθαι, en ἐνδέχεται, *neutr.* mogelijk zijn, het kan gebeuren; *part.* ἐνδεχόμενος, ένη, ενον, mogelijk; v.

w. τὰ ἐνδεχόμενα, verst. πράγματα, mogelijkheden; ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, op alle mogelijke wijzen; *adv.* ἐνδεχομένως. — Ἀνένδεκτος, ὁ, ἡ, onmogelijk.

Ἐπιδέχομαι, ik neem op mij; 2) ik laat toe, geef verlof; 3) ik neem aan, b. v. een raad.

Ἐπιδοχὴ, ἡ, het opnemen, opvolgen; Thucyd.

Καταδέχομαι, ik neem aan, keur goed; ik neem op mij, onderneem iets; ik neem op, herberg (iemand); ik neem weder op, doe terugkeeren (iemand uit ballingschap).

Παραδέχομαι, ik neem aan; ik neem over; ik billijk of laat toe.

Προςδέχομαι, ik neem aan, of op; ik wacht op.

Πρόςδεγμα, τὸ, het aannemen.

Προςδεκτὸς, ἡ, ὸν, en προςδεκτέος, α, ον, aangenomen, aannemelijk; aangenaam, als *acceptus.*

Ὑποδέχομαι, ik neem op, ontvang; ik laat binnen, herberg, onthaal; 2) ik keur goed; 3) ik neem op mij, beloof; 4) ik vang op, wacht op (den vijand).

Ὑποδέξιος, ία, ιον, opnemend, vatbaar, bevattend. Ὑποδεξία, ἡ, en ὑποδοχὴ, ἡ, het ontvangen, het onthaal. Ὑποδοχεὺς, έως, ὁ, een gastheer, die anderen onthaalt.

Δέω, *fut.* δέσω, en gebruikelijker δήσω, *aor.* 1. ἔδησα; *perf.* δέδεκα, *pass.* δέδεμαι, ik bind, boei, werp in de gevangenis; ik houd vast, ik verpligt.

Δέσις, ἡ, het binden, de zamenvoeging.

Δεσμὸς, οῦ, ὁ, een band. *Plur.* δεσμοὶ, en δεσμὰ, de boeijen, kluisters. *Poët.* ook δέσμα, ατος, τό.

Δεσμόω, δεσμέω, en δεσμεύω, ik leg aan banden, zoo-veel als δέω. V. d. Δεσμώτης, ου, ὁ, en δεσμῶτις, ιδος, ἡ, een gevangen, eene gevangene. Δεσμωτήριον, τὸ, een gevangenhuis, de kerker.

Δέσμιος, ὁ, ἡ, gebonden, geboeid.

Δέσμη, ἡ, en δεσμὶς, ίδος, ἡ, een bundel, bundeltje.

Δετὸς, ἡ, ὸν, gebonden, geboeid. *Subst.* δετὴ, ἡ, en δέτις, ιδος, ἡ, eene fakkel, uit brandhout zamengebonden.

Zamenstellingen:

Ἀμφιδέω, ik bind rondom, aan beide zijden. Ἀμφιδέα, ἡ, en ἀμφίδεον, τὸ, een armband.

Ἀναδέω, ik bind aan of op; ik bekroon. Ἀνάδεσις, ἡ, het opbinden. Ἀνάδετος, ὁ, ἡ, opgebonden. Ἀνάδημα, τὸ, en ἀναδέσμη, ἡ, een hoofd- of haarband.

Ἀποδέω, en ἀποδεσμεύω, ik bind af; 2) ik bind aan. Ἀπόδεσις, ἡ, het af- of aanbinden.

Διαδέω, ik bind om, b. v. om het hoofd. V. d. διάδημα, τὸ, een hoofdband, bijz. koninklijk hoofdsiersel, eene kroon.

Ἐκδέω, en ἐνδέω, ik bind aan, in, vast; ik verbind. Ἔνδεσμα, τὸ, ἔνδεσμος, ὁ, een band, een bundel.

Ἐπιδέω, ik bind aan, ik boei; ik dwing.

Καταδέω, ik verbind, noodzaak; ik belemmer.

Περιδέω, ik bind om.

Προςδέω, ik bind aan of bij, ik bind vast.

Συνδέω, ik bind te zamen, ik voeg bijeen. Σύνδετος, ὁ, ἡ, zamengebonden. Ἀσύνδετος, niet zamengebonden, los. *Adv.* Ἀσυνδέτως.

Ὑποδέω, ik bind onder, van onderen; 2) *med.* ik bind mijne zolen, of schoenen aan. V. d.

Ὑπόδησις, ἡ, het aanbinden der schoenen. Ὑπόδημα, τὸ, eene voetzool, een schoen. Ἀνυπόδητος, ὁ, ἡ, ongeschoeid, barrevoets.

Δέω, *fut.* δεήσω, ik ben benoodigd, ik heb gebrek, τινὸς, aan iets; b. v. ἔτη δυοῖν δέοντα εἴκοσι, twintig jaren min twee, d. i. achttien jaar; ook *neutr.* ontbreken, b. v. πεντήκοντα μιᾶς δεούσης τριήρεις, vijftig oorlogschepen, aan welke er een ontbreekt, d. i. negen en veertig; van daar 2) schelen, van iets verwijderd zijn, b v. πολλοῦ of ὀλίγου δέω δακρύσαι, het scheelt veel of weinig, dat ik weene; παρὰ μικρὸν ἐδέησα ἀποθανεῖν ἄκριτος, het scheelde weinig of ik werd onveroordeeld ter dood gebragt. Gewoonlijker 3) *impers.* δεῖ, *fut.* δεήσει, het is noodig, behoorlijk, men moet; b. v. δεῖ αὐτὸν τοῦτο ποιεῖν, hij behoort dat te doen; ἃ δεῖ πράττειν, wat men doen moet; δεῖ μοί τινος, of τι, ook (bij Euripides) δεῖ μέ τινος, mij ontbreekt, is noodig iets, *opus est mihi aliqua re.* Van daar 't *partic. n utr.* δέον, οντος, τὸ, het ontbrekende, behoorlijke, pligtmatige; b. v. τὰ δέοντα ποιεῖν, zijnen pligt betrachten; εἰς δέον, ἐν δέοντι, gepast, ter geschikter tijd; παρὰ τὸ δέον, ongepast, strijdig met de welvoegelijkheid. 4) *Med.* δέομαι, ik ben benoodigd, ik heb noodig, τινὸς, iets; ook ik verlang, zoek, leg mij toe op iets; τινός τι, ik vraag, verzoek iets aan iemand; οἱ δεόμενοι, de smeekenden (*supplices*). *Poët.* δεύομαι.

Δέησις, ἡ, de bede, een verzoek. Δέημα, τὸ, de benoodigdheid, eene bede.

Δεόντως, *adv.* behoorlijk, gepast.

Ἀποδέω, ik verschil, ben verwijderd, τινὸς, van iets, b. v. φιλίας; ik doe onder, τινός τινι, voor iemand in iets. Ἀποδεής, ὁ, ἡ, ontbrekend, geringer.

Ἐνδέω, ἐνδεῖ, ἐνδέομαι, even als δέω, mij ontbreekt, ik heb gebrek, τινὸς, aan iets; ἐνδεῖν, krachteloos zijn. Ἐνδεής, ὁ, ἡ, gebrekkelijk, benoodigd; zwak, onbestand. Ἔνδεια, ἡ, gebrek, schaarschheid. *Adv.* ἐνδεῶς, b. v. ἔχειν τινος, 't zelfde als ἐνδεῖσθαι τινός.

Ἐπιδέομαι, en ἐπιδεύομαι, ik heb nog daarenboven noodig; 2) ik heb gebrek aan iets, τινός. — Ἐπιδεής, en ἐπιδευής, ὁ, ἡ, als ἐνδεής. *Adv.* ἐπιδεῶς.

Καταδεῖ, 't zelfde als δεῖ; καταδέομαι, ik bid, smeek, τινός.

Καταδεὴς, ὁ, ἡ, gebrekkelijk, gebrek hebbend, τινὸς, aan iets; 2) geringer, onderdoende, τινὸς, voor iemand.

Προςδέομαι, als ἐπιδέομαι; 2) daarenboven verzoeken.

Σιτοδέομαι, ik heb gebrek aan koren, spijs, levensmiddelen. Σιτόδεια, ἡ, schaarschheid aan levensmiddelen, hongersnood.

Ὑποδεὴς, ὁ, ἡ, en meer gebruikelijk in *compar.* ὑποδεέστερος, α, ον, gebrekkelijk, onderdoende.

Δὴ, *conj.* voorwaar, dan, toch, nu, aldus, namelijk, is ook dikwijls moeijelijk te vertalen. 1) Dan; als οὕτω δὴ, aldus, zoo dan; τότε δὴ (*tum vero*) toen voorwaar; 2) bij den *Imperat.* ἄγε, en anderen, welaan dan, kom dan; 3) dient veelal tot verklaring, namelijk, ik meen, wel is waar; ook ironisch, even als *nempe*, *scilicet*; 4) met vraagwoordjes verbonden, τί δὴ; wat dan, hoe zoo? τί δήποτε, wat dan toch, hoe zoo toch, waarom toch; 5) met getalwoorden verbonden, geeft het derzelver onbepaaldheid te kennen, als, ἑπτὰ ἢ πέντε ὅσοι δὴ, zeven of vijf, zoo veel het dan wezen moge. — Καὶ δὴ, en καὶ δὴ καὶ, *atque adeo*, ja zelfs. De Attische schrijvers bezigen dikwijls δαί.

Δῆθεν, *conj.* te weten, namelijk, wel is waar.

Δῆτα, *adv.* als, alreeds, immer; μὴ δῆτα, nimmer; τί δῆτα, wat toch, hoe zoo toch? *quid tandem?* bijz. ironisch, zoo, nu, toch, werkelijk.

Δήπω, niet waar? toch, toch wel.

Δηλαδὴ (voor δῆλα δὴ), namelijk, waarlijk, zonder twijfel, *videlicet*.

Δηλέω, *fut.* ήσω, en meermalen in *med.* δηλέομαι, ('t Latijnsche *deleo*), ik beschadig, benadeel, schend; ik plunder; ik verdelg, verniel, verwoest.

Δήλημα, τὸ, schade, nadeel.

Δηλήμων, ὁ, ἡ, schadelijk, nadeelig, verderfelijk.

Δήλησις, εως, ἡ, de beschadiging, benadeeling.

Δηλητὴρ, ῆρος, ὁ, een beschadiger, verdelger. Δηλητήριος, ὁ, ἡ, schadelijk, verderfelijk.

Δήλια, τὰ, verst. ἱερὰ, het feest dat de Atheners om de vijf jaren, ter eere van Apollo, op het eiland Delos vierden.

Δῆλος, η, ον, bekend, openbaar, zigtbaar, duidelijk, zeker; δῆλος εἶ τοῦτο ποιήσων, zoo veel als δῆλον ἐστι σε τοῦτο ποιήσειν. — Δηλονότι (voor δῆλον ὅτι), zonder twijfel, blijkbaar, zigtbaar. *Adv.* δήλως.

Δηλόω, *fut.* ώσω, ik maak openbaar, geef te kennen, verklaar, toon aan.

Δήλωμα, ατος, τὸ, de aanwijzing, verklaring, een kenteeken; 2) het verklaarde.

"Αδηλος, ου, ὁ, ἡ, onzeker, onduidelijk, onbekend, duister. Ook ἀσύνδηλος.

'Αρίδηλος, Διάδηλος, 'Επίδηλος, Κατάδηλος, Πάνδηλος, Πρόδηλος, enz. zeer duidelijk, zeer zeker.

Δῆμος, ὁ, het volk, de menigte, de groote hoop, *plebs*; 2) eene volksverzameling; 3) eene volksregering; de volksgezinden in tegenoverstelling met οἱ ὀλίγοι; 4) een gedeelte van het Atheensche volk, hetwelk in verscheiden δήμους gesplitst was.

Δημεύω, *fut.* εύσω, ik eigen het volk toe, ik verklaar verbeurd, b. v. iemands bezittingen. Δήμευσις, εως, ἡ, en δημευσία, ἡ, het verbeurd verklaren (*Publicare*, en *publicatio bonorum*).

Δήμιος, ία, ιον, tot het volk of tot den staat behoorende, publiek. *Subst.* ὁ δήμιος, de scherpregter.

Δημόθεν, uit het volk; op volkskosten, *publice*.

Δημόσιος, ία, ιον, tot het volk behoorende, den staat betreffende, openbaar, publiek, *publicus*. Τὸ δημόσιον, de staat, de staatsgesteldheid; 2) de staatskas of schatkist; 3) de staatsgevangenis. *Adv.* δημοσίως, en δημοσίᾳ, openlijk, publiek; 2) in naam, op kosten van den staat.

Δημοσιόω, *fut.* ώσω, ik eigen den staat toe, verklaar verbeurd, even als δημεύω; en 2) ik maak openlijk bekend.

Δημοσιεύω, *fut.* εύσω, 't zelfde; ook *neutr.* den staat toebehooren, staatsbedieningen waarnemen.

Δημότης, οῦ, ὁ. een man uit het volk, een gemeen man, *plebejus*; 2) een medeburger van elk afzonderlijk δῆμος te Athene.

Δημοτικὸς, ἡ, ὸν, het volk betreffend, (*plebejus*); 2) eigen aan elk bijzonder δῆμος, b. v. ἱερὰ δημοτικά; 3) een volksvriend, volksgezinde, (*popularis*); menschlievend, hoffelijk, (*civilis*); τὸ δημοτικὸν, volksgezindheid, *Adv.* δημοτικῶς.

Zamenstellingen:

'Απόδημος, en ἔκδημος, ὁ, ἡ, van, uit zijn volk, of zijn vaderland verwijderd, afwezig, op reis zijnde. 'Αποδημία, ἡ, afwezigheid, eene reis. 'Αποδημέω, ik ben afwezig uit mijn vaderland; ik reis. 'Αποδημητής, οῦ, ὁ, een reiziger. Daarentegen

"Ενδημος, en meermalen ἐπίδημος, en ἐπιδήμιος, ook μεταδήμιος, ὁ, ἡ, onder zijn volk, in zijn vaderland verkeerende, wonende; 2) van eene reis, uit een vreemd land teruggekeerd; 3) onder het volk plaats hebbende, b. v. πόλεμος, een burgeroorlog; νόσος, eene aanstekende ziekte. — 'Επιδημία, ἡ, de aankomst in zijn vaderland (uit een vreemd gewest). — 'Επιδημέω, en ἐπιδημεύω, ik ben of verkeer onder mijn volk, te huis; 2) ik keer terug in mijn vaderland.

Μισόδημος, ὁ, een volkshater. — Φιλόδημος, een volksvriend.

Πάνδημος, en πανδήμιος, ὁ, ἡ, het gansche volk betreffend, publiek; algemeen (*vulgaris*): ἦμαρ, een volksfeest; 'Αφρο-

δίτη: *Venus volgivaga.* *Adv.* πανδημεὶ, met het gansche volk.

Zamenstellingen van achteren:

Δημαγωγὸς, ὁ (van ἀγωγὸς van ἄγω), een volksgeleider, aanvoerder; die door zijnen raad of zijne redenen zich de gunst des volks tracht te verwerven: meestal in eenen kwaden zin. Δημαγωγέω, ik ben, handel als een δημαγωγὸς, 2) in 't algem. innemen, misleiden.

Δημηγόρος, ὁ (van ἠγορέω van ἀγείρω), een volksredenaar. Δημηγορέω, ik spreek tot het volk, houde eene redevoering in de volksvergadering. Δημηγορία, ἡ, het bedrijf daarvan; 2) eene volksrede. Δημηγορικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorend; daarin bedreven.

Δημιουργὸς, οῦ, ὁ (van ἔργον), een publiek werkman, kunstenaar; 2) de schepper, van 't Goddelijk wezen gebruikt. Δημιουργέω, ik ben een δημιουργὸς; 2) ik werk, arbeid, vervaardig. Δημιουργία, ἡ, het bedrijf daarvan. Δημιουργικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorend, geschikt.

Δημοκρατία, ἡ, eene volksregering. Zie op κράτος en κρατέω.

Δημοτελὴς, ὁ, ἡ (van τέλος, τελέω), door het volk, door den staat bekostigd, openlijk, b. v. δημοτελῆ ἱερά.

Δὴν, *adv.* (mogelijk van δέω, binden), lang, sedert langen tijd; meermalen, dikwerf.

Δηθὰ, *adv.* lang, langen tijd geleden.

Δηθύνω, ik maak lang, ik rek den tijd uit, ik talm.

Δηναιὸς, ὰ, ὸν, of δήναιος, αία, αιον, ook δηρὸς, ὰ, ὸν, langdurig; langlevend, oud.

Δῆνος, εος, τὸ, *poët.* een raad, besluit, voorstel, middel, kunstgreep, list.

Δῆρις, εως, ἡ, *poët.* de strijd, de slag, krijg; v. d. δηριάω, ομαι, ik strijd.

Διὰ, *praep.* die met den *Genit.* en met den *Accus.* in verschillende beteekenissen voorkomt.

I. Met den *Genit.* 1) van *plaats*, door, b. v. διὰ πολεμίας, verst. χώρας, door 's vijands land, b. v. trekken; διὰ μέσου, door midden, tusschen beiden; 2) van *tijd*, door, gedurende, b. v. δι' ἔτους, een jaar lang; door, gedurig, b. v. διὰ τέλους, tot aan het einde toe; na, na verloop van, b. v. διὰ πολλοῦ χρόνου, na langen tijd; hiertoe behoort διὰ βασιλέων πεφυκέναι, uit koningen, eig. na eene lange reeks van koningen, geboren worden, bij Xenophon; 3) van *werkende oorzaak*, door, door middel van, b. v. δι' ὀφθαλμῶν ὁρᾶν, en δι' ἑαυτοῦ, door zich zelven; uit, uit hoofde van, δι' ἀνάγκης, uit noodzaak, διὰ πιστέως, uit hoofde van zijn gege-

ven woord; ter omschrijving van een *adv.* *διὰ βραχέων*, kortelijk, *διὰ τάχους*, gezwind; of van een *verbum*, als in de spreekwijzen *διὰ χειρὸς ἔχειν*, *δι' ἀθυμίας εἶναι*, voor *διαχειρίζειν*, *ἀθυμεῖν*, onder handen hebben, in droefheid verkeeren; of ook van een *adject.* als, *αἱ διὰ τοῦ σώματος ἡδοναὶ*, d. i. *αἱ σωματικαὶ*, de ligchaamsvermaken, die door middel van het ligchaam genoten worden.

II. Met den *Accus.* geeft het de *aanleidende oorzaak* te kennen, of de reden *waarom* iets geschiedt, wegens, omdat; ten gevalle, om reden, door toedoen van; als: *δι' ἐμέ*, om mijnentwil; *διὰ φόβον*, uit vrees; *διὰ τοῦτο*, daarom; veelal met eenen *infin.* *διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἐν Ἀθήναις*, omdat hij te Athene was; *διὰ νύκτα*, Hom. Il. Θ, 150, onder begunstiging, beveiliging van den nacht.

III. In zamenstelling met *Verba*, enz. geeft het te kennen: 1) een *doorgang*, of *overgang van plaats* (*trans*), als: *διάγειν*, *διαπορεύειν*, doorbrengen, overvoeren; 2) *langdurigheid van tijd* (*per*), als: *διαμένω*, *permanere*, aanhoudend blijven, doorblijven; 3) *verschil* (*dis*) *van elkanderen*, als: *διαφωνεῖν*, *dissonare*, van klank verschillen; *onder elkanderen*, dus: strijd, naijver, als: *διαμιλλᾶσθαι*, *διαφιλοτιμεῖσθαι*, onder elkanderen wedijveren; *διασωφρονίζομαι*, om strijd zich matigen; 4) vermindering van beteekenis, als: *διάλευκος*, *διάχρυσος*, een weinig wit, of goudkleurig, met wit en goud doormengd; 5) versterking van beteekenis, als: *διαβόησις*, een hevig geschreeuw.

Διὸ (voor δι' ὅ), en διόπερ, deswegens, daarom, weshalve.

Διαίνω, ik maak nat, bevochtig, besproei, beween. Van eene verouderde forma *δίω*, *διέω*, *δίημι*, *δίεμαι*, van waar ook

Διερὸς, ά, όν, nat, vochtig; vloeibaar; bewegelijk, snel, als διερῷ ποδὶ, Hom. Od. Ι, 43; met levensvocht voorzien, levendig, frisch, groen, als διερὸς βροτὸς, Od. Ζ, 201.

Διαιτα, ἡ, het leven, de leefwijze (zoo in het burgerlijke, zedelijke en huishoudelijke; als in het geneeskundige, de orde of den maatregel in het gebruik der ligchaamsbehoeften, het dieet), v. d. kost, spijs, nering; 2) de plaats waar men leeft, eene woning, een

vertrek of eene kamer; 3) het ambt of de verrigting van eenen scheidsman; de bemiddeling; te weten: die, welke plaats had binnen 's huis, terwijl de gewone regtsplegingen openlijk in het forum uitgevoerd werden.

Διαιτάω, *fut.* ήσω, ik voed, onderhoud; 2) ik schrijf een zekeren leefregel voor, in de geneeskunde; 3) ik ben scheidsman, ik bemiddel; 4) *med.* ik voer eene bepaalde leefwijze, ik eet, drink, woon.

Διαίτημα, τὸ, de leefwijze, leefregel; levensonderhoud.

Διαιτητὴς, ὁ, een scheidsman, bemiddelaar. V. d. Διαιτητικὸς, ἡ, ὸν, wat tot het ambt van scheidsman; 2) wat tot de leefwijze, of maatregeling behoort, als διαιτητικὴ τέχνη. Διαιτητήριον, τὸ, eene woonplaats, de plaats, waar eene bemiddeling geschiedt.

Zamenstellingen:

Ἀβροδίαιτα, ἡ, eene zachte, weeke, verwijfde leefwijze.

Ἀποδιαιτάω, ik bemiddel, beslis, spreek vrij. Daarentegen Καταδιαιτάω, ik veroordeel als scheidsman.

Ἐνδιαιτάομαι, ik ben woonachtig in (eene plaats).

Ἐκδιαιτάομαι, ik wijk af van den leefregel, van het diëet; ik leid een wellustig en buitensporig leven.

Ἰσοδίαιτα, ἡ, en Ἰσοδίαιτος, ὁ, ἡ, gelijkheid, en gelijk van leefwijze.

Μεταδιαιτάω, ik verander van leefwijze.

Συνδιαιτάομαι, ik woon of leef te zamen (met iemand). V. d. Συνδιαιτητὴς, ὁ (ook ὁμοδίαιτος), met wien men zamen leeft.

Δίδωμι, ook *διδόω*, *fut.* *δώσω*, *perf.* *δέδωκα*, *aor.* 1. *ἔδωκα*, *aor.* 2. *ἔδων*, alle van het verouderde stamwoord *δόω*, *δῶ*, *δῶμι*, hetwelk overeenkomt met het Latijnsche *do*, ik geef, ik geef ten geschenke; ik geef over, b. v. *ἐμαυτὸν τῇ ἡδονῇ*, *λύπῃ*, mij zelven aan den wellust, aan de droefheid; *τὴν θυγατέρα*, mijne dochter ten huwelijk; *τὴν τόσιν*, ik overhandig, reik toe, den beker; ik geef, sta toe, geef verlof, vergun, laat geschieden.

Δόμα, τὸ, en δόσις, ἡ, eene gift, een geschenk.

Δοτὴρ, ῆρος, ὁ, en δότης, ου, ὁ, *foem.* δότειρα, ἡ, een gever, eene geefster.

Μισθοδότης, ὁ, een loon gever; μισθοδοτέω, loon geven, τινὰ, aan iemand; μισθοδοσία, ἡ, loon.

Σιτοδότης, ὁ, die koren geeft; σιτοδοτέω, koren uitdeelen, τοὺς στρατιώτας, onder de soldaten.

Ὑπνοδότις, εως, ἡ, de slaapgeefster; dus wordt de nacht genoemd, bij Euripides.

Δῶρον, ου, τὸ, eene gift, een geschenk (*donum*); 2) de handbreedte. Ook δωρεὰ, ᾶς, ἡ.

Δωρέω, ik begiftig, geef ten geschenke. Δώρημα, een geschenk. Δωρητὸς, ἡ, ὸν, ten geschenke gegeven, die zich door geschenken bevredigen, omkoopen laat.

Ἄδωρος, ὁ, ἡ, zonder geschenken, die geene geschenken aanneemt. 2) die geene geschenken geeft; 3) ongeefbaar, slecht, als ἄδωρα δῶρα, bij Sophocles.

Ἠπιόδωρος, ὁ, ἡ, goed geefsch, mild. Hom.

Πολύδωρος, ὁ, ἡ, veel gevend. *Subst.* πολυδωρία, ἡ.

Ζείδωρος, ὁ, ἡ, vruchtgevend, vruchtbaar, ἄρουρα, de aarde, bij Homerus; van ζέα, ζειὰ, graan, koren. Anderen lezen ζήδωρος, levengevend, van ζάω.

Δὼς, ἡ, *poët. indecl.* 't zelfde als δόσις.

Δώτης, δωτὴρ, en δώτωρ, ὁ, een gever, die geschenken geeft. V. d. Ἀδώτης, ὁ, niet gevend, gierig. Δωτίνη, ἡ, als δόσις; en Δωτινάζω, ik neem geschenken aan.

Zamenstellingen van δίδωμι:

Ἀναδίδωμι, ik geef op, breng voort; 2) ik geef terug. Ἀνάδοτος, ὁ, ἡ, terug gegeven.

Ἀντιδίδωμι, ik geef wederkeerig; ik vergeld.

Ἀποδίδωμι, ik geef af, geef over; 3) ik geef weder, ik vergeld, betaal; 3) *med.* ik geef van mij af, ik verkoop. Ἀπόδοσις, ἡ, het teruggeven, betalen.

Ἀνταποδίδωμι, ik geef wederkeerig terug; ik vergeld.

Διαδίδωμι, ik geef door, van de eene hand in de andere; ik deel uit; ik verspreide, b. v. φήμην, een gerucht. Διάδοσις, ἡ, de ter hand stelling, uitdeeling.

Ἐκδίδωμι, ik geef uit, breng voort; ik geef af, geef ten huwelijk; bestede aan; *neutr.* uitloopen, zich ontladen (van eene rivier).

Ἔκδοσις, ἡ, de uitgave; uithuwelijking, uitzet; aanbesteding (van een werk). Ἔκδοτος, ὁ, ἡ, uitgegeven, overgegeven; ten huwelijk gegeven.

Ἐνδίδωμι, ik geef in (de hand), ik stel ter hand; ik geef, doe of steek in (*indo*); ik geef toe, ik willig in, ik bezwijk. *Adv.* ἐνδεδομένως, toegevend.

Ἐπιδίδωμι, ik geef bij, toe, daarenboven, ik voeg toe; ik geef over; 2) *neutr.* ik neem toe, maak vorderingen, εἰς of πρὸς ἀρετὴν, in deugdzaamheid. Ἐπίδοσις, ἡ, de toegift; de vordering.

Καταδίδωμι, ik vergeef, verdeel; 2) *neutr.* zich uitgieten, uitloopen (van eenen vloed).

Μεταδίδωμι, ik geef of deel mede, τινί τινος, of τί, iets aan iemand; ik laat deel nemen. Μεταδοτικὸς, ἡ, ὸν, mededeelend, aanstekend; mededeelzaam. Ἀμετάδοτος, ὁ, ἡ, onmededeelzaam, gierig. Μετάδοσις, ἡ, de mededeeling; bijdrage, onderstand.

Παραδίδωμι, ik geef bij, geef over, reik toe; ik laat na (aan den nakomeling). Παράδοσις, ἡ, het overgeven, eene overlevering. Πατροπαράδοτος, ὁ, ἡ, b. v. βασίλεια, het vaderlijk, erfelijk gebied.

Περιδίδωμι, ik omgeef; ik verwed, τινὸς, om of voor iets.

Προδίδωμι, ik geef voor, geef over; ik verraad, b. v. τὴν πόλιν τοῖς πολεμίοις, de stad aan de vijanden. Πρόδοσις, ἡ, eene voorgift. Προδοσία, ἡ, verraad. Προδότης, ὁ, een verrader. Προδοτικὸς, ἡ, ὸν, verraderlijk.

Προσδίδωμι, ik geef daarbij, nog daarenboven.

Συνδίδωμι, ik geef mede, te gelijk, te zamen; 2) *pass.* ik geef meê, geef toe (*concedo*).

Ὑποδίδωμι, ik geef op; 2) *neutr.* vervallen, te gronde gaan, het tegenovergestelde van ἐπιδίδωμι.

Δίκη, de geregtigheid; 2) het regt; 3) een gebruik, gewoonte (wijl het regt eerst in aangebragte gewoonten bestond), aard; v. d. δίκῃ en (κατὰ) δίκην, met den *Genit.* zooveel als ὥσπερ, b. v. νεκροῦ δίκην, als een doode, (*instar mortui*); 4) eene regtbank, regtshandeling, proces, bijz. in private zaken, in tegenoverstelling van γραφή; δίκην εἰπεῖν, *causam dicere*, zijne zaak verdedigen; 5) de geregtelijke straf, de straf, δίκην δίδωμι, *poenam do*, ik word gestraft.

Δίκαιος, αία, αιον, regtvaardig; 2) regtmatig, billijk; 3) juist, waar, behoorlijk, volkomen; regt, even, gelijk. *Adv.* Δικαίως, met regt, regtmatig, billijk.

Δικαιοσύνη, ἡ, geregtigheid, regtvaardigheid; regtschapenheid.

Δικαιόω, *fut.* ώσω, ik maak regt; ik spreek het regt, of vonnis, uit; ik veroordeel, bestraf; ik houd of acht regt of billijk, ik geregtig.

Δικαίωμα, ατος, τὸ, het geregtigde, regtgemaakte; het regt; de wet, de regterlijke uitspraak; de straf; eene geregtelijke handeling; eene wettige reden, eene reden in 't algemeen.

Δικαίωσις, εως, ἡ, het regt maken, de geregtiging; de verdediging voor het geregt; de bestraffing; een wettige eisch of eene aanspraak.

Δικανικὸς, ἡ, ὸν (van 't ongebruikte δικανὸς, een regtsgeleerde), in het regt ervaren, bekwaam om het regt te verdedigen; 2) tot het regt behoorende, geregtelijk. *Subst.* ὁ δικανικὸς, een regtsgeleerde.

Δικάω, en Δικάζω, *fut.* άσω, ik spreek het regt uit; 2) ik verdedig geregtelijk, procedeer; 3) *med.* zich zelven regt laten wedervaren, voor het geregt verschijnen; ook proces voeren, b. v. ἀλλήλοις, onder elkanderen.

Δικαστὴς, οῦ, ὁ, een regter. Δικαστικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende, geschikt. Δικαστήριον, τὸ, het geregtshof, de regterstoel.

Zamenstellingen:

Ἄδικος, ὁ, ἡ, onregtvaardig, onbillijk, snood; onbehoorlijk; overmatig.

Ἀδικέω, *fut.* ήσω, ik ben of handel onregtvaardig; ik beleedig; beschadig, mishandel. Ἀδίκημα, τὸ, eene misdaad, mishandeling, beleediging.

Ἀδικία, ἡ, onregtvaardigheid, snoodheid; eene misdaad.

Ἀδίκως, *adv.* onregtvaardiglijk, onbillijk.

Ἀντίδικος, ὁ, ἡ, de tegenpartij voor het geregt; een tegenstrever, of vijand, in 't algemeen.

Ἀπόδικος, niet in gebruik; doch van daar

Ἀποδικάζω, ik spreek vrij in het geregt; verontschuldig.

Ἀποδικέω, ik verdedig mij voor het geregt.

Δικάδικος, ongebruikelijk. Van daar
Διαδικάζω, ik beslis geregtelijk, ik beoordeel.
Ἔκδικος, ὁ, ἡ, 't zelfde als ἄδικος, 2) die het regt uitoefend; 3) die wraak neemt, bestraft.
Ἐκδικέω, ik wreek, bestraf; ik eigen mij geregtelijk toe.
Ἐκδίκημα, τὸ, en ἐκδίκησις, ἡ, wraak, straf.
Ἔνδικος, ὁ, ἡ, regtvaardig, billijk; geregtelijk.
Ἐπίδικος, aan het regt, of aan geregtelijk onderzoek onderworpen, betwist.
Καταδίκη, ἡ, de regtsuitspraak tegen (iemand); eene veroordeeling, boete. Van daar
Καταδικάζω, ik veroordeel; tegenovergesteld aan ἀποδικάζω.
Πρόδικος, ὁ, een pleitbezorger, advocaat; voogd.
Σύνδικος, ὁ, ἡ, die iemand in 't geregt bijstaat, een advocaat; te Athène de fiskaal; 2) *poët.* als *Adj.* behulpzaam.
Συνδικέω, met den *Dat.* ik verdedig iemand in 't geregt. Ook ὑπερδικέω τινός.
Συνδικάζω, ik ben regter met (iemand).
Ὑπόδικος, ὁ, ἡ, onderworpen aan het regt, geregtelijk schuldig, in 't alg. schuldig, τινὸς, aan iets (*reus*).

Δίκταμον, en **δίκταμνον**, **τὸ**, en **δίκταμνος**, **ὁ**, dictamnum, zeker kruid aldus genoemd.

Δίκω, *poët.* ik werp. Van daar

Δίκτυον, τὸ, een werpnet; een visschers of jagers net.
Δίσκος, ου, ὁ (*discus*), de werpschijf (der ouden); eene ronde schijf, plaat, bord, in 't algemeen. V. d. Δισκέω, *fut.* ήσω, ik werp den discus.

Δίνη, de kringvormige beweging; eene draaikolk, een warrelwind.

Δινέω, *fut.* ήσω, ook δινεύω, ik wentel of draai in de rondte.
Δίνησις, ἡ, en Δινηθμὸς, ὁ, het ronddraaijen.
Δινήεις, εσσα, εν, ronddraaijend, vol draaikolken.
Δῖνος, ἡ, 1) als δίνη; 2) een dans in de rondte; 3) draaijing van het hoofd, duizeling; 4) de dorschvloer.
Δινόω, *fut.* ώσω, ik draai rond; ik draai (op de draaibank). V. d. Δινωτὸς, ἡ, ὸν, gedraaid.
Ἀργυροδίνης, met zilveren kronkels. HOM. Il. Φ, 130.
Βαθυδινὴς, έος, ὁ, ἡ, met diepe draaikolken, diep. HESIODUS.
Ἐπιδινέω, περιδινέω, στρεφεδινέω, en τροχοδινέω, ronddraaijen, omwentelen.
Σκοτόδινος, ὁ, duizelig: en σκοτοδινέω, duizelig zijn.

Διόνυσος, **ου**, **ὁ**, Bacchus, de god des wijns; ook **Διώνυσος**, bij dichters.

Διονύσιος, α, ον, wat tot Bacchus behoort; τὰ διονύσια, verst. ἱερὰ, het Bacchusfeest, *Bacchanalia.* Διονυσιάζω, dat feest vieren; 2) razen, ligtmissen. Διονυσιακὸς, ἡ, ὸν, wat daartoe behoort.

Δίς, **διὸς**, **ὁ**; **ἔνδιος**, **εὔδιος**. Zie **Ζεύς**.

Δὶς, *adv.* tweemaal, dubbel, *bis.* In zamenstelling blijft het meestal voor eene vokaal, als διςάρπαγος, doch verandert in δι- voor eenen consonant, als δίπους, δί-

χηλος; echter met eenige uitzondering, als διςμύριος, διςχίλιος.

Δίζω, ομαι; Δίζημι, ημαι; ook Διζέω, έομαι, *fut.* διζήσομαι; ik twijfel (van *twee*), sta in twijfel, HOMERUS, Il. Π, 713, sq.; ik zoek, onderzoek, vorsch na; ik streef, verlang naar iets.

Διστάζω, *fut.* άσω (zoo veel als het *frequentativum* van δίζω), ik twijfel, ben in twijfeling of in verlegenheid tusschen de keuze van twee zaken; ik overleg.

Δισταγμὸς, ὁ, en Δίστασις, ἡ, twijfel, twijfeling.

Διφάω, έω, *fut.* ήσω, ik doortast, doorzoek, als het ware van δίπτω, van δίζω; anderen leiden het af van διὰ en ἁφὴ, van ἅπτω.

Διπλάσιος, ία, ιον, en Διπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, dubbel, eens zoo groot. *Adv.* Διπλασίως.

Διπλασιάζω, *fut.* άσω (ook διπλάζω), ik verdubbel. Διπλασιασμὸς, ὁ (ook δίπλασις, ἡ), verdubbeling. Hiertoe behoort waarschijnlijk, δίπλαξ, ακος, ἡ, een overkleed. HOM. Il. Γ. 126.

Διπλόος, όη, όον, *contr.* Διπλοῦς, (het tegenovergestelde van ἁπλοῦς), *duplex*, tweevoudig, dubbel; valsch. Διπλόη, ἡ, tweevoudigheid, eene vouw. *Adv.* Διπλῇ.

Διπλοῒς, ίδος, ἡ, een dubbel kleed, overkleed.

Διπλόω, *fut.* ώσω, *duplico*, ik verdubbel. Ook ἀναδιπλόω.

Δισσὸς, ἡ, ὸν, *Att.* Διττὸς, *Ion.* Διξὸς, tweevoudig, dubbel. *Adv.* Δισσάκις, tweemaal.

Δίχα, als *adv.* tweedubbel, in twee deelen, van elkander gescheiden; 2) als *praep.* zonder, met den *Genit.* τινός. Ook διχῆ, en διχῶς, v. w. διχόθεν, van twee zijden: en *poet.* ἄνδιχα, διάνδιχα, en διχθὰ, v. w. διχθάδιος, voor δισσός. V. d. vele zamenstellingen, als διχογνώμων, διχόθυμος, διχόνοια, διχοτομέω, διχοστατέω en διχοστασία, welke men onder het hoofdwoord zoeke.

Διφθέρα, ἡ, de afgetrokken huid, of vel, leder; een kleed daaruit gemaakt; een randsel, valies; perkament om op te schrijven. Διφθερίας, ου, ὁ, die zoodanig kleed draagt. Διφθερόω, en καταδιφθερόω, met leder overtrekken.

Δίψα, ἡ, ook δίψος, εος, τὸ, de dorst.

Διψαλέος, έα, έον, Διψηρὸς, ὰ, ὸν, Διψήρης, ὁ, ἡ, en Διψώδης, ὁ, ἡ, dorstend, dorstig, droog. Ook Δίψιος, ὁ, ἡ, v. w. Πολυδίψιος, veel dorstend, gebrek aan water hebbend, HOM. Il. Δ, 171.

Διψὰς, άδος, ἡ, als *adj.* dorstig, droog, b. v. γαῖα; 2) als *subst.* zekere vergiftige slang, wier beet grooten dorst veroorzaakt.

Διψάω, *fut.* ήσω, ik dorst; 2) ik snak, heb sterke begeerte naar iets; met den *Genit.* Zamengesteld Καταδιψάω, ik heb grooten dorst.

Δίω, δίομαι, *poët.* ik verdrijf, vervolg; 2) ik loop snel, Il. X, 251. Men vindt ook Ἐξαποδίομαι, Il. E, 763. V. d.

Διώκω, *fut.* ξω, ook Διώκομαι, ik drijf voor mij weg, ik drijf aan of voort; 2) ik drijf uit, verjaag, τῆς πόλεως, uit de stad in ballingschap; 3) ik vervolg vijandelijk, zoo in den krijg, als in 't geregt; v. w. ὁ διώκων, de beschuldiger, tegen welken overstaat ὁ διωκόμενος, of ὁ φεύγων, de beschuldigde, *reus*; 4) ik jaag na, haak naar iemand of iets. — In zamenstelling Ἀποδιώκω, en ἐκδιώκω, uitdrijven; Ἐπιδιώκω, en Μεταδιώκω, navolgen, najagen; Καταδιώκω, vervolgen. V. d.

Διωγμὸς, οῦ, ὁ, en Δίωξις, εως, ἡ, de vervolging, verdrijving.

Δίωγμα, ατος, τὸ, het vervolgde, verdrevene.

Διώκτης, ου, ὁ, een vervolger.

Διωκάθω, *Attice* voor Διώκω.

Ἰώκω, *poët.* voor Διώκω. V. d. Ἰωκὴ, ἡ, en ἰωχμὸς, ὁ, ook ἴωξις, de vervolging, het krijgsrumoer.

Δοίδυξ, υκος, ὁ, een stamper (van een vijzel).

Δόκη, ἡ, zeldzaam, en δόκος, ὁ, ook δοκὼ, ἡ (van δέκομαι, δέχομαι), het aannemen, de verwachting, meening, waan; Euripides. V. d.

Δοκάω, en δοκάζω, *fut.* άσω, ik verwacht, meen, waan; 2) ik wacht op, neem waar, pas op (iets). Zoo ook δοκεύω, Hom. Il. Θ, 340. Ἀδόκητος, ὁ, ἡ, onverwacht.

Καραδοκέω, (mogelijk van eene oude *forma* δοκέω), met het hoofd waarnemen, uitkijken (naar iets). Καραδοκία, ἡ, zoodanig waarnemen, de verwachting.

Προσδοκάω, *fut.* ήσω, ik verwacht, vermoed, hoop, vrees. Προσδόκημα, τὸ, en προσδοκία, ἡ, de verwachting. Ἀπροσδόκητος, en ἀπροσδοκήτως, onverwacht, onverhoeds.

Δοκέω, *fut.* ήσω, en gebruikelijker ξω (van 't oude δόκω), ik meen, ik geloof, ben van gedachte, vermoed; 2) *neutr.* ik schijn, heb het voorkomen (van iets); v. d. οἱ δοκοῦντες, b. v. εἶναι σοφοὶ, zij die het voorkomen van wijzen hebben, daarvoor gehouden worden; en *Impers.* δοκεῖ μοί τι, iets komt mij voor, behaagt mij, wordt door mij besloten; v. d. τὸ δοκοῦν, de meening, en τὸ δεδογμένον, 't zelfde als

Δόγμα, ατος, τὸ, het beslotene, een besluit, verordening; 2) een gevoelen, leerstelsel.

Δογματίζω, een gevoelen of leerstelsel invoeren.

Δογματικὸς, ἡ, ὸν, stelselmatig.

Δόκησις, εως, ἡ, de meening, het vermoeden, de verwachting.

Ἀντιδοκέω, ik ben van de tegenovergestelde meening, ik stem tegen iets.

Ἀποδοκεῖν, mishagen (van zaken).

Εὐδοκέω, ik ben te vreden (met iets), schep behagen (in iets, τινί).

Μεταδοκεῖ μοι, ik verander van meening.

Συνδοκεῖ μοι, mij behaagt, ik kom overeen (omtrent iets).

Δόκιμος, ὁ, ἡ, aannemelijk, gangbaar (van geld), beproefd,

echt, waar, geloofwaardig; 2) aanzienlijk, gezag hebbend. Van daar

Δοκιμάζω, *fut.* άσω, ik onderzoek, beproef; 2) ik houde voor beproefd, keur goed, prijs; 3) ik kies uit, neem aan na voorafgaand onderzoek. V. d. δοκιμασία, ἡ, de beproeving, het onderzoek, de goedkeuring. Δοκιμαστής, ὁ, een onderzoeker, keurder.

Ἀδόκιμος, ὁ, ἡ, en ἀδοκίμαστος, ὁ, ἡ, onaannemelijk, onecht; onbeproefd, verwerpelijk.

Ἀποδόκιμος, ὁ, ἡ, 't zelfde; en v. d. Ἀποδοκιμάζω, ik keur af, verwerp; Ἀποδοκιμασία, ἡ, verwerping. Daarentegen

Εὐδόκιμος, ὁ, ἡ, zeer wel aannemelijk; wel beproefd, lofwaardig, beroemd. Εὐδοκιμέω, ik ben beroemd, sta in goeden naam. Εὐδοκίμησις, ἡ, roem, beroemdheid.

Δόξα, ἡ, de verwachting, meening; het gevoelen; v. d. παρὰ δόξαν, tegen verwachting; 2) goede verwachting, of meening, waarin men staat, de goede naam, roem; aanzien; 3) het oordeel, ook vooroordeel (omtrent iets); 4) een gevoelen, eene stelling, een leerstelsel.

Δοξάζω, *fut.* άσω, ik meen, vermoed, ik stel vast. Δόξασμα, τὸ, de stelling. Δοξαστὸς, ἡ, ὸν, vermoedelijk.

Ἄδοξος, ὁ, ἡ, die geen goeden naam heeft, onedel, verachtelijk. Ἀδοξία, ἡ, oneer, schande. Ἀδοξέω, *fut.* ήσω, ik ben in oneer, heb eenen kwaden naam.

Ἀμφίδοξος, ὁ, ἡ, dubbelzinnig, twijfelachtig. Ἀμφιδοξέω, ik twijfel.

Ἀντίδοξος, ὁ, ἡ, tegenstrijdig, van het tegenovergestelde gevoelen.

Ἔνδοξος, ἐπίδοξος, en εὔδοξος, ὁ, ἡ, beroemd, waarvan men goede verwachting heeft. Εὐδοξία, ἡ, beroemdheid. Daarentegen

Κακόδοξος, Κακοδοξία, en Κακοδοξέω, als Ἄδοξος, enz.

Καταδοξάζω, slechte gedachten van iets hebben; 2) als δοξάζω.

Μεταδοξάζω, ik verander van meening.

Παράδοξος, ὁ, ἡ, onverwacht, tegen alle verwachting, ongeloofelijk, zonderbaar. Παραδοξία, ἡ, eene in 't oog loopende, zonderlinge meening; de verwondering daarover. Παραδοξολογία, ἡ, eene wonderbare vertelling.

Φιλόδοξος, ὁ, ἡ, eergierig. Φιλοδοξία, ἡ, eerzucht.

Δολιχὸς, ἡ, ὸν, lang, (zoo van ruimte, als tijd).

Δονέω, *fut.* ήσω, en δονεύω, *fut.* εύσω, ook *Dor.* δονάω, *fut.* άσω (bij THEOCRITUS, Id. XIII, 65), ik beweeg, maak gaande, ik schud, ik schud heen en weer.

Δόνησις, ἡ, en δόνημα, het schudden, de beweging, onrust.

Δόναξ, ακος, ὁ, het riet (dat door den wind bewogen wordt); wat daaruit gemaakt is, b. v. een pijl, eene hengelroede, pijp (om op te blazen), fluit, schrijfpen. V. d. δονακεῖον, τὸ, en δονακεὺς, έως, ὁ, een rietbosch, een rietplantsoen.

Δονοπαλίζω, *fut.* ίσω, *poët.* ik doe snel bewegen, ik schud heen en weer.

Δόρπον, τὸ, het avondeten; de avondmaaltijd.

Δορπέω, *fut.* ήσω, het avondeten nuttigen, soeperen.
Δορπηστὸς, en δόρπιστος, ὁ, de tijd van het avondeten.
Δορπία, en δόρπεια, ἡ, 't zelfde; 2) de eerste dag van het Apaturienfeest, wijl dan in elke stam eenen avondmaaltijd gegeven werd.

Δόρυ, *Jon.* δοῦρυ, *Gen.* δόρατος en δουρὸς, *Dat.* δουρὶ en δορὶ, τὸ, 1) hout; 2) wat uit hout gemaakt is, b. v. de balken, staken, een schip; in 't bijzonder de schacht van eene lans; de lans, speer, spies; v. d. 3) *poët.* de krijg. *Pl.* δόρατα, δούρατα, δοῦρα. *Dimin.* δοράτιον, τό. V. d. Δορύσσω, *fut.* ξω, met de speer strijden.

Δουράτεος, έα, εον, en δούρειος, uit hout gemaakt.
Δορυάλωτος, en δοριάλωτος, ὁ, ἡ, met de lans of speer buit gemaakt, krijgsgevangen. Verg. αἰχμάλωτος, onder αἰχμή.
Δορυφόρος, ὁ (van φέρω), een lans- of speerdrager, een daarmede gewapend soldaat. V. d. οἱ δορυφόροι, *hastati*, ook *satellites*, de lijfwacht, omdat uit zoodanigen de lijfwacht van de Persische en van andere koningen bestond.
Δορυφορέω, *fut.* ήσω, ik dien onder de lijfwacht; ik begeleide, beschut (iemand, τινί).

Δοῦλος, ὁ (van δέω, ik bind), een geboeide, gevangene; ten ondergebragte; een slaaf. Δούλη, ἡ, eene slavin. Ook als een *adject.* δοῦλος, η, ον, slaafsch.

Δούλειος (*Jon.* δουλήϊος), en δούλιος, ὁ, ἡ, ook δουλικὸς, ἡ, ὸν, δουλόσυνος, ὁ, ἡ, slaafsch. Δουλεία, ἡ, de slavernij, ook δουλοσύνη, ἡ.
Δουλεύω, *fut.* εύσω, ik ben slaaf; ben verslaafd, τινὶ, aan iets. Δούλευμα, τὸ, de slavendienst.
Δουλόω, en καταδουλόω, ik maak tot slaaf, ik onderwerp, breng in slavernij. Δούλωσις, en καταδούλωσις, ἡ, het onderwerpen.
Ἄδουλος, ὁ, ἡ, die geene slaven bezit.
Σύνδουλος, ὁ, en συνδούλη, ἡ, een medeslaaf, eene medeslavin.

Δοῦπος, ὁ, de klank, het geluid, geraas.

Δουπέω, *fut.* ήσω, klinken, geluid, geraas, alarm maken.
Βαρύδουπος, en βαρύγδουπος; ἐρίδουπος, en ἐρίγδουπος, ὁ, ἡ, een zwaren of sterken klank of geluid gevend.

Δράσσω, *fut.* ξω, en meermalen δράσσομαι, ik grijp, vat aan (met de hand).

Δράγμα, ατος, τὸ, ook δραγμὴ, ἡ, eene handvol, (*manipulus*); een bundel korenaren, zooveel als men bij het afsnijden zamen kan vatten; de nog staande aren, het veldgewas. V. d. δραγματεύω, en δραγμεύω, het koren in de garven zamen binden.
Δραχμὴ, ἡ, eene drachma, zekere Grieksche munt ter waarde van vijf grooten; 2) zeker gewigt, ter waarde van

twee oncen; eig. zoo veel als men met de hand bevatten kan. Δραχμιαῖος, αία, αῖον, wat de waarde of het gewigt van eene drachma heeft. Δίδραχμας, ὁ, ἡ, twee drachmen waard.

Δράω, *fut.* **άσω**, *poët.* **δραίνω**, ik doe, ik handel.

Δρᾶμα, ατος, τὸ, eene daad, handeling; bijz. op het tooneel, een tooneelstuk, hetzij treur- of blijspel, *fabula*. Δραματικὸς, ἡ, ὸν, wat daartoe behoort, dramatisch. Δραματίζω, *fut.* ίσω, een tooneelstuk vertoonen. V. d. Δραματοποιὸς, en δραματουργὸς, ὁ, een tooneeldichter; δραματοποιέω, ik dicht een tooneelstuk.

Δραστὴρ, ῆρος, ὁ, *Jon.* δρηστὴρ, en δράστης, ου, ὁ, de dader, v. d. een arbeider, bediende, een knecht, slaaf; *foem.* δρήστειρα, ἡ, eene meid; 2) als *adject.* dadig, ondernemend. Δραστήριος, ία, ιον, en δραστικὸς, ἡ, ὸν, dadig, ondernemend, werkzaam, krachtig; 2) slaafsch, als: δρηστήριον ἔργον, slavenwerk.

Δραστοσύνη, ἡ, de dienstbaarheid. Ὑποδρηστὴρ, ὁ, als δρηστὴρ, bij Homerus.

Ἀντιδράω, ik vergeld. — Εὐδράω, ik doe wel. — Παραδράω, ik bedien.

Ὀλιγοδρανέω (van δρανὴς, van δραίνω), ik ben afgemaakt (van vermoeidheid), haal naauwelijks adem meer.

Δράω, het stamwoord van **δράσκω**, gewoonlijk **διδράσκω**, *fut* **δράσομαι**, *perf.* **δέδρακα**, *aor.* **2. ἔδραν**, doch hetwelk alleen in zamenstellingen voorkomt, als: Ἀποδράω, en ἀποδιδράσκω, Δια-, en Ἐκδιδράσκω, ik vlugt, ontvlugt, ontloop, ik loop weg. Δρασμὸς, ὁ, en Ἀπόδρασις, ἡ, de vlugt, het wegloopen.

Δραπέτης, ου, ὁ, en δραπέτις, ἡ, een vlugteling, vlugtend slaaf of slavin. Δραπετεύω, ik ontvlugt, ontloop (bijz. van slaven).

Ἄδραστος, ὁ, ἡ, afkeerig van de vlugt, van het wegloopen, bij Herodotus.

Δρέμω, **δρόμος**. Zie op Τρέχω.

Δρέπω, **δρέπομαι**, *fut.* **δρέψω**, ik pluk, pluk af, breek of snij af.

Δρέπανον, τὸ, en δρεπάνη, ἡ, eene zeissen, sikkel; snoeimes.
Ἀποδρέπω, ἐκδρέπω, en καταδρέπω, als δρέπω.
Ἄδρεπτος, en νεόδρεπτος, ὁ, ἡ, niet-, onlangs afgeplukt.
Βατοδρόπος, ὁ, distelen plukkend.

Δριμὺς, **εῖα**, **ὺ**, bijtend of scherp van smaak, wrang; 2) bits, scherp, hevig. *Adv.* **δριμέως**.

Δριμύτης, ητος, ἡ, bitsheid, scherpte, b. v. van den smaak; van het verstand, scherpzinnigheid, spitsvindigheid.

Δρόσος, **ἡ**, de dauw; 2) de tranen, bij Sophocl. Δρο-

σόεις, εσσα, εν; en δρόσιμος of δροσερὸς, ook ὰ, ὸν; δροσώδης, ὁ, ἡ, bedauwd, overdauwd; week, zacht.

Δρύπτω, ομαι, *fut.* δρύψω, ik kras, krap, scheur, verscheur.

'Αμφίδρυπτος, ὁ, ἡ, en ἀμφιδρυφὴς, ὁ, ἡ, van alle kanten gescheurd, Homerus.

'Αποδρύπτω, ἀποδρύφω, af-, en περιδρύπτω, rondom afscheuren. Homerus.

Δρῦς, υὸς, ὁ, een eik; 2) een boom in 't algemeen.

Δρυμὸς, οῦ, ὁ, een eikenbosch; 2) een bosch.

Δρύον, en δρίον, τὸ, ook δρίος, εος, τὸ, een bosch; woud.

Κατάδρυμος, ὁ, ἡ, met bosschen bedekt.

Δρυοτόμος, ὁ, een houthakker; δρυοτομία, het houthakken. Van τέμνω.

Δρύοχος, ὁ (van ἔχω), het gat in de bijl, waarin de steel vastzit; 2) de bodem der scheepskiel; de bodem in 't algemeen.

Δρυπετὴς, ὁ, ἡ; van den boom vallend, overrijp. Van πίπτω.

'Ακρόδρυον, τὸ, een vruchtboom; die vruchten met houten schillen draagt.

'Αμαδρυὰς, en δρυὰς, άδος, ἡ, eene bosch- of boomnimf.

Δύναμαι, *fut.* δυνήσομαι, *perf.* δεδύνημαι, van het oude δυνάω, ik kan, vermag; gelden, waard zijn (van munten); beduiden, beteekenen (van woorden).

Δύναμις, εως, ἡ, magt, vermogen, kracht, bekwaamheid; overheidsmagt, of ambt; krijgsmagt, troepen; eene soort; de beteekenis. Δυναμικὸς, ἡ, ὸν, magtig, kracht of invloed hebbende. 'Αδυναμία, ἡ, onmagt, zwakte.

Δυνάστης, ου, ὁ, die magt heeft, een voornaam persoon; 2) een opperhoofd, bijz. met onbepaalde magt, een despoot. *Foem.* δυνάστις, ἡ. Δυναστεία, ἡ, magt; gebied, heerschappij. Δυναστεύω, *fut.* εύσω, ik heb magt, voer het gebied. Καταδυναστεύω, met den *Genit.* ik onderdruk.

Δυνατὸς, ἡ, ὸν, magtig, vermogend, sterk, bekwaam; 2) mogelijk. *Adv.* δυνατῶς.

'Αδύνατος, ὁ, ἡ, onvermogend, zwak; 2) onmogelijk.

'Αδυνατέω, onvermogend, onmogelijk zijn.

Δύο, *poët.* δύω, *Gen.* δυοῖν en δυεῖν, *Dat.* δυσὶ; ook *indeclinabile*; en *Jonice* δυοὶ, δυῶν, δυοῖς, δυοὺς; ook nog *poët.* δοιώ, twee, *duo.*

Δοιὴ, ῆς, ἡ, de twijfeling, onzekerheid. V. d. Δοιάζω, *poët.* δοάζω, zameng. ἐνδοιάζω, twijfelen; voorts 'Ενδοιασμὸς, ὁ, twijfeling; 'Ενδοιαστὸς en 'Ενδοιάσιμος, betwijfeld, twijfelachtig. *Adv.* ἐνδοιαστῶς.

Δυὰς, άδος, ἡ, het tweetal.

Δυϊκὸς, οῦ, ὁ, verst. ἀριθμὸς, *Dualis numerus*, het tweevoud.

Δυοστὸς, ἡ, ὸν, de tweede.

Δίδυμος, ὁ, ἡ, dubbel, tweevoudig (van δὶς); οἱ δίδυμοι, de tweelingen.

Συνδύο, οἱ, αἱ, τὰ, twee te gelijk. V. d. Συνδυάζω, ik paar, verdubbel; vereenig, verbind; *neutr.* zich verbinden. Συνδυασμὸς, ὁ, het paren, verbinden. Συνδυαστικὸς, ἡ, ὀν, daartoe geschikt.

Δὺς, onafscheidelijke *particula* geeft aan zamengestelde woorden de beteekenis van 't Nederduitsche *on*, *mis*, *wan*, enz. als: δύςαγνος, onrein; δυςειδὴς, wanstaltig, misvormig; δύςμαχος, zwaar om te bevechten.

Δύω, δύομαι, *poët.* δύσσομαι, ook δύνω, en δῦμι, *fut.* δύσω, *aor.* 2 ἔδυν, 't Latijnsche *duo*, *induo*, ik doe ingaan, ik steek in of onder, ik doop of dompel in of onder, ik breng in, binnen, ergens onder; 2) ik ga of dring in, binnen, onder iets, ik duik.

Δύη, ης, ἡ, de ondergang, het verderf, de ellende. V. d. Δυάω, doen ondergaan, in het verderf storten, Hom. Od. Υ, 195. Δυερὸς, ὰ, ὸν, ongelukkig, ellendig.

Δύπτω, *fut.* δύψω, ik doop in, duikel onder water. Δύπτης, ὁ, een duikelaar.

Δύσις, ἡ, de ondergang, het ondergaan, b. v. der zon; 2) het onderdoopen.

Δυσμὴ, ἡ, en *pl.* αἱ δυσμαὶ, de zonnenondergang, de avond. Δυσμικὸς, ἡ, ὸν, wat tot den avond behoort, westelijk.

Δύτης, ου, ὁ, een duikelaar. Δυτικὸς, ἡ, ὸν, tot het duikelen geschikt; 2) tegen den ondergang der zon gelegen, westelijk.

Δυτὸς, ἡ, ὸν, waar men kan ingaan, wat men kan aantrekken.

"Αδυτος, ὁ, ἡ, ontoegankelijk, heilig. Τὸ ἄδυτον, het heiligdom eens tempels, waarin men niet gaan mag.

'Αναδύω, ῦμι, ik kom op, ga op, rijs op uit de zee; 2) ik keer terug, vermijd; ik neem terug, herroep (het te voren toegestane). 'Ανάδυσις, εως, ἡ, het op-, voortkomen; 2) het terugkeeren, vermijden, eene uitvlugt.

'Αποδύω, *fut.* ύσω, ik trek uit, ontkleed; 1) *act.* een ander; 2) *med.* mij zelven; v. d. ik leg af, b. v. φόβον; ik ontwijk, b. v. τὰς διαβολάς; 3) met πρός τι, ἐπί τι en ἐπί τινι, ik gord mij aan, rust mij uit tot iets, begin iets. 'Απόδυσις, ἡ, het uittrekken (der kleederen).

Διαδύω, ομαι, en ύνω, ik ga midden door, ik maak eene uitvlugt.

Εἰςδύνω, ύω, ύομαι, ik ga in. Παρειςδύω, ik ga ter zijde in, ik sluip in.

'Εκδύω, ύνω, *exuo*, *act.* ik trek uit, ontkleed (een ander); *med.* mij zelven, ik leg af; 2) ik ontga, ontloop, ontkom (het gevaar). 'Υπεκδύω, ik ontvlugt heimelijk. "Εκδυσις, ἡ, het ontkomen, de redding.

'Ενδύω, ύνω, (*induo*), ik doe ingaan, steek in; trek aan of kleed, *act.* een ander, *med.* mij zelven; 2) *med.* ik ga in, dring binnen in; wikkel mij in. Van 't *perf.* ἐνδέδυκα komt:

'Ενδυκὲς, en ἐνδυκέως, ῶς, *adv.* indringend, inniglijk; zorgvuldig, gestadig.

*Ἔνδυμα, τὸ, een kleed. *Ἔνδυσις, ἡ, de kleeding; de ingang
Ἐπενδύω, ik trek over (iets) aan of heen. Ἐπένδυμα, τὸ, en Ἐπενδύτης, ὁ, een overkleed.

Καταδύω, ύνω, ik doop onder, doe verzuipen of zinken (een schip); 2) *neutr.* bijz. - υμι, ik ga onder, zink; 3) ik dring in, trek aan; 4) ik ga heimelijk in, versteek mij; 5) ik schaam mij. Κατάδυσις, het indoopen; eene schuilplaats.

Λωποδύτης, ου, ὁ, die iemand de kleederen uittrekt, een kleederen dief. V. d. Λωποδυσία, ἡ, zoodanige diefstal. Λωποδυτέω, ik ontroof de kleederen; in 't algemeen rooven, buit maken.

*Ὑποδύω, ik ga onder, ga in, sluip heimelijk in; ik onderneem eene zaak, τί; ik verberg mij onder (de gedaante van iemand), b. v. τὸν Δία, ik speel den rol van Jupiter; 2) ik trek daarover heen aan.

E.

*E, of ἒ, *interj.* die gewoonlijk dubbeld staat, ἒ ἒ of ἓ ἓ, wee! wee! ach! ach!

*Ἓ, *pron.* 't Latijnsche *se*, zich, zich zelve. De *Nomin.* ontbreekt; *Genit.* ἕο, gewoonlijk *contr.* οὗ, *Dat.* οἷ; *Dual.* N. en A. σφωὲ, σφὼ, G. en D. σφωῖν; *Plur.* σφέες, σφεῖς; σφέων, σφῶν; σφὶ, σφὶν, σφίσι; σφέας, σφᾶς, *neutr.* σφέα. De Joniers en Dichters gebruiken het meestal voor naamvallen van αὐτὸς, ἡ, ὸν. Daarvan ook ἑαυτὸν, τὴν, τὸ, bij de Attische schrijvers; in *pl.* ἑαυτοὺς, τὰς, τὰ, met dezelfde verbuigingen als αὐτός.

Ἑὸς, ἡ, ὸν, en *contr.* ὃς, ἣ, ὃν, *suus*, *sua*, *suum*, zijn, haar. Σφὲ, *Accus.* bij de Attische dichters voor αὐτὸν, τὴν, τὸ, en αὐτοὺς, τὰς, τὰ, *Dat.* σφὶ, σφίν. Daarvan de *Dual.* van σὺ, en de *Dual.* en *Plur.* van 't voorgaande οὗ. V. d. Σφέος, α, ον, *contr.* σφὸς, ἡ, ὸν, en σφέτερος, α, ον, zijn, haar; uw, het uwe; ook σφωΐτερος. Van daar het *Verbum* σφετερίζω, *fut.* ίσω, tot het zijne maken, zich toeeigenen.

*Ἔαρ, ook εἶαρ, αρος, τὸ, *contr.* ἦρ, ἦρος; *ver*, de lente; 2) de *Dat.* staat ook als een *adv.* ἦρι, *mane*, vroeg; 3) het sap of vocht in menschen, dieren en vruchten.

Ἐαρινὸς, ἡ, ὸν, *contr.* ἠρινὸς, ὰ, ὸν, ook εἰαρινὸς, ἡ, ὸν, wat in de lente geschiedt, daartoe behoort. Van daar ἐαρίζω en ἐνεαρίζω, de lente doorbrengen in (eene plaats).

*Ἐάω, *poët.* εἰάω, *fut.* άσω, ik laat, laat toe, laat varen, laat weg; geef op, laat loopen.

Ἔα, *interj.* (eig. de *imper.* van ἐάω), laat staan; 2) welaan, kom; 3) bij klagt en verwondering, ach! he! hei! hem! hoe!

Ἔβενος, ου, ἡ, *ebenus*, *ebenum*, het ebbenhout, de ebbenboom.

Ἐγγὺς, *adv.* nabij, bijna, met den *Genit. Compar.* ἐγγυτέρω, en het *adject.* ἐγγύτερος, α, ον, naderbij. *Superl.* ἐγγύτατα, het *neutr.* van het *adject.* ἐγγύτατος, η, ον, de naaste. Ἐγγύθεν, van nabij. Ἐγγόθι, *poët.* voor ἐγγὺς. Ἐγγίζω, ίσω, ik nader, ik kom nader bij.

Ἐγείρω, *fut.* ἐγερῶ, *perf.* ἤγερκα, *aor.* 1. ἤγειρα, ik wek, wek op, maak wakker; ik moedig aan; ik rigt op, troost; ik rigt op (een gebouw); *med.* ik rigt mij op, ontwaak; *perf. med.* ἐγρήγορα, ik ben wakker. Men vindt ook ἔγρομαι.

Ἔγερσις, het opwekken; 2) het oprigten, opbouwen.
Ἐγρηγορέω, of γρηγορέω, *fut.* ήσω, ik waak, ben waakzaam.
Ἐγρήγορος, en γρήγορος, ὁ, waakzaam, een wachter. Ἐγρήγορσις, ἡ, waakzaamheid.
Ἐγρήσσω, *poët.* 't zelfde.
Ἀνεγείρω, Ἐξεγείρω, en Διεγείρω, ik wek op, rigt op.
Νήγρετος, ὁ, ἡ, niet op te wekken, b. v. ὕπνος, een eeuwige slaap.

Ἔγκατα, τὰ, het binnenste, de ingewanden, in *Dat.* ἔγκασι, is het *Neutr. pl.* van ἔγκατος, η, ον, of van ἔγκας, ατος. Bij Hom. Il. Λ, 176, 448.

Ἔγχελυς, υος, ἡ, en ἔγχελις, εως, ἡ, een aal of paling.

Ἔγχος, εος, τὸ, eene speer of lans; een zwaard; elk wapentuig.

Ἐγχείη, ἡ, 't zelfde; 2) de bekwaamheid tot het vechten met de lans.

Ἐγὼ, *pron.* 1 *pers.* ik, *Gen.* ἐμοῦ of μοῦ, *pl.* ἡμεῖς, wij. Ἔγωγε, ik voor mij.

Ἐμὸς, ἡ, ὸν, mijn, mijne.
Νωΐτερος (van de *Dual.* νῶϊ), van ons beiden.
Ἡμέτερος, α, ον, *poët.* ἡμὸς, ons, onze.

Ἔδω, *fut.* ἔδομαι, *perf.* ἐδήδοκα, ik eet, verteer. In zamenst. Ἀπ-, Ἐκ-, Κατέδω, af-, uit-, opeten.

Ἔδαρ en εἶδαρ, ατός, τὸ, ook ἔδεσμα, τὸ, en ἐδωδὴ, ἡ, en *poët.* ἐδητὺς, ύος, ἡ, het eten, de spijs. V. d. 't *adj.* ἐδώδιμος, η, ον, eetbaar.
Ἐσθίω, (dat nog voorkomt bij Hom. Il. Ε, 341, en elders), en meer gebruikelijk ἐσθίω, *perf.* ἐδήδοκα (ook ἔδηδα, van waar ἐδηδὼς, bij Hom. Il. Ρ, 542), in *pass.* ἐδήδομαι, ik eet.

Ἐπεσθίω, ik eet daarbij, of na.
Κατεσθίω, ik eet op, verteer.
Ὑπερεσθίω, ik eet te veel.
Συνεσθίω, ik eet mede.
Νῆστις, εως, ὁ, ἡ (van νη en ἔσθω), die niet gegeten heeft, nuchteren; 2) *Subst.* ἡ νῆστις, de ledige darm.
Νηστεία, ἡ, het vasten.
Νηστεύω, *fut.* εύσω, ik vast. Προνηστεύω, ik vast te voren.
Ὠμηστὴς, οῦ, ὁ, ἡ (van ὠμὸς en ἔσθω) die raauw vleesch eet, *crudivorus*; wreed.
Ἔδανος, ὁ, ἡ, eetbaar; 2) aangenaam. V. d. Τὰ ἔδνα of ἔδνα (voor ἔδανα), verst. δῶρα, aangename geschenken, b. v. een bruidgeschenk. Ἄεδνος, en Ἀνάεδνος, zonder geschenken of bruidschat.

Ἔθνος, τὸ, een volk, eene natie; 2) een geslacht, *sexus*; 3) een hoop, eene menigte. Ἐθνικὸς, ἡ, ὸν, wat tot een volk behoort

Ἔθω, *perf.* εἴωθα, ik pleeg, ben gewoon. Ἔθος, εος, τὸ, eene gewoonte, een gebruik; de zeden.
Ἐθὰς, άδος, ὁ, ἡ, gewoon, bekend, tam.
Ἐθίζω, *fut.* ίσω, ik gewen. 2) *med.* ik ben gewoon. Ἔθισμα, τὸ, en ἐθισμὸς, ὁ, het gewennen, eene gewoonte.
Ἐθιστὸς, ἡ, ὸν, gewoon, gewend; wie of wat gewend kan worden.
Ἀπεθίζω, ik wen af.
Ἐνεθίζω, en προσεθίζω, ik gewen aan iets.
Κατεθίζω, en Συνεθίζω, ik gewen, wen aan.
Ἦθος, εος, τὸ (*Jon.* voor ἔθος), gewoonheid, eene gewone verblijfplaats; de zeden, het karakter; het gelaat, de gelaatstrekken, physionomie.
Ἠθὰς, άδος, ὁ, ἡ (*Jon.* voor ἐθὰς), en ἠθεῖος, α, ον, lief, waard, vertrouwd.
Ἠθικὸς, ἡ, ὸν, wat tot de zeden behoort, zedelijk.
Εὐήθης, ὁ, ἡ, die goede zeden heeft; eerlijk, eenvoudig. Εὐήθεια, ἡ, eerlijkheid, eenvoudigheid. Daarentegen
Κακοήθης, ὁ, ἡ, die slechte zeden heeft. Κακοήθεια, ἡ, slechtheid van zeden, eene kwade gewoonte.
Συνήθης, ὁ, ἡ, gewoon; een vertrouwd vriend. Συνήθεια, ἡ, de gewoonte, gemeenschappelijke omgang.

Εἰ, *conj.* indien, zoo, wanneer; 2) of, *num*, *utrum*; 3) dat, na sommige verba als θαυμάζω, μέμφω, enz.; 4) wijl, dewijl. — Εἰ μὴ, zoo niet, ten zij. Εἰ καὶ, ofschoon, alhoewel. Εἴτε - εἴτε, of - of. Εἰ μὲν - εἰ δὲ, zoo - zoo niet, *si* - *sin*. Εἴγε, zoo althans, zoo ten minsten. Εἴ ἄρα, zoo eenigzins. — Εἴπερ, alhoewel, ofschoon. Εἰ δὴ, zoo nu, enz. Εἰ, εἰ γὰρ, εἴθε, εἴθε γὰρ, och of! *poët.* αἴθε.
Ἐὰν (eig εἰ ἄν), *contr* ἤν, indien, zoo maar, bij aldien. V. d. κἂν voor καὶ ἐὰν, ofschoon; εἴκε, of αἴκε, 't zelfde. *Dorice.*

Εἶα, of εἶα, ook ἔα, *interj.* welaan! eja! εὖα, 't zelfde. Εἰάζω, en εὐάζω, zoodanigen uitroep doen.

Εἰδέω, (Hom. Od. Α, 174) *fut.* εἰδήσω, *perf.* εἴδηκα, ook oudtijds εἶδα, *contr.* voor ἔειδα, van waar het *pl. q. perf.* ἠείδειν, *contr.* ᾔδειν, de *Infin.* εἰδέναι, en het *partic.* εἰδὼς, υῖα, ὸς; *fut. med.* εἴσομαι, *aor.* 1. εἰσάμην, *perf.* οἶδα, en daarvan de 2 *pers.* οἶδας, of οἶσθα, voor ἴοδασθα, ik weet, ik ben bedreven, ervaren, bijz. in *perf.* b. v. τόξων εὖ εἰδὼς, een bedreven boogschutter; κακῶς εἰδὼς, niet wetende; χάριν εἰδέναι τινὶ, iemand dankbaar zijn. Schijnt ook verwantschapt te zijn met Ἴσημι.

Εἰδήμων, ὁ, ἡ, wetend, kundig. *Adv.* εἰδημόνως.
Εἴδησις, ἡ, wetenschap, kunde.
Εἰδότως, *adv.* met kunde, op eene kunstige wijze.
Προειδέω, vooraf of vooruit weten.
Συνειδέω, medeweten, bewust zijn van iets, τὶ τινι, v. d. ὁ συνειδὼς, een medepligtige; συνείδησις, ἡ, het geweten.

Εἴδω, *aor.* 2, εἶδον of ἴδον, *imper.* ἰδὲ, ik zie; 2) *med.* ik laat mij zien, neem den schijn aan, gelijk naar iets, *aor.* 1. εἰσάμην, *part. praes.* εἰδόμενος, gelijkende, ook εἰσάμενος, van de *aor.* 1.

Εἶδος, εος, τὸ, het gelaat, het aanzien, de schijn; de vorm, gedaante; de aard, of gesteldheid; de soort van een hooger geslacht, als *species*.
Εἰδάλιμος, ὁ, ἡ, aanzienlijk, van goede gedaante, schoon.
Εἰδαίνομαι, Εἰδάλλομαι, Ἰδάλλομαι, en Ἰνδάλλομαι, het voorkomen, den schijn hebben, gelijken.
Εἰδύλλιον, τὸ, een klein gedicht, eene idylle.
Εἴδωλον, τὸ, een beeld, eene beeldtenis, een schaduwbeeld of eene schim.
Ἰδέα (somtijds ook εἰδέα), ἡ, de gestalte, gedaante, een beeld, de aard of de wijze; hetgeen men zich voorstelt, een origineel of ideaal (bij de wijsgeeren); een algemeen denkbeeld.
Ἴδε en ἰδοὺ, *adv.* (eig. de *imper.* ἰδὲ en ἴδου), zie, ziedaar, *ecce.*
Ἀειδὴς, ook αἰδὴς, ὁ, ἡ, *poët.* ἀείδελος en ἀΐδηλος, de onzigtbaar, duister; verborgen, geheim; onverwachts. Ἅιδης, ὁ, Pluto, die God van 't schimmenrijk was, eig. onzigtbare; ἐν ᾅδου, verst. δώματι, in de benedenwereld. *Adv.* ἀειδήλως.
Ἀλλοειδὴς, ὁ, ἡ, van eene andere gedaante.
Ἀπιδεῖν (*aor.* 2. van 't ongebruikelijke ἀπείδω), ik zie af.
Ἐνιδεῖν, en ἐπιδεῖν, inzien, aanzien, bezien.
Εὐειδὴς, ὁ, ἡ, schoon van gedaante, schoon.
Θεοειδὴς, ὁ, ἡ, *contr.* θεουδὴς, bij Hom., goddelijk, van goddelijke gedaante.
Κατιδεῖν, bezien, doorzien, begrijpen.
Παριδεῖν, voorbijzien, overzien, nalaten, toelaten.

Περιιδεῖν, omzien, rondzien; over het hoofd zien, nalaten, toelaten; nazien.
Προείδω, voorzien, vooruit zien.
Συνιδεῖν, doorzien, mede inzien.
Ὑπεριδεῖν, overzien, voorbijzien.

Εἶθαρ, *adv. poët.* terstond, dadelijk.

Εἰκῆ, *adv.* zonder vooraf bedacht te hebben, op goed geluk; dus, zonder overleg, onbezonnen, radeloos; vergeefs; *temere*. V. d. εἰκαῖος, α, ον, *temerarius*, hetgeen zonder overleg geschiedt.

Εἴκοσι, twintig, *poët.* ἐείκοσι, *Dor.* εἴκατι. Εἰκοσάκις, *adv.* twintigmaal. Εἰκοστὸς, ἡ, ὸν, de twintigste. Εἰκὰς, άδος, ἡ, het twintigtal; de twintigste dag van elke maand.

Εἴκω, alleen gebruikelijk in 't perf. οἶκα, ἔοικα, van waar 't *part.* εἰκὼς, ἐοικὼς, υῖα, ὸς, ik gelijk, ben gelijkvormig, ik schijn; ἔοικε, het schijnt zoo; εἰκὸς (ἐστι) het is billijk; v. d. het *adv.* εἰκότως, met regt.

Εἰκάζω, ik vergelijk; maak gelijk, aap na; ik vermoed, gis. Εἴκασμα, ατος, τὸ, en εἰκασμὸς, οῦ, ὁ eene afbeelding, beeldtenis, gissing. Εἰκασία, ἡ, eene vergelijking, afbeelding, gissing. Εἰκαστὴς, ὁ, die vermoedt of raadt. Ἀπεικάζω, ik maak gelijk. Παρεικάζω en Προςεικάζω, ik vergelijk.
Εἴκελος en ἴκελος, ὁ, ἡ, gelijk, gelijkvormig.
Εἰκὼς, όνος, ἡ, een beeld, eene beeldtenis. Εἰκόνιον, τὸ, *Dimin.* een beeldje.
Εἰκονικὸς, ἡ, ὸν, in beeldtenis voorstellend; ook in levensgrootte, van standbeelden. Εἰκονίζω, ik beeld af. Εἰκονισμὸς, ὁ, eene afbeelding.
Ἀεικὴς, έος, ὁ, ἡ, en ἀεικέλιος, ὁ, ἡ, onaanzienlijk, onbetamelijk, onbehoorlijk, schandelijk, smaadvol. *Adv.* ἀεικῶς, en ἀεικελίως. Ἀείκεια, en ἀεικία, ἡ, onbetamelijkheid, smaad, beschimping, schande. Ἀεικίζω, in prosa αἰκίζω, ik doe smaad aan, beschimp, plaag, martel.
Ἀπεικὼς, en ἀπεοικὼς, υῖα, ὸς, ongeschikt, onwaarschijnlijk. *Adv.* ἀπεικότως en ἀπεοικότως.
Ἐπέοικε, het schijnt, als ἔοικα. Ἐπιεικὴς, ὁ, ἡ, behoorlijk, billijk, braaf, zachtmoedig; bescheiden, hoffelijk. Ἐπιείκεια, ἡ, billijkheid, geschiktheid, zachtmoedigheid. *Adv.* ἐπιεικῶς.
Προςέοικα, ik ben gelijk; behoorlijk zijn.

Εἴκω, *fut.* εἴξω, ik wijk, doe onder, τινὶ, voor iemand; ik laat mij bewegen, overhalen. Ook Παρείκω, en Ὑπείκω, *poët.* ὑποείκω, *Att.* ὑπεικάθω. V. d. mogelijk

Ἑκὼν, οῦσα, ὸν (als het ware voor εἴκων), vrijwillig, gewillig. Ἄκων, voor ἀέκων, onwillig, ongaarne. Ἑκούσιος, en ἀκούσιος of ἀεκούσιος, 't zelfde. *Adv.* ἑκοντὶ, ἑκητὶ, ἑκου-

σίως, en vrijwillig, van zelfs, ἄκοντι, ἀέκητι, ἀκουσίως, tegen wil en dank.

Εἴλω, ἔλω, ἔλλω, ἴλλω, oude *formae*, waarvan 't *part.* εἰλόμενοι, bij HOMERUS, Il. E, 203, en 782; de *aor.* 1. ἔλσαι, Il. A, 409, Σ, 294, Φ, 225; ἔλσαν, Λ, 413; ἔλσας, Od. E, 132, H, 250; het *perf. pass.* ἐέλμεθα, Il. Ω, 662, en 't *part.* ἐελμένος, Il. M, 58, N, 524, Σ, 287. Zij komen het naaste overeen met het Latijnsche *volvo*, rollen, wentelen, draaijen, inwikkelen; en van daar, zamenpakken of dringen, in het naauw brengen. V. d. Εἴλη, en ἴλη, ἡ, een zamengepakte hoop (menschen, dieren, enz.), eene troep, schaar, kudde: v. w. het *adv.* ἰλαδὸν, bij hoopen, in groote menigte, 't zelfde als κατ' εἴλας. Voorts de volgende, meer gebruikelijke *formae*:

Εἰλέω, ook εἱλέω, *fut.* ήσω.

Εἶλαρ, τὸ, *poët.* de bedekking, beschutting, een voormuur, eig. even als

Εἴλημα, ατος, τὸ, *involucrum*, het omkleedsel, hulsel.

Εἰλεὸς, en ἰλεὸς, ὁ, de darmkronkel, darmwee.

Ἀνειλέω, en Ἐξειλέω, ontrollen.

Ἐνειλέω, en Κατειλέω, inrollen. Ἐνείλημα, τὸ, eene rol.

Ἑλίσσω, en ἑλίττω, *fut.* ξω, rollen, draaijen, omwenden, inwikkelen. V. d. Ἐλελίττω, schielijk ronddraaijen, schudden, verschrikken.

Ἑλιγμὸς, ὁ, het wenden, draaijen, inrollen; de wending, kromte, of kring. *Adv.* ἑλίγδην, draaijende, rollende, bij AESCHYLUS.

Ἕλιγξ, εἵλιγξ, en ἴλιγξ, γγος, ἡ, een kring, wervel, eene draaikolk, twijfeling. Εἴλιγγος en ἴλιγγος, ὁ, het draaijen, bijz. van het hoofd, eene duizeling, *vertigo*. V. d. Ἰλιγγιάω, *fut.* duizelig zijn.

Ἕλιξ, εἵλιξ, ικος, ἡ, het gerolde, gedraaide, kringvormige; een wervel, eene krul, een ring, band; ἕλικες βοῦς, ossen met gedraaide of kromme horens, bij HOMERUS. Ἑλικὸς, ἡ, ὸν, en Ἑλικτὸς, ἡ, ὸν, gerold, gedraaid, gekruld. Ἑλίκη, ἡ, de groote beer (gesternte, dat zich om den pool draait).

Ἀμφιελίσσω, rond of aan beide zijden draaijen. Ἀμφιέλισσος, ὁ, ἡ, b. v. νῆες ἀμφιέλισσαι, bij HOM., die aan beide zijden geroeid worden.

Ἀνειλίσσω, Ἀνελίττω, en Ἐξελίττω, ontrollen, ontvouwen, uiteen zetten. Ἐξελιγμὸς, ὁ, het ontrollen, uiteen zetten (van een leger).

Περιελίσσω, omrollen, omvouwen, ronddraaijen.

Εἰλύω, υμι, of εἰλύω, υμι, ook ἐλύω, *fut.* ύσω, rollen, draaijen; ontrollen of openrollen, openslaan (een boek). V. d. Εἰλύαται voor εἴλυνται, HOM. Il. M, 286, ἐλυσθεὶς, Il. Ω. 150.

Εἴλυμα, τὸ, een hulsel, omwindsel, kleed. Ἔλυμα, τὸ, 't zelfde; 2) dat gedeelte van de ploeg, waar de ploegschaar aan den boom vast zit.

*Ἔλυμος, ὁ, de Italiaansche gierst; 2) eene zekere soort van fluit.
*Ἔλυτρον, ου, τὸ, een hulsel, omkleedsel, bedekking; 2) de bedding eener rivier.

Nog wil men hiervan afleiden:

*Ἄελλα, ἡ, een storm, warrelwind; hetwelk beter van ἄω wordt afgeleid. V. d. Ἀελλὴς, έος, ὁ, ἡ, en Ἀελλαῖος, α, ον, stormachtig, hevig, snel als de wind.
Αἰόλος, η, ον, zich heen en weer bewegend, onbestendig, snel; van daar veelkleurig, bont, verscheiden. Van waar Αἰόλλω, heen en weer wentelen, Hom. Od. Υ, 27; 2) veelkleurig maken; ook Αἰολάω, έω, en ίζω. Voorts Κορυθαίολος, ὁ, ἡ. die een welversierden helm heeft.
Ἀολλὴς, έος, ὁ, ἡ, digt opeen gepakt, bijeen verzameld. Ἀολλίζω, vergaderen, bijeen zamelen. Hom. Il. Ζ, 270.
Εἰλαπίνη, een gastmaal, vriendenmaal. V. d. Εἰλαπινάζω, zulks houden, eu Εἰλαπιναστὴς, ὁ, een gast.
Ἑλλεδανὸς, οῦ, ὁ (van de *forma* ἕλλω), banden of touwen, waarmede het veldgewas zamengebonden wordt. Hom. Il. Σ, 553.
Εὔλη, ἡ, een worm.

Εἰλείθυια, ἡ, *Lucina*, de godin der kraamvrouwen.

Εἵλως, *ωτος*, ὁ, ook *εἱλώτης*, *ου*, ὁ, een heloot, Spartaansche slaaf; v. d. een slaaf in 't algemeen. Εἱλωτὶς, ίδος, ἡ, zoodanige slavin. Εἱλωτεία, ἡ, de slavernij. Εἱλωτικὸς, wat daartoe behoort, b. v. πόλεμος, de slavenoorlog. Εἱλωτεύω, ik ben εἵλως, dien als slaaf, τινί, iemand. Mogelijk van ἁλίσκω, *aor.* 2. ἥλων.

Εἰνάτειρ, of *εἰνάτηρ*, *έρος*, ἡ, eene broedersvrouw, zwagerin.

Εἴργω, *fut.* ξω, *Att.* εἵργω, ook ἔργω, ἐέργω, ἕργω; andere *formae* die bij Homerus voorkomen Il. Σ, 512, Od. Ξ, 411, in *fut.* εἵρξω, ik houd af, terug; ik zonder af, sluit uit; ik verbied; 2) ik houd in, sluit in de gevangenis, bijz. εἵργω; 3) *med.* zich onthouden τινὸς, van iets.

Εἱργμὸς, οῦ, ὁ, het insluiten, het gevangen zetten.
Εἱρκτὴ, en ἑρκτὴ, ἡ, eene heining; een kerker, eene gevangenis; het vrouwenvertrek of *gynaeceum*.
Ἕρκος, εος, τὸ, eene heg of heining, omtuining; een wal, muur; eene kooi, een net, enz.; v. d. ἕρκος ὀδόντων, de wal der tanden, d. i. de lippen, bij Homerus. *Dimin.* ἑρκίον, τό.
Ἀπείργω, ook ἀπέργω, *poët.* ἀποέργω, en ἀπεργάθω, ik houd af, wend af, sluit uit, τινά τινος, iemand van iets.
Διείργω, ik houd of scheid van een, van elkanderen.
Εὐερκὴς, έος, ὁ, ἡ, wel omheind; wel verdedigd, sterk.

Κατείργω, ik weerhoud, bedwing; Καθείργω, ik sluit op of zet gevangen.

Πολιορκέω (uit πόλις en ὀρκέω, van 't *perf. med.* ἔορκα, van waar ook ὅρκος, een eed), *fut.* ήσω, eene stad insluiten, belegeren, bezet houden. Πολιορκήτης, die steden inneemt.

Πολιορκία, ἡ, belegering, bezetting.

Ἐκπολιορκέω, eene stad door belegering innemen; overweldigen.

Εἴρω, aanéén rijgen of knoopen, vast maken, vast hechten; even als 't Latijnsche *serere*; oude *forma*, waarvan nog gevonden worden het *part. aor.* 1. εἴρας, *part. praes. pass.* εἰρόμενος, en *perf.* ἐέρμενος, bij Hom. Od. Σ, 295.

Εἰρήνη, ἡ, de vrede, rust. (Waarschijnlijk het *foem.* van zeker *adj.* εἴρηνος: doch anderen leiden het af van εἴρω, zeggen, als het ware de afspraak) Van daar

Εἰρηναῖος, αία, αῖον, bevredigd, rustig.

Εἰρηνικὸς, ἡ, ὸν, den vrede betreffend, vredelievend. *Adv.* εἰρηνικῶς, in vrede.

Εἰρηνέω en εἰρηνεύω, in vrede leven; 2) bevredigen, in vrede en rust stellen. Ook Εἰρηνοποιέω, ik maak vrede.

Εἰρηνεῖον, τό, de tempel der vrede.

Ἕρμα, ατος, τό, het vastgehechtte, vasthechtende; een steun, steunpilaar, b. v. ἕρμα πόληος, Il. Π, 549; de onderlagen of rollen, waarop de schepen rusten als zij op 't land staan, Il. Β, 154; ballast; eene zandbank, verborgen klip; een oorring, Od. Σ, 296. — Ἑρμὶν en Ἑρμὶς, ῖνος, ὁ, de voet of het onderstuk der bedsponde, Od. Θ, 278, Ψ, 198.

Ἕρσις of ἕρσις, εως, ἡ, het aanéén rijgen; een band, knoop; eene rij of snoer, *series*.

Ὅρμος, ου, ὁ, een band, eene halsketen; zekere dans; de ree, ankerplaats voor de schepen; de plaats, waar de schepen in de haven liggen, de haven. — V. d. Ὁρμαθὸς, ὁ, eene rij of reeks, snoer; en Ὁρμιὰ of ὁρμειὰ, ἡ, de hengels (der visschers).

Ὁρμέω, *fut.* ήσω, in de bogt of in de haven liggen, voor anker liggen. — In zamenst. Ἀνθορμεῖν, tegen over voor anker liggen; tegen in zeilen. — Ἀφορμεῖν en Ἐξορμεῖν, de reede verlaten, uitzeilen. — Ἐφορμεῖν, aanlanden; voor anker tegen iemand, om hem in den weg te zijn, te blokkeren; v. d. beloeren, bespieden. — Ὑφορμεῖν, heimelijk bespieden.

Ὁρμίζω, *fut.* ίσω, een schip voor anker leggen, in de haven brengen; 2) in 't algem. vaststellen, bevestigen; 3) *med.* de haven inloopen, aanlanden. — Ἐξορμίζειν, een schip van anker ligten, uit de haven voeren. — Ἐφορμίζω, Καθορμίζω en Προςορμίζω, als Ὁρμίζω. — Μεθορμίζω, een schip van ankerplaats doen veranderen, overbrengen.

Δύςορμος, ὁ, ἡ, *importunus*, moeijelijk om aan te landen. Daarentegen

Εὔορμος, ὁ, ἡ, *opportunus*, met eene goede haven of ankerplaats voorzien.

Ἔφορμος, ὁ, ἡ, in de haven liggend; 2) met eene ree of ankerplaats voorzien.

Σειρὰ, ἡ, *Ion.* σείρη; σειρὶς, ἴδος, ἡ, en σειρὰς, άδος, ἡ (*Dimin.* σειράδιον, τὸ), een touw, band, strik, een keten.

Σειράω, σειοάζω en σειρεύω, ik bind of trek toe met een touw. — Ἀνασειράζω, ik trek terug met een touw of toom; ik breng van den regten weg af.

Ἀνείρω, ik knoop te zamen. — Διείρω, ik steek door. — Ἐνείρω, ik steek in, vlecht in, voeg in; v. w. ἔνερσις, ἡ, het insteken, de invoeging, Thucyd. I. 6. — Ἐξείρω, ik steek uit, trek uit. — Μετείρω, ik hecht vast; v. w. μετὰ-ἔερτο, bij Hom. Od. Ο, 459. — Συνείρω, ik knoop of rijg te zamen; λόγους, d. i. ik houd eene rede; ὁδὸν, te zamen gaan, voortgaan.

Παρήορος, ὁ, ἡ, nevengebonden, b. v. ἵππος, een paard, dat niet in het juk vast is, maar daar neven gaat, Hom. Il. Π, 474; 2) van den weg af, afgedwaald; Il. Η, 156; 4) van zijn verstand beroofd, Il. Ψ, 603.

Συνήορος, ὁ, ἡ, ook συνάορος, zamengespannen; *metaph.* een echtgenoot, echtgenoote; 2) gepaard. Συνωρὶς, ίδος, ἡ, een span van twee paarden; een paar.

Εἰς, of ἐς, *praep. cum Accus.* duidt aan *de beweging* of strekking ergens heen, zoo wel *naar eene plaats*, en *tot een tijd*, als *naar een doeleinde*, in, aan, op, naar, toe, tot, bij, om, tegen, onder. Ἐς ὅ; waartoe? Εἰς ἡμᾶς, tot op onzen tijd. Ἐς τί; tot hoe ver? tot hoe lang? Εἰς ἀεὶ, voor altijd. Εἰς ἅπαξ, in eens. Bij talwoorden, omtrent, ongeveer, als εἰς ἑκατὸν, bijna honderd; aan, bij, als εἰς δύο, twee aan twee. Zoo ook in zamenstelling, b. v. εἰςφέρειν, inbrengen; εἰςέρχεσθαι, binnen gaan, enz.

Εἴσω, en ἔσω, in, binnen; naar binnen. V. d. Εἴσωθεν of ἔσωθεν, van binnen. *Compar.* Ἐσώτερος, α, ον, dat meer naar binnen is; *adv.* ἐσωτέρω. *Superl.* ἐσώτατος, de binnenste; *adv.* ἐσωτάτω.

Ἔςτε, tot dat, tot zoo ver, tot zoolang: ook ἔςτεπερ.

Εἷς, μία, ἓν, *Gen.* ἑνὸς, μιᾶς, ἑνὸς, een, eene. Εἷς μὲν — εἷς δὲ, de een — de ander. Εἷς τῶν πολλῶν, een gemeen man. Καθ' ἕνα, een voor een.

Ἑνὰς, ἡ, de eenheid; het eental.

Ἑνικὸς, ή, ὸν, eenig, b. v. ἀριθμὸς, het eental.

Ἔνιοι, ίαι, ια, eenigen, sommigen.

Ἑνόω, en ἑνίζω, *fut.* ίσω, tot een maken, vereenigen. Ἕνωσις, vereeniging. Ἑνότης, ητος, ἡ, de eenheid.

Μηδεὶς, μηδεμία, μηδὲν, geen, geene; niemand; niets.

Οὐδεὶς, οὐδεμία, οὐδὲν, 't zelfde. Οὐδένεια, ἡ, nietigheid. Οὐδενόω, *fut.* ώσω, vernietigen. Ἐξουδενόω, nietswaardig achten.

Εἶτα, daarop, daarna; vervolgens; 2) bij verontwaardiging, nu dan? zoo dan? Ἔπειτα, en Μετέπειτα, 't zelfde.

Ἐκ, en voor eene vokaal ἐξ, *praep. cum Genit.* 't Latijnsche *e*, *ex*, uit, van, buiten (eene *plaats*), b. v. ἐκ τῆς πόλεως, uit de stad; 2) van, sedert (een *tijd*), b. v. ἐκ νεότητος, van zijne jeugd; ἐκ τούτου, van dien tijd af, ἐξ οὗ, sedert dat; 3) uit, van, door (wanneer het den *oorsprong* te kennen geeft), b. v. τὰ ἐξ ἀνθρώπων πράγματα, menschelijke daden; 4) volgens, ἐκ τῶν νόμων, volgens de wetten; 5) omschrijft *adverbia*, als ἐκ τοῦ ἐμφανοῦ, openlijk; ἐξ ἑτοίμου, gereedelijk.

Ἐκτὸς, *adv. c. Gen.* uit, buiten; behalve; naar buiten. V. d. Ἔκτοσε, naar buiten. Ἔκτοσθε, of - θεν, van buiten. Παρεκτὸς, behalve, uitgenomen.

Ἔξω, *adv.* buiten, behalve, zonder; 2) naar buiten, buitenwaarts. V. d. Ἔξωθεν, van buiten af.

Ἐξώτερος, α, ον, meer naar buiten staande; *adv.* ἐξωτέρω. Ἐξώτατος, η, ον, de buitenste; *adv.* ἐξωτάτω. Ἐξωτερικὸς, ἡ, ὸν, tot buiten behoorende. Ἐξωτικὸς, ἡ, ὸν, uitlandig, vreemd.

Παρὲκ en παρὲξ, buiten, behalve, zonder; naar buiten.

Ἑκὰς, *adv.* ver, van verre; *cum Genit. Compar.* Ἑκαστέρω, verder. *Superl.* Ἑκαστάτω, zeer verre, het verste. Ἕκαθεν, van verre. Zameng. Ἀνεκὰς, naar boven; en v. d. Ἀνέκαθεν, van boven af; 2) van 't begin of den oorsprong af.

Ἕκατος, ὁ en Ἑκάτη, ἡ, de verschietende of treffende, bijnamen van Apollo als de God der boogschutters, en van Diana als Godin der jagt; deze wordt ook als Godin der benedenwereld dus genaamd, bij de Latijnen *Hecate*. V. d. Ἑκάταιον en Ἑκατεῖον, τὸ, een standbeeld van Hecate. Ἑκατηβόλος, hetzelfde als Ἕκατος, Hom.

Ἑκάτερος, έρα, ερον, zoo het schijnt eene *Comparative form*, *alteruter*, een van beiden; 2) *uterque*, beide te zamen, b. v. ἑκάτερος υἱὸς, de beide zonen. Ἑκατέρω en ἑκατέρωθι, *adv.* van of aan beide zijden; van of aan een van beide zijden. Ἑκατέρωσε, naar beide zijden. — Ἑκατέρως, op beiderlei wijzen; op een van beide wijzen. Ἑκατέρωθεν, van beide zijden. Ἑκατεράκις, op de eene of andere wijze; een en andermaal.

Ἕκαστος, η, ον, *Superl.* elk, elk afzonderlijk; εἷς ἕκαστος, *unusquisque*, elkeen; πᾶς ἕκαστος en ἕκαστος τὶς, een ieder; καθ' ἕκαστα, alle in 't bijzonder; οἱ καθ' ἕκαστον, *sin-*

guli, de een na den ander; καθ' ἑκάστην, verst. ἡμέραν, dagelijks. Van daar de *adverbia:* Ἑκασταχῆ, ἑκασταχοῦ en ἑκασταχόθι, overal, waar het ook zijn moge. — Ἑκασταχόθεν, van overal, heen. — Ἑκασταχόσε, overal heen. — Ἑκάστοτε, altijd, iedere keer. — Ἑκαστάκις, 't zelfde. — Zameng. Αὐθέκαστος, ὁ, ἡ, voor αὐτὸς ἕκαστος, elk op zich zelf; 2) eenvoudig; 3) eigenzinnig, streng.

Ἑκατὸν, οἱ, αἱ, τὰ, *indecl.* honderd. Ἑκατοντὰς, άδος, ἡ, het honderdtal. Ἑκατοντάκις, *adv.* honderdmaal. Ἑκατοστὸς, ἡ, ὸν, de honderdste. Ἑκατοστὺς, ύος, ἡ, *centuria*, een honderdtal. — In zamenstelling met andere talwoorden verandert het in ακόσιοι, b. v. διακόσιοι, αι, α, twee-; τριακόσιοι, drie-; en τετρακόσιοι, vier honderd, enz. *Genit.* διακοσίων; enz.

Ἑκατόμβη, ἡ, een feestelijk slagtoffer van honderd stieren, of van andere dieren; 2) elk plegtig offer. Τὰ ἑκατόμβαια, verst. ἱερὰ, een zoodanig feest.

Ἑκατονταπλάσιος, ία, ιον, en ἑκατονταπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, honderdvoudig.

Ἐκεῖ, en ἐκεῖθι, *poët*, κεῖθι, *adv.* daar, daar ter plaatse. Ἐκεῖθεν en κεῖθεν, van daar Ἐκεῖσε en κεῖσε, derwaarts. Daarvan

Ἐκεῖνος, είνη, εῖνο, en κεῖνος, η, ο, *Dor.* τῆνος, hij, die, gene. Ἐκείνῃ, *adv.* verst. ὁδῷ, langs dien weg, op die wijze. Ἐκείνως en κείνως, aldus, op die wijze. *Dor.* τηνεῖ, aldaar; τηνῶθε, van daar. Zameng. Ἐπέκεινα, *adv.* daar, aan gene zijde, over, b. v. τὰ ἐπέκεινα τοῦ ποταμοῦ, de over de rivier liggende landen.

Ἑκυρὸς, ὁ, een schoonvader, mans vader. Ἑκυρὰ, ἡ, eene schoonmoeder, mans moeder.

Ἐλαία, ἡ, de olijfboom; 2) de vrucht daarvan, eene olijf.

Ἐλάϊνος en ἐλαΐνεος, ὁ, ἡ, ook ἐλαιήεις, εσσα, εν, en ἐλαιηρὸς, ὰ, ὸν, van den olijfboom, of van olijven gemaakt.

Ἔλαιον, τὸ, olijfolie, boomolie; 2) olie of vet in 't algem.

Ἐλαιόω, *fut.* ώσω, met olie besmeren of zalven.

Ἐλαιὼν, ῶνος, ὁ, een olijfplantsoen.

Ἐλάτη, ἡ, een denneboom. Ἐλάτινος en εἰλάτινος, η, ον, uit het hout daarvan gemaakt.

Ἐλαύνω, *fut.* ἐλάσω, van ἐλάω, hetwelk nog bij Homerus, Il. Ε, 366, en andere oude schrijvers gevonden wordt; *perf.* ἐλήλακα, *aor.* 1. ἤλασα, in *pass.* ἠλάθην; ik zet in beweging, roer, drijf, stoot, b. v. ἵππον, ἅρμα, rijden; ναῦν, varen, roeijen;

ἔγχος, het zwaard, d. i. slaan, treffen, wonden; met of zonder δρόμον, loopen, rennen; χάλκον, koper drijven, uitrekken, smeden; 2) ik drijf voort, verjaag, vervolg, plaag, beangstig, mishandel; 3) gaan, voortgaan, toenemen. Ἐλασείω, ik begeer te ἐλαύνειν.

Ἔλασις en ἐλασία, ἡ, het drijven, voortdrijven, rijden, varen, enz.

Ἔλασμα, τὸ, een stuk gedreven ijzer of koper; eene plaat.

Ἐλαστὴς, en meer gebruikelijk ἐλαστὴρ, ῆρος, ὁ, een drijver, voerman, roeijer. V. d.

Ἐλαστρέω, *Jon.* voor ἐλαύνω, bij Hom Il. Σ, 543.

Ἐλατὸς, ἡ, ὸν, gedreven, gesmeed, uitgerekt. Ἐλατικὸς, ἡ, ὸν, daartoe geschikt.

Ἁρματηλασία, en Διφρηλασία, ἡ, het wagenmennen.

Ἁρματηλάτης en Διφρηλάτης, ὁ, een voerman, koetsier. Ἁρματηλατέω en Διφρηλατέω, den wagen mennen.

Βοηλασία, ἡ, het ossendrijven. Βοηλάτης, ὁ, een ossendrijver.

Δυςήλατος en Εὐήλατος, moeijelijk, gemakkelijk om te berijden.

Ἱππηλασία, ἡ, het paardrijden of paardmennen. Ἱππηλάτης, ου, ὁ, een ruiter. Ἱππηλατέω, paardrijden. Ἱππήλατος, ὁ, ἡ, door paarden bereden of berijdbaar.

Zamenstellingen van ἐλαύνω.

Ἀπελαύνω, afdrijven, wegdrijven; 2) afrijden, afvaren, weggaan.

Διελαύνω, doorjagen (van de ruiterij), doorvaren, doorrijden of doorreizen; doorsteken met de wapens, doorboren. Διέλασις, ἡ, en διελασία, ἡ, het doorheen rijden van de ruiterij bij hare oefeningen.

Εἰςελαύνω, ik drijf, rijd, vaar in; 2) ik val of grijp aan.

Ἐξελαύνω en ἐξελάω, ik drijf uit, verdrijf; 2) ik rijd, ga, vaar, of marscheer uit; met uitlating van ἵππον, ἅρμα, πόδα, στρατὸν, enz. Ἐξέλασις, ἡ, het uitdrijven, uitrijden.

Διεξελαύνω, doortrekken; 2) vervolgen, nazetten.

Ἐπεξελαύνω, voortgaan, ergens heen trekken.

Παρεξελαύνω, voorbij trekken.

Ἐπελαύνω, op iemand aanrijden of rennen, aanvallen.

Παρελαύνω, voorbij drijven, rijden, varen, enz.

Περιελαύνω, omrijden, rondom rijden.

Προςελαύνω, ergens naar toe rijden, varen, enz.

Συνελαύνω, *committo*, te zamen drijven of dringen, in 't naauw brengen; slag leveren.

Ἔλαφος, ὁ, ἡ, een hert; eene hinde. Ἐλάφειος, ὁ, ἡ, wat daarvan afkomt, b. v. κρέας.

Ἐλαφρὸς, ὰ, ὸν, gezwind, snel; 2) ligt, behendig; onbezwaarlijk; 3) zacht, week; 4) ligtzinnig; onbestendig; 5) gering, onaanzienlijk. *Adv.* ἐλαφρῶς.

Ἐλαφρία en ἐλαφρότης, ητος, ἡ, snelheid, gezwindheid; ligtzinnigheid; nietswaardigheid.
Ἐλαφρίζω en ἐλαφρύνω, ligt maken, verligten; 2) ligt zijn.

Ἐλαχὺς, εῖα, ὺ, kort, klein, is niet veel in gebruik. *Compar.* ἐλάσσων, korter, kleiner, geringer, slechter. *Superl.* ἐλάχιστος, η, ον, de kleinste, minste.

Ἐλασσόω en ἐλαττόω, verkorten, verminderen; 2) *med.* te kort schieten, onderdoen, de nederlaag krijgen, schade lijden. Ἐλάσσωμα, τὸ, de vermindering, het verlies, de nederlaag.

Ἔλδομαι en ἐέλδομαι, ik begeer, verlang, wensch. Ἔλδωρ en ἐέλδωρ, τὸ, de wensch.

Ἔλεγος, ὁ (van ἒ, ἒ, ach, en λέγω), eene klagt, een klaaglied; elegie; 2) beklagelijk, treurig. Ἐλεγεῖον, τὸ, en ἐλεγεία, ἡ (verg. OVIDIUS *Amor.* L. I. El. IX. *init.*) eene elegie, een klaaglied, klaagdicht.

Ἐλέγχω, *fut.* ξω, ik verwijt, werp voor; beschaam, maak beschaamd; 2) ik overtuig, overreed; wederleg; berisp; 3) ik beproef, onderzoek.

Ἐλεγμὸς, ὁ, en ἔλεγξις, ἡ, de overtuiging, wederlegging, berisping, beproeving.
Ἐλεγκτὸς, ἡ, ὸν, bewezen, wederlegd, overtuigd. V. d. Ἐλεγκτικὸς, ἡ, ὸν, voor bewijs, overtuiging, wederlegging vatbaar; daartoe geschikt.
Ἔλεγχος, ου, ὁ, een bewijs; wederlegging; berisping; aanklagt, beproeving.
Ἔλεγχος, εος, τὸ, en ἐλεγχείη, ἡ, een verwijt, eene schande, een schimp. V. d. Ἐλεγχὴς, ὁ, ἡ, schandelijk, onteerend; in *Superl.* ἐλέγχιστος, η, ον.

Zamenstellingen:

Ἀνέλεγκτος, ὁ, ἡ, niet te wederleggen, onberispelijk. *Adv.* ἀνελέγκτως.
Ἀπελέγχω, Διελέγχω en Ἐξελέγχω, overtuigen, wederleggen. Ἀνεξέλεγκτος, ὁ, ἡ, ongetoetst, niet wederlegd; 2) dat niet onderzocht of wederlegd kan worden.

Ἐλελεῦ, het geschreeuw der soldaten bij den aanvang van den strijd; ook der Bacchanten; eenen klaagkreet. V. d. Ἐλελίζω, zoodanigen kreet aanheffen. Verg. Ἀλαλά.

Ἔλεος, ου, ὁ, ook ἔλεος, εος, τὸ, het medelijden, erbarmen, betreuren.

Ἐλεεινὸς, ἡ, ὸν, medelijdenswaardig, erbarmelijk.
Ἐλεέω, *fut.* ήσω, ik heb medelijden met, erbarm mij over, τινὰ, iemand. *Poët.* Ἐλεαίρω. V. d.
Ἐλεήμων, ονος, ὁ, ἡ, medelijdend, barmhartig. Ἐλεημο-

σύνη, het medelijden, de barmhartigheid; eene weldaad; eene aalmoes. Ἀνελεήμων, ὁ, ἡ, onbarmhartig.
Ἐλεητὺς, ύος, ἡ, *poët.* voor ἔλεος.
Νηλεὴς, έος, ὁ, ἡ, onmedelijdend, onbarmhartig; wreed; *adv.* νηλεῶς. Ook Ἀνηλεὴς en Ἀνηλεῶς.

Ἐλεφαίρω en ομαι, ik bedrieg, beleedig. HOMERUS. Il. Ψ, 388. Od. Τ, 565.

Ἔλεφας, αντος, ὁ, een olifant; 2) elpenbeen. Ἐλεφάντινος, η, ον, uit elpenbeen gemaakt. Ἐλεφαντιστὴς, οῦ, ὁ, een olifanten wachter of oppasser.

Ἕλη en εἵλη, ἡ, ook ἕλος, het zonlicht, de zonnehitte, de glans of het geflonker der zonnestralen.

Εἱλέω, in de zon warmen. Εἵλησις, ἡ, de zomerhitte, zonneschijn.
Ἥλιος, ὁ (van de *forma* ἥλη), de zon; 2) *poët.* in *pl.* de dagen. *Jon.* ἠέλιος, *Dor.* ἅλιος.
Ἡλιακὸς, ἡ, ὸν, en ἡλιώδης, ὁ, ἡ, wat tot de zon behoort, naar de zon gelijkt.
Ἡλιόω, ook ἡλιάω en ἡλιάζω, in de zon of in 't zonlicht uitstellen; 2) *pass.* door de zon verlicht of gewarmd worden.
Ἡλιαία, ἡ, een der geregtshoven te Athene, waar het regt onder den blooten hemel werd uitgesproken. Ἡλίασις, ἡ, het regtersambt, en Ἡλιαστὴς, ὁ, een regter aldaar.
Ἀπηλιώτης, ου, ὁ, verst. ἄνεμος, *subsolanus*, de oostenwind.
Δυσήλιος en Εὐήλιος, ὁ, ἡ, kwalijk, en wel in de zon gelegen.
Ἠλέκτωρ, ορος, ὁ, bijnaam der zon, de stralende, schitterende, bij HOM. Il. Τ, 398.
Ἤλεκτρον, τὸ, ἤλεκτρος, ὁ, het schitterende, flonkerende; v. d. bij de ouden 1) een schitterend metaal uit goud en zilver zamengesteld; 2) naderhand, de barnsteen, agaat.
Σέλας, ατος, τὸ (voor ἕλας van ἕλω), de glans, het licht, vuur. V. d. Σελαγέω en Σελαγίζω, glinsteren, lichten.
Σελήνη, ἡ (van een *adj.* σέληνος, voor ἕληνος), de maan, omdat die haar licht van de zon krijgt; 2) een ronde platte koek van meel. Σεληναῖα, ἡ, 't zelfde; *poët.* Σελήνιον, τὸ, en Σεληνὶς, ίδος, ἡ, *Dimin.*
Σεληνιάζω, maanziek zijn. Σεληνιακὸς, ἡ, ὸν, maanziek.
Ἀσέληνος, ὁ, ἡ, *illunis*, zonder maneschijn, donker, van den nacht.
Βεκκεσέληνος, ὁ, ἡ, ouderwetsch, kinderachtig; gek, dwaas, dom.
Πανσέληνος, ἡ, verst. σελήνη, volle maan.

Ἐλιννύω, ik rust; ik draal, talm, houd aan; *act.* ik doe ophouden, eindigen.

Ἕλκω, *fut.* ξω, ik trek (met de hand), ik sleep, sleep

voort; ik trek van een, scheur, ik trek op, haal op (met den neus), v. d. ik ruik; (met den mond), v. d. ik zuig, drink; ik trek aan, eigen mij toe; 2) meer gewigts hebben, zwaarder zijn (omdat het zwaardere de schaal nedertrekt).

Ἑλκέω, *fut.* ήσω, en ἑλκύω, *fut.* ύσω, 't zelfde; *poët.* ἑλκυστάζω, *fut.* άσω, bij Hom. Il. Ψ. 187.

Ἑλκηθμὸς, οῦ, ὁ, ἕλκυσμος, ου, ὁ, en ἕλκησις, εως, ἡ, het trekken, slepen, geweld. Ἑλκηδὸν, *adv.* al trekkende. Ἑλκυστικὸς, ἡ, ὸν, aantrekkelijk.

Ἕλκος, εος, τὸ, *ulcus*, eene scheur, spleet; eene wond; 2) eene zweer.

Ἑλκόω, *fut.* ώσω, wonden, doen zweren; v. d. Ἕλκωσις, εως, ἡ, eene verzwering.

Ὁλκὴ, ῆς, ἡ, het trekken; het aantrekken; de trek of neiging tot iets; het trekken of overhalen der schaal; het gewigt, bijz. een drachma.

Ὁλκὸς, ὁ, het trekken, de trek; streek, streep; 2) het getrokkene, b. v. de voren, die de ploeg in het land maakt, de streep, die een schip in het water achter laat; de baan van een gesternte; ὕδατος, een kanaal; een werktuig om de schepen op het land te trekken: v. d. Νεολκέω, een schip op het land halen; νεολκία, ἡ, het bedrijf daarvan; νεολκίον, τὸ, de plaats waar zulks geschiedt. Ὁλκίμος, ὁ, ἡ, *adj.* aantrekkelijk, kleverig.

Ὁλκὰς, άδος, ἡ, een vragt- of koopvaardijschip.

Zamenstellingen van ἕλκω:

Ἀνέλκω en ἀνελκύω, optrekken. — Ἀνθέλκω, tegentrekken, hier en daar heentrekken; zich aanmatigen. — Ἀφέλκω en ύω, aftrekken, weghalen. — Διέλκω en ύω, van elkander trekken, uitrekken. — Ἐξέλκω en ύω, uittrekken, uithalen. — Ἐφέλκω, toetrekken, aan zich trekken. — Καθέλκω, ύω, nedertrekken. — Παρέλκω, ύω, voorbij trekken, uitrekken, verlengen; *neutr.* overtollig zijn. — Περιέλκω, zamentrekken.

Ἑλλέβορος en ἐλλέβορος, ὁ, nieskruid, hetwelk als purgeermiddel, en om onzinnigheid en domheid te genezen, gebruikt werd, en hetwelk menigvuldig groeide bij Anticyra.

Ἕλλην, ηνος, ὁ, een Griek, aldus genoemd naar Hellen, een der zonen van Deucalion. Ἑλληνὶς, ίδος, ἡ, eene Grieksche vrouw.

Ἑλλὰς, άδος, ἡ, *adject.* Grieksch, als φωνὴ, γυνή; 2) *Subst.* met uitlating van γῆ of χώρα, Griekenland: bijz. dat gedeelte, hetwelk tusschen den Peloponnesus en Thessalie ligt.

Ἑλληνίζω, *fut.* ίσω, Grieksch zijn; der Grieken partij of zeden volgen; Grieksch spreken; den Griek uithangen. Ἑλ-

λην:κὸς, ἡ, ὸν, Grieksch. *Adv.* 'Ελληνικῶς en ἑλληνιστὶ, op de Grieksche wijze.

Πανέλληνες, οἱ, het geheele Grieksche volk, bij Hom. Il. B. 530.

'Ελλὸς, ὁ, een jonge reebok of hert; 2) een bijnaam der visschen bij Sophocles in *Aj.* mogelijk snel. Ἔλλοψ, οπος, ὁ, een visch. Misschien verwant met ἔλαφος.

Ἕλος, εος, τὸ, een moeras. Ἕλειος, ὁ, ἡ, moerassig; 2) een moerasbewoner, even als ἑλειονόμος; zie Νέμω.

Ἔλπω, ik wek de verwachting of hoop bij iemand op, ik doe hopen, Hom. Od. N, 380; 2) *med.* ἔλπομαι, ik verwacht, geloof, meen; v. d. meestentijds hopen; somtijds ook vreezen; *perf. med.* ἔολπα, *pl. q. perf.* ἐώλπειν: komt alleen bij dichters voor. Daarvoor in prosa Ἐλπίζω, *fut.* ίσω, verwachten, hopen, vreezen. V. d.

'Ελπὶς, ίδος, ἡ, *poët.* ἐλπωρὴ, ἡ, de meening, verwachting; hoop; vrees, bezorgdheid wegens de toekomst.
'Ελπιστὸς, ἡ, ὸν, te hopen, wenschelijk.

Zamenstellingen:

'Αέλπω, ἀελπτέω en ἀελπίζω en ἀνελπίζω, de hoop opgeven, wanhopen, vertwijfelen, τινὸς of τί. 'Αελπτὴς, ὁ, ἡ, en in prosa ἀνέλπιστος, ὁ, ἡ, ook ἄελπτος, ὁ, ἡ, hopeloos; 2) niet te hopen, overhoopt. *Adv.* ἀέλπτως en ἀνελπίστως.
'Απελπίζω, ik wanhoop, vertwijfel, met den *Genit.* en *Accus.*; 2) ik hoop, verwacht iets van iemand.
'Απελπισμὸς, ὁ, wanhoop, vertwijfeling.
Δύσελπις, ίδος, ὁ, ἡ, wanhopend, vertwijfelend. Δυσελπίζω en δυσελπιστέω, wanhopen, vertwijfelen. Δυσέλπιστος, ὁ, ἡ, vertwijfelend, moeijelijk te hopen. Daarentegen Εὔελπις, ιδος, ὁ, ἡ, die goede hoop heeft; 2) van wien men goede hoop heeft.

Ἕλω, ik neem (komt niet meer in 't *praes.* voor; doch daarvoor staat αἱρέω, enz.), *fut.* ἑλῶ, *aor.* 2. εἷλον; v. d. 'Ελετὸς, ἡ, ὸν, wat men vangen, aanvatten kan. Ἕλωρ, ορος, τὸ, en ἑλώριον, τὸ, de vangst, buit, prooi.

'Εμέω, *fut.* έσω, braken, uitbraken, uitwerpen.

Ἔμετος, ὁ, de braking.
'Εμετὸς, ἡ, ὸν, uitgebraakt. 'Εμετικὸς, ἡ, ὸν, het braken veroorzakend, b. v. φάρμακον ἐμετικὸν, een braakmiddel.
'Ανεμέω, 'Απεμέω, 'Εξεμέω, opbraken, uitbraken.

'Εμπάζομαι, *fut.* άσομαι, ik acht iets, bekommer mij, of ben bezorgd voor iets, τινὸς, bij dichters.

Ἔμπαξ, ὁ, ἡ, een verzorger, opziener.

'Εν, *praep.* met den *Dat.* 't Latijnsche *in*, in, in verschillende beteekenissen, als: 1) van *plaats*, in bij,

b. v. Ῥώμῃ, te Rome; ἐν Τροίῃ, bij Troje, HOMERUS; 2) van *tijd*, op, binnen, als ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, op dezen tijd; ἐν βραχεῖ, binnen kort; 3) van *omstandigheid*, *middel*, *werktuig*, als ἐν ὅπλοις, in de wapenen; ἐν χεροῖν λαβεῖν, in de hand nemen; ἐν φόβῳ, in vrees, even als ἔμφοβος; 4) met den *Dat.* der *pronomina*, als ἐν ἐμοὶ, ἐν σοὶ, enz. in mijne, in uwe magt; 5) men lette op de spreekwijzen; ἐν δὲ, ἐν δὲ δὴ, daarbij; ἐν τοῖς μάλιστα, allermeest. *Poët.* ἐνὶ en εἰν. Κἀν (zonder accent) voor καὶ ἐν.

Ἔνδον, *adv.* *Dor.* ἐνδοῖ, binnen, binnen in. *Compar.* ἐνδότερος, έρα, ερον, *Superl.* ἐνδότατος, η, ον, meer of meest naar binnen. Ἐνδοτέρω en ἐνδοτάτω, *adv.* Ἔνδοθι, binnen in. Ἔνδοθεν, van binnen. Ἔνδινα, τὰ, de ingewanden; HOM. Il. Ψ. 806.

Ἐντὸς, *adv.* binnen, naar binnen, *intus*. *Poët.* ἔντοσθι en ἔντοσθε. Ἐντόσθια, τὰ, 't zelfde als ἔνδινα, ook Ἔντερον, ου, τὸ, van waar Δυσεντερία, ἡ, ongesteldheid der ingewanden, de loop.

Ἐνέγκω, ἠνέκης, διηνέκης. Zie op Φέρω.

Ἕνεκα en ἕνεκεν, ook εἵνεκα, *adv.* van wege, om reden, ten gevalle van, τινὸς, iets of iemand; 2) wat betreft, ondanks, niettegenstaande, als εἵνεκ' ἐμοῦ γε, *per me licet*, wat mij betreft. Οὕνεκα, *contr.* voor οὗ ἕνεκα, en τοὔνεκα voor τοῦ ἕνεκα, daarom, omdat.

Ἔνθα, *adv.* hier, daar; *poët.* waar; 2) van *tijd*, toen, toen ter tijd; ἔνθα δὴ, toen eerst. Ἐνθάπερ, 't zelfde.

Ἐνθάδε, *Att.* ἐνθαδὶ, hier, herwaarts. V. d. ἐνθάδιος, van deze plaats, van hier afkomstig.

Ἔνθεν en ἐνθένδε, ook ἐντεῦθεν, van hier, van daar; hieruit, wegens.

Ἐνταῦθα, *Att.* ἐνταυθὶ, ook ἐνταυθοῖ, hier, herwaarts; toen, thans.

Ἐννέα, οἱ, αἱ, τὰ, negen. Ἔννατος, ἔνατος, en εἴνατος, η, ον, de negende. Εἰνὰς en ἐννεὰς, άδος, ἡ, het negental. Ἐννεάκις, *adv.* negenmaal.

Ἐννενήκοντα, negentig. Ἐννενηκοστὸς, ἡ, ὸν, de negentigste. Ἐννακόσιοι, αι, α, negen honderd.

Ἔνος, of ἔνος, ου, ὁ, *subst.* het jaar; 2) als *adj.* ἔνος, η, ον, jarig, van 't vorige jaar, in tegenoverstelling van νέος, nieuw, van dit jaar; 3) ἔνη en ἔννη, ἔνη en ἔννη, verst. ἡμέρα, de derde dag, als: αὔριον καὶ ἔνῃ, morgen en overmorgen; ἔνη καὶ νέα, de

laatste dag der maand, op welken als het ware de vorige en de nieuw begonnen maand ineen smelten.

Ἄφενος, ου, ὁ, en -εος, τὸ, jaarlijksche voorraad of voortbrengselen; 2) rijkdom, vermogen. *Contr.* ἄφνος, van waar Ἀφνεῖος, ὰ, ὸν, rijk, rijkelijk; overvloedig.

Δίενος, en Τρίενος, tweejarig, driejarig.

Ἐνιαυτὸς, οῦ, ὁ, een jaar; τοῦ ἐνιαυτοῦ, *adv.* jaarlijks. V. d. Ἐνιαυτίζω, een jaar duren, doorbrengen. Zamengest. Ἀπενιαυτίζω, een jaar lang afwezig zijn.

Ἐνιαύσιος, ὁ, ἡ, ook η, ον, en ἐνιαυσιαῖος, α, ον, jarig, jaarlijks, een jaar durende.

Ἦνις, ιος, ἡ, b. v. ἦνις βοῦς, eene jarige koe, bij Hom.

Ἔντος, εος, τὸ, bijz. in *pl.* ἔντεα, τὰ, gereedschappen; wapenen, wapenrusting. V. d. Ἐντύνω, gereed maken, b. v. eenen maaltijd; uitrusten, b. v. een schip.

Ἐνυὼ, οῦς, ἡ, Enyo, Bellona, de oorlogsgodin en zuster van Mars. V. d. Ἐνυάλιος, ὁ, ἡ, oorlogzuchtig, strijdbaar; 2) *subst.* een krijgsman, bijz. de oorlogsgod Mars.

Ἓξ, zes. Ἑξάκις, *adv.* zesmaal. Ἑξὰς, άδος, ἡ, het zestal. Ἕκτος, η, ον, de zesde. Ἑκταῖος, α, ον, zes dagen oud. Ἑξήκοντα, zestig; en v. d. Ἑξηκοστος, ἡ, ὸν, de zestigste. Ἑξακόσιοι, αι, α, zeshonderd; en Ἑξακοσιοστὸς, ἡ, ὸν, de zeshonderdste.

Ἑορτὴ, ῆς, ἡ, *Jon.* een feest, feestdag; 2) feestelijkheid; 3) vacantie.

Ἑορτάζω, *fut.* άσω, ik vier een feest. V. d. Ἑορτάσιμος, ὁ, ἡ, feestelijk, b. v. ἡμέρα, een feestdag; en Ἑορταστικὸς, ἡ, ὸν, wat daartoe behoort of geschikt is.

Ἐπὶ, *praep.* op, met den *Genit. Dat.* en *Acc.* in verschillende beteekenis:

I. Met den *Genit.* 1) *van plaats*, op, aan, in, voorbij, als: ἐπὶ τῆς γῆς, op de aarde; ἐπὶ τῆς βουλῆς, voor den raad; ἐπὶ κέρως, ἐπὶ μετώπου, aan den vleugel, in de voorhoede (van eene armee); 2) van *tijd*, onder, b. v. ἐπὶ Κύρου, onder de regering, ten tijde van Cyrus; 3) van *omstandigheid*, als: ἐπὶ σχολῆς, met moeite; ἐφ' ἑαυτοῦ, op zich zelf.

II. Met den *Dat.* 1) van *plaats*, op, in, bij, over; 2) van *tijd*, op, bij, na, als ἐπὶ τούτῳ, verst. χρόνῳ, op dien tijd, bij die gelegenheid; ἐπὶ τούτοις, daarop, daarna, *postea*, *post haec*; 3) om, van wege, als: γελᾶν ἐπί τινι, om iets lagchen;

ἐπ' ὀνόματι, uit naam; ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ, op goed geluk; ἐφ' ἡμῖν, in onze magt.

III. Met den *Accus.* 1) van *plaats*, naar, naartoe, over, door; als: ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν, naar Attica; hiertoe schijnt te behooren de spreekwijze πλεῖν ἐπὶ Σάμου, ἐπὶ Σαρδέων, verst. νῆσον, πόλιν, naar Samus, naar Sardes varen; 2) van *tijd*, ἐφ' ὅσον, zoo lang als, voor zoo verre; ἐπὶ χρόνον, een tijd lang; ἐπ' ἐνιαυτὸν, alle jaar; 3) van *doel*, ἐπὶ τοῦτο, met oogmerk; 4) als *adv.* ἐπὶ πολὺ, meestal; ἐπὶ μέγα, grootendeels; ἐπ' ὀλίγον, een weinig.

IV. In zamenstelling: 1) op; b. v. ἐπιβαίνω, opklimmen; ἐπιπολῆς, boven op; 2) toe, tegen, na; als: ἐπάγειν, toevoeren; ἐπίδοσις, eene toegift; ἐπιθάνατος, tot den dood toe, doodelijk; 3) versterkt de beteekenis, als ἐπακούειν, opmerkzaam toehooren.

Ἐπεὶ, *adv.* nadat, sedert; 2) nademaal, vermits; anderzins. Ook ἐπὰν, voor ἐπεὶ ἂν, *Jon.* ἐπὴν, *poët.* ἐπειή.
Ἐπειδὴ, ook ἐπειδὰν (voor ἐπεὶ δὲ ἂν), 't zelfde. Ook ἐπείκεν, ἐπείπερ en ἐπειδήπερ, alsmede ἐπεῖτε en ἐπείτοι.

Ἔποψ, οπος, ὁ, een kemphaan.

Ἑπτα, zeven. Ἑπτάκις, zevenmaal. Ἑπτὰς, άδος, ἡ, het zevental. Ἕπταχα en ἑπταχῆ, in zeven deelen. Ἑπτακόσιοι, αι, α, zevenhonderd; en Ἑπτακοσιοστὸς, ἡ, ὸν, de zevenhonderdste.

Ἕβδομος, η, ον, de zevende. Ἑβδομὰς, άδος, ἡ, het zevental; eene week. Ἑβδομαῖος, αία, αῖον, zeven dagen oud. Ἑβδομήκοντα, zeventig. Ἑβδομηκοστὸς, ἡ, ὸν, de zeventigste; en Ἑβδομηκοντάκις, *adv.* zeventigmaal.

Ἕπω, 1) *act.* bij dichters, ik ben bezig (met iets), ik bedrijf, bezorg (iets); 2) *med.* ἕπομαι, ik houde mij bezig, b. v. ἅμα τινι, met iemand, van daar gewoonlijk in prosa, ik volg, begeleide, τινὶ, iemand; *metaph.* van het verstand, inzien, verstaan, navolgen. *Poët.* ἕσπω, ἕσπομαι, van waar de *aor.* 2. ἑσπόμην, welke in de overige *Modi* de ἑ verliest, als ware dezelve een *augmentum*, b. v. ἐπίσποιμι, ἐπισπὼν, ἐπισπεῖν, enz. Τὰ ἑπόμενα τινὶ, wat op eene zaak volgt, daartoe behoort. v. w. het *adv.* ἑπομένως, gevolgelijk.

Ἀμφέπω en ἀμφιέπω, met den *Accus.* omgeven, omvatten; met iets bezig zijn, behandelen, bezorgen; vervolgen, dringen.

Διέπω, ik bezorg, rangschik; ik beheersch, heb het opzigt over iets, τί. V. d. Δίοπος, ου, ὁ, een opzigter, bestuurder, regent.

Ἐφέπω, *fut.* ἕψω, ik zit na, vervolg; *metaph.* ik volg na, *act.* ik zend na, doe volgen; ik spoor na, ik zoek, bezoek. *Poët.* ἐφέσπομαι, *Jon.* ἐπίσπομαι.

Μεθέπω, ik zet na, vervolg, zoek; *act.* ik drijf na, zend achter na.

Παρέπομαι, volgen, begeleiden.

Περιέπω, omgeven, begeleiden; bewaken, bezorgen; behandelen, b. v. εὖ, wel; τρηχέως, hard; τινὰ τιμαῖς, iemand eer bewijzen; vereeren, schatten.

Afleidingen:

Ὀπάζω, *fut.* άσω, ik volg, vervolg, dring; 2) ik laat volgen, schik toe, b. v. als geleider; 3) ik geef, voeg toe. Zameng. Κατοπάζω, achterna volgen.

Ὀπαδὸς en ὀπηδὸς, οῦ, ὁ, ook ὀπάων, ονος, ὁ, ἡ, een geleider, medgezel, bediende. V. d. ὀπαδέω en ὀπηδέω, begeleiden, vergezellen.

Ὄπις, ιδος, ἡ, (eig. de volgster), de wraak of straf, die van wegen de goden op booze handelingen volgt; 2) de vrees daardoor, bezorgdheid. V. d. ὀπίζομαι, in acht nemen, zich voor iets wachten, vermijden: en het *adv.* κατόπιν, ingevolge, van achteren.

Ὀπίσω, *poët.* ὀπίσσω, *adv.* ingevolge, daarna; naar achteren, rugwaarts, terug; met den *Genit.* achter. V. d.

Ὄπισθε, en voor eene vokaal ὄπισθεν, *poet.* ὄπιθε en ὄπιθεν, ingevolge, daarna; achterwaarts, van achteren. Zameng, Ἐξόπισθεν, Κατόπισθεν en Μετόπισθεν, 't zelfde. V. d. de *Compar.* Ὀπίστερος, α, ον, en de *Superl.* Ὀπίστατος, η, ον, die meer naar achteren, die de achterste is.

Ὀπίσθιος, ὁ, ἡ, en ία, ιον, tot het achterste gedeelte behoorende, b. v. πόδες, de achterpooten; τάγμα, de achterhoede.

Ὀπισθόγραφος, ὁ, ἡ, van achteren, of op den rug beschreven.

Ὀπισθόδομος, ου, ὁ, het achterhuis; 2) de schatkamer achter den tempel van Minerva op den burgt te Athene.

Ὄψε, *adv.* laat, te laat; langen tijd daarna; ὄψε τῆς ἡμέρας, laat in den dag; ὄψε τῶν Τρωϊκῶν, lang na den Trojaanschen oorlog. V. d.

Ὄψιος, ία, ιον, ook ὄψιμος, ὁ, ἡ, en ὀψινὸς, ἡ, ὀν, laat, langzaam. *Compar.* ὀψιαίτερος, *Superl.* ὀψιαίτατος, later, de laatste. *Subst.* ὀψία, verst ὥρα, de avond.

Ὀψίζω, *fut.* ίσω, ik doe iets laat, of tegen den avond, ik kom laat. V. d. Ὀψισμὸς, ὁ, het talmen, het te laat komen. Van daar ook ὀψίγονος, ὀψιμαθὴς, en andere zamenstellingen. Zie op γίνομαι en μανθάνω.

Ἔπω, in *praes.* ongebruikelijk, *aor.* 1. εἶπα, *aor.* 2. εἶπον, ik zeg. *Poët.* ook ἔσπω.

Ἐπήτης, of ἐπητής, ὁ, ἡ, minzaam in het spreken, bij HOMERUS, Od. N, 332 en Σ, 127. Ἐπητύς, ύος, ἡ, minzaamheid in 't spreken, zachtzinnigheid. Od. Φ, 306.

Ἔπος, εος, τὸ, een woord; een gezegde, gerucht; een gedicht, heldendicht; een vers.

Ὄψ, ὀπὸς (van 't *perf. med.* ἔοπα, ὦπα), een woord, de stem; een gezang. V. d.

Εὐρύοψ, οπος, en εὐρυόπης, ὁ, bijnamen van Jupiter, de luid, of sterk donderende.

Μέροψ (van μέρω, μείρω, verdeelen, onderscheiden), ὁ, die eene onderscheidene of verstaanbare taal spreekt, *articulata voce loquens*, bijnaam der menschen, een mensch.

Voorts schijnen daarmede verwant te zijn:

Ὀμφὴ, ἡ, eene stem, bijz. van wege de goden, eene godspraak. En

Ὄσσα, ἡ (mogelijk voor ὄψα), eene stem, eene geroep; een gerucht, de faam; eene godspraak, orakel. Ὄσσομαι, ὀσσεύομαι en ὀττεύομαι, ik voorzeg, voorspel; een voorgevoel hebben; schuwen, vreezen.

Zamenstellingen:

Ἀνειπεῖν, uitroepen, bekend maken.

Ἀντειπεῖν, tegenspreken, tegenwerpen; antwoorden; weigeren.

Ἀπειπεῖν (*poet.* ἀποειπεῖν), afzeggen, afslaan, weigeren, verbieden; afkondigen; afstand doen van iets; vermoeid, moedeloos worden, bezwijken.

Ἄσπετος, ὁ, ἡ (voor ἀέσπετος van ἕσπω), onuitsprekelijk; ontzaggelijk groot, onmetelijk.

Διειπεῖν, door woorden uiteen zetten, vertellen, uitleggen.

Ἐνέπω, ἐννέπω, ook ἐνίσσω, ἐνίσπω, ἐνίπτω, *fut.* ἐνίψω, dichterlijke formen, zeggen; zingen, bezingen; aanspreken; bedreigen; berispen. V. d. Ἐνιπὴ, ἡ, eene berisping; en Ἐνοπὴ, ἡ, de stem, het geschreeuw.

Ἐξειπεῖν, uitspreken, verkondigen.

Ἐπειπεῖν, nog daarbij zeggen; daarna zeggen.

Εὐεπὴς, έος, ὁ, ἡ, welsprekend, welluidend. Εὐέπεια en εὐεπία, ἡ, welsprekendheid, sierlijkheid van woorden of redenen.

Ἡδυεπὴς, έος, ὁ, ἡ, die eene aangename, zachte stem heeft

Κατειπεῖν, tegen (iemand) spreken, aanklagen, τινὸς, iemand; aangeven, aanwijzen, τὶ, iets; vrij uitzeggen, bekennen.

Νήπιος, ία, ιον, ook ὁ, ἡ, *infans*, onmondig; een onmondig kind; 2) kinderachtig, dwaas, onervaren. Ook νηπίαχος, ὁ, ἡ, en νηπύτιος, ία, ιον.

Νηπιάα, νηπιεία (*Jon.* νηπιέη), νηπιότης, ητος, ἡ, kindsheid, kinderachtigheid, dwaasheid. V. d. νηπιάζω, νηπιάχω en νηπιαχεύω, zich kinderachtig, dwaasselijk aanstellen.

Παρειπεῖν, vermanen, overreden, bedriegen.

Προειπεῖν, vooruitzeggen, aankondigen.

Προςειπεῖν, aanspreken, groeten.

Συνειπεῖν, medespreken; toestemmen; verdedigen, τινὶ, iemand.

Ὑπειπεῖν, daarbij zeggen; voorzeggen; voorwenden.

Ἔρα, ἡ, de aarde. — Ἔραζε, *adv.* ter aarde.

Ἔνερθε en ἔνερθεν, ook νέρθε en νέρθεν, *adv.* beneden, op of in de aarde.

Ἔνεροι, οἱ, eig. οἱ ἐν ἔρᾳ, b. v. goden of menschen, de afgestorvenen, de schimmen. *Compar.* ἐνέρτερος, ook νέρτερος; *Superl.* ἐνέρτατος en νέρτατος, meer naar beneden; de benedenste.

Ἐράω, *fut.* άσω, *poët.* ἔραμαι, ik heb lief, bemin; ik begeer; τινὸς, iemand of iets. *Partic.* ἐρώμενος, ένη, ενον, een of eene geliefde, het geliefde voorwerp. Zameng. Ἀντεράω, ik bemin wederkeerig, τινὸς; 2) ik ben de medeminnaar, τινὶ, van iemand.

Ἐράσμιος, ὁ, ἡ, ook *poët.* ἐραννὸς, ἡ, ὸν, beminnelijk; liefelijk; geliefd.

Ἐραστὴς, οῦ, ὁ, een beminnaar, liefhebber; een minnaar. V. d. ἐραστεύω, beminnen, begeeren.

Ἀντεραστὴς, οῦ, ὁ, een medeminnaar.

Παιδεραστὴς, ὁ, een beminnaar van schoone jongelingen. V. d. Παιδεραστία, ἡ, en Παιδεραστέω.

Ἐραστὸς, ἡ, ὸν, als ἐράσμιος, zameng.

Ἀνέραστος, ὁ, ἡ, onbeminnelijk; onbemind.

Ἀξιέραστος, ὁ, ἡ, beminnenswaardig.

Ἐρατὸς, ook ἐρατεινὸς, ἡ, ὸν, 't zelfde. V. d. Ἐρατίζω, *poët.* voor ἐράω. En in zamenst. Ἐπήρατος, Εὐήρατος en Πολυήρατος, zeer beminnelijk, veel geliefd.

Ἔρως, ωτος, ὁ, de liefde; 2) het verlangen, de begeerte; 3) de God der liefde, Amor, Cupido.

Ἐρωτικὸς, ἡ, ὸν, wat daartoe behoort; tot liefde geneigd; verliefd. Ἐρωτικῶς, *adv.* naar der verliefden wijze; met ἔχειν τινὸς, iets begeeren, beminnen.

Δύςερως, ὁ, ἡ, hevig of smoorlijk verliefd; ongelukkig in de liefde; 3) onvatbaar voor liefde.

Ἔρος, ου, ὁ (*poët.* voor ἔρως), liefde, trek, begeerte (tot iets). V. d. Ἐρόεις, εσσα, εν, liefelijk, beminnelijk. En waarschijnlijk ook

Ἔρανος, ὁ, eene bijdrage ter ondersteuning van arme vrienden; 2) een vriendenmaal, waartoe elk het zijne bijdraagt; 3) eene bijdrage, aandeel; een gunst- of liefdebewijs. V. d. Ἐρανίζω, *fut.* ίσω, om eene vriendschappelijke bijdrage verzoeken; dezelve bijeen verzamelen; *pass.* dezelve genieten, ontvangen, door dezelve ondersteund worden. Ἐρανιστὴς, οῦ, ὁ, die zijn aandeel geeft; een gast.

Ἔργον, ου, τὸ, een werk, eene handeling, daad; in 't alg. elk handwerk, elke beroepsbezigheid; arbeid; verrigting; het bewerkte, een kunstwerk; bijz. de berg- of mijnwerken; ἔργα βοῶν of ἀνδρῶν, de akkers, de ak-

kerbouw; een zwaar, moeitevol werk, b. v. ἔργόν ἐστι met den *Infin.* het is zwaar, moeijelijk te doen; οὐδὲν ἔργον, het baat niet, het is niet noodig, *nihil opus est.*

Ἐργάζομαι, *fut.* ἀσομαι, ik arbeid, doe, verrigt; ik vervaardig; ik bearbeid, bebouw, b. v. γῆν, het land; ik beoefen, oefen uit, b. v. eene kunst, wetenschap; ik arbeid voor loon, ik verdien.

Ἐργασία, ἡ, de arbeid, eene daad; dagwerk; handteering; winst; de akkerbouw.

Ἐργάσιμος, ὁ, ἡ, wat gedaan, verrigt of bearbeid kan worden.

Ἐργαστὴρ, ῆρος, en ἐργαστὴς en ἐργάτης, ου, ὁ, een arbeider, bijz. een landbouwer; 2) als *adj.* krachtdadig, bekwaam.

Ἐργαστήριον, ου, τὸ, een werkhuis, eene werkplaats; winkel.

Ἐργαστικὸς en ἐργατικὸς, ἡ, ὸν, werkend; tot den arbeid behoorende of geschikt; arbeidzaam, bekwaam.

Ἀνέργαστος, ὁ, ἡ, onbearbeid, onbebouwd.

Ἀπεργάζομαι, ik vervaardig; 2) ik voleind; 3) ik arbeid.

Διεργάζομαι, ik voleind, volbreng; 2) ik breng om het leven.

Ἐνεργάζομαι, ik werk, arbeid; 2) ik breng in, boezem in.

Ἐξεργάζομαι, ik maak, arbeid; 2) ik voleind; 3) ik bebouw; 4) ik verkrijg, verdien door arbeid; 5) ik breng te gronde, verderf.

Κατεργάζομαι, ik bewerk; volbreng, breng tot stand; ik voltrek, breng ten uitvoer; ik overwin, bedwing, breng om het leven; ik breng of haal over, beweeg iemand tot iets; τὶ, zich iets verwerven, iets bearbeiden; verteren (de spijzen). V. d. Κατεργασία, ἡ, de bereiding, vervaardiging, bearbeiding, spijsvertering. Δυσκατέργαστος, ὁ, ἡ, moeijelijk- en Εὐκατέργαστος, gemakkelijk om te doen, of te bearbeiden; ligt om te bedwingen; om te verteren.

Περιεργάζομαι, ik verrigt of bewerk met zorgvuldigheid, met groote moeite; ik doe overtollige, onnoodige, onnutte dingen; ik houde mij met vreemde zaken op; ik ben nieuwsgierig. Verg. beneden περίεργος.

Συνεργάζομαι, ik werk met (iemand); ik bewerk, bearbeide. Συνεργασία, ἡ, het medewerken; een werkhuis. Συνεργάτης, ὁ, een medearbeider.

Ὑπεργάζομαι, ik werk of doe heimelijk; ik rust toe.

Ἐργαλεῖον, τὸ, een werktuig.

Ἐργώδης, εος, ὁ, ἡ, moeitevol, bezwaarlijk, lastig.

Ὄργανον, τὸ, *Dimin.* ὀργάνιον, τὸ, een werktuig, bijz. de pers, een muzijkinstrument. Ὀργανικὸς, ἡ, ὸν, wat daaruit bestaat, daardoor gemaakt is, daartoe behoort. Ἀνόργανος, ὁ, ἡ, daarvan ontbloot.

Ἀεργὸς, *contr.* ἀργὸς, ὁ, ἡ, onbewerkt, onbearbeid; onbruikbaar; 2) werkeloos, ledig, lui; 3) wat niet veel werk

vereischt, zonder moeite geschiedt, ligt, snel, vaardig. *Adv.* ἀργῶς.

'Αεργία en ἀργία, ἡ, werkeloosheid, traagheid, luiheid, ledigheid; vrijheid van al het laag en onedel werk, even als *otium*.

'Αεργέω en ἀργέω, werkeloos, ledig, lui zijn; in ledigheid leven. Zameng. Καταργέω, verzuimen, nalaten.

Αἰσχρουργὸς, ὁ, ἡ, die schandelijke daden pleegt. Αἰσχρουργεῖν, zulks doen; en 'Αισχρουργία, ἡ, eene schanddaad.

'Αργαλέος, έα, έον, zwaar om te bearbeiden, moeitevol, lastig, verdrietelijk.

Γεωργὸς, οῦ, ὁ, een landbouwer. Γεωργέω, *fut.* ήσω, het land bebouwen. Γεωργία, ἡ, de landbouw. Γεωργικὸς, ἡ, ὸν, wat daartoe behoort.

Δημιουργὸς, ὁ. Zie op Δῆμος.

Δύσεργος en δυσεργὴς, ὁ, ἡ, moeijelijk, zwaar om te doen; traag, krachteloos. Δυσεργία, ἡ, moeijelijkheid.

'Ενεργὸς en ἐνεργὴς, ὁ, ἡ, werkend, werkzaam, krachtdadig, invloed hebbend; *pass.* bewerkt, bearbeid; ἐνεργὰ χρήματα, geld dat op renten staat. *Adv.* 'Ενεργῶς. *Subst.* 'Ενέργεια, ἡ, werkzaamheid, kracht, invloed. 'Ενεργέω, werken, invloed hebben.

Εὐεργὴς, έος, ὁ, ἡ, en εὐεργὸς, ὁ, ἡ, weldadig; gemakkelijk; 2) wel bewerkt, of bearbeid. V. d. Εὐεργεσία, ἡ, eene weldaad; het weldoen. — Εὐεργέτης, ὁ, een weldoener. — Εὐεργετέω, ik doe wel, bewijs weldaden, τινὰ, aan iemand; *pass.* welgedaan worden, weldaden ontvangen; v. w. Εὐεργέτημα, τὸ, eene weldaad. Zameng. 'Αντευεργετεῖν, eene weldaad vergelden, τινὰ, aan iemand. — Daarentegen

Κακοεργὸς en κακοῦργος, ὁ, ἡ, een kwaaddoener, misdadiger. Κακουργία, eene misdaad, euveldaad. Κακουργέω, kwaad doen, misdoen; benadeelen, verwoesten; v. w. κακούργημα, τὸ, eene misdaad.

Λειτουργὸς, ὁ (van λειτὸς, van λαὸς), een publiek ambtenaar. Λειτουργέω, een publiek ambt verrigten; den staat eenen dienst bewijzen; in 't algem. een dienst bewijzen, zich met iets bezig houden. Λειτουργία, ἡ, en λειτουργησία, ἡ, en λειτούργημα, τὸ, een publiek ambt; een dienst in 't algemeen.

Πανουργὸς, en πανουργὴς, ὁ, ἡ, die alles doet, die tot alles bestand is; v. d. listig, schelmachtig, boosaardig. Πανούργως, *adv.* listiglijk, boosaardiglijk. Πανουργέω, listig handelen, een schelmstuk begaan. Πανουργία, ἡ, list, schelmerij, boosheid. Πανουργικὸς, ἡ, ὸν, wat daartoe behoort of geschikt is.

Πάρεργος, ὁ, ἡ, wat buiten het werk is, niet tot de zaak behoort; πάρεργον, τὸ, een bijwerk.

Περίεργος, ὁ, ἡ, zorgvuldig, die met overdrevene en angstige zorgvuldigheid werkt of handelt; die zich met onnoodige zaken inlaat, nieuwsgierig; *pass.* zorgvuldig bewerkt, te ver gezocht, overtollig. Περιέργως, *adv.* Περιεργία, ἡ, al te groote zorgvuldigheid, nieuwsgierigheid. 'Απερίεργος, ὁ, ἡ, onzorgvuldig, onoverdreven.

Προὔργου, voor πρὸ ἔργου, wat de moeite waard is, dienstig is, πρός τι, tot iets. *Compar.* προυργιαίτερον.

Ῥᾳδιουργὸς, ὁ, ἡ, die gemakkelijk werkt, vaardig; slim, listig, boosaardig. Ῥᾳδιουργία, ἡ, vaardigheid in het handelen, ligtzinnigheid, schelmerij, bedriegerij. Ῥᾳδιουργέω, zoodanig iets verrigten, v. w. Ῥᾳδιούργημα, τὸ, een schelmstuk.

Συνεργὸς, ὁ, ἡ, een medearbeider. Συνεργέω, medewerken, helpen, dienstig zijn tot iets.

Ὑπουργὸς, ὁ, ἡ, een helper, bedienaar. Ὑπουργία, ἡ, hulp, dienst. Ὑπουργέω, helpen, dienen; in 't alg. verrigten. Ὑποὔργημα, τὸ, een dienst.

Χειρουργὸς, ὁ, ἡ, een handwerker. Χειρουργία, ἡ, een handwerk. Χειρουργέω, een handwerk doen; verrigten, vervaardigen.

Ἐρέβινθος, ὁ, *cicer*, eene erwt (zoowel de plant als de vrucht).

Ἔρεβος, εος, ους, en ευς, τὸ, duisternis; de Erebus, benedenwereld, het schimmenrijk, de Orcus. Ἐρεβώδης, ὁ, ἡ; Ἐρεβεννὸς en Ἐρεμνὸς, ἡ, ὸν, *poët.* duister, donker.

Ἐρέθω, en meermalen ἐρεθίζω, *fut.* ίσω, ik maak gaande, zet in beweging, hits aan, maak gramstorig. — Ἀνερεθίζω, Διερεθίζω en Ἐξερεθίζω, ik hits aan, wek op.

Ἐρείδω, *fut.* ἐρείσω, ik maak vast, vestig, b. v. ὄμμα, het oog op iets; druk vast, het een op het ander; ondersteun; 2) *med.* ik steun, leun, rust, b. v. βάκτρῳ, op eenen stok.

Ἔρεισμα, τὸ, een steun, eene onderlaag; de indruk, het drukken (op iets).

Ἀντερείδω, ik dring tegen in, wederstreef.

Ἀπερείδω, ik maak vast, vestig; ik rigt ergens heen, breng toe, schrijf toe; *med.* ik steun, rust, verlaat mij (op iets).

Ἐπερείδω, ik steek in, druk in.

Προσερείδω, ik stel, zet, of druk tegen; *neutr.* ik leun tegen iets.

Ὑπερείδω, ik ondersteun. Ὑπέρεισμα, τὸ, een steun.

Ἐρείκω, *fut.* ξω, breken, aan stuk slaan; *neutr.* breken, verbrijzeld worden. *Poët.*

Ἐρέπτω, *Poët.* voeden; bijz. het *med.* zich voeden, eten, nuttigen (voornamelijk van het vee.) alsmede het zameng. Ἀνερέπτω.

Ἐρέσσω en ἐρέττω, roeijen; voortstooten.

Ἐρεσία, ἡ, *Jon.* εἰρεσία, het roeijen.

Ἐρέτης, ὁ, een roeijer. — Ἐρετικὸς, wat tot het roeijen behoort, daarin bedreven. — V. d.

Ὑπηρέτης, ὁ, een onderroeijer, matroos; 2) in 't alg. een oppasser, bedienaar, die hulp en dienst bewijst. — V. d. Ὑπηρετέω, ik verleen hulp, ik dien, bedien, τὶ τινὶ, iemand in iets; ik leef ten gevalle van iemand. — Ὑπηρεσία, ἡ, dienst, hulp, bijstand; slavendienst, eig. de dienst der roeijers, de roeijers zelve.
Ἐρετμὸς, ὁ, en ἐρετμὸν, τὸ, een roeiriem.
Τριήρης, εος, ἡ, verst. ναῦς, een schip voorzien van drie roeibanken boven elkanderen; eene galei, een oorlogschip. Zoo ook Διήρης en Τετρήρης, een schip met twee, met vier roeibanken. Anderen leiden het af van ἔρω.

Ἐρεσχελέω, schertsen, spotten; ook door scherts of spotternij aanhitsen. Ἐρεσχελία, ἡ, scherts.

Ἐρεύγω, *fut.* ξω, *aor.* 2. ἤρυγον, *ructo*, *eructo*, ik werp uit, ik spuw of braak uit; oprispen; brullen.

Ἐρευγμὸς en ἐρυγμὸς, ὁ, het uitwerpen, eene braking. Ἐρύγμηλος, ὁ, ἡ, brullend, loeijend, b. v. ταῦρος, Hom.
Ἀνερεύγω, opwerpen, opbraken.
Ἐνερεύγω en Κατερεύγω, inspuwen; ingieten.
Προςερεύγω en προςερυγγάνω, aanspuwen; aanklotsen (van de golven, Hom. Il. O, 621.)

Ἐρεύθω, *fut.* εύσω (van 't oude ἐρεύω, ἐρύω), ook ἐρυθαίνω, *poët.* ik maak rood.

Ἔρευθος, εος, τὸ, de roodheid. Ἐρευθὴς, έος, ὁ, ἡ, en ἐρευθήεις, *poët.* rood, roodachtig. Ἐρευθέω en ἐρευθιάω, rood zijn, rood worden. Ἐρύθημα, τὸ, roodheid; schaamroodheid.
Ἐρυθρὸς, ἀ, ὸν, rood, roodkleurig. Ἐρυθραίνω, rood maken.
Ἐρυθριάω, rood, schaamrood worden. Ἐρυσίπελας, ατος, τὸ, de roos, eene krankheid.

Ἔρευνα, ἡ, onderzoek, navorsching; beproeving, de pijnbank.

Ἐρευνάω, ἡ, ik vorsch na, spoor na, onderzoek, beproef.
Ἐρευνητὴς en Ἐρευνητὴρ, ὁ, een navorscher, onderzoeker.
Ἀνερευνάω, Διερευνάω, Ἐξερευνάω, ik onderzoek naauwkeurig, ik spoor op, vorsch uit.
Προερευνάω en Προδιερευνάω, ik onderzoek te voren, vooraf.

Ἐρέφω, *fut.* ψω, ik bedek, overdek, bekrans of bekroon. Ἔρεψις, εως, ἡ, het bedekken; een dak.

Ὀροφὴ, ἡ, een dak, dek; de zoldering.
Ὄροφος, ὁ, 1) 't zelfde; 2) riet om mede te dekken. V. d. Ὀροφόω, bedekken.
Ἀμφηρεφὴς, έος, ὁ, ἡ, rondom overdekt.
Ἐπερέφω en Κατερέφω, als ἐρέφω. Κατηρεφὴς, ὁ, ἡ, overdekt, wel bedekt; ook Συνηρεφὴς, ὁ, ἡ.
Ὑπόροφος, ὑπώροφος en ὑπωρόφιος, ὁ, ἡ, zich onder dak bevindend.
Ὑψηρεφὴς en ὑψόροφος, ὁ, ἡ, van een hoog dak of van eene zoldering voorzien, hoog.

Ἔρημος, ὁ, ἡ, ook η, ον, eenzaam, verlaten, onbewoond, ledig, woest; ἡ ἔρημος, verst. γῆ, eene woestijn; ἡ ἐρήμη, verst. δίκη, een verlaten proces, wanneer de eene partij op den bepaalden tijd niet verschijnt; ἐρήμην κατηγορεῖν, een afwezenden aanklagen; 2) beroofd; ontbloot, τινὸς, van iets.

Ἐρημάζω, ik leef in de eenzaamheid.
Ἐρημία, ἡ, eene eenzame plaats; de eenzaamheid; gebrek.
Ἐρημικὸς, ἡ, ὀν, eenzaam; aan de eenzaamheid gewoon. Ἐρημίτης, ὁ, een heremiet.
Ἐρημόω, *fut.* ώσω, verwoesten, verlaten, laten steken.

Ἐρητύω en Κατερητύω, *fut.* ύσω, in- of ophouden, terug houden; bevredigen (door woorden).

Ἐρι, eene onafscheidelijke *particula*, welke in zamenstelling de beteekenis versterkt, b. v. ἐρισθενὴς, zeer sterk; ἐρίγδουπος, luid razend; ἐριθαλὴς, in vollen bloei, enz.

Ἐρινεὸς en ἐρινὸς, ὁ, *caprificus*, de wilde vijgenboom.
Ἐρίνεὸν, τὸ, de vrucht daarvan.

Ἐριννὺς, ύος, ἡ, *Erinnys*, de plaaggodin, de Furie (een beeld van het knagend geweten); de ouden meenden dat er drie zoodanige waren. Ἐριννύειν, toornig worden, zich verontwaardigen.

Ἔρις, ιδος, ἡ, de ijver, strijd; wedijver, ijverzucht, twistzucht; als persoon Eris, de Godin der twist.

Ἐρίζω, ομαι, *fut.* ίσω, *poët.* ἐριδέω en ἐριδαίνω, strijden, wedijveren, twisten.
Ἔρισμα, ατος, τὸ, het voorwerp van den twist; de twist, strijd.
Ἐριστὴς, οῦ, ὁ, een twistzoeker. Ἐριστικὸς, ἡ, ὸν, twistlievend.

Ἔριφος, ὁ, een bokje, eene jonge geit. *Dimin.* Ἐρίφιον, τό.

Ἑρμῆς, οῦ, *poët.* Ἑρμέας, Ἑρμείας, Ἑρμάων, ἄνος, ὁ, Hermes, Merkurius, de bode der Goden, en de uitvinder der beschaafde taal, der welsprekendheid, en in 't algemeen der geleerdheid; alsmede der gymnastische ligchaamsoefeningen; 2) eene Herme, of beeld van Merkurius; 3) κοινὸς Ἑρμῆς en Ἑρμῆς ἐπεισῆλθε, spreekwoorden bij eenen onverwachtschen vond, of bij een plotseling stilzwijgen; 4) de laatste beker, bij een gastmaal, aan Merkurius geheiligd. *Dimin.* Ἑρμίδιον, τό.

Ἑρμαῖος, αία, αῖον, Merkurius betreffende. Ἕρμαιον, τὸ, een

vond, onverhoopte winst, voordeel; 2) in het worstelperk, de plaats waar de beeldtenis van Merkurius stond. V. d. Δύςερμος, ὁ, ἡ, ongelukkig, en εὐερμής, ὁ, ἡ, gelukkig.

Ἑρμηνεὺς, έος, ὁ, ἡ, een uitlegger, verklaarder, vertaler, tolk. V. d. Ἑρμηνεύω, *fut.* εύσω, ik druk mijne gedachten door woorden uit; ik leg uit, verklaar; ik vertaal, vertolk. Ἑρμηνεία, ἡ, het uitdrukken der gedachten door woorden; eene uitlegging; ook Ἑρμήνευμα, τό. Ἑρμηνευτής, als ἑρμηνεύς. — Διερμηνεύω, ik leg uit. — Μεθερμηνεύω, ik vertaal.

Ἔρνος, εος, τὸ, eene plant, een gewas, struik; tak of rank; spruitje, afstammeling. Εὐερνής, έος, ὁ, ἡ, wel opgewassen; rank; tierig, welig.

Ἔρος en εἶρος, εος, τὸ, ook ἐρέα, ἡ, en ἔριον of εἴριον, τὸ, wol. Εἰρίνεος, ὁ, ἡ, wolachtig, uit wol gemaakt.

Ἔριθος, ὁ, ἡ, een wolbewerker, in 't alg. een daglooner, arbeider, een ploeger, enz. een dienstbode. Sommigen leiden het af van ἔρα. — Ἐριθεύω, ομαι, wolbewerken; 2) voor loon arbeiden of dienen; 4) om winst handelen, zich laten omkoopen; kabalen of factien maken. — Ἐριθεία, ἡ, het arbeiden voor loon; eene kabale, factie, b. v. tot het verkrijgen van een ambt, *ambitio*.

Ἕρπω, *fut.* ψω, *poët.* ἑρπύζω, ik kruip, sluip, sleep mij voort; 2) *Dor.* ik ga; 3) ik verbreid mij ongemerkt.

Ἑρπετὸς, ἡ, ὸν, kruipend; ἑρπετὸν, een kruipend gedierte, b. v. eene slang, v. d. een dier, in 't algemeen. Ἑρπετόν, τὸ, 't zelfde.

Ἕρπης, ητος, ὁ, een zich rondom over de huid verbreidend ongemak, eene wrat, zweer, een gezwel.

Ἐνέρπω en ἀνερπύζω, opkruipen, opgaan. — Ἀφέρπω en Ἀφερπύζω, af-, wegkruipen, weggaan. — Ἐφέρπω, Εἰςέρπω, Παρέρπω, Προςέρπω en ύζω, ik kruip of ga toe, in, neven, binnen. — Ὑφέρπω en ύζω, ik sluip heimelijk in of onder iets.

Ἔρση en ἕρση, ἡ, *poët.* ἐέρση, de dauw; 2) *pl.* ἕρσαι, jonggeboren lammeren, bij Hom. Od. Ι, 220. Ἑρσήεις, εσσα, εν, dauwachtig, bedauwd; frisch, nieuw.

Ἐρύω, *fut.* ύσω, ik trek, trek terug; trek uit; ik houd terug, weerhoud; ik bevrij, verlos, red, behoud; ik bewaar, neem in acht, b. v. ἔπος ἐρύεσθαι, een bevel waarnemen. Andere formen Εἰρύω, ύομαι, ἔρυμαι, *poët.*

Ἐρύκω, *fut.* ξω, ἐρυκάκω, ἐρυκακέω, ἐρυκάνω, ἐρυκανέω, ik trek of houd terug, weerhoud; ik houd af (van iets). Zoo ook zameng. Ἀπερύκω ek Κατερύκω, Διερύκω, ik trek of houd van een, ik belet.

Ἔρυμα, τὸ, eene beschutting, afwering, versterking, vesting, wal, stads muur.

Ἐρυμνὸς, ἡ, ὸν, versterkt, beschut, beveiligd, zeker. V. d. Ἐρυμνότης, ἡ, de versterking; en Ἐρυμνόω, versterken.

Ἀνερύω, ik trek op of terug. — Ἀπερύω, ik trek af. — Ἐξερύω, ik trek uit. — Ἐπερύω, ik trek aan of toe. — Κατερύω, ik trek af of neder. — Παρερύω, ik trek bij, neven. — Προερύω, ik trek voort, vooruit.

Ἔρχομαι, *fut.* ἐλεύσομαι, *perf.* ἐλήλυθα, *poët.* εἰλήλουθα, *aor.* 2. ἤλυθον, ἦλθον (alle van de oudere *forma* ἐλεύθω), ik ga, ik kom; ik kom aan, ga terug; ik word, of loop uit (op iets). Men lette op de spreekwijzen: ἔρχομαι λέξων, ik ga zeggen; ἔρχομαι εἰς λόγους τινι, ik kom met iemand in gesprek; ἔρχεσθαι διὰ μάχης τοῖς πολεμίοις, zooveel als μάχεσθαι, met den vijand handgemeen worden; ἔρχεσθαι διὰ τιμῆς, tot hooge eer geraken. — Ἔλευσις, εως, ἡ, en ἤλυσις, ἡ, het gaan, komen; de aankomst.

Ἀνέρχομαι, ik ga of kom op; 2) ik ga, kom terug, ook Ἐπανέρχομαι.

Ἀπέρχομαι, ik ga weg, ga heen; ik sterf.

Διέρχομαι, ik ga door, b. v. een land; ik loop door (met woorden of gedachten), ik verhaal, spreek, overdenk; 2) ik ga voorbij; ik ga weg.

Εἰσέρχομαι, ik ga, kom in of binnen. — Εἰσέλευσις, ἡ, de ingang.

Ἐξέρχομαι, ik kom of ga uit, ga weg; 3) eindigen (van den tijd); uitkomen, vervuld worden (van zaken.) *Decomp.* Διεξέρχομαι, bijna als διέρχομαι. — Ἐξέλευσις, de uitgang.

Ἐπέρχομαι, ik kom aan, loop toe, nader tot (iemand of iets); ik val aan, overval, τινὶ, iemand; ik kom na, volg op iemand, b. v. ἐπερχομένῃ νυκτὶ in den volgenden nacht; ik vervolg geregtelijk; invallen, te binnen, of in de gedachten, komen, b. v. ἐπέρχεταί μοι τοῦτο; verhalen, overdenken.

Ἐπέλευσις, ἡ, de toegang; een aanval.

Ἔπηλυς, υδος, ὁ, ἡ, ook ἐπηλύτης en ἐπήλυτος, *advena*, een aankomeling in een vreemd land.

Κατέρχομαι, ik kom af; kom terug; kom af, daal neder op iets.

Μετέρχομαι, ik ga over (van de eene plaats in de andere); 2) ik ga na, volg na, τινὰ of τὶ, iemand of iets; ik ga halen, laat halen; ik vervolg, neem wraak, bestraf; 3) ik verlang, streef naar iets.

Παρέρχομαι, ik ga voorbij; v. d. ik sla over, verzuim; ik overtref; ik verga, verdwijn; 2) ik kom voor, ik trede toe of op, b. v. als redenaar.

Περιέρχομαι, ik ga om, loop rond; ik verhaal; ik omring, sluit in (iemand); ik bedrieg; ik geraak in of tot iets, b. v. εἰς δυστυχίαν, in 't ongeval.

Προέρχομαι, ik ga voor, kom voor, trede op; ik ga voort, voorwaarts.

Προσέρχομαι, ik ga, kom, nader tot iemand, τινὶ; ik bid, smeek iemand; inkomen (van geld). Προσήλυτος, ὁ, ἡ, als Ἐπήλυτος; 2) een Proseliet.

Συνέρχομαι, ik ga, kom mede, te gelijk, te zamen; slag leveren, handgemeen worden.

Ὑπέρχομαι, ik ga; ik kom onder, ik ga binnen; τινὰ, iemand door vleijerij innemen, vereeren; τὶ, naar iets streven, zich iets trachten te verwerven.

Voorts heeft men van het oude Ἐλεύθω:

Ἐλεύθερος, έρα, ερον, vrij, eig. die gaan kan waar hij wil, in tegenoverstelling der gebondene slaven (τῶν δούλων); 2) vrij van iets, τινὸς; 3) ongedwongen. *Adv.* Ἐλευθέρως. Ἐλευθερία, ἡ, de vrijheid.

Ἐλευθέριος, ὁ, ἡ, een vrijgeboren; passend of eigen: edel, vrijmoedig, *ingenuus;* mild, *liberalis. Adv.* Ἐλευθερίως. *Subst.* Ἐλευθεριότης, ητος, ἡ, edelmoedigheid, vrijmoedigheid, mildheid.

Ἐλευθερόω, *fut.* ώσω, ik bevrij, maak vrij, τινὸς, van iets. Ἐλευθέρωσις, ἡ, het vrijmaken, de bevrijding.

Ἀνελεύθερος, ὁ, ἡ, onvrij, onedel, eenen vrijgeborenen niet passend, slaafsch; karig. *Adv.* Ἐλευθέρως. Ἀνελευθερία en ἀνελευθεριότης, ἡ, een onedel karakter, karigheid.

Ἀπελεύθερος en Ἐξελεύθερος, ὁ, ἡ, *libertus*, een vrijgelaten slaaf. Ἀπελευθερόω en Ἐξελευθερόω, vrijlaten, *manumittere.* Ἀπελευθέρωσις, ἡ, de vrijlating.

Κέλευθος, ου, ἡ, een weg, een pad.

Ἔρω, *poët.* εἴρω (hetwelk nog voorkomt bij Hom. Od. B, 162; Λ, 136; N, 7); *fut.* ἐρῶ, *poët.* ἐρέω, ik zeg, voer het woord, spreek tot iemand; 2) ik ondervraag, bijz. in 't *med.* ἔρομαι, εἴρομαι, in *imperf.* ἠρόμην. Mogelijk verwant met εἴρω, ik rijg aan een, even als 't Latijnsche *serere verba.*

Ἀνέρομαι, Ἐπέρομαι, Ἐξέρομαι, Διέρομαι, *Ion.* Ἀνείρομαι, enz. ik ondervraag, vraag naar iets. — Ἀντέρομαι en Ἐπανέρομαι, wederkeerig ondervragen.

Ἐρείω, Ἐρείνω, Ἐρεείνω, zameng. Ἐξερεείνω, dichterlijke formen voor ἔρομαι, ik vraag.

Ἐρέω, *poët.* Εἰρέω, *fut.* ἐρήσω en εἰρήσω, *perf.* εἴρηκα, in *pass.* εἴρημαι; *aor. pass.* εἰρέθην, ook ἐῤῥέθην, als het ware van eene andere *forma* ῥέω; ik zeg, ik boodschap; 2) ik vraag, bijz. in 't *med.* ἐρέομαι, *fut.* ἐρήσομαι. V. d. in zamenstelling

Ἀντερέω, ik spreek tegen.

Ἀπερέω, ik zeg of breng over, Herodot. I, 152; 2) ik verzeg, ontzeg, weiger, verbied, v. w. τὰ ἀπειρημένα, het verbodene; 3) *perf.* ἀπείρηκα, ik geef den moed op, ik bezwijk, b. v. ὑπὸ λύπης, van droefheid.

Διείρηκα, ik heb uitdrukkelijk, bepaaldelijk gezegd.

Ἐξερέω, ῶ, ik zeg, spreek uit; 2) ik onderzoek, ondervraag.

Κατερέω, ik spreek tegen, breng over, klaag aan, beschuldig.

Προερέω, ik voorzeg; kondig vooraf aan.

Συνερέω, ik stem bij; ik verdedig, τινὶ, iemand.

Εἴρα, εἰρέα, εἴρη, ἴρη, ἡ, *poët.* voor ἀγορὰ, de markt, verzamelplaats, waar over staatszaken gesproken wordt; *gen. pl.* ἰράων, Hom. Il. Σ, 531.

Εἴρην, ook *Jon.* ἴρην, ενος, ὁ, een jongman van achttien jaren bij de Lacedaemoniers; (waarschijnlijk omdat zulkeën in de volksverzameling mede spreken mogt).

Εἴρων, ωνος, ὁ (eig. het *partic.* van εἴρω), die anders spreekt dan hij meent, die in 't spreken veinst, zijne meening verbergt. V. d.

Εἰρωνεία, ἡ, het veinzen in 't spreken, kortswijl; eene ironie, b. v. de ironie van Socrates, die zich als onwetend aanstelde, om zijne tegenpartij uit te vorschen en daarna te beschamen.

Εἰρωνικὸς, ἡ, ὸν, ironisch; in 't kortswijlen bedreven, daartoe geschikt of behoorend.

Εἰρωνεύομαι, *fut.* εύσομαι, anders spreken als men meent, veinzen, kortswijlen.

Ῥέω, andere oude form voor ἔρω, waarschijnlijk verwant met het Latijnsche *reor*, *ratus sum*; en van welks *perf.* ἔῤῥηκα, ἔῤῥημαι, afstammen.

Ῥῆμα, ατος, τὸ, een woord, gezegde, eene spreuk.

Ῥῆσις, εως, ἡ, het spreken, een woord, eene spreuk.

Ῥητέος, έα, έον, wat gezegd moet of mag worden.

Ῥητὸς, ἡ, ὸν, *ratus*, gezegd, bestemd; wat gezegd mag of kan worden; zeggenswaardig, beroemd. *Adv.* ῥητῶς, bepaaldelijk, uitdrukkelijk.

Ῥήτρα, ἡ, verlof tot spreken; de rede, spraak; eene uitspraak, godspraak; afspraak, verdrag.

Ῥήτωρ, ορὸς, ὁ, en ῥητὴρ, ῆρος, ὁ, bij Hom. Il. Γ, een spreker, redenaar; *rhetor* of leermeester der welsprekendheid.

Ῥητορικὸς, ἡ, ὸν, wat tot den redenaar behoort, redekunstig; ἡ ῥητορικὴ, verst. τέχνη, *Rhetorica*, de redekunst.

Ῥητορεύω, de redekunst beoefenen Ῥητορεία, ἡ, eene redekundige oefening of een opstel.

Van daar nog de zamenstellingen:

Ἀναντίῤῥητος, ὁ, ἡ, niet tegengesproken, onwedersprekelijk.

Ἀνεῤῥήθην, ik ben uitgeroepen, b. v. ὕπατος, als consul.

Ἀπεῤῥήθη, het is verboden, ontzegd. — Ἀπόῤῥητος, ὁ, ἡ, ontzegd; verboden; onuitsprekelijk; geheim. *Adv.* ἀποῤῥήτως. Ἀπόῤῥημα, τὸ, en ἀπόῤῥησις, ἡ, een verbod.

Ἄῤῥητος, ὁ, ἡ, ongezegd; onuitsprekelijk; wat niet gezegd mag worden.

Διεῤῥήθη, het is uiteen gezet, verklaard. *Adv.* διαῤῥήδην, duidelijk, uitdrukkelijk.

Ἐπίῤῥημα, τὸ, de toespraak, een bijwoord. — Ἐπίῤῥησις, ἡ, eene berisping. — Ἐπίῤῥητος, ὁ, ἡ, berucht, beroemd. *Adv.* Ἐπιῤῥήδην, als διαῤῥήδην.

Παραῤῥητὸς, ὁ, ἡ, die door woorden kan bewogen, bevre-

digd worden, Hom. Il. Ἰ,522; toegesproken, aangeraden, παραῤῥήτοισι πιθέσθαι, naar goeden raad luisteren, Il. N. 526

Παῤῥησία, ἡ (van πᾶν en ῥησία), vrijmoedigheid in 't spreken; vrijmoedigheid. Παῤῥησιάζειν, vrijmoedig zijn. Παῤῥησιαστὴς, ὁ, een vrijmoedige.

Προςεῤῥήθη, hij is toegesproken, genoemd. Πρόςρημα, τὸ, en πρόςρησις, ἡ, de toespraak, een groet.

Ἐρωδιὸς, ὁ, een reiger.

Ἐρωὴ, ἡ, de kracht, de schok, de vaart of loop van het geworpene, afgeschotene, enz. b. v. δουρὸς ἐρωὴ, Homerus; *metaph.* de neiging tot iets; 2) het afwijken, het ophouden, het tegenhouden. V. d.

Ἐρωέω, *fut.* ήσω, met geweld voortvaren, loopen, vlieten (Hom. Il. A, 303); 2) terugdrijven, afhouden, Il. N, 57; 3) teruggaan, terugwijken; aflaten, ophouden.

Ἀπερωέω, afwijken, ophouden. V. d. Ἀπερωεὺς, ὁ, die iets stuit, doet ophouden, Il. Θ. 361.

Ὑπερωέω, terugwijken, terugdeinzen.

Ἐρωτάω, *fut.* ήσω, ik vraag, ondervraag; bijz. ik stel eene vraag voor (om te onderzoeken of te bewijzen, in de redeneerkunst). *Jon.* εἰρωτάω.

Ἐρώτημα, τὸ, het gevraagde; eene vraag. — Ἐρωτηματικὸς, ἡ, ὸν, vragende, tot vragen behoorende of geschikt. *Adv.* ἐρωτηματικῶς, vragender wijze. *Dimin.* Ἐρωτημάτιον, τό.

Ἐρώτησις, ἡ, het vragen; eene vraag.

Ἀνερωτάω, Διερωτάω, Ἐπερωτάω, ik ondervraag, doorvraag. — Ἀντερωτάω, ik vraag weder of beurtelings.

Ἐσθλὸς, ἡ, ὸν, goed; braaf, dapper; vermogend.

Ἐσθλότης, ητος, ὁ, goedheid, braafheid, manhaftigheid.

Ἔσθλωμα, τὸ, eene goede, dappere, voortreffelijke daad.

Ἕσπερος, ὁ, de avondster (mogelijk van ἕσπομαι, wijl dezelve op de zon volgt); 2) 't zelfde als Ἑσπέρα, ἡ, de avond; de avondstreek, het westen.

Ἑσπέριος, ία, ιον, ook ὁ, ἡ, tot den avond behoorende, wat in den avond geschiedt; tegen den avond gelegen; westelijk.

Ἑσπερὶς, ίδος, ἡ, eig. den avond betreffende; v. d. 2) *Subst.* een nachtviooltje; 3) in *pl.* αἱ ἑσπερίδες, de Hesperiden, zekere nimfen, wier tuinen in Afrika gelegen waren.

Ἑστία, ἡ (waarschijnlijk van ἕζω, plaatsen, zie ἕω), *Jon.* ἱστίη, de godin Vesta; de schutsgodin eener stad of van een huis, alwaar zij naast de Lares of Huisgoden op den haard vereerd werd; 2) de haardstede; 3) het huis; 4) de huisgenooten, de familie.

Ἑστιὰς, ἀδος, ἡ, *Vestalis*, eene priesterin van Vesta.
Ἑστιάω, *fut.* άσω, ik neem op in huis, ik herberg; ik onthaal, geef eenen maaltijd; *metaph.* τοὺς ὀφθαλμοὺς, ik onthaal, verlustig mijne oogen; 2) *med.* ik word onthaald, houd eenen maaltijd.
Ἑστίαμα, τὸ, en ἑστίασις, ἡ, een gastmaal.
Ἑστιάτωρ, ορος, ὁ, die een gastmaal geeft, de gastheer.
Ἑστιατόριον, τὸ, de eetkamer.
Ἀνέστιος, ὁ, ἡ, die zonder haardstede of woonplaats is.
Ἐφέστιος, ὁ, ἡ, die bij den haard zit; die zich smeekende bij den haard plaatst of eene schuilplaats zoekt; 2) een inboorling, die eene haardstede bezit.
Ἑστιάρχης, en ἑστιάρχος, ὁ, ἡ, ook ἑστιοῦχος, ὁ, ἡ, de huisheer; 2) de gastheer. V. d. Ἑστιαρχεῖν, huisheer zijn; en Ἑστιουχεῖν, een huis of eene stad bewonen.

Ἐσχάρα, ἡ, de vuurhaard; 2) de haardstede, het huis; 3) de altaar, waarop het offervuur brandt; een vuurbekken, rooster; 3) de schurft of korst die op eene wond is. Ἐσχαρεὼν, ῶνος, ὁ, de haard.

Ἔσχατος, άτη, ατον, de uiterste, de laatste, geringste, enz.; *Superl.* Ἐσχατώτατος, de alleruiterste, of laatste.

Ἔσχατον, en ἐσχάτως, *adv.* ten laatste, ten uiterste.
Ἐσχατιὰ, ἡ, de uiterste zijde, de grenzen; een verafgelegen stuk land; een landgoed, in 't algemeen.

Ἕτερος, έρα, ερον, (*alter*), de andere, een van beiden; een ander, iets anders; anders, van iets verschillend. Ἑτέρῃ en ἑτέρως, *adv.* anders, op eene andere of verschillende wijze. — Ἑτεράκις, op eene andere beurt. — Ἑτέρωθεν, van de andere zijde. — Ἑτέρωθι, op eene andere plaats. — Ἑτέρωσε, naar den anderen kant. — Ἅτερος, voor ὁ ἕτερος; *Genit.* θατέρου, *Dat.* θατέρῳ; *foem.* ἡτέρα en θητέρα; *neutr.* θάτερον, *pl.* θάτερα; de andere, het andere.

Ἑτεροῖος, οία, οῖον, van anderen aard, verschillend.
Ἑτερόω, ik verander. Ἑτέρωσις, ἡ, eene verandering.
Μετεξέτεροι, eenigen, sommigen.
Μηδέτερος en Οὐδέτερος, έρα, ερον, geen van beiden. *Adv.* μηδετέρως en οὐδετέρως, op geen van beide wijzen. Μηδετέρωσε en Οὐδετέρωσε, naar geen van beide zijden.

Ἔτης, ου, ὁ, een vriend, medgezel, reisgenoot; *Vocat.* ὦ' ταν, mijn vriend, mijn lieve!

Ἑταῖρος, *poët.* ἕταρος, ὁ, een goede vriend, kameraad, gezel, reisgenoot; 2) een leerling, medeleerling. — Ἑταίρα, ἡ, eene vriendin; 2) eene maitres, boeleerster, verbloemde spreekwijze voor het gemeene woord πόρνη, eene hoer.
Ἑταιρεία, en ἑταιρία, ἡ, de vriendschappelijke verbin-

ding, verbroedering; in 't politieke eene factie of klubs.

Ἑταιρεῖος, εία, εῖον, *Jon.* ἑταιρήϊος, de vrienden of vriendschap betreffend; b. v. Ζεὺς ἑταιρεῖος; 2) hoererij betreffend.

Ἑταιρέω, ik hoereer. Ἑταίρησις, ἡ, hoererij.

Ἑταιρίζω, 1) *neutr.* vergezellen; 2) *act.* zich iemand tot vriend maken.

Ἑταιρικὸς, ἡ, ὸν, vriendschappelijk.

Ἔτι, *adv.* 1) nog; nu nog; verder, daarenboven; 2) na eene ontkenning, meer, als μηκέτι, en οὐκέτι, niet meer, nimmermeer. — Εἰςέτι, tot nog toe. Ἐξέτι, van toen af. Προςέτι, nog daarbij. Κἄτι, *Att.* voor καὶ ἔτι.

Ἔτνος, εος, τὸ, brij of potagie uit peulvruchten, soep.

Ἕτοιμος, η, ον, of ἑτοῖμος, ὁ, ἡ, bereid, vaardig, gereed, voor de hand liggend; ἐξ ἑτοίμου en ἑτοίμως, *adv.* gereedelijk, vaardiglijk.

Ἑτοιμάζω, *fut.* άσω, ik maak gereed, bereid toe, ik rust uit. V. d. Ἑτοιμασία, ἡ, 't zelfde als

Ἑτοιμότης, ητος, ἡ, vaardigheid, bereidwilligheid; λόγων, het voor de vuist spreken.

Ἐτὸς en ἐτεὸς, v. w. *neutr.* en *adv.* ἐτεὸν (denkelijk van ἔω, εἰμὶ, ik ben), voorts in 't bijzonder ἔτυμος, ὁ, ἡ, *poët.* ἐτήτυμος, ὁ, ἡ, wezenlijk, waar, echt; τὸ ἔτυμον, de ware afleiding en eerste beteekenis van een woord; v. w. ἐτυμολογία en ἐτυμολογέω, zie λέγω. — *Adv.* ἐτύμως, en ἐτητύμως, waarlijk. *Subst.* Ἐτητυμία, ἡ, waarheid, echtheid.

Ἐτάζω, en ἐξετάζω, *fut.* άσω, ik vorsch de waarheid na; ik beproef, onderzoek; ik vraag uit; ik monster (de soldaten, bijz. de ruiterij); 2) het nagevorschte vergelijken, billijken, voorstellen; 3) *med.* zich ter beproeving daarstellen, in 't alg. tegenwoordig zijn, zich vertoonen.

Ἐξέτασις, ἡ, en ἐξετασμὸς, ὁ, het onderzoek, de monstering.

Ἐξετάστης, ὁ, een onderzoeker. Ἐξεταστικὸς, ἡ, ὸν, tot beproeven of onderzoeken geschikt. *Adv.* ἐξεταστικῶς, naauwkeurig.

Ἀνεξέταστος, ὁ, ἡ, onbeproefd. Ἀνεξετάστως, *adv.* zonder onderzoek, zonder onderscheid.

Ἀνετάζω, ik vraag uit.

Ἀντεξετάζω, daarentegen, of beurtelings onderzoeken.

Ἐτὸς, *adv.* vergeefs, zonder grond. V. d. Ἐτώσιος, ὁ, ἡ, vergeefsch, ijdel, ongegrond. *Adv.* ἐτωσίως.

Ἔτος, εος, τὸ (mogelijk van ἔω, εἶμι, gaan), een jaar.
Ἐτήσιος, ὁ, ἡ, jaarlijksch. Οἱ ἐτησίαι, verst. ἄνεμοι, jaarwinden, jaarlijksche passaatwinden, die in de hondsdagen veertig dagen lang van uit het Noorden over den Archipel waaijen.

Σῆτες, Dor. σᾶτες, Att. τῆτες, adv. zoo veel als τῷ ἔτει τούτῳ, in dit jaar. V. d. Σήτινος, en Τήτινος, ίνη, ινον, heden, in dit jaar voorgevallen.

Αὐτοετὴς, έος, ὁ, ἡ, en het adv. αὐτόετες, in 't zelfde jaar.

Διετὴς, Τριετὴς, Τετραετὴς, twee-, drie-, vierjarig, enz. Διετία, Τριετία, Τετραετία, een tijd van twee, drie, vier jaren, enz. Ook met de uitgang ηρος, als Πενταέτης, en Πενταέτηρος, vijfjarig. Zamengetr. ουτης, als Πεντηκονταέτης, en Πεντηκοντούτης, vijftigjarig.

Ἐπέτειος, ὁ, ἡ, ook ἐπετήσιος, en ἐπηετανὸς, ἡ, ὸν, jaarlijksch; 2) overvloedig.

Εὐετηρία, ἡ, een gezegend, vruchtbaar jaar. Daarentegen Δυςετηρία, ἡ, een slecht, schraal, onvruchtbaar jaar.

Εὐθὺς, εῖα, ὺ, regt, dat niet scheef noch krom is; 2) opregt, openhartig. — Εὐθὺς, εὐθὺ, en εὐθέως, adv. regt, regt door, langs den regten weg; terstond; straks, dadelijk. — Εὐθύτης, ητος, ἡ, regtheid, billijkheid.

Εὐθύνω, fut. νῶ, ik maak regt (hetgeen krom of scheef was); v. d. ik verbeter; ik leide, stuur, bestuur; ik berisp, klaag aan; ik onderzoek, beproef; ik regt, oefen het regt uit.

Εὐθύνη, ἡ, bijz. in pl. αἱ εὐθύναι, de regtsoefening, beproeving; rekenschap, verantwoording. Εὔθυνος, εὐθυντὴς, ὁ, en εὐθυντὴρ, ῆρος, ὁ, een regter, onderzoeker; die rekenschap vordert; een zedenmeester. V. d.

Ἀνεύθυνος, en ἀνυπεύθυνος, ὁ, ἡ, onverantwoordelijk, onschuldig.

Ὑπεύθυνος, ὁ, ἡ, verantwoordelijk; schuldig, ἀδικίας, aan eene misdaad.

Ἀπευθύνω, Διευθύνω, Ἐπευθύνω, Κατευθύνω, bijna 't zelfde, als Εὐθύνω.

Ἰθὺς, εῖα, ὶθὺ, adj. ἰθέως, adv. veelal bij HOMERUS, 't zelfde als Εὐθὺς, enz. V. d.

Ἰθύνω, regt maken; sturen, bestieren; zoo veel als εὐθύνω.

Ἰθύω, fut. ύσω, regt toe gaan, woedend aanvallen; woeden; sterk begeeren.

Ἰθὺς, ύος, ἡ, drift, hevige begeerte. HOM. Od. Δ, 434; Π, 340.

Εὔληρα, τὰ, de toomen of teugels; HOM. Il. Ψ, 281.

Εὐοῖ, interj. een uitroep der Bacchanten, evoë! Εὐὰν, 't zelfde; v. w. εὐάζω, zulk eenen schreeuw aanheffen.
Εὔιος, ὁ, Evius, een bijnaam van Bacchus.

Εὔριπος, ὁ, de zee-engte tusschen het eiland Euboea en

het vaste land, waar de ebbe en vloed zich meermalen en aanmerkelijker vertoont, dan in de overige Grieksche zeeën; 2) eene zee-engte, in 't algemeen.

Εὑρίσκω, *fut.* εὑρήσω, *perf.* εὕρηκα, *aor.* 2. εὗρον, in *med.* εὑρόμην, ook nu en dan εὑράμην (allen van de oudere *formae*, εὕρω, en εὑρέω), ik vind, ik vind uit, ontdek; 2) van koopwaren, gelden, b. v. ἀποδιδόναι τοῦ εὑρόντος, verkoopen voor wat het geldt, voor welken prijs het ook zij.

Εὕρημα, τὸ, en εὕρεμα, τὸ, eene vond, uitvinding; winst.
Εὕρεσις, εως, ἡ, de vinding, uitvinding.
Εὑρετὸς, ἡ, ὸν, gevonden, uitgevonden; wat gevonden kan worden. Εὑρετὴς, οῦ, ὁ, een uitvinder.
Εὑρετικὸς, ἡ, ὸν, vindingrijk.
Ἀνευρίσκω, ik vind, vind uit; bekoom.
Ἐξευρίσκω, ik vind uit, verzin; ik vind. Ἐξεύρημα, en ἐξεύρεσις, ἡ, eene uitvinding, het uitvinden.
Ἐφευρίσκω, ik bevind; tref aan.

Εὖρος, ὁ, *Eurus*, de oosten-, onze zuid-oosten wind.

Εὐρὺς, εῖα, ὺ, breed, wijd, wijd uitgestrekt. — **Εὖρος**, εος, τὸ, de breedte, de wijdte. — **Εὐρὺ**, *adv.* breed, wijd. — Εὐρύνω, ik maak breed, breid uit, rek uit.

Εὐρὼς, ῶτος, ὁ, het schimmel; vuilnis; verrotting, roest.

Εὐρώεις, εσσα, εν, beschimmeld; donker, duister; ook εὐρώδης, ὁ, ἡ.
Εὐρωτιάω, beschimmeld zijn of worden; bevuilen; verrotten.

Ἐῢς, ὁ, ἐῢ, τὸ, *Jon.* ἐῢς en ἠῢ, *Gen.* ἑῆος (voor ἐέος), goed, schoon, dapper, braaf; het goede, als δωτὴρ ἑάων, een gever van het goede.

Εὖ (eig. het *neutr.* van ἐῢς), *adv.* goed, wel, regt, schoon. Zoo ook in zamenstelling; in 't algemeen beteekent het de gemakkelijkheid, b. v. εὐάλωτος, ligt om te veroveren; of het geluk, de goede gesteldheid, als εὐαγρία, eene goede jagt, εὐημερία, een gunstige dag. V. d.
Εὖγε, *euge*, regt zoo, braaf, uitroep van goedkeuring, ook somtijds van bespotting.
Ἐνηὴς, έος, ὁ, ἡ, goed, goedig, zachtaardig.
Προσηνὴς, έος, ὁ, ἡ, goed, bruikbaar; goedig, zacht; aangenaam. Daarentegen
Ἀπηνὴς, ὁ, ἡ, ongeschikt, onbruikbaar; onvriendelijk, onzacht; hard, wild, onbuigzaam; hoog.

Εὖτε, *adv.* 1) van *tijd*, als, wanneer, met den *Indic.* zoo veel als ὅτε; εὖτε ἂν, met den *Conj.* zoo veel

als ὅτε ἂν, ingeval dat; 2) van *gelijkenis*, gelijk, even als, zoo als, *Jon.* ἠΰτε.

Εὔχομαι, *fut.* εὔξομαι, *poët.* εὐχετάομαι, ik eisch of verlang voor mij, ik bid (om iets); 2) ik bid, θεοῖς en πρὸς θεοὺς, de goden; 3) ik wensch; 4) ik eigen mij toe, ik roem, ik geef voor, b. v. εὔχομαι εἶναι, ik beroem mij, ik beken te zijn; 5) belooven, eene gelofte doen.

Εὐκτὸς, ἡ, ὸν, en εὐκταῖος, α, ον, gewenscht; 2) wenschelijk. Εὐκτῶς en εὐκταίως, *adv.*

Εὐχὴ, ἡ, *poët.* εὐχωλὴ, de bede, het gebed, de gelofte; de wensch; het roemen of pogchen.

Εὖχος, εος, τὸ, eene gelofte; roem, eer; praalzucht.

Ἀπεύχομαι, ik verbid; verwensch; verafschuw.

Ἐπεύχομαι, 1) als εὔχομαι; 2) toewenschen, τὶ τινὶ; de bede of wensch van een ander herhalen, daarin toestemmen.

Κατεύχομαι, ik verwensch, vervloek; 2) als εὔχομαι. Κατευχὴ, ἡ, eene bede, een wensch, eene gelofte.

Προσεύχομαι, ik bid, smeek, τοῖς θεοῖς en τοὺς θεοὺς, de goden. Προσευχὴ, ἡ, eene bede, een gebed.

Ἔχθος, εος, τὸ, haat, wrok, vijandschap.

Ἔχθω, en ἐχθαίρω, ik haat; *med.* ἔχθομαι, ik ben gehaat, τινὶ, bij iemand.

Ἐχθρὸς, ὰ, ὸν, gehaat, hatelijk; hatend, vijandig. *Compar.* ἐχθίων, ὁ, ἡ, hatelijker, vijandiger, en *Superl.* ἔχθιστος, η, ον, hatelijkst, vijandelijkst; beide van ἔχθος. *Adv.* ἐχθρῶς.

Ἔχθρα, ἡ, vijandschap. V. d. Ἐχθραίνω, als ἔχθω; en Ἐχθραντέος, α, ον, vijandig.

Ἐχθρώδης, εος, ὁ, ἡ, hatelijk, vijandelijk, als ἐχθρὸς.

Ἀπεχθὴς, έος, ὁ, ἡ, gehaat, hatelijk. Ἀπεχθῶς, *adv.* Ἀπέχθεια, ἡ, haat. Ἀπέχθομαι, en Ἀπεχθάνομαι, *fut.* χθήσομαι, gehaat zijn, τινὶ en πρός τινα, bij iemand; 2) haten. Ἀπεχθαίρω, ik maak gehaat; ik haat. Ἀπεχθήμων, ὁ, ἡ, als ἀπεχθὴς; v. d. Φιλαπεχθήμων, die gaarne haat of vijandschap toedraagt.

Ἐχῖνος, ὁ, een egel, stekelvarken; meerzwijn; 2) de ruige magen der herkaauwende dieren; het binnenste ruige vel der maag van sommige vogelen, b. v. der hoenderen; 3) eene soort van ketel of vaatwerk; 4) eene soort van koperen of aarden vat, waarin bij den scheidsman de bewijzen berusten, en hetwelk daarna bij de oproeping voor het geregt verzegeld en den regter ter hand gesteld wordt. V. d. Ἐχινώδης, εος, ὁ, ἡ, stekelig, ruig. Ἐχῖνες, volgens anderen ἐχινέες, οἱ, bij HERODOT. IV: 192, eene soort van Libysche muizen met stekelige haren.

Ἔχις, ιος, εως, ἡ, en ἔχιδνα, ἡ, de otter, adder. Doch de Natuurkundigen houden het voor twee verschillende soorten van slangen.

Ἔχω, *fut.* ἕξω, (ook van 't oude σχέω, σχήσω), in *med.* σχήσομαι, *perf.* ἔσχηκα, *aor.* 2. ἔσχον; in 't algemeen hebben (*habeo*), houden (*teneo*), beide in verschillende beteekenissen:

I. *Hebben*, 1) hebben, bezitten (*possideo*), als ὁ ἔχων, de bezitter; οἱ ἔχοντες en οἱ μὴ ἔχοντες, verst. χρήματα, de rijken, de armen; ten zetel hebben, bewonen, b. v. van de goden οἳ Ὄλυμπον ἔχουσι, die den Olympus bewonen; 2) bekomen, verkrijgen, b. v. τὴν ἐπωνυμίαν, een bijnaam of naam, bijz. in de *aor.* 2. ἔσχον; 3) in zijne magt hebben, vermogen, kunnen, weten te doen, veelal met den *Infin.* als ἔχειν εἰπεῖν, *habere quod dicas*, te zeggen hebben, weten te zeggen; οὐκ ἔχειν ὅπως, volstrekt niet kunnen, niet weten hoe, enz.; 4) bij een *participium* ter omschrijving zoo veel als 't Nederduitsche hulpwoord *hebben*, als κρύψαντες ἔχουσι, zij hebben, of houden verborgen, voor ἔκρυψαν; ἔχει περάνας voor ἐπέρανε, hij heeft uitgevoerd, bij Sophocl. *Aj.* 22. δουλώσας ἔχεις, voor ἐδούλωσας, gij hebt ten onder gebragt, Herod. I, 27; θαυμάσας ἔχω, ik bewonder; voorts τί ἐρωτήσας ἔχεις, wat hebt gij te vragen; 5) bij *praepositiones* maakt het insgelijks vele omschrijvingen en eigenaardige spreekwijzen; b. v. ἔχειν ἐν στόματι, in den mond hebben, prijzen; ἐν νῷ, in den zin hebben; ἐν ὀργῇ τινὶ, op iemand vertoornen; δι' ἐλπίδος, voor ἐλπίζειν, hopen; ἐν γαστρὶ, zwanger zijn, enz.; 6) insgelijks bij *adverbia*, deze of gene gesteldheid hebben, b. v. πῶς ἔχεις, hoe hebt gij het? εὖ, καλῶς, ὀρθῶς ἔχει, het is goed, schoon, regt; οὕτως ἔχει, zoo is het; veelal met een daarop volgenden *Genit.* als πῶς ἔχεις γνώμης, welke meening hebt gij? ὡς τάχους εἶχε, zoo spoedig mogelijk; voorts ἔχειν ἀδυνάτως, ἀναγκαίως, niet kunnen, noodig hebben; 7) met een *Substant.* in *Accus.*, als ἔχειν ἡσυχίαν, φόβον, δέος, συγγνώμην, zoo veel als ἡσυχάζειν, φοβεῖσθαι, δεδιέναι, συγγιγνώσκειν, zich stil houden, vreezen, vergiffenis

schenken; 8) het *partic.* ἔχων vindt men dikwerf bij andere *verba*, als τί διατρίβεις ἔχων, wat hebt gij te toeven? ληρεῖς ἔχων, zoo veel als, ἔχεις of τυγχάνεις ληρῶν, gij spot er mede; in plaats van de *praep.* μετὰ, met, b. v. ἀπῆλθεν ἔχων τὸν υἱὸν, hij ging heen met zijnen zoon, enz.

II. *Houden*, 1) *a.* τὶ, *iets* (in de hand); *b.* iets naar de eene of andere zijde, wenden, rigten, sturen, als Πύλονδ' ἔχον, verst. τὸν πλοῦν of τὸν δρόμον, ik rigtte mijne vaart naar Pylus, HOM. Od. Γ, 182; v. d. *neutr.* strekking hebben, gelegen zijn, als τὰ πρὸς τὸν πόλεμον ἔχοντα, wat tot den oorlog behoort; ἔχειν πρὸς ἑσπέρην, naar 't westen gelegen zijn; *c.* iets vast houden, als in de spreekwijze ἔχειν ἐν φυλακῇ, gevangen houden; v. d. afhouden, inhouden, terug houden, weerhouden, doen ophouden, τινὰ τινὸς; hiertoe kan men brengen de spreekwijzen ἔχει με γῆρας, φόβος, αἰδὼς, de ouderdom, vrees, schaamte weerhoudt mij; en in *pass.* ἔχεσθαι νόσῳ, κακότητι, ἐν συμφοραῖς, ziek zijn, in onspoed zijn; 2) *zich* houden, εὖ of κακῶς, wel of kwalijk; verg. boven; ἀγαπητῶς ἔχειν τινὶ, zich met iets te vreden houden; ἀμφὶ en περί τι ἔχειν, zich met iets bezig houden; 3) *in zich* houden, bevatten, omvatten, b. v. aan innerlijke waarde, v. d. waarde hebben, gelden, wegen; ὁδὸς ἔχουσα, een ruime weg; 4) *op zich* houden, v. d. dragen, ἱμάτιον, een kleed; verdragen, dulden, even als ἀνέχω; ophouden, ondersteunen, b. v. Ἄτλας οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει; zoo ook κίονες ὑψόσ' ἔχοντες, HOM. Od. T, 38; 5) het *medium* ἔχεσθαι τινὸς, *a.* zich houden aan iets, iets vasthouden; v. d. iets met geweld voortzetten, of doordringen, b. v. ἔργου, πολέμου, een werk, den oorlog; iets of iemand aanvatten, aankleven, aanhangen, volgen, nabij zijn, v. d. 't *part.* ἐχόμενος, verbonden met iets, daaruit of daarop volgend, τινὸς, ook zonder *casus*, de volgende, de naast bij zijnde; aan iets hangen, van iets afhangen; *b.* zich van iets af houden, ophouden, uitscheiden, b. v. μάχης, van den strijd; *c.* met den *Accus.* op zich, voor zich houden, b. v. κρήδεμνα ἄντα πα-

ῥειῶων, een kleed voor het aangezigt houden. Hom. Od. A, 334.

Ἑξῆς, *adv. poët.* ἑξείης, vervolgens, op rij, achter elkander; τὰ ἑξῆς πράγματα, de gevolgen; τὰ ἑξῆς, *caetera*, en zoo voorts. Zameng. Ἐφεξῆς, en Καθεξῆς, 't zelfde.

Ἕξις, de houding, gesteldheid, toestand; eene gemoedsaandoening; bekwaamheid.

Ἑκτικὸς, ἡ, ὸν, eene houding hebbende, daartoe behoorende, daardoor verkregen; vaardig, geoefend. *Adv.* ἑκτικῶς.

Εὐεξία, ἡ, eene goede houding, goede gewoonte; welstand. — Εὐεκτέω, eene goede houding hebben, zich wel bevinden. — Εὐεκτικὸς, ἡ, ὸν, zich wel bevinden; fraai van houding. Daarentegen

Καχεξία, ἡ, eene slechte houding, wanstaltigheid, kwade gewoonte.

Μειονεξία, ἡ, eene minder goede houding of gesteldheid. Μειονεκτεῖν, minder hebben, τινὸς, dan iemand; te kort komen, τινὸς, aan iets. Μειονέκτημα, τὸ, nadeel, gebrek.

Πλεονεξία, ἡ, het meer hebben; bevoordeeling; begeerlijkheid. Πλεονεκτέω, ik heb meer, τινὸς en τινὶ, van iets, en τινὸς, dan iemand, ik overtref; ik begeer meer. Πλεονέκτημα, τὸ, voordeel, winst, voorregt.

Ἐχέτλη, ἡ, dat waaraan men iets houdt, de steel, ploegsteel.

Ἔχμα, ατος, τὸ, ook ὄχμα, τὸ, wat ophoudt, weerhoudt; eene band, gewricht, steunsel, beletsel. Ὀχμὴ, ἡ, de handgreep.

Ἐχμάζω, en Ὀχμάζω, ik houd vast, aan, op; ik bind.

Ἐχομένως, *adv.* naastbij, daarop, vervolgens.

Ἐχυρὸς, ὰ, ὸν, en ὀχυρὸς, ὰ, ὸν, vast, zeker, sterk, veilig, bijz. van versterkte plaatsen of steden. Ἐχυρῶς, *adv.* Ἐχυρόω, en ὀχυρόω, bevestigen, versterken.

Ὀχύρωμα, τὸ, eene sterkte, vesting.

Ἀνοχυρὸς, ὰ, ὸν, onvast, onversterkt, onveilig.

Ἀπεχυρόω, en ἀποχυρόω, Διεχυρόω, en Ἐξοχυρόω, bevestigen.

Ἐνέχυρον, τὸ, wat men tot verzekering neemt; een pand, handgeld. Ἐνεχυράζω, en Ἐνεχυριάζω, ik neem pand van iemand, ik neem tot pand, verpand; 3) ik verbind of verpligt iemand aan mij; 4) *med.* ik laat mij pand geven, ik eisch een pand.

Ἴσχω, andere *forma* voor ἔχω, hebben, houden, terug houden, weerhouden, gelden. V. d.

Ἰσχάνω, en ἰσχανάω, *poët.* in de beteekenis van houden, inhouden, terug houden; ook begeeren.

Ὄχος, ὁ, eig. vatbaar, vasthoudend; v. d. die houdt, vat, draagt, brengt, voert; b. v. λιμένες νηῶν ὄχοι, die de schepen bevatten kunnen, Hom. Od. E, 404; v. d. ὄχος, ὁ, en meermalen ὄχος, εος, τὸ, een wagen; ὀχέω, voeren, rijden; zie op dat woord.

Ὄχα (eig. *neutr. pl.* van ὄχος), *adv. poët.* voorname-

lijk, bij uitnemendheid, als ὀχ' ἄριστος, verre weg de beste; meermalen zameng. ἔξοχα.

Ὄχανον, ου, τὸ, en ὀχάνη, ἡ, de riem, de beugel, τῆς ἀσπίδος, van het schild, waarmede men hetzelve vasthoudt of draagt.

Ὀχεὺς, έως, ὁ, eig. een houder, een werktuig om iets vast te houden of te dragen; een riem, een band, een ring, een grendel, haak.

Δαδοῦχος, ου, ὁ (van δᾴς), een fakkeldrager.

Εὐνοῦχος, ου, ὁ, een kamerdienaar; kamerheer.

Εὐωχέω (waarschijnlijk voor εὐοχέω), *fut.* ήσω, ik voeder, mest (het vee); ik onthaal (iemand als gast), trakteer; *med.* ik gastereer, smul. — Εὐωχία, ἡ, een gastmaal, maaltijd.

Ἡνίοχος, ὁ, die den toom houdt, een wagen- of paardenmenner, koetsier.

Κληροῦχος, ὁ, ἡ, deelnemend; die door het lot deel aan iets neemt of heeft; bijz. een volkplanteling, hoedanige uit de laagste volksklasse te Athene door het lot naar veroverde landen gezonden werden; v. d. κληρουχεῖν, daartoe behooren, en κληρουχία, ἡ, zulk eene volkplanting.

Νουνεχὴς, έος, ὁ, ἡ, zoo veel als νοῦν ἔχων, verstandig, kloek. Νουνεχῶς en νουνεχόντως, *adv.* verstandiglijk, voorzigtiglijk.

Afleidingen van de oude *forma* σχέω.

Σχέδην, *adv.* aanhoudend, langzaam, gemakkelijk.

Σχεδὸν, *adv.* nabij, in de nabijheid, τινὸς, van iets; 2) bijna, schier, ongeveer. *Att.* σχεδόν τι, eenigermate, tamelijk. Σχεδόθεν, *adv.* van nabij.

Σχέδιος, α, ον, nabij gelegen (van plaats); 2) te gelijk, plotseling (van tijd); v. d. overhaast, met haast en zonder overleg gemaakt. *Adv.* σχεδίην, nabij, van nabij. Σχεδία, ἡ, een ligt vaartuig, schip, vlot; eene brug. Herodot. IV, 88.

Σχεδιάζω, ik maak met overhaasting, zonder overleg, voor de vuist weg. Σχεδίασμα, τὸ, een vlugtig, oppervlakkig bearbeid werk.

Αὐτοσχεδὸν, en αὐτοσχεδὰ, *adv.* nabij, van nabij. — Αὐτοσχέδιος, α, ον, in der ijl, voor de vuist gemaakt, slecht. — Αὐτοσχεδίην, *adv.* met haast. — Αὐτοσχεδιάζω, even als σχεδιάζω. — Αὐτοσχεδιαστὴς, οῦ, ὁ, die voor de vuist en zonder overleg werkt.

Ἐπισχεδὸν, en Παρασχεδὸν, 't zelfde.

Σχέθω, dichterlijke *forma* voor ἔχω, hebben, houden, weerhouden.

Σχέσις, ἡ, de houding, gesteldheid, toestand; verband, overeenkomst; ligchaamsgesteldheid; het ophouden.

Σχετὸς, ongebruikt; doch v. d.

Σχετήριον, τὸ, een beletsel, eene verhindering.

Σχετικὸς, ἡ, ὸν, houdend, vasthoudend; betrekkelijk. Σχετικῶς, *adv.* 't zelfde.

Ἄσχετος, en ἀάσχετος, ὁ, ἡ, onophoudelijk, onwederstaanbaar, ondragelijk.

Σχῆμα, ατος, τὸ, de houding, gesteldheid, gestalte, gedaante, vorm; het voorkomen, uiterlijk aanzien (met betrekking tot de kleedij en leefwijze); een voorwendsel; eene schets; de wending van eene spreekwijze, bij taal- en redenkundigen.

Σχηματίζω, *fut.* ίσω, ik geef eene gestalte of gedaante (aan iets), ik vorm, beeld af; *med.* zich in zekere houding stellen, gebaarden maken, zich opschikken; zich op deze of gene wijze houden, aanstellen, v. d. veinzen, *simulare.* Σχηματισμὸς, ὁ, de gestalte, opschik, gemaaktheid.

Ἀσχημάτιστος, en ἀσχήματος, ὁ, ἡ, ongevormd; misvormd.

Ἀσχήμων, ονος, ὁ, ἡ, wanstaltig, leelijk; onordelijk, schandelijk. *Adv.* ἀσχημόνως.

Ἀσχημονέω, wanstaltig zijn, zich onordelijk, schandelijk gedragen.

Ἀσχημοσύνη, ἡ, wanstaltigheid; onordelijkheid, schande.

Εὐσχήμων, ονος, ὁ, ἡ, fraai van gestalte, bevallig; ordelijk, betamelijk. *Adv.* εὐσχημόνως.

Εὐσχημονέω, zich in goede houding vertoonen, b. v. in kleeding, ligchaamshouding, handelingen, enz.

Εὐσχημοσύνη, ἡ, fraaiheid van gestalte, een goed uiterlijk voorkomen; ordelijkheid, welvoegelijkheid.

Δια-, Κατα-, en Παρασχηματίζω, vormen, even als σχηματίζω.

Μετασχηματίζω, vervormen, van vorm of gedaante veranderen.

Πρόσχημα, τὸ, een voorwendsel; een versiersel.

Zamenstellingen van Ἔχω, Σχέθω, en Ἴσχω:

Ἀμπέχω (voor ἀμφιέχω), *fut.* ἀμφέξω, om hebben, om doen (een kleed); omvatten. Ook Ἀμπίσχω, en ἀμπισχνοῦμαι.

Ἀμπεχόνη, ἡ, een kleed, mantel.

Ἀνέχω, en ἀνίσχω, *fut.* ἀνέξω en ἀνασχήσω, ik houd op, ik hef op naar boven; 2) ik houd aan, terug; 3) *neutr.* opkomen, uit-, of voortkomen, ontstaan; 4) *med.* zich terug houden, matigen; iets uithouden, verdragen, τὶ en τινός.

Ἀνεξία, ἡ, het ophouden, verdragen, geduld. Ἀνάσχεσις, ἡ, 't zelfde; 2) het ontstaan, opkomen, b. v. der zon.

Ἀνεκτὸς, ἡ, ὸν, en Ἀνασχετὸς, ἡ, ὸν, dragelijk. *Adv.* ἀνεκτῶς. — Δυςάνεκτος, en δυςανάσχετος, ὁ, ἡ, moeijelijk om te verdragen, onverdragelijk. V. d. Δυςανασχετέω, met moeite en tegenzin verdragen, kwalijk nemen; verdrietig zijn om iets.

Ἀνοχὴ, ἡ, het ophouden; 2) geduld, toegevendheid; 3) *pl.* een wapenstilstand. Daarvan ook waarschijnlijk

Ἀνακωχὴ, ἡ, stilstand, wapenstilstand. V. d. Ἀνακωχέω, εύω, *fut.* εύσω (ook κωχεύω), doen ophouden; νῆα, een schip ten anker leggen.

Ἀντέχω (*poët.* ἀντίσχω, Hom. Od. X, 74), ik houd tegen, τὶ τινὸς, het een tegen het ander; ik verduur, houd uit, wedersta, τινὶ en πρός τι, v. d. ik ben bestand, vermag, met den *Infin.*; 2) *med.* ik hang eene zaak aan, houd dezelve vast, leg er mij op toe (τινός).

Ἀπέχω, en ἀπίσχω, ik houd af; ik heb weg, b. v. τὸν μισθὸν, het loon; ik ben veraf, verwijderd, τινὸς, van iets; *med.* zich onthouden, τινὸς, van iets; ἀπέχει, het is genoeg, het is voorbij.

Διέχω, en διίσχω, ik houd of scheid van een; ik breek of dring door; 2) van elkander verwijderd zijn; 3) zich uitstrekken.

Διεχὴς, έος, ὁ, ἡ, van een gescheiden, verstrooid.

Εἰσέχω, ik houd naar binnen; ik strek mij uit in iets.

Ἐνέχω, en ἐνίσχω, ik houd in, of tegen; ik dring aan; *med.* in iets verstrikt zijn, aan iets gehouden, tot iets verpligt, aan iets blootgesteld zijn.

Ἔνοχος, ὁ, ἡ, gehouden, verpligt tot iets; onderworpen, schuldig aan iets.

Ἐξέχω, ik houd naar voren; *neutr.* uitsteken, vooruit komen.

Ἔξοχος, ὁ, ἡ, vooruitkomend, uitstekend, voortreffelijk, voornaam. — Ἐξοχὴ, ἡ, het vooruitsteken, de voortreffelijkheid. — Ἐξοχῶν, en ἔξοχα, *adv.* 't zelfde als κατ' ἐξοχὴν, bij uitnemendheid, bij voorkeur.

Ἐπέχω, en ἐπίσχω, ik houd, leg aan of op iets; ik streef naar iets; ἐπέχειν τὸν νοῦν τινὶ, zijne aandacht op iets vestigen, op iets denken; 2) ik houd aan, terug; 3) ik houd voor, reik toe; 4) ik neem in bezit, beheersch; 5) op iemand aanhouden, dringen, iemand bedoelen.

Ἐποχὴ, ἡ, en Ἔφεξις, ἡ, het ophouden, eene verhindering; eene voortduring van tijd, tijdvak, *époque;* twijfeling, onzekerheid.

Ἐπίσχεσις, εως, ἡ, het ophouden, de verhindering. — Ἐπισχεσία, ἡ, het voorhouden, een voorwendsel.

Κατέχω, κατίσχω, κατασχέθω, ik houd vast, terug; ik neem, heb of houd in bezit; ik houd aan, vaar voort; 3) *neutr.* aanlanden.

Κάθεξις, ἡ, het vast-, aan-, terughouden.

Καθεκτὸς, ὴ, ὸν, wat vast-, op- of teruggehouden kan worden. *Adv.* καθεκτῶς.

Δυσκάθεκτος, ὁ, ἡ, moeijelijk-, en Εὐκαθεκτὸς, gemakkelijk om te weerhouden.

Κάτοχος, ὁ, ἡ, vasthoudend, aanhoudend; 2) vast gehouden, zeker; bezeten, aangeblazen, ἐκ θεοῦ, van eene godheid. — Κατοχὴ, ἡ, het vasthouden, het bezit; het inhouden, de verhindering; bezetenheid, goddelijke aanblazing, enthusiasmus; ook Κατακωχὴ, ἡ.

Μετέχω, ik heb of neem deel, τινὸς, aan iets.

Μέτοχος, ὁ, ἡ, deelnemend. — Μετοχὴ, ἡ, deelneming, gemeenschap.

Παρέχω, παρίσχω, παρασχέθω, ik houd of stel neven; ik reik toe, verschaf, geef; ik maak, b. v. τί βέλτιον, iets be-

ter; παρέχει, het is tijd, het is mogelijk, het is geoorloofd, *licet*; zoo ook παρέξει; en παρασχὸν, de gelegenheid daar zijnde; 2) *med.* ik breng voor, voer aan; ik bewijs, toon mij aan; ik verwerf mij. — Ἐμπαρέχω, 't zelfde.

Πάρεξις, en παροχὴ, ἡ, het verschaffen, eene gave, gift, een loon.

Περιέχω, ik houd te zamen, omgeef, omvat; sluit of wikkel in, beleger; ik overtref.

Προέχω, en προΐσχω, ik heb voor, vooruit, ik overtref, τινὶ τινὸς, iemand in iets; 2) ik houd voor, b. v. een schild, v. d. ik beschut, verdedig.

Προσέχω, en προσίσχω, ik houd, rigt, wend ergens heen, b. v. ναῦν, ik land aan; ik merk op, geef acht op iets, τινὶ, met of zonder bijvoeging van νοῦν; ik volg, volg na; *med.* ik houd mij vast, τινὶ, aan iets, ik hang iemand aan.

Πρόσεξις, en προσοχὴ, ἡ, oplettendheid, opmerkzaamheid.

Προσεκτικὸς, ἡ, ὸν, oplettend, opmerkzaam; zorgvuldig.

Προσεχὴς, έος, ὁ, ἡ, oplettend, opmerkzaam; 2) aanhangend, aangrenzend, met iets verbonden of zamenhangend. Προσεχῶς, *adv.* Προσέχεια, ἡ, oplettendheid; zamenhang; nabuurschap.

Συνέχω, ik houd te zamen; ik dring in een, beangstig; ik houd terug; ik houd vast, behoude, bewaar, bevestig; in zich bevatten.

Συνεχὴς, έος, ὁ, ἡ, zamenhangend, τινὶ, met iets; naastvolgend; digt in een gedrongen; menigvuldig, aanhoudend. Συνεχῶς, *adv.* zonder ophouden, dikwijls. — Συνέχεια, ἡ, de zamenhang, voortduring, aanhoudendheid. Daaruit schijnt zamengetrokken.

Συχνὸς, ἡ, ὸν, aanhoudend, menigvuldig; *adv.* συχνῶς, dikwerf.

Συνοχὴ, de zamenhang; zamenloop; angst.

Ὑπερέχω, ὑπερίσχω, ὑπερσχέθω, ik houd boven of over iets, b. v. χεῖρα τινὸς, iemand de hand boven het hoofd houden, hem beschutten; 2) ik sta, kom of steek uit boven iets; ik heb de overhand, overtref, τινὰ τινὶ, iemand in iets.

Ὑπέροχος, ὁ, ἡ, *poët.* ὑπείροχος, uitstekend, voornaam. — Ὑπεροχὴ, ἡ, uitnemendheid, voortreffelijkheid.

Ὑπέχω, en ὑποσχέθω, ik houd onder iets, τινὶ; ik verdraag (*sustineo*); uithouden, toereikende zijn; voorhouden, voorwenden; ἑαυτὸν τινὶ, zich aan iemand overgeven; δίκην, de straf doorstaan; λόγον, rekenschap geven.

Ὑπίσχομαι, en ὑπισχνέομαι, *fut.* ὑποσχήσομαι, ik neem op mij, beloof. V. d. Ὑπόσχεσις, en ὑποσχεσίη, ἡ, eene belofte.

Ἕψω, ook ἑψέω en ἑψάω, *fut.* ήσω, zieden, koken.

Ἑφθὸς, ἡ, ὸν, gekookt, gezoden. V. d.

Ἄπεφθος, ὁ, ἡ, uitgekookt, gezuiverd, b. v. χρυσός.

Δίεφθος, en Δίσεφθος, ὁ, ἡ, tweemaal gekookt, opgewarmd.

Πάνεφθος, ὁ, ἡ, geheel en al gekookt, door en door gaar.

Ἕψημα, τὸ, het gekookte, gezodene.
Ἕψησις, ἡ, het koken, de kokerij.
Ἑψητὸς, ἡ, ὸν, ook ἑψαλέος, α, ον, en ἑψανὸς, ἡ, ὸν, gekookt, gezoden; kookbaar. V. d. Ἑψητήριον, τὸ, en ἑψάνη, ἡ, kookgereedschap. — Ἀνέψητος, ongekookt; en Εὐέψητος, goed gekookt.
Ὀπτάω, *fut.* ήσω, koken, braden, bakken, roosten, in 't alg. door het vuur klaar maken.
Ὄπτησις, ἡ, het braden.
Ὀπτὸς, ἡ, ὸν, en ὀπταλέος, α, ον, gebraden, geroost, gebakken. — Ὀπτάνιον, en ὀπτανεῖον, τὸ, de kookplaats, de keuken.
Ὄψον, τὸ, eig. al wat gekookt is, v. d. wat bij het brood gegeten wordt, toespijs, b. v. vleesch, bijzonder visch. *Dimin.* ὀψάριον, τό.
Ὀψάομαι, en ἐποψάομαι, ik eet toespijs bij mijn brood.
Ὄψημα, τὸ, 't zelfde als ὄψον.
Εὔοψος, ὁ, ἡ, wel met toespijzen voorzien.
Παροψὶς, ίδος, ἡ, eene bijschotel met lekkere spijzen; 2) de daartoe gebruikelijke schotel. — Παροψωνέω τινὶ, iemand een lekker geregt voorzetten.
Ὀψοποιὸς, ὁ, ἡ, een kok, eene keukenmeid.

Ἔω, verouderd stamwoord van εἰμὶ, ik ben; *imperf.* ἦν, *fut.* ἔσομαι, *part.* ὢν, οὖσα, ὄν, *poët.* ἐὼν, ἐοῦσα, ἐὸν, zijnde. Ἔστιν, met een daarop volgenden *Infin.* het is geoorloofd, het staat vrij. Ἔστιν ὃς, iemand. Ἔστιν οἵτινες, eenigen. Ἔστιν ὅπως, op de eene of andere wijze. Ἔστιν ἄρχοντος, het is (de pligt) van eenen regent. Εἶναι ἑαυτοῦ, zijn eigen meester zijn. Εἶναι ἐν τινὶ, in iets verkeeren, b. v. ἐν κακοῖς, in slechte omstandigheden; ook met iets bezig zijn. Εἶναι ἐπὶ τινὶ, over iets gesteld zijn, magt over iets hebben. Εἶναι περί τι, of πρός τινι, zich op iets toeleggen, met iets bezig houden. Εἶναι πρός τι, tot iets behooren, toebrengen. Εἶναι ὑπό τινι, aan iemand onderworpen zijn. Ἔστι μοι ἀρεσκομένῳ, voor ἀρέσκεται μοὶ, het behaagt mij. Εἶεν, het zij zoo.

Ὄντως, *adv.* ook ὄντι en τῷ ὄντι, wezenlijk, waarlijk.
Οὐσία, ἡ, het wezen, de zelfstandigheid; 2) het vermogen, de have, goederen. — Οὐσιώδης, ὁ, ἡ, wezenlijk, zelfstandiglijk.
Ἄπειμι, ik ben weg, afwezig, verwijderd.
Ἀπουσία, ἡ, *Jon.* ἀπεστὼ, οῦς, ἡ, afwezigheid.
Δίειμι, ik blijf in wezen, ik ben duurzaam.
Ἔνειμι, ik ben of bevind mij ergens in; ἔνεστι, *contr.* ἔνι, het is geoorloofd, het is mogelijk; ὡς ἔνεστι en ὡς ἔνι μάλιστα, zoo veel mogelijk. V. d. ἐνὸν, als *Accus. absol.*

de mogelijkheid daar zijnde; ἐκ τῶν ἐνόντων, naar vermogen; τὰ ἐνόντα, het geen in iets is, tot iets behoort.

Ἔξεστι, het is geoorloofd, met den *Dat.* en volgende *Infin.* ἐξὸν, zulks geoorloofd zijnde.

Ἐξουσία, ἡ, verlof; vermogen; magt; gezag.

Ἔπειμι, ik ben daarbij, daarover, daarop; ik volg op iets. V. d. Οἱ ἐπεσσόμενοι, de nakomelingen. Ἔπι, *contr.* voor ἔπεστι.

Μέτειμι, ik ben, of verkeer tusschen, bij, onder; μέτεστι μοὶ τούτου, ook τούτου μέρος, ik heb deel aan iets; μέτα, *poët.* voor μέτεστι.

Μετουσία, ἡ, gemeenschap, deelneming.

Πάρειμι, ik ben bij, neven, bij de hand, tegenwoordig (in tegenoverstelling van ἄπειμι); πάρεστι, *contr.* πάρα, het is geoorloofd; παρὸν σοὶ, daar het u vrij stond; τὰ παρόντα, de tegenwoordige omstandigheden; 2) komen, aankomen.

Παρουσία, ἡ, tegenwoordigheid; de aankomst.

Περίειμι, ik ben of blijf over; ik word gered; overvloedig zijn; τὸ περιὸν, het overschot; 2) ik overtref, τινὸς τινὶ, iemand in iets.

Περιουσία, ἡ, overvloed, vermogen; behoud, redding; ἐκ περιουσίας, ook ἐκ τοῦ περιόντος, ten overvloede. —

Περιουσιάζω, vermogen, overvloed hebben.

Περιούσιος, *Dor.* περιώσιος, ὁ, ἡ, overvloedig, rijkelijk.

Προεόντα, τὰ, *poët.* het verledene.

Πρόσειμι, ik ben bij, aan iets; πρόσεστι, daarbij komt.

Σύνειμι, ik ben met of bij, τινὶ, iemand; ik ga met iemand om; ik spreek met iemand; houd iemands partij; συνεῖναι ἐλπίσι, hoop hebben; νόσῳ, ziek zijn.

Συνουσία, ἡ, omgang, zamenkomst; echtverbindtenis.

Συνουσιάζω, te zamen komen. Συνουσιάστης, ου, ὁ, een medgezel; een leerling.

Ὕπειμι, ik ben, bevind mij onder iets.

Ἔω, verouderd stamwoord van εἶμι, ik ga; ik kom; *fut.* εἴσομαι, *aor.* 1. εἰσάμην (beide alleen bij Jonische dichters in gebruik); *perf.* ἦα, *Jon.* ἤια, beide veelal in eene onbepaalde beteekenis des voorledenen, b. v. ἦα ἐρῶν, ik wilde zeggen; *Imper.* ἴθι, v. w. ἴθι δὴ, welaan, kom aan; *med.* ἵεμαι, ik ga, vaar daarheen.

Ἰτέον, en ἰτητέον, men moet gaan.

Ἴτης, ου, ὁ, die gaat, op iets afgaat; koen; onverschrokken; onbeschaamd. V. d. Ἰταμὸς, ἡ, ὸν, 't zelfde. Ἰταμότης, ητος, ἡ, stoutmoedigheid.

Ἴτυς, υος, ἡ, de omvang, omtrek; de rand van een rond ligchaam; een rond ligchaam.

Ἄνειμι, ik ga, stijg op; 2) ik keer terug. Ἐπάνειμι, ik ga terug; ik herhaal.

Ἄπειμι, ik ga heen, ga weg; 2) ik ga ergens heen, b. v. πρὸς ἄστυ, naar de stad.

Δίειμι, ik ga door; ik loop door (met woorden), ik verhaal.

Εἴσειμι, ik ga in, kom in, εἴς τινὰ, tot iemand ingaan; τὸ δεινὸν εἴσῄει με, de vrees bekroop mij.

Εἰσιτέον, men moet binnen gaan. Εἰσιτήριος, α, ον, wat tot het ingaan of tot de ingang behoort; b. v. λόγος, eene intree-rede.

Ἔξειμι, ik ga uit. Ἐξιτέον, men moet uitgaan. V. d. Ἐξίτηλος, ὁ, ἡ, uitgaande; vergankelijk; wegkwijnend; Ἐξίτηλον γίνεσθαι, vergaan; ποιεῖν, vernietigen.

Διέξειμι, ik ga door (van 't begin tot het einde); doorloopen, verhalen, als δίειμι.

Ἐπέξειμι, ik ga uit tegen iemand, τινὶ; ik vervolg, het zij in den strijd of geregtelijk; ik vervolg een verhaal.

Παρέξειμι, voorbijgaan; verloopen.

Ὑπέξειμι, ik ga heimelijk uit; vergaan.

Ἔπειμι, ik ga toe, kom aan; ik ga tegen iemand in, grijp, val aan, τινὶ, iemand; volgen, b. v. τοῦ ἐπιόντος χρόνου, in vervolg van tijd; ἔπεισί μοι, mij valt in, in de gedachte.

Κάτειμι, ik ga af, daal neder; ik keer terug, bijz. uit ballingschap.

Μέτειμι, ik ga na, vervolg; ik ga over.

Πάρειμι, ik ga, of kom tot, bij, neven; ik treed op (als redenaar); ik ga voorbij; ik overtref.

Περίειμι, ik ga om, wandel om of door.

Πρόειμι, ik ga of kom voor; ik ga voort, vooruit, voorwaarts; προϊόντος τοῦ χρόνου, na verloop van tijd.

Πρόσειμι, ik ga of kom tot iemand, bezoek iemand, τινὶ; voeg mij aan iemands zijde; *neutr.* inkomen, v. d. τὰ προσιόντα, verst. χρήματα, de inkomsten.

Προσιτὸς, ἡ, ὸν, toegankelijk. Ἀπρόσιτος, ὁ, ἡ, ontoegankelijk. Δυσπρόσιτος, ὁ, ἡ, stug. Εὐπρόσιτος, ὁ, ἡ, minzaam, vriendelijk.

Σύνειμι, medegaan of komen; te zamen gaan, zich verzamelen, b. v. tot een gesprek, tot den strijd, enz.

Ἕω, ik zet, ik stel, ik plaats; *fut.* ἕσω, waarvan nog bij Homerus voorkomt de *aor.* 1. εἷσα, Il. Δ, 392, is het stamwoord van

a) Ἕζω, 't zelfde, gebruikelijk in het *med.* ἕζομαι, *fut.* ἑδοῦμαι, ook somtijds en bijzonder in zamenstelling ἕσομαι, v. w. *aor.* 1. εἱσάμην, ik zet mij neder, ik ga zitten; ik zit.

Ἕδος, εος, τὸ, eene zitplaats, zetel, stoel; basis of een grondstuk; zetel of woning voor de Goden, een tempel, de standbeelden zelve; het zitten, verwijlen.

Ἔδαφος, τὸ, zetel; basis, grondstuk; bijzonder de grond, vloer, bodem, aardbodem. V. d. Ἐδαφίζω, gelijk vloers maken; tegen den grond slaan.

Ἑδώλιον, τὸ, een zetel; eene roeibank.

Ἕδρα, ας, ἡ, de zetel, stoel; de basis, waarop iets rust; het zitten, de zitting.

Ἑδραῖος, αία, αῖον, zittend; gezeten, vast, stevig. V. d. Ἑδραιόω, ik stel vast, bevestig.

Ἀνέζω, *fut.* ἀνέσω, ik zet op, stel boven op iets. Hom. Il. N, 657.

Ἐνέδρα, ἡ, eene hinderlaag. V. d. Ἐνεδρεύω, belagen, τινὰ, iemand.

Ἐφέζομαι, ik zit op, bij, of neven (iets, τινὶ).

Ἔφεδρος, ὁ, die op, bij, of neven zit; een vijand.

Ἐφέδρα, ἡ, het opzitten; de bezetting, belegering. Ἐφεδρεύω, bezetten, beloeren.

Καθέζω, v. w. κάθεισε, Il. E, 36, ik zet of stel neder; *med.* καθέζομαι, ik zet mij neer, zit neer; ik woon, vertoef.

Καθέδρα, ἡ, een zetel, stoel; het neerzitten, vertoeven.

Ἐγκαθέζομαι, Παρακαθέζομαι, Προςκαθέζομαι, in-, neven-, bijzitten; bezetten, belegeren. Ἐγκάθετος, ὁ, een belager.

Παρέζω, bij of neven stellen, Il. Ψ, 359; *med.* παρέζομαι, ik zit bij, naast iemand, τινὶ.

Πάρεδρος, ὁ, *assessor*, die aan iemand, b. v. aan den Archon te Athene, toegevoegd is, om hem in eenige bediening bij te staan. -- Παρεδρεύω, bijzitten, aanhoudend bijblijven.

Πρόεδρος, ὁ, een voorzitter, president, bijzonder in de volksvergadering. Προεδρία, ἡ, het voorzitterschap; het regt om op de eerste plaats te zitten. Προεδρεύω, voorzitten.

Πρόςεδρος, ὁ, als πάρεδρος. -- Προςεδρεύω, bijzitten, bijblijven.

Σύνεδρος, ὁ, een bijzitter, medelid eener raadsvergadering. Συνεδρία, en συνεδρεία, ἡ, eene zamenzitting; raadsvergadering. Συνέδριον, τὸ, 't zelfde; de vergaderplaats. Συνεδρεύω, zamenzitten, beraadslagen; οἱ συνεδρεύοντες, de raadsheeren.

2) Ἧμαι (eigenlijk het *perf. pass.* van ἕω), ik ben gesteld, geplaatst; v. d. ik ben gezeten, ik zit; ik houde mij op, verwijl. Zoo ook het zamengestelde Κάθημαι, van waar

Ἀντικάθημαι, tegenoverzitten, of gelegerd zijn.

Ἐγκάθημαι, in of op (iets) zitten; belagen.

Παρα-, Περι-, en Προςκάθημαι, daar neven, daarom, daar bij zitten; bezetten, belegeren.

Ὑποκάθημαι, ik laat of zet mij neder; ik stel mij in eene hinderlaag.

Εἰαμενὴ, ἡ, en εἰαμενὴ, ἡ (mogelijk van 't *part.* εἰαμένος, *Jon.* voor ἥμενος) eene laag liggende en vochtige plaats.

3) Ἵζω, *fut* ἵσω, en *med.* ἵζομαι, andere *forma* voor ἕζω, ἕζομαι. V. d. Ἱζέω, en Ἱζάνω, *fut.* ἥσω, zetten, stellen; *neutr.* zich nederzetten, zitten.

Ἐνίζω en ἐνιζάνω, in, of bij iets zitten.

Ἐφίζω en ἐφιζάνω, op iets zitten.

Καθίζω en καθιζάνω, ik zet, of stel neder; ik zet neder in eene plaats (eene volkplanting); ik stel aan, b. v.

δικαστὴν, iemand tot regter; 2) *neutr.* ik zet mij neder, ik zit, bijzonder in *med.* καθίζομαι.

Ἀνακαθίζω, ομαι, ik zet mij op (iets) neder.

Διακαθίζω, ik stel uit een, hier en daar.

Ἐγκαθίζω, ik zet, stel op iets; *neutr.* ik zit op iets.

Ἐπικαθίζω, ik stel op, of bij, iets; *neutr.* ik zit op of bij iets, ik bezet, beleger, τινὶ, iemand.

Παρακαθίζω, ik stel daarbij, daar neven; *neutr.* en *med.* ik zet naast of neven; ik stel nevens mij.

Προκαθίζω, voor (iets) zetten; *neutr.* en *med.* vooror of vooraan zitten.

Προςκαθίζω, ik stel bij; *neutr.* en *med.* ik zit bij; ik zet mij tot iets, leg mij toe op iets.

Παρίζω en προςίζω, ik zet of stel bij; ik zit naast of bij.

Ἱδρύω (van ἵζω), *fut.* ύσω, ook ἱδρύνω, ik stel, zet, rigt op, bevestig; *med.* ἱδρύομαι en ἱδρύνομαι, gelegen zijn, zitten.

Ἵδρυμα, τὸ, het gegrondveste, de steun; een zetel; tempel.

Ἵδρυσις, ἡ, de grondvesting, oprigting.

Ἀμφιδρύω, Ἐνιδρύω, en Καθιδρύω, bijna even als ἱδρύω. — V. d. Ἀμφίδρυμα, τὸ, een standbeeld.

Ἕω, het stamwoord van ἕννυμι, *fut.* ἕσω, en ἕσσω, *aor.* 1. ἕσσα, 1) *act.* ik kleed aan, bekleed (eenen anderen), Hom. Od. Ε, 337; 2) *med.* ik kleed aan, bekleed (mij zelven), ik trek (een kleed) aan, Od. Ε, 229 *sq.* Zie over het verschil van *act.* en *med.* vooral Od. Κ, 542 en 543; 3) *pass.* gekleed worden, bekleed zijn, in *perf.* εἷμαι, Od. Τ, 72; v. w. 't *part.* εἱμένος, Od. Ο, 331. Men vindt ook eene andere *forma* εἰνύω, van waar καταείνυον, Il. Ψ, 135.

Ἑανὸς, οῦ, ὁ, een kleed, gewaad, sluijer, Il. Φ, 507; 2) komt ook als *adject.* voor, in de beteekenis, zoo het schijnt, van fijn, ligt, dun; b. v. πέπλος ἑανὸς, Il. Ε, 734. ἑανὸν, κασσίτερον, Σ, 613, glinsterend of dun tin.

Εἷμα, ατος, τὸ, een kleed, gewaad. V. d. Zameng. Ἀνείμων, ονος, ὁ, ἡ, ongekleed, naakt; Δυςείμων en Κακοείμων, ὁ, ἡ, slecht gekleed; Εὐείμων, ὁ, ἡ, fraai gekleed; Λαμπρείμων, ὁ, ἡ, prachtig gekleed, enz.

Ἐσθὴς, ῆτος, ἡ, ook (Il. Ω, 94) ἔσθος, εος, τὸ, een kleed. V. d.

Ἐσθέω, in *med.* en *pass.* ἐσθέομαι, ik kleed mij, of ben bekleed; v. d. 't *part. pass.* ἠσθημένος of ἐσθημένος, bekleed; *aor.* 1. ἠσθήμην. — Ἔσθησις, εως, ἡ, en Ἔσθημα, τὸ, de kleeding, een kleed, bekleedsel.

Ἱμάτιον, τὸ (voor εἱμάτιον van εἷμα), *Att.* θοιμάτιον, τὸ, een kleed, kleedingstuk, bekleedsel. *Dimin.* ἱματίδιον, en ἱματιδάριον, *Att.* θοιματίδιον, τό. V. d.

Ἱματίζω, ik bekleed. Ἱματισμὸς, ὁ, de kleeding, kleedij; garderobe.

Ἀμφιέννυμι en ἀμφιεννύω, *fut.* ἀμφιέσω, ik kleed aan, *act.* een ander; *med.* mij zelven, ik trek (een kleed) aan; *me-*

taph. omkleed, omgeven zijn, τὶ, met iets. — Andere form Ἀμφίεμαι. — Ἀμφίεσμα, τὸ, een kleed, de kleeding. V. d.

Μεταμφιέννυμι, *act.* ik verkleed (een' anderen); *med.* (mij zelven); ik trek een ander kleed aan.

Ἐπιέννυμι, ἐφέννυμι, 't zelfde; *metaph.* ἀναιδείην ἐπιειμένος, onbeschaamd, Il. A, 149.

Ἐφεστρὶς, ἴδος, ἡ, een overkleed.

Καταέννυμι, ύω, bekleeden, bedekken; ὄρος καταειμένον ὕλῃ, een berg met bosschen overdekt, Od. N, 351.

Περιέννυμι, ύω, omkleeden, τινὰ τὶ, iemand met iets, Il. Σ, 451.

Ἕω, stamwoord van ἱέω, Ἵημι, *fut.* ἥσω, *perf.* εἷκα, in *pass.* εἷμαι, *aor.* 1. ἧκα en ἕηκα, 1) *act.* ik zet in beweging, v. d. ik laat, ik laat los, ik laat vallen; ik zend, ik zend weg, ik werp; 2) *med.* Ἵεμαι, *fut.* ἥσομαι, ik ben geneigd, ik streef, ik verlang, τινὸς, naar iets.

Ἑσμὸς, ὁ, het uitgelatene; een bijenzwerm; een zwerm of menigte in 't alg. Ook Σμῆνος, εος, τό.

Ἕστωρ, ορος, ὁ, eene paal, haak enz. om iets vast te houden, eig. het ingestokene. Hom. Il. Ω, 272.

Ἧμα, τὸ, het geworpene, eene pijl. V. d. Ἥμων, ονος, ὁ, ἡ, die pijlen schiet, een bedreven boogschutter.

Ἰάλλω, *fut.* ἰαλῶ, *aor.* 1. ἴηλα, ik werp, schiet af, ik slinger; op iemand werpen, hem treffen, τινά; τῷ ἔργῳ τὰς χεῖρας, de handen aan 't werk slaan, eene zaak aangrijpen, aanvangen.

Ἐπιάλλω, en ἐφιάλλω, inwerpen, inzenden.

Προϊάλλω, uitwerpen, uitzenden.

Ἐφιάλτης, ου, ὁ, de nachtmerrie.

Ἰάπτω, *fut.* ψω, ik werp, ik smijt; 2) ik tref; beleedig. Zameng. Κατιάπτω, beleedigen. Προϊάπτω, ver weg zenden, afzenden. V. d.

Ἴαμβος, ου, ὁ, *jambus,* zekere vers- of voetmaat, bestaande uit ééne korte en ééne lange lettergreep, bijzonder geschikt tot hekeldichten; 2) een jambisch gedicht; een hekeldicht.

Ἵμερος, het streven of het verlangen, de begeerte, een wensch; de liefde, verliefdheid.

Ἱμείρω en ἱμείρομαι, ik streef, verlang, haak, τινὸς, naar iets.

Ἱμερτὸς, ἡ, ὸν, en ἱμερόεις, εσσα, εν, wenschelijk; liefelijk.

Ἰὸς, οῦ, ὁ, het geworpene, geschut, eene pijl; vergif; roest. V. d. Ἰόεις, εσσα, εν, en Ἰώδης, ὁ, ἡ, roestig. Ἰόω, en Κατιόω, roestig maken; *med.* roestig worden.

Ἰότης, ητος, ἡ, het streven, een wensch; de wil, het raadsbesluit.

Zamenstellingen van Ἵημι:

Ἀνίημι, *fut.* ἀνήσω, ook ἀνέσω (van ἀνέω), opzenden; naar boven doen komen; opwekken; 2) loslaten; nalaten; ver-

oorloven; overlaten; verlaten; overslaan; *med.* zich losmaken van iets, zich losbandig gedragen; *part.* ἀνειμένος, losgelaten, gemakkelijk, losbandig, teugelloos. V. d.

Ἀνειμένως, *adv.* los, nalatig; zorgeloos; teugelloos.

Ἄνεσις, εως, ἡ, het nalaten; ont- of uitspanning; rust, verkwikking; uitgelatenheid.

Ἄνετος, ὁ, ἡ, losgelaten, ontspannen; uitgelaten, onbeteugeld; vrijgelaten.

Ἀνέδην, *adv.* uitgelaten, teugelloos; onverhinderd, toomeloos, schromelijk.

Ἀφίημι, ik zend af, zend weg; ik laat los; ik laat vrij; ik laat toe; *med.* ik laat varen, veronachtzaam, τινὸς, iets.

Ἄφεσις, ἡ, het af- of wegzenden; het loslaten, vrijlaten; het uitlaten der bijen.

Ἄφετος, ὁ, losgelaten, weggezonden, vrij; verlaten, overgeslagen.

Διαφίημι, ik laat uit een gaan, dank af, b. v. een leger.

Ἐπαφίημι, ik werp iets op iemand, τὶ τινὶ; tegen iemand loslaten; daarheen, daarop werpen.

Διίημι, ik zend, laat door of voorbij; ik ontsla; ik laat week worden, ik smelt.

Εἰςίημι, ik zend in, laat binnen.

Ἐνίημι, ik zend of werp in; ik breng in, breng bij.

Ἐνεσία, ἡ, ingeving, raad.

Ἐνετὸς, ἡ, ὸν, ingestoken, ingeschoven. Ἐνετὴ, ἡ, eene gesp, haak, die in het kleed gestoken wordt.

Ἐξίημι, ik zend, laat uit, naar buiten; ik laat varen; ik breng voort; *neutr.* uitgaan, uitloopen.

Ἔξεσις, ἡ, en ἐξεσία, ἡ, de uitzending; het wegzenden, b. v. van een gezantschap, van eene echtgenoote (*repudium*).

Διεξίημι, ik zend of laat ergens door heen, uit, of weg.

Παρεξίημι, ik laat voorbij gaan.

Ἐφίημι, ik zend, laat, werp in, op, tot, of tegen iets; ik zet aan, hits aan; ik laat toe, laat na; overgeven, b. v. eene zaak aan 't geregt; appelleren (*provocare*); *med.* ik streef, verlang, τινὸς, naar iets.

Ἔφεσις, ἡ, het verlangen, streven, de lust; verlof; het appelleren bij het geregt, *provocatio*.

Ἐφέτης, ου, ὁ, *pl.* ἐφέται, οἱ, de *Epheten*, zekere vergadering van regters te Athene.

Ἐφετμὴ, ἡ, en ἐφημοσύνη, ἡ, het opgedragene, een bevel, last, voorschrift.

Καθίημι, ik laat af, neder, naar beneden; ik zend af, stel aan tegen (iemand) b. v. λόχον, eene hinderlaag; πεῖραν καθιέναι, de proef nemen, pijlen (*metaph.* van het neerlaten des dieploods).

Κάθετος, ὁ, ἡ, neergelaten; ἡ κάθετος, verst. γραμμὴ, eene loodregte lijn.

Καθετὴρ, ῆρος, ὁ, een ligchaam dat neergelaten of ingestoken wordt; een proefijzer der wondartsen.

Μεθίημι, ik laat los; ik ontsla; ik laat na, ik veronachtzaam; ik leg af, b. v. χόλον, mijne gramschap; ik laat over.

Μεθήμων, ὁ, ἡ, nalatig. Μεθημοσύνη, ἡ, nalatigheid.

Παρίημι, ik laat voorbij, sla over, verwaarloos; 2) ik laat

los, ontspan; 3) ik laat toe, sta toe; ik laat binnen. *Partic.* παρειμένος, η, ον, los, verslapt; nalatig.

Πάρεσις, ἡ, verslapping, verzwakking.

Προΐημι, ik zend of laat voor, vooruit, voorwaarts; 2) ik laat varen, laat los; 3) *med.* van zich af zenden, weggeven; v. d. wegwerpen, verkwisten, verachten, veronachtzamen; overlaten, toevertrouwen.

Προετικὸς, ἡ, ὸν, verkwistend.

Προσίημι, ik zend of werp toe, ik laat toe; 2) ik sta toe, ik bega, b. v. een misslag; 3) *med.* ik laat toe of tot mij, ik neem aan, billijk; προσίεταί με τοῦτο, dat bevalt mij.

Συνίημι, ik breng te zamen, ik bits tegen elkanderen aan; 2) door het verstand in de gedachte te zamenbrengen; v. d. verstaan, inzien, bemerken; merken; 3) overeenkomen omtrent iets, een verdrag aangaan.

Σύνεσις, ἡ, de zamenloop; verstand, begrip. Zameng. Ἀσυνεσία, ἡ, onverstand, domheid.

Συνετὸς, ἡ, ὸν, begrijpelijk; vatbaar, verstandig. Zameng. Ἀσύνετος, ὁ, ἡ, onverstandig. Δυςξύνετος, ὁ, ἡ, moeijelijk om te verstaan, duister. Κακοσύνετος, ὁ, ἡ, listig, slim.

Συνημοσύνη, ἡ, overeenkomst, toezegging.

Ὑφίημι, ik leg, werp, zet, of doe onder iets; ik laat neer, b. v. de zeilen; ik laat na, laat varen; laat geschieden. *Part.* ὑφειμένος, η, ον, neergelaten, zacht, b. v. φωνή; 2) bevel of verlof tot iets hebbende. V. d. het *Adv.* ὑφειμένως, nalatig, gelaten, zonder drift.

Ὕφεσις, ἡ, nalatigheid; onderwerping.

Z.

Ζα, eene voor aangevoegde *particula*, uit het Aeolisch dialect voor διὰ, het Latijnsche *vel*, welke de beteekenis versterkt; b. v. ζάπλουτος, ὁ, ἡ, zeer rijk; ζάθεος, ὁ, ἡ, zeer goddelijk; ζαής (van ἄω), hevig waaijend.

Ζαφελὴς en ζάφελος, komt zelden voor; van daar bij HOMERUS, Ἐπιζάφελος, ὁ, ἡ, heet, heftig, hevig; ἐπιζαφελῶς, *adv.* heviglijk.

Ζάω (*contr.* ζῶ, ζῇς, ζῇ), *fut.* ζήσομαι, *imperf.* ἔζων, ook ἔζην van ζῆμι, waarvan ook de *imper.* ζῆ, ζῆθι, *Infin.* ζῆν, ik adem, ik leef. *Poët.* ζώω.

Ζωὸς, ἡ, ὸν, ook *poët.* ζοὸς, *contr.* ζὼς, levend, levendig. — *Foem.* ζωὴ, ἡ, het leven. — *Neutr.* ζῶον, τὸ, het levende, een dier.

Ζώδιον, ου, τὸ, *dimin.* van ζῶον, een diertje; 2) eene beeldtenis, een beeld; bijz. een sterrenbeeld. V. d. ζωδιακὸς, ὁ, verst. κύκλος, de dierenkring, de zodiak.

Ζωηρὸς, ἀ, ὸν, levendig.

Ζωϊκὸς, ἡ, ὸν, dierlijk; tot het leven behoorende.
Ζωτικὸς, ἡ, ὸν, tot leven behoorende; levengevend; vol van leven, levendig.
Ζωγρέω (van ἀγρέω, van ἄγρα, ἡ, de vangst), ik vang levendig, ik neem gevangen. Ζωγρεία, en ζωγρία, ἡ, het vangen, de gevangenneming. Ζωάγριον, τὸ, een prijs of belooning voor het levensbehoud.
Ζωοποιέω (van ποιέω), ik maak levendig, ik breng voort; ik beziel.
Ἀναζάω, ik herleef.
Ἀποζάω, ik leef van (iets); ik trek schraal, of naauwelijks toereikend levensonderhoud van iets.
Διαζάω, ik leef door, ik leef lang, breng het leven door.
Ἐπιζάω, ik overleef.
Συζάω, ik leef mede, te zamen.

Ζε, achteraan gevoegd, geeft de beweging naar eene plaats te kennen, als Ἀθήναζε, naar Athene; θυράζε, naar de deur.

Ζέα, ἡ, en ζειὰ, ἡ, spelt, zekere graansoort.

Ζειρὰ, ἡ, een wijd overkleed, dat tot op de voeten nederhangt.

Ζευγνύω, gebruikelijker ζεύγνυμι, *fut.* ζεύξω, *aor.* 1. *pass.* ἐζύγην, (als van de oudere formen ζύγω, en ζεύγω), verwantschapt met het Latijnsche *jungo*, ik verbind, vereenig; ik span aan, span te zamen aan het juk.

Ζεύγμα, ατος, τὸ, de verbinding, eene voeg of naad; 2) zooveel als ζυγὸν.
Ζευκτὸς, ἡ, ὸν, aan een juk gespannen, gepaard, verbonden.
Ζεῦγος, εος, τὸ, het juk; een tweespan van jukdieren; een wagen of rijtuig door een tweespan voortgetrokken; een paar, een paar door den echt verbonden.
Ζευγίτης, ὁ, aan het juk gehecht; gepaard (in den echt of in de slagordening); 2) een burger der tweede klasse te Athene, naar de verdeeling van Solon, waarvan een paar twee vijfde gedeelten van het vermogen der eerste klasse had.
Ζεύγλη, ἡ, een gedeelte van het juk; het juk.
Ζευγηλατέω (van ἐλαύνω), ik drijf een tweespan voor; ik ploeg.
Ζυγὸς, ὁ, en ζυγὸν, τὸ, *pl.* ζυγὰ, τὰ, 't Latijnsche *jugum*, het juk; alles wat verbindt, een band, dwarshout, roeijersbank; eene rij of reeks in de slagordening; balans, weegschaal. *Dimin.* Ζυγίον, τό.
Ζυγόω, ik breng onder het juk, ik verbind. V. d. ζύγωμα en ζύγωθρον, een middel of werktuig om te verbinden, een grendel.
Ζυγέω, onder het juk zijn of staan, op rij geschaard staan.
Ζύγιος, ία, ιον, tot het juk behoorende of geschikt.

Ζύγαστρος, ὁ, en ζύγαστρον, τὸ, eene uit planken zamengevoegde kist of kast.
Ἄζυξ, υγος, ὁ, ἡ, niet aan het juk gepaard, ongehuwd.
Ἀναζευγνύω, en υμι, weer aanspannen; v. d. terugkeeren, opbreken (met eene legermagt).
Ἀναζυγὴ, ἡ, het opbreken, de afmarsch.
Ἀναζυγόω, afspannen, het juk afnemen, v. d. een opstand verwekken; 2) ontgrendelen, openen.
Διαζεύγνυμι, ik voeg of span aan of bij, ik voeg toe.
Καταζεύγνυμι, ik span aan; ik span af, ik sla mij neder (met eene legermagt), zich legeren. V. d. Κατάζευξις, ἡ, het plaatsen eener legermagt.
Παραζεύγνυμι, ik voeg of span bij. Παράζυξ, υγος, ὁ, ἡ, nevengespannen, overtollig.
Συζεύγνυμι, ik span te zamen, ik verbind, vereenig. V. d. Σύζευξις en συζυγία, ἡ, eene vereeniging, verbindtenis.
Ὑποζεύγνυμι, onder het juk brengen, onderwerpen; aanvoegen, aanknoopen. Ὑποζύγιος, ὁ, ἡ, onder het juk gaande.

Ζεὺς, *Gen.* Διὸς, *Dat.* Διῒ, *Acc.* Δία (van een ouden *Nomin.* Δὶς), *Voc.* Ζεῦ; ook Ζὴν, Ζηνὸς, Ζηνὶ, Ζῆνα, *Dor.* Ζὰν, ανὸς, enz., de opperste der goden van de Grieken, bij de Romeinen *Jupiter* genoemd.

Διόθεν, *adv.* van Jupiter oorspronkelijk.
Δῖος, α, ον, *contr.* voor δίϊος, goddelijk; groot, voortreffelijk.
Ἔνδιος, ία, ιον, op den hellen dag, op den middag; τὸ ἔνδιον, het verblijven onder den blooten hemel, *sub dio.*— Ἐνδιάω en ἐνδιάζω, zich onder den blooten hemel ophouden.
Εὔδιος, ὁ, ἡ, helder, klaar, (van het weder of van den hemel). *Compar.* εὐδιαίτερος en εὐδιέστερος.
Εὐδία, ἡ, goed, helder, stil, warm weder; de stilte van de zee of van den wind.
Εὐδιάω en εὐδιάζω, helder, rustig, stil zijn.

Ζέφυρος, ὁ, de Zephyr, de avond- of de westewind.

Ζέω, *fut.* ζέσω, zieden, koken; opborrelen. Andere form ζέννυμι. Zameng. Ἀναζέω, opkoken, opbruischen. Ὑπερζέω, overkoken; hevig koken.

Ζέμα, τὸ, het gezodene, gekookte; een afkooksel.
Ζέσις, ἡ, het zieden, de koking, de opbruisching.
Ζεστὸς, ἡ, ὸν, gezoden, gekookt, kokend heet.
Ζῆλος, ὁ (als het ware ζέελος), hitte, ijver; eene brandende begeerte; ijverzucht, nijd, naijver; navolging; het verlangen.
Ζήλη, ἡ, eene mededingster.
Ζηλήμων, ονος, ὁ, ἡ, ijverzuchtig, nijdig.
Ζηλότυπος, ὁ, ἡ (van τύπτω), ijverzuchtig, jaloersch; nijdig, naijverend. Ζηλοτυπέω, naijverig zijn, benijden. — Ζηλοτυπία, ἡ, jaloerschheid, nijd, ijverzucht, naijver.
Ζηλόω, ik ijver; ik benijd; ik streef naar iets; ik ijver na, volg na; ik bewonder.
Ζήλωσις, ἡ, het ijveren; naijver, bewondering.

Ζηλωτὴς, οῦ, ὁ, een ijveraar, navolger, volgeling.
Ζηλωτὸς, ἡ, ὸν, benijd, bewonderd, nagevolgd; 2) navolgenswaardig.
Ἄζηλος, ὁ, ἡ, zonder ijverzucht; 2) *pass.* niet benijd.
Δύςζηλος, ὁ, ἡ, zeer ijverzuchtig; nijdig.

Ζύμη, ἡ (van eene andere *forma* ζύω voor ζέω), gist, zuurdeeg.
Ζυμόω, doen gisten; zuur maken. Ζύμωσις, ἡ, het gisten, het zuren.
Ζυμίτης, ὁ, b. v. ἄρτος, een gezuurd brood.
Ἄζυμος, ὁ, ἡ, ongezuurd.
Ζῶμος, ου, ὁ (van ζόω, voor ζέω), eig. het afgekookte, v. d. saus, sop, vleeschnat of bouillon; 2) *metaph.* een bloedbad.
Ζώμευμα, τό, hetzelfde.
Αἰζηὸς, en αἰζήϊος, ὁ (mogelijk voor ἀζαὸς, of ἀζέος, met de ἀ, *intens.*), opbruischend, vol van jeugdige kracht, vlug, wakker, sterk.

Ζημία, ἡ, schade, nadeel; geldboete; straf.

Ζημιόω, ik benadeel; ik bestraf. Ζημίωμα, τὸ, schade, boete, bestraffing.
Ζημιώδης, ὁ, ἡ, schadelijk.
Ἀζήμιος, ὁ, ἡ, onbeschadigd, onbestraft.
Ἐπιζήμιος, ὁ, ἡ, schadelijk; bestraft.

Ζητέω, *fut.* ήσω, ook *poët.* ζητεύω, ik zoek, spoor op; ik verlang, streef naar iets; ik onderzoek.

Ζήτημα, ατος, τὸ, en ζήτησις, εως, ἡ, eene vraag; het onderzoek; eene prijsvraag.
Ἀναζητέω, ik zoek op, onderzoek. Ἐκζητέω, 't zelfde.
Ἐπιζητέω, ik zoek, verlang, mis.
Συζητέω, te gelijk, te zamen zoeken of onderzoeken. Συζήτησις, ἡ, gemeenschappelijk onderzoek. Συζητητὴς, οῦ, ὁ, een medeonderzoeker; disputant.

Ζιγγίβερις, έως, ἡ, zekere plant aldus genoemd.

Ζιζάνιον, τὸ, *zizanium*, onkruid.

Ζόφος, ὁ, de duisternis; de avond of het westen. Ζόφεος, έα, εον; ζοφερὸς, ὰ, ὸν; ζοφόεις, εσσα, εν; en ζοφώδης, ὁ, ἡ, donker, duister. Ζοφόω, verduisteren.

Ζυθὸς, ὁ, gerstendrank, bier.

Ζωννύω, ζώννυμι, ook ζωννύσκω, *fut.* ζώσω, van het oude ζόω, ik omgord, trek aan; *med.* ik gord mij aan, rust mij uit.

Ζῶμα, een onderkleed tot op den gordel; een wambuis. Ook een gordel, bij SOPHOCL. Elect. vs. 452.
Ζώνη, ἡ, een gordel; alles wat men omgordt; een rand of een boord; dat gedeelte des ligchaams, waar de gordel is; de kleeding, wapenrusting.
Ζωστὴρ, ῆρος, ὁ, een gordel; een band.
Ἄζωστος, ὁ, ἡ, ongegord, ontgord.

Ἀναζώννυμι, ik gord op of aan.
Ἀποζώννυμι, ik gord af, los; aan iemand de wapenrusting uittrekken, hem afdanken.
Βαθύζωνος, ὁ, ἡ, wijd omgord, schoon of prachtig gekleed.
Διαζώννυμι, ik gord om; *med.* ik gord mij aan, rust mij uit.
Διάζωμα en διάζωσμα, τὸ, dat gedeelte des ligchaams, waar men zich omgordt; een gordel, een band.
Εὔζωνος, ὁ, ἡ, wel omgord, wel aangegord tot den strijd, den arbeid, den loop; v. d. vaardig, flink, gezwind; 2) bijz. van de vrouwen; fraai gekleed.
Παραζώννυμι, aangorden.
Περιζώννυμι, omgorden.
Ὑποζώννυμι, van onderen aangorden of aanbinden; omgorden.

Ζωρὸς, οῦ, ὁ, ἡ (waarschijnlijk van ζέω, ζόω), onvermengd, rein, louter, bijz. van den wijn, die niet met water vermengd is; v. d. ζωρότερον πίνειν, louter wijn drinken, zuipen. Εὔζωρος, ὁ, ἡ, 't zelfde.

H.

Ἢ, en *poët.* ἠὲ, afscheidende *particula*, of; bij herhaling ἢ — ἢ, *utrum — an*, *ne — an*, *sive — sive*, of — of, hetzij — hetzij; 2) na den *Comparat.* dan, *quam.* Van daar zamengesteld ἠδὲ, *poët.* voor καὶ, en; bij herhaling ἠμὲν — ἠδὲ, zoowel — als, niet alleen — maar ook. Voorts ἤτε, ἤκεν, ἤπερ, ἤτοι, ἤγουν, even als ἢ, of; ἤτοι, *poët.* bij den aanvang der rede, evenwel, doch, Ἤδη, reeds, alreeds.

Ἦ, vraagwoordje, *an? num?* V. d. ἦ γὰρ, niet waar? is het niet zoo? 2) buiten de vragende beteekenis, voorwaar, waarachtig, zonder twijfel. Zameng. ἦπου, voorzeker; ἦ μὴν, 't zelfde, bijzonder bij 't afleggen van eenen eed.

Ἥβη, ἡ, manbaarheid, manbare leeftijd, ongeveer van het veertiende jaar af; de mannelijke jaren van twintig tot vijftig jaar; 2) de godin der jeugd, Hebe.
Ἡβηδὸν, naar jeugdigen aard; in mannelijken leeftijd.
Ἡβάω, en ἡβάσκω, *fut.* άσω, ook *poët.* ἡβώω, manbaar worden of zijn; in de kracht der jeugd zijn. V. d. Ἡβητὴς, οῦ, ὁ, een manbaar jongeling; en Ἡβητικὸς, ἡ, ὸν, jeugdig, manbaar.

Zamenstellingen:

Ἄνηβος, ὁ, ἡ, (met de ἀ *priv*) nog niet manbaar.
Ἀνηβάω (van ἀνὰ en ἡβάω), op nieuw jong worden.

Ἄφηβος, en Ἔξηβος, ὁ, ἡ, die den mannelijken leeftijd reeds te boven of voorbij is.

Ἔφηβος, ὁ, ἡ, die den manbaren leeftijd ingetreden is, een jongman, jongeling; eene jonge dochter; (te Athene van dertien, en voor de andere sekse van veertien jaar). V. d. Ἐφηβάω, tot een jongeling opwassen; en Ἐφηβεύω, een jongeling zijn. Zameng. Συνέφηβος, ὁ, een tijdgenoot der jeugd.

Παρηβάω, den bloei zijner jaren voorbij zijn, oud worden.

Πρόςηβος, ὁ, ἡ, die nabij de mannelijke of jongelingsjaren is.

Πρωθήβης, en πρώθηβος, ὁ, ἡ, die pas een jongeling wordt.

Voorts daarvan afgeleid:

Ἁβρὸς, ὰ, ὸν, jeugdig, teeder, zacht; fraai, bevallig; weekelijk, verwijfd. Ἁβρῶς, *adv.* zachtkens.

Ἁβρότης, ητος, ἡ, zachtheid, verwijfdheid, ook ἁβροσύνη, ἡ.

Ἅβρα, ἡ, eene jonge maagd, kamenier.

Ἁβρύνω, *fut.* νῶ, ik maak zacht of week, weekelijk; *med.* ik ben verwijfd of weekelijk, weelderig, trotsch; ik versier, schik mij op; ik zwelg. V. d. Ἁβρυντὴς, ὁ, een weekeling, een verwijfd mensch.

Ἤθω, ἠθέω, *fut.* ἠθήσω, ik zift. Ἠθμὸς, en ἡθμὸς, ὁ, eene zeef, een doorslag.

Ἤϊθεος, ὁ, ἡ, een jong ongehuwd persoon, een jongman, eene jongedochter.

Ἠϊὼν, όνος, ὁ, de oever, het strand. Ἠϊόεις, εντος, ὁ, *poët.* met hooge oevers bezet. Ἠιόνιος, ὁ, ἡ, tot den oever behoorende.

Ἠλακάτη, ἡ, een riet, riethalm; 2) eene spil, pijl, uit riet gemaakt; 3) een spinrok, spinwiel; de daaraf gesponnen draden; 4) het bovenste gedeelte der mast van een schip. V. d.

Χρυσηλάκατος, ὁ, ἡ, van een gouden spinwiel, of van gouden pijlen voorzien; bij Homerus, Il. Υ, 70.

Ἡλικία, ἡ, de ligchaamsgrootte; de leeftijd, de ouderdom, bijzonder de mannelijke leeftijd van twintig tot vijftig jaren.

Ἧλιξ, ικος, ὁ, ἡ, en ἡλικιώτης, ὁ, ἡ, een tijdgenoot, kameraad, speelmakker; ἡλικιῶτις, ιδος, ἡ, eene speelgenoote.

Ἀφῆλιξ, ongebruikt, doch v. d. Πανάφηλιξ, ὁ, van alle zijne speelgenooten verwijderd, bij Homerus, Il. Χ, 490.

Ἐνήλικος, ὁ, ἡ, manbaar, volwassen.

Ὅμηλιξ, ὁ, ἡ, een tijdgenoot. Ὁμηλικία, ἡ, tijdgenootschap.

Παρῆλιξ, ὁ, ἡ, die den leeftijd voorbij is, verouderd.

Ἡλίκος, ίκη, ίκον, hoe groot, zoo groot als. V. d. bij eene

vraag, Πηλίκος, ίκη, ίκον, hoe groot? Τηλίκος, ίκη, ίκον, zoo groot.

Ἧλος, ὁ, een nagel, spijker; 2) een likdoren.

Ἡλόω, Καθηλόω, Προσηλόω, vastnagelen, aanspijkeren.
Ἀργυρόηλος, ὁ, ἡ, met zilveren nagelen voorzien.

Ἡμέρα, ἡ, de dag; het daglicht; v. d. *καθ' ἡμέραν*, dagelijks; *μεθ' ἡμέραν*, bij dag; *ἅμ' ἡμέρᾳ*, met het aanbreken van den dag. — Σήμερον, *Att.* τήμερον, *adv.* heden; τὸ σήμερον, de huidige dag, het tegenwoordige.

Ἦμαρ, ατος, *poët.* voor ἡμέρα, de dag; 2) als *adv.* bij dag. V. d. Αὐτῆμαρ, op denzelfden dag. Ἐννῆμαρ, negen, en Ἑξῆμαρ, zes dagen lang. Πανῆμαρ, den geheelen dag. Ποσσῆμαρ, hoe veel dagen lang.
Ἡμερεύω, *fut.* εύσω, en διημερεύω, den dag doorbrengen. Συνημερεύω en Συνδιημερεύω, den dag te zamen met iemand doorbrengen; met iemand verkeeren.
Ἡμερήσιος, ὁ, ἡ, ook ία, ιον, voor eenen dag, voor elken dag bestemd; eenen dag lang durend; τὸ ἡμερήσιον, verst. μίσθωμα, dagloon.
Ἡμέριος, ὁ, ἡ, en ἡμερινὸς, ἡ, ὸν, daagsch, wat bij dag geschiedt; dagelijksch.

Zamenstellingen:

Αὐθήμερος, ὁ, ἡ, van denzelfden dag; *adv.* αὐθημερόν.
Δεχήμερος, ὁ, ἡ, tien dagen lang durende.
Ἑτερήμερος, ὁ, ἡ, om den anderen dag plaats hebbende.
Εὐήμερος, ὁ, ἡ, die eenen goeden dag heeft, gelukkig, voorspoedig. V. d. Εὐημερία, ἡ, een goede, gelukkige dag, voorspoed. Εὐημερέω, goede dagen hebben, gelukkig zijn.
Ἐφήμερος, en ἐφημέριος, ὁ, ἡ, daagsch, dagelijksch, eenen dag lang. Ἐφημερὶς, ίδος, ἡ, een dagboek.
Μεσημβρία, ἡ, voor μεσημερία, de middag. Μεσημβρινὸς, ἡ, ὸν, op den middag plaats hebbende.
Πανημέριος, ὁ, ἡ, den ganschen dag door durende.
Ὑπερήμερος, ὁ, ἡ, verschenen, als de bepaalde termijndag voorbij is. Ὑπερημερία, ἡ, de verschenen of verloopen tijd na gemelden dag.

Van achteren zamengesteld:

Ἡμεροδρόμος, ὁ, een dagbode, daglooper. Verg. Nepos, I. 4. Ἡμεροδρομέω, daglooper zijn.
Ἡμεροσκόπος, ὁ, eene dagwacht, van σκέπω.

Ἥμερος, ὁ, ἡ, tam, getemd; zacht, teeder.

Ἡμερὶς, ίδος, ἡ (met de vrouwelijke uitgang voor ἥμερος), verst. ἄμπελος, een tamme wijnstok, bij Hom. Od. E, 69. — Ἡμερίδης, ὁ, zacht, mollig.
Ἡμερότης, ητος, ἡ, zachtheid, beschaafdheid.
Ἡμερόω, *fut.* ώσω, ik tem; 2) ik maak (den akker) beploegbaar, bekwaam tot het bebouwen; 3) ik veredel, verbeter. V. d. Ἡμέρωσις, ἡ, het temmen; de beschaving, veredeling.
Ἀνήμερος, ὁ, ἡ, ongetemd, wild, ontembaar.
Εὐήμερος, ὁ, ἡ, als ἥμερος, zacht, teeder.

Ἥμισυς, εια, υ, *Genit.* εος, είας, εος, half, op de helft; τὸ ἥμισυ, verst. μέρος, en ἡ ἡμίσεια, verst. μοῖρα, de helft; ὑπὲρ ἥμισυ, over de helft. In zamenstelling wordt het ἡμι, als: ἡμιθνής, half dood; ἡμιτελής, half voleind; ἡμίτομος, half gespleten; ἡμιόλος, anderhalf.

Ἦμος, *adv.* als, wanneer. Hieraan beantwoordt meestal het daaropvolgende τῆμος, toen. Van daar, πῆμος, wanneer?

Ἠμύω, *fut.* ύσω, ik knik (met het hoofd); ik buk, buig mij; ik dreig te vallen, in te storten (van gebouwen); vallen, instorten.

Ἠνὶ, *adv.* en, ecce, zie, ziedaar.

Ἡνία, ἡ, de teugel aan den toom; de leisen der koetspaarden. *Dimin.* ἡνίον, τὸ, *poët.* 't zelfde. Ἡνιάζω, beteugelen, in den toom houden.

Ἀφηνιάζω, den teugel afwerpen, ongehoorzaam zijn, rebelleren.
Δυσήνιος, ὁ, ἡ, moeijelijk in den toom te houden, wederspannig. Daarentegen
Εὐήνιος, ὁ, ἡ, betoombaar, leidzaam.
Ἐξήνιος, ὁ, ἡ, toomeloos, teugelloos.
Πειθήνιος, ὁ, ἡ, naar den toom luisterend, gehoorzaam.

Van daar ook:

Ἡνίοχος, ὁ, ἡ, die den teugel, den toom houdt, een koetsier, voerman. Ἡνιοχέω, en Ἡνιοχεύω, de paarden mennen, koetsier zijn.

Ἡνίκα, *adv.* als, wanneer. Hierop slaat het meestal daaropvolgende τηνίκα, en τηνικαῦτα, toen, toen ter tijd. Πηνίκα, wanneer? Ὁπηνίκα, als, wanneer, zoodra als; 2) weldra.

Ἧπαρ, ατος, τὸ, de lever. *Dimin.* ἡπάτιον, τό.

Ἠπεροπεύω, ik misleid, ik bedrieg. De laatste lettergreep komt mogelijk van ὄψ, de afleiding der eerste is onzeker. Ἐξηπεροπεύω, 't zelfde. — Ἠπεροπεύς, en ἠπεροπευτής, ὁ, een bedrieger.

Ἤπιος, ία, ιον, zacht; zachtzinnig, meedoogend. *Adv.* ἠπίως.

Ἠπιάω en κατηπιάω, *fut.* άσω, en ήσω, verzachten, verzoeten, verheelen. V. d. Ἠπίαμα, de verzachting, een pijnstillend middel.
Ἠπεδανὸς, ἡ, ὸν, zwak, zwakkelijk, gebrekkelijk; bij Hom. Od. Θ, 311. Il. Θ, 104.

Ἥρα, of Ἥρη, ἡ, de Latijnsche Juno, gemalin van Jupiter. V. d. Ἡραῖος, α, ον, wat tot Juno behoort; b. v. τὰ Ἡραῖα, verst. ἱερὰ, het feest van Juno; τὸ Ἡραῖον, verst. ἱερὸν, de tempel van Juno.

Ἡρακλῆς, έους, ὁ, Hercules. *Vocat.* Ἡράκλεις, als *adv. hercle! mehercle!* zoo waarlijk. Ἡρακλέους λίθος, de magneet. — Τὸ Ἡράκλειον, de tempel; en τὰ Ἡράκλεια, het feest van Hercules.

Ἤρεμος, έμη, εμον, rustig, zacht, vreedzaam. Ἠρέμα, *adv.* stil. *Compar.* ἠρεμέστερος van het oude ἠρεμής.

Ἠρεμαῖος, α, ον, zoo veel als ἤρεμος. *Adv.* ἠρεμαίως.
Ἠρεμία, ἡ, de rust, gelatenheid.
Ἠρεμέω, *fut.* ήσω, ik ben rustig, gelaten; ik rust uit. V. d. Ἠρέμησις, ἡ, het uitrusten.
Ἠρεμίζω, ik stil, stel op rust.
Κατηρεμέω en κατηρεμίζω, op rust stellen, stillen, bevredigen.

Ἠρίον, τὸ, een graf, graftombe, grafheuvel, Hom. Il. Ψ, 126.

Ἥρως, ωος, ὁ, een heros of held, d. i. een afkomeling der Goden, of als een God vereerd mensch, een halve God. Ἡρωΐνη, en ἡρῴνη, ἡ, eene heldin, halve Godin.

Ἡρωικὸς, ἡ, ὸν, eenen held eigen, of gelijk, heldhaftig.
Ἡρῷος, en ἡρῷος, α, ον, 't zelfde; v. d. τὸ ἡρῷον, een gedenkteeken of tempel ter eere der helden.

Ἥσσων, *Att.* ἥττων, ονος, ὁ, ἡ, *Compar.* geringer, nederiger, zwakker; onderdoende voor iets, overwonnen door iets, met den *Genit.* b. v. ἥττων πόνου, onbestand tegen den arbeid; ἥττων ἡδονῆς, οἴνου, der wellust, der dronkenschap overgegeven, enz.; ἧττον, als een *adv.* minder; οὐχ ἧττον en οὐδὲν ἧττον, niets minder, des niet te min.

Ἧσσα, *Att.* ἧττα, ἡ, de nederlaag; de onderwerping.
Ἡσσάω en ἡττάω, ik maak geringer, ik overwin; gewoonlijker *pass.* ἡσσάομαι τινὸς of ὑπό τινος, ik word overwonnen, ik doe onder, ik bezwijk, voor iemand of iets. *Jon.* Ἑσσόομαι. V. d. Ἥττημα, τὸ, de nederlaag. Ἐξηττῶμαι, 't zelfde.
Ἀήττητος, ὁ, ἡ, onoverwonnen, onverwinnelijk.

Ἥσυχος, ἡσύχιος; ἡσυχαῖος, ὁ, ἡ, rustig, stil. *Compar.* ἡσυχαίτερος. *Superl.* ἡσυχαίτατος.

Ἥσυχα, ἡσυχῆ, en ἡσύχως, *adv.* in stilte, in rust.
Ἡσυχάζω, ik ben of houd mij stil, rustig; ik zwijg.

Ἡσυχία, ἡ, rust, ledigheid; stilte; eenzaamheid; ἡσυχίαν ἄγειν of ἔχειν, stil zijn; zich stil houden; καθ' ἡσυχίαν, in stilte.

"Ητορ, ορος, τὸ, het hart; moed; de ziel; het verstand; het leven. Δυςήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, kleinmoedig. Μεγαλήτωρ, ὁ, ἡ, grootmoedig.

"Ητριον, τὸ, de opgehaalde draad op het weefgetouw; het weefsel in 't algemeen.

Ἐπήτριμος, ὁ, ἡ, toegeweven; 2) digt op een gepakt, Hom. Il. Σ, 552.
Εὐήτριος, ὁ, ἡ, fraai geweven.

"Ητρον, τὸ, de onderbuik; 2) de buik of holte van een vat of pot.

"Ηφαιστος, ὁ, Vulkanus, de God des vuurs, zoon van Jupiter en Juno; 2) het vuur.

Ἡφαίστειος, α, ον, wat tot Vulkanus behoort; b. v. τὰ Ἡφαίστεια, verst. ἱερὰ, het feest-, en τὸ Ἡφαιστεῖον, verst. ἱερὸν, de tempel van Vulkanus.

"Ηχος, ὁ, en poët. ἠχὴ, ἡ, de klank, galm, geluid, geraas. Ἠχὼ, ἡ, de echo, de weerklank.

Ἠχήεις, εσσα, εν, en ἠχώδης, εος, ὁ, ἡ, klinkend, toongevend, weergalmend, ruischend.
Ἠχέω, Dor. ἀχέω, fut. ήσω, klinken, ruischen, weergalmen.
Ἀζηχὴς, έος, ὁ, ἡ, een hard, schel, dof geluid gevend, b. v. ὀρυμαγδὸς, Hom. Il. Ρ, 741; van het gebleer der schapen, Il. Δ, 435; 2) onverbiddelijk, onophoudelijk, Il. Ο, 25.
Ἀντηχέω, tegen galmen, weerklank geven.
Ἀπηχὴς, έος, ὁ, ἡ, wanluidend. Ἀπηχέω, wanklank geven. Ἀπήχημα, τὸ, en ἀπήχησις, ἡ, wanklank.
Διηχέω, doorklinken.
Δυςηχὴς, ὁ, ἡ, wanluidend.
Ἐπηχέω, en Ἀντεπηχέω, tegen in klinken, ruischen.
Εὐηχὴς, en εὐηχητὸς, ὁ, ἡ, welluidend.
Κατηχὴς, ὁ, ἡ, klinkend, galmend. Κατηχέω, tegen in klinkend; van rondom toegalmen, 2) v. d. onderrigten, leeren. Κατήχησις, εως, ἡ, de bedwelming door het geluid; 2) onderrigt, onderwijs.
Παρηχέω, in toon of klank navolgen, gelijken klank geven.
Περιηχέω, van rondom geluid geven.
Ὑπηχέω, weerklank geven.
Ὑψηχὴς, ὁ, ἡ, een hoog of schel geluid gevend. Hom. Il. Ε, 772.

Ἠὼς, ἡ. Zie "Αω.

Θ.

Θαιρὸς, ὁ, de hengel waarop de deur draait; Hom. Il. M, 459; 2) de as van eenen wagen, de zijstukken aan het onderstel van eenen wagen.

Θάλαμος, ὁ, een vertrek binnen 's huis; de slaapkamer; v. d. 2) het huwelijksbed, het huwelijk; 3) het vrouwenvertrek; 4) de verstokene schuil- of legerplaats der dieren; 5) het onderste of benedenste ruim van een schip, waar de benedenste roeibanken waren.

Θαλάμη, ἡ, een hol, eene schuilplaats, Hom. Od. E, 432.
Θαλαμία, ἡ, verst. ὀπὴ, het gat waardoor de roeiriem heen gaat.
Θαλάμιος, ὁ, en θαλαμίτης, ου, een roeijer van den ondersten rang, aan het voorste gedeelte van het schip.

Θάλασσα, *Att.* θάλαττα, ἡ, de zee. Θαλάσσιος, ὁ, ἡ, wat uit de zee komt; daartoe behoorende, daaraan gelegen.

Ἐπιθαλάσσιος, ὁ, ἡ, en ἐπιθαλασσίδιος, α, ον, zich op de zee bevindend, b. v. πόλεμος, een zeegevecht.
Παραθαλάσσιος, ὁ, ἡ, en παραθαλασσίδιος, α, ον, nabij de zee gelegen; τὸ παραθαλάσσιον, de zeekust.
Θαλασσοκρατέω, het gebied op zee hebben. Zie κρατέω.

Θάλλω, *fut.* θαλῶ, *perf.* τέθαλα, *Jon.* τέθηλα, bloeijen, groen of jeugdig worden; in jeugdige kracht zijn; 2) ik doe bloeijen, groen worden. Θαλέω, θαλέθω, Τηλεθάω, zijn andere dichterlijke formen.

Θαλερὸς, ὰ, ὸν, bloeijend, groen; jeugdig, krachtig; 2) versterkend.
Θαλλὸς, ὁ, ook θάλος, εος, τὸ, een groene tak, een uitspruitsel; *metaph.* een spruit, zoon, nakomeling.
Θάλειος, α, ον, even als θαλερὸς. V. d. Θάλεια, en θαλεία, ook θαλία, ἡ, de bloei; welvaart; feestelijkheid, feestvreugde; v. d. δαὶς θάλεια, een feest- of vreugdemaal; Thalia, eene der zanggodinnen. V. d. θαλιάζειν, vrolijk zijn, feest vieren.
Θαλύσια, τὰ, het feest der eerstelingen, bijz. ter eere van Ceres.
Ἀμφιθαλὴς, ὁ, ἡ, rondom groen, of bloeijend; 2) wiens beide ouders nog leven, Il. X, 496.
Ἐριθαλὴς, ὁ, ἡ, in vollen bloei staande.
Νεοθαλὴς en νεοθηλὴς, ὁ, ἡ, pas ontloken, versch groen; pas geboren.

Θάλπω, *fut.* ψω, ik warm, verwarm, ik koester;

2) ik troost; 3) ik maak heet, ik bekommer; 4) *med.* ik ben heet.

Θάλπος, εος, τὸ, warmte, hitte.
Θαλπωρὴ, ἡ, verwarming, verkwikking; troost, vreugde.
Θαλύνω, zooveel als θάλπω.

Θάμα, en *θαμάκις*, *adv.* dikwerf, achtereenvolgend; bestendig.

Θαμὴς, έος, ὁ, ἡ; θαμειὸς, ὰ, ὸν; θαμινὸς, ἡ, ὸν; menigvuldig, bestendig plaats hebbend. Θαμινὰ en θαμινῶς, *adv.* dikwerf.
Θαμίζω, *fut.* ίσω, menigvuldig zijn; dikwerf naar eene plaats gaan.
Θαμυρὶς, ἡ, eene menigte. Θαμυρίζω, bijeen vergaderen.
Θάμνος, ὁ, eene digt begroeide plaats, een doorn- of struikelbosch; een bosch.

Θάνω, *θνάω*, *θανάω*, *θανέω*, verouderde *formae*, waarvoor in *Praes.* gebruikt wordt θνήσκω, *fut.* 2. θανοῦμαι, *aor.* 2. ἔθανον, *perf.* τέθνηκα, *contr.* τέθναα; v. w. *part.* τεθναὼς, τεθνεὼς, τεθνηὼς; *fut.* 3. τεθνήξομαι; *inf.* τεθνάναι, voor τεθνηκέναι, *poët.* τεθνάμεναι, veelal in de beteekenis van het *praes.* ik sterf; ὑπό τινος, door iemand vermoord worden.

Θάνατος, ὁ, de dood. V. d.
Θανατικὸς, ἡ, ὸν; θανάσιμος, ὁ, ἡ; en θανατόεις, εσσα, εν, doodelijk, sterfelijk.
Θανατάω en θανατιάω, ik wensch te sterven.
Θανατόω, *fut.* ώσω, ik dood. V. d. θανάτωσις, ἡ, de doodslag; eén doodvonnis.
Ἀθάνατος, ὁ, ἡ, onsterfelijk; altijddurend. Ἀθανατίζω, onsterfelijk maken. Ἀθανασία, ἡ, onsterfelijkheid.
Δυςθανατέω, ik worstel met den dood, ik heb eenen zwaren dood.
Εὐθάνατος, ὁ, ἡ, wel stervend. Εὐθανατέω, ik sterf eenen goeden, ligten, roemvollen dood. Εὐθανασία, ἡ, het wel sterven.
Θνητὸς, ἡ, ὸν, sterfelijk; menschelijk.
Ἀποθνήσκω, afsterven; ὑπό τινος, door iemand vermoord worden.
Ἐναποθνήσκω, ik sterf bij of op iets. Ἐπ-, Προ-, Συν-, en Ὑπεραποθνήσκω, ik sterf na, vooraf, met, voor iemand.
Ἐκθνήσκω, ik sterf van iets, b. v. γέλω, van 't lagchen.
Ἐνθνήσκω, ik sterf in of op (eene plaats).
Καταθνήσκω, ik besterf, sterf. Καταθνητὸς, sterfelijk.
Προ-, Συν-, en Ὑπερθνήσκω, ik sterf te voren, met of voor iemand.

Θαργηλία, ἡ, verst. ἑορτὴ; en *θαργήλια*, τὰ, verst. ἱερὰ, zeker feest ter eere van Apollo en Diana. Θαργηλιὼν, ὁ, de naam van een der maanden, overeen-

komende met de Latijnsche *Aprilis*, April, Grasmaand.

Θάρσος, εος, τὸ, ook θάῤῥος, τὸ, moed, vertrouwen, tegenwoordigheid van geest: daarentegen in eene kwade beteekenis Θράσος, εος, τὸ, stoutmoedigheid, vermetelheid, onbezonnenheid.

Θαρσέω, en θαῤῥέω, ik heb moed, ben welgemoed, heb vertrouwen, τινὶ of εἰς τινὰ, op iemand of iets.
'Αναθαρσέω, ik schep weder moed.
'Αποθαρσέω, ik ben vol vertrouwen; τὶ, iets wagen.
'Εκθαρσέω, ik heb veel vertrouwen. 'Εκθάρσημα, τὸ, toeverzigt, moed.
Καταθαρσέω, met den *Genit.* τινὸς, tegen iemand aan durven; τὶ, iets wagen; τινὶ, zich op iets verlaten.
Θαρσύνω, en θαῤῥύνω, bemoedigen, aanmoedigen, τινὰ, iemand.
'Αναθαρσύνω, iemands moed weder opwekken.
'Επιθαρσύνω, en Παραθαρσύνω, iemand moed inspreken, aanmoedigen.
Θαρσὺς, εῖα, ὺ, θαρσαλέος en θαῤῥαλέος, α, ον, welgemoed, moedig, grootmoedig, vol vertrouwen. *Adv.* θαρσαλέως.
Θρασὺς, εῖα, ὺ, stoutmoedig, vermetel. Θρασέως, *adv.* stoutmoediglijk. Θρασύτης, ητος, ἡ, stoutmoedigheid, vermetelheid.
Θρασύνω, ik maak (iemand) stoutmoedig; vermetel; *med.* zich stoutelijk gedragen; stoute taal spreken.

Θάω, stamwoord van θάζω, θάσσω, *poët.* θαάσσω, zitten, hetwelk voorkomt bij Hom. Il. 'I, 194. Men vindt in dezelfde beteekenis θοάζω, bij Sophocl. Oed. Tyr. 2, waarschijnlijk van eene andere forma θόω.

Θάκος, en θᾶκος, ook θῶκος, ὁ, eene zitplaats, een zetel, stoel. V. d. Θακέω, θακεύω, en θωκέω, ook ἐνθακέω, zitten. Θάκημα, τὸ, het zitten.

Θάω, *fut.* θήσω, *poët.* zuigen, de borst geven (aan een kind); 2) zuigen, de borst krijgen; melken. Van daar bij Homerus, Il. Ω, 58, de *aor.* 1. *med.* θήσατο, en de *infin.* θῆσθαι, Od. Δ, 89.

Θηλὴ, ἡ, de tepel, de borst. V. d.
Θηλάζω, de borst geven; 2) *med.* de borst krijgen, zuigen. Θηλασμὸς, οῦ, ὁ, het zuigen.
"Αθηλος, ὁ, ἡ, ongezogen.
Εὔθηλος, ὁ, ἡ, met goede borsten voorzien, b. v. εὔθηλοι βόες, bij Euripides.
Θῆλυς, εος, ὁ, ἡ, ook θῆλυς, εια, υ, zuigend; de borst gevend; v. d. 2) vrouwelijk, van 't vrouwelijke geslacht; weekelijk, teeder, zwakkelijk; 4) vruchtbaar, bevruchtend, b. v. θῆλυς ἐέρση, de verkwikkende dauw. *Compar.* θηλύτερος, veelal voor θῆλος, v. w. θηλύτεραι, de vrouwen.

Θηλύτης, ητος, ἡ, de vrouwelijkheid, vrouwelijke natuur.
Θηλύνω, ik verzwak, verteeder.
Θηλυδρίας, ου, ὁ, een verwijfd mensch.

Τιθάω, eene oude verdubbelde *forma* van θάω, waarvan:
Τιτθὸς, οῦ, ὁ, de borst. *Dimin.* τιτθίον. — Τιθὴ, τιτθὴ, τίτθη, en τιθήνη, ἡ, eene zoogster, minnemoeder. — V. w. Τιθεύω, en τιτθεύω, zoogen, de borst geven. Τιθηνέω, opvoeden, oppassen, bewaken.
Τυτθὸς, οῦ, ὁ, een zuigeling, een klein kind; 2) jong, klein, weinig.
Τιθασὸς en Τιθασσὸς, ὁ, eigenlijk uitgevoederd; v. d. tam (van dieren), niet wild (van menschen en planten).
Τιθασεύω, en Τιθασσεύω, temmen. Τιθασσευτὴς, οῦ, ὁ, een temmer. — Ἀτιθάσσευτος, ὁ, ἡ, ongetemd, ontembaar, woest.

Van eene andere *forma* θόω, voor θάω, komt:

Θοίνη, ἡ, de spijs; 2) een maaltijd, een gastmaal.
Θοινάω, *fut.* ήσω, bijz. in *med.* θοινάομαι, eten, smullen, gastmaal houden; 2) τὶ, verteren. — Zoo ook Καταθοινάω, ομαι. — Θοινητικὸς, ἡ, ὸν, en Θοινητήριος, wat tot den maaltijd behoort.

Θάω, θάομαι, oud stamwoord, aanschouwen, beschouwen, bijz. met bewondering of ontzetting. Andere *forma* θαύω, v. w. θαῦμα; en θέω, v. w. θεάομαι. Van θάω heeft men:

Θάβω, θάπω, τάφω, buiten gebruik; v. w. in dezelfde beteekenis als θάω, afkomen de *aor.* 2. ἔταφον, *partic.* ταφὼν, en *perf. med.* τέθηπα. V. d.
Θάμβος, εος, τὸ, verwondering; bewondering; ontsteltenis, angst, schrik.
Θαμβέω, *fut.* ήσω, verschrikken, ontsteld zijn; 2) iemand schrik aanjagen. Zameng. Ἐκθαμβέω, ten uiterste verschrikt zijn. Καταθαμβέω, met schrik bewonderen, schuwen.
Ἄθαμβος en ἀθαμβὴς, έος, ὁ, ἡ, onverschrokken. *Adv.* ἀθαμβεὶ, zonder schroom.
Ἔκθαμβος, ὁ, ἡ, en Περιθαμβὴς, ὁ, ἡ, ten uiterste verschrikt.
Θάπος, *Jon.* τάφος, τὸ, bewondering, ontsteltenis, afschuwen.
Θάπτω, *fut.* ψω, *aor.* 2. ἔταφον, ik begraaf, bestel ter aarde. Van θάω, in de beteekenis van de aarde ophoopen: anderen vergelijken het met θύω, verbranden.
Ταφὴ, ἡ, de begrafenis. — Ταφήϊος, ὁ, ἡ, wat daartoe behoort, b. v. φάρος ταφήϊον, het doodsgewaad.
Τάφος, ὁ, een graf, grafheuvel, graftombe.
Τάφρος, ὁ, een graf; eene gracht, sloot. V. d. Ταφρεύω, eene sloot graven. — Ταφρεία, ἡ, het graven. — Ἀπο-, Δια-, en Περιταφρεύω, door eene gracht of sloot afsluiten, van een scheiden; daarmede omringen.

*Ἄθαπτος, en ἄταφος, ὁ, ἡ, onbegraven.

Ἐνθάπτω, in (iets) begraven. Ἐντάφιον, τὸ, een lijkkleed; *pl.* lijkplegtigheid.

Ἐπιτάφιος, ὁ, ἡ, wat tot eene begrafenis behoort, b. v. δεῖπνον, eenen begrafenismaaltijd; λόγος, eene lijkrede.

Καταθάπτω, begraven.

Συνθάπτω en Συγκαταθάπτω, te zamen begraven.

Θάω, oude form, van waar

Θαῦμα, ατος, τὸ, *Jon.* θῶϋμα, het bewonderde, een wonderstuk, wonderbaar uitzigt; de bewondering; *pl.* θαύματα, goochelarij; v. w. de zamenstelling, θαυματοποιὸς, en θαυματουργὸς, οῦ, ὁ, een wonderdoender, een goochelaar.

Θαυμάζω, *Jon.* θωϋμάζω, *fut.* άσω, ik aanschouw met verwondering, ik bewonder; ik ben verwonderd; τινὸς, zich over iets of iemand verwonderen. *Poët.* θαυμαίνω.

Θαυμάσιος, ία, ιον, wonderbaar, bewonderenswaardig. *Adv.* θαυμασίως, wonderbaarlijk.

Θαυμαστὴς, οῦ, ὁ, een bewonderaar.

Θαυμαστὸς, ἡ, ὸν, bewonderd; bewonderenswaardig, wonderbaar. *Adv.* θαυμαστῶς. V. d. Θαυμαστόω, bewonderenswaardig maken. — Ἀξιοθαύμαστος, ὁ, ἡ, bewonderenswaardig.

Ἀποθαυμάζω en Ὑπερθαυμάζω, ten vollen, ten uiterste bewonderen.

Θεάομαι, *fut.* άσομαι, *Jon.* θηέομαι, ik aanschouw, beschouw; ik bewonder.

Θέα, ἡ, het aanschouwen, een schouwspel; 2) de plaats in den schouwburg voor de toehoorders.

Θέαμα, τὸ, *Jon.* θέημα, *Dor.* θάημα, τὸ, het schouwspel, een wonderstuk.

Θεάμων, ονος, ὁ, ἡ; θεατὴς, οῦ, ὁ, *Jon.* θεητὴς, en θητὴρ, ῆρος, ὁ, een aanschouwer.

Θεατὸς, ἡ, ὸν, *Jon.* θεητὸς en θηητὸς, *Dor.* θαητὸς, aanschouwelijk, zigtbaar; bezienswaardig.

Θέατρον, τὸ, de schouwplaats, schouwburg; de gezamenlijke aanschouwers. De schouwburgen der ouden waren in eenen halven cirkel gebouwd, en deze werden tot de voorstelling van tooneelstukken gebruikt. Daarentegen is Ἀμφιθέατρον, τὸ, eene ronde cirkelvormige schouwplaats, in het midden van welke kampvechters streden.

Θεατρικὸς, ἡ, ὸν, wat tot den schouwburg of tot het tooneel behoort.

Ἀθέατος, ὁ, ἡ, onzigtbaar, onzienlijk; 2) die niet gezien heeft.

Δυσθέατος, ὁ, ἡ, afzigtelijk.

Παραθεάομαι, ik beschouw van alle zijden, ik vergelijk.

Θεωρὸς, ὁ, een aanschouwer; 2) bijz. bij godsdienstige plegtigheden en openbare spelen.

Θεωρέω, *fut.* ήσω, ik aanschouw, beschouw; ik overdenk, onderzoek; 2) ik ga de godsdienstplegtigheden of de volksspelen bijwonen, en aanschouwen. V. d.

Θεώρημα, τὸ, hetgeen aanschouwd wordt; 2) een

schouwspel; 3) het door beschouwing gevondene, eene grondstelling, een leerstelsel.

Θεωρητὸς, ἡ, ὸν, aanschouwelijk. Θεωρητικὸς, ἡ, ὸν, beschouwend; theoretisch, tegenovergesteld aan het praktische. Θεωρητήριον, τὸ, eene schouwplaats.

Ἀθεώρητος, ὁ, ἡ, onvatbaar voor beschouwing.

Παραθεωρέω, neven elkander beschouwen, vergelijken.

Συνθεωρέω, mede beschouwen, waarnemen.

Θεωρία, ἡ, de beschouwing, bijz. godsdienstige plegtigheden en volksspelen, v. d. de schouwspelen zelven; 2) de overdenking, het onderzoek; 3) het door onderzoek waar bevondene, de theorie of de beschouwing eener zaak, in tegenoverstelling der praktijk of uitoefening; 4) een gezantschap, b. v. naar Delphi, PLATO, *Phaedon*, *init*.

Θεωρικὸς, ἡ, ὸν, wat tot de schouwspelen behoort, b. v. θεωρικὰ χρήματα, het geld daartoe noodig; *neutr*. het schouwspel.

Θείνω, *poët.* alleen in 't *praes.* ik sla, steek, stoot.

Θέναρ, αρὸς, τὸ, de vlakke hand (waarmede men slaat); de voetzool; v. d. de grond, de basis.

Θεῖος, ὁ, een vaders of moeders broeder, een oom. **Θεῖα**, ἡ, eene tante.

Θέλγω, *fut.* θέλξω, ik streel; strijk ergens zachtjes overheen; ik verlustig.

Θέλγμα, θέλκτρον, θέλγητρον, en θελκτήριον, τὸ, de streeling, verzachting, verlustiging, betoovering, aanloksel.

Θελκτικὸς en Θελκτήριος, ὁ, ἡ, streelend, verlustigend, betooverend, aanlokkend.

Θέλω, *fut.* θελήσω, en ἐθέλω, *fut.* ἐθελήσω, ik wil; ik pleeg; ik kan; ik wil liever, wanneer er meestal ἢ op volgt; *part.* θέλων, ουσα, ον, willig; uit eigen beweging.

Θέλημα, ατος, τὸ, de wil, de lust.

Ἐθελημὸς, ὁ, ἡ; ἐθελήμων, ονος, ὁ, ἡ; ἐθελούσιος, ὁ, ἡ, willig, vrijwillig. Ἐθελοντὴς, οῦ, ὁ, en ἐθελοντὴρ, ῆρος, ὁ, een vrijwilliger. Ἐθελοντὶ, ἐθελοντὴν, ἐθέλοντηδὸν, ἐθελουσίως, *adv.* gewillig, uit eigen beweging.

Ἀνεθέλητος, ὁ, ἡ, onwillig; 2) niet gewild, niet wenschelijk.

Θεν, onafscheidelijke *particula*, die achter aan een woord gevoegd, de beweging van of uit eene plaats aanduidt; b. v. εὐνῆθεν, uit het bed; Ἀθήνηθεν, van Athene, enz.

Θεὸς, ὁ, God; de Godheid. Ἡ θεὰς en ἡ θεὰ, eene Godin. Σὺν θεῷ en ἢν θεὸς θέλῃ, als het God behaagt. Θεόθεν, en bij HOMERUS ook θεόφιν, *adv.* van wege de Goden.

Θεῖος, εία, εῖον, goddelijk; verheven, voortreffelijk; τὸ θεῖον, het Goddelijk wezen, de Godheid.

Θεῖον, τὸ, zwavel (wijl dezelve bij godsdienstige pleg-

tigheden, b. v. bij inwijding of reiniging, gebruikt werd). Θειώδης, ὁ, ἡ, zwavelachtig. Θειόω, ik reinig door zwavel.

Θειότης, ητος, ἡ, goddelijkheid, vroomheid.

Θειόω, *fut.* ώσω, Gode heiligen, toewijden.

Θειάζω, *fut.* άσω, Goddelijk maken; met Goddelijk vuur bezielen, in verrukking brengen; voorspellen. Θειασμὸς, ὁ, eene goddelijke verrukking; voorspelling; bijgeloof. Ἐπιθειάζω, ik ben door Goddelijke ingeving bezield; ik voorspel; ik roep de Goden tot getuigen aan; ik smeek.

Θίασος, ὁ (van θιάζω voor θειάζω), een gezelschap, dat ter eere der Goden, bijz. van Bacchus, eene feestelijke optogt houdt; in 't algemeen, een hoop, eene menigte, verzameling. Θιασώτης, ὁ, een deelgenoot van zulk een gezelschap.

Zamenstellingen:

Ἀγχίθεος, ὁ, ἡ, Gode bijna gelijk.

Ἄθεος, ὁ, ἡ, God verloochenend, goddeloos.

Ἀντίθεος, ὁ, ἡ, Gode gelijk; 2) strijdig met de Godheid.

Ἀπόθεος, ὁ, ἡ, die zonder God is, goddeloos.

Ἀποθεόω, ὁ, ἡ, vergoden, onder de Goden rangschikken. Ἀποθέωσις, ἡ, de vergoding.

Δύςθεος, ὁ, ἡ, goddeloos.

Ἐκθεόω, en ἐκθειάζω, vergoden; Gode heiligen, toewijden.

Ἔνθεος, ὁ, ἡ, ook ἔνθους, door eene Godheid bezield, aangevuurd. Ἐνθεάζω en Συνθεάζω, ook

Ἐνθουσιάω, en ἐνθουσιάζω, door God bezield of aangevuurd zijn, in eene goddelijke verrukking zijn. Ἐνθουσιασμὸς, ὁ, en ἐνθουσίασις, ἡ, eene goddelijke ingeving; dweeperij; hevige gemoedsdrift. Ἐνθουσιαστικὸς, ἡ, ὸν, die in goddelijke verrukking is; dweepzuchtig.

Ζάθεος, en Ἠγάθεος, ὁ, ἡ, zeer goddelijk.

Ἡμίθεος, ὁ, ἡ, een halve God.

Ἰσόθεος, ὁ, ἡ, Gode gelijk.

Zamenstellingen van achteren:

Θεοειδὴς, ὁ, ἡ, *contr.* θεουδὴς (van εἴδω), ook θεοείκελος en θέσκελος, ὁ, ἡ (van εἴκω), goddelijk, aan de Godheid gelijk.

Θεοκλυτέω, ik roep de Goden aan, ik smeek om van hen verhoord te worden.

Θεολήπτὸς, ὁ, ἡ, door eenen God bezield, bevangen; θεοληψία, ἡ, eene goddelijke verrukking.

Θεόλογος, ὁ, die over de Goden spreekt, en onderrigt geeft.

Θεολογέω, ik spreek van de Goden, verklaar de goddelijke zaken. Θεολογία, ἡ, rede, onderrigt, of kennis van de Goden en goddelijke zaken.

Θεομάχος, ὁ, die met de Goden strijdt.

Θεοπρεπὴς, ὁ, ἡ (van πρέπω), Gode welpassend; τὸ θεοπρεπὲς, de goddelijke waardigheid.

Θεοπροπία, ἡ, eene voorzegging, godsspraak; θεοπρόπος, ὁ, een ziender, een profeet; die de godsspraak om raad vraagt.

Θεοσεβὴς, ὁ, ἡ, godvreezend. Θεοσέβεια, ἡ, godsvrucht.

Θεοφιλὴς, ὁ, ἡ, Gode welgevallig; vroom.

Θεοφορέομαι, door God bezield, aangeblazen zijn.

Θέσπις, ιος, ὁ, ἡ, (van ἔπω poët. voor ἕσπω), die eene godsspraak geeft, voorzegt; door God aangeblazen, als θέσπις ἀοιδός.

Θεσπέσιος, ὁ, ἡ, goddelijk.

Θεσπίζω en ἀποθεσπίζω, waarzeggen, eene godsspraak geven; bevelen.

Θεσπιῳδέω, voorspellen (van θέσπις en ᾠδὴ of ἀοιδή).

Θέρω, *fut.* θερῶ, *Aeol.* θέρσω, ik warm, verwarm; ik droog; 2) *pass.* en *med.* heet worden, zich verhitten; verbranden. Andere vormen zijn θερέω, θέρμω en θερμαίνω, v. w. θέρμανσις, ἡ, verwarming.

Θερμὸς, ἡ, ὸν, warm, heet; verhit.

Θέρμη, ἡ, hitte; *pl.* warme baden.

Θερμότης, ητος, en Θερμωλὴ, ἡ, warmte, hitte.

Διάθερμος, ὁ, ἡ, doorheet.

Ἔνθερμος, ὁ, ἡ, verwarmd, warm.

Θέρος, εος, τὸ, de zomerhitte, de zomer; de voortbrengselen van den zomer, de oogst.

Θέρειος, εία, ειον; θερινὸς, ἡ, ὸν, zomerachtig; heet, warm.

Θερίζω, *fut.* ίσω, *contr.* θρίζω, ik breng den zomer door; ik maai, ik oogst.

Θερισμὸς, ὁ, het maaijen, de oogst.

Θεριστὴς, οῦ, ὁ, een maaijer.

Ἀποθερίζω en Ἐκθερίζω, *contr.* ἀποθρίζω, ik maai af, snij af.

Ἀθερίζω, ik acht gering, ik versmaad. Wordt mogelijk beter van ἀθὴρ afgeleid.

Voorts komen van θέρω, de ongebruikte verlengde *formae*, θεράω en θεράπω, van waar

Θεράπων, οντος, ὁ, eig. een warmer, die het bad bezorgt, en daarbij helpt, warmt, wrijft, enz. daarna in 't algem. een oppasser, een dienaar, bediende; helper. Θέραψ, απος, ὁ, *poët.* 't zelfde.

Θεράπαινα en Θεραπαινὶς, ίδος, ἡ, eene maagd, meid, oppasster.

Θεράπεια, ἡ, dienst; dienstbaarheid; eerbewijzing; bezorging, verzorging, oppassing, wondheeling, landbouw, enz.

Θεραπεύω, *fut.* εύσω, ik bedien, ik pas op; 2) ik vereer; acht; ben onderhoorig; ik maak mijne opwachting (bij iemand); 3) ik pas op, verzorg, b. v. eenen zieken; v. d. ik bezorg (eenen zieken als geneesheer), ik heel, wend geneesmiddelen aan; 4) ik verzorg, bebouw (de aarde); ik plant (eenen boom); 5) ik draag zorg, laat mij ergens aan gelegen zijn, b. v. aan iemands welzijn.

Θεράπευμα, τὸ, de bediening, oppassing, opwachting, eerbewijzing.

Θεραπευτὴς, οῦ, ὁ, en θεραπευτὴρ, ῆρος, ὁ, een bedienaar; oppasser; eerbewijzer; geneesheer. V.

d. Θεραπευτικὸς, ἡ, ὀν, dienstig, verzorgend, heelend, b. v. τέχνη, de heelkunde.

'Αθεράπευτος, ὁ, ἡ, onverzorgd, onopgesierd; onbeschaafd; 2) ongeneesbaar. 'Αθεραπευσία, ἡ, zorgeloosheid, nalatigheid.

'Αποθεραπεύω, even als θεραπεύω, in 't bijzonder, heelen, genezen. 'Αποθεραπεία, ἡ, genezing, een geneesmiddel.

Δυς-, en Εὐθεράπευτος, ὁ, ἡ, moeijelijk-, en gemakkelijk om te genezen.

'Εκθεραπεύω, 't zelfde; bijz. zijne opwachting bij iemand maken, deszelfs gunst trachten te winnen.

'Επιθεραπεύω, voor iets zorgen, op iets bedacht zijn.

'Εθειρα, en ἐθειρὰς, άδος, ἡ, het lange hoofdhaar; baardhaar: (misschien van eene dichterlijke vorm ἐθείρω voor θεραπεύω). V. d. ἐθειράζω, het hoofdhaar laten opgroeijen, opsieren.

Θέω, poët. θείω, fut. θεύσομαι en θευσοῦμαι, ik loop.

Θοὸς, ὰ, ὸν, loopend, snel, gezwind; 2) toeloopend, spits, puntig. Θοῶς, adv. schielijk.

Θοάζω, zich snel en onstuimig bewegen; woeden, razen, ijlen.

Θοόω, fut. ώσω, scherpen, puntig maken.

'Αρηΐθοος, ὁ, ἡ, snel, vaardig in den strijd, dapper.

'Αμφιθέω, ik loop om.

'Αναθέω, ik loop op, naar boven.

'Αποθέω, ik loop weg.

Διαθέω, ik loop door, ga voort.

'Εκθέω, ik loop uit, loop weg.

Καταθέω, ik loop af, b. v. het land; ik val vijandiglijk aan; 2) inloopen (van een schip in de haven); 3) *metaph.* tegenspreken, wederleggen.

Μεταθέω, ik loop na.

Παραθέω, ik loop voorbij.

Περιθέω, ik loop rondom.

Προθέω, ik loop voor, vooruit.

Συνθέω, ik loop met (iemand); te zamen loopen.

Θέω, θῆμι, stamwoord van Τίθημι, *fut.* θήσω, *perf.* τέθεικα, *aor.* 1. ἔθηκα, *aor.* 2. ἔθην, ik zet, stel, leg neder; 2) ik zet in, bij, op; ik maak; ik schik, beschik; 3) ψήφους, rekenpenningen nederleggen, d. i. rekenen, tellen; v. d. ook zonder ψήφους, in 't algemeen, rekenen, toerekenen, daarvoor houden; 4) aanleggen, besteden; 5) nederleggen, betalen; 6) tot pand stellen, verpanden; 7) *med.* τίθεμαι, ik zet, stel, leg, maak, schik voor mij zelven, voor mijn gebruik of nut; en voorts alle de beteekenissen van het *act.* Bijzonder merke men op de spreekwijzen: θέσθαι, πόλεμον, den oorlog afleggen, staken; ὅπλα, de

wapenen aantrekken, zich uitrusten; eene legerplaats betrekken; τὴν ψῆφον, zijne toestemming geven, stemmen; τὴν γνώμην, zijne meening zeggen. Τιθέω, is eene andere form.

Θέμα, ατος, τὸ, het gezette, vastgestelde, nedergelegde; een voorstel.

Θεμέλιον, τὸ, ook θεμέλιος, ὁ, en θέμηλον, θέμεθλον en θέλυμνον, τὸ, de grond, grondslag, fondament, bodem, basis. V. d. θεμελιόω, *fut.* ώσω, gronden, een grondslag of fondament leggen. — Προθέλυμνος, ὁ, ἡ, van den grond, of van den bodem af, b. v. προθέλυμνα χαμαὶ βάλλειν δένδρεα μακρὰ (σὺν) αὐτῇσιν ῥίζῃσι, groote boomen, met wortel en al uit den grond gerukt, ter aarde neder werpen, Hom. Il I, 541.

Θεμερὸς, ἡ, ὸν, gezet; ernstig; eerwaardig.

Θέμις, ιδος (zeldzaam ιτος, *Dor.* ιστος), ἡ, de stelling, wet; het regt, de geregtigheid; Themis, de godin der geregtigheid.

Θεμιτὸς en θεμιστὸς, ἡ, ὸν, wettig, veroorloofd, regtvaardig. Daarentegen Ἀθέμιστος, ὁ, ἡ, onwettig, onregtvaardig; goddeloos, schandelijk.

Θεμίζω, en θεμιστεύω, ik geef wetten, ik doe regt, regeer; ik geef godsspraken (wijl deze oudtijds, en vóór Apollo, te Delphi door Themis gegeven werden).

Θέσις, εως, ἡ, het zetten, stellen, geven, nederleggen; eene stelling, een voorstel.

Θεσμὸς, οῦ, ὁ, eene instelling, wet; zeden of gewoonten, een formulier.

Θέσμιος, ία, ιον, wettig; *neutr.* τὸ θέσμιον, de wet, het gebruik.

*Ἄθεσμος en ἔκθεσμος, ὁ, ἡ, wetteloos; onwettig.

*Ἔνθεσμος, ὁ, ἡ, wettig.

Θεσμοφόρος, ὁ, ἡ, een wetgever of eene wetgeefster (van φέρω); bijz. een bijnaam van Ceres, omdat zij door den akkerbouw aanleiding had gegeven tot de burgerlijke zamenleving en instelling; v. w. haar feest genoemd is θεσμοφόρια, τά.

Θετὸς, ἡ, ὸν, gesteld, vastgesteld; aangenomen, geadopteerd, b. v. υἱὸς, een aangenomen zoon. — Θέτης, ου, ὁ, die iets stelt, vaststelt; borg stelt of verpandt. — Θετικὸς, ἡ, ὸν, stellend, bepalend; stellig; tot instelling behoorende of daaruit bestaande.

Ἀθετέω, afzetten, afschaffen; verwerpen; verachten; afslaan.

Εὔθετος, ὁ, ἡ, geschikt, bekwaam tot iets. Εὐθετέω, schikken; geschikt of bekwaam zijn.

Θεσμοθέτης, en νομοθέτης, ου, ὁ, een wetgever; een der Archonten te Athene. V. d. Θεσμοθετέω, wetgever zijn. Νομοθετέω, wetten geven; bevelen.

Νουθετέω, (iemand iets) aan zijn verstand brengen, vermanen; berispen. Νουθέτημα, τὸ, eene vermaning.

Θήκη, ἡ, en θῆμα, τὸ, eene kast, kist, bewaarplaats; het graf.

Θημὼν, ῶνος, ὁ, en θήμων, ονος, ook θωμὸς, ὁ, een hoop; eene menigte. — Θημονία, ἡ, 't zelfde. V. d.

Εὐθήμων, ονος, ὁ, ἡ, wel gesteld, geschikt. Εὐθημοσύνη, ἡ, geschiktheid. Εὐθημονεῖν, schikken.

Κακοθήμων, ὁ, ἡ, kwalijk gesteld. Κακοθημοσύνη, ἡ, wanorde, ongeschiktheid.

Θησαυρὸς, ὁ, het opgeleide, v. d. voorraad, bijz. een schat; de plaats daarvoor, de schatkamer.

Θησαυρίζω, en ἀποθησαυρίζω, opleggen, bewaren, schatten vergaderen.

Zamenstellingen:

'Ανατίθημι, ik zet, stel, hang, leg op of weg; ik rigt op (ter eere van iemand), v. d. toewijden, heiligen; 2) ik leg bij, schrijf toe; 3) ik verzet, verplaats; 4) ik stel uit, schort op.

'Ανάθημα, ατος, τὸ, het opgerigte, toegewijde, geheiligde, een geschenk aan de Goden toegewijd en in hunne tempels geplaatst, eene tempelgift; een geschenk tot aandenken, sieraad.

'Ανάθεμα, τὸ, 't zelfde; 2) bijz. het openlijke ten toon stellen, vervloeken; de kerkelijke ban. — 'Αναθεματίζω, vervloeken, verbannen.

'Αντιτίθημι, ik zet, stel tegen of tegenover; ik vergelijk.

'Αντίθεσις, ἡ, eene tegenstelling.

'Αντίθετος, ὁ, ἡ, tegengesteld.

'Αποτίθημι, ik zet, leg af, of weg; 2) ik leg ter zijde, v. d. afschaffen.

'Απόθεσις, ἡ, het af- of wegleggen, het te vondeling leggen (van kinderen); de bewaring.

'Αποθήκη, ἡ, eene bewaarplaats, voorraadkamer, of schuur; eene toevlugt.

Διατίθημι, ik zet of stel uit een, ik stal uit (koopwaren); ik schik, rangschik; ik bestuur; ik behandel; ik beschik, v. d. ik verkoop, ik maak een testament; 2) *pass.* geschikt, bestemd, gesteld zijn.

Διάθεσις, ἡ, het schikken, in orde stellen; de beschikking, verordening; gesteldheid, toestand, stemming.

Διαθήκη, ἡ de beschikking, uiterste wil, testament.

Εἰστίθημι, ik zet of stel in (iets).

'Εκτίθημι, ik zet uit, stel bloot, leg te vondeling (een kind); *med.* ik leg voor oogen, verklaar.

'Εντίθημι, ik zet, stel, leg in; ik leg bij, schrijf toe.

"Ενθεμα, τὸ, het ingestokene, een stek of loot om te enten.

"Ενθεσις, ἡ, het inleggen; het ingestokene; eene bete of een stuk.

'Επιτίθημι, ik zet, stel of leg op: 2) ik draag op, beveel; 3) ik voeg bij of toe; 4) *med.* ik neem op mij, ik onderneem, vang aan; ik vat of grijp vijandelijk aan (τινὶ, iemand); ik belaag.

'Επίθεσις, ἡ, het opzetten, of leggen; de onderneming, aanval; belaging, bedrog.

'Επίθετος, ὁ, ἡ, bijgezet, toegevoegd; toevoegelijk; kun-

stig, opgesierd; verdicht, vreemd. V. d. Ἐπιθετικὸς, ἡ, ὸν, aanvallig, tot den aanval geschikt.

Ἐπίθημα, τὸ, een deksel.

Ἐπιθήκη, ἡ, een bijvoegsel.

Κατατίθημι, ik zet, stel, leg neder; ik betaal; ik zet af, schaf af; 2) *med.* ik leg van mij af, of neder; in leg voor mij weg, ik bewaar; ik reken mij toe.

Παρακατατίθημι, ik leg bij iemand neder; v. d. toevertrouwen, verpanden. V. d. Παρακαταθήκη, ἡ, een pand.

Συγκατατίθημι, ik leg te gelijk of mede neder; bijstemmen, toestemmen. Συγκατάθεσις, ἡ, de toestemming, overeenkomst; een gezelschap.

Μετατίθημι, ik zet of leg over; ik verzet tot eenen anderen tijd, ik stel uit; ik verzet, verplaats, verwissel, verander; ik verbeter; 2) *med.* ik verander mij, ik verander van gevoelen.

Μετάθεσις, ἡ, de verzetting, verruiling, verandering.

Παρατίθημι, ik zet, stel bij, nevens, of tegen; ik vergelijk; ik stel, draag voor; 2) *med.* ik stel mij voor, laat mij voorstellen; ik neem te hulp; ik voer aan als getuige of bewijs; ik leg of stel ter zijde; ik bewaar.

Παράθεσις, ἡ, het bijstellen, de bijvoeging; het voorleggen; het op schrift stellen; het aanvoeren, v. d. een bewijs, eene aanhaling; de vergelijking; de bewaring.

Παραθήκη, ἡ, eene bijvoeging, bijlage; het nedergelegde, een pand.

Περιτίθημι, ik zet, stel, of leg rondom, ik omgeef; ik trek aan, doe aan; ik geef, schrijf toe.

Περίθεσις, ἡ, het omdoen, aanleggen, aantrekken.

Προτίθημι, ik zet, stel, leg voor, ik stal uit; ik maak bekend; ik draag voor, trek voor; 2) *med.* ik stel mij voor, ik ben voornemens, ik beslis.

Πρόθεσις, ἡ, de voorstelling; een voornemen, besluit; voorstel, opstel; de aankondiging.

Προςτίθημι en προςτιθέω, ik zet, stel, leg, voeg bij of toe; θύραν, ik doe de deur toe; ik leg bij, schrijf toe; ik breng bij, breng aan; 2) *med.* zich (aan iemand) toevoegen, bijstemmen.

Πρόςθεσις, ἡ, de bijvoeging, toevoeging.

Πρόςθετος, ὁ, ἡ, bijgezet, toegevoegd; 2) door kunst bijgevoegd, valsch; 3) toegeëigend.

Προςθήκη, ἡ, een bijvoegsel, aanhang, toegift.

Συντίθημι, ik zet, stel mede of te gelijk; 2) ik zet, stel, leg te zamen; ik vervaardig (*compono*), ik breng tot stand; 3) *med.* afspraak maken, een verdrag sluiten, τινὶ en πρός τινα, met iemand; zijne toestemming geven, τινὶ, aan iemand; θυμῷ συντίθεσθαι, acht geven, opmerken.

Σύνθεσις, ἡ, de zamenvoeging; de zamenstelling; een verdrag. Ook Συνθεσία, ἡ.

Σύνθετος, ὁ, ἡ, zamengesteld. V. d. Συνθετικὸς, ἡ, ὸν, voor zamenstelling vatbaar, of daartoe geschikt. Ἀσύνθετος, niet-, en Εὐσύνθετος, ὁ, ἡ, wel zamengevoegd.

Σύνθημα, τὸ, het afgesprokene, een paroolteeken; een verdrag.

Συνθήκη, ἡ, een verdrag, verbond; zamenstelling.

Ὑπερτίθημι, ik zet of stel daarover; ik verhef, trek voor; 2) *med.* ik stel uit; ik ga over, voorbij, over iets heen; v. d. ik overtref; ik draag over, vertrouw toe, τὶ τινὶ, iets aan iemand.

Ἀνυπερθέτως, *adv.* zonder uitstel.

Ὑποτίθημι, ik zet, stel of leg onder; ik geef tot pand; ik geef aan de hand, toon aan, verschaf; ik leg ten grondslag, ik stel vast, veronderstel; 2) *med.* ik neem mij voor; ik neem tot pand; ik geef aan de hand.

Ὑπόθεσις, ἡ, het onderstellen of leggen; de grondslag, basis; de voorwaarde; veronderstelling, meening; het aan de hand geven, raadgeving; een voornemen; de inhoud, het onderwerp; een verdichtsel.

Ὑποθετικὸς, ἡ, ὸν, voorwaardelijk; verondersteld; aanradend.

Ὑποθήκη, ἡ, de veronderstelling; een pand; 2) een voorschrift, raadgeving, leer of wenk.

Ὑποθημοσύνη, ἡ, een voorschrift, raad.

Θήγω, *fut.* ξω, ik slijp (een mes), ik scherp, maak scherp; ik hits aan, zet aan. Θηκτὸς, ἡ, ὸν, geslepen, gescherpt. Θῆξις, ἡ, het scherpen.

Θηγάνη, ἡ, en θήγανον, τὸ, een slijpsteen.

Θηγαλέος, α, ον, geslepen, scherp.

Θὴρ, *Aeol.* Φὴρ, ρὸς, ὁ, ἡ, een dier, bijzonder een wild dier.

Θήρα, ἡ, de jagt; de jagtbuit, het gevangen wild.

Θηράω, *fut.* άσω, ik jaag, ga op de jagt; v. d. in 't algemeen najagen, streven; onderzoeken; bejagen; verkrijgen.

Θήραμα, τὸ, de op de jagt gemaakte buit.

Θηρατὴς, οῦ, ὁ, een jager; een onderzoeker, nastrever. *Poët.* θηρητὴρ, ῆρος, ὁ, en θηρήτωρ, ορος, ὁ. — V. d. Θηρατικὸς, ἡ, ὸν, tot de jagt behoorende, geschikt; τὰ θηρατικὰ, de jagtkunst.

Θήρατρον, τὸ, een werktuig tot de jagt, een net, strik, enz.

Θηρεύω, andere vorm voor θηράω. V. d. θήρευμα, θηρευτὴς, θηρευτικὸς, enz. in dezelfde beteekenissen.

Ἀθήρευτος, ὁ, ἡ, niet gejaagd, of bejaagd; 2) niet van wild voorzien.

Δυςθήρατος, ὁ, ἡ, moeijelijk te bejagen, te onderzoeken, te vinden.

Σύνθηρος, ὁ, ἡ, een jagtgenoot.

Θήρειος, ὁ, ἡ, dierlijk, wat van wilde dieren komt, b. v. θήρεια κρέα, wildbraad.

Θηρίον, τὸ, een dier, een wild dier.

Θηριακὸς, ἡ, ὸν, tot wilde dieren behoorende; daarvan gemaakt, daarover handelende.

Θηριόω, ik maak wild, ik doe verwilderen; 2) *pass.* ik word wild, ik verwilder; ook van wonden, waar wild vleesch bij groeit. Zoo ook Ἀπο-, Δια-, en Ἐκθηριόω.

Θηριώδης, ὁ, ἡ, dierlijk, wild; *adv.* θηριωδῶς, gelijk de dieren.

Ἄθηρος, ὁ, ἡ, van geen wild, of wilde dieren voorzien.
Ἔνθηρος, πολύθηρος, ὁ, ἡ, van veel wild voorzien.
Πάνθηρ, ηρος, ὁ, een pantherdier.

Θὴς, θητὸς, ὁ, *foem.* θῆσσα, *Att.* θῆττα, ἡ, een loonwerker of werkster, een daglooner; hoedanigen te Athene van de openlijke bedieningen en bezigheden uitgesloten waren.

Θητεὺς, έως, ὁ, 't zelfde. Θητεύω, ik dien voor loon.
Θητεία, ἡ, de dienstbaarheid.
Θητικὸς, ἡ, ὸν, tot een daglooner behoorende, hem eigen.

Θι, onafscheidelijke *particula*, welke achter aan een woord gevoegd den *Genitivus* daarstelt, als: Ἰλιόθι, voor Ἰλίου, van Ilium; ἠῶθι, voor ἐκ τῆς ἠοῦς, met den dageraad; ἀπόπροθι, van verre; αὐτόθι, daar ter plaatse.

Θίγω, *fut.* ξω, en θιγγάνω, ik raak aan, roer aan. Θίξις, ἡ, het aanraken, de aanroering.

Ἄθικτος, ὁ, ἡ, onaangeroerd, onbetast; 2) wat niet betast, niet beleedigd kan worden.
Ἐπιθίγω, ik roer aan, τινὸς, iets.
Εὔθικτος, ὁ, ἡ, gemakkelijk om aan te raken; 2) spottend, geestig.

Θὶν, of θὶς, θινὸς, ὁ, of ἡ, een duin, zandberg, zandhoop; v. d. eene zandwoestijn, zandbank; bij dichters, de oever, het strand der zee.

Θινόω en ἀποθινόω, verzanden, met zand opstoppen.
Θινώδης, ὁ, ἡ, duinachtig, zandachtig.
Ἀκροθίνιον, en meermalen in *pl.* ἀκροθίνια, τὰ, de eerstelingen, b. v. van het veldgewas, of van den veroverden buit.
Εὐθηνέω (mogelijk van eene andere *forma* θὴν), zoo veel als, van eenen goeden grond voorzien zijn, v. d. in volle kracht en bloei staan; voorspoed genieten. V. d. Εὐθηνία, ἡ, voorspoed. Daarentegen Κακοθηνέω, tegenspoed lijden, slecht voortkomen.

Θλάω, *fut.* άσω, ik stoot, kwets; ik sla aan stuk, verbrijzel. Θλάσις, ἡ, een stoot. Θλαστὸς, ἡ, ὸν, gestooten, gekwetst. Andere *forma* Φλάω.

Ἐνθλάω, Καταθλάω, en Συνθλάω, instooten, verbreken, zamenslaan, aan stukken slaan.

Θλίβω, *fut.* ψω, *Aeol.* φλίβω, ik druk, verdruk, druk uit; ik belast, bezwaar; ik dring, breng in het naauw.

Θλίψις, ἡ, de druk, drukking; verdrukking, benaauwing, angst.
Ἀναθλίβω, ik druk op, uit. Ὑπαναθλίβω, ik druk een weinig.
Ἀντιθλίβω, ik druk tegen (iets).

Ἀποθλίβω en Ἐκθλίβω, ik stoot, druk, pers af, of uit.
Συνθλίβω, ik druk te zamen, ik verdring.
Ὑποθλίβω, ik druk zachtjes, een weinig.

Voorts schijnt hiermede verwant:

Βλιμάζω, of βλημάζω, betasten, bevoelen; drukken.

Θολὸς, ὁ, vuilnis, modder, drek, droesem.

Θολερὸς, ά, ὸν, en θολώδης, ὁ, ἡ, troebel, vuil, modderig.
Θολόω, en zameng. Ἀνα-, Δια-, Ἐπι-, en Καταθολόω, bevuilen, bemorsen, beroeren. V. d. Θόλωσις, ἡ, eene bevuiling, beroering.
Ἄθολος, ὁ, ἡ, vrij van vuilnis, rein, zuiver, klaar.

Θόλος, ἡ, ook ὁ, een koepeldak; een rond gebouw, tempel of kamer; te Athene het gebouw, waar de Prytanen het middagmaal hielden.

Θόρω, ik spring, huppel, spring boven op (iets). Θορέω, θόρνυμι, en θόρνυμαι, hetzelfde, bijz. van het bespringen der dieren gebruikelijk.

Θορὴ, ἡ, het teelzaad.
Θοῦρος, en θούριος, ὁ, *faem.* θοῦρις, ιδος, ἡ, hevig, heftig; heet, moedig; b. v. θοῦρις ἀλκὴ, bij HOMERUS. Ook Θουραῖος, en θουρικός.

Verscheiden zamenstellingen, als:

Ἀναθορέω, ik spring op, ik spring terug.
Ἀπο-, en Καταθορέω, ik spring af, neder.
Εἰς-, Ἐν-, Ἐπιθορέω, in spring in, op, toe.
Ἐκθορέω, ik spring uit.
Προθορέω, ik spring voort, vooruit.
Ὑπερθορέω, ik spring over.

Voorts hiervan nog:

Θρώσκω, met de zamenstellingen Ἀνα-, Ἀπο-, Ἐκ-, Ἐπι-, Κατα-, Ὑπερθρώσκω, enz. in dezelfde beteekenissen. V. d. Θρωσμὸς, ὁ, eene hoogte uit opgehoopte aarde, een heuvel.
Θόρυβος, ὁ, oproer, gewoel; alarm, geraas. V. d.
Θορυβέω, oproer maken, woelen; schreeuwen, toeschreeuwen. *Adv.* τεθορυβημένως, oproeriglijk.
Θορυβώδης, ὁ, ἡ, oproerig, woelig; *adv.* θορυβωδῶς.
Ἀθόρυβος, ὁ, ἡ, onoproerig, rustig, stil.
Ἀνα- en Διαθορυβέω, oproer verwekken, in oproer brengen.
Ἐπιθορυβέω, zijnen bijval aan een oproer geven, toeschreeuwen.

Θραύω, ik breek, wrijf aan stuk.

Θραῦσμα, τὸ, een brok, een stuk.
Θραῦσις, ἡ, het breken.
Θραυστὸς, ἡ, ὸν, gebroken, breekbaar. Ἄθραυστος, ὁ, ἡ, onbreekbaar.

'Απο-, Δια-, Κατα-, Συνθραύω, af-, door-, verbreken, aan stuk slaan.

Θράω, *fut.* ήσω, ik zit; alleen gebruikelijk in de *aor.* 2. ἐθρησάμην.

Θράνος, ου, ὁ, een zetel, stoel, eene bank, roeijersbank. *Dimin.* θράνιον en θρανίδιον, τὸ, 't zelfde. Θρανίτης, ου, ὁ, een roeijer, bijz. op den achtersteven van een schip. Θρανεύω, op eene bank leggen, over eene bank uitspannen.

Θρῆνυς, υος, ὁ, *Jon.* eene bank, bijz. eene voetbank.

Θρόνος, ου, ὁ, een zetel, eene zitplaats; bijzonderlijk, een hoog gestoelte, een troon. V. d. θρονίζω, op eenen troon plaatsen.

Θρέω, bijz. in *med.* θρέομαι, ik kerm, ik schreeuw, ik hef hevige klagten aan, ik maak alarm.

Θρόος, *contr.* θροῦς, ὁ, een verward geschreeuw, alarm, geraas, het luidkeels roepen of spreken; een gesprek, gerucht. V. d.

Θροέω, ik schreeuw, maak alarm; ik schrik. Διαθροέω, doorschreeuwen, verspreiden (een gerucht). Προσθροέω, aanspreken.

Θρῆνος, ὁ, luide klagt, geween, rouwklagt.

Θρηνέω, *fut.* ήσω, ik klaag, beklaag, beween. 'Επι- en Συνεπιθρηνέω, ik beklaag, of klaag mede over iets.

Θρηνώδης, ὁ, ἡ, klagend, beklagelijk.

Θρηνωδὸς, ὁ, ἡ (van ᾠδὴ), klaagliederen zingen. Θρηνωδέω, 't zelfde.

'Αθρηνὶ, *adv.* zonder klagten.

Θρύλλος, ου, ὁ (van de vorm θρύω), gefluister, geruisch, gemurmel; gesprek, gerucht. V. d.

Θρυλλέω, en θρυλλίζω, fluisteren, murmelen; veel van iets spreken, een gerucht verspreiden. Van daar zameng.

Διαθρυλλέω, een gerucht verspreiden; iemands ooren doof schreeuwen.

'Ενθρυλλίζω, influisteren, in 't oor fluisteren.

Πολυθρύλλητος, ὁ, ἡ, waar veel over gesproken wordt, beroemd.

Θρησκεύω, *fut.* εύσω, godsdienstiglijk vereeren, aanbidden, bijzonderlijk door overtollige en bijgeloovige plegtigheden. Zoo ook Θρησκεία, ἡ, godsdienst, godsvereering; godsdienstige plegtigheden. Θρῆσκος, en Θρησκευτὴς, ὁ, godsdienstig, godvreezend, bijgeloovig.

Θρίαμβος, ὁ, een lofzang op Bacchus, bij plegtige optogten ter zijner eere; de processie, of plegtige optogt bij het Bacchusfeest; 2) bij de Romeinen *triumphus*, de triomf, zegepraal. — Θριαμβικὸς, ἡ, ὸν, wat tot den triomf behoort. — Θριαμβεύω, 1) *neutr.* ik triomfeer, zegepraal; 2) *act.* iemand in triomf of zegepraal op-

voeren. Θριαμβευτὴς, οῦ, ὁ, die triomfeert, zegepraalt.

Θριγκὸς, ὁ, de tinne of kroon van eenen muur; de kroonlijst: de rand (die iets in zich sluit), eene heining; *metaph.* het hoogste, het toppunt. *Dimin.* Θριγκίον, τό.

Θριγκόω, de kroonlijst op een gebouw maken; insluiten, omheinen; *metaph.* volbrengen, voleindigen. Θρίγκωσις, ἡ, de omheining, verschansing.

Θρίδαξ, ακος, ἡ (*lactuca*), latuw, kropsalade.

Θρὶξ, τριχὸς, ἡ, het haar, een haar, eene haarlok.

Τρίχινος, ίνη, ινον, en τριχώδης, ὁ, ἡ, van haar gemaakt, harig, vol haren.

Τριχόω, met haar voorzien of overdekken. Τρίχωμα, ατος, τὸ, en Τρίχωσις, ἡ, het haar.

Θρίον, en Θρῖον, ου, τὸ, een vijgenblad; 2) een tafelgeregt, hetwelk in vijgenbladeren opgezet wordt. Θριάζω, vijgenbladeren plukken. — Θρίοι, οἱ, de scheepstouwen. — Θριαὶ, αἱ, steentjes om mede te looten of te wigchelen; v. d. Ἀποθριάζω, wigchelen, waarzeggen.

Θρόμβος, ὁ, een druppel, korrel, b. v. van geronnen bloed, van zout; een hoop, klomp.

Θρόνον, ου, τὸ, *poët.* bloemwerk, geborduurd bloemwerk. Hom. Il. X, 441.

Θρύον, τὸ, riet, biezen. Θρυαλλὶς, ίδος, ἡ, de pit eener lamp, gewoonlijk uit biezen gemaakt.

Θυγάτηρ, έρος, *contr.* τρὸς, ἡ, eene dochter. *Dimin.* Θυγάτριον, τό.

Θύλαξ, ακος, ὁ; θύλακος, ὁ, ook θύλλις en θύλλιξ, een zak, lederen buidel. *Dimin.* Θυλάκιον, τὸ, en θυλακίσκος, ὁ, hetzelfde.

Θύννος, ὁ, zekere groote zeevisch aldus genoemd. Θυννώδης, ὁ, ἡ, en θυνναῖος, wat daartoe behoort, daarvan komt. Θυννάζω en θυννίζω, naar gemelde visch met eenen haak steken; steken. Zameng. Ἀποθυννίζω.

Θύρα, ἡ, de deur. *Dimin.* Θύριον en θυρίδιον, τὸ, een deurtje. Θύραζε en θύρηφι, *adv.* buiten de deur, buiten. Θύραθεν, *adv.* van buiten.

Θυραῖος, αία, αῖον, wat tot de deur behoort; 2) wat van buiten komt, uitheemsch, vreemd.

Θυρεὸς, ὁ, de deur, Hom. Od. 'I, 240; 2) een groot lang schild in de gedaante van eene deur.

Θύρετρον, τὸ, eene deur.

Θυρὶς, ίδος, ἡ, eene deur, een deurtje; 2) een vensterraam.

Θυρόω, *fut.* ώσω, van eene deur voorzien, met eene deur afsluiten. V. d. Θύρωμα, τὸ, het afsluiten met eene deur; de deur; bijz. de post van de deur; houtwerk.

Θυρὼν, ῶνος, ὁ, een voorhuis, voorportaal (waar vele deuren zijn).

Zamenstellingen:

'Αγχίθυρος, ὁ, ἡ, nabij de deur zijnde.

"Αθυρος, ὁ, ἡ, geene deur hebbende; ongesloten. Ook ἀθύρωτος, ὁ, ἡ.

Δίθυρος, ὁ, ἡ, twee deuren hebbende.

'Ορσοθύρη, ἡ, bij Hom. Od. X, 126, misschien eene achterdeur.

Πρόθυρον, τὸ, hetgeen voor de deur is, een voorhof, voorportaal.

'Υπέρθυρον, en ὑπερθύριον, τὸ, de bovendrempel.

'Υπόθυρον, τὸ, en ὑποθυρὶς, ἡ, de onderdrempel.

Θυραυλέω (van αὐλή), ik leef buiten de deur, in de open lucht; voor de deur vertoeven. Θυραυλία, ἡ, het buitenleven.

Θυρωρὸς, ὁ, een deurwachter, portier.

Θύω, *fut.* θύσω, ik brand, verbrand, b. v. reukwerk; 2) v. d. ik offer; ik slagt; ik houde een offer- of gastmaal; *med.* ik laat offeren.

Θύος, εος, τὸ, *thus*, reukwerk, wierook; 2) een offerdier, slagtoffer.

Θυήεις, εσσα, εν, welriekend.

Θύημα, τὸ, en θυηλὴ, ἡ, reukwerk, offermeel. Zoo ook θυήλημα, *contr.* θύλημα, τό.

Θυητὸς, ἡ, ὸν, gereukt, welriekend.

Θύον, ου, τὸ, reukwerk, wierook, een offerkoek; 2) even als θυΐα, ἡ, zekere welriekende boom bij de ouden, misschien een citroen-, of een cederboom.

Θυόεις, εσσα, εν, en θυώδης, εος, ὁ, ἡ, geurig, welriekend.

Θυόω, *fut.* ώσω, ik bewierook, maak welriekend. Θύωμα, τὸ, een reukwerk.

Θυεία, ἡ, een stamper (wijl daarmede reukwerken fijn gestooten of gewreven worden).

Θῦμα, ατος, τὸ, reukwerk, een offer, slagtoffer, offerdier. V. d.

Θυμιάω, *fut.* άσω, ik bewierook. Θυμίαμα, τὸ, wierook, reukwerk. Θυμιατήριον, τὸ, een wierookvat, reukvat.

'Αναθυμιάω, en ἀποθυμιάω, reuk van zich afgeven, uitdampen.

'Επιθυμιάω, bewierooken.

Θύμος, ὁ, en θύμον, τὸ, *thymus*, thym; 2) zekere geringe spijs in Attica.

Θυμέλη, ἡ, een altaar; 2) op het Grieksche theater een al-

taar voor den schouwburg en het orchest, waarop men bij den aanvang van het stuk aan Bacchus offerde, en rondom welke het koor speelde. V. d. Θυμελικὸς, ἡ, ὸν, wat daartoe behoort; wat tot het koor, de muzijk, of de dansreijen behoort.

Θυσία, ἡ, het offeren; een offer; een offerdier; offermaal.
Θυσιάζω, ik offer. Θυσιαστήριον, τὸ, een altaar.
Θύσιμος, ὁ, ἡ, tot het offer geschikt of nuttig.

Θύτης, ου, en θυτὴρ, ῆρος, ὁ, een offeraar, offerpriester.
Θυτικὸς, ἡ, ὸν, wat daartoe behoort, in het offeren bedreven. Θυτικὴ, ἡ, verst. τέχνη, de kunst om uit de slagtofferen waar te zeggen.

Zamenstellingen:

Ἄθυτος, ὁ, ἡ, niet geofferd; 2) *act.* die niet geofferd heeft.
Ἀποθύω, en Καταθύω, offeren, heiligen.
Βουθυτέω, ik slagt ossen, maak een slagtoffer van ossen.
Προθύω, vooraf offeren. Πρόθυμα, τὸ, een voorofter.
Συνθύω, mede offeren.

Voorts leidt men hiervan af:

Τύφω, *fut.* θύψω (van de form θύπω voor θύω), ik brand, verbrand, steek in brand.
Τυφεδὼν, ῶνος, ἡ, het aansteken, het in brand steken, de ontbranding. — Τυφεδανὸς, ὁ, eigenlijk brandstof; 2) figuurlijk, een oud en verlept grijsaard.
Τύφος, ὁ, rook, damp; 2) figuurlijk, verwaandheid, opgeblazenheid, trotschheid; 3) bij de geneeskundigen, zinneloosheid, gevoelloosheid, domheid, ook eene bijzondere krankheid de zenuwkoorts genoemd.
Τυφώδης, εος, ὁ, ἡ, 1) als τυφεδανὸς; 2) bedwelmd, gevoelloos.
Τυφόω, ik maak rook; 2) zich als eenen trotschaard, domoor, verwaanden gek aanstellen.
Τυφὼν, ῶνος, en τυφῶς, ῶ, ὁ, ook τυφωεὺς, ὁ, eene soort van wervelwind, die plotselijk huizen omver werpt, zand- en stofwolken voortdrijft, en op de zee waterhoozen verwekt; 2) Typhon, de naam van zekeren reus. — Τυφωνικὸς, ἡ, ὸν, wat daartoe behoort.
Τύμβος, ὁ, eigenlijk, de plaats waar de lijken verbrand worden, *bustum;* v. d. een graf, grafzerk, grafheuvel, eene graftombe.
Τυμβεύω, begraven, ter aarde bestellen; *neutr.* begraven worden.
Ἐπιτύμβιος, en ἐπιτυμβίδιος, ὁ, wat op het graf ligt, daartoe behoort.
Ἄτυφος, ὁ, ἡ, zonder trotschheid, nederig, bescheiden.
Ἀτυφία, ἡ, onopgeblazenheid, nederigheid, bescheidenheid.
Ὑποτύφω, aansteken, in brand steken; aanhitsen; *med.* glimmen, glinsteren. — Ὑπότυφος, ὁ, ἡ, een weinig verwaand.

Θύω, *fut.* θύσω, onstuimig en woedend voortvaren,

woeden, razen, dol zijn. 'Εκθύω, uitbreken. 'Επιθύω, aanvallen, aanloopen (op iemand, τινί).

Θυὰς, άδος, ἡ, eene razende; eene Bacchante. Θυάω, θυάζω, en 'Αναθυάω, razen, woeden, Bacchus feest vieren.
Θύελλα, ἡ, de storm, een stormwind, orkaan.
Θυμὸς, ὁ, het zinnelijk gedeelte van de ziel, de zetel der driften, begeerten, en gemoedsaandoeningen; v. d. drift, begeerte, lust; woede, toorn, moed, vurigheid, enz.
Θυμικὸς, ἡ, ὸν, en θυμώδης, ὁ, ἡ, driftig, hevig, toornig.
Θυμαίνω, ik ben driftig, toornig.
Θυμόω, ik maak driftig, ik vertoorn.
"Αθυμος, ὁ, ἡ, moedeloos, lafhartig; treurig, wanhopig; 'Αθυμία, ἡ, moedeloosheid, wanhoop. 'Αθυμέω, en 'Εξαθυμέω, ik ben; word moedeloos, wanhopend.
'Απόθυμος, ὁ, ἡ, ongeneigd, moedeloos. 'Αποθυμέω, moedeloos zijn, den moed opgeven.
Βαρύθυμος, ὁ, ἡ, zwaarmoedig.
Γλυκύθυμος, ὁ, ἡ, zachtmoedig, liefelijk, aangenaam.
Διχόθυμος, ὁ, ἡ, twijfelachtig, besluiteloos.
Δύςθυμος, ὁ, ἡ, mismoedig. Δυςθυμία, ἡ, mismoedigheid. Δυςθυμέω, mismoedig zijn.
"Εκθυμος, ὁ, ἡ, moedig, prompt. 'Εκθύμως, *adv.* vaardiglijk. 'Εκθυμία, ἡ, vaardigheid.
"Ενθυμος, ὁ, ἡ, moedig. 'Ενθύμιος, ὁ, ἡ, wat in de gedachten ligt, wat men in den zin heeft. 'Ενθυμία, ἡ, eene gedachte.
'Ενθυμέομαι, ik neem ter harte, ik overleg, overweeg, ik ben voornemens. — 'Ενθύμημα, τὸ, de gedachte, opmerking; 2) eene soort van redekunstig besluit; 3) het uitgedachte, eene uitvinding. — 'Ενθύμησις, ἡ, eene gedachte, de overlegging.
'Επιθυμία, ἡ, begeerte, verlangen, lust, zucht. 'Επιθυμέω, ik begeer, verlang, τινὸς, iets. 'Επιθύμημα, τὸ, de begeerte, wensch. 'Επιθυμητὴς, οῦ, ὁ, die begeert, wenscht. 'Επιθυμητικὸς, ἡ, ὸν, begeerlijk, wenschelijk.
Εὔθυμος, ὁ, ἡ, welgemoed, vrolijk. Εὐθύμως, *adv.* moediglijk. Εὐθυμία, ἡ, welgemoedheid, vrolijkheid. Εὐθυμέω, ομαι, ik ben welgemoed, vrolijk.
'Εχέθυμος, ὁ, ἡ, die zijne drift weet in te houden, bedaard.
Καρτερόθυμος, ὁ, ἡ, geduldig, lijdzaam.
Καταθύμιος, ὁ, ἡ, wat in de gedachte, in den zin is; 2) aangenaam.
'Ομόθυμος, ὁ, ἡ, eensgezind.
Περίθυμος, ὁ, ἡ, zeer vertoornd. *Adv.* περιθύμως.
Πρόθυμος, ὁ, ἡ, geneigd, willig, bereid, vaardig. Προθύμως, *adv.* vaardiglijk. Προθυμία, ἡ, bereidwilligheid, vaardigheid. Προθυμέομαι, ik ben gewillig, bereidvaardig; 2) ik leg mij met allen ijver toe, τὶ, op iets; 3) ik ben welgemoed.
'Ράθυμος, ὁ, ἡ, (van ῥᾶ voor ῥάδιος) ligtzinnig, zorgeloos, nalatig, traag. 'Ραθύμως, *adv.* traag. 'Ραθυμία, ἡ, ligtzinnigheid, zorgeloosheid, traagheid, lafhartigheid. 'Ραθυμέω, ik ben zorgeloos, traag; περὶ τινὸς,

zich over iets niet bekommeren. Καταῤῥαθυμέω, geheel zorgeloos zijn.
Συνθυμέω, eensgezind zijn.
Ὑπέρθυμος, ὁ, ἡ, overmoedig, grootmoedig.
Θυμάρης en Θυμήρης (van ἄρω), en Θυμήδης, ὁ, ἡ (van ἅδω), hartvervrolijkend, hartverkwikkend.
Θυμόσοφος, ὁ, ἡ, kloekmoedig, wijs.
Θυμοφθόρος, ὁ, ἡ, ontmoedigend; hartgrievend.
Θύνω en θυνέω, *poët.* voor θύω, driftig voortloopen. Hom. Zameng. ὀροθύνω, aanzetten, aanhitsen.
Θύρω, komt niet voor, doch daarvan mogelijk
Ἀθύρω, ik beweeg mij heen en weder; ik speel.
Ἄθυρμα, τὸ, spel, verlustiging.
Θύρσος, ὁ, de met klimop en wijngaardbladeren omwondene staf, die door de Bacchanten gedragen werd.
Θύσανος, οῦ, ὁ, een kwast, eene franje (die zich heen en weder beweegt).
Θύσθλα, τὰ, bij Hom. Il. Σ, 134, zoo veel als θύρσος.

Θωή, ἡ, verlies, schade; boete, bestraffing. Ἀθῷος, ὁ, ἡ, ongestraft, onschuldig.

Θώμιγξ, en Θῶμιξ, ιγος, ὁ, een touw, band; eene zweep, geesel. Θωμίζω, ik bind, geesel.

Θὼψ, Θωπὸς, ὁ, een vleijer. Θωπεύω, vleijen. Θωπεία, ἡ, vleijerij; aanlokselen, b. v. θωπεῖαι λόγων, vleitaal.

Θώραξ, ακος, ὁ, de romp; de wapenrusting daarvan; een harnas, dat het geheele ligchaam bedekt; 2) bij latere schrijvers, de borst, een borstharnas; borstbeeld.

Θωράκιον, τὸ, een borstharnas, een kleine pantser; een schutdak, eene schutsweering; een zadel.
Θωρακίζω, *fut.* ίσω, in 't harnas steeken, wapenen. Zoo ook Θωρήσσω. V. d. Θωρακίτης, en Θωρηκτής, οῦ, ὁ, een geharnast soldaat.
Ἀθωράκιστος, ὁ, ἡ, ongeharnast, ongewapend; weerloos.
Ἐπιθωρακίζω, in het harnas steken, wapenen.

Θὼς, ὠὸς, ὁ, eene soort van dier naar den wolf gelijkende, mogelijk een luipaard.

Θωΰσσω, *fut.* ξω, ik roep, schreeuw, hef den oorlogskreet aan. Ἐπιθωΰσσω, ik roep toe, schreeuw toe.

I.

Ἰὰ, *Jon.* ἰὴ, ἡ, de natuurlijke klank van eenen gil of schreeuw, b. v. van een schreeuwende zuigeling, He-

RODOT. I, 85. Van daar 2) ἰὴ, *interj.* of uitroep van vreugde, bijz. ἰὴ παιὰν, ter eere van Apollo, van waar deze misschien 'Ιήϊος genoemd wordt. Hiermede zijn verscheidene andere nabootsingen van natuurlijke geluiden verwant, als:

'Ιαῦ, ἰαυοῖ, ἰεῦ, ἰοὺ, ἰὼ, alle uitroepingen 1) zoo van vreugde, *io!* triomf! hoezee! als 2) van smart, *hei! eheu! vae!* ach! ohe! ô wee! helaas! b. v. ἰώ μοι, *hei mihi, vae mihi!* ô wee mij! enz.

'Ιατταταὶ, *interj.* bij smart, ohe! ô wee!

'Ιάλεμος, *Jon.* ἰήλεμος, ὁ, ἡ, beklagelijk, ellendig; 2) *Subst.* een klaaglied, treurzang.

'Ιάχω, ἰαχέω, eig. ἰὰ roepen, v. d. juichen, jammeren, schreeuwen, ruischen, geraas maken. 'Ιαχὴ, ἡ, gejuich, geschreeuw, geruisch. V. d.

'Ιάκχος, ὁ, de vreugdekreet bij het feest van Bacchus; 2) bijnaam van Bacchus. V. w. 'Ιακχάζω, zoodanigen vreugdekreet aanheffen.

'Αμφιάχω, rondom schreeuwen, razen.

'Ανιάχω en 'Ανιαχέω, opschreeuwen, uitgillen. 'Ανίαχος, ὁ, ἡ, uitgillende, razende

'Επιάχω en ἐπιαχέω, toeschreeuwen, toejuichen.

'Ιύζω, eig. ἰῦ of ἰοὺ roepen, v. d. juichen, jammeren, schreeuwen, fluisteren, suizen, geraas maken.

'Ιυγμὸς, οῦ, ὁ, en ἰυγὴ, ἡ, gejuich, gejammer, geschreeuw, alarm, geraas.

'Ιωὴ, ἡ (van ἰὼ), gejammer, geschreeuw, geraas.

'Ιάμβος, ὁ. Zie 'Ιάπτω, onder Ἕω, ἵημι.

'Ιάομαι, *fut.* ἰάσομαι, eig. warmen, stooven, door warme omwindselen heelen; v. d. in het algemeen, heelen, genezen. Zameng. 'Ανιάομαι en 'Εξιάομαι, ganschelijk heelen.

Ἴαμα, τὸ, een geneesmiddel; 2) de genezing.

Ἴασις, ἡ, de genezing, heeling. — 'Ιάσιμος, ὁ, ἡ, heelbaar, geneesbaar; 2) genezend.

'Ιατὸς, ἡ, ὸν, genezen; geneesbaar. 'Ανίατος, ὁ, ἡ, ongeneeslijk. Ανιάτως, *adv* hetzelfde.

'Ιατρὸς, οῦ, ὁ, en *poët.* ἰατὴρ, ῆρος, ὁ, een arts, geneesheer, wondheeler.

'Ιατρικὸς, ἡ, ὸν, wat tot den arts behoort; 2) artsenij- of geneeskundig, b. v. ἰατρικὴ τέχνη, de artsenij- of geneeskunde.

'Ιατρεῖον, τὸ, de woning, de winkel van eenen arts; 2) τὰ ἰατρεῖα, verst. χρήματα, het loon aan den arts gegeven.

'Ιατρεύω, *fut.* εύσω, ik ben geneesheer; ik heel, genees. V. d. 'Ιάτρευσις, ἡ, en ἰατρεία, ἡ, de genezing, heeling.

'Ιαίνω (andere vorm van het oude ἰάω), *fut.* ἰανῶ, ik warm, verwarm; ik verkwik, vervrolijk.

Ἰάπυξ, υγος, ὁ, de weste- of noordwestewind.

Ἶβις, ἴβιδος, ἡ, de Ibis, of Egyptische slangenvreter; zekere vogel, waarvan men de beschrijving vindt bij HERODOTUS, II, 75, 76.

Ἰβίσκος, ὁ, *hibiscum*, zekere plant, misschien de malva.

Ἴγδη, ἡ, een vijzel, een stamper; eene rasp.

Ἴδιος, ία, ιον, eigen, eigendommelijk; tegenovergesteld 1) aan κοινὸς, algemeen; v. d. bijzonder, den eenen mensch van den anderen onderscheidend; 2) aan δημόσιος, publiek; v. d. den staat niet betreffend, privaat, wat elken burger in het bijzonder toebehoort of aangaat; b. v. τὰ ἴδια, privaat-eigendom; en v. d. de *adv.* ἰδίᾳ en κατ' ἰδίαν, afzonderlijk, voor zich alleen. Van daar de onregelmatige *Comparativus* en *Superlativus*, ἰδιαίτερος en ἰδιαίτατος. — Ἰδίως, *adv.* eigenlijk, bijzonderlijk.

Ἰδιάζω, ik ben alleen of afgezonderd; *med.* zich eigen maken, toeëigenen; 2) τινὶ, met iemand alleen zijn of spreken; zich afzonderen tot iets, zich op iets toeleggen.

Ἰδιότης, ητος, ἡ, eene eigenschap.

Ἰδιόω, *fut* ώσω, ik maak eigen, bijz. in *med.* zich eigen maken, zich toeëigenen, aanmatigen. Zameng. Ἐξιδιοῦμαι.

Ἰδίωμα, τὸ, het eigene, eigendommelijke.

Ἰδίωσις, ἡ, het toeëigenen, de aanmatiging.

Ἰδιώτης, ου, ὁ, eig. een afgezonderde; v. d. 1) een privaat persoon; 2) een plebejer, een gemeen man, hoedanige tot geene hoogere waardigheid in den staat kan geraken; 3) een domoor; onervaren, onwetend; 4) die geene ligchaams oefeningen waarneemt (hetwelk te Athene den gemeenen man niet geoorloofd was); v. d. die geene goede houding heeft, onhebbelijk, lomp.

Ἰδιωτεία, ἡ, het privaat-leven.

Ἰδιωτεύω, *fut.* εύσω, ik ben ἰδιώτης, ik leef als privaat persoon, ben onbedreven, enz.

Ἰδιωτικὸς, ἡ, ὸν, den ἰδιώτης betreffende, eigen, bijzonder, privaat, gemeen. *Adv.* ἰδιωτικῶς.

Ἶδος, εος, τὸ, de hitte, zomerhitte, HESIOD. *Scut.* 397; 2) van daar, het (door de hitte uitgejaagde) zweet.

Ἰδάλιμος, ὁ, ἡ, *poët.* heet, zweetend.

Ἰδίω, ik zweet.

Ἱδρὼς, ῶτος, ὁ, ook ἱδρὸς, ὁ, Il. Ρ, 385, het zweet; 2) *metaph.* zware arbeid, die het zweet verwekt, het loon daarvan; 3) het uitgezweette sap aan boomen of planten, het een of ander vocht.

Ἱδρώω, ook ἱδρόω, *fut.* ώσω, ik zweet. V. d. Ἵδρωσις, ἡ, het zweeten.

Ἀνιδρωτὶ (ook ἀνιδιτὶ en ἀνιδριτὶ), *adv.* zonder zweet, zonder moeite.

Ἱερὸς, ὰ, ὸν, aan de Goden gewijd, heilig; geëerd, eerwaardig; *neutr.* τὸ ἱερὸν, het heilige, het gewijde; v. d. het heiligdom, een tempel; een offer, offerplegtigheid; godsdienst; *pl.* τὰ ἱερὰ, de ingewanden der offerdieren, waaruit waar gezegd werd; ook het offer.

Ἱεράομαι, *fut.* άσομαι, ik ben priester of priesteres.
Ἱερατεύω, ομαι, 't zelfde. V. d. Ἱεράτευμα, τὸ, ook ἱερατεία, ἡ, het priesterschap, de priesterdienst.
Ἱερατικὸς, ἡ, ὸν, priesterlijk.
Ἱερεύς, έως, ὁ, een priester. — Ἱέρεια, ἡ, ook ἱέρη, en ἱερὶς, ίδος, ἡ, eene priesteres. — Ἱερεῖον, τὸ, *Jon.* ἱερήϊον, een offerdier; slagtoffer. — Ἱερεύω, *fut.* εύσω, ik slagt, ik offer, ik heilig.
Ἱέραξ, ακὸς, ὁ, *Jon.* Ἴρηξ, een havik (eigenlijk de heilige vogel, wijl men uit zijne vlugt waarzeide).
Ἱερόω, *fut.* ώσω, ik heilig, ik wijd toe. V. d. Ἱερωσύνη, ἡ, de heilige dienst, de priesterdienst.
Ἱρὸς, ἱρὸν, ἱρεὺς, ἱρεύω, enz. *Jonische* vormen voor ἱερὸς, enz.

Zamenstellingen:

Ἀνίερος, ὁ, ἡ, ongewijd, onheilig; 2) ontheiligd.
Ἀνιερόω, Ἀφιερόω, en Καθιερόω, heiligen, toewijden.
Δυσίερος, ὁ, ἡ, onheilig, goddeloos.
Δυσιερέω, ongelukkiglijk, of onder ongunstige voorteekenen, offeren. Waar tegen over staat
Καλλιερέω, onder gunstige voorteekenen offeren.

Voorts van achteren zamengesteld:

Ἱερόθυτος, Gode geofferd, geheiligd. — Ἱερομηνία, ἡ, eene heilige maand, een feestdag. — Ἱεροπρεπὴς, ὁ, ἡ, eerwaardig; behoorlijk. — Ἱερόσυλος, ὁ, ἡ, een heiligschenner. — Ἱερουργέω, den heiligen dienst verrigten; enz.

Ἰθὺς, ἰθύνω. Zie Εὐθύς.

Ἰκμὰς, άδος, ἡ, vocht, nat. Ἰκμάζω en Ἰκμαίνω, bevochtigen, nat maken; weeken. Ἄνικμος, ὁ, ἡ, droog.

Ἰκρίον, τὸ, eene plank, een houten blad; v. d. een met planken overdekte vloer, het verdek (van een schip), een steiger, eene stellaadje, enz.

Ἰκτὶν, ῖνος, ook ἰκτῖνος, ου, ὁ, een wouw, gier, kuikendief, zekere roofvogel.

Ἰκτὶς, ίδος, ἡ, eene soort van wezel. Ἰκτίδεος, ὁ, ἡ, uit het vel daarvan gemaakt.

Ἵκω, oude *forma*, welke nog bij Homerus en andere dichters voorkomt, *fut.* ἵξω, (van hetwelk, als het ware van een ander *praes.*, het *imperf.* ἷξον, bij Hom.

Od. Δ, 1, en elders, in de beteekenis van komen; gaan, bereiken, treffen), is het stamwoord van de meer gewone *formae* Ἱκάνω bij dichters, en Ἱκνέομαι, in prosa; *fut.* ἵξομαι, *aor.* 2. ἱκόμην, ik kom, kom aan, bereik; ik kom tot iemand (τινὰ) al smeekende, ik smeek; ik kom af op iemand (τινὰ), ik overval vijandelijk, ik bevang; voorts *neutr.* aangaan, aanbelangen, behoorlijk zijn, passen, v. d. *part.* ἱκνούμενος, gepast, geschikt, juist, b. v. ἱκνουμένη ὥρα, de geschikte tijd, ἱκνούμενον μέγεθος, de juiste grootte. Ἱκνουμένως, *adv.* geschiktelijk.

Ἱκανὸς, ἡ, ὸν, eig. aankomend, v. d. behoorlijk, geschikt, toereikend; deugdelijk, vaardig in, geschikt tot iets; tamelijk groot of lang, b. v. ἐξ ἱκανοῦ, verst. χρόνου, sedert lang. Ἱκανῶς, *adv.* geschiktelijk, b. v. ἔχειν ἱκανῶς, zooveel als ἱκανὸν εἶναι; genoegzaam, overvloedigli͏jk.

Ἱκανότης, ητος, ἡ, geschiktheid, genoegzaamheid.

Ἱκανόω, ik maak geschikt, genoegzaam.

Ἱκέτης, ου, ὁ, ook ἵκτης, ου, en ἱκτὴρ, ῆρος, ὁ, eig. die komt, bijz. die tot iemand komt al smeekende, die vergiffenis, hulp en veiligheid bij iemand zoekt. *Foem.* ἱκέτις, ιδος, ἡ, eene smeekende vrouw.

Ἱκέτεια, ἡ, het smeeken, de bede.

Ἱκετεύω, *fut.* εύσω, zameng. Ἐξικετεύω, en καθικετεύω, ik smeek, roep iemands hulp in. V. d. Ἱκέτευμα, τὸ, de bede, het smeeken.

Ἱκετήριος, en ἱκτήριος, α, ον, den smeekenden betreffend, b. v. ἱκτήριοι κλάδοι, 't zelfde als ἱκετηρία, ἡ, verst. ἐλαία, of ῥάβδος, de olijftak of staf, welke gedragen en aangeboden werd door den ἱκέτης.

Ἱκετήσιος, en ἱκέσιος, ία, ιον, den smeekenden betreffende, b. v. Ζεὺς ἱκετήσιος, Jupiter de beschermer der smeekenden. Ἱκεσία, ἡ, het smeeken.

Ἰκμενος, of ἴκμενος, b. v. οὖρος, Hom. Od, B, 420, en elders, *ventus secundus*, een gunstige wind, eig. die de aankomst van het schip bewerkt. Doch anderen leiden het af van ἴκμαρ.

Ἴκταρ en ἴκαρ, *adv.* nabij, nabijkomend.

Ἷξις, εως, ἡ, de komst, aankomst.

Zamenstellingen:

Ἀφικάνω, en Ἀφικνέομαι, *perf.* ἀφῖγμαι, ook Εἰςαφικάνω en Εἰςαφικνέομαι, ik kom aan, kom bij, ik bereik. Ἄφιξις, ἡ, de aankomst.

Διϊκνέομαι, ik ga door, trek door; ik verhaal.

Ἐξίκω, uitkomen, gebeuren. Ἐξικνέομαι, ik kom tot (iemand of iets), ik bereik; ik bekom, erlang; ik volbreng; *neutr.* zich uitstrekken, toereikend zijn.

Ἐφικνέομαι, met den *Genit.* τινὸς, ik kom tot iets, bereik, tref; ik bekom, verkrijg, b. v. τῆς ἀρετῆς ἐφικέσθαι, deugdzaam worden, 2) met den *Accus.* τὶ, ik bereik, breng het daarheen, of zoo verre.

Ἐφικτὸς, ἡ, ὸν, bereikbaar. Ἀνέφικτος, ὁ, ἡ, onbereikbaar. Δυςέφικτος, ὁ, ἡ, moeijelijk om te bereiken.

Καθικνέομαι, ik bereik, raak aan; ik bekom, verkrijg; ik vaar uit (tegen iemand), ik scheld uit.

Daarmede ook verwant de *forma*

Ἥκω, alleen in *praes.* gebruikelijk, ik kom, ik ga, ik nader; somtijds als *perf.* ik ben gekomen; aangaan, betreffen; van daar velerlei spreekwijzen, als ἥκω εἰς τοῦτο of πόῤῥω met eenen *Genit.* b. v. ἡλικίας, ἀναιδείας, enz. *eo, aetatis, audaciae progredior, progressus sum*, ik ben zoo ver gevorderd in jaren, in onbeschaamdheid; εἰς τοσοῦτον ἀμαθίας ἥκω, ik ben zoo onwetend; verder εὖ ἥκειν met den *Genit.* γένους, φύσεως, van edele geboorte, van goeden aanleg zijn; ἥκειν πρὸς en εἴς τι, tot iets komen, behooren, betreffen; ἥκει γενόμενον, *usu venit*, het gebeurt.

Ἀνήκω, ik kom op, kom boven, bereik; 2) ik kom terug; 3) betreffen, behooren, b. v. τὰ εἰς ἀρετὴν ἀνήκοντα, wat de deugd betreft. Zameng. Ἐπανήκω, ik kom, of keer terug.

Ἀφήκω, ik kom af, ik kom tot (iets).

Διήκω, ik kom door, dring door, strek mij uit.

Εἰςήκω, ik kom in, ga in.

Ἐξήκω, ik kom of ga uit, weg; 2) voorbijgaan (van den tijd).

Ἐφήκω, ik kom tot of bij; 2) toereiken.

Καθήκω, ik kom neder op iets, v. d. bereiken, zich uitstrekken, toereiken, behoorlijk zijn, b. v. ὁ καθήκων χρόνος, de geschikte tijd; καθήκει μοι, het past mij; τὸ καθῆκον, een pligt, eene verpligting; in *pl.* ook de omstandigheden, de gesteldheid.

Μεθήκω, ik ga na, ik vervolg.

Παρήκω, ik kom voor, kom bij of tot, zich uitstrekken.

Προήκω, ik ga of kom voor; 2) ik ga, kom voort, vooruit, ik vorder.

Προςήκω, ik kom bij of tot, ik nader; 2) betreffen, behooren, passen, b. v. προσήκει μοι, het past mij; προσήκει μοί τι, of τινὸς, iets gaat mij aan, ik heb deel aan iets; τὸ προσῆκον, het behoorlijke, een pligt; v. d. 3) aanverwant zijn, als οἱ προςήκοντες, de bloedverwanten. Προσηκόντως, *adv.* op eene geschikte wijze.

Ἱλάω, ἵλημι, ἱλάομαι, ἱλάσκω, ομαι, *fut.* ἱλάσομαι, *poët.* ἱλάσσομαι, ook ἱλάξομαι, *perf.* ἵληκα, *imper.* ἵλαθι en ἵληθι, gunstig, genegen zijn, bijz. van de Goden *propitium esse; act.* (iemand) gunstig, genegen maken, bevredigen, verzoenen; *med.* zich iemands gunst verwerven, iemand met zich verzoenen. Zoo ook zameng. Ἐξιλάομαι en Ἐξιλάσκομαι, ik bevredig, ik verzoen.

Ἵλαος, ὁ, ἡ, *Att.* ἵλεως, ὁ, ἡ, *propitius*, gunstig, genegen, genadig. Ἱλέως, *adv.* gunstiglijk. Ἱλεόω, ἱλεόομαι, en ἐξιλεόω, gunstig, genegen maken, als ἱλάω. Zameng. Ἀνίλεως, ὁ, ἡ, ongunstig, ongenegen.

Ἱλαρὸς, ἀ, ὀν, *hilaris*, vrolijk, opgewekt. — Ἱλαρότης, ἡ, vrolijkheid. — Ἱλαρόω en ἱλαρύνω, vervrolijken.
Ἱλασμὸς, ὁ, de bevrediging, verzoening. Ἐξίλασμα, τὸ, een middel ter bevrediging der Goden, een zoenoffer.

Ἴλλος, ὁ, *Jon.* het oog. Ἰλλὸς, ὁ, en ἰλλὶς, ἡ, een of eene scheelziende.

Ἴλλω, ομαι, ἰλλαίνω, ἰλλίζω, knipoogen, met de oogen wenken of draaijen, scheel zien. V. d.
Ἰλλωπέω, ἰλλώπτω en ἰλλωπίζω (van ἴλλειν en ὤψ), scheel zien; 2) iemand scheel, en honend aanzien.
Ἀνίλλωμα, τὸ, de blik of opslag der oogen.
Δενδίλλω, *Jon.* de oogen zijdelings op iemand werpen, wenken; hoonend aanzien; rondom zien. Hom. Il. Ἰ, 180.
Ἐπιλλίζω, eenen schuinschen blik of wenk op iemand werpen, uit verachting om hem te hoonen, Hom. Od. Σ, 11.
Κατίλλω, en Κατιλλώπω, eenen blik der oogen op iets nederwerpen, uit verachting, oplettendheid, liefde.

Ἰλὺς, ύος, ἡ, slijk, modder; vuilnis, onreinigheid.

Ἰλυόεις, εσσα, εν, en ἰλυώδης, ὁ, ἡ, slijkerig, modderig, vuil, onrein.
Ἰλύω, en Κατιλύω, met slijk bedekken, bemorsen.
Ὕλις, *Aeol.* voor ἰλὺς, waarvan Ὑλίζω en Διυλίζω, reinigen, doorziften, baggeren.

Ἱμὰς, άντος, ὁ, een lederen riem of een band; eene zweep uit riemen zamengesteld, de *caestus* der vuistvechters; de dwarsband of het dwarshout, dat over de deuren der ouden lag, Hom. Od. Ἀ, 442.

Ἱμάω en Ἀνιμάω, *fut.* ήσω, met eenen riem of band (iets) uittrekken, ophalen. — Καθιμάω, met eenen riem of band (iets) nederlaten.
Ἱμάζω en ἱμάσσω, *fut.* άσω, met riemen of met eene zweep slaan. V. d. Ἱμάσθλη, ἡ, eene zweep.

Ἵνα, *conj. ut*, dat, opdat, met den *subjunct.* of *optat.* of ook met het *imperf.* en het *fut. Indic.*; ἵνα μὴ, *ut ne*, opdat niet; ἵνα τι, waartoe? waarom? 2) waar, waarheen, b. v. ἵνα γῆς, *ubinam terrarum*, waar ter wereld; 3) wanneer (van den tijd).

Ἰνέω, ik maak leeg, ik zuiver.

Ἴννος, ook γίννος of ὕννος, *hinnus*, een muilezel.

Ἰξὸς, οῦ, ὁ, de mistel, of mistelboom; de (daaruit zaambereide) vogellijm. Ἰξία, ἡ, hetzelfde.

Ἰξιόεις, εσσα, εν, en ἰξώδης, ὁ, ἡ, lijmerig, kleverig, taai; vasthoudend, karig.

Ἰξεύω, ik vang vogels met lijmstokken. V. d. Ἰξευτής, οῦ, en ἰξευτήρ, ῆρος, ὁ, een vogelvanger.

Ἰξύς, ύος, ἡ, de lenden, de plaats boven de heupen.

Ἴον, τὸ, eene violet of een viooltje, μέλαν, de donkerkleurige; λευκὸν, de witte; κρόκεον, de gele. Ἰοειδής, en ἰώδης, ὁ, ἡ, violetkleurig, donkerkleurig. Ἰωνιά, ἡ, eene violetplantsoen.

Ἴουθος, ου, ὁ, het eerst uitgroeijende haar; 2) eene soort van uitslag. Ἰονθὰς, άδος, ἡ, harig, b. v. αἶξ, Hom. Od. Ξ, 50.

Ἴος, ἴα, ἴον, poët. voor μόνος, η, ον, één, eenig, alleen.

Ἵππος, een paard, ὁ, een hengst, ἡ, eene merrie; 2) ἡ ἵππος en οἱ ἵπποι, het paardevolk, de ruiterij, cavallerie. Ἱππάριον, τὸ, een klein paardje, een veulen, een hit.

Ἱππὰς, άδος, ἡ, verst. τάξις, de ridderstand; ἱππὰς στολὴ, een rijkleed.

Ἱππάζω, en bijzonder in med. ἱππάζομαι, te paard rijden, paarden mennen.

Ἱππασία, ἡ, het paardrijden.

Ἱππάσιμος, ὁ, ἡ, berijdbaar, geschikt tot paardrijden, b. v. ὁδὸς, χώρα, een weg, eene landstreek.

Ἱππαστής, οῦ, ὁ, een paardrijder, ruiter.

Ἱππαστὶ, adv. op ruiters wijze.

Ἵππειος, εία, είη, ειον, tot paarden behoorende, van paarden afkomstig, b. v. γάλα, paardenmelk; 2) ruiterlijk; bijnaam van Neptunus en van Minerva. Ἱππεία, ἡ, het paardrijden; de rijkunst; de ruiterij; de paardentucht.

Ἱππεὺς, έως, ὁ, een paardrijder, een ruiter.

Ἱππεύω, fut. εύσω, paardrijden; ruiter zijn; onder de ruiterij dienen. V. d. Ἱππευτής, οῦ, ὁ, een ruiter.

Ἵππευσις, ἡ, het paardrijden. Zameng.

Ἀνθιππεύω, te paard tegen iemand inrijden; te gemoet rijden.

Καθιππεύω, te paard doorrijden, afrijden; b. v. τὴν χώραν, het land afrijden, uitplunderen.

Ἀνθιππάζω, en Καθιππάζω, ομαι, 't zelfde. Van ἱππάζω. Zie boven.

Ἱππηδὸν, adv. naar de wijze der paarden.

Ἱππικὸς, ἡ, ὸν, tot paarden, tot paardrijden behoorende, daarin bedreven; b. v. ἡ ἱππική, verst. τέχνη, de kunst van paardrijden; τὸ ἱππικὸν, de ruiterij.

Ἱππὶς, ίδος, ἡ, ruiterlijk, b. v. ἐσθής, een rijkleed. V. d. Ἱππίδιον, τὸ, en ἱππίσκος, ὁ, als ἱππάριον.

Ἱππόθεν, adv. van het paard af.

Ἱππόσυνος, ὁ, ἡ, als ἱππικὸς, ruiterlijk. Ἱπποσύνη, ἡ, de kunst om met paarden om te gaan; het paardrijden; de ruiterij.

Ἱππότης, ου, ὁ, een ruiter, een ridder.

Ἱππώδης, ὁ, ἡ, paardachtig, wat de natuur der paarden heeft.

Ἱππὼν, ῶνος, ὁ, een paardenstal.

Zamenstellingen:

Ἄμιππος, ὁ, ἡ, wat bij de paarden is; οἱ ἄμιπποι, het bij de ruiterij gevoegde voetvolk, Thucyd. V, 27.

Ἄνιππος, ὁ, ἡ, paardeloos; 2) even als

Ἄφιππος, ὁ, ἡ, onbedreven in, ongeschikt tot paardrijden.

Δύςιππος, ὁ, ἡ, slecht tot paardrijden, b. v. ὁδὸς, een weg.

Εὔϊππος, ὁ, ἡ, van goede paarden voorzien, goed om te berijden, bedreven in 't paardrijden.

Ἔφιππος, ὁ, ἡ, te paard gezeten, of rijdend.

Ἐφίππιος, ὁ, ἡ, wat daartoe behoort; τὸ ἐφίππιον, een schabrak, het zadel.

Πλήξιππος, ὁ, eig. een paardentemmer, v. d. in 't alg. een ruiter, een krijgsman. Homerus.

Τέθριππος, ὁ, ἡ, vier paarden hebbende; τὸ τέθριππον, verst. ἅρμα, een wagen met vier paarden, een vierspan.

Voorts achteraan zameng.

Ἱππάρχος en ἱππάρχης, ὁ, een aanvoerder der ruiterij.

Ἱππίατρος, ὁ, een paardendoctor. — Ἱππόδρομος, ὁ, eene harddraverij; de renbaan. — Ἱπποτροφία, ἡ, het onderhoud van paarden, de paardenteelt, enz.

Ἴπτημι, ἵπταμαι. Zie **Πετάω.**

Ἴπω, ἴπτω, ομαι, *fut.* ἴψομαι, ik beschadig, benadeel; ik druk, verdruk.

Ἴψ, ἰπὸς, ὁ, zeker insekt dat den wijnstok en het koren afvreet.

Ἰπνὸς, en ἴπνος, ὁ, een oven, bakoven; een vuurhaard, schoorsteen; 2) eene lamp, lantaarn; 3) een stal; heimelijk gemak.

Ἴπνιος, ία, ιον, en ἰπνίτης, ὁ, wat daartoe behoort; b. v. ἄρτος, brood in den oven gebakken.

Ἶπος, ου, ὁ, eene muizenval; 2) eene pers; v. d. 3) eene last, drukkende last, in 't algemeen.

Ἰπόω, misschien ook ἰπνόω, ik druk, ik pers.

Ἶρις, ιδος, ἡ, Iris de boodschapster der Goden, bijzonder van Juno; 2) de regenboog; 3) het kleurvlies in de oogen; 4) zekere soort van plant uit het geslacht der leliën.

Ἲς, ἰνὸς, ἡ, *Acc.* ἶνα, *pl.* ἶνες, *Dat.* ἴνεσι, eene zenuw, spier, pees, bij Hom. Od. Λ, 218, Il. Ψ, 191. Van daar 2) *metaph.* kracht, sterkte, in 't Latijn *vis*; 3) dient ter omschrijving, als ἲς Τελεμάχου, Telemachus.

Ἴνιον, τὸ, de zenuwen aan het achterhoofd tot op den hals, de nek.

Ἶνις, ὁ, ἡ, *poët.* een zoon, eene dochter; in 't algemeen, een kind.

Ἰνώδης, en ἰνώδης, ὁ, ἡ, zenuwachtig, gespierd.
Ἶφι, *adv.* (eig. de *Dat. pl. Aeol.*) met kracht, met magt, met geweld. Hom. V. d.
Ἴφιος, ὁ, ἡ, en ἴφθιμος, η, ον, ook ὁ, ἡ, krachtig, sterk, dapper; bij Hom.
Εὔϊνος, ὁ, ἡ, wel gespierd, sterk.

Ἴσημι, ik weet, ik ken, slechts in eenige tempora en personen gebruikelijk en onregelmatig, b. v. *praes.* ἴσμεν, ἴστε, voor ἴσαμεν, ἴσατε, *imperf.* ἴσην, in 3 *pers. pl.* ἴσασαν, *contr.* ἴσαν, Od. Δ, 772, *imperat.* ἴσαθι, ἴσθι, ἰσάτω, ἴστω, *infin.* ἴδμεν, ἴδμεναι.

Ἴδμων, en ἴδρις, ὁ, ἡ, kundig, bedreven.
Ἰδμοσύνη en ἰδρεία, ἡ, kunde, ervaring.
Ἄϊδρις, ὁ, ἡ, onkundig, onervaren. Ἀϊδρεία, ἡ, onwetendheid, onervarenheid.
Πολύϊδρις, ὁ, ἡ, veel wetend. Πολυϊδρία, en πολυϊδρεία, ἡ, veelheid van kennis of wetenschap.
Ἴςωρ, ορος, ὁ, ἡ, kundig, wetende, bedreven; 2) een getuige, een scheidsman.
Ἱςορία, ἡ, kennis, onderzoek; een verhaal, de geschiedenis, *historia.* Ἱςορικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende, geschiedkundig. *Adv.* Ἱςορικῶς.
Ἱςορέω, *fut.* ήςω, ik onderzoek, ik vorsch na, ik ondervraag; ik verhaal, stel te boek; 2) ik getuig.
Ἀνιςορέω, ik onderzoek, ondervraag.
Ἀνιςόρητος, ὁ, ἡ, onervaren-, en Ἀνιςορησία, ἡ, onervarenheid in de geschiedenis.
Ἄϊςωρ, ὁ, ἡ, onwetend, onbedreven. — Ἐπίϊςωρ, ὁ, ἡ, kundig, bedreven. — Πολυΐςωρ, en Ὑπερΐςωρ, ὁ, ἡ, veel, boven mate veel wetende. — Συνίςωρ, ὁ, ἡ, medewetend, medepligtig, enz.
Ἐπίςαμαι, *fut.* ἐπιςήσομαι, *imperf.* ἠπιςάμην, ik versta, weet, ben bedreven; *part.* ἐπιςάμενος, η, ον, verstandig, bedreven, ervaren, τινὸς, in iets; v. w. *adv.* ἐπιςαμένως. Anderen leiden het af van ἵςημι.
Ἐπιςήμη, ἡ, kennis, wetenschap, doorzigt, bedrevenheid.
Ἐπιςήμων, ονος, ὁ, ἡ, kundig, ervaren. V. d. *adv.* ἐπιστημόνως. Ἐπιςημοσύνη, ἡ, kennis, ervarenheid.
Ἀνεπιςήμων, ὁ, ἡ, onwetend, onervaren, onverstandig. Ἀνεπιςημόνως, *adv.* onverstandiglijk. Ἀνεπιςημοσύνη, ἡ, onwetendheid, onverstand.
Ἐξεπίςαμαι, ik weet naauwkeurig.
Προεπίςαμαι, ik weet vooruit.
Συνεπίςαμαι, ik ben mede bewust (van iets).

Ἰσθμὸς, ὁ, eene landengte, in 't bijzonder die van Corinthus; 2) de hals, de strot.

Ἴσθμιος, ία, ιον, daartoe behoorende; τὰ ἴσθμια, verst. ἱερὰ, de isthmische spelen, aan Neptunus Ἰσθμίῳ, wijl hij aldaar eenen tempel had, geheiligd.
Ἰσθμιάζω, ik vier de isthmische spelen. Ἰσθμιαστὴς, ὁ,

die dezelve viert of als aanschouwer daarbij tegenwoordig is.

Ἰσθμικὸς en ἰσθμιακὸς, ή, όν, 't zelfde.

Ἰσθμώδης, ὁ, ἡ, aan eene landengte gelijk, eng.

Ἶσις, ιδος, ἡ, Isis, eene Egyptische Godin. **Ἰσίακος, ὁ, ἡ,** daartoe behoorende.

Ἴσος, η, ον, ook ἶσος (*contr.* voor ἔισος, hetwelk bij HOMERUS voorkomt, van εἴδω, ομαι), gelijkend; gelijk; billijk, regtvaardig; τὸ ἴσον, de gelijkheid, billijkheid; ἐπ' ἴσης, *aequo marte*, met gelijke kans; ἶσον, ἶσα, en ἴσως, *adv.* gelijkelijk; 2) misschien.

Ἰσάζω, en ἰσαίω, ik maak gelijk, ik weeg af. HOM. Il. M, 435. Ἰσάκις, *adv.* even veel malen. Ἰσαχῶς, *adv.* op gelijke wijze.

Ἰσαῖος, αία, αῖον, gelijk: *comp.* ἰσαίτερος, *superl.* ἰσαίτατος.

Ἰσήρης, εος, ὁ, ἡ, 't zelfde.

Ἰσότης, ητος, ἡ, de gelijkheid, billijkheid.

Ἰσόω, *fut.* ώσω, ik maak gelijk, stel gelijk.

Zamenstellingen:

Ἄνισος, ὁ, ἡ (met de ἀ *priv.*) ongelijk. Ἀνίσως, *adv.* Ἀνισότης, ἡ, ongelijkheid.

Ἀνισόω (met de *praep.* ἀνὰ), ook ἀνισάζω, en voorts Ἀντισόω, Ἀπισόω, gelijk maken, gelijk stellen.

Ἐξισόω en ἐξισάζω, 't zelfde. — Ἐξίσης en Ἐξίσου, *adv.* gelijkelijk, even eens.

Ἔπισος, ὁ, ἡ, als ἴσος. — Ἐπίσης, *adv.* even eens. — Ἐπισόω en Ἐπισάζω, als boven.

Πάρισος, ὁ, ἡ; Παρίσως en Παρίσῃ, *adv.*; Παρισόω, 't zelfde.

Van achteren zameng.

Ἰσηγορία, ἡ, gelijk regt tot spreken. — Ἰσονομία, ἡ, gelijkheid van wetten of regten. — Ἰσομοιρία, ἡ, een gelijk aandeel; enz. vele anderen.

Ἰσχὰς, άδος, ἡ, eene gedroogde vijg. *Dimin.* Ἰσχάδιον, τό.

Ἴσχις, ἡ, gebruikelijk ἴσχιον, τὸ, de lenden; de heup. Ἰσχιὰς, άδος, verst. νόσος, pijn in de heup.

Ἰσχνὸς, ή, όν, ook *poët.* ἰσχαλέος, α, ον, mager, rank, dun, schraal. Zameng. Κάτισχνος, ὁ, ἡ, 't zelfde. Ἰσχνότης, ἡ, magerheid, schraalheid. Ἰσχναίνω en Κατισχναίνω, dunnen, vermageren.

Ἰσχὺς, ύος, ἡ, kracht, sterkte, magt.

Ἰσχύω, ik ben sterk, magtig; ik vermag.

Ἀντισχύω, ik verzet mij met kracht tegen (iets).

Ἐνισχύω en Ἐπισχύω, ik sterk; *neutr.* ik word of ben sterk, ik vermag.

Ἐξισχύω, ik vermag.

Κατισχύω, ik overweldig, τινὸς, iemand; ik doe geweld aan, τινὰ, aan iemand; ik versterk.

Ἰσχυρὸς, ὰ, ὸν, sterk, stevig, magtig, geweldig. Ἰσχυρῶς, *adv.* sterk, zeer, geweldig. Ἰσχυρόω, ik versterk, bevestig. Ἰσχυρίζομαι, ik toon mijne sterkte, wend alle mijne krachten aan; τινὶ, ik verlaat mij op iets; ik bevestig, verzeker; ik strijd, kamp.

Ἀντισχυρίζομαι, ik sterk mij tegen iets; ik bevestig het tegendeel.

Ἀπισχυρίζομαι, ik verzet mij, πρός τι, tegen iets; ik houd mij vast, τινὸς, aan iets.

Διϊσχυρίζομαι, ik houd staande, bevestig, verzeker.

Ἐνισχυρίζομαι, ik vestig mij, verlaat mij, τινὶ, op iets.

Ἰτέα, *Jon.* ἰτέη, ἡ, de wilg, wilgenboom; 2) een uit wilgentakken gevlochten schild. Ἰτέϊνος, η, ον, van wilgenhout gemaakt. Ἰτεὼν, ῶνος, ὁ, een wilgenbosch of plantsoen.

Ἴϋγξ, ἴϋγγος, ὁ, (waarschijnlijk van een oud *verbum* ἰύω, ἰύγω, 't Latijnsche *jugo*, *jungo*), aanlokkelijkheid, onwederstaanbare begeerte; 2) *motacilla*, zeker vogeltje, misschien de kwikstaart; van hetwelk de toovenaars bij de ouden zich bedienden als van een liefdewekkend middel. Zie THEOCRITUS, *Idyll.* II.

Ἰχθὺς, ύος, ὁ, een visch. *Dimin.* ἰχθύδιον, τό.

Ἰχθυάω, *Jon.* ἰχθυάασκω, ik visch, vang visch.

Ἰχθυόεις, εσσα, εν; ἰχθυώδης, ὁ, ἡ; en ἰχθυηρὸς, ὰ, ὸν, vischachtig, vischrijk.

Ἰχθυοθήρας, ὁ (van θηράω), een visscher. — Ἰχθυοκόλλα, ἡ, vischlijm. — Ἰχθυοπωλεῖον, τὸ, de vischmarkt. — Ἰχθυοφάγος, ὁ, ἡ, een vischeter, van visch levende. — enz. vele andere zamenstellingen.

Ἴχνος, εος, τὸ, de gang, schrede, tred; voetstap; voetspoor; voetzool. Ἴχνιον, τὸ, 't zelfde.

Ἰχνάομαι en ἰχνεύω, ik volg het voetspoor; ik spoor op, spoor na.

Ἰχνεύμων, ονος, ὁ, eene Egyptische wezel, die de eijeren der krokodillen opzoekt en verslindt.

Ἰχνευσις, εως, ἡ, en ἰχνεία, ἡ, het nasporen, de navorsching.

Ἰχνευτὴς, en ἰχνευτὴρ, ὁ, een naspoorder; v. d. *metaph.* een jager.

Ἀνιχνεύω, ik spoor op.

Ἐξιχνεύω, ik vorsch uit.

Ἰχὼρ, ῶρος, ὁ, het vocht dat in plaats van bloed door der Goden aderen stroomt, ichor, HOM. Il. E, 416; 2) bij latere schrijvers, het waterachtige gedeelte van het bloed, van de melk, enz. in 't alg. vocht.

Ἰωγή, ῆς, ἡ, volgens sommigen, een scherm, schut; beter mogelijk, het gesuis, gehuil, of geblaas, t. w. van den Boreas, bij Hom. Od. Ξ, 533.

Ἴων, ωνος, ὁ, poët. Ἰάων, ονος, ὁ, een Jonier. Ἰωνὶς, ίδος, ἡ, en Ἰὰς, άδος, ἡ, Jonisch, eene Jonische vrouw.

Ἰωνία, ἡ, Jonie.
Ἰωνικὸς, en Ἰακὸς, ἡ, ὸν, Jonisch.
Ἰωνίζω, Ἰαωνίζω en Ἰάζω, ik spreek, handel, enz. als een Jonier; ik volg de partij der Joniers. Ἰαωνιστὶ en Ἰαστὶ, adv. op de Jonische wijze.

K.

Καγχάζω, ook καγχλάζω, fut. άσω, poët. καγχαλάω, waarvan καγχαλόωσι, bij Homerus Il. Γ, 43, ik lach luidkeels, ik schater; ik ben vrolijk; ik lach uit, ik bespot.

Καγχασμὸς, ὁ, het schaterend lagchen.
Ἀνακαγχάζω, ik hef eenen schaterenden lach aan.
Ἐκκαγχάζω, ik schater uit van lagchen, ἐπὶ τινὶ, om iets.
Ἐπικαγχάζω, ik lach luidkeels, τινὶ, om iets.

Καγχαίνω en καγκαίνω, van 't oude κάγκω, ik droog uit, ik verzeng, verdor. Van daar

Κάγκανος, η, ον, bij Hom. Il. Φ, 364. Od. Σ, 307. Ook καγκανέος en καγχαλέος, α, ον, verzengd, verdroogd, verdord.

Κάδος en κάδδος, ὁ, cadus, een vat of eene kom, b. v. een watervat, wijnvat; het vat waarin bij het stem-geven de steentjes geworpen werden, situla. Dimin. Κάδιον, τὸ, en Καδίσκος, ὁ.

Κάζω, ik rust toe, versier, schik op, poët. gebruikelijk in perf. en pl. q. perf. pass. κεκασμένος, ἐκέκαστο, bij Hom. Od. Δ, 725. Il. B, 530, en elders.

Καθαίρω, fut. αρῶ, perf. αρκα, ik reinig, maak schoon, ik poets, ik veeg af; v. d. 2) ik reinig door een offer of andere plegtigheden, ik verzoen.

Κάθαρμα, τὸ, het gereinigde, het uitvaagsel; metaph. een schandvlek, een deugniet.
Καθαρμὸς, ὁ, en Κάθαρσις, ἡ, de reiniging, verzoening. V. d. Καθάρσιος, ὁ, ἡ, reinigend; neutr. τὸ καθάρσιον, een zoenoffer.
Καθαρτὴς, οῦ, ὁ, een reiniger, verzoener. V. d. Καθαρτι-

κὸς, ἡ, ὸν, en καθαρτήριος, daartoe behoorend of geschikt als καθάρσιος.

Καθαρὸς, ὰ, ὸν, rein, zuiver, schoon; klaar, louter, onvermengd, onbevlekt; zoowel in het physique als in het moreele, b. v. καθαρὸς θάνατος, een eerbare dood, HOM. Od. X, 462. *Dimin.* Καθαρύλλος, ὁ, ἡ, netjes. Καθαρῶς, *adv.* rein.

Καθαρότης, ἡ, reinheid, zuiverheid.

Καθαρεύω, *fut.* εύσω, ik ben rein, zuiver, τινὸς, van iets, b. v. φόνου, onschuldig aan eenen moord.

Καθαρίζω, ik reinig. V. d. Καθαρισμὸς, ὁ, de reiniging.

Καθάριος en καθάρειος, ὁ, ἡ, reinigend, zuiverend; de reinheid beminnende, zindelijk, net, sierlijk. Καθαριεύω, zindelijk houden. Καθαριότης, ητος, ἡ, zindelijkheid, sierlijkheid.

Ἀκάθαρτος, ὁ, ἡ, onrein, onzuiver; goddeloos. Ἀκαθαρσία, ἡ, onreinheid, morsigheid.

Ἀνακαθαίρω, naar boven reinigen door braken; opruimen; ophelderen.

Ἀποκαθαίρω, ik veeg of wisch af; ik reinig. Ἀποκάθαρσις, ἡ, de reiniging, verzoening.

Διακαθαίρω, en διακαθαιρίζω, ik reinig door en door.

Ἐκκαθαίρω, ik reinig uit, veeg uit.

Περικαθαίρω, ik reinig rondom, van alle zijden, ganschelijk.

Ὑποκαθαίρω, ik reinig een weinig; ik reinig van onderen, ik purgeer.

Καὶ, verbindende *conj. et*, en; *etiam*, ook; *vel*, zelfs, ja zelfs, ja wat meer is; *quamvis*, ofschoon, alhoewel; *ac*, *aeque*, als, dan, na eenen *compar.* of *adv.* b. v. κατὰ ταὐτὰ, ὁμοίως, ἴσως καὶ, *aeque* of *perinde ac*, op dezelfde wijze als; even zoo als; versterkt veelal den zin, b. v. καὶ ταῦτα, *idque*, en dat wel; kan veelal onvertaald blijven, b. v. in de gewone spreekwijzen πολλὰ καὶ καλὰ, πολλὰ καὶ δεινὰ, vele goede dingen, vele moeijelijke dingen, enz; 2) tweemaal gesteld καὶ-καὶ, *et-et*, waarvoor menigmaal gezegd wordt τὲ-καὶ, *que-et*, zoowel-als, niet alleen-maar ook; 3) wordt met velerlei andere partikelen verbonden in verschillende beteekenis: als, καὶ ἂν of ἐὰν, *contr.* κἂν, en wanneer, ofschoon; καὶ γὰρ, *etenim*, want; καὶ γὰρ δὴ, καὶ γὰρ οὖν, καὶ γάρ τοι, ja waarlijk, inderdaad; καί γε, *et quidem*, ja zelfs; καὶ δὴ, dadelijk; καὶ δὴ καὶ en καὶ δὴ οὖν, ja zelfs; καὶ μὲν δὴ, καὶ μὲν δὴ καὶ, ja zelfs, maar ook, daarenboven; καὶ μὴν, *et sane*, voorwaar, voorzeker; *atqui*, dan, edoch; καὶ μὴν καὶ, ja wat meer is; καί τοι en καί τοι γε, dan, doch, ofschoon; καί

περ en in een woord καίπερ, alhoewel, ofschoon; enz. Men zie vooral over het gebruik dezer partikel VIGERUS, de Idiot. L. Gr. Cap. VIII. Sect. VII., met de nooten van HOOGEVEEN.

Καιάδας, ου, ὁ, bij de Lacedaemoniërs zekere spleet of kuil in de aarde, waarin verraders of kwaaddoeners geworpen werden. THUCYD. I, 134.

Καικίας, ου, ὁ, de noord-oostenwind.

Καινὸς, ή, ὸν, nieuw; vreemd; ongewoon, onbekend; ἐκ καινῆς, op nieuw. Καινῶς, adv. nieuwelijks, op eene nieuwe wijze.

Καινότης, ητος, ἡ, nieuwheid, ongemeenheid.
Καινόω, fut. ώσω, en καινίζω, zameng. Ἀνακαινόω en Ἀνακαινίζω, ook Ἐγκαινόω en Ἐγκαινίζω, ik maak nieuw, ik vernieuw. V. d. Καινισμὸς en Ἐγκαινισμὸς, ὁ, de vernieuwing; ook Ἀνακαίνωσις, εως, ἡ.
Καινοποιέω, ik vernieuw; ik vind uit. V. d. Καινοποιητὴς, οῦ, ὁ, een vernieuwer, uitvinder. — Καινοτομέω, eene zaak opsnijden, aanvangen, nieuw uitvinden; enz. meer dergelijke zamenstellingen.

Καίνω, fut. κανῶ, ik sla dood. Καίνυμαι, 't zelfde; 2) ik overtref, overwin.

Καινὶς, ίδος, ἡ, het doodslaan.
Ἀποκαίνυμαι, ik overwin.
Κατακαίνω, ik sla dood.

Καιρὸς, ὁ, de gelegenheid, het juiste tijdstip, in pl. καιροὶ, de tijdsomstandigheden; 2) de juiste maat, de behoorlijke gesteldheid eener zaak. Van daar de spreekwijzen ἄνευ καιροῦ, ἀπὸ καιροῦ, παρὰ καιρὸν, ter ongelegen tijd; ἐκ καιροῦ, voor de vuist weg; ἐν καιρῷ en ἐπὶ καιρῷ, op de geschikte tijd; κατὰ καιρὸν, naar de tijdsomstandigheden; πρὸς καιρὸν, voor eenigen tijd; ὑπὲρ καιρὸν, boven mate; enz.

Καίριος, ία, ιον, en ὁ, ἡ, gelegen, tijdig, geschikt, voegzaam; 2) wel treffend, v. d. καίριος πληγὴ, eene doodelijke wond; τὰ καίρια, dat gedeelte des ligchaams waar eene wond doodelijk is, even als 't Lat. tempora, de slaap van het hoofd. Καιρίως, adv. geschiktelijk, doodelijk.
Ἄκαιρος, ὁ, ἡ, ontijdig, ongelegen, ongeschikt; 2) act. die den tijd niet wel waarneemt, onbeleefd, lastig. Ἀκαίρως, adv. ontijdiglijk. Ἀκαρία, ἡ, ontijdigheid; ongeschiktheid, onbeleefdheid. Ἀκαιρέω, ομαι, ik mis de gelegenheid. Ἀποκαίριος, en ἔκκαιρος, ὁ, ἡ, ontijdig, ongelegen. Ἐκκαιρία, ἡ, ontijdigheid.
Ἔγκαιρος, Ἐπίκαιρος en Εὔκαιρος, ὁ, ἡ, tijdig, ter gelegener tijd, welvoegelijk; tijd hebbend. Ἐγκαίρως, ἐπικαίρως en εὐκαίρως, adv. wel van pas.

ʼΕγκαιρία en εὐκαιρία, ἡ, gelegenheid; welvoegelijkheid; ledige tijd, *otium*.

Εὐκαιρέω, έομαι, ik heb goeden tijd of goede gelegenheid; ik heb ledigen tijd; ik besteed den tijd aan iets.

Παράκαιρος, en παρακαίριος, ὁ, ἡ, ontijdig, ongelegen; onmatig, onbehoorlijk, schandelijk. *Adv.* παρακαίρως.

Πρόςκαιρος, ὁ, ἡ, tijdelijk, een tijd lang durend; 2) tijdig, voegelijk. *Adv.* προςκαίρως.

Καῖρος, ὁ, ***licium*****, de trom, d. i. de weversdraad of de draad van 't oude weefsel, daar de draad van het nieuwe opzetsel of weefsel aangeknoopt wordt.**

Καιρόεις, εσσα, εν, wel zaamgeweven; καιροσέων, misschien voor καιροεσσῶν, bij Homerus, Od. Η, 107, καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον, een weefsel zoodigt, dat er de olie af zou druipen; volgens sommigen.

Καιρόω, ik hecht aan, knoop den nieuw opgezetten draad aan. V. d. Καίρωμα, τὸ, het aanhechtsel, aanknoopsel. Καίρωσις, ἡ, het aanhechten, aanknoopen. Καιρωςρὶς, en καιρωτρὶς, ἡ, eene aanknoopster, in 't alg. eene weefster.

Καίω, *Att.* κάω, *fut.* καύσω (van 't oude καύω), *aor.* 1. ἔκηα, v. w. 't *part.* κήας, ook *Att.* κέας, κείας, *aor.* 2. *pass.* ἐκάην, v. w. 't *part.* καεὶς; ik steek in brand, ik verbrand, verzeng; 2) *neutr.* en *med.* branden, in brand staan, gloeijen; v. d. *metaph.* καίεσθαι ἔρωτι τινὸς, van liefde voor iemand branden of gloeijen.

Κάμινος, ἡ, (van κάω) een oven, een fornuis, tot bakken, branden, smelten van metalen, enz. geschikt. *Dimin.* Καμίνιον, τό.

Καμινεύω, ik bak, roost, smelt in den oven. Καμινεία, ἡ, het bakken in den oven. Καμινεὺς, καμινευτὴς, οῦ, ὁ, een ovenwerker, bakker, en καμινεύτρια, ἡ, eene ovenwerkster, bakster.

Καμινώδης, ὁ, ἡ, aan een' oven gelijk. Καμινίτης, ὁ, ἡ, b. v. ἄρτος, brood in den oven gebakken.

Καμινὼ, οῦς, ἡ, eene ovenwerkster, asschepoetster, Hom. Od. Σ, 27.

Καῦμα, τὸ, de brand, de hitte; eene heete koorts.

Καυματίζω, ik kwel door de hitte, ik verdroog.

Καυματηρὸς, ὰ, ὸν, en καυματώδης, ὁ, ἡ, brandend, heet.

Καῦσις, εως, ἡ, de branding; het verbranden; de brand, de hitte. V. d.

Καυσία, ἡ, zekere Macedonische breede hoed, tegen de zonnehitte bestand.

Καύσιμος, ὁ, ἡ, brandbaar.

Καῦσος, ου, ὁ, 't zelfde als καῦμα.

Καυστὸς, ἡ, ὸν, verbrand, brandbaar. V. d. Καυςικὸς, ἡ, ὸν, brandend, verhittend; brandbaar.

Καυςὴρ, ongebruikt; doch van daar

Καυςηρὸς en καυςειρὸς, ἡ, ὸν, heet, brandend, hevig, b. v. μάχη, Hom. Il. Δ, 342.

Καύστρα, ἡ, de plaats, waar de lijken en andere ligchamen verbrand worden.

Καυστήριον, τὸ, 't zelfde als

Καυτὴρ, ὁ, en καυτήριον, τὸ, een brandijzer, b. v. der wondheelers, of voor een brandmerk.

Κήλεος en κήλειος, ὁ, ἡ, heet, brandend, glinsterend; b. v. πῦρ κήλεον, bij Hom. Il. Σ, 346. Van daar

Περίκηλος, α, ον, rondom brandbaar, droog; b. v. ξύλα, Hom. Od. Ε, 240, Σ, 308.

Κηώεις, ώεσσα, ῶεν, en κηώδης, ὁ, ἡ, dampend, wasemend, rookend, welriekend. Hom. Il. Ζ, 288, 483.

Zamenstellingen:

'Ανακαίω, ik steek aan, steek in brand.

'Αποκαίω en ἀποκάω, ik brand af, verbrand, verzeng.

Διακαίω, ik brand door; ik hits aan. Διακαὴς, ὁ, ἡ, doorgebrand, doorheet.

'Εγκαίω, ik brand in, b. v. een merk in iets.

"Εγκαυμα, τὸ, het ingebrande; een brandmerk; ingebrand beeldwerk.

'Εγκαυστὸς, ἡ, ὸν, ingebrand; door inbranding (ἐγκαύσει) afgebeeld. V. d. 'Εγκαυστικὸς, ἡ, ὸν, daartoe geschikt, en ἐγκαυστικὴ, ἡ, verst. τέχνη, de kunst om ingebrand beeldwerk te maken.

'Εκκαίω en ἐκκάω, ik brand uit; ik steek aan, hits aan.

'Επικαίω en ἐπικάω, aanbranden, boven op branden.

Κατακαίω, ik brand af, verbrand. V. d. *contr.* κακκῆαι, bij Hom. Od. Λ, 74.

Περικαίω, ik brand van rondom.

Πυρκαϊὰ, ἡ, 't zelfde als πυρὰ, ἡ, een brandstapel.

'Υποκαίω, ik brand of steek van onderen aan. V. d.

'Υπόκαυστον, τὸ, een van onderen heet gemaakt vertrek, eene badstoof.

Κακκάβα en κακκάβη, ἡ, een veldhoen; 2) een pot, aarden pot.

Κακὸς, ἡ, ὸν, *malus*, (tegenovergesteld aan ἀγαθὸς), kwaad, slecht, boos; lafhartig; ongelukkig, ongunstig; gering; τὸ κακὸν, het kwaad, een ongeluk, schade, eene euveldaad. *Compar.* κακίων, ὁ, ἡ, *Superl.* κάκιστος, η, ον. V. d. Κακῶς, *adv.* slecht, gebrekkelijk; *Comp.* κάκιον; *Superl.* κάκιστα.

Κάκη, ἡ, slechte gesteldheid, slecht gedrag, bijz. lafheid, vreesachtigheid.

Κακία, ἡ, en κακότης, ητος, ἡ, slechtheid, ondeugendheid, lafheid; boosheid; ongeluk; schande.

Κακίζω, ik maak slecht, ik bederf; ik scheld uit, berisp; *med.* ik gedraag mij slecht, lafhartig.

Κακόω, *fut.* ώσω, ik maak slecht, ik bederf; ik doe kwaad, τινὰ, aan iemand, ik behandel iemand slecht.

Κάκωσις, ἡ, eene kwade behandeling; benadeeling, verwoesting.

Κακύνω, *poët.* zoo veel als κακίζω en κακόω.

Κηκὰς, άδος, ἡ, *Jon.* zoo veel als κακὴ, en κακόλογος, beschadigend; 2) smalend, scheldend. V. d.

Κηκάζω, schaden; 2) smalen, schelden. Κηκασμὸς, ὁ, smaad, scheldwoorden.

Zamenstellingen van voren:

Ἄκακος, ὁ, ἡ, niet slecht, niet boos; onschuldig, eerlijk.

Ἀκακία, ἡ, braafheid, onschuld.

Ἀκακήτης, ου, ὁ, *poët.* onschadelijk, voor schade beveiligend; zachtmoedig, vredelievend; als bijnaam van Merkurius bij Hom. Il. Π, 185.

Ἀλεξίκακος, ὁ, ἡ, onheil afweerend.

Ἀνεξίκακος, ὁ, ἡ, het kwaad geduldig dragende. Ἀνεξικακία, ἡ, lijdzaamheid.

Ἀπειρόκακος, ὁ, ἡ, onbewust van kwaad.

Ἀποκακέω en ἐκκακέω, ik bezwijk voor het kwaad of ongeluk; ik laat den moed zakken; ik gedraag mij lafhartig.

Ἀρχέκακος, ὁ, ἡ, de stichter of oorzaak des kwaads, b. v. ἀρχέκακοι νῆες, Hom. Il. E, 63.

Ἐθελόκακος, ὁ, ἡ, met opzet kwaad of slecht, kwaadwillig.

Ἐθελοκακέω, ik gedraag mij met opzet slecht; μετά τινος, kwade verstandhouding met iemand hebben. V. d. Ἐθελοκάκησις, ἡ, 't zelfde als

Ἐθελοκακία, ἡ, opzettelijke slechtheid, kwaadwilligheid.

Μνησίκακος, ὁ, ἡ, aan het kwaad gedachtig, wraakzuchtig. V. d.

Μνησικακέω, ik herdenk het kwaad; met den *Genit.* der zaak, en *Dat.* des persoons, b. v. μνησικακεῖν ἀδικίας τινὶ, zich over geleden onregt aan iemand wreken.

Μνησικακία, ἡ, de herinnering aan 't kwaad. Ἀμνησικακία, ἡ, het vergeten des kwaads.

Πάγκακος, ὁ, ἡ, gansch en al, door en door slecht.

Περικακέω, ik ben mismoedig, wanhopig, τινὶ, over iets.

Ποδοκάκη, ἡ, een voet-angel, een ijzer of hout om den voet in vast te zetten.

Χαιρέκακος en ἐπιχαιρέκακος, ὁ, ἡ, zich verheugende over een anders ongeluk. Χαιρεκακία, en ἐπιχαιρεκακία, ἡ, zoodanige vreugde.

Zamenstellingen van achteren zijn b. v.

Κακόβιος, ὁ, ἡ, kwalijk levende.

Κακοδαίμων, ὁ, ἡ, ongelukkig; 2) als *Subst.* een booze geest. Κακοδαιμονία, ἡ, ongeluk, razernij. Κακοδαιμονάω, razen.

Κακοδοξέω (van δόξα), eenen kwaden naam hebben. Κακοδοξία, ἡ, een kwade naam.

Κακοήθης, ὁ, ἡ (van ἦθος), van een slecht karakter. Κακοήθεια, ἡ, slechtheid, boosaardigheid.

Κακόλογος, ὁ, ἡ (van λέγω), kwaadsprekend. Κακολογέω, kwaadspreken, lasteren. Κακολογία, ἡ, kwaadsprekendheid, laster.

Κακομήχανος, ὁ, ἡ (van μηχανὴ), arglistig. Κακομηχανία, ἡ, arglistigheid.

Κακοπαθὴς, ὁ, ἡ (van πάσχω), onheil lijdend. Κακοπάθεια, ἡ, rampspoed. Κακοπαθέω, rampspoed lijden.

Κακοποιὸς, ὁ, ἡ, kwaaddoende, schadelijk. Κακοποιέω, ik doe kwaad, verderf.

Κακοῦργος, ὁ, ἡ (van ἔργον), kwaad bewerkend; een kwaaddoener, een booswicht. Κακουργία, ἡ, eene misdaad, eene veldaad. Κακουργέω, ik bedrijf slechte daden.

Καχεξία, ἡ (van ἕξις, ἔχω), eene slechte houding of gesteldheid (zoowel van het ligchaam als van de ziel).

Καχέκτης, ὁ, slecht gesteld. V. d. καχεκτέω, slecht gesteld zijn.

Κάλαθος, ὁ, *calathus*, een gevlochten korf. Καλαθὶς, ίδος, ἡ, hetzelfde. *Dimin.* Καλάθιον, τὸ, en Καλαθίσκος, ὁ, een korfje.

Κάλαμος, ὁ, 1) *calamus*, riet, een rietstengel; v. d. alles wat daarvan gemaakt wordt, b. v. een pijl; eene schrijfpen; rietfluit, of pijp; eene angelroede; een maatstok; eene vogelstang, enz.; 2) *culmus*, een halm, korenhalm, stroohalm. *Dimin.* Καλαμίσκος, ὁ, een rietje.

Καλαμεύω, *fut.* εύσω, de halmen of het graan afsnijden, maaijen, nalezen; 2) met den hengel visschen. V. d. Καλαμευτὴς, οῦ, ὁ, een maaijer; 2) die met den hengel vischt, een visscher.

Καλάμη, ἡ, *stipula*, de ledige halm, korenhalm; stoppels, kaf, stroo; een overblijfsel, de rest.

Καλαμαῖος, αία, αῖον, daartoe behoorende; *subst.* καλαμαία, ἡ, eene soort van springhaan, die in het kaf vertoeft. Theocritus, Id. X.

Καλαμάομαι, stoppelen, halmen of graan lezen, het koren nalezen. Zameng. Ἐκκαλαμάομαι, en Ἐπικαλαμάομαι, 't zelfde.

Καλαμὶς, ίδος, ἡ, de hengel of hengelroede; 2) eene schrijfpen, een rietfluitje. V. d. Καλαμίζω, op een rietfluitje spelen.

Καλάμινος, ὁ, ἡ, Καλαμόεις, εσσα, εν, en Καλαμώδης, ὁ, ἡ, uit riet gemaakt, rietachtig.

Καλέω, *fut.* έσω en ήσω, *poët.* έσσω, *Att.* καλῶ; *perf.* κέκληκα; *aor.* 1. *pass.* ἐκλήθην; 1) ik noem; *pass.* καλεῖσθαι, eig. genoemd worden, heeten, komt dikwijls voor in de beteekenis van εἶναι, zijn, wezen, b. v. Hom. Il. Δ, 61, οὕνεκα σὴ παράκοιτις κέκλημαι, omdat ik den naam draag van uwe echtgenoote, d. i. omdat ik uwe echtgenoote ben; 2) ik roep (bij name); ik roep aan, b. v. θεοὺς, de Goden; ik roep op, eisch op, b. v. voor het geregt, v. d. ik klaag aan, ik dagvaard; ik roep tot mij, ik noodig. Andere dichterlijke formen zijn Καλεέσκω, v. w. het *imperf.* καλεέσκον, Hom. Il. Z, 402. Ἰ, 558; en Κικλήσκω, Il. B, 404, en elders.

Κλήδην, *adv.* namelijk, bij naam; Hom. Il. Ἰ, 11. Zameng. Ἐξονομακλήδην, 't zelfde, Il. X, 414.

Κλῆσις, έως, ἡ, de naam, benoeming; 2) de roeping, uitnoodiging; de oproeping, aanklagt, dagvaarding; een voor het geregt afgelegd getuigenis.

Κλητὸς, ἡ, ὸν, genaamd; 2) geroepen, opgeroepen, opgeëischt. V. d.

Κλητέος, α, ον, genoemd of geroepen moetende worden.

Κλητικὸς, ἡ, ὸν, benoemend; 2) roepend; als *Subst.* de *Vocativus*, of roepende naamval, bij taalkundigen.

Κλητεύω, *fut.* εύσω, ik roep voor het geregt, ik dagvaard; ik dwing iemand om als getuige voor het geregt te verschijnen.

Ἄκλητος, ὁ, ἡ, ongeroepen, ongenoodigd.

Αὐτόκλητος, ὁ, ἡ, van zich zelven geroepen, d. i. gewillig.

Πολύκλητος, ὁ, ἡ, uit vele plaatsen zamengeroepen; Hom. Il. Δ, 438.

Τηλέκλητος, ὁ, ἡ, wijdberoemd; 2) van verre geroepen; Il. Z, 111.

Κλήτωρ, ορος, ὁ, ook Καλήτωρ, Il. Ω, 577, en Κλητὴρ, ῆρος, ὁ, een roeper, oproeper, uitroeper, heraut; 2) een voor het geregt geroepen getuige, *subscriptor.*

Zamenstellingen:

Ἀνακαλέω, *fut.* έσω, ik roep, schreeuw uit; ik roep op, aan, toe; ik roep terug.

Ἀνάκλημα, τὸ, en ἀνάκλησις, ἡ, de aanroeping, oproeping, toeroep; terugroeping.

Ἀνάκλητος, ὁ, ἡ, opgeroepen; teruggeroepen. V. d.

Ἀνακλητικὸς, ἡ, ὸν, oproepend, terugroepend, b. v. σημεῖον, een teeken tot den terugtogt.

Ἀντικαλέω, ik roep daarentegen.

Ἀποκαλέω, ik noem, benoem, bijz. in eenen kwaden zin, b. v. ἀργὸν ἀποκαλεῖν τινὰ, iemand voor eenen luijaard uitmaken; 2) ik roep af, terug; ik verbied.

Ἐγκαλέω, ik roep of spreek aan, ik maan; v. d. ik beschuldig, τινὶ, iemand, ἀδικίαν of ἀδικίας, van eene misdaad.

Ἔγκλημα, ατος, τὸ, de aanklagt, beschuldiging; 2) *crimen,* de zaak waarover men wordt beschuldigd, de misdaad. Ἐγκληματικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende.

Ἔγκλησις, ἡ, de aanklagt, beschuldiging.

Ἔγκλητος, ὁ, ἡ, aangeklaagd, beschuldigd; 2) voor aanklagt vatbaar, b. v. δίκη, een proces, waarover men kan appelleren. — Ἀνέγκλητος, ὁ, ἡ, onbeschuldigd; onberispelijk.

Εἰσκαλέω, ik roep in of binnen.

Ἐκκαλέω, *evoco*, ik roep uit, op, naar buiten; ik eisch op, ik zet aan, spoor aan.

Ἐκκλησία, ἡ, de oproeping, bijz. van het volk; v. d. *concio*, de op- of zamengeroepen volksvergadering; de plaats waar dezelve gehouden wordt.

Ἐκκλησιάζω, ik houd eene volksvergadering; ik spreek in dezelve. V. d. Ἐκκλησιαστὴς, οῦ, ὁ, een

volksredenaar. Ἐκκλησιαςικὸς, ἡ, ὸν, wat daartoe behoort.

Ἔκκλητος, ὁ, ἡ, opgeroepen, opgeëischt; 2) degeen, op wien men zich beroepen of bij wien men appelleren kan; 3) uitverkoren, b. v. als scheidsman. Ἐκκλητικὸς, ἡ, ὸν, oproepend, opwekkend.

Ἐπικαλέω, ik benoem, voeg eenen naam, eenen bijnaam, toe; 2) ik roep toe, bij, aan, te hulp: ik werp voor, ik beschuldig, τινὶ τὶ, iemand van eene misdaad; *med.* ik beroep mij, τινὰ, op iemand, ik provoceer op iemand.

Ἐπίκλημα, τὸ, eene voorgeworpene misdaad, eene beschuldiging.

Ἐπίκλησις, ἡ, een bijnaam, toenaam; 2) de oproeping, provocatie; de beschuldiging; het gerucht, de mare; ἐπίκλησιν en κατ' ἐπίκλησιν, 't zelfde als

Ἐπίκλην, en κατ' ἐπίκλην, *adv.* bij naam, bij toenaam.

Ἐπίκλητος, ὁ, ἡ, bijgenaamd, beroemd; 2) aangeroepen, bijgeroepen; aangeklaagd, beschuldigd.

Ἀνεπίκλητος, ὁ, ἡ, onbeschuldigd, onberispelijk. *Adv.* ἀνεπικλήτως.

Κατακαλέω, ik roep af; roep aan, bij, tot mij; ik roep terug.

Μετακαλέω, ik herroep; ik roep af, weg, van de eene plaats naar de andere; ik roep tot mij, ik ontbied.

Παρακαλέω, ik roep bij; ik roep te hulp, ik bid, smeek; ik vermaan, spoor aan; ik roep toe, spreek toe; ik vertroost, beur op.

Παράκλησις, ἡ, de aanroeping, toeroeping; bede; vermaning; troost.

Παράκλητος, ὁ, ἡ, *advocatus*, bijgeroepen, een bijstander, voorspraak; behulpzaam.

Παρακλητικὸς, ἡ, ὸν, vermanend; vertroostend.

Προκαλέω, *evoco*, ik roep voor, naar buiten; *provoco*, ik roep op, eisch op, daag uit; ik wek op, spoor aan, hits aan; ik sla voor, ik bied eene voorwaarde aan. Προκαλίζομαι, *poët.* 't zelfde, Hom. Il. Γ, 19, enz.

Πρόκλησις, εως, ἡ, de oproeping, uitdaging; een voorstel, eene voorwaarde.

Πρόκλητος, ὁ, ἡ, opgeroepen, uitgedaagd. Προκλητικὸς, ἡ, ὸν, oproepend, aanlokkend.

Προςκαλέω, ik noem; 2) ik roep toe, bij, aan; ik roep te hulp; ik roep op voor het geregt, ik klaag aan.

Πρόςκλησις, ἡ, de oproeping, aanklagt.

Συγκαλέω, ik roep bij één, te zamen; ik verzamel.

Συγκλησία, ἡ, de zamenroeping, vergadering, t. w. der raadsheeren, gelijk ἐκκλησία die van het volk beteekent.

Σύγκλητος, ὁ, ἡ, zamengeroepen; 2) *Subst.* ἡ σύγκλητος, verst. βουλὴ, de zaamgeroepen raad, de raadsvergadering. Συγκλητικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende; 2) *Subst.* een raadsheer, *Senator.*

Met καλέω is ook verwant de oude dichterlijke *forma*:

Κλέω, κλείω, κλεΐζω, κληΐζω, κλῄζω, 1) *act.* ik noem, vernoem; vermeld; ik maak bekend, verkondig; ik roem, ik

prijs; 2) *pass.* κλείομαι, ik ben in naam, bekend, geroemd, geprezen; ik heet; ik ben.

Κλειτὸς, en κλεινὸς, ἡ, ὸν, vernoemd, vermeld, beroemd; roemvol.

'Αγακλειτὸς, en Πολυκλειτὸς, ἡ, ὸν, zeer beroemd.

Δουρικλειτὸς, ὁ, ἡ, in den oorlog beroemd.

Τηλεκλειτὸς, ὁ, ἡ, wijdberoemd.

Ναυσίκλειτος, ὁ, ἡ, in de scheepvaart beroemd.

Κλέος en κλεῖος, τὸ, de naam, de mare, het gerucht; roem, eer; eene roemrijke, eervolle daad.

'Ακλεὴς en ἀκλειὴς, ὁ, ἡ, onberoemd.

Δυσκλεὴς, ὁ, ἡ, slecht geroemd; infaam.

Εὐκλεὴς en εὐκλειὴς, ὁ, ἡ, welgeroemd, vermaard.

Εὐκλεία, ἡ, een goede naam, vermaardheid.

Περικλεὴς, ὁ, ἡ, alom beroemd.

Κλειὼ, οῦς, ἡ, *Clio*, eene der Zanggodinnen, eig. de vermeldster.

Κληδὼν, κληηδὼν, en κλεηδὼν, όνος, ἡ, de vermelding, het gerucht, de roem; 2) een geroep, eene stem van wege de Goden, een voorteeken, voorgevoel. V. d.

Κληδονίζω, ik geef-, en 2) *med.* κληδονίζομαι, ik neem een voorteeken uit iets, ik voorspel.

'Επικλείω, ik vernoem, vermeld, ik roem; 2) ik roep aan.

Μετακλείω, ik verander van naam, geef eenen anderen naam.

Κᾶλον, ου, τὸ, hout, een stuk hout.

Κάλινος, η, ον, van hout gemaakt.

Καλιὸς, ἡ, ὸν, 't zelfde, ongebruikt: doch v. d. als *Subst.*

Καλιὸς, ὁ, en κάλιος, ὁ, een stok, staf; 2) een kerker.

Καλιὰ, ἡ, verst. οἴκησις, eene houten woning; v. d. eene schuur, tent, kapel, een vogelnest. *Dimin.*

Καλίδιον, τό.

Κῆλον, ου, τὸ, een pijl, eene werpspies, t. w. uit hout gemaakt: doch misschien wordt dit beter afgeleid van ἕω, ἵημι, v. w. ἧλον, en, de κ er voor gezet, κῆλον.

Καλὸς, ἡ, ὸν, *Compar.* καλλίων, ὁ, ἡ, en καλλιώτερος, α, ον, *Superl.* κάλλιστος, η, ον, 1) van het *ligchaam* en van *zaken* gebezigd, schoon, fraai; (in tegenoverstelling van αἰσχρὸς, leelijk:) liefelijk, aangenaam, v. w. ὁ καλὸς, ἡ καλὴ, de geliefde, τὰ καλὰ, de levensgenoegens, HERODOT. I, 207; goed, bruikbaar, nuttig, gelegen, b. v. ἐς καλὸν ἥκεις, gij komt juist van pas, ἐν καλῷ ἐσμὲν, *in tuto sumus*, wij zijn veilig; 2) van de *ziel* en van *daden*, schoon, edel, goed; braaf, dapper; (in tegenoverstelling van αἰσχρὸς, schandelijk, en κακὸς, slecht, laf;) b. v. τὸ καλὸν *honestum*, de deugd; τὰ καλὰ en καλὰ ἔργα, edele, lofwaardige daden, bijz. heldendaden, ook de welvoegelijkheid; van daar

Καλὸς καὶ ἀγαθὸς, *contr.* καλοκἀγαθὸς, ὁ, ἡ, eig. schoon en goed, d. i. edel, regtschapen, braaf, dapper, b. v. ἔργα; 2) edel, adelijk, aanzienlijk, voornaam; οἱ καλοὶ κἀγαθοὶ, werden bijzonder te Athene de *optimates* of *patricii* genoemd, de edellieden, de adel, in tegenoverstelling der volksklasse. V. d. Καλοκἀγαθία, ἡ, braafheid, regtschapenheid, enz.

Καλῶς, *adv.* in *Superl.* κάλλιστα, wel, schoon, fraai, braaf; καλῶς πράττειν, goede zaken doen, d. i. gelukkig zijn; καλῶς ἔχειν, 1) zich wel bevinden, goed, voldoende zijn; 2) wel, fraai, sierlijk staan.

Καλλιστεύω, ομαι (van den *Superl.* κάλλιστος), ik ben de schoonste, de braafste, dapperste, voortreffelijkste.

Καλλίστευμα, τὸ, de schoonheid, voortreffelijkheid, eene voortreffelijke daad.

Καλλιστεῖον, τὸ, de prijs der schoonheid, der regtschapenheid, der dapperheid.

Κάλλος, εος, τὸ, ook καλλονὴ, ἡ, de schoonheid, fraaiheid.

Κάλλιμος, ὁ, ἡ, *poët.* voor καλὸς, schoon, fraai, goed, gunstig.

Καλλιόω, καλλύνω, en κατακαλλύνω, ik verfraai, maak schoon; ik reinig, ik poets; *med.* καλλύνεσθαι ἐπὶ τινὶ, zich roemen, zich laten voorstaan op iets.

Κάλλυντρον, τὸ, een werktuig om schoon te maken, een veger, stoffer, bezem, enz.

Ἀκαλλὴς, έος, ὁ, ἡ, ontbloot van schoonheid, leelijk.

Ἐχέκαλλος, ὁ, ἡ, van schoonheid voorzien, fraai.

Περικαλλὴς en Ὑπερκαλλὴς, ὁ, ἡ, zeer schoon, overschoon, boven mate fraai.

Zamenstellingen van καλὸς,

Ἀπειρόκαλος, ὁ, ἡ, ontbloot van alle kennis en gevoel voor het schoone, edele, welvoegelijke; laagdenkend of handelend; onbetamelijk. Ἀπειροκάλως, *adv.* onordentelijk.

Ἀπειροκαλία, ἡ, onervarenheid in het schoone; onbetamelijkheid, onordentelijkheid.

Ἀπειροκαλεύομαι, ik handel onbetamelijk.

Πάγκαλος, ὁ, ἡ, allerschoonst, gansch en al schoon.

Ὑπέρκαλος, ὁ, ἡ, overschoon, bovenmate schoon.

Φιλόκαλος, ὁ, ἡ, de schoonheid beminnend; v. d. een vriend van opschik, van braafheid, van deugd; edelmoedig, deugdlievend. *Adv.* φιλοκάλως, sierlijk, zindelijk.

Φιλοκαλία, ἡ, liefde of zucht voor het schoone.

Φιλοκαλέω, ik bemin het schoone, leg mij toe op het schoone, op de deugd.

Voorts geven καλὸς en κάλλος verscheiden zamenstellingen met achteraangevoegde woorden, b. v. Καλοήθης, ὁ, ἡ, die goede zeden heeft. — Καλλίνικος, ὁ, ἡ, die eene schoone zege behaald heeft. — Καλλίτεκνος, ὁ, ἡ, schoone kinderen hebbende. — Καλλωπίζω, zijn gelaat versieren; zie ὤψ onder ὄπτομαι, enz.

Κάλπη, ης, ἡ, en κάλπις, ιδος, ἡ, ook κάλπος, ὁ, en κάλπιον, τὸ, een schepvat, drinkvat, een tol, beker, eene urne, enz.

Κάλπη, ης, ἡ, een trapper, eene pers; 2) zekere soort van wedstrijd bij de Olympische spelen.

Καλύπτω, *fut.* ψω, ik dek, ik bedek, ik verberg; ik verdonker.

Κάλυμμα, ατος, τὸ, een deksel, dekkleed; hoofddeksel der vrouwen.

Καλυπτὴρ, ῆρος, ὁ, een deksel; eene dakpan. *Dimin.* Καλυπτήριον, τὸ.

Καλύπτρα, ἡ, een vrouwelijk hoofddeksel; een sluijer.

Καλυπτὸς, ἡ, ὸν, bedekt. Ἀκάλυπτος, ὁ, ἡ, onbedekt, ongedekt.

Καλύβη, ἡ (van de oude vorm καλύβω), een hol, eene hut, tent; het loof; eene grafzuil. *Dimin.* καλύβιον, τό.

Κάλυξ, υκος, ἡ (van de Aeolische vorm καλύσσω), 't Latijnsche *calyx*, eig. het omkleedsel of deksel, v. d. een bloemenknop, bloemenkelk; de schaal of schil (van vruchten); de kiem van het zaad; 2) zeker vrouwelijk sieraad, waarschijnlijk een oorring, bij Hom. Il. Σ, 401.

Κέλυφος, ους, τὸ (van de vorm κελύφω), de schors, korst, schaal, schulp of schelp. Κελύφανον, τὸ, 't zelfde.

Zamenstellingen:

Ἀμφικαλύπτω, omdekken, omkleeden.

Ἀνακαλύπτω, ontdekken, openbaren.

Ἀποκαλύπτω, ontdekken, het dek afligten, openbaren.

Ἀποκεκαλυμμένως, *adv.* openlijk.

Διακαλύπτω, ontdekken, het dek opligten, openbaren.

Ἐγκαλύπτω, indekken, inhullen, in een kleed of sluijer verbergen, daarmede bedekken.

Ἐκκαλύπτω, ontdekken, den sluijer afligten.

Ἐπι- en Κατακάλυπτω, bedekken, toedekken, een deksel opleggen, verbergen.

Παρακαλύπτω, bedekken, verbergen, bijz. door het bij- of nevenstellen van iets.

Περικαλύπτω, omdekken, omkleeden, omsluijeren.

Προκαλύπτω, voorhouden om te bedekken of te verbergen, b. v. een masker voor het aangezigt; *med.* voorgeven, voorwenden. V. d. Προκάλυμμα, τὸ, een voorwendsel.

Συγκαλύπτω, gansch en al bedekken, verbergen.

Ὑποκαλύπτω, onder (iets) bedekken, verbergen.

Κάλχη, ἡ, de purperslak, het purper. Καλχαίνω, met purper verwen; 2) donkerkleurig zijn; v. d. een donker peinzend gelaat hebben, in diepe gedachten zijn. Soph. Ant. 20.

Κάλως, ωος, of ω, ὁ, een scheepszeil of touw, een kabeltouw. Hom. Od. Ε, 260. *Dimin.* Καλώδιον, τό.

Κάμαξ, ακος, ἡ, een paal, eene stang, lat, b. v. om wijngaardsranken op te binden, Hom. Il. Σ, 563, de schaft; eene werpspies. Καμάκινος, ὁ, ἡ, uit stangen gemaakt.

Καμάρα, ἡ, het Latijnsche *camera*, een verwulfd; een verwulfd, of in den vorm daarvan gemaakt, dak; al wat van zoodanig dak voorzien is, b. v. een vertrek, eene kamer, een wagen, een schip, enz.

Κάμηλος, ὁ, ἡ, de kameel. Καμηλίτης en Καμηλήλάτης, ου, ὁ (van ἐλαύνω), een kameeldrijver. Καμηλοπάρδαλις, εως, ἡ, een kameelpaard, de Giraffe. Καμηλωτὴ, ἡ, verst. δορὰ, de huid van een kameel.

Κάμνω, *fut.* καμῶ, bijz. in *med.* καμοῦμαι; *perf.* κέκμηκα; *aor.* 2. ἔκαμον, van het oude κάμω; ik arbeid; ik bearbeid, vervaardig; ik verkrijg door arbeid; bijz. van zwaren en vermoeijenden arbeid, v. d. 2) ik vermoei, mat af; zich vermoeijen, zich afmatten, zich krenken; vermoeid, afgemat zijn, krank zijn, ziek zijn, lijden; v. d. 't *part. perf.* κεκμηκὼς, vermoeid, afgemat, in *pl.* οἱ κεκμηκότες, *contr.* οἱ κεκμηῶτες, ook *part. aor.* 2. οἱ καμόντες, eig. *poët.* de afgewerkten, d. i. de afgestorvenen; voorts de spreekwijzen met een *part.* b. v. κάμνειν ποιῶν, met moeite doen, μὴ κάμῃς λέγων, schroom niet het te zeggen, enz.

Κάματος, ὁ, arbeid; moeite; vermoeijenis; leed.
Καματηρὸς, ὰ, ὸν, arbeidzaam; moeijelijk; krank.
Καματώδης, ὁ, ἡ, vermoeijend; krank, ziekelijk.
Ἀκμὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, en ἀκάμας, αντος, ὁ, ἡ, onvermoeid. *Adv.* ἀκμητί.
Ἄκμων, ονος, ὁ, een aambeeld.
Ἀποκάμνω en ἐκκάμνω, ik word moede, afgemat, moedeloos; ik verzwak.
Ἐπικάμνω, zich moeijelijk of verlegen maken, om het verledene.
Προκάμνω, vooraf arbeiden; zich vooraf verlegen maken, om het toekomende.
Πολύκμητος, ὁ, ἡ, veel- of wel bewerkt.
Συγκάμνω, ik arbeid mede.
Ὑπερκάμνω, ik arbeid, geef mij moeite, τινὸς, voor iemand.

Κάμπτω, *fut.* ψω, ik buig, buig om, ik krom om, ik beweeg, verbid; 2) ik buig mij, ik buk, ik wend of keer mij om.

Καμπὴ, ἡ, de buiging; de bogt, kromte. Κάμπη, ἡ, de rups. Κάμπιμος, η, ον, buigzaam.
Καμπύλος, η, ον, gebogen, gekromd.
Κάμψις, εως, ἡ, de buiging; de bogt.
Καμπτὴρ, ῆρος, ὁ, de bogt, de kromming, de wending, de keer; bijz. de keerpaal (*meta*) bij den wedloop.
Καμπτὸς, ἡ, ὸν, gebogen; buigzaam.

Ἄκαμπτος, en *ἀκαμπὴς*, *εος*, ὁ, ἡ, ongebogen; onbuigzaam; onverbiddelijk.
Ἀνακάμπτω, ik buig naar achteren; *neutr.* ik keer terug.
Ἀποκάμπτω, ik buig, wend af; *neutr.* ik wijk af.
Ἐπικάμπτω, ik buig in of om. *Ἐπικαμπὴ*, ἡ, de ombuiging.
Περικάμπτω, ik buig om, draai om.
Συγκάμπτω, ik buig te zamen, buig om.
Ὑποκάμπτω, ik buig, wend om.

Daarmede ook verwant;

Γνάμπτω, alsmede *κνάμπτω*, andere vormen voor *κάμπτω*, van waar de volgende afleidingen en zamenstellingen:
Γαμφαὶ, en *γαμφηλαὶ*, *αἱ*, *poët.* de kinnebakken, de snavel (der vogels).
Γαμψὸς, ἡ, *ὸν* (van eene oudere vorm *γάμπτω*), gebogen, gekromd. V. d. *Γαμψώνυξ*, *υχος*, ὁ, ἡ, met gekromde nagels of klaauwen voorzien.
Γναμπτὸς, ἡ, *ὸν*, gebogen, gekromd; buigzaam; verbiddelijk.
Ἄγναμπτος, ὁ, ἡ, onbuigzaam.
Ἀναγνάμπτω, *Ἐπιγνάμπτω*, *Περιγνάμπτω*, *Ὑπογνάμπτω*, in dezelfde beteekenissen als *Ἀνακάμπτω*, enz.
Παλίγγναμπτος, ὁ, ἡ, naar achteren gebogen.
Πολύγναμπτος, ὁ, ἡ, sterk gebogen; krommend.

Κανάζω, komt niet voor, doch van daar *Καναχὴ*, ἡ, geluid, klank, geraas, geruisch, gekraak, enz. *Καναχηδὸν*, en *καναχηδὰ*, *adv.* met geraas. *Καναχέω* en *καναχίζω*, klinken, geluid geven, geraas maken, ruischen, knarsen, kraken, enz.

Κάνδυς, *υος*, ὁ, en *κανδύκη*, ἡ, een Medisch of Persisch overkleed met hermelijn, een kaftan.

Κανθὸς, ὁ, de holte van het oog; het oog zelf; 2) de ijzeren band die om een rad is. *Ἐγκανθίδες*, *αἱ*, zekere ziekte aan het oog.

Κάνθων, *ωνος*, ὁ, een ezel; 2) een kever. *Κανθὶς*, ἡ, eene kleine ezelin. *Κανθήλιος*, en *ὄνος κανθήλιος*, ὁ, *cantherius*, een groote lastezel; 2) een domoor. *Κανθήλια*, *τὰ*, *clitellae*, de pakzadel der lastezelen. *Κάνθαρος*, ὁ, *cantharus*, de kever; 2) zekere soort van drinkgereedschap, eene kan; 3) zekere visch.

Κάννα en *κάννη*, ἡ (eigenlijk *κάνη*), *canna*, riet; v. d. een uit riet gevlochten dak, matten; 2) eene omheining van matten.

Κάνης, *ητος*, ὁ, ook *κάννης*, een dek of mat uit riet gemaakt.
Κάνειον, en *κάνεον*, *contr.* *κανοῦν*, *τὸ*, eene uit riet gevlochtene mand of een korf; 2) aarden vaatwerk, een schotel.
Κάναστρον, en *κάνιστρον*, *canistrum*, *τὸ*, 't zelfde.

Κάναθρον, τὸ, een wagenkorf; een mand-wagen.
Κανήφορος, ὁ, ἡ, een korfdrager of draagster bij het feest van Ceres, te Athene.

Κάνναβις, εως, ἡ, *cannabis*, hennip.

Κανὼν, όνος, ὁ, een regel, rigtsnoer, maatstaf, liniaal; v. d. een winkelhaak, eene balans, een evenaar, kortom alles wat den maat bepaalt. Bij Homerus worden aldus genoemd de beide dwarshouten aan het schild, waaraan de riemen vastgehecht waren, Il Θ, 193; alsmede de weversspoel, Il. Ψ, 761. Bij de kerkvaders de *Canon*, of verzameling der heilige boeken.

Κάπρος, ὁ, en κάπριος σῦς, ὁ, een everzwijn, een wild zwijn.

Κάπω, κάπτω, *fut.* κάψω, *perf.* κέκαφα, oud stamwoord, beteekent 1) ik adem, haal adem, blaas den adem uit; v. d. 2) ik sta met opgesperde kaken, ik geeuw, ik gaap; ik hap; ik eet gulzig; ik slok in; ik verslind; 3) ik sta open, ik bevat. Zameng. Ἀνακάπτω, ἐγκάπτω, en ὑποκάπτω, opslokken, inslokken; verslinden.

Κάπη, ἡ, eene kribbe, waarin het voeder voor het vee bevat is. Hom. Il. Θ, 434, Od. Δ, 40. *Adv.* κάπηθεν.

Κάπηλος, ὁ, die in eetwaren, voorn. in wijn of sterken drank, handel drijft (t. w. in het klein, in tegenoverstelling van ἔμπορος, een koopman in het groot), *caupo*, een kramer, slijter, marketenter, kroeghouder, waard; v. d. wijl zoodanigen veelal hunne waren vervalschen, 2) κάπηλος, ὁ, ἡ, als *adj.* valsch, vervalscht, bedriegelijk. *Foem.* Κάπηλις en καπηλὶς, ίδος, ἡ, eene marketentster, waardin.

Καπηλικὸς, ή, ὸν, wat daartoe behoort; 2) bedriegelijk. *Adv.* καπηλικῶς.

Καπηλεία, ἡ, zoodanige handeldrijving.

Καπηλεῖον, τὸ, de plaats daartoe geschikt, een wijnhuis, eene kroeg, herberg.

Καπηλεύω; ik ben zoodanig een handeldrijver; 2) in 't alg. uitveilen, verkoopen; en v. d. vervalschen.

Ἀκάπηλος, ὁ, ἡ, onvervalscht, opregt.

Βιβλιοκάπηλος, ὁ, een boekwurm.

Καπίθη, ἡ, zekere maat voor drooge waren, twee χοίνικας, bevattende, d. i. iets meer dan zes pond.

Κάπος, *Aeol.* κάπυς, en misschien ook κάφος, ὁ, de adem, de ademhaling. V. d. de *formae:*

Καπύω, ik adem; zameng. ἀποκαπύω, v. w. bij Homerus, Il. X, 467, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε, zij blies den adem uit.

Καπυρὸς, ὰ, ὸν, ademend, zachtademend, liefelijk, b. v. Μοισᾶν καπυρὸν στόμα, Theocr. Id. VII, 37.

Καφέω, v. w. 't *part. perf.* κεκαφηκὼς, *contr.* κεκαφηὼς, bij Hom. Il. E, 698, Od. E, 468, κακῶς κεκαφηότα θυμὸν, moeijelijk ademhalende. Anderen leiden het af van 't *perf.* κέκαφα van κάπτω.

Καπνὸς, ὁ, de uitgaande adem, damp, rook. *Dimin.* καπνίον, τό.

Κάπνη, ἡ, ook καπνοδόκη, - δόχη, en - δοχεῖον, eene rookgat, om de rook op te vangen, een schoorsteen.

Καπνία, ἡ, roet.

Καπνιάω, καπνέω, καπνείω, καπνόω, ik maak rook, ik berook.

Καπνίζω, *fut.* ίσω, ik maak rook; 2) ik steek het vuur aan, Hom. Il. B, 399.

Καπνώδης, ὁ, ἡ, rookerig, berookt.

Ἄκαπνος, ὁ, ἡ, geenen rook gevend.

Δύσκαπνος, ὁ, ἡ, slechten reuk gevende.

Κάψα, ἡ, 't Lat. *capsa*, eig. het bevattende, v. d. eene kast, kist.

Κάψις, εως, ἡ, het happen, een hap, beet.

Κὰρ, τὸ, *indecl.* en zeldzaam, het bovenste gedeelte, de top, de kruin; de kop, het hoofd. Ἀνὰ κὰρ en ἀνάκαρ, *adv.* opwaarts, naar boven. Ἐπὶ κὰρ, bij Homerus Il. Π, 392, en ἐπίκαρ, nederwaarts, naar beneden. Van daar de meer gewone *formae*:

Κάρα en Κάρη, τὸ, *indecl.* bij Homerus en de Tragici; de top; de kruin, het hoofd.

Κάρας of κάρης, τὸ, 't zelfde, v. w. de *Genit.* κάρητος, Hom. Od. Z, 230. *Dat.* κάρητι, Il. 'O, 75.

Κάρηαρ, τὸ, 't zelfde, v. w. de *Gen.* καρήατος, Il. Ψ, 44. *Dat.* καρήατι, Il. T, 405. *Plur.* καρήατα, Il. 'P, 437.

Κάρηνον, ου, τὸ, de top, b. v. van eenen berg; 2) het hoofd. Zameng.

Ἀμφι-, en Δικάρηνος, ὁ, ἡ, dubbel- of tweehoofdig.

Τρικάρηνος, ὁ, ἡ, driehoofdig, enz.

Ἑκατοντακάρανος, ὁ, ἡ, honderdhoofdig

Οὐλοκάρηνος, ὁ, ἡ, een krulhoofd, kroeskop. Hom. Od. T, 246.

Ὑψικάρηνος, ὁ, ἡ, hoog, hoog verheven.

Κράας, τὸ, v. w. *Gen.* κράατος, Il. Ξ, 177. *Dat.* κράατι, Od. X, 218. *Plur.* κράατα, Il. T, 93; ook *contr.* κρᾶς, v. w. de *Genit.* κρατὸς, en *Dat.* κρατὶ, meermalen bij Hom. voorkomende.

Κρῆθεν, *adv.* van het hoofd af, nederwaarts.

Κατάκρας, *Jon.* κατάκρης, en κατακρῆθεν, *adv.* van boven af, nederwaarts; tot den grond toe; b. v. eene stad verwoesten. Verg. Thucyd. IV, 11. Zoo zegt Virgilius, Aen. II, 291, ruit *alto a culmine* Troja.

Κατώκαρα, *adv.* met het hoofd naar beneden

Κράνον, ου, τὸ, hetzelfde, bijz. de hoofdschedel, het bekkeneel; anders Κρανίον, τὸ, (*cranium*), Il. Θ, 84.

Κράνος, εος, τὸ, een helm.

Κράνος, ἡ, en κράνον, τὸ, ook κράνεια, ἡ, Il. Π, 767, en

κρανία, κρανέα, ἡ, *cornus*, *cornum*, de kornoeljeboom. V. d. Κρανέϊνος, η, ον, uit het hout daarvan gemaakt. Κράνειον, en κράνιον, τὸ, een plantsoen of eene heining daarvan, bijz. zekere plaats voor de stad Corinthus, aldus genoemd.

Κραναὸς, ἡ, ὸν, eig. *verticosus*, toppig; v. d. berg-, rotsachtig; onvruchtbaar; zoo zegt Homerus κραναὴν Ἰθάκην.

Ἀμφί-, Δίκρανος, ὁ, ἡ, dubbel-, tweehoofdig.

Ἐπίκρανον, τὸ, een hoofddeksel, hoofdband, helm.

Πρόςκρανον, τὸ, *Dor.* ποτίκρανον, bij Theocr. Id. XV. een hoofdkussen.

Καραδοκέω, met het hoofd uitkijken, opwachten. Zie boven in Δόκη, δοκέω.

Κάραβος, ὁ, *scarabeus*, eene soort van kever; 2) *carabus*, eene soort van zeekreeft, eene krabbe; 3) zeker langwerpig vaartuig. *Dimin.* Καράβιον, τὸ.

Κάρανος, ὁ. Zie Κοίρανος.

Καρβατίνη, ἡ, eene soort van schoen uit ruw leder gemaakt, een boerenschoen.

Κάρδαμον, τὸ, eene soort van kers, waterkers. V. d. Καρδαμίνη, ἡ, en καρδαμὶς, ίδος, ἡ, zeker kersachtig kruid.

Κάρδοπος, ἡ, een ronde platte bak, waarin het meel gekneed wordt, een baktrog.

Καρκαίρω, dreunen, weergalmen. Hom. Il. Υ, 157.

Καρκῖνος, en καρκίνος, ὁ, een kreeft, zeekreeft; 2) de kreeft (gesternte); 3) de kanker, een kankergezwel, anders genoemd Καρκίνωμα, τὸ, van Καρκινοῦσθαι, de kanker hebben. *Dimin.* Καρκίνιον, τό. *Adj.* Καρκινώδης, ὁ, ἡ, kreeftachtig; 2) kankerachtig.

Κάρος, ὁ, een diepe slaap. Καρόω, in eenen diepen slaap brengen; benevelen.

Καρπαῖα of καρπέα, ἡ, eene soort van Mimische dans. Zie Xenoph, *Anab.* VI, 1, 7.

Κάρπασος, ὁ, 't Lat. *carbasus*, eene soort van fijn Spaansch vlas. Καρπάσινος, η, ον, uit vlas of uit lijnwaad gemaakt.

Κάρπος, ὁ, de vrucht, zoowel boom- als aardvruchten; *plur.* καρποὶ, bijz. het veldgewas, het graan; κάρπος ἀρούρης, de voortbrengselen der aarde; het zaad; 2) *metaph.* de vrucht, het nut, voordeel, genot, gevolg

van eene zaak; 3) het bovenste gedeelte van de hand, waar dezelve aan den arm raakt, de wortel van de hand, de pols. Κάρπιμος, η, ον, vruchtbaar.

Καρπεύω, bijz. in *med.* καρπεύομαι, ik pluk de vrucht van iets, ik geniet.

Καρπεία, ἡ, vruchtgebruik, genot.

Καρπίζω, ik pluk of zamel de vruchten in, ik oogst; 2) *med.* καρπίζομαι, ik maak mij ten nutte, ik geniet.

Καρπισμὸς, ὁ, de inoogsting der vruchten; het genot.

Καρπόω, ik draag vruchten, ik breng voort; 2) *med.* καρποῦμαι τὶ, ik pluk de vruchten van iets, ik maak mij ten nutte; χώραν καρπεῦσθαι, het land ontvruchten, vijandelijk uitplunderen.

Κάρπωμα, τὸ, en Κάρπωσις, ἡ, het vruchtgenot, het nut of voordeel. Καρπώσιμος, η, ον, vruchtbaar.

Ἀγλαόκαρπος, ὁ, ἡ, wonderschoone vruchten dragende. Homerus.

Ἄκαρπος, ὁ, ἡ, onvruchtbaar. Ἀκαρπέω, ik ben onvruchtbaar. Ἀκαρπία, ἡ, onvruchtbaarheid.

Ἀποκαρπόω, vruchten dragen; voortbrengen.

Διακαρπόω, vruchten blijven dragen; *med.* vruchten plukken.

Ἔγκαρπος, ὁ, ἡ, vruchtbaar; 2) zwanger. Sophocl.

Ἐκκαρπόομαι, ik pluk de vrucht (van iets); ik zuig uit, put uit.

Πάγκαρπος, ὁ, ἡ, allerlei soorten van vruchten dragend.

Ὠλεσίκαρπος, ὁ, ἡ, voor de vruchten nadeelig. Hom. Od. K, 510.

Καρποφόρος, καρποφορέω. Zie Φέρω.

Κάρσιος, ία, ιον, ook Ἐγκάρσιος, en Ἐπικάρσιος, α, ον, of ὁ, ἡ, zooveel als πλάγιος, scheef, schuinsch. Καρσίως en ἐγκαρσίως, *adv.* schuins. Καρσία, ἡ, de schuinschte.

Καρύα, ἡ, de notenboom. Κάρυον, τὸ, eene noot; de kern, pit of steen van eene vrucht; κάρυον καςαναϊκὸν, of πλατὺ, de kastanje; κάρυον λεπτὸν, de hazelnoot.

Καρύκη, ἡ, eene soort van brij of saus met bloed klaar gemaakt. Καρύκινος, η, ον, bloed- of donkerkleurig. Καρυκεύω, met zoodanige saus toebereiden.

Κάρφω, *fut* ψω, ik droog, droog af, verdroog; ik verdor; ik doe verwelken, inkrimpen, verzwakken. Andere vorm καρφύνω.

Καρφαλέος, α, ον, droog, dor, Hom. Op vele plaatsen volgens eene andere lezing καρχαλέος.

Κάρφος, εος, τὸ, al wat droog of dor is, bijz. droog hout, v. d. stroo, kaf, hooi, rijsjes, spaanders, enz. Ook Κάρφη, ἡ, *Dimin.* Καρφίον, τό.

Καρφὶς, en καρπίς, ίδος, ἡ, de roede, waarmede de Praetor de slaven vrij verklaarde. V. d. Καρπίζω, voor καρφί-

ζω, vrijlaten. Καρπισμὸς, ὁ, de vrijlating. Καρπιστὴς, ὁ, de Praetor, die de slaven vrijlaat.
'Ακαρφὴς, ὁ, ἡ, ongedroogd, onverdord.
Κατακάρφω, ik droog af.
'Υποκάρφω, ik droog een weinig af.

Κάσας, ου, ὁ, een vel of kleed aan beide zijden harig om op te zitten, een kostbaar paardendek, bij Xenophon.

Κάσις, ὁ, een broeder; ἡ, eene zuster; oud woord, waarmede zamengesteld is het meer gewone Κασιγνήτος, ὁ, en κασιγνήτη, ἡ. Zie boven onder Γίνομαι.

Κάσσα, ἡ, ook κασάλβη, ἡ, en κασαλβὰς, άδος, ἡ, ook κασαύρα, ἡ, eene hoer. Κασάλβιον, τὸ, een hoerhuis.

Κασσία, ook κασία, ἡ, *cassia*, de kassia-plant, welks schors voor kaneel gebruikt werd.

Κασσίτερος, *Att.* καττίτερος, ὁ, tin.

Κασσύω (waarschijnlijk voor κατασύω, van een oud stamwoord σύω, het Latijnsche *suo*, *suere*), *Att.* καττύω, ik naai te zamen, bijz. vellen of leder; v. d. schoenen lappen. Κάσσυμα, τὸ, zaamgenaaid leder, lederen voetzolen of schoenen; *metaph.* eene zamenspanning, intrigue. 'Επικαττύω en Παρακαττύω, daarbij aannaaijen, aanvoegen.

Κάςανον, τὸ, ook κας̣αναϊκὸν κάρυον, de kastanje, aldus genoemd naar de stad Castana in Thessalie en in den Pontus.

Κάςωρ, ορος, ὁ, de bever; 2) de broeder van Pollux, zoon van Tyndarus bij Leda. Κας̣όριον, τὸ, bevergeil.

Κατὰ, *praep.* met den *Genit.* en *Accus.* in verschillende beteekenissen:

I. Met den *Genit.* 1) van *plaats*, af, van af, neder, naar beneden, onder, b. v. βῆ δὲ κατ' Οὐλυμποῖο καρήνων, hij klom af van den top van den Olympus; κατὰ γῆς δῦναι, onder de aarde kruipen; wanneer het tegenovergesteld is aan ἀνὰ, op, boven op; 2) van *strekking* tot iets, v. d. naar, tegen, weder, b. v. κατὰ σκοποῦ τοξεύειν, naar het doelwit schieten, βάλλειν κατὰ τοῦ ὕδατος, in het water werpen; voorn. in eenen kwaden zin, als κατά τινος λέγειν, tegen, d. i. ten nadeele van, iemand

spreken; bij, als ὀμνύειν κατὰ θεῶν, bij de Goden zweren; wat betreft, ten opzigte van, b. v. κατὰ παντὸς, καθ' ὅλου, over het geheel

II. Met den *Accus.* 1) van *plaats*, naar; nevens, bij; achter; langs of door, b. v. κατ' ἄςυ, door de stad, κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν πορεύεσθαι, te land en ter zee reizen; 2) van *tijd*, gedurende, ten tijde van; als κατὰ τὸν πόλεμον, gedurende den oorlog; οἱ καθ' ἡμᾶς, onze tijdgenooten; 3) de *rigting*, *strekking*, of *betrekking* tot iets, naar, volgens, b. v. κατ' ἀξίαν, naar waarde, καθ' Ἡρόδοτον, volgens (d. i. naar het getuigenis van) Herodotus; om, wegens, b. v. κατ' ἔχθραν, uit vijandschap; naar mate, in vergelijking van, b. v. μείζων ἢ κατ' ἄνθρωπον, grooter dan een gewoon mensch; van daar verscheidene adverbialische spreekwijzen, als καθ' ἕνα, enkel, een voor een; κατ' ἐνιαυτὸν, jaarlijks; καθ' ἡμέραν, dagelijks; κατ' ἄνδρα, *viritim*, man voor man; 4) met ὁ, ἡ, τὸ, bekleedt het veelal de plaats van een *subst.* of *adject.* οἱ κατ' ἀγορὰν, verst. ὄντες, de regters; ἡ κατὰ φύσιν ἔνδεια, de natuurlijke behoefte. Voorts lette men op de veelal plaats hebbende uitlating dezer *praep.* b. v. δεινὸς (κατὰ) λόγον, bedreven in het spreken, d. i. een goed redenaar.

III. In zamenstelling beteekent het 1) weder, tegen; als καταμαρτυρεῖν τινὸς, tegen iemand getuigen; 2) af, neder, b. v. καταβαίνειν, afklimmen; 3) terug, b. v. κατέρχεσθαι, terugkomen, voorn. van ballingen; 4) ver-, b. v. κατακαίειν, verbranden, κατακόπτειν, verslaan, aan stukken slaan; 5) be-, als καταθρηνεῖν, beweenen; 6) onder, als καταγαιος, onderaardsch; 7) somtijds in dezelfde beteekenis als het *simplex*, ten zij het dezelve eenigzins versterkt, 8) verandert somtijds in καται als in καταιβάτης; of smelt te zamen met het verbum, als καλλείπω voor καταλείπω, κακκαίω voor κατακαίω, καῤῥέζω voor καταῤῥέζω, καππεδίον voor κατὰ πεδίον, enz.

Κάτω, *adv.* beneden, naar beneden, nederwaarts (even als ἄνω, opwaarts van ἀνὰ, op), bijz. οἱ κάτω, verst. οἰκοῦντες, de strand- of kustbewoners, waar tegen over staan

οἱ ἄνω, de bewoners der hoogere streken van het vaste land. *Compar.* κατώτερος, α, ον, lager; v. w. Κατωτέρω, *adv.* lager. *Superl.* Κατώτατος, η, ον, de laagste, benedenste. Κατωτάτω, *adv.* allerlaagst.

Κάτωθεν, *adv.* van beneden. Κατωτέρωθεν, *adv.* meer van beneden, van lager af.
Ὑποκάτω, *adv.* even als κάτω, beneden, onderwaarts.
Ὑποκάτωθεν, *adv.* van onderen op.

Καταῖτυξ, υγος, ἡ, (waarschijnlijk van κατὰ en τύκω, τεύχω) eene soort van helm of stormhoed, die van geen helmkam voorzien is, ἄφαλός τε καὶ ἄλοφος, bij Hom. Il. K, 257.

Κατῆλιψ, ιφος, ἡ, een balk, een verdek, eene ladder.

Καύαξ, ακος, ὁ, en bij Homerus, Od. 'O, 478, κήξ, ἡ, *larus*, zekere vogel, de meeuw of zeemeeuw.

Καυλὸς, οῦ, ὁ, *caulis*, de stengel, steel, schaft. Ἄκαυλος, ὁ, ἡ, stengelloos. Ἀποκαυλίζω, ik trek bij den steel af, ik kort af.

Καῦνος, ὁ, het lot. Διακαυνιάζω, het lot werpen, verloten. Aristophanes.

Καυχάομαι, *fut.* ήσομαι, ik roem, ik beroem mij, ik poch.

Καύχημα, τὸ, en καύχησις, ἡ, het roemen, het pogchen.
Ἐγκαυχάομαι, ik poch, τινὶ, op iets.
Ἐπικαυχάομαι, 't zelfde; 2) ik poch tegen iemand, ik insulteer iemand, τινὶ.

Κάχρυς, of κάγχρυς, ἡ, geroost koren. Van daar καγχρυδίας, οῦ, ὁ, verst. ἄρτος, brood van geroost koren. Daarmede schijnt verwant te zijn Κέγχρος, ὁ, gierst; 2) zekere soort van versiersel, b. v. franjes, of kleine knopjes in de gedaante van eene graankorrel; anders genoemd κέγχρωμα, ατος, τὸ, bij Euripides.

Κὲ, voor een consonant κὲν, en *Dor.* κὰ, dichterlijke particula van dezelfde beteekenis als in prosa ἂν, b. v. ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, voor ὃς ἂν, al wie aan de Goden gehoorzaamt; καί νύ κεν ἀσκηθὴς ἱκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν, en zoo *zoude ik* ongemoeid in mijn vaderland *gekomen zijn.* Hom. Od. 'I, 79.

Κέδρος, ἡ, de cederboom; 2) zekere soort van welriekende jeneverboom. Κέδρον, τὸ, de vrucht van den cederboom.

Κεδρία, ἡ, en κέδριον, τὸ, cedervocht, cederolie.

Κέδρινος, η, ον, en κεδρίνεος, α, ον, van den ceder, van cederhout gemaakt.

Κεδρόω, ik besmeer met cederolie. Κεδρωτὸς, ἡ, ὸν, daarmede besmeerd of gezalfd.

Κεῖμαι, *fut.* κείσομαι, ik lig, v. d. stil, werkeloos liggen, rusten; nederliggen, ter aarde nederliggen, verslagen of dood liggen, b. v. op het slagveld; in bewaring, in verzekering liggen; ten toon liggen, voorgesteld zijn; gelegen zijn, gesteld zijn; *metaph.* zich in deze of gene gesteldheid bevinden, bestemd zijn, τινὶ en εἴς τι, tot iets. Hiertoe behooren Κέω, κείω, κέομαι, ik leg mij neder, leg mij ter rust, te slapen; oudere dichterlijke *formae*, nog voorkomende bij Homerus, Od. Η, 342. Il. Ξ, 340. Χ, 510, enz. V. d. zameng. κακκείω, voor κατακείω, 't zelfde. Il. Α, 606.

Κειμήλιον, τὸ, eig. het liggende, het weggelegde, bijz. ter bewaring, v. d. allerlei kostbaarheden, die men zorgvuldig bewaart; een kostbaar geschenk ter gedachtenis gegeven; een kleinood, schat; vaste onroerende goederen.

Ἀνάκειμαι, *fut.* είσομαι, eig. opliggen, opgelegd zijn, v. d. toegewijd, geheiligd zijn; 2) op (iets) liggen; berusten, ἐς τινὰ en ἐπὶ τινὶ, op iemand; 3) aanliggen, aanzitten.

Ἀντίκειμαι, tegenover liggen; tegenover gelegen zijn, tegenstrijdig zijn.

Ἀπόκειμαι, ter zijde liggen, weggelegd zijn, bewaard worden; v. d. bepaald, bestemd zijn; weggeworpen zijn, veracht liggen.

Διάκειμαι, gelegen zijn, gesteld, gezind, gestemd zijn, b. v. φιλικῶς πρὸς τινὰ, vriendelijk jegens iemand zijn; bepaald, bestemd, afgesproken zijn.

Ἔγκειμαι, inliggen; in iets gelegen zijn; aandringen; dwingen.

Ἔκκειμαι, eig. uitliggen, buiten liggen, v. d. open liggen, uitgestalt, ten toon gesteld, te vondeling gelegd zijn.

Ἐπίκειμαι, op-, boven (iets) liggen; bij-, nevens liggen, bij de hand liggen; op-, aandringen, b. v. τοῖς πολεμίοις, op den vijand, hem vervolgen.

Κατάκειμαι, nederliggen, b. v. ter aarde, op het krankbed; gereed liggen; neder zitten, aanzitten (aan tafel); stil zitten, werkeloos blijven.

Μετάκειμαι, overgelegd, overgebragt, veranderd zijn.

Παράκειμαι, bijliggen, neven liggen; bijgevoegd, toegevoegd zijn; ter zijde liggen of gesteld zijn; ὁ παρακείμενος, verst. χρόνος, de verleden tijd, bij taalkundigen.

Περίκειμαι, om, rondom liggen; 2) omringd, omgeven zijn, τὶ, met iets.

Πρόκειμαι, voorliggen; voorgelegd, voorgesteld zijn; gereed liggen.

Πρόςκειμαι, bijliggen, nabij gelegen, bijgesteld, toegevoegd zijn; aandringen, dwingen; aanhangen, verkleefd zijn, τινὶ, aan iemand of iets.

Σύγκειμαι, zamen liggen, v. d. zamengesteld zijn, bestaan; 2) te zamen zijn, overeenkomen, b. v. σύγκειται αὐτοῖς, zij zijn het eens geworden; τὰ συγκείμενα, de afspraak; ἀπὸ τοῦ συγκειμένου, volgens afspraak.

Ὑπόκειμαι, onder liggen, onderworpen zijn; ten grondslag liggen; tot onderpand liggen; voorgelegd, voorgesteld zijn, voorhanden zijn; ὑπόκειται, men veronderstelt; τὸ ὑποκείμενον, het onderwerp, de inhoud; ὁ ὑποκείμενος χρόνος, de tegenwoordige tijd.

Κείρω, *fut.* κερῶ, ook somtijds κέρσω, *aor.* 1. ἔκειρα, *perf.* κέκαρκα, ik scheer, ik snijd het haar af; v. d. *med.* κείρεσθαι κόμην, zich het haar afsnijden, zich kaal scheren; 2) in 't alg. snijden, afsnijden, versnijden, verslinden, verscheuren, verwoesten, plunderen.

Κουρὰ, ἡ, en κάρσις, ἡ, het scheren, het afsnijden.

Κουρεὺς, έως, ὁ, een scheerder, barbier. Κουρεῖον, τὸ, een barbierswinkel. Κουρεύω, ik scheer, ben barbier.

Κουρίας, ου, ὁ, geschoren. Κουριάω, ik moet geschoren worden.

Κουρὶς, ίδος, ἡ, een scheermes.

Κουρὶξ, *adv.* bij het haar, b. v. iemand trekken, Hom. Od. Υ, 188.

Κουρικὸς, ἡ, ὸν, tot scheren behoorende, geschikt.

Κούριμος, ίμη, ιμον, 't zelfde; 2) geschoren.

Κέρμα, τὸ, eig. het klein gesnedene, v. d. een stukje geldmunt, bijz. klein geld. *Dimin.* κερμάτιον, τό. V. d. Κερματίζω, in stukjes snijden; 2) geld slaan. Κερματιστὴς, οῦ, ὁ, een geldwisselaar, woekeraar.

Κόρση, *Att.* κόῤῥη, ἡ, het hoofdhaar; 2) de slaap van het hoofd, het hoofd zelf.

Zamenstellingen:

Ἀκαρὴς, ὁ, ἡ, onsnijdbaar, ondeelbaar; oogenblikkelijk, op een haar af, bijna; meest als *adv.* ἀκαρῆ, παρ' ἀκαρῆ, οὐδ' ἀκαρῆ, *ne tantillum quidem*, zelfs niet in het minste; ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, en ἀκαρεὶ, ook ἀκαρῶς, *adv.* oogenblikkelijk.

Ἀποκείρω, ik scheer af; ik snijd af, ik beroof.

Διακείρω, *fut.* έρσω en ερῶ, bescheren, doorsnijden, verijdelen, b. v. διακέρσαι ἔπος, Hom. Il. Θ, 8.

Ἐπικείρω, ik bescheer, besnijd, v. d. ik verhinder, b. v. μήδεα, Hom. Il. Α.

Κατακείρω, ik bescheer, versnijd; ik verteer, verslind.

Περικείρω, ik scheer of snijd rondom af.

Κέλω, eig. drijven, aandrijven, aanstooten, is een oud stamwoord, welks *med.* Κέλομαι, *fut.* κελήσομαι, ik beveel, ik gebied, ik spoor aan.

Κέκλομαι, *poët.* 't zelfde als κέλομαι. Van daar

Ὁμοκλὴ, ἡ, een bevel, luidkeels geschreeuw, bedreiging. V. d. Ὁμοκλάω en ὁμοκλέω, *fut.* ήσω, luidkeels bevelen, toeschreeuwen, bedreigen. Ὁμοκλητὴρ, ὁ,

een toeschreeuwer, bevel- of seingever. Voorts de *forma frequent*. Ὁμοκλησάσκω, onophoudelijk bevelen, of bedreigen. Alle bij Homerus.

Κελεύω, *fut*. εύσω, ik spoor aan, ik beveel, gebied; ik verzoek, ik eisch; *part. pass*. τὸ κελευόμενον, 't zelfde als Κέλευσμα, τὸ, Κελευσμὸς, ὁ, en Κελευσμοσύνη, ἡ, de aansporing, een bevel, gebod.

Κέλευσις, έως, ἡ, het aansporen, bevelen.

Κελευςὴς, οῦ, ὁ, een aandrijver, een bevel- of seingever. Κελευςικὸς, ἡ, ὸν, aansporend, bevelend.

Κελευτιάω, *poët*. voor κελεύω. Hom.

Ἀκέλευςος, ὁ, ἡ, onbevolen.

Ἀντικελεύω, ik geef een tegenbevel.

Αὐτοκέλευςος, ὁ, ἡ, uit eigen beweging handelend.

Διακελεύομαι, ik beveel, spoor aan, bijz. geduriglijk of onophoudelijk. Διακελευσμὸς, ὁ, de aansporing.

Ἐγκελεύω, Ἐπικελεύω, en Κατακελεύω, ik spoor aan, beveel.

Παρακελεύομαι, 't zelfde. Παρακέλευσις, ἡ, παρακέλευσμα, τὸ, en παρακελευσμὸς, ὁ, de aansporing, een bevel. Παρακελευςὸς, ἡ, ὸν, aangespoord. Παρακελευςικὸς, ἡ, ὸν, aansporend. Ἀντιπαρακελεύομαι, beurtelings, daarentegen aansporen.

Ὑποκελεύομαι, ik beveel stil, onder de hand.

Κέλαδος, ὁ, geruisch, geschreeuw, gewoel; bijz. de oorlogskreet, het krijgsgewoel.

Κελάδω, κελαδέω, *fut*. ήσω, ruischen (b. v. van den stroom, Hom. Il. Φ, 16), geraas maken, woelen, schreeuwen.

Κελαδεινὸς, ἡ, ὸν, ruischend, razend, woelend.

Κέλης, ητος, ὁ, een renpaard, een harddraver, ook κέλης ἵππος; 2) een snel vaartuig, een jagt. *Dimin*. κελητίον, τό. Κελητιάω, en κελητίζω, te paard rijden, bijz. zoo dat men van het een op het andere springt, Il. Ο, 679.

Κέλλω, *fut*. κέλσω, *aor*. ἔκειλα, ik drijf, drijf aan; bijz. van de schepen, aandrijven, aanlanden, de haven inloopen. Zameng. Ἐπικέλλω, 't Lat. *appello*, 't zelfde.

Δίκελλα, ἡ (van δὶς), *bidens*, eene tweesnijdende bijl of een tweesnijdend mes.

Μάκελλα, en μακέλη, ἡ, eene bijl, een houweel.

Νωχελὴς, ὁ, ἡ, niet voortvarend, traag, langzaam. V. d. Νωχέλεια en νωχελία, ἡ, traagheid, vadsigheid; Hom. Il. Τ, 411.

Ὀκέλλω, in *aor*. ὤκειλα, v. w. *inf*. ὀκεῖλαι, *act*. aan land brengen (een schip); 2) *neutr*. stranden, aan land geworpen worden.

Ἀποκέλλω en Ἐξοκέλλω, ik drijf af (het schip van den regten weg af); 2) *neutr*. afdrijven, stranden; *metaph*. van den regten weg afraken, afvallen, vervallen, b. v. εἰς συμφορὰν, in tegenspoed.

Ἐποκέλλω, ik drijf aan, stoot aan (het schip tegen eene klip); 2) *neutr*. stranden, stooten, aanstooten.

Προςοκέλλω, 't zelfde.

Κόλος, ὁ, van 't *perf. med.* κέκολα, een drijver. Ongebruikt, doch van daar

Βούκολος, *Dor.* Βώκολος, ὁ, een ossendrijver; in 't alg. een veehoeder, herder.

Βουκολέω, de ossen drijven of weiden; 2) in 't alg. weiden; v. d. voederen; onderhouden; *metaph.* βουκολεῖν τὴν λύπην, bij Horatius *cessatum ducere curas*, de droefheid laten varen; βουκ. ἐλπίσι, met hoop voeden; v. d. te leur stellen, bedriegen; 3) *neutr.* weiden, omzwerven, Aeschylus, *Eum.* 78.

'Αποβουκολέω, van de kudde afdrijven; v. d. 2) laten verdwalen, misleiden, bedriegen.

Διαβουκολέω, doorweiden, doorvoeden; v. d. 2) vleijen, streelen; *med.* zich vergasten aan iets.

Βουκολικὸς, ἡ, ὸν, herderlijk; βουκολικὰ, verst. ποιήματα, *bucolica*, herdersdichten, of liederen.

Βουκολιάζω, een herderslied dichten of zingen.

Βουκολιαςὴς, ὁ, een herderszanger.

Βουκόλιον, τὸ, eene kudde ossen.

Δύςκολος, ὁ, ἡ, die zich niet wel drijven laat, v. d. onhandelbaar, ongemakkelijk van humeur, gemelijk, kwalijk nemend. *Adv.* δυςκόλως. Δυςκολία, ἡ, gemelijkheid, ongemakkelijkheid van humeur. Δυςκολαίνω, kwalijk nemen, gemelijk zijn.

Εὔκολος, ὁ, ἡ, die zich naar willekeur leiden laat, lijdzaam, handelbaar, gemakkelijk, inschikkelijk, vaardig. Εὐκόλως, *adv.* Εὐκολία, ἡ, lijdzaamheid, gemakkelijkheid van humeur, inschikkelijkheid.

Κέλευθος, ὁ, de weg. Zie Ἔρχομαι.

Κενὸς, ἡ, ὸν, *Jon.* κεινὸς, *poët.* κενεὸς, ἡ, ὸν, ledig, ijdel, nietswaardig. Κενότης, ητος, ἡ, ledigheid, ijdelheid.

Κενεὼν, ῶνος, ὁ, eene holte, bijz. de holte tusschen de ribben en heupen.

Κενόω, *fut.* ώσω, ik ledig; ik ontbloot, beroof. Κένωσις, ἡ, de ledigmaking. 'Ακένωτος, ὁ, ἡ, ongeleegd.

'Απόκενος, ὁ, ἡ, ledig, uitgeleegd. 'Αποκενόω, ik ledig uit.

Διάκενος, ὁ, ἡ, gansch en al ledig. Διὰ κενῆς, verst. πράξεως, en Διακενῆς, *adv.* *re infecta*, vergeefs.

Κενόδοξος, ὁ, ἡ, eigendunkelijk, verwaand. Κενοδοξία, ἡ, eigendunkelijkheid, verwaandheid.

Κένω, *fut.* κένσω, v. w. de *aor.* 1. *inf.* κένσαι, bij Homerus, Il. Ψ, 337, stamwoord van Κεντέω en κεντάω, *fut.* ήσω, ik steek, ik por aan; ik doorsteek, steek dood; ik spoor aan.

Κέντημα, τὸ, een stekel; de punt.

Κέντρον, τὸ, een stekel, eene por, spoor, een angel, spits, eene punt; het middelpunt, *centrum*; *metaph.* een spoorslag, drijfveer. Κεντρὶς, ίδος, ἡ, 't zelfde.

Κεντρίζω, *fut.* ίσω, ik steek, ik por aan.

Κεντρόω, *fut.* ώσω, ik spits, maak stekelig. Κεντρωτὸς, ή, ὸν, gespitst, gepunt.

Κέντρων, ωνος, ὁ, *cento*, een uit verscheiden stukken zamengesteld of gelapt kleed.

Ἄκεντρος, ὁ, ἡ, ongespitst; bot, stomp.

Ἐγκεντρὶς, ίδος, ἡ, als κεντρὶς. V. d. Ἐγκεντρίζω, ik spoor aan; 2) ik ent in (eenen boom).

Εὔκεντρος, ὁ, ἡ, wel gespitst, scherp.

Κεστὸς, ή, ὸν, gestoken, b. v. met de naald, *acu pictus*, gestikt, geborduurd.

Ἤκεστος, έστη, εστον, *Ion.* voor ἄκεστος, ongestoken, b. v. βοῦς ἠκέστας, Hom. Il. Z, 94, ossen die den por nog niet gevoeld hebben, d. i. jong.

Πολύκεστος, η, ον, veel gestoken of gestikt; sierlijk, b. v. ἱμὰς, Il. Γ, 374.

Διακεντέω, ik doorsteek, doorboor.

Ἐκκεντέω, ik steek uit.

Κατακεντέω en -άννυμι, ik besteek, doorsteek.

Παρακεντέω, ik steek ter zijde.

Κέραμος, ὁ, ook ἡ, klei, leem, potaarde; 2) het daaruit gemaakte vaatwerk, eene dakpan, enz.; 3) een kerker, Hom. Il. E, 387. Κεραμὶς, ίδος, ἡ, 't zelfde; bijz. eene dakpan.

Κεράμεος, *contr.* κεραμοῦς; κεράμιος en κεράμειος, α, ον; ook κεραμικὸς en κεράμινος, η, ον, uit leem of potaarde gemaakt. Κεράμιον, τὸ, een aarden vat of pot.

Κεράμεικος, ὁ, *Ceramicus*, naam van twee plaatsen, de eene binnen en de andere buiten Athene; de laatste diende tot begraafplaats der gesneuvelden.

Κεραμεὺς, έως, ὁ, een pottebakker, plateelbakker. Κεραμεῖον, τὸ, de pottebakkerij. Κεραμεία en Κεραμευτικὴ, verst. τέχνη, ἡ, het beroep of de kunst van een pottebakker. Κεραμεύω, ik ben pottebakker, bak potten.

Κέρας, ατος, ook αος, *contr.* ως, τὸ, een horen, b. v van eenen stier; v. d. 2) wat uit horen gemaakt is of de gedaante van een horen heeft, b. v. een boog, een drinkbeker, een blaashoren, eene trompet; 3) het uiteinde, de hoek of vooruitstekende punt, v. d. de mond van eene rivier; een voorgebergte, een legervleugel; ἐπὶ κέρως en κατὰ κέρως, met den vleugel vooruit. *Dimin.* Κεράτιον, τὸ, een horentje; 2) de vrucht van den St. Jansbroodboom.

Κεραία, ἡ, een horen; de hoek of spits van iets; de boegspriet; een punt, een tittel.

Κραῖρα, *contr.* voor κέραιρα, 't zelfde; van waar bij Homerus zamengesteld

Ὀρθόκραιρος, α, ον, met regt op staande horens voorzien, b. v. βόες, Il. Σ, 573; 2) *metaph.* hoog, vooruitstekend, νῆες, Il. Σ, 3, en elders.

Κεραΐζω, *fut.* ίσω, ik stoot, val aan met de horens; ik val aan; ik moord, dood; ik vermeester, verwoest, roof, plunder, b. v. πόλιν, eene stad; ναῦν, een schip in den grond booren, HERODOT. VIII, 86. Anderen leiden het enkel af van κέρω, κείρω.

Κεραΐς, ΐδος, ἡ, zekere soort van wormen.

Κεραϊστὴς, οῦ, ὁ, een roover, plunderaar.

Κερατίζω, met de horens stooten.

Κεραὸς, ἡ, ὸν, gehoornd. Κεράστης, ὁ, 't zelfde; 2) de hoornslang.

Κεράτινος, η, ον, 't zelfde.

Κερατώδης, ὁ, ἡ, hoornachtig.

Κεροντίας, ὁ, de horens opstekend, stoutmoedig; en v. d. Κερουτιάω, de horens opsteken, zich stout aanstellen. ARISTOPH.

Zamenstellingen:

Αἰγοκέρως en Αἰγοκερεὺς, ὁ *capricornus*, de steenbok.

Βουκέρως, ὁ, ἡ, met ossenhorens voorzien.

Δίκερως, ὁ, ἡ, tweehoornig.

Εὔκερως, ὁ, ἡ, fraai gehoornd.

Νήκερως, ὁ, ἡ, ongehoornd.

Ῥινόκερως, ὁ, de rhinoceros, het neushoorndier.

Ὑψίκερως, ὁ, ἡ, hoog gehoornd.

Χρυσόκερως, ὁ, ἡ, van gouden horens voorzien.

Κέρασος, ὁ, *cerasus*, de kersenboom. Κεράσιον, τὸ, eene kers.

Κεραυνὸς, ὁ, een donderslag, donderkloot; de bliksem. (Ἀστραπὴ, beteekent alleen den bliksem, en βροντὴ, alleen den donder, doch κεραυνὸς beide).

Κεραύνειος en κεραύνιος, ὁ, ἡ, tot den donder behoorende; donderend, bliksemend, b. v. Ζεὺς κεραύνιος, *Jupiter fulminator*, de donderaar.

Κεραυνόω, bedonderen, met den donder of bliksem treffen.

Ἀργικέραυνος, ὁ, de helle donderaar; en Τερπικέραυνος, ὁ, die zich met zijnen donder verheugd; bijnamen van Jupiter bij HOMERUS.

Κεράω, waarvoor in *praes.* gebruikt wordt κεραννύω, κεράννυμι, *fut.* κεράσω, *Att.* κερῶ, *perf. pass.* κέκραμαι, *Jon.* κέκρημαι, en *aor.* 1. *pass.* ἐκράθην, *Jon.* ἐκρήθην, als van het oude κράω; ik meng, meng in, vermeng, bijz. den wijn met water; v. d. ik schenk in, geef te drinken; 2) in 't algem. mengen, door de vermenging van iets matigen. Andere oude dichterlijke vormen zijn κέρω, ομαι, HOM. Il. Δ, 260; κιρνάω, κιρνημι, en κεραίνω of κεραίρω, Il. 'I, 203, zoo de lezing echt is.

Κρᾶμα, en κέρασμα, τὸ, een mengsel.

Κρᾶσις, εως, ἡ, de vermenging, matiging.

Κρατὴρ, *Jon.* κρητὴρ, ῆρος, ὁ, *crater*, eig. de menger; v. d. het mengvat, waarin bij de ouden de wijn met water gemengd en dus voorgezet werd; eene wijnkom; eene kom; 2) de crater of opening van eenen vuurspuwenden berg.
'Ακέραιος, ὁ, ἡ, onvermengd, louter; 2) onbedorven, gaaf.
'Ακρασία, ἡ, ongematigdheid, b. v. ἀέρος, d. i. onstuimig weder; 2) onmatigheid.
'Ακρατος, *Jon.* ἄκρητος, onvermengd, b. v. οἶνος, anders genoemd ἄκρατον, τὸ, *merum*, loutere wijn, die niet met water gemengd is; v. d. 2) in 't alg. louter, zuiver, onvervalscht; 3) ongematigd, onmatig.
'Ακρατίζω, ik drink louteren wijn; 2) *med.* ik ontbijt.
'Ακράτισμα, τὸ, en 'Ακρατισμὸς, ὁ, het ontbijt.
'Ανακεράω, αννύω, άννυμι, ik vermeng.
'Εγκεράω, αννύω, άννυμι, ik meng in of onder; ik schenk in.
'Επικεράω, αννύω, άννυμι, ik meng bij.
Δυσκρασία, ἡ, even als ἀκρασία. Daarentegen
Εὐκρασία, ἡ, eene goede vermenging of gesteldheid, b. v. ἀέρος, eene wel-gematigde luchtsgesteldheid.
Εὔκρατος, ὁ, ἡ, wel vermengd, gematigd.
Μελίκρατον, *Jon.* μελίκρητον, τὸ, Hom. Od. K, 519, een mengsel van honig met water of melk.
Μετακεράννυμι, overmengen, overgieten.
Συγκεράω, αννύω, άννυμι, ik meng te zamen. Σύγκραμα, τὸ, een zamenmengsel. Σύγκρασις, ἡ, de zamenmenging.

Κέρδος, εος, τὸ, winst, voordeel, nut; 2) winzucht; v. d. slimheid, list, meestal in *pl.* κέρδεα. *Dim.* κερδύφιον, τό

Κερδαίνω, *fut.* ανῶ, en κερδέω, *fut.* ήσω, ik win, doe winst, trek voordeel.
'Αποκερδαίνω, en έω, ik trek winst van (iets).
Κατακερδαίνω, ik maak (mij iets) tot winst.
Παρακερδαίνω, ik trek onmatige winst, ik woeker.
Κερδαλέος, α, ον, winstgevend, voordeelig; 2) winstzoekend, slim, listig. Κερδαλέως, *adv.* met winst. Κερδαλεότης, ἡ, slimheid. Κερδαλέη, *contr.* κερδαλῆ, ἡ, eene vossenhuid.
Κερδίων, ὁ, ἡ, als 't ware de *Compar.* van κέρδος, voordeeliger, nuttiger; 2) listiger. *Superl.* Κέρδιστος, η, ον, allervoordeeligst, nuttigst; 2) allerslimst.
Κερδοσύνη, ἡ, listigheid, slimheid.
Κερδώ, οῦς, ἡ, een vos. Κερδῷος, ὁ, ἡ, winstgevend, als 'Ερμῆς κερδῷος, Merkurius de winst-aanbrenger.
Αἰσχροκέρδεια, ἡ, en Κακοκέρδεια, ἡ, schandelijke winzucht.
'Ακερδὴς, ὁ, ἡ, onvoordeelig. 'Ακέρδεια, ἡ, nadeel.
Νηκερδὴς, ὁ, ἡ, onvoordeelig, onnut, ijdel, b. v. βουλὴ, Hom. Il. P, 469; ἔπος, Od. Ξ, 509.
Πολυκερδὴς, ὁ, ἡ, veel winst gevend; 2) zeer slim, b. v. νοῦς, Od. N, 255. V. d. Πολυκέρδεια, ἡ, groote slimheid, Od. Ω, 166.
Φιλοκερδὴς, ὁ, ἡ, winstlievend, baatzuchtig. Φιλοκέρδεια, ἡ, baatzucht. Φιλοκερδέω, baatzuchtig zijn.

Κέρκος, ὁ, de staart. Κερκοπίθηκος, ὁ, de staartaap.

Κεύθω, *fut.* κεύσω, ik bedek, versteek, verberg; 2) zich verbergen, verschuilen, verscholen zijn. Komt van de oudere *forma* κύθω, waarvan κύθε voor ἔκυθε, bij Homerus Od. Γ, 16; en deze wederom van κύω, zwanger gaan, omvatten. Andere verlengde vorm κευθάνω, komt voor Il. Γ, 453.

Κευθμὸς, οῦ, ὁ, κευθμῶν, ῶνος, ὁ, en κεῦθος, εος, τὸ, eene bergplaats, een schuilhoek.
Ἐπικεύθω, ik bedek, verberg; ik houd bedekt, verborgen, ik achterhoud (de waarheid).

Κεφαλὴ, ἡ, de kop, het hoofd; v. d. 2) een hoofd, een mensch, een man, b v. φίλη κεφαλὴ, *carum caput*, mijn lieve man, mijn vriend; κατὰ κεφαλὴν, *contr.* κακκεφαλὴν, *adv.* hoofd voor hoofd; 3) de hoofdpersoon, een opperhoofd, aanvoerder; 4) de hoofdzaak, de hoofdsom.

Κεφαλαῖος, αία, αῖον, tot het hoofd behoorende; 2) *neutr.* τὸ κεφάλαιον, als *Subst.* het hoofd; hoofdstuk of bovenste gedeelte; de hoofdzaak; hoofdsom; het kapitaal; ἐν κεφαλαίῳ, ἐπὶ κεφαλαίων, hoofdzakelijk.
Κεφαλαιόω, *fut.* ώσω, de hoofdsom opmaken; hoofdzakelijk, en dus kortelijk, behandelen. Κεφαλαίωμα, τὸ, de hoofdsom. Κεφαλαιώδης, εος, ὁ, ἡ, hoofdzakelijk.
Ἀνακεφαλαιόω, hoofdzakelijk herhalen. V. d. Ἀνακεφαλαίωσις, ἡ, *recapitulatio*, de herhaling der voornaamste hoofdpunten aan 't eind van eene redevoering.
Περικεφαλαία, ἡ, een helm.
Προςκεφάλαιον, τὸ, een hoofdkussen.
Συγκεφαλαιόω, de hoofdzaak of de hoofdpunten te zamen, onder een overzigt, brengen; het besluit opmaken.
Κεφαλικὸς, ἡ, ὸν, het hoofd betreffende; het hoofd, of het leven kostende.
Κεφαλὶς, ίδος, ἡ, een hoofdje; een hoofdstukje.
Κεφαλώδης, ὁ, ἡ, hoofdig, in den vorm van een hoofd.
Ἀκέφαλος, ὁ, ἡ, geen hoofd hebbende; geen begin hebbende.
Ἀποκεφαλίζω, ik onthoofd. Ἀποκεφαλισμὸς, ὁ, de onthoofding.
Βουκέφαλος, of -ας, ὁ, ἡ, met eenen ossenkop; en Κυνοκέφαλος, met eenen hondenkop voorzien, enz.
Δικέφαλος, tweehoofdig; Ἑκατογκέφαλος, honderdhoofdig; enz.
Ἐγκέφαλος, ὁ, ἡ, verst. μυελὸς, eig. het hoofdmerg, de hersenen; 2) het merg of bovenste eetbare gedeelte van den dadel.

Κέω, κείω, κεάζω, ik splijt, splijt van een, ik hak door b. v. hout, Hom. Op. Ξ, 418, enz.

Ἀμφικεάζω, rondom afhakken, Od. Ξ, 12.
Εὐκέαστος, en εὐκέατος, ὁ, ἡ, hakbaar, b. v. ξύλα, hakhout.

Κῆδος, εος, τὸ, druk, leed, ongeluk; zielskwelling, grieven, angst, kommer, zorg; 2) bijz. de zorg vóor overledenen, v. d. rouw, de rouwplegtigheid, begrafenis; 3) aanverwantschap door huwelijken, verzwagering; v. d. de *Compar.* κηδίων, en de *Superl.* κήδιστος, η, ον, naauw verwant, ten hoogste dierbaar, de waardste.

Κήδειος, ὁ, en κήδειος, ὁ, aanverwant, dierbaar. Hom. Il. Τ, 294. Ψ, 160.

Κήδεια, ἡ, zorg, verzorging; 2) lijkplegtigheid; 3) aanverwantschap. Ἐπικήδειος, ὁ, ἡ, de begrafenis betreffende.

Κηδόσυνος, ὁ, ἡ, kommervol, bekommerd. Κηδοσύνη, ἡ, kommer, droefheid.

Κήδω, 1) *act.* ik druk, ik deer, kwel, grief; ik bekommer; verg. Hom. Il. Ἰ, 611. Od. Ἰ, 402; 2) *pass.* κήδομαι, ik ben bezorgd, beangst, bedroefd; 3) *med.* ik zorg, draag zorg, bekommer mij, τινὸς, over iets. — Even zoo de verlengde *forma* Κηδέσκω, ik kwel, benadeel, Od. Ψ, 9; 2) κηδέσκομαι, *med.* ik draag zorg, τινὸς, Od. Χ, 358.

Κεδνὸς, ἡ, ὸν (mogelijk van het oude κέδω voor κήδω), zorgvuldig, dienstvaardig; voorzigtig, kloek; 2) de zorg waardig; achtenswaardig, eerwaardig, achtbaar.

Περικήδομαι, ik draag groote zorg, τινὸς, voor iets. Hom. Od. Γ, 219.

Προκήδομαι, ik gebruik voorzorg.

Κηδέω, *fut.* έσω en ήσω, ik zorg, draag zorg, τινὸς, voor iets; 2) ik bezorg (een lijk), ik begraaf; 3) ik ben aangetrouwd, verzwagerd, τινὶ, met iemand.

Κηδεμὼν, όνος, ὁ, een verzorger, zaakverzorger, voorspraak; 2) een aanverwant, b. v. een stiefzoon. Κηδεμονία, ἡ, de zorg, voorzorg. Κηδεμονικὸς, ἡ, ὸν, verzorgend; zorgvuldig.

Κηδεςὴς, οῦ, ὁ, aanverwant, aangetrouwd; een stiefvader, een stiefzoon. Κηδέςρια, ἡ, eene stiefmoeder. Κηδεςία, ἡ, verzwagering, aanverwantschap.

Ἀκηδέω en Ἀποκηδέω, ik verzuim, ben nalatig. Ἀκήδεςος, ὁ, ἡ, verzuimd, verwaarloosd; 2) onbegraven, Il. Ζ, 60. Ἀκηδέςως, *adv.* zonder voorzorg.

Κηδεύω, *fut.* εύσω, ik zorg, draag zorg; 2) ik begraaf; 2) ik huwelijk uit, b. v. παῖδα, mijne dochter; ik word of ben aanverwant, τινὶ, aan iemand.

Κήδευμα, τὸ, aanverwantschap.

Κηδευτὴς, ὁ, als κηδεμών.

Ἀκήδευτος, ἡ, ἡ, onbegraven.

Ἀποκηδεύω, ik voleindig de begrafenis, Herodot. IX. 31.

Ἀκηδὴς, ὁ, ἡ, onbezorgd, zorgeloos; 2) onbegraven. Ἀκηδία en ἀκηδεία, ἡ, zorgeloosheid, nalatigheid.

Δυςκηδὴς, ὁ, ἡ, kommervol, smartelijk, b. v. νὺξ, Od. Ἐ, 466.

Λαθικηδὴς, ὁ, ἡ, leedverzachtend, pijnstillend. Il. Χ, 83.

Προςκηδὴς, ὁ, ἡ, aanverwant; naauw, hartelijk, b. v. ξεινοσύνη, Od. Φ, 35.

Κηκὶς, *ῖδος*, *ἡ*, wel- of bronwater; v. d. vocht, sap; damp, rook..

Κηκίω, en zameng. Ἀνακηκίω, wellen, opwellen; opborrelen; b. v. van het zeewater, van bloed, enz. Hom.

Κηλέω, *fut.* *ήσω*, ik verzacht, ik streel, ik vlei; ik bekoor, verruk; ik betoover; ik bedrieg. Wordt bijzonder gebruikt van al wat streelend voor het gehoor is.

Κήλημα, τὸ, κήλησις, ἡ, en κηληθμὸς, ὁ, de streeling, het streelende; bekoorlijkheid, vergenoegen; betoovering; bedrog.

Κηλητήριος, α, ον, verzachtend, streelend, betooverend; κηλητήριον, τὸ, een verzachtend middel, een toovermiddel.

Ἀκήλητος, ὁ, ἡ, die zich niet verzachten, niet streelen laat; onverbiddelijk; ontembaar.

Κήλη, *ἡ*, een gezwel, een kropgezwel; bijz. eene breuk. Κηλήτης, ου, ὁ, die eene breuk heeft.

Κηλὶς, *ίδος*, *ἡ*, eene vlek, smet; eene schandvlek, een schimp; een verwijt.

Κημὸς, *οῦ*, *ὁ*, een muilband. Κημόω, muilbanden. Xenoph.

Κῆπος, *ὁ*, een tuin. *Dimin.* *κηπίον* en *κηπίδιον*, *τό*.

Κηπαῖος, αία, αῖον, tot den tuin behoorende.

Κηπεύω, ik tuinier, leg aan of beplant eenen tuin. Κηπεία, ἡ, het tuinieren.

Κηπουρὸς, ὁ, (van οὖρος) een tuinwachter, tuinier, tuinman. Κηπουρέω, ik ben tuinman, even als κηπεύω.

Κὴρ, *κηρὸς*, *ἡ*, het lot, noodlot; v. d. een onheil, het verderf, de dood. Κῆρες, αἱ, de Schikgodinnen.

Ἀκήριος, Ἀκήρατος en Ἀκηράσιος, ὁ, ἡ, onbeschadigd, onbedorven; onverderfelijk, onsterfelijk, altijddurend.

Ἐπίκηρος en ἐπικήριος, ὁ, ἡ, aan het noodlot onderworpen; vergankelijk, zwak, sterfelijk.

Κῆρ, *κηρὸς*, en *κέαρ*, *κέατος*, *τὸ*, het hart; de gezindheid, gemoedsgesteldheid. V. d. Κηρόθι, *adv.* hartelijk, met hart en ziel. Κηραίνω, op het hart, in het gemoed hebben, overdenken. Ἀκήριος, ὁ, ἡ, die geen hart heeft; lafhartig; levenloos.

Καρδία, ἡ, *poët.* κραδία, ἡ, het hart; v. d. 2) gezindheid, gemoedsgesteldheid, drift, begeerte, moed; 3) de bovenste mond van den maag.

Καρδιόω, καρδιώσσω en καρδιαλγέω, pijn in het hart of in den maag hebben. Καρδιαλγία, ἡ, hart- of maagpijn.

Ἀκάρδιος, ὁ, ἡ, zonder hart, lafhartig.

Εὐκάρδιος, ὁ, ἡ, goedhartig, dapper.

Θρασυκάρδιος, ὁ, ἡ, stoutmoedig.

Προςκάρδιος, *Dor.* ποτικάρδιος, ὁ, ἡ, in het hart zijnde.
Ταλακάρδιος, ὁ, ἡ, lankmoedig, geduldig.
Ὑποκάρδιος, ὁ, ἡ, wat onder of in het hart is.
Χαλκεοκάρδιος, ὁ, ἡ, die een koper hart heeft, d. i. onverbiddelijk.

Κηρὸς, οῦ, ὁ, de was. Κηρόω en κατακηρόω, ik besmeer met was; v. d. Κήρωμα, τὸ, het met was besmeerde, b. v. eene schrijftafel; 2) de olie en was, waarmede de worstelaars zich besmeerden. Κήρινος, ίνη, ινον, uit was gemaakt. Κηρώδης, ὁ, ἡ, wasachtig. Κηρίον, τὸ, eene honiggraat.

Κήρυξ, υκος, ὁ, een uitroeper, verkondiger; in 't algem. een openlijk dienaar, b. v. bij het leger een heraut, afgezant, vredesbode, enz.; bij den godsdienst een offerpriester, ook andere priesters of dienaars.

Κηρύκειον, τὸ, een herautsstaf, vredestaf. — Κηρυκεύω, ik ben uitroeper, heraut, enz. — Κηρυκεία, ἡ, het ambt of beroep van eenen uitroeper, heraut, enz.
Ἐπικηρυκεύομαι, met den *Dat.* τινὶ, ik zend eenen heraut tot iemand, b. v. tot den vijand om met hem in onderhandeling van vrede of wapenstilstand te treden. V. d. Ἐπικηρυκεία, ἡ, zoodanige afzending; een voorslag tot de vrede of den wapenstilstand, ook genoemd Ἐπικηρύκευμα, τό.
Κηρύσσω, *Att.* κηρύττω, *fut.* ξω, ik ben heraut of uitroeper; ik maak openlijk bekend, ik roep uit, verkondig; ik laat openlijk uitroepen, of oproepen.
Κήρυγμα, τὸ, het openlijk uitroepen, eene aankondiging, een bevel.
Ἀκήρυκτος, ὁ, ἡ, onaangekondigd, b. v. πόλεμος, een oorlog die niet door eenen heraut is aangezegd; v. d. 2) onverzoenlijk, zonder hoop op vrede. Ἀκηρύκτως en ἀκηρυκτί, *adv.* zonder aankondiging.
Ἀνακηρύσσω, ik roep uit, verkondig; ik laat verkondigen; ik verkondig iemands lof, ik prijs openlijk.
Ἀποκηρύσσω, ik roep uit, kondig af; ik laat uitroepen, afkondigen, aanbieden, b. v. te koop; v. d. vogelvrij verklaren; onterven; verbannen.
Εἰςκηρύσσω, ik roep binnen.
Ἐκκηρύσσω, ik drijf uit, verban, door openlijke afkondiging.
Ἐπικηρύσσω, ik laat afkondigen door eenen heraut; χρήματα τινὶ, ik stel prijs op iemands hoofd, ik verklaar vogelvrij.
Προκηρύσσω, ik kondig vooraf aan.

Κῆτος, εος, τὸ, een groote zeevisch, b. v. de haai, tonijnvisch, bijz. *cete*, de walvisch. Κήτειος, εία, ον, κητώεις, εσσα, εν, en κητώδης, ὁ, ἡ, walvischachtig,

rijk in walvisschen; zeer groot. Μεγακήτης, ὁ, ἡ, van groote visschen voorzien; groot.

Κηφὴν, ῆνος, ὁ, de mannelijke bij, de horzel (*fucus*).

Κίβδηλος, ὁ, ἡ, valsch, vervalscht, onecht, bijz. van goud en andere metalen, als ook van geld; vervolgens in 't alg. van allerlei waren; 2) *metaph.* valsch, onopregt, bedriegelijk. Κιβδηλία, ἡ, vervalsching, bedrog.

Κιβδηλεύω, ik vervalsch, ik bedrieg. Κιβδήλευμα, τὸ, het vervalschte; 2) even als κιβδηλεία, ἡ, de vervalsching, het bedrog.

Ἀκίβδηλος, ὁ, ἡ, onvervalscht, echt; 2) opregt, onbedriegelijk. Ἀκιβδήλως, *adv.* opregtelijk.

Κίβισις en κίβυσις, εως, ἡ, een zak, knapzak.

Κιβωτὸς, οῦ, ὁ, eene ark, kist, kast.

Κίγκλος, ου, ὁ, zekere vogel, die de staart dikwijls heen en weer beweegt, misschien de kwikstaart. Κιγκλίζω, ik beweeg heen en weer, ik ben onrustig. Κιγκλὶς, ίδος, ἡ, eene dubbele deur, een beschot of hek met zoodanige deur.

Κίδαρις, ook κίταρις, ἡ, zooveel als τιάρα, *tiara*, de Persische hoofdband, of tulband.

Κιθάρα, ἡ, de citer; 2) de borst, boezem, anders κίθαρος, ὁ, genoemd.

Κίθαρις, ιος, ἡ, de citer; 2) de kunst om op de citer te spelen. V. d. Κιθαρίζω, ik speel op de citer; 2) *med.* ik laat voor mij op de citer spelen. Κιθαρισμὸς, ὁ, en κιθάρισις, ἡ, het spelen op de citer. Κιθάρισμα, τὸ, een lied om op de citer te spelen. Κιθαριστὴς, οῦ, ὁ, een citerspeler. Κιθαρίστρια, ἡ, en κιθαριστρὶς, ίδος, ἡ, eene citerspeelster. Κιθαριστικὸς, ἡ, ὸν, in 't citerspelen bedreven; κιθαριστική, verst. τέχνη, ἡ, de kunst om op de citer te spelen, anders genoemd κιθαριστὺς, ύος, ἡ.

Κιθαρῳδὸς, ὁ, ἡ (van ᾠδὴ), die op de citer speelt en daarbij zingt. Κιθαρῳδέω, ik bespeel de citer en zing daarbij. Κιθαρῴδησις en κιθαρῳδία, ἡ, het citerspelen en zingen.

Κίκιννος en κίκινος, ὁ, *cincinnus*, eene lok, haarlok.

Κικκαβὴ en κικυμὶς, ἡ, de nachtuil. Κικκαβαῦ, het geschreeuw der nachtuil.

Κίκυς, υος, ἡ, kracht, sterkte, Hom. Od. Λ, 392. Ἄκικυς, ὁ, ἡ, krachteloos, zwak, Od. Ἰ, 515.

Κινάβρα, ἡ, de stank van eenen bok, stank. Κιναβράω, naar eenen bok ruiken; stinken.

Κίναδος, τὸ, een vos; 2) een valschaard.

Κίνδυνος, ὁ, de kans, een beslissend punt of tijdstip, b. v. in een gevecht; gevaar; een waagstuk, eene gevaarlijke poging of onderneming. Κινδυνώδης, ὁ, ἡ, gevaarlijk.

Κινδυνεύω, *fut.* εύσω, 1) ik heb kans, ik schijn; b. v. κινδυνεύω μανθάνειν, ik begin te begrijpen; κινδυνεύει, er is kans, het scheelt weinig of; κινδυνεύει σοφός τις εἶναι, hij schijnt een wijs man te zijn; 2) ik loop gevaar, ben of kom in gevaar; begeef mij in gevaar, ik waag.

Κινδύνευμα, τὸ, een waagstuk; eene proef.

Κινδυνευτὴς, οῦ, ὁ, een waaghals.

Ἀνακινδυνεύω, ik begeef mij in gevaar, neem het gevaar op mij.

Ἀποκινδονεύω, ik beproef; ik stel mij in de waagschaal, περὶ τινὸς, voor iets; πρὸς τινὰ, tegen iemand.

Διακινδυνεύω, ik sta het gevaar door.

Παρακινδυνεύω, ik begeef mij buiten noodzaak, en onvoorzigtiglijk in gevaar.

Προκινδυνεύω, ik begeef mij in gevaar, τινὸς, voor of ten gevalle van iemand.

Ἀκίνδυνος, ὁ, ἡ, vrij van gevaar.

Ἐπικίνδυνος, ὁ, ἡ, in gevaar zijnde, gevaarvol.

Ῥιψοκίνδυνος, ὁ, ἡ, die zich moedwillig in 't gevaar werpt, een waaghals.

Φιλοκίνδυνος, ὁ, ἡ, die het gevaar bemint, zoowel in eenen goeden, als in eenen kwaden zin.

Κινέω, *fut.* ήσω, ik beweeg, maak gaande, ik schud; ik doe wankelen, ik verwek; ik veroorzaak; ik hef aan; ik maak driften gaande, ik roer, ontroer, ik doe aan; ik verontrust. Κίνημι, κίνυμι, κίνυμαι, *poët.* 't zelfde.

Κίνημα, τὸ, κίνησις, ἡ, en *poët.* κινηθμὸς, ὁ, de beweging; de beweegreden; de aanvang.

Κινητὴς, οῦ, en κινητὴρ, ῆρος, ὁ, de beweger, schudder.

Κινητὸς, ἡ, ὸν, bewogen; bewegelijk.

Ἀεικίνητος, ὁ, ἡ, gestadig in beweging zijnde.

Ἀκίνητος, ὁ, ἡ, onbewegelijk. Ἀκινησία, ἡ, onbewegelijkheid.

Ἀκιδνὸς, ἡ, ὸν (mogelijk van eene oude *forma* κίδω voor κίνω, κινέω, onbewegelijk), zwak, vergankelijk, b. v. ἄνθρωπος, Hom. Od. Σ, 129; afzigtelijk, leelijk, b. v. εἶδος, Od. Ε, 217. Θ, 169.

Δυςκίνητος, ὁ, ἡ, moeijelijk om te bewegen.

Εὐκίνητος, ὁ, ἡ, ligt beweegbaar.

Ἀνακινέω, ik wek op, maak gaande. Ἀνακίνησις, ἡ, de opwekking; opstand, onrust.

Ἀποκινέω, ik schud af, drijf af.

Διακινέω, ik schud door een; ik ontroer hevig; ik breng in verwarring.

Μετακινέω, ik beweeg van de eene plaats naar de andere;

v. d. ik verander. *Μετακίνητος, ὁ, ἡ*, veranderlijk. *Ἀμετακίνητος, ὁ, ἡ*, onveranderlijk.

Παρακινέω, ik beweeg, ik maak gaande, ik verruk; ik maak eene verkeerde, en ongepaste beweging; ik ben verrukt, buiten mij zelven; ik verontrust.

Προκινέω, ik drijf voort, vooruit; ik ruk voort.

Ὑποκινέω, ik beweeg zachtjes, een weinig.

Κιννάβαρι, *εως, ἡ*, cinaber, vermillioen.

Κίνναμον en *κιννάμωνον, τὸ*, kaneel.

Κινύρομαι, ik huil, schrei, kerm.

Κίρκος, *ὁ*, een cirkel, kreits of kring, een ring; eene cirkelvormige plaats, de *circus* bij de Romeinen; 2) eene soort van havik, die in zijne vlugt eenen kring maakt. *Κιρκήσια, τὰ*, de Circensische spelen. *Κιρκόω*, ik draai rond. *Κρίκος, ὁ*, een ring, een cirkel, een haak, eene gesp. *Κρικόω*, ik trek of haal door eenen ring.

Κίσσα, *Att. κίττα, ἡ*, de ekster; de eigenzinnige trek of lust naar vreemde spijzen, bijz. bij zwangere vrouwen; v. d. *Κισσάω*, zoodanigen lust hebben; in 't alg. belust zijn, trek of begeerte hebben, *τινὸς*, naar iets.

Κισσὸς, *Att. κιττὸς, ὁ*, de klimop, het eiloof. *Κίσσινος, ίνη, ινον*, van klimop gemaakt.

Κισσύβιον, τὸ, een beker (eigenlijk uit het hout van klimop gemaakt).

Κίςη, *ἡ*, eene kist, kast. *Κιςόφορος, ὁ*, de kistendrager.

Κιχάνω, *κιχέω, κίχημι*, ik vind, erlang; ik bekom; ik achterhaal, ik bereik. *Ἀκίχητος, ὁ, ἡ*, onbereikbaar; v. d. *Ἀκίχητα, adv.* zonder te kunnen achterhalen of bereiken, bij Hom. Il. Ρ, 75.

Κίχλη, *ἡ*, de lijster. *Κιχλίζω*, ik eet lijsters; ik smul; 2) ik schater van lagchen; v. d. *Κιχλισμὸς, ὁ*, het smullen; 2) schaterend gelach.

Κίω, *poët.* ik ga, ik loop. V. d. *Κιάθω*, in zamenstelling *Μετακιάθω*, ik ga over; ik loop na.

Κίων, *ονος, ὁ* en *ἡ*, eene zuil, een pilaar.

Κλάζω, *Dor. χλάζω, fut. κλάγξω* (van de vorm *κλάγγω*), klinken, klank of geluid geven, ruischen; wordt gebruikt van de onkunstmatige geluiden der dieren, van het klapwieken; van het sissen of sui-

zen van pijlen, van blaasinstrumenten, van den wind, van het verward geschreeuw in den strijd, enz.

Κλαγγὴ, klank, geluid, geruisch, een kreet, een oorlogskreet. Κλαγγηδὸν, *adv.* met geraas, met geschreeuw. V. d. Κλαγγάω, κλαγγάνω, κλαγγάζω, andere formae voor κλάζω.

Ἀνακλάζω, ik schreeuw op of uit; blaffen (van de honden).

Ἀντικλάζω, tegen in klinken of schreeuwen.

Κλαίω, *Att.* κλάω, *fut.* κλαύσω, ομαι (van de vorm κλαύω), zeldzaam κλαιήσω, ik ween, beween; 2) *metaph.* ik krijg slaag, ik ben in 't ongeluk. Κλαυσιάω, ik heb lust tot weenen.

Κλαῦμα, τὸ, het geween.

Κλαυθμὸς, ὁ, en κλαυθμονὴ, ἡ, 't zelfde. V. d. Κλαυθμυρίζω, ik ween, schrei, bijz. van kleine kinderen; 2) ik doe schreijen. Κλαυθμυρισμὸς, ὁ, geween, geschrei.

Ἀκλαιὴς, έος, ὁ, ἡ, Ἄκλαυστος en ἄκλαυτος, ὁ, ἡ, onbeweend; niet weenend. Ἀκλαυστεὶ, *adv.* zonder te weenen.

Ἀνακλαίω, ik hef een geschrei aan, breek uit in tranen.

Ἀποκλαίω, ik beween; ik ween uit.

Ἐπικλαίω, ik ween om iets.

Κατακλαίω, ik beween; 2) ik beweeg tot weenen.

Μετακλαίω, ik beween, betreur.

Πολύκλαυστος, ὁ, ἡ, sterk beweend.

Κλάω, *fut.* κλάσω, ik breek, verbreek, breek af.

Κλάσις, ἡ, het breken, de breuk, het afsnoeijen (der wijngaardranken).

Κλάσμα, τὸ, het afgebrokene, een brok, stuk, eene schilfer, een spaander.

Κλάστης, ὁ, een breker. Κλαστάω, *fut.* ήσω, ik breek, breek af, snoei af. Κλαστήριον, τὸ, een breekijzer; een snoeimes.

Κλάδος, ὁ, een uitspruitsel, een jong rijsje, een tak. Κλαδίσκος, ου, ὁ, een takje. Κλαδάω en κλαδεύω, ik breek of snij jonge spruitjes of stekjes af.

Κλῆμα, τὸ, een uitspruitsel, tak, bijz. eene wijngaardrank; eene roede, staf; de staf der Centuriones.

Κλὼν, ῶνος, ὁ, het uiteinde van eenen tak, eene spruit, wijngaardrank.

Ἀνακλάω, *fut.* άσω, ik verbreek, buig om.

Ἀποκλάω, ik breek af.

Ἐγκλάω, ik breek in, verbreek. Ook ἐνικλάω, Hom. Il. Θ.

Ἐπικλάω en Κατακλάω, ik verbreek, versla; *metaph.* ter neder slaan, mismoedig maken.

Περικλάω, ik breek rondom af, ik buig om.

Συγκλάω, ik breek te zamen, ik verbreek.

Κλείω, κλήω, *fut.* κλείσω, ook *Att.* κλείζω, *Jon.* κληΐζω, en κλῄζω, ik sluit, sluit toe, sluit af.

Κλεὶς, *Jon.* κληῒς, ἡ; *Gen.* κλειδὸς en κληῗδος; *Acc.* κλεῖδα, *Att.* κλεῖν; ook *Dor.* κλὰξ, κλακὸς, ἡ, een sleutel,

slot, grendel; 2) een dwarsbalk, eene roeijersbank; 3) in *pl.* het sleutelbeen. Van daar

Δικλὶς, ίδος, ἡ, eene dubbele deur.

Εὐκληῒς, ίδος, ἡ, wel gesloten, b. v. θύρη, Hom. Il. Ω. 318.

Πολυκληῒς, ίδος, ἡ, wel gesloten, wel zamengevoegd; van vele roeibanken voorzien, b. v. ναῦς, bij Hom.

Κλεῖσις, εως, ἡ, de sluiting.

Κλεισίαι en κλεισιάδες, αἱ, de vouwdeuren.

Κλειςὸς, ἡ, ὸν, *Jon.* κληϊςὸς, gesloten. Ἄκλειςος en Ἀκλήϊςος, ὁ, ἡ, ongesloten.

Κλεῖςρον, ου, τὸ, een slot, een grendel.

Κλεῖθρον, κλήϊθρον en κλῆθρον, τὸ, 't zelfde. Κλειθρία, ἡ, het sleutelgat; de spleet van de deur.

Κλοιὸς, ὁ, *Att.* κλῳὸς, ὁ, een halsband (voor honden); een halsketen (voor menschen); *pl.* κλοιὰ, de boeijen.

Ἀποκλείω, ik sluit af, ik sluit uit, ik weer af.

Ἐγκλείω, *poët.* ἐνικλείω, ik sluit in.

Ἐκκλείω, ik sluit uit. *Jon.* ἐκκληΐζω, ἐκκλῄζω.

Ἐπικλείω, ik sluit toe.

Εἰςκλείω, ik sluit in.

Κατακλείω, *Jon.* κατακληΐζω, *Dor.* κατακλᾴζω, ik besluit, sluit in, breng in 't naauw. Κατάκλειςος, ὁ, ἡ, besloten, ingesloten.

Περικλείω, -ηΐζω en -ῄζω, ik omsluit, omring.

Συγκλείω, -ηΐζω en -ῄζω, ik sluit te zamen; ik sluit toe, sluit in.

Κλείω, ομαι, κλειτὸς; zie Καλέω.

Κλέπτω, *fut.* ψω; *perf. pass.* κέκλεμμαι; *perf. med.* κέκλοφα; *aor.* 1. *pass.* ἐκλέφθην, in *part.* κλεφθεὶς; *aor.* 2 ἐκλάπην, *part.* κλαπεὶς, ik steel, ontvreemd; 2) ik handel steelswijze, heimelijk; ik versteek, verberg; v. d. 3) ik misleid, ik bedrieg, begoochel.

Κλέμμα, τὸ, een diefstal; list, bedrog. *Dimin.* Κλεμμάδιον, τό. Κλεμμαδὸν, *adv.* steelsgewijze.

Κλέπτης, ου, ὁ, een dief. Κλεπτικὸς, ἡ, ὸν, diefachtig; ook κλέπτος, v. w. de *Superl.* κλεπτίςατος; en Κλεπτοσύνη, ἡ, dieverij; arglistigheid.

Κλοπὴ, ἡ, ook κλέπος, εος, τὸ, een diefstal, het steelen; eene heimelijke handelwijze.

Κλοπαῖον, αία, αῖον; κλόπιμος, ίμη, ιμον; κλοπιμαῖος, αία, αῖον, gestolen; diefachtig.

Κλόπιος, ὁ, ἡ, diefachtig; listig.

Κλοπέω en κλοπεύω, ὁ, ik steel. Κλοπεὺς, ὁ, een dief. Κλοπεία, ἡ, een diefstal.

Κλὼψ, κλωπὸς, ὁ, een dief. Κλωπικὸς, ἡ, ὸν, diefachtig. Κλωπεύω en κλωπάομαι, ik steel. Κλωπεία, ἡ, een diefstal.

Ἀποκλέπτω en ἐκκλέπτω, ik ontsteel.

Διακλέπτω, ik ontsteel; 2) ik breng of voer heimelijk weg.

Ἐπίκλοπος, ὁ, ἡ, diefachtig; listig, slim.

Παρακλέπτω, ik neem steelsgewijze weg.

Συγκλέπτης, ὁ, een mededief.

Ὑποκλέπτω en ὑποκλοπέω, ik neem heimelijk weg; ik verberg, wend voor.
Κλέψυδρα (zie ὕδωρ), ἡ, een wateruurwerk.

Κλῆρος, ὁ, (van κλάω, breken, eig. een brok, een stuk, b. v. van hout, steen, of van eenige andere zelfstandigheid; v. d. een steentje, en wijl deze in de oudste tijden tot het loten gebruikt werden, v. d. de gewone beteekenis) het lot, een lotingsteeken; 2) de loting; 3) het door het lot verkregene, het aandeel, een stuk land, eene erve, eene erfenis, een erfdeel.

Κληρόω, *fut.* ώσω, ik loot; ik verkies, benoem door middel van het lot; 2) *med.* κληροῦσθαι, door het lot bekomen, τί, iets; v. d. verkrijgen, bezitten.
Κλήρωσις, ἡ, de loting.
Κληρωτὴς, ὁ, de loter, die het lot werpt of daardoor kiest. Κληρωτήριον, τὸ, de lootplaats.
Κληρωτὸς, ἡ, ὸν, geloot, door het lot benoemd, gekozen, gegeven. Κληρωτικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende. Ἀκλήρωτος, ὁ, ἡ, niet benoemd door het lot.
Ἄκληρος, ὁ, ἡ, die geen aandeel heeft; arm, gebrek lijdend.
Ἀπόκληρος, ὁ, ἡ, 't zelfde; 2) onterfd. Van daar Ἀποκληρόω, ik loot uit, deel af of uit door het lot; 2) ik beroof (iemand) van zijn aandeel, ik onterf.
Βαθύκληρος, ὁ, ἡ, zeer rijk. Hom.
Διακληρόω, ik verdeel door het lot; *med.* ik verkrijg door het lot. Διακλήρωσις, ἡ, de verloting.
Ἔγκληρος, ὁ, ἡ, een lotgenoot; deelnemend; deelachtig.
Ἐπίκληρος, ὁ, ἡ, die in 't bezit is van 't vaderlijk erfdeel of vermogen; bijz. eene eenige dochter. Ἐπικληρόω, ik deel toe, voeg toe door het lot.
Εὔκληρος, ὁ, ἡ, die een goed lot heeft, gelukkig.
Ναύκληρος, ὁ, *nauclerus*, de heer of bezitter van een schip; een reeder; 2) de heer des huizes; 3) een zeevaarder. Ναυκληρικὸς, ἡ, ὸν, tot den *nauclerus* behoorende. Ναυκλήριον, τὸ, deszelfs schip. Ναυκληρία, ἡ, deszelfs beroep. Ναυκληρέω, ik ben bezitter van een schip; ik verhuur het aan een ander; ik stuur een schip; *metaph.* τὴν πόλιν, den staat besturen.
Προσκληρόω, ik voeg toe door het lot.
Σύγκληρος, ὁ, ἡ, een lotgenoot; deelachtig.
Ὁλόκληρος, ὁ, ἡ, voltallig, geheel.
Πολύκληρος, ὁ, ἡ, die een groot aandeel, vele bezittingen heeft.

Van achteren zamengesteld:

Κληρονόμος, ὁ, ἡ (van νόμος, van νέμω), een erfgenaam. Κληρονομία, ἡ, de erfenis, erfschap. Κληρονομέω, ik bekom door het lot, krijg aandeel, τινὸς, aan iets; bijz. ik ben erfgenaam, τινὸς, van iemand; 2) als erfgenaam nalaten, τινὰ, iemand. Κληρονόμημα, τὸ, een erfdeel.
Κληροῦχος, ὁ. Zie onder Ἔχω.

Κλίβανος, ὁ, een groot aarden of ijzeren vat, waarin men op rondom gelegd kolenvuur brood bakte.

Κλίνω, *fut.* κλινῶ, *aor.* 1. ἔκλινα, *perf. pass.* κέκλιμαι, *aor.* ἐκλίνθην en ἐκλίθην, *clino*, buigen, neigen, wenden, eene andere rigting geven; v. d. κλίνειν τοὺς πολεμίους, den vijand op de vlugt drijven; 2) *neutr.* zich wenden, zich neigen, zich nederleggen, overhellen, b. v. ἥλιος κλίνει, de zon gaat onder; 2) *med.* en *pass.* κλίνεσθαι, met den *Dat.* τινὶ, op iets leunen, rusten; zich bij of op iets bevinden, bij of op iets gelegen zijn, aangrenzen.

Κλῖμα, ατος, τὸ, de bogt, helling, afhellende ligging, bijz. de helling des aardkloots van den aequator af tot aan de polen, en de zich daarnaar rigtende graad van warmte of koude, v. d. de luchtstreek, het klimaat, hoedanige men er negentig verschillende telt in gemelde oppervlakte.

Κλίμαξ, ακος, ἡ, eene ladder, een trap; 2) eene redekunstige opklimming, *gradatio*. *Dimin.* Κλιμακὶς, ἴδος, ἡ; κλιμάκιον, τὸ; en κλιμακίσκος, ὁ. — Κλιμακηδὸν, *adv.* trapsgewijze, bij opklimming. — Κλιμακωτὸς, ἡ, ὸν, en Κλιμακώδης; ὁ, ἡ, opklimmend als een trap. — Κλιμακτὴρ, ῆρος, ἡ, een trap, de sport van eene ladder.

Κλίσις, εως, ἡ, de buiging, helling.

Κλισία, ἡ, de plaats waar men zich nederlegt of uitrust, v. d. een rustbed, leuningstoel; eene tent, hut. Κλισίηνδε, tentwaarts. Κλισίηθεν, uit de tent.

Κλίσιον, τὸ, een stal, koetshuis, eene hut, een slavenvertrek.

Κλισμὸς, ὁ, een rustbed, een leuningstoel.

Κλιτὸς, ἡ, ὸν, gebogen, hellend. Κλιτὺς, ύος, ἡ, *clivus*, de helling, afhelling, b. v. van eenen berg.

Κλίνη, ἡ, eene legerstede, rustbed; zit- of legplaats aan tafel; het zitten of liggen in eenen draagstoel. *Dimin.* Κλινὶς, ἡ, κλινίδιον, τὸ, en κλινάριον, τό.

Κλινικὸς, ἡ, ὸν, en κλινήρης, ὁ, ἡ, bedlegerig, krank.

Κλιντὴρ, ῆρος, ὁ, een rustbed, leuningstoel, eene sofa.

Τρίκλινον, τὸ, *triclinium*, eene eetkamer met drie legplaatsen.

Ἀνακλίνω, *poët.* ἄγκλινω, ik leun aan of op (iets), ik leun achterover; ik ontsluit, doe open, τὴν θύραν, de deur; ik strek uit, leg neder; zich nederleggen.

Ἀντικλίνω, ik leun tegen iets.

Ἀποκλίνω, ik buig af, wend af; *neutr.* zich buigen, geneigd zijn, εἰς of ἐπὶ τὶ, tot iets.

Ἀπόκλιμα, τὸ, de afhelling.

Ἀπόκλισις, ἡ, de wending, neiging, overhelling.

Ἀπόκλιτος, ὁ, ἡ, afgaand, b. v. ἡμέρα, de afgaande dag.

Ἐγκλίνω, *inclino*, ik wend, buig in, v. d. ik drijf op de vlugt; 2) *neutr.* zich wenden, geneigd zijn; zich omwenden, vlugten.

Ἔγκλισις, ἡ, de neiging, buiging.

Ἐκκλίνω, ik buig af of uit; 2) ik wijk af, wijk terug, ik vlugt.

Ἐπικλίνω, ik leg of leun bij of op iets; 2) *neutr.* ik ben geneigd tot iets.

Ἐπικλινὴς, ὁ, ἡ, neergebogen, afhellend.

Κατακλίνω, ik buig neer, ik leg neer; 2) *med.* zich nederleggen, aanliggen of aanzitten aan tafel, te bed liggen, bedlegerig zijn.

Ἐγκατακλίνω, ik buig, leg neder op iets.

Παρακατακλίνω, ik buig ter zijde af.

Συγκατακλίνω, ik doe mede aanzitten; ik zit mede aan.

Ὑποκατακλίνω, ik leg onder aan; *med.* ik plaats mij onder aan; ik wijk af, geef toe.

Ὑποκατάκλισις, ἡ, de plaats aan het lager eind van de tafel; waar tegen over is gesteld πρωτοκλισία, ἡ, de plaats aan het hooger einde.

Παρακλίνω, ik buig af, wend af, b. v. het hoofd; τὴν θύραν, ik doe de deur open; 2) ik leg bij, neven, ter zijde; *med.* nevens liggen, neven aanliggen of aanzitten.

Παρακλιδὸν, *adv.* ter zijde afhellende.

Παρακλίτης, ου, ἡ, die naast iemand aan tafel aanligt of aanzit.

Περικλίνω, ik buig om. Περικλινὴς, ὁ, ἡ, omgebogen, afhellend.

Συγκλίνω, ik doe te zamen aanzitten. Συγκλίτης, ου, ὁ, een dischgenoot.

Ὑποκλίνω, ik buig onder; *med.* ik lig onder.

Κλόνος, ὁ, hevige beweging, gedrang, krijgsgewoel; oproer; een schok; geraas, gekraak.

Κλονέω, ik beweeg hevig, ik schud, schok; verontrust.

Πολεμόκλονος, vol krijgsgewoel, b. v. πολεμόκλονον ἔργον Ἄρηος, Batrachom. *init.*

Κλύω, *fut.* ύσω, klotsen, aanklotsen, van het geluid der tegen het strand of de schepen aanslaande golven, Hom. Il. Ξ, 392; v. d. 2) spoelen, aanspoelen, afspoelen, wasschen, klijsteren. Κλυζέσκω, verdubbelde vorm, bij Hom. Il. Ψ, 61.

Κλύσμα, ατος, τὸ, de wassching, spoeling; 2) het vocht waarmede men wascht; 3) *aestuarium*, de plaats waarheen de vloed spoelt.

Κλυστὴρ, ῆρος, ὁ, de klijsteerspuit.

Κλύδων, ωνος, ὁ, de vloed, de golven, de baren; het geklots of geweld der golven; v. d. *metaph.* oproer. *Dim.* Κλυδώνιον, τὸ, een golfje. — Κλυδωνίζομαι, golven, door de golven heen en weer geslingerd worden.

Ἄκλυστος, ὁ, ἡ, onbespoeld.

Ἁλίκλυστος en Ὑδατόκλυστος, ὁ, ἡ, door de zee, door het water bespoeld.

Ἀμφικλύζω en Περικλύζω, van beide zijden, of rondom bespoelen.

Ἀποκλύζω, afspoelen, afwasschen.

Ἐπικλύζω, aanspoelen; overstroomen; 2) *metaph.* overladen, overvloeijen. Ἐπίκλυσις, ἡ, eene overstrooming.

Κατακλύζω, bespoelen; overstroomen, onder water zetten;

af of weg spoelen; 2) *metaph.* overladen, doen overvloeijen, b. v. πόνων, van rampen.

Κατάκλυσις, ἡ, en κατακλυσμὸς, ὁ, eene overstrooming; zondvloed; *metaph.* overvloed.

Συγκλύζω, zamenspoelen, verdrinken.

Κλύω, en κλῦμι, ik hoor, ik verneem, τὶ, iets; τινὸς en ἐκ τινὸς, ik hoor naar, van iemand of iets; τινὸς τὶ, ik hoor, verneem van iemand iets; 2) ik hoor, luister, τινὸς, naar iemand, v. d. ik gehoorzaam; 3) ik verhoor, τινὸς, iemands bede; 4) *neutr.* gehoord worden, b. v. κλύειν κακῶς πρὸς τινὸς, even als in 't Latijn *male audire ab aliquo*, bij iemand in kwaad gerucht staan. Κλυτὸς, ἡ, ὸν, en ὁ, ἡ, gehoord, berucht, beroemd, roemvol; 2) hoorbaar, zich latende hooren, ruischend.

Ἀγάκλυτος, ὁ, ἡ, zeer beroemd.

Δορί- en δουρίκλυτος, ὁ, ἡ, in den strijd beroemd; krijgshaftig.

Ἐπίκλυτος, ὁ, ἡ, *inclytus*, vermaard, beroemd.

Ναυσίκλυτος, ὁ, ἡ, te scheep, d. i. in de zeevaart beroemd of ervaren.

Ὀνομάκλυτος, ὁ, ἡ, van naam beroemd.

Περίκλυτος, ὁ, ἡ, rondom beroemd.

Πρόκλυτος, ὁ, ἡ, vooraf gehoord, beroemd.

Τηλέκλυτος, ὁ, ἡ, wijdberoemd.

Συγκλύω, ik hoor mede; ik stem toe, Sophocl.

Κλώθω, *fut.* ώσω, ik spin; 2) *metaph.* ik beschik, bepaal (door toespeling op de Schikgodinnen en het noodlot); v. d. τὰ κεκλωσμένα, de beschikking.

Κλῶσμα, τὸ, de spindraad; het spinsel, weefsel.

Κλωστὴρ, ῆρος, ὁ, de spinner; 2) de spindraad.

Κλωθὼ, οῦς, ἡ, eig. de spinster; v. d. Clotho, eene der schikgodinnen die den levensdraad spint.

Ἀνακλώθω, verspinnen; *metaph.* veranderen.

Δικτυόκλωστος, ὁ, ἡ, als een net gesponnen of geweven, Sophocl.

Ἐπικλώθω, aanspinnen; 2) toebeschikken.

Εὔκλωστος, ὁ, ἡ, wel-, fraai gesponnen.

Κατακλώθω, afspinnen, de spindraad afleiden. — Κατακλῶθες, αἱ, de Schikgodinnen, Hom. Od. Η, 197.

Κνάω, κνέω, κνῆμι, *fut.* κνήσω, ook eene andere vorm Γνάω (v. w. Γνάθος; zie boven), knagen, knaauwen, knabbelen; krassen; schaven, afschaven; kittelen, krabbelen, jeuken. Oud stamwoord, van waar alle de volgende afleidingen:

Κναίω, 't zelfde als κνάω. Van daar

Ἄκνηστις, εως, ἡ, de ruggegraad, bijz. van viervoetige dieren. Hom. Od. Κ, 161.

Ἀποκναίω, afknagen, afvreten, afwrijven, afschaven; v.

d. verminderen; *metaph.* kwellen, beangstigen, bedroeven.

Διακναίω, doorknagen; bederven; kwellen.

Προςκνάω, tegen (iets) aanwrijven.

Κνάπτω, ook Γνάπτω en γνάφω (van Γνάω), ik krab, krab af; bijz. de wol kammen, laken vollen.

Κναφεὺς en Γναφεὺς, έως, ὁ, een wolkammer, een volder. Κναφεῖον, τὸ, een wolkammers winkel, of werkplaats. Κναφεύω en γναφεύω, wolkammer, volder zijn. Κναφευτικὸς, ἡ, ὸν, in 't wolkammen bedreven; daartoe behoorende; b. v. κναφευτικὴ, ἡ; verst. τέχνη, de kunst om wol te kammen.

Ἄκναπτος, ἄγναπτος en ἄγναφος, ὁ, ἡ, ongevold, ongeschoren; splinter nieuw.

Εὔκναπτος, ὁ, ἡ, wel-, fraai geschoren; fijn.

Κνήθω, *fut.* κνήσω (van κνάω), ik schrap, wrijf; ik kittel, prikkel; v. d. aanprikkelen, aanhitsen, b. v. tot liefde, haat, gramschap, enz.

Κνηθμὸς en κνησμὸς, ὁ, jeukte. Κνησμώδης, ὁ, ἡ, jeukend.

Κνηςὴρ, ῆρος, ὁ; κνηςήριον, τὸ; en κνῆςις, εως, ἡ, een schrapper, schrapmes, b. v. om de kaas af te schrappen, Hom. Il. Λ, 639; 2) jeukte.

Κνηςὸς, ἡ, ὸν, geschrapt, gewreven, fijn gesneden.

Κνησείω, κνησιάω (beide van 't *fut.* κνήσω), en κνηςιάω, lust tot krabben hebben, jeukte gevoelen.

Κατακνήθω, afschrappen; doen jeuken.

Προςκνήθω, tegen aan wrijven of krabben.

Κνίζω, *fut.* κνίσω, knijpen, schaven, krassen; 2) kittelen, doen jeuken of branden; 3) noopen, aanprikkelen, opwekken, bijz. tot liefde; κνίζεσθαι τινὸς en ἔρωτι τινὸς, van liefde voor iemand branden; 4) kwellen, ergeren, vertoornen, tot naijver opwekken, tergen.

Κνίδη, ἡ, de brandnetel.

Κνίσμα, τὸ, het afgeknepene, een stukje, brokje.

Κνισμὸς, ὁ, eene kneep; jeukte; drift tot liefde; kwelling.

Ἀποκνίζω en Ἐκκνίζω, af-, uitknijpen, of wrijven.

Ἐπικνίζω, op (iets) wrijven, krabben.

Κατακνίζω, beknijpen, bekrabben; 2) met woorden tergen, schelden.

Ὑποκνίζω, kittelen, krabbelen; aanprikkelen.

Κνύω, κνύζω, schaven, krassen, kraauwen. Κνύος, τὸ, eene krab; 2) het schurft, anders genoemd Κνύζα, ἡ.

Κνυζόω, *poët.* kneuzen; krabben, wrijven, bekrabben, b. v. de oogen, zoodat zij er leelijk uitzien, Hom. Il. N, 401, 431.

Κνήμη, ἡ, het been (tusschen de knie en den voet), de schenkel of scheen, het scheenbeen; 2) de kuit; 3) de speek of spaak van een wiel of rad.

Κνημὶς, ῖδος, ἡ, een scheenbedeksel, eene laars; 2) de speek van een rad.

Κνημὸς, οῦ, ὁ, de voet van eenen berg, of het woudachtige gedeelte dat zich boven denzelven verheft, een heuvel.

Ἀντικνήμιον, τὸ, het been tegenover de kuit, het scheenbeen.

Εὔκνημις, ιδος, ὁ, ἡ, wel gelaarsd, schoon gesteveld, Hom.
*Ὀκτάκνημος, ὁ, ἡ, acht spaken hebbende (van een wiel). Hom. Il. E, 723.
Πολύκνημος, ὁ, ἡ, met vele heuvelen of hoogten voorzien. Il. B, 497.

Κνῆκος, *ου*, *ἡ*, wilde saffraan. V. d. Κνηκὸς, *Dor.* κνακὸς, en Κνάμων, ωνος, ὁ, saffraankleurig, geel. Theocritus.

Κνίσσα, *ἡ*, de damp of walm van gebraden vet of vleesch; offerdamp; de reuk of geur daarvan.

Κνισσάω, bedampen, bewierooken.
Κνισσόω, 't zelfde; 2) tot damp of rook maken, doen verdwijnen.
Κνισσήεις, εσσα, εν; Κνισσηρὸς, ἡ, ὀν; en Κνισσώδης, ὁ, ἡ, dampend, uitdampend.

Κνυζάω, janken, keffen, schreeuwen; aankeffen, aanblaffen (gelijk de jonge honden, ook van menschen). Van daar

Κνύζημα, τὸ, en κνυζηθμὸς, ὁ, gejank, gekef.

Κνώσσω, *poët.* slapen, ronken.

Κοάλεμος, *ὁ*, een domoor, domkop.

Κόβαλος, *ὁ*, een tafelschuimer, potsenmaker, *scurra*; 2) v. d. *adj.* doortrapt, listig, potsig. Κοβαλεύω, κοβαλικεύω en Ἐκκοβαλικεύω, potsen maken, foppen. Κοβαλεία, ἡ, en κοβαλικεῦμα, τὸ, potsenmakerij, fopperij.

Κόγχη, *ἡ*, ook κόγχος, ὁ, *concha*, eene mossel, mosselschelp; 2) een vat in de gedaante van eene mosselschelp.

Κογχύλη, ἡ, en κογχύλιον, τὸ, eene mossel; 2) bijz. de purperslak; v. d. 3) purper, de purperverw, en het daarmede geverwde.
Κογχίτης, κογχυλίας en κογχυλιάτης, ὁ, verst. λίθος, mosselmarmer, marmer waarin versteende mosselen gevonden worden.

Κόθορνος, *ὁ*, *cothurnus*, de hooge schoen of laars der treurspelers; 2) een valschaard, een draaijer (wijl zulk eene schoen aan beide voeten en aan beide seksen paste). Xenoph.

Κοῖλος, *η*, *ον*, hol, uitgehold, uitgediept; *neutr.* τὸ κοῖλον, de holte, een hol (van daar het Latijnsche *coelum*, het hemelruim). Κοιλότης, ητος, ἡ, de holte.

Κοιλαίνω en κοιλόω, ik maak hol, hol uit. Κοίλωμα, τὸ, het uitgeholde, de holte.

Κοιλὰς, άδος, ἡ, eene holte, diepte, een dal.

Κοιλία, ἡ, de holte der buik, de buik, het onderlijf, de ingewanden.

Κοιλιακὸς, ἡ, ὸν, den buik betreffende, b. v. νόσος, het koliek.

Κοιλιώδης, ὁ, ἡ, buikvormig.

Ἐγκοίλιος, α, ον, in den buik zijnde; v. d. τὰ ἐγκοίλια, de ingewanden.

Κοιμάω (verwantschapt met κέω, κείω, κεῖμαι; zie boven), *fut.* κοιμήσω, ook Κοιμίζω, *fut.* ίσω, ik leg te bed (een ander), ik doe inslapen; ik breng tot rust, ik stil; 2) *med.* ik leg mij te bed, ik lig te bed, ik val in slaap, ik slaap, ik rust.

Κῶμα, ατος, τὸ, slaperigheid; een diepe, zware, onnatuurlijke slaap, b. v. van eenen zieken.

Κοίμημα, τὸ, en κοίμησις, ἡ, de slaap, het slapen.

Κοιμητήριον, τὸ, een slaapvertrek; 2) eene grafplaats, een kerkhof, *cimeterium.*

Zamenstellingen:

Ἀκοίμητος, ὁ, ἡ, slapeloos, wakker; onrustig.

Ἀνακοιμάομαι, ik leg mij te slapen, ik slaap.

Ἀποκοιμάομαι, ik slaap alleen of afgezonderd; ik slaap; ik slaap uit, d. i. genoeg.

Ἐγκοιμάομαι, ik slaap in.

Ἐκκοιμάομαι, ik word uit den slaap opgewekt, ik word wakker.

Κατακοιμάομαι, ik val in slaap, ik slaap; 2) *act.* ik breng in slaap, breng tot rust, ik stil.

Παρακοιμάομαι, ik slaap bij, naast, nevens iemand.

Συγκοιμάομαι, ik slaap te zamen (met iemand). Συγκοίμημα, τὸ, en Συγκοίμησις, ἡ, de bijslaap.

Voorts behoort hiertoe

Κοίτη, ἡ, en *poët.* κοῖτος, ὁ, de legerstede, slaapstede, een bed; 2) de bedding van eene rivier; 3) de slaap.

Κοιταῖος, αία, αῖον, te bed liggend; *neutr.* τὸ κοιταῖον, de legerstede.

Κοιτὼν, ῶνος, ὁ, de slaapplaats, slaapkamer.

Αἰθριοκοιτέω, ik slaap onder den blooten hemel.

Ἀκοίτης, ὁ, en ἄκοιτις, ιος, ἡ (met de ἀ *collect.*), anders genoemd Παρακοίτης, ὁ, en παράκοιτις, ἡ, een bedgenoot, of eene bedgenoote; v. d. een echtgenoot, eene echtgenoote.

Ἀπόκοιτος, ὁ, alleen of afzonderlijk slapend. Ἀποκοιτέω, ik slaap uit, d. i. buiten.

Σύγκοιτος, ὁ, ἡ, een bedgenoot, een echtgenoot of eene echtgenoote, een of eene bijslaap.

Κοινὸς, ἡ, ὸν, gemeen, t. w. 1) gemeenschappelijk, aan allen gemeen of eigen, algemeen; 2) gemeen, alledaagsch, gering,

nederig, een gemeen man; 3) gemeenzaam, zich met elkeen zonder onderscheid inlatend, billijk jegens iedereen; 4) *neutr.* τὸ κοινὸν, de gemeente, het gemeenebest, de algemeene zaak, de staat, het volk; ἐν κοινῷ, in 't gemeen, openlijk.

Κοινῇ en Κοινῶς, *adv.* gemeenschappelijk, gezamenlijk.
Κοινότης, ητος, ἡ, gemeenschap; gemeenzaamheid.
Κοινόω, *fut.* ώσω, gemeen maken, τὶ, eene zaak, v. d. 1) mededeelen, een' anderen deel aan iets laten nemen; v. d. bekend maken; 2) *med.* met iemand gemeenschappelijk handelen, iemand om raad vragen.
Κοίνωμα, τὸ, de gemeenschap.
'Ανακοινόω, *fut.* ώσω, mededeelen; τινὶ τὶ of περὶ τινὸς, ik deel aan iemand iets mede, ik handel gemeenschappelijk, ik raadpleeg met iemand over iets. 'Ανακοίνωσις, ἡ, de mededeeling.
Κοινὼν, ῶνος, en κοινωνὸς, ὁ, ἡ, een deelnemer, deelgenoot, gezel, medgezel.
Κοινωνία, ἡ, deelneming, gemeenschap, gezelschap, gemeenzame verkeering, aanverwantschap.
Κοινωνικὸς, ὁ, ἡ, mededeelzaam, gemeenschappelijk, gezellig.
Κοινωνέω, *fut.* ήσω, ik heb of neem deel, τινὸς, aan iets; τὶ en τινὸς τινὶ, ik heb iets gemeen met iemand.
Κοινώνημα, τὸ, het medegedeelde, gemeenschap, gemeenzame verkeering.
'Ακοινώνητος, ὁ, ἡ, ongemeenschappelijk, ongezellig.
'Ακοινωνησία, ἡ, ongemeenschappelijkheid, ongezelligheid.
Εὐκοινώνητος, ὁ, ἡ, mededeelzaam, gezellig.
Κατακοινωνέω, ik deel mede.
Συγκοινωνὸς, ὁ, ἡ, 't zelfde als κοινωνός.
Δημόκοινος, ὁ, een volksdienaar, een diender, strafoefenaar.
'Επίκοινος, ὁ, ἡ, gemeenschappelijk. 'Επικοινωνέω, gemeenschappelijk bezitten.
Πάγκοινος, aan allen-, en Πολύκοινος, ὁ, ἡ, aan velen gemeen.

Κόκκος, ὁ, de kern of pit in vruchten; een korengraan, korentje; eene bes of bezie; bijz. de scharlakenbezie, cochenille. Κόκκινος, ίνη, ινον, scharlakenrood, karmozijnrood.

Κόκκυξ, υγος, ὁ, de koekkoek; 2) eene zotskap, een gek (schimpwoord). Κοκκύζω, schreeuwen, als een koekkoek; 2) kraaijen als een haan.

Κόλαξ, ακος, ὁ, een vleijer, tafelschuimer. Κολακίς, ίδος, ἡ, eene vleijeres.

Κολακεύω, *fut.* εύσω, ik vlei, ik neem (iemand) in door vleijerij.
Κολακεία, ἡ, vleijerij.

Κολακευτὴς, οῦ, ὁ, een vleijer. V. d. Κολακευτικὸς, ἡ, ὸν, 't zelfde als
Κολακικὸς, ἡ, ὸν, vleijend, vaardig in 't vleijen.

Κολάζω, *fut.* άσω (mogelijk van κέλω, κόλος, zoo veel als, aanporren), ik straf, ik kastijd, ik tuchtig (bijz. tot verbetering van den misdadiger); ik waarschuw, ik bedwing, teugel in, ik matig.

Κόλασμα, τὸ, de straf, kastijding.
Κολασμὸς, ὁ, en κόλασις, ἡ, het straffen, kastijden; de straf, de kastijding.
Κολαςὴς, οῦ, ὁ, een kastijder, bestraffer; folteraar.
Κολαςήριον, τὸ, de strafplaats; de kerker; de pijnbank; een tuchtmiddel, om iemand te bedwingen.
Κολαςικὸς, ἡ, ὸν, straffend, straf, gestreng.
'Ακολασία, ἡ, straffeloosheid, teugelloosheid, uitgelatenheid. onmatigheid, wellust.
'Ακόλαςος, ὁ, ἡ, onbestraft, teugelloos; uitgelaten, stout, vermetel; onmatig, wellustig. 'Ακολαςέω en ἀκολαςαίνω, zich uitgelaten, onmatig, wellustig aanstellen of gedragen, uitspatten.

Κολάπτω, *fut.* ψω, ik klop, ik sla, ik stoot (op iets); ik sla of stoot uit, ik hak uit, ik beitel uit; met den snavel uitpikken.

Κολαπτὴρ, ῆρος, ὁ, een beitel, hakmes.
Κόλαφος, ου, ὁ, *colaphus*, een slag, eene oorvijg. V. d. Κολαφίζω, ik geef oorvijgen, ik klop af.
'Εγκολάπτω, ik klop in, hak in, ik graveer.
'Εκκολάπτω, ik klop uit, hak uit; ik pik uit.

Κολεὸς, ὁ, *Jon.* κουλεὸν, τὸ, de scheede (van eenen degen, enz.)

Κολετράω, ik trap met de voeten, ik schop.

Κόλλα, ἡ, lijm, tras.

Κολλάω, *fut.* ήσω, ik lijm, ik hecht aan een, ik doe aankleven, ik voeg te zamen.
Κόλλησις, ἡ, de zamenlijming, aankleving.
Κολλητὸς, ἡ, ὸν, gelijmd, zamengelijmd. Κολλητικὸς, ἡ, ὸν, lijmerig, kleverig. Zameng. Δυςκόλλητος, ὁ, ἡ, slecht gelijmd, slecht zamenhangend.
'Ανακολλάω, oplijmen. Ook 'Επικολλάω.
Προςκολλάω, aanlijmen; *med.* figuurlijk, aankleven, aanhangen.
Συγκολλάω, zamenlijmen, zamenbinden, verbinden.
Κολλήεις, εσσα, εν, lijmerig, kleverig.
Κολλώδης, ὁ, ἡ, lijmachtig; wordt ook even als κολλήεις gebruikt.

Κόλλοψ, οπος, ὁ, de verharde huid aan den hals van ossen en andere dieren; 2) de wervel of schroef, waarop de snaren van de lier gespannen worden; Hom. Od. Φ, 407.

Κόλλαβος, ὁ, 't zelfde.

Κόλλυβος, ὁ, zekere kleine geldmunt; 2) bijz. die geldmunt, welke bij het wisselen het agio uitmaakt; v. d. 3) de wisselhandel. **Κολλυβιστὴς**, ὁ, een geldwisselaar.

Κολοιὸς, ὁ, eene kraai.

Κολοιάω, en κολῳάω, klappen, snateren, als eene kraai. Hom. Il. B, 212. Κολῳὸν, τὸ, gesnater, verward gesnap; gewoel. Hom. Il. 'A, 575.

Κολοιώδης, ὁ, ἡ, kraaiachtig, eene kraal gelijk.

Κόλος, ὁ, ἡ, (misschien van κέλω), verminkt; afgebroken, afgekort; stomp; van daar mogelijk het *neutr.* **κόλον**, τὸ, een stuk, of brok, b. v. van brood of andere spijs; zameng. **Ἄκολος**, ἡ, Hom. Od. P, 222.

Κολοβὸς, ὁ, ἡ, 't zelfde als κόλος. V. d. Κολοβότης, ητος, ἡ, verminktheid, gebrekkelijkheid, b. v. πνεύματος, kortademigheid. Κολοβόω, ik vermink, verkort.

Κολούω (mogelijk *Jon.* voor κολόω), *fut.* ούσω, ik vermink, snij af, kort af; ik verklein, ik verzwak; ik onderdruk, ik verhinder.

Κῶλον, τὸ (mogelijk voor 't *neutr.* κόλον), een lid, een deel des ligchaams, bijz. de schenkel en de schouder; v. d. een deel van eene periode; 2) de aarsdarm.

Κωλέα, *contr.* κωλῆ, ἡ, het uiterste gedeelte van een geslagt dier, een schenkel, eene ham.

Κωλικὸς, ἡ, ὸν, b. v. ἄλγημα, νόσος, het kolijk, de darmwee.

Κωλύω (mogelijk van κῶλον, als het ware eene andere vorm voor κολούω), *fut.* ύσω, ik hinder, ik verhinder, ik belet, ik verbied.

Κώλυμα, τὸ, κωλύμη, ἡ, en κώλυσις, ἡ, een beletsel, de verhindering.

Κωλυτὸς, ἡ, ὸν, verhinderd. Κωλυτικὸς, ἡ, ὸν, verhinderend. Ἀκώλυτος, ὁ, ἡ, ongehinderd.

Ἀποκωλύω, ik belet, houd af, ik weer af.

Διακωλύω, ik belet, ik staak. Διακώλυμα, τὸ, een beletsel, eene hinderpaal.

Ἐπικωλύω, ik breng verhindering aan. Ἐπικώλυσις, ἡ, de verhindering.

Κατακωλύω, ik verhinder, ik verbied, ik houd op. Κατακώλυσις, ἡ, de verhindering.

Κολοσσὸς, οῦ, ὁ, een standbeeld, voorn. van meer dan menschelijke grootte; in 't bijzonder de Colossus te Rhodus. **Κολοσσικὸς**, ἡ, ὸν, en **Κολοσσαῖος**, α, ον, colossaal, boven mate groot.

Κολοσυρτὸς, ὁ, geraas, alarm; een alarm schreeuwende troep.

Κολοφὼν, ῶνος, ὁ, de gevel, de top, de spits; v. d. het laatste, het einde.

Κόλπος, ὁ, eene golf; de boezem, de schoot; de golving, plooi of vouw van een kleed; bijz. eene golf, een zeeboezem, eene baai.

Κολπόω, *fut.* ώσω, ik doe golven, opzwellen; ik krom, plooi, vouw om. Κόλπωσις, ἡ, de golving, opzwelling. Κολπωτὸς, ἡ, ὸν, golvend, opgezwollen. Ἀποκολπόω, ik hol uit. Ἐγκολπόω, tot eene golf maken.

Κολπίζω, *fut.* ίσω, even als κολπόω. V. d. Ἐγκολπίζω, ik steek in den boezem; *med.* ik omvat, draag in den boezem; 2) de gedaante van eene golf aannemen.

Βαθύκολπος, ὁ, ἡ, *poët.* diep golvend, diep; van eenen breeden, fraaijen boezem voorzien.

Προκόλπιον, τὸ, eene voorgolf; een kleed om voor den boezem te houden.

Ὑποκόλπιος, ὁ, ἡ, in of onder den boezem verborgen.

Κολυμβάω, ik zwem, ik duikel.

Κολυμβήθρα, ἡ, eene plaats om te zwemmen, een vijver.

Κολυμβήτης, en κόλυμβος, ὁ, een zwemmer, een duikelaar. Ἀνα-, Ἀπο-, en Ἐκκολυμβάω, ik ontkoom door zwemmen, ik ontduik.

Κατακολυμβάω, ik duik neder. Κατακολυμβητὴς, ὁ, een duikelaar.

Κολωνὸς, ὁ, en κολώνη, ἡ, een heuvel, een grafheuvel.

Κόμαρος, ὁ, ἡ, de aardbeziënstruik. Κόμαρον, τὸ, de vrucht daarvan, eene aardbezie.

Κόμβος, ὁ, een linnen band of koord, om iets mede vast te strikken, aan te knoopen, of aan te gorden. V. d. Ἐγκομβόω, ik strik vast met eenen band. Ἐγκόμβωμα, τὸ, een vastgestrikt gewaad.

Κομέω, *fut.* ήσω, ik zorg, bezorg; ik verzorg, onderhoud, voed; ik versier, schik op. Bij Homerus vindt men ook Κομεέσκω. Van daar:

Κομίζω, *fut.* ίσω, ik zorg, even als κομέω, 2) ik breng, draag, voer, leid; ik voer aan; ik voer weg; v. d. zich (ἑαυτὸν) begeven (ergens heen), terug keeren; 3) *med.* κομίζομαι, voor zich wegdragen, v. d. verkrijgen, bekomen; bijz. terug bekomen, weder krijgen; terug keeren, terug gebragt worden.

Κομιδὴ, ἡ, het dragen, brengen; de toevoer; 2) het gaan (ergens heen), de aankomst, de terugtogt; 3) het terug krijgen, redding, behoud; 4) de zorg, oppassing, onderhoud. Κομιδῇ, *adv.* met voorzorg, zorgvuldiglijk; tamelijk, zeer; ganschelijk, volstrektelijk.

Ἀκόμιστος, ὁ, ἡ, verzuimd. Ἀκομιςία, ἡ, verzuim, zorgeloosheid, nalatigheid.

'Ανακομίζω, *fut.* ίσω, ik breng op of terug; ik krijg terug; ik keer terug. 'Ανακομιδὴ, ἡ, het terug krijgen; de terugvoering; terugtogt.
'Αποκομίζω, *fut.* ίσω, ik draag weg, voer weg; *med.* ik ga heen.
Διακομίζω, ik draag over, voer over; *med.* ik vaar of trek over. Διακομιδὴ, ἡ, de overvoering, overtogt.
Εἰςκομίζω, ik draag of voer in. Εἰςκομιδὴ, ἡ, de invoer.
'Εκκομίζω, ik draag uit, voer uit. 'Εκκομιδὴ, ἡ, de uitvoer.
Κατακομίζω, ik voer af, voer aan, voer terug; *med.* ik keer terug, ik geraak ergens heen. Κατακομιδὴ, ἡ, de vervoering.
Μετακομίζω, ik voer over van de eene plaats naar de andere.
Παρακομίζω, ik draag, breng bij; ik draag, voer voorbij; *med.* ik vaar, trek voorbij. Παρακομιδὴ, ἡ, het voorbij trekken.
Περικομίζω, ik voer om; *med.* ik vaar of trek om.
Προςκομίζω, ik voer aan, breng aan. Προςκομιδὴ, ἡ, de toevoer.
Συγκομίζω, ik draag, voer, breng te zamen, bijeen. Συγκομιδὴ, ἡ, het zamenbrengen, de zamenlezing; de zamenloop; gemeenschappelijke terugtogt.

Voorts behooren hiertoe:

Κόμος, eig. een verzorger, alleen gebruikelijk in zamenstellingen, b. v.
Γηροκόμος, ὁ, een verzorger des ouderdoms.
Εἰροκόμος, ὁ, ἡ, een wolbewerker of werkster.
'Ιπποκόμος, een paardenverzorger.
Νοσοκόμος, ὁ, ἡ, een ziekenverzorger. V. d. Νοσοκομέω, zieken oppassen. Νοσοκομεῖον, τὸ, een ziekenhuis.
Κόμμος, ὁ, het toilet, opschik, zwier, bijz. overtollige. V. d. blanketsel. Κόμμωμα, τὸ, 't zelfde. Κομμώτης, ὁ, een opschikker, versierder, blanketter. Κομμώτρία, ἡ, een meisje om het toilet te zetten. Κομμωτικὸς, ἡ, ὸν, tot den opschik, tot het toilet behoorende.
Κομψὸς, ἡ, ὸν, wel verzorgd, opgeschikt; sierlijk, galant; fijn, aardig; doortrapt, listig. Κομψῶς, *adv.* fraai, aardig.
Κομψεύω, bijz. in *med.* κομψεύομαι, ik ben sierlijk, aardig, listig, enz. zich galant aanstellen, aardigheden zeggen, enz. Κομψεία, ἡ, en κόμψευμα, τὸ, eene geestigheid, aardigheid.
"Ακομψος, ὁ, ἡ, onopgesierd, onaardig, smakeloos, niet geestig.

Κόμη, ἡ, *coma*, het hoofdhaar; 2) *poët.* het loof der boomen.

Κομάω, *fut.* ήσω, lang haar hebben, het haar laten groeijen; zulks werd te Athene als een blijk van vreugde en trotsheid beschouwd; v. d. 2) zich laten voorstaan, pogchen, ἐπί τινι, op iets.
Κομήτης, ου, ὁ, met lang haar voorzien, die fraaije haarlokken heeft; v. d. figuurlijk 2) met loof, met gras bedekt; 3) verst. ἀςὴρ, eene staartster, komeet.
'Ακρόκομος en ἀκροκόμης, ὁ, ἡ, met lang haar voorzien.
'Αμφίκομος, ὁ, ἡ, rondom met haar, met loof voorzien.
Εὐκόμης, ὁ, en εὔκομος, *Jon.* ἠΰκομος, ὁ, ἡ, met fraai haar voorzien.

Καρηκομάω, lang hoofdhaar hebben; v. d. καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ, bij HOMERUS.

Κόμμι, τὸ, *gummi*, gom.

Κόναβος, ὁ, geraas, alarm, geluid. Κοναβέω en κοναβίζω, geluid geven, weergalmen.

Κόνδυλος, ὁ, het uiterste gewricht der beenderen, en in 't bijz. der vingeren, de knokkel; 2) de geslotene vuist; 3) een vuistslag; 4) eene buil, een knobbel. Κονδυλίζω, met de vuist slaan.

Κονέω, *fut.* ήσω, ik maak haast, ik loop; ik ben werkzaam; ik bedien.

Διακονέω, *fut.* ήσω, ik werk voor iemand, met den *Dat.* τινὶ; ik dien, bedien, pas op; met den *Accus.* τί, ik verrigt iets, ik bestuur. Διακόνημα, τὸ, een dienst, dienstbewijs. Διάκονος, ὁ, ἡ, een of eene bediende, dienstknecht, dienstmaagd. Διακονία, ἡ, de dienst, bediening.
Ἐγκονέω, *fut.* ήσω, ik maak haast, ik loop ijlings (om iets te doen); ik verrigt schielijk, τὶ, iets.

Κόνις, εως, ἡ, de stof; de asch; 2) kalkstof; loog. Κονία, *Jon.* κονίη, ἡ, 't zelfde.

Κονίω en κονίζω, *fut.* ίσω, ik maak stof, ik bestuif; ik bedek met stof; 2) *med.* zich met stof of zand besmeren, gelijk de kampvechters gewoon waren; v. d. zich uitrusten tot den strijd.
Κονιάω, ik bestuif; 2) ik besmeer met kalk, ik wit (eenen muur); 3) ik besmeer (het aangezigt), ik blanket.
Κονίσαλος en κονίσσαλος, ὁ, opvliegend stof, eene wolk van stof.
Ἀκονιτὶ, *adv.* zonder stof; 2) figuurlijk, zonder moeite en arbeid.
Διακονίομαι en ἐγκονίομαι, zich met stof bedekken; zich tot den strijd uitrusten.
Συγκονίομαι en συγκονιοῦμαι, zich mede in het stof wentelen, v. d. met iemand strijden.

Κοντὸς, οῦ, ὁ, *contus*, een stok, een staak.

Κόπρος, ου, ἡ, drek, mest; vuilnis; 2) *poët.* een drekstal, ossenstal.

Κοπρέω, κοπρεύω, κοπρίζω, ik mest (den akker).
Κόπριος, ία, ιον, drekkig; v. d. gering, veracht; *neutr.* κόπριον, τὸ, drek, mest; *foem.* κοπρία, ἡ, 't zelfde; 2) even als
Κοπρὼν, ῶνος, ὁ, een drekhoop, mesthoop.

Κόπτω, *fut.* ψω, ik sla, stoot, klop; ik houw, hak; ik hak door, splijt door; ik snij, versnij, snij af; v. d. ik verwond, ik slagt; 2) *metaph.* ik mat af, ik bezwaar, b. v. met smaadwoorden, met vragen, enz., v. d. ik plaag, ik verderf; 3) κόπτομαι, *plango*, ik sla mij,

ik sla mij op de borst (van droefheid); v. d. ik betreur, τινὰ, iemand.

Κόμμα, ατος, τὸ, het geslagene, v. d. geslagen geld, het muntmerk; 2) het gesnedene; de insnijding; eene zinsnede; afscheidingsteeken, d. i. comma.

Κόμπος, ὁ, de slag, stoot, gestamp; 2) geraas, gekraak, gekletter (der wapenen), bijz. geknars (der tanden, voorn. van een wild zwijn); 3) v. d. pogcherij, praalzucht, grootspraak, woordenpraal. Κομπὸς, ὁ, een pogcher.

Κομπάζω, fut. άσω, ik poch, ik spreek groot. Κομπασμὸς, ὁ, pogcherij. Κομπαστὴς, ὁ, een pogcher.

Κομπέω, kraken, kletteren, knarsen; 2) pogchen, grootspreken, pralen.

Κομπώδης, ὁ, ἡ, pogchend, praalzuchtig.

Ἄκομπος, ὁ, ἡ, en ἀκόμπαστος, ὁ, ἡ, die een vijand van pogchen is.

Ὑπέρκομπος, en Ὑψίκομπος, ὁ, ἡ, boven mate pogchend, hoogmoedig, trotsch.

Κοπετὸς, οῦ, ὁ, *planctus*, het slaan op de borst, weeklagt.

Κοπεὺς, έως, ὁ, een beitel, bijz. der beeldhouwers.

Κοπὴ, ἡ, het hakken, het snijden; een hak, houw, eene snede.

Κόπανον, τὸ, een stooter, stamper. Κοπανίζω, stampen. Κοπανιστήριον, als κόπανον.

Ἀρτοκόπος, ὁ, ἡ, die het brood maalt of kneedt. Ἀρτοκοπέω, brood malen, kneeden.

Δενδροκοπέω, boomen omver hakken.

Κρεοκοπέω, vleesch snijden.

Ξυλοκόπος, ὁ, een houthakker.

Κοπὶς, ίδος, ἡ, een dolk, een mes; 2) zekere korte sabel, bij de Persen in gebruik; 3) zekere soort van maaltijd bij de Lacedaemoniers; v. d. Κοπίζω, zoodanigen maaltijd houden.

Κόπις, εως, ὁ, een woordensnijder, grootspreker, zwetser.

Κόπος, ου, ὁ, verslagenheid, vermoeijenis; moeite, zware arbeid, verdriet. Κοπώδης, ὁ, ἡ, moeitevol, vermoeijend.

Κοπάζω, ik ben vermoeid, ik bezwijk onder den arbeid, ik houde op.

Κοπιάω, ik vermoei; ik ben vermoeid; ik ben verzadigd; ik walg (van iets); ik neem kwalijk.

Κοπόω, ik vermoei door arbeid, ik mat af.

Ἄκοπος, ὁ, ἡ, onvermoeid.

Ὑπόκοπος, ὁ, ἡ, een weinig vermoeid.

Κοπτὸς, ἡ, ὸν, geslagen, gestooten.

Zamenstellingen:

Ἀνακόπτω, ik sla of stoot terug; ik weerhoud. Ἀνακοπὴ, ἡ, de terugstooting, verhindering.

Ἀντικόπτω, ik stoot tegen; ik bied tegenstand.

Ἀποκόπτω, ik snij of stoot af, ik kort af; ik besnoei.

Ἀπόκομμα, het afgesnedene, een brok, stuk.

Ἀποκοπὴ, ἡ, de afsnijding, afkorting; χρεῶν, de afkorting, vernietiging der schulden, *tabulae novae*.

Διακόπτω, ik hak, snij, breek door; *neutr.* doorbreken, doordringen; verhinderen.

Ἐγκόπτω, ik snij in; ik verhinder.

Ἐκκόπτω, ik hak, snij, beitel uit; ik verwoest, verdelg.

Ἐπικόπτω, ik klop, ik sla op (iets); ik houw af, sla af, onthoofd; ik verhinder, verzwak; ik berisp.

Κατακόπτω, ik sla, hak, houw neer; ik versnij, versnipper; ik sla geld; ik klop, ros af; ik mat af.

Παρακόπτω, ik sla valsch geld; ik bedrieg; ik sla over, sla mis; ik ben zinneloos. Παράκοπος, ὁ, ἡ, zinneloos.

Περικόπτω, ik hak om, snij om, snij rondom af, vermink; ik besnoei, verminder (iemands magt); ik smaal, beschimp.

Περίκομμα, τὸ, gehakt vleesch, ragoût.

Περικοπὴ, ἡ, de omsnijding, verminking.

Προκόπτω, ik sla voort, ga voort, ik vorder.

Προκοπὴ, ἡ, de voortgang; vordering; wasdom.

Προςκόπτω, ik sla, stoot aan; figuurl. ik bega eenen misslag; 2) ik geef aanstoot, beleedig, τινὶ, iemand; 3) ik ben iemand ongenegen.

Πρόςκομμα, τὸ, een misstap, aanstoot; nadeel, beletsel.

Προςκοπὴ, ἡ, aanstoot.

Συγκόπτω, ik houw te zamen, ik sla in één, omver; ik trek in een kort bestek te zamen; ik plaag, vermoei.

Συγκοπὴ, ἡ, het zamen slaan; 2) de zamentrekking, b. v. van eene lettergreep; 3) een verval van krachten.

Κόραξ, ακος, ὁ, eene raaf; ἔῤῥ' ἐς κόρακας, loop naar de galg (spreekwoord); 2) de snavel, kromme bek (van eenen vogel); 3) een haak, bootshaak.

Σκορακίζω, *fut.* ίσω, naar de galg (ἐς κόρακας) verwijzen; met smaad bejegenen. Σκορακισμὸς, οῦ, ὁ, eene smaadvolle bejegening, vervloeking.

Κόρδαξ, ακος, ὁ, eene soort van onregelmatige, onordentelijke dans, bij de oude comedie gebruikelijk. Κορδακίζω, zulk eenen dans dansen. Κορδακισμὸς, ὁ, gemelde dans. Κορδακικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende.

Κορδύλη, ἡ, eene kolf, knods, een knuppel; 2) eene buil; 3) een hoofdband. Ἐγκορδυλέω, met zulk eenen band omwinden, inbinden.

Κόρθυς, υος, ἡ, een hoop, eene hoogte. Κορθύω en κορθύνω, ophoopen; opruijen (van de baren der zee, bij Hom. Il. Ἰ, 7).

Κόρος, ὁ (van κέρω, κείρω), een bezem, een veger, borstel. Wordt weinig gebruikt: doch van daar

Κορέω, *fut.* έσω en ήσω, ik veeg, ik bezem; ik maak schoon, ik reinig; ik poets op, schik op.

Κόρημα, τὸ, uitvaagsel, vuilnis; 2) een veger.

Κόρηθρον, τὸ, een veger, bezem.

Ἀκόρητος, ὁ, ἡ, ongeveegd; onopgesierd.

Ἐκκορέω, uitvegen, uitbezemen.

Νεωκόρος, ὁ, die den tempel veegt, schoon houdt. Νεωκορία, ἡ, het beroep-, en Νεωκορέω, het bedrijf van denzelven.

Σηκοκόρος, ὁ, een stalveger, een stalknecht.

Κόρος, *Jon.* κοῦρος, ὁ, een jongen, knaap; een kind; zoon; een jongeling. Κόρη, *Jon.* κούρη, ἡ, een jong meisje, eene maagd, jufvrouw; eene dochter; 2) in 't bijz. wordt Proserpina aldus bijgenoemd; 3) een popje; 4) het popje in 't oog, de oogappel. *Dim.* κόριον, κορίδιον, κοράσιον, κορίσκιον en κορίσκη, ἡ.

Κόρειος, εία, ειον, maagdelijk; *neutr. pl.* κορεῖα, τὰ, het feest van Proserpina.

Κορεύομαι, ik leef als maagd, als jonge jufvrouw. Κόρευμα, τὸ, en κορεία, ἡ, de maagdelijke stand, jufferschap.

Κορίζομαι, eig. kindje lief, meisje lief noemen; v. d. liefkozen, vleijen. Vooral in zamenstelling

Ὑποκορίζομαι, met zachte, zoete, kleine woordjes aanspreken, vleijen (bijz. een kind); in 't alg. vleijen, vleijende taal spreken; v. d. 2) eene zaak, het zij loffelijk, het zij berispelijk, door eene verzachtende en verkleinende uitdrukking aanduiden; b. v. als men τοὺς δούλους, eig. de slaven, οἰκέτας, d. i. huisbedienden, noemt. V. d.

Ὑποκορισμὸς, ὁ, en -μα, τὸ, eene verzachtende uitdrukking, vleijende benoeming.

Ὑποκοριστικὸς, ἡ, ὸν, vleijend, verzachtend; ὑποκοριστικὸν ῥῆμα, een verkleinwoordje.

Κουρίδιος, ία, ιον, jong, jeugdig, jong getrouwd.

Κουρίζω, ik ben een kind of jonge knaap; ik gedraag mij kinderachtig; ik word een jongeling.

Κουροσύνη, ἡ, de kindsheid, de jeugdige leeftijd.

Κουρότερος, ὁ, als het ware de *compar.* van κοῦρος, jonger, jeugdiger; 2) jong, een jongen, jongeling.

Zamenstellingen:

Διόσκουροι, οἱ, de zonen van Jupiter, Castor en Pollux; 2) de tweelingen (gesternte).

Ἐπίκουρος, ὁ, eig. een knaap of jongen, die men bij zich heeft, b. v. een schildknaap; v. d. 2) een bijstander, helper; bijz. in *pl.* ἐπίκουροι, hulptroepen, gehuurde soldaten; ook de lijfwacht, bij Thucyd. VI, 55; 3) *adj.* ἐπίκουρος, ὁ, ἡ, behulpzaam, b. v. ψύχους, νόσου, tegen de koude, tegen eene ziekte. V. d.

Ἐπικουρέω, *fut.* ήσω, ik dien onder de hulptroepen; ik kom te hulp, ik help, τινὶ, iemand. Ἐπικούρημα, τὸ, en ἐπικούρησις, ἡ, 't zelfde als

Ἐπικουρία, ἡ, hulp, bijstand; hulpmiddel; hulptroepen.

Ἐπικουρικὸς, ἡ, ὸν, helpend, behulpzaam.

Ἀντεπικουρέω, ik help tegen, van de tegenovergestelde zijde.

Συνεπικουρέω, te zamen, onderling helpen.

Κόρος, ου, ὁ, de verzadiging, zatheid; εἰς κόρον, tot

verzadiging toe; ὑπὲρ κόρον, boven mate, meer dan genoeg; 2) walg, overmoed, moedwil, trotsheid.

Κορέω, κορεννύω, κορέννυμι, *fut.* έσω, en ήσω, ik verzadig, ik vul op, ik mest.

Κορεςὸς, ἡ, ὸν, verzadigd; verzadelijk.

Ἀκόρεςος en ἀκόρητος, ὁ, ἡ, onverzadigd; onverzadelijk. *Adv.* ἀκορέςως.

Ἀκορία, ἡ, onverzadelijkheid.

Ἀψίκορος, ὁ, ἡ, walgkrijgend, walgend.

Διάκορος en διακορὴς, ὁ, ἡ, doorzat, doorvoed. Διακόρως, *adv.* overvloediglijk.

Κατάκορος en κατακορὴς, ὁ, ἡ, sterk verzadigend; 2) verzadigd; gansch en al vol, v. d. donker (van kleur), overgenoeg, overladen, overdreven. Κατακόρως, *adv.* rijkelijk.

Κατακορέννυμι, sterk verzadigen, gansch en al opvullen.

Πρόςκορος en προςκορὴς, ὁ, ἡ, verzadigend, walg aanbrengend.

Ὑπέρκορος en ὑπερκορὴς, ὁ, ἡ, boven mate vol.

Κορύβας, αντος, ὁ, een priester van Cybele, hoedanigen in wilde geestverrukking met schel klinkende muzijk en met gewapenden dans de feesten hunner Godin vierden. V. d.

Κορυβαντιάω, ik ben in (zoodanige) geestverrukking, ik ben buiten mij zelven.

Κορυβαντίζω, ik wijd (iemand) in tot de priesterorde der Corybanten; ik reinig, ik heel door Corybantische plegtigheden.

Κόρυς, υθος, ἡ (van κὸρ, verwant met κὰρ, κάρα, de top, de kruin, het hoofd), eig. het hoofddeksel; v. d. in 't bijzonder, *galea*, de helm; 2) 't zelfde als het daarvan afgeleide

Κορυδὸς en κορυδαλὸς, ὁ; ook κορυδαλλὶς, ἡ, *galerita* of *alauda cristata*, zeker vogeltje, misschien de leeuwerik of gekuifde leeuwerik.

Κορύσσω, *fut.* ξω, eig. het hoofd opsteken, zich verheffen, opbruischen, bijz. van de zeegolven, Hom. Il. Δ, 426; 2) *act.* ik wapen, of bedek met eenen helm; v. d. in 't alg. ik wapen, ik rust uit tot den strijd (een' ander); *med.* ik trek ten strijde. V. d. Κορυςὴς, οῦ, ὁ, gehelmd, gewapend, een strijder. Zameng. Ἱπποκορυςὴς, ὁ, een strijder te paard. Χαλκοκορυςὴς, ὁ, in 't koper gewapend.

Κορυθάϊξ, ικος, ὁ (van ἀΐσσω), en κορυθαίολος, ὁ (van αἰόλος), voorzien van eenen helm, waarvan de kam zich snel heen en weer beweegt.

Daarvan ook de volgende afleidingen:

Κορύζη, ἡ, de snot, de vochten of zinkingen in het hoofd; verkoudheid; 2) domheid, sufheid.

Κορυζάω, verkoud zijn; 2) suf zijn.

Κόρυμβος, ὁ, en κόρυμβον, τὸ, de kruin, de top (van het gebergte); de uitstekende punt (der schepen); de vruchttros aan de klimop; de opgebonden haarlokken.

Κορύνη, ἡ, eene kolf, knods; 2) de knop van planten, een bloemknop.

Κορυνήτης en κορυνίτης, ὁ, een kolfdrager, een strijder met de kolf of knods.

Κορύπτω, den kop opsteken, met de hoornen stooten. V. d. Κορυπτίλος, ὁ, stooterig (van eenen stier), bij Theocritus.

Κορυφὴ, ἡ, de kop, de kruin van het hoofd; de kruin, top, of spits (b. v. van eenen berg); de hoofdzaak, de hoofdsom.

Κορυφαῖος, αία, αῖον, zich aan de spits of aan het hoofd bevindend; 2) *Coryphaeus, Subst.* een aanvoerder, bijz. de voorzanger of voordanser van een koor.

Κορυφόω, ik verhef tot een spits; ik hoop op; ik maak de hoofdsom op.

Ἀποκορυφόω en Ἐκκορυφόω, 't zelfde; 2) in één punt, in een kort bestek, zamentrekken.

Κορώνη, ἡ (eig. *corona*, de *kroon*, misschien verwant met het voorgaande), eene kraai; 2) een klopper, een grendel aan de deur; 3) het kromme eind aan den boog, waar de pees vast zit; 4) de achtersteven aan een schip; 5) in 't alg. het uiteinde, de spits, de kroon.

Κορωνὶς, ίδος, ἡ, gekromd, van eenen krommen achtersteven voorzien, b. v. νῆες κορωνίδες, bij Homerus; 2) gehoornd, met kromme horens voorzien, b. v. βοῦς; 3) de kruin of kroon, het uiteinde, het bovenste gedeelte, v. d. κορωνίδα ἐπιτιθέναι, *fastigium imponere*, de kroon op iets zetten, voleindigen.

Κόσκινον, τὸ, eene zeef. Κοσκινεύω en κοσκινίζω, ziften.

Κόσμος, ὁ, de orde, de schikking; 2) eene inrigting, tucht, v. d. κατὰ κόσμον, naar behooren; 3) opschik, sieraad; 4) de wereld, het heelal, de sterrenhemel (*mundi ornatus*, wegens de orde en schoonheid die overal heerscht); de wereldbewoners, het menschdom.

Κόσμιος, ία, ιον, ordelijk, behoorlijk, betamelijk, bescheiden, zedig, eerbaar. Κοσμίως, *adv.* ordelijk.

Κοσμιότης, ἡ, ordelijkheid, bescheidenheid, zedigheid, eerbaarheid.

Κοσμέω, *fut.* ήσω, ik verorden, ik schik, rigt in; 2) ik versier, schik op; ik vereer; 3) ik beheersch.

Κόσμημα, ατος, τὸ, sieraad, opschik.

Κόσμησις, ἡ, de versiering, het opschikken.

Κοσμητὴς, οῦ, ὁ; κοσμητὴρ, ῆρος, ὁ; en κοσμήτωρ, ορος, ὁ, een opschikker, versierder; een bestuurder, legerhoofd, κοσμήτωρ λαῶν, bij Homerus.

Κοσμητικὸς, ή, όν, tot de orde, schikking, versiering behoorende, bekwaam.

Ἄκοσμος, ὁ, ἡ, ongeschikt, onversierd; onordelijk. Ἀκοσμία, ἡ, ongeschiktheid, onordelijkheid, ongeregeldheid. Ἀκοσμέω, ik ben ongeschikt, gedraag mij onordelijk. Ἀκόσμητος, ὁ, ἡ, 't zelfde als ἄκοσμος.

Ἀποκοσμέω, afschikken, wegruimen, b. v. ἔντεα δαιτὸς, Hom. Od. Ἡ, 232; ontsieren.

Διάκοσμος, ὁ, goede orde, inrigting. Διακοσμέω, uit één schikken, in slagorde stellen (een leger); verdeelen; beschikken, besturen. Διακόσμησις, ἡ, de schikking, beschikking.

Ἐγκοσμέω, ik schik in (iets), voer eene schikking in.

Εὔκοσμος, ὁ, ἡ, wel geschikt, ordelijk. Εὐκοσμία, ἡ, geschiktheid, ordelijkheid. Εὐκοσμέω, ik gedraag mij geschiktelijk, ordelijk. Εὐκόσμητος, ὁ, ἡ, 't zelfde als εὔκοσμος.

Κατακοσμέω, ik beschik, verorden, stel op orde. Κατακόσμησις, ἡ, de verordening.

Μετακοσμέω, ik verschik, verander de orde. Μετακόσμησις, ἡ, de verschikking.

Συγκοσμέω, ik schik, sier, eer te zamen, te gelijk met een' anderen.

Κόσσυφος, *Att.* κόττυφος en κόψιχος, ὁ, de meerle (zekere vogel).

Κότινος, ὁ, ἡ, en κοτινὰς ἐλαία, ἡ, de wilde olijfboom.

Κότος, ὁ, ingekankerde haat, vete, wrok.

Κοτέω, *fut.* ήσω en έσω, ook Κοταίνω, ik draag eenen ingekankerden haat, ik ben wraakzuchtig, gramstoorig, nijdig, τινὶ, op iemand.

Κοτήεις, εσσα, εν, haatdragend, wraakzuchtig, nijdig.

Ἔγκοτος en Ἐπίκοτος, ὁ, ἡ, 't zelfde.

Ζάκοτος, ὁ, ἡ, geweldig haatdragend. Hom.

Παλίγκοτος, ὁ, ἡ, andermaal, wederkeerig hatend; ligt boos wordend, oploopend. Παλιγκότως, *adv.* 't zelfde.

Κότταβος, ὁ, zeker gezelschaps spel bij de Grieken, daarin bestaande, dat men het overschot des wijns uit den beker in een bekken liet afdruipen, hetwelk op verscheidene wijzen geschiedde. V. d.

Κοτταβίζω, ik speel gemeld spel.

Ἀποκοτταβίζω, ik doe (den wijn) afdruipen. Ἀποκοτταβισμὸς, ὁ, 't zelfde als κότταβος.

Κοτύλη, ἡ, ook κότυλος, ὁ, de holte van de hand; de holte of kloof der beenderen, b. v. van het dijbeen, Hom. Il. Ἐ, 306, sq.; 2) een beker, klein bekertje, schoteltje; 3) zekere maat van vloeibare waren, het gewigt houdende van zeven en eene halve ons.

Κοτυληδὼν, όνος, ἡ, de beenkloof; 2) de holle pijpjes of armen van eenen polypus, Hom. Od. Ἐ, 433.

Κοῦφος, η, ον, ligt, niet zwaar; gering, slecht; ligtzinnig; gezwind. Κούφως, *adv.* ligtelijk, gemakkelijk. Κουφότης, ἡ, ligtheid aan gewigt.

Κουφίζω, *fut.* ίσω, ik maak ligt, verligt; 2) ik ondersteun, help; ik vertroost, beur op, τινὰ, iemand; 3) ik ligt op,

in de hoogte. Κούφισμα, τὸ, en κουφισμὸς, ὁ, de verligting.

'Ανακουφίζω, ik ligt op, naar boven; ik verligt.
'Αποκουφίζω, ik verligt, bevrij, τινὸς, van iets.
'Επικουφίζω, ik ligt op, help op; ik verligt, ik beur op.

Κόφινος, ὁ, een korf.

Κόχλος, ου, ὁ (verg. κόγχη, ἡ, *concha*), eene schelp; een schelpdier; eene slak, purperslak; eene mossel; eene oester.

Κόχλαξ, ακος, ὁ, een steentje, schelpje.
Κοχλίας, ου, ὁ, eene slak; 2) het slakvormige, eene schroef.
Κοχλίον, τὸ, eene slak; 2) eene schroef; een wenteltrap.
Κοχλιώδης, ὁ, ἡ, schelpachtig, slakvormig.

Κοχώνη, ἡ, de kloof tusschen de heupbeenderen.

Κράβατος en κράββατος, ὁ, *grabatus*, een rustbed.

Κράδη, ἡ, de tak, stek van eenen vijgenboom. Κράδος, ὁ, 't zelfde; 2) zeker gebrek, ziekte aan den vijgenboom.

Κραδάω, κραδαίνω, ook κραδεύω, ik zwenk, slinger, schud. Zameng. 'Επικραδαίνω, 't zelfde.

Κράζω, *fut.* κράξω, *perf.* κέκραγα, krassen (als eene raaf), v. d. 2) schreeuwen. Κράκτης, ὁ, een schreeuwer. Κεκραγμὸς, ὁ, geschreeuw.

Κραυγὴ, ἡ, geschreeuw, een schreeuw. Κραυγάζω en κραυγάνω, ik schreeuw.
'Ανακράζω, ik schreeuw op of uit; ik gil uit; ik spreek uit, beken openlijk.
'Εγκράζω, ik schreeuw aan of toe, τινὶ, iemand, bijzonder in toorn; toegraauwen.
'Επικράζω, 't zelfde.
Κατακράζω, ik schreeuw tegen, overschreeuw; 2) *med.* aanschreeuwen, schelden, aanklagen.
Κρίζω (andere vorm voor κράζω), *fut.* ξω, *perf.* κέκριγα, sissen, een krassend of sissend geluid geven. V. d. bij Homerus, Il. Π, 470, κρίγε, volgens anderen κρίκε:
Κριγμὸς, οῦ, ὁ, en κριγμὴ, ἡ, gekras, gekraak.
Κρώζω, ik kras, klap, schreeuw als eene kraai. Κρωγμὸς, ὁ, het gekras.

Κραίνω, *fut.* κρανῶ, ook *poët.* κραιαίνω (van het oude κράω), ik eindig, voleind; ik bewerk, vervul; 2) ik bestuur, heersch, regeer.

Κραντὴρ, ῆρος, ὁ, ook κράντης, ου, ὁ, en κράντωρ, ορος, ὁ, een bestuurder, heerscher, heer; 2) *pl.* κραντῆρες, de achterste en het laatst komende kinnebakstanden. Κράντειρα, ἡ, eene heerscheres, vrouwe, vorstin.
Κρέων, κρείων, οντος, ὁ (eig. het *part.* van eene aanverwan-

te vorm κρέω), een vorst, heer. Κρέουσα, ἡ, eene vrouw, vorstin. V. d. Ἁλικρείων, ὁ, de gebieder der zee. Εὐρυκρείων, ὁ, ἡ, een uitgestrekt gebied voerende.
Ἄκραντος en ἀκράαντος, ὁ, ἡ, poët. onvoleind, onverrigt, vergeefsch.
Ἐπικραίνω en ἐπικραιαίνω, 't zelfde als κραίνω.

Κραιπάλη, ἡ (mogelijk zameng. uit κρᾶς en πάλλω), *crapula*, eene hoofddraaijing, dronkenschap; een roes; de daaruit volgende hoofdpijn. Κραιπαλάω, ik ben dronken; heb hoofdpijn uit dronkenschap. Ἀποκραιπαλάω, de dronkenschap uitslapen. Κραιπαλώδης, ὁ, ἡ, dronken, tot dronkenschap genegen.

Κραιπνὸς, ἡ, ὸν, ligt, behendig, snel. Κραιπνῶς, *adv.* schielijk. Κραιπνόσσυτος (van σύομαι), ὁ, snel loopend.

Κράμβη, ἡ, *crambe*, kool. Κραμβὶς, ἡ, de koolrups.

Κράμβος, η, ον, en κραμβαλέος, α, ον, droog, dor, verdord.

Κράτος, εος, τὸ, sterkte, kracht (bijz. om iets te verrigten); magt, geweld; b. v. κατὰ κράτος, met alle magt; oppermagt, heerschappij, geweldenarij; overmagt, de overwinning. Daarmede is verwant Κάρτος, εος, τὸ, sterkte, kracht (bijz. om iets te dulden); moed, dapperheid, geduld.

1) Afleidingen van κράτος:

Κραταιὸς, ὰ, ὸν, en κρατερὸς, ὰ, ὸν, sterk, krachtig, magtig; vast, hard; geweldig, hevig; dapper. Κραταιῶς en Κρατερῶς, *adv.* krachtiglijk, heviglijk. Van daar de *Compar.* en *Superl.*

Κρείσσων, ονος, ὁ, ἡ, *Att.* κρείττων, *Jon.* κρέσσων, *Dor.* κάῤῥων, sterker, krachtiger, magtiger; beter, voortreffelijker; κρείσσων τινὸς, meester over iets, b. v. ἔρωτος, over de liefde; χρημάτων, over de geldzucht; ἡδονῆς, over den wellust; λύπης, over zijne droefheid, enz.; κρείσσων λόγου, alle woorden te boven gaande, onuitsprekelijk.

Κράτιςος, ίςη, ιςον, de sterkste, krachtigste, magtigste; dapperste; beste, voortreffelijkste. V. d. Κράτιςα, *adv.* allerbest.

Κρατιςεύω, *fut.* εύσω, ik ben de sterkste, de beste; ik overtref, τινὸς, iemand.

Κρατέω, *fut.* ήσω, ik ben sterk, ik heb kracht, magt, τινὸς, over iets; v. d. ik krijg of heb in mijne magt, ik verkrijg, bezit, ik beheersch; ik heb de overhand, ik overweldig, overmeester, overwin; ik overtref; ik houd vast, ik behoud; κρατεῖ, het is beter.

Κρατεύω, komt niet voor: doch van daar:

Κρατευτὴς, ὁ, in *pl.* κρατευταὶ, eig. de houders, v. d.

de steunsels, de onderlagen, van een braadspit, Hom. Il. Ἰ, 214. Κρατευτήριον, τὸ, 't zelfde.

Κρατὺς, ύος, ὁ, sterk, krachtig, magtig, even als κραταιὸς en κρατερὸς. V. d.

Κρατύνω, ik maak sterk, versterk; bevestig, verzeker; 2) ik beheersch, χώρας, een land. Zameng. Ἐπικρατύνω, ik bevestig.

Zamenstellingen:

Ἀκρατὴς, έος, ὁ, ἡ, niet sterk, krachteloos, zwak; onbestand, τινὸς, tegen iets, b. v. γέλωτος, die zich van lagchen niet kan onthouden; ἐπιθυμιῶν, die zijne driften of begeerten niet meester is; v. d. oningetogen, onmatig. Ἀκράτωρ, ορος, ὁ, ἡ, 't zelfde. Ἀκράτεια, ἡ, oningetogenheid, onmatigheid. Ἀκρατεύομαι, ik ben onmatig. Ἀκράτητος, ὁ, ἡ, onbedwingbaar.

Αὐτοκρατὴς, έος, ὁ, ἡ, en αὐτοκράτωρ, ὁ, ἡ, van zich zelven magtig, gevolmagtigd, onafhankelijk.

Ἀριςοκρατία, ἡ, de adelregering. Ἀριςοκρατικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende. Ἀριςοκρατέομαι, aan dezelve onderworpen zijn. Daarentegen:

Δημοκρατία, ἡ, de volksregering, wanneer het volk in de volksvergadering door meerderheid van stemmen de wetten instelt, overheidspersonen benoemt, enz. Δημοκρατικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende. Δημοκρατέομαι, aan dezelve onderworpen zijn. Andere dergelijke zamenstellingen zijn: Ὀχλοκρατία, ἡ, de regering van het gemeene volk; Πλουτοκρατία, ἡ, de regering der rijkste burgeren; Τιμοκρατία, ἡ, zoodanige regeringsvorm, waarin naar den *census* of schatting de eerambten gegeven worden.

Διακρατέω, ik houd sterk vast, behoud.

Ἐγκρατὴς, ὁ, ἡ, sterk, krachtig; in zijne magt hebbende; bestand, τινὸς, tegen iets, b. v. ὕπνου, den slaap meester; v. d. ingetogen, matig. Ἐγκρατῶς, *adv.* krachtiglijk; matiglijk. Ἐγκράτεια, ἡ, ingetogenheid, matigheid. Ἐγκρατέω en ἐγκρατεύομαι, ik heb in mijne magt, τινὸς, iets; ik houd vast; ik ben ingetogen, matig.

Ἐπικρατὴς, ὁ, ἡ, magtig, in zijne magt hebbende, τινὸς, iets. Ἐπικρατῶς, *adv.* heviglijk. Ἐπικράτεια, ἡ, magt, overmagt; gebied; een wingewest; de regering. Ἐπικρατέω, ik heb of krijg in mijne magt; ik overwin; *neutr.* de overhand nemen.

Θαλασσοκρατία, ἡ, het gebied op zee. Θαλασσοκρατέω, hetzelve bezitten, en Θαλασσοκράτωρ, ὁ, de bezitter van hetzelve.

Ἱπποκρατία, ἡ, eene overwinning der ruiterij. Ἱπποκρατέω, dezelve behalen.

Ναυκράτης, ου, ὁ, ἡ, een scheepskapitein bevelhebber, admiraal. Ναυκρατέω, scheepsmagt bezitten; *pass.* eene nederlaag ter zee ondergaan.

Παγκρατὴς en παντοκράτωρ, ὁ, ἡ, almagtig.

Παγκράτιον, τὸ, een wedstrijd, bestaande uit de vereeniging van velerlei, of van de vijf verschillende soorten van gymnastische oefeningen, v. d. in het Latijn genoemd *quinquertium*.

Παγκρατιάζω, denzelven strijden. Παγκρατιαςὴς, ὁ, zoodanig kampvechter.

Περικρατὴς, ὁ, ἡ, zeer sterk, zeer magtig.

Χειροκρατία, ἡ, handengeweld, handenmagt.

Ὠμοκρατὴς, ὁ, ἡ, sterk van schouderen, wel gespierd.

2) Afleidingen van κάρτος:

Κάρτα, *adv.* zeer sterk, geweldiglijk.

Καρτερὸς, ὰ, ὸν, sterk, krachtig, magtig; moedig, geduldig; volhardend, standvastig; dapper; geweldig, b. v. καρτερὰ ἔργα, gewelddenarij, bij Hom. Καρτερῶς, *adv.* sterk, krachtiglijk.

Καρτερία, ἡ, geduld, volharding, standvastigheid; onthouding.

Καρτερικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende, daartoe geschikt; geduldig, bestand.

Καρτερέω, *fut.* ήσω, ik ben sterk, moedig; ik houd uit, duld, draag met geduld; ik volhard. Κάρτέρημα, τὸ, en καρτέρησις, ἡ, hetzelfde als καρτερία.

Ἀποκαρτερέω, den moed of het geduld opgeven, niet langer kunnen uithouden; 2) zich dood hongeren.

Διακαρτερέω, verduren, ten einde toe volharden.

Ἐγκαρτερέω, volharden, τινὶ, in iets; iets geduldig dragen.

Προςκαρτερέω, bij (iets) volharden; verduren. Προςκαρτέρησις, ἡ, volharding.

Κάρτιςος, η, ον, (zooveel als de *Superl.* van καρτερὸς), zeer sterk; vol van moed of geduld; zeer dapper; allergeweldigst, allerhevigst.

Καρτύνω, ik sterk, versterk; *med.* sterkte bezitten, moedig zijn. Verg. κρατύνω.

Κραῦρος, α, ον, droog, rimpelig, hard.

Κρέας, ατος, ook κρέαος, *Att.* κρέως, τὸ, vleesch. *Dim.* Κρεάδιον, τὸ, een stukje vleesch. Κρειώδης, ὁ, ἡ, vleeschachtig. Κρεῖον, τὸ, eene vleeschkuip, vleeschketel, Hom. Il. Ἰ, 206.

Κρεωδαίτης, ὁ, en κρεανόμος, ὁ, ἡ, die het vleesch (aan de gasten) uitdeelt. Κρεανομέω en κρεωνομέω, zulk eene uitdeeling houden.

Κρεουργὸς, ὁ, en κρεωπώλης, ὁ, een vleeschhouwer, vleeschverkooper. Κρεουργέω en κρεωπωλέω, ik ben vleeschhouwer, ik verkoop vleesch. Κρεωπώλιον en κρεωπωλεῖον, τὸ, de vleeschmarkt, de hal.

Κρέκω, *fut.* κρέξω (mogelijk 't Latijnsche *crepo*), snorren, een snorrend geluid geven gelijk dat van een spinnewiel of weefgetouw; v. d. κρέκειν τὸν ἱςὸν, het spinnewiel doen snorren, spinnen, weven; κιθάραν, αὐλὸν, op de citer, de fluit spelen.

Κερκὶς, ίδος, ἡ (van eene andere *forma* κέρκω), de weverskam, weversaanslag; de weversdraad, het weefsel; 2) *plectrum*, het werktuig om de snaren te slaan, de strijkstok; 3) in het alg. een stamper, stok, paal, b. v. een maatstok; 4) de scheenbeenknokkel.

Κερκίζω, *fut.* ίσω, ik weef.
Κρόκη, ἡ, de wevers inslag of draad om die te maken.
Κροκὶς, ίδος, ἡ, en κροκὺς, ύδος, ἡ, de draad van den inslag; de weversinslag; 2) eene vlok aan een kleed, eene wol-vlok.
Ὑποκρέκω, de snaren zachtjes aanroeren; een zacht geluid geven.

Hiertoe brengt men ook:

Κέρχω, κέρχνω, κερχάω; κερχνάω, een snorrend, scherp, ruw geluid geven, bijz. met de stem, v. d. heesch zijn. Van daar
Κερχαλέος, α, ον, en κερχώδης, ὁ, ἡ; heesch; droog.
Κέρχνος, ὁ, heeschheid.

Κρεμάω, κρεμαννύω, κρεμάννυμι, *fut.* κρεμάσω, 1) *act.* ik hang, ik hang op (iets); ik houd (iemand) opgetogen, ik voed iemands hoop of verwachting; 2) *pass.* en *med.* ik hang, ben opgehangen; ik zweef; ik hang in 't onzekere, ik leef tusschen hoop en vrees, ik verwacht. Men vindt ook κρεμόω, bij Homerus, Il. Ἠ, 83; alsmede het *pass.* κρέμαμαι en κρέμομαι.

Κρεμαστὴρ, ῆρος, ὁ, eig. een hanger, die iets ophangt of opgehangen houdt; v. d. hetgeen waaraan iets hangt, of vast zit, v. d. een band, eene spier, pees, enz.
Κρεμάστρα, ἡ, en κρεμάθρα, ἡ; eene hangmat, een hangende korf of eene mand.
Κρεμαστὸς, ἡ, ὸν, hangend, opgehangen, zwevend; ongerust.

Zamenstellingen:

Ἀνακρεμάω, άννυμι, *fut.* άσω, ik hang op, hang in de hoogte; ik beür op, b. v. door hoop.
Ἀποκρεμάω, άννυμι, ik hang af, hang op aan iets.
Ἐκκρεμάω, άννυμι, ik hang op aan iets; ik hang aan iets.
Ἐπικρεμάω, άννυμι, ik hang op, boven, over, aan, bij iets; v. d. *pass.* boven het hoofd hangen, bedreigen.
Κατακρεμάω, άννυμι, ik hang neder, naar beneden; *pass.* nederhangen, van iets afhangen.
Παρακρεμάω, άννυμι, ik hang neven, naast, ter zijde.
Ὑπερκρεμάω, άννυμι, ik hang boven, hang over iets.

Hiervan afgeleid:

Κρημνὸς, ὁ, eene afhangende of nederhangende plaats, v. d. de oever (van eene rivier), de afgaande rand (van eenen berg); eene steilte, een afgrond. V. d.
Κρημνάω, κρήμνημι, en zameng. Κατακρήμνημι, ik laat afhangen, ik laat zakken, ik stort neder; ik werp naar beneden; *pass.* κρήμναμαι, ik hang naar beneden, ik hang af.
Κρημνίζω en κατακρημνίζω, het zelfde.
Κρημνώδης, ὁ, ἡ, afhangend; steil.
Ἀμφίκρημνος, steil aan beide zijden; gevaarlijk.
Ἀπόκρημνος en Κατάκρημνος, ὁ, ἡ, nederhangend; steil.
Βαθύκρημνος en Ὑψίκρημνος, ὁ, ἡ, met diepe, met hooge steilten voorzien; verschrikkelijk diep of hoog.

Κρέμβαλον, τὸ, een klapper; eene cimbaal.

Κρήγυος, volgens anderen κρήγιος, ὁ, ἡ, echt, waar;

nuttig, goed, bruikbaar. Oud Jonisch woord, voorkomende bij HOMERUS, Il. 'A, 109, en bij eenige weinige andere schrijvers.

Κρήδεμνον, τὸ (van κρᾶς en δέω, binden), een hoofdband, hoofddoek, hoofdsluijer; 2) een deksel, stop, HOM. Od. Γ, 392; 3) de tinnen der stadsmuren, de muren zelve, Il. Π, 100. Καλλικρήδεμνος, ὁ, ἡ, van eenen fraaijen hoofdband voorzien, Od. Δ, 623.

Κρηπὶς, ίδος, ἡ, *crepida*, eene soort van schoen of laars; 2) de grondslag, basis, het fondament; 3) de rand of boord van eene rivier, de kaai, HEROD. I, 185. Κρηπιδάω, ik grondvest, ik ondersteun.

Κριθὴ, ἡ, *poët.* κρῖ, τὸ, gerst, een gerstkorrel. Κρίθινος, η, ον, uit gerst gemaakt, b. v. ἄρτος, gerstenbrood; οἶνος, gerstenwijn of drank, bier.

Κρίμνον, τὸ, grof meel, grof gemalen gerst, spelt of weit. Κριμνώδης, ὁ, ἡ, meelachtig. Κριμνίτης, ὁ, verst. ἄρτος, brood daaruit gebakken.

Κρίνον, ου, ook κρίνος, εος, τὸ, de lelie. Κρινὼν, ῶνος, ὁ, een leliënplantsoen.

Κρίνω, *fut.* κρινῶ, het Latijnsche *cerno*, eig. ziften, dorschen (zie HOM. Il. 'E, 501, en van daar het Latijnsche *cribrum*, eene zeef); v. d. scheiden, afscheiden, van één scheiden; onderscheiden; uitkiezen, uitlezen; uitzoeken, onderzoeken; uitleggen, verklaren; oordeelen, beoordeelen; achten, schatten, iets daarvoor houden, vaststellen; beslissen, een beslissend uiteinde veroorzaken; v. d. het *med.* κρίνεσθαι, onder zich, onder elkander beslissen, den strijd uitmaken; κρίνεσθαι ἄρηϊ of μάχῃ, strijden, slag leveren,

Κεκριμένως, *adv.* met onderscheid, met oordeel, met overleg.
Κρῖμα, τὸ, het oordeel, oordeelvelling, veroordeeling.
Κρίσις, ἡ, de afscheiding, onderscheiding; beslissing, oordeel, beoordeeling, vonnis.
'Ακρισία, ἡ, eig. gebrek aan onderscheiding, v. d. gebrek aan oordeel, onbezonnenheid; gebrekkig onderzoek of keuze; onafgescheidenheid, verwarring.
Κριτὴς, οῦ, ὁ, eig. een afscheider, v. d. een beoordeelaar; scheidsman; regter. V. d. zameng.
'Ονειροκρίτης, ου, ὁ, een droombeoordeelaar, droomuitlegger.
Κριτήριον, τὸ, een onderscheidingsmerk, een kenteeken; een toetssteen; regelmaat; rigtsnoer; 2) het geregtshof.

Κριτικὸς, ἡ, ὸν, tot regten, beoordeelen, beslissen behoorende, geschikt of geneigd; oordeelkundig; *Subst.* κριτικὸς, ὁ, een *Criticus*, oordeelkundige of taalkundige, die zich met de verklaring en beoordeeling van geschriften bezig houdt; v. d. κριτικὴ, ἡ, verst. τέχνη, *Critica*, de oordeelkunde, de wetenschap van eenen Criticus.

Κριτὸς, ἡ, ὸν, afgezonderd; onderscheiden; uitgekozen, uitgelezen; beoordeeld.

Ἄκριτος, ὁ, ἡ, onafgescheiden, niet onderscheiden, verward; 2) niet onderzocht, onbeoordeeld, onbeslist, ongevonnist, b. v. ἄκριτον ἀποθανεῖν, *indicta causa supplicio affici*, zonder voorafgaand geregtelijk onderzoek en vonnis de doodstraf ondergaan. Ἀκρίτως en ἀκριτὶ, *adv.* zonder onderscheid; zonder geregtelijk vonnis.

Δύςκριτος, ὁ, ἡ, moeijelijk om te onderscheiden, of te beoordeelen.

Εὔκριτος, ὁ, ἡ, gemakkelijk om te onderscheiden, of te beoordeelen.

Κρινέω, κρινὴς, zijn niet in gebruik, doch v. d.

Δυςκρινὴς, έος, ὁ, ἡ, het zelfde als δύςκριτος.

Εὐκρινὴς, έος, ὁ, ἡ, wel onderscheiden, wel geschikt; duidelijk; klaar, helder. Εὐκρινῶς, *adv.* duidelijk. Εὐκρίνεια, ἡ, duidelijkheid, klaarheid. Εὐκρινέω en Διευκρινέω, wel onderscheiden, wel uit één zetten, juist onderzoeken, juist beoordeelen.

Εὐλικρινὴς, έος, ὁ, ἡ (van ἕλη, εἵλη, het zonlicht), eig. bij het zonlicht onderscheiden, zonneklaar; v. d. duidelijk; openbaar; onvermengd, rein; onberispelijk. Εἰλικρινῶς, *adv.* duidelijk; 2) op zich zelven. Εἰλικρίνεια, ἡ, zonneklaarheid, duidelijkheid, reinheid, opregtheid.

Zamenstellingen:

Ἀνακρίνω, *poët.* ἀγκρίνω, ik tracht van één te scheiden, v. d. ik onderzoek, ondervraag; ik doe geregtelijk onderzoek, ik beoordeel.

Ἀνάκρισις, εως, ἡ, onderzoek, navraag.

Ἀποκρίνω, ik scheid af, zonder af; ik kies uit; ik werp uit; verwerp; ik ontzeg, τινὰ τινὸς, aan iemand iets; *med.* ik geef bescheid, ik antwoord; *pass.* afgescheiden worden, zich afscheiden, v. d. zich naar de eene of andere zijde wenden, overhellen, geneigd zijn, εἰς τὶ, tot iets, εἰς τινὰ, tot iemand.

Ἀπόκριμα, τὸ, de uitspraak, het vonnis, een antwoord.

Ἀπόκρισις, ἡ, de afzondering; een antwoord.

Διακρίνω, ik zonder van één, uit één; ik onderscheid; ik onderzoek; ik beslis; *med.* en *pass.* zich van een scheiden, onderling verdeeld of oneenig zijn; twisten, strijden.

Διακεκριμένως, *adv.* met onderscheid, duidelijk.

Διακριδὸν, *adv.* met onderscheid, duidelijk; met uitzondering; bij uitnemendheid.

Διάκρισις, ἡ, de onderscheiding; verdeeldheid; beoordeeling.

Ἀδιάκριτος, ὁ, ἡ, niet onderscheiden, onbeoordeeld; 2) voor geene onderscheiding vatbaar, onduidelijk.

Ἐγκρίνω en Εἰςκρίνω, eig. ik zonder af tot iets, v. d. ik kies in, neem aan, laat toe, laat binnen, laat gelden, laat in rekening komen.

Ἔγκρισις en Εἴςκρισις, ἡ, de toelating, aanneming. Daarentegen

Ἐκκρίνω, ik zonder uit, v. d. 1) ik kies uit; ik lees uit; 2) ik werp uit, verwerp, laat niet toe, ik voer weg.

Ἔκκριτος, ὁ, ἡ, uitgezonderd, uitgelezen, voortreffelijk.

Ἐπικρίνω, ik oordeel daarbij, daarna; ik geef mijne toestemming aan iets; ik ken toe, τινὶ τὶ, aan iemand iets.

Ἐπίκρισις, ἡ, de nabeoordeeling, bevestiging, toestemming.

Κατακρίνω, ik oordeel tegen (iemand), ik veroordeel, verdoem.

Κατάκρισις, ἡ, de veroordeeling, verdoemenis.

Παρακρίνω, ik beoordeel bij of neven iets; v. d. ik vergelijk; 2) ik oordeel mis, verkeerdelijk.

Προκρίνω, eig. ik scheid af voor (al het andere), v. d. ik trek voor, geef de voorkeur, stel (iemand, τινὰ) voor of boven (eenen anderen, τινὸς); 2) ik beoordeel, of beslis te voren.

Πρόκρισις, ἡ, de voorkeur; de voorafgaande beoordeeling.

Πρόκριμα, τὸ, het zelfde.

Προςκρίνω, ik voeg toe of ken toe door mijne oordeelvelling.

Συγκρίνω, eig. mede of te zamen afscheiden, v. d. zamenstellen, vereenigen; vergelijken; *med.* te zamen strijden, twisten.

Σύγκριμα, τὸ, en σύγκρισις, ἡ, de zamenstelling; de vergelijking.

Ἀσύγκριτος, ὁ, ἡ, niet zamengesteld; voor geene zamenstelling of vergelijking vatbaar.

Ὑποκρίνω, bescheiden, onderscheiden; v. d. het *med.* ὑποκρίνομαι, 1) bescheid van zich geven, antwoorden, even als ἀποκρίνομαι; v. d. beantwoorden, uitleggen, verklaren; 2) zich onderscheiden, zich op onderscheidene wijzen en onder verscheidene gedaanten voorstellen; v. d. de persoon van een ander aannemen, eens anders rol op het tooneel spelen en met de gepaste bewoordingen en gebaarden voordragen; voorwenden, veinzen, huichelen.

Ὑπόκρισις, ἡ, de voorstelling, voordragt, bijz. van een tooneelspeler; veinzerij, huichelarij.

Ὑποκριτὴς, οῦ, ὁ, een beantwoorder, uitlegger, b. v. van droomen; 2) een tooneelspeler; een huichelaar. Ὑποκριτικὸς, ἡ, ὸν, tot de tooneelvoordragt behoorende; veinzend, geveinsd.

Ἀνυπόκριτος, ὁ, ἡ, ongeveinsd, opregt.

Κριὸς, ὁ, een ram, schapenbok; 2) een muurbreker, stormbok.

Κροκόδειλος, ὁ, een krokodil; 2) zekere ingewikkelde sluitreden, die den krokodil ten onderwerp had.

Κρόκος, ὁ, *crocus*, de saffraan. Κρόκινος, ίνη, ινον; κροκόεις, εσσα, εν; en κροκώδης, ὁ, ἡ, saffraankleurig. Κροκόω, met saffraankleur verwen: v. d. Κροκωτὸς, daarmede geverwd; *subst.* een saffraangeel kleed.

Κρόμυον en κρόμμυον, τὸ, uijen, knoflook.

Κρόνος, ὁ (eig. voor Χρόνος), Saturnus, de God des tijds; 2) een oud suffer, een oude gek.

Κρονικὸς, ἡ, ὸν, Saturnisch; 2) gek van ouderdom, suffend.
Κρόνιος, α, ον, het zelfde; v. d. τὰ κρόνια, het feest van Saturnus.
Κρονίων, ωνος, ὁ, en Κρονίδης, ου, ὁ, Saturnus zoon, d. i. Jupiter.

Κροσσὸς, ὁ, eene franje, een kwast, eene falbala. Κροσσαὶ, αἱ, de tinnen der stadsmuren, de muurkrans, paalwerk, bij HOMERUS, Il. M, 258. V. d. Πρόκροσσος, α, ον, op rij geschaard (van de schepen, Il. Ξ, 35) — Κράσπεδον, τὸ, de zoom, rand, boord van eene rivier, van eenen berg, enz.

Κρότων, ωνος, ὁ, de hondluis; 2) *ricinus*, de wonderboom, welks vrucht naar eene hondluis gelijkt.

Κροῦνος, ὁ, de bedding of den loop van eene rivier; 2) eene wel, bron, springbron.

Κρουναῖος, αία, αῖον, daartoe behoorende, b. v. ὕδωρ, bronwater.

Κρόω, oude vorm, waarvoor thans in gebruik Κρούω, *fut.* ούσω, ik sla, ik klop, bijz. op de snaren van een muzijkinstrument, v. d. ik speel; ik sla te zamen, tegen elkander; ik stoot, stoot voort; ik stamp, bijz. met den voet op den grond.

Κροῦμα, τὸ, en κροῦσμα, τὸ, de slag, de klop; de toon, het geluid (der snaren); v. d. een muzijkstuk, een lied.
Κρουματικὸς, ἡ, ὸν, tot de muzijk behoorende; toon gevend.
Κροῦσις, εως, ἡ, het slaan, het kloppen; het bespelen van een snaarinstrument.
Κρουστικὸς, ἡ, ὸν, tot slaan of kloppen behoorende, geschikt; 2) klinkend, geluid gevend.
Ἀνακρούω, *fut.* ούσω, ik stoot terug, drijf terug; ik doe ophouden, beteugel (de paarden); 2) *med.* ἀνακρούεσθαι μέλος, een lied aanslaan, stemmen, voorspelen; v. d. aanvangen; ναῦν, πρύμνην, een schip doen ophouden, terugdrijven; v. d. terugwijken.
Ἀνάκρουσις, het terugstooten, het voorspelen.
Ἀντικρούω, ik sla, stoot tegen; ik bied tegenstand; ik geef aanstoot.
Ἀποκρούω, ik stoot af, stoot weg; ik drijf uit; *med.* van zich afstooten, afweeren.
Διακρούω, ik sla, stoot door, door midden; ik verhinder; *med.* ik stoot van mij af, ik vermijd, ik ontwijk; ik drijf terug (een schip), even als ἀνακρούομαι.
Διάκρουσις, ἡ, het doorslaan; de afdrijving; het oponthoud.
Ἐγκρούω, ik sla in of aan; 2) ik dans.
Ἐκκρούω, ik sla, stoot, drijf uit, af, weg; *neutr.* uitbreken, uitkomen.
Ἐπικρούω, ik sla, stoot, klop aan of op iets; ik zet aan.
Κατακρούω, ik sla neder; ik sla in, naar binnen, ik open door eenen slag of klop.
Παρακρούω, ik sla nevens, ter zijde, ik sla mis; bijz. in *med.* ik stoot ter zijde of terug, ik verwerp; ik bedrieg.

Παράκρουσις, ἡ, het ter zijde slaan, v. d. een valsche slag of toon; 2) bedrog; 3) zinneloosheid.

Προςκρούω, ik stoot aan; ik geef aanstoot, ik beleedig, τινὶ, iemand.

Πρόσκρουμα, τὸ, en πρόσκρουσις, ἡ, aanstoot, beleediging.

Συγκρούω, ik sla te zamen; ik hits tegen elkander aan, breng in oneenigheid; πόλεμον, ik verwek den oorlog; χεῖρας, ik klap in de handen.

Σύγκρουσις, ἡ, het zamenslaan; oneenigheid.

Ὑποκρούω, ik sla onder aan; τὸν λόγον, ik val in de rede, ik wederspreek.

Afleidingen van het oude κρόω:

Κροαίνω, *poët.* voor κρούω, stampen, b. v. van een paard, Hom. Il. Ζ, 507.

Κρότος, ὁ, geklap, geschal, het geluid van eenen slag, stoot, klop, gestamp, enz.; handgeklap, toejuiching; zotteklap, ijdele woordenpraal. V. d.

Κρόταλον, τὸ, *crepitaculum*, een klapper, klinker, eene schel, cimbaal; 2) een zwetser.

Κροταλίζω, doen klappen, ratelen; 2) in de handen klappen, toejuichen.

Κρόταφος, ὁ, de slaap van het hoofd (eig. de polsslag); Hom. Il. Ν, 188; 2) een hamerslag; de kolf van eenen hamer.

Κροταφὶς, ίδος, ἡ, een punthamer.

Πολιοκρόταφος, ὁ, ἡ, die grijs hoofdhaar heeft. Hom. Il. Θ, 588.

Κροτέω, *fut.* ήσω, ik sla, bijz. de snaren, v. d. ik bespeel (een muzijkinstrument); ik sla, klop (met den hamer); ik klap (met woorden); ik spreek zotteklap, ik zwets; ik beklap (iemand); ik klap met de handen, juich toe; τινὰ, iemand met handgeklap ontvangen; *pass.* zamengeklopt of gesmeed zijn, b. v. ἐξ ἀπάτας κεκροτάμενος ἀνὴρ, een man uit bedrog gesmeed, d. i. zamengesteld, dus een bedrieger, bij Theocritus, Id. XV, 49.

Κρότημα, τὸ, en κρότησις, ἡ, het slaan, geklap, handgeklap.

Ἀνακροτέω, een handgeklap op-, of aanheffen.

Ἀπόκροτος, ὁ, ἡ, vastgeslagen, vast, hard.

Ἀποκροτέω, ik klap, ik knip (met de vingeren); ik snel voort.

Δίκροτος, ὁ, ἡ, dubbelslaand, b. v. ναῦς, een schip met twee roeibanken voorzien.

Ἐγκροτέω, ik sla in, stoot aan iets.

Ἐπικροτέω, ik sla, klop aan, op, boven iets; τὼ χεῖρε, ik klap in de handen, ik juich toe; τοῖς ὀδοῦσι, ik klappertand.

Μονόκροτος, ὁ, ἡ, eig. enkel staand, b. v. ναῦς, een schip met eene roeibank voorzien.

Παρακροτέω, ik sla ter zijde, sla mis; ik klap toe, juich toe, spoor aan.

Συγκροτέω, ik sla, klop te zamen, b. v. de handen; ik klop aan een (met den hamer), ik smeed; v. d. vast maken, vereenigen, verzamelen, toerusten, gereed maken; zamenroepen, b. v. een leger door trompettengeschal.

Κρύος, *εος*, *contr.* *οῦς*, *τὸ*, de koude, ijskoude, vorst. Van een oud stamwoord *κρύω*, stollen, verstijven; verg. het Latijnsche *cruor*, geronnen bloed. Van daar:

Κρυερὸς, ὰ, ὸν, en *κρυόεις*, *εσσα*, *εν*, ook *ὀκρυόεις*, *εσσα*, *εν*, koud, ijskoud; ijsselijk, verschrikkelijk.
Κρυμὸς, οῦ, ὁ, de koude, even als *κρύος*. V. d. Κρυμώδης, εος, ὁ, ἡ, ijskoud.
Κρυςαίνω, ik doe stremmen, stollen, bevriezen.
Κρύςαλλος, ὁ en ἡ, eig. het bevrozene, v. d. ijs; 2) kristal; doorschijnende edele gesteenten. Κρυςαλλίζω, glinsteren als kristal. Κρυςάλλινος, η, ον, helder als kristal.

Κρύπτω, *fut.* *ψω*, ik verberg, versteek, bedek.

Κρύψις, εως, ἡ, het verbergen.
Κρυπτὸς, ἡ, ὸν, verborgen, verstoken, heimelijk.
Κρυπτάδιος, α, ον, *poët.* het zelfde.
Κρυπτεύω, bijz. in *med.* *κρυπτεύομαι*, ik versteek mij in eene hinderlaag; *pass.* men legt mij lagen.
Κρύπτη, ἡ, een verborgen doorgang; eene grot.
Κρυπτήριον, τὸ, een schuilhoek.
Κρύβδα, *κρύβδην* en *κεκρυμένως*, *adv.* in het verborgen, heimelijk.
Κρύφα en *κρυφηδὸν*, *adv.* het zelfde.
Κρυφαῖον en *κρύφιος*, ὁ, ἡ, *poët.* verborgen, heimelijk.
Κεκρύφαλος, ὁ, een haarnetje, vrouwelijk sieraad. HOM. Il. X, 469.
Ἀποκρύπτω, ik verberg, versteek, bedek.
Ἀπόκρυφος, ὁ, ἡ, verborgen, duister; heimelijk.
Ἐγκρύπτω, ik verberg in of onder iets.
Ἐπικρύπτω, ik verberg; ik bedek; ik onveins.
Κατακρύπτω, het zelfde.
Ὑποκρύπτω, ik verberg onder (iets); ik verberg heimelijk; ik ontveins.

Κρώβυλος, *ὁ*, de zaamgevlochten haarlokken midden op den hoofdschedel; zie THUCYD. I, 6; 2) een vederbos of pluim op den helm.

Κρῶμαξ, en *κλῶμαξ*, *ακος*, *ὁ*, een steenhoop. V. d. Κρωμακόεις of *κλωμακόεις*, *εσσα*, *εν*, steenachtig; HOM. Il. B, 729.

Κρωσσὸς, *ὁ*, eene waterkruik, een watervat.

Κτάομαι, *fut.* *κτήσομαι*, ik verwerf, schaf mij aan, koop aan; *perf.* *κέκτημαι*, ik heb mij verworven, v. d. ik heb, ik bezit; v. d. het *part.* *κεκτημένος*, *ὁ*, een bezitter, eigenaar.

Κτῆμα, ατος, τὸ, het verworvene; de bezitting; *κτήματα*, *τὰ*, goederen, vermogen. *Dim.* Κτημάτιον, τό. — Κτηματικὸς, ἡ, ὸν, veel bezittend, rijk.
Ἀκτήμων, ονος, ὁ, ἡ, niet gegoed, arm. Ἀκτημοσύνη, ἡ, armoede.

Εὐκτήμων, ὁ, ἡ, wel-gegoed, rijk.

Φιλοκτήμων, ὁ, ἡ, begeerig naar rijkdom, gierig. Φιλοκτησία, ἡ, begeerte naar rijkdom, gierigheid.

Κτῆσις, εως, ἡ, de verwerving; de bezitting, eigendom. *Dim.* Κτησίδιον, τὸ.

Κτήσιος, ία, ιον, en ὁ, ἡ, tot de bezitting behoorende, eigendommelijk; κτήσιοι θεοὶ, zooveel als *Penates*, huisgoden; 2) rijkdom aanbrengend, v. d. Ζεὺς, Ἑρμῆς κτήσιος, Jupiter, Mercurius de winstaanbrenger.

Κτητὸς, ἡ, ὸν, verworven, aangekocht; 2) verkrijgbaar.

Κτητικὸς, ἡ, ὸν, tot de verwerving behoorende, geschikt.

Ἀξιόκτητος, ὁ, ἡ, bezittenswaardig.

Δορύκτητος, ὁ, ἡ, en δορίκτητος, ὁ, ἡ, met de speer, in den oorlog verkregen, krijgsgevangen.

Κτήτωρ, ορος, ὁ, een bezitter, eigenaar.

Κτέανον, τὸ, en κτέαρ, ατος, τὸ, *poët.* voor κτῆμα.

Κτεατίζω, *fut.* ίσω, als κτάομαι.

Φιλοκτέανος, ὁ, ἡ, 't zelfde als φιλοκτήμων.

Κτέρος, εος, τὸ, eig. bezitting, goederen; bijz. in *plur.* κτέρεα, τὰ, zoodanige goederen, welke bij eene begrafenis den afgestorvenen mede gegeven of met het lijk op den brandstapel geworpen worden; v. d. de lijkplegtigheid, begrafenis. Daarvan Κτερίζω, *fut.* ίσω, en Κτερεΐζω, *fut.* ΐξω, een lijk ter aarde bestellen, iemand de laatste eer bewijzen, begraven.

Zamenstellingen:

Ἀνακτάομαι, ik verwerf mij, bijz. iemands gunst, ik maak mij (iemand, τινὰ) tot vriend; 2) ik krijg weder, bekom terug.

Ἀνάκτησις, ἡ, de aanwinst, het terug krijgen.

Ἀποκτάομαι, zich van zijne bezittingen ontdoen, zijn goed verliezen.

Ἐπικτάομαι en Προςκτάομαι, ik verwerf daarbij, nog daarenboven.

Ἐπίκτησις, ἡ, aanwinst, bijkomende bezitting.

Ἐπίκτητος, ὁ, ἡ, aangeworven, aangewonnen; bijkomend.

Κατακτάομαι, ik krijg, of ik heb in mijn bezit.

Κτάω, κτῆμι, stamwoord van Κτείνω, *fut.* κτενῶ, *aor.* 1. ἔκτεινα; *aor.* 2. ἔκτανον (van κτάνω), ook ἔκταν, v. w. het *part.* κτὰς, κτάμενος; *perf.* ἔκτακα; *aor. pass.* ἐκτάνθην, v. w. *part.* κτανθεὶς; *perf. med.* ἔκτονα; ik versla, ik sla dood, ik slagt, ik vermoord; v. d. ὁ κτὰς, ὁ κτανὼν, de moordenaar. In zamenstelling vindt men nog de andere vormen Κτιννύω, κτίννυμι en κτονέω. Vergelijk ook het bovenstaande Καίνω.

Κτάντης, *Dor.* κτάντας, ὁ, een moordenaar.

Κτάσις en κτασία, de moord, overgebleven in de zamenstellingen

Ἀνδροκτασία, ἡ, de menschenmoord.

Βοοκτασία, ἡ, slagting van runderen.

Κτόνος, ὁ (van het *perf. med.*), de moord, moorder, wordt insgelijks in vele zamenstellingen gevonden, b. v.

'Αδελφοκτόνος, ὁ, ἡ, een broedermoorder. 'Αδελφοκτονέω, eenen broedermoord begaan.

'Ανδροκτόνος en ἀνθρωποκτόνος, ὁ, ἡ, een menschenmoorder. 'Ανδροκτονία, ἡ, een moord.

Αὐτοκτόνος, ὁ, ἡ, een zelfmoorder.

Μητροκτόνος, ὁ, ἡ, een moedermoorder. Μητροκτονία, ἡ, een moedermoord.

Ξιφοκτόνος, ὁ, ἡ, met het zwaard moordend. Doch Ξιφόκτονος, ὁ, ἡ, door het zwaard gedood.

Πατροκτόνος, ὁ, ἡ, een vadermoorder. Πατροκτονία, ἡ, een vadermoord. Daarentegen

Πατρόκτονος, ὁ, ἡ, door 's vadershand vermoord.

Τυραννοκτόνος, ὁ, ἡ, een vorstenmoorder. Τυραννοκτονία, ἡ, een vorstenmoord.

'Αποκτείνω, ἀποκτιννύω, ἀποκτίννυμι en ἀποκτονέω, ik vermoord; ik veroordeel ter dood.

Κατακτείνω, ik vermoord, v. d. *aor.* 2. κατέκτανον, *contr.* κάκτανον.

Συγκατακτείνω, ik moord, vermoord mede, te zamen.

Περικτείνω, ik moord rondom, rigt rondom eene slagting aan.

Κτεὶς, κτενὸς, ὁ, een kam; 2) een wevers kamriet; 3) de slag- of snijtanden.

Κτενίζω, *fut.* ίσω, ik kam.

'Ακτένιστος, ὁ, ἡ, ongekamd.

Κτίζω, *fut.* ίσω, van het oude κτίω, ik schep; ik breng voort; ik sticht; ik bouw op, rigt op; ik bouw aan; ik leg aan, b. v. eene volkplanting; ik herstel.

Κτίσις, εως, ἡ, de schepping, stichting, oprigting, opbouw; 2) het geschapene, een schepsel.

Κτίσμα, τὸ, het geschapene, een schepsel; het aangebouwde, de aanleg, eene volkplanting; het werk.

Κτίστης en κτίτης, ὁ, de schepper, stichter, oprigter.

Κτιστὸς, ἡ, ὸν, geschapen, gesticht, opgerigt, gebouwd.

"Ακτιστος en ἄκτιτος, ὁ, ἡ, ongeschapen, ongebouwd.

'Αμφικτίονες en Περικτίονες, οἱ, de rondom wonenden.

'Αμφικτύονες, οἱ, de amphictyonen, of afgezanten van alle de Grieksche staten naar Thermopylae, om te beraadslagen over de algemeene zaak, en om algemeene twisten bij te leggen.

Αὐτόκτιστος en αὐτόκτιτος, ὁ, ἡ, uit zich zelven voortgebragt, van zelf ontstaan.

'Εγκτίζω, ik sticht in (eene landstreek eene volkplanting).

Εὔκτιτος en Εὔκτιστος, ὁ, ἡ, ook εὐκτίμενος, η, ον, wel gesticht, wel bebouwd, wel bevolkt.

Νεόκτιστος, ὁ, ἡ, nieuw gebouwd.

'Ορικτίτης, ὁ, ἡ, een bergbewoner.

Κτίλος, ὁ, de ram; 2) als een *adj.* tam, mak; zachtzinnig.

Κτιλόω, ik tem, ik maak tam; ik maak tot vriend.

Κύαθος, ὁ (van κύω, hol zijn), een drinkvat, beker, een kelk, bijz. om den wijn uit het mengvat te scheppen. *Dimin.* Κυάθιον, τὸ; κυαθὶς, ἡ; en κυαθίσκος, ὁ. V. d. Κυαθίζω, den beker vullen of hanteren, zuipen. Κυαθώδης, ὁ, ἡ, bekervormig, holachtig.

Κύαμος, ὁ, eene boon, een boontje; 2) de stem of toestemming, welke door het inwerpen van witte of zwarte boonen gegeven wordt.

Κυαμιαῖος, αία, αῖον, en κυάμινος, η, ον, wat van boonen gemaakt is, wat de grootte van eene boon heeft.
Κυαμεύω, ik stem met boonen; ik kies uit door het stemgeven met boonen. V. d. Κυαμευτὸς, ἡ, ὸν, met boonen gekozen, uitgekozen, benoemd.

Κύανος en κυανὸς, οῦ, ὁ, kopererts van eene blaauwachtige kleur; bij latere schrijvers, de lazuursteen; 2) de blaauwe korenbloemen; 3) als *adj.* blaauwachtig, donkerkleurig.

Κυανέος, η, ον, en κυάνειος, α, ον, blaauwachtig, donkerblaauw, donkerkleurig, zwartachtig. V. d. κυανοχαίτης, ὁ, donkerharig. Zie Χαίτη.

Κύαρ, ατος, τὸ (van κύω), een hol, gat, bijz. het gat of oog van eene naald.

Κυβερνάω, *fut.* ήσω, *guberno*, ik stuur, bestuur, bijz. een schip; in 't alg. ik bestuur, ik regeer.

Κυβέρνησις, ἡ, het sturen; de besturing, regering.
Κυβερνήτης, ου, ὁ, *poët.* κυβερνητὴρ, ῆρος, ὁ, *gubernator*, een stuurman; een regent.
Κυβερνητικὸς, ἡ, ὸν, en κυβερνητήριος, ὁ, ἡ, tot het sturen of regeren behoorende, geschikt; b. v. κυβερνητικὴ, ἡ, verst. τέχνη, de stuurmanskunst.
Ἀκυβέρνητος, ὁ, ἡ, van stuurman ontbloot, ongestuurd.

Κυβήβη, ἡ, ook Κυβέλη en Κυβήλη, ἡ, *Cybele*, zekere Godin in Phrygie geëerd.

Κύβος, ου, ὁ (waarschijnlijk verwant met κύβη, van κύβω, κύω; zie κύπτω), *cubus*, een gelijkzijdig vierkant ligchaam, een ligchaam met zes gelijke zijden; 2) een teerling, dobbelsteen.

Κυβικὸς, ἡ, ὸν, de gedaante van eenen cubus hebbende.
Κυβεύω, ik dobbel; 2) ik waag, onderneem een waagstuk. Κυβευτὴς, οῦ, ὁ, een dobbelaar. Κυβευτικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende, geschikt. Κυβεία, ἡ, het dobbelspel; 2) de kans. Κυβεῖον, en κυβευτήριον, τὸ, een dobbelhuis, een speelhuis.
Διακυβεύω, ik dobbel om strijd met anderen; 2) ik waag mij (aan een gevaar).

'Εκκυβεύω, ik werp den dobbelsteen uit; ik waag eenen kans; 2) het zelfde als
Κατακυβεύω, ik verdobbel, verspeel.

Κῦδος, εος, τὸ (van κύω, zwellen), eig. het opgezwollene; v. d. 1) de gewone beteekenis, beroemdheid, roem, eer, lof; een roemrijk voorwerp; eene eervolle daad; 2) smaad, schimpwoorden; v. d.

Κυδάζω, *fut.* άσω, ik scheld, ik schimp, beschimp.
Κυδαίνω, ik roem, ik prijs; ik eer, vereer, τινὰ, een anderen. Daarentegen
Κυδιάω, *poët.* ik roem mij zelven, ik poch, ik ben opgeblazen van trotschheid.
Κύδιμος en κυδάλιμος, ὁ, ἡ, *poët.* beroemd, geëerd; roemvol.
Κυδίων, ονος, ὁ, ἡ, beroemder; en Κύδιστος, η, ον, de beroemdste, zeer beroemd; zijn als het ware de *Compar.* en *Superl.* van κῦδος.
Κυδνὸς, ἡ, ὸν, en κυδρὸς, ὰ, ὸν, *poët.* roemvol, eerwaardig. V. d. Κυδράω, vereeren, roemen.

Zamengestelde:

'Επικυδὴς, ὁ, ἡ, beroemd, roemvol. *Compar.* ἐπικυδέστερος.
'Ερικυδὴς, ὁ, ἡ, zeer geroemd, wijd beroemd.
'Υπερκύδας, αντος, ὁ, hoog geroemd.

Van daar ook

Κυδιάνειρος, ὁ, ἡ (van ἀνὴρ), roem aanbrengend, vereerend; 2) rijk in beroemde mannen.
Κυδοιμὸς, ὁ, het oproer, krijgsgewoel, alarm; een gevecht, de strijd.
Κυδοιμέω, *fut.* ήσω, ik verwek oproer, gewoel; ik bevecht.

Κυδώνιον, τὸ, verst. μῆλον, *malum cydonium*, de kwee, kweeappel; aldus genoemd naar de stad Cydon op het eiland Creta.

Κυκάω, *fut.* ήσω (van κύω, zwellen), ik doe rijzen, gisten, schuimen; ik roer; ik meng, vermeng; ik beroer, ik verwar.

Κυκεία, ἡ, en κύκημα, τὸ, een mengsel; vermenging, verwarring.
Κυκεὼν, ῶνος, ὁ, een mengsel; een gemengde drank, uit water en gerstenmeel, of ook wel uit honig, wijn, kaas en andere toebereidselen; Hom. Il. 'Ι, 638.
Κύκηθρον, τὸ, een werktuig om te roeren, een roerspaan.
'Ανακυκάω, ik roer om, ik vermeng; *metaph.* ik breng in rep in roer, b. v. τὴν πόλιν, den staat.
Διακυκάω, ik roer of meng door een.
Συγκυκάω, ik roer, meng te zamen, onder elkander; ik vermeng, verwar.

Κύκλος, ὁ, een cirkel, kring, de omvang (van een rond ligchaam); een ring; een rad, wiel; de wallen, stads-

muren; eene ronde schijf; de ronde marktplaats; de aldaar in het rond staande menigte, een kring van menschen, de omstanders, even als in het Latijn *corona; plur.* κύκλοι, οἱ; andere *plur.* κύκλα, τὰ, als van κύκλον, allerlei ronde ligchamen, bijz. ringen, raderen, wielen, enz. — Κύκλῳ en ἐν κύκλῳ, *adv.* in het rond. Κυκλόθεν, *adv.* van rondom. Κυκλόσε, *adv.* in het rond, naar alle zijden heen.

Κυκλὰς, άδος, ἡ, de rondte, rond; v. d. ἡ κυκλὰς, verst. ἐσθῆς, zeker rond vrouwenkleed, eene robe; *plur.* αἱ κυκλάδες, verst. νῆσοι, de Cycladen of kring-eilanden.

Κυκλικὸς, ἡ, ὸν, *poët.* κυκλόεις, εσσα, εν, kringvormig, rond.

Κύκλιος, α, ον, het zelfde, bijz. in *plur.* κύκλιοι χοροὶ, de koren- of dansrijen, welke bij het Bacchusfeest in het rond dansten; v. d. in het algem. een koor, eene dansrij, een koorgezang.

Ἐγκύκλιος, ὁ, ἡ, rond; in eenen kring rondloopend; in eenen kring omvattend, v. d. ἐγκύκλια μαθήματα, ἐγκύκλιος παιδεία, ἀγωγή, de kring of omvang van kunsten en wetenschappen, die elk fatsoenlijk Griek moest doorloopen of leeren; schoolgeleerdheid; v. d. 2) algemeen, gemeen.

Κυκλέω en κυκλεύω, ik draai in 't rond, ik draai om, wend om, ik voer om; κυκλεῖν βάσιν, πόδα, den voetstap of voet omwenden, d. i. in het rond loopen; v. d. 2) *neutr.* omloopen, omwentelen.

Ἀνακυκλέω, ik draai op nieuw om; v. d. ik herdenk.

Ἐγκυκλέω, ik draai in het rond.

Εἰςκυκλέω, ik draai in, naar binnen; ik voer in.

Κυκλόω, ik breng in eenen kring of cirkel; ik krom om; ik sluit rondom in, ik omsingel; *med.* rondom gaan, zich rondom plaatsen, in het rond staan, omgeven.

Ἀνακυκλόω, ik omring, omgeef. Ἀνακύκλωσις, ἡ, het omringen, omsingelen; het rond draaijen.

Ἐγκυκλόω, ik sluit in eenen kring, ik omring, omsingel; *med.* rondloopen, rondzwerven.

Περικυκλόω, ik sluit rondom in, ik omsingel. Περικύκλωσις, ἡ, het omsingelen.

Κύκλωψ, ωπος, ὁ, rond van oog of gelaat; een Cyclops. Zie ὄπτομαι.

Εὔκυκλος, ὁ, ἡ, wel rond gemaakt; 2) met fraaije wielen voorzien.

Ἡμίκυκλος, ὁ, een halfrond, halve cirkel.

Ὑπόκυκλος, ὁ, ἡ, van onder rond; op weinig na rond. Hom. Od. Δ, 131.

Κύκνος, ὁ, *cygnus*, eene zwaan.

Κύλη, ἡ (van κύω, hol zijn), een kuil, kuiltje, bijz. de holte van het oog.

Κυλίω, *fut.* ίσω, κυλίνδω en κυλινδέω, *fut.* ήσω, en daarvoor ook καλινδέω, ik rol, ik wentel, ik draai; ik rol in; ik rol voort; *med.* zich rollen, zich wentelen (b. v. in

het slijk); zich rondslepen, veelmalen op eene plaats rondloopen; zich bezig houden met iets.

Κύλισις en κυλίνδησις, ἡ, het rollen, het wentelen, het ronddraaijen.
Κυλιςὸς, ἡ, ὸν, gerold, gedraaid.
Κύλιστρα en κυλινδήθρα, ἡ, de plaats waar men zich rollen of wentelen kan.
Κύλινδρος, ὁ, een cilinder, eene rol.
Κυλινδρικὸς, ἡ, ὸν, en κυλινδρώδης, ὁ, ἡ, rolvormig, rond.
Κύλιξ, ικος, ἡ, *calix*, een gedraaide beker, een beker, kelk. *Dim.* Κυλίκιον en κυλίσκιον, τὸ, een bekertje.
Κυλιχνὶς, ἡ, en κυλιχνὸς, ὁ, het zelfde.
Κυλλὸς, ἡ, ὸν, verdraaid, verminkt, lam.
Ἀκύλιςος, ὁ, ἡ, ongerold; onbewegelijk.
Ἀμφικυλίω, ik rol van rondom.
Ἀνακυλίω en ἀνακυλινδέω, ik rol op; ik rol, draai om; ik rol in.
Ἀποκυλίω, ik rol af, wentel af.
Ἐγκυλίω, ἐγκυλινδέω en ἐγκαλινδέω, ik rol in, wentel in, wikkel in.
Εἰςκυλίω, ik rol in, naar binnen.
Ἐκκυλίω, ik rol uit, ontrol; ik wentel af, werp af.
Ἐπικυλίνδω en ἐπικυλινδέω, ik rol op, over iets.
Κατακυλίω en κατακυλίνδω, ik rol af, neder, naar beneden.
Περικυλίω en περικαλινδέω, ik omrol, omwind; ik rol om, in het rond. Περικαλίνδησις, ἡ, de omdraai, ommekeer.
Προκυλίω en προκυλινδέω, ik rol voor; *med.* ik doe een voetval voor iemand. Zoo ook Προςπροκυλίνδομαι, bij Homerus. Προκύλισις, ἡ, een voetval.
Προςκυλίω, ik rol voort, aan, toe, tot iets.
Συγκυλίω, συγκυλινδέω en συγκαλινδέω, ik rol te zamen.

Hiertoe brengt men ook

Ἀλίω, andere oude *forma* voor κυλίω, verwantschapt naar het schijnt met ἔλω, εἴλω, ἴλλω, εἰλέω, εἰλίσσω, εἰλύω; zie boven Εἴλω. Van daar
Ἀλινδέω, 't zelfde als καλινδέω, ik rol.
Ἀλίνδησις en ἀλίνδεσις, ἡ, het rollen, als κύλισις, enz.
Ἀλίςρα en Ἀλινδήθρα, ἡ, de rolplaats.
Ἐξαλίω, ik rol uit, ik ontrol; ik rol weg, naar buiten.

Κῦμα, ατος, τὸ (van κύω, zwellen), eig. het opwellende; v. d. eene opgeruide golf of baar, de vloed, eig. van de zee; figuurlijk, van ongeluk, tegenspoed. *Dim.* Κυμάτιον, τὸ, een golfje.

Κυμαίνω, golven, opbruischen, koken, eig. van de zee; *metaph.* van zielsonrust; ook 2) *act.* ik doe golven, v. d. opruijen, ontroeren.
Ἐκκυμαίνω, uitgolven, overstroomen.
Ἐπικυμαίνω, aangolven, aanklotsen.
Κυματίζω en κυματόω, doen golven, opruijen; gaande maken, ontroeren.
Κυματίας, *Jon.* κυματίης, ὁ, golvend, bruischend, brandend.
Κυματώδης, εος, ὁ, ἡ, aan eene golf gelijk, vol van golven.

Κυματωγὴ, *contr.* voor κυματοαγὴ, ἡ (van ἄγνυμι), de golfbreking, de branding.

Ἀκύμων, ονος, en ἀκύμαντος, ὁ, ἡ, niet golvend, stil, bedaard.

Λειοκύμων, ὁ, ἡ, vlak, effen (van de zee).

Λευκόκυμα, τὸ, eene blanke schuimende golf.

Περικύμων, ὁ, ἡ, rondom aan de golven blootgesteld.

Κύμβος, ὁ (van κύω, hol zijn), de holte, v. d. hol vaatwerk, een drinkvat, beker. *Dimin.* Κύμβιον, τό.

Κύμβη, ἡ, het Latijnsche *cymba*, eene soort van vaartuig, een bootje, schuitje.

Κύμβαλον, τὸ, een cymbaal, een klankbekken, hol klinkend speeltuig.

Κυμβαλίζω, *fut.* ίσω, de cymbaal slaan of bespelen. V. d. Κυμβαλιστὴς, οῦ, ὁ, een cymbaalspeler. Κυμβαλίστρια, ἡ, eene cymbaalspeelster.

Ἀνακυμβαλιάζω, een' hollen klank of geluid geven, weergalmen, bij Hom. Il. Π, 379; waar echter sommigen het anders verklaren.

Κύμβαχος, ὁ, of κύμβαχον, τὸ, de holte of de bol van den helm, Hom. Il. Ο, 536. Van daar ἔπεσε κύμβαχος, hij viel op zijnen helm, d. i. voorover, Il. Ε, 586.

Κύμινδις, ἡ, zekere soort van roofvogel, des nachts vliegende; Homerus, Il. Ξ, 291.

Κύμινον, τὸ, komijn, komijnzaad.

Κυπάρισσος, *Att.* κυπάριττος, ου, ἡ, de cypres. Κυπαρίσσινος, ίνη, ινον, uit cypressenhout gemaakt.

Κύπειρος, ὁ, en κύπειρον, τὸ, zekere waterplant, eene soort van biezen.

Κύπρος, ἡ, zekere Oostersche plant, waarmede men zich de nagels geel verwde, in het Arabisch *henna* genoemd, uit derzelver bloem maakten de Grieken κύπρινον ἔλαιον; cyperolie; bij plantkundigen heet dezelve *Lausonia inermis;* 2) het eiland Cyprus, mogelijk naar deze aldaar menigvuldig groeijende plant aldus genoemd.

Κύπρις, ιδος, ἡ, eig. de bewoonster of Godin van Cyprus, d. i. Venus; de zinnelijke liefde.

Κύπτω, *fut.* κύψω, ik buk, steek den kop, of het hoofd, voorover; ik duik.

Κύβη, ἡ (van het oude κύβω, van κύω), de kop, het hoofd.

Κύβδα, *adv.* met het hoofd voorover, al bukkende.

Κυβιστάω, ik buitel, dans op het hoofd; ik duikel. Κυβίστημα en κυβίστησις, ἡ, het buitelen. Κυβιστητὴρ, ῆρος, ὁ, een buitelaar, duikelaar, goochelaar.

Ἐκκυβιστάω, het zelfde.

Κύπη, ἡ (van het oude κύπω, van κύω), *cupa*, eene kuip; een hol ingebogen vat.
Κυπελλὶς, ίδος, ἡ, en κύπελλον, τὸ (*cupella*), een klein vaatje, een drinkvat, beker, een kelk.
'Αμφικύπελλον, τὸ, als een *adj.* bij HOMERUS, δέπας ἀμφικύπελλον, waarschijnlijk een beker die aan beide zijden, dus zoowel van boven als van onder, eenen kelk heeft.
Κυψέλη, ἡ, de kromte of holte, bijz. van het oor; hol vaatwerk; een kistje; bijenkorf.
Κυπτὸς, ἡ, ὸν, gebukt.
Κυπτάζω, *fut.* άσω, ik buk, ik houde het hoofd voorovergebukt om iets te doen, om in iets te zien, enz. v. d. zich bukken, al bukkende loeren, op de loer zitten.
Κυφὸς, ἡ, ὸν, gebukt, gebogen, krom, gebogcheld.
Κῦφος, εος, τὸ, een bogchel.
Κυφόω, ik buig, buig om, ik maak krom. Κύφωμα, ατος, τὸ, de bogt, kromte, een bogchel.
Κυφότης, ητος, ἡ, kromheid.
Κύφων, ωνος, ὁ, een krom hout; een werktuig om de misdadigers gekromd in te sluiten, eene pijnbank; 2) die zulk eene straf verdient, een boosdoener; 3) een krom gebogen juk.
Ὑβὸς, ἡ, ὸν, het zelfde als κυφὸς. — Ὕβος, ὁ, de bogchel van een kameel.
'Ανακύπτω, ik buk achterover; ik steek het hoofd naar boven; ik ontduik, steek het hoofd op (uit het water); v. d. zich opbeuren; ontstaan.
Διακύπτω, ergens doorheen bukken (om te zien), ergens doorheen kijken.
'Εγκύπτω, ik buk in, op iets; ik kijk in iets.
'Εκκύπτω, ik steek uit, τὴν κεφαλὴν, het hoofd; ik kijk uit; ik zie vooruit.
'Επικύπτω, ik buk op of over iets; ik kijk op of in iets; ik leun, τινὶ, op iets.
Κατακύπτω, ik buk neder, ik kijk naar beneden.
Παρακύπτω, ik buk ter zijde, ik bekijk van ter zijde; ik sluip binnen.
Προκύπτω, ik buk voorwaarts.
Προςκύπτω, ik buk naar (iemand of iets).
Συγκύπτω, ik buk of leg mij toe op iets, te zamen met anderen; 2) te zamen houden, bij één houden.
Ὑπερκύπτω, ik buk, steek het hoofd, kijk over iets heen.
Ὑποκύπτω, ik buk onder (iemand of iets), ik onderwerp mij.

Κύρβεις, αἱ of οἱ; zoo werden te Athene genoemd de driehoekige pyramidale houten tafelen, op welke, volgens de instelling van Solon, de wetten geschreven waren.

Κυρίσσω, *Att.* κυρίττω, met den kop; met de hoornen stooten. Van het oude κὺρ, verwant met κὰρ, κάρα, κέρας.

Κῦρος, εος, τὸ, het hoofd, de hoofdzaak; v. d. de bevestiging, bekrachtiging; magt, aanzien, gezag, oppermagt; het voornaamste, het punt, waarop alles aankomt.

Κυρόω, *fut.* ώσω, ik bevestig, bekrachtig, b. v. eene wet, een voorstel; v. d. τὰ κυρωθέντα, vaststellingen, bepalingen, besluiten, statuten.

Κύρωσις, ἡ, de bevestiging, bekrachtiging.

Ἀποκυρόω, ik maak krachteloos, beroof van gezag, schaf af.

Ἐπικυρόω, ik bevestig, geef mijne goedkeuring aan iets.

Κατακυρόω, ik bevestig, bekrachtig; 2) ik veroordeel.

Προκυρόω, ik bevestig, bepaal vooraf.

Κύριος, ία, ιον, 1) *adj.* gezag hebbend, gevolmagtigd; bepaald, vastgesteld; hoofdzakelijk, voornaam; eigen, eigenlijk, b. v. κύριον ὄνομα, een eigen naam, een woord in de eigenlijke beteekenis, in tegenoverstelling van de oneigenlijke of figuurlijke; 2) *Subst.* Κύριος, ὁ, een opperhoofd, gezaghebber, heer, bezitter, eigenaar. Κυρία, ἡ, eene vrouw, huisvrouw, eigenares; ook in *pl.* κυρίαι de dochters van den heer, de jufvrouwen. Κυρίως, *adv.* met gezag; bepaaldelijk; eigenlijk.

Κυρεία, ook κυρία, ἡ, en in het N. T. κυριότης, ητος, ἡ, heerschappij, magt, gezag.

Κυριακὸς, ἡ, ὸν, den heer betreffende, b. v. κυριακὴ ἡμέρα, de dag des Heeren; κυριακὰ, verst. οἰκήματα, het huis des Heeren, de kerk: bij de gewijde schrijvers en kerkvaders.

Κυριεύω, *fut.* εύσω, ik ben heer, bezitter, eigenaar; ik voer heerschappij, τινὸς, over iemand; 2) ik bemagtig, verwerf, krijg terug, τινὸς, iets.

Ἀκυρίευτος, ὁ, ἡ, onbeheerscht; geene heerschappij duldend.

Κυριολογέω en Κυριολεκτέω, ik spreek eigenlijk, in eigenlijke bewoordingen, niet oneigenlijk noch figuurlijk.

Κοίρανος, ὁ (misschien voor κύρανος, of voor κάρανος, verg. κὰρ), een aanvoerder, bevelhebber, heerscher, eigenaar.

Κοιρανίδης, ὁ, *poët.* het zelfde, bij SOPHOCLES.

Κοιρανία, *Jon.* κοιρανίη, ἡ, heerschappij, oppermagt, gebied. V. d.

Πολυκοιρανίη, ἡ, eene heerschappij van velen, HOM.

Κοιρανέω, *fut.* ήσω, ik heersch, beheersch, beveel, bestuur, τινὶ en τινὸς.

Κατακοιρανέω, ik beheersch, bestuur, b. v. μάχην, den strijd, bij HOM.

Ἄκυρος, ὁ, ἡ, niet geldend, van gezag ontbloot, magteloos, geene magt of regt hebbende, τινὸς, op iets; oneigenlijk, b. v. ὄνομα, d. i. eene figuurlijke uitdrukking, Van daar

Ἀκυρολογέω, oneigenlijk of figuurlijk spreken.

Ἀκυρόω, het zelfde als ἀποκυρόω.

Κυρτὸς, ἡ, ὸν, krom, omgebogen, bol; gebogcheld, gekromd.

Κύρτος, ὁ, en κύρτη, ἡ, een korf uit riet gevlochten, eene vischfuik, een vischnet; 2) eene vogelkooi.

Κυρτότης, ητος, ἡ, de kromte, bolheid; 2) een bogchel.

Κυρτόω, *fut.* ώσω, ik maak krom, ik buig om.

Κύρτωμα, τὸ, en κύρτωσις, ἡ, de kromte, het ombuigen; een bogchel.

Ἀμφίκυρτος, ὁ, ἡ, aan beide zijden krom, omgebogen.

Ἔγκυρτος en ἐπίκυρτος, ὁ, ἡ, ingebogen, ingekromd.

Κύρω, *fut.* κύρσω, ik loop, val, stoot in, op, of aan iets; b. v. κακῷ, in het ongeluk vallen; 2) ik bereik, ik bekom, verkrijg, bezit, τινὸς, iets.

Κύρμα, de vangst, vond, buit, prooi.

Κυρέω, *fut.* ήσω, 1) *poët.* voor τυγχάνω, zijn, zich bevinden; 2) aantreffen, bereiken, verkrijgen, τινὸς, iets; 3) *neutr.* zich toedragen, afloopen, te beurt vallen.

Κύρημα, τὸ, wat men aantreft, een toevallige vond.

Ἀκυρὴς, έος, ὁ, ἡ, wien alles misloopt, ongelukkig. Ἀκυρέω, misloopen, geen deel hebben aan iets. Ἀκύρημα en ἄκυρμα, τὸ, het misloopen, de te leurstelling.

Ἀντικύρω, *poët.* ik loop te gemoet, ontmoet.

Ἐγκύρω en ἐγκυρέω, ik loop, val, geraak in iets, b. v. συμφοραῖς, in tegenspoed.

Ἐπικύρω en ἐπικυρέω, ik loop, val, stoot aan; ik tref aan, bereik, erlang.

Προσκύρω en προσκυρέω, ik loop toe, genaak; ik bereik, verkrijg.

Κύσθος, κυσὸς en κυσσαρὸς, ὁ (van κύω), de holte, v. d. de schaamdeelen, de billen.

Κύστις, έως, ἡ (insgelijks van κύω, zwellen), eig. de opzwelling, v. d. de blaas, waterblaas, galblaas. Ook κύστη, ἡ.

Κύτος, εος, τὸ, de holte, een hol ligchaam, de buik; misschien ook 2) de ledige huid, het vel, *cutis*. Verg. Σκῦτος. V. d. Ἐγκύτι, *adv.* tot op de huid toe.

Κύω, *fut.* κύσω, eig. 1) zwellen, opzwellen; v. d. 2) zwanger worden of gaan, bevrucht zijn, dragen, bijz. van dieren; 3) in zich opnemen, bevatten, omvatten; en v. d. vatbaar zijn, hol of uitgehold zijn; alsmede, bol, bolrond, gekromd, omgebogen zijn. Oud stamwoord van hetwelk naar aanleiding der verschillende beteekenissen vele andere woorden afkomen: b. v.

I. Κύω, zwellen: v. d. κῦδος, roem; κυκάω, roeren; κῦμα, eene golf; κύστις, de blaas, enz.; welke men boven kan vinden.

II. Κύω, zwanger worden of gaan, in welken zin het

eenige malen voorkomt, zoowel eigenlijk als figuurlijk. V. d.

Κῦμα, τὸ, de kiem, de vrucht, de moedervrucht, *foetus*, bij EURIPIDES. Zameng.

'Ακύμων, ονος, ὁ, ἡ, onvruchtbaar, b. v. νηδὺς, bij EURIP.

'Εγκύμων, ὁ, ἡ, bevrucht, zwanger; 2) *metaph.* vol, opgevuld, τινὸς, met iets.

'Εγκυμονέω, bevrucht zijn, zwanger gaan.

Κύος, εος, τὸ, het zelfde als κῦμα. V. d.

Κυέω, *fut.* ήσω, bevrucht zijn, zwanger gaan, υἱὸν, van eenen zoon.

Κύημα, τὸ, de vrucht, de dragt, even als κῦμα.

Κύησις, ἡ, de zwangerheid.

Κυητικὸς, ἡ, ὸν, bevruchtend.

'Αποκυέω, *fut.* ήσω, de vrucht uitwerpen, bijz. van de dieren, baren; voortbrengen. 'Αποκύησις, ἡ, het baren.

'Επικυέω, na de eerste bevruchting nog eens zwanger worden.

Κυΐσκω, *act.* bezwangeren; 2) *pass.* zwanger gaan.

'Αποκυΐσκω, zooveel als ἀποκυέω.

'Επικυΐσκω, andermaal bezwangeren.

'Εγκύω, bevrucht zijn, zwanger gaan. ''Εγκυος, ὁ, ἡ, als ἐγκύμων.

'Υποκύω, het zelfde; v. d. de *aor. med.* ὑποκυσσαμένη, bij HOM. Il. Z, 26. Od. Λ, 253.

III. Κύω, omvatten, hol, bolrond zijn; v. d. Κύβω; κύπω, κύπτω, bukken; κύβος, een cubus; κύβη, het hoofd; κύμβος, κύμβη, een uitgehold ligchaam; κύπη, κύπελλον, een beker; voorts κύθω, κεύθω, bedekken, verbergen; κύτος, de holte; enz. welke alle men boven kan vinden.

Κύω, *fut.* κύσω (misschien verwant met het voorgaande; misschien ook slechts een natuurlijk geluid nabootsend), kussen, zoenen; omhelzen. V. d. Κυνέω, *fut.* ήσω, hetzelfde.

Προσκυνέω, *fut.* ήσω, eig. door de hand op den mond te leggen aan iemand eenen kus toebrengen, tot dankbetuiging, eerbewijzing, enz. *adorare*; 2) in het bijzonder van de meer dan menschelijke eerbewijzing aan de Persische monarchen bewezen, door zich voor hunne voeten op het aangezigt neder te werpen en de aarde te kussen; v. d. aanbidden, vereeren. Zie over dit gebruik NEPOS in *Vita Con.* C. 3.

Προσκύνημα, τὸ, en προσκύνησις, ἡ, zoodanige aanbidding of vereering.

Προσκυνητὴς, οῦ, ὁ, een aanbidder, vereerder.

Κύων, κυνὸς, ὁ, een hond; ἡ, eene teef; mogelijk niets anders dan het *partic.* van κύω, aldus genoemd naar

deszelfs opbruischende drift; 2) het hondsgesternte; 3) de hondsworp of ongelukkigste worp bij het dobbelspel; 4) een hondsvot, een onbeschaamde deugniet; v. d. de *Compar.* κύντερος (voor κυνότερος), α, ον, nog onbeschaamder; en de *Superl.* κύντατος (voor κυνότατος), η, ον, alleronbeschaamdst. *Dimin.* Κυνάριον en κυνίδιον, τὸ, en κυνίσκος, ὁ, een hondje.

Κυνὰς, άδος, ἡ, als een *adj. foem.* 1) het den honden voorgeworpene; 2) hondehaar, bij Theocr. Id. XV; 3) ἡμέραι κυνάδες, de hondsdagen.

Κύνειος, εία, ειον, *Jon.* κυνήϊος, ook κύνεος, α, ον, den hond eigen, hondachtig; 2) onbeschaamd, Hom. Il. 'I, 373.

Κυνέη, *contr.* κυνῆ, ἡ, verst. δορὰ, een hondenvel; 2) het daaruit gemaakte, b. v. eene kap, een hoed, enz. bijz. een helm.

Κυνικὸς, ἡ, ὸν, hondsch, hondachtig; 2) cynisch. Κυνικοὶ, *Cynici* was de naam van eene afzonderlijke sekte van wijsgeeren, gesticht door Antisthenes, een der leerlingen van Sokrates, en verder beschaafd door Diogenes.

Κυνάω en κυνίζω, eig. de honden navolgen; 2) tot de Cynische sekte behooren, de Cynische leer volgen. Κυνισμὸς, ὁ, de Cynische denk- en levenswijze.

Κυνηδὸν en Κυνιςὶ, *adv.* als de honden.

Zamenstellingen van achteren zijn b. v. deze:

Κυνάγχη, ἡ, het zelfde als συνάγχη, een keelgezwel, eene keelontsteking.

Κυναγωγὸς, ὁ, een hondenvoeder; 2) hetzelfde als

Κυνηγὸς, οῦ, ὁ, eig. een hondendrijver, v. d. een jager. Κυνηγέτης, ὁ, het zelfde. Κυνηγετέω, jagen. Κυνηγεσία, ἡ, de jagt. Κυνηγετικὸς, ἡ, ὸν, tot de jagt behoorende of bekwaam; b. v. κυνηγετικὴ, ἡ, verst. τέχνη, de jagt, de jagtkunst; κυνηγετικὸν, verst. ποίημα, *Cynegeticum*, een gedicht over de jagt, hoedanig een er in het Grieksch door Oppianus en in het Latijn door Gratius Faliscus, eenen tijdgenoot van Ovidius, geschreven is.

Κυνοδρομέω en κυνηλατέω, met honden jagen, aanhitsen. Κυνοδρομία en κυνηλασία, ἡ, de jagt met honden.

Κυνοκέφαλος, ὁ, een hondskop, zekere aapsoort.

Κυνοπρόσωπος, ὁ, ἡ, die het gelaat van eenen hond heeft.

Κυνώδης, *contr.* voor κυνοειδὴς, ὁ, ἡ, hondachtig, naar eenen hond gelijkende.

Κώδεια en κωδία, ἡ, het hoofd, de kop; bijz. een papaverbol. Hom. Il. Ξ, 499.

Κώδων, ωνος, ὁ, eene schel of klok, welke bij het bezoeken der nachtwachten gebruikt werd; 2) de mond van eene trompet; eene trompet.

Κωδωνίζω, *fut.* ίσω, op de schel of klok slaan bij het onderzoek of de nachtwacht wakende is; 2) de trompet bla-

zen om de paarden te beproeven; v. d. 3) in het alg. beproeven, onderzoeken.

'Ακωδώνιςος, ὁ, ἡ, onbeproefd.

Διακωδωνίζω, doorzoeken, beproeven.

Κωδωνοφόρος, ὁ, ἡ, een schel of klokdrager. Κωδωνοφορέω, schellen dragen; 2) het zelfde als κωδωνίζω.

Κώθων, ωνος, ὁ, eene soort van Laconische drinkbeker; 2) eene drinkpartij, b. v. περὶ κώθωνας διατρίβειν, hetzelfde als

Κωθωνίζω, den beker hanteren, zuipen. Κωθωνισμὸς, ὁ, eene zuippartij.

Κωκύω, fut. ύσω, huilen, weenen, schreijen, misbaar maken.

Κώκυμα, τὸ, en Κωκυτὸς, ὁ, gehuil, geschrei, misbaar; 2) de *Cocytus*, zekere fabelachtige rivier der onderwereld. Hom. Od. K, 514.

Κῶλον, τὸ, en **Κωλύω.** Zie Κόλος.

Κώμη, ἡ (verwant met κοιμάω en κῶμα), eig. eene gemeenschappelijke slaap- of rustplaats voor landlieden, v. d. een dorp, een gehucht; 2) de afdeeling, wijk, kwartier, van eene stad. *Dimin.* Κώμιον, τό.

Κωμηδὸν, *adv.* dorpsgewijze, kwartiersgewijze; even als een dorp.

Κωμήτης, οῦ, ὁ, *foem.* κωμητὶς, ίδος, ἡ, een dorpsbewoner, eene dorpsbewoonster; 2) een wijk of kwartiergenoot, een buurman, eene buurvrouw.

Κωμητικὸς, ἡ, ὸν, den dorpeling, den kwartiergenoot betreffende.

Κωμόπολις, ἡ, eig. eene dorpstad, v. d. een open vlek in grootte aan eene stad gelijk.

Κῶμος, ὁ (insgelijks verwant met κοιμάω), eig. de bedwelming of slaapzucht, die op het onmatig gebruik van den wijn volgt, d. i. dronkenschap; v. d. 1) *comissatio*, eene dronkenmanspartij, nachtbrakerij, een gezelschap van vrolijke gasten, die na den avondmaaltijd, door den wijn beschonken, al zingende en dansende over straat loopen, hunne goede vrienden en bekenden gaan lastig vallen, enz.; v. d. dartelheid, uitgelatenheid; balddadigheid, enz.; 2) de feestelijke optogt ter eere van Bacchus, waarbij men, op wagens gezeten, de dorpen rond reed, lustige feestliederen zong, en allerlei grappen maakte; waaruit naderhand de Comoedie ontstaan is; 3) de feestelijke optogt, waarmede de overwinnaars in den wedstrijd werden rondgevoerd; de zegezangen en loftiederen ter hunner eere.

Κωμάζω, *fut.* άσω, *comissari*, zich op bovengemelde wijze laat in den nacht vrolijk maken, nachtbraken; 2) zijnen lust en moedwil bot vieren bij het Bacchusfeest.

Κωμαστὴς, οῦ, ὁ, een deelgenoot van zulk eene vrolijke partij, of feestelijke optogt; een nachtbraker, een dronkelap. Κωμαστικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende.

Κωμικὸς, ἡ, ὸν, eig. wat tot den κῶμος behoort, schertsend, spottend; v. d. comisch, tot de comoedie behoorende; *Subst.* ὁ κωμικὸς, eig. een dichter van spotliederen; v. d. een blijspeldichter.

Κωμῳδὸς, ὁ (voor κώμου ἀοιδὸς), een zanger der feestliederen bij het Bacchusfeest; ook in het alg. een zanger van vrolijke spotliederen; v. d. een tooneelspeler bij een blijspel. Κωμῳδοποιὸς, ὁ, een blijspeldichter.

Κωμῳδία, ἡ, een spotzang; 2) de comoedie, een blijspel.

Κωμῳδικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende, comisch.

Κωμῳδέω, *fut.* ήσω, spotliederen zingen; bespotten, doorhalen, gelijk in het oude Grieksche blijspel plaats had; 2) dichter of speler van blijspelen zijn.

Ἐπικωμῳδέω, bespotten.

Παρα- en Ὑποκωμῳδέω, van ter zijde, heimelijk bespotten.

Ἐγκώμιος, ὁ, ἡ, eig. bij den κῶμος plaats hebbende, daartoe behoorende; van daar *neutr.* τὸ ἐγκώμιον, verst. ἔπος, een feestzang, zegezang, lofzang; v. d. in het alg. eene lofrede.

Ἐγκωμιάζω, loven, prijzen; eene lofrede houden. V. d. Ἐγκωμιαστὴς, ὁ, een lofredenaar. Ἐγκωμιαστικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende.

Ἐπίκωμος, ὁ, en Σύγκωμος, ὁ, het zelfde als κωμαστὴς, ὁ.

Κῶμυς, υθος, ὁ, een bundel, eene handvol, bij Theocritus; 2) een rietbosch.

Κῶνος, ὁ, *conus*, een kegel; 2) een kegelvormig ligchaam, b. v. een drijftol, de spits van eenen helm, een hooiberg, een pijnappel, enz.; 3) vloeibare pek. *Dim.* Κωνάριον, τὸ.

Κωνικὸς, ἡ, ὸν, conisch, kegelvormig.

Κωνάω, ronddraaijen; 2) met pek bestrijken; waarvoor ook Πισσοκωνάω.

Περικωνάω, of -έω, rondom met pek bestrijken.

Κώνειον en κώνιον, τὸ, de dolle kervel; 2) een giftdrank.

Κώνωψ, ωπος, ὁ (van ὤψ), eene mug.

Κώπη, ἡ, een roeiriem; 2) *capulus*, het gevest van eenen degen. Misschien van een oud verbum κάπω, waarvan *capio*.

Κωπήεις, εσσα, εν, van een gevest of handvat voorzien.

Κωπητὴρ, ῆρος, ὁ, de dol, waaraan de roeiriemen vast liggen.

Κωπηλάτης, ὁ, een roeijer. Κωπηλατέω, roeijen. Κωπηλασία, ἡ, het roeijen. Κωπήλατος, ὁ, ἡ, geroeid.
Κωπήρης, ὁ, ἡ, met roeijen voorzien, b. v. σκάφος, eene roeischuit.

Κώρυκος, ὁ, een lederen buidel of zak; 2) zekeren buidel dien de kampvechters zich onderling toewierpen.

Κῶς, κῶας en κῶος, εος, τὸ, eene schapenvacht; een dekkleed, eene deken; χρύσειον κῶας, het gulde vlies. *Dim.* Κώδιον en κωδάριον, τό. Verg. κάσας.

Κωτίλλω, praten, snappen; 2) vleijen, misleiden.

Κωτίλος, ίλη, ίλον, praatachtig; snappend; 2) vleijend, b. v. κωτίλα ῥήματα, vleitaal.

Κωφὸς, ἡ, ὸν (waarschijnlijk van κόπτω), eig. *obstusus*, stomp, 1) van de zintuigen, v. d. doof, stom, ook wel beide te gelijk; v. d. κωφὸν πρόσωπον, eene stilzwijgende persoon in een tooneelstuk; 2) van zaken, v. d. stomp, bot, krachteloos, onmagtig, niets uitwerkend, vergeefsch; b. v. κωφὸν βέλος, een vergeefs afgeschoten pijl; κωφὸν κῦμα, een stille vloed.

Κωφότης, ητος, ἡ, stompheid, doofheid.
Κωφάω en Κωφόω, *fut.* ώσω, afstompen; doof, stom maken.
Κώφωσις, verstomping, verdooving, doofheid.
Ἀποκωφάω en Ἀποκωφόω, Ἐκκωφάω en Ἐκκωφόω, verstompen; verdooven.
Κωφέω en κωφεύω, stomp, doof, stom, gevoelloos wezen; zwijgen.
Ἐθελόκωφος, ὁ, ἡ, die zich willens doof houdt.
Παράκωφος en Ὑπόκωφος, ὁ, ἡ, een weinig stomp of doof, doofachtig.

Λ.

Λᾶας, *Gen.* λάαος, *contr.* λᾶς, λαὸς, ook λάου, *contr.* λᾶ, ὁ, een steen. *Dimin.* Λάϊγξ, ιγγος, ὁ, een steentje.

Λάϊνος, ΐνη, ϊνον, en λαΐνεος, α, ον, van steen; uit steen gemaakt.

Λεύω, *fut.* λεύσω, ik steenig. Λεύσιμος, η, ον, steenigend; gesteenigd. Λευστὴρ, ῆρος, ὁ, die steenigt; 2) eene steeniging waardig. Λευσμὸς, ὁ, de steeniging.
Καταλεύω, *fut.* εύσω, ik steenig, ik bedelf onder de steenen.

Λαξεύω (van ξέω), in steen uithouwen.

Λάτομος, ὁ, een steensnijder, steenhouwer. Λατομέω, *fut.* ήσω, steensnijden of houwen. Λατομητὸς, ἡ, ὸν, uit steen gehouwen. Λατόμημα, τὸ, uitgehouwen steenwerk. Λατομία, ἡ, en Λατομεῖον, τὸ, het steenhouwen, de steenhouwerij.

Λάβρος, ὁ, ἡ (voor λάβερος van λάβω), eig. aanvattend, aangrijpend; v. d. begeerlijk; graag (in het eten), gulzig, verslindend; driftig, voortvarend, met drift aanvallend, hevig. Λάβρως, *adv.* met graagte, driftiglijk, heviglijk.

Λάβραξ, ακος, ὁ, zekere verslindende visch, een zeewolf.

Λαβρεύομαι, driftig, voortvarend, hevig zijn, bijz. in het spreken, μύθοις, Hom. Il. Ψ, 474, 478. Λαβρεία, ἡ, drift, voortvarendheid in het spreken.

Λαβραγόρης, ὁ, een driftig spreker. Hom. ib. vs. 479.

Λαβρόστομος, ὁ, ἡ, het zelfde. Λαβροστομία, ἡ, het zelfde als λαβρεία.

Λαβύρινθος, ὁ, een labyrinth, doolhof, dwaalweg; 2) een uit riet dooreengestrengeld vischnet of vischfuik, bij Theocritus. Λαβυρινθώδης, ὁ, ἡ, eenen doolhof gelijk, verward.

Λαγαρὸς, ὰ, ὸν, wijd, week; ledig, slap.

Λάγηνος, ἡ, *lagena*, eene flesch.

Λάγνης, ου, ὁ, en λάγνος, ὁ, geil, onkuisch, wellustig. Λαγνεία, ἡ, geilheid. Λαγνεύω, geil of onkuisch zijn.

Λαγχάνω, *fut.* λήξω, ομαι, *Dor.* λάξω, *perf.* εἴληχα (van het oude λήχω); *aor.* 2. ἔλαχον (van λάχω); *perf. med.* λέλογχα, ik loot; ik verkrijg door het lot, of bij toeval; in het alg. ik verkrijg, of bekom; ik bezit, ik heb; voorts lette men op de spreekwijzen, ὁ λαχὼν, door het lot gekozen of benoemd; λαγχάνειν δίκην τινὶ, iemand een proces aandoen, en λαγχάνειν φόνου (verst. δίκην) τινὶ, iemand van wege eenen moord aanklagen. Men vindt ook eene verlengde *forma* Λελάχω, deelachtig maken, bij Homerus, Il. H, 80, en elders.

Λάχεσις, εως, ἡ, het lot, het noodlot; 2) *Lachesis*, eene der drie Schikgodinnen.

Λαχμὸς, ὁ (van het *perf. pass.* λέλαχμαι), het lot, het aandeel.

Λάχος, εος, τὸ, het zelfde.

Λῆξις, *Dor.* λᾶξις, εως, ἡ, de looting; het lot; de keus; 2) het verkregen lot, aandeel; 3) de geregtelijke aanklagt; zie boven λαγχάνω.

Λόγχη, ἡ (van het *perf. med.*), *Ion.* het lot, het deel. V. d. Εὔλογχος, ὁ, ἡ, welbedeeld, gelukkig.

'Αντιλαγχάνω, ik loot of verkrijg daarentegen; 2) δίκην, eene aanklagt tegenstellen.

'Αντίληξις, ἡ, de tegenaanklagt.

'Απολαγχάνω, ik loot mis; 2) ik loot, verkrijg door het lot (een gedeelte) van of uit iets, τινός.

Διαλαγχάνω, ik verloot; ik verdeel door het lot.

'Επιλαγχάνω, ik loot daarbij, daarna; v. d. door het lot verkrijgen, of benoemd worden, na eenen anderen.

Μεταλαγχάνω, ik verloot, verander van lot; 2) τινὸς, ik ben deelachtig aan iets.

Λαγὼν, ῶνος, ἡ, eene holte, eene kloof; 2) *ilia*, het holle of weeke gedeelte des buiks; de darmen, het onderlijf; 3) de zijden, de lenden.

Λαγωὸς, οῦ, ὁ, *contr.* λαγὼς, ὁ, *Jon.* λαγὸς, een haas. *Dimin.* Λαγώδιον en λαγίδιον, τὸ, een haasje, een jonge haas. Λαγῷος, α, ον, van eenen haas, b. v. κρέα, hazenvleesch.

Λάθυρος, ὁ, eene soort van erwten.

Λαιδρὸς, ὰ, ὸν, driest, stout, onbeschaamd.

Λαίλαψ, απος, ἡ, een stormwind, wervelwind, orkaan; bijz. op zee.

Λαιὸς, ὰ, ὸν, het Latijnsche *laevus*, linksch.

Λαισήϊον, τὸ, een klein ligt schild. Hom. Il. E, 453. Herodot. VII, 91. Anderen leiden het af van het voorg. λαιὸς, anderen van λάσιος.

Λαῖφος, εος, τὸ, ook λαίφη, ἡ, een gewaad, kleed; bijz. een afgesleten kleed, Hom. Od. N, 399; 2) een zeil.

Λάκω, oude *forma* bij Hom. Il. N, 616, en elders, en van daar λακέω, gewoonlijk ληκέω, *fut.* ήσω, *perf.* λέλακα, v. w. het *part.* λελακὼς, geeft het geluid te kennen van iets dat scheurt, breekt, doorklieft of doorboord wordt, dat is, kraken (*crepare*); v. d. 2) doen kraken, breken, splijten, scheuren; 3) in het alg. klinken, geluid geven, zijne stem laten hooren, spreken; blaffen (van honden).

Λάκος, ὁ, gekraak, klank, geluid.

Λακὶς, ίδος, ἡ, eene spleet, scheur; eene afgescheurde lap.

Λακίζω, *fut.* ίσω, ik splijt, ik scheur.

Λακιστὸς, ὴ, ὸν, het zelfde als

Λακερὸς, ὰ, ὸν, het Latijnsche *lacer* of *lacerus*, gescheurd; 2) klinkend, geluid gevend; v. w.

Λακερύζα, ἡ, klinkend, klappend, b. v. κορώνη. Λακερύζω, klinken, klappen, praten.

Λάκκος, ὁ (het Latijnsche *lacus*), eene spleet, scheur, een gat, eene groeve; v. d. eene sloot, een kuil, kelder, regenbak.

Λακκαῖος, α, ον, daartoe behoorende, b. v. ὕδωρ λακκαῖον, regenwater.

Ἀπολακέω, gekraak, geluid van zich geven.

Διαλακέω, met gekraak van een splijten.

Ἐπιληκέω, toeschreeuwen, toejuichen. Hom. Od. Θ, 379.

Μαψιλάκας, ὁ, een ijdel klapper, een zwetser.

Λάκων, ωνος, ὁ, *Laco*, een Lacedaemonier. Λακωνὶς, ἡ, en Λάκαινα, ἡ, eene Lacedaemonische vrouw. Λακωνίζω, de Lacedaemoniers navolgen, hunne partij kiezen, het met hun houden. Λακωνικὸς, ἡ, ὸν, Lacedaemonisch, Lakoniek. Λακωνισμὸς, ὁ, de Lakonische zeden of handelwijze; Lakonische kortheid van uitdrukking.

Λάλος, ὁ, ἡ, geluid gevend, het spraakvermogen hebbend; sprekende; v. d. in het bijz. pratende, praatachtig; een praatvaar, snapper; eene praatster, snapster; τὸ λάλον, snapachtigheid. *Compar.* λαλίστερος, α, ον. *Superl.* λαλίστατος, η, ον.

Λαλαγὴ, ἡ, geluid, geklap; gepraat, gesnap. Λαλαγέω, geluid geven, b. v. van het gefluister of gezang der vogelen; praten, snappen.

Λαλιὰ, ἡ, het geluid, de spraak, het spraakvermogen; gepraat, gesnap; snapachtigheid; het gerucht.

Λαλέω, geluid geven, het spraakvermogen bezitten; v. d. spreken; in het bijz. praten, snappen, kakelen, lullen. Λέγειν daarentegen beteekent, zeggen, met nadenken spreken.

Λάλημα, τὸ, de spraak; snapachtigheid.

Λαλητὸς, ἡ, ὸν, gesproken. Λαλητικὸς, ἡ, ὸν, kunnende spreken; snapachtig.

Λάληθρος, ὁ, ἡ, praatachtig, snapachtig.

Ἀπολαλέω, ik praat uit.

Διαλαλέω, ik praat door, ik verspreid een gerucht.

Ἐκλαλέω, ik spreek uit; praat uit; vermeld.

Καταλαλέω, ik spreek tegen; 2) ik duid aan, breng in opspraak, berisp.

Παραλαλέω, ik verspreek mij, ik spreek zotteklap.

Περιλαλέω, ik spreek of praat om eene zaak heen.

Προςλαλέω, ik spreek aan.

Ὑπολαλέω, ik spreek zachtjes.

Ἀείλαλος, ὁ, ἡ, die altijd praat en snapt.

Ἄλαλος, ὁ, ἡ, sprakeloos, stom.

Ἀμφίλαλος, ὁ, ἡ, rondom sprekend, snapachtig.

Εὔλαλος, ὁ, ἡ, welsprekend, wel kunnende praten.

Ὀξυλάλος, ὁ, ἡ, scherp, bits in het spreken.

Λαμβάνω, *fut.* λήψομαι (van λήβω), ook *Jon.* λάμψομαι (van λάμβω); *perf. act.* εἴληφα, *pass.* εἴλημμαι, ook λέλημμαι, *Jon.* λέλαμμαι; ander *perf. act. Jon.* λελάβηκα (als van λαβέω); *aor.* 2. ἔλαβον (van λάβω); *aor.* 1. *pass.* ἐλήφθην, *Jon.* ἐλάμφθην; ik vat, neem, grijp, vang; ik vat aan, vang aan; ik vat, grijp aan, bijz. vijandiglijk; ik vang, neem gevangen; ik neem aan, neem op mij; ik neem in, ik bevang; ik neem (het aangebodene) aan, ik ontvang; ik krijg, verkrijg; ik bevat, begrijp; *med.* λαμβάνομαι met den *Genit.* τινὸς, ik vat aan, ik verkrijg, ik tast aan of berisp iets. Van daar velerlei spreekwijzen, b. v. λαμβάνειν δίκην, wraak nemen, bestraffen; ἔργον, een werk op zich nemen; θάρσος, moed scheppen; αἰδὼ, beschaamd worden; κακὸν, een ongeluk krijgen; πράγματα, moeite (aan iets) krijgen; δόξαν, δύναμιν, roem, magt krijgen; ἐν νῷ, ἐν γνώμῃ, bevatten, begrijpen; voorts λαμβάνει με ἄχος, πόθος, δέος, de smert, de lust, de vrees bekruipt mij; λαμβάνεσθαι νόσῳ, eene ziekte krijgen; ἐπ' αὐτοφώρῳ, op de daad betrapt, gevat worden, enz. Het oorspronkelijk stamwoord is Λάω, van waar λάβω, λήβω, λάμβω, λαμβάνω.

Λαβὴ, ἡ, het nemen, het aanvatten; de aangreep, de aanval, bijz. der kampvechters, van waar de spreekwijzen λαβὴν ἐνδοῦναι of παρέχειν τινὶ, zich aan iemands aanval blootstellen, ook *metaph.* gelegenheid geven; 2) een werktuig om iets aan te vatten, een handvat, hengel, degengevest, enz. Λαβὶς, ίδος, ἡ, het zelfde.

Ἀλαβὴς, έος, ὁ, ἡ, van geen handvat voorzien.

Ἀλάβαστρον, τὸ, ook ἀλάβαστρος, ὁ of ἡ, eene flesch of in het alg. vaatwerk zonder handvat, bijz. ter bewaring van geurige zalven of balsemen; eene balsemflesch; 2) albast (waaruit zoodanige fleschen meestal gemaakt waren).

Ἐργολάβος, ὁ, een werkaannemer, entrepreneur.

Ἐργολαβέω, werk aannemen, pachten; 2) winst zoeken of trekken van iets.

Ἐργολαβία en ἐργολάβεια, ἡ, de aanneming, pachting.

Εὐλαβὴς, ὁ, ἡ, gemakkelijk om aan te vatten; 2) wel aanvattend; omzigtig, behoedzaam; schuw, angstig.

Εὐλαβῶς, *adv.* voorzigtiglijk, angstiglijk.

Εὐλάβεια, ἡ, omzigtigheid, behoedzaamheid; schuwheid, vreesachtigheid; naauwgezetheid.

Εὐλαβέομαι, met omzigtigheid en behoedzaamheid handelen; zich wachten, τὶ, voor iets; ontzien, schuwen, vreezen; bezorgd zijn.

Διευλαβέομαι en Ἐξευλαβέομαι, zich wel en naauwkeurig wachten voor iets.

Λῆμμα, ατος, τὸ, het genomene, eene aangenomene stelling of veronderstelling, waaruit men iets afleidt; 2) het ontvangene, een geschenk, geld ter omkooping; de ontvangst, inkomste; winst, voordeel.

Δίλημμα, τὸ, eene dubbele veronderstelling, tweeledige gevolgtrekking of *dilemma*.

Λῆψις, εως, ἡ, het nemen, het aannemen, ontvangen; de aanval, b. v. der koorts; het wegnemen; eene aangenomen stelling, veronderstelling.

Ληπτὸς, ἡ, ὸν, genomen, ontvangen; gevat; begrepen; vatbaar.

Ἄληπτος, ὁ, ἡ, ongenomen, niet ontvangen; onverwinnelijk; onberispelijk; onbegrijpelijk.

Δορύληπτος en δορίληπτος, ὁ, ἡ, krijgsgevangen.

Δύςληπτος, ὁ, ἡ, moeijelijk om aan te vatten.

Εὔληπτος, ὁ, ἡ, gemakkelijk om aan te vatten; ligt te nemen, te vangen, te verkrijgen.

Οἰνόληπτος, ὁ, ἡ, door den wijn bevangen, dronken.

Φρενόληπτος, ὁ, ἡ, *mente captus*, zinneloos.

Zamenstellingen van Λαμβάνω:

Ἀμφιλαφὴς, εος, ὁ, ἡ, omvattend, veel omvattend; v. d. groot, vol; rijk, rijkelijk; schaduwrijk (van eenen boom).

Ἀναλαμβάνω, ik neem op; ik neem weder op; ik herhaal, hernieuw, verbeter; zich herstellen, weder bijkomen, met of zonder het bijgevoegde ἑαυτὸν; ik neem terug; ik krijg weder.

Ἀνάλημμα, τὸ, de oprigting, verbetering, herstel; het opgetrokkene, de hoogte; een steun.

Ἀνάληψις, ἡ, de opneming, opvatting; begrip; herhaling, verbetering; herstel, genezing.

Ἀντιλαμβάνω, tegen, of in de plaats van iets, nemen, bekomen; 2) *med.* met den *Genit.* ἀντιλαμβάνομαι τινὸς, zich aan iets houden, aanvatten; aangrijpen, vasthouden; zich meester maken van iets; iets met het verstand bevatten, begrijpen; aantasten, berispen.

Ἀντιλαβὴ, ἡ, de aangreep; de plaats of gelegenheid om aan te vatten, of om te berispen.

Ἀντίληψις, ἡ, de aangrijping, aanvatting; bevatting, begrip; aantasting, berisping.

Ἀπολαμβάνω, ik neem af, van, weg; ik ontvang; ik krijg weder; ik neem of scheid af; ik vang op; ik houd aan, houd op.

Ἀπόληψις, ἡ, de ontvangst; het onthaal; het aan- of ophouden.

Διαλαμβάνω, ik neem of scheid van één, ik onderscheide, ik verdeel; *med.* onder elkander verdeelen; ik snijde af, bezet, b. v. den toegang; 2) ik omvat iets in alle deszelfs deelen; *metaph.* ik bevat, begrijp; ik verbeeld mij, ik meen, ik beoordeel, bepaal. *Part.* Διειλημμένος, η, ον, afgescheiden, onderscheiden, verdeeld; v. w.

Διειλημμένως, *adv.* onderscheidelijk, duidelijk.

Διάληψις, ἡ, de afscheiding, verdeeling, tusschenruimte; omvatting; begrip, meening.

Ἐκλαμβάνω, ik neem uit; ik trek genot (van iets); ik kies uit, zoek uit; ik neem (den bedongenen arbeid) aan.

Ἐπιλαμβάνω, ik neem toe, neem of krijg daarbij; ik neem aan; ik leg de hand op iets, ik grijp aan; *med.* ἐπιλαμβάνομαι τινὸς, iets aanvatten, aangrijpen; berispen.

Ἐπίληψις, ἡ, de aanvatting; aanval, aangreep; 2) het zelfde als

Ἐπιληψία, ἡ, de vallende ziekte.

Ἐπίληπτος en ἐπιλήψιμος, aangevat; berispt; berispelijk; 2) door de vallende ziekte aangetast.

Ἀνεπίληπτος, ὁ, ἡ, onaanvattelijk, onberispelijk.

Συνεπιλαμβάνω, ik vat te gelijk, te zamen aan; ik ondersteun, ik help.

Καταλαμβάνω, ik vat aan, grijp aan, bevang; ik neem in, bezet; ik bevat, begrijp; ik houd vast, houd aan; ik haal in, betrap, tref aan, vind.

Κατάληψις, ἡ, het bevangen, bezetten, innemen; de aanval; het aanhouden; een begrip, denkbeeld.

Καταληπτὸς, ἡ, ὸν, bevat, verkregen; bevattelijk, begrijpelijk, verkrijgbaar.

Ἐγκαταλαμβάνω, in iets bevatten, vasthouden, verpligten.

Ἐπικαταλαμβάνω, ik overval; ik bereik.

Προκαταλαμβάνω, ik bezet te voren; ik kom voor. Προκατάληψις, ἡ, de voorkoming.

Μεταλαμβάνω, mede deel nemen, τινὸς, aan iets; 2) na een anderen nemen, krijgen, bekomen; volgen; 3) iets anders nemen, veranderen, verruilen, b. v. ἱμάτιον, een ander kleed aantrekken.

Μετάληψις, ἡ, deelneming; verandering, verruiling.

Παραλαμβάνω, ik neem aan, over, op, daarbij, in bezit; ik verneem, kom te weten.

Παράληψις, ἡ, de ontvangst, overneming.

Περιλαμβάνω, ik omvat, omarm; omsluit, sluit in, beperk.

Περίληψις, ἡ, de omvatting; beperking.

Περιληπτὸς, ἡ, ὸν, omvat, beperkt, bevattelijk.

Ἀπερίληπτος, ὁ, ἡ, onbeperkt.

Προλαμβάνω, ik neem vooraf, te voren; ik kom voor, ga voor; ik meen, oordeel te voren.

Πρόληψις, ἡ, het vooraf nemen, het voorkomen; een aangeboren begrip.

Προςλαμβάνω, ik neem, krijg daarbij; ik draag bij of toe (tot iets), ik help.

Συλλαμβάνω, ik neem, vat mede, te gelijk, te zamen; ik vat, neem gevangen; ik help, sta bij, τινὶ τινὸς, iemand in iets; ik bevat, begrijp, versta, bijz. in *med.*

Συλλαβὴ, ἡ, eene lettergreep. Συλλαβίζω, lettergrepen zamenvoegen, spellen.

Συλλήβδην, *adv.* gezamelijk; hoofdzakelijk.

Σύλληψις, ἡ, de zamenvatting; gevangenneming; hulp, bijstand.

Συλλήπτηρ, ὁ, een medehelper, bijstander. Συλληπτρία, ἡ, eene medehelpster.

Ὑπολαμβάνω, ik onderneem, ik neem op mij; τὸν λόγον, ik vat het woord op, ik antwoord; ik houd het daarvoor, ik meen, neem aan, vermoed; ik houd aan, terug; ik vang op.

Ὑπόληψις, ἡ, de opneming; een antwoord; een ver-

moeden, eene meening; het algemeen gevoelen; een goede of kwade naam.

Andere afleidingen van het stamwoord Λάω:

Λάζομαι, *poët.* voor λαμβάνω, ik neem, vat aan, vat op. Men vindt ook Λάζυμαι.

'Αναλάζομαι, wedernemen, terugnemen.

'Αντιλάζομαι en -υμαι, ik neem aan, vat aan, τινὸς, iets.

'Επιλάζομαι en -υμαι, ik vat aan, bevat, weerhoud.

Προςλάζομαι en -υμαι, ik neem daarbij.

Λαύω, gebruikelijk in het zamengestelde

'Απολαύω, *fut.* αύσω, ik neem deel; heb deel, τινὸς, aan iets; ik neem, krijg, trek de vrucht, het voordeel of het nadeel van iets; ik geniet.

'Απόλαυσμα, τὸ, en 'Απόλαυσις, ἡ, genot, vergenoegen, voordeel.

Λάμος, ὁ (waarschijnlijk van λάω), een afgrond, eene draaikolk, een hol.

Λαιμὸς, ὁ, het zelfde; bijz. de keel, de gorgel, de strot. Van daar

Λαιμάζω en λαιμάσσω, hongerig, vraatachtig zijn; verslinden.

Λαίμαργος, ὁ, ἡ, vraatachtig, gulzig. Λαιμαργία, ἡ, gulzigheid.

Λαιμοτομέω (zie τέμνω), de keel afsnijden.

Λάμια en λαμία, ἡ, *lamia*, een fabelachtig wangedrocht, dat geacht werd kinderen op te vreten, een bullebak, weerwolf; 2) de haaivisch; 3) τὰ λάμια, eene spleet in de aarde.

Λαμυρὸς, ὰ, ὸν, verslindend, verzwelgend; 2) driest, stout, onbeschaamd; 3) in eenen goeden zin, spraakzaam, geestig, aardig. Λαμυρῶς, *adv.* stoutelijk, onbeschaamd; aardiglijk, geestiglijk. Λαμυρία, ἡ, stoutheid; onbeschaamdheid, bijz. in het spreken; spraakzaamheid, geestigheid.

Λάμπω, *fut.* ψω, lichten, glinsteren, schitteren, stralen, flikkeren, blinken. Λαμπετάω, *poët.* het zelfde.

Λαμπὰς, άδος, ἡ, eene lamp, lantaarn, fakkel. *Dimin.* Λαμπάδιον, τὸ, een lampje; 2) een band, bindsel; 3) opgebonden haarlokken.

Λαμπαδίζω en Λαμπαδηφορέω (van φέρω), ook Λαμπαδουχέω, den fakkel dragen, bij zekeren wedloop met brandende fakkels, welke genoemd werd Λαμπαδηφορία, Λαμπαδουχία of Λαμπαδηδρομία, ἡ, de fakkeldraverij. De opzigter bij zulk eenen wedloop heette Λαμπαδάρχης, ὁ.

Λαμπαδιστὴς, οῦ, ὁ, anders genoemd Λαμπαδηφόρος en Λαμπαδοῦχος, ὁ, ἡ, een fakkeldrager of -draver.

Λάμπη, ook λάπη, ἡ, een wit vlies, dat zich boven iets verspreid, schimmel, schuim, slijm, onreinigheid.

Λαμπηρὸς, ὰ, ὸν, en Λαμπώδης, ὁ, ἡ, schuimend, slijmerig.

Λαμπρὸς, ὰ, ὸν, lichtend, blinkend, glinsterend; helder,

klaar, duidelijk; blank, vlekkeloos; 2) beroemd, aanzienlijk, luisterrijk; rijkelijk in het maken van onkosten, in het uitdeelen van giften, d. i. mild. Λαμπρῶς, *adv.* met glans, duidelijk, luisterrijk.

Λαμπρότης, ητος, ἡ, glans; helderheid, duidelijkheid; roem, luister.

Λαμπρύνω, blinkend maken, verlichten; opklaren, ophelderen, oppoetsen; opluisteren; *med.* zich doen uitblinken, zich beroemen, pogchen, pralen. Zoo ook zameng. Ἀπολαμπρύνω en Ἐκλαμπρύνω.

Ἔκλαμπρος, ὁ, ἡ, uitblinkend, uitschitterend.

Ὑπέρλαμπρος, ὁ, ἡ, boven mate schitterend, pralend.

Ὑπερλαμπρύνομαι, boven mate schitteren, pralen.

Λάμπος, ὁ, een paardennaam bij HOMERUS, z. v. a. een schimmel.

Λαμπτήρ, ῆρος, ὁ, een lichter, eene brandende fakkel.

Λαμπουρὶς (van οὐρὰ), en λαμπυρίς, ίδος, ἡ, een glinsterworm, een St. Johanniswormpje.

Ἀλαμπής, έος, ὁ, ἡ, en ἀλάμπετος, ὁ, ἡ, niet blinkende, niet schijnende.

Ἀναλάμπω, oplichten, opglinsteren; in vlam schieten.

Ἀπολάμπω, licht of glans van zich afgeven, afschitteren, afstralen.

Διαλάμπω, doorstralen, doorblinken; doorluchtig of beroemd zijn.

Ἐκλάμπω, uitblinken, uitschitteren, uitstralen; τινὶ, iemand uitlichten.

Ἔκλαμψις, εως, ἡ, het uitblinken, de glans.

Ἐλλάμπω, inlichten, instralen.

Ἐπιλάμπω, toelichten, toeschijnen; daarop of daarna schijnen.

Καταλάμπω, verlichten, beschijnen, bestralen; *neutr.* lichten, blinken.

Περιλάμπω, rondom lichten, omschijnen, omstralen.

Ὑπολάμπω, een flaauw licht geven.

Λὰξ, *adv.* met den hiel, of met den voet achteruitslaande of stootende.

Λακτίζω, *fut.* ίσω, met den hiel achteruit slaan; 2) springen, huppelen. V. d.

Λακτιστής, οῦ, ὁ, achteruit slaande, b. v. een paard.

Λαὸς, **οῦ**, **ὁ**, ***Att.*** **λεὼς**, **ὼ**, **ὁ**, **het volk**, **de groote hoop**, **menigte**; **het krijgsvolk.**

Λαΐδης, ὁ, ἡ, het volk betreffende; aan het volk genegen.

Λεΐτος en Λήϊτος, η, ον, publiek. V. d. Λειτουργὸς, Λειτουργία, Λειτουργέω. Zie boven op Ἔργον.

Λάπω, **λάφω**, ongebruikt stamwoord van

Λαπάζω, *fut.* άσω, ledigen, ruimen; τὴν κοιλίαν of τὴν γαστέρα, den buik purgeeren.

Λάπαθος, ὁ, en Λάπαθον, τὸ, een kuil, eene spleet, groeve in de aarde; 2) eene soort van zuring, bijzonder geschikt tot een purgeermiddel.

Λαπαρὸς, ὰ, ὸν, ledig; dun, week. Λαπάρη, ἡ, het wee-

ke gedeelte des ligchaams tusschen de ribben en heupen, de zijden, de lenden. Hom. Il. Γ, 359.

'Αλαπάζω en 'Εξαλαπάζω, ontledigen, ontruimen; uitplunderen, verwoesten, b. v. πόλιν, eene stad.

'Αλαπαδνὸς, ἡ, ὸν, ligt om uit te plunderen, om te verwoesten; weerloos, zwak.

Λάπτω, *fut.* λάψω, leppen, lekken, slorpen, gelijk de honden als zij drinken; 2) in het alg. drinken, uitslurpen, door de keel lappen, zuipen. Zoo ook zameng. 'Απολάπτω en 'Εκλάπτω.

Λαφύσσω, *Att.* Λαφύττω, *fut.* ξω, drinken, uitdrinken, opslurpen, verzwelgen; smullen, brassen; verslinden, verteren.

Λαφυγμὸς, ὁ, het smullen, het brassen.

Λάφυρον, τὸ, bijz. in *pl.* λάφυρα, τὰ, het uitgeplunderde, de roof, de buit. V. d. Λαφυραγωγεῖν, buit maken, als buit wegvoeren.

Λαρινὸς, ἡ, ὸν, gevoed, gemest, vet. Λαρινεύω, vet mesten.

Λαρκὸς, οῦ, ὁ, eene soort van gevlochten korf.

Λάρναξ, ακος, ἡ, eene kist, kast; eene doodkist; eene urne.

Λάρος, ου, ὁ, zekere roofvogel, misschien de zeemeeuw.

Λάρυγξ, υγγος, de keel, het keelgat, de bovenopening der slagader.

Λαρυγγίζω, ik schreeuw luidkeels; τινὰ, ik overschreeuw iemand. Λαρυγγισμὸς, οῦ, ὁ, het luidkeels schreeuwen.

Λάσανον, τὸ, een drievoet of rooster, om te braden; 2) een stelletje, een waterpot.

Λάσθη, ἡ (misschien van λάζομαι), laster, smaad, schimp; spotternij. Herodot. VI, 67.

Λασθαίνω, ik laster, beschimp, bespot.

Λάσιος, ὁ, ἡ, ruig, harig (van het gedierte); doorn- of distelachtig, met boomen en struiken begroeid (van plaatsen); *metaph.* ruw, dapper, kloek, b. v. Πατροκλῆος λάσιον κῆρ, bij Hom. Il. Π, 554.

Λάσκω, ik beschimp, scheld. Euripides.

Λάταξ, αγος, ἡ, (*latex*), de drup, het geluid van nederdruppend vocht, geklets. Λαταγέω, druppelen, kletsen, bijz. van den wijn, gelijk bij den Κότταβος plaats had. Zie boven op dat woord.

Λάτρις, ιος, ὁ, ἡ (misschien van λάω, gevangen nemen), een slaaf, dienstknecht; eene slavin, dienstmaagd.

Λατρεύω, *fut.* εύσω, ik ben dienstbaar, ik dien. Λάτρευμα, τὸ, en λατρεία, ἡ, de dienstbaarheid, dienst.

Λαυκανία en λευκανία, ἡ, de keel, het keelgat.

Λαῦρος, α, ον (waarschijnlijk verwant met λάβρος, van λάω, λάβω), omvattend, wijd, breed; menigvuldig, rijkelijk.

Λαῦρα, ἡ, verst. ὁδὸς, eig. de breedte, de opene weg, de straat. Hom. Od. X, 128. Herod. I, 180.

Λαχαίνω, ik graaf, graaf om, spit om (de aarde). Zameng. Ἀμφιλαχαίνω, rondom spitten, bij Hom. Od. Ω. 241.

Λάχανον, τὸ, groenten, moeskruiden, veldgewas. Λαχανεύω, moeskruiden aankweeken. Λαχανεία, ἡ, het aankweeken van moeskruiden. Λαχανισμὸς, ὁ, het zelfde; 2) het inzamelen van het veldgewas. Λαχανιὰ, ἡ, de moestuin. — Λαχανοπώλης en -πωλητὴρ, ὁ, een groenman. Λαχανόπωλις en - πωλήτρια, ἡ, eene groenvrouw. Λαχανοπώλειον, τὸ, de groenmarkt.

Λάχνη, ἡ, wol, vlas; wolachtig, vlasachtig haar; een vlasbaard. Λαχναῖος, αία, αῖον, en Λαχνήεις, εσσα, εν, wolachtig, vlasachtig, harig.

Λάω, stamwoord van λάβω, λαμβάνω. Zie boven.

Λάω (misschien verwant met het voorgaande), ik neem waar, ik zie. Van daar

Ἀλαὸς, ὁ, ἡ, niet ziende, blind, donker. Ἀλαόω en Ἐξαλαόω, verblinden. Ἀλαωτὺς, ύος, ἡ, blindheid.

Λεύσσω (van eene andere *forma* λέω, λεύω), ik zie, neem waar, beschouw.

Ἄλευστος, ὁ, ἡ, onzienlijk, onzigtbaar.

Ἐςλεύσσω, ik zie in.

Ἐπιλεύσσω, ik zie aan, bezie, overzie.

Προςλεύσσω, ik zie aan, beschouw.

Λάω, *contr.* λῶ, λῇς, λῇ, ik wil. Oud Dorisch stamwoord, misschien verwant met de voorgaande. V. d.

Λῆμα, ατος, τὸ, de wil, een besluit; tegenwoordigheid van geest, moed, overmoed.

Λημματίας, ου, ὁ, moedig, dapper. Λημματιάω, ik heb moed, ben dapper.

Λημματόω, ik moedig aan, spreek moed in.

Λιλαίομαι, *poët.* ik begeer, ik verlang, τινὸς, naar iets.

Λωΐων, ονος, ὁ, ἡ, en λωΐτερος, ὁ, ἡ, wenschelijker, beter; voorts Λώϊστος, *contr.* λῷστος, α, ον, de wenschelijkste, beste, zeer goed. Het eerste wordt gebruikt als de *Compar.* en het andere als de *Superl.* van Ἀγαθὸς, goed. Zie boven.

Λαρὸς, ὰ, ὸν, wenschelijk, liefelijk, aangenaam.

Λέβης, ητος, ὁ, *lebes*, een bekken, ketel, eene waschkom. *Dim.* Λεβήτιον en Λεβητάριον, τό.

Λέγω, *fut.* λέξω; *perf. act.* λέλεχα, *pass.* λέλεγμαι, ξαι, κται, *med.* λέλογα en λέλοχα; verwant met het Latijnsche *lego*, *legere*, en misschien met het Nederduitsche *leggen*; komt voor in drie hoofdbeteekenissen:

I. Ik leg, leger, leg te bed, *act.* eenen anderen, *cubare facio*; *med.* mij zelven, *cubo*, ik lig te bed; b. v. ὅθ' ἡδέϊ λέξατο ὕπνῳ, als hij in eenen zoeten slaap ligt. Hom. Il. Δ, 131. Zie ook Od. Δ, 453, en elders.

II. *Eligo*, *colligo*, ik leg op rij, uit één, te zamen; v. d. ik tel, ik reken, bijz. in *med.* b. v. λέκτο δ' ἀριθμὸν, Od. Δ, 451; ik tel te zamen, ik verzamel, ik lees te zamen; ik lees uit, kies uit.

III. *Dico*, ik leg voor, leg uit (met woorden), ik zeg; ik spreek, voer het woord; ik zeg op, zeg voor, ik lees; ik zeg (bij mij zelven), ik meen, ik denk; ik wil zeggen, ik versta, bedoel, duid aan; ik vertel, verhaal, beschrijf; ik noem, benoem; ik beveel, ik beloof; enz. Van daar verscheiden eigenaardige spreekwijzen; b. v. λέγειν τι, iets, d. i. iets van belang, zeggen; οὐδὲν, niets, niets van beduiden zeggen; λέγειν τινὰ, van iemand spreken, iemand bedoelen; τινὰ εὖ, καλῶς, κακῶς, van iemand wel, kwalijk spreken, iemand prijzen, lasteren, schelden; τινὰ ὀνόματι, iemand bij naam noemen, enz. In het bijzonder beteekent λέγειν, even als het Latijnsche *dicere*, met overleg, met nadruk spreken, b. v. δυνάμενος λέγειν, *eloquentia valens*, welsprekend, en wordt aldus onderscheiden van λαλεῖν, praten, b. v. in de bekende dichtregel λαλεῖν ἄριϛος, ἀδυνατώτατος λέγειν, een allerbest snapper, maar allerslechts spreker.

Λεκτὸς, ἡ, ὸν, 1) *lectus*, *electus*, *a*, *um*, uitgelezen, verzameld; 2) *dictus*, gezegd, gesproken; zegbaar, gezegd of door woorden uitgedrukt kunnende worden; τὰ λεκτα, zaken die alleen in woorden, niet in der daad bestaan, denkbeeldige of verstandelijke voorwerpen, b. v. tijd, ruimte, enz.

Λεκτικὸς, ἡ, ὸν, zegbaar, tot het zeggen of spreken behoorende, geschikt, geneigd; tot taal of uitdrukking behoorende, daarin bestaande.

Ἄλεκτος, ὁ, ἡ, onuitsprekelijk, ongezegd.

Ἀξιόλεκτος, ὁ, ἡ, zeggenswaardig, roemwaardig.

Κοινολεκτως, *adv.* in de gewone zeg- of spreekwijze.

Κυριολεκτέω, ik spreek in eigenlijke, geene figuurlijke, bewoordingen. Verg. Κύριος.

Μυριόλεκτος, ὁ, ἡ, tienduizendmaal gezegd, d. i. algemeen bekend. XENOPH.

Λέκτρον, ου, τὸ, *lectus*, een leger, eene legerstede, een bed; λέκτρονδε, naar bed.

Ἄλεκτρος, ὁ, ἡ, eig. van bed ontbloot, v. d. slapeloos; ongehuwd.

Κοινόλεκτρος, Ὁμόλεκτρος en Σύλλεκτρος, ὁ, ἡ, gemeenschap van bed hebbende; een echtgenoot, eene echtgenoote.

Λέκτωρ, eig. de legger, overgebleven in het zameng.

Ἀλέκτωρ, ορος, ἡ, met de ἀ, *coll.* eene echtgenoote; 2) met de ἀ, *priv.* eene ongehuwde maagd.

Ἀλέκτωρ, ὁ (eig. de niet slapende, de waker), een haan.

Ἀλεκτορὶς en ἀλεκτρὶς, ίδος, ἡ, eene hen. Ἀλεκτόρειος, ὁ, ἡ, hoenderen betreffende, b. v. ὠὰ, hoendereijeren. Ἀλεκτρυὼν, όνος, ὁ, ἡ, een hoen; een haan; eene hen. Ἀλεκτρύαινα, ἡ, eene hen.

Ἠλέκτωρ, ἤλεκτρος, ἤλεκτρον. Zie Ἕλη, ἥλιος.

Λέξις, εως, ἡ, het zeggen, het spreken, de uitspraak; de zegswijze, de stijl; 2) het gezegde, eene spreekwijze, een woord. *Dimin.* Λεξίδιον, τὸ, een woordje.

Λεξικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende; *neutr.* λεξικὸν, τὸ, verst. βιβλίον, *Lexicon*, een woordenboek.

Αὐτολεξεὶ, *adv.* woordelijk.

Λέχος, εος, τὸ (van het *perf.* λέλεχα), *lectus*, een leger, eene legerstede, een bed; bijz. het huwelijksbed; v. d. de bijslaap; het huwelijk, de echt; λέχοσδε, naar bed.

Ἀπειρολεχὴς, ὁ, ἡ, als ἄλεκτρος, ongehuwd.

Κοινολεχὴς, ὁ, ἡ, 1) als κοινόλεκτρος; 2) een overspeler.

Λεχὼ, όος, *contr.* οῦς, ἡ, eene kraamvrouw.

Λεχώϊος, ὁ, ἡ, tot de kraam of kraamvrouw behoorende.

Λόχος, ου, ὁ (van het *perf. med.* λέλοχα), even als λέχος, eig. een leger, de legerstede; v. d. 1) het kraambed, bij AESCHYLUS; 2) eene legerplaats, eene hinderlaag; 3) de verzameling; v. d. een uitgelezen hoop of eene afdeeling krijgsvolk, onbepaald hoeveel, eene cohorte, een corps, eene compagnie, enz. V. d.

Λοχάδην, *adv.* door lagen, listiglijk; 2) bij afdeelingen of cohorten, compagniesgewijze.

Λοχάω, *fut.* ήσω, ik belaag, beloer, τινὰ, iemand; ik stel manschappen in eene hinderlaag.

Λόχησις, ἡ, het belagen, eene hinderlaag.

Ἐλλοχάω, het zelfde als λοχάω.

Λοχεύω, *fut.* εύσω, 1) *act.* de kraam bevorderen, als vroedvrouw; 2) *med.* in de kraam komen, baren; 3) *pass.* geboren worden.

Λοχεία, ἡ, de kraam, de geboorte.

Λόχευμα, τὸ, het kraamkind.

Λοχευτρία, ἡ, de kraamvrouw; 2) de vroedvrouw.

Λοχαῖος, αία, αῖον, ook λοχεῖος, εία, εῖον, en λόχιος, ία, ιον, de kraam of kraamvrouw betreffende; b. v. Ἄρτεμις λοχεία, anders genoemd εὔλοχος, Diana, de helpster der kraamvrouwen; τὰ

λοχεῖα, verst. χώρια, het kraambed, de geboorteplaats, bij Euripides.

Λοχίζω, *fut.* ίσω, ik stel eene hinderlaag; ik belaag, τινὰ, iemand; 2) ik verdeel, rangschik het krijgsvolk bij cohorten, ik stel in slagorde.

Λοχισμὸς, ὁ, eene hinderlaag.

Λοχίτης, ου, ὁ, een belager, verspieder; 2) een soldaat van dezelfde afdeeling, compagnie of cohorte.

Καταλοχίζω, ik verdeel (het krijgsvolk) in cohorten of compagnien. Καταλοχισμὸς, ὁ, zoodanige verdeeling.

Προλοχίζω, vooraf belagen of met eene hinderlaag bezetten.

Συλλοχίζω, ik verzamel (het krijgsvolk) bij cohorten of compagnien. Συλλοχισμὸς, ὁ, zoodanige verzameling of zamenstelling.

Λόχιμος, η, ον, eig. legbaar, belaagbaar, komt niet voor; doch van daar het *subst.* Λόχμη (zamengetr. uit λοχίμη, verst. χώρα), ἡ, eene belaagbare plaats, eene hinderlaag; en v. d. een struikelbosch, eene met doornen en struiken bedekte plaats. V. d.

Λόχμιος, Λοχμαῖος, α, ον, en Λοχμώδης, ὁ, ἡ, struikachtig, boschachtig.

Λοχμόω, οῦμαι, als een struik opschieten of opgroeijen.

Ἄλοχος, ἡ, 1) met de ἀ, *coll.* eene bed- of echtgenoote, gemalin; 2) met de ἀ, *priv.* eene vrouw die niet gekraamd heeft, eene maagd, eene onvruchtbare.

Βωμολόχος, ου, ὁ, eig. een altaarbelager, d. i. een die bij offerplegtigheden de altaren rondloopt, al bedelende en door allerlei gekke gebaarden trachtende den afval of de overblijfselen van het offervleesch weg te poetsen; v. d. 2) een potsenmaker, tafelschuimer, smullebroer, vleijer.

Βωμολοχία, potsemakerij, gemeen gedrag, vuile taal.

Βωμολοχικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende; daarin bedreven.

Βωμολοχεύω, ομαι, eig. den altaar belagen, of als bedelaar rondloopen; v. d. 2) potsen maken, zich gemeen aanstellen, tafelschuimen, vleijen. Βωμολόχευμα, het zelfde als βωμολοχία.

Δειπνολόχος, ὁ, ἡ, eig. die den maaltijd belaagt, d. i. een tafelschuimer.

Ναύλοχος, ου, ὁ, ἡ, geschikt tot eene legplaats voor de schepen, b. v. λιμὴν, bij Hom. Od. Δ, 846. ἕδρα bij Sophocles; *Subst.* ναύλοχος, ὁ, en ναύλοχον, τὸ, de ree of ankerplaats.

Ναυλοχέω, *fut.* ήσω, 1) *neutr.* in de ree of ankerplaats liggen; v. d. 2) *act.* uit de ree of ankerplaats met de vloot (den vijand) beloeren of belagen.

Λοχαγὸς, ὁ (van ἄγω), de aanvoerder van eene λόχος, cohorte of compagnie, een krijgsoverste, kapitein. Λοχαγία, ἡ, eene kapiteinsplaats of waardigheid.

Λογὰς (van het *perf. med.* λέλογα), άδος, ὁ, ἡ, uitgelezen,

uitgezocht; v. d. λογάδες, οἱ, alsmede λογάδες νεανίαι of στρατιῶται, uitgelezen jongelingschap, krijgsvolk, eene keurbende.

Λογάδην, *adv.* met keuze, volgens gemaakte keuze.

Λόγος, ὁ, misschien eig. het gelegde, eene laag; v. d. 1) *ratio*, de tel, de rekening; de achting, schatting, het opzigt, v. w. de spreekwijze λόγον ποιεῖν of ἔχειν τινὸς (*rationem alicujus rei habere*), iets in acht nemen, in tel of in rekening brengen; de berekening, verhouding, evenredigheid, betrekking, b. v. ἀνὰ λόγον, evenrediglijk, overeenkomstig; rekenschap (t. w. die op voorafgaande berekening rust), b. v. λόγον διδόναι, ὑπέχειν, λαμβάνειν, rekenschap geven, nemen; 2) de reden (nam. *ratio*, inwendige reden, λόγος ἐνδιάθετος), d. i. het vermogen om eene zaak te berekenen, te overleggen, enz.; v. d. het denkvermogen; overleg, beredenering; meening, vermoeden; de redengeving; de reden, oorzaak, of grond van eene zaak; 3) de reden (nam. uiterlijke, *oratio*, λόγος προφορικὸς), d. i. het spraakvermogen, de spraak; van daar *a*) een woord, b. v. λόγῳ ἑνὶ, *verbo*, in één woord; een bevel; eene uitdrukking, spreekwijze; *b*) eene aaneenschakeling van woorden, bijz. de prosa-stijl; een gesprek, toespraak, onderhandeling; regt tot spreken; eene redevoering; *c*) hetgeen gezegd of gesproken wordt, v. d. het algemeen zeggen, het gerucht; een verhaal, bijz. geschiedverhaal; een vertelsel; eene fabel; bijz. loutere woorden, in tegenstelling van zaken of daden, b. v. οὐ λόγῳ, ἀλλ' ἔργῳ, niet met woorden maar in der daad; *d*) het zeggen, het voorgeven, de schijn, v. d. κατὰ λόγον, naar-, en παρὰ λόγον, tegen allen schijn of verwachting.

Λογίζομαι, *fut.* ίσομαι, *rationem ineo*, ik tel, reken, bereken; ik houd rekening; ik tel over, ik overleg; ik beredeneer; ik neem een besluit, ik beslis.

Δελογισμένως, *adv.* met overleg.

Λογισμὸς, οῦ, ὁ, het rekenen, de berekening; *pl.* of λογισμοὶ, de rekenkunst; 2) overleg, nadenken; rede, verstand; overweging; een besluit; eene gedachte.

Λογιστὴς, ὁ, de rekenaar, rekenmeester; 2) een rekeningnaziener, hoedanigen er tien te Athene waren.

Λογιστικὸς, ή, όν, tot rekenen, tot redekaveling, tot besluiten, behoorende of bekwaam; λογιστικὴ, ἡ, verst. τέχνη, de rekenkunst; τὸ λογιστικὸν, het verstand, het denkvermogen.

Λογιστὸς, overgebleven in de zamengestelde

Ἀλόγιστος, ὁ, ἡ, onberaden, onbezonnen. Ἀλογίστως, *adv.* zonder overleg. Ἀλογιστία, ἡ, gebrek aan overleg.

Δυσλόγιστος, ὁ, ἡ, moeijelijk om te berekenen of te beoordeelen, onbegrijpelijk.

Εὐλόγιστος, ὁ, ἡ, gemakkelijk om te berekenen; 2) wel berekenend, overleggend; voorzigtig. Εὐλογιστέω, wel berekenen, met overleg handelen.

Ἀνα-, Ἀπο-, Δια-, Ἐκ-, Ἐπι-, Κατα-, Παρα-, Συλ-.

Ὑπολογίζομαι. Zie beneden bij de *Composita* van Λέγω.

Λογικὸς, ἡ, ὸν, redelijk, verstandelijk, met rede begaafd; tot de rede, tot het redeneren behoorende, b. v. τὸ λογικὸν, het denkvermogen, ἡ λογικὴ, verst. τέχνη, *Logica*, de redeneerkunde; redekundig, welsprekend. Λογικῶς, *adv.* redeneerkundiglijk; met woorden.

Λόγιμος, ὁ, ἡ, merkwaardig, voortreffelijk. V. d. zameng. Ἐλλόγιμος, ὁ, ἡ, het zelfde; 2) geleerd.

Λόγιος, ία, ιον, verstandig, kundig, ervaren; geleerd; οἱ λόγιοι, de wijzen, de geleerden, de geschiedkundigen; 2) welsprekend, b. v. Ἑρμῆς λόγιος; gesproken, v. d. λόγιον, τὸ, eene spreuk, uitspraak, bijz. eene godspraak.

Zamenstellingen van λόγος:

Ἀειλογία, ἡ, spraakzaamheid; verantwoordelijkheid.

Αἰσχρολόγος, ὁ, ἡ, die vuile taal spreekt.

Αἰτιολόγος, ὁ, ἡ, rede gevende.

Ἀκριβολόγος, ὁ, ἡ, naauwkeurig in het spreken of onderzoeken. Ἀκριβολογέομαι, naauwkeuriglijk onderzoeken, bespreken. Ἀκριβολογία, ἡ, naauwkeurig onderzoek, naauwkeurigheid.

Ἄλογος, ὁ, ἡ, redeloos, b. v. ζῶα; onredelijk, strijdig met de rede, ongerijmd; 2) niet sprekende, onervaren in het spreken; onuitsprekelijk. Ἀλόγως, *adv.* zonder reden, zonder te spreken.

Ἀλογέω, ik tel niet mede, ik schat gering, ik veracht, τινὸς, iemand of iets; *med.* misrekenen, falen, feilen.

Ἀλογία, ἡ, onredelijkheid, ongerijmdheid; sprakeloosheid, stilzwijgendheid; geringschatting, verachting, b. v. ποιεῖσθαι ἐν ἀλογίᾳ.

Ἀλόγιον, τὸ, b. v. ἀλογίου δίκη, eene aanklagt van verzuimde rekenschap.

Ἀνάλογος, ὁ, ἡ, evenredig, gelijkvormig, overeenstemmend. Ἀναλόγως, *adv.* evenrediglijk. Ἀναλογία, ἡ, evenredigheid.

Ἀνθολόγος, ὁ, ἡ, bloemen lezende of plukkende. Ἀνθολογία, ἡ, *florilegium*, eene bloemlezing.

Ἀξιόλογος, ὁ, ἡ, merkwaardig, lofwaardig. Ἀξιολόγως, *adv.* op eene lofwaardige wijze.

Ἀπαρτιλογία, ἡ, de volle rekening, de ronde som.

Ἀπεραντολόγος, ὁ, ἡ, zonder einde sprekende of pratende.

Ἀρχαιολόγος, ὁ, ἡ, oudheidkundig. Ἀρχαιολογία, ἡ, de oudheidkunde. Ἀρχαιολογέω, de oudheidkunde behandelen; 2) ouderwetsch spreken of schrijven.

Ἀστρολόγος, ὁ, ἡ, sterrekundig; 2) bedreven in de Ἀστρολογία, ἡ, sterrenvoorzegkunde.

Ἀργυρολόγος, ὁ, een geldeischer.

Βραχυλόγος, ὁ, ἡ, kort in het spreken. Βραχυλογία, ἡ, kortheid in het spreken. Βραχυλογέω, kort, met weinig woorden spreken.

Γενεαλόγος, ὁ, ἡ, geslachtkundig. Γενεαλογία, ἡ, eene

geslachtlijst. Γενεαλογέω, eene geslachtlijst maken, of afleiden. Γενεαλογικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende.

Γνωμολόγος, ὁ, ἡ, die spreuken bezigt, een spreukverzamelaar. Γνωμολογία, ἡ, eene verzameling van spreuken.

Δεινολογία, ἡ, overdrevenheid, grootspraak. Δεινολογέομαι, zich hevig beklagen.

Δασμολόγος, ὁ, de inzamelaar of opeischer der belastingen. Δασμολογία, ἡ, derzelver inzameling. Δασμολογέω, belastingen opeischen, τινὰ, van iemand.

Δικαιολόγος, en Δικολόγος, ὁ, ἡ, die voor het geregt spreekt, eene zaak verdedigt. Δικαιολογέω en δικολογέω, eene zaak verdedigen. Δικαιολογία en Δικολογία, ἡ, de verdediging.

Ἔλλογος, ὁ, ἡ, redelijk, met rede begaafd,

Ἐλλογέω, in rekening brengen.

Ἐναντιολογία, ἡ, tegenspraak, tegenstrijdigheid.

Ἐτυμολόγος, ὁ, ἡ, bedreven in de woordafleiding. Ἐτυμολογία, ἡ, de afleiding der woorden. Ἐτυμολογέω, de zelve opgeven.

Εὔλογος, ὁ, ἡ, redelijk, verstandig; gegrond, waarschijnlijk, doelmatig; τὸ εὔλογον, de waarschijnlijkheid.

Εὐλογέω, ik loof, prijs, roem. Εὐλογητὸς, ἡ, ὸν, geroemd, geprezen.

Εὐλογία, ἡ, lofspraak; 2) waarschijnlijkheid.

Εὐλόγιστος, ὁ, ἡ, gemakkelijk om te berekenen. Εὐλογιστέω, wel berekenen, een goed besluit nemen. Daarentegen Δυσλόγιστος, moeijelijk om te berekenen.

Ἡδυλόγος, ὁ, ἡ, zoet, liefelijk sprekend.

Ἠθολόγος, ὁ, ἡ, eig. een zedespreker, bijz. die eens anders zeden door woorden of gebaarden op het tooneel afschetst.

Θεολόγος, ὁ. Zie Θεός.

Ἰδιολογία, ἡ, de eigenaardige spreekwijze.

Καινολογία, ἡ, eene nieuwe, vreemde spreekwijze.

Κακολόγος, ὁ, ἡ, kwaadsprekend. Κακολογία, ἡ, kwaadsprekendheid. Κακολογέω, kwaadspreken, schelden. Κακολογικὸς, ἡ, ὸν, vaardig in het kwaadspreken.

Καλλιλογέω, fraai, sierlijk spreken. Καλλιλογία, ἡ, sierlijkheid in het spreken.

Κενολογέω, ijdele, onnutte woorden spreken.

Κυριολογέω, eigenlijk spreken. Κυριολογία, ἡ, de eigenlijke bewoording. Zie Κύριος.

Κοινολογέομαι, gemeenzaam spreken, gesprek voeren, τινὶ, met iemand.

Λεπτολόγος, ὁ, ἡ, spitsvindig sprekend, of handelend over eene zaak. Λεπτολογέω, έομαι, spitsvindig spreken, onderzoeken, uitpluizen. Λεπτολόγημα, τὸ, en Λεπτολογία, ἡ, spitsvindigheid.

Λιθολόγος, ὁ, een steenzamelaar, die uit losse steenen iets zamenstelt, opbouwt. Λιθολογέω, steenen aaneen voegen. Λιθολογία, ἡ, en Λιθολόγημα, τὸ, de zamenvoeging van steenen, een gebouw uit losse aaneengevoegde steenen.

Μακρολόγος, ὁ, ἡ, langwijlig. Μακρολογία, ἡ, langwijligheid.

Ματαιολόγος en ματψιλόγος, ὁ, ἡ, ijdel in het spreken, leugenachtig.

Μικρολόγος en Σμικρολόγος, ὁ, ἡ, die op kleinigheden al te zeer acht geeft, beuzelachtig, kleingeestig, laag, inhalig. Μικρο- en Σμικρολόγως, *adv.* naauwlettend.

Μικρολογία, ἡ en Σμικρολογία, ἡ, beuzelachtigheid, kleingeestigheid; 2) platheid van den stijl.

Μικρολογέομαι en Σμικρολογέομαι, op kleinigheden letten, beuzelen.

Ξενολόγος, ὁ, ἡ, een aanwerver van vreemde krijgsbenden. Ξενολογέω, vreemdelingen aanwerven. Ξενολογία, ἡ, zoodanige aanwerving. Ξενολόγιον, τὸ, de vreemde krijgsbenden.

Ὁμολόγος, ὁ, ἡ, overeenstemmend, overeenkomend. Ὁμολόγως, *adv.* eenstemmiglijk. Ὁμολογία, ἡ, de overeenstemming, overeenkomst.

Ὁμολογέω, *fut.* ήσω, overeenkomen, overeenstemmen; toestemmen, openlijk erkennen of bekennen. -γουμένως, *adv.* eenpariglijk. Ὁμολόγημα, τὸ, de toestemming, afspraak.

Ἀνθομολογέω, ομαι, een verdrag aangaan.

Ἀνομολογέω, openlijk bekennen, vaststellen.

Αὐθομολογέομαι, van zelf toestemmen.

Διομολογέομαι, aanhoudend bekennen, voor vastgesteld houden, stellig belooven.

Προσομολογέομαι, nog daarenboven toestemmen.

Συνομολογέομαι, te zamen stemmen, overeenkomen.

Παλίλλογος, ὁ, ἡ, op nieuw verzameld. Hom.

Παλιλλόγος, ὁ, ἡ, het eens gezegde herhalend. Παλιλλογία, ἡ, eene herhaling. Παλιλλογέω, herhalen.

Παράλογος, ὁ, ἡ, onverwacht, waarop niet gerekend wordt; 2) ongegrond; 3) buitengewoon. Παραλόγως, *adv.* tegen verwachting.

Περιαυτολογέω, over zich zelven spreken. Περιαυτολογία, ἡ, eigen lof.

Περισσολογία, ἡ, overtolligheid in het spreken.

Πολυλόγος, ὁ, ἡ, veel sprekend, woordenrijk. Πολυλογία, ἡ, veelheid van woorden.

Σεμνολόγος, ὁ, ἡ, ernstig sprekend; een grootspreker. Σεμνολογέω, ομαι, met ernst spreken; pogchen. Σεμνολογία, ἡ, en Σεμνολόγημα, τὸ, deftigheid in het spreken, grootspraak.

Σιτολόγος, ὁ, ἡ, een koren- of voorraadverzamelaar. Σιτολογέω, koren of voorraad inzamelen, τὴν χώραν, uit eene plaats. Σιτολογία, ἡ, inzameling van koren, van voorraad.

Σπερμολόγος, ὁ, ἡ, de zaadlezer, bijz. eene soort van kraaijen; 2) snapachtig, beuzelachtig, zwetsend.

Σπουδαιολογέω, met ernst spreken, eene zaak met ernst behandelen.

Σταχυολόγος, ὁ, ἡ, aren lezend. Σταχυολογία, ἡ, de nalezing der aren.

Στρατολόγος, ὁ, ἡ, een soldaten-werver. Στρατολογέω, een leger aanwerven. Στρατολογία, ἡ, de aanwerving van een leger.

Ταυτολόγος, ὁ, ἡ, die hetzelfde zegt of herhaalt. Ταυτολογία, ἡ, eene herhaling.

Τετραλογία, ἡ, eene tetralogie, d. i. verzameling of voorlezing van vier tooneelstukken, om op het Bacchusfeest naar den prijs te dingen.

Τεχνολόγος, ὁ, ἡ, over de kunst of kunstmatig sprekend. Τεχνολογία, ἡ, eene behandeling of kort begrip der kunst; een kunstterm.

Ὑπόλογος, ὁ, rekenschap, betrekking, opzigt; 2) als *adj.* ὁ, ἡ, verantwoordelijk.

Φιλολόγος, ὁ, ἡ, een liefhebber 1) van spreken; 2) van letterkunde en geleerdheid; een letterkundige, een geleerde, een philoloog.

Φιλολογία, ἡ, spraakzaamheid; 2) de liefde, de beoefening der letterkunde of geleerdheid, de philologie.

Φιλολογέω, een liefhebber zijn 1) van spreken; 2) van letterkunde of geleerdheid, zich op dezelve toeleggen, een geleerd gesprek voeren.

Φλυαρολόγος, ὁ, ἡ, beuzelachtig.

Φυσιολόγος, ὁ, ἡ, natuurkundig. Φυσιολογία, ἡ, de natuurkunde. Φυσιολογικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende, geschikt.

Χρησμολόγος, ὁ, ἡ, eene godspraak gevende. Χρησμολογέω, eene godspraak geven. Χρησμολογία, ἡ, eene godspraak.

Ψευδολόγος, ὁ, ἡ, een leugenspreker. Ψευδολογία, ἡ, leugentaal. Ψευδολογέω, liegen.

Ὡρολογέω, den tijd of het uur aanwijzen. Ὡρολόγιον, τὸ, *horologium*, een tijdwijzer, uurwijzer.

Zamenstellingen van achteren zijn: b. v.

Λογόγραφος, ὁ, ἡ, een geschiedschrijver; een prozaschrijver.

Λογοθέτης, ὁ, een rekeningsteller. Λογοθετέω, op rekening stellen.

Λογομαχέω, met woorden twisten. Λογομαχία, ἡ, woordenstrijd.

Λογοποιὸς, ὁ, een schrijver, geschiedschrijver; een verdichter, zwetser, verspreider van valsche geruchten; een fabeldichter.

Zamenstellingen van Λέγω:

Ἀλέγω (misschien met de ἀ *collect.*) ik leg, tel te zamen; ik tel mede, reken mede, breng in rekening; v. d. ik acht, schat, waardeer, draag zorg, τινὸς, voor iets.

Ἀλεγίζω, het zelfde, b. v. σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω χωομένης, ik tel uwe gramschap niet. Hom. Il. Θ, 477.

Ἀλεγύνω, ik leg aan, bezorg, maak gereed, b. v. δαῖτα, een' maaltijd.

Ἀπηλεγὴς, ὁ, ἡ, niets tellend, om niets gevend; streng, wreed. Ἀπηλεγέως, *adv.* zonder schroom, kort af, openlijk. Ἀπηλεγέω, niet geven om iets, verachten.

Δυσηλεγὴς, en Τανηλεγὴς, ὁ, ἡ, kommervol, moeitevol, pijnelijk; b. v. πόλεμος, θάνατος, bij Hom.

Ἀμφιλέγω, *fut.* ξω, eig. ik zeg van beide zijden, d. i. ik spreek voor

en tegen; v. d. ik spreek tegen, ik loochen; ik twist (met woorden); ik twijfel.

Ἀμφίλεκτος, ὁ, ἡ, betwist, betwijfeld; twijfelachtig; 2) betwistend, twijfelend. — Ἀναμφίλεκτος, ὁ, ἡ, ontwijfelbaar. Ἀναμφιλέκτως, *adv.* zonder twijfel.

Ἀμφίλογος, ὁ, ἡ, het zelfde. V. d.

Ἀμφιλογέω, twijfelen, twisten, περὶ τινὸς, over of aan iets.

Ἀμφιλογία, ἡ, woordenstrijd, twijfelachtigheid, dubbelzinnigheid.

Ἀναμφίλογος en ἀναμφιλόγως, het zelfde als Ἀναμφίλεκτος, enz.

Ἀναλέγω, ik lees op, lees te zamen, verzamel; ik tel op, ik reken op, te zamen, bijz. in *med.* bij mij zelven, v. d. ik bereken, bedenk, overleg; 2) ik zeg op, lees op, lees voor.

Ἀνάλεκτος, ὁ, ἡ, opgelezen, opgezameld. Ἀνάλεκτα, τὰ, *Analecta*, uitgelezene stukken, eene verzameling.

Ἀνάλογος, ὁ, ἡ. Zie boven onder λόγος.

Ἀντιλέγω, ik spreek tegen, τινὶ en πρὸς τινὰ, iemand; ik wederspreek, ontken, τὶ, eene zaak; ik verzet mij tegen iets.

Ἀντίλεκτος, ὁ, ἡ, tegengesproken, twijfelachtig.

Ἀντίλογος, ὁ, ἡ, tegensprekend. Ἀντιλογία, ἡ, tegengenspraak; woordentwist; wederlegging. Ἀντιλογικὸς, ἡ, ὸν, geschikt tot tegenspraak. Ἀντιλογέω, tegenspreken.

Ἀπολέγω, ik leg af, bijz. in *med.* het afleggen, bezwijken, v. d. ἀπολέγομαι τὴν ψυχὴν, ik laat den moed zakken; 2) ik leg ter zijde, zonder af; ik lees uit, kies uit; ik scheid af, ik verwerp; 3) ik zeg af, v. d. ik zeg op, ik verhaal, ik verklaar; ik weiger, ik verbied, ik ontzeg.

Ἀπόλεκτος, ὁ, ἡ, uitgelezen; voortreffelijk.

Ἀπόλογος, ὁ, het opgezeide, een verhaal; een verdicht verhaal, eene fabel. Van daar

Ἀπολογία, ἡ, de ontkenning, de verontschuldiging; verdediging; een pleitgeding.

Ἀπολογέομαι, ik ontken; ik verontschuldig, verdedig mij, πρὸς τὶ, tegen eene zaak, περὶ τινὸς, wegens iets; δίκην, eene regtszaak verdedigen; ὑπέρ τινος, tot iemands verdediging spreken.

Ἀπολογίζομαι, *fut.* ίσομαι, ik reken af, doe of geef rekenschap; ik bereken, ik gis, ik besluit; 2) ik verontschuldig, verdedig mij.

Ἀπολογισμὸς, ὁ, de berekening; rekenschap; een rekenboek.

Διαλέγω, ik leg uitéén, onderscheide; ik zonder af, kies uit; 2) *med.* διαλέγομαι, ik spreek, houd een gesprek, τινὶ, met iemand; πρὸς τινὰ, tot iemand; τὶ en περί τινος, over eene zaak.

Διάλεξις, εως, ἡ, een gesprek, onderhandeling.

Διάλεκτος, ου, ἡ, verst. γλῶσσα, de onderscheidene of verschillende tongval, spreekwijze, landtaal, dialect; 2) de spraak, een gesprek, zamenspraak.

Διαλεκτικὸς, ἡ, ὸν, tot het spreken, gesprek houden of redekavelen behoorende, geschikt; διαλεκτικὴ, ἡ, verst. τέχνη, *Dialectica*, de redeneerkunst, de logi-

ca. Διαλεκτικῶς, *adv.* naar de wijze des redeneerkundigen.

Διάλογος, ὁ, *dialogus*, een gesprek, eene zamenspraak.

Διαλογικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorend, geschikt.

Διαλογίζομαι, ik reken door elkander; ik reken af, πρός τινα, met iemand; ik bereken, beraadslaag, denk na, πρὸς ἐμαυτὸν, bij mij zelven; 2) met elkanderen berekenen, onderzoeken, beredeneeren, gesprek houden.

Διαλογισμὸς, ὁ, de berekening, overdenking; 2) een gesprek, eene zamenspraak.

Διαλογὴ, ἡ, de keuze, uitzondering.

Ἐκλέγω, ik lees uit, kies uit; ik hef, ik werf; ik verzamel, zamel in, vorder in.

Ἐκλεκτὸς, ἡ, ὸν, uitgelezen, uitnemend. Ἐκλεκτικὸς, ἡ, ὸν, uitlezend, uitkiezend; v. d. *pl.* οἱ Ἐκλεκτικοὶ, *Eclectici*, die wijsgeeren, welke uit de leerstelsels van anderen eene keus deden.

Ἐκλογεὺς, έως, ὁ, een invorderaar, opeischer.

Ἐκλογὴ, ἡ, de inzameling, invordering; 2) de keus, b. v. ὀνομάτων, *delectus verborum*, de keus der woorden; het uitgekozene, de keur, het beste; 3) *ecloga*, eene soort van gedicht.

Ἐκλογίζομαι, ik reken uit; ik denk uit, overweeg.

Ἐκλογισμὸς, ὁ, de uitrekening, overweging.

Ἐπιλέγω, ik leg bij, bijéén; ik lees uit, kies uit; ik lees na, zie na; ik lees (een boek); 2) ik zeg daarbij, voeg bij het reeds gezegde; ik spreek daarna, daarop.

Ἐπίλεξις, ἡ, de keus.

Ἐπίλεκτος, ὁ, ἡ, bijgekozen, uitgelezen.

Ἐπίλογος, ὁ, de narede, het besluit eener redevoering; 2) overleg, een besluit; v. d.

Ἐπιλογίζομαι, ik tel bij, tel toe; ik tel op, bereken, overleg.

Καταλέγω, ik leg neêr, v. d. 1) *med.* καταλέγομαι, ik leg mij te bed, ik leg te bed, bij Homerus; 2) ik tel bij één, tel op; ik schrijf achtervolgens op, maak eene lijst of rol; ik kies uit, ik werf, schrijf op de rol op; 3) ik vertel, verhaal.

Κατάλογος, ὁ, de optelling, opschrijving, lijst, rol; bijz. de soldatenrol, v. d. de conscriptie, de aanwerving, de krijgsdienst; v. d. οἱ ὑπὲρ τὸν κατάλογον, zij die boven de krijgsjaren zijn.

Καταλογεὺς, έως, ὁ, de opschrijver, werver.

Καταλογὴ, ἡ, de optelling, opschrijving, keus.

Καταλογίζομαι, ik tel bij, tel op; ik breng in rekening, schrijf op de rol; ik bereken, ik bedenk, overleg.

Καταλογισμὸς, ὁ, de optelling, berekening.

Παραλέγω, 1) ik leg bij, naast; v. d. *med.* παραλέγομαι, ik lig te bed, slaap bij, τινὶ, iemand, Homerus; 2) ik spreek ter zijde, v. d. ik sla den bal mis, ik beuzel, ik ben ijlhoofdig.

Παράλογος, ὁ, ἡ. Zie onder Λόγος.

Παραλογίζομαι, ik misreken, ik maak eene valsche rekening of een valsch besluit; ik bedrieg.

Παραλογισμὸς, ὁ, eene misrekening; valsche sluitrede; bedrog.

Παραλογιστὴς, ὁ, een bedrieger. Παραλογιστικὸς, ἡ, ὸν, bedriegelijk.

Περιλέγω, ik omspreek, omschrijf; ik spreek om (de zaak) heen.

Περίλεξις, ἡ, het omheen spreken; overtollig of onnut gepraat.

Προλέγω, ik kies vooraf uit; v. d. προλελεγμένοι, Hom. Il. N, 689; 2) ik voorzeg, ik zeg vooraf of vooruit.

Πρόλογος, ὁ, *prologus*, de voorafspraak, bijz. van een tooneelstuk.

Προλογίζω, ik houd eene voorafspraak.

Προςλέγω, ik zeg daarenboven; *med.* ik spreek aan, spreek toe.

Συλλέγω, ik leg te zamen, v. d. 1) *med.* συλλέγεσθαι τινὶ, te zamen slapen met iemand; 2) ik verzamel, ik zamel in; ik tel of reken te zamen; v. d. ik gis, ik besluit.

Σύλλεξις, ἡ, het verzamelen, de verzameling.

Συλλογὴ, ἡ, hetzelfde; 2) de werving (der soldaten).

Σύλλογος, ὁ, eene vergadering, zamenkomst (van menschen).

Συλλογίζομαι, ik leg, tel, reken te zamen; ik maak de som of het besluit op; ik maak eene sluitrede.

Συλλογισμὸς, ὁ, *syllogismus*, de zamentelling, eene sluitrede, besluit.

Συλλογιστικὸς, ἡ, ὸν, in den vorm eener sluitrede gebragt.

Συλλογιμαῖος, α, ον, zamengelezen, zamengeraapt, zamenvloeijend.

Ὑπολέγω, ik tel op; 2) ik zeg op, lees voor.

Ὑπόλογος, ὁ. Zie onder Λόγος.

Ὑπολογίζομαι, ik breng mede in rekening, neem in aanmerking, τὶ, eene zaak.

Λεία, ook Ληΐα, ἡ, en Ληΐς, ίδος, ἡ, de buit, in het bijz. geroofde menschen en vee.

Ληϊὰς, άδος, ἡ, de geroofde, eene buit gemaakte slavin.

Ληΐδιος, α, ον, buit gemaakt, veroverd.

Ληΐζω, *fut.* σω, ik maak buit, ik roof, ik plunder; ik verwoest, verover.

Ληϊστὸς, ἡ, ὸν, buit gemaakt, geroofd.

Ληϊστὴς, *contr.* ληστὴς, οῦ, ὁ, ook *poët.* Ληϊστὴρ, ῆρος, en Ληΐστωρ, ορος, ὁ, een vrijbuiter, roover, zeeroover. *Foem.* Ληστρὶς, ίδος, ἡ, eene roofster.

Ληστικὸς, ἡ, ὸν, en Ληστρικὸς, ἡ, ὸν, ook Ληστήριος, α, ον, roovende, roofzuchtig, tot het rooven of buit maken behoorende; b. v. βίος, het rooversleven; v. d. τὸ ληστικὸν, ληστρικὸν of ληστήριον, de roovers, eene rooversbende. Ληστικῶς en Ληστρικῶς, *adv.* op rooverswijze.

Ληστεύω, *fut.* εύσω, rooven, van den roof leven. Ληστεία, ἡ, de rooverij; de roof, buit.

Ληστὺς, ύος, ἡ, de rooving, de plundering.

Ληΐτις, ιδος, ἡ, de buitmaakster of buitgeefster, bijnaam van Minerva bij Hom. Il. K, 460. Elders wordt zij genoemd Ἀγέλειa, ἡ, in denzelfden zin.

Ληϊλατέω (van ἐλάω), op buit uitgaan, de buit wegvoeren; *med.* uitplunderen, τινὰ, iemand. Ληλασία, ἡ, het buit maken, de vrijbuiterij.

Λείβω, *fut.* λείψω, ook Λίβω, het Latijnsche *libo*, ik doe vlieten, vloeijen, druppelen; ik pleng (den wijn), ik stort (tranen), ik giet, ik giet over; 2) *med.* vlieten, vloeijen.

Εἴβω, *Jon.* het zelfde, bij Hom. V. d. Zameng.

Κατείβω, nedergieten; 2) *med.* κατείβομαι, nederdruipen, nedervlieten, wegvlieten. Hom.

Λοιβὴ, ἡ, het plengen, een plengoffer, *libatio.* V. d. Λοιβάω, ομαι, plengen, als λείβω. Λοιβεῖον en Λοιβάσιον, τὸ, eene schaal, vat, of beker daartoe dienende.

Λιβὰς, άδος, ἡ, en Λίβος, εος, τὸ, een druppel, eene traan.

Λίβανος, ὁ, de boom, waarvan de wierook afdruipt; 2) de wierook; welke gewoonlijk genoemd wordt Λιβανωτὸς, οῦ, ὁ, en λιβανωτὸν, οῦ, τό. Van daar ook Λιβανώδης, ὁ, ἡ, van wierook gemaakt, bewierookt.

Λὶψ, λιβὸς, ὁ, de zuidweste wind (die den regen aanbrengt); 2) ἡ, een druppel.

Λείβηθρον en λίβηθρον, τὸ, een kanaal, eene waterleiding; 2) het zelfde als

Λειμὼν, ῶνος, ὁ, eene vochtige plaats, eene weide, een weiland. Daarvoor ook Λείμαξ, ακος, en Λειμὰς, άδος, ἡ, *poët.* het zelfde.

Λειμώνιος, ία, ιον, tot de weide behoorende, op de weide groeijende.

Λειμωνόθεν, *adv.* uit de weide.

Βαθυλείμων en βαθύλειμος, ὁ, ἡ, — Εὐλείμων, ονος, ὁ, ἡ, — Εὐρύλειμων, ονος, ὁ, ἡ, van diepe, goede, wijduitgestrekte weiden voorzien.

Ἀπολείβω, afgieten; 2) *med.* en *pass.* afdruppelen, afvlieten. V. d. Ἀπολιβάζω, *fut.* ξω, afdruipen, druipstaartende heengaan. Aristoph.

Ἐπιλείβω, bij-, opgieten, plengen.

Καταλείβω, ik giet af, neêr; ik pleng; 2) *med.* en *pass.* nederdruipen of druppelen, nedervlieten.

Συλλείβω, zamengieten; 2) *med.* en *pass.* zamenvlieten, ineen vloeijen.

Λεῖος, λεία, λεῖον, *laevis*, afgewreven, glad gemaakt, glad, plat, vlak, effen, kaal; zacht; v. d. *metaph.* λεῖα ὀνόματα, zacht uit te sprekene woorden. Van het oude λέω, λείω, wrijven, glad maken.

Λειότης, ητος, ἡ, de gladheid.

Λειόω, *fut.* ώσω, ook Λειαίνω en λεαίνω, glad, vlak, effen maken; aan stuk wrijven; vernietigen.

Λευρὸς, ὰ, ὸν, *Jon.* λεῖος, effen, glad, plat; breed.

Λισσὸς, ἡ, ὸν, het zelfde, van eene andere oude vorm λίω.

Λίςρον en λίςριον, ου, τὸ, een werktuig om glad te maken; eene schaal, schoffel. Λιςρόω en λιςραίνω, glad of effen maken, schaven.

Λῖς, ὁ, *Dat.* λιτὶ, *Acc.* λῖτα, glad, effen lijnwaad. Λῖτον, τὸ, het zelfde.

Λὶς, glad, kaal, voor λισσὴ, b. v. πέτρα, eene kale rots, bij Hom. Od. M, 64. Zoo ook Λισσὰς, άδος, ἡ.

Λιτὸς, ἡ, ὸν, glad, kaal; eenvoudig; onopgesierd, gering, klein. Λιτῶς, *adv.* eenvoudiglijk.

Λιτότης, ητος, ἡ, eenvoudigheid; geringheid; fijnheid; eenvoudigheid van spijs of drank; 2) eene *litotes*, verkleinende of verzachtende uitdrukking.

Ἄλεισον, τὸ, een beker; misschien in het bijz. een beker met uitgesneden beeldwerk, dus oneffen.

Λείπω, *fut.* λείψω, *aor.* 2. ἔλιπον, ik laat, verlaat; ik laat achter, laat terug; v. d. *pass.* λείπομαι, ik word achtergelaten, ik blijf over; ik blijf achter, bijz. in den wedloop; v. d. ik word overwonnen, overtroffen, τινὸς, door iemand; ik ben verwijderd van iets of iemand; 2) ontbreken, mangelen. Andere vorm Λιμπάνω, het zelfde.

Λεῖμμα, ατος, τὸ, het overblijfsel, de rest. Λείψανον, τὸ, het zelfde, bijz. in *pl.* τὰ λείψανα.

Λοιπὸς, ἡ, ὸν, achtergelaten, overgebleven; overig; οἱ λοιποὶ, de overigen; τὸ λοιπὸν, het overige, het laatste; als *adv.* overigens, voor het overige; vervolgens; eindelijk, ten laatste.

Ἐπί-, Κατά-, Περί- en Ὑπόλοιπος, achtergelaten, nagelaten, overgebleven; overblijvend, overig.

Ἀπολείπω en Ἀπολιμπάνω, ik laat af, houd af, b. v. ἀπολείπω ποιῶν, ik houd op te doen; 2) ik verlaat; ik laat terug, ik laat achter, laat na; ik laat achter mij, ik overtref; v. d. in *pass.* overblijven, na- of achtergelaten, overtroffen worden; onderdoen; verwijderd zijn, τινὸς, van iets, v. d. geen deel aan iets hebben, onbedreven zijn in iets; 3) ontbreken, verschelen, b. v. ἀπέλιπε αὐτὸν τὰ χρήματα, het geld ontbrak hem, hij kwam geld te kort; μικρὸν ἀπολείπει, het scheelt weinig; μικρὸν ἀπέλιπον ἀποθανεῖν of τοῦ ἀποθανεῖν, het scheelde weinig, of ik ware om het leven gekomen.

Ἀπόλειψις, εως, ἡ, het verlaten, het achterlaten; v. d. de scheiding, echtscheiding; 2) het terugblijven; het afnemen, b. v. τῆς σελήνης, het afnemen der maan; het onderdoen.

Διαλείπω en Διαλιμπάνω, ik laat tusschen beide, ik laat eenen tusschentijd; ik laat steken, ik houd op; b. v. ἡμέρας διαλιπὼν δύο προσῆλθε, hij kwam na eenen tusschentijd van twee dagen; οὐ πώποτε διέλιπον μανθάνων, nooit hield ik op te leeren; v. d. 2) tusschen beide zijn, afgescheiden, verwijderd zijn; v. d. τὸ διαλεῖπον, het zelfde als

Διάλειμμα, τὸ, de tusschenruimte, tusschentijd.

Διάλειψις, ἡ, de tusschenpozing, staking.

Ἀδιάλειπτος, ὁ, ἡ, onafgebroken, onophoudelijk.

Ἐκλείπω en Ἐκλιμπάνω, ik laat uit; ik verlaat, b. v. τὴν πόλιν, ik ga de stad uit, τὴν τάξιν, ik verlaat mijnen post; ik sla over, laat na, verzuim; 2) *neutr.* aflaten; afnemen,

ontbreken; b. v. van de ziel, in onmagt zinken; flaauw vallen; van de zon of maan, verduisterd worden.

Ἔκλειψις, ἡ, eene uitlating; gebrek; afneming, b. v. ἡλίου, σελήνης, eene zons- of maansverduistering, eclips.

Ἐκλιπὴς, ὁ, ἡ, uitgelaten, overgeslagen; ontbrekend; onvoldoende.

Ἐλλείπω, ik laat in (iets), ik laat steken; ik laat na, ik verzuim; ik blijf in gebreken; 2) *neutr.* ontbreken, verschelen, te kort komen, b. v. ἐλλείπει με τοῦτο, dat ontbreekt mij; τοσοῦτον ἐλλείπει τοῦ λυπεῖσθαι, ὥςε καὶ χαίρειν, hij is er zoo ver af van zich te bedroeven, dat hij zich veeleer verheugt; τὰ ἐλλείποντα, het zelfde als

Ἔλλειμμα, τὸ, het ontbrekende, te kort komende; een gebrek.

Ἔλλειψις, ἡ, het nalaten, verzuim; 2) *ellipsis*, de weglating of uitlating van een woord, bij taalkundigen.

Ἐλλιπὴς, ὁ, ἡ, nalatende; ontbrekend, gebrekkig.

Ἐπιλείπω, eig. het daarbij laten, v. d. ontbreken, te kort schieten, onmagtig zijn; bijz. met den *Accus.* τινὰ, aan iemand ontbreken; τοῦ ἡλίου τὸ φῶς ἐπιλείπει, het zonlicht wordt verduisterd.

Ἐπίλειψις, ἡ, gebrek.

Καταλείπω en Καταλιμπάνω, ik verlaat; ik laat terug; ik laat na (als erfdeel); ik laat af, eindig, b. v. τὸν λόγον, mijne rede.

Κατάλειψις, ἡ, het verlaten, het terug laten.

Ἐγκαταλείπω, ik laat achter in of bij iets.

Παραλείπω, ik laat voorbij; ik sla over, ik ga met stilzwijgen voorbij; ik laat weg.

Παράλειψις, ἡ, het overslaan, de weglating; de verzwijging.

Περιλείπω, ik laat over; *pass.* overblijven.

Περίλειμμα, τὸ, een overblijfsel.

Περιλιπὴς, ὁ, ἡ, overgelaten; overgebleven.

Προλείπω, ik verlaat vooraf of te voren; ik verlaat, stel te leur; ik blijf in gebreken.

Ὑπολείπω, ik laat over, ik laat achter mij; *pass.* achter blijven, onderdoen; overblijven, overschieten.

Ὑπόλειμμα, τὸ, een overblijfsel.

Ὑπολιπὴς, ὁ, ἡ, overblijvende.

Λείριον, τὸ, *lilium*, de lelie, bijz. de witte.

Λείρινος en λίρινος, η, ον, uit lelien gemaakt, b. v. ἔλαιον.

Λειριόεις, εσσα, εν, lelieachtig, leliekleurig; 2) blank, zacht; liefelijk.

Λειχὴν, ῆνος, ὁ, *lichen*, eene vlak, vlek, een uitslag, uitwas (zoowel aan boomen en planten, als aan menschen en dieren).

Λείχω, *fut.* λείξω, ook λιχμάω en λιχμάζω, *fut.* άσω, ik lek; belek.

Λιχανὸς, ὁ, eig. de lekker, v. d. de wijsvinger, de voorste vinger.

Λίχνος, η, ον, en ὁ, ἡ, lekker, gulzig, snoepachtig; een of eene lekkerbek; nieuwsgierig.

Λιχνεύω, *fut.* εύσω, ik ben lekker, ben een lekkerbek; ik belek, snoep; *med.* ik ben begeerig, ik streef naar iets. — Λιχνεία, ἡ, lekkerbekkerij; 2) *pl.* λιχνεῖαι, het zelfde als Λίχνευμα, τὸ, lekkernijen, snoepgoed.

Ἀπολείχω en ἀπολιχμάω, ik lik af.

Διαλείχω, ik belik door en door.

Ἐκλείχω, ik lik uit.

Περιλείχω en περιλιχμάω, -άζω, ik lik of belik rondom.

Λεκὸς, ὁ, en λέκος, εος, τὸ, een schotel, een bord. Λεκάνη, ἡ, een schotel, een bekken. *Dimin.* Λεκάνιον, τό.

Λέκιθος, ὁ, de dojer van een ei; 2) eene soort van geelkleurige peulvrucht.

Λέμβος, ὁ, *lembus*, een klein vaartuig, een schuitje, bootje.

Λέντιον, τὸ, het Latijnsche *linteum*, het lijnwaad, bij ARRIANUS.

Λέπω, *fut.* ψω, ik schil, schil af, trek de schil of de bast af. Zameng. Ἀπολέπω, ik schil af. Ἐκλέπω, het zelfde; 2) de kuikens uit den dop doen komen, uitbroeijen. Περιλέπω, ik schil rondom af.

Λέμμα, τὸ, eig. het afgeschilde, v. d. de schil, de schors, de bast, de korst.

Λέπος, εος, τὸ, en λόπος, of λοπὸς, ὁ, het zelfde; 2) de huid, het vel. V. d. Λεπίζω en λοπίζω, schillen, villen. Λέπισμα en λόπισμα, τὸ, de schil. Daarmede zijn ook verwant:

Λέπας, τὸ, eene kale, naakte rots. Λεπαῖος, αία, αῖον, *poët.* schilferachtig, bergachtig.

Λεπὰς, άδος, ἡ, eene schelpslak, die zich aan de rotsen vasthecht.

Λεπὶς en λοπὶς, ίδος, ἡ, de schil, bijz. eene schub, vischschub. Λεπιδωτὸς, ἡ, ὸν, geschubd.

Λοπὰς, άδος, ἡ, een plat drinkschaaltje, een schoteltje. *Dim.* Λοπάδιον, τό.

Λέπαδνον, τὸ, de jukriem, halsriem, waarmede de paarden aan het juk of tuig worden vastgemaakt.

Λεπρὸς, ὰ, ὸν (voor λεπερὸς), schilferachtig, geschubd; ruw, scherp; bijz. schurft, melaatsch.

Λέπρα, ἡ, het schurft, de melaatsheid. Λεπρώδης, ὁ, ἡ, schurftachtig, melaatsch.

Λεπρὰς, άδος, ἡ, scherp, b. v. πέτρα, eene scherpe rots.

Λεπρόω en λεπρύνω, schubbig, scherp, ruw maken; 2) *pass.* met schubben overdekt worden; melaatsch worden.

Λεπυρὸς, ὰ, ὸν, van eene schil of schub voorzien. Λέπυρον en λεπύριον, τὸ, de schil. Λεπυρώδης en λεπυριώδης, ὁ, ἡ, schubachtig, geschubd.

Λεπτὸς, ἡ, ὸν, eig. geschild, afgeschild; v. d. 1) dun, fijn,

zacht, schraal, mager; 2) klein, gering; 2) fijn van verstand, scherpzinnig. Λεπταλέος, α, ον, poët. het zelfde.

Λεπτότης, ητος, ἡ, en λεπτοσύνη, dunheid, fijnheid, schraalheid; scherpzinnigheid; enz.

Λεπτύνω, Ἀπο- en Καταλεπτύνω, dunnen, verdunnen; verfijnen.

Διάλεπτος, ὁ, ἡ, door en door fijn.

Ὑπέρλεπτος, ὁ, ἡ, boven mate fijn.

Λοβὸς, ὁ, de schil, een vlies, een lap, vel; v. d. bijz. de oorlap of het nederhangende deel van het oor; de lap of het vlies aan de lever; het zaadvlies, of velletje waarin het zaad ligt opgesloten. *Dimin.* Λόβιον, τό. V. w. Ἐλλόβιον, τὸ, een oorring.

Λόφος, ὁ, de hals, de nek, bijz. van dieren, t. w. dat gedeelte, hetwelk door het juk gedrukt wordt; 2) de helmkam uit het haar van paardenmanen gemaakt; v. d. in het alg. een kam, eene kuif, een vederbos (bij vogelen); 3) een heuvel, eene hoogte; v. d. Λοφόεις, εσσα, εν, heuvelachtig.

Λοφιὰ, ἡ, de nek; het haar op den nek der dieren, de manen.

Λοφάω, gehelmd, gekuifd zijn.

Ἄλοφος, ὁ, ἡ, zonder helmkam of vederbos.

Δύςλοφος, ὁ, ἡ, die den nek niet gaarne onder het juk buigt; onbuigzaam, wederspannig. Δυςλόφως, *adv.* moeijelijk, met moeite.

Εὔλοφος, ὁ, ἡ, die den nek gaarne onder het juk buigt; buigzaam, gewillig; 2) met eenen fraaijen helmkam voorzien. Εὐλόφως, *adv.* gewilliglijk.

Καταλοφάδια, *adv.* op den nek. Hom. Od. K, 169.

Ὑψίλοφος, ὁ, ἡ, hooggekuifd; hoogdravend.

Φοινικόλοφος, ὁ, ἡ, met eene purpere of roode kuif voorzien.

Λῶπος, εος, τὸ, en Λώπη, ἡ, de huid, het vel; eene schapenvacht; een kleed daaruit gemaakt, Hom. Od. N, 224.

Λωποδύτης, ὁ, een kleerdief. Zie Δύω.

Λωφάω, *fut.* ήσω, eig. het juk van den nek afligten; v. d. 2) verligten, doen ophouden; 3) verligting krijgen, weder ademhalen, uitrusten, τινὸς, van iets; 4) verminderen, afnemen, ophouden, bijz. van smart of ziekte.

Λώφησις, ἡ, het ophouden, de rust, b. v. πολέμου.

Λωφήϊος, α, ον, stillend; λωφήϊα ἱερὰ, een zoenoffer, bij Apoll. Rhod..

Λέσχη, ἡ (Jonisch woord, waarschijnlijk van λέγω), het spreken, praten, een gesprek; 2) de plaats waar men zamenkomt om te spreken (waartoe bij de ouden meestal openlijke plaatsen en gebouwen, als gaanderijen, portalen, enz., dienden; even als bij ons de beurs); 3) een praatgezelschap.

Λεσχάζω, λεσχαίνω en λεσχηνεύω, ik spreek, praat, snap.

Λεσχηνεία, ἡ, een gesprek, snapachtigheid.

Ἀδόλεσχος, -ης, -έω. Zie boven Ἄδω.

Ἔλλεσχος, ὁ, ἡ, in gesprek zijnde, algemeen bekend; het

onderwerp van het algemeen gesprek uitmakende, bij Herodot. I, 62.

Λεπτολεσχὴς, ὁ, ἡ, een fijn, spitsvindig spreker.

Μεταρσιολέσχης en μετεωρολέσχης, ὁ, ἡ, die over verhevene zaken spreekt, een hoogdravend spreker.

Λευκὸς, ἡ, ὸν, blank, wit; klaar, helder; 2) gelukkig, aangenaam, vrolijk; 3) bleek (van gelaat), zwak, ziekelijk; 4) klaar, duidelijk (voor het verstand).

Λεύκη, ἡ, de witte populierboom; 2) zeker wit uitslag.

Λευκότης, ητος, ἡ, blankheid, witheid.

Λευκόω, ook Λευκάζω en λευκαίνω, ik wit, maak wit of blank.

Λευκασμὸς, ὁ, het wit maken.

Λεύκωμα, τὸ, het wit gemaakte; 2) een wit gemaakt tafeltje om op te schrijven, een *album*, lijst, schriftelijke aanwijzing; 3) het wit van een ei; 4) de staar op het oog.

Διάλευκος en μεσόλευκος, ὁ, ἡ, met wit doormengd, hier en daar wit.

Πάλλευκος, ὁ, ἡ, gansch en al wit.

Ὑπόλευκος, ὁ, ἡ, witachtig.

Λευκανθὴς, ὁ, ἡ (van ἄνθος), wit van bloem of kleur (van planten). Λευκανθίζω, witte bloemen dragen, wit zijn.

Λευκώλενος, ὁ, ἡ, die blanke armen heeft.

Λευχείμων, ὁ, ἡ (van εἷμα), in het wit gekleed.

Λέχρις, *adv.* schuins, dwars, scheef. Λέχριος, α, ον, schuinsch, dwarsch.

Λέων, οντος, ὁ, *poët.* λείων, alsmede λῖς in *Accus.* λῖν, *leo*, de leeuw. Λέαινα, ἡ, de leeuwin. *Dimin.* Λεοντίσκος, ὁ.

Λεόντεος, λεόντειος en λεόντιος, α, ον, tot den leeuw behoorende, van den leeuw komende; b. v. λεοντέη, *contr.* λεοντῆ, ἡ, verst. δορὰ, eene leeuwenhuid.

Λεοντοειδὴς, *contr.* λεοντώδης, ὁ, ἡ, leeuwachtig, den leeuw gelijk.

Λεοντιδεὺς, ὁ, een jong van eenen leeuw.

Θυμολέων, οντος, ὁ, ἡ, moedig als een leeuw.

Μυρμηκολέων, ὁ, een mierenleeuw, mierenvreter.

Χαμαιλέων, ὁ, eene soort van haagdis.

Λήγω, *fut.* λήξω, ik eindig, v. d. 1) *act.* ik doe ophouden, maak een einde, met den *Accus.* 2) *neutr.* ik houd op, scheid uit, met den *Genit.* τινὸς, met iets.

Λῆξις, εως, ἡ, het ophouden, de voleinding, het eind.

Ἄληκτος, ὁ, ἡ, onophoudelijk. Ἄληκτον en Ἀλήκτως, *adv.* zonder ophouden. Ἀληκτὼ, οῦς, ἡ, eig. de onophoudelijk woedende, v. d. *Alecto*, eene der Furiën.

Ἀπολήγω, ik houd op, neem een eind, ga te niet.

Καταλήγω, ik houd op, ben de laatste.

Ἀκατάληκτος, ὁ, ἡ, onophoudelijk; μέτρον, zoodanige versmaat, waaraan niets ontbreekt.

Βραχυκατάληκτος, ὁ, ἡ, kort eindigende, afgekort, wanneer aan het eind van een vers iets ontbreekt.

Ὑπερκατάληκτος, ὁ, ἡ, meer dan geëindigd, wanneer aan een vers iets overschiet.

Μεταλήγω, ik houd tusschen beide op.

Παραλήγω, ik houd bijna op, ben op een na de laatste.

Λῆδον, en v. d. λήδανον, bij Herodot. III, 128, λάδανον, τὸ, eene lade.

Λῆδος, λῆδος en ληδάριον, τὸ, een ligt dun kleed, een zomerkleed.

Λήθω, *Dor.* λάθω, en daarvoor in *praes.* gebruikelijk λανθάνω, *fut.* λήσω, *perf.* λέληθα, *perf. pass.* λέλησμαι en λέλασμαι, *aor.* 2. ἔλαθον, het Latijnsche *lateo*, ik verberg; ik verschuil, verberg mij, houd mij verborgen; ik schuil, ben verborgen, ben onbekend, τινὰ, aan iemand; b. v. τουτὶ μ' ἐλελήθει, dat wist ik niet; 2) ik vergeet, τινὸς, iets; ik vergis mij. Het *partic.* λαθὼν, alsmede het werkwoord zelf met een ander *partic.* duidt het *heimelijke* en *onvoorziene* aan; b. v. λαθὼν ἐποίησε, hij deed zulks heimelijk; ἔφυγε λαθὼν τὴν φυλακὴν of ἔλαθε φυγὼν τὴν φυλακὴν, hij ontvlugtte zonder dat de wacht het merkte; ἐλάνθανέ με πεσὼν, hij viel zonder dat ik het zag; en elliptisch ἐλάνθανε (ἑαυτὸν) πεσὼν, hij viel eer dat hij het wist; enz.

Λάθρα, *adv.* in het verborgen, heimelijk; λάθρα τινὸς, (*clam aliquo*) buiten iemands weten.

Λαθραῖος, αία, αῖον, verborgen, heimelijk. Λαθραίως, *adv.* in het geheim.

Λανθανόντως en λεληθότως, *adv.* het zelfde.

Λήθη, *Dor.* λάθη, ἡ, de vergetelheid; 2) *Lethe*, de fabelachtige vloed der vergetelheid.

Λαθητικὸς, ἡ, ὸν, geschikt om te verbergen of verborgen te blijven.

Λήθαιος en ληθαῖος, αία, αῖον, *lethaeus*, 1) vergetend, vergetelijk; in het vergeten brengend; vergeten; 2) tot den vloed Lethe behoorende.

Ληθεδὼν, όνος, ἡ, en ληθοσύνη, ἡ, *poët.* voor λήθη. V. d.

Ληθεδανὸς, ἡ, ὸν, hetzelfde als ληθαῖος.

Λήσμων, ονος, ὁ, ἡ, vergetend, vergeetachtig.

Λησμοσύνη, ἡ, vergeetachtigheid.

Λῆστις, εως, ἡ, *poët.* voor λήθη, vergetelheid.

Zamenstellingen:

Ἄλαςος en ἄληςος, ὁ, ἡ, onvergetelijk; onverdragelijk; b. v. πένθος ἄλαςον, een onvergetelijke rouw, bij Hom. V. d.

Ἀλαςέω en Ἐπαλαςέω, *fut.* ήσω, eig. nooit vergeten; v. d. niet dulden, niet verdragen, kwalijk nemen, zich verontwaardigen. Hom.

Ἀλάστωρ, ορος, ὁ, eig. die nooit vergeet, v. d. een wreker, b. v. δαίμων ἀλάστωρ, een wraakgod, een plaaggeest, kwelduivel; 2) die een nooit vergeten stuk pleegt, v. d. een boosdoener, onverlaat, moordenaar.

Ἀληθής, έος, ὁ, ἡ, 1) niet verbergend, v. d. waarheidsprekend, opregt; 2) niet verborgen, klaarblijkelijk; v. d. waarachtig, waar, zeker, geloofwaardig; τὸ ἀληθὲς en τὰ ἀληθῆ, *contr.* τἀληθῆ, het ware, de waarheid. *Compar.* Ἀληθέστερος, α, ον. *Superl.* Ἀληθέστατος, η, ον.

Ἄληθες, *adv.* waarlijk; bij verwondering, ἄληθες; is het waar? — Ἀληθῶς, *adv.* waarlijk, naar waarheid, zonder twijfel.

Ἀλήθεια, ἡ, *Jon.* ἀληθείη, ἡ, waarheid, waarachtigheid, opregtheid.

Ἀληθεύω, *fut.* εύσω, ook Ἀληθίζω, ik ben waarachtig, opregt; ik spreek de waarheid. Ἀληθευτικός, ἡ, όν, waarheidsprekend. Ἐπαληθεύω, voor waar bevestigen.

Ἀληθινός, ἡ, όν, waar, niet verdicht; echt. Ἀληθινῶς, *adv.* als ἀληθῶς.

Παναληθής, ὁ, ἡ, allezins waar.

Φιλαληθής, ὁ, ἡ, waarheidlievend. Φιλαλήθεια, ἡ, waarheidsliefde.

Διαλανθάνω, gansch en al, op den duur verborgen zijn of blijven, τινὰ, voor iemand.

Ἐκλήθομαι en Ἐκλανθάνομαι, ook Ἀπεκλανθάνομαι, ik vergeet. V. d. Ἐκληθάνω, ik wisch uit het geheugen, doe vergeten.

Ἐπιλήθω en Ἐπιλανθάνω, ik doe vergeten, geef der vergetelheid over; 2) *med.* ik vergeet, verzwijg.

Ἐπίληθος, η, ον, doende vergeten. Hom. Od. Δ, 221.

Ἐπιλήσμων, ονος, ὁ, ἡ, vergeetachtig, vergetend. Ἐπιλησμοσύνη, ἡ, vergeetachtigheid.

Εὐεπίληστος, ὁ, ἡ, ligt of gaarne vergetend, niet gedachtig.

Παραλανθάνω, daarbij of daarneven schuilen, verborgen liggen.

Achteraan zamengesteld zijn b. v.

Λαθικηδής, λαθιπήμων en λαθίπονος, ὁ, ἡ, pijnstillend, leedverzachtend; 2) leed vergetend.

Λαθίφρων, ὁ, ἡ, vergeetachtig. Zie Φρήν.

Λήθαργος, ἡ (misschien voor ληθαλγία van ἄλγος), dus ongevoeligheid aan het leed); eene lethargie, slaapzucht, slaperigheid.

Ληΐον, τὸ, het graan, het zaad, het veldgewas; 2) *poët.* een zaailand, graanveld. *Dor.* Λαῖον, τό.

Ἀλήϊος, ἡ, ὁ, onbezaaid, kaal, b. v. πεδίον, Hom.

Βαθυλήϊος en Πολυλήϊος, rijk in granen, vruchtbaar. Hom.

Λήκυθος, ἡ, een vat, eene kruik, doos of flesch voor reukwerk, zalf, enz. bijz. een olievat, eene oliekruik, eene lamp; 2) hetgeen des nachts bij de lamp, en dus zeer zorgvuldiglijk bewerkt is, zoodat het als het ware naar de lamp of de olie riekt, gelijk iemand zeide van de redevoeringen van Demosthenes; v. d. overtollige woorden-

praal in het spreken of schrijven, gemaaktheid; 3) de zoogenoemde Adamsappel, of het bovenste gedeelte der slagader aan den hals. *Dimin.* Ληκύθιον, τό.

Ληκυθίζω, bij de lamp bewerken en als het ware met olie bestrijken; v. d. zich in zijne woorden of geschriften op overtollige opschik of gemaaktheid toeleggen; hoogdravende taal voeren; hetwelk Horatius noemt *projicere ampullas*, v. w. het Fransche *stile ampoulé*.

Λήμη, ook γλήμη, *Dor.* γλάμα, het vuil dat uit de oogen druipt, oogendragt. Λημάω en γλημάω, druipoogen, leepoogen. Λημαλέος, ου, ὁ, ook γλάμων, γλαμυρὸς en γλαμώδης, ὁ, een druipoog, leepoog.

Ληνὸς, ὁ, eene soort van wijd vaatwerk, eene tob, kuip, bijz. eene wijnkuip, wijnpers, en v. d. wijnoogst; een baktrog; een bak, eene kist. V. d.

Ληναῖος, α, ον, daartoe behoorende, in het bijz. ὁ Ληναῖος, de wijnperser, bijnaam van Bacchus; τὰ Λήναια, verst. ἱερὰ, het wijnoogstfeest, aan Bacchus geheiligd.

Ἐπιλήναιος en ἐπιλήνιος, daarbij komende, b. v. ἀγὼν, de wedstrijd daarbij gegeven; ᾆσμα of μέλος, het lied daarbij gezongen.

Ὑπολήνιον, τὸ, en ὑπολην̀ίς, ἡ, de wijnbak, waarin de uitgeperste wijn loopt.

Λῆνος, εος, τὸ, *Dor.* λᾶνος, *lana*, wol. Λημνίσκος, ὁ, een wolle band, een band; bijz. van het hoofd nederhangende, een hoofdband, *infula*.

Λῆρος, ὁ, *lirae* (gelijk Plautus het overgezet heeft; v. w. *delirare*), larie, beuzelarij, eene beuzeling of beuzelachtige zaak; een beuzelaar, potsenmaker. Ληρώδης, ὁ, ἡ, beuzelachtig. Ληραίνω, Ληρέω, en zameng. Παραληρέω, beuzelen, ijlhoofdig zijn.

Λητὼ, όος, *contr.* οῦς, *Latona*, de moeder van Apollo en Diana.

Λιάζω, *fut.* άσω, ik wend, draai, keer, bijz. in *med.* Λιάζομαι, zich (ergens heen) wenden; zich afwenden, omdraaijen of omkeeren; zich ontdraaijen, vermijden.

Ἀλίαστος, ὁ, ἡ, niet te ontwijken, onvermijdelijk; 2) nopit afwijkend, onophoudelijk, hevig. Ἀλίαστον, *adv.* zonder ophouden.

Λίαν, *adv.* zeer, sterk, veel; te zeer, te veel.

Λιγνὺς, ύος, ἡ, rook, roet, walm, damp. Λιγνυόεις, εσσα, εν, rookend, berookt, rookerig.

Λίζω, λίγγω, *fut.* λίγξω, snorren, kraken; een snorrend of krakend geluid geven, als dat van eenen gespannen boog, Hom. Il. Δ, 125.

Λίγα, *adv.* al snorrende; v. d. luidkeels, b. v. schrijen, Hom. Il. T, 284; welluidend, liefelijk, b. v. zingen, Od. K, 254.
Λιγαίνω, luidkeels schreeuwen, oproepen. Hom. Il. Λ, 684.
Λίγδην, *adv.* daarover heen snorrend als een pijl; v. d. in het voorbijgaan, even, ligt, b. v. wonden, Hom. Od. X, 278. Zameng. Ἐπιλίγδην, het zelfde.
Λιγὺς, εῖα, ὺ, *Gen.* έος, είας, έος, en λιγυρὸς, ὰ, ὸν, snorrend, b. v. van den wind; luidkeels schreeuwende of sprede; welluidend; welsprekend. Λιγέως en λιγυρῶς, *adv.* het zelfde als λίγα. Λιγυρίζω, een liefelijk geluid geven, liefelijk zingen. Van daar zamengesteld:
Λιγυηχὴς, έος, ὁ, ἡ, schelklinkend.
Λιγυπνείων en λιγύπνοος of -πνοιος, ὁ, ἡ, snorrend, loeijend, van den wind.
Λιγύφθογγος en Λιγύφωνος, ὁ, ἡ, schel of helder van stem, luidkeels schreeuwend, b. v. κήρυξ, een heraut.

Λίθος, ὁ, een steen, rotsklomp; 2) ἡ, edel gesteente. Λίθαξ, ακος, ὁ, ἡ, het zelfde; 3) steenachtig, rotsachtig. Λιθὰς, άδος, ἡ, Λιθὶς, ίδος, ἡ, ook *Dim.* Λιθάριον en λιθίδιον, τὸ, een steentje.

Λίθεος, Λίθειος, εία, ειον, en λίθινος, ίνη, ινον, ook ὁ, ἡ, van steen, uit steen gemaakt. Λιθίνως, *adv.* als een steen. Λιθώδης, ὁ, ἡ, steenachtig.
Λιθάζω, *fut.* άσω, versteenen; 2) steenigen. Καταλιθάζω, het zelfde.
Λιθόω, *fut.* ώσω, versteenen. Λίθωσις, ἡ, de versteening.
Ἀπολιθόω, versteenen, in steen veranderen.
Καταλιθόω, met steenen bedekken; steenigen.
Χρυσόλιθος, ὁ, de goudsteen, chrysoliet.
Λιθοβολέω (van βάλλω), ik werp met steenen; ik steenig. Λιθοβολία, ἡ, een steenworp.
Λιθοδόμος, ὁ, ἡ (van δέμω); en λιθολόγος, ὁ, ἡ (van λέγω), een steenbouwer, steenzamelaar, metselaar.
Λιθοκόλλητος, ὁ, ἡ, uit steen gemetseld; 2) met edele gesteenten bezet.
Λιθοξόος, ὁ (van ξέω), een steenhouwer.
Λιθότομος, ὁ, een steensnijder; steenmes; 2) *adj.* uit steen gesneden.
Λιθόστρωτος, ὁ, ἡ (van στρωννύω), met steen ingeleid, mozaïk.
Λιθουργὸς, ὁ, een steenwerker. Λιθουργεῖν, in steen werken.

Λικμὸς, ὁ, de dorschvlegel; eene zeef. Λικμάω en λικμαίνω, dorschen, ziften, zuiveren. Λικμητὴρ, ῆρος, ὁ, een dorscher. Λικμητήριον, τὸ, de dorschvlegel.

Λίκνον, en λεῖκνον, τὸ, het zelfde; 2) een gevlochten korf bij offerplegtigheden gebruikelijk; 3) eene wieg.

Λιμὴν, ένος, ὁ, eene haven, zeehaven; *poët.* de zee.

Λιμενίζω, in de haven zijn, of wonen. **Λιμενίτης, ὁ,** en **λιμενῖτις, ἡ,** tot de haven behoorende.

Ἀλίμενος, ὁ, ἡ, havenloos, van geene haven voorzien.

Ἐλλιμένιον, τὸ, havengeld. haventol. Ἐλλιμενίζω, de haven inloopen; in de haven zijn; 2) de haventol eischen. V. d.

Ἐλλιμενιστὴς, ὁ, *portitor*, een tollenaar.

Εὐλίμενος, ὁ, ἡ, van eene goede haven voorzien.

Λίμνη, ἡ (voor λιμένη), een meer, moeras; *poët.* de zee.

Λιμναῖος, αία, αῖον, tot een meer, moeras, of de zee behoorende.

Λιμνὰς, άδος, ἡ, t. w. νύμφη, eene meernimf.

Λιμνώδης, ὁ, ἡ, moerassig.

Λιμνάζω, moerassig zijn of worden; 2) overstroomen.

Περιλιμνάζω, rondom overstroomen.

Λιμὸς, οῦ, ὁ, honger, hongersnood. **Λιμώδης, ὁ, ἡ,** hongerig. **Λιμαίνω** en **λιμώττω,** hongersnood lijden, hongeren.

Ἄλιμος, ὁ, ἡ, niet hongerig; 2) den honger verdrijvend.

Βούλιμος, ὁ, en βουλιμία, ἡ, groote honger, de geeuwhonger.

Βουλιμιάω en βουλιμώττω, grooten honger lijden, den geeuwhonger hebben.

Ἔκλιμος, ὁ, ἡ, uitgehongerd.

Λίνον, τὸ, *linum*, lijn, vlas; 2) het daaruit gemaakte, d. i. garen, touw, een draad; v. d. een hengeltouw, een net; linnen, lijnwaad, een linnen kleed, zeildoek, een zeil, enz. *Dimin.* **Λινάριον, τὸ,** en **Λινίσκος, ὁ,** een draadje, touwtje.

Λίνεος, έα, εον, *contr.* λινοῦς, ῆ, οῦν, ook λίνειος, α, ον, van linnen, uit lijnwaad gemaakt.

Λινόω, *fut.* ώσω, met eenen linnen draad, met een touw binden. Λίνωσις, ἡ, het bindsel.

Λινόπτης, ου, ὁ, die bij het stelnet loert op het gedierte. Λινοπτάω en Λινοπτάζω, met het net beloeren. Verg. Ὄπτομαι.

Λίπος, εος, τὸ, vet, smeer; olie.

Λίπ' in λίπ' ἐλαίῳ, bij Hom. Il. K, 577, en elders, schijnt de *Dat.* λίπι te zijn van het oude λὶψ, λιπὸς, vet, zoowel *Subst.* als *adj.* dus *met vette olie.* De *Accus.* λίπα komt voor bij Thucyd. I, 6, ἀλείψασθαι (κατὰ) λίπα, zich met vet besmeren.

Λιπάω, vet zijn; en bij gevolg 2) dik, zwaarlijvig zijn; ὁ λιπῶν, een dik of zwaarlijvig man.

Λιπάζω en λιπαίνω, ik maak vet, ik mest vet.

Λιπασμὸς, ὁ, het vet mesten.

Λιπαρὴς, ὁ, ἡ, smerig, kleverig; aanklevend; v. d. 2) aanhoudend, volhardend, vlijtig. Λιπαρέως, *adv.* bij aanhoudendheid.

Λιπαρέω, *fut.* ήσω, kleverig zijn, aankleven; 2) aanhouden, volharden, aanhoudend verzoeken of vermanen. Zoo ook zameng. Ἐκ-, Κατα- en Προςλιπαρέω.

Λιπαρία, ἡ, aankleving; 2) aanhoudendheid, volharding; eene aanhoudende of aandringende bede; λιπαρίᾳ ἀντέχειν, zich aanhoudend tegen iets verzetten.

Λιπαρὸς, ὰ, ὸν, vet, smerig; v. d. vruchtbaar, b. v. γῆ, een vruchtbare akker; 2) blinkend (van het vet), glinsterend, v. d. fraai, zindelijk, schoon; rijk, prachtig, glansrijk; frisch, gezond, sterk, b. v. γῆρας; vlug, b. v. λιπαροὶ πόδες, bij HOMERUS.

Λιπαρότης, ητος, ἡ, vettigheid; vruchtbaarheid.

Λιπώδης, ὁ, ἡ, vetachtig.

Λίπτω, ομαι, ik begeer, verlang, wensch, τινὸς, iets.

Λίσσομαι en Λίτομαι, ik bid, aanbid; ik smeek, ik smeek af.

Λιτὴ, ἡ, eene bede, een gebed, een smeekgebed; 2) Λιταὶ, αἱ, de Gebeden, Smeekgodinnen, HOM. Il. 'I, 498.

Λίτανος, ὁ, ἡ, biddend, smeekend. Λιτανεύω, bidden, smeeken. Λιτανεία, ἡ, een gebed.

Λιτάζομαι en λιταίνω, bidden.

Λίτρα, ἡ, *libra*, een pond of gewigt van twaalf oncen, 2) zekere geldmunt, een obolus.

Λόγχη, ἡ, de driehoekige ijzeren punt aan de werpspies; v. d. eene werpspies, speer, lans. *Dimin.* Λογχάριον, τό.

Λοιγὸς, οῦ, ὁ, het verderf, de dood. Λοίγιος, ία, ιον; verderfelijk, doodelijk. Zameng. 'Αθηρηλοιγὸς, ὁ, een dorschvlegel. Βροτολοιγὸς, ὁ, menschenmoordend, verderfelijk.

Λοίδορος, ὁ, ἡ, scheldend, schimpend, lasterend; *subst.* ὁ λοίδορος, een lasteraar; τὸ λοίδορον, het zelfde als

Λοιδορία, ἡ, de schelding, lastering; scheldwoorden, lastertaal.

Λοιδορέω, *fut.* ήσω, ik scheld, scheld uit; ik beschimp, belaster; *act.* τινὰ, *med.* τινὶ, iemand.

Λοιδόρημα, τὸ, scheldwoorden, lastertaal.

'Αντιλοιδορέω, tegen schelden.

Διαλοιδορέω, ik scheld uit, belaster; *med.* elkander uitschelden.

Φιλολοίδορος, ὁ, een liefhebber van schelden.

Λοιμὸς, ὁ, de pest; besmetting; het verderf. Λοιμικὸς, ὴ, ὸν, en λοιμώδης, ὁ, ἡ, verpestend, aanstekend. Λοιμώττω, aan de pest lijden.

Λοῖσθος, ὁ, de laatste, achterste. Λοίσθιος, ία, ιον, de of het laatste, achterste, uiterste; λοίσθιος ἄλλων, de laatste van allen; τὰ λοίσθια πνεῖν, den geest geven. Λοισθεὺς, έως, ὁ, *poët.* de laatste, bijz. in een wed-

strijd; en Χοισθήϊα, τὰ, *Jon.* voor λοισθεῖα, de prijs die den laatsten gegeven wordt.

Λοξὸς, ὴ, ὸν, scheef, schuinsch, dwars; scheel (van het gezigt); dubbelzinnig, duister (van redenen). Λοξῶς, *adv.* schuins; scheel, v. d. λοξῶς ἔχειν πρὸς τινὰ, iemand scheel aanzien, mistrouwen. Λοξότης, ητος, ἡ, de schuinschte.

Λοξίας, ου, ὁ, bijnaam van Apollo, de dubbelzinnige, om de dubbelzinnigheid zijner godspraken; 2) Λοξιὰς, ὁ, de overdwarsche cirkel, de dierenriem, of zodiak.

Λορδὸς, ὴ, ὸν, krom, naar voren gekromd. Λορδαίνω en Λορδόω, naar voren krommen.

Λούω, *fut.* λούσω, (*lavo*) ik wasch, ik baad; *med.* λούεσθαι, zich wasschen, zich baden: wordt bijzonderlijk gebruikt van het *ligchaam*, gelijk νίπτειν van de *handen*, en πλύνειν van de *kleederen*. Andere oude *formae* zijn Λόω en Λύω (t. w. λῡω, niet te verwarren met λῠω, losmaken; zie beneden): van deze het Latijnsche *luo*, *luere*; van gene *lotus*, *lotio*, alsmede

Λόετρον, bij HOMERUS, naderhand λοῦτρον, τὸ, wasch- of badwater; een bad. Λουτρὼν, ῶνος, ὁ, eene badplaats, badkamer.

Λῦμα, ατος, τὸ (van λύω), het *afgewasschen vuil*, vuilnis, onreinheid, een vlek; 2) *metaph.* eene schandvlek, schanddaad, schanddader. V. d. Λυμαίνω, ομαι, en meermalen zamengesteld

'Απολυμαίνομαι, ik ontdoe mij van het vuil, ik zuiver mij, ik reinig mij, bijz. ter oorzake van godsdienstplegtigheid, *lustrari.* Zie vooral HOM. Il. 'Α, 314.

Λύμη, ἡ (van denzelfden oorsprong, *lues*, het *aangebragte vuil*; v. d. 1) vuilnis, onreinheid, eene vlek, smet, besmetting; 2) eene schandvlek, een smaad, eene smaadvolle bejegening; 3) schade, nadeel, verderf. V. d.

Λυμεὼν, ῶνος, ὁ, eene schandvlek; een verderver.

Λυμαίνω, ομαι, ik besmet; ik bejegen met smaad; ik beschadig, benadeel, verderf.

Λυμαντὴρ, ῆρος, ὁ, en Λυμαντὴς, οῦ, ὁ, het zelfde als λυμεών. Λυμαντήριος, α, ον, besmettelijk, verderfelijk.

'Αλύμαντος, ὁ, ἡ, onbesmet; onbeschadigd.

'Απολυμαίνομαι en 'Απολυμαντὴρ, het zelfde als Λυμαίνομαι, λυμαντήρ.

Διαλυμαίνομαι, ik besmet door en door.

Καταλυμαίνομαι, ik besmet; verderf.

Προςλυμαίνομαι, ik breng smet of verderf aan.

Λύθρον, τὸ (insgelijks van λύω), het besmettende; bijz. geronnen of vergoten bloed, bloed met stof vermengd.

Ἄλουτος, ὁ, ἡ, *illotus*, ongewasschen.

'Απολούω, *abluo*, ik wasch af.

'Εκλούω, *eluo*, ik wasch uit.

Καταλούω, ομαι, ik verteer (geld) in het badhuis;
Περιλούω, ik wasch rondom af.

Λὺγξ, γκὸς, ἡ, *lynx*, de lynx, zeker scherpziend dier. V. d. Λύγκειος en λυγκικὸς, ἡ, ὸν, lynxoogig, scherpziende.

Λύγος, ου, ἡ, eene taaije en buigzaame bies, een teen, rijs of riet, om iets te vlechten; v. d. eene roede, een stok; 2) zekere soort van struik, in het Latijn *vitex* genoemd.

Λύγινος, ίνη, ινον, daaruit gemaakt of gevlochten.
Λυγώδης, εος, ὁ, ἡ, daarna gelijkende, taai, buigzaam.
Λυγόω en Λυγίζω, ik buig, draai; 2) ik vlecht, bind, knoop.
Λυγισμὸς, ὁ, het buigen, de bogt, draai; het vlechten.

Λύζω, *fut.* λύξω, snikken, al snikkende huilen; hikken, de hik hebben.

Λύγδην, *adv.* al hikkende, al snikkende.
Λυγμὸς, ὁ, de hik, het gesnik.
Λὺγξ, γγὸς, ἡ, de hik; het snikken. V. d. Λυγγάνω en λυγγαίνω, het zelfde als λύζω.
Λευγαλέος, α, ον, jammerlijk, erbarmelijk, droevig, grievend, ellendig, verderfelijk. Λευγαλέως, *adv.* droeviglijk, bitterlijk. Anderen leiden het af van λοιγός.
Λυγρὸς, ὰ, ὸν (voor λυγερὸς of λυγηρὸς), het zelfde. Λυγρῶς, *adv.* droeviglijk.
Ἀναλύζω, uitsnikken, uithuilen.

Λύκος, ὁ, de zon; en Λύκη, ἡ, het morgenrood, de morgenschemering. Oude woorden, verwant met het Latijnsche *lux*, *lucis*, v. w. *diluculum*. Zie Macrobius, *Saturn.* I, 17. Daartoe behooren waarschijnlijk ook

Λύγη, ἡ, ook Ἠλύγη, ἡ, de schaduw, schemering, duisternis; misschien in het bijz. de avondschemering.
Λυγαῖος, α, ον, schemerend, duister.
Ἠλυγάζω en -ίζω, zameng. Ἐπηλυγάζω, -ίζω, ik beschaduw, verduister; ik bedek.
Λυκάβας, αντος, ὁ (misschien van λύκη en βαίνω), de zonsloop, het zonjaar, het jaar.
Λυκαυγὲς, τὸ, λυκόφως, τὸ, en λυκοψία, ἡ, het doorstralend of aanbrekend licht, de morgenschemering.
Λυκηγενὴς, ὁ, uit het morgenrood geboren, bijnaam van Apollo als den God der zon.
Ἀμφίλυκος, van waar Ἀμφιλύκη νὺξ, de schemerende nacht; de vroegste morgenschemering, bij Hom. Il. H, 433.
Λύχνος, ου, ὁ (voor λύχινος, λύκινος), het licht; een lichter; lamplicht; eene lamp. *Dimin.* Λυχνίς, ίδος, ἡ, en Λυχνίδιον, τὸ, een lampje.
Λύχνιον, τὸ, en λυχνία, ἡ, een lichter, lichtdrager, kandelaar.
Ἐλλύχνιον, τὸ, de pit eener lamp.

Λύκος, ὁ, *lupus*, een wolf. *Λύκαινα*, ἡ, eene wolvin. *Λυκηδεὺς*, ὁ, een jonge wolf. *Λυκηδὸν*, *adv.* als de wolven.

Λύκειος, εία, ειον, en ὁ, ἡ, tot den wolf behoorende; van den wolf; v. d. λυκεία en λυκέη, *contr.* λυκῆ, ἡ, verst. δορὰ, eene wolvenhuid; 2) bijnaam van Apollo.
Λυκώδης, ὁ, ἡ, wolfachtig, wolfkleurig.
Λυκόω, als een wolf verscheuren.

Λύπη, ἡ, 1) het zeer, leed, smart; 2) bijz. hartzeer, droefheid, kommer.

Λυπηρὸς, *contr.* λυπρὸς, ὰ, ὸν, zeer doende, smartelijk; hartgrievend, bedroevend. Λυπηρῶς, en λυπρῶς, *adv.* met moeite, met smart.
Λυπέω, *fut.* ήσω, ik doe zeer, ik beleedig; ik bedroef, 'k grief.
Ἄλυπος, ὁ, ἡ, niet bedroevend; niet bedroefd; v. d. τὸ ἄλυπον, het zelfde als
Ἀλυπία, ἡ, vrijheid van smart of droefenis.
Ἀλύπως, *adv.* zonder smart.
Ἀλύπητος, ὁ, ἡ, niet bedroefd. *Adv.* ἀλυπήτως.
Βαρύλυπος, ὁ, ἡ, zwaar bedroevend; 2) zwaar bedroefd, kommervol.
Ἐπίλυπος en Περίλυπος, ὁ, ἡ, over (iets) bedroefd. Ἐπιλυπέω en Παραλυπέω, over (iets) bedroeven.
Περίλυπος, ὁ, ἡ, overbedroefd, zeer bedroefd.
Συλλυπέομαι, ik bedroef mij met iemand, τινὶ, v. d. ik neem deel in iemands droefheid, ik condoleer.

Λύρα, ἡ, *lyra*, de lier. *Λυρίζω*, ik bespeel de lier; v. d. *Λυριστὴς*, οῦ, ὁ, een lierspeler. *Λυρικὸς*, ἡ, ὸν, tot de lier of het bespelen van de lier behoorende, b. v. *Λυρικὴ ποίησις*, ἡ, het lierdicht.

Λύσσα en *λύττα*, ἡ, de hondsdolheid; dolheid, woede; razernij, hevige gemoedsdrift of aandoening.

Λυσσάω, dol zijn of worden, woeden, razen.
Λυσσόω, dol, woedend, razend maken.
Λυσσώδης, ὁ, ἡ, dol, woedend, razend.

Λύω, *fut.* *λύσω*, *perf.* *λέλυκα*, ik los, laat los, laat vrij, b. v. *λύειν ἡνίας*, de teugels loslaten, den vrijen teugel geven; *ἀγορὴν*, de volksvergadering uiteen laten gaan, of sluiten; *στόμα*, den mond openen, spreken, zich uitlaten; *αἰχμαλώτους*, krijgsgevangenen vrijlaten; in *med.* *λύεσθαι*, vrijkoopen, loskoopen; 2) ik maak los, ik ontbind, b. v. *σύναμμα*, een knoop; *ἅψεα*, de ledematen; v. d. in verschillenden zin, als *λύειν γέφυραν*, eene brug slechten, afbreken; *ἵππους*, de paarden ontspannen; *νόμον*, eene wet afschaffen; *εἰρήνην*, de vrede verbreken; *σπονδὰς*,

een verdrag schenden; *νεῖκεα*, eenen twist bijleggen (t. w. door het van een scheiden der twee partijen); *αἴνιγμα*, een raadsel oplossen; *ἔγκλημα*, eene beschuldiging wederleggen; *χρείαν*, eene schuld aflossen, betalen; *τέλη*, de onkosten betalen, verg. beneden *λυσιτελεῖν*; zoo ook *elliptice λύειν* (verst. *τὴν ναῦν*), van land steken, onder zeil gaan; *pass. λύεσθαι*, losgemaakt, ontbonden, gescheiden worden, b. v. *λέλυσθαι ἀπ' ἀλλήλων*, van elkander gescheiden zijn, oneenig zijn; 3) ik maak los, verlos, bevrijd, *τινὰ*, iemand, *τινὸς* of *ἐκ τινὸς*, van of uit iets; b. v. *κακότητος*, uit den tegenspoed; *ἐκ δεσμῶν*, uit de boeijen, uit de gevangenis. — *Λελυμένως*, *adv.* los, slap; tragelijk.

Λύα, *Jon.* λύη, ἡ, oud woord, eig. lossing, ontbinding; v. d. scheiding, tweespalt.

Λυαῖος, ὁ, *Lyaeus*, bijnaam van Bacchus, eig. de ontbinder, t. w. der zintuigen, d. i. der zorgen, de zorgverdrijver.

Λύσις, εως, ἡ, de lossing, de loslating, loskooping (van gevangenen); 2) de losmaking, ontbinding, b. v. σώματος, des ligchaams (door den dood); de oplossing (van een raadsel); de aflossing, betaling, χρειῶν, van schulden; v. d. de verzoening, een zoenoffer; 3) de verlossing, bevrijding.

Λύσιμος, ὁ, ἡ, losbaar, losmakelijk.

Λύσιος, ὁ, ἡ, lossend, losmakend, verlossend; λύσιοι θεοὶ, eig. de losgoden, de verlossers; Λύσιος, ὁ, bijnaam van Bacchus, als Λυαῖος, zie boven.

Ἄλυσις en Ἅλυσις, εως, ἡ, eene keten, boei. *Dimin.* Ἀλύσιον en Ἁλυσίδιον, τό.

Λυσιτελής, έος, ὁ, ἡ (eig. ὁ λύων τέλη, of ὁ τελῶν τὴν λύσιν, de kosten of de losprijs betalend, v. d.) nuttig, voordeelig; 2) goedkoop. Λυσιτέλεια, ἡ, nut, voordeel. V. d.

Λυσιτελέω, *fut.* ήσω, nuttig, voordeelig zijn; nut, voordeel aanbrengen. Daarvoor vindt men bij dichters somtijds afgescheiden τέλη λύειν, of ook wel alleen λύειν.

Ἀλυσιτελής, ὁ, ἡ, onnut, onbruikbaar. Ἀλυσιτελῶς, *adv.* onnuttiglijk.

Λυτήρ, ῆρος, ὁ, de losser, verlosser; scheidsman.

Λυτήριος, ὁ, ἡ, lossend, verlossend, losmakend; verzoenend; τὰ λυτήρια, een zoenoffer.

Λύτρον, τὸ, losgeld, losprijs. Λυτρόω, loskoopen. Λύτρωσις, ἡ, de loskooping, verlossing. Λυτρωτής, ὁ, de loskooper, verlosser.

Λυτὸς, ἡ, ὸν, gelost, losgekocht; losgemaakt; 2) losbaar, losmakelijk.

Λυτικὸς, ἡ, ὸν, lossend, loskoopend; losmakend, aflossend, oplossend; verlossend.

Ἄλυτος, ὁ, ἡ, onopgelost; 2) onoplosbaar, onverklaarbaar.

Βουλυτὸς, ὁ, verst. χρόνος, de tijd om de ossen los te spannen. Hom. Il. Π, 778.

Δύςλυτος, ὁ, ἡ, moeijelijk-, en Εὔλυτος, ὁ, ἡ, gemakkelijk om los te maken.

Zamenstellingen van Λύω:

Ἀναλύω, *fut.* ύσω, ik los op, ontwikkel, b. v. eene knoop, een raadsel, eene vraag (bijz. door ontwikkeling of van een scheiding en als het ware ontbinding van derzelver verschillende deelen en oogpunten); 2) ik maak los, ontbind, ontleed; v. d. ik verniel; ik schaf af (eene wet); ἀναλύειν (τὴν ναῦν), afzeilen, en v. d. opbreken, vertrekken, terugkeeren; 3) ik maak het zamenweefsel wederom los; ik tarn los, trek uit; in welken zin, voor Ἀναλύω, *poët.* voorkomt Ἀλλυέσκω, bij Hom. Od. Β, 105.

Ἀνάλυσις, εως, ἡ, de oplossing, ontwikkeling; ontbinding, vernieling, afschaffing; afreize of opbreking.

Ἀναλυτικὸς, ἡ, ὸν, oplossend, losmakend, ontbindend; bij wijze van oplossing der verschillende deelen betoogd, d. i. *analytisch.*

Ἀναλυτρόω, weder (in vrijheid) loslaten; *med.* weder loskoopen.

Ἀπολύω, ik los af, laat vrij, laat gaan, bijz. eenen gevangenen, eenen beschuldigden; 2) ik maak los, τινὰ τινὸς, iemand van iets, v. d. ik scheid af; ik spreek vrij, verontschuldig; ik verlos, bevrijd; 3) *med.* Ἀπολύεσθαι, loskoopen; zich (van iets) losmaken, v. d. zich verdedigen, (eene beschuldiging) wederleggen; ontgaan; heengaan.

Ἀπόλυσις, ἡ, de aflossing, vrijlating; verlossing, vrijspreking; het heengaan.

Ἀπόλυτος, ὁ, ἡ, afgelost, losgemaakt, verlost, vrijgesproken. Ἀπολυτικὸς, ἡ, ὸν, aflossend, verlossend, vrijlatend.

Ἀπολύτως en Ἀπολελυμένως, *adv.* los, ongebonden, vrijelijk; 2) op zich zelven.

Ἀπολυτρόω, loskoopen, verlossen. Ἀπολύτρωσις, ἡ, de loskooping, verlossing.

Διαλύω, ik maak van elkander los, ik scheid van een; b. v. vrienden, v. d. met φιλίαν, de vriendschap verbreken; of vijanden, v. d. met ἔχθραν, den twist bijleggen; en voorts διαλύειν τινὰ πρὸς τινὰ, den een met den anderen verzoenen; in *med.* διαλύεσθαι πρὸς τινὰ, zich met iemand verzoenen; διαλύεσθαι πόλεμον, den oorlog onderling bijleggen, voleindigen; eindelijk lette men op de spreekwijzen διαλύειν χρέα, schulden betalen, τὸν λόγον, zijne rede afbreken, τὸν σύλλογον, de vergadering uit een laten gaan; *med.* διαλύεσθαι διαβολὴν, eene aanklagt wederleggen. *Part.* Διαλελυμένος, verspreid, ongeschikt; v. w. Διαλελυμένως, *adv.* ongebonden, ongeschiktelijk.

Διάλυσις, ἡ, de van één scheiding; v. d. verbreking (van een verbond); bijlegging (van twist), verzoening; afbreking (van eene brug); betaling (van schulden); ontbinding.

Διαλυτὴς, οῦ, ὁ, een afbreker, verbreker.

Διάλυτος, ὁ, ἡ, ontbonden, verbroken.
Ἀδιάλυτος, ὁ, ἡ, onverbreekbaar.
Εὐδιάλυτος, ὁ, ἡ, ligt om te verbreken.
Ἐκλύω, ik los uit, maak los uit iets, τινός; v. d. verlossen, uitredden; 2) ik maak uit elkander, los, v. d. ik ontbind, ik verbreek, verzwak, verijdel; ἐκλύειν ἔριν, den twist bijleggen; κοιλίαν, den buik zuiveren; σῶμα, zich uitlaten.
Ἐκλελυμένως, *adv*. los, ongebonden.
Ἔκλυτος, losgemaakt, ontbonden; losbandig, ontzenuwd.
Ἐπιλύω, ik los op (eene vraag); ik laat los, verlos.
Καταλύω, ik maak los, ik ontbind, in verschillenden zin, b. v. καταλύειν γέφυραν, eene brug afbreken; δημοκρατίαν, de volksregering afschaffen; πότον, het drinkgeld betalen; πόλεμον, den oorlog voleindigen; βίον, het leven eindigen, sterven; ἵππους, de paarden ontspannen, v. d. op zich zelf καταλύειν, ontspannen, pleisteren, zijn intrek nemen of houden, παρά τινι, bij iemand, ἐν τόπῳ of εἰς τόπον, op eene plaats; ook met een dubbelen *casus* καταλύειν τινὰ τῆς ἀρχῆς, iemand van zijnen post ontzetten; 2) *med*. καταλύεσθαι, zich verzoenen, πρός τινα, met iemand.
Κατάλυμα, τὸ, eene pleisterplaats, eene herberg.
Κατάλυσις, ἡ, het losmaken, de ontbinding; de afbreking; verbreking; vernieling; voleinding; afschaffing; pleistering, ook pleisterplaats.
Καταλύσιμος, ὁ, ἡ, ontbindbaar, verbreekbaar.
Καταλύτης, ου, ὁ, een pleisteraar, passagier, logeergast. Καταλυτήριον, τὸ, als κατάλυμα.
Προκαταλύω, vooraf losmaken, verbreken, voleinden, enz.
Συγκαταλύω, mede losmaken, ontbinden, verbreken, enz.
Παραλύω, ik maak ter zijde los; ik trek af, ik verlos, ontzet, τινὰ τινός, iemand van iets; ik verbreek, ik verzwak, ik ontzenuw; bijz. verlammen, v. w.
Παράλυσις, ἡ, de ontbinding, verlamming, b. v. χειρός, van de hand.
Παραλυτικός, ἡ, όν, verlamd, lam.
Συλλύω, mede losmaken, juist het tegenovergestelde van συνάπτειν, bij Sophocl. in *Aj*.
Ὑπολύω, ik maak van onderen los, bijz. de schoenriemen, v. d. de schoenen uittrekken; en *pass*. ὑπολυόμενος, niet geschoeid, barrevoets; ik verlos, τινὰ τινός, iemand uit iets; ik ontbind, verbreek, verniel.

Λώβη, ἡ, schade, nadeel, verderf; 2) schande, smaad, beschimping.

Λωβήεις, εσσα, εν, schadelijk; schandelijk.
Λωβάομαι, ook λωβάζω, ik beschadig, bederf; 2) ik doe schande aan, ik bejegen met smaad, ik beschimp.
Λώβησις, ἡ, schade, schande.
Λωβητής, οῦ, ὁ, en Λωβητήρ, ῆρος, ὁ, ook Λωβήτωρ, ορος, ὁ, een verderver, verwoester; 2) een versmader, beschimper; eene schandvlek of een deugniet.

Λωβητὸς, ἡ, ὸν, beschadigd; 2) met schande beladen, beschimpt.

Λωβεύω, het zelfde.

Ἀπολωβάομαι, het zelfde.

Λῶτος, ὁ, *lotus*, zekere grassoort, misschien klaver, klavergras; 2) de lotusboom of plant, wiens vrucht zeer zoet en lekker is; zoodat zelfs geheele volken in Afrika daarvan leven en van daar Λωτόφαγοι, Lotophagen, genoemd worden; eenige reisgenooten van Ulysses denzelven geproefd hebbende, weigerden naar Ithaka terug te keeren; v. d. het spreekwoord λωτὸν φαγεῖν, zijn vaderland vergeten; 3) eene fluit, uit het hout daarvan gemaakt.

Λωτόεις, εσσα, εν, met lotus bewassen; v. d. bij Hom. Il. M, 283, de *Accus.* Λωτεῦντα, *Dor.* voor Λωτόεντα.

M.

Μὰ, partikel bij eedzweren gebruikelijk met eenen *Accus.* b. v. μὰ τὸν Δία, of μὰ Δία, ook met bijvoeging van οὐ, οὐ μὰ Δία, neen bij Jupiter, d. i. in het geheel niet; daarentegen ναὶ of νὴ μὰ Δία, ja bij Jupiter, ja waarlijk.

Μαγὰς, άδος, ἡ, de houten plank, waarover de snaren van de citer gespannen worden. *Dim.* Μαγάδιον, τό.

Μαγάδις, ἡ, zeker muzijkinstrument. Μαγάζω en Μαγαδίζω, daarop spelen.

Μάγγανον, τὸ, een tooverdrank, toovergereedschap; 2) een oorlogswerktuig, een slinger; een grendel.

Μαγγανεύω, ik toover, betoover, bedrieg. Μαγγάνευμα, τὸ, tooverij, bedrog.

Μάγνης, ητος, ὁ, ook μαγνήτης, ὁ, en μαγνῆτις, ἡ, en λίθος μαγνήσιος, te voren genoemd λίθος ἡρακλεία, de magneetsteen, die mogelijk zijnen naam heeft van de stad Magnesia.

Μάγος, ὁ, *magus*, een Persisch priester en wijze; 2) een toovenaar; en zoo ook μάγος, ἡ, eene toovenares.

Μαγεύω, ik ben een magus; 2) ik toover. Μαγεία, ἡ, de tooverkunst, betoovering. Μάγευμα, τὸ, eene tooverij.

Μαγικὸς, ἡ, ὸν, betooverend; bedriegelijk.

Μάγγανον, τὸ, een tooverwerktuig, toovergereedschap, b. v. een tooverdrank; 2) een oorlogswerktuig, een slinger; een grendel.

Μαγγανεύω, ik toover, betoover, bedrieg. Μαγγάνευμα, τὸ, tooverij, bedrog.

Μαδὸς, ἡ, ὸν, en μαδαρὸς, ὰ, ὸν, glad, kaal, zonder haar. Μαδάω, kaal zijn, geen haar hebben; 2) nat of vochtig zijn, even als het Lat. *madeo.*

Μάζος, μαζὸς, ook μασθὸς, en *Dor.* μασδὸς, οῦ, ὁ, de borst, de tepel, bijz. de moederborst; v. d. ook de zoogster, minne; 2) eene hoogte, een heuvel. Waarschijnlijk van μάω, μάζω, zoeken. *Dimin.* Μαζάριον en μαζίδιον, τό.

Ἐπιμαζίδιος, ὁ, ἡ, een aan de borst liggend klein kind, een, eene zuigeling.

Μεταμάζιος, tusschen de borsten gelegen, b. v. στῆθος μεταμάζιον, de tusschenruimte van de borst tusschen de beide tepels.

Ὑπερμαζάω, opgezwollen borsten hebben; v. d. 2) de borst opsteken uit hoogmoed.

Μάθω of μαθέω, stamwoord van het in *praes.* gebruikelijke Μανθάνω, *fut.* μαθήσω, *aor.* 2. ἔμαθον, *perf.* μεμάθηκα, ik vorsch na, onderzoek, Herodotus VII, 208 en elders; v. d. 2) ik leer, ik verneem; ik word gewaar; ik begrijp; τί μαθὼν τοῦτο ποιεῖς, op wat grond doet gij zulks?

Μάθημα, τὸ, het geleerde; de wetenschap, kennis; bijz. in *pl.* τὰ μαθήματα, de leer der grootheden, de mathematische wetenschappen.

Μαθηματικὸς, ἡ, ὸν, tot leeren behoorende of geschikt, leerend, leerzaam; wetenschappelijk; 2) tot de leer der grootheden behoorende, mathematisch.

Μάθησις, εως, ἡ, het leeren, de leering; 2) de leer, kennis, wetenschap.

Μαθητὴς, οῦ, ὁ, een leerling, scholier. *Foem.* μαθήτρια en μαθητρὶς, ἡ.

Μαθητεύω, *fut.* εύσω, ik ben leerling of toehoorder, τινὶ, van iemand. Μαθητεία, ἡ, de leer, het onderrigt.

Μαθητιάω, ik verlang te leeren of leerling te worden.

Μαθητὸς, ἡ, ὸν, geleerd; geleerd kunnende worden.

Zamenstellingen van het oude Μάθω.

Ἀμαθὴς, έος, ὁ, ἡ, ongeleerd, onwetend, onervaren, ongeletterd. Ἀμαθῶς en ἀμαθεὶ, *adv.* met of uit onkunde. Ἀμάθεια of Ἀμαθία, ἡ, onwetendheid; onervarenheid, domheid. Ἀμαθαίνω, onwetend zijn of handelen.

Ἀρτιμαθὴς, ὁ, ἡ, die zoo even pas geleerd heeft.

Αὐτομαθὴς, ὁ, ἡ, die uit zich zelven geleerd heeft.

Δυσμαθὴς, ὁ, ἡ, slecht leerend, traag in het leeren, dom;

2) moeijelijk om te leeren of om te begrijpen. Δυςμαθῶς. *adv*. Δυςμαθία, ἡ, traagheid in het leeren. Daarentegen Εὐμαθὴς, ὁ, ἡ, die met gemak leert, leerzaam; 2) gemakkelijk om te leeren of te begrijpen. Εὐμαθῶς, *adv*. Εὐμαθία, ἡ, gemakkelijkheid in het leeren, leerzaamheid.

Ἡμιμαθὴς, ὁ, ἡ, *semidoctus*, halfgeleerd.

Ὀψιμαθὴς, ὁ, ἡ, die laat of te laat, in den ouderdom, geleerd heeft; v. d. 2) die niet goed geleerd heeft, onwetend. — Ὀψιμαθία, ἡ, het laat of te laat leeren; v. d. onervarenheid; ijdelheid, pedanterie.

Πολυμαθὴς, ὁ, ἡ, die veel geleerd heeft, veelwetend. Πολυμάθεια of -μαθία, ἡ, veelweterij.

Φιλομαθὴς, ὁ, ἡ, leergierig. Φιλομαθῶς, *adv*. met zucht tot leeren. Φιλομάθεια of -μαθία, ἡ, leergierigheid. Φιλομαθέω, ik ben leergierig.

Zamenstellingen van Μανθάνω;

Ἀναμανθάνω, ik leer op nieuw.

Ἀντιμανθάνω, ik leer daarentegen.

Ἀπομανθάνω, ik leer af, verleer, vergeet.

Ἐκμανθάνω, ik vorsch uit; ik leer kennen, ik begrijp; 2) ik leer van buiten.

Ἐπιμανθάνω, ik leer daarbij, daarna, daarenboven.

Καταμανθάνω, ik leer door en door, leer naauwkeurig kennen; ik weet, begrijp; ik merk op.

Δυςκαταμάθητος, ὁ, ἡ, moeijelijk om te leeren, te begrijpen, op te merken.

Μεταμανθάνω, ik verleer, verander van leer.

Προμανθάνω, ik leer vooraf, vooruit, te voren.

Προςμανθάνω, ik leer aan, leer daarbij. Προσμάθησις, ἡ, het aanleeren.

Συμμανθάνω, ik leer mede, te gelijk.

Συμμαθητὴς, ὁ, een medeleerling. Συμμαθητιάω, ik verlang mede te leeren.

Μαῖα, ἡ (van μάω, zoeken, wroeten), eene vroedvrouw; 2) eene minne, minnemoeder, Od. Τ, 482; v. d. 3) eene moeder, grootmoeder; van hier dat men dit woord als eernaam gebruikte bij het aanspreken van fatsoenlijke vrouwen, z. v. a. moeder, vrouw, mevrouw; 4) *Maja*, de moeder van Merkurius.

Μαιεύω, bijz. in *med*. μαιεύομαι, ook μαιόομαι, vroedvrouw of vroedmeester zijn, verlossen. V. d.

Μαίευμα, τὸ, de verloste vrucht, het jonggeboren kind.

Μαίευσις, ook μαίωσις en μαιεία, ἡ, de verlossing; het beroep van vroedvrouw of vroedmeester.

Μαιευτὴρ, ὁ, een vroedmeester. Μαιεύτρια, ἡ, eene vroedvrouw.

Μαιευτικὸς en μαιωτικὸς, ἡ, ὸν, vroed- of verloskundig; b. v. μαιευτικὴ, ἡ, verst. τέχνη, de verloskunde.

Μαίωτρον, τὸ, het loon des vroedmeesters of der vroedvrouw.

Μαίανδρος, ὁ, de Meander, eene sterk kronkelende rivier in Phrygie; v. d. 2) in het algemeen een kronkel, een kronkel- of slingerpad.

Μαίνω (van het oude *μάω*, verg. beneden), ik maak dol of razend, komt alleen voor in *pass.* of *med.* Μαίνομαι, dol worden, zich dol of driftig maken, razen, woeden; zinneloos, verstandeloos, gek zijn; *μαίνεσθαι ἐπὶ τινὶ*, dol op iets zijn, iets heviglijk begeren. *Fut.* *μανήσομαι* en *μανοῦμαι*, *perf.* *μέμηνα*, *aor.* *ἔμηνα*, in *pass.* *ἐμάνην*, v. w. *part.* *μανεὶς*; alle overgebleven van andere oude *formae* Μάνω, *μανέω*, enz.

Μαινὰς, άδος, ἡ, een razend vrouwspersoon; eene Bachante.
Μαίνη en *μαινὶς*, ίδος, ἡ, *maena*, zekere kleine zeevisch. *Dimin.* *μαινίδιον*, τό.
Μαινόλης, ὁ, en *μαινολὶς*, ἡ, woedend, razend.
Μανία, ἡ, dolheid, woede, razernij; hevige gemoedsdrift, of begeerte; geestverrukking.
Μανιὰς, άδος, ὁ, ἡ, razend, woedend, hevig, b. v. νόσος.
Μανικὸς, ἡ, ὸν, dol, razend, woedend, gek. Μανικῶς, *adv.* al razende.
Μανιώδης, ὁ, ἡ, dolachtig; vol van razernij; zinneloos.
Μανὴς, dol, razend, gek, is buiten gebruik; doch van daar, alsmede van *μανία*, verscheiden zamenstellingen, b. v.
Ἀκρομανὴς, ὁ, ἡ, die het toppunt van dwaasheid bereikt heeft, stapelgek.
Ἀρειμανὴς en *ἀρειμάνιος*, ὁ, dol naar Mars of naar den oorlog; oorlogzuchtig.
Γυναιμανὴς en *γυναικομανὴς*, ook *θηλυμανὴς*, ὁ, dol of verzot op de vrouwen.
Θεομανὴς, ὁ, ἡ, door de Goden dol gemaakt.
Ἱππομανὴς, ὁ, ἡ, dol of driftig als een paard, v. d. *neutr.* τὸ ἱππομανὲς, 1) zeker kruid, waarop de paarden als dol zijn, Theocrit. Id. II. 48; 2) zeker vocht of aanwas der paarden, waarvan de tooverheksen zich bedienden, Virg. *Ge.* III. 280. *Aen.* IV. 515. — Ἱππομανία, ἡ, de paardedrift of dolheid.
Ξενομανία, ἡ, verzotheid op het vreemde.
Ὀρνιθομανὴς, ὁ, ἡ, verzot, -*μανία*, ἡ, verzotheid, en -*μανέω*, verzot zijn op vogelen.
Παιδομανὴς, ὁ, ἡ, verzot, en -*μανία*, ἡ, verzotheid op kinderen.
Τυφομανία, ἡ, gekke of dwaze hoogmoed.
Μάντις, εως, ὁ, eig. die in geestverrukking is; v. d. een waarzegger, die als buiten zich zelven en in hooge geestvervoering eene godspraak aankondigt; in het algem. een waarzegger, wigchelaar.
Μαντικὸς, ἡ, ὸν, den waarzegger betreffende, bedreven in het waarzeggen; b. v. *μαντικὴ*, ἡ, verst. *τέχνη*, de waarzeg- of wigchelkunst.
Μαντοσύνη, ἡ, de waarzegging, wigchelarij; eene godspraak; de waarzeg- of wigchelkunde.
Μαντεῖος, α, ον, den waarzegger of de waarzegging betreffende; v. d. *Subst.* Μαντεία, ἡ, het waarzeggers beroep of kunst; eene waarzegging, godspraak;

en Μαντεῖον, τὸ, *Jon.* μαντήϊον, 1) eene godspraak 2) de plaats waar de godspraak gegeven wordt.

Μαντεύομαι, *fut.* εύσομαι, ik zeg waar; v. d. ik gis, vermoed; 2) ik vraag de godspraak om raad.

Μάντευμα, τὸ, eene godspraak.

Μαντευτής, ὁ, een waarzegger.

Νεκυό- en Νεκρόμαντις, ὁ, een doodenwaarzegger, die de afgestorvene schimmen oproept en bezweert. Νεκυο- en Νεκρομαντεία, ἡ, zoodanige waarzegging. Νεκυο- en Νεκρομαντεῖον, τὸ, het zelfde; 2) de plaats waar zulks geschiedt.

Οἰωνόμαντις, ὁ, een vogelwigchelaar. Οἰωνομαντεία, ἡ, de wigchelarij uit de vlugt der vogelen.

Προμάντις, ὁ, ἡ, de priester of priesteres, die (gelijk b. v. te Delphi) voor, of in de plaats van, de godheid, eene godspraak verkondigde; 2) de voorzitter dier priesters of waarzeggers. V. d.

Προμαντεία, ἡ, de voorspelling, waarzegging; 2) het regt om het orakel te Delphi het eerst om raad te vragen, HERODOT. I, 54.

Πυρόμαντις, ὁ, ἡ, een vuur-waarzegger.

Χειρόμαντις, ὁ, ἡ, een hand-waarzegger.

Ψυχομαντεῖον, τὸ, het zelfde als Νεκρομαντεῖον.

Μῆνις, ιος, ἡ, ook μῆνος, εος, τὸ, eene hevige gemoedsaandoening, driftigheid, voorn. toorn, gramschap; wrok, vete. Anderen leiden het af van μένω.

Μηνίω en μηνιάω, *fut.* ίσω, ik raaskal, ik ben toornig, vertoornd, vergramd, τινὶ, op iemand.

Μήνιμα, τὸ, en Μηνιθμὸς, ὁ, toorn, gramschap; wrok, bijz. der goden.

Μεμινημένως, *adv.* op eene boosaardige wijze.

Ἀμήνιτος, ὁ, ἡ, niet vertoornd, niet vergramd.

Ἀπομηνίω, zijne gramschap uiten, τινὶ, tegen iemand; 2) zijne gramschap afleggen, stillen.

Βαρύμηνις, ἡ, zwaar vergramd, onverbiddelijk. Dus heet bij de dichters Medea.

Θεομηνία, ἡ, de gramschap of wrok der goden.

Zamenstellingen van Μαίνομαι:

Ἀπομαίνομαι, uitrazen, uitwoeden, d. i. 1) geweldig razen, uitbulderen; 2) met razen ophouden.

Ἐκμαίνω, ik maak dol, of driftig; ik wek op, bijz. tot hevige liefde; v. d. *med.* ἐκμαίνομαι, ik word driftig, toornig, verliefd, περὶ τὶ, over iets.

Ἐμμαίνομαι, ik ben dol of razend over iets; ik vaar uit tegen iemand, τινί.

Ἐμμανής, ὁ, ἡ, dol, razend, woedend.

Ἐπιμαίνομαι, ik ben dol of razend over iets; ik ben smoorlijk verliefd, τινὶ, op iemand; ik raaskal, vaar uit, τινὶ, tegen iemand.

Καταμαίνομαι, ik raas of woed daartegen.

Περιμαίνομαι, dol of razend rondloopen; hevig razen.

Περιμανής, ὁ, ἡ, hevig razend.

Ὑπερμαίνομαι, bovenmate dol of razend zijn; smoorlijk verliefd zijn.

Μάκαρ, *αρος*, *ὁ*, *ἡ*, *poët.* gelukkig, zalig, gelukzalig; rijk, vermogend; *μάκαρες οἱ*, worden de Goden, en afgestorvenen genoemd, de zaligen. *Compar.* Μακάρτερος, *α*, *ον*. *Superl.* *μακάρτατος*, *η*, *ον*.

Μακάριος, ία, ιον, in *prosa*, het zelfde als μάκαρ. V. d.
Μακαρίως, *adv.* gelukkiglijk.
Μακαρία, ἡ, zaligheid; het gewest der zaligheid of der zaligen.
Μακαριότης, ητος, ἡ, zaligheid, gelukzaligheid; geluk.
Μακαρίτης, ὁ, *foem.* μακαρῖτις, ἡ, een of eene zalige, zalig afgestorvene.
Μακαρίζω, *fut.* ίσω, zaligspreken; τινὰ, iemands geluk prijzen of roemen. V. d.
Μακαρισμὸς, ὁ, eene zaligspreking, gelukwensching.
Μακαριστὸς, ἡ, ὸν, zaliggesproken; voor gelukkig gehouden, of geroemd; *neutr.* τὸ μακαριστὸν, zaligheid, geluk.
Μάκαρς, ὁ, en μάκαιρα, ἡ, min gewone *formae* voor μάκαρ.
Παμμάκαρ, ὁ, ἡ, allezins gelukkig.
Τρισμάκαρ, ὁ, ἡ, driewerf gelukkig

Μάλα, *adv.* zeer, wel, sterk, hevig, gaarne; v. d. bij goedkeuring *εὖ μάλα*, zeer wel, best; bij bevestiging *καὶ μάλα* of *καὶ μάλα δὴ*, en *μάλα τοι*, allezins, ja zeker, ja wel.

Μᾶλλον, *Compar.* meer, beter, liever, veeleer: daarop volgt gewoonlijk of een *Genit.* b. v. μᾶλλον τοῦ δέοντος, meer dan behoort; of de *conj.* ἢ, b. v. σὺ μᾶλλον ἢ ἐγὼ, gij liever dan ik; vóór welke laatste ook somtijds μᾶλλον, wordt uitgelaten, b. v. λέγειν βούλομαι (μᾶλλον) ἢ σιωπᾶν, ik wil liever spreken dan zwijgen; voorts de spreekwijzen πολὺ μᾶλλον en πολλῷ μᾶλλον, veel liever; μᾶλλον δὲ, of liever, veeleer, in tegendeel; *Subst.* τὸ μᾶλλον, de meerderheid.
Μάλιστα, *Superl.* zeer sterk, zeer veel, zeer gaarne; allermeest, voornamelijk, vooral; daarvoor ook τὰ μάλιστα en ἐς τὰ μάλιστα; bij bevestiging μάλιστα of μάλιστά γε, allezins, ja zeer zeker; πολλῷ μάλιστα, *multo maxime*, uitermate zeer; μάλιστα ὅσον en ὡς μάλιστα, zoo zeer als, zoo veel als, zoo veel mogelijk.
Πώμαλα (van πω en μάλα), *adv.* geenszins, in het geheel niet.

Μάλη, *ἡ*, de holte van den oksel onder den arm; v. d. *ὑπὸ μάλης*, heimelijk, in het verborgen, achter de mouw.

Μαλλὸς en *μαλὸς*, *ὁ*, het lange haar der dieren, een haarbos of lok; wol, eene wolvlok. V. d. Μαλλωτὸς, *ἡ*, *ὸν*, harig, wolachtig.

Ἀμφίμαλλος, ὁ, ἡ, aan beide zijden wollig.
Βαθύμαλλος en Δασύμαλλος, ὁ, ἡ, van dikke en digte wol voorzien.
Πηγεσίμαλλος, ὁ, ἡ (van πηγνύω), met digt zamengepakte wol bedekt. Hom. Il. Γ, 197.

Χρυσόμαλλος, ὁ, ἡ, goudharig, die eene goudgelen vacht heeft.

Μαλὸς, ἡ, ὀν (het Latijnsche *mollis*), zacht, week, teeder; ook volgens velen 2) wit, blank.

'Αμαλὸς en ἀμαλὸς, ἡ, ὀν, het zelfde, v. d. zwak, zwakkelijk. 'Αμαλδύνω, verzwakken; 2) gelijks vloers maken, verdelgen, b. v. τεῖχος. Hom.

Μαλακὸς, ἡ, ὀν, zacht, week; weekelijk, verslapt; zwak; lafhartig, vreesachtig; zachtzinnig; τὰ μαλακὰ, vergenoegen, een gemakkelijk leven, weelde. Μαλακῶς, *adv.* zachtjes; μαλακῶς ἔχειν, ziek liggen.

Μαλακότης, ητος, ἡ, zachtheid, weekheid.

Μαλακία, ἡ, het zelfde: v. d. zwakheid, ziekelijkheid, bijz. weekelijkheid, lafhartigheid, werkeloosheid.

Μαλακίας, ου, ὁ, een weekelijk, verwijfd mensch.

Μαλακιάω, zwak, ziekelijk; weekelijk zijn.

Μαλακίζω en μαλακύνω, ik maak zacht, week, weekelijk; ik verzwak; 2) *med.* μαλακίζομαι, zwakkelijk, weekelijk zijn; zich lafhartig aanstellen.

Μαλάσσω, *fut.* ξω, ik verzacht, ik maak week; figuurl. ik bevredig, ik verzoen.

Μάλαγμα, τὸ, een verzachtend middel, eene pleister.

Μάλαξις, ἡ, de verzachting.

Μαλακτὸς, ἡ, ὀν, zacht gemaakt, week; v. d. Μαλακτικὸς, ἡ, ὀν, verzachtend.

Μαλακτὴρ, ῆρος, ὁ, die verzacht of week maakt.

Μαλαχὴ, ἡ, de malva (als verzachtend middel).

Μαλερὸς, ὰ, ὀν, verzachtend; v. d. versmeltend, verslindend, b. v. πῦρ, bij Hom. Il. 'Ι, 242. Anderen verklaren het, blank, glinsterend, schitterend.

Μάλθα, ἡ, een mengsel van was en pek, of ook van was alleen, het eerste om de schepen mede te besmeren, het laatste voor schrijfbladen.

Μαλθακὸς, ἡ, ὀν, zacht, week, even als μαλακὸς.

Μαλθάσσω en μαλθακίζω, ομαι, even als Μαλάσσω, en μάλακίζω, ομαι.

Μάλκη, ἡ (*contr.* voor μαλάκη, ἡ), verstijving, t. w. door de koude, klamheid; verwelking.

Μαλκέω, ook μαλκείω en μαλκιάω, van koude verstijven; verwelken.

Μάμμα, μάμμη en μαμμαία, ἡ, ook μαμμία, ἡ, de naam, waarmede kleine kinderen hunne moeder aanspreken, mama; v. d. de moeder; in later tijd, de grootmoeder; eene matrone, dame. *Dimin.* Μαμμίον en μαμμίδιον, τὸ, mamatje, moedertje.

Μάνδαλος, ὁ, een grendel (komt alleen bij de Grammatici voor). Μανδαλωτὸν φίλημα, eene hartelijke, wellustige zoen, bij Aristoph.

Μάνδρα, ἡ, eene heining, omheinde plaats, een stal.

Μανδραγόρας, ου, ὁ, mandragerskruid, alruin (zeker bedwelmend gewas).

Μάννα, de manna (een Hebreeuwsch woord).

Μανὸς, ή, ὸν, dun, ondigt, los, slap; zelden, zeldzaam, enkel. Μανότης, ἡ, dunheid, slapheid, zeldzaamheid. Μανόω, dunnen, verslappen, ondigt maken.

Μαραίνω, *fut.* ανῶ, verdroogen, verzengen, verschroeijen (bijz. van het vuur of de zonnehitte); v. d. verteren, verslinden, krachteloos maken; 2) *pass.* μαραίνεσθαι, verdorren, verwelken, verdroogen (bijz. van planten of bloemen); zijne kracht verliezen, vergaan; πῦρ μαραίνεται, het vuur gaat uit.

Μαρασμὸς, ὁ, en μαράνσις, ἡ, de verdorring, verwelking; v. d. de teringziekte.
Ἀμάραντος, ὁ, ἡ, onverwelkt; onverwelkbaar; *Subst.* de duizendschoon (zekere bloem). Ἀμαράντινος, η, ον, daaruit gemaakt of gevlochten, b. v. στέφανος.
Ἀπομαραίνω en Καταμαραίνω, ομαι, verzengen, verdroogen; verwelken; even als μαραίνω.

Μάργαρον, τὸ, en μαργαρίτης, ὁ, ook μαργαρῖτις, ἡ, de parel.

Μάργος, η, ον, en ὁ, ἡ, zinneloos, dwaas, dom; 2) onbezonnen, wellustig, brassend.

Μάργη, ἡ, μαργότης, ητος, ἡ, en μαργοσύνη, ἡ, zinneloosheid, dwaasheid; onbezonnenheid.
Μαργάω en μαργαίνω, zinneloos, dwaas, onbezonnen zijn.
Μαργίτης, ὁ, een dwaas, domoor; zotskap.
Γαστρίμαργος, ὁ, ἡ, gulzig, vraatzuchtig. Γαστριμαργία, ἡ, gulzigheid, vraatzucht. Zoo ook Λαίμαργος en Λαιμαργία, ἡ.
Δορί- en Ἐγχείμαργος, ὁ, ἡ, in den oorlog woedend.
Στόμαργος, ὁ, ἡ, snapachtig, beuzelend.
Ὑπόμαργος, ὁ, ἡ, een weinig dwaas, halfgek.

Μάρη, ης, ἡ, (oud woord, naar het getuigenis der Grammatici) de hand. V. d.

Δυσμαρής, έος, ὁ, ἡ, moeijelijk ter behandeling, moeijelijk.
Εὐμαρής, ὁ, ἡ, gemakkelijk ter behandeling, handelbaar, dienstig; handig. Εὐμαρέως en εὐμαρῶς, *adv.* gemakkelijk.
Εὐμάρεια en εὐμαρία, ἡ, handelbaarheid, gemakkelijkheid; handigheid; 2) een heimelijk gemak.
Εὐμαρίζω en ἐξευμαρίζω, handelbaar, ligt, gemakkelijk maken; te regt stellen, gereed maken.

Μαρμαίρω, *fut.* μαρμαρῶ, lichten, stralen, flikkeren, schitteren, schemeren.

Μαρμαρύσσω, en (van eene oudere vorm μαίρω) Ἀμαρύσσω, het zelfde. V. d.

Μαρμαρυγὴ en Ἀμαρυγὴ, ἡ, stralend licht, flikkering, schittering, schemering, glans.

Μάρμαρος, ὁ, ἡ, schitterend, schemerend, glanzend; v. d. 2) *Subst.* μάρμαρος, ὁ, verst. λίθος, marmersteen, marmer; voorts in het alg. een steen, b. v. bij Hom. Il. M, 380.

Μαρμάρεος en μαρμάρειος, εία, ειον, ook μαρμάρινος, η, ον, flikkerend, schitterend, gemarmeld; 2) uit marmer gemaakt.

Μαρμαρόεις, εσσα, εν, schemerend, stralend.

Μαρμαρίζω, stralen, flikkeren, schitteren.

Μάραγδος, ου, ὁ (van μαίρω), en gewoonlijker Σμάραγδος, ὁ, verst. λίθος, eig. een blinkende of doorschijnende steen, de smaragd.

Μαρίλη, ἡ, smeulend vuur, gloeijende asch; kolenasch.

Μάρναμαι (misschien van het voorg. μάρη), *poët.* ik word handgemeen, ik vecht, ik strijd.

Μάρπτω, *fut.* ψω (van de oudere vorm μάρπω), bij de hand vatten, grijpen, aanpakken; inhalen, aanroeren, aanraken. *Poët.* voor Λαμβάνω.

Μάπω, μαπέω, andere oude dichterlijke vorm. V. d.

Ἐμμαπέως, *adv.* eig. bij den eersten aangreep, v. d. te gelijk, dadelijk, onverwijld, zoo gezegd zoo gedaan.

Μὰψ, *adv.* eig. bij den greep, al grijpende, v. d. 1) zonder orde, niet naar behooren, οὐ κατὰ κόσμον, gelijk Homerus zelf het verklaart Il. B, 214; 2) vergeefs, te vergeefs.

Μαψίδιος, ὁ, ἡ, ijdel, vergeefsch; v. w. Μαψιδίως, *adv.* vergeefs.

Καταμάρπτω, vatten, gevangen nemen.

Συμμάρπτω, zamen vatten of grijpen.

Μάρσιπος en μάρσυπος, ὁ, een buidel, zak, eene tasch. *Dimin.* Μαρσύπιον, τὸ, *marsupium*, een buideltje.

Μάρτυρ, υρος, en μάρτυς, υος, ὁ, ἡ, ook *poët.* μάρτυρος, ὁ, een of eene getuige; 2) bij de gewijde schrijvers en kerkvaders een martelaar.

Μαρτυρία, ἡ, een getuigenis.

Μαρτύριον, τὸ, het zelfde; 2) een bewijs.

Μαρτύρομαι, ik getuig, betuig; 2) ik roep tot getuige aan, τινὰ, iemand.

Μαρτυρέω, *fut.* ήσω, ik ben getuige; ik getuig, of bevestig door mijne getuigenis, τὶ, iets; ik getuig voor, of geef mijne getuigenis, mijne toestemming, τινὶ, aan iemand. Μαρτύρημα, τὸ, het getuigde, eene getuigenis.

Zamenstellingen:

Ἀμάρτυρος, ὁ, ἡ, zonder getuige of getuigenis; onbetuigd, onbevestigd. Ἀμαρτύρως, *adv.* zonder getuigenis.

Ἀντιμαρτυρέω, ik getuig daar tegen.

Ἀπομαρτυρέω en ύρομαι, ik leg eene getuigenis af.

Διαμαρτύρομαι, ik roep tot getuige aan, τινὰ, iemand; ik dring aan op iemands getuigenis, ik bezweer. Διαμαρτυρέω, έομαι, het zelfde; 2) ik maak door tusschen in komende getuigen van het tegendeel eene uitzondering op de aanklagte. Διαμαρτυρία, ἡ, de aanroeping der getuigen; 2) zoodanige uitzondering, volgens het Attische regt.

Ἐκμαρτυρέω, ik breng mijne getuigenis uit, ik getuig openlijk. Ἐκμαρτυρία, ἡ, de openlijke getuigenis.

Ἐπιμάρτυρ, of -τυς, ook ἐπιμάρτυρος, ὁ, ἡ, getuige bij, van of over iets. — Ἐπιμαρτυρέω, ik ben daarbij of daarvan getuige; ik betuig; ik bevestig. Ἐπιμαρτύρησις en ἐπιμαρτυρία, ἡ, de betuiging, bevestiging. — Ἐπιμαρτύρομαι, ik roep of neem tot getuigen daarbij aan, θεοὺς, de goden; ik bezweer; ik getuig van iets.

Καταμαρτυρέω, ik getuig tegen iemand, τινός.

Προμαρτύρομαι, ik getuig te voren.

Προςμαρτυρέω, ik geef mijne getuigenis aan iemand of iets, τινί.

Συμμαρτυρέω, ik getuig mede, te gelijk, bevestig mede door mijne getuigenis, τὶ τινὶ, iets met iemand.

Ψευδομάρτυρ en -υς, ὁ, ἡ, een valsch getuige. Ψευδομαρτυρία, ἡ, en -ύριον, τὸ, eene valsche getuigenis. Ψευδομαρτυρέω en -ρέω, eene valsche getuigenis afleggen. V. d.

Καταψευδομαρτυρέω, ik leg eene valsche getuigenis af tegen iemand, τινός.

Μάσθλη, ἡ, en μάσθλης, ητος, ἡ (misschien van het volgende μάσσω), een buigzame lederen riem; v. d. 2) een listig, doortrapt mensch, bij ARISTOPH.

Μάσσω, of *Att.* μάττω, *fut.* ξω, *perf.* μέμαγα of μέμαχα, in *pass.* μέμαγμαι, ξαι, κται (verwant met oudere *formae* μάγω en μάζω, afkomende van het stamwoord μάω; zie beneden), ik tast, betast, roer aan, bestrijk met de hand; van daar 2) ik roer deeg, ik kneed, doorkneed; 3) ik strijk af, wisch of veeg af.

Μαγεὺς, έως, ὁ, de broodkneder; 2) de afwisscher.

Μάγειρος, ὁ, eig. de broodkneder, een bakker; v. d. in het alg. een kok. Μαγειραίνα, ἡ, eene kookster, keukenmeid. Μαγειρεύω, ik ben kok; 2) ik kook, met den *Accus.* Μαγειρεῖον, τὸ, de kookplaats, keuken; keukengereedschap. Μαγειρικὸς, ἡ, ὸν, den kok, het koken of de keuken betreffende, b. v. μαγειρικὴ, ἡ, verst. τέχνη, de kookkunst; kundig in het koken.

Μαγὶς, ίδος, ἡ, het kneedsel, deeg; v. d. een brood, een koek, enz.; 2) de trog, baktrog.

Μάγμα, τὸ, het gekneedde, het kneedsel, deeg, het uitgeperste.

Μάζα of μᾶζα, ἡ (van μάζω), *massa*, het zelfde; in het bijz. een gerstenbrood, terwijl daarentegen ἄρτος van het tarwenbrood gezegd wordt; 2) in het alg. eene massa, een stuk om te eten, een koek. *Dimin.* Μάζιον, τὸ, en μαζίσκος, ὁ. V. d.

Μαζάω, brood kneden. Zameng. *Ὑπερμαζάω*, oprijzen (als deeg), gisten; v. d. zich uit hoogmoed verheffen.
Μάκτρα, ἡ, de trog, waarin het brood gekneed wordt; 2) een vijzel; 3) eene wasch- of badkuip.
Μάκτρον, τὸ, een vaagdoek, komt voor in de zamengestelde
Ῥινόμακτρον, τὸ, een neusdoek.
Χειρόμακτρον, τὸ, een handdoek; 2) zeker vrouwelijk hoofdsiersel.

Μασάομαι en *μασσάομαι*, *mando*, *manduco*, eig. ik kneed met de tanden, v. d. ik kaauw, ik eet.
Μάσημα en *μάσσημα*, het gekaauwde of kaauwsel; een stuk eten. — *Μάσησις* en *μάσσησις*, ἡ, de kaauwing. — *Μασητὴρ* en *μασσητὴρ*, ὁ, de kaauwer, eter.
Μαστάζω, ik kaauw, ik eet. V. d. *Μασταρύζω*, kieskaauwen, mummelen; 2) stamelen. V. d. ook
Μάσταξ, ακος, ἡ, het kaauwwerktuig, d. i. de mond, Hom. Od. Δ, 287; 2) bijz. de bovenlip; en het daaraan groeijende baardhaar, de snorbaard, de knevels (*Dor.* *μύσταξ*, in het Fransch *les moustaches*); 3) de spijs, het eten, Il. Ἰ, 324.
Μαστίχη, ἡ, zekere soort van harst, dien men om den lekkeren reuk kaauwde. *Μαστίχινος*, η, ον, daarvan gemaakt, b. v. ἔλαιον. *Μαστιχάω*, kaauwen, met de tanden knarsen.
Ἀμάσητος of *ἀμάσσητος*, ὁ, ἡ, ongekaauwd, ongegeten.
Ἀναμασάομαι, ik herkaauw; 2) ik herdenk, herhaal.
Διαμασάομαι, doorkaauwen.
Καταμασάομαι, opkaauwen, verkaauwen, opeten.
Ματτύα, ἡ, lekkernij, een lekker beetje. *Ματτυάζω*, lekkerbekken, smullen.

Zamenstellingen van *Μάσσω*:

Ἀναμάσσω of *ἀναμάττω*, *fut.* ξω, ik kneed, doorkneed; v. d. ik pers uit, druk uit; *metaph.* ik beeld af, volg na; 2) ik veeg af, wisch af, maak schoon; *metaph.* boeten, b. v. Od. Τ, 92, σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις, *capite tuo lues*, gij zult (die daad) met uw leven boeten; 3) ik bestrijk, besmeer, bezoedel.
Ἀμφιμάσσομαι, rondom afvegen, Od. Ὑ, 152.
Ἀπομάσσω, ik druk af (als in deeg), ik beeld af, volg na; *med.* in zich afdrukken, zich eigen maken, aannemen; 2) ik strijk af, wisch of veeg af.
Ἀπόμαγμα, τὸ, het afdruksel; 2) afvaagsel.
Ἀπομάκτρα, ἡ, en *ἀπόμακτρον*, τὸ, een strijkhout of strijkstok (om de opgevulde maat van boven gelijk af te strijken).
Ἀπομαγδαλιὰ of -*λία*, ἡ, een brok brood, waaraan men de handen afveegde, en het dan den honden voorwierp.
Διαμάσσω, doorkneden, door één kneden.
Εἰσμάσσω, ik tast in (met de hand); *metaph.* innerlijk roeren, treffen, b. v. θυμὸν, het gemoed, Il. Ῥ, 564; 2) ik druk in.
Ἐκμάσσω, ik druk of pers uit; v. d. ik beeld uit, ik vorm, in *med.* ik volg na; 2) ik wisch uit, veeg uit.
Ἔκμαγμα, τὸ, een uitdruksel; uitvaagsel.
Ἐκμαγεῖον, τὸ, datgene, waarin men iets uitdrukt; een

uitdruksel, uitgedrukt beeld; 2) iets, waaraan men zich afveegt, een handdoek.

'Επιμάσσω, ik strijk met de hand op of over iets; ik betast; ik vat, raak, roer aan; *metaph.* treffen, b. v. θυμὸν; 2) ik overstrijk, veeg of wisch af.

Προςμάσσω, *poët.* προτιμάσσω, ik tast aan, raak of roer aan; 2) ik kneed aan, v. d. aanvoegen, b. v. προςέμαξε τὸν πετραιῷ τῇ πόλει, bij ARISTOPH. in *pass.* aankleven.

'Απροτίμαστος, ὁ, ἡ, onaangeroerd, HOM. Il. T, 263.

Μασχάλη, ἡ, de oksel, okselholte; 2) eene holte, bijz. aan eenen boom, de holte waar eene nieuwe spruit uitkomt; v. d. eene spruit, een uitspruitsel, scheutje, bijz. van eenen palmtak tot vlechten of strikken dienstig.

Μασχαλίζω, de spruiten of buitenste deelen afsnoeien; v. d. 2) verminken, bijz. de ledematen aan een lijk.

Μασχαλιςὴρ, ῆρος, ὁ, de okselriem, waarmede de paarden aan den wagen gespannen worden.

'Αμφιμάσχαλος, ὁ, ἡ, met twee mouwen voorzien, b. v. χιτὼν, een mantel.

Μάτην, *adv.* vergeefs, te vergeefs; zonder grond, zonder reden (waarschijnlijk voor κατὰ μάτην, bij vergeefsch onderzoek, van μάω). Daarmede verwant:

Μάταιος, αία, αιον, 1) van zaken: vergeefsch, ijdel, onnut; 2) van personen: ijdel, ligtzinnig, dwaas. Ματαίως, *adv.* vergeefs, ijdellijk, dwaasselijk.

Ματαιότης, ητος, ἡ, vergeefsche moeite; ijdelheid, dwaasheid.

Ματαιόω, ik verijdel; *med.* ijdel of dwaasselijk handelen.

Ματαιάζω, ijdel gesnap voeren, beuzelen.

Ματάω, ik doe vergeefsche moeite, ik mis; 2) den tijd rekken, dralen, talmen.

Ματάζω en ματαΐζω, ijdel of dwaas zijn, ijdele woorden spreken. Zoo ook 'Αποματαΐζω.

Ματία, *Jon.* ματίη, ἡ, het zelfde als ματαιότης.

Μάχλος, ὁ, ἡ, geil, onkuisch. Μαχλὰς, άδος, en μαχλὶς, ίδος, ἡ, een onkuisch vrouwspersoon. Μαχλοσύνη, ἡ, geilheid, onkuischheid.

Μάχομαι en μαχέομαι, *fut.* ήσομαι en έσομαι, *fut.* 2. μαχοῦμαι, *perf.* μεμάχημαι, ik strijd, vecht, kamp, twist; τινὶ en πρὸς τινὰ, met of tegen iemand; περὶ, ἀμφὶ en ὑπὲρ τινὸς, over, om, voor iets of iemand.

Μάχη, ἡ, de strijd, een gevecht, de slaglevering; twist.

Μάχιμος, ὁ, ἡ, strijdbaar, krijgshaftig.

Μάχαιρα, ἡ, een slagzwaard, sabel; een mes, scheermes. *Dim.* Μαχαιρὶς, ίδος, ἡ, μαχαίριον en μαχαιρίδιον, τό.

Μαχήμων, ονος, ὁ, ἡ, strijdlievend.

Μαχητὴς, ὁ, een strijder.

Μαχητὸς, ἡ, ὸν, bestreden; bevechtbaar.

Μαχητικὸς, ἡ, ὸν, strijdend, tot den strijd behoorend, geneigd of geschikt.

Ἀμφι- en Περιμάχητος, ὁ, ἡ, waarover gestreden wordt, betwist; waardig om over te strijden, betwistbaar, geacht, gezocht.

Zamenstellingen:

Ἀγχίμαχος en ἀγχέμαχος, ὁ, ἡ, van nabij strijdend; 2) tot het van nabij strijden dienstig, b. v. ὅπλα.

Ἀγχιμαχητὴς, οῦ, ὁ, die van nabij strijdt.

Ἄμαχος, ὁ, ἡ, niet strijdend, niet deelachtig aan den strijd; 2) onbestreden; 3) onbevechtbaar, onverwinnelijk, onwederstaanlijk, b. v. κάλλος, schoonheid. Ἀμαχεὶ en ἀμαχὶ, Ἀμαχητεὶ en ἀμαχητὶ, *adv.* zonder strijd, zonder slag of stoot; zonder tegenspraak.

Ἀμάχητος, ὁ, ἡ, niet medestrijdend.

Ἀναμάχομαι, ik hervat den strijd; τὴν ἧτταν, ik vergoed eene geledene nederlaag door op nieuw slag te leveren; v. d. ik vergoed, herstel.

Ἀντιμάχομαι, tegenstrijden.

Ἀξιόμαχος, ὁ, ἡ, bestand in den strijd, τινὶ en πρὸς τινὰ, tegen iemand.

Ἀπόμαχος, ὁ, ἡ, afwezig van den strijd; 2) ongeschikt tot den strijd.

Ἀπομάχομαι, afstrijden, den strijd uithouden, τινὶ, tegen iemand of iets; 2) van zich afstrijden, afweren, τινὰ, iemand.

Ψίμαχος, ὁ, ἡ, een ligt gewapend strijder. Ψιμαχία, ἡ, een ligte strijd, eene schermutseling.

Γνωσιμαχέω, ik bestrijd mijne meening; ik heb berouw; ik verander van meening; 2) πρὸς τινὰ, ik bestrijd eens anders meening.

Διαμάχομαι, ik strijd door, zet den strijd door, verzet mij, τινὶ, tegen iemand; 2) een beslissenden slag leveren. Διαμάχη, ἡ, het doorstrijden.

Δύςμαχος, ὁ, ἡ, moeijelijk om te bestrijden.

Ἐπίμαχος, ὁ, ἡ, bestrijdbaar (van eene plaats); 2) strijdvaardig; 3) een bijstrijder, hulpstrijder.

Ἐπιμαχία, ἡ, een verdedigings-verbond.

Ἐπιμαχέω, ik sta bij in den strijd, τινὶ, iemand.

Θυμομαχέω, ik strijd met moed.

Ἰθυμαχία, ἡ, een openbare, onbewimpelde strijd.

Ἱππόμαχος, ὁ, die te paard strijdt. Ἱππομαχέω, ik strijd te paard, van het paard. Ἱππομαχία, ἡ, een strijd van het paardevolk.

Καταμάχομαι, ik bestrijd, overwin in den strijd.

Ἀκαταμάχητος, ὁ, ἡ, onbestrijdbaar, onoverwinnelijk.

Δυςκαταμάχητος, ὁ, ἡ, zwaar om te bestrijden of te overwinnen.

Κακομαχέω, ik strijd slecht, valsch, listiglijk.

Λογομάχος, ὁ, ἡ, een woordstrijder. Λογομαχία, ἡ, een woordenstrijd.

Μονομάχος, ὁ, die alleen (met iemand) strijd; een zwaardvechter. Μονομαχία, ἡ, de afzonderlijke strijd van twee personen, d. i. een tweestrijd, duel.

Ναυμάχος, ὁ, ἡ, ter zee, te scheep strijdend; 2) ναύμαχος, ὁ, ἡ, tot den scheepsstrijd geschikt. Ναυμαχία, ἡ, een zeeslag. Ναυμαχέω en Διαναυμαχέω, ter zee slag leveren. Ναυμαχησείω, naar een zeegevecht verlangen.

Ὁπλομάχος, ὁ, een gewapend strijder. Ὁπλομαχία, een wapenstrijd. Ὁπλομαχεῖν, te wapenstrijden.

Πεζομάχος, ὁ, die te land, of die te voet strijd. Πεζομαχία, ἡ, een landgevecht. Πεζομαχεῖν, te land, te voet strijden.

Πρόμαχος, ὁ, ἡ, *contr.* πρόμος, een voorvechter; verdediger.

Προμάχομαι, προμαχέω en προμαχίζω, ik vecht voor, vooraan; ik verdedig.

Προμαχεὼν en προμαχὼν, ῶνος, ὁ, een voormuur, schutsmuur, borstwering.

Προςμάχομαι, ik bestrijd, τινὶ, iemand.

Πυγμάχος, ὁ, een vuistvechter. Πυγμαχία, ἡ, een vuistgevecht. Πυγμαχεῖν, met de vuist vechten.

Πυργομαχέω, van eenen toren vechten.

Σκιαμαχέω, ik vecht in of met de schaduw. Σκιαμαχία, ἡ, eene schermutseling.

Σύμμαχος, ὁ, ἡ, een medestrijder, bondgenoot in den strijd. *Foem.* συμμαχὶς, ίδος, ἡ, b. v. πόλις.

Συμμαχία, ἡ, het mede strijden, bondgenootschap tot den strijd.

Συμμαχικὸς, ἡ, ὸν, de bondgenooten betreffende.

Συμμαχέω en συμμάχομαι, ik strijd mede; ik sta bij als bondgenoot in den strijd; ik sta bij, τινὶ, iemand.

Τειχομαχέω, ik bestrijd, beleger eenen muur of wal.

Ὑπερμάχομαι en ὑπερμαχέω, ik strijd voor, in de plaats of ten gevalle van iemand, τινός.

Φυγόμαχος, ὁ, ἡ, den strijd ontvlugtend. Φυγομαχέω, ik ontvlugt, onttrek mij aan den strijd.

Ψυχομαχέω, ik strijd met levensgevaar. Ψυχομαχία, ἡ, een strijd met levensgevaar, een allergevaarlijkste, allerhevigste strijd.

Μάω, oud stamwoord, welks oorspronkelijke beteekenis waarschijnlijk was: met de hand tasten, betasten, de hand uitstrekken, wroeten; van daar 2) zoeken, onderzoeken; trachten, streven, haken, verlangen, begeeren; bijz. met drift, d. i. een hevig verlangen hebben, dol (naar iets) zijn; in welken zin men bij HOMERUS, veelal in de beteekenis van een *praes.*, vindt het *perf.* μέμαα, zamengetr. uit μέμακα, in *dual.* μέματον, in *pl.* μέμαμεν, μεμαάσι; v. w. het *pl. q. perf.* in 3 *pers. pl.* μέμασαν; en het *part.* μεμαὼς, υῖα, ὸς, voor μεμακὼς; alle met eenen volgenden *Genit.* b. v. Il. E, 732, μεμαυῖ᾽ ἔριδος, naar twist hakende; of *Infin.* als μεμαῶτε (τοῦ) μάχεσθαι, ib. vs. 244; ook op zich zelf staande μεμαὼς, strevende, hakende; moedig, driftig, hevig, woedend; b. v. Il. Φ, 174,

ἆλτ' ἐπὶ οἱ μεμαὼς, hij viel woedend op hem aan. Zoo ook 3) het *med.* μάομαι, μώομαι, μῶμαι, met eenen *Accus.* zoeken, verlangen, begeeren; onderzoeken, uitdenken, uitvinden. Van daar

Μαίω, in *med.* Μαίομαι, ik betast, doorwroet, doorzoek, b. v. κευθμῶνας, schuilhoeken, Od. Ν, 367; v. d. 2) ik zoek, verlang, begeer; ik denk uit, verzin. V. d. Zameng.

'Επιμαίομαι, ik betast (met de hand), Od. 'Ι, 441; v. d. de spreekwijze μάστιγι ἐπιμαίεσθαι ἵππους, de paarden met de zweep slaan, en bijgevolg aanzetten, Il. Θ, 392, en elders; 2) ik haak, streef, verlang, τινὸς, naar iets, b. v. δώρων ἐπεμαίετο θυμὸς, Il. Κ, 401, hij was begeerig naar geschenken.

Μαιμάω, *fut.* ήσω, ook μαιμώω, alsmede μαιμάζω, άσσω, ώσσω, is eene *forma reduplicata* of *frequentativa* van μάω, dus 1) eig. dikwijls tasten, rondtasten, b. v. ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου, hij weerhield zijne hand die naar moord of wraak rondtastte, SOPHOCL. Aj. verg. Il. Ν, 75; 2) met drift streven, haken; heviglijk verlangen of begeeren, τινὸς, naar iets; 3) met drift voortgesleept worden, woeden; ook van levenlooze dingen, b. v. van eenen pijl of eene speer, die met drift het ligchaam doorboort, Il. 'Ο, 542. V. d.

Μαίμαξ, ακος, en μαιμάκτης, ου, ὁ, driftig, woedend, stormend, als bijnaam van Ζεὺς, Jupiter de stormer, d. i. stormachtig, onstuimig weder. V. d. Μαιμακτήρια, τὰ, het feest ter eere van dien Jupiter; en Μαιμακτηριὼν, ῶνος, ὁ, de stormmaand, een der eerste wintermaanden, misschien September.

'Αναμαιμάω, met drift doorstreven, doorwoeden, b. v. Il. 'Υ, 490, ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα, zooveel als μαιμάει ἀνὰ βαθέ' ἄγκεα.

Ματὸς, ἡ, ὸν, van het *perf. pass.* μέμαται, overgebleven in

Αὐτόματος, ὁ, ἡ, uit eigen aandrift, uit eigen beweging handelend; van zelf geschiedend; ταὐτόματον, het toeval; v. d. 2) *Subst.* Αὐτόματον, τὸ, een automaat of zich van zelf bewegend werktuig of beeld. Αὐτομάτως, *adv.* van zelf.

Μάτος en μάτη, (oude woorden), het zoeken, onderzoek. V. d. μάτην, *adv.* zie boven; alsmede

Ματάω, ματέω, ματεύω (Il. Ξ, 110), en ματίζω, ik zoek, onderzoek, (ook bijna alle verouderd).

Μαςὸς, ἡ, ὸν (van μέμαςαι *perf. pass.* van μάζω, even als μάω, zoeken), overgebleven in 'Επίμαςος, ὁ, ἡ, aan- of bijgezocht, bijgesleept, Od. Υ, 377; alsmede in

Μαστεύω, *fut.* εύσω, ik zoek, onderzoek, spoor na; ik tracht, streef naar iets. V. d. Μαςευτὴς, οῦ, ὁ, een naspoorder, onderzoeker.

Μάςις, ιος, ἡ, van waar de *Dat.* μάςι en *Acc.* μάςιν bij HOMERUS, Il. Ψ, 500. Od. 'Ο, 182, eig. dat waarmede men (de paarden) aantast of slaat; v. d. eene zweep. — Daarvan Μαςίω (Il. Ρ, 622) en Μαςίζω, *fut.* ξω, zweepen, slaan, geeselen; v. w. het meest gebruikelijke

Μάςιξ, ιγος, ἡ, eene zweep, een geesel, eene roede; *metaph.* eene plaag, straf, b. v. der goden. — Μαςιγόω, zweepen, geeselen.

Μαςιγεὺς, έως, ὁ, de geeselaar.

Μαςιγίας, ου, ὁ, een gegeeselde of den geesel waardig, een deugniet.

Μάςιγμα, τὸ, eene geeseling.

Μάςωρ, ορος, ὁ, een zoeker, onderzoeker, nazoeker, naspoorder, opspoorder. Van waar men ook afleidt

Μαςρωπὸς, ὁ, ἡ, ook μαςρωπὶς, ἡ, volgens anderen μαςροπὸς, een koppelaar, eene koppelaarster. V. d.

Μαςρωπεία, ἡ, koppelarij.

Μαςρωπεύω, koppelen, verkoppelen; verlokken.

Van Μάω zamengesteld;

Ἐμμεμαὼς, υῖα, ὸς (*part. perf.* van ἐμμάω), driftig, hevig, woedend, b. v. ἐμμεμαὼς ἐπόρουσε, hij sprong driftig op, Il. Υ, 284; vertoornd, toornig, gramstorig, Il. Υ, 468.

Eindelijk worden van dit stamwoord nog verscheiden andere woorden afgeleid: b. v. Μαῖα, Μαζὸς en Μαςὸς, Μαίνω, Μάσσω, Μνάω, Μοῦσα of Μῶσα, enz.; welke men, naar alphabetische orde, ter hunner plaatse vinden kan.

Μέγας, μεγάλη, μέγα, *Genit.* μεγάλου, ης, ου, *magnus*, groot, uitgestrekt, en v. d. hevig, geweldig, magtig, enz. Het *neutr.* μέγα geeft velerlei eigenaardige spreekwijzen, b. v. μέγα δύνασθαι, veel vermogen; μέγα ποιεῖσθαι, hoogachten of schatten; μέγα εἰπεῖν, grootspreken, pogchen; en wordt dikwijls als *adv.* gebruikt, b. v. μέγ' ἀμείνων, veel beter; μέγ' ἄριςος, verre weg de beste; μάλα μέγα, zeer veel, enz. Μεγάλως, *adv.* grootelijks, veel, zeer. *Compar.* Μείζων, *Jon.* μέζων, *Dor.* μέσσων, ὁ, ἡ, grooter; v. w. Μειζόνως, *adv.* grooter, meer. *Superl.* Μέγιςος, ίςη, ιςον, zeer groot, de grootste; v. w. als *adv.* μέγιςον, zeer veel, allermeest.

Μεγαλεῖος, εία, εῖον, groot, aanzienlijk, prachtig; τὸ μεγαλεῖον, de grootheid, de pracht. Μεγαλείως, *adv.* grootelijks.

Μεγαλίζω en Μεγαλύνω, ik maak groot, ik vergroot, verhef, prijs; *med.* μεγαλίζομαι en μεγαλύνομαι, zich groot houden, zich verheffen.

Μέγεθος, ook *Jon.* μέγαθος, εος, τὸ, de grootte, uitgestrektheid, hevigheid, verhevenheid, enz.

Ἀμεγέθης, ὁ, ἡ, zonder grootte, niet groot.

Εὐμεγέθης, ὁ, ἡ, goed van grootte, zeer groot.

Ἰσομεγέθης, ὁ, ἡ, gelijk van grootte.

Παμμεγέθης, ὁ, ἡ, heel groot.

Ὑπερμεγέθης, ὁ, ἡ, overgroot.

Zamenstellingen zijn b. v.

Μεγαλαυχὴς en μεγάλαυχος, ὁ, ἡ, grootelijks praland.

γαλαυχία, ἡ, praalzucht. Μεγαλαυχέω, bijz. in *med.* pralen, pogchen.

Μεγαλήγορος, ὁ, ἡ, grootsprekend. Μεγαληγορία, ἡ, grootspraak. Μεγαληγορέω, grootspreken; grootelijks prijzen.

Μεγαλοεργὴς, *contr.* μεγαλουργὴς, ὁ, ἡ, groote daden verrigtend.

Μεγαλοπρεπὴς, ὁ, ἡ, grootelijks passend; aanzienlijk, prachtig. Μεγαλοπρέπεια, ἡ, groote pracht.

Μεγαλόθυμος en μεγάθυμος, ὁ, ἡ, grootmoedig.

Μεγαλόφρων, ονος, ὁ, ἡ, hooggezind; hoogmoedig. Μεγαλοφρονέω, hooggezind, hoogmoedig zijn of handelen.

Μεγαλοφροσύνη, ἡ, hooggezindheid; hoogmoed.

Μεγαλόψυχος, ὁ, ἡ, hoog of edelgezind. Μεγαλοψυχία, ἡ, edelgezindheid, grootmoedigheid.

Daarmede zijn ook verwant:

Μέγαρον, τὸ, het huis, de woning, een paleis, bijz. in *pl.* μέγαρα; 2) een deel daarvan, een vertrek of eene kamer.

Μεγαίρω, *fut.* -ρῶ, *aor.* ἐμέγηρα, eig. ik maak groot, neem hoog op; v. d. 1) ik neem kwalijk, ik vertoorn; 2) ik geef om iets, τινὸς, ik acht of schat hoog; 3) ik benijd, τινὶ τινὸς en περὶ τινὸς, aan iemand iets; 4) ik betoover; 5) ik versmaad, veracht.

'Αμέγαρτος, ὁ, ἡ, onbenijd; 2) niet benijdenswaardig, ellendig; 3) rijkelijk, menigvuldig, groot. Verg. Ἄφθονος op Φθόνος.

Μέδιμνος, ὁ, *medimnus*, zekere Attische maat voor drooge waren, b. v. voor het graan, een schepel, ongeveer negentig pond bevattende.

Πεντακοσιομέδιμνοι, οἱ, zij, wier bezittingen op vijf honderd medimnen geschat zijn; hoedanigen, volgens de inrigting van Solon, de rijkste volksklasse te Athene uitmaakten.

Μέδω en Μεδέω, 1) *act.* ik bezorg, bestuur, ik gebied, τινὸς, over iets; in welken zin bij Homerus het *part.* μέδων, οντος, ὁ, voorkomt als een *Subst.* een bestuurder, gebieder, heerscher, b. v. als de legervorsten genoemd worden Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, der Grieken aanvoerders en gebieders, Il. B, 79, enz.; 2) *med.* μέδομαι, *Jon.* μήδομαι, *fut.* μήσομαι, ook (Il. Ι, 646) μεδήσομαι, met den *Genit.* τινὸς, ik draag zorg voor iets, ik denk aan iets; met den *Accus.* τὶ, ik bedenk, denk uit, overleg, beraam iets, b. v. Il. Θ, 458, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην, zij beraamden den Trojanen rampen; Il. Φ, 19, κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα, hij dacht een schelmstuk uit.

Μέδων, ὁ, een gebieder; zie boven. V. d.

'Αλιμέδων, en Ποντομέδων, οντος, ὁ, de zeegebieder, bijnaam van Neptunus.

Εὐρυμέδων, ὁ, die een wijd uitgestrekt gebied voert.
Ὑψιμέδων, ὁ, de oppergebieder, bijnaam van Jupiter.
Μῆδος, εος, τὸ, zorg, zorgvuldigheid; overleg, raad, beraadslaging; 2) μήδεα, τὰ, de schaamdeelen, Od. Σ, 86.
Μήστωρ, ωρος, ὁ, een raadgever, beraadslager; een bestuurder, bedrijver, b. v. μήστωρες ἀΰτης, meesters in den strijd, d. i. krijgshaftig, Hom. Il. Δ, 328, enz.
Ἐπιμήδομαι, ik denk uit, beraam, b. v. δόλον τινὶ, eenen listigen aanslag tegen iemand, Od. Δ, 437.

Daarmede zijn ook verwant:

Μήθω, overgebleven in
Ἐπιμηθὴς, en meermalen Ἐπιμηθεὺς, έως, ὁ, eig. daarna, d. i. na den tijd, te laat denkend, onbedachtzaam. Daarentegen
Προμηθὴς, έος, ὁ, ἡ, vooraf denkend, voorzorg gebruikend; voorzigtig. Προμηθεὺς, *Prometheus*, broeder van *Epimetheus*, beide zonen van Atlas, aldus genoemd naar hun karakter.
Προμήθεια, ἡ, voorzorg, voorzigtigheid.
Προμηθεύομαι en προμηθοῦμαι, voorzorg gebruiken, vooraf zorgen.

Μῆτις, ιδος, ἡ, ook μῆτις, εος, τὸ, raad, beraad, overleg, voorzorg, list.
Μητιάω, ομαι, *Jon.* μητιόω en μητίζομαι, ook μητίομαι, in den zin hebben, beraadslagen; raadgeven; verzinnen, uitdenken; beramen.
Μητιέτης, ὁ, de beraadslager of raadgever, bijnaam van Jupiter bij Hom.
Μητιόεις, έσσα, εν, verstandig, vindingrijk; 2) kunstig uitgedacht of uitgevonden, b. v. φάρμακα μητιόεντα, kunstige artsenijen.
Ἀγκυλομήτης, ου, ὁ, en Ἀγκυλόμητις, ὁ, ἡ, schrander, doortrapt, listig.
Δολομήτης en δολόμητις, ὁ, ἡ, list beramend, listig.
Ποικιλομήτης of -ις, en Αἰολομήτης of -ις, ὁ, ἡ, verschillenden raad uitdenkend, slim, doortrapt.
Πολυμήτης en -ις, ὁ, ἡ, vindingrijk, schrander.

Μέθυ, υος, τὸ, mee, wijn. Μέθη, ἡ, dronkenschap.

Μεθύω, ik ben dronken (van wijn); ook *metaph.* van vreugd, enz.; 2) doorweekt zijn, b. v. van vet, Il. Ρ, 390.
Μεθύσκω, *fut.* ύσω (als van μεθύω), ik maak dronken; *med.* μεθύσκομαι, zich bedrinken, beschonken zijn.
Μεθυστικὸς, ἡ, ὸν, tot dronkenschap geneigd; 2) dronken makend.
Μέθυσος, ὁ, ἡ, ook *foem.* μεθύση, ἡ, dronken; tot dronkenschap geneigd
Ἀμέθυσος, ὁ, ἡ, niet dronken, nuchteren.
Ἀμέθυστος, ὁ, ἡ, het zelfde; 2) de dronkenschap belettend. V. d. Ἀμέθυστος, ὁ, verst. λίθος, de *amethyst*, edel gesteente, aan hetwelk die hoedanigheid door de Ouden werd toegeschreven.

Μειδάω, *fut.* ήσω, en μειδιάω, *poët.* μειδιόω, ik grimlach. Μείδημα en μειδίαμα, τὸ, een grimlach.

'Αμειδής, έος, en ἀμείδητος, ὁ, ἡ, niet lagchend, stuursch, onvriendelijk.

Διαμειδιάω, tusschen beiden grimlagchen.

'Επιμειδιάω en Προςμειδιάω, toelagchen, aanlagchen.

Καταμειδιάω, belagchen, uitlagchen.

Φιλομειδής en Φιλομμειδής, ἡ, vriendin van het lagchen, vrolijk, bijnaam van Venus.

Μεῖραξ, ακος, ὁ, een jongen, jongeling, knaap; ἡ, eene meid, jonge dochter, deern. *Dimin.* Μειράκιον, τὸ, een jongetje; een jongeling. Μειρακίσκος, ὁ, het zelfde. Μειρακίσκη, ἡ, een jong meisje. Μειρακιώδης, ὁ; ἡ, jeugdig, kinderachtig.

Μειρακεύομαι en μειρακιεύομαι, zich als een jongen, als een kind, dartel of kinderachtig gedragen. Zoo ook zameng. Διαμειρακεύομαι.

Μειρακιόομαι, *contr.* οῦμαι, ik word (van een kind) een jongeling, ik wasch op tot de jongelingsjaren.

Μείρω, ook μάρω, μέρω, μόρω, oude stamwoorden, 1) *act.* ik deel, verdeel, vermorsel; gewoonlijk 2) in *med.* **Μείρομαι**, ik neem of krijg mijn deel, ik verkrijg, in welken zin vooral voorkomt het *perf.* ἔμμορα, ik heb verkregen, ik heb mijn deel, ben deelachtig, τινὸς, aan iets; 3) *pass.* gedeeld, toegedeeld worden, in *perf.* μέμαρμαι, *Att.* εἵμαρμαι, v. w. de 3 *pers.* εἵμαρται, het is toegedeeld, beschikt van het noodlot, ook in *pl. q. perf.* εἵμαρτο; v. w. het *part.* εἱμαρμένος, η, ον, toegedeeld, door het noodlot beschikt of bepaald, fataal, in *foem.* εἱμαρμένη, ἡ, verst. μοῖρα, het toebeschikte deel of lot, het noodlot.

Μέρος, εος, τὸ, een deel, aandeel, gedeelte; beurt; plaatselijk deel, zijde: v. d. verschillende spreekwijzen, b. v. ἐν μέρει, gedeeltelijk; beurtelings, op rij af; ἐν τῷ μέρει, bij afwisseling; τοὐμὸν μέρος en κατὰ τὸ ἐμὸν μέρος, wat mij betreft; μέρος τι, gedeeltelijk; ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει, in geen tel komen.

Μερὶς, ίδος, ἡ, een deel, aandeel; portie; eene partij; bijdrage, hulp.

Μερίζω, 1) *act.* ik deel, verdeel, deel af; 2) *med.* deel nemen of krijgen, μερίζεσθαι τὶ τινὶ of πρὸς τινὰ, ook τινὶ τινὸς, iets met iemand deelen, deel met iemand aan iets nemen; 3) *pass.* verdeeld, gescheiden zijn.

Μερισμὸς, ὁ, de deeling, verdeeling.

Μεριστὴς, ὁ, de uitdeeler. Μεριστὸς, ἡ, ὸν, gedeeld. Μεριστικὸς, ἡ, ὸν, deelend, de deeling betreffende.

Διαμερίζω en Καταμερίζω, ik deel door, ik verdeel of scheid in verschillende deelen.

Συμμερίζομαι, ik neem mede deel. Συμμεριστὴς, ὁ, een mededeelnemer.

'Αμερὴς, έος, ὁ, ἡ, geen deelen hebbende, ondeelbaar.

Βραχυ-, Λεπτο-, Μικρομερὴς, klein van deelen, gering.
Δι-, Τρι-, Τετρα-, Πενταμερὴς, uit twee-, drie-, vier-, vijf deelen bestaande.
Μεγαλομερὴς, ὁ, ἡ, groot van deelen, groot.
Μονομερὴς, ὁ, een deel hebbend, uit één stuk gemaakt.
Ὁμοιομερὴς, ὁ, ἡ, gelijk van deelen.

Μοῖρα, ἡ, een deel, gedeelte; aandeel; lot, levenslot, noodlot; de dood; v. d. Μοῖραι, αἱ, de Schikgodinnen; 2) het behoorlijke; de pligt; πρὸ μοῖρας, voor den bestemden tijd; 3) *gradus*, een meetkundige graad.
Μοιραῖος, αῖα, αῖον, en μοιρίδιος, door het noodlot beschikt, noodlottig, rampzalig, fataal.
Μοιράω, *fut.* ήσω, en μοιράζω, *fut.* *Dor.* άξω, ik deel; *med.* μοιράομαι, άζομαι, ik neem, krijg deel, bijz. door het lot; ik verdeel.
Διαμοιράω, ομαι, doordeelen.
Ἐπιμοιράω, ομαι, toedeelen; deelachtig worden.
Ἄμοιρος, ὁ, ἡ, niet deelachtig.
Ἀμοιρέω, ik heb geen deel, τινὸς, aan iets.
Δίμοιρος, ὁ, ἡ, twee deelen hebbend. Διμοιρία, ἡ, een dubbeld deel.
Ἰσό- en Ἰσήμοιρος, ὁ, ἡ, gelijk van deelen. Ἰσομοιρία, ἡ, gelijkheid van deelen.
Ἰσομοιρεῖν, gelijkelijk deelen of deel hebben.
Εὐμοιρία, ἡ, een goed aandeel, goed geluk.
Μεμψίμοιρος, ὁ, ἡ, die zich over zijn deel of lot beklaagt.
Μεμψιμοιρία, ἡ, ontevredenheid.
Μεμψιμοιρεῖν, over zijn lot klagen; gemelijk, ontevreden zijn.
Τριμοιρία, ἡ, een driedubbeld deel.

Μόρος, ὁ, een deel, aandeel; lot, noodlot; de dood, moord, *mors*.
Μορὶς, ίδος, ἡ, een deel, gedeelte. *Dimin.* Μόριον, τὸ, een klein gedeelte.
Μορόεις, εσσα, εν, noodlottig, doodelijk, moordend, verderfelijk; 2) met groote moeite bewerkt.
Μόριμος en Μόρσιμος, ὁ, ἡ, noodlottig, doodelijk moordend; sterfelijk.
Μορτὸς, ὁ, ἡ (*mortuus*), *poët.* sterfelijk.
Αἰνόμορος, ὁ, ἡ, rampzalig, die een droevig lot heeft.
Ἄμορος en Ἄμμορος, ὁ, ἡ, niet deelachtig; ongelukkig.
Ἀμορία, ἡ, het ongeluk. Δυςάμμορος, ὁ, ἡ, ongelukkig, rampzalig.
Γειομόροι en Γεώμοροι, οἱ, landgenooten, volkplantelingen.
Δύςμορος, ὁ, ἡ, slecht bedeeld, ongelukkig, rampzalig.
Ἔμμορος, ὁ, ἡ, deelachtig.
Ἐγχεσί- en Ἰόμωρος, de speer of pijl deelachtig; oorlogzuchtig, dapper.
Κάμμορος, voor κακόμορος, ὁ, slecht bedeeld, ongelukkig.
Σινάμωρος, ὁ, ἡ, noodlottig, schadelijk, nadeelig. Σιναμωρέω, schaden, benadeelen.
Ὑλακόμωρος, ὁ, het blaffen ten deel hebbende, d. i. blaffende, van de honden, Od. Ξ, 29. Waarschijnlijker van μῶρος, teugellooze drift hebbende, dus de altoos blaffende, sterke neiging tot blaffen hebbende honden.
Ὠκύμορος, ὁ, ἡ, spoedig stervend; 2) spoedig doodend.

*Αμείρω en ἀπαμείρω, ομαι, van aandeel of lot berooven; in het alg. berooven.

*Απομείρομαι, ik deel af, deel het afgenomen deel toe.

Andere Afleidingen:

Μέρδω, ik scheid of deel af, beroof; overgebleven in

*Αμέρδω, *fut.* ἀμέρσω, *aor.* ἤμερσα, *aor. pass.* ἠμέρθην, v. w. *part.* ἀμερθεὶς, ik beroof, b. v. τινὰ ὀφθαλμῶν, iemand van zijne oogen, Od. Θ, 64; v. d. ook met eenen *Accus.* bederven, verduisteren, verblinden, b. v. ὄσσε. — Daarvoor ook *Απαμέρδω.

Μερίμνα, ἡ (voor μεριμένη, *part.* van μερίω, voor μέρω), eig. gemoedsverdeeldheid, v. d. zorg, kommer, bezorgdheid, mijmering; zielskwelling, verdriet.

Μεριμνάω, *fut.* ήσω, ik ben bezorgd, bekommerd, ongerust, ik mijmer; περὶ τινὸς, ik beschouw, overdenk, of verrigt iets met zorgvuldigheid.

Μεριμνητὴς, οῦ, ὁ, een overdenker, beschouwer, onderzoeker.

Προμεριμνάω, vooruit zorgen; vooraf overdenken of beschouwen.

*Αμέριμνος, ὁ, ἡ, zorgeloos, onbekommerd. *Αμεριμνία, ἡ, zorgeloosheid, onbekommerdheid.

Λυσιμέριμνος, ὁ, zorg oplossend of verdrijvend, bijnaam van Bacchus.

*Οξυμέριμνος, ὁ, ἡ, kunstig uitgedacht.

Περιμέριμνος, ὁ, ἡ, zorgvuldig. *Απεριμέριμνος, ὁ, ἡ, onbekommerd, nalatig.

Πολυμέριμνος, ὁ, ἡ, zorgvuldig.

Μερμαίρω, μερμέρω, μερμερίζω, en meer gebruikelijk bij Homerus μερμηρίζω, *fut.* ξω (alle *formae reduplicatae* of *frequentativae* van μέρω), eig. dikwijls deelen, v. d. in het bijz. overgebragt tot het gemoed, bij herhaling en op verschillende wijzen overdenken, twijfelen, mijmeren; zich verontrusten, bekommeren; overleggen. Virgilius vertaalde de uitdrukking van Homerus zeer juist, *animum huc illuc dividere, Aen.* VIII, 29.

Μέρμερος, ὁ, ἡ, eig. verdeelend, verdeeld, v. d. bekommerend, verontrustend, kommervol; veel nadenkens vereischend, moeijelijk; verderfelijk, schadelijk.

Μέρμηρα, ἡ, zorg, bekommering.

*Απομερμηρίζω, de zorgen afleggen; zorgeloos insluimeren.

Μέροψ, οπος, ὁ, bijz. in *pl.* μέροπες βροτοὶ zie boven onder de *Composita* van "Επω.

Μείων; zie Μικρός.

Μέλας, αινα, έλαν, zwart; donker; droevig, b. v. φρένες μέλαιναι, droefgeestigheid. *Compar.* Μελάντερος, α, ον. *Superl.* Μελάντατος, η, ον.

Μέλαν, ανος, τὸ, het zwarte; zwartsel; zwart krijt; inkt.

Μελανία, ἡ, de zwartheid; eene zwarte vlek, eene zwarte of donkere wolk.

Μελάνω of Μελαίνω, ik zwart, ik maak zwart; *pass.* zwart worden.

Μέλασμα, τὸ, het zwart gemaakte; zwartsel.

Μελασμὸς, ὁ, het zwart maken.
Κελαινὸς, ἡ, ὸν, zwart, andere tongval voor μέλας. V. d. Κελαινότης, ἡ, de zwartheid. Κελαινιάω, zwart zijn of worden.

Zamenstellingen vooraan en achteraan zijn b. v.

Ἀμφιμέλας, αινα, αν, van beide zijden of rondom zwart.
Ἐπιμέλας, αινα, αν, zwart wordend, bijna zwart.
Μελαγχολία, ἡ, zwartgalligheid, diepdenkendheid, zwaarmoedigheid, krankzinnigheid. Μελαγχολάω, ik ben zwartgallig, diepdenkend, krankzinnig.
Μελάνιον, τὸ (voor μέλαν ἴον), de zwarte violet.
Μελανείμων, ὁ, ἡ, in het zwart gekleed. Μελανειμονέω, in het zwart gekleed gaan.
Μελάνουρος, ὁ, ἡ, zwartstaardig. — En zoo voorts vele andere.

Daarvan wil men ook afleiden:

Μέλαθρον, τὸ, de zoldering, bijz. de dwarsbalken in dezelve, in welke het rookgat of de schoorsteen was, en welke dus zwart van rook waren; verg. Hom. Od. X, 239; 2) in het alg. eene kamer, een vertrek, eene woning, een huis.

Μέλδω, smelten, versmelten, uitsmelten. Hom. Il. Φ, 363.

Μελεαγρὶς, ίδος, ἡ, een veldhoen.

Μέλεος, έα, εον, ijdel, vergeefsch; dwaas; ellendig, ongelukkig.

Μέλι, ιτος, τὸ, *mel*, honig. — Μελιτόεις, εσσα, εν, en Μελιτώδης, εος, ὁ, ἡ, ook Μελιτηρὸς, ὰ, ὸν, en Μελίτινος, η, ον, en Μελίτειος, α, ον, honigzoet, uit honig gemaakt; *metaph.* zacht, stil, b. v. γαλήνη; van daar Μελιττοῦττα (voor μελιτόεσσα), ἡ, een honigkoek; Μελιτεῖον, τὸ, en μελίτιον, τὸ, verst. ποτὸν, een honigdrank, uit water en honig zamengemengd. — Μελιτίτης, ὁ, verst. οἶνος, wijn met honig toebereid. — Μελιτόω, met honig mengen of toebereiden. — Zameng. Ὑδρόμελι, τὸ (*aqua mulsa*), honigwater, een drank uit water en honig.

Μελίνη, ἡ, en μέλινος, ὁ, zekere graansoort, mogelijk gierst.
Μέλινον, τὸ, ook μελίταινα, ἡ, bijenkruid.
Μέλισσα of μέλιττα, ἡ, eene honigbij.
Μελισσαῖος, αία, αῖον, en Μελίσσειος, of μελίσσιος, ὁ, ἡ, van de bijen gemaakt, tot de bijen behoorende.
Μελισσεὺς, ὁ, een bijenverzorger.
Μελισσὼν of μελιττὼν, ῶνος, ὁ, een bijenkorf.
Μειλίσσω, *fut.* ξω, eig. met honig zoeten, v. d. in het alg. ik maak zoet, ik verzoet; ik veraangenaam; ik vergenoeg, ik streel, neem in; ik verzacht, ik bevredig.
Μείλιγμα, τὸ, een verzachtend middel; een zoenoffer.
Μείλιξις, ἡ, de verzachting.

Μειλικτὸς, ἡ, ὸν, verzacht; die zich laat bevredigen, toegevend. Μειλικτήριος, ὁ, ἡ, verzachtend; v. d. μειλικτήριον, τὸ, een verzachtend middel.

Μείλιχος, ὁ, ἡ, en μειλίχιος, ία, ιον (ook μειλινὸς, ἡ, ὸν), zoet, zacht, aangenaam; vleijend; toegevend, zachtzinnig, zachtaardig. Μειλιχίως, *adv.* zachtjes, al vleijende. Μειλιχία, ἡ, zachtaardigheid, zachtzinnigheid.

Μείλιον, τὸ, het verzoetende of verzachtende; een geschenk, waardoor men iemand bevredigt of iemands gunst wint.

Zamenstellingen van μέλι en μέλισσα zijn b. v.

Μελιτουργὸς, ὁ, ook μελιττοπόλος en μελισσοτρόφος (van πολέω en τρέφω), een bijenoppasser of verzorger, een bijenhouder. Μελιτουργέω, bijen houden. Μελιτουργία, ἡ, de bijenteelt. Μελιτουργεῖον, τὸ, een bijenkorf.

Μιλιχρόος, *contr.* μελίχρους, ὁ, ἡ, honigkleurig.

Μελία, ἡ, de essenboom; 2) iets uit het hout daarvan gemaakt, b. v. eene lans, werpspies.

Μελΐνος, ΐνη, ΐνον, en μέλινος, ίνη, ινον, uit essenhout gemaakt.

Εὐμελίας, *Jon.* εὐμελίης, *poët.* ἐϋμμελίας, ου, ὁ, met eene goede essenhouten lans of spies gewapend, een lansdrager.

Μέλλω, *fut.* μελλήσω, v. w. de *aor.* 1. ἐμέλλησα, ik zal, ik ben voornemens, ik wil; v. d. dat het veelal, even als het Nederduitsche *zullen*, het toekomstige aanduidt, gevoegd bij eenen *Infin.* hetzij *praes.* b. v. μέλλω λέγειν, ik zal zeggen, hetzij *fut.* b. v μέλλω ποιήσειν, ik zal doen; welke *Infin.* ook weggelaten wordt, b. v. ὅ, τι μέλλετε (verst. πράττειν), εὐθὺς πράττετε, wat gij voornemens zijt, doe dat terstond; zoo ook het *part.* μέλλων, ουσα, ον, b. v. μέλλων καταλύειν τὸν βίον, als hij sterven zoude; v. d. τὸ μέλλον, τὰ μέλλοντα, en ὁ μέλλων χρόνος, de toekomst; 2) mogen, moeten, verpligt zijn; 3) talmen, dralen, uitstellen, b. v. οὐκ ἐμέλλησεν, ἀλλὰ ταχὺ εἶπεν, hij bedacht zich niet lang, maar zeide weldra.

Μέλλημα, ατος, τὸ. Μέλλησις, εως, ἡ, en Μελλησμὸς, ὁ, talmerij, gedraal, uitstel.

Μελλητὴς, ὁ, een talmer, draler. Μελλητικὸς, ἡ, ὸν, talmend.

Ἀμέλλητος, ὁ, ἡ, onverwijld, voor geen uitstel vatbaar. Ἀμελλητὶ en Ἀμελλήτως, *adv.* onverwijld.

Δια-, Ἐπι- en Καταμέλλω, gedurig talmen, uitstellen. Διαμέλλησις, ἡ, gedurig uitstel.

Ἀντιμέλλω en Ἀντεπιμέλλω, daarentegen talmen of uitstellen.

Μέλος, εος, τὸ, een stuk, een lid, *pl.* τὰ μέλη, de ledematen; 2) een lied (hetwelk naar den voetmaat, de zangrijen en de strophen in verscheidene leden is af-

gedeeld), een gedicht, gezang, de zangwijs; in het bijz. een lierdicht, gelijk ἔπος een heldendicht aanduidt. *Dimin.* Μελύδριον, τὸ, een liedje.

Μεληδὸν, *adv.* bij stukken, brokswijze.
Μελικὸς, ἡ, ὸν, tot een lied behoorende, zingend; bijz. een lierzanger.
Μελίζω en Μελεΐζω, *fut.* ίσω, ik breek of snij aan stuk; 2) ik zing of speel een lied, ik zing.
Μελεϊςὶ, *adv.* het zelfde als μεληδόν.
Μέλισμα, τὸ, een lied, zangstuk; de melodie.
Μελισμὸς, ἡ, het verbreken, de verdeeling in ledematen; 2) het zingen,
Διαμελίζω, ik breek of snij door in stukken. Διαμελισμὸς, ὁ, de doorsnijding in stukken.
Ἀρτιμελὴς, έος, ὁ, ἡ, wel zamenhangend, geheel, gaaf.
Ἐκμελὴς, ὁ, ἡ, buiten de maat of zangwijs zijnde; onvoegelijk, ongeschikt.
Ἐμμελὴς, ὁ, ἡ, in de maat of in de zangwijze zijnde, welluidend; v. d. welvoegelijk, welpassend, juist, geschikt. Ἐμμελῶς, *adv.* naar de maat; juist, geschiktelijk. Ἐμμέλεια, ἡ, de juiste zangwijze of melodie; voegzaamheid, geschiktheid.
Εὐμελὴς, ὁ, ἡ, fraai zingend, welluidend. Εὐμέλεια of εὐμελία, ἡ, welluidendheid.
Λυσιμελὴς, ὁ, ἡ, de ledematen ontbindend, b. v. ὕπνος, Hom.
Πλημμελὴς, εος, ὁ, ἡ (eig. πλὴν μέλος), buiten de maat of de zangwijze zijnde, onwelluidend; v. d. *metaph.* gebrekkig, onvolkomen; die eenen misslag of eene fout begaat. Πλημμελῶς, *adv.* buiten de maat, ongeschiktelijk, gebrekkelijk.
Πλημμέλεια, ἡ, gebrekkelijkheid, ondeugd, een misslag, misdrijf; eene dwaling.
Πλημμελέω, ik ga buiten de maat, ik gedraag mij ongeschiktelijk; ik bega eenen misslag, misdoe; ik dwaal of vergis mij; ik beleedig.
Πλημμέλημα, τὸ, een misslag, misdrijf; onregtvaardige winst.
Πλημμέλησις, ἡ, het misdoen, de misslag.

Daarvan ook:

Μελῳδὸς, ὁ, ἡ (van ἀείδω, ἀοιδὸς), die een lied zingt, een zanger. Μελῳδία, ἡ, de melodie of zangwijze. Μελῳδέω, de zangwijze houden, zingen. Μελῴδημα, τὸ, een gezang.

Μέλπω en *μέλπομαι*, *fut.* *μέλψομαι*, ik zing, bezing; ik dans; ik speel.

Μολπὴ, ἡ, zang, gezang; dans; spel. Μολπάζω, ik zing.
Μολπηδὸν, *adv.* met gezang.
Ἀναμέλπω, ik zing op, hef den zang aan.
Ἀντίμολπος, ὁ, ἡ, tegenzingend of klinkend.
Ἐπιμέλπω, ik zing daartoe, zing daarbij.
Εὐμολπέω, fraai zingen.
Μεταμέλπομαι, tusschen in zingen.

Μέλω, alleen gebruikelijk in den derden persoon Μέλει, *fut.* μελήσει, *perf.* μεμέληκε (als van μελέω), *impers.* het verstrekt tot zorg of kommer, het gaat ter harte, met den *Dat.* des persoons, en *Nom.* of *Gen.* der zaak, b. v. μέλει μοὶ τὶ, of τινὸς, of ook wel περὶ τινὸς of ὑπὲρ τινὸς, iets gaat mij ter harte, ik ben bezorgd of bekommerd over iets; zoo ook τί σοι μέλει; wat gaat het u aan, wat raakt het u? 2) *med.* μέλομαι, *fut.* μελήσομαι, ik draag zorg, ik zorg, τινὸς, voor iets; de derde *pers.* μέλεται somtijds voor μέλει; zoo ook het *perf. med.* μέμηλε, v. w. het *part.* μεμηλὼς, ter harte gaande, dierbaar; zorgdragend, bezorgd, b. v. πλούτου. Er bestond waarschijnlijk, in dezelfde beteekenis, eene andere *forma* Μέμβλω, ομαι, v. w. μέμβλετο bij Hom. Il. Τ, 343; alsmede Μεμβλόω, v. w. het *perf.* μέμβλωκε, Od. Ρ, 190; zameng. παρμέμβλωκε, Il. Δ, 11.

Μέλημα, τὸ, ook μέλησις, ἡ, en μελησμὸς, ὁ, de zorg, het voorwerp der zorg.

Μεληδὼν, όνος, ἡ, en μεληδώνη, ἡ, de zorg; 2) ook μεληδὼν, ὁ, ἡ, het zelfde als het daarvan afgeleide Μεληδωνεὺς, ὁ, en μεληδωνὸς, ὁ, ἡ, zorg dragend, een verzorger, opzigter. Μεληδαίνω, ομαι, ik draag zorg. Μελέδημα, τὸ, de zorg.

Μελέτη, ἡ, de zorg, bezorgdheid; 2) de oefening, beoefening eener zaak; v. d. vlijt, ijver; nadenken (*meditatio*); 3) eene redekunstige oefening, declamatie.

Μελετάω, *fut.* ήσω, *curo*, ik draag zorg, τινὸς, voor iets; 2) ik oefen, beoefen; vooral in *med.* zich oefenen, nadenken, bestuderen, even als het Latijnsche *meditor*, bijz. van redekunstige oefeningen, declameren.

Μελέτημα, τὸ, de zorg; 2) de oefening, beoefening.

Μελετητικὸς, ἡ, ὸν, beoefenend, tot de oefening behoorende of geschikt.

Μελετητήριον, τὸ, de oefenschool.

Ἀμελέτητος, ὁ, ἡ, ongeoefend, onbedreven. Ἀμελετησία, ἡ, onbedrevenheid.

Ἐκμελετάω, ik oefen uit; ik denk uit.

Ἐμμελετάω, ik oefen daarin. Ἐμμελέτημα, dat, waarin men zich oefent.

Καταμελετάω, ik beoefen; bedenk.

Προμελετάω, ik bedenk vooraf. Προμελέτησις, ἡ, de voorbedachtzaamheid.

Μελέτωρ, ορος, ὁ, een bezorger, verzorger.

Zamenstellingen:

Ἀμελὴς, έος, ὁ, ἡ, zorgeloos, onbekommerd, nalatig; 2) waar niet voor gezorgd is, verzuimd. Ἀμελῶς, *adv.* na-

latig, v. d. ἀμελῶς ἔχειν, nalaten, verzuimen, τινὸς en περὶ τὶ, iets.

Ἀμέλεια, ἡ, zorgeloosheid, nalatigheid.

Ἀμελέω, ik ben zorgeloos; ik verzuim, laat na, τινὸς en περὶ τινὸς, iets; v. d. *part. pass.* ἠμελημένος, verzuimd, verwaarloosd; v. w. Ἠμελεμένως, *adv.* zonder zorg, met verwaarloozing.

Ἀμέλει (eig. de 2 *pers. imperat.* wees niet bezorgd; v. d.), *adv.* gewis, voorwaar, voorzeker, om kort te gaan, over het algemeen, eindelijk.

Ἀμελησία, ἡ, zorgeloosheid.

Ἀμελητέος, α, ον, wat te verzuimen, gering te schatten, te verwerpen is.

Ἀμελητὶ, *adv.* het zelfde als ἀμελῶς.

Ἀπ-, Ἐξ-, Κατ- en Παραμελέω, verzuimen, gansch en al verwaarloozen, verachten. V. d. Ἀπ-, Κατ- en Παρημελημένως, *adv.* met nalatigheid, met verachting, met verwaarloozing.

Ἐπιμελὴς, έος, ὁ, ἡ, bezorgd, bekommerd, τινὸς, over iets; zorgvuldig, vlijtig, naauwkeurig; 2) waarvoor gezorgd wordt, wat tot zorg verstrekt. Ἐπιμελῶς, *adv.* zorgvuldiglijk.

Ἐπιμέλεια, ἡ, zorg, zorgvuldigheid.

Ἐπιμελέομαι, ook ἐπιμέλομαι, *fut.* ήσομαι, ik bezorg, τὶ, iets; ik draag zorg, τινὸς, voor iets.

Ἐπιμέλημα, τὸ, de zorg, het voorwerp der zorg.

Ἐπιμελητὴς, οῦ, ὁ, een verzorger, opzigter, zaakverzorger. Ἐπιμελητικὸς, ἡ, ὸν, verzorgend, tot verzorgen behoorende, geneigd of geschikt.

Ἀντεπιμελέομαι, ik zorg daarentegen.

Προσεπιμελέομαι, ik draag zorg daarenboven.

Συνεπιμελέομαι, ik draag mede zorg.

Μεταμέλει, *fut.* ήσει, eig. het gaat te laat ter harte, v. d. het berouwt; b. v. μεταμέλει μοι τοῦτο of τούτου, dat berouwt mij; μεταμέλει μοι ποιήσαντι, het spijt mij dat ik het gedaan heb; 2) *med.* μεταμέλομαι, ook -μελέομαι, ik heb berouw, τινὸς, over iets.

Μεταμέλεια, ἡ, berouw, naberouw; verandering van voornemen.

Μετάμελος, ὁ, berouw; 2) berouwend.

Τημελὴς, έος, ὁ, ἡ, zorgend, zorgvuldig.

Τημέλεια, ἡ, zorg, bezorgdheid; opschik.

Τημελέω, ῶ, ik zorg, bezorg, behandel zorgvuldiglijk.

Ἀτημελὴς, ὁ, ἡ, onzorgvuldig. Ἀτημέλεια, ἡ, zorgeloosheid, onzorgvuldigheid. Ἀτημελέω, ik verzuim, verwaarloos. Ἀτημέλητος, ὁ, ἡ, onverzorgd, verwaarloosd.

Μέμφομαι, *fut.* μέμψομαι, ik klaag, werp mijne klagten voor, τινὶ, aan iemand; ik klaag aan, ik beschuldig, τινὰ τινὸς of τὶ, iemand van iets; ik berisp, laak, τὶ, iets.

Μέμψις, εως, ἡ, ook μεμφωλὴ en μομφὴ, ἡ, de klagt, aanklagt, beschuldiging, berisping.

Μεμπτὸς, ἡ, ὸν, aangeklaagd, berispt; berispelijk; ook 2) *act.* aanklagend, berispend.

Μεμπτέος, α, ον, berispelijk.

Μεμπτικὸς, ἡ, ὸν, tot berispen behoorende of geneigd.

Ἄμεμπτος, ὁ, ἡ, onberispt; onberispelijk; 2) *act.* niet berispend, niet klagend, te vreden. Ἀμέμπτως, *adv.*

Ἀμεμφὴς, ὁ, ἡ, het zelfde. V. d. Ἀμεμφία, ἡ, onberispelijkheid.

Ἀντιμέμφομαι, ik klaag daartegen.

Ἀπομέμφομαι, ik verklaag, klaag aan, τινὰ ἐπὶ τινί.

Ἐπιμέμφομαι, ik beklaag mij over iets, τινὸς; ik beklaag, klaag aan; 2) ik beklaag mij daarna.

Ἐπίμεμψις, ἡ, de aanklagt, berisping.

Ἐπίμεμπτος, ὁ, ἡ, berispt; berispelijk.

Καταμέμφομαι, ik beklaag, verklaag, τινὰ, iemand.

Κατάμεμψις, ἡ, de aanklagt, berisping.

Μεμψίμοιρος, -ία, -έω; zie Μέρω, μείρω, μοῖρα.

Μὲν, *conj.* wel, wel is waar, staat meestal vooraan in eenen zin, en wordt nader bepaald door het volgende δὲ, b. v. λέγουσι μὲν, δρῶσι δὲ οὐ, zij zeggen wel, maar zij doen niet; men kan het ook somtijds onvertaald laten, b. v. ἄλλο μὲν-ἄλλο δὲ, het een-het ander; nu en dan staat ook μὲν alleen vooraan in eenen volzin; b. v. ἐγὼ μὲν, *ego quidem*, ik voor mij. Voorts worden er verscheiden andere partikelen achter gevoegd, v. w. μὲν ἄρα, μὲν δὴ, μὲν οὖν, μέν νυν, μὲν τοίνυν, alzoo, nadien, derhalve, voorwaar, enz. in meerdere beteekenissen; μέν γε, wel is waar, echter; μέν οὖνγε, in tegendeel. Zoo ook Μέν τοι of in één woord μέντοι, toch, evenwel; 2) maar, daarentegen; 3) allezins, wel, wel is waar. Μέντοί γε, evenwel. Μέντ' voor μέντε, het zelfde als μέντοι. Μέν που, toch wel, namelijk, zeker. Eindelijk vindt men ook Μενὶ, *Att.* of *poët.* voor μέν.

Μὴν, *conj.* verwant met μὲν, doch, maar, maar nu; v. d. ἦ μὴν, ja waarlijk, bijz. bij het bevestigen of bezweren van iets; μὴ μὴν, waarlijk niet; καὶ μὴν. edoch; καὶ μὴν δὴ, toch inderdaad; allezins; τὶ μὴν, wat toch? —

Μένω, ook *poët.* μίμνω en μιμνάζω, *fut.* μενῶ (voor μενέσω van μενέω), *aor.* 1. ἔμεινα, *perf.* μεμένηκα, *perf. med.* μέμονα, verwant met het Latijnsche *maneo*, 1) *neutr.* ik blijf, verblijf, blijf bestaan, blijf over, blijf achter, blijf daar, of houd mij ergens op; v. d. 2) *act.* ik blijf staan, ik wacht op, bijz. des vijands aanval; ik blijf opwachten, verduur, ik ben of blijf voornemens; ik verwacht, verlang, begeer.

Μενετὸς, ἡ, ὸν, blijvend, wachtend, uitstel lijdend, geduldig.
Μόνος, η, ον, (van het *perf. med.* μέμονα), *poët.* μοῦνος, eig. achter- of overblijvend, v. d. 1) alleen, eenig, een; 2) alleen blijvend, eenzaam, verlaten; gescheiden, afgescheiden, τινὸς, van iemand; 3) het *neutr.* μόνον, als een *adv.* alleenlijk, slechts; οὐ μόνον, niet alleen; μόνον οὐ of οὐκ, zameng. μονονοῦ, -οὐκ, *Att.* μόνον οὐχὶ of μονονουχὶ, bijna, bijna geheel en al; μόνον μὴ, zoo slechts niet, ten zij. Μόνως, *adv.* alleenlijk. Μουνὰξ en Καταμόνας, *adv.* het zelfde.
Μονὴ, ἡ, het blijven, het verblijf, oponthoud; het vertoeven, getalm; de verblijfplaats.
Μόνιμος, ὁ, ἡ, blijvend, bestendig, duurzaam, vast, getrouw.
Μονὰς, άδος, ἡ, de eenheid; 2) het aas op den dobbelsteen.
Μοναδικὸς, ἡ, ὸν, eenig, eenvoudig, enkel, eenzaam.
Μοναδὸν, *adv.* alleenlijk.
Μονάζω, ik ben, blijf of leef alleen. V. d.
Μοναστὴς, οῦ, ὁ, die alleen leeft. Μοναστήριον, τὸ, een klooster.
Μοναχὸς, ἡ, ὸν, eenig, enkel, alleen, alleen levend, v. d. een monnik. Μοναχῶς, *adv.* alleenlijk; ééniglijk, op ééne wijze. Μοναχῇ en μοναχοῦ, *adv.* daar alleen. Μοναχόθεν, *adv.* van daar alleen.
Μονιὸς of μόνιος, *Jon.* μούνιος, ὁ, ook μονήρης, ὁ, ἡ, alleen levend, eenzaam, wild. Μονίας, ου, ὁ, een alleen levend mensch, een hermiet.
Μονόω, *fut.* ώσω, ik laat alleen, ik verlaat; *pass.* vrijgelaten, verlost worden, b. v. ἐκ. δεσμῶν, uit de gevangenis. *Poët.* μουνόω.
Μόνωσις, εως, ἡ, het alleen laten, de eenzaamheid.
Μονώτης, ὁ, alleen levend, eenzaam.
Ἀπομονόω, ik laat alleen achter, verlaat, sluit uit.
Ἐπιμονόω, ik verlaat; ik breng de eenzaamheid aan, ik verwoest.
Μόναρχος, ὁ, ἡ, en μονάρχης, ου, ὁ, een alleenheerscher. — Μονομαχία, ἡ, een tweestrijd. — Μονόφθαλμος, ὁ, ἡ, eenoogig. — Μονόσιτος, ὁ, ἡ, eenmaal daags spijs nuttigend. — Enz. vele andere zamenstellingen.

Zamenstellingen van Μένω:

Ἀναμένω en ἀναμίμνω, ik wacht op, blijf opwachten; ik sta uit, verduur; ik blijf bij, volhard in iets, ἐν τινὶ; ik stel uit, verschuif.
Ἀντιμένω, ik blijf tegen, blijf mij tegen iets verzetten.
Ἀπομένω, ik blijf af, weg, achter of over, ik verblijf.
Διαμένω, doorblijven, duurzaam blijven; verduren; volharden, ἐν τινὶ, in iets.
Διαμονὴ, ἡ, duurzaamheid, verduring, volharding.
Ἐμμένω, ik blijf in of bij iets, τινὶ of ἐν τινί.
Ἐμμενὴς, έος, ὁ, ἡ, bijblijvend, duurzaam, bestendig; *neutr.* τὸ ἐμμενὲς, bestendigheid; ook *adv.* het zelfde als
Ἐμμενέως, *adv.* bestendiglijk.
Ἔμμονος, ὁ, ἡ, het zelfde.
Ἐπιμένω, ik verblijf, verwacht, wacht op; 2) ik blijf bij, volhard, τινὶ of ἐν τινί, in iets.
Ἐπιμονὴ, ἡ, het vertoef; de volharding.

Ἐπίμονος, ὁ, ἡ, bijblijvend, volhardend. Ἐπιμόνως, *adv.*

Καταμένω, ook *contr.* καμμένω, ik verblijf; ik blijf terug, sta stil; ik volhard.

Καμμονίη, ἡ, voor καταμονίη, ἡ, de verduring, volharding; de overwinning. Hom. Il. X, 257.

Παραμένω en παραμίμνω, ik blijf bij, blijf daarbij, blijf daarneven, τινὶ en πρός τι. Ook zameng. *poët.* παρμένω.

Παράμονος, ὁ, ἡ, bijblijvend, standvastig, getrouw. Παραμονὴ, ἡ, het bijblijven. Παραμόνιμος, ὁ, ἡ, het zelfde als παράμονος.

Περιμένω, ik blijf over; ik blijf verwachten of opwachten.

Προςμένω, ik blijf daarbij, ik wacht op.

Προςμονὴ, ἡ, het bijblijven, de volharding, verwachting.

Συμμένω, ik blijf mede of te zamen; ik blijf bij; ik blijf duurzaam, ik blijf bestaan.

Συμμενία, ας, ἡ, standvastigheid.

Ὑπομένω, eig. ik blijf daaronder, v. d. ik verdraag, houd uit, sta door (een gevaar); ik wacht op (den vijand); ik onderneem, neem op mij; ik blijf achter, blijf over.

Ὑπομονὴ, ἡ, het verdragen, de uithouding; geduld, standvastigheid; driestheid, koenheid.

Θρασυμέμνων, ὁ, den vijand stoutmoedig opwachtend.

Daarvan leidt men ook af:

Μένος, εος, τὸ (misschien verwant met het Latijnsche *mens*), moed, bijz. om des vijands aanval af te wachten (verg. Il. X, 96), v. d. in het alg. moed, dapperheid, drift, gemoedsdrift, toorn, gramschap, woede, onstuimigheid, hevigheid, kracht; ook van levenlooze dingen, b. v. van het vuur; dient somtijds ter omschrijving b. v. μένος Ἀλκινόοιο, d. i. Alcinous (verg. βία en ἴς); voorts gezindheid, bijz. in zamenst.

Μενεαίνω, ik ben driftig, ik verlang hevig, ik streef naar iets; 2) ik ben vergramd, vertoornd.

Μενοινὴ, ἡ, aandrift, verlangen, hevige begeerte. Μενοινάω, ik verlang hevig; 2) ik ben van zins, overdenk.

Ἀλαλκομενηΐς, ίδος, ἡ, de moedige verdedigster, bijnaam van Minerva bij Hom. Il. Δ, 8.

Ἀμενὴς, έος, ὁ, ἡ, en v. d. Ἀμενηνὸς, ἡ, ὸν, moedeloos, krachteloos, vergankelijk. Ἀμενηνόω, ik maak moedeloos, krachteloos, ik ontmoedig.

Δυςμενὴς, ὁ, ἡ, kwalijk gezind, vijandelijk; *pl.* ἄνδρες δυςμενεῖς, de vijanden. Δυςμενῶς, *adv.* vijandelijk.

Δυςμένεια, ἡ, kwalijkgezindheid, vijandelijkheid, haat; tegenzin.

Δυςμενεαίνω, ook δυςμενέω (Hom Od. Β, 73), ik ben kwalijk gezind, vijandelijk, ik streef tegen.

Εὐμενὴς, ὁ, ἡ, wel gezind, vriendelijk, toegenegen, gunstig. Εὐμενῶς, *poët.* εὐμενέως, *adv.* vriendelijk, goedgunstiglijk.

Εὐμένεια, ἡ, welgezindheid, welwillendheid, toegenegenheid.

Εὐμενέω, ik ben welgezind, ik ben toegenegen. V. d. Εὐμενέτης, ου, ὁ, die goedgunstig is, een vriend, Od Ζ, 185.

Εὐμενίζω, ik maak welgezind, ik bevredig.

Εὐμενίδες, αἱ, de Eumeniden of welgezinde godinnen, d. i. de Furien, aldus bij verzachting genoemd om ze niet te vertoornen.

Πρευμενὴς, *contr.* voor προευμενὴς, ὁ, ἡ, toegenegen. Πρευμένεια, ἡ, toegenegenheid.

Ζαμενὴς, zeer moedig, allerhevigst, geweldig, sterk vergramd. Ζαμενέω, ik ben zeer moedig, ik span alle mijne krachten in; ik ben sterk vergramd. V. d. Zameng. Περιζαμενῶς, *adv.* zeer heviglijk, geweldiglijk.

Ὑπερμενὴς, ὁ, ἡ, overmoedig, overmagtig, zeer sterk; gewelddadig.

Ὑπερμενέω, ik ga te boven, overtref in krachten.

Ὑπερμενέτης, ὁ, geweldig sterk, een geweldenaar.

Μέρμις, ιθος, ἡ, een touwtje, een draad. Hom. Od. K.

Μέσος, η, ον, ook *poët.* μέσσος, midden, in het midden of tusschen beiden gelegen (zoowel van tijd als van ruimte); 2) middelmatig, matig; onzijdig. Van daar het *neutr.* τὸ μέσον, *a*) het midden, de tusschenruimte, de middelmaat; *b*) de helft; *c*) *terminus medius*, de middelste term van eene sluitrede, bij redeneerkundigen. V. d. nog, ἐν μέσῳ, in het midden, d. i. in het openbaar, ten aanzien van allen, openlijk; tusschen beiden, in den weg, b. v. τί ἐν μέσῳ, wat belet, wat verhindert; — ἐς μέσον, in het midden, d. i. in het openbaar, b. v. verschijnen, iets brengen of openlijk bekend maken; — διὰ μέσου, intusschen; tusschen beide; v. d. διὰ μέσου λέγειν of τιθέναι, iets bij het spreken en schrijven in *parenthesi*, d. i. tusschen twee haakjes, of als tusschenzin, stellen. *Compar.* Μεσαίτερος, α, ον, meer in het midden gelegen. *Superl.* Μεσαίτατος, η, ον, de middenste, meest in het midden gelegen. Μέσως, *adv.* middellijk, middelmatiglijk, met mate.

Μεσότης, ητος, ἡ, het midden, de tusschenruimte; de middelmaat.

Μέσατος of μέσσατος, en μεσσάτιος, η, ον, ook μεσήεις, εσσα, εν, en μεσσήρης, ὁ, ἡ, *poët.* midden; middelmatig.

Μεσόω en μεσεύω, ook μεσάζω, in het midden zijn, tusschen in of tusschen beide gelegen zijn; μεσοῦσα ἡμέρα, de middag.

Μεσηγὺ en μεσηγὺς, of μεσσηγὺ en μεσσηγὺς, *adv.* in het midden; tusschen beide; intusschen, middelerwijl.

Μεσίτης, ὁ, een middelaar, bemiddelaar, voorspraak. Μεσιτεία, ἡ, de bemiddeling. Μεσιτεύω, bemiddelen; in het midden zijn.

Vooraan zamengesteld:

Ἄμεσος, ὁ, ἡ, zonder midden; onmiddellijk. Ἀμέσως, *adv.* onmiddellijk.

Ἀνάμεσος, ὁ, ἡ, op het midden gelegen. Ἀνὰ μέσον, ἀνάμεσον, en *contr.* ἀμμέσον, *adv.* op of in het midden.

Διάμεσος, ὁ, ἡ, door midden.
Ἔμμεσος, in-, en Παράμεσος, ὁ, ἡ, nabij het midden gelegen.

Achteraan zamengesteld:

Μέσαυλος, ὁ, ook μέταυλος, ὁ, de binnenhof van het huis, door het gebouw zelf omringd, de binnenplaats. Τὸ μεσαύλιον, het zelfde. Zie Αὐλή.
Μεσεντέριον, τὸ, het middenrif.
Μεσόγαια, ἡ, ook μεσογειότης, ἡ, het binnenland.
Μεσονύκτιον, τὸ, de middernacht.
Μέσωρος, ὁ, ἡ, die tusschen de jongelingsjaren en den mannelijken leeftijd is. Zie ὥρα. — Enz. vele andere.

Μεσπίλη, ἡ, de mispelboom. Μέσπιλον, τὸ, de mispel.

Μεστὸς, ἡ, ὸν (van het oude μέω, μέζω, misschien het Nederduitsche *mesten*), gemest, gevuld, vól gepropt, vol, meestal in eenen kwaden zin, terwijl πλήρης daarentegen meestal in eenen goeden zin gebruikt wordt. Μεστόω, ik mest, prop op, vul op.

Ἀνάμεστος, ὁ, ἡ, opgepropt, opgevuld. Ἀναμεστόω, oppproppen, opvullen.
Διάμεστος, ὁ, ἡ, doormest, gansch en al vol.
Ἔμμεστος, ὁ, ἡ, ingepropt, ingevuld, vol.

Μετὰ, *praep.* 1) met den *Genit.* met, in gezelschap van, b. v. μετ' ἐκείνου, met hem, μετὰ τινὸς εἶναι, iemands partij houden; met, door medewerking van, b. v. μετὰ καιροῦ, met er tijd, naar tijdsomstandigheden; 2) met den *Dat.* met, onder, tusschen, alleenlijk bij dichters, b. v. μετ' ἀθανάτοισιν ηὔδα, hij sprak met of onder de Goden; μετὰ χερσὶν ἐρύσατο, hij trok weg met zijne handen, Hom. Il. E, 344; 3) met den *Accus.* na (van *tijd* of *rang*), b. v. μετ' ὀλίγον en μετὰ μικρὸν, na korten tijd, kort daarna, ἄριστος μετ' ἐκεῖνον, de dapperste na hem; naar (beweging naar eene plaats), b. v. μετὰ λαὸν ἔβη, hij ging tot het volk, bijz. om iets te zoeken of te halen, b. v. van de Argonauten die naar Colchis heen voeren, μετὰ κῶας, om het gulden vlies te halen; in, bij, onder, v. d. μεθ' ἡμέραν, bij dag; 4) als een *adv.* zonder *casus*, vóór μετέπειτα, daarna; 5) in zamenstelling met, b. v. μετέχω, ik heb mede, neem deel aan iets; over, als μεταβαίνω, ik ga over; na, als μεταγιγνώσκω, nadenken, naberouw hebben; μεταπέμπομαι, eig achterna zenden, v. d. ontbieden; om, in μετάγειν, omleiden; enz. Μέτα; zie Μέτειμι.

Μεταξὺ, *adv.* onder, tusschen; intusschen, middelerwijl; b. v.

μεταξὺ ἀμφοῖν, tusschen beiden; μεταξὺ λέγων, terwijl hij sprak; ἐν τῷ μεταξὺ, verst. χρόνῳ, in den tusschentijd.

Μέταλλον, τὸ, het Latijnsche *metallum*, eene mijn, groeve, berggroeve, een bergwerk; μέταλλον χρυσοῦ, eene goudmijn, μέταλλον ἁλὸς, eene zoutmijn, zoutgroeve; 2) een voortbrengsel der mijnen of bergen, het uitgegravene metaal; 3) een mijngang, of ondermijnde weg, bij de belegering eener stad. Mogelijk zamengesteld uit μετὰ en ἄλλο. Van daar

Μεταλλάω, eig. ik graaf eene mijn; v. d. 2) ik zoek op, spoor na, ondervraag, bijz. met naauwkeurigheid en nieuwsgierigheid.

Μεταλλεύω, *fut.* εύσω, ik graaf eene mijn, graaf uit; 2) ik zoek naauwkeurig op, ik vorsch na. Μετάλλευσις en μεταλλεία, ἡ, het uitgraven, het mijn- of bergwerk; de nasporing. Μεταλλευτὸς, ἡ, ὸν, uitgegraven. Μεταλλευτικὸς, ἡ, ὸν, uitgravende, b. v, τέχνη, de kunst om metalen uit te graven en te bewerken. Μεταλλεὺς, έως, ὁ, een mijngraver, bergwerker.

Μεταλλουργὸς, ὁ, ἡ, een metaalbewerker. Μεταλλουργέω, metaal bewerken. Μεταλλουργεῖον, τὸ, eene metaalsmederij of metaalgieterij.

Μέτρον, τὸ, de maat, maatstok, maatstaf; 2) de maat, of het afgemetene; de versmaat; de matigheid, middelmatigheid; 3) de maat of geheele grootte van een ligchaam. Van een oud stamwoord Μέω, verwant met het Latijnsche *metior*, het Nederduitsche *meten*, v. w. *mensura*, de *maat*; van daar ook μέδω, van welks *perf. med.* μέμοδα komt μόδος, het Latijnsche *modus*, dat insgelijks *maat* beteekent.

Μετρέω, *fut.* ήσω, ik meet, meet af, meet toe; ik beoordeel *poët.* μετρεῖν πέλαγος, de zee meten, d. i. bevaren.

Μέτρημα, ατος, τὸ, het gemetene of toegemetene, de maat, het aandeel, de portie.

Μέτρησις, εως, ἡ, het meten of de maat nemen.

Μετρητὴς, οῦ, ὁ, een meter, afmeter, beoordeelaar; 2) de groote Attische meter of maat van vloeibare waren, honderd acht ponden zwaar.

Μετρητὸς, ἡ, ὸν, gemeten; valbaar voor afmeting.

Μέτριος, ία, ιον, matig, maathoudend; toereikend, wel passend, juist, regt, waar, v. d. μέτρια λέγειν, de waarheid spreken; τὸ μέτριον, de juiste maat; 2) middelmatig; van middelbare grootte, algemeen; 3) in het zedelijke, matig, billijk, regtvaardig. Μετρίως, *adv.* matiglijk.

Μετριότης, ητος, ἡ, matigheid, matiging, bescheidenheid, middelmatigheid.

Μετριάζω, *fut.* άσω, ik ben matig, houd de maat, ik matig mij; 2) *act.* matigen, besturen.

Μετρικὸς, ἡ, ὸν, tot de maat behoorende, maatkundig; μετρικὴ, ἡ, verst. τέχνη, *Ars metrica*, de versmaatkunde.

Zamenstellingen:

Ἄμετρος, ὁ, ἡ, onmetelijk; onmatig, v. d. τὸ ἄμετρον, het zelfde als Ἀμετρία, ἡ, onmatigheid, buitensporigheid. Ἀμέτρως, *adv.* onmatiglijk. Ἀμέτρητος, η, ον, onmetelijk.
Ἀερομετρέω, ik meet de lucht, *ironice*, zich met al te verhevene dingen bezig houden.
Ἀναμετρέω, ik meet af; ik meet over of op nieuw, v. d. ἀναμετρεῖν ὁδὸν, eenen weg voor de tweede keer gaan; in het alg. herhalen, hervatten. Ἀναμέτρησις, ἡ, de afmeting.
Ἀντιμετρέω, ik meet daartegen.
Ἀπομετρέω, ik meet af.
Γεωμέτρης, ου, ὁ, een landmeter. Γεωμετρέω, het land meten; in het alg. meten. Γεωμετρικὸς, ἡ, ὄν, daartoe behoorende, b. v. γεωμετρικὴ, ἡ, verst. τέχνη, het zelfde als Γεωμετρία, ἡ, de landmeetkunde, de geometrie.
Διάμετρος, ἡ, verst. γραμμὴ, de iets door midden metende lijn, d. i. de diameter; v. d. ἐκ διαμέτρου ἀντικεῖσθαι, juist tegenovergesteld zijn; het doorkruissen; de toegemeten maat, portie. — Διαμετρέω, doormeten, verdeelen, toemeten; *neutr.* tegengesteld zijn. Διαμέτρησις, ἡ, de doormeting. Διαμετρητὸς, ἡ, ὸν, doorgemeten.
Ἔκμετρος, ὁ, ἡ, de maat te buiten gaande, bovenmatig. Ἐκμέτρως, *adv.* boven mate. Ἐκμετρέω, uitmeten.
Ἔμμετρος, ὁ, ἡ, binnen de maat zijnde, matig, maathoudend; 2) in versmaat zijnde, b. v. ἔμμετρα ποιήματα, gedichten.
Ἐπίμετρον, τὸ, de overmaat, de toegift op de maat. Ἐπιμετρέω, toemeten, toegift op de maat geven. Προςεπιμετρέω, nog daarenboven toemeten.
Εὔμετρος, ὁ, ἡ, wel gemeten, matig, behoorlijk.
Καταμετρέω, afmeten, uitmeten; uitdeelen.
Παραμετρέω, daarneven meten, vergelijken; gelijk maken; met gelijke maat meten, vergelden; voorbijgaan.
Πεντάμετρος, ὁ, verst. στίχος, *pentameter*, een vijfvoetig vers. Daarentegen Ἑξάμετρος, ὁ, *hexameter*, een zesvoetig vers.
Περίμετρος, ὁ, ἡ, rondom metend, omvattend; rond; ἡ περίμετρος, verst. γραμμὴ, de omvang. Περιμετρέω, rondom meten.
Προμετρέω, vooraf meten; voormeten.
Σιτομέτρης, ου, ὁ, een korenmeter.
Σύμμετρος, ὁ, ἡ, zamengemeten; v. d. even groot, evenredig; behoorlijk, wel passend. Συμμέτρως, *adv.* met mate, behoorlijk. Συμμετρία, ἡ, evenredigheid, overeenkomst; symmetrie. Συμμετρέω, te zamen meten, naar elkander afmeten. Συμμέτρησις, ἡ, de afmeting, evenrediging.
Ἀσύμμετρος, ὁ, ἡ, onevenredig, onwelvoegelijk. Ἀσυμμετρία, ἡ, onevenredigheid, onwelvoegelijkheid.
Ὑπέρμετρος, ὁ, ἡ, bovenmatig.

Μέχρι, en voor eenen klinkletter μέχρις, *adv.* tot, tot aan, tot dat, zoo van *plaats*, als van *tijd*, met den *Genit.* b. v. μέχρις οὗ, tot hoe ver? μέχρι πολλοῦ, gedurende eenen langen tijd; μέχρι παντὸς, tot altijd, op den duur. Μέσφα, *poët.* het zelfde; alsmede in prosa Ἄχρι, ἄχρις, het zelfde; zie Ἀκρός.

Μὴ, *adv.* het Latijnsche *ne*, niet, dat niet; 1) bij eenen wensch, b. v. *μὴ γένοιτο*, *ne fiat*, dat het niet gebeure; 2) bij een verbod, zoo met den *imper.* als *subj.* b. v. *μὴ ψεῦσον*, lieg niet, *μὴ ποιῇς*, *ne facias*, doe het niet; zoo ook *μή σύγε*, verst. *ποίει*; 3) na de werkwoorden van vrees, bezorgdheid, enz. met den *subj.* dat niet, of niet, b. v. *φοβοῦμαι*, *δέδοικα*, *ὅρα μὴ τοῦτο ἄλλως ἔχῃ*, ik vrees dat, zie toe of het niet anders met de zaak gelegen is; 4) bij eene vraag, even als in het Latijn het achter aan gevoegde *ne*, b. v. *μὴ ἐπιθυμεῖς*; *cupisne?* wenscht gij het? wilt gij het? ook bij indirecte vragen, b. v. *σκοπῶ μὴ ἀληθὲς ᾖ*, ik onderzoek of het wel waar is; 5) somtijds bij ontkenning voor *οὐ*, *non*, niet; van daar b. v. de spreekwijze *μὴ φάσκω*, *μὴ λέγω*, ik zeg neen, ik ontken; *οὐ δύναμαι μὴ*, *non possum non*, ik moet; 6) met bijvoeging van andere partikelen, b. v. *μὴ οὐ*, dat niet; *ἵνα μὴ* en *ὅπως μὴ*, opdat niet; *εἰ μὴ*, *nisi*, zoo niet, ten zij; *εἰ δὲ μὴ* of *εἰ δὲ μήγε*, zoo echter niet; *ὅτι μὴ*, zoo niet, buiten dat; *οὐ μὴ*, in het geheel niet; *μὴ ἄρα* of *μή που*, of niet, dat niet of zoo niet welligt; *μή τι*, *num quid*, b. v. *μή τι οὖν τὸ σὸν ἔργον ἐστι*; is dat dan uwe zaak? — Van daar zamengesteld

Μηδὲ, *conj. neque*, en niet, ook niet; *ne-quidem*, zelfs niet, niet eens. — **Μηδέπω**, *adv.* nog niet, nog nooit. **Μηδέπωτε** en *μηδεπώποτε*, *adv.* nooit, nimmer. **Μήπω**, nog niet. **Μήποτε**, *ne forte*, opdat niet.

Μήτε, *conj. neque*, en niet, noch, staat meestal tweemaal *μήτε* — *μήτε*, noch — noch.

Μηκέτι, *adv.* (voor *μὴ ἔτι*), niet meer, niet langer, niet verder.

Μηδεὶς, *μηδεμία*, *μηδὲν* (zie *εἷς*), niemand, geen; *μηδὲν*, niets.

Μηδαμὸς, *ὴ*, *ὸν* (van *ἀμὸς*), geen, geene. **Μηδαμῶς** en *μηδαμῇ*, *adv.* op geenerlei wijze. **Μηδαμοῦ** en *μηδαμόθι*, *adv.* nergens.

Μηδέτερος, *έρα*, *ερον*, geen van beiden.

Μῶν, *contr.* voor *μὴ οὖν*, *adv.* bij eene vraag, even als het Latijnsche *num*, b. v. *μῶν εἶπας*; hebt gij dat gezegd? *μῶν οὖ*; niet waar?

Μηκάομαι, ook *μηκάζω*, *fut.* *άσω*, blaten, bijz. van het geluid van jonge geiten, ook van schapen; ook in het alg. gillen, schreeuwen; v. d. *perf. med.* *μέμηκα*, v. w. het *part.* *μεμηκὼς*, *υῖα*, *ὸς*. Komt van de oudere *forma* *μήκω* of *μάκω*, v. w. nog bij Hom. Il. Π, 469, en elders, het *part.* *μακὼν*, gillende, met eenen gil

(van stervenden). Andere oude *forma* Μεμήκω, v. w. *imperf.* ἐμέμηκον, Od. 'I, 439.

Μηκάδες, αἱ, eig. de blatende, v. d. de geiten, μηκάδες αἶγες; bij Hom.

Μηκασμὸς, ὁ, ook μηκὴ, ἡ, het blaten, het geblaat.

Μῆκος, εος, τὸ, de lengte, de uitgestrektheid; v. d. ook de breedte, de hoogte, de ligchaamsgrootte; 2) *Jon.* voor μῆχος: zie op dat woord. *Dor.* Μᾶκος.

Μακεδανὸς, ἡ, ὸν, *contr.* μακεδνὸς, ἡ, ὸν, *poët.* het zelfde als

Μακρὸς, ὰ, ὸν, lang, uitgestrekt, 1) van *plaats*, lang, breed; hoog; diep, wijd, verafgelegen; v. d. van de stem, luid, b. v. μακρὸν ἀΰτειν, luidkeels schreeuwen, d. i. zoodat men het van verre hooren kan; 2) van *tijd*, lang, langdurig, langwijlig; van daar 3) de adverbialische spreekwijzen, διὰ μακροῦ (χρόνου), sedert langen tijd; οὐ μετὰ μακρὸν, binnen kort; μακρῷ, veel, verre weg; μακρὰν (verst. ὁδὸν), ver, veraf; μακρὰ, ver, groot; μακρόθεν en ἀπὸ μακρόθεν, van verre. *Compar.* Μακρότερος, α, ον, of μάσσων, ὁ, ἡ. *Superl.* Μακρότατος, η, ον, en μήκιςος, *Dor.* μάκιςος, η, ον. — Μακρῶς, *adv.* lang, langdurighijk.

Μακρότης, ητος, ἡ, de lengte.

Μακρύνω, ik verleng, verwijder.

Μάκρωσις, ἡ, de verlenging.

Μακρόβιος, ὁ, ἡ, lang levend. — Μακρόθυμος, ὁ, ἡ, lankmoedig. Μακροθυμία, ἡ, lankmoedigheid. Μακροθυμέω, ik ben lankmoedig. — Μακροτράχηλος, ὁ, ἡ, langhalzig. — Μακροχρόνιος, ὁ, ἡ, langen tijd durend, enz.

Μηκύνω en μακύνω, ik maak lang, ik verleng. Zameng. Ἀπομηκύνω, ik maak langer, ik verleng. Ἐκμηκύνω, ik rek uit, verleng.

Ἀμαιμάκετος, ὁ, ἡ, zeer lang, ontzaggelijk lang, b. v. van eenen scheepsmast, Hom. Od. Ξ, 311; v. d. 2) ontzaggelijk, onoverwinnelijk, ontembaar, als bijnaam der *Chimaera* bij Hom. Il. Z, 179. Anderen leiden het af van μάω, μαιμάω.

Ἀνδρομήκης, εος, ὁ, ἡ, eene mans lengte hebbende.

Ἐπιμήκης, ὁ, ἡ, zeer lang, zeer hoog.

Εὐμήκης, ὁ, ἡ, van eene goede lengte.

Περιμήκης, en v. d. περιμήκετος, ὁ, ἡ, overlang, zeer lang.

Προμήκης, ὁ, ἡ, lang naar voren, langwerpig.

Μήκων, ωνος, ὁ, de papaver, de slaapbol. Μηκώνιον, τὸ, het sap daarvan, opium; 2) de afgang, het gevoeg der kinderen (om de gele kleur).

Μήλη, ἡ, een wondheelers tintel- of tintijzer, proefijzer, om wonden te onderzoeken.

Μηλόω, en zameng. καταμηλόω, eene wond daarmede onderzoeken; navorschen.

Μηλωτὶς en μηλωτρὶς, ἴδος, ἡ (van οὖς), een oorlepeltje.

Μῆλον, τὸ, *Dor.* μᾶλον, het Latijnsche *malum*, een appel; v. d. μῆλον κυδώνιον, de kweeappel; μ. περ-

σικὸν, de perzik; μ. μηδικὸν, de oranjeappel; enz. 2) in het alg. vruchten of ooft met eene kern of pit; 3) de wangen, in het Latijnsche *malae*.

Μηλέα en μηλὶς, ἡ, de appelboom. Μηλὼν, ὁ, een appelboomgaard.
Μήλινος, ὁ, ἡ, uit appelen gemaakt; 2) appelkleurig, bijz. geel, van de kleur der kweeën.
Μηλώδης, voor μηλοειδὴς, ook μήλωψ, ὁ, ἡ, het zelfde.
Μηλόμελι, ιτος, τὸ, appel- of kweeappelzoet.
Μηλίτης, ὁ, verst. οἶνος, appelwijn.
Γλυκύμηλον en μελίμηλον, τὸ, een zoete appel.
Ῥοδόμαλον, τὸ, rozenkleurige wangen, bij Theocritus.

Μῆλον, ου, τὸ, het vee, bijz. schapen en geiten, even als in het Latijn *pecora*.

Μήλειος, ὁ, ἡ, van schapen komende of gemaakt.
Μηλωτὴ, ἡ, verst. δορὰ, eene schapenvacht; eene vacht, een vel.
Εὔμηλος, ook Δεξίμηλος en Πολύμηλος, ὁ, ἡ, rijk in schapen, rijk in vee.
Μηλωτὴς, οῦ, ὁ, en μηλοβοτὴρ, ῆρος, ὁ (van βόσκω), een schaapherder.

Μῆλος, ου, ἡ, Melos, een der Cycladische eilanden. V. d. Μηλία, ἡ, ook μηλὶς, ίδος, ἡ, en μηλιὰς, ἡ, verst. γῆ, Melische aarde, aschgraauwe verw.

Μὴν, *conj.* Zie μὲν.

Μὴν, μηνὸς, ὁ, *Dor.* μὰν, *Aeol.* μεὶς, de maan; eene maand.

Ἀλιτόμηνος, of ἠλιτόμηνος, ὁ, ἡ, voor de maand, of voor den tijd, geboren. Hom. Il. Τ, 118.
Δεκά-, Ἑξά-, Πεντάμηνος, ὁ, ἡ, tien-, zes-, vijf maanden oud, enz.
Ἔμμηνος, ὁ, ἡ, eene maand lang durend; 2) het zelfde als
Ἐπι- en Καταμήνιος, ὁ, ἡ, maandelijksch.
Ἱερομηνία, ἡ, eene heilige maand, of een heilige dag der maand, een feestdag.

Daarmede verwant:

Μήνη, ἡ, de maan. *Dimin.* μηνίσκος, ὁ, een maantje; maanvormig sieraad of gedaante. V. d.
Νεομηνία, *contr.* νουμηνία, ἡ, nieuwe maan.
Σκοτομήνιος, ὁ, ἡ, b. v. νὺξ, een maanlooze nacht. Σκοτομηνία, ἡ, donkere maan.

Μηνύω, *fut.* ύσω, ik wijs aan, toon aan; ik geef aan (eene misdaad); ik verkond; ik verraad. Zoo ook zameng. Καταμηνύω.

Μήνυμα, ατος, τὸ, en μήνυσις, εως, ἡ, de aanwijzing.
Μηνυτὴς, οῦ, ὁ, een aanwijzer, aangever (van een misdrijf), ook μηνυτὴρ en μηνύτωρ, ὁ.
Μήνυτρον, τὸ, de aanwijzings of aangevings prijs.

Μηρὸς, ὁ, de heup, de bovenschenkel, het dijbeen.

Μηρίον, ου, τὸ, bijz. in *pl.* μηρία, ook μηρὰ of μῆρα, τὰ, de heupen, lenden; een lendenstuk (van het offerdier).
Μηριαῖος, αία, αῖον, tot de heupen of dijen behoorende.
Παραμηρίδια, τὰ, verst. ὅπλα, een heupbedeksel.

Μηρύω, ik trek, haal uit een (b. v. de wol tot draden); daarvan is μηρύειν, opwinden; van het kluwen afwinden; den inslag bij het weven maken.

Μήρυμα en μηρύγμα, τὸ, de draad, weefdraad; een touw.
Ἀναμηρύομαι, ik trek, haal of wind den draad op.
Ἀμήρυτος, ὁ, ἡ, ongewonden, ongesponnen; v. d. oneindig, b. v. ἀμήρυτον ἐς τέλος, tot in het oneindige.
Εὐμήρυτος, ὁ, ἡ, wel gewonden; gemakkelijk om te spinnen (van de wol).

Daarvan misschien

Μήρινθος, ου, ὁ, een draad, touw, touwtje. Hom. Il. Ψ, 857. Men vindt ook Σμήρινθος. Verg. boven Μέρμις.

Μήτηρ, μητέρος, *contr.* μητρὸς, *Dor.* μάτηρ, het Latijnsche *mater*, (waarschijnlijk van μάω) de moeder. Μητρόθεν, *adv.* van moeders zijde.

Μητρῷος, ῴα, ῷον, ook μήτριος en μητρικὸς, ἡ, ὸν, moederlijk; *neutr.* τὸ μητρῷον, de tempel van Cybele de moeder der Goden; τὰ μητρῷα, het feest van Cybele.
Μήτρα, ἡ, de baarmoeder; 2) het merg van boomen en planten.
Μητρὶς, ίδος, ἡ, verst. πόλις, de moederstad, geboortestad.
Μητρυιὰ, ᾶς, ἡ, eene stiefmoeder. Μητρυιώδης, ὁ, ἡ, stiefmoederlijk.
Μήτρως, *Dor.* μάτρως, ωος, ook μητρῷας, ου, ὁ, een moeders broeder of oom van moeders zijde; een moeders vader of grootvader van moeders zijde.
Ἀμήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, moederloos.
Ἀμφιμήτωρ, ὁ, ἡ, uit eene andere moeder geboren.
Δημήτηρ, τερος, *contr.* τρος, en Δήμητρα, ας, ἡ (zooveel als γῆς μήτηρ), Ceres, de Godin der veldvruchten; v. d. *metpn.* het veldgewas, het graan, het koren.
Δυσμήτηρ, ἡ, eene slechte of kwalijk gezinde moeder.
Ὁμομήτωρ en ὁμομήτριος, ὁ, ἡ, uit dezelfde moeder geboren; eigen broeder of zuster.
Παμμήτωρ en παμμήτειρα, ἡ, aller moeder, b. v. γαῖα.
Φιλομήτωρ, ὁ, ἡ, moederlievend.
Μητραλοίας en μητραλῴας, ου, ὁ (van ἀλοάω), een moedermoorder. — Μητροπάτωρ, ορος, ὁ, een grootvader van moederszijde. — Μητρόπολις, εως, ἡ, de moederstad, hoofdstad, enz.

Μῆχος, εος, τὸ, *Jon.* μῆκος, bij dichters, en in prosa gebruikelijker Μηχανὴ, ἡ, *Dor.* μαχανὴ, het Latijnsche *machina* (waarschijnlijk van μάω, zoeken, door zoeken uitvinden), eene vond, eene uitvinding, een aanslag, eene list, kunstgreep; 2) een middel om

iets uit te rigten, een hulpmiddel, de mogelijkheid; 3) eene machiene of werktuig, bijz. een oorlogswerktuig.

Μηχανικὸς, ἡ, ὸν, eig. vindingrijk; werktuiglijk, werktuigkundig; · ἡ μηχανικὴ, verst. τέχνη, *mechanica*, de werktuigkunde.

Μηχανάω, en meermalen in *med.* μηχανάομαι, *fut.* ήσομαι, *machinari*, in den zin hebben, uitdenken, uitvinden; uitwerken, veroorzaken, heimelijk uitvoeren; doen, verrigten, bewerkstelligen; een werktuig oprigten, bouwen.

Μηχάνημα, τὸ, en μηχάνησις, ἡ, *machinatio*, eene uitgedachte vond, list; een uitwerksel.

Μηχανητὴς, οῦ, ὁ, een uitvinder of uitwerker van list en bedrog. Μηχανητικὸς, ἡ, ὸν, vindingrijk; listig, vol van kunstgrepen; werktuigkundig.

Μηχανιώτης, ὁ, een listig, kunstig mensch, een kunstenaar.

Ἀντιμηχανάομαι, tegenwerken, bijz. door list.

Διαμηχανάομαι, doorwerken, zich groote moeite voor iets geven, naar iets streven.

Ἐπιμηχανάομαι, daarbij, daarenboven uitwerken.

Περιμηχανάομαι, bewerken, berokkenen, τὶ τινὶ, aan iemand iets. Hom. Od. Ξ, 340.

Μηχανεύω, ik bewerk, bereid toe, ik bouw.

Ἀμήχανος, ὁ, ἡ, die geene hulpmiddelen weet uit te denken, verlegen; eenvoudig, dom; 2) *pass.* moeijelijk, bezwaarlijk, onmogelijk, waartegen geene middelen zijn; onoverwinnelijk; ontzaggelijk groot, oneindig, onschatbaar.

Ἀμηχανέω, ik weet mij niet te helpen, ik en ꞩ hulpeloos, ik ben verlegen.

Ἀμηχανία, ἡ, hulpeloosheid, verlegenheid.

Δολομήχανος, ὁ, ἡ, list uitdenkend, listig.

Εὐμήχανος, ὁ, ἡ, wel uitvindend, vindingrijk, kunstig.

Εὐμηχανία, ἡ, vindingrijkheid, bekwaamheid, industrie.

Πολυμήχανος, ὁ, ἡ, veel uitvindend, vindingrijk, schrander.

Πολυμηχανία, ἡ, schranderheid.

Μιαίνω, *fut.* μιανῶ, ik bevlek, ontreinig, bezoedel. Van de oudere *forma* μιάω en μιάζω, waarvan de meeste der volgende afleidingen.

Μίασμα, τὸ, eene vlek, ontreiniging, schuld; eene bloedschande, schandvlek, schanddaad.

Μιασμὸς, ὁ, en μίανσις, ἡ, de bevlekking, ontreiniging.

Μιαντὸς, ἡ, ὸν, bevlekt, ontreinigd.

Ἀμίαντος, ὁ, ἡ, onbevlekt, onbezoedeld.

Μιαρὸς, ἁ, ὸν, bevlekt, bezoedeld, bijz. door een misdrijf; onrein. Μιαρῶς, *adv.* bevlekt, schandelijk.

Ἐκμιαίνω en Καταμιαίνω, ik bevlek.

Μιαιφόνος, ὁ, met eenen moord bevlekt. Μιαιφονέω, ik moord.

Μιαιφονία, ἡ, de moord.

Μιγνύω, μίγνυμι, *fut.* μίξω, *aor.* 2. *pass.* ἐμίγην, beide van het oude μίγω, ook eene andere vorm μιγάζω en μίσγω, verwant met het Latijnsche *misceo*, ik meng, vermeng, meng bij of onder elkander; v. d. ik

vereenig, verbind; μίσγειν χεῖρας, handgemeen worden; *med.* μίγνυσθαι, zich vermengen of vereenigen, verkeeren, omgang hebben, τινὶ, met iemand, v. d. bijz. bijslapen; *pass.* vermengd zijn, v. d. in het alg. verkeeren, b. v. κακότητι, in het ongeluk.

Μίγα, μίγδα, μίγδην en μεμιγμένως, *adv. mixtim*, onder één; door elkander.
Μιγὰς, άδος, ὁ, ἡ, gemengd, vermengd; μιγάδες, een vermengde hoop menschen.
Μίγμα, ατος, τὸ, het gemengde, een mengsel.
Μίξις, εως, ἡ, de vermenging; de bijslaap.
Μικτὸς, ἡ, ὸν, *mixtus*, gemengd, vermengd.
Ἄμικτος, ὁ, ἡ, ook ἀμιγὴς, ὁ, ἡ, onvermengd; onvermengbaar; ongezellig. Ἀμιξία, ἡ, onvermengbaarheid; ongezelligheid, afzondering. Ἀμίκτως, *adv.*
Δύσμικτος, ὁ, ἡ, moeijelijk om te mengen.
Ἀναμιγνύω, -μίγνυμι, -μίσγω, ik vermeng, meng onder een.
Ἄμμιγα (*contr.* voor ἀνάμιγα), ἀναμὶξ, ἀναμίγδην, *contr.* ἀμμίγδην, en ἀναμεμιγμένως, *adv.* door elkander, verwardelijk.
Ἀνάμιξις, ἡ, de vermenging.
Διαμιγνύω, doormengen, door een mengen.
Εἰςμίγνυμι en Ἐμμίγνυμι, inmengen.
Ἐπιμίγνυμι en -ίσγω, ik meng bij, daarbij, daaronder; *med.* verkeeren, met menschen omgaan.
Ἐπιμὶξ, *adv.* door elkander.
Ἐπιμιξία, ἡ, de bijmenging, omgang; verkeering.
Ἐπίμικτος, ὁ, ἡ, bijgemengd. Ἀνεπίμικτος, ὁ, ἡ, onvermengd.
Καταμίγνυμι, ik vermeng. Κατάμιξις, ἡ, de vermenging.
Ἐγκαταμιγνύω en Συγκαταμιγνύω, ik meng in, vermeng te zamen.
Παραμιγνύω, -υμι en -ίσγω, ik meng bij.
Προμίγνυμι, vooraf mengen; te voren bijslapen, Hom. Il. Ἰ, 452.
Προςμιγνύω, -υμι, -ίσγω, ik meng bij, voeg bij, vereenig, verbind; *neutr.* en *med.* zich verbinden, vereenigen; daarbij gaan of komen; slag leveren (met den vijand), aanvallen.
Συμμιγνύω, -ίγνυμι, -ίσγω, ik meng te zamen, vermeng; ik vereenig; te zamen komen; handgemeen worden; omgang hebben, τινὶ, met iemand.
Συμμίγα en συμμίγδην, *adv.* te gelijk, te zamen.
Σύμμιγμα, ατος, τὸ, een zamenmengsel; zamenstel.
Σύμμιξις, ἡ, de zamenmenging.
Συμμικτὸς, ἡ, ὸν, zamengemengd.
Ὑπομίγνυμι, daaronder mengen, heimelijk vermengen.

Μικρὸς, ὰ, ὸν, ook Σμικρὸς, klein, gering, weinig; van daar als *adverbia*, μικρὸν en σμικρὸν, een weinig; κατὰ μικρὸν, bij kleine gedeelten, langzamerhand; παρὰ μικρὸν, bijna; μικροῦ (verst. δέοντος), op weinig na. De Doriers zeggen Μικκὸς, ὰ, ὸν, van waar het *dimin.* Μικκύλος, α, ον, kleintjes. Regelmatige *Com-*

par. Μικρότερος, en Superl. Μικρότατος, doch meer gebruikelijk zijn Ἥσσων, ονος, ὁ, ἡ, Ἐλάσσων, ονος, ὁ, ἡ, en Ἐλάχιστος, η, ον, beide laatste van Ἐλαχὺς (zie boven op die woorden); alsmede de Compar. Μείων, ονος, ὁ, ἡ (van het oude stamwoord μίω), kleiner, geringer; welks neutr. τὸ μεῖον, Subst. beteekent het offerdier of schaap, dat te Athene de jongelingen aanbragten, wanneer zij in de φράτορας (zie beneden) werden opgenomen, en hetwelk niet beneden zeker bepaald gewigt mogt wezen; van daar ook de spreekwijze μεῖον ἔχειν, eig. minder hebben, d. i. in min gunstigen toestand zijn. — Μικρῶς en Σμικρῶς, adv. weinig.

Μικρότης en Σμικρότης, ητος, ἡ, kleinheid, geringheid.
Μικρύνω, Σμικρύνω, Ἀποσμικρύνω en Κατασμικρύνω, klein maken, verkleinen.
Μικρολόγος, ὁ, ἡ, geringschattend, naauwlettend. — Μικροπρεπὴς, ὁ, ἡ, kleingeestig, karig. — Μικροφυΐα, ἡ, kleine gedaante. — Enz. andere zamenstellingen.

Afleidingen van Μείων:

Μειόω, fut. ώσω, ik verklein, verminder; pass. μειοῦσθαι, minder worden, afnemen; geringer, slechter, in slechteren toestand zijn, τινὸς, dan iemand.
Μείωσις, ἡ, de verkleining, vermindering. Μειωτικὸς, ἡ, ὸν, verkleinend.

Daarmede verwant:

Μινύθω (van μίω, μίνω, μινύω, het Latijnsche minuo), ik verklein, verminder; neutr. kleiner worden, afnemen.
Μίνυνθα, adv. een weinigje, gedurende korten tijd. V. d. Μινυνθάδιος, ὁ, ἡ, korten tijd durend.
Μινὺς, ὰ, ὸν, verwant met het Latijnsche minus, klein, gering, komt zelden voor. Zoo ook
Μινυρὸς, ὰ, ὸν, kleintjes; in het bijz. 2) fluisterend, zachtjes sprekend, of zingend. V. d. Μινύρομαι en Μινυρίζω, fluisteren, zachtjes spreken of zingen, klagen.

Μίλιον, τὸ, *miliarium*, eene Romeinsche mijl van 1000 schreden of 8 stadiën. Μιλιάζω, bij mijlen afmeten.

Μίλτος, ἡ, roode aarde, rood krijt; vermiljoen. Μίλτινος, ίνη, ινον, vermiljoenkleurig, rood. Μιλτόω, rood verwen. V. d. Μιλτοπάρῃος, ὁ, ἡ, die roode wangen heeft, bij Hom. Zie πάρεια.

Μῖμος, ου, ὁ, *mimus*, een navolger, v. d. bijz. een tooneelspeler bij kluchtspelen, een potsenmaker; 2) een kluchtspel, potsemakerij. Μιμικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende, mimisch; kluchtig; onbetamelijk, vuilaardig,

gelijk meestal de redenen en spotternijen van dergelijke lieden zijn.

Μιμέομαι, *fut.* ήσομαι, ik volg na, aap na, τινὰ τὶ, iemand in iets.

Μίμημα, ατος, τὸ, en μίμησις, ἡ, de navolging.

Μιμητὴς, οῦ, ὁ, een navolger.

Μιμητὸς, ἡ, ὸν, nagevolgd; vatbaar voor navolging.

Μιμητικὸς, ἡ, ὸν, navolgend, vaardig in of genegen tot navolging.

Ἀμίμητος, ὁ, ἡ, onnavolgbaar.

Δυσμίμητος, ὁ, ἡ, moeijelijk om na te volgen.

Μιμηλὸς, ἡ, ὸν, navolgend; nagevolgd.

Μιμηλότης, ητος, ἡ, navolgingszucht.

Μιμηλάζω, navolgen, na-apen.

Ἀπομιμέομαι en Ἐκμιμέομαι, ik druk uit door navolging; ik volg na. Ἀπομίμησις, ἡ, de navolging.

Ἀντίμιμος, ὁ, ἡ, een tegennavolger, een wedijveraar.

Ἀρχίμιμος, ὁ, ἡ, de aanvoerder der mimen of kluchtspelers.

Μὶν, *pron. indecl.* bij de dichters in gebruik voor αὐτὸν, αὐτὴν, als ook voor αὐτοὺς, αὐτὰς, hem, haar, hen; ook bij elkander gevoegd μὶν αὐτὸν, hem zelven. Daarvoor vindt men ook νιν.

Μίνθα en μίνθη, *mentha*, de mentha, of kruis en munt. Καλαμίνθη, ἡ, zekere soort van mentha.

Μίνθος, ὁ, menschendrek. Μινθόω, *fut.* ώσω, met drek bevuilen, besmeren.

Μισθὸς, ὁ, loon, soldij; betaling, belooning; huurgeld, huurloon; μισθὸν διδόναι, loon geven; λαμβάνειν, loon eischen.

Μίσθιος, ία, ιον, en μίσθιος, ὁ, ἡ, voor loon bedongen, bezoldigd, als *Subst.* een loonarbeider.

Μισθόω, *fut.* ώσω, *act.* voor loon besteden, verpachten, verhuren; 2) *med.* zich voor loon aanschaffen, pachten, in huur nemen; 3) *pass.* aanbesteed, verpacht, verhuurd worden; v. d. μεμισθωμένοι, huurlingen.

Μίσθωμα, ατος, τὸ, het bedongen loon, soldij, huur; 2) het voor loon bedongene, het verpachtte of verhuurde. *Dim.* μισθωμάτιον.

Μίσθωσις, εως, ἡ, de aanbesteding, verpachting, verhuring.

Μισθωτὴς, οῦ, ὁ, een loongever, aanbesteder, verhuurder.

Μισθωτὸς, ἡ, ὸν, beloond, gehuurd; een huurling; een dagglooner.

Ἄμισθος, ὁ, ἡ, geen loon trekkend. Ἀμισθὶ, *adv.* zonder loon, voor niet, gratis.

Ἀπόμισθος, ὁ, ἡ, onbeloond, onbezoldigd; uitgediend, *emeritus*; voor loon arbeidend.

Ἀπομισθόω, *fut.* ώσω, voor loon aanbesteden of verpachten.

Ἔκμισθος, v. w. Ἐκμισθόω, voor loon uitbesteden.

Ἔμμισθος, ὁ, ἡ, loontrekkend; een daglooner.
Προςμισθόω, voor loon aan- of daarbij huren.
Ὑπόμισθος, ὁ, ἡ, bedongen, bezoldigd; loontrekkend, een daglooner.

Μῖσος, εος, τὸ, haat, vijandschap.

Μισέω, *fut.* ήσω, ik haat, vervolg door haat, ik ben vijandig, τινὰ, iemand.
Μίσημα, τὸ, haat, het gehaatte voorwerp.
Μισητὸς, ἡ, ὸν, gehaat; hatelijk; 2) onverzadelijk. Μισητεία, ἡ, onverzadelijkheid. Μισητικὸς, ἡ, ὸν, tot haat genegen.
Ἀμισὴς, έος, ὁ, ἡ, ongehaat; niet hatelijk.
Διαμισέω, ik haat door en door.
Θεομισὴς, ὁ, ἡ, bij de Goden gehaat.
Ὑπομισέω, ik haat een weinig.

Van achteren zamengesteld:

Μισάνθρωπος, ὁ, ἡ, een menschenhater. — Μισόθεος, ὁ, ἡ, een vijand der Goden. — Μισογύνης, ὁ, een vrouwenhater. — Μισοπονέω, het werk haten of schuwen. — Μισοπονηρέω, het kwaad of de ondeugd haten, enz.

Μιςύλλω, ik snij in kleine stukken. Διαμιςύλλω, in kleine stukken doorsnijden, versnipperen. Μιστύλη, ἡ, een met den lepel uitgehold stuk brood. V. d. Μιςυλάομαι, met een uitgehold stuk brood, als met eenen lepel, eten; lekker eten, smullen. — Μίτυλος, ύλη, υλον, het Latijnsche *mutilus*; verminkt; bijz. zonder horens, van stieren, bokken, enz. — Alle van het oude μίω, μίνω, verwant met het Latijnsche *minuo*.

Μίσχος, ου, ὁ, de stengel of steel, waarmede de vruchten en bladeren aan de plant zelve vastzitten.

Μῖτος, ου, ὁ, een draad, bijz. de opgehaalde draad bij het weefgetouw; 2) eene snaar. Zameng. Λεπτόμιτος, ὁ, ἡ, fijn geweven. Μονόμιτος, ὁ, ἡ, een weefsel van eenen draad. V. d.

Μιτόω, den draad spannen of ophalen; 2) de snaren spannen; en v. d. zingen, spelen.
Μίτρα, ας, ἡ, *Jon.* μίτρη, ἡ, een band, bindsel; bijz. een band die om het lijf gedragen wordt, een gordel, v. w. de spreekwijze μίτραν λύειν, van eene barende vrouw; een hoofdband, vrouwelijk hoofdsiersel.
Μιτρόω, met eenen gordel omwinden.
Αἰολομίτρης, ὁ, met eenen geborduurden gordel bekleed.
Ἄμιτρος, ὁ, ἡ, ongegord, zonder gordel.
Εὔμιτρος, ὁ, ἡ, wel omgord.
Χαλκεο- en Χρυσομίτρης, ὁ, met eenen koperen, gouden gordel voorzien.

Μνᾶ, ᾶς, ἡ, *Jon.* μνέα, ας, ἡ, *mina*, de mina een At-

tisch gewigt van honderd drachmen, ongeveer 29 lood; als geldsom ongeveer de waarde van 21 daalders.

Μναιαῖος en μναιαῖος, *contr.* μναῖος, α, ον, het gewigt of waarde van eene mina hebbende. V. d. Ἡμιμναῖον, τὸ, eene halve mina. Εἰκόσιμνος, ὁ, ἡ, twintig minen waard.

Μνάω, *fut.* μνήσω, 1) *act.* ik herinner, breng in het geheugen, doe gedenken, τινὰ τινὸς, iemand aan iets, iemand iets herinneren, Hom. Od. Γ, 103. M, 38, enz.; 2) *med.* en *pass.* μνάομαι, *fut.* μνήσομαι, *aor.* 1. ἐμνήσθην, *perf.* μέμνημαι, zich te binnen brengen, zich herinneren, herinnerd worden, indachtig zijn, τινὸς, aan eene zaak; het *perf.* veelal in de beteekenis van het *praes.* b. v. μέμνημαι ποιήσας, ik herinner mij dat gedaan te hebben; 3) melden, vermelden, melding maken, τινὸς of περὶ τινὸς, van of over iets, ook met eenen *Accus.* τὶ, iets, b. v. κλέα φώτων μνήσομαι, ik zal der helden roem vermelden, bij Apoll. Rhod. *init.*; 4) *med.* μνᾶσθαι γυναῖκα, eene vrouw aan zich herinneren, zich bij haar aanmelden, haar ten huwelijk vragen, over haar vreijen; v. d. in het alg. zoeken, trachten, streven naar iets, b. v. μνᾶσθαι γάμον, naar een huwelijk staan; ἀρχὴν, zich het gebied trachten aan te matigen. Verwant met het Latijnsche *memini*, *reminiscor*, *mentio*, *memoria*, enz. Van daar de *forma frequentativa* Μιμνήσκω, ομαι, even als μνάω, ομαι, *act.* herinneren (een' ander, τινὰ τινὸς), Hom. Od. Ξ, 169; *med.* zich herinneren, τινὸς, aan iets.

Μνεία, ἡ (van eene verwante vorm μνέω), de herinnering, gedachtenis, melding, b. v. μνείαν ἔχειν τινὸς, zich aan iets herinneren; μνείαν ποιεῖν τινὸς, melding van iets maken.

Μνῆμα, ατος, τὸ, een aandenken, gedenkstuk, eene gedachtenis; v. d. eene grafnaald, eene graftombe. *Dimin.* Μνημάτιον, τὸ, een klein aandenken.

Μνήμη, ἡ, 1) *memoria*, de herinnering, het geheugen, het aandenken; 2) *mentio*, de melding, b. v. μνήμην ποιεῖσθαι τινὸς, *mentionem facere alicujus*, melding van iets maken.

Μνημήϊον en μνημεῖον, τὸ, een aandenken, eene gedachtenis; 2) eene bewaarplaats voor kostbare gedenkstukken.

Μνήμων, ονος, ὁ, ἡ, *memor*, zich herinnerend, indachtig; sterk van geheugen; 2) *act.* herinnerend. V. d.

Μνημονικὸς, ἡ, ὸν, tot het geheugen behoorende, b. v. μνημονικὸν ἁμάρτημα, eene feil van het geheugen, eene vergissing; sterk van geheugen, goed kunnende onthouden; v. d. τὸ μνημονικὸν, het geheugen, de kunst om zich te herinneren.

Μνημονεύω, *fut.* εύσω, ik herinner mij, ik ben indachtig,

τινὸς of τὶ, aan iets; 2) ik vermeld, maak gewag of melding, τὶ, van iets.

Μνημόνευμα, τὸ, hetgeen onthouden of in het geheugen bewaard wordt, de herinnering.

Μνημονευτὸς, ἡ, ὸν, onthouden, in het geheugen bewaard; vermeld.

Ἀμνημόνευτος, ὁ, ἡ, onvermeld.

Ἀξιομνημόνευτος, ὁ, ἡ, meldenswaardig.

Δυςμνημόνευτος, moeijelijk-, en Εὐμνημόνευτος, ὁ, ἡ, gemakkelijk om te onthouden; meermalen vermeld.

Μνημόσυνος, ὁ, ἡ, het geheugen bevorderend of bewarend; *Subst.* μνημόσυνον, τὸ, een gedenkstuk, aandenken.

Μνημοσύνη, ἡ, het geheugen, de herinnering; een aandenken, eene gedachtenis; 2) *Mnemosyne*, eig. de geheugenbewaardster, v. d. de moeder der Musen, of eene der negen Zanggodinnen.

Ἀμνήμων, ονος, ὁ, ἡ, ongedachtig, vergeetachtig, geheugenloos. Ἀμνημόνως, *adv.* bij vergissing.

Ἀμνημοσύνη, ἡ, gebrek aan geheugen, vergetelheid.

Ἀμνημονέω, ik ben ongedachtig, ik vergeet.

Ἱερομνήμων, ὁ, die aan de heilige plegtigheden indachtig is of herinnert, v. d. een opzigter der godsdienstplegtigheden.

Πολυμνήμων, ὁ, ἡ, veel kunnende onthouden.

Μνῆσις en μνῆςις, ἡ, ook μνηςὺς, ύος, ἡ, het geheugen, de herinnering.

Μνηςὴρ, ῆρος, ook μνηςὴς, οῦ, en μνήςωρ, ορος, ὁ, die zich (bij eene vrouw) aanmeldt, een vrijer, pretendent, bruidegom.

Μνηστὸς, ἡ, ὸν, 1) herinnerd, in het geheugen bewaard; in welken zin het echter niet voorkomt; 2) gevrijd, verloofd; μνηςὴ, ἡ, verst. γυνὴ of πάρθενος, de verloofde, de bruid; ook, eene gehuwde vrouw. V. d.

Μνηςεύω, *fut.* εύσω, ook μνηςέω, *fut.* ήσω, 1) *act.* ik vrij of vraag ten huwelijk, παῖδα, een meisje, voor eenen anderen, ook wel voor zich zelven; 2) *med.* μνηςεύομαι, voor zich (eene vrouw) ten huwelijk vragen; 3) *pass.* ten huwelijk gevraagd worden; 4) in het alg. streven, zich trachten aan te werven; μνηςεύειν γάμον, een huwelijk bewerken.

Μνηςεία, ἡ, en Μνήςευμα, τὸ, ook μνηςὺς, ύος, ἡ, het ten huwelijk vragen, de vrijerij. Ἀμνηςεία, ἡ, de ongehuwde staat.

Ἀμνήςευτος, ongehuwd; niet ten huwelijk gevraagd.

Ἀείμνηςος, ου, ὁ, ἡ, van eeuwige gedachtenis, altijddurend.

Ἄμνηςος, ὁ, ἡ, niet onthouden, vergeten, uit het geheugen gewischt. Ἀμνηστία, ἡ, het vergeten, de vergetelheid; v. d. in het bijz. het zelfde als ἀμνησικακία, het niet gedenken aan geleden kwaad, amnestie.

Πολυμνήςη, ἡ, door velen ten huwelijk gevraagd (van eene vrouw).

Zamenstellingen van Μνάω, ομαι, enz.:

Ἀναμνάω en meermalen ἀναμιμνήσκω, 1) *act.* ik herinner, τινὰ τινὸς, een' ander aan iets; 2) *med.* ik herinner mij, τὶ, aan iets.

Ἀνάμνησις, ἡ, de herinnering, het geheugen.

Ἐπ- en Συναναμιμνήσκω, wederom-, mede herinneren of te binnen brengen.

Ἀπομνάομαι en ἀπομιμνήσκομαι, ik herinner mij, ik gedenk; χάριν τινὶ, ik wijd mijnen dank aan iemand.

Ἀπομνημονεύω, ik verhaal of zeg iets op uit het geheugen, uit het hoofd; 2) ik herinner, breng te binnen, τινὶ τὶ, aan iemand iets; χάριν τινὶ, iemand dank wijten.

Ἀπομνημόνευμα, τὸ, eene gedenkwaardige zaak, spreuk, een verhaal, gesprek, enz. b. v. Ἀπομνημονεύματα Σωκράτους, gedenkwaardige gesprekken van Socrates, zeker werk van Xenophon, aldus getiteld.

Διαμνάω, ομαι, ik houde in de gedachtenis of in het geheugen.

Διαμνημονεύω, ik herinner, τινὶ τὶ, iemand iets; ik herinner mij, τὶ, aan iets; ik vermeld.

Ἐπιμνάομαι, ik herinner mij aan iets, τινὸς; zich te binnen brengen.

Παραμνάομαι, ik herinner, ik vermeld in het voorbijgaan.

Προμνάομαι, ik vraag (eene vrouw) ten huwelijk voor eenen anderen, τινὶ; ik koppel; v. d. 2) in het alg. ik werf aan, verwerf, verschaf, τινὶ τὶ, iemand iets.

Πρόμνησις, ἡ, koppelarij.

Προμνηστρία, ἡ, en προμνηστρὶς, ἴδος, ἡ, eene koppelaarster.

Προμνηστεύω, εύομαι, het zelfde als προμνάομαι.

Προμνηστῖνος, η, ον, achter elkander volgend, Hom. Od. Λ, 232. Φ, 230. (Anderen brengen het onder μένω. De afleiding is onzeker).

Ὑπομνάω, of liever ὑπομιμνήσκω, 1) *act.* ik breng te binnen, ik herinner, τινὰ τινὸς, iemand aan iets; ik breng wederom in de gedachten of in het geheugen, τὶ, iets; 2) *med.* zich weder herinneren; 3) heimelijk ten huwelijk vragen.

Ὑπόμνημα, τὸ, een aandenken, gedenkstuk, gedenkschrift, eene memorie. Ὑπομνηματικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende. Ὑπομνηματίζω, tot aandenken opteekenen; in geschrift verklaren of uitleggen. Ὑπομνηματισμὸς, ὁ, schriftelijke verklaring. Ὑπομνηματιστὴς, ὁ, een uitlegger.

Ὑπόμνησις, ἡ, de herinnering, herroeping in het geheugen.

Ὑπομνηστεύω, ik vraag heimelijk ten huwelijk; 2) *med.* ik verloof, geef ten huwelijk.

Μνίον, τὸ, mos, wier, zeegras. Μνιαρὸς, ὰ, ὸν, μνιόεις, εσσα, εν, en μνιώδης, ὁ, ἡ, mosachtig, wierachtig; zacht, wollig. — Μνοῦς, ὁ, het eerst uitkomend baardhaar; de eerste en zachte wol, pluimen, dons, enz. van het gedierte.

Μόγος, ὁ, zware arbeid, moeite; leed, ellende, kommer (van eene verouderde *forma* μόγω, μόσσω). Μόγις, *adv.* met moeite, naauwelijks.

Μογερὸς, ὰ, ὸν, moeijelijk, moeitevol, kommervol.

Μογέω, *fut.* ήσω, ik arbeid, sta zwaren arbeid, moeite, of leed door; ik sta met moeite door; worstel door, b. v. ἄλγεα, droefenis; ik ben vermoeid, ἐξ ἔργων, van den arbeid, Hom. Od. Ω, 387.

'Αμόγητος, ὁ, ἡ, onvermoeid. 'Αμογητὶ, *adv.* zonder moeite.

Βραχυμογὴς, ὁ, ἡ, spoedig vermoeid.

Μογιλάλος, ὁ, ἡ, met moeite sprekend.

Daarmede verwant en van eenerlei oorsprong:

Μόθος, ὁ, het zelfde; bijz. worsteling, strijd, oorlog, krijgsgewoel.

Μόχθος, ὁ (van μόγω, *perf.* μέμοχθαι), het zelfde als μόγος.

Μοχθηρὸς, ὰ, ὸν, moeitevol, ellendig; 2) slecht van karakter, boos, boosaardig; 3) laag van stand, nederig, gering. Men vindt ook μοχθήεις, εσσα, εν. Μοχθηρῶς, *adv.* met moeite, bezwaarlijk.

Μοχθηρία, ἡ, moeite, ellende; 2) een slecht karakter, boosheid; 3) laagheid van stand.

Μοχθέω, *fut.* ήσω, ik arbeid; ik bearbeid met moeite, ik worstel door, b. v. πόνον, een zwaar werk; ik ben vermoeid of gedrukt door den arbeid, door het leed, enz.

Μόχθημα, τὸ, moeite, zware arbeid, leed.

'Εκμοχθέω, ik sta met moeite uit.

Μοχθίζω, ik arbeid, ik lijd pijn, b. v. ἕλκεϊ, aan eene wond, Hom. Il. Β, 723.

"Αμοχθος, ὁ, ἡ, zonder moeite, kommerloos. 'Αμοχθὶ, *adv.* zonder moeite.

"Εμμοχθος, ὁ, ἡ, moeitevol.

Κακόμοχθος, ἡ, vergeefs arbeidend.

Πολύμοχθος, ὁ, ἡ, met veel moeite gepaard, kommervol.

Φιλόμοχθος, ὁ, ἡ, arbeidzaam, werklievend.

Μόλος, ὁ, en μῶλος, ὁ (misschien verwant met het Latijnsche *moles*), het zelfde als μόθος.

Μόλις, *adv.* het zelfde als μόγις.

Μολοβρὸς, ὰ, ὸν (misschien voor μαλοβόρος), gulzig, vraatzuchtig; *Subst.* een vraat; een bedelaar, een tafelschuimer; Hom. Od. Ρ, 219.

Μῶλυς, ὁ, ἡ, ook μώλυξ, υκος, ὁ, stomp, bot; dom, een domkop; traag, langzaam, krachteloos; verkracht.

Μωλύω en μωλύνω, afstompen, stomp of bot maken; verzwakken, krachteloos maken.

Μόδιος, ὁ, het Latijnsche *modius*, eene mud, zekere graanmaat, het zesde gedeelte van eenen medimnus, d. i. ongeveer vijftien ponden bevattende; 2) zekere maat van landerijen, twee honderd morgen, ὀργυιάς.

Μόθων, ωνος, ὁ, en μόθαξ, ακος, ὁ, dus werden bij de Lacedaemoniers genoemd burgerkinderen uit de Lakonische steden, welke te Sparta te zamen met de Spartaansche jongelingen openlijk werden opgevoed, *οἱ συντρεφόμενοι*, gelijk eenige Grammatici het uitleggen; 2) z. v. a. οἰκογενὴς, *verna*, een huis-inboorling, een in huis geboren en opgevoede slaaf; v. d. 3) een moedwillig, lastig, onbeschaamd mensch; 4) zekere soort van schandelijken dans.

Μοθωνία, ἡ, moedwilligheid, onbeschaamdheid.
Μοθωνικὸς, ἡ, ὸν, moedwillig, onbeschaamd, lastig.

Μοιχὸς, οῦ, ὁ, *moechus*, een echtbreker. Μοιχὰς, ἄδος, ἡ, ook μοιχαλὶς, ίδος, ἡ, en μοιχέτρια, ἡ, eene echtbreekster.

Μοιχίδιος, ὁ, ἡ, echtbrekend; 2) uit een onecht bed geboren.
Μοιχικὸς, ἡ, ὸν, echtbrekend, den echtbreuk betreffende.
Μοιχάω en μοιχάζω, 1) *act.* met eenen *Accus.* eene getrouwde vrouw tot echtbreuk verleiden; v. d. in het alg. onregtvaardiglijk in bezit nemen, b. v. μοιχᾷν τὴν θάλασσαν, de zee tegen alle regt bezetten, bij Xenoph.; 2) *med.* μοιχάομαι, echtbreker zijn, echtbreuk begaan, hoereren.
Μοιχεύω, *fut.* εύσω, echtbreuk begaan, hoereren; ook 2) met eenen *Accus.* met eene getrouwde vrouw overspel begaan.
Μοιχεία, ἡ, de echtbreuk, het overspel.
Μοιχευτὴς, οῦ, ὁ, en μοιχευτὴρ, ῆρος, ὁ, een echtbreker.
Μοιχεύτρια, ἡ, eene echtbreekster.

Μολγὸς, ὁ, een lederen zak; 2) die 's lands kas besteelt; 3) als *adj.* uitgemergeld, uitgezogen (waarschijnlijk eig. de uijer, van μέλγω of ἀμέλγω, melken).

Μολέω, ook μόλω, *fut.* μολήσω, *perf.* μεμόληκα, waarvoor bij Homerus μέμβλωκα, ik ga, ik loop, ik kom, kom aan. V. d. zameng.

Ἀγχίμολος, ὁ, ἡ, nabijkomend; v. d. ἀγχίμολον, *adv.* nabij, terstond; ἐξ ἀγχιμόλου, van nabij.
Ἀντιμολέω, ik ga, of kom tegen, te gemoet.
Αὐτόμολος, ὁ, ἡ, van zelfs gaande of komende; v. d. een overlooper. Αὐτομόλως, *adv.* als een overlooper. Αὐτομολία, ἡ, het overloopen; de desertie. Αὐτομολέω, ook Ταυτομολέω, overloopen; deserteren.
Παλιναυτόμολος, ὁ, een terugkeerend overlooper.
Ψευδαυτόμολος, ὁ, een valsch overlooper, verspieder.
Ἐκμολέω, ik ga uit; kom uit.
Ἐπίμολος, ὁ, ἡ, aan- of bijkomend.
Προμολέω, ik ga voor, kom voor, treed voor. Προμολὴ, ἡ, het voorhuis.
Προςμολέω, ik ga toe, kom bij.

Μολίβδος, ook μόλιβος en μόλυβος, ὁ, lood.

Μολιβδέος, έα, έον, *contr.* μολιβδοῦς, ῆ, οῦν, en μολίβδινος, η, ον, van lood, uit lood gemaakt.
Μολιβδώδης, ὁ, ἡ, loodachtig, loodkleurig.
Μολιβδὶς, ίδος, ἡ, en μολίβδαινα, ἡ, een looden bol of kogel; het peillood; zeker metaalprodukt, looderts.
Μολύβδωσις, ἡ, de verlooding, soldering.

Μολύνω, *fut.* νῶ, ik bezoedel, bevlek; zich bezoedelen, zich vuil maken; *part.* μεμολυσμένος, bevlekt; v. d. κρέα τῷ πυρὶ μεμολυσμένα, half geroost, half gaar vleesch.

Μολυσμὸς, οῦ, ὁ, de bezoedeling, bevlekking.
Μόλυνσις, ἡ, het zelfde; 2) het half roosten, half gaar koken (van vleesch).
Ἀμόλυντος, ὁ, ἡ, onbevlekt.

Μορέα, ἡ, de moerbezieboom. Μόρον, τὸ, de moerbezie. Συκόμορος en συκομορέα, ἡ, zekere Egyptische vijgeboom.

Μορμύρω, het Latijnsche *murmuro*, murmelen, al murmelende vlieten of bruischen; en v. d. zameng. Ἀναμορμύρω, met gemurmel opbruischen, opborrelen, bijz. van het water, *poët*. Ἀναμορμυρέσκω bij Hom. Od. M, 238.

Μορμὼ, όος, *contr.* οῦς, ἡ, ook μορμὼν, ῶνος, ὁ, een verschrikkelijk leelijk en monsterachtig vrouwenbeeld, om de kinderen bang te maken; een schrikbeeld, bullebak; μορμὼ τοῦ θράσους; ô welk eene verschrikkelijke stoutheid!

Μορμύσσομαι, ik verschrik, maak bang.
Μορμολύττομαι, ik verschrik, maak bang; schrik af, τινὰ τινὸς, iemand van iets; 2) ik schrik, beef voor iets, b. v. τὸν θάνατον, voor den dood
Μορμολύκειον of -υκεῖον, τὸ, ook μορμολύκη, ἡ, een schrikbeeld, spook; een masker.

Μορύσσω, *fut.* ξω, ik bezoedel, bevlek; b. v. εἵματα μεμορμυγμένα κάπνῳ, kleederen die zwart van den rook zien, Hom. Od. N. 435.

Μορφὴ, ἡ, door letterverzetting het Latijnsche *forma*, de vorm, gedaante, gestalte; het gelaat; schoonheid, sierlijkheid, zoowel des ligchaams, als van zaken, b. v. μορφὴ ἐπέων, sierlijkheid van woorden.

Μορφήεις, εσσα, εν, sierlijk, fraai.
Μορφάζω, ik maak gebaarden, gestikuleer; ik trek bekken.
Μορφόω, *fut.* ώσω, ik geef eene gedaante of gestalte aan iets, ik vorm iets, τί.
Μόρφωμα, τὸ, het gevormde, eene gestalte, een beeld.
Μόρφωσις, ἡ, de vorming; de vorm, de gedaante; het gevormde, eene beeldtenis, een beeld.
Μορφώτρια, ἡ, de formeerster, maakster.
Ἐκμορφόω, ik druk den vorm uit, beeld uit.
Μεταμορφόω, ik vervorm, verander de gedaante. Μεταμόρφωσις, ἡ, de vervorming, gedaante-verwisseling.
Συμμορφόω, ik maak gelijkvormig.
Μορφεὺς, ὁ, eig. de vormer, v. d. *Morpheus*, de Droomgod.
Ἄμορφος, ὁ, ἡ ongevormd, gedaanteloos, leelijk. Ἀμορφία, ἡ, leelijkheid.
Δύςμορφος, ὁ, ἡ, misvormd, wanstaltig. Δυςμορφία, ἡ, misvormigheid, wanstaltigheid.

Εὔμορφος, ὁ, ἡ, wel gevormd, schoon van gestalte. Εὐμορφία, ἡ, welgevormdheid, schoonheid.
Καλλίμορφος, ὁ, ἡ, fraai gevormd, schoon van gedaante.
Ὁμοιόμορφος en Σύμμορφος, ὁ, ἡ, gelijkvormig.
Πολύ- en Ποικιλόμορφος, ὁ, ἡ, veelvormig.

Μόσσυν, υνος, ὁ, een houten toren of borstwering; een houten zetel, troon. Apollon. Rhod.

Μόσχος, ου, ὁ, ἡ, eig. eene spruit, scheut, stek, jonge wijngaardrank; 2) v. d. een jong van een dier; bijz. in prosa, een kalf, eene jonge koe. *Dim.* μοσχάριον, τό.

Μόσχειος, ὁ, ἡ, van het kalf komende, b. v. κρέα, kalfsvleesch.
Μοσχεύω, stekjes of loten schieten, planten, afzetten.
Μόσχευμα, τὸ, een afgezet stekje.
Ὄσχος, ὁ, en ὄσχη, ἡ, even als μόσχος (misschien van ἔσχω voor ἔχω), eene spruit, stek; bijz. een wijngaardrank.

Μοτὸς of μότος, ὁ, ook μότον, τὸ, en μοτή, ἡ, geplukt linnen, pluksel. Μοτόω, pluksel op eene wond leggen.

Ἄμοτος, ὁ, ἡ, eig. wat niet met pluksel kan opgevuld worden, v. d. onverzadelijk, onophoudelijk, in welken zin Ἄμοτον, *adv.* voorkomt bij Hom. Il. Δ, 440, en elders.

Μουνυχία, ας, ἡ, *Munychia*, eene Atheensche haven.

Μοῦσα, ἡ, *Dor.* μῶσα en μοῖσα (mogelijk niets anders dan een *part. foem.* van μάω of μόω), *Musa*, de Muze, Godin der dicht- en toonkunst, welke beide oudtijds ten allernaauwste verbonden en onder het opzigt waren van *ééne* Muze of Zanggodin; als in vervolg van tijd het getal der kunsten en wetenschappen aangroeide, werden derzelver verschillende takken onder *negen* Muzen verdeeld; v. d. 2) de kunst der Muzen, de muzijk, de dichtkunst; een gezang, een gedicht; de tooneelpoëzij; de wetenschappen, geleerdheid; v. d. de beoefening der muzijk, der dichtkunst, enz.

Μουσικὸς, ἡ, ὸν, *musicus*, de Muzen en derzelver oefeningen betreffende; muzijkaal of toonkunstig, dichtkunstig, geleerd; v. d. μουσική, ἡ, verst. τέχνη of ἐπιςήμη, de muzijk of toonkunst, de dichtkunst, de welsprekendheid; *Subst.* μουσικὸς, ὁ, een muzijkant of toonkunstenaar, een dichter, een redenaar. — Μουσικῶς, *adv.* muzijkaal, volgens de zangwijze; op eene sierlijke of geleerde wijze. — Μουσικεύομαι, ik maak muzijk, ik muzijceer.
Μουσεῖον, ου, τὸ, *Museum*, eig. der Muzen verblijf, zetel, of tempel; v. d. eene plaats waar de geleerdheid beoe-

fend wordt, eene studeerkamer, eene akademie, eene oefenschool; thans duidt dit woord in het bijz. aan, eene verzamelplaats of kabinet van merkwaardigheden, b. v. van oudheden, natuurlijke historie, enz.

Μουσίζω, *poët.* ik muzijceer, ik zing.

Μουσόω, kunstmatig maken, b. v. in dichtmaat of op muzijk brengen; 2) in de kunst der Muzen onderwijzen; v. d. in het alg. onderwijzen, leeren; *part.* μεμουσωμένος, geleerd, v. w. μεμουσωμένη φράσις, eene bestudeerde, sierlijke, kunstmatige uitdrukking.

Ἄμουσος, ὁ, ἡ, afkeerig van de Muzen en derzelver oefeningen; v. d. onbedreven in de dicht-, zang- en toonkunst; in het algem. ongeleerd, ongeletterd. Ἀμούσως, *adv.* op eene onbedrevene wijze. Ἀμουσία, ἡ, wanklank; 2) gebrek aan geleerdheid of beschaving.

Ἀπόμουσος, ὁ, ἡ, van de Muzen afkeerig.

Ἔμμουσος, ὁ, ἡ, kunstmatig, in muzijk gebragt.

Εὐμουσία, ἡ, bedrevenheid in de zangkunst; geestigheid.

Φιλόμουσος, ὁ, ἡ, de Muzen, de muzijk, de geleerdheid beminnend; letterlievend.

Μουσοεργὸς, *contr.* μουσουργὸς, ὁ, ἡ, de Muzenkunsten beoefenend, een dichter, een zanger, enz.

Μῦ of μῦ, *particula*, geeft het door den neus komend geluid te kennen van iemand die met gesloten mond eenen zucht loost of steent.

Μυδάω, *fut.* ήσω (verwant met het bovenst. μαδάω, en misschien met het Latijnsche *madeo*), nat of vochtig zijn, door nat of vocht bederven, verrotten.

Μυδαλέος, έα, έον, vochtig, nat, verrot.

Μυδαίνω, ik maak nat, week; ik doe verrotten.

Μύδρος, ου, ὁ, gloeijend ijzer of steen; een gloeijende kogel. V. d. μυδροκτυπέω, ijzer smeden.

Μῦθος, ὁ (misschien van μύω, μύζω, μύθω), een woord, gezegde; een gesprek, zamenspraak, beraadslaging, v. d. zamenzwering (verg. Hom. Od. Φ, 71), raadsbesluit, plan; het gezegde, het gerucht, de maar; een verhaal, vertelsel, eene fabel; eene overlevering of volksverhaal, *mythus*, d. i. eene in verdichtselen gehulde geschiedenis; in later tijd, een verdichtsel. *Dimin.* μυθίδιον en μυθάριον, τὸ, een vertelseltje.

Μυθέομαι en μυθεσκόμαι, ik zeg, spreek, voer gesprek, ik verhaal. — Ἀμύθητος, ὁ, ἡ, onuitsprekelijk.

Ἀπομυθέομαι, ik zeg af, ik verbied, ik raad af.

Ἐπιμυθέομαι, ik zeg daarbij, daarenboven; ik raad aan.

Παραμυθέομαι, ik spreek toe, ik vermaan; ik beweeg door woorden; ik troost.

Παραμυθία, ἡ, toespraak; vermaning; bevrediging; troost. Παραμύθιον, τὸ, het zelfde.

'Απαραμύθητος, ὁ, ἡ, onverbiddelijk; ontroostelijk.
Δυς-, moeijelijk, en Εὐπαραμύθητος, ὁ, ἡ, gemakkelijk om te verbidden.
Προς- en προτιμυθέομαι, ik spreek aan.
Σεμνομυθέω, deftiglijk, hovaardiglijk spreken.
'Υπομυθέομαι, ik geef te kennen, ik voorzeg.
Μυθίζω, ik zeg, spreek; ik voorzeg.
Μυθεύω, ik zeg, verhaal, verdicht.
Μύθευμα, τὰ, een gezegde, verhaal, verdichtsel.
Μυθικὸς, ἡ, ὀν, mythisch, op verhalen gegrond, fabelachtig.
Μυθώδης, ὁ, ἡ, mythisch, verdicht of fabelachtig.

Zamenstellingen van μῦθος:

Ἄμυθος, ὁ, ἡ, onverdicht, zonder verdichtselen.
'Ακριτόμυθος, zonder oordeel, onberaden sprekende.
Βραχυμυθία, ἡ, *breviloquentia*, kortheid in het spreken.
Διχόμυθος, ὁ, ἡ, dubbelzinnig sprekend; veinzend, valsch.
'Εγγαστρίμυθος, ὁ, ἡ, een buikspreker.
'Εχέμυθος, ὁ, ἡ, die zijne woorden inhoudt, stilzwijgend.
'Εχεμυθία, ἡ, inhoudendheid, stilzwijgendheid.
'Ολιγόμυθος, ὁ, ἡ, weinig sprekend.
Πολύμυθος, ὁ, ἡ, veel sprekend, woordenrijk.
Ψευδομυθία, ἡ, leugentaal, eene leugen.
'Επιμύθιον, τὸ, eig. het nagesprek, v. d. de achter eene fabel of een vertelsel gevoegde zedeles of zedespreuk.

Μυῖα, ἡ, eene vlieg. Κυνόμυια of κυνάμυια, ἡ, eene hondevlieg; v. d. onbeschaamd. Hom. Il. Φ, 394.

Μυκάω, άομαι, *aor.* 2. ἔμυκον, *part. perf.* μεμυκὼς, *mugio*, bulken, loeijen (als een stier); in het algem. brullen, een brullend of dof geluid geven, b. v. als dat van den donder, of van eene deur, die met gekraak opengaat, Hom. Il. M, 460.

Μύκημα, ατος, τὸ, μυκηθμὸς, ὁ, en μύκησις, ἡ, gebulk, gebrul, geloei.
Μυκητὴς, οῦ, ὁ, bulkend, de bulker (van eenen stier); brullend.
'Ερίμυκος, ὁ, ἡ, sterk bulkend of brullend.

Μύλη, ἡ, *mola*, een molen; de onderste molensteen; 2) gemaald graan of koren, meel; 3) *pl.* μύλαι, αἱ, de malers, d. i. de maaltanden, *dentes molares*; 4) de knieschijf; 5) eene wanvrucht, misdragt.

Μύλος, ὁ, een molen; molensteen; *pl.* de maaltanden.
Μύλαξ, ακος, ὁ, ook μυλίτης, verst. λίθος, ὁ, de molensteen.
Μύλων, ωνος, of μυλὼν, ῶνος, ὁ, het maalhuis of maalvertrek, de plaats waar de ros- of handmolen gevonden wordt.
Μυλικὸς, ἡ, ὸν, tot den molen behoorende, b. v. λίθος, een molensteen.
Μυλιάω, met de tanden knarsen; klappertanden.
Μύλλω, ik maal (hetwelk oudtijds door eenen stamper in

eenen steenen vijzel gedaan werd); 2) schenden, onteeren (eene vrouw), gelijk bij HORAT. *permolere uxores*. V. d. Μυλλὰς, άδος, ἡ, eene hoer.

Μυλωθρὸς, οῦ, ὁ, een maler, molenaar. Μυλωθρὶς, ίδος, ἡ, eene maalster.

Ἄμυλος, ὁ, ἡ, ongemalen; v. d. ἄμυλον, τὸ, zeker fijn meel, dat niet gemalen, maar op eene andere meer omslagtige wijze toebereid werd.

Χειρόμύλη, ἡ, een handmolen.

Μύνομαι (verwant met Ἀμύνω; zie boven; en misschien met *munio*), ik wend voor, geef voor, verontschuldig mij. — Μύνη, ἡ, een voorwendsel, verontschuldiging, HOM. Od. Φ, 111.

Μυρίος, ία, ίον, menigvuldig; ontelbaar, oneindig, onmetelijk; 2) *pl.* μυρίοι, αι, α, tienduizend; zeer vele, eene ontelbare menigte, even als in het Latijn *sexcenti*.

Μυριὰς, άδος, ἡ, eene myriade, het tienduizendtal.

Μυριάκις, *adv.* tienduizendmaal.

Μυρίοτης, ητος, ἡ, menigvuldigheid, groote menigte.

Μυριοστὸς, ἡ, ὸν, de tienduizendste.

Δισμύριοι, twintigduizend. Τρισμύριοι, dertigduizend, enz.

Μυριοπλάσιος, ὁ, ἡ, tienduizendmaal meer, oneindig meer.

Μύρμηξ, ηκος, ὁ, ook μῦρμος, ὁ, eene mier. Μυρμηδὼν, ὁ, een mierennest, ook μυρμηκιὰ, ἡ. Μυρμηκώδης, ὁ, ἡ, eene mier gelijk.

Μύρτος, ου, ἡ, de mirten boom of plant. Μύρτον, τὸ, de vrucht daarvan. Μυρσίνη, ἡ, *Att.* μυῤῥίνη, het zelfde. V. d. Μυῤῥινὼν, ῶνος, ὁ, een mirtenplantsoen. Μυῤῥα, ἡ, ook σμύρνα, ἡ, de mirre, of het sap der Arabische mirten.

Μύρω, vloeijen, vlieten, afdruppelen; 2) *med.* μύρομαι, in tranen wegsmelten, klagen, weenen, beweenen. V. d.

Μύρον, τὸ (hetwelk anderen voor Oostersch en verwant met μύῤῥα houden); het uit de boomen druppende geurige sap, zalf, welriekende olie, reukwerk. *Dim.* μυρίδιον, τό.

Μυρίζω, *fut.* ίσω, en Μυρόω, *fut.* ώσω, ik zalf. Μύρισμα, τὸ, en μυρισμὸς, ὁ, de zalving. Μύρωμα, τὸ, zalf.

Μῦς, μυὸς, ὁ, *mus*, eene muis; 2) *musculus*, eene muskel, eene zenuw, pees; 3) de mossel, bij de Latijnen *mitylus*. *Dimin.* Μυΐσκος, ὁ, een muisje; 2) eene kleine mossel.

Μύαξ, ακος, ὁ, ἡ, de mossel.

Μυώδης, ὁ, ἡ, muisachtig; 2) zenuw of peesachtig.

Μυὼν, ῶνος, ὁ, eene plaats waar vele zenuwen of pezen bij elkander liggen, b. v. de kuit.

Μυωνία en μυωξία, ook μυωπία, ἡ, een muizenhol.

Μύω, *fut.* μύσω, toedrukken, sluiten, bijz. de lippen of den mond (tegengesteld aan χάω, χαίνω, met open kaken staan); v. d. in het alg. sluiten, b. v. de oogen, d. i. knipoogen; 2) *neutr.* zich sluiten, gesloten worden, b. v. μύσαν ὄσσε, Hom. Il. Ω, 420.

Μύσις, ἡ, de zamendrukking, sluiting.

Μύϊνδα, ἡ, het blindemanspel, zeker kinderspel.

Μυελὸς, ὁ, eig. het beslotene, het binnenste; v. d. het merg der beenderen, v. w. μυελὸς ἐγκεφαλίτης, het zelfde als ἐγκέφαλος, ὁ, de hersenen. Men kan het Latijnsche *medulla* en Fransche *moëlle* vergelijken.

Μυελόεις, εσσα, εν, ook μυελώδης, ὁ, ἡ, mergachtig, vet.

Μύωψ, ωπος, ὁ (van ὤψ, het oog), pinkoogig, bijziende, kortzigtig; 2) eene horzel of paardevlieg, zeker insekt, dat de paarden of ossen steekt; v. d. 3) de sporen (om de paarden aan te zetten); 4) het spoor, b. v. ἐν τοῖς μύωψι περιπατεῖν, in het spoor gaan; 5) de hengelhaak (bij het visschen).

Μυωπάζω, knipoogen, bijziende wezen.

Μυωπίζω, de sporen geven (aan een paard); aansporen; plagen.

Ἀμυστὶ, *adv.* zonder den mond te sluiten, met open mond, met volle teugen, b. v. drinken. V. d. Ἀμυστίζω, met volle teugen drinken. Ἄμυστις, ιος of ιδος, ἡ, eene volle teug.

Ἀναμύω, ik ontsluit, ik open.

Ἐπιμύω, ik sluit toe.

Καταμύω, en *contr.* καμμύω, toesluiten, de oogen sluiten; v. d. inslapen, sterven.

Συμμύω, zamendrukken, zamensluiten.

Andere afleidingen van het stamwoord Μύω:

Μυάω, de lippen zamendrukken, den mond toesperren (van smart of uit onwil). — Μοιμυάω en μοιμύλλω, ook μυλλαίνω, het zelfde, vooral bij de Comici.

Μυέω, *fut.* ήσω, eig. ik houd den mond gesloten, ik zeg in het geheim, v. d. ik deel de godsdienst geheimenissen mede, ik wijd (iemand, τινα) in tot dezelve; in het alg. onderwijzen, inwijden.

Μύημα, τὸ, de inwijdingsgeheimenis.

Μύησις, ἡ, de inwijding.

Μυητὸς, ἡ, ὸν, gewijd. Ἀμύητος, ὁ, ἡ, ongewijd, profaan.

Μύστης, ου, ὁ (eig. van μύω), die de geheimenissen bewaart, een gewijde, ingewijde; 2) bij latere schrijvers, de inwijder. Μύστις, ιδος, ἡ, eene ingewijde.

Μυστικὸς, ἡ, ὸν, geheim, geheimvol, geheimzinnig; de godsdienstgeheimen betreffende, mystisch.

Μυστήριον, τὸ, een geheim, godsdienstgeheim, verborgenheid; eene geheime godsdienstige bijeenkomst of genootschap; te Athene in het bijz. de Eleusinische mysterien of geheimenissen.

Μυςηριώδης, ὁ, ἡ, geheimvol, geheimzinnig.
Μυςαγωγὸς, ὁ, ἡ (van ἄγω), de inwijder in de godsdienstgeheimenissen.. Μυςαγωγέω, in dezelve inwijden of invoeren.

Μύζω, *fut.* μύξω, met gesloten lippen door den neus ademen; zuchten, steenen; snuiven; den neus optrekken, honen, spotten; 2) met zaamgedrukte lippen zuigen.
Μυγμὸς, οῦ, ὁ, eene zucht. Μυχθίζω, *fut.* ίσω, zuchten.
Μυζάω en μυζέω, zuigen. Zameng. Ἐκμυζάω en ἐκμυζέω, uitzuigen, opzuigen.
Ἐπιμύζω, bij of over iets zuchten; opsnuiven, bespotten.

Μύσσω, *Att.* μύττω, *fut.* μύξω, *mussito*, snuiten, komt niet meer voor; doch van daar:
Μύκης, ητος, en ου, ὁ, eig. *mucus*, snot, slijm, v. d. 2) de paddestoel of champignon; 3) het lemmet of de pit van eene lamp of kaars; 4) het deksel of bovenstuk der degenscheede, bij HEROD. III, 64.
Μυκτὴρ, ῆρος, ὁ, de snuit, het neusgat; de neus; de neusromp; de snuit van eenen olifant; hoon, bespotting, beschimping.
Μυκτηρίζω en ἐκμυκτηρίζω, met opgehaalden neus bespotten, honen, uitlagchen.
Μύξα, ἡ, *mucus*, het vocht dat uit den neus loopt, neuskwijl, snot; 2) in het alg. slijm; 3) de snuit, het neusgat; 4) de pit van eene lamp; v. d. λύχνος δίμυξος, eene lamp met twee pitten.
Ἀπομύσσω en Ἀπομύττω, (iemand) den neus snuiten; v. d. *metaph.* bij den neus nemen, besnuiten, bedriegen; 2) *med.* zich den neus snuiten.
Ἐπιμύττω, het zelfde als ἐπιμύζω.

Μῦσος, εος, τὸ, datgeen waarvoor men den neus ophaalt of toetrekt, een stinkend ligchaam; v. d. eene stinkende daad, een afschuwelijk, schandelijk misdrijf.
Μυσαρὸς, ὰ, ὸν, stinkend, afschuwelijk, berispelijk.
Μυσάττω, *fut.* ξω, ik maak stinkend, ik maak tot schande; 2) *med.* verafschuwen.

Μυσσωτὸς, *Att.* μυττωτὸς, ὁ, *intritum*, eene saus of een tafelgeregt van fijn gewreven knoflook en andere toebereidselen, dus genoemd om deszelfs onaangenamen reuk; 2) eene soort van mosterd.
Μυττωτεύω en καταμυττωτεύω, zamenwrijven, aan stuk wrijven, klein wrijven.

Μυχὸς, οῦ, ὁ, eig. het ingeslotene, v. d. het binnenste gedeelte van een huis, eenen tempel, eene haven, enz.; een binnenvertrek, heiligdom; eene schuilplaats.
Μυχόθεν, *adv.* van of uit het binnenste.
Μυχόνδε, *adv.* naar het binnenste, naar binnen.
Μυχώτατος, μυχαίτατος en μυχοίτατος, ook μύχατος, *Superl.* de binnenste.
Μύχιος, ὁ, ἡ, ook μυχιαῖος, binnen in gelegen.

Μῶκος, ὁ, spotternij. Μωκὸς, ὁ, een spotter. Μωκάω, άομαι, en zameng. Δια- en Καταμωκάομαι, spotten, bespotten, honen.

Μῶλυ, υος, τὸ, *moly*, zeker fabelachtig wonderkruid,

bij HOMERUS, Od. K, 305; 2) bij latere schrijvers, eene soort van knoflook.

Μώλωψ, ωπος, ὁ, eene striem, een lidteeken van zware slagen. Μωλωπίζω, striemen slaan, hevig wonden.

Μῶμος, ου, ὁ, schande, spotternij, berisping; 2) *Momus*, de God der spotternijen. Μῶμαρ, *Dor.* het zelfde.

Μωμάομαι en μωμέομαι, ook μωμεύω, ik bespot, berisp.
Μώμημα en Μώμευμα, τὸ, bespotting, berisping.
Μωμητὴς, οῦ, ὁ, een spotter, berisper.
Μωμητὸς, ἡ, ὸν, bespot, berispt; berispelijk.
Ἄμωμος en Ἀμώμητος, ὁ, ἡ, onberispt; onberispelijk.
Ἐπιμώμητος, ὁ, ἡ, zeer berispelijk.
Φιλόμωμος, ὁ, ἡ, spotlievend, gaarne berispend.

Μωρὸς, ὰ, ὸν, *Att.* μῶρος, dwaas, gek, dom, eenvoudig. Μωρῶς, *adv.* dwaasselijk.

Μωρία, ἡ, en μωρότης, ητος, ἡ, dwaasheid, domheid, eenvoudigheid, gekheid.
Μωραίνω, *fut.* νῶ, ik ben dwaas, ik handel dwaasselijk; 2) *act.* ik maak gek.
Μωρολόγος, ὁ, ἡ, een dwaas of zot spreker.
Ὀξύμωρον, τὸ, eig. eene spitsvindige dwaasheid, een spitsvindig gezegde, dat den schijn van dwaasheid heeft, in de redekunde.

N.

Νάβλα en ναῦλα; ook νάβλας en ναῦλας, ὁ, in het Latijn *nablion* of *naulion*, zeker snaarinstrument, zoo veel als eene luit.

Ναὶ, *adv.* het Latijnsche *nae*, ja, waarlijk, voorwaar; ναὶ μὰ Δία, ja bij Jupiter, ja waarlijk. Verg. Νή.

Νάκος, εος, τὸ, ook νάκη, ἡ, een vel of eene afgetrokkene huid, bijz. een wolachtig vel, eene schapenvacht.

Κατωνάκη, ἡ, en κατωνάκης, ου, ὁ, een slavenkleed, van onderen met eene schapenvacht geboord.

Νάνος, ὁ, *nanus*, een dwerg. Νανώδης, ὁ, ἡ, dwergachtig.

Νάπος, εος, τὸ, en νάπη, ἡ, een dal tusschen hooge bergtoppen gelegen, een woudachtig dal.

Νάπυ, τὸ. Zie Σίνηπι.

Νάρδος, ὁ, de nardus, zekere welriekende Oostersche

plant, waaruit eene geurige olie toebereid werd; 2) nardus-olie.

Νάρθηξ, ηκος, ἡ, (*ferula*), roedekruid; van daar 2) eene (daaruit gemaakte) roede, een stok of een rotting; 3) eene donderbus, t. w. omdat men binnen in het merg van hetzelve vuur brandend kon houden; 4) eene bus om zalven of andere kostbaarheden in te bewaren; van hoedanige zich Alexander de Groote bediende om de door Aristoteles vervaardigde uitgaaf der werken van Homerus te bewaren, van waar deze uitgaaf naderhand genoemd is ἡ ἐκ τοῦ νάρθηκος διόρθωσις. *Dimin.* ναρθήκιον, τὸ, een busje, een kistje.

Νάρκη, ἡ, en νάρκα, ἡ, verlamming, verstijving, bedwelming, kramp; 2) de krampvisch (*torpedo*), zekere soort van roch, die bij het aanraken eenen elektrieken schok geeft.

Ναρκάω en ναρκέω, *fut.* ήσω, verlamd worden, verstijven, krimpen, de kramp hebben. Νάρκησις, ἡ, verstijving, kramptrekking. Ἀπο- en Ἐκναρκάω, het zelfde.

Ναρκόω, ik verlam, doe verstijven. Νάρκωσις, ἡ, de verlamming. Ναρκωτικὸς, ἡ, ὸν, verlammend, verstijvend.

Ναρκώδης, ὁ, ἡ, lam, verstijfd, krampachtig.

Νάρκισσος, ὁ en ἡ, *narcissus*, de narcis of nagelbloem, aldus genoemd om haren bedwelmenden reuk.

Ναῦς, ναὸς, ἡ, *Jon.* νηῦς, νηὸς, *Gen. Att.* νεὼς; *plur.* N. νῆες, G. νεῶν of νηῶν, D. ναυσὶ, νηυσὶ, A. ναῦς, νῆας, νέας; het Latijnsche *navis*, een schip, vaartuig.

Ναύτης, ου, ὁ, een schipper, scheepvaarder. Συνναύτης, ὁ, een scheepsgezel.

Ναυτικὸς, ἡ, ὸν, tot de scheepvaart behoorende, daarin bedreven; — ναυτικὴ, ἡ, verst. τέχνη, de scheepvaartkunde; — ναυτικὸν, τὸ, de scheepvaart; de scheepsmagt, de vloot; scheepsgeld of kapitaal dat op een schip geleend wordt.

Ναυτίλος, ὁ, een scheepvaarder. Ναυτιλία, ἡ, de scheepvaart; eene scheepstogt. Ναυτίλλομαι, te scheep varen.

Ναυτία en ναυσία, ἡ, *nausea*, zeeziekte; walg, braking. Ναυτιάω, ik ben zeeziek; ik walg; ik braak. Ναυτιώδης, ὁ, ἡ, walgend; walgachtig. Ναυσίασις, ἡ, het zelfde als ναυτία.

Ναῦλον, τὸ, scheepsloon, vrachtloon. Ναυλόω, ik verhuur (een schip) voor loon; *med.* ik huur hetzelve. Ναῦσθλον, τὸ, en ναυσθλόω, het zelfde.

Νήϊος, α, ον, ook νηϊτικὸς, ἡ, ὸν, ook νηΐτης, ὁ, tot de schepen behoorende, uit schepen bestaande.

Νεὼν, ῶνος, ὁ, de ree of ankerplaats voor de schepen.

1) Vooraan zamengesteld:

Ἐπίνειον, τὸ, verst. χωρίον, de scheepsplaats, de ree of ankerplaats.
Περίνεως, ὁ, een overtollig scheepsgezel, die geen dienst op het schip doet.
Ταχυναυτέω, snel varen.
Χιλιόναυς, met duizend schepen voorzien. Χιλιοναύτος, poët. b. v. χιλιοναύτα κώπη, met eene vloot van duizend schepen, bij Euripides.

2) Achteraan zamengesteld:

Ναυαγὸς, ὁ (van ἄγω, ἄγνυμι), een schipbreukeling. Ναυαγέω, schipbreuk lijden; schade lijden. — Ναυαγία, ἡ, de schipbreuk. Ναυάγια, τὰ, de overblijfselen der schipbreuk.
Ναύαρχος, ὁ, een scheepsbevelhebber, vlootvoogd, admiraal. Ναυαρχέω, het bevel over de vloot voeren. Ναυαρχία, ἡ, het bevelhebberschap der vloot. Ναυαρχὶς, ἴδος, ἡ, het schip des bevelhebbers- of admiraals.
Ναύκληρος, ὁ, een scheepskapitein. Zie Κλῆρος.
Ναύλοχος, ὁ, ἡ, schepen bevattende. Zie Λόγος, Λέγω.
Ναυμάχος, ὁ, ἡ, ter zee strijdend. Ναυμαχία, ἡ, een zeegevecht. Ναυμαχέω, eenen zeeslag leveren.
Ναυπηγὸς, ὁ, een scheepstimmerman. Zie Πηγνύω.
Ναυστάθμος, ὁ, de ankerplaats, de ree.
Ναυστολέω, ik zend een schip af. Zie Στέλλω.
Νεωλκέω (van ἕλκω), een schip op het drooge trekken.
Νεωρὸς (van ὥρα), ὁ, de opziener der schepen en der scheepswerf. — Νεώριον, τὸ, de scheepswerf, waar de schepen des winters op het drooge bewaard worden; een zee-arsenaal. — Νεώσοικος, ὁ, eig. een scheepshuis, de plaats, waar een of twee schepen afzonderlijk op de scheepswerf (ἐν τῷ νεωρίῳ) lagen.

Νάω, ongebruikt stamwoord van *ναίω*, in *aor. 1. act.* *νάσσα*, *pass.* *νάσθην*, *med.* *νασσάμην*, voor *ἔνασα*, *ἐνάσθην*, *ἐνασάμην*, ik stel, zetel, zet ter woon neder op eene plaats; v. d. zich nederzetten, wonen; *pass.* *ναίομαι*, bewoond worden, b. v. *πόλις εὖ ναιομένη*, eene wel bewoonde stad.

Ναιέτης of ναέτης, ου, ὁ, ook ναετὴρ, ῆρος, ὁ, een bewoner. Van daar Ναιετάω, ik woon, bewoon; 2) bewoond zijn of worden, b. v. πόλις εὖ ναιετάουσα, Hom. Il. Z, 415.

Ἐνναέτης of ἐνναετὴρ, ὁ, een inwoner; ἐνναέτις en ἐνναέτειρα, ἡ, eene inwoonster.

Μεταναιέτης, ὁ, die van woonplaats verandert.

Περιναιέτης, ὁ, een rondomwoner. Περιναιετάω, in den omtrek wonen; 2) rondom bewoond worden.

Ναὸς, ὁ (*Ion.* νηὸς, *Att.* νέως, *Genit.* νεὼ), eig. een zetel, eene woonplaats, een huis, bijz. een godshuis, een tempel, heiligdom, even als het Latijnsche *aedes*.

Πολύναος, ὁ, ἡ, met vele tempels voorzien.

Πρόναος, ὁ, ἡ, voor den tempel staande; v. d. πρόναον, τὸ, het tempelvoorhof.

Νεωκόρος, ὁ, een tempelveger. Zie κόρος.

Ἀποναίω, eig. ontzetelen, v. d. als volkplanteling naar elders uitzenden; 2) bijz. in *med.* zijnen zetel verlaten, verhuizen.

Ἐνναίω, inwonen.

Ἐπιναίω, komt niet voor; doch v. d.

Ἐπινάςιος, ὁ, eig. een bijwoner, d. i. die uit zijnen zetel verdreven, zich elders neerzet, een vreemdeling.

Καταναίω of -νάω, komt voor in *aor.* κατένασσα, άμην, zetelen, ter woon nederzetten, *act.* eenen anderen, *med.* zich zelven.

Μεταναίω, ongebruikt; doch v. d.

Μετανάςης, ου, ὁ, die van zetel of woonplaats verandert, een buitenlander, vreemdeling, vlugteling.

Συνναίω, te zamen wonen.

Νάω, vlieten, vloeijen, loopen (van het water); overvloeijen, Hom. Od. 'I, 222. Verg. beneden Νέω, zwemmen.

Νᾶμα, τὸ, ook νασμὸς, ὁ, de vloed, het water, eene bron, eene wel. Ναματώδης, ὁ, ἡ, waterachtig, waterrijk. Ναματιαῖος, αία, αῖον, vloeijend, vlietend.

Ναϊὰς, of Νηϊὰς, άδος, ἡ, eene Najade, vloednimf.

Ναρὸς en νηρὸς, ἡ, ὸν, vloeijend, vlietend; vochtig. Νηρεὺς, έως, ὁ, Nereus, God des oceaans. Νηρεΐδες, αἱ, deszelfs dochteren, de Nereïden, zeenimfen.

Ἀείναος en ἀέναος, ὁ, ἡ, altijd vloeijend (van het water); v. d. altijddurend, eeuwig. Men vindt ook Ἀενάων, οντος, ὁ, ἡ, b. v. ὕδατ' ἀενάοντα, Hom. Od. N, 109; als ook Ἀείνας, αντος, ὁ. — Ἀεννάως, *adv.* altijd vloeijende, geduriglijk.

Καλλίναος, ὁ, ἡ, fraai of bekoorlijk vlietend.

Νάω, stamwoord van νάσσω. Zie beneden Νέω, ophoopen;

Νεβρὸς, ὁ, een jong hert, een reebok.

Νεβρὶς, ίδος, ἡ, de huid van een hert.

Νεβρίζω, met de huid van een hert gekleed gaan, zoo als bij het Bacchusfeest plaats had.

Νεβρώδης, ὁ, bijnaam van Bacchus.

Βούνεβρον, τὸ, of βούνευρον, τὸ, een groot jong hert.

Νεῖκος, εος, τὸ (misschien van νέω, νείω, steken of scheuren, dus eig. een steek of de scheuring), verschil, twist, strijd, oorlog; scheldwoorden, smaad, hoon. Νείκη, ἡ, *poët.* het zelfde.

Νεικέω en νεικείω, twisten, schelden; uitschelden, uitvaren, τινὰ, tegen iemand.

Ἀμφίνεικος en ἀμφινεικὴς, ὁ, ἡ, ook ἀμφινείκητος, ὁ, ἡ, betwist, waar veel om gestreden wordt.

Φιλόνεικος, ὁ, ἡ, twistlievend, twistzoekend; mededingend, wedijverend. Φιλονείκως, *adv.* met twist, met naijver.

Φιλονεικία, ἡ, twistliefde, twistzucht; naijver.
Φιλονεικέω, twistlievend zijn, gaarne twisten; wedijveren, mededingen, πρὸς τινὰ, met iemand; τινὶ πρὸς τὶ, met ieiemand in iets; πρὸς τὶ, zich op iets beijveren.

Νεκρὸς, ἀ, ὸν (waarschijnlijk voor νεκερὸς, van νέκος, van het oude stamwoord νέκω, verwant met het Latijnsche *nex*, *necis*, *neco*, *are*, en misschien met het Nederduitsche *nekken*), gedood, dood; *Subst.* νεκρὸς, ὁ, een doode, een lijk; *pl.* νεκρὰ, τά.

Νεκὰς, άδος, ἡ, een hoop of stapel van lijken; *pl.* νεκάδες, de lijken, de dooden. Hom.

Νέκυς, υος, ὁ, een doode, een lijk; *pl.* νέκυες, οἱ, de afgestorvenen.

Νεκυΐα, ἡ, een dooden offer, waardoor men de schimmen der afgestorvenen oproept en raadpleegt, gelijk van Ulysses verhaald wordt bij Hom. Od. Λ, van waar dat boek ἡ νεκυΐα, d. d. de doodenoproeping getiteld is.

Νεκρικὸς, ἡ, ὸν, de dooden betreffende; τὰ νεκρικὰ, het doodsgewaad.

Νεκρώδης, ὁ, ἡ, den schijn van eenen dooden hebbende.

Νεκρόω, *fut.* ώσω, nekken, dooden; van zijne kracht berooven. Νέκρωσις, ἡ, het dooden; de afsterving.

Μυριόνεκρος, ὁ, ἡ, b. v. μάχη, een gevecht, waarin duizenden sneuvelen.

Νεκρόμαντις, ὁ, ἡ, een doodenwaarzegger. Νεκρομαντεία en νεκυομαντεία, ἡ, de doodenbezwering. Zie Μαίνω.

Νεκροπομπὸς, ὁ, een doodengeleider, gelijk Merkurius was. Zie πέμπω.

Νέκταρ, αρος, τὸ; *nectar*, nektar, Godendrank, Godenwijn

Νεκτάρεος, έα, εον, *nectareus*, uit nectar bereid, geurig als nektar, goddelijk.

Νέμω, *fut.* νεμῶ, *perf.* νενέμηκα (beide van νεμέω), *aor.* 1. ἔνειμα, *perf. med.* νένομα, ik deel, verdeel, ik deel toe, τινὶ τὶ, aan iemand iets; *med.* νέμομαι, ten deel krijgen of hebben, bezitten, bewonen; *pass.* bewoond worden; 2) ik weid, drijf op de weide, laat weiden (het vee); v. w. οἱ νέμοντες, de veeweiders, de herders; *med.* weiden, in de weide zijn, afweiden, afvreten (van het vee zelf); *pass.* beweid, afgevreten worden (van het land); en v. d. *metaph.* verteerd worden b. v. door het vuur; 3) ik bestuur, beheersch, regeer, t. w. door toedeeling van het regt; 4) voor νομίζω (zie beneden), nemen, daarvoor houden, b. v. νέμω σὲ Θεὸν, ik houd u voor eenen God, ik vereer u als eenen God. Νεμέθω, *poët.* hetzelfde.

Νωμάω, *fut.* ήσω. andere vorm voor νέμω, 1) ik deel, verdeel, Hom. Il. Α, 471; 2) ik stuur, beweeg, zwaai, b. v. eenen speer, een zwaard, een schild, enz; 3) ik overleg, bedenk, beraam, b. v. κέρδεα, Od. Υ, 257; 4) *neutr.* zich (ἑαυτὸν) bewegen, zweven.

Νέμησις, εως, ἡ, de verdeeling; 2) het weiden.

Νεμητὴς, οῦ, ὁ, en νεμέτωρ, ορος, ὁ, een deeler, uitdeeler; 2) een regter, bij Aeschyl. *Theb.* 490. Ἀνέμητος, ὁ, ἡ, onverdeeld.

Νέμεσις, εως, ἡ, eig. de toedeeling van het verdiende loon, v. d. wraak; verontwaardiging, bijz. die met nijd gepaard gaat wegens onverdiend geluk; 2) Nemesis, de Wraakgodin, het goddelijk strafgeregt, waardoor het onverdiend geluk verstoord en alle trotschheid vernederd wordt; 3) de vrees of schrik daarvoor.

Νεμεσάω, *fut.* ήσω, ook in *med.* νεμεσάομαι, ik wreek, ik verontwaardig mij (over onverdiend geluk); in het alg. boos worden, schelden, berispen; 2) ik benijd, τινὶ τινὸς, aan iemand iets; 3) ik schuw, vrees, draag in bedenken.

Νεμεσήμων, ονος, ὁ, ἡ, verontwaardigend.

Νεμεσητὸς, ἡ, ὸν, wat verontwaardiging verdient, hatelijk. Νεμεσητικὸς, ἡ, ὸν, verontwaardigend, haatdragend. Ἀνεμέσητος, ὁ, ἡ, onbenijd; ongewroken; niet laakbaar.

Νεμεσίζω, en meermalen in *med.* νεμεσίζομαι, ik schuw, bijz. voor de wraak der Goden; 2) ik ben verontwaardigd.

Νέμος, εος, τὸ, het Latijnsche *nemus*, een woud, haagbosch; eene weide.

Νομὸς, οῦ, ὁ (van het *perf. med.* νένομα), eig. de afdeeling, v. d. eene streek lands, een distrikt, prefekture, waaruit Egypte oudtijds bestond; 2) de weide; het voeder; 3) een verblijf, woonplaats. Daartoe behooren voorts

Νομὰς, άδος, ὁ, ἡ, weidend; *pl.* Νομάδες, οἱ, *Nomades*, de herdervolken, die met hun vee gedurig heen en weder trekken. Νομαδικὸς, ἡ, ὸν, herderlijk. Νομαδία, ἡ, eene Nomaden horde.

Νομὴ, ἡ, de verdeeling, uitdeeling; 2) het weiden; de weide; *metaph.* het verteren.

Νομεὺς, έως, ὁ, een verdeeler; 2) een herder. Νομεύω, ik ben herder, ik weid of drijf op de weide (het vee).

Νομευτικὸς, ἡ, ὸν, herderlijk.

Νόμιος, α, ον, en ὁ, ἡ, ook νομαῖος, α, ον, de weide of den herder betreffende; herderlijk.

Ἀγρονόμος, ὁ, ἡ, in het veld weidend; een landbewoner.

Ἀστρονόμος, ὁ, ἡ, sterrekundig, die de sterren weet te onderscheiden. Ἀστρονομία, ἡ, de sterrekunde. Ἀστρονομικὸς, ἡ, ὸν, sterrekundig. Ἀστρονομέω, de sterrekunde behandelen.

Ἀγορανόμος, ὁ, een marktmeester.

Ἀστυνόμος, ὁ, een stadsbestuurder, opzigter over de stadswerken.

Βούνομος, ὁ, ἡ, door de ossen geweid. Βουνόμος, ὁ, ἡ, geschikt om ossen te weiden.

Κρεανόμος, ὁ, een vleeschuitdeeler.
Μηλονόμος en μηλονομεὺς, ὁ, een schaapherder.
Κληρονόμος, ὁ, ἡ, eig. een erfdeeler; v. d. een erfgenaam. Κληρονομία, ἡ, eene erfenis. Κληρονομέω, erfgenaam zijn of worden, erven; bezitten.
Οἰκονόμος, ὁ, een huishouder; een staatsbestuurder; in het alg. een bestuurder, leider.
Οἰκονομέω, ik houd huis, bestuur het huishouden; in het alg. ik bestuur, regeer, beschik; ik schik de deelen eener redevoering.
Οἰκονομία, ἡ, de huishouding, het huisselijk bestuur; in het alg. het bestuur, de schikking, beschikking.
Οἰκονομικὸς, ἡ, ὸν, huishoudend; οἰκονομικὴ, ἡ, verst. τέχνη of ἐπιςήμη, de huishoudkunde. Οἰκονομικῶς, *adv.* huishoudkundiglijk.
Ἀνοικονόμητος, ὁ, ἡ, ongeschikt, slecht geschikt.
Εὐοικονόμητος, ὁ, ἡ, ligt te schikken of te besturen.
Προοικονομέω, vooraf beschikken. Προοικονομία, ἡ, de vooraf gemaakte beschikking.
Ὑπόνομος, ὁ, ἡ, ondermijnd; *Subst.* een onderaardsche doorgang.

Νόμος, ὁ (alleenlijk door het accent en in het gebruik van νομὸς onderscheiden), de verdeeling, verordening, schikking; ἐπέων νόμος, woordenwisseling, bij Hom. Il. Υ, 249; 2) een gebruik, eene gewoonte, de zeden; meestal 3) eene wet, t. w. in zoo verre die aan elk het zijne en aan alles zijne plaats toedeelt; het voorschrift der wet; een formulier; 4) in de muzijk, de zangwijs, melodie; een gezang, hetzelfde als het Latijnsche *numerus*, daarvan misschien afgeleid.
Νομικὸς, ἡ, ὸν, wettig; de wet betreffende; wetkundig, regtsgeleerd; v d. νομικὴ, ἡ, verst. ἐπιςήμη, de kennis der wetten, de regtsgeleerdheid.
Νόμιμος, η, ον, wettig, overeenkomstig de wet; regtmatig, billijk; gebruikelijk; *pl.* τὰ νόμιμα, wetten, instellingen, gebruiken, regten. Νομίμως, *adv.* wettiglijk, regtmatiglijk.
Νόμαιος, hetzelfde; *pl.* νόμαια, τὰ, wetten, instellingen, gebruiken, veelal bij Herodotus.
Νομίζω, *fut.* ίσω, ik verorden door eene wet; ik stel in; v. d. *pass.* νομίζεται, het gebruik wil, dat enz.; τὰ νομιζόμενα, instellingen, gebruiken, zeden; lijkplegtigheden; 2) ik houd het daarvoor, ik geloof, ik meen.
Νόμισμα, τὸ, het gewettigde, gebruikelijke, een gebruik; 2) het Latijnsche *numisma*, wettige of gangbare munt, een gemunt stuk geld. *Dimin.* νομισμάτιον, τὸ, een stukje geld, klein geld.
Νόμισις, ἡ, een gebruik, eene gewoonte; de meening.
Ἄνομος, ὁ, ἡ, wetteloos; onwettig, onbillijk. Ἀνόμως, *adv.* onwettiglijk. Ἀνομία, ἡ, wetteloosheid, onregtvaardigheid. Ἀνομέω, onbillijk of onregtvaardiglijk handelen. Ἀνόμημα, τὸ, eene onregtvaardigheid, een misdrijf. Ἀνόμιμος, ὁ, ἡ, onwettig.
Ἀντινομία, ἡ, eene tegenstrijdigheid der wetten.

Αὐτόνομος, ὁ, ἡ, naar zijne eigene wetten of regten levend, onafhankelijk (*qui sui juris est*). Αὐτονομία, ἡ, de magt om zijne eigene wetten te volgen, onafhankelijkheid. Αὐτονομέομαι, naar zijne eigene wetten leven.

Ἔκνομος, ὁ, ἡ, *exlex*, wetteloos; schelmsch. Ἐκνομίως, *adv.* onwettiglijk, boven mate.

Ἔννομος, ὁ, ἡ, wettig, regtmatig; 2) aan de wet onderworpen.

Εὔνομος, ὁ, ἡ, van goede wetten voorzien. Εὐνομία, ἡ, goede wetgeving, goede instellingen en gebruiken, billijkheid. Εὐνομέομαι, eene goede wetgeving hebben; 2) regtmatig en billijk handelen. Εὐνόμημα, τὸ, eene regtmatige handeling.

Ἰσόνομος, ὁ, ἡ, gelijke wetten of regten hebbende. Ἰσονομία, ἡ, gelijkheid van wetten of regten. Ἰσονομέομαι, gelijkheid van regt genieten.

Παράνομος, ὁ, ἡ, strijdig met de wet; de wet schendend. Παρανομία, ἡ, overtreding der wet, wetschennis. Παρανομέω, ik handel tegen de wet; *pass.* onwettig behandeld worden. Παρανόμημα, τὸ, eene onwettige daad, een misdrijf.

Χειρονόμος, ὁ, die de handen op eene bepaalde wijze beweegt. Χειρονομία, zoodanige beweging der handen, gesticulatie. Χειρονομέω, de handen bewegen, gesticuleren.

Νομοθέτης, ου, ὁ, een wetgever. Νομοθετέω, wetten geven.

Zamenstellingen van Νέμω:

Ἀμφινέμομαι, ik bewoon rondom, Hom. 2) omweiden, rond weiden.

Ἀνανέμω, ik verdeel: 2) *med.* optellen, bij Herod. I, 173.

Ἀπονέμω, ik deel af; ik deel toe; ik verdeel.

Διανέμω, ik deel door, ik verdeel. Διανέμησις en διανομὴ, ἡ, de verdeeling.

Ἐπινέμω, ik deel toe; 2) ik weid op eenen vreemden grond; *med.* beweiden, afweiden; verteren, plunderen.

Ἐπινομία, ἡ, het regt om op vreemden grond te weiden; de algemeene weide.

Κατανέμω, ik verdeel, bedeel, deel af of uit; 2) *med.* in bezit hebben, bewonen.

Προνέμομαι, voortweiden; al voortgaande afweiden.

Προνομὴ, ἡ, het uitgaan om voeder op te zamelen; foerragering.

Προσνέμω, ik deel toe, schrijf toe, voeg bij.

Συννέμομαι, te zamen weiden. Σύννομος, ὁ, ἡ, te zamen weidend, te zamen opgevoed.

Νέος, α, ον, ook νεῖος, α, ον, *novus*, 1) *adj.* nieuw, versch, frisch; jong, hetzij van jaren, d. i. jeugdig, of van vermogens, d. i. onbedreven, onhandig; van daar 2) de *adverbialische* spreekwijzen ἐκ νέου, ἐκ νέας (verst. ἡλικίας), ook ἐκ νέων παίδων, *Jon.* ἐκ νέης, van jongs af aan, van kindsbeen af; *denuo*, op nieuw;

νέον, nieuwelijks, onlangs; νεόθεν of νειόθεν, poët. op nieuw; van onderen op; νειόθι, onder in; 3) Subst. Νέος, ὁ, een jongeling, jongman, ook νέος ἀνὴρ, even zoo als νέα γυνὴ, eene jonkvrouw, jonge jufvrouw; — Νέος, ὁ (verst. ἄγρος), en νέος of νεὸς, ἡ, ook νέα, ἡ (verst. γῆ,) ook νέον, τὸ (verst. χωρίον), nieuw land, een nieuwe akker, braakland; — Νέα, ἡ, verst. σελήνη of ἡμέρα, de nieuwe maan, de eerste dag der maand, in de spreekwijze ἕνη καὶ νέα. Van daar Νέως en νεωστὶ, adv. nieuwelijks, onlangs.

Νεώτερος, έρα, ερον, Compar. van νέος, nieuwer, jonger; 2) in de beteekenis van den Posit. jong, jeugdig, vurig, onbezonnen; 2) pl. νεώτερα πράγματα, nieuwigheden, in het bijz. eene omwenteling. Νεωτέρως, adv. op eene nieuwe wijze. V. d.

— Νεωτερίζω, fut. ίσω, ik vernieuw, verander; ik voer nieuwigheden in, ik bewerk eene omwenteling. Νεωτερισμὸς, ὁ, zucht naar nieuwigheden, eene omwenteling, oproer.

Νεωτεριστὴς, οῦ, ὁ, een invoerder van nieuwigheden, een oproermaker. Νεωτερικὸς, ἡ, ὸν, jeugdig; tot de nieuwigheden behoorende, oproermakend.

Νεώτατος, η, ον, Jon. νειότατος, Superl. de nieuwste, de jongste, de laatste.

Νεαρὸς, ὰ, ὸν, ook νειαρὸς, ὰ, ὸν, nieuw, versch; jong, jeugdig; ook 2) het zelfde als Νέατος, η, ον, de nieuwste, de laatste, de onderste; v. d. νείαιρα, ἡ, contr. νεῖρα of νεῖρη, ἡ (verst. γαστὴρ), de onderbuik; νεατὴ en νεατὶς, ἡ, braakland; νεάτη, contr. νήτη, ἡ, verst. χορδὴ, de onderste snaar. — Νεαρῶς, adv. jeugdiglijk.

Νεοίη, ἡ, de jeugd, jeugdige leeftijd, Hom. Il. Ψ, 604.

Νεότης, ητος, ἡ, nieuwheid; jeugd, jeugdigheid, de jongelingsjaren; de jeugd of de jongelingen zelf. V. d. Νεοτήσιος, ὁ, ἡ, jeugdiglijk.

Νεανίας, ου, ὁ, en νεανίσκος, ὁ, een jongeling, jongman; een jonge, sterke, moedwillige knaap. Νεᾶνις, ook νεῆνις, ιδος, ἡ, eene jonge dochter, jonge jufvrouw, jong meisje.

Νεανικὸς, ἡ, ὸν, jeugdiglijk; driftig, stoutmoedig, moedwillig. Νεανικῶς, adv. als een jongman; driftiglijk, heviglijk.

Νεανιεύω, bijz. in med. νεανιεύομαι, zich als een jongeling, d. i. driftig, dartel, stout, moedwillig gedragen. Νεανίευμα, τὸ, een jongelingsstreek; eene stoute daad, moedwil.

Νεανίζω, ik ben een jongeling, ik ben driftig.

Νεανισκεύω, ik ben of word een jongeling; de jongelingsjaren doorbrengen; zich als een jongeling aanstellen. Νεανίσκευμα, τὸ, jeugdige trotschheid, moedwil.

Νεοσσὸς, Att. νεοττὸς, ὁ, een jong van een dier, bijz. van eenen vogel, een kuiken. Dim. Νεόττιον, ου, τό.

Νεοσσιὰ, Att. νεοττιὰ, ἡ, een nest van jongen, een vogelnest.

Νεοττία, ἡ, het broeijen, de broeitijd.

Νεοσσεύω en νεοττεύω, ook νοσσεύω, een nest maken, jongen broeijen.

Νεοχμὸς, ὁ, ἡ, nieuw, jong, z. v. a. νέος. Νεοχμῶς, adv. op nieuw, nieuwelijks. Νεοχμέω en νεοχμόω, vernieuwen, nieuwigheden invoeren. Νεόχμωσις, ἡ, de vernieuwing.

Νεάω, ik maak nieuw, ik vernieuw. Νεάζω, het zelfde; 2) nieuw land, of braakland, beploegen; 3) jong, jongman zijn, als jongeling handelen.

Νέασις, ἡ, en νεασμὸς, ὁ, het vernieuwen; 2) het beploegen van braakland.

Νεατὸς, ἡ, ὸν, vernieuwd; 2) Subst. νεατὸς, ὁ, de bezorging van een braakland; het braakliggen.

Ἀνανεάζω, ik hernieuw; 2) ik word op nieuw jong.

Ἐκνεάζω, op nieuw groeijen of wortelen schieten (van het zaad).

Συννεάζω, te zamen de jeugd doorbrengen.

Νεόω, fut. ώσω, ik maak nieuw, vernieuw; ik leg braak (eenen akker).

Νέωμα, τὸ, een braakland.

Νέωτος, ὁ, het braakliggen.

Νέωτα of εἰς νέωτα, adv. over het jaar, in het nieuwe jaar.

Ἀνανεόω, ik hernieuw. Ἀνανέωσις, ἡ, de hernieuwing.

Zamenstellingen achteraan zijn b. v.

Νεαλὴς, ὁ, ἡ, eig. versch gezouten (van ἅλς, ἁλίζω); v. d. frisch, wakker; een nieuweling, onervaren, ongeoefend.

Νεόγαμος, ὁ, ἡ, jong getrouwd.

Νεογενὴς en νεογέννητος, ὁ, ἡ, poët. νεαγενὴς en νεηγενὴς, ook νεογνὸς (van γίνομαι), jonggeboren.

Νεολαία, ἡ (van λαὸς), jonge manschap.

Νεόλλουτος, ὁ, ἡ, nieuw gewasschen of gebaad.

Νεόπλουτος, ὁ, ἡ, onlangs rijk geworden.

Νεόφυτος, ὁ, ἡ, jonggeboren, pas geplant.

Νεώνητος, ὁ, ἡ, nieuw gekocht.

Νηγάτεος, ὁ, ἡ (misschien voor νεήγατεος van νέος en γίνομαι), nieuw, nieuw gemaakt. Hom. Il. B, 43.

Νεῦρον, τὸ, het Latijnsche *nervus*, eene zenuw, pees, spier, waarmede de ledematen, bijz. de knokken, aan een gehecht zijn; v. d. *metaph.* kracht, sterkte; 2) al wat uit dierenzenuwen gemaakt is, b. v. de pees van eenen boog, eene snaar, een draad om te binden of om te naaijen; 3) de zenuwen of vezels der planten; 4) het zenuwgestel, als het werktuig des gevoels, (eerst na den tijd van Aristoteles bij latere schrijvers).

Νευρὰ, ἡ, eene zenuw, pees; bijz. de boogpees, eene snaar.

Ἄνευρος, ὁ, ἡ, ongespierd, krachteloos.

Ἐκνευρίζω, fut. ίσω, en Παρανευρίζω, *enervo*, ik ontzenuw, ontkracht, verzwak.

Νεύω, *fut.* νεύσω, het Latijnsche *nuo*, *nuto*, ik knik, ik wenk, ik buig (het hoofd) neder; 2) zich buigen, voorover hellen, naar beneden hangen.

Νεῦμα, ατος, τὸ, *nutus*, *numen*, een wenk, knik; het toeknikken, de toestemming, bijval.
Νεῦσις, ἡ, het knikken of wenken; de buiging, helling.
Νευστάζω, ik knik (met het hoofd); ik lonk (met de oogen); toeknikken, toelonken.
Νυστάζω (van het oude νύω), *fut.* ξω, het zelfde; v. d. bijz. knikkebollen, al knikkende met het hoofd in slaap vallen; 2) *metaph.* geen acht geven, falen, gelijk Horatius zegt: *quandoque bonus dormitat Homerus.*
Νυσταγμὸς, ὁ, een slaapje.
Νυστακτὴς, ὁ, een slaapkop.
Ἀπονυστάζω, ik val in slaap; 2) *metaph.* feilen, een misslag begaan.
Καταννστάζω, inslapen, insluimeren.
Ὑπονυστάζω, ligt sluimeren, een weinig slapen.
Ἀνανεύω, *renuo*, ik wenk of knik terug; v. d. ik ontken, ik weiger, ik verbied.
Ἀπονεύω, *abnuo*, ik wenk af, keur door eenen wenk af; ik keur af, ik weiger.
Διανεύω, ik wenk of knik toe, stem toe.
Ἐκνεύω, ik wenk toe, beveel; 2) ik wend het hoofd af, ik heb afkeer van iets.
Ἔκνευσις, ἡ, de afwending.
Ἐννεύω, ik wenk toe.
Ἐπινεύω en Κατανεύω, ik wenk toe, willig in; ik stem toe; 2) zich nederbuigen, nederhangen.
Προνεύω, ik buig mij voorover; naar voren hangen.
Συννεύω, te zamen, tegen elkander, wenken of knikken; v. d. zamen of overeenstemmen; 2) zamentrekken, b. v. τὰς ὀφρῦς, de oogleden.

Νέφος, εος, τὸ (van νέφω, in de beteekenis van natmaken, verwant met νίπτω, νίφω; zie beneden; of misschien beter, νέφω, bedekken, even als van *nubo* het Latijnsche *nubes* komt), een nevel, eene wolk; *pl.* νέφη, τὰ, de wolken; 2) *metaph.* een digte drom of eene digte menigte; νέφος ὀφρύων, droefgeestigheid. *Dimin.* νεφίον, τὸ, een wolkje.

Νεφέλη, ἡ, *nebula*, een nevel, eene wolk; *metaph.* ἄχεος νεφέλη, eene wolk van droefheid; 2) wolkjes in de gedaante van schapenwol, *vellera*, bij Virg. *Georg.* I, 379; 3) zeker dun vogelnetje. *Dimin.* Νεφέλιον, τὸ, een wolkje.
Ἀνέφελος, ὁ, ἡ, onbewolkt, helder.
Ἐπι- en Περινέφελος, ὁ, ἡ, bewolkt, omwolkt.
Ὑπονέφελος, ὁ, ἡ, een weinig bewolkt.
Νεφόω, bewolken, verduisteren.
Νεφώδης, ὁ, ἡ (voor νεφοειδὴς), wolkachtig, bewolkt.
Ἐπινεφὴς, ὁ, ἡ, bewolkt.
Κελαινεφὴς, ὁ, de zamendrijver of zamenpakker der wolken,

bijnaam van Jupiter bij HOMERUS, waarschijnlijk zameng. van Κέλω, drijven.

Συννεφὴς, ὁ, ἡ, digt bewolkt, duister; *metaph.* droefgeestig van gelaat.

Συννέφεια, ἡ, eene verzameling van wolken.

Συννεφέω, de wolken bijeen brengen; *impers.* συννεφεῖ, de wolken pakken zich te zamen.

Συννεφόω, bewolken, verduisteren; *metaph.* συννεφοῦν τὰ ὄμματα, een donker gelaat zetten, bij EURIPIDES.

Daarmede verwant:

Κνέφος, εος, τὸ, en meermalen κνέφας, ατος, τὸ, donkerheid, duisternis; de schaduw; de morgen- en avondschemering, het schemerlicht.

Κνεφαῖος, αία, αῖον, donker, duister; 2) wat bij de morgen- of avondschemering geschiedt.

Ἀκροκνεφὴς en ἀκροκνεφαῖος, hetzelfde.

Γνόφος, ὁ (met voorzetting der γ, van het *perf. med.* νένοφα; zie boven op dat woord), en Δνόφος, ὁ (van gelijken oorsprong), de donkerheid, duisternis. Δνοφερὸς, ὰ, ὸν, duister, donker, zwart.

Νεφρὸς, ὁ, de nier. — Νεφρῖτις, ἡ, verst. νόσος, de nierenkrankte, de steen.

Νέω, *fut.* νεύσω, in *med.* νεύσομαι, ik zwem; *metaph.* νεῖν ἐν τοῖς ἐμβάσι, in zijne schoenen zwemmen, bij ARISTOPH. even als bij OVIDIUS, *nec vagus in laxa pes tibi pelle natet.*

Νεῦσις, εως, ἡ, het zwemmen.

Νευστὸς, ἡ, ὸν, zwemmend. Νευστέον, men moet zwemmen.

Διανέω, ik zwem door, zwem over.

Ἐκνέω of ἐκνεύω, ik zwem uit, ontkom al zwemmende; in het alg. ontkomen.

Ἐπινέω, boven, op de oppervlakte zwemmen.

Παρανέω, nabij, ter zijde zwemmen; *pass.* voorbij varen.

Ὑπονέω, onder water zwemmen, onderduiken.

Daartoe behooren voorts:

Νήχω, *fut.* ξω, gewoonlijk in *med.* νήχομαι, ik zwem; van het *perf. pass.* νένηγμαι, ξαι, κται, komt

Νῆξις, εως, ἡ, het zwemmen, het gezwem.

Νηκτὸς, ἡ, ὸν, zwemmend; v. d. τὸ νηκτὸν, het vermogen om te zwemmen. Σφαλλερόνηκτος, ὁ, ἡ, gevaarlijk om te zwemmen.

Ἀερονηχὴς, ὁ, ἡ, in de lucht zwemmend (van de wolken, bij ARISTOPH.).

Ἀνανήχομαι, ik zwem op, kom boven uit het water.

Ἀντινήχομαι, ik zwem tegen (den stroom).

Ἀπονήχομαι, ik zwem af, zwem weg; 2) ik bereik al zwemmende, ik kom aanzwemmen.

Διανήχομαι, ik zwem door, zwem over.

Ἐκνήχομαι, ik ontzwem, ontkom door zwemmen.

Ἐπινήχομαι, ik zwem boven, op de oppervlakte.

Παρανήχομαι, ik zwem naast, ter zijde; ik zwem voorbij.
Περινήχομαι, ik zwem om of rondom.
Προςνήχομαι, ik zwem aan of toe.
Ὑπερνήχομαι, ik zwem over.
Ὑπονήχομαι, ik zwem onder water door.

Νῆσος, ου, ἡ, verst. γῆ, eig. een zwemmend land, v. d. een eiland. *Dimin.* νησίον, τὸ, ook νησὶς, ἡ, en νησίδιον, of νησύδριον, τὸ, een eilandje.

Νησιώτης, ου, ὁ, een eilandbewoner. Νησιῶτις, ἡ, eene eilandbewoonster. Νησιωτικὸς, ἡ, ὸν, tot een eiland behoorende.

Νησίζω, een eiland vormen, den vorm van een eiland hebben.

Χεῤῥόνησος of χερσόνησος, ἡ, *Chersonesus*, een aan het drooge of vaste land gehecht eiland, d. i. een schiereiland. Χεῤῥονήσιος of χεῤῥονησίτης, ὁ, daartoe behoorende, een inwoner van een schiereiland. Χεῤῥονησίζω, ook χεῤῥονησιτέω en ἐπιχεῤῥονησιάζω, de gedaante van een schiereiland hebben of nabij komen.

Νῆσσα of νῆττα, ἡ, verst. ὄρνις, eig. de zwemvogel, v. d. eene eend, een eendvogel. *Dim.* νησσάριον, τὸ, een klein eendje.

Νέω, gebruikelijker νέομαι, als ook *contr.* νεῦμαι, *fut.* νείσομαι, *aor.* 1. ἐνεισάμην, alsmede eene andere vorm νείσσομαι of νίσσομαι, ik kom aan; ik ga weg; ik kom terug. V. d.

Νόςος, ου, ὁ, de terugkomst, terugtogt; v. d. *pl.* νόςοι, de terugvaarten, eene zekere soort van gedichten, waarin de terugtogt der Grieksche helden van Troje bezongen werd; 2) bij latere schrijvers, aangenaamheid.

Νόςιμος, ὁ, ἡ, terugkomende; v. d. νόςιμον ἦμαρ, de dag der terugkomst, d. i. de terugkomst zelf; aankomend; v. d. 2) bij latere schrijvers, rijp, zoet; aangenaam; gezond, goed; τὸ νόςιμον, het merg, het eetbare, het beste.

Νοςέω, *fut.* ήσω, ik ga, ik kom, bijz. ik vertrek, kom of keer terug; ik kom aan.

Ἀπονοςέω, ik keer weder terug.
Περινοςέω, ik ga of reis om, ik loop of trek om.
Ὑπονοςέω, ik kom terug; ik sluip onder door; 2) zinken, invallen.

Ἄνοςος en ἀνόςιμος, ὁ, ἡ, niet terugkomende, van den terugtogt, of hoop op dezelve, beroofd.

Δύςνοςος, ὁ, ἡ, moeijelijk tot den terugtogt, ongunstig, b. v. δύςνοςος νόςος, bij Euripides.

Ἀπονέομαι, *fut.* ήσομαι en εύσομαι, ik vertrek, keer terug.
Ἐπινίσσομαι, ik kom aan.
Καταωνίσσομαι, ik kom af, kom neder.
Μετανίσσομαι, ik ga over, kom over, trek over.
Παρεκνέομαι, ik ga voorbij, trek voorbij.
Προςνίσσομαι, *Dor.* ποτινίσσομαι, ik kom aan, bereik.

Νέω, ook νήθω, *fut.* νήσω, het Latijnsche *neo*, *nere*, ik spin.

Νῆμα, τὸ, het gesponnene, de draad.
Νῆσις, εως, ἡ, het spinnen.
Νητὸς, ἡ, ὸν, gesponnen. Νηςικὸς, ἡ, ὸν, tot het spinnen behoorende, daarin bedreven; νηςικὴ, ἡ, verst. τέχνη, de spinkunst.
Εὔνητος of ἐΰνητος, ὁ, ἡ, wel gesponnen.
Χερνήτης, ου, ὁ, een spinner. Χερνῆτις, ἡ, eene spinster.
'Επινέω en ἐπινήθω, toespinnen; bijz. van de Schikgodinnen, die den levensdraad toespinnen, v. d. toebeschikken. Verg. Κλώθω.
'Επίνητρον, ου, τὸ, een kluwen om den spindraad op te winden.

Νέω; ook νήω; νηέω en νηνέω, *fut.* ήσω, ik hoop op; stapel op een, maak tot eenen hoop.

Νῆσις, εως, ἡ, de ophooping, opstapeling.
Νητὸς, ἡ, ὸν, opgehoopt, op een gestapeld.
'Επινέω, -νήω, -νηνέω, *fut.* ήσω, ik hoop op, stapel op.
Κατανέω, -νήω, *fut.* ήσω, ik maak tot eenen hoop, stel op hoopen.
Παρανέω, -νήω, -νηνέω, ik hoop naast elkander op, ik stapel daarneven op. 'Επιπαρανέω, nog daarbij ophoopen.
Περινέω, - νήω, ik hoop rondom op.
Συννέω, -νήω, ik hoop te zamen.

Daarmede misschien verwant:

Νάσσω, *fut.* νάξω, ik druk vast, vul op, stop digt, prop op; v. d. ἀμφορεῖς νενασμένοι, kruiken die tot boven toe vol zijn, bij Aristoph.
Ναςὸς, ἡ, ὸν, vastgedrukt, volgepropt, digt aangevuld; *Subst.* ναςὸς, ὁ, verst. ἄρτος of πλακοῦς, een dik gebakken koek.
'Επινάσσω, opvullen, oppropppen; v. d. τράπεζαι ἐπινενασμέναι ἀγαθῶν, tafels opgepropt met lekkernijen, bij Aristoph.
Κατανάσσω, ik hoop te zamen, b. v. τὴν γῆν. Herod.

Νή, eene *partikel*, die gevoegd bij den naam eener Godheid, bij eedzwering of ook wel enkel tot bevestiging, gebruikt wordt: b. v. νὴ Δία, νὴ τὸν Δία, en νὴ μὰ τὸν Δία, ik zweer bij Jupiter, zoo waar als Jupiter leeft; in het alg. ja; ja toch; waarlijk; zeker; ja zelfs; wel zeker; bij het antwoorden eener tegenwerping, z. v. a. *immo vero*, in tegendeel. Verg. ναὶ en μά. — 2) komt νη, even gelijk de ἀ *priv.* in sommige zamenstellingen voor in den zin, van het Latijnsche *in* of *ne* (b. v. *nequeo*, *nefandus*) en het Nederduitsche *on* of *ont*: b. v. νήπιος (van ἔπω), *infans*, sprakeloos, onmondig, een klein kind; νήγρετος (van ἐγείρω), niet op te wekken; νήριθμος, ὁ, ἡ, ontelbaar.

Νηδὺς, ύος, ἡ, de maag, de buik, het moederlijf. **Νηδύϊα**, τὰ, de ingewanden.

Νήφω, *fut.* ψω, ik ben nuchter (tegeng. aan μεθύω), ik leef nuchter; 2) *metaph.* ik ben matig, waakzaam, voorzigtig, opmerkzaam, ik handel aldus. **Νηφαίνω**, hetzelfde.

'Νηφόντως, *adv.* nuchteren.
Νῆψις, εως, ἡ, nuchterheid, matigheid.
Νήπτης, οῦ, ὁ, en νηπτικὸς, ἡ, ὸν, nuchteren, bedachtzaam, waakzaam.
Νηφάλιος, ὁ, ἡ, hetzelfde; v. d. νηφάλιος θυσία of νηφάλια ἱερὰ, eene offerplegtigheid, waarbij geen wijn gebruikt wordt.
'Ανανήφω, ik word (uit de dronkenschap) wederom nuchter; ik krijg mijn verstand terug, ik verbeter mij.
'Εκνήφω, ik slaap de dronkenschap uit om weder nuchter te worden.

Νίκη, ἡ, de overwinning, overhand, zegepraal.

Νικάω, *fut.* ήσω, ik zegepraal, ik overwin; ik overtref; νικᾷν μάχην, een veldslag winnen; -δίκην of δίκη, een proces winnen; -γνώμην, zijnen zin krijgen, zijne meening doorzetten; -'Ολύμπια, overwinnaar zijn in de Olympische spelen.
Νίκημα, τὸ, de zegepraal; de prijs der overwinning.
Νικητὴς, οῦ, ὁ, en νικητὴρ, ῆρος, ὁ, een overwinnaar. — Νικητήριον, τὸ, en νικητήρια ἆθλα, τὰ, de overwinningsprijs, de zegepalm; τὰ νικητήρια, verst. ἱερὰ, een zegefeest. — Νικητικὸς, ἡ, ὸν, overwinnend, zegerijk.
'Ανίκητος, ὁ, ἡ, onoverwinnelijk, onovertreffelijk.
'Απονικάω, ik haal de overwinning weg.
'Εκνικάω, ik overwin; ik bestrijd; ik bedwing; 2) *neutr.* de overhand krijgen, in zwang of in gebruik komen.
Προνικάω, te voren overwinnen.
Συννικάω, mede zegepralen.
'Υπερνικάω, verre weg overwinnen of overtreffen.
'Αξιόνικος, ὁ, ἡ, de zegepraal waardig; bestand om te zegepralen.
'Επινίκιος, ὁ, ἡ, tot de zegepraal behoorende; ἐπινίκιον, τὸ, verst. μέλος of ποίημα, een zegezang; ἐπινίκια, τὰ, verst. ἱερὰ, een zegefeest, hetwelk te vieren gezegd wordt ἐπινίκια θύειν of ἑστιᾷν.
'Ιερονίκης, ἡ, een heilig overwinnaar, t. w. in de plegtige en heilige wedstrijden.
Καλλίνικος, ὁ, ἡ, die eene schoone, aanmerkelijke zegepraal behaald heeft.
Πυθιόνικος, ὁ, een overwinnaar in de Pythische spelen.

Νὶν, *poët.* voor αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτὸ, ook voor αὐτοὺς, αὐτὰς, αὐτὰ, hem, haar, het; hen, haar, hen. Verg. **Μιν**.

Νίπτω, *fut.* ψω, ook eene andere vorm νίζω, ik maak nat, ik spoel, wasch, wasch af, in het bijz. van de

handen, ook van de voeten; v. d. *med.* zich wasschen, zich de handen wasschen.

Νιπτὴρ, ῆρος, ὁ, een waschbekken, eene waschkuip, handewaschkom.

Ποδο- en ποδανιπτὴρ, ὁ, eene kuip om de voeten te wasschen.

Νίπτρον, τὸ, waschwater.

Ποδό- en ποδάνιπτρον, τὸ, water om de voeten te wasschen.

Χειρένιπτρον, τὸ, water om de handen te wasschen.

Ἄνιπτος, ὁ, ἡ, ongewasschen.

Ἀπονίπτω en ἀπονίζω, ik wasch af; *med.* zich afwasschen.

Δύςνιπτος, moeijelijk om uit te wasschen of uit te wrijven (b. v. van het schrift).

Ἐκνίπτω, ik wasch uit.

Κατανίπτω, ik bewasch, ik wasch af.

Ὑπονίπτω, een weinig afwasschen.

Χερνίπτω, ik wasch de handen; *med.* zich de handen wasschen. — Χέρνιψ, ιβος, ἡ, water om de handen te wasschen; 2) hetzelfde als Χέρνιβον, τὸ, eene handewaschkom.

Daarvan leidt men ook af:

Νίτρον, τὸ, *nitrum* of zoo als men thans schrijft *natrum*, eig. datgeen wat dient om te wasschen, in het bijz. het mineralische alkali of loogzout, hetwelk, met zeep gemengd, diende om te wasschen, even als bij ons de loog; 2) tegenwoordig wordt *nitrum* van salpeter gezegd. V. d. Νιτρόω en Ἐκνιτρόω, daarmede wasschen of zuiveren. Νιτρώδης, ὁ, ἡ, daarna gelijkende, smakende; daarmede opgevuld.

Νίφω (misschien verwant met *νίπτω*, en met *νέφω*, waarvan *νέφος*, zie boven); *ningo*, sneeuwen, besneeuwen; *pass.* met sneeuw bedekt worden.

Νιφὰς, ἀδος, ἡ, ook het verouderde νὶψ, νίφος, (bij Hesiodus, E. κ. H, vs. 535), het Latijnsche *nix*, *nivis*, de sneeuw; eene sneeuwvlok.

Νιφετὸς, ὁ, het sneeuwen; de sneeuw. V. d. Νιφετώδης, εος, ὁ, ἡ, hetzelfde als

Νιφόεις, εσσα, εν, sneeuwerig; besneeuwd, vol sneeuw.

Ἀγάννιφος, ὁ, ἡ, sterk sneeuwend of besneeuwd.

Ἐπινίφω, besneeuwen, de oppervlakte met sneeuw bedekken.

Κατανίφω, besneeuwen, sneeuw doen nedervallen.

Πολυνιφὴς, ὁ, ἡ, digt besneeuwd.

Ὑπονίφω, zachtjes sneeuwen.

Νόθος, *ου*, *ὁ*, ook *ἡ*, of *νόθος*, *η*, *ον*, het Latijnsche *nothus*, buiten den echt voortgebragt; onecht; *νόθος υἱὸς*, een onechte zoon; 2) in het alg. van zaken, onecht, ondergestoken, valsch.

Νοθεία, ἡ, onechte geboorte, onechtheid.

Νοθεύω, *fut.* εύσω, ik maak onecht, ik vervalsch, ik steek daaronder; ik verklaar of houd voor onecht.

'Οθνεῖος, εία, εῖον, vreemd, buitenlandsch; een buitenlander. (Anderen leiden het af van Ἔθνος, een volk; misschien voor ἀέθνειος).

Νόος, *contr.* νοῦς, ὁ, *G.* νόος en νοῦ, *D.* νόϊ en νῷ, *A.* νόα en νοῦν, de zin, gezindheid, meening; gedachte; het denkvermogen, het verstand, overleg, beleid; v. d. κατὰ νοῦν, naar den zin; νοῦν ἔχων, een verstandig man; νοῦν οὐκ ἔχων, een gek. — Misschien af te leiden van νέω, ophoopen, in *perf. med.* νένοα, eig. dat gedeelte der ziel, hetwelk zamenvoegt, verbindt, en v. d. denkt, beredeneert, oordeelt, enz. even als het Latijnsche *mens*, in onderscheiding van θυμὸς, *animus*. Volgens het gevoelen van den wijsgeer Plato bestond ἡ ψυχὴ, *anima*, *de ziel*, uit drie deelen, t. w. θυμὸς, *animus*, moed; νοῦς, *mens*, het verstand; ἐπιθυμία, *cupiditas*, de zinnelijke begeerte, zinnelijkheid: doch niet bij alle oude schrijveren, en althans niet bij dichters, wordt dit verschil zoo naauwkeurig in acht genomen. — *Dimin.* νοΐδιον, τό. Van daar

Νοερὸς, ὰ, ὸν, verstandelijk, intellectueel (tegengesteld aan het zinnelijke).

Νοερότης, ητος, ἡ, verstandelijkheid.

Νοέω, *fut.* ήσω, ik bezin mij, ik denk; ik ben van zins, heb in den zin, of in de gedachte; ik begrijp, versta, ik merk op, neem waar; ik ben wel bij mijne zinnen, ik ben verstandig, voorzigtig.

Νόημα, ατος, τὸ, het gedachte; de gedachte; een besluit of voornemen; eene zinrijke gedachte of spreuk, bij redekundigen.

Νόησις, εως, ἡ, het denken; het denkvermogen, het verstand; de opmerking.

Νοητὸς, ὴ, ὸν, gedacht, denkelijk; verstandelijk, begrijpelijk, verstaanbaar; verstaan, begrepen. Νοητῶς, *adv.* op eene verstaanbare wijze; met het verstand. Νοητικὸς, ὴ, ὸν, met denkvermogen of met verstand begaafd.

Νοήμων, ονος, ὁ, ἡ, wel bij zijne zinnen, verstandig.

Κοέω en κοάω (andere zeldzame *formae* voor νοέω, en waartoe misschien ook ἀκούω behoort), ik versta, begrijp; ik verneem, ik hoor. V. d.

'Αμνοκῶν, eig. die een schapenverstand heeft; v. d. een eenvoudig mensch, een domoor, domkop. Aristoph.

Θυοσκόος, ὁ, z. v. a. ὁ διὰ θυῶν νοῶν, die bij de reuk- of brandoffers waarneemt, t. w. de voorteekenen van de toekomst; v. d. een waarzegger, wigchelaar. Hom. Od. Φ, 145. Zoo ook

'Ορνιθοκόος, ὁ, een vogelwaarnemer, vogelwigchelaar.

Μακκοάω, verstandeloos, dwaas, gek zijn; v. d. *part. perf.* μεμακκοακῶς, een domkop, een gek. Bij Aristoph. Sommigen houden het voor μὴ κοάω.

Zamenstellingen.

1) Achteraan:

Νουθετέω, *fut.* ήσω (z. v. a. ἐν νῷ τιθέω), ik breng aan het verstand, druk op het gemoed; ik waarschuw; ik vermaan, τινὰ τὶ, iemand tot iets. Νουθέτημα, τὸ, Νουθέτησις, ἡ, en Νουθεσία, ἡ, eene waarschuwing, vermaning. Νουθετητικὸς, ἡ, ὸν, waarschuwend, vermanend.

Νουνεχὴς, έος, ὁ, ἡ (z. v. a. νοῦν ἔχων), verstandig, bedachtzaam. Νουνέχεια, ἡ, verstand, overleg.

Νουνεχόντως, *adv.* verstandiglijk, met overleg.

2) Vooraan:

Ἀγχίνοος, *contr.* ἀγχίνους, ὁ, ἡ, vlug van geest, scherpzinnig. Ἀγχίνοια, ἡ, vlugheid van geest, scherpzinnigheid.

Ἁμαρτίνοος, ὁ, ἡ, van verstand verdoold, een dwaalgeest.

Ἀμερσίνοος, ὁ, ἡ, van verstand beroofd.

Ἄνοος, ὁ, ἡ, zinneloos, verstandeloos; onverstandig, dwaas.

Ἄνοια, ἡ, zinneloosheid; onverstand, dwaasheid.

Ἀνοήμων, ονος, ὁ, ἡ, zinneloos, onverstandig, onachtzaam.

Ἀνόητος, ὁ, ἡ, onverstaanbaar; 2) onverstandig, dwaas; bijz. gek van liefde. Ἀνοήτως, *adv.* onverstandiglijk. Ἀνοησία, *Att.* Ἀνοητία, ἡ, onverstand, dwaasheid. Ἀνοηταίνω, ik ben of handel onverstandig; bijz. gek van liefde zijn.

Ἀπόνοια, ἡ, onverstand, krankzinnigheid; onbezonnenheid, vertwijfeling, wanhoop.

Ἀπονοέομαι, ik dwaal af van het verstand, ik ben of handel onverstandig; alles opgeven, vertwijfelen, wanhopen. Ἀπονενοημένος, ὁ, een vertwijfelaar; een schoft.

Ἀπονενοημένως, *adv.* zonder verstand; in wanhoop.

Ἀριςόνοος, ὁ, ἡ, best gezind.

Βραδύνοος, ὁ, ἡ, traag van verstand, dom. Βραδύνοια, ἡ, domheid.

Διάνοια, ἡ, het doordenken, nadenken; het denkvermogen, doorzigt; eene gedachte, een gevoelen, een besluit; eene gezindheid, denkwijze; de zin, b. v. van een gezegde.

Διανοέομαι, ik heb in den zin, ik ben gezind; ik denk door, denk na; ik denk. Διανόημα, τὸ het doordachte, eene gedachte, meening, een besluit. Διανόησις, ἡ, het nadenken, de gedachte. Διανοητικὸς, ἡ, ὸν, de gedachte betreffende; een goed denker.

Διχόνοια, ἡ, dubbelzinnigheid, verschil van gedachten, besluiteloosheid. Διχονοέω, van gedachten verschillen.

Δύςνοος en Κακόνοος, *contr.* -νους, ὁ, ἡ, kwalijk gezind, τινὶ, tegen iemand. Δύςνοια en Κακόνοια, ἡ, kwalijkgezindheid. Δυςνοέω en Κακονοέω, ik ben kwalijk gezind.

Δυςνόητος, ὁ, ἡ, moeijelijk om te verstaan.

Εὔνοος, *contr.* εὔνους, ὁ, ἡ, welgezind, welwillend, genegen, τινὶ, jegens iemand. Εὔνοια, ἡ, welgezindheid, toe-

genegenheid. Εὐνοέω, ik ben wel gezind, ik ben (iemand, τινὶ) genegen.

Εὐνοϊκὸς, ἡ, ὸν, welwillend, genegen. Εὐνοϊκῶς, *adv.* in *Compar.* εὐνοϊκωτέρως, in *Superl.* εὐνοϊκώτατα.

Εὐνόητος, wel te verstaan, duidelijk. Εὐνοήτως, *adv.* op eene duidelijke wijze.

Ἔννοος, *contr.* ἔννους, ὁ, ἡ, indachtig, nadenkend, verstandig.

Ἔννοια, ἡ, eene gedachte, inval; een denkbeeld; eene (door woorden uitgedrukte) gedachte; overleg; de denkwijze of gezindheid.

Ἐννοέω, ik heb of krijg in den zin, in de gedachte; ik bedenk; ik begrijp; 2) beduiden, b. v. τί ποτ' ἐννοεῖ; wat beduidt dat toch? — Ἐννόημα, τὸ, eene gedachte, eene opmerking.

Ἐπίνοια, ἡ, eene invallende gedachte, een inval; schranderheid; 2) nagedachte, nader of beter inzigt (in eene zaak), bij SOPHOCL.

Ἐπινοέω, ik heb in den zin of in de gedachte; ik overdenk; ik denk uit, vind uit. Ἐπινόημα, τὸ, eene uitdenking, uitvinding.

Θηλύνοος, *contr.* -νους, ὁ, als eene vrouw gezind, verwijfd.

Κατανοέω, ik bedenk, merk op, zie door, leer kennen. Κατανόημα, τὸ, eene opmerking, waarneming. Κατανόησις, ἡ, het opmerken, het gewaar worden.

Ἀκατανόητος, ὁ, ἡ, onopgemerkt; onopmerkelijk.

Δυς-, moeijelijk-, en Εὐκατανόητος, gemakkelijk om op te merken.

Κλεψίνοος, ὁ, ἡ, geheimzinnig, bedriegelijk.

Κουφόνοος, ὁ, ἡ, ligtzinnig, b. v. ἔρωτες bij SOPHOCL.

Μεγαλόνοος, ὁ, ἡ, grootmoedig.

Μετάνοια, ἡ, eig. nadenken, v. d. verandering van gedachten of van gevoelen; berouw.

Μετανοέω, ik bedenk of erken daarna, ik verander van gevoelen of van besluit; ik heb berouw.

Ὁμόνοος, -νους, ὁ, ἡ, eensgezind. Ὁμόνοια, ἡ, eensgezindheid, eendragt.

Ὁμονοέω, *fut.* ήσω, ik ben eensgezind, ik stem overeen.

Ὁμονοητικὸς, overeenstemmend, geneigd tot eendragt.

Ὀρθόνοος, ὁ, ἡ, regt- of weldenkend.

Παράνοια, ἡ, krankzinnigheid; dwaasheid.

Παρανοέω, ik ben krankzinnig; 2) ik versta verkeerd.

Περίνοια, ἡ, de verstandelijke bevatting, gedachte.

Περινοέω, met het verstand bevatten, bedenken.

Περισσόνοος, ὁ, ἡ, uitermate verstandig.

Πρόνοος, *contr.* πρόνους, ὁ, ἡ, vooraf bedenkend, vooruitziende, voorzigtig. Πρόνοια, ἡ, het vooraf bedenken, de voorzorg.

Προνοέω, έομαι, ik denk vooruit; ik zorg of heb voorzorg, τινὸς, voor iets, ik voorzie (in iets).

Προνοητικὸς, ἡ, ὸν, voorzorgend, zorgvuldig; voorzigtig; voorbedachtzaam.

Ἀπρονόητος, ὁ, ἡ, onvoorzigtig; 2) onvoorzien.

Σύννοος, *contr.* σύννους, ὁ, ἡ, diepdenkend; v. d. ernstig, gemelijk, treurig; nadenkend. Σύννοια, ἡ, diepdenkendheid, nadenken; ernstigheid, droefenis.

Συννοέω, ik bedenk, begrijp, versta; ik overlêg, overdenk.
Ταχύνοος, *contr.* ταχύνους, ὁ, ἡ, vlug van verstand. Ταχύνοια, ἡ, vlugheid van het verstand.
Ὑπόνοια, ἡ, verdenking, achterdocht, waan, argwaan; een vermoeden; eene geheimzinnigheid, allegorie, een zinnebeeld.
Ὑπονοέω, ik verdenk, ben achterdochtig; ik vermoed; ik begrijp.
Ἀνυπονόητος, ὁ, ἡ, niet verdacht.
Ὑψηλόνοος, *contr.* -νους, ὁ, ἡ, hooggezind, hoogmoedig.

Daartoe behoort:

Γνόω, andere *forma* voor *νόω*, *νοέω*, van waar *γνώσκω*, het Latijnsche *nosco*, en daarvoor in *praes.* gebruikelijk de verdubbelde *forma* Γιγνώσκω, *Att.* *γιγνώσκω*, *fut.* *γνώσομαι*, *perf.* *ἔγνωκα*, *aor.* 2. *ἔγνων* (van *γνῶμι*); ik ken, ik weet, b. v. *γνῶθι σεαυτὸν*, ken u zelven; *ἔγνω γυναῖκα*, hij verkeerde met eene vrouw; ik leer kennen, zie in, erken, begrijp, b. v. *γιγνώσκω ἥττων ὤν*, ik merk dat ik de minste ben; 2) ik ben van gedachte, gevoelen of gezindheid, b. v. *οὕτω γινώσκω περὶ αὐτῶν*, zoo denk ik over de zaak; v. d. het daarvoor houden, achten, schatten, oordeelen; vaststellen, besluiten, v. w. *pass.* *ἐγνωσμένος*, vastgesteld, besloten.

Γνῶσις, εως, ἡ, kennis, doorzigt; bijz. hooger inzigt en wetenschap; regterlijke kennis of onderzoek.
Γνώστης, ου, ὁ, en γνωστὴρ, ῆρος, ὁ, *cognitor*, die kennis neemt van eene zaak, eene soort van borg.
Γνωστὸς, ἡ, ὸν, bekend; kennelijk; eene kennis, een vriend.
Γνωτὸς, ἡ, ὸν, *poët.* bekend, *notus*; een bloedverwant, een broeder.
Ἄγνωστος en ἄγνωτος, ὁ, ἡ, onbekend; 2) onkundig.
Ἀγνώστως, *adv.* op eene onbekende wijze. Ἀγνωσία, ἡ, gebrek aan kennis, onwetendheid, onkunde.
Ἀλλόγνωτος, ὁ, ἡ, bij anderen bekend, v. d. onbekend, vreemd, b. v. van een volk, Hom. Od. B, 366.
Ἀρίγνωτος, ὁ, ἡ, wel bekend, beroemd.
Δύσγνωστος, slecht bekend. Εὔγνωστος, wel bekend.
Πολύγνωτος, ὁ, ἡ, veel bekend.
Γνοὺς of γνὼς, wordt in zamenstelling
Ἀγνὼς, ῶτος, ὁ, ἡ, onbekend; 2) onkundig. Ἀγνῶς, *adv.* uit onkunde, buiten weten.
Ἀγνώσσω en (Hom. Od. Ψ, 95) ἀγνωσσάσκω, ik ben onbewust, ik weet niet.
Ἀγνοέω, *fut.* ήσω, ik zie niet in, ik weet niet, ik ken niet; *pass.* ἠγνοημένος, onbekend. Ἀγνόημα, τὸ, onwetendheid. Ἄγνοια, ἡ, onkunde, onwetendheid, onverstand.

Ἀμφιγνοέω, *fut.* ήσω, ik ken ten naaste bij; maar niet volkomen; v. d. ik twijfel, sta in twijfel, τὶ of περὶ τινὸς, aan iets.

Γνῶμα, τὸ, een kenteeken, bewijs, HERODOT. VII, 52.

Γνώμη, ἡ, kennis, verstand, inzigt, b. v. ἀνθρώπου of ἀνθρωπίνη γνώμη, naar menschelijk inzigt; zin, gezindheid, gevoelen, meening, goeddunken, b. v. εἰς τὴν γνώμην εἰσῄει, dat kwam mij in den zin, γνώμην ἔχειν πρὸς τὴν εἰρήνην, tot den vrede gezind zijn, κατὰ γνώμην, naar den zin, παρὰ γνώμην, tegen den zin, κατ' ἐμὴν γνώμην, naar mijn gevoelen, mijns inziens, γνώμην ἀποφαίνειν, zijne stem geven; v. d. een voorslag in den raad, een besluit, raadsbesluit; een kenteeken; eene spreuk, zinspreuk, b. v. van de spreuken van Theognis. *Dimin.* Γνωμίδιον, τό.

Γνωμηδὸν, *adv.* spreukswijze.

Γνωμικὸς, ή, ὸν, spreukachtig, vol zinspreuken; *pl.* Γνωμικοὶ, *Gnomici*, de Spreukdichters.

Γνώμων, ονος, ὁ, ἡ, kennend, wetend, kundig; v. d. een kenner, onderzoeker; een scheidsman, beoordeelaar; regter; 2) een aanwijzer, een wijzer (van een uurwerk), bijz. een zonnewijzer; 3) het rigtsnoer; een winkelhaak; 4) *pl.* γνώμωνες, verst. ὀδόντες, de tanden, waaraan men den ouderdom der paarden leert kennen, bij XENOPH.

Γνωμονικὸς, ή, ὸν, den kundigen betreffende, vol van inzigt, geleerd; 2) tot de zonnewijzers behoorende, b. v. γνωμονική, verst. τέχνη, de kunst om dezelve te maken.

Ἀγνώμων, ονος, ὁ, ἡ, onwetend, onverstandig, onbezonnen; onerkentelijk, ondankbaar; onbillijk, ongunstig.

Ἀγνωμόνως, *adv.* zonder overleg; onbillijk. Ἀγνωμοσύνη, ἡ, onverstand, onbezonnenheid; ondankbaarheid; onbillijkheid. Ἀγνωμονέω, ik ben of handel onbezonnen, onverstandig; ik erken niet, ik ben ondankbaar, ik ben onbillijk.

Ἀντιγνώμων, ὁ, ἡ, tegenstrijdig van gevoelen. Ἀντιγνωμονέω, een strijdig gevoelen koesteren, tegenstreven.

Αὐτογνώμων, ὁ, ἡ, eigenzinnig. Αὐτογνωμονέω, zijn eigen zin volgen.

Διχογνώμων, ὁ, ἡ, dubbelzinnig, twijfelachtig. Διχογνωμονέω, van gevoelen verschillen, twijfelen.

Ἑτερογνώμων, ὁ, ἡ, andersgezind, andersdenkend.

Εὐγνώμων, ὁ, ἡ, weldenkend, verstandig; 2) welgezind, edeldenkend, billijk. Εὐγνωμόνως, *adv.* billijkerwijze. Ἐγνομωσύνη, ἡ, welgezindheid, weldenkendheid, billijkheid. Εὐγνωμονέω, ik ben welgezind.

Ἰδιογνώμων, ὁ, ἡ, eigenzinnig.

Ἰσχυρογνώμων, ὁ, ἡ, stijfzinnig.

Λεπτογνώμων, ὁ, ἡ, scherpzinnig.

Μαλακογνώμων, ὁ, ἡ, zachtzinnig.

Μεγαλογνώμων, ὁ, ἡ, grootmoedig. Μεγαλογνωμοσύνη, ἡ, grootmoedigheid.

Ὁμογνώμων, ὁ, ἡ, eensgezind, eenstemmig. Ὁμογνωμονέω, ik ben eensgezind, ik ben van een gevoelen, τινὶ, met iemand, τὶ of περὶ τινὸς, over iets.

Πολυγνώμων, ὁ, ἡ, veel wetend, veel beleid hebbend.
Φυσιογνώμων, ὁ, ἡ, karakterkundig; gelaatkundig. Φυσιογνωμία en Φυσιογνωμοσύνη, ἡ, de karakter- of gelaatkunde. Φυσιογνωμονέω, ik ben karakter- of gelaatkundig.

Γνωρίζω, *fut.* ίσω, ik maak bekend, kondig aan; 2) ik onderzoek, ik leer kennen; ik erken.
Γνώρισμα, τὸ, een kenteeken; het sieraad.
Γνωρισμὸς, ὁ, de bekendmaking, aankondiging.
Γνώρισις, εως, ἡ, de kennismaking, kennis.
Γνώριμος, ὁ, ἡ, bekend; een bekende of eene kennis, een vriend; wel bekend, beroemd; 2) *pl.* γνώριμοι, *optimates*, de edellieden.
Ἀγνώριςος, ὁ, ἡ, niet erkend; onbekend.
Ἀναγνωρίζω, ik herken. Ἀναγνωρισμὸς, ὁ, en ἀναγνώρισις, ἡ, de herkenning. Ἀναγνώρισμα, τὸ, een kenteeken.
Διαγνωρίζω, ik onderken, onderscheid.
Δυςγνώριςος, moeijelijk-, en Εὐγνώριςος, gemakkelijk om te leeren kennen.
Ἐπιγνωρίζω, ik maak bekend, kondig aan.

Zamenstellingen van Γιγνώσκω:

Ἀναγιγνώσκω, *agnosco*, ik erken, ik herken; ik onderken of onderscheid, τὶ ἀπὸ τινὸς, het een van het ander; 2) ik lees, lees voor (een boek), even als *cognoscere librum*, bij Nepos in Lys. C. 4.; 3) ik haal tot mijn gevoelen over, ik raad aan, ik overreed, overtuig, τινὰ, iemand, bij Herodotus.
Ἀνάγνωσις, ἡ, de herkenning; 2) de lezing, voorlezing; 3) de overtuiging.
Ἀναγνώςης, ου, ὁ, *anagnostes* (Nep. in *Att.* 13), een lezer, een voorlezer.
Ἐξαναγιγνώσκω, ik lees uit, lees door.
Μετεναγιγνώσκω, ik haal (iemand) over tot een ander gevoelen.
Παραναγιγνώσκω, ik lees bij elkander, ik vergelijk.
Πολυαναγνωσία, ἡ, veel belezenheid.
Φιλαναγνώςης, ου, ὁ, een vriend van lezen.

Ἀπογινώσκω, ik erken niet, v. d. ik keur af, ik verwerp; 2) ik ontken, ik stem tegen, raad af; v. d. ik ontken (de beschuldiging), d. i. ik verontschuldig, spreek vrij, τινὰ τινὸς, iemand van iets (in tegenstelling van καταγινώσκω, ik veroordeel); 3) ik trek mijne gedachten af van iets, v. d. ik geef op, ik wanhoop, τινὸς of τὶ, aan iets; *pass.* ἀπογινώσκομαι, ik word of ben opgegeven, ik ben verloren.
Ἀπεγνωκότως, *adv.* al wanhopende, v. d. ἀπεγνωκότως ἔχειν, wanhopen.
Ἀπόγνωσις en ἀπόγνοια, ἡ, vertwijfeling, wanhoop.
Ἀπογνώςης, ου, ὁ, een vertwijfelaar, wanhopende.

Διαγινώσκω, *dignosco*, ik onderken, v. d. ik onderzoek, ik leer naauwkeurig kennen, ik onderscheid; ik beoordeel; ik beslis; ik besluit.

Διάγνωσις, ἡ, het onderzoek; de onderscheiding; de beoordeeling.

Διαγνώστης, ου, ὁ, en διαγνώμων, ὁ, ἡ, een onderzoeker, onderscheider, beoordeelaar.

Διαγνώμη, ἡ, overleg; de beslissing, het besluit.

Ἐπιγνώσκω, *agnosco*, ik erken, ik neem aan voor echt; ik besluit; ik trek een gevolg; ik vel een oordeel; ik leer kennen, word gewaar; ik denk uit, vind uit, bij THUCYD. I, 70.

Ἐπίγνωσις, ἡ, het erkennen; het aannemen (van iets voor echt).

Ἐπιγνώμων, ὁ, ἡ, die kennis neemt van iets, een beoordeelaar, een scheidsman; 2) naziende, overziende.

Καταγινώσκω, ik leer kennen, merk op, word gewaar, in het bijz. iets dat niet goed of slecht is; v. d. 2) ik misken, misprijs; ik stem tegen (iemand, τινὸς); v. d. ik beschuldig, τινὸς τὶ, ook τινὰ τινὸς, iemand van iets; ik veroordeel, b. v. καταγινώσκω θάνατον τινὸς, ik stem den dood tegen iemand, ik veroordeel iemand ter dood; καταγινώσκειν δίκην, een proces ten nadeele van iemand beoordeelen.

Κατάγνωσις, ἡ, de miskenning; de beschuldiging, veroordeeling.

Προκαταγινώσκω, vooraf veroordeelen. Προκατάγνωσις, ἡ, de voorafgaande veroordeeling.

Μεταγινώσκω, ik verander van gevoelen, van stem, van besluit; ik heb berouw.

Μετάγνωσις, ἡ, verandering van gevoelen.

Παραγινώσκω, ik stem of oordeel tegen, b. v. τοῦ δικαίου, tegen het regt; v. d. ik vel een valsch oordeel of een onregtvaardig vonnis, περὶ τινὸς, over iemand.

Προγινώσκω, ik ken of weet te voren; ik heb een voorgevoel, ik voorzie; ik bepaal, bestem te voren.

Πρόγνωσις, ἡ, de voorkennis, een voorgevoel, eene voorzegging.

Προγνώστης, ὁ, vooraf wetend, bekend met de toekomst. Προγνωστικὸς, ἡ, ὸν, bedreven in of behoorende tot de kennis der toekomst.

Συγγινώσκω, ik ben mede bekend, mede bewust, b. v. ἐμοὶ ποιήσαντι ὀρθῶς, dat ik wel gedaan heb; 2) ik stem te zamen of overeen, τινὶ, met iemand; ik stem toe, geef verlof; 3) ik schenk vergiffenis, ik vergeef, ἁμαρτίαν of ἁμαρτίας τινὶ, aan iemand een misdrijf.

Συγγνώμη, ἡ, ook σύγγνωσις en σύγγνοια, ἡ, verlof; vergiffenis; συγγνώμην ἔχειν, verlof geven; συγγνώμης τυγχάνειν, verlof krijgen.

Συγγνώμων, ὁ, ἡ, medewetend, getuige, THUCYD. II, 74; 2) overeenstemmend; toestemmend; 3) toegevend, geneigd om verlof of vergiffenis te schenken; 4) vergeven, vergiffenis waardig, b. v. συγγνώμον ἐστι τὸ ἀκούσιον, een onopzettelijk misdrijf verdient vergiffenis, bij THUCYD. III, 40.

Συγγνωμονικὸς, ἡ, ὸν, tot vergiffenis geneigd.

Ἀσύγγνωστος, ὁ, ἡ, geene vergiffenis waardig.

Ἀσυγγνώμων, ὁ, ἡ, niet toegevend, niet geneigd tot vergiffenis.

Νόσος, *Jon.* νοῦσος, ἡ, eene ligchaamskwaal, krankheid, ziekte; 2) *metaph.* een zedelijk gebrek, eene ondeugd.

Νοσώδης, ὁ, ἡ, ook νοσηρὸς en νοσερὸς, ὰ, ὸν, ziekelijk, krank; 2) ziek makend, ongezond (van eene plaats).

Νοσέω, *fut.* ήσω, ik ben krank, ziek, eig. naar het ligchaam; 2) *metaph.* van de ziel en gemoedsaandoeningen, bedroefd, bevreesd, ondeugend zijn, enz.; in het alg. lijden, tegenspoed lijden, b. v. νοσεῖ πόλις, de staat wankelt.

Νόσημα, τὸ, eene krankte, ziekte; 2) een gebrek, eene ondeugd. *Dimin.* Νοσημάτιον, τὸ, eene ligte ziekte.

Νοσηματικὸς, ἡ, ὸν, ziekelijk.

Νοσηματώδης, ὁ, ἡ, hetzelfde; 2) uit ziekte voortvloeijende.

Ἀνανοσέω, ik word wederom ziek, stort weder in.

Νοσηλεύω, *fut.* εύσω, ik pas eenen zieken op; 2) *pass.* ik word als een zieke opgepast, ik lig ziek.

Νοσηλεία, ἡ, de oppassing van zieken; het ziek liggen, ziekelijkheid.

Νοσοκόμος, -κομέω, -κομεῖον. Zie Κομίζω, κόμος.

Νοσοποιὸς, ὁ, ἡ, ziek makend. Νοσοποιέω, ziek maken.

Νοσοτροφία, ἡ (van τρέφω), de zieke oppassing; ziekelijkheid.

Ἄνοσος en ἄνουσος, ὁ, ἡ, vrij van ziekte, gezond.

Ἐπίνοσος, ὁ, ἡ, aan ziekte onderhevig.

Μακρονοσία, ἡ, langdurigheid van ziekte.

Νόσφι en νόσφιν, *adv.* en *praep.* met den *Genit.* afzonderlijk, op zich zelven, alleen, zonder.

Νοσφίδιος, ὁ, ἡ, onttrokken, ontvreemd, ontstolen.

Νοσφιδὸν, *adv.* heimelijk, steelsgewijze.

Νοσφίζω, *fut.* ίσω, ik zonder af, scheid af; *med.* νοσφίζομαι, ik zonder mij af, ik verwijder mij, τινὸς, van iemand; ik verlaat, τινὰ, iemand, Hom. Od. Δ, 264; zich afhouden, afkeerig zijn van iets, Il. Ω, 222; 2) ik neem af, ik neem heimelijk weg, ik ontvreemd, ontroof.

Νοσφισμὸς, ὁ, afzondering, ontvreemding, ontrooving.

Ἀπο-, en Ἀποπρονοσφίζω, ik zonder af, scheid af.

Διανοσφίζω, van een scheiden, doordeelen.

Νοτὶς, ίδος, ἡ, nat, vocht, vochtigheid. Daarmede verwant (verg. Gellius II, 22) **Νότος**, ὁ, *notus*, de zuidenwind, wijl die meestal regen aanbrengt, dus eig. de regenwind; 2) het zuiden, de middagstreek. V. d. **Νοτόθεν**, uit het zuiden.

Νότιος, ὁ, ἡ, nat, vochtig, regenachtig; 2) zuidelijk. Νοτία, ἡ, hetzelfde als νοτὶς. V. d. Νοτιάω, ook νοτέω, nat of vochtig zijn.

Νοτερὸς, ὰ, ὸν, nat, vochtig; 2) bevochtigend.

Νοτίζω, ik maak nat, bevochtig; 2) zuidelijk of in het zuiden gelegen zijn.

Νύμφη, ἡ (eig. de bedekte, van het oude νύβω, het Latijnsche *nubo*, ik bedek), de bruid, wijl zij met eenen

sluijer voor het aangezigt naar des bruidegoms huis geleid werd; de jonge vrouw; v. d. een huwbaar meisje; bij dichters elke getrouwde vrouw, ook in het alg. eene vrouw; 2) *plur.* Νύμφαι, *αἱ*, *Nymphae*, de Nimfen, d. i. zekere vrouwelijke Godheden, die, naar het gevoelen der Ouden, in de bosschen, op de bergen, in de vloeden, enz. hun verblijf hadden; v. d. dat bij dichters, naar de vloednimfen, *νύμφη* ook de vloed, of het water zelf, beteekent, even als het Latijnsche *lympha*, dat waarschijnlijk hetzelfde woord, maar slechts in eenen anderen tongval is.

Νύμφιος, ὁ, ἡ, ook νυμφίδιος, ία, ιον, en νυμφικὸς, ἡ, ὸν, de bruid betreffende; huwbaar, verloofd, b. v. νύμφιοι πάρθενοι, verloofde maagden. *Subst.* Νυμφίος, ὁ, de bruidegom, de jong getrouwde man.

Νυμφεῖος, α, ον, hetzelfde, v. d. 1) *neutr. pl.* νυμφεῖα, τὰ, verst. ἱερὰ, de bruiloft, het huwelijksfeest; het huwelijk, bij Sophocles *Antig.* 568; 2) *neutr. sing.* νυμφεῖον, τὸ, verst. δῶμα, het bruidsvertrek, de bruidskamer, anders genoemd Νυμφῶν, ῶνος, ὁ.

Νυμφεύω, *fut.* εύσω, *act.* ik geef ten huwelijk, ik verloof, παῖδα τινὶ, een meisje aan iemand; *med.* ten huwelijk nemen; *pass.* uitgehuwelijkt, verloofd worden.

Νυμφευτὴς en νυμφευτὴρ, ὁ, de bruidsgezel, die de bruid en den bruidegom geleidt; anders ook genoemd Παρανύμφιος; 2) de bruidegom.

Νυμφεύτρια, ἡ, de bruidsgezellin, die de bruid geleidt, ook genoemd Παράνυμφος, ἡ; 2) de bruid.

Νυμφαῖος, α, ον, de nimfen betreffende; v. d. νυμφαῖα, ἡ, *Nymphaea*, zekere waterplant, aldus genoemd; νυμφαῖον, τὸ, een tempel of heiligdom der nimfen, anders ook genoemd νυμφαιὼν, ὁ.

Νυμφιάω, in het Latijn *lymphari* (verg. boven), ik raak buiten mij zelven, ik word zinneloos, t. w. wijl men meende dat de onverwachte verschijning eener nimf den mensch in razernij bragt. Van daar dat hij die door zoodanige razernij aangevallen, en als het ware door eene nimf bezeten is, wordt genoemd Νυμφόληπτος, ὁ, ἡ, overeenkomende met het Latijnsche *lymphatus* en *lymphaticus*.

Ἄνυμφος, ὁ, ἡ, zonder bruid of bruidegom; ongehuwd; 2) hetzelfde als

Δύς- en Κακόνυμφος, ὁ, ἡ, slecht of ongelukkig gehuwd.

Νῦν, *adv.* waarvoor *Att.* νυνὶ, alsmede τὸ νῦν en τὰ νῦν, *contr.* τονῦν en τανῦν, het Latijnsche *nunc*, nu, thans; v. d. de spreekwijzen τὸ νῦν ἔχον en τὸ νῦν εἶναι, eig. wat het tegenwoordige betreft, d. i. nu; ἐν τῷ νῦν, verst. χρόνῳ, op heden; ἀπὸ τοῦ νῦν (χρόνου), van nu af aan; μέχρι τοῦ νῦν (χρόνου), tot nu toe; οἱ νῦν ἄνθρωποι, de thans levende menschen; ook met bijvoeging van andere partikelen, b. v. νῦν δὴ,

contr. νῦνδη, en νῦν ἄρτι, nu reeds, zoo even, nu voor het eerst; καὶ νῦν, nu ook. Waarschijnlijk af te leiden van νύσσω, *pungo*, als het ware *hoc temporis puncto*, op dit tijdstip: en daarmede verwant het volgende

Νὺν of νὺ, *part. enclitica*, zooveel-als δὴ of οὖν, alzoo, alsdan, dewijl, doch op vele plaatsen bijna onvertaalbaar, eigen aan de Joniers, Homerus en Herodotus, ook aan de Attische tooneeldichters in de spreekwijzen φέρε νυν, εἶά νυν, welaan dan, laat staan dan, enz. Van daar zameng.

Τοίνυν, *conj*, alzoo, derhalve, daarom, dan.
Ἐπείνυς bij Hom. voor ἐπειδὴ, vermits, dewijl, omdat.

Νὺξ, νυκτὸς, het Latijnsche *nox*, *noctis*, de nacht; v. d. νυκτὸς, ἐπὶ of ἐν νυκτὶ, ἐκ of διὰ νυκτὸς, ἀνὰ νύκτα, *nocte* of *noctu*, bij nacht, des nachts; μέσων νυκτῶν, en ἐν μέσῳ νυκτῶν, te middernacht; νυκτὸς ἀκμαζούσης, νυκτὸς ἀωρίᾳ, in het holste van den nacht; 2) de nacht- of avondstreek, het westen; 3) *metaph.* de nacht of de duisternis des doods, Hom. Il. E, 310.

Νύκτωρ, *adv.* *noctu*, des nachts.
Νυκταλὸς, ὁ, nachtelijk, nachtlievend.
Νυκτέλιος, ὁ, ἡ, hetzelfde; bijz. als bijnaam van Bacchus, om de nachtelijke feesten ter zijner eere, bij Ovidius vertaald *Nyctelius*.
Νύκτερος, ὁ, ἡ, ook νύκτιος, α, ον, nachtelijk, des nachts plaats hebbende. V. d. Νυκτερινὸς, ἡ, ὀν, ook νυκτερήσιος, ὁ, ἡ, hetzelfde.
Νυκτερεύω, *fut.* εύσω, ik breng den nacht door, ik vernacht; ik waak of werk bij nacht. V. d. Νυκτερεία, ἡ, het vernachten, nachtwerk. Νυκτερευτὴς, ὁ, een nachtwerker. Νυκτερευτικὸς, ἡ, ὀν, tot nachtwerk behoorende of geschikt. V. d.
Ἀπονυκτερεύω, ik vernacht buiten 's huis.
Διανυκτερεύω, ik waak, of werk, den ganschen nacht door; ik overnacht.
Παρανυκτερεύω, ik vernacht bij.
Νυκτερὶς, ίδος, ἡ, verst. ὄρνις, eig. de nachtvogel, d. i. de vledermuis.
Νυκτῷον, τὸ, de tempel der Nacht-godes.
Νύχιος, ία, ιον, nachtelijk, des nachts plaats hebbend.
Νυχεύω, ik vernacht; ik waak des nachts. V. d. Νυχεία, ἡ, en νύχευμα, τὸ, het nachtwaken.

Zamenstellingen:

Ἀκρόνυχος, ὁ, ἡ, op het punt of in het begin des nachts plaats hebbend.
Αὐτονυχεὶ en αὐτονυχὶ, *adv.* in denzelfden nacht.

Ἐννάνυχες, *adv.* negen nachten lang, Hom. Il. Ἰ, 466.
Ἔννυχος of ἐννύχιος, ὁ, ἡ, in den nacht plaats hebbend. Ἔννυχον en ἐννύχιον, *adv.* bij nacht.
Μεσονύκτιον, τὸ, middernacht.
Πάννυχος en παννύχιος, ὁ, ἡ, den ganschen nacht door durend. Πάννυχον of πάννυχα en παννύχιον, *adv.* gedurende den ganschen nacht. — Παννυχὶς, ίδος, ἡ, verst. ἑορτὴ, *pervigilium*, een nachtfeest.
Παννυχίζω, ik waak den ganschen nacht door; 2) ik vier een nachtfeest. Παννυχισμὸς, ὁ, de nachtfeestviering.
Προνὺξ, *adv.* bij nacht.

Zamenstellingen achteraan zijn, b. v.

Νυκτοθῆραι, οἱ, nachtjagers.
Νυκτοπόρος, ὁ, een nachtreiziger. Νυκτοπορία, eene nachtreis. Νυκτοπορέω, bij nacht reizen.
Νυκτοτῆραι, οἱ (van τηρέω), en Νυκτοφύλακες, οἱ (van φυλάσσω), de nachtwachten.
Νυκτουργὸς, ὁ, ἡ, een nachtwerker, eene nachtwerkster.

Νυὸς, οῦ, ἡ, *nurus*, eene schoondochter; schoonzuster; bruid.

Νύσσω of *Att.* νύττω, *fut.* ξω, ik steek, ik boor; ik doorsteek, doorboor; ik stoot, stoot aan, zet aan.

Νύγμα, τὸ, en νυγμὸς, ὁ, een steek.
Νύσσα, ἡ, *meta*, de steekpaal, of de paal in de renbaan, om welke de wagen omgekeerd en dus het paard aan de regterhand aangezet moest worden. Verg. Hom. Il. Ψ, 332 *sq.* en 338. Xenoph. *Symp.* IV, 6.
Κατανύσσω, ik doorsteek, ik verwond; ik krenk, ik bedroef. V. d. Κατάνυξις, ἡ, de doorsteking; de krenking.
Ὑπονύσσω, ik steek heimelijk, ik wond.

Νῶϊ en νῷ (*Dualis* van ἐγὼ, ik), wij beiden. Νωΐτερος, α, ον, van ons beiden, ons beiden toebehoorende.

Νώγαλα, τὰ, lekkernijen. Νωγαλίζω, lekkernijen eten.

Νωθὴς, έος, ὁ, ἡ, langzaam, traag, lui, b. v. van eenen ezel, Hom. Il. Λ, 558; *metaph.* van het verstand, dom. Νωθεία, ἡ, traagheid, luiheid, domheid.

Νωθρὸς, ὰ, ὸν, hetzelfde als νωθής. Νωθρότης en νωθρεία of νωθρία, ἡ, hetzelfde als νωθεία.
Νωθρώδης, ὁ, ἡ, tragelijk, traagachtig.

Νωλεμὴς, έος, ὁ, ἡ, onophoudelijk, aanhoudend, gedurig; v. d. νωλεμὲς, νωλεμὲς αἰεὶ en νωλεμέως, *adv.* zonder ophouden, geduriglijk, bij Hom. dikwijls voorkomende.

Νῶτος, ὁ, ook νῶτον, τὸ, bijz. in *pl.* νῶτα, τὰ, de rug; *metaph.* νῶτα θαλάσσης, even als in het Latijn *dorsum maris*, de oppervlakte der zee.

Νωταῖος en νωτιαῖος, αία, αῖον, tot den rug behoorende, op den rug, b. v. ἄκανθα, de ruggegraat.

Νωτίζω, 1) *act.* ik doe den rug keeren, ik drijf op de vlugt; 2) *neutr.* ik keer den rug toe, ik ga op de vlugt.

Ἀπονωτίζω, hetzelfde.

Κατανωτίζομαι, ik draag op den rug. Daarvoor ook Νωτοφορέω, v. w. νωτοφορία, het op den rug dragen. Zie φέρω.

Αἰολό- en Ποικιλόνωτος, ὁ, ἡ, veelkleurig op den rug.

Βραχύνωτος, ὁ, ἡ, kort van rug.

Εὐρύνωτος, ook Πλατύνωτος, ὁ, ἡ, breed van rug.

Ξ.

Ξάω, verwant met ξέω (zie beneden), ongebruikt stamwoord van Ξαίνω, *fut.* ξανῶ, *perf.* ἔξαγκα, kaarden, eig. van de wol, ἔρια ξαίνειν, wol kaarden; v. d. 2) spinnen, weven; 3) slaan, kloppen, ranselen, v. d. ξαίνειν πληγὰς, klop geven.

Ξάσμα, τὸ, gekaarde wol.

Ξάντης, ου, ὁ, een wolkaarder. Ξαντικὸς, ἡ, ὸν, het wolkaarden betreffende, b. v. ἡ ξαντικὴ, verst. τέχνη, de kunst om wol te kaarden.

Ξάνιον, ου, τὸ, een kam of werktuig om de wol te kaarden.

Ξανάω, *fut.* ήσω, wrijven, schaven, aan stuk wrijven, b. v. de handen door zwaar werk.

Ξανθὸς, ἡ, ὸν, geel, goudgeel, geelachtig, bruinachtig (van kleur); blond of ook wel bruin (van het hoofdhaar).

Ξανθίζω en ξανθόω, ik verw geel. Ξάνθισμα, τὸ, het geel verwen, gele kleur.

Ξουθὸς, ἡ, ὸν, hetzelfde als ξανθός.

Ἀναξαίνω, ik kaard op nieuw (de wol); 2) weder open scheuren (eene wond).

Καταξαίνω, bekrabben, bewrijven; uithouwen (eenen steen); bekloppen, afranselen, τινὰ ἐς φοινικίδα, iemand zoodanig afrossen dat er het bloed uitloopt, bij Aristoph.; drukken, plagen, verzwakken.

Ξένος, η, ον, *poët.* ξεῖνος, vreemd, uitheemsch; ongewoon, bevreemdend, ongehoord; 2) *Subst.* een vreemdeling, bijz. een gast, gastvriend, ook gastheer; in het alg. vriend, wanneer men eenen onbekenden aanspreekt, b. v. ὦ ξεῖνοι τίνες ἐςέ; o vrienden wie zijt gij? bij Hom. Od. Ἰ, 252; *plur.* ξένοι, vreemde huurlingen, hulptroepen; *foem.* ἡ ξένη, verst. γῆ, een vreemd land, de vreemde bodem. — *Dimin.* Ξενύδριον en Ξενύλλιον, τό. — Ξένως, *adv.* op vreemde wijze.

Ξενοσύνη, *poët.* ξεινοσύνη, ἡ, gastvriendschap.

Ξένιος, ία, ιον, tot de gasten of de gastvriendschap behoorende, b. v. Ζεὺς ξένιος, Jupiter de schutsgod der gastvrienden; ξενία τράπεζα, ξένιον δεῖπνον, een gast- of vriendenmaal, v. w. de spreekwijze ἐπὶ ξενία (τραπέζα) of ἐπὶ ξένια (δεῖπνα) καλεῖν, te gast noodigen; ξένιον of ξείνιον, *Jon.* ξεινήϊον, verst. δῶρον, ook in *pl.* ξένια, verst. δῶρα, een gastvriendsgeschenk, een geschenk om vriendschap te maken, te onderhouden, of te gedenken. V. d. als een *Subst.*

Ξενία, ἡ, vreemdheid, vreemdelingschap; 2) gastvriendschap, gastvrijheid, gastregt; v. w. ξενίαν συντίθεσθαι, gastvriendschap maken, διαλύεσθαι, dezelve verbreken; 3) het onthaal den vreemdeling of den gast aangedaan.

Ξενικὸς, ἡ, ὸν, de vreemden of de gastvrienden betreffende, tot dezelve behoorende, b. v. ξενικὴ φιλία, gastvriendschap; τὸ ξενικὸν, τὸ ξενικὸν ἐπικουρικὸν, ook ξενικὸς ὄχλος, de vreemde hulptroepen of huurbenden, anders genoemd ξένοι.

Ξενόεις, εσσα, εν, vol van vreemden of gastvrienden.

Ξενὼν, ῶνος, ὁ, het gastvertrek, gastverblijf, eene herberg.

Ξενίζω, *fut.* ίσω, ik neem op, onthaal (eenen gast); v. d. *pass.* ξενίζεσθαι, zijn intrek als gast nemen, als gast verblijven; 2) ik hang den vreemdeling uit, handel op eene vreemde en ongewone wijze; v. d. λέξις ξενίζουσα, eene vreemde uitdrukking; 3) bevreemden, door iets vreemds verwondering of schrik verwekken; en v. d. schaden, benadeelen, b. v. eenen boom, door denzelven op vreemden grond te planten, vee, door het op vreemde weiden te brengen, enz.

Ξενισμὸς, ὁ, en ξένισις, ἡ, het onthaal van gasten, gastvriendschap.

Ξενιτεύω, ik ben (ξενίτης) een vreemdeling; ik leef, zwerf rond, als vreemdeling; bijz. in *med.* ξενιτεύομαι, ik dien als vreemdeling, of onder de vreemde troepen.

Ξενιτεία, ἡ, vreemdelingschap, vreemde krijgsdienst.

Ξενόω, *fut.* ώσω, eig. ik maak vreemd, v. w. *pass.* tot vreemdeling gemaakt, gebannen worden, bij Eurip. in *Hippol.* *v.* 1085; gewoonlijk 2) ik neem op, onthaal (eenen gast); v. w. in *med.* als vreemdeling leven, zijn intrek als gast bij iemand nemen, gastvriendschap maken, τινὶ, met iemand. V. d. zameng.

Ἀποξενόω, ik vervreemd; ik drijf als vreemdeling uit het vaderland weg, ik ban uit; *pass.* uitgedreven, uitgebannen worden, τῆς πατρίδος of ἐκ τῆς πατρίδος, uit het vaderland; v. d. als vreemdeling, als balling rondzwerven.

Ἀποξένωσις, ἡ, vervreemding; vreemdelingschap.

Ἐπιξενοῦμαι, ik kom (tot iemand, τινὶ) als vreemdeling of als gast; ik word als gast onthaald.

Zamenstellingen:

Ἄξενος en ἄξεινος, ook Ἀπόξενος, ὁ, ἡ, niet gastvrij.

Εὔξενος, ὁ, ἡ, gastvrij, welgezind jegens gastvrienden. Εὐξείνως, *adv.* vriendschappelijk.

Δορύξενος, ὁ, ἡ, die van een vijand vriend geworden is; een gastvriend; een afgezant tot aflossing der krijgsgevangenen, bij Sophocles.

Ἰδιόξενος, ὁ, ἡ, een bijzonder gastvriend.

Κακόξενος, ὁ, ἡ, een slecht gast. V. d. de *Compar.* Κακοξεινώτερος, bij Hom. Od. Υ, 376.

Παράξενος, ὁ, ἡ, bijna of ten halve vriend; v. d. valsch, onecht.
Πρόξενος, ὁ, ἡ, is tusschen twee staten hetzelfde als ξένος tusschen privaatpersonen, t. w. een openbaar of door den staat aangesteld gastvriend of gastheer, die uit naam van den staat gezanten huisvest, van het noodige verzorgt, en de belangen der burgers behartigt; v. d. in het alg. 2) een verzorger, zaakverzorger, die eene zaak helpt bevorderen.
Προξενία, ἡ, zoodanige vriendschapsbetrekking, openbaar gastregt.
Προξενέω, *fut.* ήσω, ik ben openbaar gastheer of gastvriend; ik onthaal de vreemdelingen uit naam van den staat als gasten; 2) ik verzorg, sta voor, sta bij; ik breng te weeg, ik veroorzaak; προξενῶ σοι τοῦτο, ik bezorg dat voor u.
Προξενητής, ὁ, een zaakbezorger, middelaar, makelaar.
Ἐθελοπρόξενος, ὁ, die zich vrijwillig tot openbaar gastheer aanbiedt. Thucyd. III, 70.
Πολύξενος, ὁ, ἡ, vele gastvrienden hebbende, onthalende, bevattende (van een huis).
Φιλόξενος, ὁ, ἡ, gastlievend, gastvrij.

Zamenstellingen achteraan zijn, b. v.

Ξενοδόχος, -δοχέω, -δοχεῖον, een gastheer, enz. Zie Δέχομαι.
Ξενοθυτέω, gasten offeren, slagten, ombrengen.
Ξενοκρατέομαι, onder vreemde overheersching zijn.
Ξενοκτόνος en ξενοδαΐκτης, ὁ, ἡ, een gastmoorder. Ξενοκτονέω, eenen gast vermoorden. Ξενοκτονία, ἡ, een gastmoord.
Ξενολόγος. Zie λέγω.
Ξενοπρεπής, ὁ, ἡ, eenen vreemdeling passend; 2) vreemd van aanzien.

Ξέω, *fut.* ξέσω, en Ξύω, *fut.* ξύσω, ik schaaf, maak glad, polijst, b. v. hout of steen; v. d. ik graveer, houw of snij uit in hout of steen.

1) Afleidingen van Ξέω:

Ξέσμα, τὸ, schaafsel; het geschaafde, afgeschaafde.
Ξεσμὸς, ὁ, eene schaaf; het schaven.
Ξέσις, εως, ἡ, het schaven, de schaving; het polijsten; het hout- of steensnijden of houwen.
Ξεστὸς, ἡ, ὸν, geschaafd; beschaafd, gepolijst; ξεστὸς λίθος, gehouwen steen.
Ἄξεστος, ὁ, ἡ, ongeschaafd; onbeschaafd, ruw.
Εὔξεστος, ὁ, ἡ, wel geschaafd, wel gepolijst, fraai bewerkt.
Ξόον, van het *perf. med.* ἔξοα, komt niet voor; doch v.d.
Ξοΐς, ΐδος, ἡ, eene schaaf.
Ξόανον, τὸ, gesneden of gehouwen beeldwerk.
Ἀντίξοος, ὁ, ἡ, tegengeschaafd; tegengesteld.
Δορυξόος en Δορατοξόος, ὁ, ἡ, een geweerpolijster, geweermaker.
Εὔξοος, ὁ, ἡ, hetzelfde als εὔξεστος.
Λιθοξόος, ὁ, een steenhouwer, steensnijder.

2) Afleidingen van Ξύω:

Ξύσμα, τὸ, hetzelfde als ξέσμα.
Ξυσμὸς, ὁ, ook Ξύσις, ἡ, schaving; v. d. 2) jeukte.

Ξυςὴρ, ῆρος, ὁ, en ξύςρον, τὸ, eene schaaf; een schrapper.
Ξυςὸς, ἡ, ὸν, geschaafd, afgeschaafd, gepolijst; v. w. *Subst.* τὸ ξυςὸν, de schaft (van eene spies); eene werpspies; alsmede, ὁ ξυςὸς, verst. δρόμος, eene effen gemaakte baan, bijz. de bedekte gaanderij bij de gymnasien, waar men wandelde, en waar de kampvechters en jongelingen zich des winters oefenden.
Ξύςις en ξυςὶς, ίδος, ἡ, een langslepend kleed, een staatsiekleed; een dun of fijn gewerkt kleed.
Ξυήλη, ἡ, eene schaaf; 2 een dolk.
Ξύλον, τὸ, hout, eig. dat geschaafd of bewerkt is, v. d. in het alg. hout, een blok hout; 2) het uit hout gemaakte, b. v. een stok, eene plank, een blad, eene bank, enz.; v. d. τὸ πρῶτον ξύλον, de eerste bank of zitplaats; 3) de boomwol, of boom die dezelve draagt, b. v. εἵματα ἀπὸ ξύλων, boomwollen kleederen, bij Herod. VII, 65; 4) zekere maat van vier en een half voet. V. d.

Ξύλινος, ίνη, ινον, van hout, uit hout gemaakt; 2) uit boomwol gemaakt.

Ξυλεύομαι en ξυλίζομαι, ik hak hout, ga hout halen of zamelen. Ξυλεὺς, έως, ὁ, een houtzamelaar. Ξυλεία, ἡ, en ξυλισμὸς, ὁ, het houtzamelen; 2) een takkebos.

Ξυλόω, uit hout maken of bouwen; v. d. Ξύλωσις, ἡ, het houtwerk, de balken.

Ἄξυλος, ὁ, ἡ, met de ἀ *priv.* zonder hout, arm aan hout; 2) met de ἀ *coll.* rijk aan hout, b. v. ἄξυλος ὕλη, Hom. Il. Λ, 155, waar echter anderen het verklaren, een bosch waaruit nog geen hout gehakt is, z. v. a. ἀξύλευτος of ἀξύλιςος.

Ἀξυλία, ἡ, gebrek aan hout.

Βαθύξυλος, ὁ, ἡ, digt met hout of geboomte bedekt.

Εὔξυλης, ὁ, ἡ, van goed hout voorzien, rijk in hout.

Μονόξυλος, ὁ, ἡ, uit één stuk hout gemaakt.

Ὑπόξυλος, ὁ, ἡ, van onder of van binnen uit hout gemaakt, b. v. van een houten standbeeld dat verguld is; v. d. onecht, halfgeleerd.

Ξυρὸς, ὁ, en ξυρὸν, τὸ, eig. schavend, scherp, v. d. een scheermes; ἐπὶ ξυροῦ ἵςασθαι ἀκμῆς, op het nijpen af staan, geen haar breed schelen, spreekw. van eene gevaarlijke zaak, bij Hom. Il. K, 73.

Ξύρω, en meermalen Ξυράω, *Jon.* ξυρέω, ik scheer, scheer af, ik ben baardscheerder; *med.* ik scheer mij, ik laat mij scheren; v. d. de spreekwijzen ξυρεῖ ἐν χρῷ, dat scheert op het vel af, dat loopt groot gevaar; ξυρεῖν λέοντα, eig. eenen leeuw scheren, d. i. een gevaarlijk werk beginnen.

Ξύρησις, ἡ, het scheren. V. d. Ξυρήσιμος, ὁ, ἡ, scheerbaar.

Ξυρήκης, ὁ, ἡ, scheerend, scherp als een scheermes; 2) scheerbaar, afgeschoren.

Ἀπόξυρος, ὁ, ἡ, afgeschoren, kaal.

Ἀποξύρω, άω, έω, afscheren, kaal scheren.

Zamenstellingen van Ξύω en Ξέω:

Ἀποξέω, *fut.* έσω, en Ἀποξύω, *fut.* ύσω, ik schaaf af, ik polijst; ik snij of hak af, b. v. de hand, Hom. Il E, 82; ik

beneem; b. v. den ouderdom, Il. Ἰ, 446. Daarvoor eene andere vorm Ἀποξύνω, Od. Ἰ, 325, verg. 327. Ζ, 269.

Ἀπόξυσμα, τὸ, het afgeschaafde.

Ἀποξυστρόω, afstompen, bot maken.

Ἐπιξέω en -ξύω, opschaven, over de oppervlakte schaven, glad schaven, effen maken.

Καταξέω en -ξύω, beschaven, afschaven; besnijden, met ingesneden beeldwerk versieren.

Παραξέω en -ξύω, ter zijde schaven, ligt afschaven.

Περιξέω en -ξύω, rondom afschaven, polijsten.

Ὑποξέω en -ξύω, van onder schaven, een weinig afschaven.

Ξηρὸς, ὰ, ὸν (van ξάω, verwant met ξέω, ξύω), ook *poët.* ξερὸς, ὰ, ὸν, droog, dor; v. d. ξηρὰ, ἡ, verst. γῆ, het drooge, het vaste land; ook *neutr.* τὸ ξηρὸν, v. w. ἐπὶ ξηροῦ ποιεῖν, op het drooge stellen (b. v. de schepen), *metaph.* ἐπὶ ξηροῖσι καθίζειν, op het drooge zetten, d. i. honger doen lijden, bij Theocritus, Id. I, 50; 2) nuchter, die nat noch droog geproefd heeft; 3) *metaph.* ξηρὸς ὑπὸ δέους, bleek van schrik; ὑπὸ δίψους, droog of heesch van dorst; ξηρὸς χαρακτὴρ of ξηρὰ σύνθεσις, een drooge schrijfstijl. — Zameng. Κατάξηρος, ὁ, ἡ, zeer droog.

Ξηρότης, ἡ, droogte, dorheid.

Ξήριον en Ξηράφιον, τὸ, een droog geneesmiddel, het poeijer.

Ξηραίνω, *fut.* ανῶ, *aor.* ἐξήρανα, ik droog, droog uit, verdor; v. d. 2) ik ledig uit, b. v. een beker; 3) *pass.* uitgedroogd worden, verdorren.

Ξήρανσις, εως, ἡ, en ξηρασία, ἡ, de uitdrooging, verdorring; de droogte.

Ξηραντικὸς, ἡ, ὸν, uitdroogend, verdorrend.

Ἀναξηραίνω, ik droog op, maak droog op nieuw.

Ἀποξηραίνω, ik droog uit, verdor.

Ἐπιξηραίνω, boven op droogen.

Καταξηραίνω, ik verdroog.

Ξηραλοιφέω en ξηραλειφέω (van ἀλείφω), droog zalven, zich droog zalven, wordt van de worstelaars gezegd, in tegenstelling der zalving na het gebruik van een bad; v. d. in het alg. ligchaamsoefeningen waarnemen.

Ξηράλειψις, ἡ, en ξηραλοιφία, ἡ, zoodanige drooge zalving.

Ξίφος, εος, τὸ (van ξίω, verwant met ξέω, ξύω), een degen, een zwaard. *Dimin.* Ξιφίδιον, τὸ, een klein degentje. Ξίφιον, τὸ, hetzelfde; 2) de liesbloem of zwaardlelie, anders genoemd Ξειρὶς, ἡ.

Ξιφίας, ου, ὁ, eig. zwaardvormig; v. d. de zwaardvisch.

Ξιφίζω, den degen hanteren, komt weinig voor: doch v. d.

Ξιφισμὸς, ὁ, en Ξίφισμα, τὸ, een degengevecht; zekere krijgsdans.

Ξιφιστὴς, οῦ, ὁ, en ξιφιστὴρ, ῆρος, ὁ, het degengevest; de degenscheede.

Διαξιφίζω, met den degen slaan of vechten, τινὶ, met iemand.

Ξιφήρης, ὁ, ἡ, en Ξιφηφόρος, ὁ, ἡ, met den degen gewapend; een degendrager. Ξιφηφορέω, den degen dragen.

Ξὺν, *praep. cum Dat.* met, wordt bij de Attische schrijvers zeer dikwijls gebruikt voor Σὺν, op welk woord men meer kan vinden. Eveneens is het gesteld met de daaruit zamengestelde woorden, b. v. ξυνάπτω, ξυνέδριον, ξυμβουλία, ξυνόντες, voor συνάπτω, συνέδριον, συμβουλία, συνόντες, enz.

Ξυνὸς, ἡ, ὸν, *poët.* voor κοινὸς, gemeen, algemeen. Ξυνῇ, *adv.* in het gemeen, gemeenlijk. Ξυνήϊος, α, ον, gemeen, gemeenschappelijk. Ξυνήων, ονος, ὁ, ἡ, z. v. a. κοινωνὸς, een deelnemer, deelgenoot. Ξυνόω en Ἐπιξυνόω, gemeen maken, vereenigen. Ἐπίξυνος, ὁ, ἡ, gemeenschappelijk.

O.

Ὁ, ἡ, τὸ, in *Gen.* τοῦ, τῆς, τοῦ, het zoogenoemde *Articulus praepositivus*, nagenoeg overeenkomende met het Nederduitsche *bepalend lidwoord*, *de*, *de*, *het*, b. v. Ἀλέξανδρος ὁ μέγας, Alexander *de* Groote; ὁ πατὴρ, ἡ μήτηρ, τὸ παιδίον, *de* vader, *de* moeder, *het* kind; daar in tegendeel πατὴρ, μήτηρ, παιδίον, onbepaald aanduiden *een* vader, *eene* moeder, *een* kind; dit *onbepaald lidwoord* toch bezit de Grieksche taal niet, maar kan het echter, wat den zin betreft, somtijds uitdrukken door het *pron. indef.* τὶς, τὶ, iemand, iets, b. v. ἀνὴρ τὶς, γυνὴ τὶς, een man, zeker man, eene vrouw, zekere vrouw; zie beneden. — Voorts lette men op de volgende eigenaardigheden van het Grieksche ὁ, ἡ, τὸ, te weten 1) ὁ μὲν — ὁ δὲ, de een — de ander, deze — gene; v. d. *neutr. pl.* τὰ μὲν — τὰ δὲ, zoowel — als, deels — deels; 2) bij een *partic.* of *adject.* gevoegd omschrijft het veelal een *Subst.* als ὁ λέγων, de spreker; ὁ ποιῶν of ὁ ποιήσας, de maker, de dader; ὁ φὺς of ὁ φύσας, de vader, ἡ τεκοῦσα, de moeder; οἱ νοῦν ἔχοντες, de verstandigen; οἱ εὖ φρονοῦντες, de

weldenkenden; οἱ σοφοὶ, de wijzen; οἱ σώφρονες, de matigen, οἱ ἀκόλαςοι, de losbandigen; τὸ καλὸν, de deugd, τὸ κακὸν, de ondeugd, τὸ ἀληθὲς, de waarheid; zoo ook het *neutr.* met eenen *infin.*, b. v. τὸ φαγεῖν, het eten, τὸ πιεῖν, het drinken, τὸ εὖ ποιεῖν, het weldoen, τὸ κακῶς ποιεῖν, het kwaaddoen, enz.; daartoe brenge men ook de elliptische spreekwijzen, οἱ ἐν τέλει (verst. ὄντες) de ambtenaren, οἱ περὶ αὐτὸν (ὄντες) zijne vrienden, ὁ πρὸς αἵματος (ὢν) de bloedverwant, enz.; 3) met een *adv.* omschrijft het een *adject.* b. v. ὁ ἐγγὺς (verst. ὢν) de nabij zijnde, ὁ πάλαι (γεγονὼς) de oude, de voormalige, τὸ σήμερον, het heden, τὸ αὔριον, de dag van morgen, τὸ χθὲς, de dag van gisteren; 4) met den *Genit.* van eenen eigenen naam, duidt het iemands zoon, dochter, ook somtijds vader, moeder, enz. aan, b. v. Μιλτιάδης ὁ Κίμωνος, verst. υἱὸς, Miltiades de zoon van Cimon, Ἄρτεμις ἡ Διὸς (θυγάτηρ), Diana de dochter van Jupiter; 5) in de oude Grieksche taal, en bij de Joniers, bij HOMERUS en HERODOTUS, wordt ὁ, ἡ, τὸ dikwijls gebruikt voor het *Artic. postpositivus*; ὃς, ἣ, ὃ, dewelke, hetwelk; alsook voor het *pron. demonstr.* οὗτος, αὕτη, τοῦτο, deze, het; zoo staat ook de *Dat. neutr.* τῷ, voor τούτῳ, verst. τρόπῳ, op deze wijze, om deze reden, daarom; 6) het *neutr.* wordt dikwijls bij *adverbia* gevoegd, als τὸ νῦν, thans, τὸ πρὶν, weleer, τὰ πρῶτα, in het eerst, vooreerst, τὰ μάλιςα, het meest, enz. V. d. zameng.

Ὅγε, ἥγε, τόγε, z. v. a. οὗτός γε, αὕτη γε, τοῦτό γε, *hicce, haecce, hocce*, deze of dit, deze althans, wat dezen betreft.

Ὅδε, ἥδε, τόδε, hetzelfde, als ὅγε, enz.; *neutr.* τόδε, als *adv.* hier, tot hier toe, bij HOMERUS; τῇδε (verst. ὁδῷ, μερίδι, of iets dergelijks), op deze wijze, aan dezen kant. Daarvoor vindt men ook bij Attische schrijvers ὁδὶ, ἡδὶ, τοδί.

Ὄαρ, ὄαρος, ἡ (oud woord van onzekere afleiding, volgens sommigen van ἄρω, volgens anderen van ὄω, οἴω, welligt verwant met het Latijnsche *uxor*), de gezellin, in het bijz. de gemalin, echtgenoote, bij HOM. Il. Ἰ, 327; *Nom. pl.* ὄαρες, *contr.* ὦρες, *Dat.* ὤρεσσι, voor ὄαρσι; ὦρσι. V. d.

Ὄαρος, ου, ὁ, gezellige omgang, gesprekhouding, verkeering. Verg. *Hymn. in Vener.* vs. 249.

Ὀαρίζω, *fut.* ίσω, in gezelschap zijn of leven, vertrouwelijk

met elkander omgaan, verkeeren, spreken, bijz. van gelieven en echtelieden; v. d. in het alg. spreken, praten, gesprek houden of voeren, τινὶ, met iemand. Verg. Il. Z, 516. X, 128.

Ὀάρισμα, τὸ, Ὀαρισμὸς, en Ὀαριστὺς, ύος, ἡ, vertrouwelijke omgang en gesprekhouding.

Ὀαριστὴς, οῦ, ὁ, een gesprekhouder, een vertrouwelijk vriend, Od. T, 179.

῎Οβελος, ὁ, een spit, braadspit, bij Hom.; 2) eene spitse zuil, naald, gedenknaald, Herodot. II, 111; 3) zeker teeken dat de oude Critici bij onechte of verdachte plaatsen van een geschrift bijschreven; v. w. Ὀβελίζω, onecht of verdacht verklaren.

Ὀβελίας, ου, ὁ, verst. ἄρτος, zekere soort van brood aan het spit gebakken.

Ὀβελίσκος, ου, ὁ, *dimin.* een klein braadspit; 2) bijz. eene obelisk, spitse zuil; 3) in het alg. eene ijzeren spits of naald.

Πεμπώβολον, τὸ, een spit met vijf punten voorzien, om het vleesch aan te steken. Hom.

Ὀβολὸς, ὁ (eig. hetzelfde woord als het voorg.), *obolus*, zekere kleine Grieksche munt, waarvan er zes eene drachma uitmaakten, een penning; misschien bestond dezelve oudtijds uit kleine ijzeren of metalen staafjes. Ὀβολιαῖος en Ὀβολιμαῖος, α, ον, daartoe behoorende, eenen penning waard.

Διώβολον, τὸ, een dubbele penning, twee penningen, een oortje.

Ἡμιωβόλιον, τὸ, een halve obolus, halve penning. Ἡμιοβολιαῖος, α, ον, een halve penning waard, zeer gering.

Πεντώβολον, Τριώβολον, τὸ, vijf penningen, drie penningen.

Τετρώβολος, ὁ, vier penningen waard; *metaph.* een nietswaardig mensch.

Ὀγκάομαι, *fut.* ήσομαι, schreijen, brullen, bijz. van eenen ezel. Ὀγκηθμὸς, ὁ, het gebrul van eenen ezel. Ὀγκηστὴς, ὁ, eig. de bruller, v. d. de ezel.

῎Ογκος, ὁ, een gezwel, de opzwelling; v. d. eene verhevenheid, hoogte, een heuvel, hoop, b. v. een brandstapel (Herodot. IV, 62); *metaph.* opgezwollenheid, opgeblazenheid, hoogmoed; de gezwollen ombogt, de omvang, de grootte; *pl.* ὄγκοι, de uitstekende scherpe hoeken of punten van eenen pijl, bij Hom. Il. Δ, 151, 214; misschien verwant met het Latijnsche *uncus*.

Ὀγκηρὸς, ὰ, ὸν, en ὀγκώδης, ὁ, ἡ, groot van omvang, gezwollen; opgeblazen, hoogmoedig, trotsch.

Ὀγκίον, τὸ, eene kist, een korf of bak ter bewaring van ijzeren of koperen wapentuig, Hom. Od. Φ, 61.

Ὀγκόω, *fut.* ώσω, ik doe opzwellen, ik verhoog, vergroot, breng in aanzien; *med.* opzwellen, opgeblazen of hoogmoedig

zijn. Ὄγκωσις, ἡ, de opzwelling, opblazing. Ὀγκωτὸς, ἡ, ὸν, opgezwollen, hoog, verheven. Zameng. Ἐξογκόω, hetzelfde.
Ὀγκύλλω, hetzelfde; bijz. in *med.* zich opblazen, pogchen.
Ὑπέρογκος, ὁ, ἡ, bovenmate gezwollen, overgroot; sterk opgeblazen of hoogmoedig.

Ὄγμος, ὀυ, ὁ, de streep die bij het maaijen of ploegen op het veld gemaakt wordt, de voren; v. d. in het alg. eene streep, lijn, een weg.

Ὀγμεύω (het land bij het maaijen of ploegen) met strepen of voren doorsnijden; v. d. in het algem. eene streep of lijn trekken, regtuit gaan, het gedierte op de jagt voor zich heen drijven.

Ὄγχνη en ὄχνη, ἡ, de perenboom, eene peer. Hom. Od. Ω, 233, 246.

Ὁδὸς, ἡ, de weg, gang, straat; een togt, krijgstogt, veldtogt, de marsch; eene hinderlaag op den weg, Hom. Il. A, 151; 2) *metaph.* de weg, d. i. het middel, de aard en wijze om iets te verrigten.

Ὄδιος, ὁ, ἡ, tot den weg behoorende, den weg of den voortgang bevorderende, v. d. Ἑρμῆς ὄδιος, Merkurius de beveiliger der wegen en reizenden. Zameng.
Ἐνόδιος of εἰνόδιος, ὁ, ἡ, aan of op den weg gelegen, zich op weg bevindende; b. v. Ἑρμῆς of Ἄρτεμις, Merkurius of Diana, wier beeldtenissen op de wegen stonden.
Ὁδίτης, ου, ὁ, een voetganger, wandelaar, reiziger.
Ὁδάω en ὁδέω, *fut.* ήσω, langs den weg verkoopen, te koop veilen. Zameng. Ἐξοδάω, hetzelfde.
Ὁδεύω, *fut.* εύσω, ik betreed den weg, ik ga, ik reis, ik wandel.
Ὅδευμα, τὸ, en ὁδεία, ἡ, de weg, reis, wandeling.
Ὁδευτὴς, ὁ, hetzelfde als ὁδίτης.
Ὁδόω, *fut.* ώσω, ik wijs den weg, breng op den weg, ik geleid; *pass.* geleid worden, gaan.
Ὁδαῖος, αία, αῖον, tot den weg behoorende, op weg zijnde, *pl.* ὁδαῖα, τὰ, koopwaren, reisvoorraad, bij Hom. Od. Θ, 163. O, 444.

Zamenstellingen, 1) vooraan:

Ἄμφοδος, ἡ, en Ἄμφοδον, ook ἀμφόδιον, τὸ, een omweg; eene straat met huizen bezet, om welke de weg loopt; eene straat.
Ἄνοδος, ὁ, ἡ (voor ἄοδος, met de ἀ *priv.*) ontoegankelijk.
Ἄνοδος, ἡ (met de *praep.* ἀνὰ, voor ἡ ἄνω ὁδὸς), de opgang, optogt; 2) hetzelfde als het zameng.
Ἐπάνοδος, ἡ, de terugtogt.
Δυςάνοδος, ὁ, ἡ, slecht toegankelijk.
Ἄφοδος, ἡ, de afgang, ontlasting; de aftogt, het heengaan, het vertrek; de terugtogt.
Ἀφοδεύω, afgaan, zich ontlasten. Ἀφόδευμα en ἀφόδιον, τὸ, het ontlastte. Ἀφοδευτήριον, τὸ, een heimelijk gemak.
Δίοδος, ἡ, de doorgang, doortogt. Διοδεύω, doortrekken.
Δύςοδος, ὁ, ἡ, slecht gangbaar, moeijelijk om door te trekken.
Δυςοδέω, eenen slechten weg gaan, moeijelijk gaan.

Εἴσοδος, ἡ; de ingang, intogt; de inkomst (van geld).
'Επείσοδος, ἡ, de bijingang, het bijkomen, het tusschenkomen. — 'Επεισόδιος, ὁ, ἡ, bijkomend, tusschenkomend; v. d. *neutr.* ἐπεισόδιον, τὸ, een bijkomend, of tusschen-ingeschoven stuk of verhaal, eene episode. 'Επεισοδιόω, ik voeg tusschen in als episode.
*Ἔξοδος, ἡ, de uitgang, de uittogt; de afmarsch of het uittrekken (van een leger); een uitval; de uitgang, het uiteinde; de dood. 'Εξοδεύω, uitgaan, uittrekken.
'Εξόδιος, ὁ, ἡ, ook ἐξοδικὸς, ἡ, ὸν, den uitgang betreffende. V. d. 'Εξόδιον, τὸ, de uitgang, de uitkomst of het einde van een tooneelspel; 2) een zangstuk bij het uitgaan van een koor; 3) een nastuk na een treurspel.
'Ανέξοδος, ὁ, ἡ, geen uitgang hebbende.
Διέξοδος, ἡ, de doortogt uit (de eene plaats in de andere); de uitgang, het einde, de voleinding; τοῦ λόγου, de voortgang of het vervolg eener redevoering; 2) de doortogt van een leger, de ontwikkeling der gelederen; 3) de afloop (eener zaak); 4) uitvoerigheid, v. w. κατὰ διέξοδον, uitvoeriglijk.
Εὔοδος, ὁ, ἡ, wel te gaan, gemakkelijk om door te komen; 2) wel gaande, voorspoedig, gelukkig. Εὐόδως, *adv.* langs eenen goeden weg, voorspoediglijk.
Εὐοδέω, eenen goeden weg hebben, wel voortgaan.
Εὐοδόω, op eenen goeden weg brengen; *pass.* eenen goeden voortgang hebben, gelukkig afloopen.
Εὐρυόδειος, ὁ, ἡ, van breede wegen voorzien, wijd uitgestrekt.
*Ἔφοδος, ἡ, de toegang; *metaph.* het middel tot iets; de aankomst, aanval; de omloop, v. w. 2) ἔφοδος, ὁ, een omlooper, die rondgaat om te onderzoeken; 3) *adj.* ἔφοδος, ὁ, ἡ, toegankelijk.
'Εφοδεύω, ik ga rond, loop rond, bijz. om de wachten te onderzoeken. 'Εφοδεία, ἡ, het rondloopen.
'Εφόδιον, τὸ, reisvoorraad, reisgeld; een hulpmiddel. V. d. 'Εφοδιάζω, ik voorzie van reisgeld of reisvoorraad; *med.* zich voorzien van iets, verkrijgen.
Κάθοδος, *Jon.* κάτοδος, ἡ, de aftogt, het vertrek; de terugtogt, terugkomst, bijz. van bannelingen.
Μέθοδος, ἡ, eig. de nagang, het af-, in- of achterhalen; 2) de navorsching, nasporing, het onderzoek; 3) de volgweg, de aard, of wijze om iets na te sporen of te leeren kennen, de leerwijze, methode; v. d. 4) eene verhandeling, een leerboek.
Μεθοδεύω, nagaan, nasporen, onderzoeken; naar volgorde of methodisch afhandelen.
Μεθοδικὸς, ἡ, ὸν, naar bepaalde volgorde of leerwijze geschikt, leerstellig.
Μίξοδος, μιξοδία en μισγοδία, ἡ, een kruisweg.
Πάροδος, ἡ, de voorbijgang; de toegang, aankomst; de doortogt, doorgang; 2) *adj.* πάροδος, ὁ, ἡ, aan den weg gelegen.
Παροδεύω, ik ga, ik trek voorbij.
Παρόδιος, ὁ, ἡ, aan den weg gelegen; algemeen bekend.
Παροδίτης, ὁ, een voorbijganger, reiziger.
Περίοδος, ἡ, de omweg, omvang, omtrek; v. d. περίοδος γῆς, eene wereldkaart, bij Herod. V, 49; 2) het om- of rondloopen, de omloop, omtogt, b. v. περίοδος 'Ασίας, eig. eene reis

om Azie, en v. d. de beschrijving van Azie; 3) een volzin, eene periode, bij redekundigen.

Περιοδεύω, *fut.* εύσω, ik ga om, reis om; ik loop rond; 2) ik maak eenen omweg, v. d. ik beschouw, of bespreek een onderwerp van alle zijden; ik bedrieg.

Περιοδευμένως, *adv.* langs eenen omweg, met langwijligheid.

Περιοδευτής, ὁ, een rondlooper.

Περιοδικὸς, ή, όν, tot den omtrek behoorende; na eenen bepaalden omloop terugkeerend, periodiek.

Πρόοδος, ἡ, de voortgang; de uitgang, uitmarsch; 2) *adj.* πρόοδος, ὁ, ἡ, vooruitgaande, een voorlooper.

Πρόσοδος, ἡ, de toegang, aankomst; v. d. de feestelijke optogt naar de eene of andere godheid (*supplicatio*), eene processie; het optreden (van eenen redenaar); de inkomst, winst, het voordeel; v. w.

Προσοδεύομαι, de inkomsten trekken, winst of voordeel trekken.

Δυσπρόσοδος, ὁ, ἡ, moeijelijk van toegang, onvriendelijk, stug.

Εὐπρόσοδος, ὁ, ἡ, wel toegankelijk; minzaam, vriendelijk.

Σύνοδος, ἡ, de zamenloop, zamenkomst; vergadering, vereeniging; het handgemeen worden; 2) *adj.* σύνοδος, ὁ, ἡ, een reisgezel, een geleider; v. d.

Συνοδεύω, mede reizen. Συνοδία, ἡ, reisgezelschap.

Τρίοδος, ἡ, *trivium*, een drieweg; v. d. besluiteloosheid. Τριοδῖτις, ἡ, bijnaam van Diana of Hecate, die op de driewegen vereerd werd.

Φροῦδος, φρούδη, φροῦδον (voor πρὸ ὁδοῦ γενόμενος), voortgegaan, vergaan, weggevloden, verloren.

Zamenstellingen 2) achteraan: b. v.

Ὁδηγὸς, ὁ, ἡ, een wegwijzer, geleider. Ὁδηγία, ἡ, de wegwijzing; het onderrigt, een leiddraad. Ὁδηγέω, ik wijs den weg, geleid, τινὰ, iemand; ik onderwijs. Ὁδηγητὴρ, of -ής, ὁ, een wegwijzer, geleider.

Ὁδοιπόρος, ὁ, ἡ, een voetganger, wandelaar, reiziger. Ὁδοιπορία, ἡ, eene wandeling, reis. Ὁδοιπορέω, eenen weg afleggen, reizen. Συνοδοιπόρος, ὁ, een reisgezel. Zie πείρω, πόρος.

Ὁδοποιὸς, ὁ, een wegbaner, een wegverbeteraar. Ὁδοποιέω, ik baan den weg, τινὶ, voor iemand; ik maak gangbaar, τὶ, iets; *pass.* vorderen, voortgang hebben. Ὁδοποιΐα en ὁδοποίησις, ἡ, het banen van den weg; het wegbanersberoep.

Ὀδοὺς, *Jon.* ὀδὼν, όντος, ὁ, een tand (eig. de eter; z. v. a. het *part.* van ὄδωμι, voor ἔδω, ὦμι, even als het Latijnsche *dens*, voor *edens*, van *edo*).

Ὀδὰξ, *adv.* met de tanden, al bijtende.

Ὀδαξάω en ὀδαξέω, ook ἀδαξέω, en *poët.* ὀδακτάζω, ik bijt met de tanden; 2) bijten, jeuken, een beet of jeukte veroorzaken; *pass.* jeukte hebben. Ὀδαξισμὸς, ὁ, eene bijtende jeukte. Ὀδαξιστικὸς, ή, όν, jeukend, jeukte veroorzakend.

Ὀδοντιάω, tanden krijgen.

Ὀδοντόω, getand maken, v. d. ὠδοντωμένος, getand.

Ἀμφόδους en ἀμφώδων, οντος, ὁ, ἡ, aan beide zijden getand.

Ἀνόδους, οντος, ὁ, ἡ, en Νωδὸς, οῦ, ὁ (van νὴ en ὀδοὺς), tandeloos, zonder tanden.
Ἀργιόδους, ὁ, ἡ, wit van tanden.
Καρχαρόδους, ὁ, ἡ, scherp van tanden.
Κυνόδοντες, οἱ, de hondstanden, de hoektanden.
Κνώδων, ὁ, een vooruitstekende tand aan eenen hartsvanger; de punt van een zwaard; *poët.* het zwaard zelf.
Κνώδαλον, τὸ, een bijtend dier, een wild en schadelijk dier. Hom. Od. P, 317.
Κνώδαξ, ακος, ὁ, een vooruitstekende tand; een tap, eene pen.
Τριόδους, ὁ, ἡ, drietandig, v. d. *poët.* de drietand van Neptunus.
Χαυλιόδους, ὁ, ἡ, met vooruitstekende tanden voorzien; 2) *Subst.* de houw- of slagtanden, Herodot. II, 68.

Ὀδύω, *fut.* ὀδύσω, smerten, bedroeven, oud stamwoord alleen gebruikelijk in *aor.* 1. *med.* ὠδυσάμην, *poët.* ὠδυσσάμην, v. w. het *part.* ὀδυσσάμενος, zich bedroeven, zich boos maken, zich vertoornen, τινὶ, op iemand, over iets; τινὰ, iemand tegen zich vertoornen, beleedigen. Van daar ook, of van eene aanverwante vorm, het *perf.* ὀδώδυσαι, bij Hom. Od. Ἐ, 423. V. d.

Ὀδύνη, ἡ, smart, pijn; hartzeer, droefenis.
Ὀδυνάω, *fut.* ήσω, smerten, bedroeven.
Ὀδυνηρὸς, ὰ, ὸν, smertelijk, droevig.
Ἀνώδυνος en Νώδυνος, ὁ, ἡ, smarteloos, kommeloos. Ἀνωδύνως, *adv.* zonder smart. Ἀνωδυνία, ἡ, smarteloosheid, ook Νωδυνία, ἡ.
Παυσώδυνος, ὁ, ἡ, pijnstillend.
Περιώδυνος, ὁ, ἡ, rondom smertend, zwaar bedroevend; τὸ περιώδυνον en ἡ περιωδυνία, zware droefheid.
Ὠδὶν of ὠδὶς, ῖνος, ἡ, smart, bijz. de barenswee. V. d.
Ὠδίνω, *fut.* νῶ, en νήσω, in barenswee zijn, baren; v. d. in het alg. hevige smart lijden. Zameng. Συνωδίνω, mede smart lijden.
Ὀδύρω, smerten, gewoonlijk in *med.* ὀδύρομαι, *fut.* οῦμαι, ik bedroef mij, ik klaag, ween; ik betreur, beween, τινὰ, iemand.
Ὄδυρμα, τὸ, en Ὀδυρμὸς, ὁ, weeklagt, geween.
Ὀδυρτικὸς, ἡ, ὸν, weeklagend; 2) beklagelijk.
Ἀνοδύρομαι. ik hef weeklagten aan.
Ἀπ-, Ἐπ- en Κατοδύρομαι, ik klaag over (iets, τὶ), ik beklaag, beween.
Πανόδυρτος, ὁ, ἡ, gansch en al klagend; 2) allezins beklagelijk.

Ὄζος, ὁ, de knoest van eenen boom, de daaruit spruitende tak, een tak, eene telg; 2) *metaph.* eene telg, spruit, een afstammeling, v. d. ὄζος Ἄρηος, een zoon van Mars, d. i. een heldhaftig man, bij Hom.

Ὀζώδης, ὁ, ἡ, vol knoesten of takken.
Ἄοζος en ἄνοζος, ὁ, ἡ, zonder takken of knoesten. Πολύοζος, ὁ, ἡ, met vele takken of knoesten.

Ὄζω, *fut.* ὀζήσω en ὀζέσω, *perf.* ὄδωδα, reuk van zich

geven, rieken, τινὸς en τὶ, naar iets. Ὄσδω, *Dor.* hetzelfde. Waarschijnlijk verwant met het Latijnsche *oleo.*

Ὀσμὴ en ὀδμὴ, ook ὀδωδὴ, *odor*, reuk, geur; stank.
Ὀσμηρὸς, ὀσμηρὴς en ὀσμώδης, ὁ, ἡ; ook ὀδμήεις, ὀδμώδης en ὀζώδης, ὁ, ἡ, riekend, geurig; stinkend.
Ὀσφραίνω, ik geef te ruiken; *med.* ὀσφραίνομαι, ik ruik, τινὸς, iets; *pass.* τὰ ὀσφραινόμενα, het gerokene. Daarvoor ook Ὀσφράομαι, *fut.* ήσομαι.
Ὄσφρησις, ἡ, het ruiken, de reuk.
Ὀσφρητὸς en ὀσφραντὸς, ἡ, ὀν, geroken. Εὐόσφρητος, ὁ, ἡ, scherp ruikend.
Περιοσφραίνομαι, rondom beruiken.
Ἀπόζω, reuk afgeven, rieken, stinken, τινὸς, naar iets.
Ἀνθοσμίας, ὁ, t. w. οἶνος, naar bloemen riekende, of welriekende, geurige wijn. Aristoph.
Δύςοσμος, δύςοδμος en δυςώδης, ὁ, ἡ, slecht van reuk, stinkend. Δυςοσμία en δυσωδία, ἡ, stank.
Εὔοσμος, εὔοδμος en εὐώδης, ὁ, ἡ, welriekend, geurig. Εὐοσμία en εὐωδία, ἡ, geur.
Προςόζω, *Dor.* ποτόσδω, reuk aanbrengen.

Ὄθη, ἡ (oud woord), zorg, in acht neming. Ὄθομαι, ik zorg, ik neem in acht, geef acht op, stoor mij aan iets, τινὸς, bij Hom. Il. Ἀ, 181; en elders. Ὀθέω en Ὀθεύω, hetzelfde.

Ὀθόνη, ἡ, lijnwaad; een linnen kleed, een sluijer, Hom. Il. Γ, 141. Σ, 595; een zeil, een zeildoek, een tafelkleed. *Dimin.* Ὀθόνιον, τό. Ὀθόνινος, η, ον, uit lijnwaad gemaakt.

Οἴ, *interj.* of uitroep van smart, medelijden en droefenis, *heu, vae!* ô! ach! ô wee! Οἴ μοι, *contr.* οἴμοι, *vae mihi!* ô wee mij! οἴμοι τάλας, ô wee mij ellendigen! οἴμοι τῶν κακῶν, ô wee mij, welk een ongeluk! — Men vindt ook ᾤμοι. V. d. Οἴζω, eig. οἴ roepen, weeklagen, ongebruikt stamwoord van

Ὀϊζύω, *fut.* ύσω, jammeren, weeklagen; ellendig zijn, lijden.
Ὀϊζὺς, ύος, ἡ, jammerklagt, leed, weedom. Ὀϊζυρὸς, ὰ, ὸν, jammerlijk, ellendig.
Οἶκτος, ου, ὁ, weeklagt, jammerklagt; 2) de bejammering, betreuring, het medelijden. V. d.
Οἰκτίζω, ομαι, jammeren, klagen; 2) bejammeren, beklagen, medelijden hebben, τινὰ, met iemand. Οἴκτισμα, τὸ, en οἰκμισμὸς, ὁ, jammerklagt; 2) medelijden.
Οἰκτείρω, *fut.* οἰκτερῶ, ik beklaag, beween, heb medelijden, τινὰ, met iemand.
Οἰκτίρμων, ονος, ὁ, ἡ, medelijdend, barmhartig.
Οἰκτρὸς, ὰ, ὸν, beklagenswaardig, jammerlijk; v. d. οἰκτρὰ, hetzelfde als οἰκτρῶς, *adv.* op eene jammerlijke

wijze. *Compar.* Οἰκτρότερος, α, ον. *Superl.* Οἰκτρότατος, η, ον, ook οἴκτιςος, als het ware van οἰκτὸς, *part.* van οἴζω.

˝Ανοικτος, ου, ὁ, ἡ, onmedelijdend. Ἀνοίκτως en ἀνοικτὶ, *adv.* zonder medelijden.

˝Ανοικτρος, ὁ, ἡ, niet beklagenswaardig.

Ἀντοικτίζω en ἀντοικτείρω, beurtelings beklagen.

Ἀποικτίζω, ομαι, beklagen, beweenen.

Ἐποικτίζω, ομαι, en ἐποικτείρω, hetzelfde.

Κατοικτίζω, ομαι, en κατοικτείρω, hetzelfde. V. d. Κατοίκτισις en κατοίκτιρσις, ἡ, medelijden.

Συνοικτίζω, medeweenen, medelijden hebben.

Φίλοικτος, Φιλοίκτιςος en Φιλοικτίρμων, ὁ, ἡ, tot medelijden geneigd.

Οἰμώζω, *fut.* ώξω, eig. ik roep οἴμοι, v. d. weeklagen, jammeren; zich beklagen, gestraft worden, boeten; 2) beklagen, bejammeren, τινὰ, iemand.

Οἰμωγὴ, ἡ, weeklagt, geween.

Οἰμωκτὸς, ἡ, ὸν, jammerlijk, beklagelijk; bejammerend. Οἰμωκτὶ, *adv.* met gejammer, met geween. Ἀνοιμωκτὶ, zonder weeklagt of geween.

Ἀνοιμώζω en Ἐξοιμώζω, eene weeklagt aanheffen, in weeklagt uitbreken.

Ἀποιμώζω, beklagen, beweenen, bejammeren.

Ἐποιμώζω, daarbij, daarover klagen of jammeren.

Οἴαξ, ακος (van οἴω; zie φέρω), *Jon.* οἴηξ en οἰήϊον, τὸ, het handvat aan het scheepsroer; het roer zelf. *Dimin.* Οἰάκιον, τό.

Οἰακίζω, *fut.* ίσω, ik zit aan het roer, ik stuur (een schip); v. d. in het alg. besturen, regeren. Οἰάκισμα, τὸ, het bestuur. Οἰακιςὴς, ὁ, een stuurman.

Οἴγω, οἰγνύω en οἴγνυμι, *fut.* οἴξω, *perf. med.* ἔῳγα, ik open, doe open. Meermalen zameng.

Ἀνοίγω en ἀνοιγνύω, *fut.* ἀνοίξω, v. w. *aor.* 1. ἤνοιξα en ἀνέῳξα; *perf. med.* ἀνέῳγα, bij latere schrijvers somtijds in de beteekenis van het *pass.*; ik open, ontsluit; ik ontdek; *elliptice* ἀνοίγειν (θάλασσαν), in de opene zee komen, bij Xenoph.

˝Ανοιξις, ἡ, de opening.

Ἀνοικτὸς, ἡ, ὸν, geopend.

Δια- en Ἐξανοίγω, ik zet open. Συνεξανοίγω, mede openen.

Διοίγω en διοίγνυμι, ik open, maak eene opening door iets.

Παροίγω, bijna openen, een weinig openen.

Ὑποίγω, heimelijk openen.

Οἶδος, εος, τὸ, een gezwel, opblazing; verheffing.

Οἰδάω en meerm. οἰδέω, *fut.* ήσω, ik zwel, ben gezwollen; *metaph.* opgeblazen zijn (van redenen), oprijzen, opgisten, onrustig zijn (van gemoedsaandoeningen, van zaken, enz.).

Οἴδημα, τὸ, het gezwollene, een gezwel; v. d. *contr.* οἶδμα, τὸ, *poët.* de opgeruide baren der zee, de vloed, de zee.

Ἀνοιδέω, ik zwel op, gist op, blaas op, *metaph.* van toorn.

Ἀνοίδησις, ἡ, de opzwelling, de branding (der zee).

Διοιδέω, doorzwellen, gansch en al opzwellen.

Ἐξοιδέω, uitzwellen, opzwellen.
Συνοιδέω, mede opzwellen.
Οἰδαίνω en οἰδάνω, ik zwel op; 2) ik doe opzwellen.
Οἰδαλέος, α, ον, gezwollen, opgeblazen.
Οἶδνον en ὕδνον, τὸ, *tuber*, eene aardnoot.
Κοιλοιδιάω of beter κυλοιδιάω, gezwollen oogen hebben, b. v. van liefde. Theocritus, Id. I, 38.

Οἶκος, ου, ὁ (waarschijnlijk van εἴκω, wijken), de wijkplaats, verblijfplaats, woonplaats in het alg., v. w. bij Hom. Il. Ω, 471, de tent van Achilles οἶκος, genoemd wordt; in het bijz. 2) een huis, van waar de spreekwijzen ἐν οἴκῳ, te huis, ἐπ' οἴκου, *Att.* voor ἐπ' οἶκον, naar huis; οἱ κατ' οἶκον, de huisgenooten; 3) hetgeen in huis is, v. d. het huishouden, de huisselijke inrigting; huisgoederen, bezittingen; de huisgenooten, het huisgezin, de familie, b. v. οἶκος βασιλῆος, het koninklijke huis; 4) een gedeelte van het huis, een vertrek, eene kamer. Οἰκίον en Οἰκίδιον, τὸ, een huisje.

Οἰκία, ἡ, een huis, een verblijf; ook van het gedierte, een hol, een nest, enz.; 2) in het bijz. het huisgezin, de huisgenooten; 3) het huishouden, de huisgoederen.
Οἰκίσκος, ὁ, en οἰκίσκη, ἡ, ander *dimin.* van οἶκος, een klein huisje, een vertrekje, een celletje; een vogelnest, eene vogelkooi.
Οἴκοι en οἰκόθι, *adv.* te huis. — Οἰκόθεν, *adv.* van huis; 2) van of uit zich zelven, uit eigen kracht, uit eigen verdienste. — Οἴκαδε en οἰκόνδε, *Dor.* οἴκαδες en οἴκαδις, *adv.* naar huis.
Οἰκεῖος, εία, εῖον, *Ion.* οἰκήϊος, huisselijk, tot het huis, huishouden of huisgezin behoorende; τὰ οἰκεῖα, het huishouden, huisgoederen, eigendom; ἡ οἰκεία, verst. γῆ, de haardstede, het vaderland; οἱ οἰκεῖοι, de huisgenooten; bloedverwanten; huisvrienden; 2) huisselijk, in tegenstelling van hetgeen daar buiten en publiek is, d. i. privaat, eigendommelijk, eigen; v. d. τὸ οἰκεῖον, privaat eigendom, waar tegenover staat τὸ ἀλλότριον, vreemde goederen, en τὸ κοινὸν of τὸ δημόσιον, staatsbezittingen, de staatskas, het staatswezen; 3) eigen, bekwaam, geschikt, doelmatig, b. v. πρός τι, tot iets.
Οἰκείως, *adv.* huisselijk, vriendschappelijk, vertrouwelijk, b. v. οἰκείως ἔχειν πρός τινα, gezellig met iemand verkeeren; 2) geschiktelijk, doelmatiglijk.
Οἰκειακὸς en οἰκιακὸς, ἡ, ὸν, huisselijk, huishondelijk.
Οἰκειότης, ητος, ἡ, huisselijkheid, huisselijke of vriendschappelijke omgang; bekendheid, vertrouwelijkheid; aanverwantschap.
Οἰκειόω, *fut.* ώσω, eig. huisselijk maken, d. i. eigen maken, toeëigenen; tot huisvriend of vertrouweling maken; geschikt of bekwaam maken; *med.* zich toeëigenen, enz.

Οἰκείωμα, τὸ, toeëigening; geschiktheid, bekwaamheid.
Οἰκείωσις, εως, ἡ, toeëigening, aanmatiging; kennismaking; bekwaammaking.
Οἰκειωτικὸς, ἡ, ὸν, toeëigenend, eigen makend.
Εἰςοικειόω, in huis brengen, tot vriend maken.
Προςοικειόω, toeëigenen, toevoegen.
Συνοικειόω, te zamen in een huis brengen, tot vriend maken; zich naar iemand (ἑαυτὸν τινὶ) schikken.

Οἰκέτης, ου, ook *poët.* Οἰκεὺς, έως, *Jon.* ῆος, ὁ, *foem.* Οἰκέτις, ιδος, ἡ, een huisgenoot, eene huisgenoote; bijz. een of eene huisbediende, een huisknecht, eene huismeid of slavin; zeldzaam, de huisvrouw, bij Theocrit. XIX, 38.
Οἰκετεία en οἰκετία, ook οἰκεσία, ἡ, het huisgezin, de huisbedienden.
Οἰκετικὸς, ἡ, ὸν, tot het huisgezin, of de huisbedienden behoorende.
Οἰκετεύομαι, ik ben huisbediende, ik ben dienstbaar.

Οἰκέω, *fut.* ήσω, ik huis, woon, bewoon; ik houd huis, ik bestuur het huishouden; in het alg. ik bestuur, regeer, b. v. τὴν πόλιν, den staat; v. w. ἡ πόλις οἰκεῖ of οἰκεῖται καλῶς of κακῶς, de staat wordt wel of kwalijk bestuurd, is wel of kwalijk ingerigt; *pass.* ἡ οἰκουμένη, verst. γῆ, de bewoonde aarde, de wereld, bij Demosthenes, en dikwerf bij de gewijde schrijvers: v. w. ook het *adj.* Οἰκουμενικὸς, ἡ, ὸν, de bewoonde wereld betreffende, b. v. σύνοδος, *concilium oecumenicum*, een algemeen synode of kerkvergadering.
Οἴκημα, τὸ, de woonplaats, eene woning, een woonhuis; een vertrek, eene kamer; een gevangenhuis; bijz. te Athene, een hoerhuis, aldus *per euphemismum* genoemd. *Dimin.* Οἰκημάτιον, τὸ, een huisje, een vertrekje.
Οἴκησις, ἡ, het huizen, de bewoning; eene woonplaats, een huis. Οἰκήσιμος, ὁ, ἡ, bewoonbaar; τὸ οἰκήσιμον, een huis.
Οἰκητὸς, ἡ, ὸν, gehuisd, bewoond; bewoonbaar.
Οἰκητὴς, οῦ, ὁ, Οἰκητὴρ, ῆρος, ὁ, en Οἰκήτωρ, ορος, ὁ, een bewoner, inwoner. Οἰκητήριος, α, ον, den bewoner betreffende; v. w. Οἰκητήριον, τὸ, een woonhuis; Οἰκητήρια, τὰ, verst. σκεύη, huisraad.

Οἰκίζω, *fut.* ίσω, ik bouw een huis, in het alg. ik bouw, ik sticht, b. v. πόλιν, eene stad; 2) ik huisvest, zet ter woon neder, zend ter woon uit, bijz. eene volkplanting; ik maak bewoonbaar, doe bewonen, bevolk.
Οἴκισις, ἡ, ook οἰκισμὸς, ὁ, de opbouw van een huis, de stichting; de huisvesting, bevolking.
Οἰκιςὴς, οῦ, ὁ, en οἰκιςὴρ, ῆρος, ὁ, een huisvester, volkplanter, aanvoerder eener volkplanting.

Zamenstellingen van Οἶκος, Οἰκέω en Οἰκίζω:

1) Vooraan:

Ἀγροῖκος, ὁ, ἡ, een landbewoner. Zie Ἀγρός.
Ἄνοικος (met de ἀ *priv.*) of Ἄοικος, ὁ, ἡ, van huis of woning ontbloot, zonder haardstede,

Ἀνοικίζω (met de *praep.* ἀνὰ), ik herstel, herbouw; 2) ik zend op als volkplanteling, v. w. *med.* zich naar elders ter woon begeven, verhuizen; 3) *pass.* z. v. a. ἄνω ᾠκίσθαι, opwaarts, d. i. landwaarts in, wonen.

Ἀνοικισμὸς, ὁ, de herstelling, weder opbouwing.

Ἄποικος, ὁ, ἡ, van huis afwezig, uitgedreven, een volkplanteling. V. d. *foem.* Ἀποικὶς, ίδος, ἡ, verst. πόλις, eene volkplantersstad. — Ἀποικία, ἡ, eene volkplanting, volksverhuizing.

Ἀποικέω, *fut.* ήσω, ik ben van huis, ik verhuis naar elders, naar eene volkplanting; 2) ik woon veraf. Ἀποίκησις, ἡ, eene volksverhuizing.

Ἀποικίζω, ik zend eene volkplanting af, of vestig elders eene volkplanting; v. d. in het alg. van huis afzenden, verwijderen, verdrijven.

Ἀποικισμὸς, ὁ, de afzending eener volkplanting.

Δίοικος komt niet voor: maar wel

Διοικέω, ik houd huis, bestuur de huishouding; v. d. ik bestuur, b. v. den staat, ik rigt in; ik verzorg (met het noodige); ik beschik; ik rangschik, b. v. de deelen eener redevoering; 2) van personen, διοικεῖν τινὰ κακῶς, slecht met iemand huishouden, iemand slecht behandelen; *med.* διοικεῖσθαι πρὸς τινὰ, πρὸς ἀλλήλους, zich met iemand, zich met elkander, verdragen; 3) verteren, verduwen (spijs); 4) ik woon afzonderlijk.

Διοίκημα, τὸ, en meermalen

Διοίκησις, ἡ, de huishouding; het bestuur; de schikking (*dispositio*) eener redevoering; 2) de afdeeling van een bestuur, een district, eene provincie.

Διοικητὴς, ὁ, een huishouder; bestuurder, staatsbestuurder, bijz. de bestuurder van 's lands kas. Διοικήτρια, ἡ, eene huishoudster. Διοικητικὸς, ή, ὸν, huishoudend, besturend. Δυσδιοίκητος, ὁ, ἡ, moeijelijk om te besturen.

Διοικίζω, ik verspreid de inwoners uit een, *ik doe* uit een wonen; ik verdeel; ik scheid af.

Διοικισμὸς, ὁ, de verspreiding, of verdeeling; der inwoners.

Εἴσοικος komt niet voor: maar

Εἰσοικέω, ik trek ter woon in of binnen.

Εἰσοικίζω of Ἐσοικίζω, ik breng of neem in huis; ik huisvest eene volkplanting in of op eene plaats.

Ἔνοικος, ὁ, ἡ, een inwoner; een huishuurder. Ἐνοίκιον, τὸ, de huishuur.

Ἐνοικέω, ik woon in, bewoon.

Ἐνοίκησις, ἡ, de inwoning.

Προενοίκησις, ἡ, de voormalige inwoning.

Ἐνοικίζω, ik breng in huis, neem op in huis.

Ἐνοικισμὸς, ὁ, het in huis nemen.

Ἔξοικος, ὁ, ἡ, uithuizig, uitheemsch; verhuisd; uitgebannen.

Ἐξοικέω, uit zijn huis gaan, verhuizen.

Ἐξοίκησις, ἡ, het verlaten van zijn huis.

Ἐξοικίζω, ik drijf of jaag uit het huis; ik drijf uit, ik ban uit.

'Εξοικισμὸς, ὁ, en 'Εξοίκισις, ἡ, de uit het huis drijving, de uitbanning.

Ἔποικος, ὁ, ἡ, een bijwoner, aankomeling; volkplanter.

'Εποικέω, daarbij huizen of wonen; ter woon daarheen trekken als volkplanter; bewonen.

'Εποικίζω, eene volkplanting daarheen zenden.

Κάτοικος, ὁ, ἡ, de huisbewoner, bewoner. Κατοικία, ἡ, een woonhuis, eene woonplaats, woning, volkplanting.

Κατοικέω, ik bewoon het huis, ik bewoon; ik woon.

Κατοίκησις, ἡ, en κατοικητήριον, τὸ, de woning.

Κατοικίζω, ik zet ter woon neder; ik stel neder; ik sticht, bouw aan, bevolk (eene stad); 2) ik herstel; 3) ik voer terug naar huis, bij Aeschylus.

Κατοικισμὸς, ὁ, en κατοίκισις, ἡ, de bevolking, stichting, bezetting met volkplanters.

Παρα- en Συγκατοικίζω, ik doe daarbij, of te zamen huizen, wonen.

Μέτοικος, ὁ, ἡ, die naar elders verhuist; 2) in het bijz. te Athene, een vreemd inwoner, of ingezeten. Μετοικία, ἡ, de verhuizing, het wonen in eene vreemde plaats. Μετοίκιον, τὸ, de schatting, door zoodanige personen te betalen, hoofdgeld.

Μετοικέω, ik verhuis, trek ter woon naar elders; 2) ik woon elders in als vreemdeling voor hoofdgeld.

Μετοίκησις, ἡ, de verhuizing; 2) het wonen in eene stad als μέτοικος.

Μετοικίζω, ik doe verhuizen; ik verplaats eene volkplanting; ik verplaats, breng over.

Μετοικισμὸς, ὁ, de verplaatsing der inwoners.

Πανοικεὶ, πανοικίᾳ en πανοικίῃ, ook πανοικησίᾳ, *adv.* met het gansche huis of huisgezin.

Πάροικος, ὁ, ἡ, een bijwoner, een nabuur. Παροικία, ἡ, nabuurschap.

Παροικέω, ik huis daarbij, daarneven, daarnaast.

Παροικίζω, ik doe daarbij, daarneven huizen.

Περίοικος, ὁ, ἡ, rondom huizend, een nabuur; 2) de vrije rondombewoners van Lacedaemon, onderscheiden van de Spartanen en Heloten; 3) bij aardrijkskundigen zijn περίοικοι, de bewoners der zelfde, en ἄντοικοι, die der tegengestelde gematigde luchtstreek.

Περιοικὶς, ίδος, ἡ, verst. γῆ of χώρα, de omliggende landstreek.

Περιοικέω, ik huis of woon rondom.

Σόλοικος, ὁ, ἡ, een inwoner der stad Soli in Cilicie, die door de zuiverheid hunner moedertaal te verzaken, aanleiding gegeven hebben, dat Σόλοικος in het algem. zoodanig eenen beteekent, die verkeerde woorden of spreekwijzen bezigt; v. d. *neutr.* τὸ σόλοικον, hetzelfde als Σολοικία, ἡ, eene verkeerde spreekwijze, eene taalfout, anders genoemd Σολοικισμὸς, ὁ, *Soloecismus*, van Σολοικίζω, verkeerde woorden en spreekwijzen bezigen.

Σύνοικος, ὁ, ἡ, een huisgenoot, zamenwoner, v. d. echtgenoot of echtgenoote; een stadgenoot; landgenoot. Συνοικία, ἡ, de zamenhuizing; de plaats of het huis waar ve-

len zamenwonen; *pl.* συνοικίαι, αἱ, de zamenstaande huizen of woningen.

Συνοικέω, ik huis te zamen, τινὶ, met iemand, b. v. van echtgenooten; 2) ik bewoon, χώραν, een land; v. w. συνοικουμένη γῆ, eene volkrijke streek lands.

Συνοίκημα, τὸ, en συνοίκησις, ἡ, de zamenhuizing; het huis waar men zamenwoont.

Συνοικίζω, ik breng in een huis te zamen; v. d. θυγατέρα τινὶ, ik geef mijne dochter aan iemand ten huwelijk; 2) ik bevolk, πόλιν, eene stad; ik leg eene volkplanting aan.

Ὑπέροικος, ὁ, ἡ, boven wonend.

Ὑπεροικέω, boven (iemand, τινὸς) wonen, d. i. meer landwaarts in, bij HERODOTUS, IV, 21.

Φερέοικος, φέροικος, ὁ, ἡ, eig. de huisdrager, d. i. de slak. HESIOD. Op. et D. 532.

2) Achteraan; b. v.

Οἰκογενὴς, ὁ, ἡ, de huisinboorling.

Οἰκοδεσπότης, ὁ, een huisheer. Οἰκοδεσποτέω, ik ben heer des huizes. Οἰκοδέσποινα, ἡ, de huisvrouw.

Οἰκοδόμος, -δομέω, -δομία, enz. Zie Δέμω, boven.

Οἰκονόμος, -νομέω, -νομία, enz. Zie Νέμω, νόμος.

Οἰκόπεδον, τὸ, de huiserve of bodem; het huis.

Οἰκόσιτος, ὁ, ἡ, op eigen kosten terende; voor niet werkend.

Οἰκουρὸς en Οἰκοφύλαξ, ὁ, ἡ, een huisbewaarder. Zie Οὖρος en Φυλάσσω.

Οἶνος, ου, ὁ, v. w. het Latijnsche *vinum*, wijn, bijz. druivenwijn, ook duidelijkheidshalve genoemd οἶνος ἀμπέλινος, in onderscheiding van οἶνος κρίθινος, eig. gerstenwijn, d. i. bier; v. d. ook andere soorten van sterken drank, b. v. vruchtenwijn, cider, enz.; *metaph.* het wijn drinken. *Dim.* Οἰνάριον, τὸ, een weinig wijns.

Οἰνὰς, άδος, ἡ, de wijnstok; *adj.* van wijn gemaakt; 2) zekere soort van wilde duif.

Οἴνη, ἡ, de wijnstok, wijnrank; *poët.* de wijn.

Οἴναρον, τὸ, het loof van den wijnstok. Οἰνάρεος, α, ον, uit dat loof gemaakt. Οἰναρίζω, den wijnstok besnoeijen. Οἰναρὶς, ἡ, de wijnrank.

Οἰνηρὸς ὰ, ὸν, en οἴνινος, ἡ, ὸν, van wijn, uit wijn gemaakt.

Οἰνόεις, εσσα, εν, van of uit wijn gemaakt, met wijn doorweekt; v. d. οἰνόεσσα, *contr.* οἰνοῦττα, ἡ, een wijnkoek, wijnpodding.

Οἰνώδης, ὁ, ἡ, wijnachtig; rijk in wijnen.

Οἰνεὼν, en οἰνὼν, ῶνος, ὁ, een wijnkelder; wijnhuis.

Οἰνίζω, *fut.* ίσω, 1) *act.* naar wijn rieken of smaken; 2) *med.* wijn koopen, halen, scheppen.

Οἰνόω, *fut.* ώσω, tot wijn maken; v. d. dronken maken; *pass.* dronken worden, dronken zijn.

Οἴνωσις, ἡ, dronkenschap.

Οἰνωτὸς, ἡ, ὸν, dronken, beschonken.

Ἄοινος, ὁ, ἡ, zonder wijn; zich van wijn onthoudend.

Ἔξοινος, ὁ, ἡ, vol wijn, dronken.

Εὔοινος, ὁ, ἡ, goeden wijn dragend, vruchtbaar of rijk in wijn.
Κάτοινος, ὁ, ἡ, bedronken, beschonken.
Πάροινος, ὁ, ἡ, aan den wijn overgegeven, dronken.
Παροινία, ἡ, dronkenschap; een dronkenmansbedrijf.
Παροίνιος, ὁ, ἡ, ook παροινικὸς, ἡ, ὸν, bij den wijn of het wijn drinken plaats hebbende; 2) dronken; 3) dartel, moedwillig.
Παροινέω, *fut.* ήσω, zich bij den wijn slecht gedragen; in dronkenschap beleedigen; v. d. in het alg. beleedigen, mishandelen.
Παροίνημα, τὸ, een dronkenmansbedrijf of eene beleediging.
Ἐμπαροινέω, uit dronkenschap (iemand, τινὶ) beleedigen.
Φίλοινος, ὁ, ἡ, een liefhebber van den wijn, een zuiper.
Zamenstellingen achteraan zijn, b. v.
Οἰνάνθη, ἡ, de eerste bloesem van den wijnstok, de wijnrank zelve; v. d. *poët.* het eerst uitkiemend baardhaar.
Οἰναχθὴς, Οἰνοβαρὴς, Οἰνόληπτος, Οἰνοπλὴξ en Οἰνόφλυξ, υγος, ὁ, ἡ, door den wijn bezwaard of bevangen, beschonken, dronken. Οἰνοφλυγέω, ik ben dronken. Οἰνοφλυγία, ἡ, dronkenschap.
Οἰνοπότης of -ποτὴρ, ὁ, een wijndrinker.
Οἰνοπώλης, ὁ, een wijnkooper.
Οἰνοχόος, een wijnschenker, een schenker. Οἰνοχοέω, den wijn schenken.
Οἶνοψ, οπος, ὁ, ἡ, wijnkleurig; donkerkleurig, b. v. πόντος, bij Hom.

Οἶος, οἴη, οἶον, *poët.* voor μόνος, alleen. Οἶον, *adv.* alleenlijk. Οἰαδὸν en οἰόθι, *adv.* alleenlijk, op zich zelf. Οἰόθεν, *adv.* van eene zijde; alleenlijk. Οἰόω, ik laat alleen, ik verlaat.

Οἰωνὸς, ὁ, eig. eenzaam, alleenvliegend; v. d. een roofvogel; b. v. een arend, eene raaf, een gier, uit wier vlugt, geschreeuw, enz. men voorteekenen opnam; v. d. 2) *omen*, een voorteeken, eene waarzegging. V. d.
Οἰωνίζομαι, *fut.* ίσομαι (*augurari*), de vlugt der vogelen waarnemen, om daaruit een voorteeken af te leiden; 2) voorzien, voorgevoelen, waarzeggen.
Οἰώνισμα, τὸ, een voorteeken uit de vlugt der vogelen, eene voorzegging; een voorgevoel.
Οἰωνισμὸς, ὁ, hetzelfde; 2) het raadplegen der vogelen.
Οἰωνιστὴς, οῦ, en -ὴρ, ῆρος, ὁ (*augur*), een vogelwaarzegger of wigchelaar.
Οἰωνιστήριον, τὸ (*templum*), de plaats of hemelstreek tot het waarnemen der vogelen bepaald; 2) datgene, waaruit men een voorteeken neemt; een voorteeken.
Οἰωνικὸς en Οἰωνιστικὸς, ἡ, ὸν, de waarneming der vogelen betreffende, v. w. Οἰωνικὴ en Οἰωνιστικὴ, ἡ, verst. τέχνη, de vogelwigchelarij.
Οἰωνόμαντις, Οἰωνοσκόπος, ook Οἰωνοθέτης en Οἰωνοπόλος, ὁ, hetzelfde als Οἰωνιστής.

Οἶος, οἶα, οἶον, *qualis*, hoedanig, van hoedanigen aard; meestal met terugzigt op het voorgaande τοῖος of τοιοῦτος, b. v. τοῖος — οἶος, zoodanig — als; ook vragenderwijze, b. v. οἷόν τι; wat is het dan toch? of bij verwondering, als οἵη κεφαλή, welk een kop! — Van daar 2) met de vereischte hoedanigheid begaafd, bestand, vermogend, bekwaam, met eenen volgenden *Infin.* b. v. οἷος εἰμὶ ποιεῖν, ik ben in staat dat te doen, ik ben de man daartoe; οἷος συλλαμβάνειν, in staat om te helpen, gaarne helpend; ὥρα οἵα ἄρδειν, de geschikte tijd om te begieten. Van daar het zoo dikwijls voorkomende οἷός τε εἰμὶ met eenen *Infin.* ik ben in staat, ik kan, b. v. ποιεῖν, verrigten; οἷόν τέ ἐςι, het kan zijn, het is mogelijk. Voorts lette men op de spreekwijze οὐδὲν οἷον, niets verhindert, b. v. οὐδὲν οἷον ἀκούειν αὐτοῦ, niets belet hem te hooren, d. i. niets is beter dan hem te hooren. — V. d. met andere partikelen οἷος οὖν, οἷός ποτε, οἷος δήποτε, *qualiscunque*, hoedanig ook, hoedanig hij ook zijn moge, van welken aard ook. — Οἵως, *adv.* hoe, op welke wijze.

Οἷον, eig. het *neutr.* van οἷος, v. d. als *adv.* als, gelijk, zoo als, bij voorbeeld; 2) hoe zoo, hoe toch? (bij verwondering); 3) als of, ongeveer, omtrent; 4) van daar οὐχ οἷον of μὴ οἷον — ἀλλ' οὐδὲ, *non modo* (*non*) — *sed nec*, niet alleen (het een) niet — maar ook (het ander) niet.

Οἷα (het *neutr. pl.*) *adv.* bijz. bij dichters, als, gelijk, zoo als; als of, b. v. οἷα καθεύδων, als of hij sliep; 2) οἷα, οἷάγε en οἷα δὴ (*quippe*), vermits, dewijl.

Ποῖος, ποία, ποῖον, *qualis?* hoedanig? van welken aard? welke? ποῖός τις; hoedanig iemand? welk een man? τὰ ποῖα; welke dingen? wat? — komt voor bij vragen, bij onderzoek, bij verwondering.

Ὁποῖος, αία, οῖον, *poët.* ὁπποῖος, hetzelfde, zoowel met als zonder uitdrukkelijke vraag. — Ὁποιοςδὴ, ὁποιοςδήποτε, ὁποιοςοῦν, ὁποιοςτιςοῦν, *qualiscunque*, hoedanig ook, wie het ook zijn moge.

Ποιότης, ητος, ἡ, hoedanigheid.

Τοῖος, τοία, τοῖον (beantwoord de vraag ποῖος;) zoodanig, zoo gesteld, van zoodanigen aard. V. d. Τοιόςδε, τοιάδε, τοιόνδε, en τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο, hetzelfde. Τοῖον en τοίως, *adv.* op zoodanige wijze, zoo, aldus.

Οἶς, οἰὸς, ook ὄϊς, ὄϊος, ἡ, het Latijnsche *ovis*, een schaap; ook 2) *masc.* ὄϊς, ὁ, de schaapsbok, de ram, bij Homerus. Οἶϊς, ἴδος, ἡ, *poët.* hetzelfde bij Theocritus, Id. I, 9.

Οἶα, ook ὄα, ἡ, eene schapenvacht. Daarvoor ook Ὦα en ὤα, ἡ, hetzelfde; 2) de zoom, boord, wolle of bonte rand aan een kleed.

'Οΐειος en ὄϊεος, η, ον, van het schaap; v. d. ὀϊέη, ἡ, verst. δορὰ, eene schapenvacht.

Οἴσυπος, ὁ, Jon. οἰσύπη, ἡ, contr. οἴσπη, bij HERODOT. IV, 187, ook in het Latijn *oesypum*, het vuil of smeer van ongewasschen schapenwol; schaapsmest. Οἰσπώτη, ἡ, of volgens anderen ὀϊπτωτον, τὸ, of ὀϊπτωτος, ὁ, hetzelfde, bij ARISTOPH.

Οἶσος of οἰσὸς, ὁ, ook οἰσύω, ἡ, zekere boom of struik, waaruit men, even als uit teenen, iets vlechten kon, misschien de wilgenboom. Οἰσΰϊνος, η, ον, daaruit gevlochten, uit teenen gemaakt.

Οἰφέω en Οἰφάω (verwant met het volg. οἶχω en met ὀχεύω; zie beneden), beloopen, bespringen, bijslapen. V. d.

Οἰφόλης, ὁ, *foem.* οἰφόλις, ἡ, geil, wellustig. Φίλοιφος, ὁ, ἡ, hetzelfde.

Οἴχω, en gebruikelijker in *med.* Οἴχομαι, *fut.* οἰχήσομαι, *perf.* ᾤχημαι (beide van ὀχέομαι), ik ga, ik ga weg, ga heen, ga voort, b. v. οἴχου, of οἴχου εἰς κόρακας, loop naar de galg; veelal met een bijgevoegd *partic.* als ᾤχοντο φεύγοντες, ἀποπλέοντες, zij gingen op de vlugt, zij voeren heen, enz.; 2) ik verga, verdwijn, ga verloren, v. w. οἱ οἰχόμενοι, de afgestorvenen. Andere *formae* zijn Οἰχνέω en Οἰχνέσκω, bij dichters; alsmede Οἰχόω, v. w. het *perf. Jon.* οἴχωκα, bij HERODOTUS.

'Αποίχομαι, ik ga af, weg, heen, ik vertrek; ik ben afwezig, v. d. ἀποιχόμενος, afwezig; afgestorven.

Διοίχομαι en διοιχνέω, ik ga of trek door; ik verga.

'Εξοίχομαι en ἐξοιχνέω, ik ga uit.

'Εποίχομαι en ἐποιχνέω, ik loop toe, val aan; ik nader (tot iemand), ik loop rond.

Κατοίχομαι, ik ga af, ga heen; ik sterf.

Μετοίχομαι, ik ga of loop na, v. d. ik ga roepen, ik ontbied; ik volg, ik geleid.

Παροίχομαι, ik ga of loop voorbij; *neutr.* verloopen.

Περιοιχνέω, ik ga of loop rond.

Οἴω, ik draag, ik voer, ik drijf; ik verdraag; oude stamvorm, waarvan alleen het *fut.* Οἴσω, οἴσομαι in gebruik is voor dat van Φέρω; zie aldaar.

Οἰστὸς, ἡ, ὸν, gedragen, gedreven; 2) hetzelfde als het daarvan afgeleide Οἰστέος, α, ον, draagbaar, dragelijk, v. w. οἰστέον, men moet dragen. V. d. als een *Subst.*

Ὀϊστὸς, ὁ, een pijl, eene werpspies, het geschut.

Ὀϊστεύω, *fut.* εύσω, ik schiet met pijlen; ik tref met pijlen; ik schiet dood. Ὀΐστευμα, τὸ, het afgeschotene, een pijl. Ὀϊστευτὴρ, ῆρος, ὁ, een boogschutter. Zameng. Διοϊστεύω, met eenen pijl doorschieten, doorsteken.

Οἶστρος, ὁ, drift, aandrift, geestdrift, hevige begeerte, bijz. liefdedrift, ook gramschap, woede, razernij; 2) *oestrus*, de stekende vlieg (die het vee aandrijft), eene horzel of paardevlieg.

Οἰστράω, *fut.* ήσω, ik ben of word driftig, begeerig, verliefd, razend, enz.

Οἰστρέω, *fut.* ήσω, ik drijf aan, ik maak driftig, begeerig, razend, enz.

Οἴστρημα en Οἴστρησις, ἡ, drift; een drijfveer, een spoorslag.

Ἀνοιστρέω en Ἐξοιστρέω, tot drift opwekken, woedend maken, gaande maken.

Οἰστρώδης, ὁ, ἡ, driftig, woedend, razend.

Οἰστρήλατος, ὁ, ἡ, door drift vervoerd; tot drift vervoerend. Οἰστρηλασία, ἡ, driftvervoering, drift, woede.

Οἶμα, ατος, τὸ, *poët.* drift; een aanval, aangreep. Hom. Il. Π, 752.

Οἴμη, ἡ, de vaart, de gang; een pad, een weg; 2) de zangwijs, een gezang, bij Hom. Od. Θ, 73. — Οἶμος, ὁ, of ἡ, hetzelfde.

Οἰμάω, *fut.* ήσω, driftig voortgaan, losbreken, aanvallen, voortvaren. Οἴμημα, τὸ, de aanval.

Παροιμία, ἡ, verst. ῥῆσις, en παροίμιον, τὸ, verst. ῥῆμα (van het *adj.* παροίμιος, eig. bij den weg liggend), een algemeen gezegde, een spreekwoord.

Παροιμιακὸς en παροιμιώδης, ὁ, ἡ, spreekwoordachtig.
Παροιμιάζομαι, spreekwoorden bezigen.

Προοίμιον, τὸ, ook *Att.* Φροίμιον, eig. de voorweg; v. d. de aanvang, het begin, eene voorrede; bijz. het voorstuk of de aanhef van een gezang.

Προοιμιάζομαι en Φροιμιάζομαι, eene voorrede of voorafspraak houden; voorspelen, een lied aanheffen.

Συνοίμιος, ὁ, ἡ, zamenstemmend. Apoll. Rhod.

Οἶτος, ὁ, het aangevoerde, het lot, noodlot; een noodlottig ongeval, de dood, de ondergang, het verderf.

Μεγάλοιτος, ὁ, ἡ, grootelijks ongelukkig.

Οἴω, en meermalen ὀΐω, bij Homerus, niet anders dan het voorg. οἴω, verst. ἐν νῷ, eig. ik draag in de gedachte, v. d. de gewone beteekenis, ik denk, ik meen, ik vermoed, ik geloof; 2) meer gebruikelijk in *med.* Οἴομαι, *poët.* ὀΐομαι, *contr.* οἶμαι, eig. ik draag met of bij mij, v. w. insgelijks, ik denk, meen, enz.; *imperf.* ᾤμην, *fut.* οἰήσομαι, *aor.* 1. ᾠήθην. V. d. Ἐγῷμαι, *contr.* voor ἐγὼ οἶμαι.

Οἴημα, τὸ, en Οἴησις, ἡ, de gedachte, de meening, de gezindheid, bijz. verwaande gedachte, waanwijsheid. *Dim.* Οἰημάτιον, τό.

Οἰητὸς, ὰ, ὸν, gedacht, gemeend. Οἰητὴς, ὁ, een denker.
'Ανώϊςος, ὁ, ἡ, ongedacht, onverwacht; onverdacht. 'Ανωΐςως en 'Ανωϊςὶ, *adv.* onverwachts.
Συνοίομαι, mede meenen, van dezelfde gedachten zijn.
'Υποίομαι, ik verdenk, vermoed, ik ben achterdochtig.

'Οκλάζω, *fut.* άσω, ik kniel, ik buk neder op de knieën; ik zit met gebogen knieën op de hakken; bijz. van dieren die onder hunnen last neder bukken; 2) *metaph.* zich vermoeijen, wankelen, bezwijken.

'Οκλὰξ en ὀκλαδὸν, *adv.* met gebogen knieën, al knielende.
"Οκλασμα, τὸ, en ὄκλασις, ἡ, het knielen.
'Οκλαδίας, ου, ὁ, t. w. δίφρος, een buigstoel, of stoel die zamengebogen kan worden.
'Ενοκλάζω, ik kniel in of op iets.
Μετοκλάζω, ik verbuig de knieën, ik verzet mij, ik verzit. Hom. Il. N, 281.

"Οκνος, ου, ὁ, traagheid, luiheid, vadsigheid; talmerij, besluiteloosheid; lafhartigheid, vreesachtigheid; 2) zekere soort van vogel, de roerdomp.

'Οκνηρὸς, ὰ, ὸν, en 'Οκνώδης, ὁ, ἡ, traag, vreesachtig, lafhartig.
'Οκνέω, *fut.* ήσω, ik ben traag, ik talm, ik draal; ik vrees, ik schuw (een werk, een gevaar).
'Αποκνέω, ik vrees, ik schuw; zich onttrekken (aan een gevaar) uit vrees of lafhartigheid. 'Απόκνησις, ἡ, het ontwijken van een gevaar.
Κατοκνέω, ik ben traag, ik talm; ik vrees.
"Αοκνος, ὁ, ἡ, onvermoeid, vaardig; onverschrokken. 'Αόκνως, *adv.* zonder vrees. 'Αοκνία, ἡ, onvermoeidheid, onverschrokkenheid.
Δύςοκνος, ὁ, ἡ. uitermate traag of vreesachtig. Δυςόκνως, *adv.* tragelijk, bezwaarlijk.

'Οκτὼ, acht. — 'Οκτάκις, *adv.* achtmaal. — 'Οκτακόσιοι, αι, α, achthonderd. — "Ογδοος, *poët.* ὀγδόατος, η, ον, de achtste. 'Ογδοαῖος, α, ον, acht dagen oud, b. v. παῖς. — 'Ογδοήκοντα en ὀγδώκοντα, tachtig. 'Ογδοηκοςὸς, ἡ, ὸν, de tachtigste. — 'Οκταπλόος en 'Οκταπλάσιος, achtdubbeld, achtvoudig. 'Ογδοὰς, ἡ, het achttal.

"Ολβος, ου, ὁ, geluk, gelukzaligheid; rijkdom. "Ολβιος, ὁ, ἡ, gelukkig, gelukzalig; rijk. — 'Ολβίζω, *fut.* ίσω, ik prijs of roem iemands geluk.

"Ανολβος, ὁ, ἡ, ongelukkig, armzalig. 'Ανόλβιος, ὁ, ἡ, hetzelfde. 'Ανολβία, ἡ, ongeluk, ellende; nooddruft.
Πανόλβιος, ὁ, ἡ, allergelukkigst, wel gelukkig.
Πολύολβος, ὁ, ἡ, veel geluk hebbend.
Τριςόλβιος, ὁ, ἡ, driewerf gelukkig.

'Ολίγος, η, ον, weinig; luttel, klein; gering; 2) *plur.*

ὀλίγοι, οἱ, zijn die weinige personen, welke het oppergebied in den staat voeren, in het Latijn *optimates*, in tegenstelling van *οἱ πολλοὶ* of *τὸ πλῆθος*, de menigte, de volksklasse; 3) het *neutr.* *ὀλίγον*, geeft aanleiding tot vele eigenaardige spreekwijzen, b. v. *ὀλίγῳ πλέον*, een weinig meer; *δι' ὀλίγου*, *ἐξ ὀλίγου (χρόνου)*, ook *ὀλίγου χρόνου*, binnen kort, na korten tijd; *παρ' ὀλίγον*, op weinig na; *κατ' ὀλίγον*, allengskens; *κατ' ὀλίγους*, bij weinigen; *δι' ὀλίγων (ῥημάτων)*, in weinige woorden, kortelijk; *ἐν ὀλίγῳ (χρόνῳ)*, in het kort; *ὀλίγου*, een weinig, bijna, bijz. in de spreekwijze *ὀλίγου δεῖν*, met eenen volgenden *Infin.* weinig scheelen of, enz. b. v. *ὀλίγου ἐδέησα πεσεῖν*, ik was bijna gevallen, het scheelde weinig of ik viel. *Compar.* Ὀλιγότερος, ook *poët.* ὀλίζων en ὀλιζότερος. *Superl.* Ὀλιγώτατος en ὀλίγιςος, ἡ, ον, ook nu en dan ὀλιγίςατος. V. d. Ὀλιγίςως, *adv.* zeer weinig, allerminst.

Ὀλίγα, *adv.* weinig. Ὀλιγάκις, *adv.* weinige malen. Ὀλιγαχοῦ, *adv.* op weinige plaatsen. Ὀλιγαχόθεν, *adv.* uit weinige plaatsen.

Ὀλιγότης, ητος, ἡ, een klein getal, de kleinte, de geringheid.

Ὀλιγοςὸς, ἡ, ὸν, de weinigste, minste; een uit weinigen.

Zamenstellingen zijn b. v.

Ὀλιγαρκὴς, ὁ, ἡ, met weinig te vreden.

Ὀλιγάρχης, ου, ὁ, een der oppergebieders van eene Ὀλιγαρχία, ἡ, d. i. gebiedvoering van eenige weinige familien of personen in den staat, eene oligarchie.

Ὀλίγωρος, ὁ, ἡ (van ὥρα), weinig zorgend, nalatig. Ὀλιγωρία, ἡ, nalatigheid. Ὀλιγωρέω, verzuimen, nalaten, τινὸς, iets.

Ὄλισθος, ὁ, kleverigheid, glibberigheid; de uitglijding; een val.

Ὀλισθαίνω en Ὀλισθέω, *fut.* ήσω, *aor.* 2. ὤλισθον (van ὀλίσθω), ik slibber, ik glij uit, ik val. Ὀλίσθημα, τὸ, de uitglijding, een val.

Ἀπολισθαίνω, -έω, ik glij af, val af.

Διολισθέω, -αίνω, ik glij door, kom door iets heen.

Ἐξολισθέω, -αίνω, ik glij uit; v. d. ik val in, verval tot iets; ik ontwijk, ontkom.

Παρολισθέω, -αίνω, ik glij ter zijde uit.

Περιολισθέω, rondom afglijden, of afvallen.

Ὀλισθηρὸς, ἀ, ὸν, glibberig, glad; ligt uitglijdend of vallend.

Ὄλλυμι, *fut* ὀλέσω, *Att.* ὀλῶ, in *med.* ὀλοῦμαι (van het oude ὀλέω), *aor.* 1. ὤλεσα, in *infin.* ὀλέσαι, alsmede ὀλλῦσαι (van ὀλλύω, ύσω) bij Hom. Il. Θ, 449; *perf.* ὀλώλεκα, *perf. med.* ὄλωλα, *aor.* 2. *med.* ὠλόμην, 1) *act.* ik

verderf, verstoor, verniel, verdelg; ik dood, breng om het leven; ik maak weg, ik verlies; 2) *med.* en *pass.* ik verga, kom om, kom om het leven. Andere dichterlijke vorm Ὀλέκω, *ομαι*, bij HOMERUS, alsmede Ὀλέσκω, Ὀλεέσκω, Il. Τ, 135.

Ὀλετὴρ, ῆρος, ὁ, een verderver, moordenaar. *Foem.* Ὀλέτειρα, ἡ, eene verderfster.

Ὄλεθρος, ὁ, het verderf, de dood. Ὀλέθριος, ὁ, ἡ, verderfelijk, doodelijk. Ὀλεθρία, ἡ, het in het verderf loopen.

Ἀνώλεθρος of Ἀνόλεθρος, Il. Ν, 761, onverdorven.

Πανώλεθρος en Πανόλεθρος, ὁ, ἡ, gansch en al verdorven; ten uiterste verderfelijk. Πανωλεθρία, ἡ, het volkomen verderf.

Ὀλοθρεύω, *fut.* εύσω, ik verderf, verstoor. Ὀλοθρευτὴς, ὁ, een verderver. Ἐξολοθρεύω, ik delg uit.

Ὀλοὸς, ἡ, ὸν, ook Ὀλοΐος en Ὀλώϊος, ὁ, ἡ, alsmede *Jon.* Οὖλος, ἡ, ον, Οὔλιος, α, ον, Οὐλοὸς, ἡ, ὸν, en Οὐλόμενος, η, ον (meestal dichterlijke vormen), verderfelijk, schadelijk, doodelijk.

Ἀπόλλυμι, ύω, *fut.* ἀπολέσω, ook *poët.* Ἀπολέσκω, ik verderf; ik verlies; *med.* en *pass.* ik ga of ben verloren, ik verga. Ἀπώλεια, ἡ, het verderf.

Ἀνταπόλλυμι, wederzijds verderven.

Δια- en Ἐξαπόλλυμι, door en door verderven.

Παραπόλλυμι, ten onregte verderven.

Προσαπόλλυμι, daarbij, daarenboven verderven.

Συναπόλλυμι, te gelijk verderven.

Διόλλυμι, ύω, ik verderf door en door; *pass.* ik ga gansch en al verloren.

Ἐξόλλυμι, ύω, ik delg uit, doe gansch en al te gronde gaan.

Ἐξώλης, ὁ, ἡ, uitgedelgd, gansch en al verdorven; 2) uitdelgend, zeer verderfelijk. Ἐξώλεια, ἡ, volkomen verderf.

Προόλλυμι, ik verderf te voren.

Συνόλλυμι, ύω, ik verderf mede, te zamen.

Ὄλμος, ὁ, eene rol, een cilinder, een ronde steen; verg. HOM. Il. Λ, 147; 2) een rond werktuig, of rond vaatwerk, van zulk eene gedaante, in het bijz. een vijzel, stamper, mortier; 3) het ronde deksel boven den drievoet, waarop de priesteres van Apollo te Delphi zat. Van Ἕλω, verwant met Εἴλω, εἰλέω. Zie boven.

Ὀλολύζω, *fut.* ξω, het Latijnsche *ululo*, huilen, jammeren, weeklagen; ook 2) juichen, een vreugdekreet aanheffen.

Ὀλολυγὴ, ἡ, Ὀλόλυγμα, τὸ, en Ὀλολυγμὸς, ὁ, gehuil, weeklagt; 2) gejuich, een vreugdekreet.

Ὀλόπτω, *fut.* ψω, ik vil, pluk af; ik scheur uit, pluk uit.

Ὅλος, η, ον (waarschijnlijk van ἕλω, εἰλέω, dus eig. ge-

rold, zamengerold), heel; gaaf; geheel, gansch; *neutr.* τὸ ὅλον en τὰ ὅλα, het geheel; het heelal; alsmede τὸ ὅλον, als *adv.* hetzelfde als κατὰ τὸ ὅλον, ganschelijk; in of over het geheel. Καθόλου, *adv.* hetzelfde.

Ὅλως, *adv.* ganschelijk; over het geheel. Μηδόλως en Οὐδόλως, of μηδ' ὅλως, en οὐδ' ὅλως, *adv.* in het geheel niet, op geenerlei wijze.

Ὁλικὸς, ἡ, ὸν, geheellijk; algemeen. Καθολικὸς, ἡ, ὸν, hetzelfde.

Ὁλότης, ητος, ἡ, het geheel; de geheelheid.

Ἡμιόλιος, ὁ, ἡ, anderhalf.

Σύνολον, τὸ, het geheel, alle deelen te zamen; als *adv.* geheel en al.

Daarmede verwant:

Οὖλος, η, ον, *Jon.* voor ὅλος, 1) heel, b. v. ἄρτος οὖλος, een heel brood, HOM. Od. Ρ, 343; gaaf, volkomen, gezond; 2) gerold, gekruld, krullend, bijz. van het haar, οὖλαι κόμαι, bij HOMERUS; wolachtig, zacht, van kleederen, Od. Δ, 50. (Onderscheiden van οὖλος, verderfelijk; zie boven Ὄλλυμι).

Οὖλος, ου, ὁ, en Ἴουλος, ὁ, eene garf, eene korenschoof; 2) het eerst uitkomend baardhaar, de melkbaard; 2) zeker ongevleugeld insekt, dat zich dikwijls omrolt, misschien de duizendpoot.

Οὐλὴ, ἡ, eig. de heeling, of de zamentrekking van eene wond, v. d. een lidteeken. V. d.

Οὐλόω, en zameng. Ἀπ-, ἐπ- en κατουλόω, ten lidteeken maken, met een lidteeken bedekken.

Ὕπουλος, ὁ, ἡ, eig. onder het lidteeken zwerend (van wonden); v. d. *metaph.* verborgen, bedriegelijk, valsch.

Οὐλαὶ, αἱ, verst. κριθαὶ, de heele graankorrels, die bij het offeren gebruikt werden, het offermeel, anders *poët.* genoemd Οὐλοχύται; zie Χέω.

Οὐλότης, ητος, ἡ, eig. gaafheid; 2) het krullen; krullend haar.

Οὐλαμὸς, ὁ, de zamenloop, het gedrang, het krijgsgewoel, HOM. Il. Δ, 251; bijz. eene ruitersbende.

Οὔλω, ik ben gaaf, wel, gezond, v. d. *imper.* οὖλε, vaarwel, Od. Ω, 401.

Οὐλόθριξ, οὐλότριχος en οὐλοκάρηνος, ὁ, ἡ, een krulkop, die krullend haar heeft.

Zamenstellingen van Ὅλος zijn b. v.

Ὁλόκαυστον, τὸ, een brandoffer, dat geheel door het vuur verteerd wordt (terwijl van andere alleen de ingewanden verbrand werden). Ὁλοκαυτόω, brandofferen. Ὁλοκαύτωμα, τὸ, een brandoffer.

Ὁλοσίδηρος, ὁ, ἡ, geheel van ijzer. — Ὁλόχρυσος, ὁ, ἡ, geheel van goud.

Ὁλοσχερὴς, ὁ, ἡ (van χείρ), en Ὁλόκληρος, ὁ, ἡ (zie κλῆρος), gansch, geheel, volledig, voltallig.

Ὀλοφύρομαι, *fut.* οῦμαι, klagen, weeklagen, jammeren; beklagen, beweenen, τινὰ, iemand.

Ὀλοφυρμὸς, ὁ, en ὀλόφυρσις, ἡ, geklag, gejammer, rouwklagt.
Ὀλοφυδνὸς, ἡ, ὸν (van eene andere oude vorm ὀλοφύζω), jammerlijk; jammerend.
Ἀνολοφύρομαι, luidkeels klagen, uitjammeren.
Ἀπ-, Ἐπ en Κατολοφύρομαι, beklagen, bejammeren.
Προσολοφύρομαι, daarbij, daarenboven jammeren.
Συνολοφύρομαι, mede, te zamen klagen of jammeren.

Ὄλπη, ἡ, ook **Ὀλπὶς, ίδος, ἡ,** eene olieflesch, -kan, of -kruik.

Ὄλυμπος, ὁ, de berg Olympus, dien men zich oudtijds als den zetel der Goden voorstelde; v. d. de hemel.

Ὀλύμπιος, ὁ, een Olympbewoner, eene Godheid, in het bijz. als bijnaam van Jupiter, Ζεὺς Ὀλύμπιος; 2) als een *adj.* tot den Olymp, of den hemel behoorende, b. v. Ὀλύμπια δώματα, de hemelwoningen.
Ὀλυμπία, ἡ, de stad Olympia, gelegen in Elis, eene der landstreken van het schiereiland Peloponnesus; bij welke stad een prachtige tempel was met een bosch aan Jupiter Olympius geheiligd, ter eere van wien aldaar om de vier jaren de Olympische spelen gevierd werden. V. d.
Ὀλύμπια, τὰ (eig. het *neutr. pl.* van Ὀλύμπιος), verst. ἱερὰ of ἀγωνίσματα, de Olympische spelen; Ὀλύμπια ἄγειν, ποιεῖν, dezelve vieren; Ὀλύμπια νικᾷν, (*vincere Olympia* zegt de dichter Ennius bij Cicero *de Senect.* C. 5), eene overwinning op dezelve behalen.
Ὀλυμπιακὸς, ἡ, ὸν, de Olympische spelen betreffende, b. v. Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες.
Ὀλυμπιάσι, *adv.* te Olympia, of op de Olympische spelen. Ὀλυμπιάζε, *adv.* naar-, en Ὀλυμπίαθεν, van Olympia of de Olympische spelen.
Ὀλυμπιὰς, άδος, ἡ, de Olympische wedstrijd, de overwinning bij denzelven; 2) eene Olympiade, of tijdvak van vier jaren.

Ὄλυνθος, ὁ (*grossus*), eene onrijpe vijg, eene soort van late vijgen, die den winter door blijven hangen, en zelden goed rijp worden.

Ὄλυρα, ἡ, zeker graan, de middensoort uitmakende tusschen de gerst en de tarwe, z. v. a. *ζέα*, de spelt, of liever eene bijzondere soort daarvan.

Ὄμβρος, ὁ, het Latijnsche *imber*, de regen, bijz. eene zware regenvlaag, een plasregen.

Ὀμβρέω, *fut.* ήσω, regenen, doen regenen.
Ὄμβριος, ὁ, ἡ, den regen betreffende, b. v. νέφος, eene regenwolk.
Ὀμβρηρὸς, ὰ, ὸν, regenachtig.
Ἄνομβρος, ὁ, ἡ, zonder regen. Ἀνομβρία, ἡ, gebrek aan regen.

Ὀμιχέω, *fut.* ὀμίξω (van ὀμίχω), eig. vochtig of nat maken; bijz. wateren.

Ὀμίχλη, ἡ, vocht, nevel, mist, nevelachtig weer.

Ὄμνυμι en Ὀμνύω, *fut.* ὀμόσω, *fut. med.* ὀμοῦμαι; *perf.* ὤμοκα, *Att.* ὀμώμοκα (alle van de verouderde vormen Ὄμω, ὀμόω), ik zweer, ik bevestig met eede; ὀμνύειν ὅρκον, eedzweren; θεὸν of κατὰ θεοῦ, bij eene Godheid zweren; v. w. *pass.* Ζεὺς ὀμώμοσται, er is bij Jupiter gezworen.

Ὠμοτὸς, gezworen, komt voor in de zamengestelde

Ἀνώμοτος, ὁ, ἡ, onbezworen, door geenen eed bevestigd; 2) die niet gezworen heeft. Ἀνωμοτεὶ, *adv.* zonder eedzwering.

Ἐνώμοτος, ὁ, ἡ, die gezworen heeft, bij eede verpligt is; 2) bij eede bevestigd.

Ἐνωμοτία, ἡ, zeker getal beëedigd krijgsvolk.

Ὁρκωμότης, ου, ὁ, een eedzweerder. Ὁρκωμοτέω, eedzweren. Ὁρκωμόσιον en ὁρκωμοσία, ἡ, eene eedzwering.

Ἀντόμνυμι, ύω, daar tegen zweren.

Ἀντωμοσία, ἡ, eene tegengestelde eedzwering, bijz. de eed van eenen aangeklaagden tegen den aanklager, v. d. een klaagschrift.

Ἀπόμνυμι, ύω, ik zweer af, weiger door eenen eed.

Ἀπωμοσία en ἀπώμοσις, ἡ, de afzwering.

Ἀπώμοτος, ὁ, ἡ, afzwerend; 2) afgezworen; af te zweren, waarvoor men niet kan instaan.

Διόμνυμι, en meerm. διόμνυμαι, ik bezweer, bevestig door eenen eed, betuig geregtelijk.

Διωμοσία, ἡ, de eedzwering; bijz. de wederzijdsche eed, die de aanklager en aangeklaagde voor het geregt moeten zweren.

Ἐξόμνυμι, ύω, υμαι, ik zweer af; ik ontken, weiger, verontschuldig mij door eenen eed.

Ἐξωμοσία, ἡ, de afzwering, verontschuldiging *bij eede.*

Ἐπόμνυμι, ύω, υμαι, ik zweer daarop, ik bezweer, τὶ, *iets*; ik zweer daarbij, daarenboven.

Ἐπωμοσία, ἡ, de bezwering, bevestiging door eenen eed.

Ἐπώμοτος, ὁ, ἡ, door eenen eed verpligt; v. d. in het alg. verpligt.

Κατόμνυμι, υμαι, ik bezweer.

Κατωμοσία, ἡ, de bezwering, eedzwering.

Προόμνυμι, ik zweer vooraf.

Προωμοσία, ἡ, de vooraf afgelegde eed.

Συνόμνυμι, ύω, mede zweren; zamenzweren.

Συνωμοσία, ἡ, eene zamenzwering.

Συνωμότης, ου, ὁ, een zamenzweerder.

Ὑπόμνυμι, υμαι, ik stel (eene zaak) uit onder aflegging van eenen eed.

Ὑπωμοσία, ἡ, zoodanig uitstel.

Ὀμόργνυμι. Zie Ἀμέργω.

Ὁμὸς, ή, ὸν, zamen, gemeenzaam, gemeenschappelijk; zamengebragt, vereenigd; b. v. ὁμὸν λέχος, van het

huwelijksbed, bij Hom. Il. Θ, 291; ὁμὸν νεῖκος, onderlinge twist of strijd, Il. N, 333; van daar 2) naar elkander gelijkende, gelijksoortig, gelijk of overeenkomstig in het een of andere opzigt, b. v. ὁμὴ τιμὴ, gelijke eer, Il. Ω, 57.

Ὁμὸν, ook ὁμᾶ en ὅμα, eig. het *neutr.* als een *adv.* te zamen, te gelijk; op gelijke wijze. V. d.

Ὁμοῦ (eig. de *Genit.* voor ἐφ' ὁμοῦ τόπου), *adv.* op dezelfde plaats, te zamen, te gelijk, τινὶ, met iemand; 2) bijna gelijk, ongeveer.

Ὁμόθεν, en zameng. Ἐξομόθεν, *adv.* te zamen, van dezelfde plaats; 2) van nabij, *cominus*.

Ὁμόσε, *adv.* te zamen, naar dezelfde plaats; v. d. ὁμόσε ἰέναι of χωρεῖν τινὶ, eig. met iemand zamen komen, d. i. slag leveren, handgemeen worden.

Ὁμῶς, *adv.* te zamen, te gelijk, τινὶ, met iemand; 2) gelijkelijk, op gelijke wijze, τινὶ, als iemand of iets.

Ὅμως, *conj.* evenwel, echter, nogtans; alhoewel, ofschoon; veelal met bijvoeging van andere partikelen, als ὅμως δὲ, ὅμως μέντοι, ὅμως γε μὴν, enz.

Ὁμόω, ik zamel, ik vereenig; v. d. *inf. aor.* 1. *pass.* ὁμωθῆναι, zich vereenigen, Il. Ξ, 209.

Ὅμαδος, ὁ, de zameling, verzameling, menigte, een hoop; het gewoel, het krijgsgewoel.

Ὁμαδέω, *fut.* ήσω, te zamen zijn of verkeeren; te zamen woelen, razen, tieren.

Ὅμιλος, ὁ, de verzameling, menigte; de groote hoop, het gemeen; bijz. de hoop krijgsvolk, de zamengedrongen legerscharen; v. d. gewoel, bijz. krijgsgewoel.

Ὁμιλαδὸν en ὁμιληδὸν, *adv.* bij hoopen, te zamen.

Ὁμιλία, ἡ, de zamenkomst, verzameling; 2) de gezamenlijke verkeering, omgang, aanhang; 3) eene zamenspraak, onderhandeling.

Ὁμιλέω, *fut.* ήσω, te zamen zijn, verkeeren, omgaan, τινὶ, met iemand; 2) te zamen spreken, gesprek voeren, onderhandelen, τινὶ, met iemand; 3) zich bezig houden met, zich toeleggen op (eene zaak), b. v. παιδείᾳ, φιλοσοφίᾳ, op geleerdheid, op wijsbegeerte; φροντίσι, in gedachte zijn.

Ὁμίλημα, ατος, τὸ, gezamenlijke verkeering, omgang; het onderwerp van een gesprek.

Ὁμιλητὴς, οῦ, ὁ, een gemeenzaam vriend, gezel; een leerling, toehoorder.

Ὁμιλητὸς, ἡ, ὸν, en Ὁμιλητικὸς, ἡ, ὸν, gemeenzaam, geschikt tot onderlinge verkeering, gezellig, spraakzaam.

Ἀνομίλητος, ὁ, ἡ, ongezellig, niet spraakzaam.

Δυςόμιλος, ὁ, ἡ, moeijelijk in de verkeering, ongezellig.

Εὐόμιλος, ὁ, ἡ, gemakkelijk in den omgang, gezellig.

Ἐξόμιλος, ὁ, ἡ, van het gezelschap verwijderd, vreemd. Van daar

Ἐξομιλέω, 1) *med.* buiten verkeeren, b. v. τοῦ στρατοῦ, buiten het leger, Eurip. Iph. Aul. 740; 2) *act.* door ge-

zellige verkeering overhalen, bevredigen, τινὰ, iemand; 3) omgaan, verkeeren, τινὶ, met iemand.

Καθομιλέω, omgaan, verkeeren; in verkeering, in gesprek komen, τινὰ; met iemand.

Μεθομιλέω, met of onder (elkander) verkeeren.

Προσομιλέω, ik ga om, verkeer, spreek, τινὶ, met iemand; 2) in eene zaak verkeeren, zich bezig houden met eene zaak, b. v. πολέμῳ.

Συνομιλέω, zamen verkeeren, omgaan, spreken.

Ὁμαλὸς, ἡ, ὸν, en ὁμαλὴς, ὁ, ἡ, gelijk, effen, glad, vlak; *neutr.* τὸ ὁμαλὸν, de vlakte. Ὁμαλῶς, *adv.* gelijkelijk, effen, stil.

Ὁμαλότης, ητος, ἡ, gelijkheid.

Ὁμαλίζω en Ὁμαλύνω, ik maak gelijk, glad, effen, vlak; *metaph.* ik bevredig, stel op rust.

Ὁμαλισμὸς, ὁ, de gelijk making, vereffening.

Ἀγχώμαλος, ὁ, ἡ, bijna gelijk.

Ἀνώμαλος en Ἀνωμαλὴς, ὁ, ἡ, ongelijk, oneffen; onregelmatig, b. v. ῥῆμα, een ongelijkvloeijend werkwoord, in taalkunde. Ἀνωμάλως, *adv.* ongelijkelijk.

Ἀνωμαλία, ἡ, ook Ἀνωμάλωσις, ἡ, ongelijkheid, oneffenheid; onregelmatigheid, b. v. van de verbuiging eens woords.

Ὅμοιος, οία, οιον, ook ὁμοῖος, *poët.* ὁμοίιος, gelijk, gelijkende; overeenkomstig; ὅμοιον ἐστι, het is om het even; ὅμοιος — καὶ, gelijk als, b. v. γνώμῃσι ἐχρέωντο ὁμοίῃσι καὶ σὺ, zij waren van gelijk gevoelen als gij, Herodot. VII, 50; 2) voor allen gelijk, wederzijdsch, gelijkstaande, b. v. πόλεμος, de oorlog, waarin de kans gelijk staat. Ὅμοιον en ὅμοια, als *adv.* hetzelfde als Ὁμοίως, *adv.* gelijkelijk, op gelijke wijze, even zoo.

Ὁμοιότης, ἡ, gelijkheid, gelijkenis, overeenkomst.

Ὁμοιόω, *fut.* ώσω, ik maak of stel gelijk, τινὶ, aan iets; ik vergelijk; *pass.* gelijk staan, overeenkomen

Ὁμοίωμα, τὸ, het gelijk gemaakte, een afbeeldsel; de gelijkenis.

Ὁμοίωσις, ἡ, de gelijkmaking, afbeelding, vergelijking.

Ὁμοιάζω, ik gelijk, of ben gelijk, in het N. T.

Ἀνόμοιος, ὁ, ἡ, ongelijk, niet gelijkende. Ἀνομοίως, *adv.* op ongelijke wijze.

Ἀνομοιότης, ἡ, ongelijkheid, verschil.

Ἀνομοιόω, ongelijk maken; *pass.* niet gelijk staan.

Ἀφόμοιος, ὁ, ἡ, ver van gelijk, verschillend.

Ἀφομοιόω, ik maak gelijk, τινὶ τὶ, het eene aan het andere. Ἀφωμοίωμα, τὸ, en Ἀφομοίωσις, ἡ, het gelijk gemaakte, een afbeeldsel, de gelijkmaking.

Δυςόμοιος, ὁ, ἡ, slecht gelijkende.

Ἐξόμοιος, ongebruikt, doch v. d.

Ἐξομοιόω, ik maak gelijk; *pass.* gelijk worden, τινὶ, aan iets. Ἐξομοίωσις, ἡ, de gelijkmaking, gelijke afbeelding.

Πανόμοιος, ὁ, ἡ, allezins gelijk.

Παρόμοιος, ὁ, ἡ, bijna gelijk, sterk gelijkende.

Παρομοιόω, bijna gelijk maken. Παρομοίωσις, ἡ, de gelijkstelling, zekere redekundige figuur.

Zamenstellingen van 'Ομὸς zijn b. v.

'Ομαρτῇ, *adv.* (van "Αρω, ἄρτω, ἀρτάω), te zamen, te gelijk, achtervolgens, op gelijke rij. V. d.

'Ομαρτέω, *fut.* ήσω, *aor.* 2. ὅμαρτον, te zamen gaan, overeenkomen, begeleiden, achtervolgen, τινὶ, iemand.

Zameng. 'Εφομαρτέω en Παρομαρτέω, hetzelfde.

'Ομηρος, ὁ, ἡ (z. v. a. ὁμαρὴς, ὁ, ἡ, van ἄρω), eig. zamengevoegd, vereenigd, v. d. de echtgenoote, bij Eurip. Alc. 883, 2) een gijzelaar, t. w. wijl die als onderpand ter vereeniging van twee partijen dient; 3) bij de Cumaeërs z. v. a. ἀμαυρὸς, blind, van waar misschien het gerucht nopens de gewaande blindheid van Homerus.

'Ομηρέω, *fut.* ήσω, te zamen, te gemoet komen, Hom. Od. Π, 468.

'Ομηρεύω, *fut.* εύσω, hetzelfde; v. d. overeenstemmen, b. v. φωνῇ, bij Hesiodus, Theog. 39; achtervolgen; 2) ik ben in gijzeling, ik dien voor gijzelaar.

'Ομηρεία, ἡ, het stellen van eenen gijzelaar of van een pand, de gijzeling; 2) hetzelfde als

'Ομήρευμα, τὸ, een onderpand; een gijzelaar.

'Εξομηρεύω, ik eisch een onderpand, τινὰ, van iemand; ik verzeker mij door een onderpand van iemands trouw; iemand aan zich verpligten.

'Ομογνώμων, -θυμος, -φρων, ὁ, ἡ, eensgezind. — 'Ομολόγος, -φωνος, ὁ, ἡ, eenstemmig — 'Ομόνοια, ἡ, eensgezindheid. — 'Ομώνυμος, ὁ, ἡ, gelijknamig. — 'Ομοέθνης, ὁ, ἡ, een landgenoot. — 'Ομογενὴς, ὁ, ἡ, uit een geslacht. — 'Ομοειδὴς, ὁ, ἡ, gelijksoortig. — Enz. vele andere zamenstellingen.

"Ομπη en ὄμπνη, ἡ, nering, voedsel, bijz. veldvruchten, *poët.*

"Ομπνιος, ία, ιον, 'Ομπνηρὸς, 'Ομπνικὸς, 'Ομπνιακὸς, ἡ, ὸν, voedzaam, voedend, bijz. als bijnaam van Ceres, z. v. a. de voedster; welgevoed, welgesteld; rijk, vermogend; rijkelijk, groot, sterk.

'Ομφαλὸς, ὁ, het Latijnsche *umbilicus*, de navel; 2) het middenpunt, het middenste verhevene deel van een schild; het uitstekende eind der stok, om welke bij de Ouden een boek, even als bij ons eene landkaart, gerold was.

'Ομφαλόεις, εσσα, εν, van eenen navel of een middenpunt voorzien, b. v. ἀσπὶς, een schild.

'Ομφάλιος, α, ον, den navel betreffende.

'Ομφαλώδης, ὁ, ἡ, navelrond.

Μεσόμφαλος, ὁ, ἡ, van eenen navel, van een middenpunt voorzien; in het midden gelegen.

"Ομφαξ, ακος, ὁ, ἡ, raauw; onrijp, zuur; *metaph.*

zuur van gelaat, norsch; bijz. *Subst.* ὄμφαξ, ἡ, eene zure, onrijpe druif, eene wilde druif.

Ὀμφακίας, ὁ, ἡ, zuur; norsch; bijz. ὀμφακίας en ὀμφακίτης, ὁ, t. w. οἶνος, wijn van zure of wilde druiven.

Ὀμφάκιος en ὀμφάκινος, η, ον, van onrijpe of van wilde druiven gemaakt, b. v. drank, wijn.

Ὄναρ, τὸ, *indecl.* alleen gebruikelijk in *Nom.* en *Accusing.* een droom, droombeeld, droomgezigt; v. d. κατ' ὄναρ, of alleen ὄναρ, *per somnium*, in eenen droom, al droomende; in het bijz. een valsche en bedriegelijke droom, tegengesteld aan Ὕπαρ, τὸ, *indecl.* een ware droom of een waar verschijnsel, hetgeen men wakende en dus wezenlijk ziet, v. w. de spreekwijze οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ, geen ijdele droom, maar een wezenlijk voorteeken of verschijnsel, Hom. Od. Τ, 547; καθ' ὕπαρ, of alleen ὕπαρ, al wakende, inderdaad.

Ὄνειραρ of Ὄνειρας, τὸ, hetzelfde, verouderde vorm, v. w. overgebleven de *Gen.* Ὀνείρατος, *Dat.* Ὀνείρατι, *Nom. pl.* Ὀνείρατα, *Dat.* Ὀνείρασι.

Ὄνειρος, ὁ, en Ὄνειρον, τὸ, een droom, hetzij waar of valsch; v. w. ἐναργὲς ὄνειρον, een duidelijke droom, Od. Δ, 841; 2) Ὄνειρος, ὁ, de Droomgod.

Ὀνείρειος, α, ον, eenen droom betreffende, b. v. ὀνείρειαι πύλαι, Od Δ, 809.

Ὀνειρώσσω, *Att.* ώττω, *fut.* ξω, ik droom.

Ἰσόνειρος, ὁ, ἡ, eenen droom gelijk.

Ὄνθος, ὁ, mist, drek, koedrek. Hom. Il. Ψ, 775.

Ὀνθυλεύω, *fut.* εύσω, opvullen, opstoppen, farceren, duidt zekere bijzondere wijze van spijsbereiding aan.

Ὀνίνημι, en min gebruikelijk Ὄνημι, *fut.* ὀνήσω van de verouderde *forma* Ὀνέω, ik doe nut, breng nut of voordeel aan, ik help, ik vergenoeg, τινὰ, iemand; 2) *pass.* Ὄνημαι, ὄναμαι, ὀνίναμαι, ik trek nut, voordeel, genot, τινὸς, van iets, ik geniet. Men vindt ook Ὀνίσκω, hetzelfde.

Ὄνησις, εως, ἡ, nut, hulp, genot. Ὀνήσιμος, ὁ, ἡ, nuttig, voordeelig.

Ὀνητὸς, ὰ, ὸν, genoten; nuttig. Ὀνητικὸς, ἡ, ὸν, hetzelfde.

Ἀνόνητος, ὁ, ἡ, onnut, nutteloos.

Ὄνειος, *Jon.* Ὀνήιος, hetzelfde; v. d. de *Compar.* Ὀνήιων, *Superl.* Ὀνήϊστος, bij Apoll. Rhod. II.

Ὄνειαρ, ατος, τὸ, nut, voordeel, genot, bijz. in *pl.* ὀνείατα, spijzen, onderhoud, bij Homerus; ook kostbaarheden, schatten, Il. Ω, 367.

Ἀπόνημαι of ἀπόναμαι, ik trek nut, voordeel, genot, τινὸς, van iets.

'Εριούνης of 'Εριούνιος, ὁ, zeer nuttig, bijz. de winst-aanbrenger, bijnaam van Merkurius.

"Ονομαι, *fut.* ὀνόσομαι, *poët.* ὀνόσσομαι, van het oude 'Ονόω, alsmede "Ονάμαι, v. w. ὤνατο, Hom. Il. P, 25, verwant met het voorgaande, ik laak, berisp, scheld, smaad, verwijt, versmaad. Zameng. Κατονόω, κατόνομαι, hetzelfde.

'Ονοςὸς en 'Ονοτὸς, ἡ, ὸν, gelaakt; laakbaar, berispelijk. V. d. 'Ονοτάζω, ik laak, berisp, bij Hesiodus.

"Ονειδος, εος, τὸ, scheldwoorden, smaad, berisping, schande, een verwijt; 2) somtijds in eenen goeden zin, roem, eer, een goede naam, b. v. κάλλιςον ὄνειδος bij Euripides, misschien verwant met het Latijnsche *honos*.

'Ονειδίζω, *fut.* ίσω, ik doe smaad aan, ik beschimp, ik laak, berisp, ik verwijt, τινὶ τὶ, iemand iets.

'Ονείδισμα, τὸ, 'Ονειδισμὸς, ὁ, en 'Ονείδισις, ἡ, smaad, beschimping, een verwijt.

'Ονειδιςὴς, ὁ, een versmader, berisper.

'Ονειδιςὸς, ἡ, ὸν, gelaakt; laakbaar. 'Ονειδιςικὸς, ἡ, ὸν, smadelijk.

'Εξονειδίζω, ik scheld uit. 'Εξονειδισμὸς, ὁ, het uitschelden.

'Απονειδίζω, ik beschimp, bedek met schande. 'Επονείδιςος, ὁ, ἡ, smadelijk, schandelijk. 'Επονειδίςως, *adv.* met schande.

Κατονειδίζω, ik versmaad, maak tot schande.

"Ονομα, ατος, τὸ, *Jon.* οὔνομα, *Aeol.* ὄνυμα, in het Latijn *nomen* (van 'Ονόω, ὀνύω, waarschijnlijk verwant met de beide voorgaande woorden, misschien eig. het opgeleide, en v. d.) de naam, benoeming van eenen persoon of van eene zaak; een woord; 2) het gerucht, goede of kwade naam, v. d. ὄνομα ἔχειν, beroemd zijn; 3) de naam, op welke iets geschiedt, een voorwendsel, ὀνόματι of ἐπ' ὀνόματι, onder voorwendsel.

'Ονομάζω, *fut.* άσω, ik noem, ik benoem, bestem; ik roep bij naam, ik roep; ik noem op, ik roem, vermeld, v. w. het *part. pass.* ὠνομασμένος, vernoemd, geroemd.

'Ονόμασμα, τὸ, en 'Ονομασία, ἡ, de benoeming, de naam.

'Ονομαστὸς, ἡ, ὸν, genoemd; noemenswaardig; vernoemd, beroemd. 'Ονομαςὶ, *adv.* met name, namelijk. 'Ονομαςῶς, *adv.* met roem, op eene roemvolle wijze.

'Ονομαστικὸς, ἡ, ὸν, naamgevend, benoemend; 'Ονομαστικὸν, τὸ, verst. βιβλίον, *Onomasticon*, eene naamlijst, een woordenboek.

'Αντονομάζω, de namen verwisselen. V. d. 'Αντωνομασία, ἡ, eene naamsverwisseling.

Διονομάζω, ik vernoem; *part. pass.* διωνομασμένος, vernoemd, beroemd.

'Εξονομάζω, ik noem; ik spreek, spreek uit.

Ἐπονομάζω, ik geef eenen bijnaam; ik benoem, bijz. ter eere van eene Godheid, v. d. toewijden.

Κατονομάζω, ik benoem, geef eenen naam.

Μετονομάζω, ik verander den naam.

Ὀνομαίνω, *fut.* ανῶ, *aor.* 1. ὠνόμηνα, en daarvoor *Dor.* Ὀνυμαίνω, en *Jon.* Οὐνομαινέω, hetzelfde.

Ἀντωνυμία, ἡ, een voornaamwoord.

Ἀνώνυμος, ὁ, ἡ, ook *poët.* νώνυμος en νώνυμνος, naamloos; onvernoemd, onberoemd. Ἀνωνύμως en Ἀνωνυμεὶ, *adv.* zonder naam, zonder roem.

Διώνυμος, ὁ, ἡ, 1) van δὶς, tweenamig; 2) van διὰ, vernoemd, beroemd.

Δυςώνυμος, ὁ, ἡ, slecht van naam; wiens naam iets kwaads voorspelt, v. d. ongunstig.

Ἐπώνυμος, ὁ, bijgenoemd; 2) benoemd, τινὸς, naar iets; 3) benoemend, die zijnen naam aan iets geeft, b. v. Ἄρχων ἐπώνυμος, diegene der Atheensche Archonten, die zijnen naam gaf aan het jaar zijner regering.

Ἐπωνυμία, ἡ, een bijnaam, toenaam; de benoeming, naam, titel.

Αὐτεπώνυμος, ὁ, ἡ, dezelfde naam of bijnaam dragend.

Ἑτερώνυμος, ὁ, ἡ, van naam verschillend.

Εὐώνυμος, ὁ, ἡ, van goeden naam, beroemd; 2) wiens naam iets goeds voorspelt; v. d. 3) linksch, wijl de voorteekenen ter linker zijde bij de Grieken voor gunstig gehouden werden.

Μετωνυμία, ἡ, eene metonymie, overnoeming.

Ὁμώνυμος, ὁ, ἡ, gelijknamig, een naamgenoot.

Παρώνυμος, ὁ, ἡ, naar iets benoemd, afgeleid van eenen naam of van een woord. Παρωνύμιος, ὁ, ἡ, hetzelfde; v. w. Παρωνύμιον, τὸ, een bijnaam, toenaam.

Πατρωνυμικὸς, ἡ, ὸν, naar 's vaders naam genoemd, b. v. Ζεὺς Κρονίδης, Jupiter zoon van Saturnus.

Πολυώνυμος, ὁ, ἡ, veel namen dragend; beroemd.

Προςωνυμία, ἡ, de benoeming, de naam.

Συνώνυμος, ὁ, ἡ, mede genoemd, te zamen eenen naam dragend; συνώνυμος λέξις, een woord van dezelfde beteekenis als een ander.

Ψευδώνυμος, ὁ, ἡ, een valsche naam dragend, verkeerdelijk benoemd. Ψευδωνύμως, *adv.* valschelijk.

Ὄνος, ὁ, een ezel, ἡ, eene ezelin; v. d. de spreekwoorden περὶ ὄνου σκιᾶς, *de lana caprina*, om des keizers baard; ἀπ' ὄνου πεσεῖν of καταπεσεῖν, eig. van den ezel vallen, d. i. als het ware ἀπὸ νοῦ, gansch en al ongeschikt zijn; waarschijnlijk hetzelfde woord als het Latijnsche *onus*, dus eig. een lastdier, v. w. ook nog verscheidene andere beteekenissen, als 2) eene rol, een haspel, om iets op te winden; 3) het spinrokken; 4) de onderste molensteen, bij Xenoph. ὄνος ἀλέτης, in het N. T. ὀνικὸς μύλος genoemd; 5) eene soort van

wijnkan; 6) zoo veel als *unus*, het aas, de één op den dobbelsteen. *Dimin.* 'Ονάριον en 'Ονίδιον, τὸ, een ezeltje.

'Ονώδης, εος, ὁ, ἡ, ezelachtig.
"Ονειος, ὁ, ἡ, en ὀνικὸς, ἡ, ὸν, van den ezel, den ezel betreffende, b. v. ὄνειον κρέας, ezelsvleesch.
'Ονὶς, ίδος, ἡ, verst. κόπρος, ezelsmist, ezelsdrek.
"Οναγρος, ὁ, z. v. a. ὄνος ἄγριος, de wilde ezel, woudezel.
'Ονεύω, op den haspel winden, opwinden.
'Ημίονος, ὁ, een muilezel; 2) eene muilezelin. 'Ημιόνειος, α, ον, van den muilezel, den muilezel betreffende.

"Ονυξ, υχος, (van νύσσω, dus eig. de punt, v. d. (de nagel (bij menschen), de klaauw, de hoef (bij dieren); 2) een haak; 3) de onyx, edel gesteente; ook eene soort van marmer (naar de kleur benoemd). 'Εξ ὀνύχων, even als het Lat. *a teneris unguiculis*, van kindsbeen af (verg. Cicero ad Div. I, 16). Δι' ὄνυχος, *ex ungue, ad unguem*, op den nagel af, d. i. met de uiterste naauwkeurigheid.

'Ονυχίζω, *fut.* ίσω, *Att.* νῶ, de nagels knippen; 2) met de nagels bekrabben, verscheuren. Zameng.
'Απονυχίζω, hetzelfde.
'Εξονυχίζω, eig. ontnagelen, v. d. *metaph.* ontwapenen; 2) bij den nagel af, d. i. naauwkeurig onderzoeken (leenspreuk van de beeldhouwers genomen, die hun werk op het laatst met de nagels beschaven).
Γαμψώνυξ en Γαμψώνυχος, ὁ, ἡ, met kromme nagels of klaauwen voorzien.
Κρατερώνυξ en κρατερώνυχος, ὁ, ἡ, met sterke nagels, klaauwen of hoeven voorzien.
Μονώνυξ en μονώνυχος, of μώνυξ en μώνυχος, ὁ, ἡ, met enkele, met ongespletene nagels, klaauwen, hoeven voorzien, b. v. μώνυχες ἵπποι, bij Homerus.
Παρωνυχία, ἡ, een nijnagel (eig. bijnagel).
Σαρδόνυξ, υχος, ὁ, de sardonyx, edelgesteente.

'Οξὺς, εῖα, ὺ, scherp; scherpzinnig; scherp van geluid; scherp van smaak, zuur, wrang; hevig, heftig, v. d. oploopend (van karakter), gevaarlijk (van ziekte), snel (in het loopen), enz. v. d. δι' ὀξείας δραμεῖν, gevaar loopen. Het *neutr.* 'Οξὺ, in *pl.* ὀξέα, 1) hetzelfde als 'Οξέως, *adv.* scherp, bits, b. v. ὀξὺ βλέπων, scherp ziende, ὀξὺ βοήσας of ὀξέα κεκληγὼς, hard schreeuwende; 2) *Subst.* τὸ ὀξὺ, hetzelfde als

'Οξύτης, ητος, ἡ, de scherpte, de spits; scherpzinnigheid; scherpheid van smaak, van geluid, enz.; hevigheid, heftigheid, drifiigheid, snelheid.
'Οξύνω, *fut.* νῶ, ik scherp, maak scherp; *metaph.* ik zet

aan, vuur aan; ik erger, vertoorn; 2) ik zuur, maak zuur; 3) ik spreek scherp, of met scherpen toon, uit.

Ἀποξύνω, ik scherp af, punt af; 2) ik maak zuur.

Παροξύνω, ik zet scherpte bij; v. d. bijz. *metaph.* ik zet aan, spoor aan, vuur aan; ik verbitter; vertoorn; *med.* zich verbitteren, boos worden.

Παροξυντικὸς, ή, όν, opscherpend; opwekkend, aanvurend.

Παροξυσμὸς, ὁ, de opscherping; aanvuring; verheffing (van koorts).

Ὀξύα, ἡ, zekere soort van boom met spitse bladeren, misschien de beukenboom.

Ὀξύϊνος, ΐνη, ϊνον, en ὀξυόεις, εσσα, εν, uit het hout daarvan, uit beukenhout gemaakt.

Ὄξος, εος, τὸ, eig. het zuur, v. d. azijn, wijnazijn.

Ὀξηρὸς, ά, όν, van azijn gemaakt; 2) hetzelfde als

Ὀξώδης, ὁ, ἡ, zuurachtig, azijnachtig.

Ὀξίνης, ου, ὁ, t. w. οἶνος, zure wijn.

Ὀξὶς, ίδος, ἡ, eene azijnkan, -flesch, of -kruik, een azijnvat.

Κατοξὺς, εῖα, ὺ, zeer scherp.

Zamenstellingen, b. v.

Ὀξύγαλα, ακτος, τὸ, zure melk. — Ὀξυδερκὴς, ἡ, όν, scherpziende. Ὀξυδερκία, ἡ, een scherp gezigt. — Ὀξύθυμος en Ὀξύχολος, ὁ, ἡ, oploopend, heethoofdig. Ὀξυθυμία, ἡ, heethoofdigheid.

Daarmede verwant:

Ὠκὺς, εῖα, ὺ (waarschijnlijk met ὀξὺς van hetzelfde stamwoord ὄκω), snel in het loopen, spoedig, vlug; ποδὰς ὠκὺς, snel ter been. *Compar.* Ὠκύτερος, α, ον, en Ὠκίων, ὁ, ἡ. *Superl.* Ὠκύτατος, η, ον, en Ὤκιστος, η, ον.

Ὠκέως en Ὦκα, *adv.* snel, haastiglijk, met spoed.

Ὠκύτης, ητος, ἡ, snelheid, vlugheid.

Ἀνεμώκης, ὁ, ἡ, snel als de wind, gezwind.

Ποδώκης, ὁ, ἡ, snel ter been. Ποδώκεια, *Jon.* Ποδωκείη, ἡ, snelheid in het loopen.

Πτερυγωκὺς, ὁ, ἡ, snel gevleugeld, snelvliegend.

Ὠκύπτερος, ὁ, ἡ, hetzelfde.

Ὠκύμορος, ὁ, ἡ, snel, vroeg, jong stervend. Enz. andere zamenstellingen.

Ὀπάζω, Ὀπὶς, Ὀπίσω. Zie de afleidingen van Ἕπω.

Ὀπὴ, ἡ, eene opening, een gat. Ὀπαῖος, αία, αῖον, vol gaten of openingen, v. d. ὀπαῖον, τὸ, het rookgat, een gat in het dak om de rook op te vangen.

Πολυωπὸς, ὁ, ἡ, met vele gaten of openingen, b. v. δίκτυον, Hom. Od. X, 386.

Ὅπλον, τὸ, een wapen, een geweer; *plur.* ὅπλα, τὰ, de wapenrusting, het wapentuig; ook in het alg. gereedschap, v. d. scheepsgereedschap, scheepstouwen; 2) bijz. het zware schild van het voetvolk, v. w. τὰ

ὅπλα, de zware infanterie zelve; het leger; de wacht, de bezetting. Van daar de spreekwijze Ὅπλα θέσθαι, 1) de wapenen aantrekken, te wapen trekken; 2) post vatten, zich legeren (op eene plaats); 3) de wapenen afleggen. — Ὅπλον is eigenlijk het *neutrum* van een verouderd *adject.* Ὅπλος, of ὁπλὸς, ἡ, ὸν, van waar ook nog zijn overgebleven

Ὁπλὴ, ἡ, de klaauw (van een dier); de hoef (van een paard).
Ὁπλότερος, *Compar.* jonger, jonger van jaren.
Ὁπλότατος, η, ον, *Superl.* de jongste.

Voorts behooren daartoe:

Ὅπλω, ik rust uit, maak gereed, alleen in *med.* voorkomende ὅπλεσθαι δεῖπνον, bij Hom. Il. T, 172. Ψ, 159.
Ὁπλέω, hetzelfde, b. v. ἅμαξαν, het rijtuig gereed maken, Od. Z, 73.
Ὁπλίζω, *fut.* ίσω, ik wapen, ik rust te wapen uit; ik oefen in de wapenen; 2) ik maak gereed, bereid toe, ik rust uit.
Ὅπλισις, ἡ, het wapenen; de wapenrusting; de wapenoefening; de uitrusting, toebereiding.
Ὅπλισμα, τὸ, de wapenrusting; gewapende manschappen.
Ὁπλισμὸς, ὁ, het wapenen; de wapenrusting.
Ὁπλιστὴς, οῦ, ὁ, een uitruster, die (een ander) wapent; 2) hetzelfde als
Ὁπλίτης, ου, ὁ, *Subst.* een zwaar gewapend krijgsman, t. w. met het groote schild (ὅπλον) uitgerust, tegengesteld aan Πελταστὴς, ὁ, (van πέλτα) een ligt gewapend krijgsman; 2) *adj.* gewapend, in *foem.* ὁπλῖτις, ἡ.
Ὁπλιτικὸς, ἡ, ὸν, tot het zwaar gewapend voetvolk behoorende; *neutr.* τὸ ὁπλιτικὸν, de zware troepen.
Ὁπλιτεύω, *fut.* εύσω, ik behoor tot, dien onder de zware infanterie; 2) ik voer het bevel over dezelve, bij Thucyd. VIII, 73.
Ὁπλιτεία, ἡ, een gevecht van het zware voetvolk.

Zamenstellingen:

Ἄνοπλος en ἄοπλος, ὁ, ἡ, ongewapend, niet uitgerust.
Ἄφοπλος, hetzelfde, komt niet voor, doch wel
Ἀφοπλίζω, ik ontwapen.
Ἔνοπλος of ἐνόπλιος, ὁ, ἡ, in de wapenen, gewapend.
Ἔξοπλος, ὁ, ἡ, hetzelfde; 2) buiten de wapenen.
Ἐξοπλίζω, ik rust te wapen uit, ik wapen; 2) ik voer gewapende manschap uit; 3) ik ontwapen.
Ἐξόπλισις en ἐξοπλισία, ἡ, ook Ἐξοπλισμὸς, ὁ, de uitrusting tot den strijd; de revue.
Εὔοπλος, ὁ, ἡ, wel gewapend.
Ἔφοπλος, komt niet voor, maar
Ἐφοπλίζω, ik rust uit, wapen tegen (den vijand); 2) ik rust toe, b. v. den maaltijd. Hom. Od. T, 419.
Κάθοπλος, komt niet voor, maar
Καθοπλίζω, ik bewapen.
Πάνοπλος, ὁ, ἡ, geheel en al gewapend.

Ὑπέροπλος, ὁ, ἡ, overmoedig, oppermagtig, overweldigend. Ὑπεροπλία, ἡ, overmoed, trotschheid.

Ὑπεροπλίζομαι, zich overmoedig aanstellen; overweldigen, τινὰ, iemand, Od. P, 268.

Χαλκεόπλος, ὁ, ἡ, in het koper gewapend.

Achteraan zamengesteld, b. v.

Ὁπλομάχος, ὁ, ἡ, een wapenstrijder; 2) een leeraar in de krijgskunst. Ὁπλομαχέω, te wapen strijden; zich in de wapenen oefenen.

Ὁπλοποιὸς, ὁ, een wapensmid. Ὁπλοποιΐα, ἡ, de wapensmederij.

Ὁπλοφόρος, ἡ, een wapendrager; een gewapende; een trawant.

'Οπὸς, οῦ, ὁ, sap, melkachtig vocht, bijz. uit planten en boomen; b. v. het vocht dat uit de vijgeboomen vloeit en waarmede men de melk deed stremmen, Hom. Il. Ε, 902; ook het sap der papaver bollen, waarvan echter meestal gebruikt wordt het *Dimin.* Ὄπιον, τὸ, *opium.*

Ὄπτω, en in *med.* ὄπτομαι, in het *praes.* ongebruikt, *fut.* ὄψομαι, veroud. *perf. act.* ὦφα, in *pass.* ὦμμαι; *perf. med.* ὦπα, *Att.* ὄπωπα; *aor.* 1. *pass.* ὤφθην; ik zie, ik zie in, zie door; *pass.* ik word gezien, ik verschijn. Andere oude vorm Ὄπω, van welks *perf. med.* ἔοπα is overgebleven ὀπὴ, ἡ, een gat; zie boven.

Ὄμμα, ατος, τὸ, het geziene, een gezigt, een schouwspel, eene vertooning; 2) het ziende, het gezigt, het gelaat, voorn. het oog. *Dimin.* Ὀμμάτιον en ὀμματίδιον, τὸ, een oogje.

Ὀμματόω, *fut.* ώσω, ik maak ziende, voorzie van oogen. Zameng. Ἐξομματόω, hetzelfde; 2) ik beroof van oogen, ik maak blind.

Δυσόμματος, ὁ, ἡ, slecht van oogen, of van gezigt; onoogelijk, kwalijk uitziende.

Ὄψις, εως, ἡ, het zien, een blik der oogen; het gezigt, het oog, v. w. in *pl.* αἱ ὄψεις, de oogen; 2) het geziene, een gezigt, verschijning; het aanzien, het aangezigt, het gelaat; ἐν ὄψει, in het gezigt, ten aanzien.

Ὀψάνον, ου, τὸ, *poët.* een gezigt, een droomgezigt.

Ὀψείω, ik begeer te zien.

Ὀπτὸς, ἡ, ὸν, gezien; zigtbaar. Ὀπτὴρ, ῆρος, ὁ, een ziener; een bespieder; een opzigter.

Ὀπτικὸς, ἡ, ὸν, ziende, gezigtkundig; ὀπτικὴ, ἡ, verst. τέχνη, *Optica*, de gezigtkunde.

Ὀπτάνω, andere vorm voor ὄπτω, ik zie. Zoo ook Ὀπταίνω en Ὀπτάζω, van welk laatste Ὀπτασία, ἡ, het zien, de aanblik; een schouwspel, een gezigt.

Ὀπτεύω, ingelijks voor ὄπτω, ik zie.

Ὀπτίλος, ου, ὁ, *Dor.* het oog.

Αὐτόπτης, ὁ, ἡ, een of eene ooggetuige.

Εὔοπτος, ὁ, ἡ, goed zigtbaar.

Πρόοπτος, *contr.* πρoῦπτος, ὁ, ἡ, voor het oog liggende, blijkbaar.
Δύςοπτος, ὁ, ἡ, kwalijk te zien, niet goed zigtbaar.
Ὀπίω, ὀπίπτω, v. w. de verdubbelde vorm Ὀπιπτεύω, ik zie dikwijls, ik zie om, ik kijk, τὶ, naar iets; ik bezie naauwkeuriglijk, ik beoog, bekijk, beschouw.
Ὀπίπης en ὀπιπτευτὴρ, ὁ, een ziener, bespieder. Zameng.
Παρθενοπίπης, ου, ὁ, een maagdenbespieder, een meisjesbelonker. Hom. Il. Λ, 385.
Ὀπωπὴ, ἡ (van het *perf. med.*) *poët.* het gezigt, het oog.
Ὀπωπέω, ik zie, aanschouw. Ὀπωπητὴρ, ὁ, een ziener.
Ὄσσος, ου, ὁ, en εος, τὸ, v. w. in *Dat. Sing.* ὄσσεϊ, *Gen. pl.* ὄσσων, *Dat.* ὄσσοις en ὄσσοισι, maar vooral *in duali* Ὄσσε gevonden wordt, bij Hom. en elders.
Ὄσσομαι, *Aeol.* voor ὄπτομαι, ik zie, voorzie, stel mij voor. Hom. Od. Α, 114. Υ, 81. Daarvan onderscheidt men Ὄσσομαι, ik voorzeg, van Ὄσσα, de stem; verg. boven Ἔπω: doch de beteekenis van *zien* ligt blijkbaar in de zameng.
Ἐπιόσσομαι, ik zie aan, voorzie. Il. Ρ, 381.
Ποτι- of προτιόσσομαι, *poët.* voor προςόσσομαι, ik zie aan, ik aanschouw; ik zie voor mij, ik voorzie. Od. Η, 31. Ξ, 219.
Ὀφθαλμὸς, ὁ (het meest gebruikelijke in *prosa*), eig. de ziener, v. d. het oog, in *pl.* ὀφθαλμοὶ, de oogen; het gezigt; het licht der oogen, in het alg. het licht, v. w. *poët.* de zon αἰθέρος ὀφθαλμὸς genoemd wordt; 2) *metaph.* het oog, d. i. het kostbaarste, dierbaarste, enz. b. v. als de stad Syracuse genoemd wordt ὀφθαλμὸς Σικελίας, het oog van Sicilie. *Dim.* Ὀφθαλμίδιον, τό.
Ὀφθαλμικὸς, ἡ, ὸν, het oog betreffende.
Ὀφθαλμώδης, ὁ, ἡ, oogvormig.
Ὀφθαλμία, ἡ, oogziekte, leepheid der oogen.
Ὀφθαλμιάω, *fut.* άσω, zieke of kwade oogen hebben; 2) *metaph.* met een kwaad oog aanzien.
Ἐποφθαλμιάω, ook ἐποφθαλμέω, beoogen, het oog op iets werpen.
Ὀφθαλμίζομαι, hetzelfde. Zameng.
Ἐνοφθαλμίζω, eig. een oog inzetten, v. d. inenten (eenen boom), in het Latijn *inoculare.* Ἐνοφθαλμισμὸς, ὁ, *inoculatio*, de inenting.
Ἐξόφθαλμος, ὁ, ἡ, met uitstaande oogen. Κοιλόφθαλμος, ὁ, ἡ, met holle, naar binnen staande, oogen.
Εὐόφθαλμος, ὁ, ἡ, schoon van oogen.
Ὑποφθάλμιος, ὁ, ἡ, onder de oogen gelegen.
Ὢψ, ὠπὸς, ὁ, het oog, het gezigt, het gelaat; ook in *pl.* ὦπες, de oogen. Daarvoor treft men in zamenstelling ook nog aan Ὄψ, ὀπὸς, wel te onderscheiden van Ὄψ, ὀπὸς, de stem; zie boven Ἔπω.
Αἴθοψ, οπος, ὁ, ἡ, brandend of vurig van oogen; v. d. vurig, schitterend, hevig; b. v. αἴθοψ οἶνος, hoogroode wijn, χάλκος, blinkend staal, bij Homerus; λιμὸς, nijpende honger, bij Hesiodus.
Ἀμβλυωπὸς, en -ὴς, ὁ, ἡ, dof, of slecht van gezigt.

Ἀῤῥενωπὸς, ἡ, ὸν, mannelijk van aanzien.
Βλοσυρῶπις, ἡ, verschrikkelijk van aanzien. Il. Λ, 36.
Βοῶπις, ἡ, groot van oogen, bijnaam van Juno.
Γλαυκὼψ en γλαυκῶπις, ἡ; zie Γλαυκὸς.
Δυςωπία, ἡ, eig. slechtheid van gezigt, v. d. schaamte.
Δυςωπέω, ik beschaam, ik haal over door schaamte, τινὰ, iemand; *med.* zich schamen.
Εἰςωπὸς, ἡ, ὸν, in het oog loopend, in het gezigt zijnde, Il. Ὀ, 653.
Ἑλίκωψ en Ἑλικῶπ ς, ιδος, ἡ, beweegbare oogen hebbende. Homerus.
Ἐνωπὴ, ἡ, de aanblik, het aangezigt; v. d. ἐνωπῇ, in het gezigt, openlijk, Hom. Il. Ἐ, 374.
Ἐνώπια, τὰ, de binnenmuren van het huis bij den ingang, de wanden. Od. X, 121.
Ἐνώπιον, *adv.* in het gezigt.
Ἔποξ, οπος, ὁ, *upupa*, de hoppe (zekere vogel).
Εὐρύωψ, ωπος, ver ziende, bijnaam van Jupiter.
Ἤνοψ en Νῶροψ, ὁ, ἡ, schitterend, b. v. χάλκος, misschien eig. hetgeen men van wege de glans niet kan aanzien. Homerus.
Καλλωπίζω, *fut.* ίσω, 1) *act.* een goed oog daaraan geven, versieren; 2) *med.* zich versieren; zich beroemen.
Καλλώπισμα, τὸ, en καλλωπισμὸς, ὁ, sieraad, overtollige kleederen pracht.
Κύκλωψ, ωπος, ὁ, rond van oog; bijz. een Cycloop, hoedanigen, naar men zegt, slechts één rond oog op het voorhoofd hadden.
Κυνώπης, ὁ, en κυνῶπις, ἡ, die het gelaat van eenen hond heeft, onbeschaamd.
Μέτωπον, τὸ, het voorhoofd; *metaph.* de voorhoede (van een leger). Μετώπιον, τὸ, hetzelfde. Μετωπηδὸν, *adv.* met het voorhoofd; naar voren. Ἀντιμέτωπος, ὁ, ἡ, tegenover staande.
Προμετωπὶς, ἡ, en Προμετωπίδιον, τὸ, een bedeksel of sieraad van het voorhoofd.
Μύωψ, ὁ, ἡ. Zie Μύω. Οἴνοψ, ὁ, ἡ; zie Οἶνος.
Παρθενωπὸς, ὁ, die een meisjes gelaat heeft.
Περιωπὴ, ἡ, het rondzien; de plaats van waar men rond ziet of loert.
Πρόςωπον, τὸ, het aangezigt, het gelaat; de voorzijde; een masker; v. d. de persoon, in een tooneelspel, zamenspraak, enz.
Προςωπεῖον, τὸ, een masker, momaangezigt; de schijn.
Εὐπρόςωπος, ὁ, ἡ, schoon van gelaat. Εὐπροςωπέω, schoon van gelaat zijn.
Σκυθρωπὸς, ἡ, ὸν, droefgeestig van gelaat. Σκυθρωπάζω, een droefgeestig gelaat hebben.
Ὕδρωψ, οπος, ὁ, ἡ, en ὑδρωπικὸς, ἡ, ὸν, waterzuchtig.
Ὑπώπιον, τὸ, dat gedeelte van het gezigt, hetwelk onder de oogen is; 2) een slag in het gezigt; eene buil daaruit ontstaan.

Ὑπωπιάζω, ik sla (iemand) in het gezigt, ik sla (iemand) eene buil.

Χάρωψ, ὁ, ἡ, en χαροπὸς, ἡ, ὸν, liefelijk of vrolijk van gelaat.

Zamenstellingen van "Οπτομαι:

Ἀπόπτομαι, ik zie af, zie neer.

"Αποψις, ἡ, het afzigt, uitzigt; 2) het aanzien.

"Αποπτος, ὁ, ἡ, van boven, van verre zigtbaar; τὸ ἄποπτον, de verafgelegenheid; 2) onzigtbaar.

Διόπτομαι, ik zie door (iets), ik doorzie.

Δίοψις, ἡ, doorzigt.

Διόπτης, ου, ὁ, en διοπτὴρ, ῆρος, ὁ, een doorziener, overziener, verspieder, opzigter.

Δίοπτρα, ἡ, en δίοπτρον, τὸ, een werktuig om door te zien, een doorkijker.

Διοπτεύω, ik doorzie, ik kijk door; ik bespied, beloer; ik ben opzigter.

Εἰς- of 'Εςόπτομαι, en 'Ενόπτομαι, ik zie in, ik bezie.

Εἴςοπτρον en "Ενοπτρον, τὸ, een spiegel.

'Επόπτομαι of 'Επιόπτομαι, ik overzie, ik bezie, ik bezoek.

"Εποψις, ἡ, overzigt, inzigt. 'Επόψιος en 'Επόψιμος, ὁ, ἡ, zigtbaar; bezienswaardig.

'Επόπτης, ὁ, een opzigter; een ooggetuige; bijz. die de derde of hoogste rang in de Mysterien bekleedt, en wien het inzien der geheimenissen veroorloofd is. V. d.

'Εποπτεύω, ik overzie, ik ben opzigter; 2) ik bekleed voornoemden rang bij de Mysterien. 'Εποπτεία, ἡ, het inzigt der geheimenissen, of de hoogste rang bij de Mysterien.

Κατόπτομαι, ik zie neder; ik bezie, bezigtig; ik beloer.

Κάτοπτος en κατόψιος, ὁ, ἡ, zigtbaar.

Κατόπτης, ὁ, een bezigtiger, bespieder.

Κατοπτεύω, ik bezie, bezigtig; ik doorzie.

Κάτοπτρον, τὸ, een spiegel. Κατοπτρικὸς, ἡ, ὸν, den spiegel betreffende. Κατοπτρίζω, *fut.* ίσω, ik vertoon in den spiegel; *med.* zich spiegelen.

Παρόπτομαι, ik zie voorbij.

Περιόπτομαι, ik zie om, ik zie rond; ik zie voorbij, zie over het hoofd, veracht.

Περίοπτος, ὁ, ἡ, rondom zigtbaar. 'Απερίοπτος, ὁ, ἡ, niet omziende, niet omzigtig.

Προόπτομαι, ik zie vooraf, ik voorzie, zie vooruit.

Πρόοψις, ἡ, vooruitzigt.

Πρόοπτος, ὁ, ἡ, voorzien. 'Απρόοπτος, ὁ, ἡ, onvoorzien.

Προςόπτομαι, ik zie aan, ik aanschouw.

Πρόςοψις, ἡ, het aanzien, de aanschouwing.

Συνόπτομαι, ik overzie, ik bezigtig alles te zamen; ik doorzie.

Σύνοψις, ἡ, eig. het zamenzigt, overzigt van alles te zamen genomen, een overzigt, kort begrip.

Σύνοπτος, ὁ, ἡ, overzienbaar. Εὐσύνοπτος, ὁ, ἡ, gemakkelijk om te overzien. Συνοπτικὸς, ἡ, ὸν, overziende, doorzigt hebbende; in den vorm van een overzigt, of kort begrip, gebragt.

Ὑπερόπτομαι, ik overzie, ik zie over het hoofd; ik laat na, ik veracht.

Ὑπεροψία en ὑπέροψις, ἡ, verachting, overmoed.

Ὑπερόπτης, ου, ὁ, een verachter. Ὑπέροπτα en Ὑπερ-

όπτως, *adv.* met verachting. Ὑπεροπτικὸς, ή, ὸν, verachtende, verachtelijk. Ὑπεροπτικῶς, op eene verachtelijke wijze.

*Ὑπόπτομαι, eig. ik zie van onderen, stil, of heimelijk aan, ik verdenk, ik houde verdacht.

Ὑποψία, ή, achterdocht, verdenking. Ὑπόψιος, hetzelfde als

Ὕποπτος, ό, ή, verdacht; 2) achterdochtig. Ὑπόπτως, *adv.* op eene verdachte wijze.

Ὑπόπτης, ό, een verdenker, een achterdochtig mensch. V. d. Ὑποπτεύω, ik ben achterdochtig, ik verdenk.

Ἀνθυποπτεύω, wederzijdsch verdenken.

Ἀνύποπτος en Ἀνυπόπτευτος, ό, ή, niet verdacht.

Καχύποπτος, ό, ή, kwaadvermoedend.

Daarvan wil men nog afleiden:

Ἐχθοδοπὸς, ή, ὸν, hatelijk van gelaat, of voor het gezigt; hatelijk. V. d. Ἐχθοδοπέω, *fut.* ήσω, ik ben gehaat, τινὶ, bij iemand, Hom. Il. A, 518. Misschien beter af te leiden van Ἔχθος, alleen met verlengden uitgang.

Ὀπυίω en Ὀπύω, *fut.* ύσω, ik neem of ik heb ten huwelijk (eene vrouw); *pass.* uitgehuwelijkt, getrouwd zijn (van eene vrouw); 2) het huwelijk voltrekken.

Ὁράω, *perf.* ἑώρακα, *imperf.* ἑώρων, ik zie, zie aan, zie toe, bezie, merk op; εἴς τὶ, ik zie naar iets, ik let op iets; ik zie uit naar iets; ik verwacht; ik verlang, ik streef naar iets; 2) uitzien, het uitzigt hebben, b. v. πρὸς ἥλιον, naar het oosten. Ὄρημι, ὄρημαι, *Ion.* hetzelfde; v. w. de 2. *pers.* ὄρῆαι, Hom. Od. Ξ, 343. Waarschijnlijk van Ὄρος; Zie beneden.

Ὅραμα, ατος, τὸ, het geziene; een gezigt, schouwspel.

Ὅρασις, ή, het zien, het gezigt; een gezigt.

Ὁρατὸς, ή, ὸν, gezien; zigtbaar. Ὁρατὴς, ό, een ziener, aanschouwer. Ὁρατικὸς, ή, ὸν, ziende, goed kunnende zien, zienelijk.

Ἀόρατος, ό, ή, onzigtbaar. Ἀορασία, ή, onzigtbaarheid; blindheid.

Δυσόρατος, moeijelijk-, en Εὐόρατος, gemakkelijk om te zien.

Ἀφοράω, ik zie af, zie terug; ik keer den rug toe; 2) ik zie van verre.

Διοράω, ik zie door, doorzie.

Εἰς- of Ἐςοράω, ik zie in, ik zie aan.

Ἐνοράω, ik zie in, kijk in; ik merk op, let op iets.

Ἐφοράω, ik zie op iets, ik overzie; ik voer het opzigt over iets. Ἐφορατικὸς, ή, ὸν, wel overziende.

Ἔφορος, ό, een opzigter; bijz. een der Ephoren, zeker ambtgenootschap te Lacedaemon. V. d. Ἐφορεύω, ik ben ephorus; 2) in het alg. ik voer het opzigt. Ἐφορεία, ή, het opzigt; 2) het ambt van de ephoren.

Καθοράω, ik zie neder, naar beneden; ik bezie, beschouw; ik zie door, merk op.

Παροράω, ik zie ter zijde, ik zie voorbij; ik zie over het hoofd, ik verzuim, verwaarloos; ik zie slecht.

Περιοράω, ik zie om, zie rond; ik zie over het hoofd, ik verwaarloos; ik veracht.

Προοράω, ik zie voor mij; ik zie vooruit, voorzie; ik vermoed, ik vrees.

Προσοράω, *Dor.* ποθοράω, ik zie aan, aanschouw.

Συνοράω, ik zie te zamen, ik bezie, beschouw.

Ὑπεροράω, ik overzie, zie over iets heen; ik verwaarloos; ik veracht.

Ὑπερόρασις, ἡ, verachting.

Ὑφοράω, en meerm. in *med.* ὑφορῶμαι, ik houd onder het oog; ik verdenk, houd verdacht; ik vrees.

Ὑφόρασις, ἡ, verdenking, achterdocht.

Ὀργή, ἡ (waarschijnlijk verwant met ἔργον), eig. werking, werkkracht; v. d. 1) de werkkracht der ziel, het karakter, gemoedsgestel, de aanleg, de driften; in het bijz. 2) driftigheid, boosheid, gramschap, toorn, wrok; 3) elke andere hevige drift of aandoening, b. v. trotschheid, overmoed, begeerte, onwil.

Ὀργίλος, η, ον, driftig, gramstoorig. Ὀργίλως, *adv.* driftiglijk, met gramschap. Ὀργιλότης, ητος, ἡ, driftigheid, gramstoorigheid, hevige toorn.

Ὀργάω, ik ben in werking, ik ben driftig, bijz. van der dieren drift tot het paren, ook van de aarde, wier groeikracht in werking is; v. d. driftiglijk, heviglijk begeeren, streven.

Ὀργάζω, *fut.* άσω, ik breng in werking, ik zet aan, drijf aan; 2) ik bewerk (het deeg), ik roer, kneed, doorweek. Verg. Herodot. IV, 64.

Ὀργαίνω, ik breng in werking; v. d. ik maak driftig, ik vertoorn, vergram.

Ὀργίζω, *fut.* ίσω, 1) *act.* hetzelfde; 2) *med.* en *pass.* zich boos maken, toornig worden, τινὶ, op iemand.

Ὀργιστικὸς, ἡ, ὸν, driftig, genegen tot toorn.

Διοργίζω, Ἐξοργίζω en Παροργίζω, ik maak door en door boos, ik wek op tot toorn, ik verbitter. Παροργισμὸς, ὁ, verbittering.

Προσοργίζομαι, daarenboven toornig worden.

Ὑποργίζομαι, een weinig boos of toornig worden.

Ἄοργος en Ἀόργητος, ὁ, ἡ, niet driftig, niet vertoornd, zachtmoedig; τὸ ἀόργητον, hetzelfde als Ἀοργησία, ἡ, onvergramdheid, zachtmoedigheid.

Δύσοργος, ὁ, ἡ, en Δυσόργητος, ὁ, ἡ, eig. slecht van karakter; zwaar vergramd. Δυσοργησία, ἡ, zware gramschap.

Εὔοργος, ὁ, ἡ, goed van gestel of karakter. Εὐόργητος, ὁ, ἡ, ligt boos wordend, oploopend; 2) die zijne gramschap weet te matigen. Εὐοργήτως, *adv.* met gramschap. Εὐοργησία, ἡ, zachtmoedigheid, gelatenheid.

Daarmede verwant:

Ὀργὰς, άδος, ἡ, een vruchtbare akker, bouwland; 2) eene aan de Goden geheiligde streek lands, een gewijde akker. Verg. Ἔργον.

Ὄργια, τὰ, het offerwerk, de offerpligtigheden in eene omheinde plaats; 2) bijz. de offerpligtigheden bij het Bacchusfeest; 3) de godsdienstgeheimenissen, mysterien.

Ὀργιάζω, ik vier de offerpligtigheden; 2) ik wijd tot de geheimenissen, of orgien, in, τινὰ, iemand.

Ὀργιασμὸς, ὁ, de viering der orgien.

Ὀργιαστὴς, ὁ, die de orgien viert; 2) een gewijde.

Ὀργιαστικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende.

Ὀργεὼν, ῶνος, ὁ, die de orgien viert, de offerplegtigheden verrigt; een priester.

Ὀρέγω en Ὀρέγνυμι, *fut.* ὀρέξω, ik rek, strek uit (t. w. de hand of den voet); v. d. ik reik toe, ik geef; 2) *med.* ὀρέγομαι, ik strek mij uit; χερσὶ, ik reik met de hand, τινὸς, naar iets; ik neem tot mij, vat aan, grijp toe; ποσσὶν, ik streef, ik ga ergens heen (verg. Hom. Il. Π, 834); ἔγχει, met de speer treffen, wonden (Il. Δ, 507); 3) *metaph.* ik streef naar iets, ik verlang, begeer, τινὸς, iets.

Ὄρεγμα, τὸ, het uitgestrekte; eene schrede.

Ὄρεξις, ἡ, eig. de strekking; v. d. de begeerte; eetlust.

Ὀρέγδην, *adv.* met uitgestrekte handen; begeeriglijk.

Ὀρεκτὸς, ἡ, ὸν, gerekt, uitgerekt, uitgestrekt; 2) begeerd.

Ὀρεκτικὸς, ἡ, ὸν, begeeriglijk; τὸ ὀρεκτικὸν, de begeerlijkheid.

Ὀρίγναμαι en ὀριγνάομαι, hetzelfde als ὀρέγομαι, ik verlang.

Ὀρεχθέω, ik verlang, begeer.

Ὀργυιὰ, ἡ, eig. de ruimte tusschen de beide uitgestrekte handen, v. d. een vadem, eene maat van zes voet. Ὀργυιαῖος, α, ον, een vadem lang.

Δι-, Τετρ-, Πεντ-, Ἐννε-, Δεκόργυιος, twee, vier, vijf, negen, tien vademen lang. Enz.

Ἐπορέγομαι, zich naar iets uitstrekken met de hand; v. d. naar zich nemen; toereiken.

Ὀρθὸς, ἡ, ὸν, regt, regt opstaande, regtuit loopende, b. v. ὀρθὴ γραμμὴ, eene regte lijn; *metaph.* regt, goed, regtschapen, opregt; standvastig, welgemoed, niet ter nedergeslagen. Ὀρθῶς, *adv.* met regt, juist, naar behooren.

Ὀρθότης, ητος, ἡ, de regtheid; het regt opstaan.

Ὀρθοσύνη, ἡ, de regtheid, opregtheid.

Ὄρθιος, ία, ιον, ook ὄρθιος, ὁ, ἡ, regt op staande, stijl; hoog, luid (van de stem), v. w. ὄρθιος νόμος, zekere zangwijze op hoogen toon; ὄρθιοι λόχοι, troepen, die bij wijze van kolommen voorttrekken; *neutr.* ὄρθιον, τὸ, het regt op staande; ὄρθιον en ὄρθια, τὰ, als *adv.* regtop. Ὀρθιάδε of ὀρθιάζε, *adv.* hetzelfde.

Ὀρθιάζω, ik rigt op; 2) hoog of luid spreken, schreeuwen. Ὀρθίασμα, τὸ, een schreeuw; eene luide stem.

Ὀρθεύω, ik rigt op.

Ὀρθόω, *fut.* ώσω, ik maak regt; ik rigt op; ik beur op; *med.* zich oprigten; *metaph.* welgaan, voorspoedig zijn. V. d. τὸ ὀρθούμενον, een goede uitslag.

Ὄρθωσις, ἡ, het regt maken, de oprigting, leiding.

Ὀρθώσιος, ὁ, oprigtend, b. v. Ζεὺς, *Jupiter Stator*;

Ὀρθωσία, ἡ, en Ὀρθία, ἡ, bijnaam van Diana, als helpster der kraamvrouwen.

Ἀνορθόω, ik rigt op; ik rigt weder op; ik herstel, ik verbeter.

Ἐπανορθόω, hetzelfde. V. d. Ἐπανόρθωσις en ἐπανόρθωμα, τὸ, de verbetering. Ἐπανορθωτὴς, ὁ, een verbeteraar.

Ἀνεπανόρθωτος, ὁ, ἡ, onverbeterlijk; onberispelijk.

Ἀπορθόω, ik rigt af; maak regt.
Διορθόω, ik maak door en door regt; ik verbeter.
Διόρθωμα τὸ, en διόρθωσις, ἡ, de verbetering.
Διορθωτὴς, οῦ, ὁ, een verbeteraar.
Ἐξορθόω, ik rigt op, verbeter.
Κατορθόω, ik maak regt, ik rigt op, ik stel op orde; bijz. voorspoediglijk handelen, wel gelukken, welgaan.
Κατόρθωμα, τὸ, het regt gemaakte, eene goede daad; de goede uitslag.
Κατόρθωσις, ἡ, het regt maken, de goede uitslag.
Ὀρθογραφία, ἡ, het wel schrijven, de orthographie; 2) een ontwerp. — Ὀρθόγωνος en Ὀρθογώνιος, ὁ, ἡ, regthoekig.
Ὀρθοδοξία, ἡ, de regte meening of denkwijze. — Enz. andere zamenstellingen.

Ὄρθρος, ου, ὁ, *ortus solis*, de opkomst der zon, het aanbreken van den dag, de vroege morgen (van ὄρω, verwant met *orior*, *ortus sum*, zie beneden).
Ὀρθρινὸς, ἡ, ὀν, vroeg in den morgen, vroegtijdig; τὸ ὀρθρινὸν, de vroege morgen; (κατὰ) τὸ ὀρθρινὸν, des morgens vroeg.
Ὄρθριος, ὁ, ἡ, hetzelfde, b. v. ὄρθριοι ἐπορεύοντο, zij trokken des morgens vroeg weg. Ὄρθριον, *adv.* even als ὀρθρινόν.
Ὀρθρεύω, εύομαι, ook Ὀρθρίζω, ik sta vroeg op, ik ben vroeg op, ik werk of handel des morgens vroeg.
Περίορθρον, τὸ, en Περιόρθριον, τὸ, de vroegste morgenschemering, het krieken van den dag.

Ὀρίγανον en Ὀρείγανον, τὸ, zekere welriekende plant, welke bitter van smaak is, marjolijn.

Ὅρκος, ου, ὁ (van εἴργω, zooveel als ἕρκος, dus eig. eene heining of omheinde plaats, misschien verwant met het Latijnsche *orcus*), een eed, eene eedzwering.
Ὁρκόω, *fut.* ώσω, ik doe zweren, ik dwing (iemand τινὰ) tot eenen eed.
Ὅρκωμα, τὸ, het gezworene, een eed.
Ὁρκωτὴς, ὁ, een eedafnemer.
Ὁρκίζω, *fut.* ίσω, ik beëedig, ik doe zweren, τινὰ, iemand; 2) ik bezweer, τινὰ πρὸς θεὸν, iemand bij eene godheid.
Ὁρκισμὸς, οῦ, ὁ, eene eedzwering.
Ὅρκιος, ὁ, ἡ, eenen eed betreffende, daartoe behoorende; b. v. ὅρκιοι θεοὶ, de goden, die over den eed en de eedzweerders gesteld waren; 2) *neutr.* ὅρκιον, τὸ, in *pl.* ὅρκια, τὰ, verst. ἱερὸν of ἱερὰ, een slagtoffer met eenen eed verbonden; v. d. een eed, een verbond; verg. Hom. Il. B, 124, 339.
Ἐμπεδορκέω, *fut.* ήσω, ik bevestig met eenen eed, blijf getrouw.
Ἔνορκος, ὁ, ἡ, en ἐνόρκιος, ὁ, ἡ, aan eenen eed verbonden; 2) bij eede bevestigd, bezworen.
Ἔξορκος, ὁ, voor ὅρκος, bij Pindarus, Ol. XIII.
Ἐξορκόω en Ἐξορκίζω, ik doe zweren; ik bezweer. Ἐξορκισμὸς, ὁ, eene bezwering.
Ἐπίορκος, ὁ, ἡ, meineedig, een valsche eedzweerder. Ἐπιόρκως, *adv.* meineediglijk. Ἐπιορκία, ἡ, een valsche eed.
Ἐπιορκέω, *fut.* ήσω, ik zweer eenen valschen eed.
Εὔορκος, ὁ, ἡ, aan zijnen eed getrouw.
Εὐορκέω, zijnen eed getrouw blijven.

Εὐορκία en εὐορκησία, ἡ, getrouwheid aan den eed, een heilige eed.

Ψεύδορκος en ψευδόρκιος, ὁ, ἡ, een valsche eedzweerder.

Ψευδορκέω, ik zweer eenen valschen eed.

Ὄρνις, ιθος, ook *Dor.* ὄρνιξ, ιχος, ὁ, ἡ, een vogel; 2) bijz. een hoen, hetzij haan of hen; 3) *augurium*, een voorteeken uit de vlugt der vogelen; en v. d. in het alg. een voorteeken. *Dim.* Ὀρνίθιον en ὀρνιθάριον, τὸ, een vogeltje.

Ὄρνεον, τὸ, een vogel; 2) *pl.* ὄρνεα, τὰ, de vogelmarkt.

Ὀρνίθειος, εία, ειον, ook ὀρνίθιος, van vogelen, b. v. κρέας, vleesch van vogelen; 2) hetzelfde als Ὀρνιθώδης, ὁ, ἡ, eenen vogel gelijk.

Ὀρνιθεύω, *fut.* εύσω, ik vang vogelen; 2) *med.* ik neem een voorteeken uit de vlugt der vogelen.

Ὀρνεόω, Ἀπορνεόω en Ἀπορνιθόω, in eenen vogel veranderen.

Ὀρνιθίας, ου, ὁ, t. w. ἄνεμος, een vogelwind, d. i. die de trekvogels aanbrengt; 2) een vogelstorm, waarbij de vogels omkomen.

Ἄορνος, ὁ, ἡ, zonder vogels, door geene vogels bezocht.

Δύσορνις, ὁ, t. w. οἰωνὸς, een slecht voorteeken. Εὔορνις, ὁ, ἡ, onder een gunstig voorteeken plaats hebbende.

Ὀρνιθοθήρας, ου, ὁ, een vogelvanger. Ὀρνιθοθήρα, ἡ, de vogelvangst. — Ὀρνιθοσκόπος, ὁ, een vogelwaarnemer, vogelwigchelaar. — Enz. vele andere.

Ὄροβος, ὁ, *ervum*, eene erwt. *Dim.* Ὀρόβιον, τὸ, een erwtje.

Ὀροβίας, en Ὀροβίτης, in *foem.* ὀροβῖτις, ἡ, aan eene erwt gelijk, in den vorm van eene erwt.

Ὀρόβινος, η, ον, van erwten gemaakt, b. v. meel.

Ὀρόδαμνος, ὁ, en Ὀροδαμνὶς, ἡ, *contr.* ὄραμνος, ἡ, een tak, eene telg, spruit.

Ὄρος, εος, τὸ, *Jon.* οὖρος, *Dor.* ὦρος, een berg; *pl.* ὄρεα, ὄρη, τὰ, de bergen, het gebergte.

Ὀρεινὸς, ἡ, ὸν, bergachtig, vol bergen; *foem.* ἡ ὀρεινὴ, t. w. χώρα, de bergstreek.

Ὄρειος, ὁ, ἡ, op de bergen zijnde, wonende, groeijende; 2) bergachtig; ἡ ὄρειος, de bergstreek.

Ὀρειὰς, άδος, ἡ, en Ὀρεστιὰς, άδος, ἡ, *poet.* eene bergbewoonster, b. v. νύμφη, eene bergnimf.

Ὀρέστερος, α, ον, *poet.* voor ὄρειος, b. v. λύκοι, bergwolven. Mogelijk de *Compar.* van het oude Ὀρέστης, ὁ, hetzelfde als

Ὀρείτης, ὁ, een bergbewoner.

Ὀρεὺς, έως, ὁ, *Jon.* οὐρεὺς, ῆος, ὁ, een muilezel, hoedanigen bijzonder gebruikt worden om op de bergen te reizen.

Ἀκρώρεια, ἡ, de bergtop.

Κρημνώρεια, ἡ, de bergsteilte.

Πρυμνώρεια, ἡ, het uiterste of onderste gedeelte, de voet van eenen berg, Hom. Il. Ξ, 307, volgens de omschrijving van Cicero, de Div. I, 5, *extrema montis quasi puppis.*

Ὑπόρειος en ὑπώρειος, ὁ, ἡ, onder aan den berg, aan den voet van het gebergte gelegen.

Ὅρος, ὁ, de grens; de grenspaal, grensscheiding; 2) het einde, de eindpaal, het doeleinde, doelwit; 3) de regelmaat, het rigtsnoer; 4) eene bepaling, bestemming, definitie. *Ion.* οὖρος, ὁ, ook οὖρον, τὸ (Hom. Od. Θ, 124), v. w. de *pl.* οὖρα, τὰ (Il. Ψ, 431), de grens, strekking, de tusschenruimte.

Ὅριος, ὁ, ἡ, tot de grenzen behoorende; b. v. θεὸς, de grensgod, *terminus*; 2) het *neutr.* ὅριον, τὸ, *pl.* ὅρια, τὰ, de grens, de grenzen, ook *Ion.* οὔρια.

Ὁρίζω, *Ion.* Οὐρίζω, *fut.* ίσω, ik begrens; ik bepaal, bestem; ik maak eene bepaling of definitie; 2) *med.* ik bepaal door mijne meening, ik besluit, stel mij voor.

Ὁρίζων, οντος (eig. het *part.* van ὁρίζω), ὁ, verst. ἀὴρ of κύκλος, *circulus finitor*, de grenslijn of grenscirkel, de gezigteinder, horizon.

Ὅρισμα, ατος, τὸ, de grens; de bepaling; een gebruik, eene gewoonte.

Ὁρισμὸς, ὁ, de begrenzing; bepaling; eene definitie.

Ὁριστὴς, ὁ, de bepaler; 2) z. v. a. ὁρίζων. Ὁριστὸς, ἡ, ὸν, bepaald. Ὁριστικὸς, ἡ, ὸν, begrenzende, bepalende; het begrenzen of bepalen betreffende.

Ἀόριστος, ὁ, ἡ, onbegrensd, onbepaald; v. d. ἀόριστος, ὁ, t. w. χρόνος, de onbepaalde tijd, bij taalkundigen. Ἀορίστως, *adv.* onbepaaldelijk.

Δυσόριστος, ὁ, ἡ, moeijelijk te bepalen.

Εὐόριστος, ὁ, ἡ, gemakkelijk om te bepalen.

Ἀφορίζω, ik grens af, begrens, scheid af; 2) ik bepaal, stel vast; 3) ik drijf van of uit de grenzen, ik verdrijf.

Ἀφόρισμα, τὸ, het afbegrensde, afbepaalde.

Ἀφορισμὸς, ὁ, de afgrenzing, afscheiding; eene bepaling, definitie, of stelling, die het voornaamste eener zaak in een kort bestek bevat, zoo als b. v. de Aphorismen van Hippocrates.

Ἀφορισμένως, *adv.* bepaaldelijk, afzonderlijk.

Διορίζω, ik scheid af, of van één, door eene grens; ik onderscheid; 2) ik breng over de grenzen; 3) *med.* ik bepaal, stel vast.

Διόρισμα en διορισμὸς, ὁ, het onderscheid; de bepaling.

Διωρισμένως, *adv.* onderscheidenlijk.

Προσδιορίζω, daarbij of daarenboven bepalen.

Ἐξορίζω, ik drijf uit, of buiten de grenzen, ik ban uit.

Ἐξορισμὸς, ὁ, de uitdrijving, uitbanning.

Ἐξόριστος, ὁ, ἡ, uitgedreven, uitgebannen.

Παρορίζω, ik overschreed de grenzen.

Περιορίζω, ik omgrens, omschrijf of beperk door grenzen.

Προορίζω, ik bepaal vooraf.

Προσορίζω, ik bepaal daarbij, ik voeg toe.

Συνορίζω, ik begrens te zamen, ik bepaal binnen dezelfde grenzen; 2) *neutr.* zamengrenzen.

Ἄπουρος, ὁ, ἡ, van de grenzen verwijderd.

Δίσκουρα, of volgens anderen δίσκ' οὖρα, Il. Ψ, 523, de worp van den discus, de strekking van een geworpen discus.

Ἐπίουρα, τὰ, de tusschenruimte, de afstand, Hom. Il. K, 351. Verg. Od. Θ, 124.

Μεθόριος, ὁ, ἡ, zamengrenzend, aangrenzend; μεθόριον, τὸ, de zamengrenzing; een tusschengrens.

Ὅμορος, Jon. ὅμουρος en ὁμούριος, ὁ, ἡ, zamengrenzend, aangrenzend; οἱ ὅμοροι, de aangrenzende volken; τὸ ὅμορον, het aangrenzend land.

Ὁμορέω, Jon. ὁμουρέω, zamengrenzen, aan één grenzen.

Πρόσορος, Jon. πρόσουρος, ὁ, ἡ, aangrenzend.

Σύνορος, ὁ, ἡ, zamengrenzend. Συνορία, ἡ, de zamengrenzing, de nabuurschap.

Συνορέω, aangrenzen, τινὶ, aan iets.

Ὑπερόριος, ὁ, ἡ, over de grenzen zijnde, buitenlandsch, b. v. πόλεμος. V. d. Ὑπερορία, ἡ, het buitenland; 2) de ballingschap.

Ὀῤῥὸς, ὁ, ook ὀῤῥὸς, ὁ, Jon. οὐῤῥὸς, het waterachtige deel der melk, dat zich bij het stollen daarvan afscheidt, hui, wei, Hom. Od. Ρ, 225, in het Latijn *serum lactis*; ook het waterachtige deel van het bloed, alsmede van teer, welk laatste somtijds genoemd wordt Ὀῤῥόπισσα, ἡ.

Ὀῤῥώδης, ὁ, ἡ, waterachtig, b. v. γάλα.

Ὀῤῥόω en Διοῤῥόω, ik maak (de melk) tot water of wei.

Daarmede verwant;

Οὖρον, τὸ, het Latijnsche *urina*, water, pis.

Οὐρηρὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende, b. v. οὐρηρὸν ἀγγεῖον, een waterpot.

Οὐρέω, *fut.* ήσω, pissen, wateren.

Οὔρημα, τὸ, de pis.

Οὐρητὴρ, ὁ, en Οὐρήθρα, ας, ἡ, de pisleider.

Οὐρητρὶς, ίδος, ἡ, een waterpot.

Οὐρητικὸς, ἡ, ὸν, de pis uitdrijvende; 2) de pis betreffende. Διουρητικὸς, ἡ, ὸν, hetzelfde.

Οὐρητιάω, lust tot wateren hebben.

Ἀπ- en Ἐξουρέω, uitpissen, met de pis uitwerpen.

Κατουρέω, bewateren, bepissen.

Δυσουρία, ἡ, moeijelijkheid in het wateren.

Ὄρος, ὁ, en gewoonlijker Ὄῤῥος, ὁ, Jon. Οὖρος, ὁ, de stuit, het uiteinde van het aarsbeen; de aars; ὄῤῥον κατέχειν, het achterste bij een trekken, voor, zamenkrimpen van vrees; v. d.

Ὀῤῥωδέω, Jon. Ἀῤῥωδέω, *fut.* ήσω, van vrees zamenkrimpen, bevreesd zijn, vreezen, eig. van dieren, die uit vrees den staart laten hangen of in een trekken.

Ὀῤῥωδία en Ἀῤῥωδία, ἡ, groote vrees, schrik.

Κατοῤῥωδέω en καταῤῥωδέω, bevreesd, door vrees bevangen zijn.

Ὑπεροῤῥωδέω, boven mate vreezen, voor iets vreezen.

Ὑποῤῥωδέω, ik ben een weinig bevreesd.

Ὀῤῥοπύγιον of οὐροπύγιον, τὸ, de stuit, het eind van het aarsbeen.

Daarmede verwant:

Οὐρὰ, ἡ, de staart; v. d. 2) het uiteinde, b. v. een achtersteven van een schip, de achterhoede van een leger.

Οὐραῖος, αία, αῖον, tot den staart behoorende; τὸ οὐραῖον, de staart, het uiteinde.

Αἴλουρος, ὁ, ἡ, een kater, eene kat.

Ἀρκτοῦρος, ὁ, de staart van den grooten beer, zeker gesternte, *Arcturus*.

Ἵππουρος, ὁ, *foem.* ἱππουρὶς, ἡ, uit eenen paardestaart, of uit het haar daarvan gemaakt.

Κόλουρος, ὁ, ἡ, aan den staart afgekort; κόλουροι, αἱ, verst. γραμμαὶ, de coluren, zekere cirkels die de hemelsfeer doorkruisen.

Λάμπουρος, ὁ, ἡ, blinkend van staart.

Μείουρος, ὁ, ἡ, kort van staart, afgekort. Μειουρίζω, eenen korten staart hebben, afgekort zijn.

Σαίνουρος, ὁ, ἡ, kwispelstaartende.

Σεισοῦρα, ἡ, de kwikstaart, zekere vogel.

Οὐριάγος, ὁ, een aanvoerder der achterhoede. Οὐριαγία, het bevel der achterhoede. Οὐριαγέω, de achterhoede aanvoeren. Verg. Ἄγω.

Οὐρίαχος, ὁ (van ἀκὴ), het ondereind van eene speer, waarmede dezelve in den grond wordt gestoken, bij Hom. Il. N, 443 (elders σαυρωτὴρ genoemd, Il. K, 153).

Ὄρπηξ, ηκος, ὁ, *Dor.* ὄρπαξ, een boomtak, eene spruit of een uitspruitsel; v. d. *metaph.* eene telg, spruit, een of eene afstammeling; 2) eene lans of speer daaruit gemaakt, bij Eurip.

Ὀρταλὶς, ίδος, ἡ, ὀρταλιχεὺς, ὁ, en Ὀρτάλιχος, ὁ, alle *Dor.* een jong van een dier, meestal van vogelen, een kuiken of kieken, bijz. jonge hoenders. Ὀρταλίζω en Ἀνορταλίζω, huppelen, springen, met de vleugelen slaan, als jonge vogeltjes; *metaph.* zich moedwillig verheffen, dartelen.

Ὄρτυξ, υγος, ὁ, een wachtel, zekere vogel.

Ὄρυζα, ἡ, en Ὄρυζον, τὸ, zekere graansoort, de rijst, rijstplant.

Ὀρύσσω, *Att.* ὀρύττω, *fut.* ξω, *perf.* ὤρυχα, *Att.* ὀρώρυχα, ik graaf, graaf op, graaf door, graaf om. Ὀρύχω, *poët.* hetzelfde.

Ὄρυγμα, ατος, τὸ, het gegravene, eene gracht, groeve, sloot.
Ὄρυξις en Ὀρυχὴ, ἡ, het graven, de opgraving.
Ὄρυξ, υγος, ὁ, eene spade of een ijzer werktuig om te graven.
Ὀρυκτὸς, ἡ, ὸν, gegraven; ὀρυκτὴ, ἡ, eene groeve, een vijver.
Ὀρυκτὴρ en Ὀρυκτὴς, ὁ, een graver; 2) een werktuig om te graven, b. v. om steenen op te delven, het land om te spitten, enz.; 3) de voren.

Ἀνορύσσω, ik graaf op, delf op.

Γεώρυχος, ὁ, in de aarde gravende. Γεωρυχέω, ik graaf in de aarde.

Διορύσσω, ik graaf door.

Διόρυγμα, τὸ, Διορυγὴ, ἡ, en Διώρυξ, υχος, ὁ, het doorgegravene, eene gracht, een kanaal.

Ἐξορύσσω, ik graaf uit, delf uit.

Κατορύσσω, ik begraaf, bedelf.

Κατορυχὴ, ἡ, het begraven, de begrafenis.

Κατώρυξ, υχος, en Κατώρυχος, ὁ, ἡ, begraven, in de aarde bedolven.

Περιορύσσω, ik graaf om, spit om.
Τοιχωρύκτης en Τοιχώρυχος, ὁ, eig. die de muren doorgraaft om in te breken, een inbreker. Τοιχωρυχία, ἡ, inbraak. Τοιχωρυχέω, inbreken.
Ὑπορύττω, ik ondergraaf, ik ondermijn.

Ὀρφανός, ή, όν, *orbus*, beroofd, b. v. ὀρφανὸς παίδων καὶ ἑταίρων, beroofd van kinderen en medgezellen, bij PLATO; bijz. beroofd van ouders, ouderloos, v. w. *Subst.* ὀρφανός, ὁ, een wees, weeskind.

Ὀρφανικός, ή, όν, den wees betreffende of behoorende; 2) ouderloos, een wees, HOM. Il. Z, 432.
Ὀρφανία, ἡ, ouderloosheid.
Ὀρφανίζω, *fut.* ίσω, ik maak ouderloos, maak tot een wees; 2) ik beroof, τινός, van iets. Ἀπορφανίζω, hetzelfde. Ὀρφανιστής, ὁ, een voogd van wezen.
Ὀρφανεύω, 1) *act.* ik zorg voor wezen, ik pas wezen op; 2) *med.* ik ben ouderloos, ben een wees. Ὀρφάνευμα, τό, de wezenstand.

Ὄρφνη, ἡ, *Dor.* ὄρφνα, het donker, de duisternis.

Ὀρφναῖος, αία, αῖον, ook ὀρφνήεις, ὄρφνινος, ὄρφνιος, ὀρφνός, ὀρφνώδης, duister, donker, zwart, zwartachtig.
Μόρφνος of μορφνός, donkerkleurig; zwartachtig, wordt van den arend gezegd bij HOM. Il. Ω, 316.

Ὀρφός, *Att.* ὀρφῶς, ὁ, zekere donkerkleurige zeevisch.

Ὀρχέω, eig. ik ligt op, doe opspringen, v. w. gewoonlijk in *med.* Ὀρχέομαι, *fut.* ήσομαι, ik spring op, ik spring, ik dans. Sommigen leiden het af van Ὄρω, anderen van ὄρχος.

Ὀρχηθμός, ὁ, het dansen, de dans.
Ὄρχησις, εως, ἡ, hetzelfde.
Ὀρχηστής, οῦ, en Ὀρχηστήρ, ῆρος, ὁ, een danser. Ὀρχηστρίς, ίδος, ἡ, eene danseres.
Ὀρχηστικός, ή, όν, dansende, tot het dansen behoorende, daarin bedreven; v. d. ὀρχηστική, ἡ, verst. τέχνη, de danskunst.
Ὀρχήστρα, ἡ, het orchest of de dansplaats; bijz. de plaats op het tooneel, waar het koor danste; de ruimte van den schouwburg voor het tooneel, rondom welke de zitplaatsen voor de aanschouwers gemaakt waren, en in welke bij de Romeinen de banken voor de Senatoren waren.
Ὀρχηστύς, ύος, ἡ, het dansen, de dans, de danskunst.
Ἀπορχέομαι, ik verdans, ik verlies of breng door met dansen.
Διορχέομαι, ik dans ten einde toe door; 2) τινί, ik dans om strijd met iemand.
Ἐξορχέομαι, eig. uitdansen, d. i. door dansen uitjouwen, bespotten, v. w. de spreekwijzen ἐξορχεῖσθαι τὴν ἀλήθειαν, de waarheid prijs geven; τὰ ἀπόῤῥητα of τὰ μυστήρια, de geheimenissen door dansen uitbrengen, verraden; zoo ook τὸν πόλεμον, z. v. a. den oorlogsdans ontspringen, den slag verliezen.
Ἐπορχέομαι, ik dans daarbij; τινί, ik spring toe op iemand, ik beleedig iemand, *insulto*.
Κατορχέομαι, ik neem in, bekoor door dansen, τινά, ie-

mand; 2) ik bespot al dansende, ik beleedig, τινὸς, iemand.
Περιορχέομαι, ik dans in het rond.
Προορχέομαι, ik dans voor. Προορχηςὴρ, ὁ, een voordanser.
Ὑπορχέομαι, ik dans naar de voorgespeelde maat.
Ὑπόρχημα, τὸ, een lied om bij den dans te zingen.

Ὄρχις, εως, ὁ, een kloot, zaadbal. Ἔνορχις, ἐνόρχης en ἔνορχος, daarvan voorzien, HOM. Il. Ψ, 147; v. d. 2) onbesneden, HERODOT. VI, 32.

Ὄρχος, ου, ὁ, eene rij of reeks, bijz. van planten, boomen, wijnstokken. Ὄρχατος, ὁ, hetzelfde, HOM. Od. Ἠ, 112. Μετόρχιον, τὸ, de tusschenruimte van verschillende rijen.

Ὄρχαμος, ὁ, de eerste in de rij, de aanvoerder van de rij; v. d. in het alg. een aanvoerder, opperhoofd, legerhoofd.

Ὄρω, oud stamwoord in *praes.* ongebruikt, 1) *act.* ik wek op, verwek, maak gaande; *fut.* ὄρσω, van waar de *aor.* 1. ὦρσα, b. v. νοῦσον ἀνὰ ςρατὸν ὦρσε κακὴν, hij verwekte de besmetting in het leger, HOM. Il. Ἀ, 4; *part. aor.* 1. ὄρσας, άσα, αν, Il. X 190, en elders; van daar 2) *med.* zich opwekken, opstaan; ijlings voortgaan, driftig voortvaren; opgewekt, vrolijk zijn; *fut.* ὄρσομαι, niet voorkomende, doch van daar, als van een ander *praes.* de *Imper.* ὄρσεο (Il. Γ, 250), ὄρσο (Od. H, 342), bij een apostrophus ὄρσ' (Il. Δ, 204), en ὄρσευ (Il. Δ, 264), alle voor ὄρσου, sta op, welaan, kom aan; *perf.* ὄρωρα, en *pl. q. perf.* ὀρώρειν, meestal in eenen *lijdenden* zin, verwekt, ontstaan zijn, b. v. νεῖκος ὄρωρεν, Il. Γ, 87, ὀρυμαγδὸς ὀρώρει, B, 810; ander *perf.* ὤρορα, meestal in eenen *werkenden* zin, verwekt hebben, b. v. Il. B, 146, κύματα-ὄρωρε, (de wind) ruit de golven op, doch ook somtijds in eenen *lijdenden* zin, als μένος ὄρωρε, de moed is opgewekt, Il. N, 78, en zoo ook ὤρορε — ἀοιδὸς, de zanger heeft aangeheven, Od. Θ, 539; 3) *pass.* verwekt, opgewekt worden, ontstaan, opstaan; *perf.* ὦρμαι, van waar overgebleven het *pl. q. perf.* 3. *pers.* ὦρτο, Il. E, 590, en elders, en het *partic.* ὄρμενος, met verlies van het *augmentum*, voor ὤρμενος, ontstaande, ontstaan, opgewekt, voortgedreven, Il. Φ, 14, enz. (ook *Subst.* ὄρμενος, ὁ, een tak, eene spruit, v. w. ἐξορμενίζω, uitschieten, uitspruiten, *poët.*) Ὄρω is naauw verwant met het Latijnsche *orior*, *ortus sum*, *oriri*; en meestal dichterlijk, even als ook de volgende zamenstellingen:

Ἀνόρω, ik wek op; *pass.* opstaan, v. w. ἄνωρτο, bij APOLL. RHOD.

Ἀψοῤῥος (zie boven Ἄψ), en Παλίνορσος, Il. Γ, 33, of Παλινόρμενος, Il. Λ, 326, teruggaande, terugdeinzende.
Ἐνόρω, ik verwek daarin, daaronder; *pass.* daarin of daaronder ontstaan. Il. Ζ, 499. Α, 599.
Ἐξόρω, ik wek op, zet aan.
Ἐπόρω, ik wek op, spoor aan, drijf aan tegen of tot iets. *pass.* aanvallen, aanstorten, τινὶ, op iemand. Verg. Od. Ἡ, 271. Il. Φ, 324.
Θέορτος, ὁ, ἡ, door eene godheid opgewekt; en Νέορτος, ὁ, ἡ, op nieuw verwekt (als het ware van ὄρτος, *ortus*).
Κονίορτος, ὁ, opgewekt stof, eene stofwolk.

Verlengde vormen van Ὄρω:

Ὀρίνω, 1) *act.* ik wek op, rui op, Il. Λ, 228, *fut.* ὀρινῶ, komt niet voor, *aor* 1. ὤρινα, ook zonder *augmentum* ὄρινα, Od. Δ, 366; 2) *med.* en *pass.* zich opwekken, zich verheffen, ontstaan, gaande gemaakt worden, *part.* ὀρινόμενος, *aor.* 1. ὀρίνθην, in *part.* ὀρινθείς. V. d. zameng.
Ἐπορίνω, opwekken, aanzetten.
Συνορίνω, te zamen opwekken, gaande maken, *concito*, Il. Ω, 467.
Ὀρνύω, ὄρνυμι, *med.* ὄρνυμαι, hetzelfde. Zameng.
Ἀνόρνυμι, opwekken; *med.* ἀνόρνυμαι, opstaan.
Ἀπόρνυμι, *med.* Ἀπόρνυμαι, van daar voortgaan of voortkomen. Hesiodus, Theog. 9.
Ἐπόρνυμι, ik verwek, veroorzaak, τινὶ τὶ, iemand iets. Il. Ὀ, 613.
Ὀροθύνω, ook zameng. Ἐξοροθύνω, opwekken, sterk aanzetten.
Ὀρσάσκω (*frequentativum* van het *fut.* ὄρσω), gedurig opwekken, aanwakkeren. Il. Ῥ, 423.
Ὀρώρω (*frequentativum* van het *perf. med.* ὄρωρα), hetzelfde; *med.* ὀρώρομαι, v. w. ὀρώρεται, Od. Τ, 377, en elders.
Ὀρούω, *fut.* ούσω, zoo veel als *ruo*, ik sta op, vaar voort, ga los, val of stort aan op iets. V. d.
Ἀνορούω, ik sta op, spring op; val daarop aan.
Ἀπορούω, ik spring af, ik val uit of aan.
Ἐνορούω, *irruo*, ik val aan, loop toe.
Ἐξορούω, ik val uit, breek uit, breek los.
Ἐπορούω, ik val aan op iemand, τινί.
Συνορούω, zamenloopen, elkander aanvallen.

Andere afleidingen:

Ὁρμὴ, ἡ (van het *perf. pass.* ὧρμαι), de opwekking, eerste beweging tot iets; v. d. drift, aandrift; natuurdrift, instinct; gemoedsdrift, gemoedsaandoening; geestdrift; ijver, hevige begeerte, neiging of zucht (naar iets); eene poging, de aanvang; oproer, onrustige beweging. V. d.
Ὁρμαίνω, ik wek op, zet in beweging, ik drijf aan, maak gaande; v. d. ὁρμαίνειν τι φρεσὶ, κατὰ φρένα, of κατὰ θυμὸν, ik overdenk, overleg iets bij mij zelven; ik ben voornemens; 2) voortvaren, iets met drift aanvangen.
Ὁρμάω, *fut.* ήσω, ik zet in beweging, ik drijf aan, wek op, b. v. πόλεμον, den oorlog, Od. Σ, 375; gewoonlijker 2) ik zet mij aan, of ben in beweging; v. d. ik draaf, val driftig aan; ik tracht, verlang, streef (naar iets); ik begeef mij, wend mij, bepaal mij, ἐπὶ τὶ, tot iets; ik vang aan, onderneem; 3) *pass.* aangezet, aangedreven worden, bijz. in *perf.* ὥρμημαι, en in *aor.* 1. ὡρμήθην.
Ὅρμημα, τὸ, het voorwerp der drift of begeerte; de begeerte, het verlangen.
Ὁρμητικὸς, ἡ, ὸν, driftig, onstuimig; sterk geneigd of gezind.

Ὁρμητήριον, τὸ, een middel tot opwekking, eene drijfveer, spoorslag; 2) de plaats, van waar men een aanval of uitval doet, eene wijkplaats, toevlugt, vesting; 3) *metaph.* aanleiding, gelegenheid tot iets.

Ἀφορμὴ, ἡ, de plaats, van waar men uitgaat; een uitval; v. d. de gelegenheid of aanleiding tot iets; het middel, waarmede men iets aanvangt, een hulpmiddel, gereedschap, bijz. voorschot van geld; 2) afkeer, tegengesteld aan ὁρμῇ, de neiging.

Ἀφορμάω, ik ga van (iets, τινὸς) af, weg, voort; ik vertrek van eene plaats.

Εἰςορμάω, of Ἐςορμάω, ik draaf in, ik val in, ik ruk in.

Ἐξορμάω, ik drijf aan, ik wakker op, ik doe uitgaan; 2) ik draaf uit, trek uit, doe eenen uitval.

Ἀντεξορμάω, ik trek daarentegen uit.

Προεξορμάω, ik trek uit, vertrek te voren.

Συνεξορμάω, ik trek mede uit.

Ἐφορμάω, ik drijf aan, zet aan, τινὶ, tegen iemand, Od. Η, 272; 2) ik draaf toe, ik val aan, ruk met geweld aan, τινὶ, op iemand of iets.

Ἐφόρμησις, ἡ, het aanrukken, de aanval.

Παρορμάω, ik drijf aan, spoor aan, vermaan.

Παρόρμησις, ἡ, de aansporing, vermaning.

Παρορμητικὸς, ἡ, ὸν, aansporend, opwekkend.

Προορμάω, ομαι, ik draaf voor, te voren.

Προςορμάω, ik draaf toe, val aan, trek aan, dring aan, op iemand of iets.

Ὄρθρος, ὁ, *ortus solis*, de dageraad. Zie boven.

Οὖρος, ὁ, een voorwind. Zie beneden.

Ὅς, ἥ, ὅ, *Gen.* οὗ, ἧς, οὗ, het zoogenoemde *Articulus postpositivus*, hetwelk in het Latijn uitgedrukt wordt door het *Pronomen relativum*, *qui*, *quae*, *quid*, dewelke of welke, hetwelk; die, dat; ook, bij eene onbepaalde vraag of stelling, *quis*, *quae*, *quid*, welk, wie, wat; 2) van daar verscheidene eigenaardige spreekwijzen, b. v. ὃς μὲν — ὃς δὲ, voor ὁ μὲν — ὁ δὲ, de een — de ander; ἃ μὲν — ἃ δὲ, deels — deels, zoowel — als; ὃς καὶ ὃς, deze en gene; καὶ ὃς ἔφη en ἦ δ' ὃς, *inquit ille*, en hij zeide, hij hervatte, gelijk het menigmaal voorkomt in de zamenspraken van Plato en Xenophon; 3) ὃς voor ἑὸς, *suus*; zie boven Ἕ; 4) met bijvoeging van andere partikelen ὃς δὴ, ὅς κε, ὅς τε, alsmede ὅς περ, *contr.* ὅςπερ, ἥπερ, ὅπερ, *quicunque*, *quaecunque*, *quodcunque*, wie of wat het ook zijn moge, welke, hetwelk; waarvoor ook Ὅςτις, ἥτις, ὅτι; zie Τὶς beneden.

Οὗ (de *Gen.* van ὃς, voor ἐφ' οὗ τόπου), *adv.* waar, op welke plaats; v. d. οὗ γῆς, waar ter wereld, ἔστιν οὗ, ergens; 2) ook van tijd: wanneer, als. Daarvoor Ὅθι, *poët.* hetzelfde. Τόθι, daar, daar ter plaatse.

Ποῦ, *adv.* en daarvoor *poët.* πόθι, *Ion.* κοῦ; bij eene vraag: waar? waar ter plaatse? 2) Πον, *poët.* ποθι, *part. enclit.* ergens, op eene of andere plaats of

wijze, omtrent, ongeveer, b. v. δέκα που, bijna tien; v. d. εἴ που, εἴ ποθι, *sic ubi, si forte*, zoo ergens, zoo welligt; οὔ ποθι, nergens. V. d.

Ὅπου, *adv. poët.* ὁπόθι (zonder vraag), waar; ἔσθ' ὅπου, ergens; ὅπου ἄν, *ubicunque*, waar het ook zij; ὅπου δή, ὁπουδήποτε, ὅπουπερ ἄν, ὅπου οὖν en ὁπουοῦν, op welke plaats het ook zijn moge, overal; ὅπου μὲν — ὅπου δὲ, op deze — op gene plaats.

Ὅθεν (de *Gen.* met den uitgang θεν, voor ἐξ οὗ τόπου), *adv.* van waar, uit welke plaats; uit of om welke reden; ὅθεν δή, ὅθεν οὖν, ὅθεν περ, van waar ook, van waar het ook zijn moge.

Πόθεν, *adv.* bij eene vraag: waar van daan? uit welke plaats? hoe? op welke wijze? om welke reden? 2) Ποθὲν, ergens van daan, uit eene of andere plaats. — Ὁπόθεν, *adv.* waar van daan.

Τόθεν, *adv.* van daar, uit die plaats.

Ὧι (de *Dat.* voor ᾧ τρόπῳ), *adv.* op welke wijze, hoe; om welke reden; in zoo verre als.

Πῷ, *adv.* bij eene vraag: hoe? in hoe verre? 2) bij de Doriers: van waar? 3) πω, *part. enclit.* achter eene ontkenning, b. v. οὔπω, μήπω, nog niet, enz. Πώποτε, ergens, eens.

Τῷ (voor τούτῳ τῷ τρόπῳ), *adv.* daarom, om die reden; τῷ μὲν — τῷ δὲ, verst. μέρει, aan deze — aan gene kant, hier — daar.

Ἧι (de *Dat. foem.* ᾗ, verst. ὁδῷ, μερίδι, enz.), *adv. qua*, scil. *ratione*, *parte*, hoe; op welke wijze; aan welke zijde; in zoo ver als; ᾗ μᾶλλον, ᾗ μάλιϛα, hoe veel te meer. Daarvoor ook ᾗχι en ᾗπερ, op wat wijze ook.

Πῇ of πῆ, *Dor.* πᾶ, bij eene vraag: hoe? op wat wijze? aan welke zijde? hoe verre? πῇ ἄλλῃ, naar ergens elders; οὐδέπῃ, op geenerlei wijze, geenszins; 2) Πῃ, *part. encl.* op eene of andere wijze.

Ὅπῃ of ὅπη, *poët.* ὅππη, *adv.* waar, alwaar; werwaarts, waarheen; langs welken weg; op welke wijze, zoo als, hoe; ὅπη ἄν, ὅπη ποτε, waar ook, hoe ook; ὁπητιοῦν, wat het ook zijn moge; ἔσθ' ὅπη, ergens, op eene of andere wijze. — Ὁπηλίκος, η, ον, hoe groot. Ὁπηλικοσοῦν, hoe groot ook.

Τῇ, *adv.* op deze wijze, zoo; aan deze zijde; in zoo verre; τῇ καὶ τῇ, aan deze en aan gene zijde, hier en daar.

Οἶ (onbepaaldelijk zoo veel als εἰς ὃν τόπον), naar welke plaats, werwaarts, waarheen, tot hoe verre. Daarvoor ook οἶπερ, waarheen ook.

Ποῖ, *adv.* bij eene vraag: waarheen? naar welke plaats? tot hoe verre? tot hoe lang? ποῖ γῆς; waar heen ter wereld? 2) Ποι, *part. enclit.* naar eene of andere plaats, ergens heen, op eene of andere wijze.

Ὅποι, *adv.* waar, waar heen; ὅποι πότε, en ὅποι ἄν, waarheen ook.

Ὅτε (waarschijnlijk voor ὅ, τε), *adv. Dor.* ὅκκα, als, wanneer; dat; ἔσθ' ὅτε, somtijds; ὅτε οὖν, vermits; ὁτεοῦν, wanneer ook; ὅτε ἄν, ὅτ' ἄν, *contr.* ὅταν, wanneer, als; 2) ὁτὲ, somtijds, meermalen, v. w. ὁτὲ μὲν τοῦτο, ὁτὲ δ' ἐκεῖνο, nu het een, dan het ander. V. d.

Πότε, *Dor.* πόκα, *adv.* bij eene vraag: wanneer, op welken tijd? 2) Ποτὲ, *enclit.* eens, somtijds; ποτὲ μὲν

— ποτὲ δὲ, nu eens — dan eens. V. d. Ἀείποτε, *adv.* altijd. Οὔποτε, Μήποτε, Οὐδέποτε, Μηδέποτε, *adv.* nooit, nimmer. Πάμποτε, *adv.* altijd. Πώποτε, *adv.* ooit. Οὐδεπώποτε, nooit, nog nooit.

Ὁπότε, *poët.* ὁππότε, en ὁπόταν, *adv.* wanneer, als, nadat, zoodra als; omdat. Ὁποτεοῦν, wanneer ook.

Τίποτε, *contr.* τίπτε, waarom toch? om wat reden toch?

Τότε, *adv.* toen, toen ter tijd, toenmaals, alsdan; 2) τοτὲ, eenmaal: τοτὲ μὲν — τοτὲ δὲ, nu eens — dan weder.

Ὅτι, *conj.* omdat. Zie beneden Τίς.

Zamenstellingen:

Διὸ (voor διὰ ὅ), *adv.* om welke reden, weshalve, waarom; Daarvoor ook διότι, διὸ καὶ, διὸ δὴ, διόπερ.

Καθὸ (voor κατὰ ὅ), *conj.* volgens hetwelk, in zoo ver als, gelijk als. Καθότι; zie Τίς.

Καθὰ (voor κατὰ ἃ), en van daar καθάπερ, *adv.* gelijk als, zoo als.

Ὅσιος, ία, ιον, door goddelijke regten bepaald, geheiligd, heilig, in tegenstelling van δίκαιος, door menschelijke regten bepaald, van waar τὰ ὅσια καὶ δίκαια, goddelijke en menschelijke regten; 2) door menschelijke, maar algemeene, instellingen bepaald, z. v. a. δημόσιος, publiek, in tegenstelling van ἱερὸς, gewijd; en ἴδιος, privaat; v. d. ὅσιον χωρίον, eene ongewijde plaats; ἱερὰ καὶ ὅσια καὶ ἴδια καὶ δημόσια, het gewijde en ongewijde, het private en publieke; 3) van personen, heilig, godsdienstig, godvreezend, vroom. Ὅσιον ἐςὶ, *fas est*, het staat vrij; οὐχ ὅσιον ἐςι, *nefas est*, het is ongeoorloofd.

Ὁσία, ἡ (het *foem.* van ὅσιος), *Jon.* ὁσίη, het goddelijke en natuurlijke regt; het daardoor geheiligde of veroorloofde, v. w. οὐχ ὁσία, *nefas est*, het strijdt met alle regten; 2) eene instelling, plegtigheid, godsdienstplegtigheid: in het bijz. de laatste eer eenen afgestorvenen verschuldigd, de begrafenisplegtigheid, *justa*; 3) v. d. de spreekwijze ὁσίας ἕνεκα of χάριν, *dicis causa*, om regtswege, pligtshalve, welstaanshalve, d. i. in het voorbijgaan, onnaauwkeuriglijk.

Ὁσιότης, ητος, ἡ, heiligheid; godsdienstigheid, vroomheid.

Ὁσίως, *adv.* heiliglijk, regtvaardiglijk.

Ὁσιόω, *fut.* ώσω, ik heilig, ik wijd toe; ik reinig, b. v. door een offer, *expiare*; 2) *justa solvere*, de laatste eer bewijzen, begraven.

Ὁσίωσις, ἡ, de heiliging, reiniging.

Ὁσιωτὴρ, ῆρος, ὁ, het gewijde offerdier bij de instelling van eenen priester.

Ἀνόσιος, ὁ, ἡ, niet heilig, goddeloos, ondengend. Ἀνοσίως, *adv.* op eene goddelooze, schelmsche wijze.

Ἀνοσιότης, ητος, ἡ, goddeloosheid.

Ἀφοσιόω, *fut.* ώσω, ik heilig, wijd toe, τί θεῷ, iets aan de godheid; 2) door een zoenoffer reinigen, ontzondigen, een gevaar trachten af te wenden; met eenen *Accus.* τινὰ, iemand verzoenen, bevredigen; v. d. 3) *med.* ἀφοσιοῦμαι, *a*) τὰ πρὸς τινὰ, *justa alicui solvere*, iemand de laatste eer bewijzen; *b*) τὸν ὅρκον, eenen eed in geweten

afleggen, zijn geweten van eenen eed zuiveren; *c*) τὶ, afschuw van iets hebben, iets afbidden; *d*) τὶ, iets pligtshalve verrigten en alleen om het gebruik te volgen, v. d. iets oppervlakkiglijk behandelen.

'Αφοσίωμα, τὸ, en 'Αφοσίωσις, ἡ, de reiniging, verzoening.

'Εξοσιόω, ik heilig, ik wijd toe; 2) ik reinig, verzoen.

Καθοσιόω, ik heilig, wijd toe; 2) ik reinig.

Ὅσος, η, ον, *quantus*, zoo groot als; *pl.* ὅσοι, en ὅσοι περ, zoo velen als; ὅσα, zoo veel als, al wat; 2) *neutr.* ὅσον, en in *pl.* ὅσα, als *adv.* zoo veel, zoo zeer als, hoezeer; van daar nog velerlei adverbialische spreekwijzen, b. v. ἐς ὅσον, καθ' ὅσον, ἐφ' ὅσον, in zoo verre als; παρ' ὅσον, behalve dat; ἐν ὅσῳ, terwijl dat; ὅσόν οὐ en ὁσονοὺ, *tantum non*, bijna, ongeveer; οὐχ ὅσον, veel minder; οὐχ ὅσον — ἀλλὰ καὶ, niet alleen niet — maar ook; zoo ook bij *adjectiva* gevoegd versterkt het de beteekenis, b. v. θαυμαςὸν ὅσον, gansch en al bewonderenswaardig; ὀλίγον ὅσον, zoo min mogelijk; met *talwoorden*, ongeveer, omtrent, b. v. ὅσον δέκα; voorts ὁσήμεραι, voor ὅσαι ἡμέραι, dagelijks; ὅσῳ μᾶλλον, ook alleen ὅσῳ, zoo veel te meer, vooral daar.

'Οσάκις en ὁσάκι, *adv.* zoo veel malen als. — 'Οσαχοῦ, *adv.* op zoo vele plaatsen als. — 'Οσαχῆ en ὁσαχῶς, *adv.* op zoo vele wijzen als.

'Οσάτιος en ὁσσάτιος, ὁ, ἡ, *poët.* hetzelfde als Ὅσος.

'Οσσίχος, η, ον, *quantulus*, zoo klein als, hoe klein.

'Οσαπλάσιος, ὁ, ἡ, *quotuplex*, zoo veel malen als.

Πόσος, η, ον, *poët.* πόσσος, bij eene vraag, *quantus?* hoe groot? hoe veel? hoe veel waard, hoe duur? πόσος τις, *quotus quisque*, hoe weinigen? πόσ' ἄττα, wat soort van dingen? πόσου en ἐπὶ πόσῳ, voor hoe veel? op hoeveel prijs? μέχρι πόσου, in hoe verre? in zoo verre als; 2) Ποσὸς, ἡ, ὸν, *aliquantus*, van zekere bepaalde grootte; ἐπὶ ποσὸν, tot zekere hoogte, een tijd lang; τὸ ποσὸν, hetzelfde als

Ποσότης, ἡ, de hoegrootheid.

Ποσόω, ik maak zoo groot; ik stel of geef zoo duur aan.

Πόσε, *adv.* waarheen?

Ποσάκις, *adv.* hoe dikwijls? — Ποσαχῆ, *adv.* op hoevele plaatsen? — Ποσαχῶς en ποσαπλῶς, *adv.* op hoe vele wijzen?

Ποσῶς, *adv.* eenigermate, een weinig.

Πόςος (voor πόσατος), η, ον, de hoeveelste? V. d. Ποςαῖος, αία, αῖον, op den hoeveelsten dag? in hoe veel dagen? Ποςημόριος, het hoeveelste deel daarvan.

'Οπόσος, *poët.* ὁππόσος, *Jon.* ὁκόσος, η, ον, (zonder vraag) hoe groot; hoe groot in getal, hoe veel; *pl.* ὁπόσοι en ὁπόσοι ἂν, zoo velen als. V. d. 'Οποσοςοῦν, ὁποσονοῦν, zoo groot als, zoo veel als mogelijk. 'Οπόσοςδήποτε en ὁποσοςτιςοῦν, hetzelfde.

'Οποσάκις en 'Οποσακιςοῦν, *adv.* zoo dikwijls, zoo veel malen als.

'Οποσαχῆ, *adv.* op zoo vele wijzen, of plaatsen als.

Τόσος, η, ον, poët. τόσσος, zoo groot; ook in *pl.* zoo velen; meestal τόσος — ὅσος, zoo groot — als. Τόσον, als *adv.* zoo zeer, zoo sterk; 2) slechts, alleenlijk. Τοσόςδε en τοσοςδὶ, hetzelfde.

Τοσάκις, *adv.* zoo dikwijls. Τοσαχῶς, *adv.* op zoo vele wijzen.

Τοσοῦτος, τοσαύτη, τοσοῦτον (van οὗτος), zoo groot; *pl.* τοσοῦτοι, τοσαῦται, τοσαῦτα, zoo velen, zoo veel; *neutr.* τοσοῦτον, zoo veel; zoo veel slechts, dit alleen; als *adv.* zoo zeer; τοσούτου δεῖ, het is zoo zeer noodig; τοσούτῳ μεῖζον, zoo veel te grooter.

Τοσαυταχῶς, *adv.* op zoo vele wijzen.

Ὄσπριον, τὸ, eene peulvrucht, groente.

Ὀςέον, τὸ, *contr.* ὀςοῦν, *os*, *ossis*, een knok, een been; *pl.* τὰ ὀςᾶ, de beenderen, het gebeente; 2) de kern, steen of pit van eene vrucht.

Ὀςώδης, εος, ὁ, ἡ, beenachtig, vol beenderen.

Ὀστέϊνος, ΐνη, ινον, van been, uit been gemaakt.

Ἄνοςεος, ὁ, ἡ, gebeenteloos, zonder beenderen.

Δίοςεος, uit twee beenderen — Μονόςεος, uit een been bestaande.

Ἐξοςεΐζω, ik neem de beenderen uit iets.

Daarmede verwant:

Ὄστρακον, τὸ, een aarden vat; een schervel; 2) bijz. de aarden scherfjes, waarmede de Atheners hunne stem gaven; 3) eene eijerschaal, mossel- of oesterschelp, enz.; 4) ὀςράκου περιφορὰ, zeker spel; anders genoemd ὀςρακίνδα.

Ὀςράκινος, η, ον, uit leem of potaarde gemaakt.

Ὀςρακίζω, met voornoemd aarden scherfje zijne stem geven om eenen medeburger uit den staat te verwijzen; *pass.* op zoodanige wijze verdreven worden. V. d.

Ὀςρακισμὸς, ὁ, *ostracismus*, de uitdrijving of verbanning door zoodanige stemgeving.

Ἐξοστρακίζω, uitdrijven, en Ἐξοςρακισμὸς, de uitdrijving, even als Ὀςρακίζω.

Ὄςρεον en ὄστρειον, τὸ, *oestrum*, een schaaldier, eene oester, mossel, purperslak; v. d. 2) de purperverw.

Ὄςρειος, εία, ειον, purperverwig.

Ὀςρεώδης en Ὀςρειώδης, ὁ, ἡ, mosselachtig.

Ὄςρυς, υος, ἡ, zekere soort van boom.

Ὄσπλιγξ, ιγγος, ὁ, eene haarlok, gekruld haar; 2) eene vuurvonk, een vuurstraal, lichtstraal.

Ὀσφὺς, ύος, ἡ, in *Acc.* ὀσφύα en ὀσφῦν, de heup; v. d. ὀσφὺς διπλῆ, het vleeschachtige gedeelte boven de heup aan het einde van den rug.

Ὄτοβος en ὄττοβος, ὁ, geraas, gewoel, alarm. Ὀτοβέω en ὀττοβέω, ik raas, ik maak geraas of alarm.

Ὀτοτοῖ, ὀττοτοῖ, uitroep van smart, o wee! ach! V. d. Ὀτοτύζω, weeklagen, jammeren.

Ὀτρύνω, *fut.* υνῶ, ik zet aan, drijf aan, spoor aan. Zameng. Ἐξ-, Ἐπ- en Παροτρύνω, hetzelfde. Ὄτρυνσις,

ἡ, en Ὀτρυντὺς, ύος, ἡ, de aansporing, opwekking, vermaning. Ὀτρυντικὸς, ἡ, ὸν, aansporend. Van de oudere *formae* Ὀτράω, έω, ύω, v. w. nog

Ὀτρηρὸς, ὰ, ὸν, en Ὀτραλέος, η, ον, vaardig, werkzaam, flink. Ὀτραλεῶς, *adv.* vaardiglijk, gewilliglijk.

Οὐ, en voor eenen klinkletter *οὐκ*, even als voor eene adspiratie *οὐχ*, *Att.* *οὐκὶ* en *οὐχὶ*, *conj.* van ontkenning, niet, neen, b. v. *οὐ φημὶ*, ik zeg neen, ik ontken; *οὐ πάνυ*, in het geheel niet. Οὔτι, geenszins. Οὔτοι, zeker niet. Οὐ μὴ (met den *subjunct.* bij nog sterkere ontkenning), volstrekt niet. Van daar voorts, met bijvoeging van andere partikelen,

Οὐ γὰρ, want niet: 2) bij eene vraag: niet waar? 3) bij een antwoord: zeker niet. Οὐ γὰρ οὖν, neen waarlijk niet, neen zeker niet. Οὐ γὰρ ἀλλὰ, *enimvero*, ja zelfs.

Οὐδὲ, doch niet, ook niet, en niet, noch; zelfs niet, b. v. *οὐδὲ γρῦ*, *ne gru quidem*, zelfs geen weinigje. Οὐδὲ μὲν οὐδὲ, gansch en al niet. Οὐδὲ μὲν, *poët.* en in *prosa*, οὐδὲ μὴν, maar ook niet.

Οὐδείς. Zie Εἷς.

Οὐδαμὸς, ἡ, ὸν, niemand, geen. Οὐδαμοῦ en Οὐδαμῆ, *adv.* nergens. Οὐδαμῶς, *adv.* op geenerlei wijze. Οὐδαμινὸς, ἡ, ὸν, nietswaardig, verachtelijk.

Οὐδέπη, *adv.* op geenerlei wijze. — Οὔποτε en Οὐδέποτε, nooit. — Οὐδέπω en Οὐδεπώποτε, nog niet, nog nooit.

Οὐ δῆτα, waarlijk niet.

Οὐδήπου, ook *οὐδήπουθεν* en *οὐδήπουγε*, wel neen, wel zeker niet.

Οὐκ ἔτι, niet meer.

Οὐκοῦν, zeker niet, geenszins; dus niet. Οὔκουν, bij eene vraag: niet zoo? niet waar? 2) zonder vraag, derhalve, bij gevolg, maar nu.

Οὐ μὲν, zeker niet. Οὐμενοῦν, aldus niet, alzoo niet. Οὐ μέν τοι, neen zeker niet, waarlijk niet.

Οὔπω en *οὐπώποτε*, nog niet. Οὔποθι, nergens. Οὔπως, op geenerlei wijze.

Οὔτε, en niet; staat meestal tweemaal *οὔτε* — *οὔτε*, *neque* — *neque*, noch (het een) — noch (het ander).

Οὐχ ὅτι, niet alleen niet, — ἀλλὰ, maar ook. Zoo ook Οὐχ ὅπως.

Οὐχ ἥκιστα, niet weinig, inzonderheid.

Οὔτις, niemand. Zie beneden Τίς.

Οὐὰ, *interj.* uitroep van verwondering en ontsteltenis, *vah!* he! ohe!

Οὐαὶ, *interj.* uitroep van smart, *vae! heu!* o wee! ach! Οὐαί μοι, *vae mihi!* ô wee mij!

Οὖας, *ατος*, *τὸ*, gewoonlijker *οὖς*, *ὠτὸς*, *τὸ*, *Dor.* *ὧς*, *ὠτὸς*, het oor (gedeelte van het ligchaam); 2) een oor, hengsel, handvat (aan vaatwerk).

Οὐατόεις, en Ὠτώεις, εσσα, εν, van een oor, van een handvat voorzien.

'Ωτάριον, en ὠτίον, τὸ, *dimin*. een oortje; oorlapje; hengseltje.
'Ωτὸς en ὦτος, ὁ, de ooruil of kerkuil. 'Ωτὶς, ίδος, ἡ (*tarda*), de trapgans.
'Ωτακουστὴς, ὁ (van ἀκούω), een luisteraar. 'Ωτακουστέω, ik luister, beluister.
'Ωταλγία, ἡ, oorpijn (van ἄλγος).
'Ωτεγλυφὶς, ἡ, een oorlepeltje.
Ἄμφωτος en 'Αμφώης, ὁ, ἡ, van twee ooren, van twee hengsels, voorzien. Δίωτος, ὁ, ἡ, hetzelfde.
'Επωτὶς, in *pl.* ἐπωτίδες, αἱ, worden aan de oorlogschepen de ter zijde uitstekende balken genoemd, dienende om zelf des te beter aan te vallen en den aanval des vijands af te weeren, Thucyd. VII, 36.
Παρώτιον, τὸ, een oorversiersel, oorbedeksel, b.v. aan de paarden.

Οὖδας, τὸ, in *Nom.* en *Accus.* voorkomende, in *Gen.* en *Dat.* οὔδεος, ει, van het in *Nom.* ongebruikte οὖδος, de vloer, bodem, grond. Οὐδὸς, οῦ, ὁ, *Att.* ὀδὸς, ὁ, de drempel; de ingang. Zonder twijfel verwant met Ὁδὸς; zie boven.

Οὐδαῖος, α, ον, op den grond liggende, laag. Ὑπουδαῖος, onderaardsch.
'Αμφουδὶς (voor 'Αμφ' οὖδας), *adv.* op den vloer, op den grond.
Προςουδίζω, ik sla tegen den grond, ik werp ter aarde.

Οὖθαρ, ατος, τὸ, de uijer; *metaph.* vruchtbaarheid, b. v. οὖθαρ ἀρούρης, Hom. Il. 'I, 141.

Οὖλος, η, ον. Zie boven Ὅλος.

Οὖν, *Jon.* ὦν, *conj.* bij gevolg, dus, derhalve; aldus, alzoo, zoo dan; μὲν οὖν, maar, in tegendeel; οὖν δὴ, *jam vero*, duidt de overgang en besluit van het voorgaande tot het volgende aan; 2) achter aan een woord gevoegd, heeft het de beteekenis van het Latijnsche *cunque*, b. v. περὶ ὁτουοῦν, *de quocunque*, waarover het ook zijn moge.

Γὲ οὖν, en meestal *contr.* γοῦν, nu, alzoo, toch, ten minste.
Ἤγουν (voor ἢ γε οὖν), *conj.* of, dat is, namelijk.
Οὐκοῦν. Zie boven Οὐ.

Οὐρανὸς, ὁ, *Dor.* ὠρανὸς (misschien voor ὁρανὸς, van ὅρος; zie boven), de hemel; de hemel- of luchtstreek, het klimaat; de sterrenhemel, het heelal; 2) het verhemelte.

Οὐρανόθι, in den hemel. — Οὐρανόθι πρὸ, aan of voor den hemel, in de lucht. — Οὐρανόθεν, van of uit den hemel. — Οὐρανόσε, naar den hemel.
Οὐράνιος, ία, ιον, of ὁ, ἡ, hemelsch; van hemelschen oorsprong; hemelhoog, zeer groot. Οὐρανία, ἡ, *Urania*, eig. de hemelbewoonster, d. i. eene der Muzen. Οὐρανόεις, hetzelfde.
'Επουράνιος, ὁ, ἡ, in den hemel zijnde, hemelsch.
Μεσουράνιος, ὁ, ἡ, midden in den hemel zijnde.
Ὑπουράνιος, ὁ, ἡ, onder den hemel zijnde.

Οὐρανίδης en οὐρανίων, ωνος, ὁ, een hemelbewoner; van daar bij HOMERUS, θεοὶ οὐρανίωνες, de hemelgoden.

Οὐρανίσκος, ὁ, *dimin.* een hemeltje, een rond verdek of dekkleed, b. v. van een paviljoen; 2) het verhemelte.

Οὖρος, ὁ, een opziener, wachter, bevelhebber, b. v. Νέστωρ οὖρος Ἀχαιῶν, bij HOMERUS. Οὐρεύς, έως, ὁ, hetzelfde.

Ἐπίουρος, ὁ, een opziener, opperwachter.

Κηπουρὸς, ὁ, een tuinwachter, tuinman.

Οἰκουρὸς, ὁ, een huiswachter; 2) een huiszittend mensch, die zich met niets buiten zich bemoeit. Οἰκουρία, ἡ, de huiswacht; 2) het te huis blijven, het huiszittend leven.

Οἰκουρέω, ik bewaak het huis; 2) ik blijf te huis. Οἰκούρημα, τὸ, het te huis bewaarde; 2) een huisbewaarder.

Συνοίκουρος, ὁ, een mede huiswachter; 2) een medepligtige, een deelgenoot.

Πυλουρὸς, ὁ, een deurwachter.

Φρουρὸς, ὁ (voor προουρὸς), een voorwachter, die de wacht voor de stad of het leger houdt; *pl.* οἱ Φρουροὶ, de wacht, de bezetting, het garnizoen. *Foem.* Φρουρὶς, ίδος, ἡ, b. v. Φρουρίδες νῆες, schepen die de wacht houden.

Φρουρὰ, ἡ, de wacht; een wachtpost, de bezetting, het garnizoen; de bewaking, gevangenis.

Φρούριον, τὸ, de wachtplaats, eene sterkte, een burg, een kasteel.

Φρουρέω, *fut.* ήσω, ik houd de wacht, ik hoede; 2) *med.* ik wacht mij, ik ben op mijne hoede, τὶ, voor iets.

Φρούρημα, τὸ, en Φρούρησις, ἡ, de wacht, het bewaakte.

Ἄφρουρος, ὁ, ἡ, onbewaakt; vrij van de wacht.

Ἔμφρουρος, ὁ, ἡ, met eene wacht bezet, bewaakt; 2) op de wacht zijnde, de wacht houdende; 3) in de wacht of gevangen zittend. Ἐμφρουρέω, ik ben op de wacht.

Περιφρουρέω, met eene wacht omgeven, rondom de wacht houden, rondom bewaken.

Οὖρος, ὁ (van ὄρω, aanzetten; zie boven), een voorwind, die het schip voortdrijft; 2) *metaph.* voorspoed, geluk.

Οὔριος, ὁ, ἡ, met goeden wind voortgaande; voorspoedig; v. d. ἡ οὐρία, t. w. πνοὴ, ook ὁ οὔριος, t. w. ἄνεμος, de voorwind, gunstige wind; οὔριον, (ook οὔρινον) ᾠὸν, een windei.

Οὐρίζω, met gunstigen wind voortdrijvend; voorspoedig, gelukkig maken, begunstigen, bevorderen.

Ἔπουρος, ὁ, ἡ, met goeden wind voortdrijvende, bevorderend, begunstigend.

Ἐπουρίζω en ἐπουριάζω, hetzelfde als Οὐρίζω.

Οὖρος, τὸ, *Jon.* voor Ὄρος. Zie aldaar.

Οὐρὸς, οῦ, ὁ, bijz. in *pl.* οὐροὶ, οἱ, de grachten of groeven, waarin de onderlagen der schepen rusteden, en waardoor dezelve in zee getrokken werden, HOM. Il. B, 153. Bij APOLL. RHOD. I, 375, ὁλκὸς genoemd.

Οὐτάω, οὔτημι, *fut.* ήσω, Οὐτάζω, *fut.* άσω, en Οὐτάσκω, ik wond, verwond. Οὔτησις, ἡ, de verwonding.

Ὠτειλὴ, ἡ (voor οὐτηλὴ), eene wond.

*Ἄουτος en ἀνούτατος, ὁ, ἡ, niet gewond; niet wondbaar.
Νεούτατος, ὁ, ἡ, zoo even, pas gewond.

Οὗτος, αὕτη, τοῦτο, *Gen.* τούτου, ταύτης, τούτου, *pron. demonstr.* in het Latijn *hic*, *haec*, *hoc*, deze, dit; dezelve, diegeen; zoodanig een; v. d. οὗτος ἐγὼ, dat ben ik, ik ben die man, zie daar ben ik; ὦ οὗτος, *heus tu*, hoor eens hier gij, hoor eens vriend; *neutr. pl.* ταῦτα, dit, deze dingen, v. w. als *adv.* καὶ ταῦτα, en dat wel, nog bovendien, alhoewel. Οὑτοσὶ, *Att.* hetzelfde, in *Gen.* τουτουΐ.

Ταύτῃ (*Dat. foem.* verst. ὁδῷ, μερίδι, αἰτίᾳ), *adv.* langs dezen weg, op deze wijze; aan deze zijde, aan dien kant; daar ter plaatse, hier; om deze reden, daarom, uit dien hoofde.
Οὕτω, en voor eenen klinkletter οὕτως, *adv.* zoo, alzoo, aldus, op deze wijze, dienvolgens; zoo waar als (bij bevestiging).
Τοιοῦτος en Τοσοῦτος. Zie Τοῖος en Τόσος onder Ὅσος.

Ὀφείλω, *fut.* ὀφειλήσω (van het oude ὀφειλέω), *aor.* 2. ὤφελον en *poët.* ὄφελον (als van ὀφέλω), ik moet, ik ben verpligt, met eenen *Infin.* b. v. ὀφείλω λέγειν, ik moet zeggen; ὀφείλει δίκην δοῦναι, hij moet gestraft worden; 2) ik ben schuldig, ben verschuldigd, ik moet betalen; v. d. ik ben of word beboet, ik boet, met eenen *Accus.* b. v. τὰ ἴσα, eene gelijke geldsom; v. d. χάριν ὀφείλειν, dank verschuldigd zijn, τινὶ, aan iemand; *pass.* verschuldigd, als schuld opgelegd zijn; βροτοῖσι πᾶσι κατθανεῖν ὀφείλεται, alle menschen moeten sterven; 3) het *imperf.* en de *aor.* 2. wordt of alleen, of bij andere partikelen gevoegd, als *interj.* of wenschende uitroep gebruikt; b. v. ὤφελον, ὡς ὤφελον, αἴθ' ὄφελον, *utinam*, *ó utinam*, ach dat het wezen mogt! gave God! ὤφελον ποιῆσαι, had ik het maar gedaan! ὡς μήποτ' ὤφελεν, ach dat het nooit gebeurd ware!

Ὀφείλημα, τὸ, en ὀφειλὴ, ἡ, het verschuldigde, de schuld.
Ὀφειλέτης, ου, ὁ, een schuldenaar.
Ὄφλω, *contr.* voor ὀφέλω, *fut.* ήσω, *perf.* ὤφληκα (beide van ὀφλέω), alsmede Ὀφλίσκω en Ὀφλισκάνω, even als het voorg. Ὀφείλω, ik ben schuldig, ik moet betalen, in het bijz. ὄφλειν δίκην, ook alleen ὄφλειν, van een verloren proces en de daarmede verbondene geldboete, schuldig verklaard zijn; v. d. ὄφλειν δίκην θανάτου, ter dood veroordeeld zijn; ὄφλειν ζημίαν, tot eene boete verwezen zijn; 2) in het alg. schuldig zijn, zich schuldig maken (aan iets), b. v. δειλίαν, aan lafhartigheid, γέλωτα, zich belagchelijk aanstellen, verdienen uitgelagchen te worden.
Ὄφλημα, τὸ, de schuld.

Ὀφλητὴς, ὁ, een schuldenaar.
Ἀντοφείλω, ik ben daarentegen, wederkeerig, schuldig of verbonden.
Ἐποφείλω, ik ben daarenboven schuldig, ik ben schuldig aan iets.
Κατοφείλω, ik ben verschuldigd.
Προοφείλω, ik ben vooraf, of te voren, schuldig.
Προςοφείλω, ik ben daarenboven schuldig. Προςόφλω, hetzelfde.

Daarmede verwant:

Ὄφελος, εος, τὸ, eig. rente, winst, inkomst; v. d. in het alg. nut, voordeel, genot, hulp, b. v. οὐδὲν ὄφελος τοῦ κτήματος, die bezitting brengt geen nut aan; τί ἂν εἴη ὄφελος ἡμῖν; wat kan het ons baten? —
Ὀφέλλω, ik moet, ik ben schuldig, τὶ τινὶ, aan iemand iets; ook met ὡς, εἴθε, enz. even als ὀφείλω; zie boven; 2) ik breng nut of voordeel aan, ik bevorder, vermeerder, vergroot, hoop op; 3) ik veeg, ik bezem; v. w.
Ὄφελτρον, τὸ, een veger, een bezem. Ὀφελτρεύω, vegen, bezemen, poetsen.
Ἐξοφέλλω en Ἐποφέλλω, ik vergroot, vermeerder, hoop op.
Ὠφελέω, *fut.* ήσω, ik doe nut, help, sta bij, τινὰ en τινὶ, iemand; 2) *med.* ik win, maak of trek voordeel van iets.
Ὠφέλημα, τὸ, en Ὠφέλησις, ἡ, nut, winst, voordeel, hulp.
Ὠφέλεια, ἡ, hetzelfde; 2) de krijgsbuit, de buit.
Ὠφέλιμος en ὠφελήσιμος, ὁ, ἡ, nuttig, voordeelig.
Ἀντωφελέω, ik help beurtelings, wederzijds.
Ἀνωφελὴς, έος, ὁ, ἡ, onnut, niet voordeelig. Ἀνωφέλητος, ὁ, ἡ, hetzelfde; 2) ongeholpen, niet bevoordeeld.
Ἐπωφελὴς, ὁ, ἡ, nut aanbrengend. Ἐπωφελέω, ik breng nut of voordeel aan.
Οἰκωφελὴς, ὁ, ἡ, voor het huis, of huishouden nuttig.
Οἰκωφελία, ἡ, huisselijk nut, huishoudelijk bestuur. Hom. Od. Ξ, 223.
Πολυωφελὴς, ὁ, ἡ, veel nut aanbrengend.
Προςωφελέω, ik breng daarbij, daarenboven nut aan.
Συνωφελέω, ik help mede, breng mede nut aan.

Ὄφις, εως, ὁ, eene slang; 2) een slangvormig omwindsel, een armband. *Dimin.* Ὀφίδιον, τό.

Ὀφιώδης, ὁ, ἡ, en Ὀφιόεις, εσσα, εν, slangvormig, vol slangen.
Ὀφιόνεος, έα, εον, van slangen; slangvormig.

Ὄφρα, *conj.* dat, opdat, met een *subjunct.* 2) *adv.* tot dat, tot zoo lang als, terwijl dat; waarop meestal terugslaat het volgende Τόφρα, *adv.* intusschen, middelerwijl, tot zoo lang.

Ὀφρῦς, ύος, ἡ, de wenkbraauwen; 2) trotsch, hoogmoed, hoedanige veelal in de houding der wenkbraauwen doorstraalt; 3) eene verhevenheid, eene hoogte, een heuvel. Ὀφρύα en ὀφρύη, ἡ, hetzelfde. V. d.

Ὀφρυάω, van hoogten of heuvelen voorzien zijn.
Ὀφρυάζω, de wenkbraauwen zamentrekken, zich hoogmoedig aanstellen.
Ὀφρυόεις, εσσα, εν, trotsch, hoovaardig; 2) heuvelachtig; 3) op eenen heuvel of eene hoogte gelegen.

Εὔοφρυς, ὁ, ἡ, schoon van wenkbraauwen.
Κυανόφρυς, ὁ, ἡ, zwart van wenkbraauwen.
Λευκόφρυς, ὁ, ἡ, blond van wenkbraauwen.
Μεσόφρυον, τὸ, de plaats tusschen de beide wenkbraauwen.
Σύνοφρυς, ὁ, ἡ, met zamengetrokken wenkbraauwen; v. d. rimpelig, droefgeestig van gelaat.
Συνοφρυόομαι, de wenkbraauwen zamentrekken, een droefgeestig gelaat zetten.

Ὀχθὴ, de oever, de boord of rand van eene rivier; het strand; 2) hetzelfde als Ὄχθος, ὁ, eene verhevenheid, hoogte, een heuvel, eene steilte. — Ὀχθηρὸς, ἡ, ὸν, en Ὀχθώδης, ὁ, ἡ, heuvelachtig, met hoogtens. Daarvan leiden sommigen af

Ὀχθέω, *fut.* ήσω, als ook Ὀχθίζω, eig. stooten aan eene hoogte of steilte, v. d. gewoonlijk *metaph.* zich aan iets stooten of ergeren, zich verontwaardigen, kwalijk nemen. Zameng. Προσοχθέω, hetzelfde.
Εὔοχθος, ὁ, ἡ (misschien van ὄχθος voor ἄχθος, een last), welbeladen, rijkelijk, b. v. δαΐς; vruchtbaar, b. v. χθών.
Εὐοχθέω, in welstand zijn, welvaren, in den overvloed verkeeren.

Ὄχλος, ὁ, een hoop, eene menigte; 2) een troep menschen; de groote hoop, het gemeene volk; 3) oploop, oproer, onlust, moeite, overlast; b. v. ὄχλον παρέχειν, lastig vallen.

Ὀχληρὸς, ὰ, ὸν, en Ὀχλώδης, ὁ, ἡ, oproerig, onrustig; lastig.
Ὀχλικὸς, ἡ, ὸν, het gemeene volk betreffende; oproerwekkend; volksgezind, populair.
Ὀχλέω, (ook ὀχλοποιέω) ik maak oproer, onlust, doe overlast aan; *med.* of *pass.* in oproer, in beweging zijn, v. w. ὀχλεῦνται, *Jon.* voor ὀχλοῦνται, Hom. Il. Φ, 261.
Ὄχλησις, ἡ, onrustige beweging, overlast.
Διοχλέω, door en door lastig vallen, τινὰ, aan iemand.
Ἐνοχλέω, overlast aandoen, verontrusten, τινὶ en τινά.
Ἐνόχλησις, ἡ, overlast.
Παρενοχλέω, daarbij, of van ter zijde lastig vallen.

Ὀχλεὺς, έως, ὁ, een hevel, hefboom; eene spil, een hengsel.

Ὀχλίζω, *fut.* ίσω, met den hefboom opligten, opheffen.
Ἀνοχλίζω, opligten, opheffen, verheffen.
Μετοχλίζω, met den hefboom verplaatsen, overbrengen.
Μοχλὸς, ὁ, hetzelfde als ὀχλεύς; 2) een grendel van eene deur.
Μοχλεύω, heffen, met den hefboom bewegen; 2) grendelen.
Μοχλεία en Μόχλευσις, ἡ, de beweging met den hefboom, het heffen.
Μοχλευτὴς, ὁ, die in beweging zet.
Ἀναμοχλεύω, opheffen, met den hefboom opligten.
Μοχλόω, ik grendel toe, τὴν θύραν, de deur.
Μοχλίον en μοχλίσκος, ὁ, *dimin.* ook μοχλὶς, ἡ, een kleine hefboom.
Ὑπομόχλιον, τὸ, de onderlagen van den hefboom.

Ὄχος, ου, ὁ, en ὄχος, εος, τὸ, poët. ὄκχος, (van ἔχω; zie boven), een voertuig, een rijtuig, een wagen.

Ὀχέω, ook *poët.* ὀκχέω, ik voer, ik draag, τὶ, iets; *metaph.* ik verdraag, verduur, b. v. ἄτην, het leed; v. w. ook de spreekwijze νηπιάας ὀχέειν, kinderachtigheden begaan, bij Hom. Od. Ἀ, 297; ik voer mij zelven, ik rij; bijz. 2) ὀχέομαι, *med.* en *pass.* ik word gevoerd, ik laat mij voeren, v. d. ik vaar, ναυσὶ, te scheep; ik rij, ἵπποις en ἐφ' ἵππου, te paard; ἅρματι, in eenen wagen; *metaph.* ἐπ' ἐλπίδος, door de hoop geleid worden.

Ὄχημα, τὸ, een vaartuig, rijtuig. *Dimin.* Ὀχημάτιον, τό. Ὀχηματικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende.

Ὄχησις, έως, het voeren, het rijden.

Ἔποχος, ὁ, ἡ, varende, rijdende, op een schip, wagen, of paard gezeten; 2) wel en vast te paard zittende; v. d. 3) vast, onbeweeglijk, bestendig; 4) bevaarbaar, berijdbaar, b. v. ποταμὸς ναυσὶ ἔποχος, eene rivier die schepen dragen kan. V. d. Ἔποχον, τὸ, de zadel.

Ἐποχέω, ik voer of draag daarop; *med.* ἐποχέομαι, ik vaar, ik rij daarop.

Πάροχος, ὁ, ἡ, die bij of nevens iemand op den wagen zit, een bijrijder; v. d. bijz. degeen, die den bruidegom vergezelt, een paranimf, bruidegomsgezel.

Παροχέω, ik voer of draag voorbij; *med.* voorbij varen, voorbij rijden; naast iemand rijden.

Andere afleidingen:

Ὀχετὸς, ὁ (eig. gevoerd, geleid, *partic.* van ὀχέω), eene waterleiding, een kanaal; eene gracht; eene goot, een riool. *Dimin.* ὀχέτιον, τό.

Ὀχετεύω, *fut.* εύσω, een kanaal leiden; in of door een kanaal (het water) leiden; in het alg. voeren, leiden. Ὀχέτευμα, τὸ, eene waterleiding, een kanaal.

Ὀχετεία, ἡ, de afleiding van het water.

Ἀπο- en Διοχετεύω, het water afleiden door een kanaal.

Ἐποχετεύω, daarop, daarheen leiden door een kanaal.

Μετοχετεύω, door een kanaal naar elders afleiden; overbrengen.

Παροχετεύω, daarneven afleiden; verkeerdelijk afleiden.

Ὀχετηγία en Ὀχετηγωγία, ἡ, de leiding door een kanaal, eene waterleiding.

Ὀχεύω, bespringen, bevruchten, gebruikelijk van de dieren, waarvan het mannetje gezegd wordt ὀχεύειν, te bevruchten, en het wijfje ὀχεύεσθαι (ook somtijds ὀχεύειν), bevrucht te worden, zich te laten bevruchten.

Ὄχευμα, τὸ, de bevruchting, het zaad.

Ὀχευτὴς, οῦ, ὁ, de bevruchter, het bevruchtend dier.

Ὀχευτὸς, ἡ, ὸν, bevrucht. Ὀχευτικὸς, ἡ, ὸν, bevruchtend; tot bevruchten geneigd.

Ὀχεία, ἡ, de bevruchting.

Ὀχεῖον, τὸ, het bevruchtend dier, het mannetje.

Ἐποχεύω, bespringen. — Παροχεύω, daarbij bevruchten. — Προοχεύω, vooraf bevruchten.

HANDWOORDENBOEK

DER

GRIEKSCHE TAAL.

TWEEDE DEEL.

HANDWOORDENBOEK

DER

GRIEKSCHE TAAL,

VOLGENS ETYMOLOGISCHE ORDE,

TEN DIENSTE DER SCHOLEN.

DOOR

J. T. BERGMAN.

Theol. et Lit. Hum. Doct.

TWEEDE DEEL.

Π — Ω.

TE ZUTPHEN,
BIJ H. C. A. THIEME.
MDCCCXXIII.

Π.

Παῖς, παιδὸς, een kind; ὁ, een zoon; ἡ, eene dochter; 2) in het alg. een knaap, jongen, jongman; een meisje, eene jonge dochter; v. d. 3) een slaaf, dienstknecht; eene slavin, dienstmaagd, meid. Πάϊς, *poët.* hetzelfde. — *Dimin.* Παιδίον en παιδάριον, τὸ, een kindje, een kleine jongen. Παιδίσκος, ὁ, hetzelfde; *foem.* Παιδίσκη, ἡ, een meisje, klein meisje, v. w. Παιδισκεῖον, τὸ, een meisjeshuis, een hoerhuis. — Παιδόθεν, *adv.* van kindsbeen af.

Παίδειος, *Jon.* παιδήϊος, ὁ, ἡ, en vooral παιδικὸς, ἡ, ὸν, kinderlijk, kinderachtig, tot een kind, jongen of meisje behoorende; bijz. in *pl.* παιδικὰ, τὰ, het geliefde, een lieveling, eene geliefde. Παιδικῶς, *adv.* kinderachtiglijk.

Παιδία, ἡ, de kindsheid, de kindsche jaren.

Παιδιώδης, en παιδαριώδης, ὁ, ἡ, kinderachtig.

Παιδνὸς, ἡ, ὸν, (voor παιδινὸς), hetzelfde als παιδικὸς; 2) *Subst.* ὁ παιδνὸς, hetzelfde als παῖς, Hom. Od. 'Ω, 339.

Παιδεύω, *fut.* εύσω, een kind opvoeden, opbrengen; v. d. in het alg. opvoeden, opbrengen, b. v. τοὺς νέους ἐν ἀρετῇ of πρὸς ἀρετὴν, de jongelingen tot de deugd, of in de beoefening der deugd, opleiden; onderrigten, onderwijzen; kastijden, tuchtigen; *part. pass.* πεπαιδευμένος, wel opgebragt, onderwezen, geleerd, geletterd, een geleerde, in tegenstelling van ἰδιώτης, ongeletterd.

Παιδεία, de opvoeding; het onderwijs; geleerdheid, wetenschap.

Κυκλοπαιδεία en Ἐγκυκλοπαιδεία, ἡ, hetzelfde als ἐγκύκλιος παιδεία. Zie Κύκλος.

Ψευδοπαιδεία, ἡ, eene valsche leer.

Παίδευμα, τὸ, het opgevoede of onderwezene (kind); v. d. een leerling, bij Eurip. 2) het onderwijs, de leer, wetenschap.

Παίδευσις, εως, ἡ, de opvoeding, het onderwijs.

Παιδευτὴς, οῦ, ὁ, een opvoeder van kinderen, een leeraar.

Παιδευτήριον, τὸ, de kinderschool.

Παιδευτικὸς, ἡ, ὸν, tot de opvoeding van kinderen behoorende, geschikt, geneigd.

Παιδευτὸς, ἡ, ὸν, opgevoed, onderwezen, geleerd.

Ἀπαίδευτος, ὁ, ἡ, onbeschaafd, ongeletterd. Ἀπαιδεύτως, *adv.* op eene ongeleerde, ongeschikte wijze. Ἀπαιδευσία, ἡ, onbeschaafdheid, ongeletterdheid, onwetendheid.

Εὐπαίδευτος, ὁ, ἡ, wel opgevoed, wel onderrigt, geletterd. Εὐπαιδεύτως, *adv.* op eene geleerde, geschikte wijze. Εὐπαιδευσία, ἡ, beschaafdheid, geleerdheid.

Διαπαιδεύω, door en door, ten vollen onderrigten.

Ἐκπαιδεύω, ten einde toe opbrengen, onderwijzen.

Μεταπαιδεύω, van leerwijze veranderen, anders opbrengen.

Προπαιδεύω, vooraf opleiden, voorbereiden tot het onderrigt.

Προπαιδεία, ἡ, en προπαίδευμα, τὸ, voorbereidend onderrigt.

Συμπαιδεύω, mede opvoeden, opleiden, onderwijzen.

Παίζω, *fut.* παίσω, *Dor.* παίσδω, *fut.* παίξω, *perf.* πέπαιχα, ik speel als een kind, ik speel; ik scherts, ik spot; ik drijf den spot, ik lach met iets; εἴς τινὰ, iemand uitlagchen, bespotten; τινὰ, iemand voor den gek houden, foppen, bedriegen; v. d. stelen, ontfutselen, bij Theocrit. Id. XV.

Παῖγμα, τὸ, *poët.* een spel. Παικτὴς, ὁ, een speler.

Παικτὸς, ἡ, ὸν, gespeeld; bespot; spottend, schertsend.

Παικτικὸς, ἡ, ὸν, tot spel of scherts geschikt, geneigd.

Παιστικὸς, ἡ, ὸν, schertsende, spottende.

Παίγνιον, τὸ, en παιγνία, ἡ, een kinderspel, een spel, tijdverdrijf, scherts.

Παιγνιώδης, ὁ, ἡ, speelsch, schertsende. Παιγνιωδῶς, *adv.* al spelende. Παιγνιήμων, ὁ, ἡ, schertsende, spottende.

Παιδιὰ, ἡ, kinderspel, spel; scherts, boert. Παιδιώδης, ὁ, ἡ, speelsch, spelende, schertsende.

Διαπαίζω, ik speel door; ik haal door, bespot, belach.

Ἐμπαίζω, ik bespot, τινὶ, iemand.

Ἔμπαιγμα, τὸ, spotternij, scherts. Ἐμπαιγμὸς, ὁ, de bespotting. Ἐμπαίκτης, ὁ, een spotter.

Καταπαίζω, ik bespot, τινὰ, iemand.

Προσπαίζω, ik speel, scherts, τινὶ, met iemand.

Συμπαίζω, ik speel mede, zamen, te gelijk.

Συμπαιστὴς en συμπαίστωρ, ook Συμπαικτὴρ, en συμπαίκτωρ, ὁ, een medespeler, speelgenoot *Foem.* Συμπαίστρα en συμπαίκτρια, ἡ, eene medespeelster, speelgenoote.

Afleidingen van παῖς;

1) vooraan:

Ἄπαις, αιδος, ὁ, ἡ, kinderloos. Ἀπαιδία, ἡ, kinderloosheid.

Ἀντίπαις, ὁ, een opgeschoten knaap of jongen.

Βούπαις, ὁ, een groote jongen.

Εὔπαις, δος, ὁ, ἡ, wel van kinderen voorzien, goede kinderen hebbende; een goed kind; van goeden inborst. Εὐπαιδία, ἡ, het geluk van goede kinderen te hebben.

Μισόπαις, ὁ, ἡ, een kinderhater. Φιλόπαις, ὁ, ἡ, een kindervriend.

Ὀλιγόπαις, ὁ, ἡ, weinig kinderen hebbende.

Πολύπαις, ὁ, ἡ, veel kinderen hebbende. Πολυπαιδία, ἡ, veelheid van kinderen.

2) Achteraan:

Παιδαγωγὸς, ὁ (van ἄγω), een kinderopleider; een kinder-

leeraar, een onderwijzer, pedagoog. Παιδαγωγεῖον, τὸ, de leerkamer, de school. Παιδαγωγέω, ik leid op, voed op, onderwijs kinderen. Παιδαγωγικὸς, ἡ, ὸν, tot opleiding of onderwijs van kinderen behoorende, geschikt.

Παιδοτρίβης, ου, ὁ (van τρίβω), ook παιδότριψ, ὁ, die de kinderen in het worstelen onderwijst; v. d. in het alg. een leeraar, onderwijzer. Παιδοτριβέω, de kinderen oefenen, onderwijzen.

Παίω, *fut.* παίσω, *Att.* παιήσω, *perf.* πέπαικα, ik sla, stoot, b. v. τινὰ ῥάβδῳ, iemand met een stok; v. d. ik wond; *neutr.* slaan, aanslaan, aanstooten, πρὸς τινὶ, tegen iets.

Ἀναπαίω, terugslaan, weerklank geven.

Ἀνάπαιςος, ὁ, t. w. ποῦς, *anapaestus*, zekere versmaat, gelijk aan eenen omgekeerden Dactylus; een vers in zoodanige maat.

Ἀντιπαίω, tegenslaan; wederom slaan.

Εἰςπαίω en Ἐπειςπαίω, ik sla in, spring in, val in of naar binnen.

Ἐκπαίω, ik sla uit, val met geweld uit of naar buiten.

Ἐμπαίω, ik sla in, op; ik druk in, op iets.

Ἔμπαισμα, τὸ, ingeslagen of ingedreven beeldwerk.

Ἐπιπαίω, ik sla, stoot op of tegen iets.

Καταπαίω, ik besla, beklop; ik klop af.

Παραπαίω, ik sla voorbij, ik sla mis; v. d. ik ben gek, dwaas, zinneloos.

Ὑπερπαίω, ik sla over (iets heen); v. d. ik overtref, τινὰ τινὶ, iemand in iets.

Met παίω verwant:

Πταίω, *fut.* αίσω, ik stoot, ik stoot mij, τινὶ en πρὸς τὶ, aan of tegen iets; v. d. ik geef aanstoot, ik wankel, ik val, ik val in het ongeluk; 2) ik stel te leur, ik bedrieg, τινὰ τῆς ἐλπίδος, iemand in zijne hoop.

Πταῖσμα, τὸ, een stoot, aanstoot, een misstap, een val; een ongeluk, tegenspoed; eene nederlaag.

Ἄπταιςος, ὁ, ἡ, niet stootende; niet falende.

Ἀμετάπταιςος, ὁ, ἡ, onomstootelijk; bestendig.

Ἐπιπταίω en παραπταίω, op of tegen iets stooten.

Προςπταίω, ik stoot mij aan iets; ik geef aanstoot, τινὶ, aan iemand; ik val in het ongeluk. Πρόςπταισμα, τὸ, aanstoot; verwonding; tegenspoed.

Παίω, ik eet, bij Aristoph. *Ach.* 835. Zie Πάω, πάσκω.

Παιών, ῶνος, ὁ, *Dor.* παιὰν, ᾶνος, ὁ, *poët.* παιήων, ονος, ὁ (van eene andere oude *forma* παίω, heelen), een heeler, de God der heelkunde, Apollo; 2) een hymnus, of lofzang, ter eere van Apollo, als den God der heelkunde; 3) een lofzang, of gezang in het alg.; een smeekzang tot afwending van het leed; bijz. een krijgslied, een zegezang; 4) *paean*, zekere versmaat.

Παιανίζω en παιωνίζω, een gezang, lofzang, zegezang aanheffen; een vreugdekreet aanheffen.

Παιώνιος, ία, ιον, en ὁ, ἡ, heelend, tot de heelkunde behoorende, heilzaam. Παιωνία, ἡ, wondekruid.

Παιωνικὸς, ἡ, ὸν, hetzelfde.

Παλάθη, ἡ, en παλαθὶς, ίδος, ἡ, en παλάθιον, τὸ, een vijgenklomp; gedroogde vijgen in de lengte zamengepakt.

Πάλαι, *adv.* ook τὸ πάλαι en τοπάλαι, oudtijds, weleer, voormaals; voorlang, lang te voren; zoo even, pas, niet lang geleden; van daar οἱ πάλαι, de ouden. Ἔκπαλαι en πρόπαλαι, hetzelfde. Χιλιόπαλαι, duizendmaal te voren.

Παλαιὸς, ὰ, ὸν, oud, veroud, verleden, voormalig; oud van jaren, een oud man; van daar οἱ παλαιοὶ, de ouden; τὰ παλαιὰ, het oude, de oudheid; ἐκ παλαιοῦ (χρόνου), van ouds. *Compar.* Παλαίτερος, α, ον, ouder, langer geleden. *Superl.* Παλαίτατος, η, ον, zeer oud, langst geleden.

Παλαιότης, ητος, ἡ, de oudheid, ouderdom.

Παλαιόω, *fut.* ώσω, ik maak oud, ik laat verouden, ik schaf af, b. v. eene wet, *antiquare legem*; 2) *pass.* oud worden, verouden. Παλαίωσις, ἡ, de verouding.

Πάλιν, *adv.* rugwaarts, naar achteren; terug, wederom, op nieuw; omgekeerd, in tegendeel, van waar πάλιν ἐρέειν, tegenspreken, wederspreken.

Ἀνάπαλιν, *adv.* op nieuw, omgekeerd; εἰς τὸ ἀνάπαλιν, naar de omgekeerde zijde, op eene omgekeerde wijze.

Ἔμπαλιν, *adv.* rugwaarts, in tegendeel, beurtelings; τὸ ἔμπαλιν, *contr.* τοὔμπαλιν, hetzelfde.

Πάλλαξ en πάλληξ, ακος, ὁ, ἡ, verwant met *pellex, icis*, een jongen, een meisje; bijz. de geliefde, de beminde. V. d.

Παλλακὴ, ἡ, en παλλακὶς, ίδος, ἡ, een krijgsgevangen meisje dat tot bijwijf dient, eene bijzit, meesteres, hoer.

Παλλακεύομαι, 1) *neutr.* tot bijwijf dienen, τινὰ, aan iemand; 2) *act.* tot bijwijf nemen of houden, τινὰ, iemand.

Παλλακεία en παλλακία, ἡ, het bijwijfschap, concubinaat.

Παλλὰς, άδος, ἡ, een meisje, eene maagd, bijz. als bijnaam van Minerva bij Homerus genoemd Παλλὰς Ἀθήνη. Anderen leiden het af van πάλλω, z. v. a. de speerdrilster, d. i. de oorlogsgodes. V. d. Παλλάδιον, τὸ, *Palladium*, het beeld van Pallas.

Πάλλω, *fut.* παλῶ, *aor.* 1. ἔπηλα, waarvoor πῆλε bij Hom. Il. Π, 117, in *inf.* πῆλαι, vs. 142, 1) *act.* bewegen, gaande maken; voorn. δόρυ, ἔγχος, den speer drillen of zwaaijen; κλήρους, de loten door elkander schudden, van daar πάλλειν κλήρους of κλήροις, ook enkel πάλλειν, loten, het lot werpen; 2) *neutr.* zich

bewegen, sidderen, beven, kloppen, b. v. van het hart; 3) *med.* en *pass.* πάλλομαι, zich bewegen, zich draaijen, wenden, v. w. *pl. q. perf.* πάλτο, bij Hom. Il. 'O, 645, voor ἐπέπαλτο. Zameng. 'Αναπάλλω, van waar bij Homerus het *part. aor.* 2. ἀμπεπαλὼν, voor ἀναπεπαλὼν, opzwaaijen, in de hoogte of in het rond draaijen, voorn. de speer, Il. Γ, 355; 2) *med.* en *pass.* zich opheffen, opspringen, steigeren, Il. Θ, 85. V. d. 'Ανάπαλσις, ἡ, het opzwaaijen, het rondslingeren.

Παλμὸς, ὁ, de beweging, siddering, polsslag, hartklopping. Παλμικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende, b. v. οἰώνισμα, een voorteeken uit de hartklopping afgeleid.

Πάλμα, ατος, τὸ, het bewogene, geschudde of gezwaaide voorwerp. Παλματίας, ὁ, eene aardbeving.

Πάλμη, ἡ (misschien voor παλάμη), *parma*, een schild.

Παλτὸς, ἡ, ὸν, bewogen, geschud, gezwaaid. V. d. het *neutr.* παλτὸν, τὸ, eene werpspies.

Δίπαλτος, ὁ, ἡ, *poët.* tweemaal gezwaaid; v. d. tweedubbel; 2) δίπαλτον (voor διίπαλτον, van ζεὺς, διὸς) πῦρ, het slingervuur van Jupiter, d. i. de bliksem, bij Eurip. Troad.

Πάλλα, ἡ, *poët.* een bal.

Πάλος, ὁ, de beweging, de zweai; 2) de werping van het lot, de loting, het lot. V. d.

Παλάσσω, *fut.* ξω, *perf.* πεπάλαχα, ik wentel; *med.* en *pass.* zich wentelen, rollen, b. v. αἵματι, in het bloed, Hom. Il. E, 100; 2) ik werp het lot, ik loot, Il. 'H, 171.

Παλαχὴ, ἡ, het lot, het geloottte.

'Αειπαλὴς, ὁ, ἡ, altijd in beweging, altijd kloppend, b. v. van het hart.

'Εγχέσπαλος, ὁ, en ἐγχεσίπαλος, ὁ, ἡ, de lans- of speerdraaijer, v. d. krijgshaftig, oorlogzuchtig.

Σακέσπαλος, ὁ, ἡ, de schilddraaijer, schilddrager, een krijgsman.

Κληροπαλὴς, ὁ, ἡ, door het lot verdeeld.

Πάλη, ἡ, eig. het werpen, v. d. *lucta*, het worstelen, de worsteling, waarbij men zijne tegenpartij trachtte ter aarde te werpen; v. d. in het alg. een wedstrijd; 2) stof, asch, in het bijz. meelstof; even als Παιπάλη, ἡ. Zie beneden.

Παλαίω, *fut.* αίσω, ik worstel, ik strijd, kamp; τινὶ, met iemand; *metaph.* ζημίαις, ἀτυχίαις, met tegenspoed kampen. V. d.

Πάλαισμα, τὸ, de worsteling; bijz. de kunstgreep van den worstelaar om het been van zijne tegenpartij op te ligten; v. d. 2) eene kunstgreep, list, bedrog.

Παλαισμοσύνη, ἡ, *poët.* voor πάλη.

Παλαιστὴς, οῦ, ὁ, een worstelaar. Παλαιστικὸς, ἡ, ὸν, tot het worstelen behoorende, daarin bedreven.

Πάλαιστρα, ἡ, *palaestra*, het worstelperk, de vechtschool.

Παλαιστρίτης, ὁ, hetzelfde als παλαιστής.

Παλαιςρικὸς, ἡ, ὸν, even als παλαιςικός.

'Αντίπαλος, ὁ, ἡ, de tegenpartij van den worstelaar; v. d. in het alg. een tegenkanter, een vijand; tegenstrijdig, tegengesteld, tegenwerkend; 2) bestand tot den strijd, bestand, τινὶ, tot iets; v. d. τὸ ἀντίπαλον, τὰ ἀντίπαλα en ἐς τὰ ἀντίπαλα, hetzelfde als 'Αντιπάλως, *adv.* met gelijke magt, met even veel kans, *aequo Marte.*

'Απάλαιςρος, ὁ, ἡ, onbedreven in het worstelen.

Διαπάλη, ἡ, de doorworsteling, het om strijd worstelen.

Δυςπάλαιςος, ὁ, ἡ, moeijelijk om door te worstelen, onoverkomelijk, b. v. een ramp.

Εὐπαλὴς, ὁ, ἡ, gemakkelijk in het worstelen.

'Ισοπαλὴς, ὁ, ἡ, of ἰσόπαλος, gelijk in het worstelen, gelijken kans hebbende (van den strijd); gelijk in krachten, bestand (van den strijder). 'Ισοπαλῶς, *adv.* met gelijken kans of krachten.

Καταπαλαίω, ik werp (mijne tegenpartij, τινὰ) neder bij het worstelen; v. d. ik overwin.

'Ακαταπάλαιςος, ὁ, ἡ, onoverwinnelijk.

'Οπλιτοπάλης, ὁ, een gewapend worstelaar.

Συμπαλαίω, mede worstelen, te zamen strijden.

Παλάω en παλέω, *fut.* ήσω, waarschijnlijk hetzelfde als πάλλω of παλαίω; v. d. 2) *intrans.* εἰ παλήσειε, zoo veel als εἰ ἐκπίπτοι, indien hij de nederlaag kreeg, bij Herodotus, VIII, 21. Van daar

Παλάμη, ἡ, *contr.* het Latijnsche *palma*, de vlakke hand, het vlakke van de hand, waarmede de worstelaar zijne tegenpartij aangrijpt; v. d. 2) een middel, eene handgreep, kunstgreep.

Παλαμάομαι, met de hand aangrijpen, verrigten; 2) een middel, aanslag, eene kunstgreep uitdenken of uitvoeren. Παλάμημα, τὸ, eene kunstgreep.

Παλαμναῖος, ὁ, een moordenaar; 2) bijnaam van Jupiter, de moordwreker; v. d. in het alg. een wraakgod, een plaaggeest.

Παλαιςὴ, ἡ (eig. van παλαίω), *palmus*, de handbreedte, eene maat van vier vingeren.

'Απάλαμνος, ook ἀπάλαμος, ὁ, ἡ, onhandig, ongeschikt; werkeloos, niet behulpzaam; onhandelbaar, ondoenlijk, onoverkomelijk.

Πυρπάλαμος, ὁ, ἡ, vuurslingerend, b. v. βέλος, een bliksemstraal, bij Pindarus.

Παλεύω, *fut.* εύσω, ik lok, lok aan, lok in het net (als leenspreuk van de kunstgreep der worstelaars; verg. boven παλαίω, πάλη).

Παλευτὴς, οῦ, ὁ, en παλεύτρια, ἡ, een lokvogel; 2) die met lokvogelen vangt.

Παλύνω, ik strooi stof of meel; ik bestrooi; *poët.* van de sneeuw, die het veld bestrooit, Hom. Il. K, 7. Verg. boven πάλη.

Παίπαλος, ὁ, ἡ, veroud. *adject.* misschien in de beteekenis van veelmalen bewogen, geschud, gedraaid, enz. uit ver-

gelijking van het *frequentativum* παιπάλλω, hetwelk Hesychius verklaart, σείειν, schudden. Van daar

Παίπαλα, τὰ (het *neutr. pl.*), *poët.* hoogten, steilten, ontoegankelijke plaatsen.

Παιπάλη, ἡ, het geschudde, v. d. stof, bijz. meelstof, fijn meel, bloemmeel, in het Latijn *pollen* genoemd; 2) bij Aristoph. hetzelfde als

Παιπάλημα, τὸ (van παιπαλάω), eig. hetgeen veelmalen gedraaid is, de draai; v. d. een draaijer, een doortrapt, slim, listig mensch.

Παιπαλόεις, εσσα, εν, met vele steilten of hoogten voorzien; zandig, hobbelig, b. v. ὁδὸς, Il. M, 168.

Παιπαλώδης, ὁ, ἡ, draaiachtig, doortrapt, slim.

Πολυπαίπαλος, ὁ, ἡ, veel gedraaid, zeer slim of doortrapt. Od. 'O, 418.

Πήληξ, ηκος, ὁ, de helmkam; de helm (dus genoemd om deszelfs gedurige beweging; verg. Il. 'O, 608 sq.).

Χρυσοπήληξ, ὁ, ἡ, met eenen gouden helm of helmkam.

Πὰν, πανὸς, ὁ, Pan, de Arkadische veldgod. Πανίσκος, ου, ὁ, *dimin.*

Πανικὸς, ἡ, ὸν, ook πάνιος, ὁ, ἡ, Pan betreffende, van Pan afkomstig, b. v. δεῖμα πανικὸν, eene plotselinge, maar ongegronde vrees, hoedanige vrees men gewoon was aan Pan toe te schrijven.

Παπαὶ, παπαιὰξ, *papae*, uitroep van smart, verwondering, vreugde. Verg. Βαβαί en Πόποι.

Πάππας, ου, ὁ, papa, naam die de kleine kinderen hunnen vader geven, in *Vocat.* Πάππα; ook *contr.* Πᾶ, pa. *Dimin.* παππίας, οῦ, ὁ, en παππίδιον, τὸ, papatje.

Παππάζω, *fut.* άσω, ik zeg papa, ik noem (iemand, τινὰ), papa of vader, gelijk de kleine kinderen gewoon zijn.

Παππασμὸς, ὁ, de benoeming van papa.

Πάππος, ὁ, de grootvader; 2) het wolachtig haar aan het zaad van sommige planten; v. w. παππώδη σπέρματα of παπποσπέρματα, zoodanige zaden.

Παππῷος, α, ον, en παππικὸς, ἡ, ὸν, grootvaderlijk.

'Απόπαππος, *abavus*, een oudovergrootvader.

Πρόπαππος, ὁ, de overgrootvader.

Παπταίνω, *fut.* ανῶ, *aor.* 1. ἐπάπτηνα, ik zie om, zie rond; kijk in het rond; 2) *act.* ik zie (naar iets, τὶ) om, ik vermis, ik zoek. Zameng. Δια- en περιπαπταίνω, gedurig rond zien. Παπταλάω, ομαι, en Παμφαλάω, ook Παμφαίνω, hetzelfde.

Πάπυρος, ὁ of ἡ, de Egyptische papierplant; 2) daarvan gemaakt papier.

Παρὰ, ook *poët.* πὰρ en παραὶ (onderscheiden van πάρα, voor πάρεστι; zie boven Ἕω, εἰμὶ), *praepos.*

I. Met den *Genit.* 1) bij, aan, b. v. παρ' ἁλὸς; aan zee; 2) van, uit, van af, van wege, b. v. παρὰ βασιλέως ἦλθε, hij kwam van den koning.

II. Met den *Dat.* bij, in het bijzijn van, onder, b. v. παρ' ἐμοὶ διατρίβει, hij toeft bij mij.

III. Met den *Accus.* 1) van *plaats*, bij, tot; neven, langs; voorbij; als, παρὰ σὲ ἔρχομαι, ik kom tot u; παρὰ θῖν' ἁλὸς, langs het strand der zee; παρὰ τὴν πόλιν παριέναι, de stad voorbijtrekken; 2) van *tijd*, bij, gedurende, b. v. παρὰ δεῖπνον, bij den maaltijd; παρ' ὅλον τὸν βίον, den ganschen leeftijd door; 3) ter aanduiding van verschillende betrekkingen, als – *strijdigheid*, *contra*, *praeter*, tegen, weder, strijdig met, b. v. παρὰ φύσιν, tegen de natuur, παρὰ δόξαν, boven of tegen verwachting; — *uitzondering*, buiten, behalve, bovendien, uitgenomen, als οὐκ ἔϛι παρὰ ταῦτ' ἄλλα, er is niets buiten dat; — *vergelijking* en *overeenkomst*, daarbij, in vergelijking of naar mate van, als παρ' οὐδὲν ποιεῖσθαι, voor niets houden, in het bijz. na eenen *Compar.* in de plaats van ἤ, dan; zoo ook ἄλλος of ἕτερος παρὰ τινὰ, een ander dan; — *oorzaak*, om, wegens, van wege, b. v. παρὰ τοῦτο, deswegens; 4) eindelijk lette men op de spreekwijzen, παρὰ πολὺ, veel; παρὰ μικρὸν, bijna, op weinig na; παρ' ὅσον, in zoo verre als; παρ' ἡμέραν, om den anderen dag; παρ' ἕνα, παρ' ἕν, een voor een, achtereen; enz.

IV. In zamenstelling toont παρὰ, buiten de bovenstaande beteekenissen, in het bijzonder aan het gebrekkige van eene daad, ver, over, mis, b. v. παρακούω, slecht hooren, λογίζομαι, misrekenen, παραπονεῖν, vergeefsche moeite doen.

Παράδεισος, ὁ (oorspronkelijk een Persisch woord), eene diergaarde; een boomgaard; een park.

Παρασάγγας en παρασάγγης, ου, ὁ (insgelijks Persisch), eene *parasanga*, d. i. eene Persische mijl van dertig Grieksche stadien, of drie vierde Duitsche mijl lang.

Παρδακὸς, ἡ, ὸν, ook πορδακὸς, *poët.* vochtig, nat.

Πάρδος, ὁ, *pardus*, een pantherdier. Πάρδαλις en πόρδαλις, εως, ἡ, hetzelfde.

Παρδάλεος en παρδάλειος, α, ον, tot den panther behoorende; v. d. παρδαλέη, *contr.* παρδαλῆ, ἡ, verst. δορὰ, het vel of de huid van eenen panther.

Παρδαλώδης, ὁ, ἡ, en παρδαλωτὸς, naar eenen panther gelijkende.

Παρειὰ, ἡ, ook παρηΐς, ίδος, *Aeol.* παρηΐα, ἡ, de kaak; de wang.

Παρήϊον, τὸ, *Jon.* voor παρεῖον, τὸ, hetzelfde; 2) een bedeksel of versiersel voor de wang.

Παρείας, ου, ὁ, zekere soort van slang.

Εὐπάρειος en Καλλιπάρηος, ὁ, ἡ, schoon van wangen, schoon.

Μηλοπάρηος, ὁ, ἡ, appelkleurige wangen hebbende.

Μιλτοπάρηος, ὁ, ἡ, roode wangen hebbende; met roode zijstukken, b. v. νῆες, schepen.

Φοινικοπάρειος, of -ηος, ὁ, ἡ, met purpere of hoogroode wangen; met purpere zijstukken (van de schepen).

Χαλκοπάρειος of -ηος, met kopere wangen of zijden.

Παρθένος, ἡ, eene maagd, jonge jufvrouw; eene jonggetrouwde vrouw; 2) als *adj.* παρθένος, ὁ, ἡ, maagdelijk, kuisch; ongehuwd. Van de veroude *Nom.* Παρθὴν, komt nog voor de *Dat.* παρθένι bij Theocrit.

Παρθένειος, παρθένιος en παρθενικὸς, ἡ, ὸν, maagdelijk, jufvrouwelijk, jeugdiglijk; παρθενικὴ κόρη, en alleen παρθενικὴ, eene maagd, eene jufvrouw. V. d. Παρθενία, ἡ, de maagdelijke staat.

Παρθενεύω, *fut.* εύσω, als maagd houden, bewaren, τινὰ, een meisje; 2) *med.* παρθενεύομαι, als maagd leven, in den maagdelijken staat, of ongehuwd leven.

Παρθένεια, ἡ, en παρθένευσις, ἡ, de maagdelijke staat.

Παρθένευμα, τὸ, hetzelfde; 2) een maagdenvertrek.

Παρθενὼν, ῶνος, ὁ, een maagdenvertrek; 2) bijz. het *parthenon*, of de tempel van Minerva te Athene.

Ἀειπάρθενος, ὁ, ἡ, altijd maagd, altijd ongehuwd.

Ἀπάρθενος en ἀπαρθένευτος, ὁ, ἡ, niet maagdelijk, geene maagd meer zijnde; eene maagd niet betamende.

Εὐπάρθενος, ἡ, eene gelukkige maagd.

Καλλιπάρθενος, ὁ, ἡ, van schoone maagden of meisjes voorzien.

Φιλοπάρθενος, ὁ, ἡ, meisjeslievend, een meisjesvriend.

Πάριος, ὁ, t. w. λίθος, steen van het eiland Paros, Parisch marmer.

Πάρνοψ, οπος, ὁ, *pl.* πάρνοπες, zekere soort van sprinkhanen.

Πάρος, *adv.* zoo van *tijd*, als *plaats*, voor, vooraf, vooruit; te voren, voormaals, weleer; voor dat, eer dat; met den *Genit.* b. v. πάρος δωμάτων, voor het huis.

Πάροιθε, πάροιθεν, en Προπάροιθε, προπάροιθεν, *poët.* met eenen *Genit.* hetzelfde.

Παροίτερος, α, ον, *Compar.* meer voorwaarts gelegen; vroeger, ouder. Παροιτέρω, *adv.* meer naar voren.

Παροίτατος, η, ον, *Superl.* de voorste, de eerste; de vroegste, de oudste.

Πᾶς, πᾶσα, πᾶν, *Gen.* παντὸς, πάσης, παντὸς, al, geheel, gansch; alwie; *pl.* πάντες, πᾶσαι, πάντα, allen, alles; *neutr.* τὸ πᾶν, het geheel, de hoofdzaak; het heelal; ook als *adv.* τὸ πᾶν, en de *pl.* πάντα, voor κατὰ τὸ πᾶν, κατὰ πάντα, over het geheel, allezins, in alles, geheel en al. Van daar nog de spreekwijzen ἐν παντὶ εἶναι, in het uiterste zijn, εἰς πᾶν ἀφικέσθαι, tot het uiterste komen, b. v. κινδύνου van gevaar, ἀθυμίας van wanhoop; πᾶν en πάντα ποιεῖν, alles te werk stellen, alle mogelijke middelen aanwenden.

Παντάπασι, *adv.* gansch en al, geheel en al.

Πάντως, *adv.* over het geheel, in het algemeen, allezins, op allerlei wijzen, ganschelijk, geheel en al.

Πάντη, *adv.* in alles, in alle deelen, aan alle zijden.

Πάντοθεν, *adv.* van alle zijden.

Πάντοθι, *adv.* aan alle zijden, overal.

Πάντοσε, *adv.* naar alle zijden, overal heen.

Παντᾳχῆ, *adv.* op allerlei wijzen; overal.

Πανταχοῦ, *adv.* overal, op alle plaatsen. — Πανταχόθεν, *adv.* van overal heen, van alle kanten. — Πανταχόσε en πανταχοῖ, *adv.* naar overal heen, naar alle kanten.

Παντοῖος, οία, οῖον, allerlei, van allerlei aard; velerlei, veelsoortig; v. d. de spreekwijze παντοῖον εἶναι, op het uiterste zijn. Παντοίως, *adv.* op allerlei wijzen.

Πάνυ, *adv.* ganschelijk, allezins; zeer veel, zeer sterk. Πάνυ τι, *Att.* en Πάγχυ, ook Ἐπιπάγχυ, *poët.* hetzelfde.

Zamenstellingen;

1) vooraan:

Ἅπας, ασα, αν (voor ἅμα πᾶς), al te zamen, geheel, gansch; ἅπαντες, allen te zamen, allen; ἅπαντα, alles; ἅπας τις, al wie.

Ἁπαντῇ, *adv.* van alle kanten, van overal heen.

Ἁπανταχῆ en ἁπανταχοῦ, *adv.* overal. Ἁπανταχόθε, *adv.* van overal heen. Ἀπανταχόσε, *adv.* naar alle zijden.

Διάπαντος, *adv.* doorgaans, altijd.

Εἰςάπαν en Καθάπαν, *adv.* voor alles, ganschelijk, geheel en al.

Διαμπὰξ, *adv* door en door, ganschelijk.

Ἐπίπαν, *adv.* boven al, over het geheel.

Ἔμπας, *Ion.* ἔμπης, *Att.* ἔμπα, met dat al, toch, evenwel, echter; doorgaans, over het geheel.

Πάμπαν, *adv.* gansch en al, al te maal.

Παράπαν, *adv.* over het geheel, in het algemeen; ganschelijk.

Πρόπας, ασα, αν, hetzelfde als Πᾶς.

Σύμπας en συνάπας, *Att.* ξύμπας, al te zamen, allen, alles.

2) Achteraan:

Πανήγυρις, ἡ (van ἀγορὰ, zie ἀγείρω), de algemeene zamenkomst; eene openlijke plegtigheid, een volksfeest.

Πανηγυρικὸς, ἡ, ὸν, tot het volksfeest behoorende; 2) *Subst.* ὁ, *scil.* λόγος, eene openlijke redevoering in de volksvergadering; in later tijd, eene lofrede.

Πανηγυρίζω, *fut.* ίσω, een volksfeest houden, bijwonen; 2) eene openlijke lofrede houden.

Πανηγυρισμὸς, ὁ, openlijke feestelijkheid; 2) volksgezindheid, populariteit.

Παγκράτιον, Πάνδημος, Πάνδοκος, Πάννυχος, Πανοῦργος, enz. vele andere, welke men zoeke op κράτος, δῆμος, δέχομαι, νὺξ, ἔργον, enz.

Πάσσω, *Att.* πάττω, *fut.* άσω, ik spreng, strooi; besprenq, bestrooi; v. d. 2) ik versier, borduur (welke laatste beteekenis echter niet veel in gebruik is).

Παςὸς, ἡ, ὸν, besprengd, bestrooid; gezouten; 2) πάςὸς, ὁ, *Subst.* hetzelfde als

Παςὰς, άδος, ἡ; zie Στάω.

Διαπάσσω, hier en daar sprengen; bestrooijen.

Ἐμπάσσω, ik spreng of strooi daarin; 2) daarin weven of borduren, Hom. Il. Γ, 126.

Ἐπιπάσσω, ik spreng of strooi daarop, ik bespreng.

Ἐπίπαςος, ὁ, ἡ, daarop gestrooid, besprengd; *neutr.* τὸ ἐπίπαςον, t. w. φάρμακον, een strooipoeder (als geneesmiddel); 2) eene soort van gezouten koeken.

Καταπάσσω, ik bestrooi, bespreng.

Κατάπαςος, ὁ, ἡ, bestrooid, besprengd, v. w. κατάπαςον φάρμακον, hetzelfde als boven; 2) bestikt, geborduurd.

Παρα-, bij, Περι-, rondom, Προς-, toe-, en Συμπάσσω, zamenstrooijen of sprengen.

Ὑποπάσσω, daaronder strooijen.

Χρυσόπαστος, ὁ, ἡ, met goud gestikt of geborduurd, verguld.

Πάσχω, in *praes.* gebruikelijk voor de verouderde *formae* πάθω, πήθω, παθέω, πένθω, van welke nog de andere *tempora* zijn overgebleven, namelijk *fut.* πείσομαι, misschien ook πήσομαι, v. w. *part. aor.* 1. πήσας bij Aeschylus; *aor.* 2. ἔπαθον; *perf. med.* πέπονθα; ander oud *perf.* πέπηθα of πέπαθα, v. w. *part.* πεπαθὼς, bij Hom. Od. Ρ, 555; alsmede πέποσχα, v. w. misschien πέποσθε, voor πεπόσχατε, Il. Γ, 99 en elders; verwant met het Latijnsche *patior*, ik lijd, ik duld; mij komt over, mij gebeurt iets; ik bevind mij in dezen of genen toestand, gezindheid, gemoedsgesteldheid. Van daar verscheidene eigenaardige spreekwijzen, als: εὖ πάσχειν en ἀγαθὸν πάσχειν, zich wel bevinden, in welvaart zijn, eene weldaad ontvangen; κακῶς of κακὸν πάσχειν, zich kwalijk bevinden, een ongeluk krijgen, onregt of nadeel lijden; — εἴ τι πάθω, even als in het Latijn *si quid mihi acciderit*, indien mij iets overkome, d. i. indien ik ster-

ve; - τί πείσομαι; hoe zal het met mij gaan, wat zal er van mij worden? - τί παθὼν ἐποίησας; waarom, met welk inzigt, hebt gij dat gedaan? - πάσχειν τὶ πρὸς τινὰ, jegens iemand gezind zijn, iets voor iemand gevoelen, iemand liefhebben, medelijden hebben; en zoo voorts. — Van het ongebruikte παθέω, in *perf.* πεπάθηκα, *perf. pass.* πεπάθημαι, σαι, ται, worden afgeleid

Πάθημα, ατος, τὸ, het geledene, leed, druk, ziekte; gegezindheid, gemoedsgesteldheid, aandoening.

Πάθησις, εως, ἡ, het lijden, het dulden.

Παθητὸς, ἡ, ὸν, geleden, geduld; lijdelijk; voor leed of aandoening vatbaar. V. d.

Παθητικὸς, ἡ, ὸν, lijdend, lijdelijk; gevoelig, gevoelvol; aandoenlijk, aandoeningwekkend, pathetiek; παθητικὸν ῥῆμα, *verbum passivum*, een lijdend werkwoord, in de taalkunde.

Πάθος, εος, τὸ (van πάθω), het leed in het algemeen; v. d. in het bijz. een leed, een ongeluk, ligchaamskrankte, ligchaamsgebrek; zielskwelling, hartzeer, aandoening, vooral in *pl.* πάθη, de hartstogten; v. d. 2) het lijden, gevoel, de gevoeligheid, aandoenlijkheid, hartstogtelijkheid; 3) *pl.* πάθη, *accidentia*, de bijkomende eigenschappen of omstandigheden eener zaak.

Πάθη, ἡ, het leed, de druk, tegenspoed.

Παθαίνω, *fut.* νῶ, *aor.* 1. ἐπάθηνα, ik doe lijden, wek de aandoeningen of hartstogten op; *med.* ik ben aangedaan, ik ben in aandoening of hartstogt; ik geef mijne aandoening te kennen, b. v. door gebaarden; v. d. ik klaag, beklaag mij.

Ἀπαθὴς, έος, ὁ, ἡ, vrij van leed, onbenadeeld, onbeschadigd; 2) vrij van hartstogten, onaandoenlijk, gelaten, ongevoelig. Ἀπαθῶς, *adv.* ongevoeliglijk.

Ἀπάθεια, ἡ, *apathie*, vrijheid van hartstogten, gelatenheid, gevoelloosheid, ongevoeligheid.

Αἰνοπαθὴς, ὁ, ἡ, zwaarlijdend, die zwaar geleden heeft.

Ἀνθρωποπαθὴς, ὁ, ἡ, aan menschelijk leed of aandoeningen onderworpen.

Ἀντιπαθὴς, ὁ, ἡ, met tegenovergestelde aandoening of neiging, tegengezind, afkeerig; tegengesteld, tegenstrijdig.

Ἀντιπάθεια, ἡ, *antipathie*, tegengestelde neiging, afkeer; tegenstrijdigheid

Αὐτοπαθὴς, ὁ, ἡ, die zelf geleden of ondervonden heeft; naar eigen gevoel, of overtuiging, sprekend.

Δεινοπαθὴς, ὁ, ἡ, hetzelfde als Αἰνοπαθής.

Δυηπαθὴς en δυήπαθος, ὁ, ἡ, *poët.* onheil lijdend, moeitevol. Verg. Δύω, δύνω.

Δυςπαθὴς, ὁ, ἡ, ongaarne lijdend, v. d. hardvochtig, ongevoelig; ongeduldig; 2) kwalijk te lijden, onlijdelijk.

Δυςπάθεια, ἡ, hardvochtigheid, ongevoeligheid; ongeduld; zwaar leed.

Δυςπαθέω, niet ligt lijden; hard of hardvochtig zijn; 2) met moeite lijden, ongeduldig onder het leed zijn.

'Εκπαθής, ὁ, ἡ, aan het leed ontheven, onbeschadigd; 2) hetzelfde als

'Εμπαθής, ὁ, ἡ, in aandoening of hartstogt gebragt, sterk aangedaan. 'Εμπαθῶς, *adv.* b. v. ἔχειν, sterk aangedaan zijn.

Εὐπαθής, ὁ, ἡ, wel lijdend, vatbaar voor leed, zacht; gevoelig, ligt aangedaan, welgezind; 2) wel te lijden.

Εὐπάθεια, ἡ, welstand, vergenoegen; een goed of vrolijk leven; eene ontvangene weldaad.

Εὐπαθέω, ik ben vatbaar voor het leed, ligt aangedaan; 2) ik geniet het goede, ik maak mij vrolijk.

'Ηδυπαθής, ὁ, ἡ, wellustig. 'Ηδυπάθεια, ἡ, levensgenoegen, wellust, vermaak. 'Ηδυπαθέω, een goed leven leiden, wellustig zijn.

Κακοπάθεια, ἡ, het lijden van het kwaad, tegenspoed.

Κακοπαθέω, kwaad lijden, in slechten toestand, in tegenspoed zijn.

Μετριοπαθής, ὁ, ἡ, matig lijdend, tamelijk aangedaan.

'Ομοιοπαθής en ὁμοπαθής, ὁ,ἡ, gelijkelijk lijdend of aangedaan.

Περιπαθής, ὁ, ἡ, hevig lijdend, sterk aangedaan, ontroerd, opgezet, toornig. Περιπαθῶς, *adv.* met hevige aandoening. Περιπαθέω, ik ben sterk aangedaan.

Πολυπαθής, ὁ, ἡ, veel lijdend, ongelukkig.

Συμπαθής, ὁ, ἡ, door hetzelfde leed of dezelfde aandoening getroffen, medelijdend, overeenstemmend.

Συμπάθεια, ἡ, *sympathie*, gelijkheid van leed of aandoening; medelijden; overeenstemming.

Συμπαθέω, ik lijd hetzelfde, ik ben medelijdend, ik stem overeen.

'Ασυμπαθής, ὁ, ἡ, onmedelijdend.

'Υπερπαθέω, bovenmate lijden of aangedaan zijn.

Πένθος, εος, τὸ (van de *forma* πένθω), eig. hetzelfde als πάθος, leed, ongeluk; v. d. in het bijz. rouw, rouwklagt, rouwbedrijf; droefenis, treurigheid.

Πενθήρης, ὁ, ἡ, Πένθιμος, η, ον, en ὁ, ἡ, Πενθαλέος, α, ον, ook Πενθικὸς, ἡ, ὸν, rouwvol, treurig, beklagelijk. Πενθικῶς, *adv.* op eene rouwvolle, beklagelijke wijze.

Πενθέω, *fut.* ήσω, ook *poët.* πενθείω, ik rouw, ik bedrijf rouw; ik treur, betreur, b. v. een doode. Πένθημι, andere *forma*, hetzelfde.

Πένθημα, τὸ, rouw, rouwklagt, droefenis.

Πενθήμων, ὁ, ἡ, rouwig, droevig.

Πενθητήριος, ὁ, ἡ, den rouw betreffende, droevig.

Πενθήτρια, ἡ, *praefica*, eene rouwklaagster.

'Αξιοπενθής, ὁ, ἡ, beklagenswaardig.

'Απενθής, vrij van rouw of droefenis. 'Απένθητος, ὁ, ἡ, onbetreurd, onbeklaagd.

'Αποπενθέω, ik rouw uit, klaag uit.

Βαρυπενθής, ὁ, ἡ, zwaar rouwend. Βαρυπένθεια, ἡ, zware rouw of droefenis. Δυςπενθής, ὁ, ἡ, hetzelfde.

Διαπενθέω, door blijven rouwen, b. v. ὅλον ἐνιαυτὸν, een geheel jaar.
Καταπενθέω, ik rouw over (iets), ik betreur.
Νεοπενθὴς, ὁ, ἡ, pas in den rouw zijnde.
Νηπενθὴς, ὁ, ἡ, vrij van leed of rouw; 2) leedverdrijvend, pijnstillend, b. v. φάρμακον, Od. Δ, 221.
Πολυπενθὴς, ὁ, ἡ, veel rouwend, door velerlei leed of rouw getroffen.
Συμπενθέω, mede rouwen of rouw bedrijven.
Ταλαπενθὴς, ὁ, ἡ, rouwdragend, geduldig, rampspoedig.

Πῆμα, ατος, τὸ (van het oude πάω of πέω, leed doen, drukken), leed, druk; een onheil, rampspoed, verderf; nadeel, schade, verlies.
Πημαίνω, *fut.* ανῶ, ik doe leed, nadeel, schade; ik benadeel, beschadig.
Πημονὴ, ἡ, ook Πημοσύνη, ἡ, hetzelfde als πῆμα.
Ἀπήμων, ονος, ὁ, ἡ, vrij van leed, schadeloos, onbeschadigd; 2) onschadelijk.
Ἀπήμαντος, ὁ, ἡ, hetzelfde.
Ἀπημοσύνη, ἡ, schadeloosheid.
Πανάπήμων, ὁ, ἡ, gansch en al vrij van leed.
Βαρυπήμων, ὁ, ἡ, zwaar beschadigd of beschadigend.
Δενδροπήμων, ὁ, ἡ, schadelijk voor het geboomte.
Πολυπήμων, ὁ, ἡ, veel beschadigend.

Πόθος, ου, ὁ (van eene aanverwante vorm πέθω, πέποθα, z. v. a. πάθος, v. d.) verlangen, begeerte, trek, lust, liefde.
Ποθὴ, ἡ, hetzelfde.
Ποθεινὸς, ἡ, ὸν, begeerenswaardig, wenschelijk; beminnenswaardig; geliefd, bemind.
Ποθέω, *fut.* έσω en ήσω, ik begeer, verlang, heb trek of lust, τὸ, naar iets; ik heb lief, ik bemin.
Πόθημα, τὸ, het verlangen, de begeerte.
Πόθησις, ἡ, het verlangen of begeeren.
Ποθητὸς, ἡ, ὸν, verlangd, begeerd, bemind.
Ἀντιποθέω, wederkeerig verlangen, beminnen.
Ἀπόθητος, en *poët.* ἀπόθεστος, ὁ, ἡ, niet begeerd, niet wenschelijk, onbemind; v. d. veracht, verworpen.
Ἐπιποθέω, hetzelfde als ποθέω. — Ἐπιπόθητος, ὁ, ἡ, verlangd, begeerd, wenschelijk.
Περι- en Πολυπόθητος, ὁ, ἡ, sterk begeerd, zeer wenschelijk, veel bemind.
Τριπόθητος, ὁ, ἡ, *poët.* driewerf begeerd.

Πασχητιάω (*frequentativum* van πάσχω), drift of lust gevoelen, bijz. tot paren, tot bijslaap.
Πασχητιασμὸς, ὁ, lust tot paren, liefdedrift.

Zamenstellingen van πάσχω:

Ἀντιπάσχω, ik lijd daarentegen of beurtelings, ik ontvang terug, b. v. eene weldaad, eene beleediging; 2) ik ben van tegengestelde gezindheid, of aandoening; ik ben afkeerig.
Εὐπάσχω, z. v. a. εὖ πάσχω, ik ontvang eene weldaad. Ἀντευπάσχειν, wederkeerig eene weldaad ontvangen.
Προπάσχω, ik lijd, duld te voren, vooraf, vooruit; ik ontvang het eerst iets goeds of iets kwaads.

Συμπάσχω, ik lijd mede, te zamen; ik word te gelijk aangedaan.

Πάτος, εος, τὸ, een trap (van den voet), de trede of schrede, het gaan of de gang, b. v. πάτος ἀνθρώπων, Hom. Od. I, 119; 2) het betredene, een pad, een weg; voetspoor; 3) vuil of drek (dat aan den weg ligt).

Πατάσσω, fut. ξω, ik trap, ik stamp, τὰν γᾶν, op den grond, bij Theocritus, Id. XX; v. d. een trap of stomp geven, slaan, kloppen; neutr. klappen, klepperen; kloppen (van het hart), Il. Ψ, 370. V. d.

Πάταγος, έος, τὸ, een klop, een kloppend geluid, geklap, gekraak, b. v. ὀδόντων, het klappertanden.

Παταγέω, fut. ήσω, klappen, klepperen, kraken, ratelen, geraas maken. Πατάγημα, τὸ, geklap, gekraak, geratel.

Ἐκπατάσσω, eig. ik klop uit, v. d. ik vervaar, verschrik, τινὰ, iemand; v. w. φρένας ἐκπεπαταγμένος, van verstand beroofd, Od. Σ, 326.

Συμπατάσσω, zamenkloppen, zamenslaan; verschrikken, vervaard maken.

Πατέω, fut. ήσω, ik trap, ik treed, ik betreed; ik ga, ik wandel; 2) ik vertrap, ik treed met de voeten; v. d. metaph. ik veracht, ik behandel verachtelijk; 3) ik doe dikwijls, ik behandel, ik loop door, ik lees (een boek), b. v. οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας; hebt gij dan Aesopus niet gelezen? bij Aristoph. even als in het Latijn terere librum.

Πατητὸς, ἡ, ὸν, betreden, vertrapt.

Ἀπάτητος, ὁ, ἡ, onbetreden, onvertrapt.

Λακπάτητος of λαξπάτητος, met de hiel getrapt, geschopt. Sophocles.

Ἀναπατέω, ik treed op, ga op.

Ἀποπατέω, ik treed af, ga van den weg af; ik ga weg; ik ga af.

Ἐκπατέω, ik treed uit, ga uit, naar buiten.

Καταπατέω, ik betreed, vertrap; metaph. ik treed met voeten, ik veracht, versmaad, mishandel.

Περιπατέω, ik treed om, ik ga rond, ik wandel. V. d.

Περιπατητικὸς, ἡ, ὸν, omwandelende, tot het omwandelen behoorende; 2) Subst. een Peripatetisch wijsgeer, of leerling van Aristoteles. Verg. beneden Περίπατος.

Ἐμπεριπατέω, ik wandel daarin om, ik houd mij daarmede bezig; 2) ik speel met iemand, τινί.

Συμπεριπατέω, mede omwandelen.

Zamenstellingen van πάτος:

Ἀπόπατος, ὁ, eig. een afweg, v. d. een geheim gemak. Verg. Ἀποπατέω.

Περίπατος, ὁ, eene wandelplaats; eene omwandeling; het onderhoud of gesprek bij eene wandeling; 2) wijl de wijsgeer Aristoteles op zoodanige plaats, t. w. in het Lyceum, zijne lessen gaf, v. d. dat περίπατος ook beteekent, een wijsgeerig gesprek, en in het bijz. gebruikt wordt van de

school van Aristoteles en deszelfs volgelingen, Peripatetici genoemd. Zie boven.

'Απάτη, ἡ (van πάτη, hetzelfde als πάτος), eig. een afweg; dwaalweg, v. d. misleiding, bedrog; tijdverdrijf, tijd; korting. V. d.

'Απατάω, ik breng van den weg af, ik misleid, ik bedrieg. 'Απάτημα, τὸ, bedrog. 'Απατητικὸς, ἡ, ὸν, bedriegelijk.

'Απατεὼν, ῶνος, ὁ, een misleider, bedrieger.

'Απατηλὸς, ἡ, ὸν, en 'Απατήλιος, ὁ, ἡ, misleidend, bedriegelijk, listig.

Διαπατάω en 'Εξαπατάω, ook *poët.* 'Εξαπατίσκω, ik bedrieg door en door.

Δυςαπάτητος en δυςεξηπάτητος, ὁ, ἡ, moeijelijk om te bedriegen.

Εὐαπάτητος en εὐεξαπάτητος, ὁ, ἡ, gemakkelijk om te bedriegen.

'Απάφω, 'Απαφάω, 'Απαφίσκω, en zameng. 'Εξ- en Παραπάφω, άω, *poët.* voor 'Απατάω, enz.

'Απατούρια, τὰ, t. w. ἱερὰ, de Apaturien, of het bedrogfeest, zeker volksfeest te Athene, hetwelk drie dagen duurde, op welken tijd de Atheners hunne kinderen in de burgerrol lieten opschrijven, ingesteld tot aandenken eener wel geslaagde krijgslist van hunnen koning Melanthus.

Πατὴρ, έρος, *contr.* τρὸς, *pater*, de vader; *metaph.* de eerste oorzaak of bewerker van iets; als eernaam wanneer men iemand aanspreekt, b. v. ξεῖνε πάτερ, HOM. Od. P, 553; *plur.* πατέρες, οἱ, *patres*, de vaders, de voorouders. Van πάω, ομαι, *voeden*; dus eig. de *voeder*, met welk woord ook het Nederduitsche *vader* verwant schijnt. — Πατρόθεν, *adv.* van vaders zijde.

Πατρώϊος, *contr.* πατρῷος, ῴα, ῷον, ook Πάτριος, ὁ, ἡ, en Πατρικὸς, ἡ, ὸν, van den vader, vaderlijk, voorouderlijk; b. v. πατρῷα οὐσία, het vaderlijk goed; πατρώϊα γῆ, het vaderland; τὰ πάτρια, de vaderlijke of voorouderlijke instellingen. V. d. Πατρικῶς, *adv.* als een vader, op de wijze eens vaders.

Πατέριον en πατρίδιον, τὸ, *dimin.* een vadertje.

Πατερίζω, *fut.* ίσω, vader noemen, iemand als vader aanspreken.

Πατρώζω, den vader navolgen, naäpen.

Πατρὶς, ίδος, ἡ, t. w. γαῖα, en voluit πατρὶς γαῖα, ook πάτρα, *Jon.* πάτρη, ἡ, het vaderland.

Πατριὰ, ἡ, de vaderlijke afkomst, of stam; eene volksstam, familie.

Πατριώτης, ου, ὁ, een vaderlander, die uit hetzelfde land is, een landsman.

Πάτρως, ωος, ὁ, een vadersbroeder, een oom.

Πατρωὸς, ὁ, en πατρυιὸς, ὁ. een stiefvader.

'Απάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, vaderloos, van zijnen vader beroofd, onecht.

Εὐπάτωρ, ορος, ὁ, en εὐπατρίδης, ἡ, *foem.* εὐπατέρεια, ἡ, alsmede εὔπατρις, ιδος, ὁ, ἡ, uit eenen beroemden vader of geslacht gesproten, welgeboren, adelijk; *pl.* εὐπατρίδαι, οἱ, de edellieden, de adel.

Κακόπατρις, ὁ, ἡ, uit eenen onberoemden vader gesproten, onadelijk, laag van afkomst.

Λειποπάτωρ, ὁ, ἡ, die zijnen vader verlaat.

Μητροπάτωρ, ὁ, een moedersvader, grootvader van moeders zijde.

Ὀβριμοπάτρη, ἡ, uit eenen magtigen vader gesproten, bijnaam van Minerva bij Hom.

Ὁμοπάτωρ en ὁμόπατρος of ὁμοπάτριος, ook *contr.* ὄπατρος (Il. Λ, 257), uit denzelfden vader geboren.

Προπάτωρ, ὁ, een grootvader, voorvader, stamvader.

Φιλοπάτωρ, ὁ, ἡ, vaderlievend. Φιλοπατρία, ἡ, vaderlandsliefde.

Παύω, *fut.* παύσω, ik doe verpoozen, ophouden, eindigen, ik houd af of terug, τινὰ τινὸς, iemand van of met iets; ik breng tot bedaren, ik stil, τὶ, iets, b. v. de smart; ik breng ten einde, ik voleindig, b. v. τὸν λόγον, het gesprek; ook nu en dan παύω τινὸς, t. w. ἐμαυτὸν, ik houd op met iets, doch daarvoor meermalen 2) *med.* παύομαι, ik verpoos, ik houd op, τινὸς, van of met iets, veelal met een *partic.* b. v. παύομαι λαλῶν, ik houd op met spreken.

Παῦσις, εως, ἡ, ook *poët.* παυσωλὴ, ἡ, het verpoozen, ophouden; de voleindiging, de rust; de poos, verpoozing.

Παυςὴρ, ῆρος, ὁ, de voleindiger, op rust steller. Παυςήριος en παυςικὸς, ἡ, ὸν, stillend, op rust stellend.

Παυςὸς, komt voor in zamenstelling

Ἄπαυςος, ὁ, ἡ, onophoudelijk, zonder einde. Ἀπαύςως en ἀπαυςὶ, *adv.* hetzelfde.

Παύλα, ἡ, hetzelfde als παῦσις.

Παῦρος, α, ον, *paucus*, weinig, niet veel; 2) *parvus*, klein, kort. *Compar.* παυρότερος. *Superl.* παυρότατος.

Παυρίδιος, α, ον, weinigjes, kleintjes.

Ἀναπαύω, ik doe verpoozen of ophouden, ik houd af, ik ontsla, τινὰ τινὸς, iemand van iets; 2) *med.* ik verpoos, houd op; ik rust, rust uit, τινὸς, van iets; ik begeef mij ter rust.

Ἀνάπαυμα, τὸ, *contr.* ἄμπαυμα, en Ἀνάπαυσις, έως, ἡ, het ophouden, de verpoozing; de poos, de rust; de slaap.

Ἀναπαυτήριον en ἀναπαυςήριον, *contr.* ἀμπαυςήριον, τὸ, de rustplaats, rusttijd.

Ἀνάπαυλα, ἡ, hetzelfde als ἀνάπαυσις; 2) de rustplaats.

Διαναπαύω, ik doe tusschen beiden ophouden; *med.* zich verpoozen.

Ἐπαναπαύομαι, ik verpoos of rust daarbij, ik berust daarbij, ik vergenoeg mij daarmede.

Συναναπαύομαι, te zamen verpoozen, rusten, te zamen slapen.

Ἀποπαύω, ik doe ophouden, ik houd af, houd terug, ik onthoud, ik ontsla, τινὰ τινὸς; 2) *med.* ik houd op, ik houd mij af, ik laat af, τινὸς, van iets.

Διαπαύω, hetzelfde als διαναπαύω.

Ἐκπαύω, ik doe ophouden, breng ten einde.

Καταπαύω, ik doe verpoozen, ophouden; ik breng tot bedaren, ik stil; ik zet af, ontzet, b. v. τινὰ ἀρχῆς, iemand van zijnen post.

Κατάπαυμα, τὸ, de verpoozing, de rust, het einde.

Κατάπαυσις, ἡ, de verpoozing, het op rust brengen; de te rust stelling; de afzetting.

Ἀκατάπαυστος, ὁ, ἡ, onophoudelijk, onrustig.

Δυσκατάπαυστος, moeijelijk om te doen ophouden, onrustig.

Μεταπαύομαι, ik rust of verpoos tusschen beiden, ik houde eene tusschenpoos.

Μεταπαυσωλὴ, ἡ, poët. de tusschenpoos.

Πάω, ik voed, en gebruikelijker in med. πάομαι, fut. πάσομαι, ik voed mij, ik gebruik voedsel, ik eet, ik proef, ik geniet, τὶ en τινὸς, iets of van iets; 2) ik bezit, heb in bezit, τὶ, iets. Πάσσομαι, poët. hetzelfde. Insgelijks Παίω, hetzelfde; zie boven. Verwant met het Latijnsche *pasco*, *pascere*, weiden.

Πᾶμα en πάμμα, τὸ, voedsel; 2) de bezitting.

Πάμων, Jon. πήμων, ὁ, de bezitter.

Βουπάμμων en Πολυπάμμων, ὁ, ἡ, veel bezittend, rijk.

Πάσις of πᾶσις, overgebleven in het zamenig.

Παμπησία, ἡ, poët. de gansche bezitting.

Παμπήδην, adv. met de gansche bezitting, geheel en al.

Παστὸς, het Lat. *pastus*, overgebleven in

Ἄπαστος, ὁ, ἡ, ongevoed, nuchter, b. v. ἐδητύος, die geen spijs geproefd heeft. Ἀπαστία, ἡ, de nuchterheid, het vasten. Ἀπαστὶ, adv. al vastende.

Πατὴρ, ὁ, de vader, eig. voeder. Zie boven.

Παὸς, Jon. πηὸς, οῦ, ὁ, een bloedverwant, nabestaande. Πηοσύνη, ἡ, bloedverwantschap.

Πόα, Jon. ποίη, ἡ (van eene aanverwante *forma* πόω, even als van βόω, βόσκω, komt βοτάνη), eig. het voeder, v. d. het gras, eene plant, het onkruid. V. d.

Ποώδης, ook ποιώδης, en ποιήεις, εσσα, εν, of ποιηρὸς, ὰ, ὸν, grazig, grasrijk.

Ποάζω, het gras of het onkruid uittrekken, wieden; naar gras gelijken. Ποασμὸς, ὁ, het wieden.

Λεχεποίης, ὁ, met hooge graszoden of lagen bedekt, grasrijk. Hom. Il. Δ, 383.

Ποιμὴν, ένος, ὁ (insgelijks van πόω, gelijk βοτὴρ van βόσκω), een herder, bijz. een schaapherder; v. d. in het alg. een aanvoerder; heervoerder, b. v. als de Grieksche legervorsten bij Homerus ποιμένες λαῶν genoemd worden.

Ποιμενικὸς, ἡ, ὸν, herderlijk, den herder betreffende.

Ποίμνη, ἡ, en ποίμνιον, τὸ, de kudde. Ποιμνήιος, ὁ, ἡ, daartoe behoorende.

Ποιμαίνω, fut. ανῶ, ik weide, ik voer in de weide, τὰ πρόβατα, het vee; metaph. ik laat weiden, laat varen, laat loopen, b. v. τὸν ἔρωτα, zijne liefde, gelijk Theocritus, Id. XI. van den Cyclops zegt.

Ποιμάνωρ en ποιμανεὺς, ὁ, hetzelfde als ποιμήν.

Φιλοποίμην, ὁ, ἡ, herderlievend. Φιλοποίμνιος, ὁ, ἡ, de kudde liefhebbend, getrouw, b. v. κύων, bij Theocrit.

Πῶϋ, πώεος, τὸ, eene kudde.

Φάτνη, ἡ (misschien voor πάτνη, of van eene aanverwante *forma* Φάω), de voederbak, kribbe, bijz. voor de paarden; een stal, paardestal; 2) een vak, eene diepte in de zoldering.

Φατνίζω, aan de kribbe of op stal houden, b. v. een paard.

Φατνόω, ik voorzie met diepten of vakken. Φάτνωμα, τὸ, *lacunar*, eene verdieping, beschoten zoldering. Φατνωματικὸς, ἡ, ὸν, met diepten of vakken voorzien, beschoten.

Ἐπιφατνίδιος, bij, aan, of over de krib zijnde.

Πείθω, *fut.* πείσω, *perf.* πέπεικα, in *pass.* πέπεισμαι; *aor.* 1. ἔπεισα; *aor.* 2. ἔπιθον, ook *Jon.* bij Homerus πέπιθον, voor ἐπέπιθον, v. w. *inf.* πεπιθεῖν, Il. Ἰ, 184, *part.* πεπιθοῦσα, Il Ο, 26, en waarschijnlijk ook het *fut.* 2. πεπιθήσω, Il. Χ, 223; eig. ik bind, verbind, bind vast, welke oorspronkelijke beteekenis bewaard gebleven is in het afgeleide πεῖσμα (zie beneden); v. d. 1) *act. suadeo*, ik raad, raad aan; *persuadeo*, ik verbind, overreed, haal over, ik bevredig, τινὰ, iemand; ik overtuig, τινὰ τὶ, iemand van iets; 2) *pass.* en *med.* πείθομαι, ik word verbonden of overreed, ik laat mij verbinden of overhalen, dus *a*) ik geloof, vertrouw, τὶ, iets; ik sla geloof, τινὶ (κατὰ) τὶ, aan iemand in iets; *b*) ik ben gewillig, ik gehoorzaam, τινὶ, aan iemand of iets; *c*) *perf. med.* πέποιθα, ik geloof, vertrouw, berust, verlaat mij (op iets, τινὶ), in *part.* πεποιθὼς, vertrouwende, berustende; daarvoor πεποίθεα, Od. Δ, 434; en waarschijnlijk ook πέπιθα, van waar in *pl. q. perf.* ἐπέπιθμεν, voor ἐπεπίθειμεν, Il. Β, 341. Men vindt ook nog, van eene verlengde *forma* Πιθέω, het *fut.* πιθήσω, Od. Φ, 369, en *part. aor.* 1. πιθήσας, vertrouwende, Il. Δ, 398, en elders.

Πεῖσμα, ατος, τὸ, een band, een touw, bijz. een kabeltouw voor de schepen, bij Hom.

Πεῖσις, εως, ἡ, verbinding, overreding, overtuiging. Daarvoor oudtijds ook Πεῖσα, ἡ, v. w. ἐν πείσῃ, in gehoorzaamheid, in rust, Od. Ύ, 23. V. d.

Πίσυνος, ὁ, ἡ, vertrouwende, berustende, gehoorzaam, τινὶ, op of aan iets. Hom.

Πειςὴρ, ῆρος, ὁ, een overreder. Πειςήριος, ὁ, ἡ, verbindend, overredend, overtuigend.

Πειςὸς, overreed, verbonden. V. d. in Πειςικὸς, hetzelfde als πειςήριος, alsmede in de zamengestelde,

Ἄπειςος, ὁ, ἡ, niet overreed; niet te overreden, halstarrig.

Δύςπειςος, ὁ, ἡ, moeijelijk om te overreden. Δυςπείςως, *adv.* bij v. ἔχειν, d. i. met moeite kunnen gelooven.

Εὔπειςος, ὁ, ἡ, ligt te overreden, gewillig. Εὐπείςως, *adv.* b. v. ἔχειν, ligt kunnen gelooven.

Πειθὼ, όος, *contr.* οῦς, ἡ, *Suada*, de overreedster, de Godin

der overreding of welsprekendheid; 2) de gaaf of het vermogen van overreding, de welsprekendheid; de overreding, overtuiging; v. d. ἐν πειθοῖ, met goede woorden; 3) de gewilligheid, gehoorzaamheid. V. d.

Πειθανὸς, en gewoonlijker πιθανὸς, ἡ, ὸν, overredend, overtuigend; geloofelijk, waarschijnlijk; 2) innemend, bevallig, bekoorlijk; 3) gewillig, gehoorzaam. Πιθανῶς, *adv.* op eene overtuigende, geloofbare wijze.

Πιθανότης, ἡ, de overreding, geloofbaarheid, waarschijnlijkheid.

Πιθανόω, ik maak waarschijnlijk.

Πιθανολογέω, ik tracht door woorden te overtuigen.

Ἀπίθανος, ὁ, ἡ, onovertuigend, ongeloofelijk, onwaarschijnlijk, ongerijmd; *pl. neutr.* ἀπίθανα, ongerijmdheden. Ἀπιθάνως, *adv.* op eene onovertuigende, onvoldoende wijze. Ἀπιθανότης, ἡ, gebrek aan overtuiging, onwaarschijnlijkheid.

Πειθήμων en πειθήνιος, ὁ, ἡ, gewillig, gehoorzaam.

Πειθὴς, geloovig, gehoorzaam, komt voor in zamenstelling:

Ἀπειθὴς, έος, ὁ, ἡ, ongeloovig; onwillig, ongehoorzaam. Ἀπείθεια, ἡ, ongeloof, ongehoorzaamheid. Ἀπειθέω, ik ben ongeloovig; ik ben ongehoorzaam.

Δυςπειθὴς, ὁ, ἡ, kwalijk geloovend; slecht gehoorzamend. Δυςπείθεια, ἡ, moeijelijkheid om te gehoorzamen. Δυςπειθῶς, *adv.* b. v. ἔχειν, d. i. slecht gehoorzamen.

Ἐπιπειθὴς, ὁ, ἡ, daaraan gehoorzaam. Ἐπιπείθεια, ἡ, gehoorzaamheid.

Εὐπειθὴς, ὁ, ἡ, wel gehoorzamend, goedwillig. Εὐπειθῶς, *adv.* goedwilliglijk. Εὐπείθεια, ἡ, goedwilligheid. Εὐπειθέω, wel gehoorzamen, goedwillig zijn.

Ταχυπειθὴς, ὁ, ἡ, ligt geloovend; spoedig gehoorzamend.

Πίςις, εως, ἡ, verbinding, overtuiging, v. d. 1) eene getuigenis, een bewijs, *argumentum*; 2) de inwendige overtuiging, het geloof, vertrouwen; de trouw, eerlijkheid; de gewilligheid, gehoorzaamheid.

Πιςικὸς, ἡ, ὸν, overtuigend, overredend; 2) geloovig, getrouw.

Πιςεύω, *fut.* εύσω, ik geloof aan, ik vertrouw op iets, τινί; 2) ik vertrouw toe of aan, ik geef of laat over, τινὶ τὶ, aan iemand iets; 3) *pass.* πιςεύομαι (κατὰ) τὶ, ik word geloofd of vertrouwd in iets; πιςεύεταί μοι τὶ, mij wordt iets toevertrouwd; *perf.* πεπίςευμαι, en *aor.* I. ἐπιςεύθην, ik houd mij overtuigd, ik geloof.

Πιςευτικὸς, ἡ, ὸν, geloovig, ligtgeloovig; geloofwekkend.

Διαπιςεύω, ik geloof sterk; ik vertrouw aan of toe, τινὶ τὶ, iemand iets; 2) *pass.* ik word geloofd, vertrouwd, mij wordt toevertrouwd.

Ἐμπιςεύω, ik stel mijn vertrouwen, τινὶ, daarop; ik vertrouw toe.

Καταπιςεύω, ik betrouw, τινὶ, op iets.

Προπιςεύω, ik geloof vooraf, te voren.

Πιςὸς, ἡ, ὸν, geloofelijk, geloofwaardig; zeker; getrouw; eerlijk; 2) geloovig, vertrouwend; 3) *neutr. pl.* πιςὰ, bewijzen van trouw, b. v. πιςὰ δοῦναι καὶ λαμβάνειν, elkander eene verzekering van trouw geven; πιςὰ θεῶν ποιεῖσθαι, de goden tot getuigen aanroepen. Πιςῶς, *adv.* getrouwelijk.

Πιστότης, ητος, ἡ, trouw, getrouwheid, eerlijkheid.
Πιστόω, *fut.* ώσω, ik maak getrouw, ik vorder trouw of zekerheid, τινὰ ὅρκῳ, ik verbind iemand door eenen eed; 2) *pass.* πιστοῦμαι, ik geef zekerheid van mijne trouw, ik verbind mij, ὅρκῳ, door eenen eed; πιστωθεὶς, *part. aor.* 1. verzekerd.
Πίστωμα, τὸ, een bewijs van trouw.
Πίστωσις, ἡ, de verzekering, bevestiging.
Πιστωτέος, η, ον, wat te bewijzen is.
Ἄπιστος, ὁ, ἡ, ongeloofelijk; ontrouw, onzeker; trouweloos; 2) ongeloovig, mistrouwend. Ἀπιστία, ἡ, ongeloofelijkheid; ontrouw, trouweloosheid; 2) ongeloof, mistrouwen; 3) ongehoorzaamheid.
Ἀπιστέω, *fut.* ήσω, ik ben ongeloovig, ik mistrouw, τινὶ, iets; 2) ik ben ontrouw, trouweloos, ongehoorzaam; 3) *pass.* ik word niet geloofd, niet vertrouwd, verdacht. Διαπιστέω, door en door mistrouwen.
Ἀξιόπιστος, ὁ, ἡ, geloofwaardig, vertrouwen waardig, voldoende. Ἀξιοπιστία, ἡ, geloofwaardigheid.
Δύσπιστος, ὁ, ἡ, slecht te gelooven; 2) kwalijk geloovend.
Εὔπιστος, ὁ, ἡ, ligt te gelooven; 2) ligtgeloovig; gewillig, gehoorzaam.
Ὀλιγόπιστος, ὁ, ἡ, kleingeloovig.

Zamenstellingen van πείθω:

Ἀναπείθω, ik overreed, overtuig, τινὰ τὶ, iemand van iets; ik haal over, spoor aan, τινὰ, iemand.
Ἀναπειστήριος, ὁ, ἡ, overtuigend.
Δυσανάπειστος, ὁ, ἡ, slecht te overtuigen.
Ἀντιπείθω, ik overtuig daartegen.
Ἐκπείθω, ik overreed, haal over, wek op.
Ἐπιπείθω, bijz. in *med.* Ἐπιπείθομαι, ik laat mij overreden, ik geloof daaraan; ik willig in, gehoorzaam, τινὶ, aan iemand of iets.
Καταπείθω, ik overreed; *med.* ik gehoorzaam.
Μεταπείθω, ik breng tot eene andere overtuiging of gevoelen; *pass.* en *med.* van gezindheid of gevoelen veranderen.
Μετάπειστος, ὁ, ἡ, tot een ander gevoelen over te halen.
Ἀμετάπειστος, ὁ, ἡ, die zich niet tot een ander gevoelen laat overhalen, onverbiddelijk.
Παραπείθω, ik overreed, bevredig; ik overreed op eene listige wijze, ik misleid, v. w. *part. aor.* 2. παρπεπιθὼν, Od. Ξ, 290.
Συμπείθω, ik overreed mede, te gelijk; ik overreed, haal over, beweeg; *pass.* ik word overreed, bewogen.

Achteraan zamengesteld:

Πείθαρχος, ὁ, ἡ, gehoorzaam aan zijne gebieders of overheid, in het alg. gehoorzaam. Πειθαρχέω, ik gehoorzaam aan mijne gebieders, ik ben gehoorzaam, τινὶ, aan iemand. Πειθαρχία, ἡ, gehoorzaamheid. Πειθαρχικὸς, ἡ, ὸν, willig, gehoorzamend.
Πειθήνιος, ὁ, ἡ (van ἡνία), den toom of teugel volgend, gehoorzaam.

Πείκω en πέκω, *fut.* ξω, ik scheer (de schapen); ik kam (den wol). Verwant met het Latijnsche *pecto, ere, pecten.* Πεκτέω, *poët.* hetzelfde.

Πεκτὴρ, ὁ, een schaapscheerder, een wolkammer.
Πεκτὸς, ἡ, ὸν, geschoren; gekamd.
Πόκος, ὁ (van het *perf. med.* πέποκα), ook πέκος, v. w. het Latijnsche *pecus*, en πέσκος, εος, τὸ, het afgeschorene, v. d. de wol, de huid, het vel, de vacht.
Πόκη, ἡ, en πὸξ, hetzelfde.
Ποκὰς, άδος, ἡ, woldragend, v. d. een schaap; 2) uitgekamd haar.
Ποκάζω en ποκίζω, *fut.* ίσω, ik scheer of kam de wol, *aor.* 1. *med. Dor.* bij THEOCRITUS, ἐποκίξατο. Zameng. Ἐκποκίζω, uitscheren, uitkammen, uitplukken.
Εἰροπόκος, ὁ, ἡ, *laniger*, woldragend, waarvan de wol wordt afgeschoren, bijnaam van het schaap.

Πέλαγος, εος, τὸ, de zee; bijz. de hooge zee, de zeevlakte.

Πελάγειος en πελάγιος, α, ον, ook πελαγικὸς, ἡ, ὸν, de zee betreffende, op of in zee zijnde.
Πελαγίζω, eene zee vormen, zich als eene zee uitbreiden; 2) op zee varen.

Πέλανος, ὁ, in *pl.* πέλανα, τὸ, eene soort van offerkoek, die ter eere der Goden op den altaar verbrand werd, een meelkoek; 2) een klomp, eene massa, b. v. van schuim, van geronnen bloed, enz. Misschien van πάλη, παλύνω; zie Πάλλω.

Πέλας, *adv.* zoowel van *tijd*, als van *plaats*, nabij, nevens, naast, bijna, met den *Genit.* b. v. πέλας τινὸς, naast of nabij iemand; van daar ὁ πέλας, een nabij zijnde, een nabuur; de naaste, evenmensch. V. d.

Πλησίος, ία, ίον (*contr.* voor πελάσιος), nabij zijnde, naburig, naast. *Compar.* πλησιέςερος en πλησιαίτερος, α, ον. *Superl.* Πλησιέςατος en πλησιαίτατος.
Πλησίον, *adv.* nabij, nevens, naast; ὁ πλησίον, een nabuur, de naaste.
Πλησιάζω, *fut.* άσω, ik nader, τινὶ, tot iemand; v. d. ik ben aanhanger, scholier, vertrouwelijk vriend van iemand; γυναικὶ, tot eene vrouw naderen, d. i. gemeenzame omgang met haar hebben, bijslapen.
Πλησιασμὸς, ὁ, het naderen, de aannadering; gemeenzame omgang; de bijslaap.
Παραπλησίος, α, ον, nabij komend, bijna gelijk; gelijkende; *pl.* παραπλήσιοι, αι, α, even veel. Παραπλήσιον en παραπλησίως, *adv.* eveneens, gelijkerwijze.
Πελάω, πελάζω, *fut.* άσω, ik doe naderen, breng naderbij; 2) ik nader, kom nader bij. Daarvoor *poët.* πελάθω, πλάθω, πλάζω, πιλνάω, πίλνημι, πίλναμαι, alsmede πλῆμι, πλῆμαι, v. w. het *imperf.* ἔπληντο, bij HOM. Il. Δ, 449. Θ, 63. *contr.* πλῆντο, Il. Ξ, 468, en πλῆτο, 438 (niet te verwarren met πλῆτο, πλῆντο, van πλέω, πλῆμι, πίμπλημι; zie beneden); alle in dezelfde beteekenis.
Πελάτης, ου, ὁ, eig. die nabij komt, v. d. 1) een nabuur; 2) een loonarbeider; 3) een die zich onder de bescherming van eenen magtigeren vervoegt, een client. *Foem.*

Πελατὶς, ίδος, ἡ, eene buurvrouw; eene cliente; 2) *contr.* πλάτις, ἡ, eene huisvrouw, gemalin, bij ARISTOPHANES Acharn. 132.

Πελατεία, ἡ, het naderen; *clientela*, de toestand of betrekking van eenen client.

Πελατικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende; *neutr.* πελατικὸν, τὸ, de dienstbare klasse; de klasse of menigte der genen, die als clienten onder de bescherming van eenen magtigeren staan.

᾿Απέλαστος, ὁ, ἡ, ook ἄπλατος, ὁ, ἡ, ontoegankelijk; schrikkelijk, vreesselijk.

᾿Εμπελάω, άζω, *fut.* άσω, hetzelfde als πελάζω. V. d.

᾿Εμπελαδὸν en ἐμπελάδην, *adv*: *poët.* nabij, bij aannadering.

῎Εμπλην, *adv. poët.* met eenen *Genit.* nabij, nevens, HOM. Il. B, 526; 2) hetzelfde als πλὴν; zie beneden; 3) toch, echter.

᾿Ερυσίπελας, τὸ (*ignis sacer*), de roos.

Προςπελάω, άζω, *poët.* προςπλάζω en προςπλάθω, aannaderen, toenaderen; 2) naderbij brengen. Προςπίλναμαι, *poët.* aannaderen.

Προςπελάτης, even als πελάτης, ὁ, een aanhanger.

Πρόςπλαστος, ὁ, ἡ, toegankelijk.

᾿Απρόςπελαστος, ὁ, ἡ, ontoegankelijk.

Δυςπροςπέλαστος, ὁ, ἡ, slecht toegankelijk.

Πέλεκυς, εως, ἡ, eene bijl, een houweel. *Dimin.* πελεκύδιον, τό. Πέλεκκον, τὸ, de steel of het handvat van de bijl.

Πελεκάω, *poet.* πελεκκάω, *fut.* ήσω, ik houw met de bijl, ik schaaf. Πελέκησις, ἡ, het houwen met de bijl. Πελέκημα, τὸ, het afgehouwene, een spaander.

Πελεκίζω, ik houw (iemand) met de bijl (het hoofd) af, ik onthoofd.

Πελεκᾶν, ᾶνος, en πελεκᾶς, άντος, zekere vogel, de boomspecht; 2) de kropgans, de pelikaan.

᾿Αποπελεκάω en ίζω, met de bijl afhouwen.

῾Ημιπέλεκκον, τὸ, eene halve bijl, slechts aan eene zijde scherp. Daarentegen ᾿Αμφιπέλεκκον, τὸ, eene tweesnijdende bijl.

Πέλλα, ἡ, *Jon.* πέλλη, ἡ, een melkemmer, melkvat; een drinkbeker. Πελλὶς, ίδος, ἡ, hetzelfde.

Πέλμα, τὸ, de voetzool, schoenzool; de schoen; 2) het uiteinde, of uiterste van eene zaak.

Πελὸς, en gewoonlijker πελλὸς, ἡ, ὸν, of πέλλος, η, ον, ook πέλιος, ία, ιον, en πέλειος, εία, ειον, zwart, zwartachtig; donkerkleurig, loodkleurig.

Πελιδνὸς, ἡ, ὸν, loodkleurig, zwartachtig blaauw, bijz. van builen of strepen, waaronder het bloed geloopen is.

Πελιδνότης, ἡ, loodkleur, zwartachtig blaauwe of gele kleur, *livor.*

Πελιδνόω, loodkleurig maken. Πελίδνωμα, τὸ, hetzelfde als

Πελίωμα, τὸ, loodkleur, eene blaauwe vlek.

Πελιαίνω, 1) *act.* ik maak loodkleurig; 2) *pass.* ik ben loodkleurig of bleek.

Πέλεια, ἡ, en πελειὰς, άδος, ἡ, eene wilde duif, dus genoemd om de blaauwe kleur.

Πελαργὸς, ὁ (van πελὸς en ἀργὸς), eig. zwart en wit, v. d. een ooijevaar, om de kleur der pennen. — Πελαργιδεὺς, ὁ, een jonge ooijevaar. Πελαργικὸς, ἡ, ὸν, van den ooijevaar.

Πέλω, stamwoord, waarschijnlijk eene andere *forma* voor πάλλω, ik draai, wend, keer; zich draaijen, wenden, keeren; van daar *poët.* Πέλω, en *med.* πέλομαι, verkeeren, in omloop zijn, bestaan, zijn, ontstaan, even als het Latijnsche *versari; imperf.* ἔπελεν, ἐπέλετο, *contr.* bij HOMERUS ἔπλεν, ἔπλετο. — Andere verouderde *forma* Πελέω, van waar het *frequentativum* Πελέσκω, ομαι, hetwelk nog voorkomt, Il. X, 433. — Van daar zamengesteld:

Ἐκπέλω, van waar ἐκπέλει, *poët.* voor ἔξεςι, het staat vrij, het is geoorloofd.

Ἐπιπέλομαι, ik kom daarbij, ik overval, ik kom of volg daarna; v. d. ἔτος ἐπιπλόμενος, voor ἐπιπελόμενος, het toekomend, het volgend jaar, bij HOM. Od. H, 261.

Ὀλιγηπελέω, ik ben klein, zwak; ik ben afgemaakt, ik zieltoog. Ὀλιγηπελία, *Jon.* ὀλιγηπελίη, ἡ, krachteloosheid, zieltoging.

Περιπέλομαι, omloopen, omdraaijen, omwentelen, v. w. bij HOMERUS Od. Ἀ, 16, περιπλομένων ἐνιαυτῶν, door VIRGILIUS vertaald *volventibus annis*, bij het omwentelen der jaren, d. i. na verloop van jaren; 2) omgeven, omsingelen; 3) overtreffen, τινὸς, iemand, v. w. περιέπλεο, voor περιεπέλου, bij APOLLON. RHOD.

Afleidingen:

Πελεμίζω (van het oude πέλεμος, beweging), *poët. fut.* ξω, ik beweeg, draai, slinger, schud; 2) *med.* en *pass.* zich bewegen, geschud worden, beven, in *aor.* 1. πελεμίχθην.

Καταπελεμίζω, *poët.* ik draai, slinger, sla daarop, b. v. χεῖρα ἐπὶ τινὶ, de hand aan iemand slaan, bij APOLL. RHOD.

Πέλτη, ἡ, *pelta*, een klein ligt schild, hoedanig het ligt gewapend krijgsvolk droeg. *Dimin.* πελτάριον, τό.

Πελτάζω, ik ben met zoodanig schild gewapend, ik dien onder de ligte troepen. V. d.

Πελταςὴς, οῦ, ὁ, een die met de pelta gewapend is; *pl.* πελταςαὶ, οἱ, de ligte troepen, tegengesteld aan ὁπλῖται, οἱ, de zwaar gewapenden; zie boven Ὅπλον.

Καταπέλτης, ου, ὁ, *catapulta*, zeker oorlogswerktuig om pijlen te werpen; 2) eene soort van pijnbank.

Καταπελτάζω, als ligt gewapend soldaat aanvallen, bestormen.

Πέλωρ, ωρος, τὸ, een monster, een gedrocht; 2) *adj.* hetzelfde als

Πέλωρος en πελώριος, ὁ, ἡ, monsterachtig, gedrochtelijk; ontzaggelijk.

Πόλεμος, ὁ (misschien voor πέλεμος, van πολέω; zie beneden), eig. beweging, v. d. bijz. het krijgsgewoel, de strijd, het slag leveren, de oorlog; 2) de toerusting tot den strijd, soldaten, troepen.

Πολεμικὸς, ἡ, ὸν, den oorlog betreffende, oorlogzuchtig, krijgskundig, b. v. πολεμικὴ, ἡ, verst. ἐπιςήμη, de krijgskunde. Πολεμικῶς, *adv.* op eene oorlogzuchtige wijze.

Πολέμιος, ία, ιον, ook *poët.* πολέμειος *Jon.* πολεμήϊος, α, ον, hetzelfde als πολεμικὸς, b. v. πολέμια ἔργα, vijandelijkheden, oorlog; 2) vijandelijk, den vijand betreffende, b. v. ἡ πολεμία, t. w. γῆ, 's vijands land; 3) vijandelijk gezind, een vijand, bijz. in *pl.* οἱ πολέμιοι, de vijanden. Πολεμίως, *adv.* vijandiglijk.

Πολεμέω, *fut.* ήσω, ik oorlog, ik voer oorlog (somtijds met bijvoeging van πόλεμον), ik ben in strijd of in vijandschap, τινὶ, met iemand; 2) ik beoorlog, behandel vijandiglijk, ik val aan, τινὰ, iemand. — Πολεμησείω, ik verlang oorlog te voeren.

Ἀντιπολεμέω, den oorlog (tegen iemand) voeren.

Διαπολεμέω, ik zet den oorlog (τὸν πόλεμον, dat er somtijds bijgevoegd wordt) door, ik breng den oorlog ten einde; 2) ik voer oorlog, ik strijd, τινὰ, met iemand.

Διαπολέμησις, εως, ἡ, het doorzetten van den oorlog, de strijd.

Ἐκπολεμέω, ik maak af in den oorlog, ik overwin, τινὰ, iemand.

Καταπολεμέω, ik beoorlog, bestrijd; ik maak af, overwin in den oorlog, τινὰ, iemand.

Καταπολέμησις, ἡ, de beoorloging, belegering.

Προπολεμέω, ik voer oorlog voor (iemand), ik vecht voor.

Προςπολεμέω, ik beoorlog, ik voer oorlog tegen iemand, τινὶ; ik sta bij in den oorlog.

Συμπολεμέω ik oorlog, trek mede ten strijde.

Πολεμόω, ik verwek oorlog, ik maak vijandig, ik zet aan tot den oorlog, τινὰ, iemand.

Ἐκπολεμόω, hetzelfde.

Προςπολεμέω, ik maak daarenboven tot vijand, ik wek daarbij tot den oorlog op.

Πολεμίζω, *poët.* ik oorlog, voer oorlog, ik kamp, strijd, vecht, τινὶ, tegen iemand.

Πολεμιςὴς, οῦ, ὁ, een oorlogvoerder, een krijgsman.

Πολεμιςήριος, α, ον, den oorlog betreffende, b. v. ἵππος, een strijdpaard.

Συμπολεμίζω, ik oorlog mede, ben bondgenoot in den strijd.

Ἀπειροπόλεμος, ὁ, ἡ, onbedreven in den oorlog.

Ἀπόλεμος, ὁ, ἡ, niet oorlogzuchtig, onbekwaam tot den oorlog, krachteloos, zwak.

Ἀπολέμητος, ὁ ἡ, onbeoorlogd, zonder oorlog.

Δυςπόλεμος, ὁ, ἡ, onbekwaam tot den oorlog, lafhartig; ongelukkig in den oorlog.

Δυςπολέμητος, ὁ, ἡ, moeijelijk om te beoorlogen.

Εὐπόλεμος, ὁ, ἡ, bekwaam tot, dapper in den oorlog.

Μενεπτόλεμος, ὁ, ἡ, den oorlog afwachtend, verdurend; dapper.

Φιλοπόλεμος, en *poët.* Φιλοπτόλεμος, den oorlog beminnende, oorlogzuchtig.

Φυγοπτόλεμος, ὁ, ἡ, *poët.* den oorlog ontwijkende, lafhartig.

Πολέμαρχος, ook πολεμάρχης, ὁ, een krijgsbevelhebber, d. i. in het veld, een generaal, en te huis, een minister van oorlog; te Sparta de aanvoerder van eene *mora*, d. i. van vier honderd manschappen.

Πόλος, ὁ (van het *perf. med.* πέπολα), het draaipunt, een der polen, de noord- of zuidpool; v. d. de hemel; 2) omgeploegd, omgekeerd bouwland; 3) een uurwijzer, bijz. een zonnewijzer, HERODOT. II, 109.

Πολέω, *fut.* ήσω, ik draai om, keer om; τὴν γῆν, ik ploeg het land om; 2) *med.* ik wend mij om, ik ga om, ik verkeer, ik houd mij (ergens) op, ik bewoon. Daarvoor ook *poët.* Πολεύω (HOM. Od. X, 223), alsmede het *frequentativum* Πολέσκω, ομαι.

Ἀμφιπολέω en ἀμφιπολεύω, *fut.* ήσω en εύσω, ik ga om, zweef om, omgeef, τινὰ, iemand; v. d. ik vergezel, ik bedien, ik ben dienaar of priester van eene godheid. Van

Ἀμφίπολος, ὁ, ἡ, eig. degeen die omloopt, v. d. een of eene bediende, een knecht, eene meid.

Ἀναπολέω, *contr.* ἀμπολέω, ik draai wederom; τροφὴν, ik herkaauw de spijs; *metaph.* herdenken, in het geheugen herroepen.

Ἀναπόλησις, ἡ, de omwending; herkaauwing; herdenking.

Ἀναπολητικὸς, ἡ, ὸν, ligt om te wenden.

Περιπολέω, ik draai of drijf rond; 2) *neutr.* ik ga of loop rond.

Περίπολος, ὁ, een omlooper, eene rondgaande wacht of verspieder.

Προςπολέω, ik loop bij of nevens iemand, ik bedien.

Πρόςπολος, ὁ, ἡ, een of eene bediende. Πρόπολος, ὁ, ἡ, hetzelfde.

Πωλέω, eig. eene andere *forma* voor πολέω, draaijen, wisselen, v. d. 1) *med.* πωλέομαι, alsmede πωλέσκομαι, ik ga om, loop rond, verkeer of houde mij op (in eene plaats), ik kom, kom aan; v. d. *part.* πωλεύμενος, *Jon.* voor πωλούμενος, Od. B, 55, als ook *imperf.* πωλεύμην, Od. X, 352; 2) *act.* πωλέω, *fut.* ήσω, ik verwissel, verruil (waren); v. d. in het alg. ik drijf handel, ik verkoop.

Πώλημα, τὸ, het verkochte, koopgoed.

Πώλησις, ἡ, de verkooping.

Πωλητὴς, οῦ, ὁ, een verkooper. Πωλητήριον, τὸ, de verkoopplaats, de markt.

Πώλης, hetzelfde als πωλητὴς, in velerlei zamenstellingen, b. v.

Ἀλφιτοπώλης, ὁ, *foem.* Ἀλφιτοπῶλις, ἡ, een korenkooper, eene korenkoopster.

Ἀρτοπώλης, ὁ, en Ἀρτοπῶλις, ἡ, een broodverkooper, eene broodverkoopster.

Βιβλιοπώλης, ὁ, *bibliopola*, een boekverkooper.

Ἱπποπώλης, ὁ, een paardekooper.

Ἰχθυοπώλης, een vischverkooper. *Foem.* Ἰχθυωπώλαινα, ἡ. — Ἰχθυοπώλειον, τὸ, de vischmarkt.

Λαφυροπώλης, ὁ, een buitverkooper. Λαφυροπωλέω, den buit verkoopen.

Μονοπώλης, ὁ, een alleenverkooper. Μονοπωλία, ἡ, en μονοπώλιον, τὸ, het regt om alleen te verkoopen.

Ὀψοπώλης, ὁ, een verkooper van toespijs, of van lekkernijen.

Προπώλης, ὁ, een voorkooper. Προπωλέω, ik verkoop te voren.

Πυροπώλης, ὁ, een korenkooper. Πυροπωλέω, koren verkoopen.

Σιτοπώλης, ὁ, hetzelfde.

Ταριχοπώλης, ὁ, een zoutevischverkooper, *salsamentarius*.

Τυροπώλης, een kaaskooper. Τυροπωλεῖν, kaas verkoopen; 2) bij de wigt onderzoeken.

Φαρμακοπώλης, ὁ, *pharmacopola*, een verkooper van geneesmiddelen.

Χοιροπώλης, ὁ, een varkensverkooper.

Ἀναπωλέω, ik verkoop op nieuw.

Διαπωλέω, ik verkoop uit één.

Ἐμπωλέω en Ἐμπολέω, ik verkoop in (eene plaats), ik verkoop, drijf handel; 2) ik koop in of aan; ik verdien, ik win; ik verwerf mij. Daarvoor ook Ἐμπολάω, ομαι, v. w. ἐμπολόωντο, *Jon.* voor ἠμπολῶντο, Od. Ο, 455.

Ἐμπολὴ, ἡ, en ἐμπόλημα, τὸ, koopgoed, koopwaren; het aangekochte; het verkregene.

Ἐμπολαῖος, α, ον, den koophandel betreffende; de voorzitter des koophandels, als bijnaam van Merkurius.

Ἐμπόλησις, ἡ, de verkooping, de koophandel.

Ἀπεμπολάω of ἀπεμπολέω, ik verkoop.

Διεμπολάω, ik verkoop uit elkanderen, aan meerderen.

Ἐξεμπολάω, ik verkoop uit.

Παρεμπολάω, ik verkoop daarbij; ik voer of schuif heimelijk in. Παρημπολημένος, ondergeschoven.

Ἐπιπωλέομαι, ik ga toe, loop toe, loop rond, b. v. στίχας ἀνδρῶν, de gelederen van het volk, bij HOM. Il. Δ, 231. Verg. boven Πωλέομαι.

Zamenstellingen van Πόλος:

Αἰπόλος, ὁ (waarschijnlijk voor αἰγοπόλος), een geitenherder; een herder. Αἰπόλιον, τὸ, de geitenkudde. Αἰπολέω, geitenherder zijn, de geiten weiden.

Ἀκρόπολος, ὁ, ἡ, hoog gekruind, uitermate hoog (van een gebergte).

Δικασπόλος, ὁ, die in regtzaken verkeerd, een regter.

Θαλαμηπόλος, ὁ, ἡ, een of eene kamerbediende, een kamerheer, eene kamenier.

Θεοπόλος, ὁ, ἡ, een godendienaar, een priester, eene priesteres.

Θυηπόλος, ὁ, ἡ, en -όλης, ου, ὁ, een offerbediende; priester; waarzegger. Θυηπολέω, het offer bedienen. Θυηπολία, ἡ, de offerbediening. Θυηπόλιον, τὸ, het offer.

Ἱπποπόλος, ὁ, ἡ, die met paarden omgaat, een bedreven paardrijder.

Μαντοπόλος, ὁ, een waarzegger.
Μετεωροπολέω, ik verkeer in verhevene bespiegelingen.
Μουσοπόλος, ὁ, ἡ, een Muzendienaar; een dichter.
Νηοπόλος, ὁ, ἡ, een tempeldienaar, een priester.
Νυκτιπόλος, ὁ, ἡ, een nachtzwerver, nachtbraker.
Οἰοπόλος, ὁ (van ὄϊς), een schaapherder; 2) eenzaam, alleen levende, verlaten (van οἶος).
Ὀνειροπόλος, ὁ, ἡ, een droomer, ziener, waarzegger. Ὀνειροπολέω, ik droom; ik bedrieg.
Πυρπολέω, ik steek het vuur aan, ik stook wachtvuren; 2) ik verwoest door het vuur, ik steek in brand. Πυρπόλημα, τὸ, de verwoesting door het vuur; een wachtvuur.
Τετράπολος en τρίπολος, ἡ, t. w. γῆ, viermaal-, driemaal omgeploegd land. Hom. Il. Σ, 542.

Πολή, ἡ, z. v. a. het *foem.* van πόλος, de oppervlakte, voorkomende in het zameng.
Ἐπιπολῆς (voor ἐπὶ πολῆς), *adv.* op de oppervlakte, boven op; v. d. openlijk, duidelijk, in het gezigt.
Ἐπιπόλαιος, ὁ, ἡ, oppervlakkig, boven op liggend; v. d. openliggend, openbaar, zigtbaar, duidelijk, gemeen, gewoon; ligtzinnig, onbezonnen, ligtvaardig. Ἐπιπολαίως, *adv.* oppervlakkiglijk.
Ἐπιπολάζω, *fut.* άσω, op de oppervlakte zijn, boven op zijn, liggen, zwemmen, enz.; v. d. opkomen, bijkomen, bovenkomen; zich verheffen uit hoogmoed. V. d. Ἐπιπολασμὸς, ὁ, hoogmoed, overmoed.

Πέμπω, *fut.* ψω, ik zend, zend af, weg, toe; ik zend ten geschenke (iets aan de Goden); ik zend een bode of eene boodschap; βέλος, ik werp eenen pijl af; 2) *med.* πέμπομαι τινὰ, ik zend na, ik laat halen, ik ontbied iemand tot mij.

Πέμψις, εως, ἡ, de zending.
Πεμπτὸς, ἡ, ὸν, gezonden, afgezonden. Πεμπτέος, α, ον, gezonden moetende worden.
Πέμπελος, ὁ, ἡ, weg te zenden, bijnaam van oude menschen, V. d misschien zameng.
Δυσπέμφελος, ὁ, ἡ, moeijelijk om over te zenden, slecht bevaarbaar, stormachtig (van de zee); 2) moeijelijk, gemelijk (van oude lieden). Verg. Il. Π, 748.
Πομπή, ἡ (van het *perf. med.* πέπομπα), de zending, afzending; de uitgeleide bij iemands vertrek; bijz. de zending van gewijde geschenken naar de plaats der feestviering, de plegtige en openlijke optogt, processie, v. w. de spreekwijze πομπὴν πέμπειν, eene processie houden; bij de Romeinen de triomfoptogt.
Πομπαῖος, ὁ, ἡ, zendend, geleidend, b. v. ἄνεμος, een gunstige wind, bijz. als bijnaam van Merkurius hetzelfde als Ψυχοπομπὸς; zie beneden.
Πομπικὸς, ἡ, ὸν, tot de begeleiding of optogt behoorende; v. d. 2) prachtig, statelijk.
Πόμπιμος, ὁ, ἡ, ook -ίμη, ιμον, zendend, geleidend, b. v. ἄνεμος, een voorwind; 2) gezonden, begeleid; gezonden of begeleid kunnende worden.

Πομπεὺς, έως, *Jon.* ῆος, ὁ, een zender, begeleider, bijz. de geleider eener feestelijke optogt.

Πομπεύω, *fut.* εύσω, ik voer, begeleid of houd eenen plegtigen optogt; v. d. 2) in het alg. ik voer, begeleid, zend af, τινὰ, iemand, Od. N, 422; 3) ik ga hoovaardiglijk, ik maak vertooning, ik ben trotsch; 4) ik bespot, hoon, beschimp. Van daar

Πομπεία, ἡ, het voeren of begeleiden van eenen optogt; 2) de optogt, processie; 3) vertooning, trotschheid, pronkzucht; 4) spot, bespotting, bijz. die, waarmede de plegtige optogtgangers elkander en de voorbijgaanden bespotten.

Πομπεῖον, τὸ, optogtgereedschap; 2) de plaats waar zulks bewaard wordt.

Πομπευτὴς, οῦ, ὁ, hetzelfde als πομπεύς.

Διαπομπεύω, ik ga in eenen optogt door.

Ἐκπομπεύω, ik roem, poch, verhef mij, τινὶ, op iets.

Ἐπιπομπεύω, ik houd eenen optogt wegens iets, τινὶ, 2) ik verhef mij op iets.

Προπομπεύω, ik ga in den optogt vooraan, ik word vooruitgeleid. Προπομπία, ἡ, de eerste plaats bij den optogt.

Συμπομπεύω, ik trek mede ten optogt.

Πομπὸς, ὁ, een zender, geleider, voerder; een bode, bij Sophocl. Trach. 617. Van daar

Διοπομπέω en Ἀποδιοπομπέω, έομαι, door een zoenoffer aan Jupiter afwenden, b. v. een onheil; verzoenen; verwijderen, wegzenden. Ἀποδιοπόμπησις, εως, ἡ, een zoenoffer tot afwending van een onheil.

Ναυσίπομπος, ὁ, ἡ, de schepen voerende of geleidende, b. v. αὔρα, ἡ, een voorwind.

Νεκροπομπὸς en Ψυχοπομπὸς, ὁ, de dooden- of de schimmengeleider, bijnaam van Merkurius, wien het opgelegd was om deze naar den Orcus te voeren. — Ψυχοπομπεῖον, τὸ, de plaats waardoor de schimmen derwaarts gevoerd, of ook wel van daar opgeroepen worden.

Προπομπὸς, ὁ, ἡ, geleidend, beschuttend.

Ὠκύπομπος, snel varende, b. v. ναῦς, bij Eurip.

Zamenstellingen van Πέμπω:

Ἀναπέμπω, ik zend op, naar boven; ik zend terug; ik zend weg; van zich afgeven, b. v. eenen kwaden reuk.

Ἀναπομπὴ, het op-, terug-, wegzenden. Ἀναπόμπιμος, ὁ, ἡ, geschikt om op, terug, weg te zenden.

Ἀποπέμπω, ik zend af, weg, uit, terug; ik laat heengaan; ik doe uitgeleide; ik drijf uit (in ballingschap); *med.* ik zend van mij af, ik wend af; γυναῖκα, ik verstoot mijne vrouw.

Ἀπόπεμψις, ἡ, de af-, weg-, uit-, terugzending, de uitdrijving.

Ἀποπομπὴ, ἡ, hetzelfde; bijz. de afwending of afkeering van eenig onheil of kwaad voorteeken, de verzoening. V. d. Ἀποπόμπιμος, ὁ, ἡ, daartoe behoorende, b. v. ἡμέρα, Ἀποπομπαῖος, αία, αῖον, afwendend, onheil keerend, b. v. δαίμων, een beschermgeest.

Ἀνταποπέμπω, wederkeerig afzenden.

Προαποπέμπω, te voren afzenden.

Διαπέμπω, ik zend of voer door of over; ik zend uit een, laat uit een gaan; 2) *med.* ik laat halen, ik ontbied.

Διαπομπὴ, ἡ, het door- of overzenden.

Εἰςπέμπω, ik zend, ik voer in, naar binnen; *med.* ik laat binnen komen, ik roep binnen.

Εἰςπομπὴ, het inzenden, binnen brengen, het binnen laten.

Ἐκπέμπω, ik zend uit, naar buiten, weg; ik verstoot, b. v. γυναῖκα; ik laat (iemand) uit; *med.* ik ga uit.

Ἐκπομπὴ, ook ἔκπεμψις, ἡ, de uitzending, afzending; uitdrijving; uitval.

Προεκπέμπω, ik zend vooraf uit.

Συνεκπέμπω, ik zend mede uit.

Ὑπεκπέμπω, ik zend onder de hand, heimelijk, uit.

Ἐπιπέμπω, ik zend toe, daarheen, daarbij, daartegen, daarna; ik beschik toe.

Ἐπίπεμψις, ἡ, de toezending, toebeschikking.

Καταπέμπω, ik zend van boven af, ik laat neder, ik verzend.

Μεταπέμπω, ik zend na, achterna; v. d. bijz. in *med.* ik laat halen, roepen, ik ontbied tot mij, τινὰ, iemand; *pass.* achtervolgd, achterhaald, ontboden worden.

Μεταπομπὴ en μετάπεμψις, ἡ, het achterna zenden, het opontbod.

Μετάπεμπτος, ὁ, ἡ, ontboden, opgeroepen.

Παραπέμπω, ik zend bij, tot (iemand); ik zend daarbij, daarnevens, daartusschen; 2) ik zend voorbij, ik laat voorbijgaan, ik sla over; 3) ik voer, breng voorbij of over, ik begeleid; 4) *med.* ik zend van mij af, laat gaan.

Παραπομπὸς, ὁ, een geleider, begeleider.

Παραπομπὴ, ἡ, het bijzenden, overzenden; een bijgeleide.

Περιπέμπω, ik zend om, zend rond.

Προπέμπω, ik zend voor, vooraf, vooruit, voort, verder; ik begeleid, doe uitgeleide; *med.* ik laat voorbij gaan, defileren, bij XENOPHON.

Προπομπὸς, ὁ, een voorganger, voorgeleider, geleider. Προπομπία, ἡ, een voorgeleide.

Προπομπὴ, ἡ, het vooraf, vooruit zenden; een voorgeleide.

Προςπέμπω, ik zend toe, aan, tot (iemand, τινὰ); ik zend daarbij, daarenboven.

Συμπέμπω, ik zend mede, te zamen.

Ὑπερπέμπω, ik zend over, voorbij, overheen.

Ὑποπέμπω, ik zend daaronder, ik zend heimelijk, schuif onder.

Πέμφιξ, ιγος, ἡ, ook πέμφυξ, υγος en πεμφὶς, ίδος, ἡ (misschien van het voorg. πέμπω), het geblaas, de wind, de adem; het leven, de ziel; het licht, eene straal (van de zon); 2) eene blaas; wind-, lucht- of waterblaas; eene blaas op de huid, eene puist; 3) een druppel, b. v. bloeds.

Πομφὸς, ὁ, en πομφόλυξ, υγος, eene blaas, waterblaas.

Πενθερὸς, ὁ, een schoonvader, vrouwsvader. Πενθερὰ, ἡ, eene schoonmoeder, vrouwsmoeder.

Πέντε, οἱ, αἱ, τὰ, vijf. Πεντὰς, άδος, ἡ, het vijftal.

Πεντάκις, *adv.* vijfmaal. Πεντακιςχίλιοι, αι, α, vijfduizend.
Πενταχῆ en πενταχῶς, ook πένταχα, vijfderlei, op vijfderlei wijzen.
Πεντεκαίδεκα, vijftien. Πεντεκαιδέκατος, η, ον, de vijftiende.
Πεντήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, vijftig. Πεντηκοςὸς, ἡ, ὸν, de vijftigste. Πεντηκοςὺς, ύος, ἡ, het vijftigtal. Πεντηκοντὴρ, ook πεντηκοντατὴρ, en πεντηκοςὴρ, ὁ, een aanvoerder van vijftig manschappen.

Πεντηκόνταρχος, ὁ, hetzelfde; 2) een kapitein van een schip van vijftig roeijers, genoemd πεντηκόντερος, of πεντηκόντορος, ἡ.

Πεντακόσιοι, αι, α, vijfhonderd. Πεντακοσιοςὸς, ἡ, ὸν, de vijfhonderdste.
Πενταπλόος, οῦς, en πενταπλάσιος, vijfvoudig, vijfmaal zoo groot.
Πέμπε, *Aeol.* voor πέντε. Πεμπὰς, ἡ, *Aeol.* voor πεντὰς. V. d. Πεμπτὸς, ἡ, ὸν, de vijfde. Πεμπταῖος, αία, αῖον, op den vijfden dag komende, gebeurende. Πεμπτὰς, άδος, ἡ, een vijftal, vijf manschappen. Πεμπάζω en πεμπάζομαι, ook Ἀποπεμπάζω, ομαι, bij vijftallen, of bij de vingers tellen, aftellen.

Πένω, ik pijnig, ik druk door den arbeid, alleen gebruikelijk in *med.* Πένομαι, eig. zich pijnigen, v. d. 3) ik arbeid, werk, houd mij bezig; 2) ik bewerk, bearbeid; ik doe, verrigt; ik bereid, maak gereed, b. v. δαῖτα, den maaltijd; 3) ik werk voor de kost, ik lijd armoede, ik ben behoeftig, nooddruftig. Van daar zamengesteld:

Ἀμφιπένομαι, eig. zoo veel als πένομαι ἀμφὶ τὶ, ik houd mij aan of met iets bezig; ik verzorg, verbind, τινὰ, eenen gewonden, Hom. Il. Π, 28.
Περιπένομαι, voor πένομαι περὶ τὶ, hetzelfde, ik ben over iets aan het werk.

Afleidingen:

Πεῖνα, *Jon.* πείνη, ἡ, misschien eig. pijn, druk, v. d. bijz. honger, drukkende honger, hongersnood, gebrek.

Πειναλέος, α, ον, hongerig.

Πεινάω en πεινέω, *fut.* ήσω, ook *poët.* πείνημι (v. w. de *Infin. Jon.* πεινήμεναι, Hom. Od. Ύ, 137), ik honger, ik lijd honger, ben hongerig; *metaph.* ik ben begeerig, τινὸς, naar iets.

Πεινητικὸς, ἡ, ὸν, hongerig, gewend aan den honger.
Ἀναπεινάω, ik krijg weder honger.
Ὑποπεινάω, ik heb een weinig honger.

Κατάπεινος, ὁ, ἡ, en Πρόςπεινος, ὁ, ἡ, gedrukt door den honger, hongerig.

Πένης, ητος, ὁ, ἡ, voor den kost werkend, arm, nooddruftig, gebrek lijdend, in *pl.* οἱ πένητες, de armen. *Foem.* Πένησσα, ἡ, eene arme vrouw. *Compar.* Πενέστερος, α, ον, *Superl.* Πενέςατος, η, ον.

Πενία, ἡ, armoede, drukkende armoede, nooddruft.

Πενιχρὸς, ὰ, ὸν, arm, nooddruftig. Πενιχρῶς, op eene armoedige wijze. Πενιχρότης, ἡ, armoede. Πενιχραλέος, α, ον, armoediglijk.

Πενέςης, ου, ὁ, een werkman, een slaaf, bijz. bij de Thessaliers. Πενεςεία, ἡ, de slavernij, slavenstand. Πενεςικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende, slaafsch.

Πόνος, ου, ὁ (van het *perf. med.* πέπονα), eig. pijn, druk, v. d. arbeid, bijz. drukkende arbeid, zwaar werk; het werk van den oorlog, een moeijelijke strijd, een gevecht; moeite, vermoeijenis; afmatting, krankte, ziekte; leed, ellende, nood.

Πονέω, *fut.* ήσω, ik pijnig, ik veroorzaak werk, moeite of leed, τινὰ, aan iemand; πονεῖ με, het smert mij, het doet mij leed; 2) ik arbeid, doe zwaren arbeid; ik bearbeid, verrigt, τὶ, iets; 3) ik heb moeite of werk aan iets, ik mat of werk mij af; ik ben in ellende, in den druk; ik ben krank, ziek; 4) *med.* zich bezig houden, zich werk verschaffen, moeite aan iets hebben.

Ἀμφιπονέω, έομαι, ik houd mij om of met iets bezig; ik verbind, τινὰ, iemands wonden.

Ἀποπονέω, ik houd op met werken.

Διαπονέω, 1) *act.* ik werk of arbeid door, ik bewerk door en door, met moeite, ik voleind; 2) ik beoefen, beschaaf, verhard door gedurigen arbeid; 3) *med.* zich moeite geven, gedurig moeite doen.

Ἐκπονέω, ik werk uit, bewerk met moeite; ik vervaardig; ik oefen uit; ik houd den arbeid uit, ik verdraag, duld; 2) τὴν τροφὴν, de spijs naar buiten werken, d. i. door zwaar werken de spijsvertering bevorderen, bij Xenophon.

Ἐμπονέω en Ἐπιπονέω, ik werk in, aan, of op iets, τινὶ.

Καταπονέω, ik druk door den arbeid, ik mat af; ik plaag, val lastig, τινὰ, iemand. Καταπόνησις, ἡ, de afmatting, vermoeijenis.

Προπονέω, ik werk te voren, vooraf; ik mat te voren af.

Συμπονέω, ik werk mede, ik help, τινὶ, iemand.

Ὑπερπονέω, ik overwerk mij, arbeid boven mate; 2) ik werk voor, ten dienste van, τινὸς, iemand.

Πονηρὸς, ὰ, ὸν, *Att.* πόνηρος, pijnlijk, drukkend, moeijelijk, moeitevol; 2) ongelukkig, ellendig, slecht gesteld, v. w. πονηρὰ πράγματα, nadeelige omstandigheden; 3) slecht, niet goed, onbruikbaar; v. d. zedelijk slecht, kwaad, boos, boosaardig, schelmsch; *Subst.* πόνηρος, ὁ, een booswicht, schelm, schurk. Πονηρῶς, *adv.* moeijelijk, ellendiglijk; kwalijk, snoodelijk.

Πονηρία, ἡ, slechte gesteldheid, slechtheid; zedeloosheid, een slecht karakter, boosheid.

Πονηρεύω, *fut.* εύσω, *med.* πονηρεύομαι, ik ben, word, of handel slecht, kwalijk, boosaardiglijk. Πονήρευμα, τὸ, eene slechte daad, een misdrijf.

Ἀπόνηρος, ὁ, ἡ, niet kwaad, niet slecht.

Μισοπόνηρος, ὁ, ἡ, het kwaad of de kwaden hatende. Μισοπονηρία, ἡ, afkeer van het kwade. Μισοπονηρέω, eenen afkeer hebben van het kwade.

Παμπόνηρος, ὁ, ἡ, gansch en al slecht.

Περιπόνηρος, ὁ, ἡ, overslecht.

Φιλοπόνηρος, ὁ, ἡ, het kwaad beminnende.

Ἄπονος, ὁ, ἡ, niet werkend, niet werkzaam, werkeloos; 2) zonder moeite, gemakkelijk, ligt; 3) vrij van leed,

kommer, smart. Ἀπόνως, *adv.* zonder moeite, zonder werk. Ἀπονία, ἡ, gebrek aan werk; werkeloosheid, traagheid; vrijheid van leed, kommer, moeite.

Ἀπόνητος, ὁ, ἡ, onbewerkt; niet om te bewerken, ligt om te bewerken. Ἀπονητὶ, *adv.* zonder moeite.

Γεωπόνος, ὁ, een landbewerker, landbouwer. Γεωπονία, ἡ, de landbouw. Γεωπονικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende. Γεωπονέω, het land bebouwen.

Διάπονος, ὁ, ἡ, doorwerkende, den arbeid doorstaande. Διαπόνως, *adv.* met moeite.

Δυςπονὴς, ὁ, ἡ, moeitevol, kommervol.

Δυςπόνητος, ὁ, ἡ, moeijelijk om te bewerken; moeijelijk.

Ἐθελόπονος, ὁ, ἡ, gewillig tot den arbeid.

Ἐπίπονος, werk aanbrengend, moeitevol; lastig. Ἐπιπόνως, *adv.* met moeite.

Θρασύπονος, ὁ, ἡ, stout tot den arbeid; stoutmoedig.

Κατάπονος, ὁ, ἡ, door den arbeid gedrukt, afgewerkt; moeitevol.

Λυσίπονος, ὁ, ἡ, van werk bevrijdende, leedverdrijvende.

Μισόπονος, ὁ, ἡ, werk hatende, den arbeid schuwende. Μισοπονία, ἡ, werkhaat.

Παυσίπονος, ὁ, ἡ, pijnstillende, den arbeid verzachtende.

Πολύπονος, ὁ, ἡ, veel werkende, arbeidzaam; 2) vol van werk, moeitevol, kommervol. Πολυπόνως, *adv.* met vele moeite.

Ὑπέρπονος, ὁ, ἡ, overwerkt; 2) boven mate afmattend, vermoeijend.

Φερέπονος, ὁ, ἡ, den arbeid verdragende, duldende.

Φιλόπονος, ὁ, ἡ, werklievend, arbeidzaam, vlijtig. Φιλοπονία, ἡ, liefde tot den arbeid. Φιλοπονέω, den arbeid beminnen; vlijtig werken, zich beijveren.

Φυγόπονος, ὁ, ἡ, het werk ontwijkende.

Πέος, εος, τὸ, *penis*, het mannelijk lid.

Πέπερι, εως, τὸ, *Accus.* πέπεριν, de peper, peperboom. Πεπερὶς, ίδος, ἡ, en πεπέριον, τὸ, een peperkorrel.

Πέπλος, ου, ὁ, *peplum*, een gewaad, kleed, bijz. een plegtstatig vrouwelijk overkleed, eene schaal, een sluijer; voorn. van het plegtige staatsiekleed, waarmede het standbeeld van Minerva te Athene bij feesten omwonden werd; ook 2) eene soort van mannelijk overkleed; 3) een dekkleed, b. v. voor een lijk, het doodsgewaad; voor eene zitplaats of sofa, Od. H, 96. In *plur.* vindt men ook πέπλα, τὰ, van de *Sing.* πέπλον, τὸ, even als πέπλωμα, τὸ, *poët.* hetzelfde.

Ἄπεπλος, ὁ, ἡ, zonder sluijer; onbekleed.

Ἑλκεσίπεπλος, ἡ, met een langslepend kleed of sluijer omhangen.

Εὔπεπλος en Καλλίπεπλος, ὁ, ἡ, fraai gesluijerd, fraai gekleed.

Κροκόπεπλος, ἡ, met eenen saffraankleurigen sluijer; *metaph.* als bijnaam van de dageraad, bij Homerus.

Μονόπεπλος, ἡ, met eenen enkelen sluijer gekleed.
Ταvύπεπλος, ὁ, ἡ, met eenen langen sluijer omhangen.

Πέπω, stamwoord van het meer gebruikelijke Πέπτω, ook *Att.* πέσσω en πέττω, *fut.* πέψω, ik kook; 2) ik maak week, zacht, rijp; 3) ik verteer, verduw (de spijs door de koking van de maag).

Πέμμα, het kooksel, het gekookte; bijz. een koek, suikergebak.
Πέψις, εως, ἡ, de koking; de spijsvertering. V. d.
Ἀπεψία, ἡ, gebrek aan koking, of spijsvertering.
Δυςπεψία, ἡ, moeijelijke spijsvertering.
Εὐπεψία, ἡ, gemakkelijke spijsvertering.
Πεπτὸς, ἡ, ὸν, gekookt; gerijpt; verteerd; 2) kookbaar; wel te verteren. Ἡμίπεπτος, ὁ, ἡ, half gekookt, half gaar.
Πεπτήριος, ὁ, ἡ, en πεπτικὸς, ἡ, ὸν, kokende, tot het koken behoorende of geschikt.
Πεπαίνω, *fut.* ανῶ, *fut. pass.* πεπανθήσομαι, ik kook gaar, ik maak rijp, week, zacht; *metaph.* ik verzacht, bevredig (eene hartstogt); 2) *pass.* gaar, rijp, week, zacht worden; *metaph.* bedaren (b. v. van gramschap).
Πέπανσις, ἡ, en πεπασμὸς, ὁ, het gaar koken, het rijp maken, de rijping.
Πεπαντικὸς, ἡ, ὸν, gaar kokende, rijpende, week makende.
Πεπανὸς, ἡ, ὸν, en πέπειρος, ὁ, ἡ, gaar, rijp, b. v. van vruchten; *metaph.* manbaar.
Πέπων, ονὸς, ὁ, ἡ, door de zon gekookt, rijp, zacht (van vruchten); 2) *Subst.* eene bijzondere soort van vruchten, die ten tijde der rijpheid raauw gegeten worden, terwijl andere van die soort eerst toebereid worden, eene soort van meloen; 3) *poët.* een weekeling, een lafaart (als schimpnaam); een lieveling (bij vleijerij), b. v. in de wijze van aanspreken, ὦ πέπον, mijn lieve vriend, mijn waardste. Onregelmatige *Compar.* πεπαίτερος, α, ον, rijper. *Superl.* πεπαίτατος, zeer rijp.
Πόπανον, τὸ, een offerkoek. Ποπὰς, άδος, ἡ, hetzelfde.
Ἀναπέπτω, ik kook op, warm op.
Διαπέπτω, ik kook door.
Ἐκπέπτω, ik kook uit, kook gaar.
Καταπέπτω, ik bekook, kook gaar; ik verduw; *metaph.* χόλον, zijne gramschap weerhouden, bedaren, Il. A, 81.
Περιπέπτω, ik kook of bak daarom of daarover, b. v. eene korst om een gebak; v. d. 2) ik bedek; ik sier op; ik bedrieg; 3) ik verzacht, bevredig.
Συμπέπτω, *concoquo*, ik verkook, kook gansch en al gaar; ik maak geheel rijp, zacht.

Πὲρ, enclitische partikel, die achter aan andere woorden gevoegd wordt, in verschillende beteekenis; als 1) *quamvis, tametsi*, alhoewel, ofschoon, hoe zeer ook, b. v. καίπερ, ofschoen; ἀγαθόςπερ ἐὼν, hoe goed hij ook zijn moge; 2) *-cunque*, b. v. ὅςπερ, ὅςτιςπερ, *quicunque*, alwie; ὅθιπερ, *ubicunque*, waar ook; 3) althans, ten minste, b. v. τόδε περ, dit ten minste;

4) versterking, of nadere bepaling van beteekenis, even als in het Latijn *per* achter aangevoegd, b. v. ὀλίγονπερ, *parumper*, zeer weinig; een weinig. Beiden περ en *per* zijn van eenerlei oorsprong, en verwant met περὶ; zie beneden.

Πέρα en πέραν, *Jon.* πέρην, *adv.* over, daarover, aan gene zijde; buiten, verder; 2) *praep.* met den *Genit.* over, boven, buiten, b. v. πέρα θαλάσσης, over zee; πέρα τοῦ μέτρου, boven mate. Van daar ἡ πέρα τιμὴ, al te groote eer; ἡ πέραν ὄχθη, de overzijde; τὰ πέραν, het tegenover liggende. Πέραθεν, *Jon.* πέρηθεν, van gene zijde.

Περαῖος, αία, αῖον, aan gene zijde gelegen, tegenoverliggend; ἡ περαία, t. w. γῆ, χώρα, gene zijde, de overkant. V. d.

Περαιόω, ik zet over, voer over; *med.* ik ga, kom over, vaar over. Zameng. Διαπεραιόω, hetzelfde. Διαπεραίωσις, ἡ, de overtogt, overvaart.

Πέρατος, άτη, ατον, en ἡ περάτη, hetzelfde als πέραιος en ἡ περαία.

Περαίτερος, *Compar.* van πέρα, verder, meer naar de overzijde. Περαιτέρω, *adv.* verder, over, b. v. τοῦ δέοντος, meer dan behoort.

Ἀντιπέραν en ἀντιπέρας, *Jon.* ἀντιπέρην, *adv.* tegenover. Ἀντιπέραιος, α, ον, tegenover liggend. Ἀντιπέρηθεν, van de tegenovergestelde zijde. Καταντιπέρας, vlak tegen over.

Πέρω, in de oorspronkelijke beteekenis van *doorboren, doorsteken, door iets heen dringen* of *steken*, is het oude stamwoord, voor hetwelk naderhand in gebruik geraakt is Πείρω, *fut.* περῶ, *aor.* 1. ἔπειρα, *aor.* 2. *act.* ἔπαρον, en *pass.* ἐπάρην, v. w. het *partic.* παρεὶς; *perf. pass.* πέπαρμαι, v. w. het *part.* πεπάρμενος, η, ον, welke laatste *tempora* echter zelden voorkomen, 1) ik doorboor, doorsteek, doordring, τὶ, iets; b. v. κρέα ἀμφ' ὀβελοῖσιν, een stuk vleesch aan het spit steken; ἔπειρεν αὐτὸν διὰ χεῖρος αἰχμη, de speer doorstak hem aan zijne hand; verg. Hom. Il. Υ, 479; van daar 2) doorgaan, doorloopen, doortrekken, doorvaren, overgaan, overtrekken, b. v. ὁδὸν of κέλευθον, eenen weg, κύματα, de wateren, de zeeën. Meest altijd dichterlijk. Van daar zamengesteld:

Ἀναπείρω, en zameng. Διαμπείρω (voor διαναπείρω), ik steek op of aan, ik steek door, ik doorsteek. V. d.

Διαμπερὲς en διαμπερέως, *adv.* door en door, doorgaans, gansch en al, op den duur.

Διαπείρω, ik doorsteek, doorboor.

Ἐμπείρω, ik steek daarin, daarop.

Καταπείρω, ik steek naar beneden; ik doorsteek, doorboor.

Περιπείρω, ik steek, doorsteek rondom; v. w. *part. aor.* 1. *pass.* περιπαρεὶς, doorstoken.

Συμπείρω, ik steek bijeen; ik doorsteek.

Afleidingen:

Πειρὰ, ἡ, *poët.* de spits, de punt.

Πεῖρα, ἡ, eig. het doordringen in eene zaak om er de proef van te nemen, v. d. eene proef, beproeving, proefneming, verzoeking, onderzoek; eene poging; de ervaring, ondervinding; b. v. πεῖραν λαμβάνειν τινὸς, *periculum sumere* vel *facere alicujus rei*, de proef van iets nemen, πεῖραν ἔχειν τινὸς, *experientiam habere alicujus rei*, de proef, de ondervinding van iets hebben; 2) hetzelfde als πόρος, de vaart, weg, togt, doortogt (verg. Sophocles *Aj.* 290); v. d. eenen togt, eene onderneming, bijz. rooverij, zeerooverij, v. w. ἐπὶ πείρᾳ, z. v. a. ἐπὶ λῃστείᾳ; list, bedrog; 3) het einde, v. w. πειραίνω. Zie beneden Πέρας, περαίνω.

Πειράω, *fut.* άσω en ήσω, ik beproef, onderzoek, neem de proef, τινὸς, van iets; ik zet in verzoeking, ik zoek aan tot iets, b. v. κόρην, een meisje tot hoererij; v. w. de overdragtige spreekwijze πειρᾶν τὴν θάλασσαν, de zee onveilig maken, zeerooverij drijven, bij Lysias (verg. Μοιχάω); *med.* beproeven, trachten, pogen; de proef nemen, beproeven, ondervragen, τινὸς, iemand; zich beproeven, in het strijdperk treden, τινὸς, ook τινὶ, met iemand; *pass.* beproefd, geoefend zijn, in *part. perf.* πεπειρημένος, beproefd, geoefend, ervaren; 2) hetzelfde als περάω (zie beneden), voeren, varen, bevaren.

Πεῖρασις, ἡ, de proef, beproeving, verzoeking.

Πειρατὴς, οῦ, ὁ, een zeevaarder, bijz. *pirata*, een zeeroover. Πειρατικὸς, ἡ, ὸν, tot de zeeroovers behoorende, b. v. ναῦς. Πειρατεύω, ik drijf zeerooverij. Πειρατεία, ἡ, zeerooverij. Πειρατήριον, τὸ, eene zeerooversbende, zeerooversplaats; 2) eene proefneming, beproeving, even als πειρατηρία, ἡ.

Πειρητίζω, *fut.* ίσω, ik beproef, vorsch na, neem de proef, τινὸς, van iets; ook met den *Accus.* ik stel op de proef, τινὰ, iemand.

Πειράζω, *fut.* άσω, hetzelfde als πειράω.

Πειρασμὸς, ὁ, even als πεῖρασις, beproeving, verzoeking.

Πειραστὴς, οῦ, ὁ, de beproever, verzoeker, verleider.

Πειραστικὸς, ἡ, ὸν, verzoekende, verleidelijk.

Ἄπειρος, ὁ, ἡ, zonder ondervinding, onervaren, onwetend.

Ἀπείρως, *adv.* hetzelfde. Ἀπειρία, ἡ, ook *poët.* Ἀπειροσύνη, ἡ, onervarenheid, onwetendheid.

Ἀπείρατος, *Jon.* ἀπείρητος, en ἀπείραστος, ὁ, ἡ, onbeproefd; 2) onervaren.

Ἀνάπειρα, ἡ, eene proef, poging, oefening.

Ἀναπειράω, bijz. in *med.* ik beproef, beproef op nieuw; ναῦν, een schip beproeven, in zee loopen.

Ἀπόπειρα, ἡ, eene proef, proefneming.

Ἀποπειράω, άομαι, en ἀποπειράζω, ik neem de proef van iets, ik beproef, probeer.

Διάπειρα, ἡ, de doorproeving, eene proef, proefneming.

Διαπειράω, άομαι, en διαπειράζω, ik neem de proef,

τινὸς, van iets; ik beproef, stel op de proef, τινὰ, iemand.

"Εκπειρα, ἡ, komt niet voor; maar

'Εκπειράω, άομαι, en -άζω (*experior*), ik beproef, neem de proef van iets.

"Εμπειρος, ὁ, ἡ, beproefd, ervaren, bedreven, τινὸς, in iets. 'Εμπείρως, *adv.* met ervaring. 'Εμπειρία, ἡ, bedrevenheid, ervaring, ondervinding; 2) de proefondervindelijke geneeskunde.

'Εμπείραμος en ἐμπέραμος, *poët.* hetzelfde.

'Εμπειρικὸς, ἡ, ὸν, ervaren, ondervinding hebbende en daarna handelende; bijz. een geneesheer die met de ondervinding raadpleegt, in tegenstelling van den leerstelligen.

'Εμπειρέω, ik ben ervaren, bedreven.

Κατάπειρα, ἡ, de beproeving, eene proef.

Καταπειράζω, ik beproef, τὶ, iets; ik neem de proef, τινὸς, van iets. V. d.

Καταπειρατὴρ, *Jon.* καταρειρητὴρ, ὁ, ook καταπειρατηρία, ἡ, het dieplood.

Μετάπειρα, ἡ, komt niet voor; doch

Μεταπειράομαι, ik beproef op eene andere wijze, ik verander van proef.

Πολύπειρος, ὁ, ἡ, veel beproefd, veel ervaring hebbende, wel bedreven. Πολυπειρία, ἡ, ervaring in velerlei zaken.

Πρόπειρα, ἡ, de voorproeve, het voorloopig onderzoek.

Ταλαπείριος, ὁ, ἡ, de proef, het leed, doorstaande, v. d. rampspoedig, ellendig. Hom.

Πέρας, ook *poët.* πεῖρας of πεῖραρ, ατος, τὸ, *Gen. pl.* περῶν voor περάτων, eig. het aan gene zijde liggende (verg. πέρα, insgelijks afgeleid van πέρω), v. d. 1) het eind, een eindpaal, een perk, eene grens, grenspaal, b. v. in eene loopbaan; 2) de voleinding, volbrenging, voltrekking; de magt of kracht om iets te doen; de hoogste magt, het oppergezag; 3) als *adv.* πέρας, voor κατὰ πέρας, eindelijk, ten laatste. Verg. beneden Τέλος. Van daar, of liever van het gelijk beteekenende πεῖρα (zie boven) zameng.

"Απειρος, ὁ, ἡ, oneindig, onbegrensd; onafmetelijk, ontelbaar. 'Απειρία, ἡ, oneindigheid, onafmetelijkheid. Daarvoor *Jon.* "Ηπειρος, ὁ, ἡ, hetzelfde; v. w. *Subst.* "Ηπειρος, ἡ, verst. γῆ, het vaste land, het drooge; bijz. de landstreek *Epirus*, daarna benoemd. V. d.

'Ηπειρόω, *fut.* ώσω, tot vast land maken; *pass.* aan het vaste land gehecht zijn.

'Ηπειρώτης, ου, ὁ, een bewoner van het vaste land.

'Ηπειρωτικὸς, ἡ, ὸν, tot het vaste land behoorende.

'Απείρων, ὁ, ἡ, ook 'Απείριτος en 'Απερέσιος, ook ία, ιον, hetzelfde als "Απειρος; in het bijz. 'Απείρων γαῖα, hetzelfde als ἤπειρος, het vaste land, in tegenstelling van ὑγρὴ, t. w. γαῖα, het overstroomde land, de zee, bij Hom. Od. 'Α, 98, en elders.

Περάω, *fut.* άσω en ήσω, ik dring door, dring in, ik ga door, b. v. πύλας 'Αΐδαο, de poorten der onderwereld; v. d. ik steek over, ga, vaar, trek over, b. v. θάλασσαν, de zee, κίνδυνον, ik begeef mij in gevaar; 2) ik zet, voer, breng over, ik voer over de grenzen, τινὰ of τὶ, iemand of iets;

3) ik breng van gene zijde te koop, ik verkoop, Hom. Il. Φ, 78 en 102. Andere *forma* Περαάσκω, hetzelfde, Od. E, 480.

Πέρασις, ἡ, de doorgang, overgang; 2) de overvoering; V. d. Περάσιμος, η, ον, doorgangbaar, doorwaadbaar.

Περατὸς, ἡ, ὸν, *Jon.* περητὸς, doorgegaan; doorwaadbaar. Περητήριον, τὸ, eene boor.

Πρήσσω (andere dichterlijke *forma*), en van daar zamengesteld Διαπρήσσω, ik ga door, ik loop door, b. v. κέλευθον, den weg.

Ἀποπεράω, ik steek of ga van eene plaats over (naar eene andere).

Διαπεράω, ik ga, ik vaar door of over; 2) ik zet over.

Εἰςπεράω, ik ga of zet over in (eene plaats).

Ἐκπεράω, ik ga, ik vaar over uit (eene plaats), ik trek over; 2) ik voer over.

Διεκπεράω, ik ga door, vaar over, uit de eene plaats in de andere

Ἐμπεράω, ik vaar of trek daarin over.

Πιπράσκω (verdubbelde *forma* van περάω), *fut.* περάσω, *perf.* πέπρακα, alsmede de andere *formae* Πέρνημι en περνάσκω, ik verkoop. V. d.

Πρᾶσις, εως, ἡ, de verkooping. Πράσιμος, ὁ, ἡ, verkoopbaar, veil.

Πρατὸς, ἡ, ὸν, verkocht; 2) hetzelfde als Πρατέος, α, ον, verkoopbaar, goed om te verkoopen.

Πρατὴρ, ῆρος, ὁ, een verkooper, koopman. Πράτρια, ἡ, eene koopvrouw. Πρατήριον, τὸ, de verkoopplaats, de markt.

Πόρνος, ὁ (van het *perf. med.* πέπορνα van πέρνω, πέρνημι), een hoereerder, *foem.* Πόρνη, ἡ, eene hoer (als welke zich voor geld verkoopt en tot ontucht gebruiken laat). *Dim.* Πορνίδιον, τό.

Πορνεύω, *fut.* εύσω, hoereren. Πορνεία, ἡ, hoererij. Πορνεῖον, τὸ, een hoerhuis.

Ἐκπορνεύω, hetzelfde.

Καταπορνεύω, in hoererij doorbrengen; door hoererij schenden, onteeren; aan hoererij bloot stellen, ten prijs geven.

Ἀναπιπράσκω, ik verkoop weder, op nieuw.

Διαπιπράσκω, ik verkoop, verspreid door verkoop.

Καταπιπράσκω, ik stel te koop, ik verkoop.

Προπιπράσκω, ik verkoop eerst, vooraf.

Συμπιπράσκω, ik verkoop mede, te zamen, te gelijk.

Περαίνω, ik dring ten einde toe door, v. d. ik breng ten einde, ik voleind, ik voer uit; ik maak daaruit op, ik trek daaruit een gevolg, ik besluit; 2) γυναῖκα, κόρην, eene vrouw, een meisje onteeren. Daarvoor ook *poët.* Περαίνω, *fut.* ανῶ, *aor.* ἐπείρηνα, *perf. pass.* πεπείρασμαι, ik volbreng, voleindig, Hom. Il. M, 37; 2) ik knoop of hecht aan de einden (πείρατα) vast, Od. X, 175. Verg. M, 51.

Περαντικὸς, ἡ, ὸν, voleindigend; bedreven in het gevolgtrekken.

Ἀπέραντος, ὁ, ἡ, onvoleindigd; oneindig.

Διαπεραίνω, Ἐκπεραίνω en Διεκπεραίνω, geheel en al, door en door voleindigen. — Δυσεκπέραντος, ὁ, ἡ, slecht te voleindigen.

Συμπεραίνω, ik breng mede ten einde, breng mede tot stand; ik trek mede een gevolg; v. w. *pass.* συμπεραίνεται, daaruit volgt. Συμπέρασμα, τὸ, eene gevolgtrekking, een besluit, eene sluitrede.

Περατόω (van het *part.* περατὸς, of van het *Subst.* πέρας, ατος); ik eindig, ik begrens, bepaal, beperk. Daartoe brengt men gewoonlijk het *perf. pass.* πέπρωμαι, ik ben door het lot, of door het noodlot bepaald, beschikt; v. w. het *part.* πεπρώμενος, ένη, ενον, door het lot of noodlot bepaald; *foem.* πεπρωμένη, ἡ, verst. μοῖρα, *neutr.* πεπρώμενον, τὸ, verst. μέρος, het lot, noodlot, de Schikgodin; als het ware zamengetrokken uit πεπεράτωμαι, ώμενος; doch misschien beter af te leiden van πρόω, voor πόρω; zie beneden.

Πόρος, ὁ (van het *perf. med.* πέπορα), eig. de doorboring, v. d. 1) een doorgang, eene opening, een gat, b. v. de porien of openingen van het menschelijke ligchaam; 2) de doorgang, doortogt, overtogt, overvaart, bijz. van eene rivier of van de zee; het middel of de plaats der overvaart, v. d. eene brug (HERODOTUS, VIII, 111), eene zeeëngte, *fretum* (Verg. THUCYD. I, 20); v. d. de zee zelve, in zoo ver men er over vaart; 3) *metaph.* het middel, de weg (om iets te doen of te verkrijgen), uitgang, uitkomst (uit verlegenheid); 4) het verkregene, verworvene; de inkomsten, bijz. in *pl.* πόροι.

Πόριον of πορεῖον, τὸ, een werktuig om over te brengen, een vaartuig.

Πόριμος, ὁ, ἡ, doorgangbaar, verkrijgbaar; doorgaande, die zich door iets weet te helpen; die uitvinden, helpen, verschaffen, leveren kan; rijk.

Ἀκρόπορος, ὁ, ἡ, doorstekend, met de punt doorborend. HOM. Od. Γ, 463

Ἄπορος, ὁ, ἡ, zonder opening, doorgang of uitgang, ondoorgankelijk; v. d. 2) moeijelijk, onoverkomelijk, onmogelijk; 3) geen doorgang, uitgang of uitkomst wetende, verlegen, besluiteloos; 4) van middelen of van inkomsten ontbloot, nooddruftig, arm. Ἀπόρως, *adv.* moeijelijk, bezwaarlijk.

Ἀπορία, ἡ, gebrek aan doorgang, aan uitkomst, moeijelijkheid, zwarigheid, verlegenheid, besluiteloosheid; onvermogen; gebrek, armoede.

Ἀπορέω, *fut.* ήσω, ik weet geene uitkomst, ik ben in moeijelijke omstandigheid; ik ben verlegen, onzeker, besluiteloos, ik twijfel; ik ben onbemiddeld, onvermogend, arm; ik heb gebrek, τινὸς, aan iets.

Ἀπόρημα, τὸ, het betwijfelde; de twijfeling, onzekerheid

Ἀπορητικὸς, ἡ, ὸν, twijfelend, een twijfelaar.

Διαπορέω en Ἐξαπορέω, in groote verlegenheid zijn, sterk twijfelen.

Δίπορος, ὁ, ἡ, met twee doorgangen.

Δύςπορος, ὁ, ἡ, moeijelijk om door te gaan, bezwaarlijk. Δυςπορία, ἡ, een moeijelijke doorgang, eene zwarigheid.

Ἔμπορος, ὁ, ἡ, die op weg is, een wandelaar, reiziger; bijz. een zeevaarder, koopvaarder, koophandelaar; 3) hetzelfde als Ἐμπορικός, ἡ, όν, den zeehandel, den koophandel betreffende.

Ἐμπορία, ἡ, handel, zeehandel; koopwaren.

Ἐμπόριον, τὸ, de handelplaats, eene koopstad, eene markt; koopwaren.

Ἐμπορέω en Ἐμπορεύω, bijz. in *med.* Ἐμπορεύομαι, ik ben op reis; 2) ik vaar ter zee, drijf zeehandel, koophandel; ik voer (koopwaren, τὶ) in; 3) ik woeker; ik bedrieg.

Λογέμπορος, ὁ, een woordenkramer.

Συνέμπορος, ὁ, ἡ, een medereiziger, reisgenoot.

Εὐθύπορος, ὁ, ἡ, regtuit gaande, regt.

Εὔπορος, ὁ, ἡ, gemakkelijk om door te gaan, wel te gaan, gangbaar; v. d. gemakkelijk; 2) wel bemiddeld, wel vermogend; rijk. Εὐπόρως, *adv.* met gemak.

Εὐπορία, ἡ, gemakkelijke voortgang, voorspoed; gemak; wel bemiddeldheid, vermogen, rijkdom.

Εὐπορέω, ik ben bemiddeld, vermogend; ik verkrijg; ik ben rijk, ik heb overvloed, τινὸς, van iets.

Εὐπόρητος, ἡ, ἡ, wel verkrijgbaar.

Προςευπορέω, ik verkrijg daarbij.

Συνευπορέω, ik verkrijg mede, te gelijk, ik help verkrijgen.

Εὐρύπορος, ὁ, ἡ, met breede doorgangen, wijd uitgestrekt, b. v. πόντος.

Μεσσοπόρος, ὁ, ἡ, midden doorgaande.

Ναυσιπόρος, ὁ, ἡ, te scheep varende; 2) ναυσίπορος, ὁ, ἡ, voor de schepen bevaarbaar.

Νυκτιπόρος, ὁ, ἡ, des nachts gaande of reizende.

Νυκτιπορέω, des nachts reizen.

Ὁδοιπόρος, ὁ, ἡ. Zie Ὁδός.

Πεζοπόρος, ὁ, ἡ, een voetganger. Πεζοπορέω, te voet gaan.

Πολύπορος, ὁ, ἡ, veel doorgangen hebbende; veel vermogend, rijk.

Ποντοπόρος, ὁ, ἡ, een zeevaarder. Ποντοπορέω en Ποντοπορεύω, ter zee varen of zwerven.

Τηλέπορος, ὁ, ἡ, ver gaande, b. v. βόαμα, een ver gehoorde schreeuw.

Στενόπορος, ὁ, ἡ, naauw van doorgang, naauw, smal.

Ὠκύπορος en Ταχύπορος, ὁ, ἡ, snel gaande; snel varende, snel.

Πέρω (van eenerlei oorsprong met πόρος), ik voer (verg. Sophocles, *Oed. Col.* 1458), ik voer aan, ik lever, ik geef, ik verschaf, τινὶ τὶ, aan iemand iets. Oude *forma poët.* bij Homerus, van welks *fut.* πόρσω de verlengde *formae*

Πορσύνω, *fut.* -υνῶ, en πορσαίνω, *fut.* ανῶ, *poët.* ik verwerf, verschaf, bereid, b. v. λέχος, Od. Γ, 403; ik vereer. Zameng. Καταπορσύνω, hetzelfde.

Πορίζω, *fut.* ίσω, eig. ik maak eene opening of eenen doorgang (πόρον), v. d. ik maak aan den gang, ik bevorder;

2) ik schaf middelen aan, ik denk uit, vind uit, verwerf, verschaf, geef, τινὶ τὶ, aan iemand iets; 3) *med.* zich verwerven, zich aanschaffen, verkrijgen, verdienen; 4) ik trek uit het bewezene een gevolg of *corollarium*.

Πόρισμα, τὸ, zoodanige gevolgtrekking.

Πορισμὸς, ὁ, de aanschaffing, verwerving, verkrijging.

Ποριστὴς, οῦ, οῦ, ὁ, een aanschaffer, leverancier; die met de zorg der openlijke inkomsten belast is.

Ποριστὸς, ἡ, ὸν, uitgedacht, verworven, aangeschaft; verkrijgbaar. Ποριστικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende, geschikt of geneigd.

Δυσπόριστος, ὁ, ἡ, slecht verkrijgbaar.

Εὐπόριστος, ὁ, ἡ, wel verkrijgbaar.

Ἐκπορίζω, ik denk uit, vind uit; ik schaf aan, ik verschaf, geef.

Προσπορίζω, ik verschaf, verwerf daarbij; ik schaf nieuw aan. Προσπορισμὸς, ὁ, het bijverkregene.

Συμπορίζω, ik schaf mede aan; ik verschaf, breng te zamen. Συμπορισμὸς, ὁ, de aanschaffing, zamenbrenging.

Πορεύω, *fut.* εύσω, ik doe doorgaan, ik breng, voer, zet over, τινὰ, iemand; 2) ik denk uit, lever, schaf aan, geef; 3) *med.* ik ga, ik reis, ik ga voort, ik vertrek, ik ga door. Daarvoor ook Πορέω, bij HERODOTUS.

Πόρευμα, τὸ, de gang, de reis.

Πορεύσιμος, ὁ, ἡ, gangbaar, doorwaadbaar.

Πορευτὸς, ἡ, ὸν, hetzelfde. Πορευτικὸς, ἡ, ὸν, gaande, kunnende gaan; 2) het gaan bevorderende.

Πορεία, ἡ, het gaan; de gang, een weg, eene reis.

Ἀποπορεύομαι, ik ga af, ga weg, ik vertrek.

Ἀποπορεία, ἡ, de aftogt, het vertrek.

Διαπορεύω, ik voer door, zet over; *med.* ik ga door, reis door, trek over, trek voorbij.

Διαπορεία, ἡ, de doorreize, doortogt.

Διαπρύσιος (misschien hiervan af te leiden), ὁ, ἡ, doordringende, doorgaande; v. d. διαπρύσιον, *adv.* doorheen, b. v. πεδίοιο, door het veld heen, HOM. Il. Ρ, 748; met doordringende, d. i. met luider stemme, b. v. schreeuwen, Il. Θ, 227.

Εἰσπορεύομαι, ik ga in, ga binnen, reis daarheen.

Ἐκπορεύω, ik voer of breng uit, naar buiten; *med.* ik ga uit, kom buiten, kom voort, ik ga heen, ik reis of trek uit.

Ἐμπορεύομαι, ik ga in, kom tot iemand.

Ἐπιπορεύομαι, ik ga toe, kom tot iets, reis daarheen, begeef mij daar naar toe.

Μεταπορεύομαι, ik ga na, vervolg; wreek.

Παραπορεύομαι, ik ga daarneven; ik ga voorbij, ik ga over.

Περιπορεύομαι, ik ga om, ga rond.

Προσπορεύομαι, ik ga toe, ga of kom daar naar toe.

Συμπορεύομαι, ik ga, kom, reis mede.

Πορθμὸς, ὁ (waarschijnlijk van het *perf. pass.* van πόρω), de vaart of doorgang, eene zeeëngte, *fretum*; 2) de overvaart, overtogt, het veer. *Dimin.* πορθμὶς, ῖδος, ἡ.

Πορθμεύω, *fut.* εύσω, ik vaar over; ik voer over, zet over, zet over het veer.

Πορθμεὺς, έως, ὁ, de veerman, een schipper.

Πορθμεία, ἡ, de overvaart. Πόρθμευμα, τὸ, hetzelfde.

Πορθμεῖον en πορθμίον, τὸ, de plaats der overvaart, het veer; het vaartuig; het vaarloon.

Πορθμευτικὸς, ἡ, ὸν, tot het overvaren behoorende.

'Αντίπορθμος, ὁ, ἡ, tegenover liggend.

Διαπορθμεύω, ik voer door of over.

'Εκπορθμεύω, ik voer uit, voer weg.

Περόνη, ἡ (van πέρω voor πείρω), een stekel, eene punt, een haak; bijz. de punt of de tong van een gesp; v. d. ook een gesp, eene spang, een haak; voorn. de haak die een kleed op den schouder vast hecht.

Περονάω, ik steek door; ik haak vast, b. v. het kleed boven den schouder. V. d.

Περόνημα, τὸ, en περονητρὶς, ἡ, ook *Dor.* περόναμα, en περόνατρις, zeker ter zijde open, maar boven de schouderen met eenen haak vastgehecht kleed, gelijk de Dorische vrouwen droegen. 'Εμπερόναμα, τὸ, hetzelfde.

Καταπερονάω, ingespen, inhaken.

Προσπερονάω, aangespen, opgespen.

Πόρπη, ἡ (van het *perf. med.* πέπορα), eig. de ring van de gesp, waarin de haak (ἡ περόνη) vast sluit; v. d. een haak, gesp, eene spang. V. d.

Πόρπαξ, ακος, ὁ, het handvat of de ring van een schild.

Πορπάω, πορπάζω, πορπακίζω, vasthaken, vastgespen; *med.* πορπακίζεσθαι, als ook διαπορπακίζω, zich het schild met den ring aan den arm vasthechten, door er den arm door te steken.

Πόρπημα, τὸ, het vastgegespte, een kleed dat vastgegespt wordt.

'Επιπορπάω en ἐμπορπάω, ik gesp aan, om, vast. 'Επιπόρπημα, *Dor.* ἐπιπόρπαμα, τὸ, een vastgegespt kleed.

Προσπορπάω, άζω, aangespen. Προσπορπατὸς, aangegespt, vastgegespt.

Πέρδιξ, ικος, ὁ, ἡ, *perdix*, *icis*, een patrijs, een veldhoen, t. w. ὁ, het mannetje, ἡ, het wijfje. *Dimin.* Περδίκιον, τό.

'Εκπερδικίζω, *fut.* ίσω, als een patrijs ontvlugten, bij ARISTOPH.

Πέρδω, gewoonlijk in *med.* πέρδομαι, *fut.* περδήσομαι, *perf.* πέπορδα, *aor.* 2. ἔπαρδον, eenen wind laten. Πορδὴ, ἡ, een wind.

'Αποπέρδω, hetzelfde. 'Ανταποπέρδω, Καταποπέρδω, Καταπέρδω en Προςπέρδω, eenen wind tegen (iemand of iets) laten, beschijten.

Πέρθω, verwant met het Latijnsche *perdo*, *fut.* πέρσω, *perf.* πέπορθα, *aor.* 2. ἔπραθον, ik verwoest, verstoor, b. v. eene stad. Πέρσις, εως, ἡ, de verwoesting.

Πορθέω, *fut.* ήσω, hetzelfde; 2) ik beleger. Πόρθησις, ἡ, de verwoesting. Πορθητὴς, οῦ, ὁ, een verwoester, verdelger, Ἀπόρθητος, ὁ, ἡ, onverwoest, onverstoorbaar.

Διαπέρθω en διαπορθέω, door en door, geheel en al verwoesten.

Ἐκπέρθω en ἐκπορθέω, uitdelgen, verwoesten.

Πτολίπορθος, ὁ, een stedenverdelger.

Περὶ, *praep.* waarschijnlijk van πέρω, πείρω, en verwant met het Latijnsche *per*, in verschillende beteekenis:

I. Met den *Genit.* 1) van, over, b. v. περὶ τινὸς λέγειν, van of over iets spreken; 2) wegens, met opzigt of betrekking tot, voor, ten voordeele van, b. v. περὶ πατρίδος μάχεσθαι, voor zijn vaderland strijden; 3) voor, boven, d. i. bij voorkeur, als περὶ πάντων, voor allen, boven allen, b. v. uitmunten; v. d. 4) de spreekwijzen περὶ πολλοῦ, πλείονος, πλείςου, t. w. ποιεῖσθαι, ἡγεῖσθαι, enz. veel, meer, zeer veel schatten; περὶ μικροῦ, ἐλάττονος, ἐλαχίςου, οὐδενὸς, weinig, minder, zeer weinig, niets achten, enz.

II. Met den *Dat.* 1) van *plaats*, om, rondom, b. v. περὶ τῇ χειρὶ δακτύλιον φέρειν, eenen ring om de hand, of om den vinger dragen; 2) om, wegens, over, van wege, uit hoofde, ter oorzaak van, b. v. περὶ τῇ πατρίδι μάρνασθαι, *poët.* hetzelfde als boven περὶ πατρίδος; περὶ τῇ πόλει δεδιέναι, voor de stad vreezen; περὶ φόβῳ, uit vrees; περὶ κηρὶ φιλεῖν, hartelijk beminnen.

III. Met den *Accus.* 1) van *plaats*, om, rondom, in het rond, omstreeks; v. d. verscheidene spreekwijzen en omschrijvingen: περὶ τινὰ εἶναι, eig. iemand omringen, d. i. iemands aanhanger, scholier zijn, enz. v. w. οἱ περὶ Σωκράτην, Socrates met zijne scholieren, ook bij omschrijving, Socrates zelf; - περὶ τὶ εἶναι, eig. om of omtrent iets zijn, d. i. zich met iets bezig houden, b. v. οἱ περὶ σοφίαν, φιλοσοφίαν, de wijsgeeren; — voorts τὰ περὶ τὴν ἐπιθυμίαν, de begeerte; τὰ περὶ ἐμὲ, mijne zaken; ἡ περὶ αὐτὸν ἀρετὴ, zijne deugd; ἡ περὶ θεοὺς εὐσέβεια, de godsdienst, enz.; 2) van *tijd*, om, omstreeks, b. v. περὶ τούτους τοὺς χρόνους, om dezen tijd; περὶ μέσας νύκτας, ter midder-

nacht; bijz. bij talwoorden, omtrent, ongeveer, als περὶ ἑβδομήκοντα, ongeveer zeventig; 3) tegen, jegens, ten opzigte van, b. v. ἀδικεῖν περὶ τινὰ, iemand beleedigen, τοιοῦτον εἶναι περὶ τινὰ, zoodanig gezind zijn jegens iemand, enz.

IV. In zamenstelling met andere woorden: 1) om, rondom, περιβλέπω, omzien; 2) over, overheen, b. v. περιϊδεῖν, over het hoofd zien, verachten; 3) voor, boven, over, b. v. περιγίνομαι, ik overtref, περίειμι, ik blijf over; 4) versterkt het de beteekenis, even als *per* in het Latijn, b. v. περικαλλὴς, *perpulcher*, zeer schoon, περιχαρὴς, zeer verheugd, enz.

Πέριξ, *praep.* met den *Genit.* en *Accus.* om, rondom, even als περὶ; 2) *adv.* in het rond, rondom, b. v. οἱ πέριξ οἰκοῦντες, de rondombewoners.

Περισσὸς, *Att.* περιττὸς, ἡ, ὸν, eig. den tel of de maat te boven gaande, v. d. onpaar, t. w. ἀριθμὸς, het oneven getal, in tegenstelling van ἄρτιος, paar, even; 2) overtollig, overmatig, overvloedig, onnoodig, rijkelijk; v. d. ἐκ περιττοῦ, ten overvloede; 3) uitstekend, voornamelijk, voortreffelijk, uitgezocht, uitnemend, overdreven. Περισσῶς of περιττῶς, *adv.* uitermate, overvloediglijk, bij uitstekendheid.

Περισσεύω, *Att.* περιττεύω, onpaar, oneven, meer in getal zijn, b. v. περισσεύουσιν ἡμῶν οἱ πολέμιοι, de vijanden zijn in grooter getal dan wij; 2) overtollig, overvloedig zijn; 3) uitstekend, voortreffelijk zijn; overtreffen, boven (iemand, τινὶ), uitsteken; 4) overblijven.

Περίσσευμα, ook περίσσωμα, τὸ, het overgeblevene, het overschot; v. d. 2) het overblijfsel der verteerde spijs, ontlasting, drek; 3) in het alg. uitvaagsel, uitwerpsel, onreinigheid.

Περισσεία, ἡ, overtolligheid, overvloed; voortreffelijkheid; uitstekendheid.

Περιστερὰ, ἡ, eene duif. *Dimin.* περιστέριον en περιστερίδιον, τὸ, een duifje.

Περιστερεὼν, ῶνος, ὁ, een duivenhok.

Πέρκος, en gebruikelijker περκνὸς, ἡ, ὸν, zwartgevlakt, zwartachtig, zwart.

Πέρκα en πέρκη, of περκὶς, ἡ, zekere zwartgevlakte visch, misschien de baars, in het Fransch *perche* genoemd.

Περκάζω, *fut.* άσω, zwartgevlakt zijn of worden, bijz. van vruchten, b. v. druiven, die rijp beginnen te worden. Zameng. Ὑποπερκάζω, bijna zwart zijn, beginnen te rijpen.

Ἐπίπερκος, ὁ, ἡ, bijna zwart, bijna rijp.

Πέρπερος, ὁ, een pogcher, praler, grootspreker, t. w. die zich op *wezenlijke*, daarentegen Ἀλαζὼν, die zich op *valsche* verdiensten verheft.

Περπερεύομαι, pogchen, pralen, grootspreken. Περπερεία, ἡ, pogcherij, pralerij, grootspraak.
Ῥωποπερπερήθρας, ὁ, een nietswaardig snapper, grootspreker, zwetser. PLUTARCH. in *Demosth.*

Πέρσης, ου, ὁ, *Persa*, een Pers. Περσὶς, ίδος, ἡ (t. w. γῆ), Persie; (γυνὴ), eene Persische vrouw; (χλαίνα), een Persisch overkleed.

Περσικὸς, ἡ, ὸν, Persisch.
Περσίζω, ik hang den Pers uit, ik volg de Persen na, ik houd het met de Persen, ik ben Persisch gezind, ik spreek Perzisch.
Περσιστὶ, *adv.* op de Persische wijze; in de Persische taal.

Περσεφόνη, ἡ, ook *poët.* Περσεφόνεια en Περσέφασσα, ἡ, Proserpina, de dochter van Ceres, vrouw van Pluto.

Πέρυσι, *adv.* in het vorige jaar; te voren.

Περυσινὸς, ἡ, ὸν, van het vorige jaar. Περυσίας, οῦ, ὁ, hetzelfde, b. v. οἶνος, wijn van het vorige jaar.
Προπέρυσι, *adv.* in het op een na laatstvoorgaande jaar.

Πεσσὸς of πεττὸς, οῦ, ὁ, de steen voor zeker spel, misschien het dobbelspel; *pl.* πεσσοὶ, het spel zelf, of de plaats waar het gespeeld wordt, een speelhuis; 2) een tap, zwik, of langwerpig rond bundeltje met artsenijen voorzien, om in wonden te steken; 3) een vierkante steen, of onderstuk.

Πεσσεύω en πεττεύω, *fut.* εύσω, ik speel met steenen, ik dobbel. Πεττεία, ἡ, het spel met steenen. Πεσσευτικὸς, ἡ, ὸν, en πεσσευτήριος, daartoe behoorende. Μεταπεττεύω, met andere steenen spelen; *metaph.* veranderen.

Πέταυρον, ook πέτευρον, ου, τὸ, eene stang, lat, bijz. waarop de hoenders des nachts zitten te slapen; 2) een koordedansers of goochelaars toestel.

Πεταυρίζω, op de koord dansen. Πεταυριστὴς, ὁ, een koordedanser. Πεταυρισμὸς, ὁ, het koordedansen; goochelarij.

Πέτρος, ὁ, ook πέτρα, *Jon.* πέτρη, ἡ, *petra*, eene rots, klip, een steen. *Dimin.* Πετρίδιον, τό.

Πετραῖος, αία, αῖον, van steen; tusschen de steenen of rotsen wonende; 2) hetzelfde als
Πετρήεις, εσσα, εν, en πετρώδης, ὁ, ἡ, rotsachtig, steenachtig.
Πετρηδὸν, *adv.* als steen, gelijk een steen.
Πετρόω, tot steen maken, versteenen; steenigen.
Πέτρωμα, τὸ, eene steeniging.

Πέτω, van waar in de Latijnsche taal overgebleven *peto*, *petere*, in de oorspronkelijke beteekenis, naar het schijnt, vellen, d. i. doen vallen, en v. d. breiden, spreiden, uitbreiden, uitspreiden, uit een spreiden, is het verouderde en niet meer voorkomende stamwoord der volgende werkwoorden:

Πέτομαι (*med.* van πέτω, dus eig. zich laten vallen, zich of zijne vleugelen uitspreiden, klapwieken, v. d.) vliegen, zoowel eigenlijk van de vlugt der vogelen, als overdragtelijk van allerlei snelle beweging of voortgang, b. v. vallen, aanvallen, vlieden, vlugten, zweven, snellen, ijlen, enz. *imperf.* ἐπετόμην, *aor.* 2. ἐπτόμην, v. w. *part.* πτόμενος, *inf.* πτέσθαι. Daarvoor ook van de aanverwante *formae* Πτέω, πτῆμι, πέτημι, het *praes.* Πέταμαι en Ἵπταμαι, *imperf.* ἱπτάμην, *fut.* πτήσομαι, *aor.* 2. ἔπτην, ἐπτάμην, v. w. *part.* πτὰς, πτάμενος, en de *infin.* πτάσθαι, πτῆμαι; bij latere schrijvers vindt men ook de *aor.* ἐπετάσθην.

Πετεινὸς, *poët.* πετεηνὸς, ἡ, ὸν, vliegend, gevleugeld; *pl.* τὰ πετεινὰ, τὰ πετεηνὰ, het gevogelte.
Πέτης, hetzelfde, komt alleen voor in zamenstelling.
’Αεροπέτης, ὁ, ἡ, door de lucht vliegende.
’Ιθυπέτης, komt niet voor, doch v. d. misschien ’Ιθυπτίων, ωνος, ὁ, ἡ, regtuit vliegend (van eenen pijl), Hom. Il. Φ, 169, zoo de lezing echt is.
Τηλοπέτης, ὁ, ἡ, ver vliegende.
‘Υψιπέτης, ὁ, ἡ, hoog vliegende.
Χαμαιπέτης, ὁ, ἡ, bij den grond, laag vliegende.
’Ωκυπέτης en Ταχυπέτης, ὁ, ἡ, snel vliegend.
Ποτὴ, ἡ (van het *perf. med.* πέποτα), het vliegen, de vlugt.
Ποτάομαι (Il. B, 462) en ποτέομαι (Od. ’Ω, 7), en daarvoor ook πωτάομαι (Il. M, 287), *fut.* ποτήσομαι, *perf.* πεπότημαι, v. w. πεπότηται (Od. Λ, 221), en πεποτήαται, *Jon.* voor πεπότηνται (Il. B, 90), even als Πέτομαι, vliegen.
Ποτητὸς, ἡ, ὸν, vliegend, gevleugeld; *pl.* ποτητὰ, het gevogelte, Od. M, 62.
Ποτηνὸς, *Dor.* ποτανὸς, ἡ, ὸν, hetzelfde.
’Αμφιποτάομαι, ik vlieg rondom.
Εἰςποτάομαι, ik vlieg in, naar binnen.
’Εκποτάομαι, έομαι, en ’Εκπωτάομαι, ik vlieg uit, naar buiten, ik vlieg heen; *metaph.* πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι; waar zijn uwe zinnen heen gevlogen? bij Theocritus, Id. XI.
’Επιποτάομαι, ik vlieg aan, toe, daarheen.

ʽΥπερποτάομαι, ik vlieg boven, over, daarover heen.

Πτῆμα, τὸ, en πτῆσις, ἡ, het vliegen, de vlugt.

Πτητικὸς, ἡ, ὸν, vliegende, tot het vliegen behoorende, geschikt, geneigd.

Πτηνὸς, ἡ, ὸν, vliegende, gevleugeld; τὰ πτηνὰ, het gevogelte; 2) vlugtend, schuw, Sophocl. Aj. 140.

Ἀπτὴν, ῆνος, ὁ, ἡ, niet vliegend, niet vlug, ongevleugeld, Hom. Il. Ἰ, 323.

Πτέρον, τὸ, een vleugel, eene vlerk, veder; v. d. een vogel; figuurlijk, een voorteeken uit de vlugt der vogelen, bij Sophocl. Oed. Col. 97; 2) *metaph.* de scheepszeilen of roeiriemen, Od. Λ, 124; 3) de vleugel van een gebouw.

Πτερέως, *adv.* al vliegende, snellijk.

Πτέρινος, ἡ, ὸν, uit vederen gemaakt.

Πτερόεις, εσσα, εν, gevleugeld, gevederd; vlugtig, snel, b. v. ἔπεα πτερόεντα, vlugtige woorden, bij Hom. ook van een pijl, Il. Δ, 117.

Πτερόω, *fut.* ώσω, ik voorzie van vleugelen of vederen, ik maak gevleugeld; *metaph.* verheffen, opbeuren, b. v. ἐλπίδι, door de hoop; ook van de schepen, met zeilen of roeiriemen voorzien.

Πτέρωμα, τὸ, even als πτερὸν, een vleugel, eene veder; 2) de vleugel van een gebouw.

Πτέρωσις, ἡ, de groei der vleugelen; de vleugels; de vederen.

Πτερωτὸς, ἡ, ὸν, gevleugeld, gevederd.

Ἀναπτερόω, *act.* op vleugelen verheffen, v. d. *metaph.* opbeuren, opwekken, aanzetten, de vlugt doen nemen, τινὰ, iemand; *med.* zich op vleugelen verheffen, gaan vliegen, lust tot vliegen hebben.

Διαπτερόω, met vleugelen voorzien; 2) de vleugelen uitspreiden; 3) met eene veder afpoetsen.

Πτερύσσομαι, *fut.* ξομαι, de vleugelen bewegen, met de vleugelen slaan, klapwieken; *metaph.* zich verheffen van vreugde of begeerte.

Πτέρυξις, εως, ἡ, en πτέρυσμα, τὸ, het klapwieken.

Πτέρυξ, υγος, ἡ, een vleugel, eene veder; 2) het uiterste, vleugelvormige, naar buiten hangende of zwevende deel van iets, b. v. de rand van een kleed, het velletje van het oor of van de long, de vleugel van een gebouw, enz. voorts, de snee van eene sabel, het zwaard van den zwaardvisch; *metaph.* een schild, Sophocl. Antig. 114. *Dimin.* Πτερύγιον, τὸ, een vleugeltje, vlerkje.

Πτερυγίζω, *fut.* ίσω, klapwieken, de vleugelen uitspreiden, gelijk jonge vogeltjes doen om te vliegen; v. d. *metaph.* eene vergeefsche poging doen. Ἀναπτερυγίζω, hetzelfde.

Πτερυγόω, hetzelfde; 2) van vleugelen voorzien. V. d. Πτερύγωμα, τὸ, een vleugel. Πτερυγωτὸς, ἡ, ὸν, gevleugeld.

Πτερυγώδης, ὁ, ἡ, vleugelvormig.

Πτερὶς, ίδος, ἡ, varenkruid.

*Απτερος, ὁ, ἡ, ongevleugeld, vleugelloos; ἄπτερος μῦθος, een niet te vergeefs gesproken woord, Od. P. 47.
'Απτέρως en ἀπτερέως, *adv.* vliegend, snel.
Δίπτερος, ὁ, ἡ, van twee vleugelen voorzien, b. v. ναὸς, een tempel met twee vleugelen. Ψευδοδίπτερος, ἡ t. w. ναὸς, een tempel met eenen valschen vleugel.
Εὔπτερος, ὁ, ἡ, wel gevleugeld, goed vliegend, snel.
Κακόπτερος, ὁ, ἡ, slecht gevleugeld, slecht vliegend.
Κατάπτερος, ὁ, ἡ, gevleugeld, gevederd.
Κυανό- en Μελανόπτερος, ὁ, ἡ, zwart gevleugeld.
Λευκόπτερος, ὁ, ἡ, wit gevleugeld.
Μακρόπτερος, ὁ, ἡ, lang gevleugeld.
'Ολιγόπτερος, ὁ, ἡ, kort gevleugeld.
'Ομόπτερος, ὁ, ἡ, gelijk gevleugeld; gelijk.
Περίπτερος, ὁ, ἡ, omvleugeld, met eenen vleugel of eene zuilenrij omgeven (van een gebouw). Ψευδοπερίπτερος, met een valschen vleugel omgeven.
Ποικιλόπτερος, ὁ, ἡ, veelkleurige vleugels hebbende.
Τανύπτερος en τανυσίπτερος, ook τανυπτέρυξ, ὁ, ἡ, lang gevleugeld.
'Υπόπτερος, ὁ, ἡ, op vleugelen gevoerd, gevleugeld.
Χρυσόπτερος, ὁ, ἡ, met gouden vleugelen.
'Ωκύπτερος en Ταχύπτερος, ὁ, ἡ, snel gevleugeld, snel vliegend, snel.

Zamenstellingen van Πέτομαι, Πέταμαι en *Ιπταμαι

'Αμφίπταμαι, ik vlieg rondom.
'Ανα πέτομαι en 'Ανίπτημαι, 'Ανίπταμαι, ik vlieg op, vlieg naar boven.
'Αποπέτομαι, 'Αφίπταμαι en 'Απόπταμαι, v. w. het *part.* ἀποπτάμενος, *aor.* 2. ἀπέπτην, ik vlieg af, ik vlieg weg.
Διαπέτομαι en Διίπταμαι, ik vlieg door.
Εἰςπέτομαι en Εἰςίπτημι, αμαι, ik vlieg in, naar binnen.
'Εκπέτομαι, 'Εκπέταμαι, ik vlieg uit, naar buiten, weg.
'Επιπέτομαι, 'Επιπετάομαι, 'Εφίπτημι, αμαι, ik vlieg aan, toe, op, over.
Καταπέτομαι, άομαι, en Καθίπτημι, αμαι, ik vlieg af, neer, naar beneden.
Μεθίπτημι, αμαι, ik vlieg over, *part.* μεταπτάμενος.
Παραπέτομαι, Παρίπτημι, αμαι, ik vlieg bij, vlieg ter zijde, ik vlieg voorbij.
Περιπέτομαι, Περιίπτημι, ik vlieg om, rondom, in het rond.
'Υπερπέτομαι en 'Υπερίπτημι, αμαι, ik vlieg boven, over, daar overheen.

Πετάω, πετάζω, en meer gebruikelijk Πεταννύω, πετάννυμι, *fut.* πετάσω, *Att.* πετῶ, *perf. pass.* πεπέτασμαι, en meermalen πέπταμαι, *aor.* 1 *pass.* ἐπετάσθην, ik breid, spreid, span; ik breid uit, spreid uit, span uit, spreid of span uit een, ik ontvouw, ik open; *med.* zich uitspreiden; v. d. somtijds, vliegen; *pass.* uitgespreid, uitgespannen zijn, openstaan, b. v. πεπταμέναι πύλαι,

openstaande deuren; πεπτάμενον κῶας, een uitgespannen, opengevouwen zeil. Daarvoor eene andere vorm Πίτνω, Πιτνάω, πίτνημι, *poët.* v. w. *imperf.* πίτνα, Hom. Il. Φ, 7, *part.* πιτνὰς, Od. Λ, 391.

Πέτασμα, τὸ, het uitgespreide; eene sprei, een voorhangsel.

Πέτασος, ὁ, een breed hoofddeksel (tegen den regen of de zonnehitte), een zonnescherm, een reishoed.

Πέταλον, τὸ, *Ion.* πέτηλον, eig. het breede, uitgebreide, v. d. 1) een blad, boomblad, bloemenblad; 2) een blad, eene plaat, staaf, b. v. van metaal.

Πτίλον, τὸ, een vleugel; eene veder, pluim.

Πεταλώδης, ὁ, ἡ, bladvormig.

Πεταλίζω, eig. bladeren plukken; v. d. Πεταλισμὸς, ὁ, eig. de uitbladering, d. i. de uitbanning door het stemmen met bladeren. Verg. Ἐκφυλλοφορέω.

Ἀπέτηλος, ὁ, ἡ, ongebladerd, zonder bladeren.

Ἐκπέταλος, ὁ, ἡ, als een blad uitgebreid.

Τριπέτηλος, ὁ, ἡ, met drie bladeren; *neutr.* τριπέτηλον, τὸ, *trifolium*, de klaver.

Ὑψιπέτηλος, ὁ, ἡ, hoog gebladerd; hoog, verheven.

Πέτακνον of πέταχνον, τὸ, een breed vlak drinkvat, eene drinkschaal.

Ἀναπετάω, άζω, αννύω, άννυμι, ook *poët.* ἀμπετάω, άννυμι, en ἀναπίτναμαι, *fut.* άσω, ik spreid uit een, ik ontvouw, ontdek, open, b. v. θύραν, de deur; *med.* opvliegen; *pass.* uitgespreid zijn, open staan.

Ἐκπετάω, άζω, άννυμι, ik breid uit, spreid uit, strek uit, span uit, b. v. de zeilen. Ἐκπεπταμένως, *adv.* in de breedte; met uitgelatenheid.

Ἐμπεταννύω, άννυμι, ik breid of span uit aan of in iets; ik beleg, behang met iets.

Καταπετάζω, αννύω, άννυμι, ik bespreid, bespan; ik spreid of span daarover heen; ik behang, bedek.

Καταπέτασμα, τὸ, een behangsel, een zeil.

Παραπετάζω, αννύω, άννυμι, daarneven of daarvoor uitbreiden, uitspannen. Παραπέτασμα, τὸ, een voorhangsel.

Περιπετάζω, αννύω, άννυμι, rondom uitbreiden, uitspreiden, omhangen. Περιπέτασμα, τὸ, een omhangsel, behangsel, gordijn.

Προπετάζω, van voren uitspreiden of omspannen, voorhangen.

Πετύω, πετύσσω, en daarvoor in gebruik *contr.* Πτύσσω, *fut.* πτύξω, (het tegengestelde van πετάω, uitbreiden, ontvouwen, d. i.) over elkander uitbreiden, vouwen, invouwen, omvouwen, zamenvouwen, zamenleggen, b. v. τὰς χεῖρας, de handen; *med.* zich vouwen, zich buigen, b. v. ἐγ-

χεα ἐπτύσσοντο, de speren bogen zich, Hom. Il. N, 134; zich inrollen, b. v. in een kleed, een kleed omdoen.

Πτύγμα, τὸ, het gevouwene, eene vouw.
Πτύξις, εως, ἡ, het vouwen, de vouw.
Πτυκτὸς, ἡ, ὸν, gevouwen, zaamgevouwen; gebogen; met vouwen of lagen, b. v. σάκος, een schild dat uit over elkander gevouwen ossenhuiden gemaakt is.
Πυκτὸς, ἡ, ὸν, hetzelfde.
Πτὺξ, υχὸς, ἡ, eene vouw, laag, blad; eene vouwdeur; eene kromte, bogt, een kronkel.
Πτυχὴ, ἡ, hetzelfde, b. v. de over elkander gevouwen ossenhuiden van een schild, Il. H, 247; *metaph.* πτυχαὶ ὕμνων, dichterlijke wendingen, bij Pindarus. V. d. Πτυχώδης, ὁ, ἡ, vol vouwen, gekronkeld, rimpelig.
Δίπτυξ en δίπτυχος, ὁ, ἡ, tweemaal gevouwen, dubbeld.
Πολύπτυχος, ὁ, ἡ, veel gevouwen, met vele vouwen of bogten, b. v. van eenen berg.
Ἀναπτύσσω, *fut.* ξω, ik vouw op, ik ontvouw, ontwikkel, ontrol, ik sla open (een boek).
Ἀνάπτυξις en ἀναπτυχὴ, ἡ, de ontvouwing.
Ἀνάπτυχος, ὁ, ἡ, ontvouwd; ontwikkelbaar.
Διαπτύσσω, ik vouw uit een, leg uit een, ik ontwikkel, los op.
Διάπτυξις, ἡ, de ontvouwing, oplossing.
Ἐπιπτύσσω, ik vouw op, over, toe. Ἐπίπτυγμα, τὸ, het overgevouwene, een deksel. Ἐπιπτυχὴ, ἡ, eene vouw.
Περιπτύσσω, ik vouw om, omslinger, omwind; *med.* omvatten, omarmen; zich omslingeren of omwinden, b. v. met een kleed.
Περίπτυγμα, τὸ, het omgevouwene, een deksel.
Περιπτυχὴ, ἡ, de omvouwing; een omwindsel, omkleedsel.
Περιπτυχὴς, ὁ, ἡ, omgevouwen, omslingerend, omringend.
Προςπτύσσω, ik vouw aan of bij, bijz. in *med.* προςπτύσσομαι, eig. zich aanvouwen, d. i. zich toevoegen, τινὰ, tot iemand, v. d. omvatten, omarmen, begroeten, aanspreken, minzaam bejegenen.
Πρόςπτυγμα, τὸ, het omarmde; de omarming, omvatting.
Συμπτύσσω, ik vouw te zamen, vouw bij een.

Πεύκη, ἡ, de pek- of pijnboom; 2) al wat daaruit gemaakt is, b. v. eene fakkel, schrijftafel, een pijnmast, schip, enz.

Πευκήεις, εσσα, εν, met pijnboomen beplant of begroeid; 2) hetzelfde als πευκάλιμος.
Πεύκινος, η, ον, van pijnboomen, of uit het hout daarvan gemaakt.

Πευκεδανὸς, ἡ, ὸν, eig. pekachtig, v. d. bitter (van smaak); *metaph.* bitter, droevig, hartgrievend.
Πευκάλιμος, ίμη, ιμον, hetzelfde; 2) scherpzinnig, verstandig, b. v. πευκαλίμη φρὴν, bij HOMERUS.
Ἐμπευκὴς en Ἐχεπευκὴς, ὁ, ἡ, bitter, bitterachtig; droevig.
Περιπευκὴς, ὁ, ἡ, overbitter, zeer bitter; zeer droevig.

Daarmede verwant:

Πίσσα, *Att.* πίττα, ἡ, het Latijnsche *pix*, de pik of pek; 2) de pekboom, pijnboom.
Πισσήεις, εσσα, εν, en Πισσώδης, ὁ, ἡ, ook πισσηρὸς, ὰ, ὸν, van pek, pekachtig, vol van pek.
Πισσόω, met pek besmeren, verpekken. Πίσσωσις, ἡ, de verpekking. Πισσωτὴς, ὁ, een verpekker.
Καταπισσόω, hetzelfde.
Ὑποπισσόω, hetzelfde; 2) hoereren bij ARISTOPH.
Πικρὸς en Πίτυς; zie beneden.

Πηγνύω, πήγνυμι, *fut.* πήξω; *perf. med.* πέπηγα, *pass.* πέπηγμαι; *aor.* 1. *pass.* ἐπήχθην, *aor.* 2. ἐπάγην; van het oude πάγω, *Jon.* πήγω, afgeleid van het stamwoord πάω, παίω (zie boven), en verwant met het Latijnsche *pago, pango, pepigi*; geeft eig. het geluid te kennen van het slaan of kloppen met eenen hamer, v. d. 1) ik sla of klop in (bijz. een spijker, nagel, enz.) ik hei in (een paal); ik steek, plant, stel, vestig daarin of daarop; ik sla, klop, steek vast, ik bevestig; 2) ik sla op, stel te zamen (een gebouw), v. d. ik rigt op, ik bouw; 3) ik doe stollen, verstijven, stremmen, bevriezen, v. w. γάλα πεπηγὸς, gestremde melk, αἷμα πεπηγὸς, geronnen bloed; 4) *metaph.* in het alg. bevestigen, vaststellen, stichten, tot stand brengen, b. v. ὅρκον, eenen eed. Daarvoor ook eene andere vorm Πήσσω.

Πῆγμα, τὸ, het gestelde, een stellaadje, opgeslagen gebouw; 2) het gestolde, een geronnen of bevrozen voorwerp; 3) het stollende, stremsel.
Πῆξις, ἡ, het slaan of steken, het inslaan; 2) het stellen, de zamenstelling, vaststelling; 3) het stollen, de stremming.
Πηκτὸς, ἡ, ὸν, *Dor.* πακτὸς, het Latijnsche *pactus*, daarin gestoken; 2) gevest., gesteld, zamengesteld; 3) gestold, gestremd, bevrozen, verdikt; v. w. πηκτὴ, ἡ, de kaas.
Πηκτὶς, *Dor.* πακτὶς, ίδος, ἡ, zeker oud muzijkinstrument, naderhand met de lier verwisseld; 2) eene herdersfluit, uit verscheiden rietpijpen zamengesteld; 3) het stremsel.
Πηκτικὸς, ἡ, ὸν, stremmend, stollend.
Πακτόω, *fut.* ώσω, ik maak vast, bevestig; 2) ik vul op, ik stop digt; 3) ik sluit, sluit toe.
Πάκτων, ωνος, τὸ, zeker ligt vaartuig, dat in en uit elkander kan gezet worden.

Ἄπηκτος, ὁ, ἡ, niet gevest, niet gesteld; 2) niet gestold, verstijfd of bevrozen.

Εὔπηκτος, ὁ, ἡ, wel gevest, wel zamengesteld; welgebouwd, hecht; 2) ligt stollend, verstijvend.

Κρυσταλλόπηκτος, ὁ, ἡ, van koude verstijfd, bevrozen.

Νεόπηκτος, ὁ, ἡ, nieuw gevest: 2) pas gestold of gestremd.

Πηγὸς, ἡ, ὸν, *Dor.* παγὸς, *poët.* vastgehecht; opgehoopt (b. v. κῦμα, Od. Ψ, 235); wel gevoed, sterk, b. v. ἵπποι, Il. I, 124. Daartoe behooren voorts:

Πάγος, ὁ, opgehoopte aarde, een heuvel, Hom. Od. E, 405; 2) het bevrozene, ijs, rijp, vorst; een vel of vlies op de melk.

Πηγετὸς en πάγετος, ὁ, ijs, rijp, vorst.

Πηγυλὶς, ίδος, ἡ, hetzelfde; 2) bevrozen, ijskoud.

Παγώδης en παγετώδης, ὁ, ἡ, ook παγερὸς, ὰ, ὸν, bevrozen, berijpt; ijsachtig, ijskoud.

Ἐπίπαγος, ὁ, ἡ, een vlies, vel, stijve of harde korst, die zich over iets verspreidt.

Πάγη, ἡ, een strik, een val, knip, om het wild of het gevogelte te vangen; *metaph.* een valstrik, eene list. Παγὶς, ίδος, ἡ, hetzelfde. V. d. Παγιδεύω, in een strik vangen, verstrikken.

Πηγὴ, ἡ, eene wel, bron, springbron; *metaph.* de oorsprong; 2) de hoek van het oog (anderen leiden het, naar het schijnt, minder goed af van πηδάω).

Πηγαῖος, α, ον, van of uit eene bron, b. v. ὕδωρ πηγαῖον, bronwater.

Πηγάζω, *fut.* άσω, wellen, opwellen; 2) op doen wellen.

Ἀναπηγάζω, hetzelfde.

Πήγασος, ὁ, *Pegasus*, d. i. het gevleugelde paard van Perseus, dat met zijnen voet de bron der Zanggodinnen, daarnaar genoemd Hippocrene (de paardenbron), uit den berg Helicon deed ontspringen.

Πάγιος, ία, ιον, wel gevest, vast, zeker, stevig. Παγίως, *adv.* steviglijk. Παγιόω, stevigen, vestigen, vast of duurzaam maken.

Πήγανον, τὸ, de wijnruit, zeker kruid (aldus genoemd om deszelfs zamentrekkende kracht).

Ἀπαγὴς, ὁ, ἡ, hetzelfde als ἄπηκτος.

Ἁμαξο- en Ἁρματοπηγὸς, ὁ, een wagenmaker.

Γομφοπαγὴς, ὁ, ἡ, met spijkers vastgehecht.

Εὐπηγὴς, ὁ, ἡ, wel gevest, wel vastgehecht.

Μεσοπαγὴς, midden ingestoken, v. w. μεσσοπαγὲς ἔθηκεν ἔγχος, hij stak de speer tot in het midden toe daarin, Il. Φ, 172, zoo de lezing echt is.

Ναυπηγὸς, ὁ, een scheepsmaker, scheepstimmerman. Ναυπηγέω, een schip bouwen. Ναυπηγία en ναυπηγησία, ἡ, de scheepsbouw. Ναυπηγήσιμος, ὁ, ἡ, en Ναυπηγικὸς, ἡ, ὸν, tot den scheepsbouw dienende, daartoe behoorende of geschikt. Ναυπήγιον, τὸ, de scheepsmakerij.

Πρωτοπαγὴς, ὁ, ἡ, het eerst zamengevoegd, eerst gemaakt; v. d. 2) nieuw.

Ὑπερπαγὴς, ὁ, ἡ, sterk bevrozen.

Πάχνη, ἡ, bevrozen dauw, rijp.

Παχνήεις, εσσα, εν, en παχνώδης, ὁ, ἡ, rijpachtig, berijpt.
Παχνόω, berijpen, met rijp bedekken; 2) doen stollen of bevriezen; 3) *pass.* ijskoud worden, ijzen, b. v. van schrik.

Παχύς, εῖα, ύ, dik, vet, wel gevoed; v. d. 2) sterk, vast, zwaar; 3) wel gegoed, rijk; 4) van het verstand, dom, stomp. *Compar.* Πάσσων en παχύτερος, α, ον. *Superl.* Παχύτατος, η, ον.
Παχύτης, ητος, ἡ, dikte, vastheid.
Παχύνω, *fut.* νῶ, ik maak dik, vet, vast; *metaph.* τὸν νοῦν, het verstand bot, stomp maken.
Πάχος, εος, τὸ, de dikte.
Γουνοπαχής, ὁ, ἡ, dik van knieën, dik.

Πῆχυς, εως, ὁ, eig. de dikte van den arm, v. d. de elleboog, *poët.* de arm; 2) eene el, Herodot. I, 72; 3) een rigtsnoer; 4) πήχεες, de twee gebogene einden of armen der lier; 5) de uiteinden van eenen boog, Hom. Il. Λ, 375.
Πηχυαῖος, αία, αῖον, en πηχύϊος, eene el lang.
Δεκα-, Εἰκοσίπηχυς, ὁ, ἡ, tien-, twintig ellen lang.
Εὔ- en Καλλίπηχυς, ὁ, ἡ, fraai van armen.
Λευκόπηχυς, ὁ, ἡ, blank van armen.

Πάσσαξ, ακος, ὁ, en Πάσσαλος, *Att.* πάτταλος, ὁ, een houten nagel, een paal, t. w. om ergens in te slaan, om iets aan vast te maken, enz.
Πασσαλεύω, *fut.* εύσω, nagelen, vastnagelen, met eenen paal vast steken. Zameng. Προςπασσαλεύω, aannagelen; 2) aan eenen nagel of paal ophangen.

Zamenstellingen van Πήγνυμι:

Ἀναπήγνυμι, *fut.* ήξω, ik steek op, hang op.
Ἀποπήγνυμι, ik doe stollen, bevriezen, ik verstijf; *med.* zamenvriezen. Ἐκπήγνυμι, hetzelfde.
Διαπήγνυμι, tusschen steken, vastmaken, zamenstellen.
Ἐμπήγνυμι, ik sla, steek in; *pass.* ergens in blijven steken; ik laat ergens in verstijven of bevriezen.
Ἐπιπήγνυμι, boven op bevriezen.
Καταπηγνύω, υμι, ik steek in, steek naar beneden; 2) ik doe stollen, bevriezen.
Ἐγκαταπήγνυμι, ik steek daarin, b. v. het zwaard in de scheede, Od. Λ, 97.
Παραπήγνυμι, ik steek daarbij, hecht ter zijde vast.
Περιπήγνυμι, rondom steken; rondom doen verstijven.
Προςπήγνυμι, ik steek daaraan, steek daaraan vast.
Συμπήγνυμι, ik sla of steek te zamen, stel te zamen, verbind; 2) ik doe zamenstremmen, zamenstollen.
Σύμπηξις, ἡ, de zamenvoeging.
Συμπηκτὸς, ἡ, όν, zamengestoken, gevoegd, gesteld, gestold.

Πηδάω, *fut.* ήσω, ik spring, ik huppel, ik dans. — Πήδημα, τὸ, een sprong, dans. — Πήδησις, ἡ, het springen, de sprong.

Πηδύω of πιδύω, bijz. in *med.* springen, bijz. van het water, opwellen, opborrelen. V. d.

Πίδαξ, ακος, ὁ, ἡ, eene wel, springwel, springbron. V. d. Πιδακόεις, εσσα, εν, en zameng. Πολυπίδαξ en πολυπίδακος, ὁ, ἡ, vol wellen of bronnen, rijk in bronnen, waterrijk.

Πιδύεις of πιδήεις, εσσα, εν, rijk in bronnen, Il. Λ, 183.

'Αναπηδάω, ik spring op, naar boven, voort, terug.

'Αποπηδάω, ik spring af, weg, heen; ik ontspring, ontsnap.

Διαπηδάω, ik spring door, spring over.

Εἰςπηδάω, ik spring in, naar binnen, ik val in, ruk binnen.

'Εκπηδάω, ik spring uit, naar buiten.

'Εκπήδησις, ἡ, het uitspringen.

'Εμπηδάω en ἐπιπηδάω, ik spring in, op, boven iets, τινί; ik bespring, val aan.

Καταπηδάω, ik spring af, naar beneden.

Μεταπηδάω, ik spring over.

Παραπηδάω, ik spring bij, naast, voorbij.

Προςπηδάω, ik spring toe.

Συμπηδάω, ik spring mede, te zamen, te gelijk.

'Υπερπηδάω, ik spring over, daarover heen.

Πῆλος, ὁ (misschien van πάλλω), slijk, klei, leem; potaarde; 2) *poët.* wijn.

Πήλινος, ίνη, ινόν, uit klei of leem gemaakt.

Πηλώδης, ὁ, ἡ, slijkerig, kleiachtig, leemerig.

Πηλόω, ik besmeer met slijk of met klei; *med.* zich in het slijk wentelen.

Πηλακίζω, *fut.* ίσω, en gewoonlijk zameng. Προπηλακίζω, ik werp met slijk; ik bejegen met smaad, met verachting, τινὰ, iemand. Προπηλακισμὸς, ὁ, en προπηλάκισις, ἡ, eene smaadvolle bejegening.

Πῆνος, ὁ, en πήνη, ἡ, ook πηνίον, τὸ (misschien van πένω), de weefdraad, bijz. om den inslag te maken, het weefsel. Van daar misschien het Latijnsche *pannus.*

Πηνίζομαι, den weefdraad afhaspelen, weven, *Dor.* πανίσδομαι bij Theocritus. Πήνισμα, τὸ, de inslagdraad; 2) het weefsel.

'Αναπηνίζομαι, den weefdraad opwinden.

Εὔπηνος, ὁ, ἡ, wel geweven, fraai geweven.

Πήρα, ἡ, *Ion.* πήρη, ἡ, *pera*, een ransel, reiszak, mantelzak, knapzak. *Dimin.* Πηρίδιον, τό.

Πηρὸς, ὰ, ὸν, verminkt, verlamd, gebrekkig aan een of ander der ledematen; bijz. aan de oogen, v. d. blind; doof, stom; zinneloos. Daarvoor ook Πωρὸς, ὰ, ὸν, hetzelfde.

Πηρόω, *fut.* ώσω, ik vermink, verlam, verblind. Πήρωμα, τὸ en πήρωσις, ἡ, verminking, verlamming. 'Αντιπηρόω, wederkeerig verminken.

'Ανάπηρος, ὁ, ἡ, hetzelfde als πηρός.

Πιέζω en πιεζέω, ook *Dor.* πιάζω, ik druk, druk vast;

metaph. vasthouden, bij iets volharden; ik druk, kwel, beangstig, vervolg.

Ἀμφιπιάζω, rondom drukken.
Ἀντιπιέζω, wederkeerig drukken, tegendrukken.
Ἀποπιέζω, ik druk af, weg, uit.
Ἐκπιέζω, ik druk uit; 2) ik verdring, verjaag, drijf uit.
Καταπιέζω en Ὑποπιέζω, ik druk neer, onderdruk.
Συμπιέζω, ik druk te zamen.

Πίθηξ, *ηκος*, en *πίθηκος*, *ου*, *ὁ*, ook *πίθων*, *ὁ*, een aap.

Πιθηκίζω, naäpen, vleijen, pluimstrijken. Πιθηκισμὸς, ὁ, aperij, vleijerij.
Δημοπίθηκος, ὁ, een volksaap, volksvleijer.

Πίθος, *ὁ*, een vat, aarden vat of pot. — Πιθάκνη, ἡ, een vaatje, een drinkvaatje, eene soort van wijnbeker.

Πικρὸς, *ὰ*, *ὸν*, bitter (van smaak); v. d. *metaph.* bits, verbitterd, streng, scherp, gruwzaam. Πικρῶς, *adv.* bitterlijk, met bitsheid.

Πικρότης, ητος, ἡ, en πικρία, ἡ, bitterheid; bitsheid, verbittering, gestrengheid, hardheid.
Πικρόω en πικραίνω, ik maak bitter, ik verbitter. Πικρασμὸς, ὁ, bitterheid, verbittering.
Πικρίζω, bitter zijn of worden.
Ἄπικρος, ὁ, ἡ, niet bitter.
Γλυκόπικρος, ὁ, ἡ, bitterzoet, zoet met bitter vermengd.
Ἐμπικραίνομαι en Προσεμπικραίνομαι, zich verbitteren, τινὶ, tegen iemand.
Κατάπικρος, ὁ, ἡ, zeer bitter.

Πῖλος, *ὁ*, vilt; het uit vilt gemaakte, een hoed; een dekkleed, bijz. een digte wollen borstrok of borstharnas; een schoen, eene muil. *Dimin.* Πίλιον, τὸ, πιλίδιον, τὸ, en πιλίσκος, ὁ.

Πιλέω, *fut.* ήσω, ook πιλόω, en πιλοποιέω, vilt bewerken; digt maken, zamendringen. — Πιλητὸς, ἡ, ὸν, uit vilt bewerkt, zamengedrongen. — Πιλητικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende.

Πίναξ, *ακος*, *ὁ*, eene houten plank of een blad; eene tafel, schrijftafel, rekentafel; een blad om iets op voor te dienen; een schotel, een opschrijfblad of boek, een bladwijzer, register; een tafereel, eene schilderij. *Dimin.* Πινάκιον en πινακίδιον, τὸ, ook πινακὶς, ἡ.

Πινακηδὸν, *adv.* als eene plank of als een blad.
Πινάκωσις, ἡ, houtwerk, latwerk.
Πινακοθήκη, ἡ, een kabinet van schilderijen.

Πίννα, *ἡ*, en *πίννη*, *ἡ*, *pinna*, eene steekmossel. Πιννι-

κὸν en πιννινὸν, τὸ, eene soort van zijde, daarvan afkomstig.

Πίνω, *fut.* πώσω, *perf.* πέπωκα, *aor.* 2. ἔπιον, *fut.* 2. πίομαι, voor het oude πίσομαι, ook πιοῦμαι, *Imperat.* πῖθι (als van πῖμι), *aor.* 1. *pass.* ἐπόθην, alle van de oude stamvormen Πίω en πόω, eig. de lippen zamendrukken, v. d. drinken, inzuigen. Andere verlengde *forma* Πιπίσκω, *fut.* πίσω, ik drink, geef te drinken.

Πῖσος en *poët.* πεῖσος, εος, τὸ, eene vochtige plaats, eene weide, een weiland, beemd.

Πιστὸς, ἡ, ὸν (van een oud *perf. pass.* πέπισμαι), drinkbaar, goed om te drinken, bij Aeschylus. Πιστικὸς, ἡ, ὸν, hetzelfde.

Πίστρα, ἡ, ook *poët.* πίστρον, τὸ, een drinkvat.

Πόμα (van het *perf. pass.* πέπομαι), ook πῶμα, τὸ de drank.

Πόσις, ἡ, het drinken, een dronk; een drank.

Πόσιμος, η, ον, drinkbaar.

Ποτὸς, ἡ, ὸν, gedronken, drinkbaar, neutr. ποτὸν, τὸ, het drinken, de drank. Πότος, ὁ, het drinken, een dronk, bijz. het wijndrinken.

Πότης, ου, ὁ, een drinker, zuiper. Πότις, ιδος, ἡ, eene drinkster, zuipster.

Ποτὴς, ῆτος, ὁ, ook πότημα, τὸ, het drinken, een drank, een dronk.

Ποτὴρ, ῆρος, ὁ, en ποτήριον, τὸ, een drinkbeker.

Ποτίζω, *fut.* ίσω, ik drenk, bevochtig, begiet.

Ποτισμὸς, ὁ, het drenken, de drank.

Πότισμα, τὸ, de drank.

Πότισις, ἡ, het drenken.

Ποτικὸς, ἡ, ὸν, drinkend, tot drinken geneigd.

Πότιμος, ὁ, ἡ, drinkbaar.

Ποταμὸς, ὁ, eig. drinkbaar water, v. d. eene rivier, een vloed.

Ποτάμιος en ποτάμειος, α, ον, van of uit de rivier of den vloed.

Διπόταμος, ὁ, ἡ, met twee rivieren.

Ἱπποπόταμος, ὁ, *hippopotamus*, het rivierpaard, nijlpaard.

Παραποτάμιος, ὁ, ἡ, nabij of aan de rivier gelegen.

Ἄποτος, ὁ, ἡ, niet gedronken; die niet gedronken heeft; ondrinkbaar.

Εὔποτος, ὁ, ἡ, wel te drinken, goed om te drinken.

Ζωροπότης, ὁ, die louteren wijn drinkt, een zuiper. Ζωροποτέω, louteren wijn drinken, zuipen.

Ἡδύποτος, ὁ, ἡ, zoet of aangenaam om te drinken.

Μετριοπότης, ὁ, een matig drinker.

Οἰνοπότης, ὁ, een wijndrinker, wijnzuiper. Οἰνοποσία, ἡ, het wijndrinken. Οἰνοποτέω en Οἰνοποτάζω, ik drink wijn.

Ὀλιγόποτος, ὁ, ἡ, een kleine drinker, weinig drinkend.

Πολύποτος, ὁ, ἡ, veel drinkend.

Ὑδροπότης, ὁ, een waterdrinker.

Φαρμακοποσία, ἡ, het drinken van een geneesmiddel.
Φιλοποσία, ἡ, drinklust.
Ἀναπίνω, ik drink op, slorp op.
Ἄμπωσις (voor ἀνάποσις) en meermalen Ἄμπωτις, ἡ, eig. de opslorping der zee, d. i. de vloed en ebbe.
Διαπίνω, doordrinken, tusschen beide drinken.
Ἐκπίνω, ik drink uit. Ἔκπωμα, τὸ, een drinkbeker.
Προεκπίνω, vooraf uitdrinken.
Συνεκπίνω, mede uitdrinken.
Ἐμπίνω, ik drink in, drink op.
Ἐπιπίνω, ik drink daarop, daarbij, daarna.
Καταπίνω, ik drink op, drink uit; ik verdrink; ik verslind, verteer.
Προπίνω, ik drink voor, drink toe, breng den beker toe, τινὶ, aan iemand; 2) bij of onder het drinken verraden en verkoopen; v. d. in het alg. verraden, τινὰ, iemand.
Πρόπομα, τὸ, de voordrank, de morgendrank.
Πρόποσις, ἡ, hetzelfde; 2) het voordrinken, het toebrengen des bekers.
Ἀντιπροπίνω, wederkeerig voordrinken of den beker toebrengen.
Συμπίνω, ik drink mede, te zamen, in gezelschap; te zamen drinken, smullen.
Συμπόσιον, τὸ, het zamendrinken, een drinkgezelschap; een maaltijd, gastmaal.
Συμποσίαρχος, ὁ, de voorzitter bij den maaltijd.
Συμπότης, ου, ὁ, een mededrinker, deelgenoot van den maaltijd, gast. Συμποτικὸς, ἡ, ὸν, de gasten of het gastmaal betreffende, daartoe geneigd, geschikt.
Ὑποπίνω, een weinig drinken; zich eenen roes drinken.

Πίππος, ὁ, een jong van eenen vogel. Πιππίζω, piepen, als jonge vogelen doen.

Πίπτω (waarschijnlijk voor πιπέτω, van πέτω, zie boven), *fut.* πέσω, *Dor.* πεσῶ, en meer gebruikelijk in *med.* πεσοῦμαι; *aor.* 2. ἔπεσον; *perf.* πέπτωκα (van πετόω, πτόω), v. w. het *part.* πεπτωκὼς, υῖα, ὸς; ander oud *perf.* πέπτηκα (van πετέω, πτέω), v. w. het *part.* πεπτηκὼς, *contr.* πεπτηὼς en πεπτεὼς bij Hom. Od. X, 362 en 384, πεπτὼς, ῶτος, bij Sophocles, eig. zich neervleijen (verg. Od. Ξ, 474), v. d. vallen, neervallen; in den strijd vallen, sneuvelen; in één vallen, instorten; uitvallen, voorvallen, gebeuren; afvallen, vervallen, b. v. ἄνεμος ἔπεσε, de wind valt, d. i. bedaart, ταῖς ἐλπίσι πεσεῖν, de hoop laten vallen; vervallen, geraken in iets, b. v. ἐς ὀργὴν, in gramschap, ἐς κακότητα, in tegenspoed, ὑπὸ λόγον πίπτειν, voor rekenschap vatbaar zijn. Daarvoor ook eene andere *forma* Πίτνω, πιτνέω, πιτνῶ, bijz. bij de Attische dichters.

Πέσημα, τὸ, een val; het gevallene.
Πετὴς, vallend, gevallen (onderscheiden van πέτης, verg. boven πέτω, ομαι), komt voor in zamenstelling.
'Αεροπετὴς, ὁ, ἡ, uit de lucht gevallen.
Γηπετὴς, *Dor.* γαπετὴς, ὁ, ἡ, in de aarde gevallen.
Γουνπετὴς, ὁ, ἡ, op de knieën vallend.
Διοπετὴς en διϊπετὴς, ὁ, ἡ, van Jupiter afkomstig, uit den hemel gevallen.
Δουρι-, δορι- en δορυπετὴς, ὁ, ἡ, door de speer geveld, gesneuveld.
Δυςπετὴς, ὁ, ἡ, slecht uitvallend, tegenvallend; zwaar vallend, moeijelijk. Δυςπετέω, slecht uitvallen, tegenvallen; met moeite dulden.
Εὐπετὴς, ὁ, ἡ, wel uitvallend, gemakkelijk. Εὐπετῶς, *Jon.* εὐπετέως, *adv.* met gemak. Εὐπέτεια, ἡ, gemak, gemakkelijkheid.
Παλιμπετὴς, ὁ, ἡ, terugvallend; v. d. παλιμπετὲς, *adv.* terug, achterover.
Περιπετὴς, ὁ, ἡ, omvallend, v. d. περιπετῆ γίνεσθαι τινὶ, tot iets vervallen, geraken; omvattend; omwentelend, b. v. τύχη, πράγματα, een omkeer van zaken, tegenspoed. Περιπέτεια, ἡ, de omval, omkeering, omwenteling, omstandigheid.
Προπετὴς, ὁ, ἡ, voorover vallend, voorover hangend; v. d. voortvarend, voortspoedend, voorbarig, driftig, onbedachtzaam, onbezonnen, uitgelaten. Προπετῶς, *adv.* met voorbarigheid. Προπέτεια, ἡ, het vooroverhangen, voortvarendheid, voorbarigheid, onbezonnenheid, uitgelatenheid.
'Υψιπετὴς, ὁ, ἡ, van de hoogte gevallen; hoog.
Χαμαιπετὴς, ὁ, ἡ, ter aarde gevallen; laag, nederig.
Πτῶμα, ατος, τὸ (van πτόω), een val; *metaph.* onheil, nederlaag, misslag; 2) het gevallene, het gesneuvelde, een lijk.
Πτῶσις, ἡ, het vallen, de val; een onheil; 2) een naamval, bij taalkundigen. Πτώσιμος, vallend, gevallen, gesneuveld.
Πτωτὸς, ἡ, ὸν, gevallen; vallende.
'Απτὼς, ῶτος, ὁ, ἡ, niet vallend, onwankelbaar.
'Ημίπτωτος, ὁ, ἡ, half gevallen, half ingestort.
'Ομοιόπτωτον, τὸ, gelijkheid van uitgangen, en Πολύπτωτον, τὸ, veelheid van uitgangen; beide redekundige figuren.
Πότμος, ὁ (van πέτω, πέποτα), het geval, toeval; het lot, noodlot; een noodlottig uiteinde, ondergang, de dood.
"Αποτμος, ὁ, ἡ, ongelukkig. Παναπότμος, ὁ, ἡ, allerongelukkigst.
Βαρύποτμος, ὁ, ἡ, zwaar of diep ongelukkig.
Δύςποτμος en Κακόποτμος, ὁ, ἡ, die een slecht lot heeft, ongelukkig. Δυςποτμία, ἡ, ongeluk.
Εὔποτμος, ὁ, ἡ, gelukkig. Εὐποτμία, ἡ, geluk.

Zamenstellingen van Πίπτω:

'Αμφιπίπτω en ἀμφιπιτνέω, rondom vallen, omvatten, omarmen.
'Αναπίπτω, ik val terug, achterover; ik leg mij neder, leg aan of zit aan (aan tafel); *metaph.* den moed laten vallen; nalatig worden, verzuimen.

'Ανάπτωσις, ἡ, het nedervallen; het aanzitten; moedeloosheid.

'Αντιπίπτω, tegenvallen, slecht uitvallen; tegenstrijden, tegenspreken.

'Αποπίπτω, ik val af; val weg; misvallen, mislukken.

Διαπίπτω, doorvallen, doorheen breken, zich ergens doorheen verspreiden, b. v. λόγος διέπεσεν εἰς τὸ ϛράτευμα, een gerucht verspreidde zich door het leger; 2) ontvallen, ontsnappen, ontgaan; 3) vervallen, uiteen vallen, misvallen, falen, eenen misslag begaan.

Διάπτωμα, τὸ, en διάπτωσις, ἡ, het doorvallen; een misslag.

'Αδιάπτωτος, ὁ, ἡ, onwankelbaar, onfeilbaar.

Εἰςπίπτω, invallen, intrukken, inbreken.

'Επεισπίπτω, daarop, daarna invallen.

'Εκπίπτω en ἐκπιτνέω, ik val uit, af, door, τινὸς, iets; ik val naar buiten, ik ontval, ontkom; ik word uitgebannen, verdreven, v. w. ὁ ἐκπεσὼν, een banneling; 2) uitvallen, bijz. slecht uitvallen, mislukken; 3) vervallen, geraken, b. v. εἰς ἀτυχίαν, in het ongeluk.

῎Εκπτωσις, ἡ, de uitval, uitslag; een ongeval, verlies.

'Εμπίπτω en ἐμπιτνέω, ik val in, naar binnen, ik doe eenen inval, ruk in, ruk binnen; ik verval, geraak in (iets τινὶ); ik kom te gemoet; *metaph.* in (de gedachte) vallen, voor de hand komen, v. w. τὰ ἐμπίπτοντα, het voorvallende; ἐμπίπτει τινὰ δέος, de schrik bevangt iemand.

῎Εμπτωσις, ἡ, de inval.

'Επεμπίπτω, daarop, daarna invallen.

Συνεμπίπτω, mede invallen, zamenloopen.

'Επιπίπτω, ik val aan, τινὶ, iemand; ik val daartoe, daarop; daarover, ik overval.

Καταπίπτω, ik val af, neer, naar beneden, τινὸς, van iets afvallen; *aor.* 2. κατέπεσον, *contr.* κάππεσον, *Dor.* κάπετον bij Pindarus.

Μεταπίπτω, ik val om, wentel om, val naar de andere zijde; ik verval, ontaard, εἰς τὶ, tot iets; ik verander, verander van gevoelen.

Παραπίπτω, ik val daarbij, daarnaast, daarneven, ter zijde; voorvallen, voorkomen, gebeuren; voorbij vallen, ontvallen, falen, b. v. τῆς ἀληθείας, van de waarheid afdwalen.

Παράπτωμα, τὸ, het ontvallen; een misslag.

Περιπίπτω en περιπιτνέω, met den *Dat.* ik val, verval, geraak daarin, b. v. συμφορᾷ, in tegenspoed, νόσῳ, in eene ziekte; ik loop daartegen in, strijd daartegen, b. v. ἐμαυτῷ, ik ben in strijd met mij zelven; 2) *neutr.* om iets heen vallen, aanstooten, bejegenen, τινὶ, iemand.

Περίπτωμα en περίπτωσις, ἡ, het omvallen, de bejegening, een onheil.

Προπίπτω en προπιτνέω, ik val voor, naar voren, vooruit; ik hang voorover; ik val te voet voor iemand.

Προςπίπτω en προςπιτνέω, ik val toe, aan; ik val aan, ik kom te gemoet, τινὶ, iemand; ik doe eenen voetval voor iemand; voorvallen, zich toedragen, bejegenen, gebeuren.

Συμπίπτω, zamenvallen, ineen vallen; zamenkomen, overeenkomen, slag leveren, τινὶ, met iemand; zamenloopen, zich toedragen, gebeuren.

Σύμπτωμα en σύμπτωσις, ἡ, het zamenvallen, de zamenloop, een voorval.
Ὑπερπίπτω, daarboven, daarover, overheen vallen.
Ὑποπίπτω, ik val daaronder, daarin, ik val neer; ik val neer, verneder mij voor, onderwerp mij aan iemand, τινὶ; *neutr.* voorvallen, voorkomen.

Πίσος en πίσσος, ὁ, ook πῖσον, τὸ, eene soort van peulvrucht, eene erwt. Πίσινος, η, ον, van erwten gemaakt, b. v. ἔτνος πίσινον, erwtensoep.

Πίσσα, ἡ; zie boven πεύκη.

Πίτυλος, ὁ, de roeislag, het roeijen; het daarmede gepaard gaande geruisch of geklots van het water; v. d. 2) *metaph.* het zamenslaan, de beweging, b. v. χειρῶν πίτυλος, het handgeklap; het druppelen, een traandruppel, bij EURIPIDES.

Πιτυλεύω, de handen snel bewegen in het roeijen; v. d. zich roeren, in werking, in beweging zijn.

Πίτυς, υος, ἡ, *pinus*, de pijnboom. Πιτυΐς, ΐδος, ἡ, de pijnappelkern. Πιτύϊνος, η, ον, van pijnboomen of uit het hout daarvan gemaakt. Πιτυόεις, εσσα, εν, en Πιτυώδης, ὁ, ἡ, vol pijnboomen; pijnboomachtig.

Πίων, ονος, ὁ, ἡ, vet, dik, lijvig; vruchtbaar, rijk; *neutr.* πίον, τὸ, het vet. — Πίος, εος, τὸ, en Πῖαρ, τὸ, het vet, smeer; *metaph.* vruchtbaarheid; 2) *adj.* vet, b. v. πῖα μῆλα, vette lammeren; πῖαρ οὖδας, een vette grond.

Πιαλέος, α, ον, Πιαρὸς, ook πιερὸς en πιειρὸς, ὰ, ὸν, en Πιώδης, ὁ, ἡ, vet, vetachtig; gemest, gevoed; vruchtbaar.
Πιότης, ητος, ἡ, de vettigheid, het vet.
Πιαίνω, ik maak vet, ik mest vet. Πιασμὸς, ὁ; het vet maken, vet mesten.
Πιμελὴ, ἡ, vet, vettigheid. — Πιμελὴς, έος, ὁ, ἡ, vet, lijvig. — Πιμελώδης, ὁ, ἡ, vetachtig.
Πῖνος, ὁ, smeer, smerigheid; vetglans; vernis.
Πιναρὸς, *Jon.* πινηρὸς, ὰ, ὸν, ook Πινόεις, εσσα, εν, en Πινώδης, ὁ, ἡ, smerig.
Πινόω, ik maak smerig, ik besmeer.
Ἀπινὴς, ὁ, ἡ, niet smerig.
Δυςπινὴς, ὁ, ἡ, zeer smerig.
Εὐπινὴς, ὁ, ἡ, wel gesmeerd, glanzig, t. w. van de worstelaars, die zich met vet of olie besmeerden; v. d. edel van gelaat; 2) wel gevernist; *metaph.* τὸ εὐπινὲς, sierlijkheid, eenvoudigheid, ongekunsteldheid (van woorden en uitdrukkingen).

Πλάγιος, ὁ, ἡ (waarschijnlijk van het oude πλὰξ of πλάγος, verwant met het Latijnsche *plaga*, de zijde),

zijdelings, overdwars, v. w. in *pl.* τὰ πλάγια, de zijden, de flanken (van een leger); ἐκ πλαγίου, van ter zijde, in de flank; 2) dubbelzinnig, twijfelachtig; zijdelings afwijkend, listig (in tegenstelling van regt, opregt). Πλαγίως, *adv.* ter zijde, zijdelings.

Πλαγιόω en πλαγιάζω, ter zijde trekken of stellen; laveren (van een schip); 2) ter zijde aanvallen, bedriegen.

Πλάδος, ὁ, en πλάδον, τὸ, overtollig nat, vochtigheid.

Πλαδαρὸς, ὰ, ὸν, overnat, vochtig; week, slap.
Πλαδώδης, ὁ, ἡ, natachtig, vochtig.
Πλαδάω, ook *poët.* πλαδόω, al te nat, al te vochtig zijn, van nat overvloeijen; week, slap, zwamachtig zijn.

Πλάζω, *fut.* πλάγξω (van het oude πλάγγω), ik slinger heen en weer, ik doe zwerven, laat verdoolen; *med.* en *pass.* πλάζομαι, zwerven, dwalen, omdoolen, omzwerven.

Πλαγκτὸς, ἡ, ὸν, zwervend, dwalend; v. d. πέτραι πλαγκταὶ, heen en weer slaande, drijvende klippen; 2) van verstand verdoold, dom, eenvoudig.
Πλαγκτοσύνη, ἡ, *poët.* dwaling, omzwerving, verdooling.
Ἁλί- en Θαλασσόπλαγκτος, ὁ, ἡ, op zee zwervend.
Νυκτίπλαγκτος, ὁ, ἡ, des nachts zwervend.
Πολύπλαγκτος, ὁ, ἡ, veel zwervend; omslagtig, b. v. ἔπεα, veelheid van woorden.
Τηλέπλαγκτος, ὁ, ἡ, veraf zwervend.
Ἀποπλάζω, ik doe, ik laat afzwerven; *med.* en *pass.* afdwalen.
Ἐμπλάζω, ik laat zwerven of dwalen (in eene plaats).
Παλιμπλάζομαι, terugzwerven, terugdwalen.
Παραπλάζω, ik doe ter zijde afdwalen, ik breng in dwaling, ik misleid; *med.* en *pass.* afdwalen, omzwerven.

Daartoe behooren ook:

Πλακία, ἡ, dwaling, oud woord, hetwelk anderen van πλέκω afleiden. V. d.
Ἀμπλακία, ἡ (voor ἀναπλακία), eene dwaling, misvatting.
Ἀμπλακέω, *fut.* ήσω, *aor.* 2. ἤμπλακον, v. w. *part.* ἀμπλακῶν, ik dwaal, ik vergrijp mij; ik dwaal af, verkrijg niet, word te leur gesteld, τινὸς, in iets.
Ἀμπλάκημα, τὸ, eene dwaling, misvatting, te leur stelling.
Ἀμπλάκητος, dwalende, verdoold. Ἀναμπλάκητος, ὁ, ἡ, niet dwalende.
Πλάνος, ὁ, ἡ, in dwaling brengend, misleidend, bedriegelijk; 2) *Subst.* een dwaler, zwerver, landlooper, bedrieger; 3) hetzelfde als
Πλάνη, ἡ, de dwaling, omzwerving; eene dwaling, misvatting, afwijking. V. d.
Πλανάω, *fut.* ήσω, ik breng in dwaling, ik misleid,

ik bedrieg; *med.* en *pass.* dwalen, doolen, zwerven, omzwerven, zich vergissen, bedrogen worden.
Πεπλανημένως, *adv.* al doolende, al zwervende.
Πλάνησις, ἡ, dwaling, omzwerving.
Πλανήτης, ου, ὁ, *foem.* πλανῆτις, ἡ, dwalende, zwervende; eene dwaalster (verst. ἀςὴρ), eene planeet.
Πλανητὸς, ἡ, ὀν, verdwaald; v. d. πλανητὰ ἄςρα, de planeten. Πλανητικὸς, ἡ, ὸν, dwalende, zwervende.
Πλανύττω, *poët.* voor πλανάομαι.
Ἀποπλανάω, ik doe afdwalen, ik misleid.
Περιπλανάω, ik doe omdwalen, omzwerven.
Πλάνης, ητος, ὁ, hetzelfde als πλανήτης.
Ἀειπλανὴς, ὁ, ἡ, altijd dwalend.
Ἀπλανὴς, ὁ, ἡ, vrij van dwaling.
Ὁδοιπλανέω, langs den weg dwalend.
Πολύπλανος en πολυπλάνητος, ὁ, ἡ, veel zwervend, veel dwalend.

Πλάσσω, *Att.* πλάττω, *fut.* πλάσω, aan eene weeke massa, b. v. aan was of aan klei, de gedaante of vorm geven, pleisteren; v. d. in het alg. vormen, maken, beschaven, b. v. τὸ σῶμα πλ. het ligchaam vormen, τὴν ψυχὴν πλ. den geest of het verstand beschaven; 2) verdichten, verzinnen, veinzen, voorwenden, namaken, vervalschen, v. w. *part.* πεπλασμένος, verdicht, vervalscht; 3) bepleisteren, besmeren, bestrijken, b. v. πηλῷ, met slijk.
Πεπλασμένως, *adv.* op eene verdichte wijze, al veinzende.
Πλάσμα, τὸ, het gevormde, een pleisterbeeld, het beeldwerk; de vorm, aangenomen gedaante, een namaaksel, verdichtsel, eene naäping.
Πλασματίας, ου, ὁ, verdicht, uitgedacht; 2) een verdichter, liefhebber van verdichtselen of fabelen.
Πλασματώδης, ὁ, ἡ, verdicht, vervalscht.
Πλάσις, ἡ, de pleistering, de vorming; verdichting, beschaving, gedaante.
Πλάςης, ου, ὁ, de vormer, maker. Ook πλαςὴρ, ὁ, *foem.* πλάςειρα, ἡ, de vormster, maakster.
Ἀνδριαντοπλάςης, ου, ὁ, een beeldhouwer.
Θεοπλάςης, ὁ, een godenmaker, d. i. die afbeeldsels der goden maakt.
Κηροπλάςης, ὁ, een wassebeeldenmaker.
Μυθοπλάςης, ου, ὁ, een vertelselmaker, een verdichter.
Πλαςὸς, ἡ, ὸν, gepleisterd, gevormd; verdicht, nagemaakt, valsch, onecht. Πλαςῶς, *adv.* valschelijk, geveinsdelijk.
Πλαςικὸς, ἡ, ὸν, vormende, tot het pleisteren behoorende of geschikt; πλαςικὴ, ἡ, verst. τέχνη, de kunst om pleisterbeelden te maken.
Ἄπλαςος, ὁ, ἡ, ongevormd; 2) niet verdicht, niet nagemaakt; ongeveinsd, opregt. Ἀπλάςως, *adv.* zonder veinzerij.

Εὔπλαςος, ὁ, ἡ, wel gevormd; wel te vormen.
Κηρόπλαςος, ὁ, ἡ, uit was gevormd.
Πλάθανος, ὁ, πλαθάνη, ἡ, en πλάθανον, τὸ, de trog of bak waarin het brood gekneed wordt.
'Αναπλάσσω of 'Αναπλάττω, ik vervorm; ik verzin, verdicht.
'Αναπλασμὸς, ὁ, de vervorming; verdichting.
Διαπλάσσω, door en door vormen.
'Εμπλάσσω, daarop, daarin smeren, inpleisteren. V. d.
"Εμπλαςρον, τὸ, en ἔμπλαςρος, ἡ, een pleister.
'Επιπλάσσω, ik smeer of pleister daarop, daaraan, daarover; ik overpleister.
'Επίπλαςος, ὁ, ἡ, overpleisterd, v. d. verdicht, geveinsd.
Καταπλάσσω, ik bepleister, besmeer, bestrijk.
Καταπλαςὸς, ἡ, ὸν, bepleisterd; v. d. καταπλαςὸν φάρμακον, hetzelfde als Κατάπλασμα, τὸ, een pleister.
Μεταπλάσσω, ik vervorm. Μεταπλασμὸς, ὁ, de vervorming.
Περιπλάσσω, ompleisteren, rondom besmeren.
Προςπλάσσω, bijstrijken, bijsmeren.
Συμπλάσσω, zamenpleisteren, vormen.

Πλατὺς, εῖα, ὐ, plat, breed, wijd, vlak, effen; πλατεῖα, ἡ, verst. ὁδὸς, *platea*, de vlakke weg, de straat; πλατεῖα, ἡ, verst. χεὶρ, de vlakke hand; 2) *neutr.* πλατὺ, τὸ, de vlakte, bijz. de zeevlakte, v. w. ὕδωρ πλατὺ of ἀπὸ πλατέος, zeewater, zout water; zie HERODOT. II, 108. Πλατέως, *adv.* in het breede.

Πλάτος, εος, τὸ, de breedte.
Πλατύτης, ητος, ἡ, de breedte, de wijdte, de uitgestrektheid.
Πλατύνω, ik maak breed of wijd, ik verbreid, ik verwijder.
Πλατειάζω, *Dor.* πλατειάσδω, ook Πλατυςομέω (van στόμα), den mond wijd open zetten, met open mond spreken, platte taal voeren.
Πλατειασμὸς, ὁ, platheid in het spreken.
Πλάτανος en πλατάνιςος, ἡ, de platanusboom (aldus genoemd om deszelfs in het breede uitgespreide takken).
Πλατανώδης, ὁ, ἡ, platanusvormig; rijk in platanusboomen.
Πλατανὼν, ῶνος, ὁ, een platanusplantsoen.
Πλαταμὼν, ῶνος, ὁ, elk breed, plat, vlak ligchaam; de vlakte, de wijdte.
Πλάτη, *Dor.* πλάτα, ἡ (*palmula remi*), de roeiplaat, het onderste breede eind van den roeiriem; de roeiriem zelf; 2) het schouderblad. — Πλάτιγξ of πλάτυγξ, ὁ, hetzelfde. V. d.
Πλατυγίζω, het water met den roeiriem slaan, roeijen; 2) *metaph.* pralen, zwetsen, grootspreken.
Πλάτιον of πλατεῖον, τὸ, een tafelblad, een blad.
Πλατάσσω, eig. twee platen tegen elkander slaan, v. d. geraas maken, klapperen. V. d.
Πλαταγὴ, ἡ, geklapper, geklap, geklep; een klapper, een klep.
Πλαταγέω en πλαταγίζω, klapperen, klappen, kleppen. Πλατάγημα, τὸ, geklapper, geklap.
Πλαταγὼν, ῶνος, ὁ, en πλαταγώνιον, τὸ, een klapper,

eene klep; een papaverblad, om mede in de handen te klappen, Theocritus, Id. XI, 58.

'Απλατὴς, έος, ὁ, ἡ, niet breed, zonder breedte.

'Ισοπλατὴς, ὁ, ἡ, van gelijke breedte, even breed.

Daartoe brengt men ook:

Πλαίσιον, τὸ, een langwerpig vierkant, een vierkant, eene ruit; hetgeen de gedaante van een vierkant heeft, de slagorde in het vierkant.

Πλὰξ, πλακὸς, ἡ, een vlak, eene plank, eene plaat, een blad, tafelblad; 2) eene vlakte, een vlak veld, de zeevlakte.

Πλακερὸς, ὰ, ὸν, en πλακώδης, ὁ, ἡ, breed, plat, vlak; bladvormig, plaatvormig.

Πλακοῦς, οῦντος (voor πλακόεις, εντος), ὁ, eig. het platte of plaatvormige, een koek, pannekoek. *Dimin.* Πλακούντιον, τό.

Δίπλαξ, ὁ, ἡ, uit twee-, en Τρίπλαξ, ὁ, ἡ, uit drie platen of bladen bestaande, tweedubbeld, driedubbeld.

'Υποπλάκιος, ὁ, ἡ, aan den voet des bergs, of in de vlakte gelegen; Hom. Il. Ζ, 396.

Πλέθρον, ου, τὸ, eene landstreek of maat van honderd Grieksche of honderd vier Romeinsche voeten, een zesde gedeelte van een stadium; 2) het Romeinsche *jugerum*, twee honderd veertig voeten groot. Πέλεθρον, τὸ, *poët.* hetzelfde.

Πλεθριαῖος, αία, αῖον, de grootte van een plethrum, of van honderd voet hebbende.

'Απέλεθρος, ὁ, ἡ, onmetelijk, ontzaggelijk groot.

'Ημίπλεθρον, τὸ, een halve plethrum.

Τρί-, 'Εξά-, Δεκάπλεθρος, ὁ, ἡ, drie, zes, tien plethren groot.

Πλέκω, *fut.* ξω (verwant met het Latijnsche *plecto* en *flecto*, even als *plico* met eene aanverwante vorm πλίκω), ik vlecht, knoop; ik vlecht of knoop aaneen, te zamen; ik voeg aaneen, ik verbind; *metaph.* μηχανὰς πλέκειν, list beramen, τὸν βίον of τὸν αἰῶνα πλέκειν, den levensdraad vlechten, het leven doorbrengen; enz.

Πλέγδην, *adv.* al vlechtende; op eene ingewikkelde wijze.

Πλέγμα, ατος, τὸ, het gevlochtene, vlechtwerk, een gevlochten korf; eene haarvlecht. *Dimin.* Πλεγμάτιον, τὸ. Πλεγματεύω, vlechten, gevlochten werk maken.

Πλεκτὸς, ἡ, ὸν (ook in zamenstelling πλεκὴς), gevlochten, geweven; *foem.* πλεκτὴ, ἡ (verst. σειρὰ), een strik; (σπυρὶς) een gevlochten korf; een jagersnet.

Πλεκτάνη, ἡ, het gevlochtene, een vlechtsel, v. d. een strik, eene koord, een net; 2) de armen van den inktvisch en van den zeepolijp.

Εὔπλεκτος en εὐπλεκὴς, ὁ, ἡ, wel gevlochten, wel zamengevoegd, fraai bewerkt.

Νήπλεκτος, ὁ, ἡ, ongevlochten, onopgesierd.

Νεόπλεκτος en νεοπλεκὴς, ὁ, ἡ, nieuw gevlochten, nieuw geweven.

Σχοινοπλεκὴς, ὁ, ἡ, uit riet gevlochten.

Πλοκὴ, ἡ (van het *perf. med.* πέπλοχα), het vlechten, het weven; een vlechtsel, een weefsel, een zamenweefsel; *metaph.* verstrikking, list, bedrog.

Πλόκαμος, ὁ, en πλοκαμὶς, ἡ, ook *poët.* πλόκος, ὁ, en πλοκὰς, ἁδος, ἡ, eene haarvlecht, gevlochten haarlok; een touw, eene koord. Daarvoor ook *contr.* πλοχμὸς, ὁ, Hom. Il. P, 52.

Εὐ-, en Καλλιπλόκαμος, ὁ, ἡ, met fraai gevlochten haarlokken, schoon van haar.

Χρυσοπλόκαμος, ὁ, ἡ, met gouden haarlokken.

Πλόκαμον en πλόκανον, τὸ, vlechtwerk, bijz. de dorschvlegel (*vannus*).

Ἄπλοκος, ὁ, ἡ, ongevlochten, oningewikkeld.

Δολοπλόκος, ὁ, ἡ, bedrog smedend.

Εὔπλοκος, ὁ, ἡ, fraai gevlochten.

Πολύπλοκος, ὁ, ἡ, veel gevlochten; ingewikkeld; listig.

Ἀναπλέκω, *poët.* ἀμπλέκω, ik vlecht, bind, knoop op of in; *med.* zich het haar vlechten, of opbinden.

Διαπλέκω, ik vlecht door, vlecht daar tusschen in, vlecht te zamen; 2) ik vlecht van een, uit een, ik ontwikkel; 3) *metaph.* διαπλέκειν τὸν βίον, den levensdraad door- of afweven, het leven eindigen, bij Herodotus V, 92.

Διαπλοκὴ, ἡ, de doorvlechting, verstrikking, het bedrog.

Ἐμπλέκω, ik vlecht of knoop daarin, ik wikkel in, ik verwar.

Ἐμπλοκὴ, ἡ, een invlechtsel, een knoop.

Ἐπιπλέκω, ik vlecht daaraan, daarop, daarover.

Καταπλέκω, ik vervlecht, vlecht of knoop ineen; *metaph.* τὴν ζοὴν, het leven eindigen, bij Horodotus, IV, 205.

Παραπλέκω, ik vlecht daarbij, daarneven.

Περιπλέκω, ik omvlecht, vlecht rondom; omwikkelen, omslingeren; *med.* en *pass.* omvatten, omarmen, τινὶ, iemand, Od. Ψ, 33.

Συμπλέκω, ik vlecht te zamen, voeg te zamen; *med.* συμπλέκεσθαι τινὶ, met iemand te doen hebben, τοῖς πολεμίοις, met den vijand handgemeen worden, slag leveren.

Συμπλοκὴ, ἡ, de zamenvlechting, zamenknooping; het handgemeen worden, de slaglevering; de zamenkomst, bijslaap.

Ἀσύμπλεκτος, ὁ, ἡ, niet zamengevlochten.

Πλεῦρα, ἡ, ook πλευρὸν, τὸ, de zijde, ribbe, het ribbevlies; 2) de zijde, of zijlijn van een vierkant of van eene andere figuur.

Πλευρῖτις, ιδος, ἡ, t. w. νόσος, de zijdeziekte, steek in de zijde, eene pleuris.

Παραπλευρίδιος, ὁ, ἡ, aan de zijde gelegen; *neutr.* παραπλευρίδια, τὰ, een bedeksel of dekkleed der zijden (voor de paarden in den strijd).

Daartoe brengt men ook:

Εὐρὰξ, *adv.* ter zijde, zijdwaarts. Hom. Il. Λ, 251. Ο, 541.

Πλέω of *πλάω*, overgebleven in de Latijnsche zamenstellingen *expleo*, *impleo*, enz., is de stamvorm van Πλῆμι, waarvoor bij verdubbeling gebruikelijker in *praes.* Πίμπλημι, *fut.* πλήσω, *perf.* πέπληκα, *inf.* πιμπλάναι, 1) *act.* vullen, aanvullen, opvullen; 2) *pass.* Πίμπλαμαι, gevuld worden, vol worden, vol zijn, *aor.* 1. ἐπλήσθην, *perf.* πέπλησμαι, en misschien ook oudtijds πέπλημαι, v. w. *pl. q. perf.* ἐπέπλητο, ἐπέπληντο, *contr.* πλῆτο, πλῆντο, bij HOMERUS Il. Σ, 50. Od. Θ, 57, hetwelk men echter ook houden kan voor ἔπλητο, ἔπληντο, *imperf.* van Πλῆμαι, van waar ook de *imper.* πλῆσο. Andere verdubbelde *formae* zijn Πιμπλάνω, ομαι, Il. Ἰ, 675, en Πιπλέω, bij HERODOTUS VII, 39. — Van daar het verlengde Πλήθω, *fut.* πλήσω, oud *perf.* πέπληθα, v. w. nog het *pl. q. perf.* ἐπεπλήθει, bij APOLLON. RH. III, 271, 1) vullen, aanvullen, τινὸς τὶ, iets daarmede; 2) vol zijn, overvol zijn, overvloeijen, τινὸς, met iets; v. d. πλήθων ποταμὸς, eene overloopende rivier; πλήθουσα ἀγορὰ, de volle markt, de tijd wanneer de markt vol menschen is. V. d. de volgende

Zamenstellingen:

Ἀναπίμπλημι en Ἀναπλήθω, *fut.* ήσω, ik vul op, vervul.

Ἀποπίμπλημι en Ἀποπλήθω, ik vul gansch en al op, ik maak geheel vol; *metaph.* θυμὸν, zijnen toorn verzadigen.

Ἐκπίμπλημι en ἐκπλήθω, *expleo*, ik maak ten einde toe vol, ik vervul, τινὰ τινὶ, iets daarmede; *metaph.* τὸν νόμον, de wet vervullen, d. i. betrachten; τὸν βίον, het leven voleinden; τοῦ ὀνείρου τὴν φήμην, eene droomuitspraak bewaarheden, HERODOT. I, 43.

Ἐμπίμπλημι of Ἐμπίπλημι, v. w. *imper.* ἐμπίπληθι, Il. Φ, 311, en Ἐμπλήθω, *impleo*, ik vul in, maak vol, vervul, verrijk, τὶ τινὸς, iets daarmede; *metaph.* γνώμην, den zin volgen.

Ὑπερεμπίπλημι, boven mate opvullen; *pass.* ὑπερεμπίπλασθαι, boven mate met spijs opgepropt zijn, bij XENOPHON.

Καταπίμπλημι en καταπλήθω, ik maak vol, vervul.

Περιπλήθω, overvol maken, sterk opvullen.

Ὑπερπίμπλημι, boven mate opvullen, overvol maken.

Ὑποπίμπλημι en Ὑποπλήθω, ik vul op, ik maak heimelijk zachtjes aan, langzamerhand vol.

Afleidingen:

Πλέος, έα, έον, *poët.* πλεῖος, *Att.* πλέως, in *Gen.* πλέω, ὁ, *neutr.* πλέων, τὸ, het Latijnsche *plenus, a, um*, vol, gevuld, opgevuld. V. d. de *Compar.* πλειότερος, Od. Λ, 358.

Ἀνάπλεος, *Att.* ἀνάπλεως, opgevuld, aangevuld, vol, vol op.

Διάπλεος, door vol, door en door gevuld.
"Εκπλεος, *Att.* ἔκπλεως, voluit, ten einde toe of geheel en al gevuld; verzadigd. Ἐκπλέως, *adv.* voluit, ten vollen.
"Εμπλεος, -ειος, -εως, ook *poët.* ἐνίπλειος, ingevuld, aangevuld, vol van binnen, vol; verzadigd. Ἐμπλέως, *adv.* ten vollen.
Ἐπίπλεος, -εως, opgevuld, vol.
Κατάπλεος, -εως, vervuld, geheel vol; verzadigd.
Παράπλεος, -ειος, bijna vol.
Περίπλεος, -έως, overvol, zeer vol.
Πλειών, ῶνος, ὁ, *poët.* een vol tijdstip, een jaar voluit, een jaar.

Πλῆθος, εος, τὸ (van πλήθω, πέπληθα), eig. de volheid; v. d. de gansche omvang, de grootte, wijdte, breedte, enz; de veelheid, het aantal, de menigte; 2) de volksmenigte, de groote hoop, het gemeen. Daarvoor ook Πληθύς, ύος, ἡ, van waar

Πληθύω, *fut.* ύσω, vol zijn, τινὸς, met iets; veel zijn, menigvuldig zijn. — V. d. verlengd Πληθύνω, ik vul, maak vol; ik maak veel, ik vermenigvuldig, vermeerder, vergroot; 2) vol of veel zijn of worden, zich vermenigvuldigen, toenemen, aangroeijen, overvloeijen; 3) *med.* πληθύνομαι, zich vervullen, verzadigen.
Πληθυντικὸς, ἡ, ὸν, vermenigvuldigend, vermeerderend; *Subst.* πληθυντικὸς (ἀριθμὸς), ὁ, het meervoud. Πληθυντικῶς, *adv.* in het meervoud.
Πληθυσμὸς, ὁ, de vermenigvuldiging, vermeerdering.
Ἐκπληθύνω en Συμπληθύνω, opvullen, vervullen, vermenigvuldigen.

Πληθώρα, *Jon.* πληθώρη, ἡ, de volte, volheid, b. v. ἀγορᾶς, hetzelfde als ἀγορὰ πλήθουσα (zie boven); 2) overvloed, zatheid, verzadiging, HERODOT.; 3) volbloedigheid, volsappigheid.

Οἰνοπληθὴς, ὁ, ἡ, vol wijn of wijnstokken, vruchtbaar in wijn.
Παμπληθὴς, ὁ, ἡ, geheel vol, gansch en al vol; zeer veel.
Περιπληθὴς, ὁ, ἡ, overvol, zeer vol; overgroot.
Πολυπληθὴς, ὁ, ἡ, menigvuldig.
Χειροπληθὴς, ὁ, ἡ, de hand vullend; *neutr.* τὸ χειροπληθὲς, eene handvol.

Πλήρης, εος, ὁ, ἡ, z. v. a. πλέος, vol, gevuld, τινὸς, met iets; voltallig, volledig. Daarvoor ook oudtijds πλῆρος, v. w.

Πληρόω, *fut.* ώσω, ik vul, ik maak vol, b. v. τὰς ναῦς, ik belast de schepen, ik voorzie dezelve van manschappen; ik vul aan, τὴν χρείαν, de behoefte; ik vervul, b. v. τὸν νόμον, de wet betrachten; ik maak voltallig, volledig, b. v. τὴν βουλὴν, deelgenoot van den raad worden; ik betaal voluit, ik voldoe; ik verzadig; *metaph.* θυμὸν, zijne drift bekoelen.
Πλήρωμα, τὸ, het aanvulsel, opvulsel; de scheepslading; een beladen, met manschappen voorzien, schip.
Πλήρωσις, ἡ, de volmaking, vervulling, aanvulling.

Πληρωτὴς, οῦ, ὁ, een aanvuller, mede bijdrager, mededeelgenoot.

Ἀναπληρόω, ik vul op, ik vervul; ik maak weder vol; ik vergoed.

Ἀνταναπληρόω, wederkeerig opvullen.

Προςαναπληρόω, daarbij opvullen.

Ἀντιπληρόω, daarentegen op of aanvullen; weder vergoeden.

Ἀποπληρόω en Ἐκπληρόω, ik vul aan, maak ten einde toe of geheel en al vol, ik verzadig.

Ἐπι- en Προςπληρόω, ik vul daarbij, daarenboven aan, ik vervul.

Παραπληρόω, ik vul daarbij aan, maak te vol.

Συμπληρόω, *compleo*, ik vul mede, te gelijk, te zamen; ik maak geheel en al vol.

Ὑπερπληρόω, ik maak overvol, te vol.

Πλῆσμα, ook πλῆμα, τὸ, het vulsel, opvulsel. V. d.

Πλήσμιος, ία, ιον, vullend, vervullend; verzadigend, walgverwekkend; vervelend; *neutr.* πλήσμιον, τὸ, walg, zatheid. Πλησμίως, *adv.* in volheid, in overvloed.

Πλησμονὴ, ἡ, volheid, zatheid, overvloed; vulling, aanvulling, verzadiging, verveling.

Πλήσμη, ook πλήμη en πλήμμη, ἡ, eig. de volheid der zee, v. d. de vloed. V. d.

Πλημύρα en πλημμύρα, ook πλημμυρὶς, ίδος, ἡ, hetzelfde.— Πλημμύριον, τὸ, de plaats der ebbe en vloed.

Πλήμνη, ἡ (misschien voor πλημόνη, eig. de vulling), de naaf of het gat van een wiel, waarin de as draait.

Πληςὸς, πλητὸς en πλεςὸς, overgebleven in het zameng.

Ἄπληςος, ook ἄπλητος en ἄπλετος, ὁ, ἡ, niet vol te maken, onverzadelijk; v. d. onmetelijk, oneindig, ontzaggelijk groot. Ἀπλήςως, *adv.* onverzadelijk. Ἀπληςία, ἡ, onverzadelijkheid, onverzadelijke begeerte.

Πλέω, *fut.* πλεύσω, *fut. med.* πλεύσομαι, *Att.* πλευσοῦμαι, en daarvoor *Jon.* πλείω, alsmede de andere *formae* πλόω, πλώω, πλῶμι (v. w. *imperf.* ἔπλων), πλοΐζω, πλωΐζω, alle verwant met het Lat. *fluo*, *fluere*, eig. *vloeijen*, t. w. door of op het water, v. d. varen, ter zee varen, te scheep varen; zwemmen; *pass.* bevaren worden, b. v. πλεομένη θάλασσα, πεπλευσμένον πέλαγος, de bevarene zee.

Πλεῦσις, εως, ἡ, het varen, de vaart. — Πλεύσιμος, ὁ, ἡ, en πλευςικὸς, ἡ, ὸν, bevaarbaar; de vaart bevorderend (b. v. van den wind); tot het varen behoorende, bekwaam, gezind.

Πλειὰς, άδος, ἡ, het zevengesternte, den zeevarenden dienstig.

Πλόος, *contr.* πλοῦς, ὁ, in *pl.* πλοῖ, οἱ, het varen, de vaart; de scheep- of zeevaart; de vaartijd, de vloed. Van het *perf. med.* ἔπλοα, van waar ook

Πλοῖον, τὸ, een vaartuig, een schip, bijz. een vrachtschip, rond gebouwd, terwijl de oorlogschepen lang waren. *Dimin.* Πλοιάριον, τὸ, een vaartuigje, scheepje.

Ἀγχίπλοος, -ους, ὁ, ἡ, nabij varend.
Ἁλίπλοος, -ους, ὁ, ἡ, op zee varend, zwemmend; ἁλίπλοα τείχεα θεῖναι, de muren in de zee verzwelgen, Hom. Il. M, 26.
Ἄπλοος, ἄπλους, ὁ, ἡ, onbevaren, onbevaarbaar (van de zee en de schepen); die niet gevaren heeft, onkundig in het varen.
Ἄπλοια, ἡ, eig. onvloed, gebrek aan vloed, ongeschikte vaartijd; v. d. onvermogen om te varen, onbevaarbaarheid.
Δύςπλοος, -ους, ὁ, ἡ, slecht bevaarbaar.
Εὔπλοος, -ους, ὁ, ἡ, wel bevaarbaar, geschikt tot varen; wel varende.
Εὔπλοια, ἡ, goede vloed, gunstige vaartijd; eene gelukkige vaart, welvaart.
Εὐπλοέω, eene gelukkige vaart hebben, wel varen.
Κοινόπλοος, -ους, ὁ, ἡ, gemeenschappelijk varend, een scheepsgezel.
Πρωτόπλοος, -ους, ὁ, ἡ, eerst, voor het eerst, vooraan varend.
Πλωὰς, ook πλοὰς en πλωϊὰς, άδος, alsmede πλωῒς, ίδος, ἡ, vloeijend, varend, zwemmend, b. v. νῆσοι, drijvende eilanden, νεφέλαι, zwemmende wolken, enz. Van πλώω, πλωΐζω, waartoe mede behooren
Πλώϊμος en πλώσιμος, ὁ, ἡ, bevaarbaar (van de zee en de schepen); de vaart bevorderend (van den wind).
Πλώτης, ου, πλωτὴρ, ῆρος, en πλώτωρ, ορος, ὁ, een vaarder, zee- of scheepvaarder, zwemmer.
Πλωτὸς, ἡ, ὸν, bevaren; bevaarbaar; zwemmende, kunnende zwemmen; *Subst.* πλωτὸς, ὁ, t. w. χρόνος, de vaartijd. Πλωτικὸς, ἡ, ὸν, tot het varen of zwemmen behoorende, geschikt, bekwaam, gezind.

Zamenstellingen:

Ἀναπλέω en ἀναπλώω, ik vaar op, vaar uit de haven zeewaarts in; ik vaar terug; *pass.* bevaren worden.
Ἀνάπλοος, -ους, ὁ, de opvaart, afvaart, uitvaart.
Ἀντιπλέω, ik vaar tegen, vaar tegen in.
Ἀντίπλοια, ἡ, de tegenvaart, het tegen den stroom invaren; *metaph.* wederzijdsche tegenstand.
Ἀποπλέω, ik vaar af, scheep af.
Ἀπόπλοος, -ους, ὁ, de afvaart, het heenvaren.
Δακρυπλώω, in eenen vloed van tranen zwemmen. Hom. Od. Τ, 122.
Διαπλέω en διαπλώω, ik vaar door, vaar over, trek over; *metaph.* τὸν βίον, het leven doorbrengen.
Διάπλοος, -ους, ὁ, de doorvaart, doortogt, overtogt.
Εἰςπλέω, ik vaar in, vaar naar binnen.
Εἴςπλοος, -ους, ὁ, het inloopen der schepen; a) de ingang der haven.
Ἐκπλέω en ἐκπλώω, ik vaar uit, vaar naar buiten; *metaph.* τῶν φρενῶν, zijn verstand verliezen. Herodot. III, 155.
Ἔκπλοος, -ους, ὁ, de uitvaart, het uitloopen der vloot; de plaats daarvoor.
Διεκπλέω, daar doorheen varen. Διέκπλους, ὁ, het doorheen varen.
Ἐμπλέω, ik vaar in, b. v. νηῒ, in een schip.

'Επιπλέω en ἐπιπλώω, ik vaar toe, zwem toe; ik vaar of zeil aan, b. v. τοῖς πολεμίοις, op den vijand; ik vaar op, daarop, ik bevaar, b. v. ἐπιπλῶς εὐρέα πόντον, de wijde zee bevarende, bij Hom.

'Επίπλευσις, ἡ, het aan of toevaren.

'Επίπλοος, ὁ, ἡ, aan of toevarend, b. v. ναῦς; 2) *Subst.* ἐπίπλοος, ὁ, het aan of toevaren, eenen aanval ter zee, een zeeslag; 3) *neutr.* ἐπίπλοον, τὸ, het darmnet of vlies.

"Επιπλα, τὰ voor ἐπίπλοα (Herodot. I, 94), vervoerbare goederen, meubelen, huisraad.

Καταπλέω en καταπλώω, ik vaar of zwem af, neer, naar beneden, ik vaar uit zee landwaarts of de haven in; ik vaar of zwem terug.

Κατάπλοος, -ους, ὁ, de afvaart, terugvaart; de vaart uit zee landwaarts in, de aanlanding, aankomst.

Παραπλέω en παραπλώω, ik vaar of zwem daarbij, daarnevem, voorbij.

Παράπλοος, -ους, ὁ, de voorbijvaart.

Περιπλέω en περιπλώω, ik vaar, zwem om, rondom.

Περίπλοος, -ους, ὁ, de omvaart, omtogt.

Προπλέω, ik vaar voor, vooraf, vooruit, vooraan.

Πρόπλοος, ὁ, ἡ, voor-, vooruitvarend, b. v. νῆες.

Προςπλέω en προςπλώω, ik vaar toe, kom aanvaren.

Συμπλέω, ik vaar mede.

Σύμπλοος, ὁ, mede varend, een scheepsgezel. Σύμπλοια, ἡ, het mede varen, scheepsgezelschap.

Ὑπερπλέω, ik vaar over, daarover heen.

Ὑποπλέω, ik vaar daaronder, daaronder door.

Πλὴν, als *praep.* met den *Genit.* buiten, behalve, met uitzondering, b. v. πάντες πλὴν ἐμοῦ, allen behalve ik; 2) als *conj.* buitendien, bovendien; buiten, behalve; πλὴν εἰ of πλὴν ἐὰν, buiten dat, ten zij dat; πλὴν ἀλλὰ en πλὴν ἀλλὰ ἤ, ten zij dat, uitgezonderd dat; πλὴν ὅσον, behalve dat.

Πλήσσω, *Att.* πλήττω, *fut.* πλήξω, *perf. med.* πέπληγα, eig. *pletten*, d. i. plat slaan, v. d. ik sla, tref, wond, τινὰ, iemand; *pass.* eenen slag krijgen; v. d. *metaph.* eene nederlaag, een ongeluk krijgen.

Πλῆγμα, τὸ, en πληγὴ, ἡ, een slag, eene wond. Πλήγανον, τὸ, een stok, geesel.

Πλῆξις, εως, ἡ, de slag, het slaan.

Πλήκτης, ου, ὁ, de slager, slagter; al wie slaat, straft, twist, scheldt, beschimpt; slaande, strijdbaar, strijdlievend.

Πλῆκτρον, τὸ, *plectrum*, een slaander of werktuig om te slaan, eene zweep, een stok, stekel, por, bijz. een strijkstok om de snaren te slaan; een roeiriem, bij Herod. I, 194.

Πληκτὸς, ἡ, ὸν, geslagen. Daarvoor ook, doch alleen in zamenstelling, Πλὴξ, hetzelfde; 2) slaande.

Πληκτίζομαι, ik sla, strijd, lever slag, τινὶ, met iemand;

2) ik sla mij op de borst (*plango*); 3) aanslaan, een onkuische oogslag op iemand werpen, onkuisch bejegenen. Διαπληκτίζομαι, hetzelfde.

Πληκτικὸς, ἡ, ὸν, slaande, het slaan betreffende; *metaph*. treffende, overtuigend.

Ἀμφιπλὴξ en ἀμφίπληκτος, ὁ, ἡ, van beide zijden slaande of treffende; 2) aan beide zijden geslagen.

Ἄπληκτος en ἀπλὴξ, ὁ, ἡ, niet geslagen, niet gewond.

Βουπλὴξ, ῆγος, ὁ, een ossenpor. Hom. Il. Z, 135.

Δύςπληκτος, ὁ, ἡ, moeijelijk om te treffen.

Οἰνοπλὴξ, ὁ, ἡ, door den wijn getroffen, dronken.

Οἰςροπλὴξ, ὁ, ἡ, door razernij getroffen.

Ὕσπληξ en ὕσπληγξ, ἡ (misschien voor ὑπόπληξ), een por of stekel om de dieren voort te drijven; 2) de slagboom (*repagulum*) van de strijdbaan, die weggenomen wordt, zoodra de wedloopers uitgaan; 3) de wip of het valhout in eenen val.

Χειρόπληκτος, ὁ, ἡ, met de hand geslagen, gewond.

Πλήςιγξ, *Dor*. πλάςιγξ, ιγγος, ἡ, eene zweep, een geesel; 2) eene weegschaal, balans; het juk der paarden.

Ἀποπλήσσω, ik sla af, sla neer op den grond, ik versla; ik sla lam; ik sla van schrik neer, ik doe verschrikken, ik ontroer; *med*. van zich afslaan, wegslaan.

Ἀποπληξία, ἡ, verslagenheid, ontroering, eene beroerte.

Ἀπόπληκτος, ὁ, ἡ, verslagen, ontroerd, door eene beroerte getroffen.

Διαπλήσσω, ik sla door, door een; ik sla van een, uit een; ik splijt door, Il. Ψ, 120, zoo de lezing echt is.

Ἐκπλήσσω, ik sla uit, sla naar buiten; ik sla neer, ik ontstel, ontroer, verbaas, τινὰ, iemand; 2) *med*. ik verschrik, ontroer, τὶ of ἐπὶ τινὶ, voor iets.

Ἔκπληξις, ἡ, ontsteltenis, ontroering, schrik.

Ἔκπληκτος, ὁ, ἡ, verplet, verslagen, verschrikt, ontroerd.

Ἐκπληκτικὸς, ἡ, ὸν, verschrikkelijk.

Ἐκπλήγδην, *adv*. op eene verschrikkelijke wijze.

Ἐκπλαγὴς, έος, ὁ, ἡ, en *poët*. ἔκπαγλος, ὁ, ἡ, hetzelfde als ἔκπληκτος; 2) verplettend, schrikkelijk, ontroerend, verbazend, verwonderingwekkend. V. d

Ἔκπαγλον, ἔκπαγλα en ἐκπάγλως, *adv*. verschrikkelijk, ijsselijk, heviglijk.

Ἐκπαγλέομαι, verschrikken, ijzen, ontroeren.

Ἐμπλήσσω, *poët*. ἐνιπλήττω, ik sla, stort, val aan, τινὶ, op iets; 2) ik verschrik.

Ἐμπληξία, ἡ, verslagenheid, schrik.

Ἔμπληκτος, ὁ, ἡ, verplet, verslagen, getroffen, ontroerd; wankelmoedig, ligtzinnig. Ἐμπλήκτως en ἐμπλήγδην, *adv*. met schrik, met ontroering.

Ἐπιπλήσσω, ik sla daarop, sla toe; *metaph*. ik berisp, scheld, scheld uit, τινὶ, iemand.

Ἐπίπληξις, ἡ, eene berisping.

Καταπλήσσω, ik verplet, versla, sla neer; v. d. ik verschrik, ontroer, ontstel, τινὰ, iemand; *med*. verschrikken, ontroeren, ontstellen, τὶ, voor iets.

Κατάπληξις, ἡ, verslagenheid, ontsteltenis.

Καταπλὴξ, ῆγος, ὁ, ἡ, verplet, verslagen, verschrokken, ontroerd.

Ἀκατάπληκτος, ὁ, ἡ, onverslagen, onverschrokken.

Παραπλήσσω, ik sla daarnaast, daarneven, ik sla voorbij, sla mis; *pass.* verslagen, verrukt, ontroerd zijn.

Παραπλὴξ, ῆγος, en παράπληκτος, ὁ, ἡ, verslagen, ontroerd.

Συμπλήσσω, ik sla te zamen, tegen elkander.

Συμπλήγδην, *adv.* al zamenslaande.

Συμπληγάδες, αἱ, zamenslaande klippen of eilanden.

Πλίνθος, ὁ, een tigchelsteen. *Dimin.* Πλινθίον, τὸ, een tigchelsteentje; 2) een gelijkzijdig vierkant. Πλινθὶς, ίδος, ἡ, hetzelfde. Πλινθηδὸν, *adv.* met, of op de wijze van tigchelsteenen.

Πλινθεύω, *fut.* εύσω, ik maak of bak tigchelsteenen; 2) ik bouw met of uit tigchelsteenen; 3) ik breng in de gedaante van een vierkant.

Πλίσσω, bijz. in *med.* πλίσσομαι, *fut.* πλίξομαι, trappen, trippelen (met den voet), treden, gaan. Zie Hom. Od. Z, 318. Waarschijnlijk verwant met πλήσσω, en het Lat. *plico.*

Ἀμφιπλὶξ, *adv.* al rond trippelende of gaande.

Ἀποπλίσσομαι, aftrippelen, ontspringen, heengaan.

Πλοῦτος, ὁ, rijkdom, overvloed, schatten; 2) *Plutus*, de god des rijkdoms. Sommigen leiden het af van πλοέω als verdubbelde vorm van πλέω, πίμπλημι, v. w. πλέος, vol: anderen van πολὺ en ἔτος, z. v. a. πολύετος, *contr.* πλόετος, πλοῦτος, eig. een gezegend, vruchtbaar jaar.

Πλούταξ, ὁ, een rijkaard.

Πλουτέω, *fut.* ήσω, ik ben rijk; *metaph.* ik heb overvloed aan iets. Κατα- en Ὑπερπλουτέω, zeer of boven mate rijk zijn.

Πλουτηρὸς, ὰ, ὸν, den rijkdom betreffende, verrijkend.

Πλουτίζω, ik maak rijk, verrijk; ik maak gelukkig. Zameng. Καταπλουτίζω, hetzelfde.

Πλουτίνδην, *adv.* naar den rijkdom, naar het vermogen.

Πλούσιος, ία, ιον, rijk, gegoed; overvloed hebbende; voornaam; οἱ πλούσιοι, de rijken. Πλουσίως, *adv.* rijkelijk, overvloediglijk.

Πλουσιάω, hetzelfde als Πλουτέω.

Πλουσιάζω, hetzelfde als Πλουτίζω.

Πλουσιακὸς, ὴ, ὸν, eenen rijken eigen, betamend.

Παμπλούσιος, ὁ, ἡ, rijk in alles, overvloed van rijkdommen of schatten hebbende.

Ὑπερπλούσιος, ὁ, ἡ, boven mate rijk.

Πλούτων, ωνος, ὁ, ook Πλουτεὺς, έως, ὁ, de god van het onderaardsche dooden- of schimmenrijk, bij de Latijnen *Pluto*, misschien aldus genoemd om den rijkdom die de aarde oplevert; 2) dezelfde als *Plutus*, de god des rijkdoms.

Ἄπλουτος, ὁ, ἡ, niet rijk.

Ἀρτι- en Νεόπλουτος, ὁ, ἡ, onlangs rijk geworden.

Ἀρχαιό- en Παλαιόπλουτος, ὁ, ἡ, van oudsher rijk.

Ζάπλουτος, ὁ, ἡ, zeer rijk.
Φιλόπλουτος, ὁ, ἡ, den rijkdom beminnende, gierig. Φιλοπλουσία, ἡ, begeerte naar rijkdom, gierigheid.

Πλύνω, *fut.* πλυνῶ of πλύσω (van den stamvorm πλύω), ik spoel, wasch, wasch uit, bijz. de kleederen, 2) *metaph.* τινὰ, iemand den mantel uitwasschen, hem duchtig de waarheid zeggen, beschimpen, uitschelden. V. d het verlengde Πλυνέσκω, Hom. Il. X, 155.

Πλῦμα, τὸ, het afspoelsel, vuil water.
Πλυντὴρ, ῆρος, en πλύντης, ὁ, een wasscher. — Πλύντρια en πλυντρὶς, ίδος, ἡ, eene waschvrouw. — Πλυντήριος, α, ον, wasschende, de wasch betreffende.
Πλυνὸς, οῦ, ὁ, een spoelvat, waschvat, eene waschkuip. Hom. Od. Z, 40. Il. X, 153; 2) *metaph.* πλυνὸν ποιεῖν τινὶ, even als πλύνειν τινά.
Ἀποπλύνω, ἀποπλυνέσκω, ik spoel af, wasch af.
Ἐκπλύνω, ik spoel uit, wasch uit.
Εὐ- en ἐύπλυνὴς, ὁ, ἡ, goed gespoeld, schoon gewasschen.
Καταπλύνω, ik bespoel, bewasch.
Νεόπλυτος, ὁ, ἡ, pas gespoeld, nieuw gewasschen.

Πνέω, *poët.* πνείω, *fut.* πνεύσω, snuiven, v. d. ademen, bijz. van den levensgeest, die door de neusgaten dringt; van waar ook de spreekwijzen, μένεα πνεῖν, moed ademen, Ἄρεα πνεῖν, den krijgsgod ademen, dapper strijden, bij Homerus; *metaph.* snoeven, μέγα πνεῖν, sterk snoeven, zich trotsch, hoovaardig, toornig aanstellen; 2) snuiven, blazen, waaijen (van den wind); 3) wasemen, adem, geur of reuk van zich afgeven, rieken (Od. Δ, 446), met den *Genit.* τινὸς, naar iets. Πνύω, πνῦμι, andere vorm, 1) *act.* van dezelfde beteekenis; 2) *pass.* met levensadem of geest bezield zijn, leven, en v. d bijz. geest of verstand bezitten, gelijk het zoo menigmaal bij Homerus voorkomende *part. perf. pass.* πεπνυμένος, ademend, geestig, verstandig, wijs. Van daar

1) Afleidingen van πνύω:

Πινύω, en van daar verlengd Πινύσσω en Πινύσκω, beide *poët.* eig. adem of geest inblazen; v. d. geestig, verstandig maken, tot het regt verstand brengen, vermanen, onderwijzen.
Πινυτὸς, ἡ, ὸν, geestig, verstandig, wijs. V. d. Πινυτὴ, ἡ (Od. Υ, 71), ook Πινυτὴς en Πινυτότης, ητος, ἡ, geest, verstand, wijsheid. Πινυτῶς, *adv.* verstandiglijk, wijsselijk. Ἀπινύτως, *adv.* dwaasselijk.
Ἀπινύσσω, ik ben geesteloos, onverstandig, dwaas, ik handel dwaasselijk.
Νηπύτιος, α, ον, die zijn verstand nog niet heeft, kinderachtig, dom, dwaas. Νηπυτιὰ, *Jon.* νηπυτιὴ, ἡ, kinderachtigheid, onverstand, dwaasheid. Verg. Νήπιος, van Ἔπω.
Ποιπνύω, oud woord bij Hom. Il. A, 600, en elders, waar-

schijnlijk, zich buiten adem loopen, v. d. ijverig bedienen, al dienende rondloopen, druk bezig zijn.

2) Afleidingen van Πνέω:

Πνεῦμα, ατος, τὸ, de adem, ademhaling; de geest, de ziel, het leven; het geblaas, het waaijen, de wind. V. d.

Πνευματικὸς, ή, ὸν, den adem of den wind betreffende; 2) ademend, blazend, winderig; 3) geestelijk (in tegenstelling van het ligchamelijke).

Πνευματώδης, ὁ, ἡ, vol van adem, geest of wind; geestig, winderig, opgeblazen.

Πνευματόω, met adem of wind vervullen, opblazen.

Ἀπνεύματος, ὁ, ἡ, zonder adem of wind, onbewaaid.

Ἐκπνευματόω, ik lucht op; ik wek op, door den wind, b. v. de zee.

Ἐμπνευματόω, ik vul op met lucht of wind, ik blaas op.

Πνεύμων, ονος, ὁ, ook πλεύμων, van waar in het Latijn *pulmo*, de adem of luchtpijp, de long. V. d.

Πνευμονία en πλευμονία, ἡ, verst. νόσος, eene longziekte, longkwaal.

Πνεῦσις, ἡ, de snuiving, ademing, blazing, wind.

Πνευστὸς, ή, ὸν, geademd, met adem begaafd, bezield.

Πνευστικὸς, ή, ὸν, ademende, blazende, waaijende.

Πνευστιάω, *fut.* άσω, ik adem herhaalde reizen, ik ben kortademig, aamborstig.

Ἄπνευστος, ὁ, ἡ, ademloos, onbezield, geen adem kunnende halen. Ἀπνευστὶ, *adv.* buiten adem. Ἀπνευστιάζω, geen adem kunnen halen. Ἀπνευστία, ἡ, ademloosheid.

Εὔπνευστος, ὁ, ἡ, ligt of met gemak ademend. Εὐπνευστία, ἡ, gemakkelijke ademhaling.

Θεόπνευστος, ὁ, ἡ, door Gods geest bezield, aangeblazen, gedreven, bij de gewijde schrijvers.

Πνοή, en *poët.* πνοιή, ἡ (van het *perf. med.* ἔπνοα), de snuiving, ademing, adem; de blazing, de wind; de wasem; de lucht; de toon of het geluid.

Ἄπνοος, *contr.* ἄπνους, ὁ, ἡ, ademloos, zielloos, zonder ademtogt, niet ademend; v. d. benaauwd, stikkend; 2) zonder wind, niet waaijend. Ἀπνεής, ὁ, ἡ, hetzelfde; 2) sterk blazend.

Ἄπνοια, ἡ, ademloosheid; gebrek aan wind.

Δύσπνοος, ὁ, ἡ, moeijelijk ademhalend.

Δύσπνοια, ἡ, moeijelijke ademhaling.

Εὔπνοος, ους, *poët.* ἐΰπνοος, ὁ, ἡ, ligt of met gemak ademend; goed om te ademen (b. v. van de lucht); geurig wasemend, welriekend.

Εὔπνοια, ἡ, goede ademhaling; een goede of gunstige wind.

Ἡδύπνοος, -ους, ὁ, ἡ, aangenaam wasemend, welriekend.

Λιγύπνοος, *poët.* λιγύπνοιος, ook λιγυπνείων, ὁ, ἡ, liefelijk blazend of waaijend (van den wind).

Μακρόπνοος, -ους, ὁ, ἡ, langademend, b. v. ζωή, een lang leven, bij Eurip.

Πυρίπνοος, ook πύρπνοος, -ους, ὁ, ἡ, vuur ademend of uitblazend.

3) Zamenstellingen van Πνέω en Πνύω.

Ἀναπνέω, *contr.* ἀμπνέω, ἀμπνείω, ἀμπνύω en ἄμπνυμαι,

fut. εύσω, ik snuif op, haal den adem door den neus op; ik heradem, veradem, haal wederom adem, kom weder bij, b. v. πόνου, van den arbeid; *metaph.* op iets uitsnuiven, naar iets streven; 2) uitwasemen, uitdampen.

'Ανάπνευσις, *poët.* ἄμπνευσις, ἡ, verademing, herschepping.

'Ανάπνευςος, ὁ, ἡ, uitgeademd, ademloos.

'Αναπνοή, *contr.* ἀμπνοή, en ἀνάπνοια, ἡ, de opsnuiving, inademing; verademing; uitwaseming, een luchtgat.

'Αντιπνέω, tegensnuiven, -blazen, -waaijen. 'Αντίπνοος, ὁ, ἡ, tegenwaaijend. 'Αντίπνοια, ἡ, tegenwind.

'Αποπνέω, ik adem uit, blaas uit; v. d. met of zonder θυμὸν, den geest geven, sterven, 2) uitwasemen, b. v. ὀδμὴν, de geur of reuk.

Διαπνέω, doorsnuiven, doorblazen, doorwaaijen.

Εἰςπνέω, ik snuif in, adem in, haal adem; 2) ik blaas in, beziel; 3) ik maak verliefd, AELIAN. V. H. III, 12.

Εἰςπνήλης, εἴςπνηλος en εἴςπνιλος, ὁ, de minnaar, de geliefde.

'Εκπνέω, ik adem uit, geef den geest, sterf.

'Εμπνέω, ik adem of blaas in of op iets, τινὶ, Il. Ρ, 502; ik adem in, blaas in, geef in, b. v. liefde; *neutr.* ik adem, ik leef.

Ἔμπνεος, -ους, ὁ, ἡ, nog ademend, nog levend, levendig.

Ἔμπνοια, ἡ, de inademing, het leven.

'Επιπνέω, ik snuif, adem, blaas, waai aan of toe, v. d. ik begunstig; 2) ik blaas aan, drijf aan, wek op.

'Επίπνοος, -ους, ὁ, ἡ, aanblazend; 2) *Subst.* ὁ, hetzelfde als 'Επίπνοια, ἡ, de aanblazing, ingeving.

Καταπνέω, tegen aan blazen of waaijen, bewaaijen, doorwaaijen.

Παραπνέω, ter zijde blazen of waaijen.

Περιπνέω, rondom blazen of waaijen.

Προςπνέω, aanblazen, aanwaaijen, toewaaijen.

Πυριπνέω, vuur ademen of uitblazen.

Συμπνέω, zamenblazen; zamenstemmen.

Σύμπνοος, ὁ, ἡ, overeenstemmend.

'Υποπνέω, zachtjes blazen of waaijen.

Πνίγω, *fut.* ξω (verwant met πνέω, πνείω), ik knijp, knijp (den neus) toe; v. d. ik verstik, versmoor, ik wurg; *metaph.* ik kwel, beangstig; *med.* en *pass.* stikken, smoren.

Πνιγμὸς, ὁ, πνίγμα, τὸ, en πνὶξ, ιγὸς, ἡ, het stikken, het wurgen, de verstikking

Πνῖγος, εος, τὸ, hetzelfde; bijz. de stiklucht, stikhitte.

Πνιγηρὸς, ὰ, ὸν, en πνιγώδης, ὁ, ἡ, verstikkend, stikkend heet.

Πνιγεὺς, έως, ὁ, een werktuig om te verstikken, een stik- of smooroven, een doofpot.

'Απο-, Κατα- en Συμπνίγω, ik verstik, versmoor, verwurg.

Πόα, ἡ; zie Πάομαι. — Πόθος, ὁ; zie Πάθω.

Ποιέω, ποιῶ, ook *poët.* ποέω, ποῶ, *fut.* ποιήσω, in verschillende beteekenis, het naaste overeenkomende met het Nederduitsche:

I. *Doen*, 1) ik doe, in het algemeen, b. v. ποίει ὅπως

βούλει, doe zoo als gij wilt; ποιεῖν εὖ, ὀρθῶς, καλῶς, wel doen, braaf doen; ποιεῖν κακῶς, kwalijk of slecht doen; εὖ ἐποίησας ἀναμνήσας μὲ, gij deedt wel er mij aan te herinneren; 2) met den *Accus.* der *zaak*, ik doe iets, verrigt iets, b. v. τί ποιεῖς; wat doet gij? ποιεῖν χαρὰν, vermaak doen; ἐγὼ τοῦθ' ὑπὲρ σοῦ ποιήσω, ik zal dit voor u doen; zoo ook met eenen *Accus. cum Inf.* αἰσχύνεσθαι ἡμᾶς ἐποιήσατε, gij deedt ons schaamrood worden; ἐποίησαν αὐτὸν ἀπελθεῖν, zij deden hem henen gaan, zij maakten dat hij heen ging; 3) met eenen *Accus.* des *persoons*, iemand iets doen of aandoen, als εὖ ποιεῖν τινὰ, iemand wel doen, κακῶς ποιεῖν τινὰ, iemand kwaad doen; — zoo ook met eenen dubbelen *Accus.* des *persoons* en der *zaak*, ἀγαθὰ ποιεῖν τινὰ, iemand eene weldaad bewijzen, iemand goed doen; — of ook wel met eenen *Accus.* der *zaak* en *Dat.* des *persoons*, ποιεῖν τινὶ τὶ, iemand iets doen of aandoen, b. v. ποιεῖν πόλεμον τινὶ, iemand den oorlog aandoen; 4) doen, aandoen, aangaan; dienen, daartoe doen, baten; met den *Dat.* b. v. τί μοι ποιεῖ, wat doet mij, wat raakt mij, wat baat mij dat? of met eene *praep.* ποιεῖν πρὸς τὶ, tot iets dienstig zijn; ποιεῖ τοῦτο πρὸς τὸ εὖ πράττειν, dat is dienstig, dat draagt bij tot de welvaart; daartoe behoort ook ποιεῖν τινὶ en εἰς τινὰ, het met iemand houden, iemands partij kiezen; 5) het *med.* ποιεῖσθαι dient meestal tot omschrijving van andere *verba*, als ποιεῖσθαι λόγον, πόλεμον, κέρδος, zoo veel als λέγειν, πολεμεῖν, κερδαίνειν, het woord doen of voeren, den oorlog voeren, winst doen, enz.

II. *Maken*; 1) in het algemeen van elken handwerker of kunstenaar, maken, vervaardigen, zamenstellen, bewerken, met eenen *Accus.* τὶ, iets, b. v. ἀνδριάντα, een standbeeld, ἱμάτιον, een kleed, λόγον, eene redevoering, οἰκίαν, een huis bouwen; 2) in het bijz. van eenen dichter, verzen maken, dichten, verdichten, in welken zin ποιεῖν het tegengestelde is van λέγειν, hetwelk den redenaar en den prosa-stijl eigen is; v. d. in dichtmaat voordragen, invoeren, als in de spreekwijze ποιεῖν τι-

νὰ λέγοντα, iemand sprekende invoeren; 3) maken, stellen, daarstellen, als ποιεῖν τινὰ ἀγαθὸν, κακὸν, ἰσχυρὸν, ἀσθενῆ, iemand deugdzaam, ondeugend, sterk, zwak maken; — ἐπὶ τοῦ ξηροῦ τὰς ναῦς, de schepen op het drooge stellen; — παράδειγμα, ten voorbeeld stellen; — ἄκοιτιν τινὶ, aan iemand tot vrouw maken, geven, stellen; — ἐνὶ φρεσὶ, in den geest geven, op de gedachte brengen, Hom. Il. N, 55; — v. d. ook, onderstellen, voor gesteld of bewezen houden, als ποιῶμεν, *faciamus*, stellen wij dus, bijz. in *imper.* ποίει, *fac*, stel eens, gesteld dat enz.; 4) maken, uitwerken, veroorzaken, te weeg brengen, dat enz. b. v. ὅπως φανερὸν γένηται, dat het blijkbaar worde; ook met eenen *Accus. cum Inf.* ποιεῖν τινὰ ἀδικεῖν, maken dat iemand misdoe, νοσεῖν, ziek worde, ἀλγεῖ, smert lijde, enz. verg. boven; 5) *med.* ποιεῖσθαι, zich, of voor zich, maken, stellen, bewerken, als in de spreekwijze ποιεῖσθαι υἱὸν, θυγατέρα, *adoptare filium, filiam*, zich ten zoon of dochter maken of stellen, voor zoon of dochter aannemen, v. w. υἱὸς ποιητὸς, een aangenomen zoon; — zich toerekenen, schatten, achten, b. v. συμφορὰν, tot een ongeluk, — ἀνασχετὸν, voor ondragelijk houden, — περὶ πολλοῦ, hoogschatten, — περὶ ὀλίγου, geringachten, — ἐν γέλωτι, voor belagchelijk houden, enz.; — zich aanstellen, veinzen, in welken zin meermalen voorkomt het zamengestelde προσποιεῖσθαι; zie beneden.

Ποίημα, τὸ, eene daad, handeling, tegengesteld aan πάθημα, aandoening, Plato *Soph.* 35; 2) het gemaakte, het maaksel, elk gemaakt stuk werk; bijz. *poëma*, een dichtstuk, gedicht; 3) in het alg. een ding, eene zaak. *Dimin.* Ποιημάτιον, τὸ, een gedichtje, versje.

Ποίησις, ἡ, het doen, de daad; 2) het maken, de vervaardiging van het een of ander werk; bijz. van een vers, de poëzij, het dichten, de dichtkunst, een gedicht.

Ποιητής, οῦ, ὁ, die doet, de dader; 2) de maker, bewerker; bijz. een verzenmaker, dichter, poëet. Zie vooral Plato Symp. XXIV, 7. — *Foem.* Ποιήτρια, ἡ, eene dichteresse.

Ποιητικὸς, ἡ, ὸν, maakbaar, geschikt tot maken; 2) dichterlijk, poëtisch, tot dichten behoorende, geschikt, geneigd; ἡ ποιητικὴ, verst. τέχνη, *ars poëtica*, de dichtkunst.

Ποιητὸς, ἡ, ὸν, gedaan; 2) gemaakt, door kunst gemaakt,

onnatuurlijk; v. d. kunstiglijk gemaakt, fraai bewerkt; verdicht; ποιητὸς υἱὸς, zie boven.

'Αποίητος, ὁ, ἡ, ongemaakt, nog niet gemaakt, niet door kunst, of niet kunstig gemaakt.

Εὐποίητος, ὁ, ἡ, wel gemaakt, fraai bewerkt.

Χειροποίητος, ὁ, ἡ, met de hand bewerkt, door menschenhanden gemaakt.

Ποιὸς, ὁ, de dader, maker, komt voor in eene menigte zamenstellingen, b. v.

Αἰσχροποιὸς, ὁ, een schanddader.

'Ανδριαντοποιὸς, ὁ, een beeldenmaker, beeldhouwer. 'Ανδριαντοποιΐα, ἡ, de beeldhouwkunst.

'Αριςοποιὸς, ὁ, de ontbijtbereider. 'Αριςοποιέω, 1) *act.* het ontbijt bereiden; 2) *med.* het ontbijt nemen, ontbijten.

'Αρτοποιὸς, ὁ, een broodmaker, bakker. 'Αρτοποιΐα, ἡ, het brood bakken.

Γελωτοποιὸς, ὁ, een lachverwekker, potsenmaker. Γελωτοποιέω, gelach verwekken, potsen maken. Γελωτοποιΐα, ἡ, potsenmakerij.

Δειπνοποιὸς, ὁ, de maaltijdbereider. Δειπνοποιέω, 1) *act.* den maaltijd bereiden; 2) *med.* den maaltijd nemen, houden.

Δευσοποιὸς, ὁ, ἡ, duurzaam verwend of geverwd; onuitwischbaar.

Εἰρηνοποιὸς, ὁ, ἡ, een vredemaker, vredelievend.

'Εποποιὸς, ὁ, een heldendichter. 'Εποποιΐα, ἡ, het heldendicht, de epopeë.

Εὐποιὸς, ὁ, een weldoener. V. d. Εὐποιέω (waarvoor echter meermalen afgescheiden εὖ ποιέω), ik doe wel, bewijs eene weldaad, τινὰ, aan iemand. Εὐποιητικὸς, ἡ, ὸν, weldadig; *neutr.* τὸ εὐποιητικὸν, hetzelfde als Εὐποιΐα, ἡ, weldadigheid, eene weldaad.

'Ηθοποιὸς, ὁ, een zedenmeester. 'Ηθοποιΐα, ἡ, het uitdrukken der zeden, eene karakterschets.

Θαυματοποιὸς, ὁ, een wonderdoender, goochelaar. Θαυματοποιΐα, ἡ, eene wonderdaad, goochelarij.

Θωρακοποιὸς, ὁ, een borstharnasmaker.

Θορυβοποιὸς, ὁ, een geraas- of oproermaker.

Καινοποιὸς, (ook καινοποιητὴς) en Νεωτεροποιὸς, ὁ, een invoerder van nieuwigheden, een oproermaker.

Κακοποιὸς, ὁ, een kwaaddoener. Κακοποιΐα, ἡ, het kwaaddoen, eene misdaad.

Κοσμοποιὸς, ὁ, de wereldschepper. Κοσμοποιΐα, ἡ, de wereldschepping; een gedicht over dezelve.

Λογοποιὸς, ὁ; zie Λέγω, λόγος.

Μελοποιὸς, ὁ, een lierzangmaker, lierdichter. Μελοποιΐα, ἡ, het lierdicht.

Μουσοποιὸς, ὁ, ἡ, gezangen makend, een zanger, dichter, eene zangster, dichteresse.

Μυθοποιὸς, ὁ, een fabeldichter, fabelschrijver.

'Οδοποιὸς; zie 'Οδός.

'Ονοματοποιΐα, ἡ, eene naamsverdichting.

Παθοποιΐα, ἡ, eene opwekking of uitdrukking der hartstogten of gemoedsaandoeningen.

Παιδο- en Τεκνοποιὸς, ὁ, een kinderverwekker, kinder teler. Παιδο- en Τεκνοποιΐα, ἡ, de kinderteelt. Παιδο- en Τεκνοποιέω, kinderen telen.

Προσωποποιΐα, ἡ, eene persoonsverdichting.

Σιτοποιὸς, ὁ, een graan-, brood- of spijsbereider. Σιτοποιΐα, ἡ, de spijsbereiding. Σιτοποιέω, het graan, brood, de spijs bereiden; den kost geven, τινὶ, aan iemand; *med.* zich spijs bereiden, spijzigen.

Σκευοποιὸς, een gereedschap, huisraad-, vaatwerkmaker.

Σκηνοποιὸς, ὁ, een tentenmaker.

Σχηματοποιέομαι, zich in verschillende houdingen aanstellen, gesticuleren.

Τειχοποιὸς, ὁ, een murenbouwer. Τειχοποιΐα, ἡ, de muurbouw.

Ὑμνοποιὸς, ὁ, een lofzangdichter.

Φαρμακοποιὸς, ὁ, een medicijnbereider.

Χλαμυδο- en Χλανιδοποιὸς, ὁ, een maker van overkleederen, een kleermaker.

Χρηματοποιὸς, ὁ, een goudmaker; goudwerker, goudsmit.

Zamenstellingen van Ποιέω:

Ἀντιποιέω, ik doe daarentegen, wederkeerig, ik vergeld; 2) *med.* ἀντιποιέομαι, ik doe moeite, ik streef, τινὸς, naar iets; ik matig mij aan, τινὸς, iets; ik betwist, τινὶ τινὸς, aan iemand iets, ik wedijver met iemand om iets.

Ἀποποιέομαι, ik doe van mij af of weg, ik verdoe, ik maak weg, ik verstoot, verwerp, τὶ, iets.

Εἰςποιέω, ik doe in of binnen komen, ik voer in, b. v. ἑαυτὸν, zich indringen, zich opdringen; v. d. toeschrijven, toeëigenen, toekennen, τινὶ τὶ, iemand iets; *med.* zich toeëigenen, bijz. aannemen, adopteren, υἱὸν, eenen zoon.

Εἰςποίησις, ἡ, de aanneming, adoptie.

Εἰςποιητὸς, ἡ, ὸν, aangenomen, geadopteerd.

Ἐκποιέω, ik doe uit, maak weg, v. d. ik verkoop; ik maak los uit, verlos (iemand, τινὰ) uit (iets, τινὸς); 2) ik maak uit, breng ten einde; 3) ik geef (eenen anderen een kind) uit om aan te nemen; 4) *neutr.* toereiken, genoeg zijn; ἐκποιεῖ, het is tijd, het gaat aan.

Ἐμποιέω, ik doe, maak, breng, verwek daarin, b. v. ἐπιστήμην τῇ ψυχῇ, zijnen geest met kennis verrijken; ἐμποιεῖν λήθην, doen vergeten, ὀργὴν, doen boos worden.

Εὐποιέω; zie boven Εὐποιός.

Μεταποιέω, ik verdoe, vermaak, verander; 2) *med.* μεταποιεῖσθαι τινὸς, zich iets eigen maken, toeëigenen, aanmatigen, in bezit krijgen of hebben.

Παραποιέω, ik maak na, ik vervalsch; ik maak verkeerd, maak slecht.

Παραποίημα, τὸ, een namaaksel.

Περιποιέω, ik doe overblijven, ik red, verlos, beschut, τὶ of τινὰ, iets of iemand; 2) ik maak overwinst, ik verwerf, verschaf, *act.* τινὶ τὶ, aan iemand iets, *med.* τὶ, zich zelven iets; v. d. περιποιῶ ἐμαυτῷ, ik matig mij aan.

Προποιέω, ik doe of maak voor, vooraf, te voren, vooruit.

Προςποιέω, ik doe bij, voeg toe, werf of schaf aan; v. d. bijz. in *med.* zich verwerven, toeëigenen, aanmatigen,

in zijne magt krijgen, τὶ, iets; 2) *med.* zich aanstellen, voorgeven, voorwenden, veinzen.

Προςποίημα, τὸ, het aangematigde; 2) een voorwendsel, voorgeven; een masker.

Προςποίησις, ἡ, de aanmatiging; 2) gemaaktheid, geveinsdheid.

Ὑποποιέω, onder de hand of heimelijk doen, maken, of te weeg brengen; 2) *med.* onder zijne magt brengen, zich aanmatigen, bijz. heimelijk en door list; nadoen, namaken, veinzen.

Ποικίλος, η, ον, bont, gevlakt, veelkleurig; 2) bont gemaakt, geborduurd, gestikt; 3) van kleur veranderend, veelvormig; veelsoortig, verward, twijfelachtig; listig, slim, doortrapt. Ποικίλως, *adv.* met veel kleuren, op velerlei wijzen, listiglijk. Ποικιλία, ἡ, bontheid, veelkleurigheid, veelvormigheid, verscheidenheid, slimheid; 2) bontwerk, borduurwerk, sieraad.

Ποικίλλω, ik maak bont, ik borduur, stik, versier; 2) ik handel onderscheidenlijk, listiglijk.

Ποίκιλμα, τὸ, bont of veelkleurig werk, borduursel.

Ποίκιλσις, ἡ, hetzelfde.

Ποικιλτὴς, οῦ, ὁ, die veelkleurig werk maakt, een borduurder.

Διαποίκιλος, ὁ, ἡ, met kleuren doorwerkt of doorweven, doorgestikt. Διαποικίλλω en Καταποικίλλω, doorstikken, bestikken, borduren.

Παμ- en Πολυποίκιλος, gansch en al bont, kakelbont, met velerlei stik- of borduurwerk, veelkleurig, veelvormig.

Ποινὴ, ἡ, het Latijnsche *poena*, straf, boete, vergelding, wraak; strafgeld, de boetsom, het losgeld; v. d. ποινὰς ἀπαιτεῖν, straf vorderen; δοῦναι, straf lijden, boeten, *poenas dare*; 2) de straf- of wraakgodes.

Ποίνιμος, ὁ, ἡ, straffelijk, straffend, wrekend, v. d. ποίνιμα πάθη, wedervergelding, Sophocl.

Ποινάω, άζω, άζομαι, *punio*, ik straf, wreek. Ποινήτωρ, *Dor.* ποινάτωρ, ὁ, een straffer, wreker.

Ἀντίποινον, τὸ, wedervraak, wedervergelding.

Ἀξιόποινος, ὁ, ἡ, strafwaardig.

Ἄποινον, τὸ, veelal in *plur.* ἄποινα, τὰ, strafgeld, geld om de straf af te koopen, losgeld.

Ἀποινάω, van de straf vrijkoopen; *med.* tot vergelding, loon, ten geschenke bekomen.

Ἀνάποινος, ὁ, ἡ, niet van de straf vrijgekocht.

Νήποινος, straffeloos, niet strafbaar; ongestraft. Νήποινον, νήποινα, ook νηποινεὶ en νηποινὶ, *adv.* zonder straf, onstraffelijk.

Πολιὸς, graauw, grijs, bijz. van het haar, v. w. πολιαὶ (verst. τρίχες), grijze haren. Πολιότης, ητος, ἡ, de grijsheid.

Πολιόω, ik maak grijs; *pass.* grijs worden.

Πόλιον, τὸ, *polium*, zeker sterkriekend kruid, aldus om deszelfs kleur genoemd.

Μεσαιπόλιος, ὁ, ἡ, half grijs. Hom. Il. N, 361.

Πόλις, *Gen.* εως, *poët.* ηος, *Jon.* ιος, de burg, d. i. de berghoogte, de sterkte, het kasteel eener stad; verg. Thucyd. II, 15; v. d. de geheele stad, de stad; 2) de burg- of stadbewoners, de burgerij; 3) het burger- of stadswezen, de staat. — *Dimin.* Πολίχνη, ἡ, en πολίχνιον, τὸ, ook πολίδιον, τὸ, een stadje. — Πτόλις, ἡ, en πτολίεθρον, τὸ, *poët.* hetzelfde als πόλις, de stad.

Πολιεὺς, έως, ὁ, de burgheer, de burg- of stadshoeder, bijz. als bijnaam van Jupiter.

Πολιὰς, άδος, ἡ, de burgvrouw, de burg- of stadshoederes, bijz. als bijnaam van Minerva, anders ook genoemd Πολιοῦχος, ἡ.

Πολίζω *fut.* ίσω, ik sticht of bouw eenen burg, eene stad; ik bebouw of versterk (χωρίον, eene plaats) met eenen burg of eene vesting; v. d. in het alg. ik sticht, ik bouw.

Πόλισμα, τὸ, het gesticht, gebouw; een burg; eene stad.

Πολίτης, *poët.* πολιήτης, ου, ὁ, een burg- of stadbewoner, een burger; een medeburger, stadgenoot; *foem.* Πολῖτις, ιδος, ἡ, eene burgeres, eene stadgenoote.

Πολιτικὸς, ἡ, ὸν, burgerlijk, de burgerij of de burgers betreffende; τὸ πολιτικὸν, het burgerwezen; τὰ πολιτικὰ, de burgerlijke zaken, de staatszaken; v. w. τὰ πολιτικὰ πράττειν, den staat besturen; 2) het burgerwezen of den staat besturende, staatkundig; ὁ πολιτικὸς, een staatsman; 3) burgersgezind, volksgezind. Πολιτικῶς, *adv.* burgerlijk; staatkundiglijk; uit burgersgezindheid.

Πολιτεύω, *fut.* εύσω, en meermalen in *med.* Πολιτεύομαι, ik ben burger; ik leef en handel als zoodanig, bijz. door deelneming aan de burgerlijke belangen; v. d. 2) ik bestuur het burgerwezen, den staat, of de staatszaken; οἱ πολιτεύοντες, de staatsbestuurders; v. d. *pass.* πόλις εὖ πεπολιτευμένη, een welbestuurde staat; 3) ik maak tot burger, bij Diodorus Sic. XI, 72. Πολιτίζω, *fut.* ίσω, hetzelfde.

Πολιτεία, ἡ, het burgerwezen, het burgerlijk leven, het burgerregt; het burgerlijk bestuur, het staatsbestuur; eene bijzondere wijze van staatsbestuur, de inrigting van den staat.

Πολίτευμα, τὸ, eene burgerlijke of het burgerbestuur betreffende daad, eene staatszaak; een staatsgrondregel; 2) hetzelfde als πολιτεία.

Ἀπολίτευτος, ὁ, ἡ, van het burger- of staatsbestuur afkeerig, verwijderd, daartoe onbekwaam.

Ἀντιπολιτεύομαι, den staat op eene tegengestelde wijze besturen; mededinger of tegenpartij in het staatsbestuur zijn. Ἀντιπολιτεία, ἡ, eene tegenpartij in het staatsbestuur, partijzucht.

Διαπολιτεύομαι en Διαπολιτεία, ἡ, hetzelfde.

Ἐμπολιτεύω, ομαι, ik leef in eene burgerij, ben stadsburger; 2) ik maak tot burger.

Καταπολιτεύομαι, ik overwin in het staatsbestuur, τινὰ, iemand; ik breng ten onder, bemagtig.

Συμπολιτεύω, ομαι, ik ben medeburger; ik bestuur mede den staat; te zamen eene burgerij of staat uitmaken.

Κοσμοπολίτης, ου, ὁ, een wereldburger.

Συμπολίτης, ου, ὁ, een medeburger. Συμπολῖτις, ἡ, eene medeburgeres.

Ἀκρόπολις, ἡ, d. i. ἡ ἄκρα πόλις, de bovenstad, de burg, het kasteel; bijz. de burg van Athene.

Ἄπολις, ιδος of ιος, ὁ, ἡ, zonder stad, die geene stad, geen vaderland heeft, een banneling; 2) πόλις ἄπολις, eene verwoeste stad.

Αὐτόπολις, ἡ, eene vrijstad, die hare eigene regten heeft.

Ἑκατόμπολις, ὁ, ἡ, met honderd steden voorzien.

Ἑλέπολις of -πτόλις, ἡ, eig. eene stadsveroveraarster, bijz. een oorlogswerktuig daartoe dienende.

Ἔμπολις, ὁ, een stadsinwoner, stedeling, burger.

Μητρόπολις, ἡ, eene moederstad, d. i. die naar elders volkplantelingen heeft uitgezonden.

Ἐρυσι- en Σωσίπολις, ὁ, ἡ, een stadshoeder, eene stadshoederesse.

Τιμόπτολις, ὁ, ἡ, den staat vereerend.

Φιλόπολις, ὁ, ἡ, burgers- of stadsgezind, vaderlandslievend. Φιλοπολίτης, ὁ, een vaderlander, een burgervriend.

Πόλτος, ου, ὁ, *puls, pultis*, brei, pap. *Dimin.* Πολτάριον, τό.

Πολὺς, πολλὴ, πολὺ, *Gen.* πολλοῦ, ῆς, οῦ, van de oude *Nom.* πολλὸς, ἡ, ὸν, welks *masc.* en *neutr.* nog bij dichters gevonden worden, terwijl het *foem.* πολλὴ, in plaats van πολεῖα, in algemeen gebruik is gebleven; andere *Gen.* πολέος, en v. d. de *plur.* πολέες, έων, έσι, έας, veel, veelvuldig, menig, talrijk; sterk, groot, magtig, enz. b. v. πολὺς νιφετὸς, eene dikke sneeuw, πολὺς ὑετὸς, een zware regen; *plur.* πολλοὶ, velen, eene menigte, onderscheiden van οἱ πολλοὶ, de meesten, de menigte, de groote hoop; ἡ πολλὴ τῆς χώρας, het grootste gedeelte van het land; πολὺς ἦν λισσόμενος (*multus erat in precando*), hij smeekte sterk; πολλὰ καὶ καλὰ, πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, veel schoons, veel goeds. Het *neutr.* wordt als *adv.* gebezigd, πολὺ, πολλὰ, *poët.* πολλὸν, veel, zeer sterk; πολὺ πρὶν, veel eer; πολὺ ἥκιςα, zeer zeldzaam; πολλῷ κρεῖττον, veel beter; τὸ πολὺ, τὰ πολλὰ, ὡς τὰ πολλὰ, veeltijds, meestentijds, gewoonlijk. Men vindt ook Πουλὺς, *poët.* voor Πολύς.

Πολλάκις, *poët.* πολλάκι, *adv.* veelmaal, menigmaal, dikwijls; 2) veelligt, misschien.

Πολλαχῆ en πολλαχοῦ, *adv.* op vele plaatsen; op velerlei wijzen. — Πολλαχόσε, *adv.* naar vele zijden. — Πολλαχόθεν, *adv.* van of uit vele zijden. — Πολλαχῶς, *adv.* op velerlei wijzen.

Πολλαπλάσιος, ὁ, ἡ, ook ία, ιον, ook πολλαπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, veelvuldig; 2) menigvuldiger, in grootere menigte, met den *Genit.* Πολλαπλασίως, *adv.* veelmalen meer, in veel grootere menigte.

Πολλαπλασιάζω en πολλαπλασιόω, vermenigvuldigen. Πολλαπλασιασμὸς, ὁ, vermenigvuldiging.

Πολλοςὸς, ἡ, ὸν, eig. de veelste, v. d. een van of uit velen; klein, gering; 2) de hoeveelste, hoe klein, hoe gering? —

Πάμπολυς, -πολλὴ, -πολὺ, zeer veel, allermeest; *neutr.* πάμπολυ, *adv.* zeer veel, zeer sterk.

Παραπολὺ en πέριπολλὸν, *adv.* zeer veel, zeer sterk.

Zamenstellingen achteraan, zijn b. v.

Πολύαινος en πολυαίνετος, ὁ, ἡ, veel geprezen. — Πολύανδρος en Πολυάνθρωπος, ὁ, ἡ, veel bevolkt, volkrijk; v. w. Πολυάνδριον, τὸ, een volksplein; 2) eene begraafplaats. — Πολύγονος, ὁ, ἡ, veel telend, vruchtbaar. — Πολύδακρυς, ὁ, ἡ, vol van tranen. — Πολύθρηνος, ὁ, ἡ, veel klagend; — enz. vele andere.

Daartoe behoort ook:

Πλείων, ook *poët.* πλέων, ονος, ὁ, ἡ (onregelmatige *Compar.* van πολὺς), meer, talrijker, in grootere menigte; grooter, langer, b. v. χρόνος, langer tijd; *plur.* οἱ πλείονες, de meerderen, de meerderheid; v. d. ook, de afgestorvenen; *neutr.* πλεῖον, πλέον, ook *Att.* πλεῖν, v. w. de spreekwijzen, τί πλέον; wat helpt, wat baat het? πλέον ἔχειν, meer of vooruit hebben, de overhand hebben; ook als *adv.* πλεῖον, πλέον, πλείονα, πλέονα, meer, sterker. Πλειόνως, *adv.* meer.

Πλεονάκις, *adv.* meermalen.

Πλεοναχῶς, *adv.* op meerdere wijzen.

Πλεονάζω, *fut.* άσω, meer of talrijker zijn; te veel zijn; 2) meer hebben, te veel of overvloed hebben; 3) overdrijven, de maat te boven gaan, onbillijk handelen; 4) den voorrang hebben, τινὸς, voor iemand.

Πλεόνασμα, τὸ, overvloed, het veel of te veel doen.

Πλεονασμὸς, ὁ, hetzelfde, bijz. overtolligheid van woorden, in taalkunde; 2) vergrooting, vermeerdering, uitbreiding. — Πλεοναςικὸς, ἡ, ὸν, overtollig, overvloedig.

Πλεονεκτέω, z. v. a πλέον ἔχω; zie Ἔχω.

Πλεῖςος, η, ον, eig. van πλέος, onregelm. *Superl.* van πολὺς, de meeste, het meeste; πλεῖςος εἶναι γνώμῃ, zeer veel met eene gedachte op hebben, vol daar van zijn; (Herodot. VII, 220); *neutr.* πλεῖςον en πλεῖςα, τὸ πλεῖςον en τὰ πλεῖςα, zeer veel, zeer sterk, meestal, meestendeels.

Πλειςάκις en πλειςάκι, *adv.* het meest, zeer dikwijls.

Πλειςαχόθεν, *adv.* van zeer vele, van de meeste zijden.

Πλειςηριάζω, den prijs verhoogen, meer bieden.

Πλειςηρίζομαι, zeer veel met zich zelven op hebben, pogchen, bij AESCHYLUS Choeph. 1027.

'Επιπολὺ, *adv.* of afzonderlijk ἐπὶ πολὺ, veel, zeer, sterk, langen tijd; v. d. ὡς ἐπιπολὺ en ὡς ἐπιτοπολὺ, veelal, veeltijds, gewoonlijk. V. d.

'Επιπλεῖον, *Compar.* meer, meer en meer, langer, verder.

'Επιπλεῖςον, *Superl.* meestal, het langste, het verste.

Καταπολὺ, *adv.* hetzelfde.

Πόντος, ὁ, *pontus*, de zee; *metaph.* πόντος ἀγαθῶν, eene zee van goederen; 2) bijz. de *Pontus Euxinus*, of zwarte zee; 3) de *Pontus*, landschap in Klein-Azië.

Πόντιος, ὁ, ἡ, ook ία, ιον, en ποντικὸς, ἡ, ὸν, van of uit de zee komende, op zee zijnde. Ook *foem.* ποντιὰς, ἄδος, ἡ.

Διαπόντιος, ὁ, ἡ, van over zee; overzeesch.

Καταποντίζω, in zee dompelen, verzwelgen, ναῦν, een schip in den grond boren; 2) *med.* en *pass.* in zee vergaan, verdrinken, verzuipen.

Πόποι, schijnt in zekere bijzondere tongval, zoo veel te beteekenen, als δαίμονες, Goden; v. d. ὦ πόποι, ô Goden! zoo waarlijk! uitroep van verbazing, gramstorigheid, enz. Verg. Βαβαὶ en Παπαί.

Ποππύζω, *Dor.* ποππύσδω, *fut.* ύσω, fluiten, fluisteren, bijz. om het gedierte te lokken of te temmen; 3) toefluiten, toefluisteren, toejuichen; v. d. vleijen. Ποππυλιάζω, *Dor.* ποππυλιάσδω, hetzelfde.

Πόππυσμα, τὸ, en ποππυσμὸς, in het Latijn *poppysmus*, gefluit, gefluister; vleitaal, vleijerij.

Daarmede verwant:

Πύπαξ, πύππαξ, ook φύπαξ, *interj.* of uitroep van verbazing, verwondering, enz. *papae!* he! wel hee! — V. d. Πυππάζω, eig. πύπαξ roepen, ik sta verbaasd, bewonder.

Πόρκης, ου, ὁ, de ring aan het eind der spies, waarin de schaft gestoken is. HOM. Il. Z, 320, Θ, 495.

Πόρκος, ὁ, zekere soort van vischnet. Πορκεὺς, έως, ὁ, de visscher, die hetzelve gebruikt.

Πόρτις, ιος, ὁ, ἡ, ook πόρις, ὁ, ἡ, alsmede πόρταξ, ακος, ὁ, ἡ, een jonge stier, eene jonge koe, vaars, een kalf; v. d. een jongeling, jong meisje, even als *juvencus*, *juvenca*. *Dimin.* Πορτάκιον, τὸ, een kalf. 'Υπόπορτις, ἡ, eene zuigende koe.

Πορφύρα, ἡ, *purpura*, *murex*, de purperslak; 2) de purperverw; 2) het purpergeverwde, de purperwol, een purperkleed.

Πορφύρεος, έα, εον, *contr.* πορφυροῦς, ᾶ, οῦν, purperverwig, hoogrood, helderrood, violetkleurig; b. v. αἷμα πορφύρεον; v. d. *metaph.* θάνατος πορφύρεος, een bloedige dood. — Πορφυρόεις, εσσα, εν, hetzelfde.

Πορφυρεὺς, έως, ὁ, een purpervisscher; 2) een purperverwer.

Πορφυρὶς, ίδος, ἡ, t. w. ἐσθὴς, een purperkleed.

Πορφύρω, purperverwen; 2) purperkleurig zijn; 3) geweldig golven, opgeruid zijn, van de zee bij HOM. Il. Ξ, 16; ook van het hartkloppen, Il. Φ, 551; in welken zin het waarschijnlijk eene verdubbelde vorm is van Φύρω; zie aldaar.

Ἁλιπόρφυρος, ὁ, ἡ, met zeepurper geverwd.

Ἀπόρφυρος, ὁ, ἡ, ongepurperd, niet in het purper gekleed.

Περιπόρφυρος, ὁ, ἡ, ompurperd, met purper omkleed; 2) *Subst.* ἡ περιπόρφυρος, t. w. ἐσθὴς, de *toga praetextata* of *laticlavia* der Romeinen.

Ποσειδῶν, ῶνος, ὁ, zamengetr. uit Ποσειδάων bij HOMERUS, *Jon.* Ποσειδέων bij HERODOTUS, *Dor.* Ποσειδᾶν, en Ποτειδᾶν, ᾶνος, τό, Neptunus of de Opper-Zeegod.

Ποσείδειον en Ποσειδώνιον, τὸ, de tempel van Neptunus.

Ποσειδεὼν, ῶνος, ὁ, de Neptunus-maand der Atheners, op weinig na met onze Januarij overeenkomende.

Πόσθη, ἡ, het mannelijk lid. *Dimin.* ποσθίον, τό.

Πόσις, ὁ, de verloofde, de bruidegom; 2) de echtgenoot. Oud woord, misschien van πόω, verwant met πάω, ομαι, niet te verwarren met πόσις, drank, van Πίνω, πόω.

Πότερος, έρα, ερον, wie van beiden, zoowel met als zonder uitdrukkelijke vraag; *neutr.* πότερον en πότερα, als *adv.* of, hoe. — Ποτέρως, *adv.* op welke van beide wijzen. — Ποτέρωθι, *adv.* op-, en ποτέρωσε, *adv.* naar welke van beide zijden, werwaarts.

Ὁπότερος, έρα, ερον, *poët.* ὁππότερος, wie van beiden; 2) een van beiden; v. d. ὁπότερος ἂν, ὁπότερος οὖν, en ὁπότερος δήποτε, wie van beiden ook, wie het ook wezen moge. — Ὁπότερον en ὁπότερα, *adv.* of, hoe. — Ὁποτέρως, *adv.* op welke wijze. — Ὁποτέρωθεν, *adv.* van-, en Ὁποτέρωσε, *adv.* naar welke van beide zijden.

Πότνιος, ια, ιον, alleen in *foem.* voorkomende als vrouwelijke eernaam, eerbaar, geëerd, vereerenswaardig, b. v. πότνια μῆτερ, πότνια of ook wel πότνα θεά.

Ποτνιάω, άομαι, en ποτνιάζω, ik bid, smeek, roep aan; ik jammer, ik klaag. Ποτνιασμὸς, ὁ, de aanroeping, smeeking.

Ποῦς, ποδὸς, ὁ, *pes*, *pedis*, de voet (van een mensch), de poot (van een dier), de voet, het voetstuk, of onderste gedeelte, b. v. van eenen berg; v. d. 2) het

touw aan de beide ondereinden van het zeil, waardoor hetzelve naar den wind gekeerd wordt; zoo verklaart men πόδα νηὸς bij HOM. Od. K, 32, hetwelk echter anderen voor het roer houden; 3) de voetmaat, een voet; de voet van een vers, de versmaat. V. d. velerlei spreekwijzen, als: ὅλῳ ποδὶ, met alle magt; ἀνὰ πόδα, terug, rugwaarts; ἐκ ποδὸς, op den voet, d. i. te gelijk; ἐν ποσὶ, voor de voeten; τὰ ἐν ποσὶ, hetgeen voor de voeten ligt, het tegenwoordige, het dikwijls voorkomende, gemeene; ἐπὶ ποδῶν, op de beenen, d. i. staande; κατὰ πόδα of πόδας op den voet, achtervolgens, dadelijk; παρὰ ποδὸς, πόδας of ποσὶ, bij of voor den voet; περὶ πόδα; om den voet, d. i. juist, te regt, wel van pas, eig. van den schoen die om den voet sluit; enz. *Dimin.* Ποδίσκος, ὁ, of πόδιον en ποδάριον, τὸ, een voetje, pootje.

Ποδεὼν, ῶνος, ὁ, de plaats waar de voet of poot vast zit, het voeteinde, v. d. 2) het uiteinde, in het alg. b. v. eene streek lands, de hals van eenen lederen zak, enz.; 3) hetzelfde als ποῦς, in de tweede beteekenis.

Ποδαρίζω of πυδαρίζω, met den voet springen, stooten, schoppen. V. d. Ἀποποδαρίζω, wegschoppen.

Ποδίζω, *fut.* ίσω, de voeten vastmaken, boeijen of kluisteren; 2) bij voeten meten, v. w. ποδισμὸς, ὁ, de voetmaat.

Ἀναποδίζω, ik trek den voet terug, ik ga of keer terug; 2) *act.* ik trek terug, doe teruggaan of komen, ik keer af, τινὰ, iemand.

Ἐμποδίζω, ik wikkel den voet in, ik sta in den weg, ik hinder, verhinder.

Ἐμπόδισμα, τὸ en ἐμποδισμὸς, ὁ, eene hindernis, verhindering, struikelblok.

Παραποδίζω, hetzelfde. Ἀπαραποδίςως, *adv.* zonder verhindering.

Προποδίζω, ik zet den voet voor, of vooruit; ik ga voor, ga vooruit.

Συμποδίζω, ook συμποδέω, ik bind, boei of kluister de voeten te zamen.

Daartoe behooren ook:

Πέδον, τὸ, de bodem, de vloer, de grond, de aarde, het land, de aardbodem. Πεδόνδε en πεδοῖ, *adv.* naar den grond. Πέδοθεν, *adv.* van den grond.

Πεδίον, ου, τὸ, ook *poët.* πεδιὰς, άδος, ἡ, de vlakte, een veld, vlak veld, eig. het *neutr.* van πέδιος, α, ον.

Πεδινὸς, ἡ, ὸν, effen, vlak; 2) hetzelfde als

Πεδιαῖος, α, ον, en πεδιάσιος, ὁ, ἡ, op het vlakke land, op het veld zijnde, daartoe behoorende.

Ἄπεδος, ὁ, ἡ, geheel vlak, effen (met de ἀ *intens.*). V. d. misschien

Ἠπεδανός, ἡ, όν (voor ἀπεδανός), niet wel gegrond, wankelend, zwak.

Εἰλόπεδον, ου, τό, en daarvoor ook θειλόπεδον, τό, Hom. Od. H, 123, een veld door de zon beschenen, de zonnevlakte.

Ἔμπεδος, ὁ, ἡ, gegrond, standvastig, sterk, stevig. Ἔμπεδον en ἔμπεδα, voor Ἐμπέδως, *adv.* met grond, steviglijk, sterk.

Ἐμπεδόω, gronden, vestigen; met de daad bevestigen, betrachten, vervullen.

Ἐπίπεδος, ὁ, ἡ, op den grond, of de vlakte liggend; *neutr.* ἐπίπεδον, τό, de oppervlakte.

Κραταίπεδον, τό, vastgevloerd, stevig, t. w. οὖδας, Od. Ψ, 46.

Οἰνόπεδος, ὁ, ἡ, wijndragend; οἰνόπεδον, τό, een wijnveld, wijngaard, Od. A, 193.

Πέδη, ἡ, een voetijzer, voetangel, eene voetklem of -boei.

Πεδάω, ook *Jon.* πεδέω, *fut.* ήσω, den voet binden of boeijen; v. d. vastbinden, hinderen, verstrikken, inwikkelen. Zameng. Ἐμπεδάω en Συμπεδάω, inbinden, zamenbinden.

Πεδήτης, οῦ, ὁ, en πέδων, ωνος, ὁ, een geboeide.

Ἱστοπέδη, ἡ, de mastvoet, het hout of de koker, waarin de scheepsmast sluit.

Πέδιλον, τό, eene voetzool, een schoen.

Ἀπέδιλος, ὁ, ἡ, ongeschoeid.

Εὔ- en Καλλιπέδιλος, ὁ, ἡ, fraai geschoeid.

Μονο- en Οἰοπέδιλος, ὁ, ἡ, met een schoen.

Χρυσοπέδιλος, ὁ, ἡ, met gouden schoenen.

Πηδός, ὁ, en πηδόν, τό, de voet of het breede vlakke eind van de roeiriem, v. d. de roeiriem zelf; 2) hetzelfde als

Πηδάλιον, τό, het roer; het stuurroer.

Πέζα, ἡ, de voet, voetzool; v. d. in het alg. het voetstuk, het uiteinde, de rand, de zoom of boord (van een kleed), de oever, enz.

Ἀργυρόπεζα, ἡ, met zilverblanken voet, bij Hom.

Κυανόπεζα, ἡ, met zwartachtigen voet, Hom.

Πεζός, ὁ, *foem.* πεζά of πεζή, ἡ, te voet, te voet gaande, te land; οἱ πεζοί, τὸ πεζόν, πεζὸς στρατός en πεζὴ στρατιά of δύναμις, het voetvolk, de infanterie; de landmagt; πεζὸς λόγος, *oratio pedestris*, de prosastijl. — Πεζῇ, *adv.* te voet; te land. — Πεζῶς, *adv.* in prosa.

Πεζικός, ή, όν, tot het voetvolk of de infanterie behoorende; τὸ πεζικόν en πεζικὴ δύναμις, het voetvolk.

Πεζεύω, ik ga te voet; reis te land.

Zamenstellingen, 1) vooraan:

Ἀελλόπος, en -πους, ὁ, ἡ, *poët.* snel ter been, gezwind.
Ἀερσίπους, ὁ, ἡ, ligt ter been, snel.
Ἀνδράποδον, ἀνδραποδίζω; zie Ἀνήρ.
Ἀνιπτόπους, ὁ, ἡ, met ongewasschen voeten.
Ἄπους, οδος, ὁ, ἡ, zonder voeten.
Ἀρτίπους, ὁ, ἡ, ook ἄρτιπος, gaaf van voet, wel ter been.
Βραδύπους, ὁ, ἡ, met langzamen tred.
Δασύπους, ὁ, ἡ, ruig van voet of poot.
Δίπους, ὁ, ἡ, tweevoetig, tweebeenig.

Εἱλίπους, ὁ, ἡ, den voet draaijend of wendend, van de ossen, bij Hom.

Ἐκποδὼν, *adv.* (voor ἐκ ποδῶν), uit de voeten, uit den weg.

Ἐμποδὼν, *adv.* voor den voet, in den weg; ὁ ἐμποδὼν, die te gemoet komt; τὰ ἐμποδὼν, het voorkomende, het tegenwoordige; hindernissen. V. d.

Ἐμπόδιος, ὁ, ἡ, hinderlijk; τὸ ἐμπόδιον, eene hinderpaal.

Εὔπους, ὁ, ἡ, wel-, en Κακόπους, ὁ, ἡ, slecht ter been.

Κραταίπους, ὁ, ἡ, sterk van beenen of pooten, b. v. ἵπποι.

Κυλλοπόδης en κυλλοποδίων, ὁ, mankpoot; bijnaam van Vulkanus, bij Hom.

Νέπους, ὁ, ἡ, zonder voeten, van de zeekalveren, bij Hom. Od. Δ, 404.

Πολύπους, ὁ, ἡ, veelvoetig; *Subst.* een zeepolyp.

Ταχύπους en Ὠκύπους, ὁ, ἡ, snel ter been.

Τετράπους, ὁ, ἡ, viervoetig; τὰ τετράποδα, de viervoetige dieren.

Τρίπους, ὁ, ἡ, drievoetig; *Subst.* ὁ, drievoet.

Χαλκόπους, ὁ, ἡ, met eenen koperen voet; met koper beslag aan de pooten, b. v. ἵπποι, bij Hom.

Zamenstellingen 2) achteraan, b. v.

Ποδάγρα, ἡ (van ἄγρα), een voetknip, voetangel; 2) de voetjicht, het pootje.

Ποδήρης (van ἄρω) en ποδηνεκής, ὁ, ἡ (van ἐνέγκω), tot op den voet neerhangend, b. v. van een kleed.

Ποδώκης, ὁ, ἡ, snel ter been. Zie Ὀξύς, ὠκύς.

Πράμνειος, -νεος, of -νιος, t. w. οἶνος, zekere soort van wijn, volgens sommigen uit rozijnen toebereid, misschien aldus genoemd naar πράμνη, ἡ, eene soort van druiven. Verg. Hom. Il. Λ, 638. Od. K, 235.

Πρᾶος en πρᾷος, ὁ, ook πραΰς, εῖα, ὺ, *Gen.* έος, zacht, mak, zachtzinnig. Πράως, *adv.* met zachtheid. Πραότης en πραΰτης, ἡ, zachtheid, makheid, zachtzinnigheid.

Πραΰνω, en zameng. Ἐκπραΰνω en Κατεπραΰνω, ik maak zacht, ik verzacht, ik bevredig.

Πραΰνσις, ἡ, de verzachting, bevrediging.

Πραϋντικὸς, ἡ, ὸν, verzachtend, bevredigend.

Πραπίδες, αἱ, *poët.* van de verouderde *Sing.* πραπὶς, in *Dat.* πραπίδεσσι, het middelrif; 2) de inborst, het verstand. Misschien verwant met Πρέπω.

Πράσον, τὸ, look. — Πράσιος en πράσινος, ook πρασώδης, ὁ, ἡ, lookkleurig, van look.

Πρασιὰ, ἡ, een tuinbed, een tuin (wellicht daarmede omheind), Hom. Od. H, 127. Anderen leiden het af van Πέρας, περάσιος.

Πράσσω, *Att.* πράττω, *Jon.* πρήσσω, *fut.* ξω, *perf. med.* πέπραγα (waarschijnlijk verwant met Πράσκω, πιπρά-

-σκω), ik handel, drijf handel; ik behandel, bedrijf, bestuur; ik doe, ik verrigt. Van daar velerlei spreekwijzen, als: εὖ πράσσειν, wel handelen; goeden of gelukkigen handel drijven; in gunstige omstandigheden zijn; τινὰ, iemand wel behandelen; — κακῶς πράσσειν, slecht handelen; slechten of ongelukkigen handel drijven; in ongunstige omstandigheden zijn; τινὰ, iemand slecht behandelen; — πράσσειν τινὶ, voor iemand handelen, werken, bewerken — τινὰ ἀργύριον, geld van iemand eischen; — τὶ παρὰ τινὸς, iets van iemand verkrijgen; — περὶ τινὸς, zich met iets bezig houden; — πράσσειν τὰ πολιτικὰ, den staat besturen; τὰ ἑαυτοῦ, zijn eigen zaken doen; τὰ τῶν ἄλλων, een anders zaken doen; enz.

Πρᾶγμα, *Jon.* πρῆγμα, τὸ, eene handeling, eene daad; eene bezigheid, eene zaak, eene omstandigheid; ἀγαθὰ πράγματα, goede zaken, geluk; πράγματα ἔχειν, werk of moeite hebben; τὰ πράγματα, de handel, het bestuur, bijz. staatsbestuur, staatszaken. *Dimin.* πραγμάτιον, τό.

Πραγματικὸς, ἡ, ὸν, handelend, bezig; vaardig in het handelen; 2) *Subst.* ὁ πραγματικὸς, een handelaar, zaakverzorger; ook bij lateren, een advokaat, een regtsgeleerde.

Πραγματικῶς, *adv.* al handelende, vaardiglijk.

Πραγματώδης, ὁ, ἡ, werkvol, moeitevol, moeijelijk.

Πραγματεύομαι, *fut.* εύσομαι, ik drijf handel; ik handel, behandel, bedrijf, verrigt, onderneem (eene zaak). V. d.

Πραγματεία, ἡ, een handelbedrijf; eene handeling, bezigheid, onderneming, werk; eene verhandeling, een boek; eene regtshandeling, een proces. Πραγματειώδης, werkelijk, moeijelijk.

Πραγματευτὴς, ὁ, een handelaar, een handeldrijver; een bewerker.

Δυςπραγμάτευτος, ὁ, ἡ, moeijelijk om te behandelen.

Πρᾶξις, *Jon.* πρῆξις, ἡ, het handelen; eene handeling, daad, bezigheid; de toestand; de uitwerking; de invordering, opeisching; eene listige daad, eene kunstgreep.

Πράξιμος, ὁ, ἡ, handelbaar, doenlijk; 2) vatbaar voor invordering.

Πραξικοπέω, z. v. a. den knoop doorhakken, door eene kunstgreep verrigten, τὶ, iets; bedriegen, τινὰ, iemand.

Πρακτὴρ, *Jon.* πρηκτὴρ, ῆρος, en πράκτωρ, *Jon.* πρήκτωρ, ορος, ὁ, ook πράκτης, ου, ὁ, een handelaar, de dader, verrigter; 2) een invorderaar, schuldeischer, wreker.

Πρακτὸς, ἡ, ὸν, *Jon.* πρηκτὸς, gedaan, gehandeld; doenlijk; 2) tot betaling aangehouden.

Πρακτικὸς, ἡ, ὸν, tot handeling, daad, bezigheid behoorende, geschikt, gezind; werkend; werkzaam, werkdadig; ondernemend, vaardig, dapper; verkrijgend. Πρακτικῶς, *adv.* met werkkracht, werkdadiglijk.

Ἄπρακτος, ὁ, ἡ, ongedaan, onverrigt; 2) ondoenlijk, onhandelbaar; ἄπρηκτος ἀνία, ondragelijk leed, bij Hom.;

3) niets doende, onwerkzaam; niets uitrigtend, vergeefsch. V. d. Ἀπράκτως, *adv.* te vergeefs, onverrigter zake.
Ἀπρακτέω, ik doe niets, ik ben ledig; ik verkrijg niets; ik rigt niets uit.
Ἀπραξία, ἡ, gebrek aan werk of bezigheden; vacantie; werkeloosheid, ledigheid.
Δύςπρακτος, ὁ, ἡ, moeijelijk, Εὔπρακτος, ὁ, ἡ, gemakkelijk om te doen. Δυςπραξία en εὐπραγία, ἡ, hetzelfde als δυς- en εὐπραγία; zie beneden.
Πράγμων, ὁ, een handelaar, doener, komt voor in zamenst.
Ἀπράγμων, ονος, ὁ, ἡ, vrij van bezigheden, rustig; zonder moeite; afkeerig van bezigheden, werkeloos, traag; afkeerig van regtszaken. Ἀπραγμόνως, *adv.* zonder werk, zonder moeite.
Ἀπραγμοσύνη, ἡ, werkeloosheid; vrijheid of afkeer van bezigheden; ledigheid.
Κακοπράγμων, ὁ, ἡ, slecht handelend.
Μεγαλοπράγμων, ὁ, ἡ, in het groot handelend, groote dingen doende.
Πολυπράγμων, ὁ, ἡ, veel bezigheden hebbende; veel verrigtend; een bemoeial, nieuwsgierige.
Πολυπραγμοσύνη, ἡ, veelheid van bezigheden, bemoeijing met vele zaken, nieuwsgierigheid.
Πολυπραγμονέω, veel werk hebben of maken, veel moeite doen; zich met vele zaken bemoeijen, een bemoeial zijn.
Φιλοπράγμων, ὁ, ἡ, werklievend; die gaarne werk of moeite veroorzaakt; die zich gaarne met eens anders zaken bemoeit, een twistzoeker.
Φιλοπραγμοσύνη, ἡ, werkliefde; lust om anderen moeite te doen; twistzucht.
Πρᾶγος, εος, τὸ, *poët.* voor πρᾶγμα, eene handeling, daad.
Ἀπραγία, ἡ, werkeloosheid. Ἀπραγέω, ledig gaan.
Αὐτοπραγία, ἡ, zelfwerkzaamheid.
Δικαιοπραγία, ἡ, eene regtvaardige daad.
Δυςπραγὴς, έος, ὁ, ἡ, slechte zaken doende, ongelukkig.
Δυςπραγία, ἡ, ongeluk, tegenspoed. Δυςπραγέω, ongelukkig zijn.
Εὐπραγὴς, ὁ, ἡ, goede zaken doende, gelukkig. Εὐπραγία, ἡ, geluk, voorspoed. Εὐπραγέω, gelukkig zijn.
Ἰδιο- en Οἰκειοπραγία, ἡ, het doen van eigen zaken.
Ἀναπράσσω, ik vorder (geld) in; *med.* ik vorder voor mij zelven in; ik verkrijg, erlang.
Ἀντιπράσσω, ik werk tegen, verzet mij daartegen.
Ἀντίπραξις, ἡ, tegenwerking.
Διαπράσσω, ik zet den handel of eene zaak door, ik volbreng, voleind; ik breng te weeg, bewerk, verwerf, τινὶ τὶ, voor iemand iets, *med.* zich verwerven; ik ben in onderhandeling, πρὸς τινὰ περὶ τινὸς, met iemand over iets; 2) ik verdoe, vermoord; *med.* zich om het leven brengen. *Jon.* Διαπρήσσω; zie boven Περάω.
Διάπραξις, ἡ, de voleinding, volbrenging, verwerving.
Διαπραγματεύομαι, ik werk door, onderneem; ik onderzoek.
Εἰςπράσσω, ik vorder (schulden) in.
Ἐκπράσσω, ik werk uit, voer uit, volvoer, volbreng; ik vorder in, ik neem wraak, τὶ, over iets.

Καταπράσσω, ik verrigt, volvoer, voleind; ik bewerk; *med.* ik verwerf.

Παραπράσσω, ik misdoe, handel verkeerd, tegen het regt en bevel; 2) *po t.* bijwerken, medewerken, helpen.

Συμπράσσω, ik doe of handel mede, ik help, τινὶ, iemand; *med.* mede invorderen, medewerken.

Σύμπραξις, ἡ, medewerking, hulp.

Συμπράκτωρ, ὁ, een medewerker, helper.

Συμπραγματεύομαι, ik behandel, bewerk mede.

Πρέμνον, τὸ, een boomstam, boomstronk; het uit- of ondereind des booms. Πρεμνίζω en Ἐκπρεμνίζω, met stam en wortel uitrukken, uitroeijen. Verwant met Πρυμνὸς; zie beneden.

Πρέπω, passen, wel passen, betamen, wel staan, b. v. van een kleed, bijz. *impers.* πρέπει, het past, het betaamt, πρέπει μοι, het past mij, v. w het *part.* πρέπων, ουσα, ον, wel passend, betamelijk; welks *neutr.* τὸ πρέπον, de welvoegelijkheid; 2) uitsteken, uitblinken, uitmunten, τινὶ, door iets, διὰ πάντων, onder of boven allen, Hom. Il. M, 104.

Πρεπόντως, *adv.* wel van pas, op eene voegelijke wijze.

Πρεπώδης, ὁ, ἡ, hetzelfde als πρέπων.

Πρεπτὸς, ἡ, ὸν, wel passend, vereerenswaardig.

Ἀξιοπρεπὴς, έος, ὁ, ἡ, naar waarde passend, betamend. Ἀξιοπρέπεια, ἡ, welvoegelijkheid, betamelijkheid.

Ἀπρεπὴς, ὁ, ἡ, niet passend, onvoegzaam, onbetamelijk. Ἀπρεπέως, ῶς, *adv.* op eene onvoegzame wijze. Ἀπρέπεια, ἡ, onbetamelijkheid, onvoegzaamheid.

Ἀριπρεπὴς, ὁ, ἡ, zeer wel passend; sterk uitblinkend. Ἀριπρέπεια, ἡ; uitstekendheid.

Διαπρέπω, ik blink uit, steek of munt uit, πάντων, onder of boven allen, τινὶ, door iets. — Διαπρεπὴς, ὁ, ἡ, uitstekend, uitmuntend, uitschitterend. Διαπρεπῶς, *adv.* op eene uitstekende wijze.

Ἐκπρέπω en Ἐκπρεπὴς, hetzelfde.

Ἐμπρέπω, ik blink daarin of daaronder uit. Ἐμπρεπὴς, ὁ, ἡ, uitblinkend, opgesierd.

Ἐπιπρέπω, daarop wel staan of wel passen, opsieren. Ἐπιπρεπὴς, ὁ, ἡ, wel passend, sierlijk, aanzienlijk, vooruitstekend. Ἐπιπρέπεια, ἡ, het aanzien, een goed voorkomen, de welvoegelijkheid.

Εὐπρεπὴς, ὁ, ἡ, wel passend, wel staande, welvoegelijk; wel versierd; wel uitstekend. Εὐπρεπῶς, *adv.* op eene wel passende wijze, onder een goed voorwendsel. Εὐπρέπεια, ἡ, het welstaan, de welvoegelijkheid; sierlijkheid, schoonheid.

Μεγαλοπρεπὴς, ὁ, ἡ, grootelijks passend; grootmoedig; prachtig. Μεγαλοπρέπεια, ἡ, grootmoedigheid, pracht.

Μεταπρέπω, ik steek of blink daaronder uit.

Μικροπρεπὴς, ὁ, ἡ, weinig passend, kleinmoedig, kleingeestig, karig. Μικροπρέπεια, ἡ, kleingeestigheid, karigheid.

Σεμνοπρεπής, ὁ, ἡ, een man van aanzien passend, aanzienlijk. Σεμνοπρέπεια, ἡ, aanzienlijkheid, waardigheid.

Πρέσβυς, υος, *Att* εως, ὁ, *foem.* πρέσβεια, ἡ, oud, hoogbejaard, een oud man, eene oude vrouw; v. d. eerwaardig, ge erd; 2) *Subst.* πρέσβυς, ὁ, een gezant, bijz. in *pl.* πρέσβεις, gezanten. — *Compar.* Πρεσβύτερος, α, ον, ouder, meer bejaard; *pl.* οἱ πρεσβύτεροι, de ouden, ouderlingen, de raadsheeren; eerwaardiger, geëerder, v. w. πρεσβύτερον τὶ ἔχειν, *antiquius aliquid habere*, iets hooger schatten. — *Superl.* Πρεσβύτατος, ook πρέσβιςος en πρεσβίςατος, η, ον, alleroudst, de oudste.

Πρεσβύτης, ου, ὁ, een oud man, een grijsaard; 2) een die slechts van verre goed zien kan; tegengesteld aan μύωψ, bijziende; zie Μύω. — *Foem.* Πρεσβῦτις, ιδος, ἡ, ook πρέσβα, *Jon.* πρέσβη, en *poët.* πρέσβειρα, ἡ, eene oude vrouw.

Πρεσβυτικὸς, ἡ, ὸν, oude lieden betreffende, betamende.

Πρέσβις, ἡ, de ouderdom.

Πρέσβος, έος, τὸ, eene vergadering of een gezantschap van oude lieden.

Πρεσβεύω, *fut.* εύσω, ik ben een oud man, ik ben ouder of de oudste; 2) ik ben gezant, reis in gezantschap, behandel als afgezant eene zaak, b. v. τὴν εἰρήνην, vredesgezant zijn; 3) ik acht, vereer; 4) λόγος πρεςβεύει, er gaat, er heerscht een gerucht.

Πρεσβεία, ἡ, de ouderdom, eerstgeboorte; v. d. waardigheid, aanzien, voorregt; 2) een gezantschap; 3) eene bede, voorbede.

Πρεσβεῖον, τὸ, een eergeschenk, eerbewijs, voorregt des ouderdoms.

Πρέσβευσις, ἡ, de zending der gezanten, een gezantschap.

Πρέσβευμα, τὸ, hetzelfde; 2) eer, eerbewijs.

Προσβευτὴς, οῦ, ὁ, een gezant, afgezant.

Πρεσβευτικὸς, ἡ, ὸν, tot de gezanten behoorende, geschikt tot afgezant.

Ἀποπρεσβεύω, ik leg het berigt van een gezantschap af.

Ἀποπρεσβεία, ἡ, het afgeleid berigt der gezanten.

Παραπρεσβεύω, ik kwijt mij slecht van een gezantschap, zijnen last als gezant verkeerd volvoeren. Παραπρεσβεία, ἡ, een slecht waargenomen gezantschap.

Συμπρέσβυς en συμπρεσβευτὴς, οῦ, ὁ, een medegezant. Συμπρεσβεύω, deelgenoot van een gezantschap zijn.

Πρήθω, en van daar Πίμπρημι, *fut.* ήσω, ik blaas, blaas aan, blaas op, b. v als de wind de zeilen opblaast; v. d. ik steek aan, steek in brand, verbrand (διὰ) πυρὸς, door het vuur; *med.* πρήθομαι en πίμπραμαι, barsten, in vlam uitbarsten, in brand staan. Daarvoor ook Πρημαίνω, hetzelfde. Misschien verwant met Πέρθω; zie boven.

Πρῆσμα, τὸ, eene blaas, een gezwel; de brand.
Πρῆσις, ἡ, de opblazing; de verbranding.
Πρηστὴρ, ῆρος, ὁ, de aanblazer, aansteker; v. d. een bliksemstraal; een wervelwind; eene vergiftige slangensoort.
Ἀναπρήθω, ik blaas op; ik steek aan of in brand; δάκρυα, in heete tranen uitbarsten, bij Hom.
Ἐκπρήθω, ik blaas uit; ik steek aan, steek in brand.
Ἐμπρήθω, Ἐμπίπρημι, Ἐμπίμπρημι, ik blaas aan of op; ik steek aan, ik brand. Ἔμπρησις, ἡ, de aansteking. Ἐμπρηστής, ὁ, een brandstichter.
Καταπρήθω, καταπίμπρημι, ik verbrand.

Πρηνὴς, έος, ὁ, ἡ, *pronus*, afhellend, vooroverhellend, met het hoofd voorover. *Dor.* πρανὴς, ὁ, ἡ, hetzelfde. Zameng. Καταπρηνὴς en προπρηνὴς, ὁ, ἡ, af-, neer-, vooroverhellend of hangend. Daarmede verwant

Πρηὼν, ook πρεὼν en πρὼν, πρώων, ῶνος, ὁ, eene afhangende of uitstekende bergtop.
Πρηνίζω, ik neig, stort, werp voorover; ik stort neer.

Πρίαμαι, ik koop, herkoop, koop los.

Ἀπριάτην, *adv.* zonder koop, koopvrij, voor niet.
Ἀποπρίαμαι en Ἐκπρίαμαι, ik koop af, ik koop uit, koop los.
Συμπρίαμαι, ik koop mede, te zamen, te gelijk.
Ὑποπρίαμαι, ik koop onder de waarde of goedkoop.

Πρίαπος, ὁ, Priapus, de god der tuinen.

Πρὶν, *adv.* te voren, voorheen; 2) eer, voor, voor dat; μὴ πρὶν of πρότερον πρὶν, niet eer als; niet voor dat; πρὶν ἂν, πρὶν ὅταν en πρὶν δὴ, voor dat, tot dat; πρὶν ἢ, *contr.* πριν ή, *priusquam*, voor dat. Daarvoor *Ion.* πρὴν, *Dor.* πρὰν. Men vindt ook τὸ πρὶν, hetzelfde.

Πρῖνος, ὁ, *ilex*, de groene eik, steeneik; 2) *ilex coccifera*, de scharlakeneik of kermeseik; 3) *ilex aquifolia*, de steekpalm. — Πρίνινος, η, ον, van den eik, uit eikenhout gemaakt.

Πρίω, **πρίζω**, ik zaag, zaag door; 2) ik knars met de tanden, ik bijt; v. d. 3) zamenvatten, vasthouden; 4) ik verbitter, erger.

Πρίων, ονος, ὁ, eene zaag. — Πριονώδης en πριωνωτὸς, ὁ, ὸν, zaagvormig.
Πρίσμα, ατος, τὸ, het gezaagde, zaagsel; 2) het prisma of de driezijdige figuur in de meetkunde.
Πρίσις, εως, ἡ, de zaging, doorzaging; 2) het tandengeknars.
Πρίστης en πριστὴρ, ῆρος, ὁ, een zager, eene zaag. — *Foem.* Πρίστις, εως, ἡ, de zaagvisch.
Πριστὸς, ἡ, ὸν, gezaagd, doorgezaagd. Νεόπριστος, ὁ, ἡ, pas gezaagd.

Ἀπρὶξ, *adv.* vasthoudend, niet aflatende.

Διαπρίω, ik zaag door. — Ἐκπρίω, ik zaag uit. — Ἐμπρίω, ik zaag in; ik knars met de tanden. — Καταπρίω, ik zaag door, zaag aan stuk.

Πρὸ, *praep.* met den *Genit.* voor, zoowel van *plaats* en *tijd*, als van *voorrang*, enz. b. v. πρὸ τῆς πόλιος, voor de stad, πρὸ τῆς μάχης, voor den strijd, πόλεμον αἱρεῖσθαι πρὸ εἰρήνης, den oorlog voor den vrede verkiezen; v. d. voor, d. i. ten voordeele, in de plaats van, b. v. πρὸ τινὸς βουλεύεσθαι, voor iemand beraadslagen, θνήσκειν, voor iemand, of in iemands plaats, sterven; 2) zonder *casus*, gevoegd bij ἀπὸ, διὰ en περὶ, versterkt het de beteekenis, b. v. ἀποπρὸ, van verre, ver af; διαπρὸ, door en door; περιπρὸ, zeer sterk, bovenmate; zoo ook somtijds προπρὸ; 3) in zamenstelling geeft het insgelijks *tijd*, *plaats*, *voorrang*, enz. te kennen, als πρόφημι, ik zeg te voren, voorzeg; προτάττω, ik plaats daarvoor; προαιρέομαι, ik neem eerder, ik wil liever; προέρχομαι, ik ga voor, vooraf, vooruit, voort, enz.

Προτοῦ (z. v. a. πρὸ τούτου τοῦ χρόνου), *adv.* te voren, voordezen, voorheen.

Πρότερος, έρα, ερον, *Compar.* vooraan staande, vorig, eerder, verder. V. d.

Πρότερον (eig. het *neutr.*), *adv.* vooraf, te voren, eerder, vooruit; πρότερον ἤ, voor dat.

Προτέρω, *adv.* voorwaarts, naar voren, verder, vroeger.

Προτέρωσε, *adv.* meer naar de voorzijde, meer naar voren.

Προτέρως, *adv.* op de vorige wijze.

Προτεραῖος, αία, αῖον, vorig, eerder, b. v. προτεραία ἡμέρα, de vorige dag. V. d. eene andere *Compar.* προτεραίτερος, *poët.* voor πρότερος.

Προτερεύω en προτερέω, ik ben voor, eerder, ik heb den voorrang in tijd, plaats, waarde, enz., τινὸς, boven iemand; ik heb de overhand; 2) ik ga voor, vooruit, ik kom voor, τινὰ, iemand, τινὶ, door iets. Προτέρημα, τὸ, de voorrang, de overhand.

Πρῶτος, *Dor.* πρᾶτος, η, ον, *Superl.* voor πρότατος, voorst, eerst, de voorste, de eerste; de voornaamste; τὴν πρώτην (verst. ὥραν), in het eerst, aanvankelijk; τὰ πρῶτα (γέρατα) φέρεσθαι, den voorrang verkrijgen, den prijs wegdragen, τινὸς, van of in iets. Daarvoor ook Πρώτιϛος, η, ον, *poët.* hetzelfde.

Πρῶτον en πρῶτα (het *neutr.*), ook τὸ πρῶτον en τὰ πρῶτα, *adv.* eerst, in het eerst, vooreerst, aanvankelijk.

Πρώτως, *adv.* eerstelijk, voor het eerst; voor alle andere, voornamelijk; oorspronkelijk, van zich zelven.

Πρωτεύω, *fut.* εύσω, ik ben de eerste, de voornaamste; ik overtref, τινὸς τινὶ, iemand in iets.

Πρωτεῖον, τὸ, de eerste prijs of rang, de voorrang;

τῶν πρωτείων τυγχάνειν, τὰ πρωτεῖα φέρεσθαι, den voorrang bezitten, de eerste, voornaamste zijn.

Πάμπρωτος, η, ον, de allereerste. Παμπρῶτον en Παμπρῶτα, *adv.* allereerst, voornamelijk.

Πρόσθε, en voor eene vokaal πρόσθεν, *adv.* voor, te voren, voorheen; vooraan; voor, in tegenwoordigheid van, τινὸς, iemand; — ὁ πρόσθεν, de vorige, de voorgaande; — πρόσθεν ἢ, voor dat. V. d

Πρόσθιος, α, ον, vooraan zijnde, b. v. πρόσθιοι πόδες, de voorpooten.

Ἔμπροσθε en ἔμπροσθεν, *adv.* voor, vooraan, van voren; te voren, voorheen; εἰς τὸ ἔμπροσθεν, *contr.* εἰς τοὔμπροσθεν, naar voren.

Ἐπίπροσθεν, *adv.* hetzelfde. V. d. Ἐπιπροσθέω, daarvoor staan, in den weg staan, beschaduwen.

Πρόσω, *poët.* πρόσσω, *adv.* voorwaarts, naar voren; ver, τινὸς, van iets; te voren, voorheen.

Προσώτερος, α, ον, *Compar.* verder, verder af gelegen.

Προσωτέρω, *adv.* verder, verder af.

Προσώτατος, η, ον, *Superl.* de verste. Προσωτάτω, ook προσώτατα, *adv.* op het verst, zoo ver mogelijk, zeer ver.

Πρόσωθεν, *adv.* van verre.

Πόῤῥω, en *poët.* πόρσω (voor πρόσω), *adv.* *porro*, voort, voorts; voorwaarts; ver, in de verte.

Ποῤῥώτερος, α, ον, ook πορσώτατος, verder. Ποῤῥωτέρω, *adv.* verder af; meer naar voren.

Ποῤῥώτατος, ook πορσώτατος, η, ον, de verste. Ποῤῥωτάτω, *adv.* zeer ver, op het verste.

Πόῤῥωθεν, *adv.* van verre.

Πρωῒ en πρῷ, of πρωῒ, πρῷ, ook πρoΐ, *adv.* vroeg, in den vroegen morgen; vroegtijdiglijk; te vroeg.

Πρώϊος, ΐα, ϊον, *contr.* πρῷος, vroeg, vroegtijdig; πρωΐα, ἡ (verst. ὥρα), de vroege morgen, πρώϊον, *adv* des morgens vroeg. — *Compar.* Πρωϊαίτερος, α, ον, vroeger. *Superl.* πρωϊαίτατος, zeer vroeg, de vroegste. Πρωϊαίτερον, *adv.* vroeger. Πρωϊαίτατα, *adv.* ten vroegste.

Πρώϊμος, η, ον, en πρωϊνὸς, ἡ, ὸν, hetzelfde.

Πρώϊζον en πρώϊζα, *adv.* *poët.* voor πρωΐ.

Πρώην, *adv.* onlangs, nieuwelijks; voormaals, voordezen; eer- of voor eergisteren.

Πρὼξ, πρωκὸς, ὁ, de morgendauw, een dauwdroppel; een droppel.

Πρῶρα, ἡ (z. v. a. προερὰ, t. w. ναῦς), de voorsteven (van een schip); het vooreinde, voorstuk, voorste gedeelte.

Πρωράτης, ου, en πρωρεὺς, έως, ὁ, de onderstuurman, die aan den voorsteven zit. Πρωρατεύω, onderstuurman zijn.

Πρώραθεν, *adv.* van den voorsteven.

Ἀντίπρωρος, ὁ, ἡ, met den voorsteven tegen elkander staande; v. d. tegenover staande, tegengesteld; *neutr.* τὸ ἀντίπρωρον, de tegenvoorsteven, d. i. de achtersteven.

Καλλίπρωρος, ὁ, ἡ, met eenen fraaijen voorsteven.

Κυανόπρωρος, ὁ, ἡ, ook κυανοπρώρειος, met eenen zwartachtigen voorsteven.

Ὑψόπρωρος, ὁ, ἡ, met eenen lagen voorsteven.

Προΐξ, *contr.* προὶξ, προικὸς, ἡ (waarschijnlijk van een oud verbum προΐσσω, ομαι, voorhouden, van πρὸ, voor), eene gave, gift; een geschenk; bijz. de huwelijksgift, een huwelijksgeschenk. *Dimin.* Προικίδιον, τό.

Προῖκα (voor de *Acc.* κατὰ προῖκα), *adv.* bij geschenke, voor niet, *gratis*. Daarvoor ook *Att.* προικὸς, hetzelfde.

Προικίος, ὁ, ἡ, en προικιμαῖος, αία, αῖον, voor niet, kosteloos.

Προίκειος, ὁ, ἡ, de huwelijksgift betreffende.

Προικίζω, eene huwelijksgift of een uitzet geven.

Ἀντίπροικα, τὰ, goedkoope waar, die bijna te geefs is.

Πρόκα, *adv.* (*Jon.*) terstond, dadelijk, plotseling.

Πρὸξ, προκὸς, ὁ, ἡ, bij Hom. Od. Ρ, 295, ook προκὰς, άδος, ἡ, zekere soort van wildbraad, waarschijnlijk eene ree.

Πρὸς, *poët.* προτὶ en ποτὶ, *praep.*

I. Met den *Genit.* 1) van *plaats*, van, tegen, nabij, b. v. πρὸς βορέου, πρὸς νότου, tegen het noorden, tegen het zuiden; ἠὲ πρὸς ἠοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων, van uit het oosten of van uit het westen, Hom. Od. Θ, 29; 2) van *oorzaak*, *werking*, *eigenschap*, enz. van, door, van wege, om rede van, voor, ten aanzien van, ten voordeele van, enz. als: θνήσκειν πρὸς τινὸς, door iemands hand sterven; πρὸς πατρὸς, μητρὸς, van vaders, van moeders zijde; πρὸς τινὸς εἶναι, voor iemand zijn; πρὸς σοφοῦ ἐςιν, *sapientis est*, het is de pligt, de eigenschap, van een wijs man; πρὸς θυμοῦ, naar den zin; πρὸς θεῶν, bij de goden, zoo waar als de goden leven.

II. Met den *Dat.* 1) van *plaats*, bij, aan, voor, op, tegen, πρὸς τῇ πόλει, bij de stad; εἶναι πρὸς τινὶ, met iets bezig zijn; πρὸς ἑαυτῷ, bij zich zelven; ποτὶ γαίῃ, tegen den grond, enz.; 2) daartoe, daarbij, buiten, boven, daarenboven, πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς, bij alle de overige onheilen; πρὸς τούτοις, bovendien, daarenboven.

III. Met den *Accus.* 1) van *plaats*, naar, tot, op de vraag, waarheen, b. v. πρὸς Ὄλυμπον, naar den Olympus; tegen, als μάχεσθαι πρὸς τινὰ, tegen iemand strijden; bij, κατηγορεῖν τινὸς πρὸς τινὰ, iemand bij een ander aanklagen; 2) van *doel*, *opzigt*, *vergelijking*, enz. als: πρὸς οὐδὲν, tot

niets, om geenerlei reden; πρὸς τὴν ἀξίαν, naar verdienste; πρὸς ταῦτα, in gevolge daarvan, daarom; οὐδὲν πρὸς τοῦτο, niets daarbij of in vergelijking daarvan; 3) tot *omschrijving*, b. v. τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς, de goden, de godsdienst; τὰ πρὸς τὸν πόλεμον, het krijgswezen; πρὸς καιρὸν, ter regter tijd; πρὸς ἀληθείαν, naar waarheid, enz.

IV. In zamenstelling: 1) toe, bij, aan, b. v. προσκαλέω, aan-, bij-, toeroepen; 2) daarbij, b. v. προσερωτᾶν, nog daarenboven vragen; 3) bij, neven, naast, προσκαθέζομαι, daarbij zitten; 4) versterking van beteekenis, als πρόσπεινος, zeer hongerig.

Πρόσπαιος, ὁ, ἡ (waarschijnlijk van παίω), toevallig, onvoorzien; nieuw, versch; v. d. ἐκ προσπαίου, hetzelfde als **Προσπαίως**, *adv.* plotseling, onverwachts, nieuwelijks.

Προύνη, ἡ, ook προῦμνος, ἡ, *prunus*, een pruimenboom. **Προῦμνον**, τὸ, *prunum*, eene pruim.

Πρυλέες, οἱ, zwaar gewapend, digt op een gepakt krijgsvolk. Hom. Il. Λ, 49.

Πρυμνὸς, ἡ, ὸν, de uiterste, de laatste, de achterste.

Πρύμνα en πρύμνη, ἡ, verst. ναῦς, de achtersteven (van een schip); het schip zelf.

Πρυμναῖος, α, ον, en πρυμνήσιος, α, ον, tot den achtersteven behoorende; *neutr.* πρυμνήσια, τὰ, t. w. σχοίνια of πείσματα, de touwen van den achtersteven om het schip aan wal vast te maken.

Πρυμνῆθεν, *adv.* van den achtersteven.

Πρυμνητὴς, οῦ, ὁ, de stuurman, die op den achtersteven zat; v. d. in het alg. een bestuurder.

Εὔ- of εὔπρυμνος, ὁ, ἡ, met eenen fraaijen of goeden achtersteven.

Πρόπρυμνα, *adv.* over den achtersteven, overboord; 2) gansch en al, ten gronde toe. Aeschylus *Theb.* 71. Verg. Πρέμνον.

Πρύτανις, εως, ὁ, verwant met πρῶτος, v. d. 1) *poët.* in het alg. een koning, heerscher, regent; 2) bijz. οἱ πρυτάνεις, heetten te Athene diegene uit den raad der vijfhonderden, welke ten getale van vijftig, gedurende vijf- of zes en dertig dagen, als voorzitters de bezigheden van den raad waarnamen, in de volksvergaderingen de eerste plaats en het regt der eerste voordragt hadden, en gedurende al dien tijd uit 's lands kas onderhouden werden; 3) in andere Grieksche sta-

ten werd dus genoemd, de opperpriester; 4) elders; de opperste magistraat.

Πρυτανεύω, *fut.* εύσω, 1) als koning heerschen, bij Hom. *Hymn. in Apoll.* 68; 2) het ambt van prytanis waarnemen; v. d. besturen, bezorgen, eene zaak verrigten; περὶ τινὸς, over iets een voorstel doen of raadplegen. V. d.

Πρυτανεία, ἡ, het voorzitterschap, Herod. VI, 110; 2) het ambt van den prytanis, de tijd huns bestuurs.

Πρυτανεῖον, τὸ, het publiek gebouw te Athene, waar de prytanen zitting hielden, en in eene der zalen van hetwelk zij, behalve vreemde afgezanten en andere welverdiende burgers, op 's lands kosten gespijzigd werden; deze eetzaal heette θόλος; dergelijke gebouwen waren ook in andere Grieksche steden; 2) πρυτανεῖα, τὰ, de geldsom welke twistende partijen, voor den aanvang van het proces, moesten neerleggen, de geregts- of proceskosten.

Πρωκτὸς, ὁ, het achterdeel, de billen.

Πταίρω, *fut.* αρῶ, ook Πτάρνυμαι, ik nies.

Πταρμὸς, ὁ, het niezen. Πταρμικὸς, ἡ, ὸν, niezende; doende niezen.

Ἐπιπταίρω, toeniezen, door niezen toestemmen.

Πτελέα, ἡ, de olmboom. Πτελέϊνος, η, ον, uit olmhout gemaakt.

Πτέρνα, ἡ (voor πέρνα), de verze; v. d. het voetstuk; de basis; 2) z. v. a. *perna*, de schenkel. Πτερνὶς, ίδος, ἡ, hetzelfde.

Πτερνίζω, met de verzenen stooten, onder den voet stooten; *metaph.* bedriegen.

Πτίσσω of πτίττω, *fut.* ίσω, *pinso*, graan bolsteren, stampen, fijn stampen. Van eene oude *forma* Πίσσω.

Πτίσμα, τὸ, en πτισάνη of πτισσάνη, ἡ, gebolsterd graan, gepelde gerst; 2) gerstendrank.

Πίσον, ου, τὸ, of πίσος, ὁ, zekere soort van peulvrucht of erwten. Πίσινον ἔτνος, erwtenpap, erwtensoep.

Πιτυρὸν, τὸ, de peulen of schillen van het graan; 2) schurft.

Πτοέω, *fut.* ήσω (van πτόω, verwant met Πίπτω; zie boven), eig. even als het Latijnsche *consterno*, ik vel of doe neervallen van schrik, v. d. ik verschrik, maak bang, jaag op de vlugt, τινὰ, iemand; 2) ik verbaas, ontroer, maak gaande, b. v. de hartstogten, bijz. de liefde, v. w. *pass.* πτοεῖσθαι περὶ τὶ, over iets ontroerd of aangedaan zijn, ἔρωτι, van liefde verstomd staan. — Πτοιέω, έομαι, en Πτοιάω, άομαι, *poët.* hetzelfde.

Πτόα, *poët.* πτοία, ἡ, schrik, vrees, de vlugt; ontroering, aandoening, hevige begeerte, liefdedrift.

Πτοιαλέος, α, ον, schrikachtig, vreesachtig.
Πτόησις en πτοίησις, ἡ, de verschrikking, ontroering; schrik, aandoening, liefdedrift.
᾿Απτόητος en ᾿Απτοίητος, ὁ, ἡ, onverschrokken.
᾿Αναπτοέομαι, door schrik, hartstogt, aandoening opgejaagd, gaande gemaakt worden.
᾿Αποπτοέω, ik schrik af.
Διαπτοέομαι, door en door verschrikt, bevreesd, ontroerd, aangedaan zijn.
Διαπτόησις, ἡ, zware verschrikking, hevige ontroering, driftvervoering.
᾿Εκπτοέω, hetzelfde; *pass.* door schrik van zich zelven vallen.
Καταπτοέω, door schrik overvallen, vervaard maken.

Daarmede verwant:

Πτήσσω, *fut.* πτήξω, *perf.* ἔπτηχα, hetzelfde, van schrik neerslaan, b. v. θυμὸν, het hart of gemoed, Hom. Il. Ξ, 40; 2) zich van schrik verbergen, van schrik neervallen of wegkruipen, bijz. van het gedierte; verschrikt, vervaard staan.
᾿Εκπτήσσω, ik verschrik, maak vervaard, τινὰ, iemand.
Καταπτήσσω, ik stort neer, bevang door schrik; 2) van schrik neerstorten, verschrikken, verbaasd staan.
῾Υποπτήσσω, van schrik neerduiken, wegkruipen, zich onderwerpen; 2) iemand (τινὰ) schuwen, vreezen.
Πτώσσω, *fut.* ξω, *perf.* ἔπτωχα, hetzelfde, bijz. van schrik neerduiken (als het gedierte), vreezen; 2) al bevende rondloopen, bedelen, Hom. Od. Ρ, 228.
Πτὼξ, πτωκὸς, ὁ, ἡ, ook *foem.* πτωκὰς, άδος, ἡ, schrikachtig, vreesachtig, schuw; v. d. 2) *Subst.* een haas, bij Hom. Il. Ρ, 676. — V. d.
Πτωκάζω, hetzelfde als Πτώσσω, Il. Δ, 372.
Πτωχὸς, ὁ, eig. een die al bevende rondloopt, v. d. een bedelaar, verg. Hom. Od. Ρ, 220 en 228; 2) *adj.* πτωχὸς, ἡ, ὸν, bedelend, gebedeld.
Πτωχικὸς, ἡ, ὸν, bedelend, den bedelaar eigen of betreffende.
Πτωχεύω, *fut.* εύσω, ik ben bedelaar, ik bedel; τινὰ, iemand om eene aalmoes vragen; δαῖτα, eenen maaltijd bedelen.
Πτωχεία, ἡ, het bedelen, de bedelstaf.
Πτωχεῖον, τὸ, een bedelhuis, bedelaarsverblijf.
Καταπτωχεύω, tot den bedelstaf brengen, verarmen, verkwisten.

Πτύρω, *fut.* ρῶ, *act.* ik jaag schrik aan; 2) *med.* en *pass.* verschrikken, schuwen, bijz. van een schichtig paard.
Πτύρμα, τὸ, en πτυρμὸς, ὁ, schrik, afschuw.
Πτυρτικὸς, ἡ, ὸν, schrikachtig, schuchter, schichtig.

Πτύω, *fut.* πτύσω, *spuo*, ik spuw, spuw uit; ik bespoeg, ik veracht.

Πτύσμα, τὸ, het uitgespogene, spoegsel.
Πτύσις, ἡ, het spuwen, gespoeg.
Πτύελον en πτύαλον, τὸ, speeksel, spoeg.

Πτύον, *Att.* πτέον, τὸ, *Gen.* πτυόφι voor πτύου, een dorschvlegel, Theocrit. VII, 156.

Πυτίζω, *frequent.* herhaalde reizen spuwen, spoegen; 2) ik spuw uit, b. v. het geproefde; 3) ik proef, beproef. Zameng. Ἀνα-, Ἀπο-, Δια- en Ἐκπυτίζω, hetzelfde.

Ἀναπτύω, ik spuw op, spuw uit.

Ἀπο- en Διαπτύω, ik spuw weg; ik veracht, verwerp.

Ἀπό- en Διάπτυςος, ὁ, ἡ, veracht; verachtelijk, verfoeijelijk.

Εἰςπτύω, ik spuw in of aan.

Ἐκπτύω, ik spuw uit; ik verfoei, verwerp.

Ἐμπτύω, *poët.* ἐνιπτύω, Ἐπιπτύω en Προςπτύω, ik spuw in, aan, toe, tegen iets, τινὶ; ik veracht, verwerp.

Ἐπιφθύζω en ἐπιφθύσδω, *Dor.* hetzelfde.

Καταπτύω, ik bespuw, veracht, verfoei.

Κατάπτυςος, ὁ, ἡ, verfoeijelijk, verachtelijk.

Πτόρθος, ου, ὁ, eene scheut, spruit, een tak, eene telg; 2) het uitschieten, het uitspruiten.

Πύελος, ὁ, uitgehold vaatwerk; een trog; een waschbekken, eene waschkuip. V. d. het Fransche *poêle*.

Πυελὶς, ίδος, ἡ, de holte of kast van eenen ring, waarin de steen ligt (*pala annuli*).

Πυελώδης, ὁ, ἡ, holachtig, uitgehold.

Πυθμὴν, ένος, ὁ, de bodem, de grond of het onderstuk van een vat; v. d. 2) het onderste gedeelte, de onderste boomstam, de wortel. Πυθμενόθεν, *adv.* van den bodem, van den grond, van den wortel af. Daarmede schijnt verwant

Πύνδαξ, ακος, ὁ (van πύνδος, *fundus*), hetzelfde.

Πύματος, ἡ, ον, de onderste, de laatste, de achterste; τὸ πύματον, ten laatste, op het laatst.

Ἀπύθμενος en Ἀπυνδάκωτος, ὁ, ἡ, bodemloos, grondeloos.

Πύθω, *fut.* πύσω, ik doe verrotten; 2) πύθομαι, verrotten, bederven. Van het verouderde stamwoord Πύω.

Πυθεδὼν, ῶνος, ὁ, de verrotting, het bederf.

Πύος, ὁ, πύη, ἡ, en πύον, τὸ, het Latijnsche *pus*, rottend vocht, etter; 2) πύος of πυὸς, ὁ, *colostra*, de eerste moedermelk, anders ook genoemd

Πύαρ, τὸ, 1) hetzelfde als πυὸς; 2) z. v. a. het daarvan afgeleide Πυετία of πυτία, ἡ, *coagulum*, geronnen of gestremde melk, welke voor eene bijzondere lekkernij gehouden werd.

Πυώδης, ὁ, ἡ, etterachtig.

Πυόω, *fut.* ώσω, en πυέω, ik doe etteren, laat veretteren.

Πύωσις, ἡ, de verettering.

Δια- en Ἐκπύησις, ἡ, hetzelfde.

Ἔμπυος, ὁ, ἡ, van binnen zwerend of etterend. Ἐμπύη en ἐμπύησις, ἡ, eene longzweer, van Ἐμπυέω, eene zweer in de long hebben.

Πυθὼ, οῦς, ἡ, de landstreek Pytho, naderhand Delphi, waar Apollo zekere slang, Πύθων, ωνος, ὁ genoemd, doodde. — V. d. Πύθιος, ία, ιον, Pythisch; bijz. ὁ Πύθιος, Apollo, om deszelfs orakel te Delphi; ἡ Πυθία, Apollo's priesteres, die deszelfs godspraken uitbragt; τὰ Πύθια, de Pythische spelen, ter eere van Apollo gevierd. — Πυθικὸς, ἡ, ὸν, hetzelfde. Πυθωνικὸς, ἡ, ὸν, van Pytho; van den Pythischen God aangeblazen. Πυθιὰς, ἡ, hetzelfde als Πυθία.

Πύκα (waarschijnlijk voor κατὰ πύκα, van eene oude *Nom.* πὺξ, πυκὸς, dik, dikte), *adv.* dik, digt, vast, steviglijk; dikwerf, dikwijls, bij herhaling; naauwkeuriglijk, kunstiglijk, b. v. πύκα ποιητὸς, kunstig gemaakt, bij Homerus; *metaph.* verstandiglijk, met beleid, b. v. πύκα φρονέων, Il. Ξ, 217.

Πυκάζω, *fut.* άσω, dikken, verdikken, digt of vast maken; dekken, bedekken, digt bedekken; digt sluiten; *metaph.* πεπυκασμένος, verstandig, vol beleid.

Πυκινὸς, ἡ, ὸν, *contr.* πυκνὸς, ἡ, ὸν, dik, digt, vast, zamengedrongen; 2) menigvuldig, dikwijls herhaald; 3) wel bezind, verstandig, beleidzaam.

Πυκνὸν, πυκνὰ, πυκνῶς en πυκνάκις, ook Πυκινὰ en Πυκινῶς, *adv.* dik, dikwerf, dikwijls, bij herhaling; 2) met verstand, met beleid.

Πυκνότης, ητος, ἡ, dikte, digtheid, gedrang; menigvuldigheid; verstand, beleid.

Πυκνόω, *fut.* ώσω, ik maak dik, digt, vast, ik verdik; ik dring te zamen; ik doe dikwerf, bedenk mij dikwerf.

Πύκνωμα, τὸ, het verdikte, de digtheid, eene digte menigte.

Πύκνωσις, ἡ, de verdikking, het digt maken; 2) hetzelfde als πυκνότης.

Πνὺξ, υκὸς, ἡ, eig. het gedrang of de drangplaats, v. d. zeker niet zeer ruim plein te Athene voor buitengewone volksvergaderingen.

Πὺξ, *adv. pugno*, met de vuist, met het dikke van de hand. Van Πύω, πύζω, van welks *perf.* πέπυγμαι

Πυγμὴ, ἡ, de vuist; het vuistgevecht.

Πυγμαῖος, αία, αῖον, de lengte of grootte van eene vuist hebbende; 2) een Pygmaeër, een dwerg; zie Hom. Il. Γ, 6.

Πυγὼν, όνος, ὁ, de lengte van den elleboog tot aan de vuist, eene el.

Πυγονιαῖος, α, ον, en πυγούσιος, ὁ, ἡ, eene el lang.

Πύκτης, ου, ὁ, een vuistvechter. Πυκτικὸς, ἡ, ὸν, het vuistgevecht betreffende, daarin bedreven. Πυκτεύω en Διαπυκτεύω, met de vuist vechten. Καταπυκτεύω, in het vuistgevecht overwinnen.

Πὺξ, υγὸς, en gewoonlijker πυγὴ, ἡ, de dikke bil, de billen. *Dimin.* Πυγίδιον, τό.

Πυγίζω, *fut.* ίσω, op de billen slaan; 2) ontucht bedrijven.
Κατάπυγος en καταπύγων, ονος, ὁ, ontuchtig, liederlijk.
Καταπυγοσύνη, ἡ, ontuchtigheid.
Πύξος, ου, ὁ, *buxus*, de beuk of beukenboom (om de vastheid van het hout).
Πύξινος, η, ον, uit beukenhout gemaakt.
Πυξώδης, ὁ, ἡ, vol beuken; beukachtig, bleek.
Πυξὶς, ίδος, ἡ, *pyxis*, eene bus of doos uit beukenhout; v. d. in het alg. eene bus, doos, een kistje, enz.
Πυξίον en πυξίδιον, τὸ, *dimin.* van πυξὶς; een beuken tafeltje, een schrijftafeltje.

Πύλη, ἡ, ook *poët.* πύλος, ὁ, eene poort, stadspoort; een doorgang, eene engte; de ingang, de mond (van eene rivier). *Dimin.* Πυλὶς, ίδος, ἡ, een poortje.

Πύλαια, αία, αιον, voor of aan de poort staande; 2) een inwoner van *Pylae* in Thessalië, waar een ingang naar Griekenland was, v. d.
Πυλαία, ἡ, t. w. σύνοδος, de vergadering der Amphiktyonen te Pylae; 2) het regt om aan deze vergadering deel te nemen; 3) het feest aldaar, met de daaraan verknochte potsen en goochelarijen; v. w. Πυλαιαστὴς en πυλαϊστὴς, ὁ, een potsenmaker.
Πυλὼν, ook πυλεὼν, ῶνος, ὁ, eene poort; 2) een gebouw boven de poort, een portaal; 3) eene voorzaal, *atrium*.
Πυλόω, *fut.* ώσω, met poorten voorzien of sluiten. Πύλωμα, τὸ, het poortwerk, de poort.
Ἀμφίπυλος, ὁ, ἡ, met twee poorten.
Ἀντίπυλος, ὁ, ἡ, met eene tegenoverstaande poort.
Εὐρυπυλὴς, έος, ὁ, ἡ, wijd van poorten, breed, uitgestrekt.
Θερμόπυλαι, αἱ, *Thermopylae*, eig. de warme poorten, zekere enge doortogt in Griekenland, aldus genoemd om de nabijheid van warme bronnen.
Πρόπυλος en προπύλαιος, ὁ, ἡ, voor de poort zijnde. Πρόπυλον en προπύλαιον, τὸ, een voorportaal.
Τηλέπυλις, ὁ, ἡ, z. v. a. εὐρύπυλος.
Ὑψίπυλος, hoog van poorten, hoog.

Πυνθάνομαι, poët. πεύθομαι, *fut.* πεύσομαι, *aor.* 2. ἐπυθόμην, *perf.* πέπυσμαι, ik vraag, τινὸς, ἐκ τινὸς of παρὰ τινὸς, iemand, aan iemand, τινὸς, περὶ τινὸς, naar of over iets; — ik hoor, verneem, τινὸς of περὶ τινὸς, van iets; τινὸς of παρὰ τινὸς τὶ, van iemand iets; — ik hoor, verneem, merk, word gewaar, τὶ, iets.

Πευθὴν, ῆνος, ὁ, een vrager, hoorder, luisteraar.
Πευθὼ, όος, οῦς, ἡ, de verneming, het gerucht, narigt.
Πεῦσις, ἡ, ook πεύθη, ἡ, het vragen, de navraag; kennisgeving, narigt.
Πύσμα, τὸ, het gevraagde, eene vraag.
Πυσματικὸς, ἡ, ὸν, vragende, tot het vragen behoorende.
Πύστις, ἡ, het vragen, de navraag; de roep, het gerucht; het vernemen of hooren (van iets).
Πευστὸς, ἡ, ὸν, gevraagd; gehoord, vernomen.

Πευςικὸς, ἡ, ὸν, vragende, vernemende.
Πευςήριος, hetzelfde; v. d. πευςηρία, ἡ, de ondervraging bij de wigchelarij.
Πύςὸς, ἡ, ὸν, en πευθὴς, hetzelfde in zamenstelling:
"Απυςος, ὁ, ἡ, en 'Απευθὴς, έος, ὁ, ἡ, ongevraagd; ongehoord, onbekend, niet beroemd; 2) die niet gevraagd, niet gehoord heeft, onervaren, Hom. Od. Δ, 675.
Πανάπυςος, ὁ, ἡ, gansch ongehoord of onbekend.
'Αναπυνθάνομαι, ik ondervraag, verneem; ik vraag of verneem op nieuw (naar iets).
'Ανάπυςος, ὁ, ἡ, ondervraagd; vernomen, gehoord, bekend.
'Αποπυνθάνομαι, ik vraag af, van of uit iemand.
Διαπυνθάνομαι, doorvragen; elkander ondervragen.
Διάπυςος, ὁ, ἡ, door het gerucht verspreid, bekend.
'Εκπυνθάνομαι, ik vraag uit, vorsch uit; ik hoor, verneem uit of van iemand.
"Εκπυςος, ὁ, ἡ, hetzelfde als Διάπυςος.
Προπυνθάνομαι, ik vraag, hoor, verneem vooraf, te voren.
Προςπυνθάνομαι, ik vraag, verneem daarbij, daarenboven.

Πῦρ, πυρὸς, τὸ, het vuur, een vuur, *pl.* πυρὰ, τὰ, de wachtvuren; 2) het koortsvuur, de koortshitte. *Dimin.* Πυρίδιον, τὸ, een klein vuurtje.

Πυρὰ, ἡ, *Jon.* πυρὴ, een vuurhoop, een brandstapel.
Πυραλὶς en πυραλλὶς, ίδος, ἡ, zekere soort van wilde duiven, misschien van roode kleur.
Πυραμὶς, ίδος, ἡ, eene pyramide, of spitse naald. Anderen houden het voor een Egyptisch woord.
Πυρετὸς, ὁ, vuurhitte, brandende hitte; 2) de koortshitte, de koorts.
Πυρετώδης, ὁ, ἡ, vurig; koortsachtig, koortsverwekkend.
Πυρέσσω, έττω, *fut.* ξω en Πυρεταίνω, de koorts hebben of krijgen. — Πύρεξις, ἡ, de koorts.
'Απύρετος, ὁ, ἡ, vrij van koorts. — 'Απυρεξία, ἡ, vrijheid van koorts.
Πυρία, ἡ, *Jon.* πυρίη, ἡ, een droog zweetbad, een dampbad; de plaats of het gereedschap daartoe.
Πυριάω en πυριάζω, door een zweet- of dampbad verwarmen, in het zweet brengen. V. d.
Πυρίαμα, τὸ, en πυρίασις, ἡ, een zweetbad; de verwarming.
Πυριατήριον, τὸ, een zweetbad; de plaats daartoe.
Πυριατὸς, ἡ, ὸν, door een zweetbad verwarmd.
Πύρινος, ίνη, ινον, van vuur, vurig.
Πυρίτης, ὁ, ook πυρῖτις, ἡ, t. w. λίθος, een vuursteen; 2) πυρίτης τὴν τέχνην, een vuurarbeider, bij Lucianus.
Πυρόεις, ὁ, ook πυρώδης, ὁ, ἡ, vurig, vuurachtig.
Πυρὸς, ὁ, de roode weit, de tarwe.
Πύρινος, *contr.* πύρνος, ὁ, verst. ἄρτος, en πύρνον, τὸ, een tarwenbrood; een stuk brood, voedsel. — Πυρναῖος, α, ον, eetbaar.
Πυραμοῦς, οῦντος, ὁ, een koek van gerooste tarwe en honig.
Αἰγίπυρος, ὁ, zekere plant, voor de geiten dienende.
Πολύπυρος, ὁ, ἡ, rijk in tarwe of in granen.

Πυῤῥὸς, ὰ, ὸν, ook πυρσὸς, vuurrood; roodachtig, goudgeel, bijz. van het haar. Πυῤῥότης, ἡ, vuurroodheid, vuurkleur.

Πύῤῥιχος, hetzelfde als πυῤῥός.

Πυρσὸς, ὁ, eene fakkel, een brandhout; wachtvuren, een vuurteeken des nachts.

Πυρσεύω, *fut.* εύσω, door een vuur of eene brandende fakkel een teeken geven; v. d. in het alg. kennis of narigt geven; 2) in brand steken.

Πυρεύω, ik maak vuur; ik steek in brand, ik verbrand.

Πυρευτὴς, ὁ, een vuurmaker; die bij het fakkellicht vischt. V. d. Πυρευτικὴ, ἡ, verst. τέχνη, de kunst om bij het fakkellicht te visschen.

Πυρεῖον, τὸ, hout of gereedschap om het vuur aan te maken; 2) eene vuurpan; 3) een vuurhaard, de plaats waar vuur aangestookt wordt.

Πυρόω, *fut.* ώσω, ik zet in vuur en vlam, ik steek in brand; ik verbrand; 2) ik licht; 3) ik reinig of louter door het vuur, ik beproef.

Πύρωσις, ἡ, het branden, koken, of roosten op het vuur; het in brand steken, de brand.

Πυρωτὸς, ἡ, ὸν, vurig, glinsterend.

Ἀμφίπυρος, ὁ, ἡ, met vuur omringd.

Ἀναπυρόω en Ἀποπυρόω, ik steek aan, ik verbrand.

Ἄπυρος, ὁ, ἡ, zonder vuur, zonder brandoffer; niet op het vuur gekookt, raauw, koud; λέβης, τρίπους, eene ketel, een drievoet, die nog niet op het vuur is geweest, d. i. nieuw, of ook wel die niet op het vuur gezet wordt; bij Homerus Il. Ι, 122.

Ἀπύρωτος, ὁ, ἡ, niet door het vuur bereid, niet verbrand; 2) voor ἄπυρος, Il. Ψ, 270.

Δεξίπυρος, ὁ, ἡ, vuurvattend.

Διάπυρος, ὁ, ἡ, gloeijend, doorheet, gloeijend heet. — Διαπυρόω en διαπυρίζω, ik maak doorheet, ik maak gloeijend, ik verbrand; ik vuur aan.

Δίπυρος, ὁ, ἡ, b. v. ἄρτος, tweebak, beschuit.

Ἐκπυρόω, hetzelfde als διαπυρόω.

Ἔμπυρος, ὁ, ἡ, vurig, in brand staande; met, in, bij het vuur geschiedend, gemaakt, bereid; b. v. ἔμπυρος τέχνη, eene kunst, waarbij vuur gebruikt wordt; ἔμπυρα ἱερὰ, brandoffers.

Ἐμπυρόω, ik steek in brand, steek aan.

Ἐμπυρεύω, ik maak vuur aan; ik bereid of bewerk in het vuur. Ἐμπύρευμα, τὸ, het verbranden; 2) het aangebrande, de smaak van aangebrande spijs.

Ζάπυρος, ὁ, ἡ, zeer vurig.

Ζώπυρος, τὸ (van ζάω), eig. het vuur opwekkend of aanstekend; v. d. eene vonk, gloeijende kolen.

Ζωπυρέω, en meermalen zameng. Ἀναζωπυρέω en Ἐκζωπυρέω, het vuur aansteken, weder aanblazen; *metaph.* aanvuren, opwekken, b. v. πόλεμον, den oorlog.

Κατάπυρος, ὁ, ἡ, verbrand, in het vuur verteerd.

Συμπυρόω, mede aansteken, te gelijk verbranden.

Ὑπέρπυρος, ὁ, ἡ, boven mate heet.

Zamenstellingen achteraan, b. v.

Πυρακτέω en πυρακτόω (van ἄγω), ik draai in het vuur om;

ik maak heet, gloeijend of hard in het vuur; ik steek in brand, ik verbrand.

Πυῤῥπολέω, ik steek in brand.

Πύργος, ὁ, een burg, een slot, een toren, bijz. tot versterking der stadsmuren of wallen; v. d. *metaph.* een steunpilaar, eene sterke toevlugt, b. v. als een held, πύργος, d. i. de voormuur zijns volks genoemd wordt, bij Hom. Od. Λ, 555; 2) zekere wijze van slagorde in het vierkant. — *Dimin.* Πυργίον, τό. — Πυργηδὸν, *adv.* op de wijze van eenen toren; in het vierkant.

Πυργόω, *fut.* ώσω, met torens voorzien of versterken; 2) als eenen toren opbouwen, vergrooten, verheffen.

Πύργωμα, τὸ, het getorende, torenwerk, een toren.

Πυργωτὸς, ἡ, ὸν, getorend, als een toren gemaakt.

Ἄπυργος en Ἀπρύγωτος, ὁ, ἡ, zonder torens, met geene torens versterkt.

Εὔ-, Καλλί- en Πολύπυργος, ὁ, ἡ, met fraaije, met vele torens voorzien, wel versterkt.

Μεταπύργιον, τὸ, de tusschenruimte van twee torens.

Πυρὴν, ῆνος, ὁ, de kern of pit van het ooft, bijz. van druiven, mispelen, pijnappels, enz.; 2) de harde knokken van eene vischgraat; 3) eene korrel, b. v. van zout, wierook, enz.

Ἀπύρηνος, ὁ, ἡ, zonder kern of pit.

Πυῤῥίχη, ἡ, t. w. ὄρχησις, zekere wapendans, waarschijnlijk dus genoemd naar deszelfs uitvinder Pyrrichus. V. d.

Πυῤῥίχιος, ὁ, verst. πούς, de pyrrichius, zekere versmaat.

Πυῤῥιχίζω, den wapendans dansen. Πυῤῥιχιστὴς, ὁ, zoodanig wapendanser.

Πυτίνη, ἡ, eene met boomschors of matwerk omvlochten wijnflesch.

Πώγων, ωνος, ὁ, de baard. Ἀπώγων, ὁ, ἡ, baardeloos.

Πῶλος, ὁ, ἡ, *pullus*, een veulen, een jong paard, een hit, eene merrie; 2) *metaph.* een jongman, een jong meisje. *Dimin.* Πωλίον en πωλάριον, τό.

Πωλικὸς, ή, ὸν, van het veulen, tot het veulen behoorende; met een veulen of jong paard bespannen.

Πωλεύω, ik rigt jonge paarden af; *metaph.* ik onderrigt, ik voed op.

Πώλευσις, en Πωλεία, ἡ, het afrigten of berijden van jonge paarden, de paardentucht.

Πῶμα, ατος, τὸ, een deksel (onderscheiden van πῶμα, drank, van Πίνω). — Πωμάζω, Παρα- en Περιπωμάζω, en Ἐπιπωματίζω, ik zet een deksel op iets, ik stop toe, stop digt.

Πῶρος, ὁ, ook πώρη, ἡ, en πωρητὺς, ύος, ἡ (van πωρέω), leed, ellende, droefenis. Verwant met Πάσχω, πάθω, of met het volgende πῶρος.

Ταλαίπωρος, ὁ, ἡ, leeddragend, leedduldend; ongelukkig, ellendig. Ταλαιπώρως, *adv.* ellendiglijk. Ταλαιπωρία, ἡ, ellende.

Ταλαιπωρέω, έομαι, *fut.* ήσω, ik draag of duld leed, ik ben ongelukkig, ellendig; 2) *act.* ik stort in leed of ellende, τινὰ, iemand. Ταλαιπώρημα, τὸ, de ellende, een onheil.

Ἀταλαίπωρος, ὁ, ἡ, vrij van leed of ellende.

Διαταλαιπωρέω, door en door ongelukkig zijn.

Ἐπιταλαιπωρέω, daarbij, daarboven lijden.

Πῶρος, ὁ, de tufsteen; 2) *callus*, eelt, een verhard gezwel.

Πώρινος, ίνη, ινον, van tufsteen gemaakt.

Πωρόω, *fut.* ώσω, eene verharding of eelt veroorzaken, v. d. verharden, verstokken.

Πώρωμα, τὸ, en Πώρωσις, ἡ, het verharde, het eelt; de verharding.

Πῶς, *adv.* (misschien voor πῶς of ποῖς, van πὸς, πὴ, πὸν, wie), op wat wijze? hoe? — Πῶς γὰρ; hoe is het mogelijk? — Πῶς δ' οὐχὶ; en πῶς γὰρ οὐ; *quidni?* waarom niet? ja zeker, voorwaar. — Πῶς ποτε; op wat wijze toch? — Πῶς ἂν; *utinam*, och of! — Daarentegen Πως (zonder accent), op eene of andere wijze; v. w. εἴ πως, *si forte*, zoo welligt; μή πως, *ne forte*, opdat welligt niet.

Ὅπως, *conj.* hoe, in hoe verre, op welke wijze; 2) dat, opdat, ten einde, met den *Conj.* het *fut. Indic.* of ook *Optat.* ἀλλ' ὅπως παρέσῃ, ik hoop maar dat gij tegenwoordig zult zijn; 3) *poët.* als, gelijk, b. v. λέων ὅπως, als een leeuw; 4) lette men op de spreekwijzen οὐχ ὅπως — ἀλλὰ, niet alleen niet — maar ook; οὐκ ἔσθ' ὅπως, het is niet mogelijk dat, enz.

Ρ.

Ῥὰ, *conjunct.* bij dichters zoo veel als in prosa ἄρα, dikwijls moeijelijk te vertalen en schijnbaar overtollig. Zie boven Ἄρα.

Ῥαδινὸς, ἡ, ὸν, ook ῥαδανὸς (waarschijnlijk verwant met ῥάδιος), rank, dun; zacht, week, buigzaam; bewegelijk; snel; behendig; sierlijk.

Ῥάδιξ, ικος, ἡ, een rijsje, eene rank, een tak, eene telg. V. d. het Latijnsche *radix*, *icis*.

Ῥᾴδιος, ία, ιον, of ὁ, ἡ, ook *poët.* ῥηΐδιος, zamengetrokken uit ῥαΐδιος, van ῥάω, vloeijen, dus eig. vloeijend, vloeibaar, v. d.) makkelijk, gemakkelijk, ligt, zonder moeite. Ῥᾳδίως, *poët.* ῥηϊδίως, *adv.* met gemak, zonder moeite.

Ῥᾳδίων, *contr.* ῥᾴων of ῥαΐων, ονος, ὁ, ἡ, ook ῥηΐτερος, α, ον, *Compar.* makkelijker; *neutr.* ῥᾷον, veelal hetzelfde als Ῥᾳδίως, *adv.* met minder moeite, ligter, met gemak.

Ῥᾴδιςος, *contr.* ῥᾷςος, ῥᾴϊςος, ook ῥήϊςος, η, ον, *Superl.* zeer gemakkelijk, gemakkelijkst. Ῥᾷςα, ῥᾴϊςα, ῥήϊςα, *adv.* met zeer veel gemak, met de minste moeite. V. d.

Ῥᾳςώνη, ἡ, gemakkelijkheid, ligtheid; vaardigheid, snelheid; gelukkige voortgang, geluk; verligting (van arbeid), verzachting (van smert), uitspanning (van den geest); rust, ledigheid, traagheid. V. d.

Ῥᾳςωνεύω, *fut.* εύσω, het gemak beminnen, zijn gemak nemen, zich uitspannen; zorgeloos, ledig, traag zijn. Ῥᾳςώνευσις, ἡ, hetzelfde als Ῥᾳςώνη.

Ῥαΐζω, *fut.* ίσω, ligter worden, verligting of verzachting bekomen, zich beteren, zich herstellen, b. v. van eene ziekte, van den arbeid.

Ῥέα, *poët.* ῥεῖα, ook ῥάως, *adv.* hetzelfde als ῥᾳδίως.

Ῥᾳδιουργὸς, Ῥᾴθυμος, enz. Zie boven Ἔργον en Θυμός.

Ῥαιβὸς, ἡ, ὸν, krom, binnenwaarts gebogen, bijz. van de voeten. Daarvoor ook Ῥοικὸς, ἡ, ὸν, hetzelfde.

Ῥαίνω, *fut.* ανῶ (eig. ik laat vloeijen, van het oude ῥάω, vloeijen, v. d.) ik giet, spreng, begiet, bespreng, besproei, bevochtig. Andere oude vorm Ῥάζω, *fut.* ῥάσω, v. w. *imper. aor.* 1. ῥάσσατε, voor ῥάσατε, schrobt (het huis), bij Hom. Od. Υ, 150; *perf. pass.* ἐῤῥάδαται, b. v. τοῖχοι αἵματι, de muren zijn besprengd met bloed, Od. Υ, 354; *pl. q. perf.* ἐῤῥάδατο, Il. Μ, 431.

Ῥάσμα, τὸ, het uitgieten, besprengen.

Ῥαντὸς, ἡ, ὸν, besprengd, besproeid, bevochtigd.

Ῥαντίζω, hetzelfde als ῥαίνω. Ῥάντισμα, τὸ, en ῥαντισμὸς, ὁ, hetzelfde als ῥάσμα.

Αἱμόῤῥαντος, ὁ, ἡ, met bloed besprengd of bevlekt.

Νεόῤῥαντος, ὁ, ἡ, onlangs besproeid of bevlekt.

Ῥανὶς, ίδος, ἡ, een druppel, een spat.

Ῥάθαγος, ὁ, de drop, het gedruppel of geruisch van druppend water. Ῥαθαγέω, ruischen. Van eene andere vorm ῥαθάω, άζω, άσσω, v. w. ook

Ῥαθάμιγξ, ιγγος, ἡ, een druppel.

Ἀμφιῤῥηδὴς en Περιῤῥηδὴς, ὁ, ἡ, rondom besprengd, besproeid, bevochtigd.

Ἀποῤῥαίνω, afspatten; besprengen, bespatten, bevochtigen.

Ἀποῤῥαντήριον, τὸ, de plaats of het vaatwerk om water te sprengen.

Ἐκῤαίνω, ik giet uit, spreng uit.

Ἐπιῤῥαίνω, ik spreng daaraan, daarop, daartegen.
Καταῤῥαίνω, ik bespreng, besproei, bespat.
Περιῤῥαίνω, ik bespreng rondom. Περιῤῥαντήριον, τὸ, een sprengvat, bijz. voor het heilige water, aan den ingang van eenen tempel geplaatst.
Προῤῥαίνω, vooraf besprengen.
Προςραίνω, aan of toesprengen.

Ῥαίω, *fut.* ῥαίσω, *aor.* 1. *pass.* ἐῤῥαίσθην, ik breek, verbreek, verbrijzel, ik verniel, verstoor.

Ῥαιςὸς, ὴ, ὸν, verbroken, vernield, verstoord.
Ἄῤῥαιςος, ook ἄῤῥατος, ὁ, ἡ, onverbreekbaar, sterk, stevig.
Ῥαιςὴρ, ῆρος, ὁ, eig. een breker, v. d. een hamer. Ῥαιςήριος, ὁ, ἡ, verbrekend, vernielend.
Ῥαΐςης, ου, ὁ, een breker, vernieler, verstoorder, verdelger.
Θυμοῤῥαΐςης, ου, ὁ, hart of leven verbrekend, b. v. θάνατος bij Hom. Il. N., 544.
Μητροῤῥαίςης, ὁ, een moeder-, en Πατροῤῥαίςης, ὁ, een vadermoorder.
Ἀποῤῥαίω, ik breek af, ik verwoest, verderf; 2) ik ontneem, ontroof, τινὰ τινὸς, iemand iets.
Διαῤῥαίω, ik breek door, breek van een, ik verniel, verderf.

Ῥάμνος, ὁ, *rhamnus*, een doorn, doornstruik, de witte doorn.

Ῥάμφος, εος, τὸ, de snavel, kromme snavel (van een roofvogel); waarschijnlijk, eig. een werktuig om te rapen of te rooven, van ῥάπω, ῥάπτω, *rapio*.

Ῥαπὶς, ίδος, ἡ, eene roede, een stok, een staf.

Ῥαπίζω, *fut.* ίσω, met roeden slaan; 2) in het alg. slaan, eenen slag, eene oorvijg geven.
Ῥάπισμα, τὸ, een slag met de roede; 2) een slag, eene oorvijg.
Χρυσόῤῥαπις, ὁ, met eene gouden roede of eenen staf voorzien, bijnaam van Merkurius bij Homerus.

Daarmede verwant:

Ῥάβδος, ου, ὁ, eene roede, een stok; eene schaft, de steel (b. v. van eene werpspies), een staf, een schepter; *plur.* ῥάβδοι, *fasces*, de bundelroeden; 2) eene streep (in de lucht), eene ader (van metaal in de mijnen). *Dimin.* Ῥάβδιον of ῥαβδίον, τὸ, een stokje, staafje.
Ῥαβδεύω, εύομαι, ik visch met de hengelroede, hengelen.
Ῥαβδίζω, met roeden of stokken slaan.
Ῥάβδινος, ίνη, ινον, van roeden gemaakt.
Ῥάβδωσις, ἡ (als van ῥαβδόω), de streping of cannelering van eene zuil of kolom.
Ῥαβδωτὸς, ή, ὸν, uit roeden gevlochten; 2) gestreept, met strepen onderscheiden, gecanneleerd.
Ῥαβδοῦχος, ὁ (eig. ὁ ἔχων ῥάβδον), die eenen stok of staf in de hand houdt, v. d. een regter; ῥαβδοῦχοι, de regters der dichterlijke wedstrijden te Athene; 2) *lictor*, de roededra-

ger bij de Romeinen; 3) zoodanige magistraat, die het *jus fascium* heeft.

Ῥαβδουχία, ἡ, het staf- of roede dragen; 2) het ambt van den *lictor*; 3) het regt om roeden voor zich te laten dragen, *jus fascium*.

Ῥαβδουχέω, *fut.* ήσω, den regtersstaf dragen; 2) de roeden of *fasces* dragen, gelijk de *lictores*.

Ῥαβδομαχία, ἡ, een gevecht met stokken, het rappieren.

Ῥαβδονόμος, ὁ, z. v. a. ῥαβδοῦχος, de stafrigter, 2) de *lictor*.

Ῥαβδονομέω, stafrigter zijn.

Ῥάπτω, *fut.* ψω, waarschijnlijk verwant met het Latijnsche *rapio*, rapen, zamenrapen (verg. boven Ῥάμφος; v. d. 1) naaijen, aan een of zamennaaijen, zamenlappen; 2) *metaph.* berokkenen, zamensmeden, beramen, bijz. listige aanslagen, even als in het Latijn *suere dolos*; Hom. Il. Σ, 367. Od. Π, 422.

Ῥάμμα, τὸ, het genaaide, het naaisel, de naad, de naaidraad.

Ῥάπτης, οῦ, ὁ, een naaijer; *foem.* ῥάπτρια, ἡ, eene naaister; 2) heelend, wonden heelend.

Ῥαπτὸς, ἡ, ὸν, genaaid, zamengenaaid, gelapt; 2) benaaid, gestikt, *neutr.* τὸ ῥαπτὸν, een gestikt kussen, bij Xenoph. Hellen. IV, 1, 3.

Ῥαπτικὸς, ἡ, ὸν, tot het naaijen behoorende, geschikt, bekwaam.

Ῥαφὴ, ἡ (van het *perf.* ἔῤῥαφα), de naad, het naaisel. —

Ῥαφὶς, ίδος, ἡ, de naald. *Dimin.* Ῥαφίον, τὸ, een naaldje. Ῥαφιδεὺς, έως, ὁ, die met de naald werkt of stikt.

Ἄῤῥαφος, ὁ, ἡ, niet genaaid, zonder naad.

Δικοῤῥαφος, ὁ, een twistmaker, twistzoeker, eig. die regtszaken bij een raapt.

Δολοῤῥαφὴς, ὁ, ἡ, bedrog smedend.

Εὐῤῥαφὴς, ὁ, ἡ, fraai of goed genaaid.

Κακόῤῥαφος, ὁ, ἡ, kwaad smedend of berokkenend. Κακοῤῥαφία, ἡ, kwaadsmederij.

Νευροῤῥάφος, ὁ, een schoenlapper, eig. δέρματα συῤῥάπτων νεύρῳ βοὸς, volgens Hesiodus. — Νευροῤῥαφέω, schoenen lappen. Νευροῤῥαφία, ἡ, het schoenlappen.

Πολύῤῥαφος en πολύῤῥαπτος, ὁ, ἡ, veel genaaid, veel gelapt.

Φορμοῤῥαφέω, een dekkleed (φορμὸν) zamenvlechten.

Ἀναῤῥάπτω, ik naai op, ik vernaai.

Ἀποῤῥάπτω, ik naai af, naai toe, lap toe.

Ἐνράπτω, ik naai in.

Ἐπιῤῥάπτω, ook Προσράπτω, ik naai aan.

Καταῤῥάπτω, ik benaai, naai vast, naai aan een, te zamen.

Κατάῤῥαφος, ὁ, ἡ, zamen genaaid, gelapt.

Παραῤῥάπτω, ik naai daarbij, daarnaast, daaraan.

Συῤῥάπτω, ik naai zamen, lap zamen.

Ὑποῤῥάπτω, ik naai daaronder, onderaan; *metaph.* λόγον, een gesprek voeren, bij Eurip.

Daartoe brengt men ook:

Ῥαψῳδὸς, ὁ (van ῥάπτω ᾠδὴν of ᾠδὴ), een zamensteller van liederen of gezangen; bijz. *pl.* ῥαψῳδοὶ, of gelijk Pindarus zegt, ῥαπτῶν

ἐπέων ἀοιδοὶ, de Rhapsoden, welke de gezangen van HOMERUS en anderen met de gepaste gebaarden openlijk opzongen of deklameerden; v. d. in het alg. een liederenzanger, gelijk de Italiaansche *Improvisatoren*. V. d.

Ῥαψῳδέω, *fut.* ήσω, rondtrekken of rondreizen om vreemde gezangen te deklameren; v. d. het eens geleerde napraten, nababbelen. Ῥαψῴδημα, τὸ, een rhapsodenzang.

Ῥαψῳδία, ἡ, het opzingen van vreemde gedichten; 2) het opgezongen gedicht, bijz. werden aldus de afzonderlijke gezangen of boeken der Ilias en Odyssea van Homerus genoemd, welke de Rhapsoden opzongen.

Ῥάπυς, υος, ἡ (misschien verwant met ῥάπω, πτω), *rapa*, eene raap, knol. V. d. Ῥάφανος, ὁ, de knolradijs; 2) kool, t. w. in het Attisch dialect, waarin de radijs heet Ῥαφανὶς, ίδος, ἡ.

Ῥάσσω, *Jon.* Ῥήσσω, *fut.* ξω, waarvoor echter in *praes.* gebruikelijker Ῥήγνυμι en ῥηγνύω, *fut.* ῥήξω, *aor. act.* ἔῤῥηξα, *aor. pass.* ἐῤῥάγην, *perf. med.* ἔῤῥωγα, alles van de oudere *formae* ῥάγω, ῥήγω, ῥώγω, en verwant met het Latijnsche *frango*, in het alg. *breken*, zoowel in eenen *werkenden* als *lijdenden* zin, dus 1) *act.* ik breek, verbreek, verbrijzel, ik scheur, verscheur, ik splijt, splijt door, b. v. τεῖχος, den muur breken, ἐσθῆτα, een kleed scheuren, enz.; ik smijt, werp neer, sla tegen den grond, bijz. van de worstelaars welke gezegd worden ῥῆξαι ἀντίπαλον, hunne tegenpartij omver te werpen; zoo ook bij HOM. Il. Σ, 571, ῥήσσοντες met de voeten tegen den grond slaande, d. i. dansende; figuurlijk, ῥῆξαι φωνὴν, even als bij VIRGILIUS *rumpere vocem*, in woorden uitbreken, δάκρυα, in tranen uitbarsten, enz.; 2) *neutr.* (zich) breken, d. i. barsten, uitbreken, losbreken, losbarsten, met geweld ergens tegen aankanten, enz. bijz. in *aor. pass.* ῥαγῆναι, en in *perf. med.* ἐῤῥωγέναι; *metaph.* ὑπὸ φθόνου, *invidia rumpi*, van nijd barsten. De oorspronkelijke stamvorm schijnt Ῥάω, ῥαίω; zie boven. Andere oude vorm Ῥάκω, ῥέκω, van waar men afleidt Ἐρείκω (zie aldaar), en Ἐρέχθω, *poët.* hetzelfde, bij HOM. Od. E, 83, en elders.

1) Van Ῥάσσω afgeleid en zamengesteld:

Ῥάξις, ἡ, het zamenslaan van twee vijandelijke legermagten, de schok, de krak.

Ῥακτήριος, ία, ιον, slaande, tot slaan dienende; 2) alarm of geraas makende, krakende. V. d.

Ῥάκτρια, ἡ, eene stang of een stok om de rijpe vruchten af te slaan.

Ἀράσσω, *Att.* Ἀράττω, *fut.* ξω, ik sla, klop, stoot, smijt, b. v. θύραν, aan de deur kloppen, τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ ἔδαφος, het hoofd tegen den grond stooten; *metaph.* ὀνείδεσι, met scheldwoorden werpen, duchtig uitschelden, SOPHOCLES, *Aj.* 724.

Ἄραγμα, τὸ, het geslagene; geratel, gekraak, geraas.

Ἀραγμὸς, ὁ, het slaan, b. v. ςέρνων, *planctus*, het op de borst slaan; het geratel, b. v. δεσμῶν, der boeijen.

Ἄραβος, ὁ, het geraas van twee tegen elkander slaande of stootende ligchamen, geratel, gekletter, bijz. τευχέων, van de wapenen; zoo ook ὀδόντων, het klappertanden. V. d.

Ἀραβέω, *fut.* ήσω, geraas maken, ratelen, kletteren, klapperen. Zameng. Ἀμφαραβέω, rondom razen, ratelen, kletteren, enz.

Ἄραδος, ὁ, hetzelfde, bijz. hartklopping.

Ἀραδέω, het hart doen kloppen, ontroeren.

Ἀπαράσσω, ik sla of stoot af.

Διαράσσω, ik sla, stoot, steek door.

Ἐξαράσσω, *Att.* -ττω, *fut.* ξω, ik sla uit, stoot uit; *metaph.* αἰσχροῖς τινα, iemand schandelijk uitschelden.

Καταράσσω, ik sla of smijt neer, ik versla, verniel.

Συναράσσω, ik sla te zamen, ik sla tegen elkander aan.

Ἐπιῤῥάσσω, ik sla of werp daarop.

Ἐπιῤῥακτὸς, ἡ, ὸν, met geweld daarop geworpen of vallende, b. v. ἐπιῤῥακτὴ θύρα, eene valdeur.

Καταῤῥάσσω, ik sla, stoot, werp af of neer; ik breek af, verbreek. V. d.

Καταῤῥάκτης of καταράκτης, ου, ὁ, *cataracta*, een waterval; 2) eene sluis; 3) eene valdeur, anders ook genoemd θύρα καταῤῥάκτη; 4) zekere watervogel, die zich snel nederstort.

Συῤῥάσσω, zamenslaan of stooten, slag leveren.

Σύῤῥαξις (ook Πρόςραξις), ἡ, het zamenslaan, de slaglevering.

2) Afleidingen van Ῥήσσω, Ῥήγνυμι:

Ῥῆγμα, τὸ, het gebrokene, eene breuk, spleet, scheur, reet.

Ῥηγμὶν, ῖνος, ἡ, de rand of de plaats, waar iets gebroken is; v. d. de oever, het strand, waar de golven zich breken; de golfbreking tegen het strand; ἁλὸς ῥηγμῖν βαθεῖα, van de zee zelve bij HOM. Od. M, 214; *metaph.* βίοιο, de rand of het einde des levens, de rand des grafs.

Ῥῆξις, ἡ, de breking, splijting, scheuring; eene spleet, scheur, doorbraak.

Ῥήκτης, οῦ, ὁ, de breker, scheurder, splijter, Ῥηκτὸς, ἡ, ὸν, gebroken, gescheurd; breekbaar.

Ῥηκτικὸς, ἡ, ὸν, brekende, geschikt om te breken.

Ἄῤῥηκτος, ὁ, ἡ, onverbroken; onverbreekbaar.

Ῥηγὴ, ἡ, Ῥαγὴ, ἡ, ook Ῥαγὰς, άδος, ἡ, en Ῥωγὴ, ἡ, eene reet, spleet, scheur, breuk. Daartoe behooren ook

Ῥαγδὴν, *adv.* al brekende, met geweld.

Ῥαγδαῖος, α, ον, brekend, losbrekend, geweldig, heftig, onstuimig, bijz. van den wind en regen.

Ῥαγόεις, εσσα, εν, vol reten, spleten of scheuren.

Ῥὰξ, ῥαγὸς, ἡ (*acinus*), de wijnbezie (waarschijnlijk om

dat dezelve van den tros worden afgereten); in het alg. eene bes.

Ῥαγίζω, *fut.* ίσω, en Ῥαγολογέω, bessen of druiven plukken, van den tros afrijten.

Ῥωγὰς, άδος, ὁ, ἡ, gespleten, gescheurd, afgereten; 2) *Subst.* ῥωγὰς, ἡ (verst. γῆ), eene aardspleet of scheur; (πέτρα), een afgebroken rotsklomp.

Ῥωγαλέος, α, ον, gespleten, gescheurd.

Ῥωχμὸς, ὁ, en ῥωχμὴ, ἡ, eene spleet, scheur, reet.

Ῥὼξ, ῥωγὸς, ἡ of ὁ, hetzelfde; 2) hetzelfde als ῥάξ.

Ἀμφιῤῥὼξ, ῶγος, ὁ, ἡ, rondom gebroken.

Ἀῤῥαγὴς en ἄῤῥωξ, ὁ, ἡ, hetzelfde als Ἄῤῥηκτος.

Δυςραγὴς, ὁ, ἡ, moeijelijk om te breken.

Φλεβοῤῥαγία, ἡ, eene aderbreuk.

Ψυχοῤῥαγὴς, ὁ, ἡ, eig. wien de ziel, het leven of het hart verbroken wordt, v. d. zieltogend, stervende. Ψυχοῤῥαγέω, *fut.* ήσω, zieltogen, op sterven liggen. Ψυχοῤῥαγία, ἡ, de zieltoging de worsteling met den dood.

Ῥῆγος, εος, τὸ, eig. een afgescheurd stuk, v. d. een kleed, dekkleed, deken, laken, bij Homerus.

Ῥάκος, εος, τὸ, een gescheurd of versleten kleed, een vel, oude lap, een flenter; 2) een rimpel (op het gelaat).

Ῥακόεις, εσσα, en ῥακώδης, ὁ, ἡ, vellerig, gescheurd, gelapt, vol lappen

Ῥακόω, *fut.* ώσω, ik rijt af, scheur af, ik scheur (een kleed); 2) rimpelen, rimpelig maken.

Ῥάκωμα, τὸ, hetzelfde als ῥάκος.

Ῥάκιον, τὸ, *dimin.* van ῥάκος.

Ῥακενδύτης, ὁ, ἡ, met lappen of vellen bekleed.

Ῥάχος, εος, τὸ, een afgebroken stuk, een brok. — Ῥάχος, ὁ, eene stekelachtige plant, een doornstruik, eene doornhaag. —

Ῥάχις, εως, ἡ, de ruggegraat (*spina dorsi*); de rug.

Ῥαχίτης, ὁ, en ῥαχῖτις, ὁ, tot den rug of tot de ruggegraat behoorende.

Ῥαχίζω, *fut.* ίσω, ik snij of hak de ruggegraat door, b. v. aan een offerdier; v. d. slagten, dooden; 2) opsnijden, pogchen, pralen.

Ῥαχιςὴς en ῥαχιςὴρ, ῆρος, ὁ, die het offerdier slagt; 2) een opsnijder, pogcher, pronker.

Ῥαχία, ἡ, *Jon.* ῥηχίη, ἡ, de golfbreking, de branding; een steile oever of kaai waartegen de golven zich breken, Thucyd. IV, 10; 2) de vloed, bij Herodot. VIII, 129; 3) het golfgeklots, geruisch, geraas; 4) eene heining, gevangenis. — Ῥαχιώδης, ὁ, ἡ, rotsachtig, steenachtig, waartegen de golven zich breken, b. v. αἰγιαλός.

Zamenstellingen van Ῥήσσω, ῥήγνυμι:

Ἀναῤῥήσσω, Ἀναῤῥηγνύω, υμι, ik breek op, verbreek, ik breek door, splijt of scheur door; 2) *neutr.* door of uitbreken, losbreken, uitbarsten. Ἀνάῤῥηξις, ἡ, de breuk.

Ἀποῤῥήσσω, -ῥήγνυμι, -ῥηγνύω, ik breek af, scheur af; ik verbreek, verscheur, rijt van een.

Ἀποῤῥὼξ, ῶγος, ook ἀποῤῥωγὰς, άδος, ὁ, ἡ, afgebroken, afgescheurd, b. v. ἀκτὴ, een steile oever; 2) *Subst.* een rotsklomp; de arm van eene rivier, bij Hom. Od. I, 359

Διαῤῥήσσω, -ῤήγνυμι, -ῤηγνύω, ik breek, splijt, scheur door of van een; *pass.* van een splijten, barsten.

Διαῤῥὼξ, ῶγος, ὁ, ἡ, doorgebroken, doorgespleten.

Ἐκρήγνυμι, -ρηγνύω, ik breek, scheur uit; ik laat uit- of los-breken; *neutr.* uit-, los-, voortbreken, uitbarsten.

Ἔκρηγμα, τὸ, het uit- of afgebrokene.

Καταῤῥήσσω, -ῥήγνυμι, -ῥηγνύω, ik breek af, verbreek; ik werp of stort neer, ik laat neerstorten; *neutr.* neerstorten, neervallen, uit- of doorbreken.

Καταῤῥὼξ, ῶγος, ἡ, afgebroken, b. v. πέτρα.

Παραῤῥήγνυμι, -ῥηγνύω, ik breek ter zijde af, ik verbreek; *neutr.* ik breek los, -uit, -voort.

Περιῤῥήσσω, -ῥήγνυμι, -ῥηγνύω, ik breek rondom af, ik verbreek; omgeven, omringen, HERODOT. II, 16.

Περιῤῥὼξ, ῶγος, ὁ, ἡ, rondom afgebroken, steil.

Προσρήσσω, -ρήγνυμι, ρηγνύω, ik sla, stoot aan iets, ik stoot toe, ik breek, verbreek.

Συῤῥήγνυμι, -ῥηγνύω, ik sla, stoot te zamen, ik breek aan stuk, ik verbreek, versla; πόλεμον, ik doe den oorlog uitbarsten.

Σύῤῥηγμα, τὸ, en σύῤῥηξις, ἡ, het zamenslaan of treffen, de slaglevering, aangreep.

Ὑποῤῥήσσω, -ῥήγνυμι, -ῥηγνύω, van onderen breken; van onderen openbreken, zich openen.

Ῥέγκω en ῥέγχω, *fut.* ῥέγξω, ronken, snorken. — Ῥέγκος en ῥέγχος, τὸ, of ῥέγξις, ἡ, het ronken, geronk, gesnork. Ῥόγχος, ὁ, hetzelfde. V. d. Ῥογχάζω, hetzelfde als ῥέγχω.

Ῥέζω, *fut.* ῥέξω, en daarvoor ook eene andere vorm Ἔρδω, *fut.* ἔρξω, *perf. med.* ἔοργα, ik werk, werk uit, verrigt, doe, b. v. ἐσθλὰ, goed, κακὰ, kwaad, κακὸν τινὰ, iemand kwaad doen; bijz. ῥέζειν of ἔρδειν ἱερὰ, θυσίας, ook wel alleen ῥέζειν, ἔρδειν, eene offerande doen, offeren, θεοῖς, aan de Goden; *part. perf. pass.* ῥεχθεὶς, εῖσα, ἐν, gedaan, verrigt. Verwant met eene andere oude *forma* Ἔργω, v. w. ἔργον, een werk, ὄργανον, een werktuig; zie boven.

Ῥεκτὴρ, ῆρος, ὁ, en ῥέκτης, ου, ὁ, een verrigter, bewerker, dader. Ῥεκτήριος, α, ον, werkend, werkzaam, ijverig, vaardig.

Ἄῤῥεκτος of ἄρεκτος, ὁ, ἡ, onverrigt, ongedaan, onvolmaakt.

Ἐπιῤῥέζω, ik offer, b. v. Ζηνὶ ἄρσενα χοῖρον, een zwijn aan Jupiter, THEOCRIT. Id. XXV.

Ἀνεπίῤῥεκτος, ὁ, ἡ, ongeofferd.

Καταῤῥέζω, *fut.* καταρέξω, ook *contr.* καῤῥέζω, ik doe of strijk neer, naar beneden (b. v. het haar van een dier dat men streelt); v. d. bestrijken, streelen, τινὰ χειρὶ, iemand met de hand, liefkozen.

Συνέρδω, ik doe mede, werk mede, ik help. SOPHOCL.

Ῥέθος, εος, τὸ, *poët.* een lid, een der ledematen; *plur.* ῥέθεα, τὰ, de ledematen, het ligchaam; bijz. het gelaat, aangezigt.

Ῥέμβω, ik draai rond, ik slinger; *med.* ῥέμβεσθαι, zich ronddraaijen, rondslingeren, ronddwalen; v. d. *metaph.* ῥέμβεσθαι ἐν τοῖς πράγμασι, eig. in zijne zaken rondslingeren, d. i. dezelve verwaarlozen. Waarschijnlijk van Ῥέω; zie beneden.

Ῥεμβὸς, ἡ, ὸν, en ῥεμβώδης, ὁ, ἡ, ronddraaijend, rondslingerend; 2) nalatig, dolzinnig, besluiteloos.

Ῥέμβος, ὁ, en ῥέμβη, ἡ, de omdraaijing, omdooling.

Ῥεμβεύω, omdoolen, omzwerven; wankelmoedig zijn.

Ῥόμβος, ὁ, *rhombus*, *Att.* ῥύμβος, ὁ, de kringvormige beweging, de omzwaai, de draai; 2) een tol, draaitol; 3) een rad, tooverrad, waarvan toovenaars en tooverheksen zich bedienden; 4) zekere mathematische figuur, een langwerpig vierkant, eene ruit. V. d.

Ῥομβέω, ik draai rond, slinger in het rond, ik werp. Ῥομβητὸς, ἡ, ὸν, kunnende draaijen; omgedraaid, geslingerd.

Ῥυμβὼν, ὄνος, ἡ, hetzelfde als ῥόμβος; 2) de slinger. V. d.

Ῥυμβονάω, omdraaijen; omslingeren, slingeren.

Daartoe brengt men ook:

Ῥόπαλον, τὸ, een gedraaide stok, eene kolf, knods. Ῥοπαλίζω, met de kolf slaan. Ῥοπαλισμὸς, ὁ, een kolfslag.

Ῥόπτρον, τὸ, z. v. a. ῥόπαλον, eene kolf, een knuppel, eene knods; een klepel of ring (aan de deur); 2) zeker speeltuig der Corybanten, of priesteren van Cybele, om daarmede eene schelklinkende muzijk te maken, waarschijnlijk eene soort van handpauk of tambourijn; somtijds ook ῥόμβος of ῥύμβος genoemd.

Ῥομφαία, ἡ, of ῥομβαῖα, ἡ, eene soort van groote sabel of zwaard, bij de Thraciers in gebruik (dus misschien oorspronkelijk een Thracisch woord).

Ῥέπω, *fut.* ῥέψω insgelijks van ῥέω, z. v. a. af- of neervloeijen, v. d.) hellen, overhellen, bijz. van de weegschaal of balans; v. d. dezen of genen uitslag, het overwigt, de overhand hebben, Herodot. VII, 139; in het alg. zich ergens heen strekken of bewegen, 2) *metaph.* overhellen, geneigd of gezind zijn tot iets.

Ῥοπὴ, ἡ, de helling, overhelling, het overwigt der schaal; 2) *metaph.* gewigt, overwigt, helling, invloed, kans (eener zaak). V. d.

Ἀμφίῤῥοπος, ὁ, ἡ, ook ἀμφιῤῥεπὴς, ὁ, ἡ, naar beide zijden hellende; twijfelachtig, onzeker.

Ἀντίῤῥοπος, ὁ, ἡ, tegenwigt hebbende, in evenwigt houdende; van gelijk gewigt, even zwaar. Ἀντιῤῥόπως, *adv.* met evenveel gewigt.

Ἰσόῤῥοπος, ὁ, ἡ, in evenwigt zijnde; even zwaar; in het alg gelijk. Ἰσοῤῥοπία, ἡ, evenwigt. Ἰσοῤῥοπέω, in evenwigt zijn, even zwaar wegen.

Καλαῦροψ, of -ωψ, οπος, ὁ, een kromme herdersstaf, een ossenpor. Hom. Il. Ψ, 845 (onzeker of het hiervan is af te leiden).

Ὀξύῤῥοπος, ὁ, ἡ, spoedig hellend, schielijk overwegend; v. d. oploopend, ligt ontroerd, ligt te bewegen.

Παλίῤῥοπος, ὁ, ἡ, terughellend, omgebogen.

Ἀντιῤῥέπω, naar de tegengestelde zijde hellen, tegenwigt geven.

Ἐπιῤῥέπω, zich daartoe, daarheen, daarover hellen; 2) *act.* doen overhellen, toewegen.

Ἐπιῤῥεπής, ὁ, ἡ, daartoe overhellend, geneigd, gezind, toegenegen.

Καταῤῥέπω, afhellen, nederhellen, nederzakken.

Ῥέω, *imperf.* ἔῤῥεον, *fut.* ῥεύσω, en daarvoor ook oudtijds eene andere *forma* Ῥύω, ῥυέω, ῥύημι (verwant met het Latijnsche *ruo*, *ruere*), van waar overgebleven het meer gebruikelijke *fut.* ῥυήσομαι, *perf.* ἐῤῥύηκα, *aor.* 2. ἐῤῥύην, in *part.* ῥυεὶς, εῖσα, ὲν, vloeijen, vlieten, stroomen, loopen, eig. van vloeistoffen, water, vuur, bloed, enz. b. v. ποταμὸς ῥεῖ διὰ τῆς πόλεως, eene rivier loopt door de stad, πῦρ ῥέον ὥσπερ ποταμὸς, vuur dat stroomt als eene rivier, ἔῤῥεεν αἷμα ἐξ ὠτειλῆς, het bloed stroomde uit de wond (Hom. Il. Δ, 140); als ook in eene andere woordvoeging ῥέε δ' αἵματι γαῖα, de aarde stroomde van het bloed; 2) figuurl. van andere dingen, b. v. van redenen, τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδὴ, eene honigzoete taal vloeide van zijne lippen, Il. Α, 249; v. d. πολὺν ῥέειν, eenen stroom van woorden uitbraken; 3) *metaph.* af- of wegvloeijen, verloopen, vergaan, verloren gaan, verdwijnen, vervallen, afvallen; dobberen, wankelmoedig zijn, *fluctuare*; 4) *act.* laten loopen, gieten, uitgieten, b. v. χοὰς θανόντι πατρὶ, een plengoffer aan den afgestorven vader, Eurip. Hec. — V. d. verdubbeld Ῥυΐσκομαι, dikwerf vloeijen, bijz. aan den afgang zijn of komen.

1) Afleidingen van Ῥέω:

Ἔῤῥω, *fut.* ἐῤῥήσω, met moeite, met wankelenden tred gaan, mank gaan, gelijk het van Vulcanus gezegd wordt bij Hom. Il. Σ, 421; v. d. gaan, loopen, dwalen, zwerven, vooral met het bijdenkbeeld van ongeluk en ellende (verg. Il. Θ, 239), bijz. in *Imper.* ἔῤῥε, ga weg, loop weg, pak u weg (Od. Κ, 72, 75); ἔῤῥ' ἐς κόρακας, *abi in malam rem*, loop naar de galg, ἐῤῥέτω, *pereat*, dat hij verga; 2) vergaan, verloren gaan, te gronde gaan, omkomen, b. v. ἔῤῥει τὰ ἐμὰ πράγματα, het is met mij gedaan. Alles, naar het schijnt, eene leenspreuk van vlietend water, en misschien verwant met het Latijnsche *erro*; verg. Od. Δ, 367.

Ἀπέῤῥω en Ἐξέῤῥω, ik ga weg, ga uit, loop weg, verga.

Ἀνέῤῥω, ik ga, loop, geraak (in het ongeluk).

Περιέῤῥω, ik ga rond, dwaal of zwerf rond.

Ῥέος, ους, τὸ, *poët.* de vloed, de stroom. — Ῥέεθρον, *contr.* ῥεῖθρον, τὸ, hetzelfde; 2) de bedding van eene rivier. — Ῥέων, ῥείων, ῥείτης, vloeijend, stroomend, in zamenstelling.

Ἀκαλαῤῥείτης, ου, ὁ, ἡ, zacht vlietend, zacht stroomend.

Βαθυῤῥείων en βαθυῤῥείτης, ὁ, ἡ, met diepen vloed, stroom of bedding.

Εὐῤῥείτης en ἐϋῤῥὴς, ὁ, ἡ, *Gen.* ἐϋῤῥέος, ook bij Homerus ἐϋῤῥεῖος, wel of goed stroomend, fraai vlietend.

Εὐρυῤέεθρος, ὁ, ἡ, met breeden stroom.

Καλλιῤέεθρος, ὁ, ἡ, met fraaije stroomen of golven.

Ῥεῦμα, τὸ, de vloed, de stroom; een stroom of eene menigte; eene door het ligchaam vloeijende ziektestof, eene zinking: de buikloop. *Dimin.* Ῥευμάτιον, τό.

Ῥευματικὸς, ἡ, ὸν, zinkingachtig, rhumatiek.

Ῥευματίζω, ομαι, zinkingen hebben, eene zinkingziekte hebben. Ῥευματισμὸς, ὁ, de vloed, eene zinkingziekte.

Ῥεῦσις, ἡ, de vloeijing, vlieting.

Ῥευστὸς, ἡ, ὸν, vloeijend, vloeibaar, vergankelijk.

Ῥητίνη, ἡ, *resina*, de harst, een uitvloeisel der boomen. Ῥητινώδης, ὁ, ἡ, harstachtig. Ῥητινίζω, harstachtig zijn. Ῥητινόω, met harst besmeren.

Ῥόος, *contr.* ῥοῦς, ὁ, en ῥοὴ, ἡ, de vloed, de stroom, de rivier. Van het *perf. med.* ἔῤῥοα.

Ῥοϊκὸς, ἡ, ὸν, vloeijend; zinkingachtig.

Ῥοώδης, ὁ, ἡ, vloeibaar, vlietend; 2) hetzelfde als

Ἀγάῤῥοος, ὁ, ἡ, sterk stroomend, sterk golvend.

Αἱμόῤῥοια, ἡ, een bloedvloed.

Ἁλίῤῥοος, ὁ, ἡ, in zee vloeijend.

Βαθύῤῥοος, ὁ, ἡ, hetzelfde als βαθυῤῥείτης.

Δακρύῤῥοος, ὁ, ἡ, van tranen vloeijend of stroomend. Δακρυῤῥοέω, tranen storten, in tranen wegsmelten

Εὔροος, *contr.* εὔρους, en ἐΰῤῥοος, ὁ, ἡ, wel- of met gemak vloeijend, stroomend; *metaph.* vloeijend (van redenen, voorspoedig (van zaken).

Εὔροια, ἡ, gemakkelijke vloed of loop; vaardigheid in het spreken (*flux de bouche*); voorspoed, geluk.

Εὐροέω, wel vloeijen, wel afloopen, voorspoedig zijn.

Καλλίῤῥοος, hetzelfde als καλλιῤέεθρος.

Παλίῤῥοος, ὁ, ἡ, terugvloeijend, -stroomend.

Ὑδροῤῥόα of ὑδρόῤῥοια, ἡ, een waterloop, eene goot, een kanaal, een riool.

Ὠκύῤῥοος en ὠκυῤόης, ὁ, ἡ, snel vlietend, snel stroomend.

2) Afleidingen van Ῥύω, ῥυέω:

Ῥύαξ, ακος, ὁ, de stroom, bron, uitstorting; bijz. de vuurstroom van eenen vuurspuwenden berg, Thucyd. III, 116; een vuurspuwende berg, volkaan.

Ῥυὰς, άδος, ὁ, ἡ, vloeibaar, wegvloeijend, vergankelijk; 2) *Subst.* ῥυὰς, ἡ, het tranen der oogen.

Ῥύδην en ῥυδὸν, *adv.* al stroomende; v. d. bij hoopen, in menigte; 2) met geruisch, als dat van eenen stroom.

Ῥῦμα, τὸ, hetzelfde als ῥεῦμα.

Ῥύμη, ἡ, de stroom, kracht of snelheid van een voortgedreven ligchaam; de aangreep, aanval.

Ῥύσις, ἡ, het vlieten; de vloed.

Ῥυτός, ὁ, ἡ, vlietend, vloeibaar; *neutr.* ῥυτόν, τὸ, zekere soort van drinkvat van onderen spits en van boven breed, een gieter.

Ἀείῤῥυτος, ὁ, ἡ, altijd vlietend.

Αἱματόῤῥυτος, ὁ, ἡ, van bloed stroomend.

Ἀμφίῤῥυτος en ἀμφίρυτος, ὁ, ἡ, door den stroom omspoeld, rondom in het water liggend.

Πολύῤῥυτος, ὁ, ἡ, veel stroomend.

Χρυσόῤῥυτος (ook χρυσοῤῥόας), ὁ, ἡ, *aurifer*, goud in den stroom medevoerend.

3) Zamenstellingen:

Ἀναῤῥέω, terugvlieten; 2) opwaarts vlieten.

Ἀποῤῥέω, ook Ἀποῤῥυέω, in *aor.* 2. ἀπεῤῥύην, af-, weg-, heenvloeijen of vlieten; verloopen, verloren gaan; ontloopen.

Ἀποῤῥοή of ἀπόῤῥοια, ἡ, de afvloeijing, wegvloeijing.

Ἀπόῤῥοος en ἀπόῤῥυτος, ὁ, ἡ, af-, weg-, heenvlietend.

Διαῤῥέω, -ῥυέω, doorvlieten, uit een vlieten, wegvlieten; *metaph.* τῷ βίῳ, van weelde overvloeijen.

Διαῤῥοή, ἡ, de door- of afvloeijing, b. v. τοῦ ὠκεανοῦ, de ebbe en vloed, πνεύματος, de longpijp. EURIP. Hec. 567.

Διάῤῥοια, ἡ, de doorvloeijing, bijz. de buikloop, eene diarrhee. Διαῤῥοΐζομαι, eene diarrhee hebben.

Διάῤῥυτος, ὁ, ἡ, doorvloeid, bevochtigd.

Εἰσρέω, -ρυέω, invloeijen, naar binnen vloeijen.

Παρεισρέω, heimelijk invloeijen, insluipen.

Ἐκρέω, -ῥυέω, uitvloeijen, naar buiten vloeijen; wegvloeijen, wegvlieten, verloren gaan; 2) *act.* uitgieten.

Ἐκροή, ἡ, of ἔκροος, *contr.* ἔκρους, ὁ, de uitvloeijing, uitloop, mond (van eene rivier).

Ἐπιῤῥέω, -ῥυέω, toevloeijen, toestroomen, daarop, daarover vloeijen of stroomen.

Ἐπιῤῥοή en ἐπίῤῥοια, ἡ, de toevloed, overvloed.

Ἐπίῤῥυτος, ὁ, ἡ, toevloeijend, toestroomend; daarbij komend; 2) *pass.* bevochtigd.

Καταῤῥέω, afvloeijen, neervloeijen, naar beneden vlieten, v. d. vervallen, invallen, instorten.

Κατάῤῥοος, *contr.* -ους, ὁ, de af- of neervloeijing; bijz. 2) eene catarrhe, of nederzinking van de vochten uit het hoofd door den mond (daarentegen κορύζα, wanneer zulks door den neus geschiedt).

Καταῤῥυής, ὁ, ἡ, af- of neervloeijend, neervallend.

Κατάῤῥυτος, ὁ, ἡ, van boven af bestroomd, bevochtigd; toe- of aangespoeld, HEROD. II, 15; *metaph.* overvloedig.

Μεταῤῥέω, omvloeijen, van loop veranderen; weg-, voort-, terugvloeijen, bijz. van de ebbe.

Μετάῤῥοια, ἡ, de wegvloeijing, terugvloeijing, de ebbe.

Παραῤῥέω, -ῥύω, -ῥυέω, daarnevenvlieten, voorbijvloeijen; voorbijgaan, vervallen, vergaan; *metaph.* τῶν φρενῶν, van het verstand afdwalen.

Περιῤῥέω, -ῥυέω, om-, rondom vlieten, vloeijen of loopen; *pass.* van water omspoeld worden; 2) overvloeijen, overvloed hebben.

Περίῤῥοος, *contr.* -ους, ὁ, ἡ, met water omgeven, omspoeld; 2) *Subst.* ὁ, de omvaart.

Περιῤῥοή en περίῤῥοια, ἡ, het omspoelen, de omloop (van het water).

Προῤῥέω, voortvlieten, voortvloeijen, heenvloeijen; 2) *act.* laten voortvlieten, uitgieten.

Ὑπεκπροῤῥέω, van onderen op voortvloeijen of stroomen. Hom. Od. Z, 87.

Συῤῥέω, zamenvloeijen, zamenloopen.

Σύῤῥευσις, συῤῥοὴ en σύῤῥοια, ἡ, ook σῦῤ͵ους, ὁ, de zamenvloeijing, zamenloop.

Ὑποῤῥέω, van onderen weg, onderdoorvloeijen; v. d. langzamerhand afnemen; onderinsluipen, bekruipen; 2) *act.* ondermijnen, verzwakken, bij Demosthenes.

Ῥέω, ik voer het woord, misschien verwant met het voorgaande. Zie boven Ἔρω.

Ῥῖγος, εος, τὸ, *rigor* of *frigor*, koude, vorst, ijskoude; de koude van de koorts, huivering.

Ῥιγεδανὸς en ῥιγηλὸς, ὁ, ἡ, huivering wekkend, ijsselijk, verschrikkelijk. Καταριγηλὸς, ἡ, ὸν, hetzelfde Hom. Od. Ξ, 226.

Ῥίγιον (eig. het *neutr.* van een ouden *Compar.* ῥιγίων), *adv.* ijsselijker, verschrikkelijker, droeviger, erger, slimmer. V. d. nog de *Superl.* Ῥίγιστος, η, ον, allerijsselijkst.

Ῥιγέω, *fut.* ήσω, eig. ijskoud zijn; v. d. ijzen, huiveren, eenen afschrik hebben, verafschuwen. Daarvoor ook

Ἐῤῥίγω, hetzelfde, Hom. Il. Γ, 353.

Ἀποῤῥιγέω, v. w. *perf. med.* ἀπέῤῥιγα, bij Hom. Od. B, 52, eenen afschrik hebben; afgeschrikt zijn van iets.

Ῥιγόω, *fut.* ώσω, ijskoud zijn, bevriezen, koude lijden. Ἐῤῥιγόω, hetzelfde.

Ῥικνὸς, ἡ, ὸν (voor ῥιγανὸς, *contr.* ῥιγνὸς), ijskoud, verstijfd; rimpelig, zamengekrompen, krom.

Ἄῤῥιγος, ὁ, ἡ, en Ἀῤῥίγητος, ὁ, ἡ, vrij van koude, vorst of huivering.

Δυσῤῥιγὴς, ὁ, ἡ, zeer koud, een koudkrimp.

Ῥίζα, ἡ, de wortel (eener plant), een wortel; *metaph.* de wortel, d. i. de stam, oorsprong, oorzaak, grond, b. v. τῆς κακίας, van het kwaad.

Ῥίζηθεν en ῥίζοθεν, *adv.* van den wortel af.

Ῥιζώδης, ὁ, ἡ, vol wortels, wortelachtig.

Ῥιζόω, *fut.* ώσω, ik laat inwortelen, steek met de wortelen vast; *metaph.* grondvesten, bevestigen, Hom. Od. N, 163.

Ῥίζωμα, τὸ, het ingewortelde; de wortel.

Ῥίζωσις, ἡ, het wortel schieten.

Ἀποῤῥιζόω en Ἐκριζόω, *eradico*, ik trek de wortelen uit, ik ontwortel, ik delg uit.

Ῥιζοτομέω, wortels afsnijden of zamelen, bijz. tot artsenijbehoefte.

Ῥιζοφαγέω, wortelen eten.

Ῥιζοφυὴς en ῥιζόφυτος, ὁ, ἡ, wortel schietend, uit de wortel opschietend.

Ἄῤῥιζος en ἀῤῥίζωτος, ὁ, ἡ, zonder wortels, niet geworteld.

Ἰσχυρόῤῥιζος, ὁ, ἡ, vast van wortel.

Πρόῤῥιζος, ὁ, ἡ, met de wortelen uitgeroeid. Πρόῤῥιζον, *adv.* met wortel en al.

Πρέῤῥιζος, ὁ, ἡ, en πρόῤῥιζον, *adv.* z. v. a. het voorgaande.
Τανύῤῥιζος, ὁ, ἡ, wortelschietend, met lange wortels.

Ῥὶν, ῥινὸς, ἡ, of ῥὶς, ῥινὸς, ἡ, de neus, *pl.* ῥῖνες, de neusgaten. *Dimin.* Ῥινάριον, τὸ, een neusje.

Ῥινάω, ik heb of neem bij den neus, ik bedrieg, bespot.
Ῥίνιον, τὸ, het neusgat; *pl.* ῥινία, τὰ, de neusgaten.
Ἄῤῥιν en ἄῤῥις, of Ἄριν en ἄρις, ινος, ὁ, ἡ, ook ἄρινος, ὁ, ἡ, zonder neus, niet fijn van neus, slecht ruikend.
Εὔριν, ινος, ὁ, ἡ, ook εὔρινος, ὁ, ἡ, fijn van neus, scherp ruikende.
Ἐκρινίζω, ik haal den neus op, ik beruik.

Ῥίνη, ἡ, eene vijl; 2) zekere soort van visch, *squatina*, de haaivisch.

Ῥινέω en ῥινίζω, vijlen, afvijlen, polijsten. Ῥίνημα en ῥίνισμα, τὸ, het afgevijlde, het vijlsel.
Καταῤῥινάω, -ῥινέω en -ῥινίζω, fijn vijlen, afvijlen, polijsten.

Ῥινὸς, ὁ of ἡ, ook ῥινὸν, τὸ, het vel, de huid, het leder; 2) een lederen schild, een schild, Hom. Od. E, 281.

Ῥινοτόρος, ὁ, *poët.* de schilddoorboorder, bijz. als bijnaam van Mars; zie Τορέω.

Ῥίον, τὸ, een bergtop; een voorgebergte.

Ῥίπτω, *fut.* ψω, en Ῥιπτέω. *fut.* ήσω, ik werp, smijt; ik werp weg, ik verwerp; ik werp uit een, ik verstrooi; *part. pass.* ἐῤῥιμμένος, verworpen, veracht.

Ῥίψις, ἡ, en ῥιφὴ, ἡ, het werpen, smijten, de worp.
Ῥιπτάζω, *frequentat.* van ῥίπτω, ik werp heen en weer, ik slinger heen en weer, v. d. *metaph.* ik mishandel, Il. Ξ, 257; *med.* zich heen en weer werpen, onrustig zijn; 2) *poët.* vóor ῥίπτω.
Ῥιπὴ, ἡ, de worp, de werpkracht of de drift van het geworpene, drift, aandrift, een aanval; ῥιπὴ ἀνέμων of enkel ῥιπὴ, de wind; -ἄστρων, het fonkelen der sterren; -ὀφθαλμοῦ, een blik der oogen.
Ῥιπὶς, ίδος, ἡ, eig. de werpster, aandrijfster, v. d. een blaasbalg, een waaijer.
Ῥιπίζω, *fut.* ίσω, waaijen, wind maken, het vuur aanblazen.
Ἀναῤῥιπίζω, weder aanblazen; aanvuren, opwekken.
Ἀναῤῥιπισμὸς, ὁ, de aanvuring, opwekking.
Ἐκριπίζω, ik blaas of steek (het vuur) aan, wek het vuur op; v. d. ik vuur aan, wek op.
Ῥίμφα, *adv.* met eenen worp, v. d. ligtelijk, met gemak, met spoed.
Ῥὶψ, ῥιπὸς, ὁ, een riet, een rijsje, eene teen.
Ῥίπος, ὁ, en ῥῖπος, τὸ, het daaruit gevlochtene, eene horde, matwerk.
Ἀναῤῥίπτω en Ἀναῤῥιπτέω, ik werp op, werp naar boven; b. v. ἅλα πηδῷ, de zee met den roeiriem, d. i. voortroeijen, Hom. Od. H, 328; *metaph.* τὸν κίνδυνον, τὸν κύβον τοῦ

κινδύνου, πάντα κύβον, zich in gevaar werpen, den kans wagen; μάχην, den slag wagen.

Ἀνάῤῥιψις, ἡ, de opwerping.

Ἐπαναῤῥίπτω, daarover heen werpen of schieten; *neutr.* opspringen.

Ἀποῤῥίπτω, -ῥιπτέω, ik werp af, weg, verwerp, werp van mij af; *metaph.* μῆνιν, den toorn afleggen, Il. Ἰ, 513; uitwerpen, voorwerpen, b. v. smaadredenen; *part. pass.* ἀπεῤῥιμμένος, verworpen, een verworpeling.

Ἀπόῤῥιψις, ἡ, de afwerping, wegwerping.

Διαῤῥίπτω, -ῥιπτέω, ik werp uit een, door een, onder een; ik verstrooi, verwerp.

Διάῤῥιμμα, τὸ, en διάῤῥιψις, ἡ, de verwerping.

Ἐκρίπτω en ἐκριπτέω, ik werp uit, werp weg, drijf uit.

Ἐπιῤῥίπτω, -ῥιπτέω, ik werp toe, werp daarop, werp daarover.

Καταῤῥίπτω, -ῥιπτέω en -ῥιπτάζω, ik werp af, neer, naar beneden; ik verstrooi; κατεῤῥιμμένος, neergeworpen, neergeslagen.

Μεταῤῥίπτω, -ῥιπτέω, ik werp over, naar de andere zijde.

Παραῤῥίπτω, -ῥιπτέω, ik werp bij, voor, daarneven; 2) ik werp of stel mij in gevaar, ik waag, Sophocl.

Ὑποῤῥίπτω, -ῥιπτέω, ik werp daaronder; ik onderwerp.

Daartoe behoort ook;

Ἐρείπω, *fut.* ψω, *aor.* 2. ἤριπον (als van ἐρίπω), ik werp omver, ik werp neer, stort neer, verstoor; 2) *neutr.* bijz. in *aor.* 2. neerstorten, instorten, vallen.

Ἔρειψις, ἡ, de nederwerping, nederstorting, verstoring.

Ἐρείψιμος, ὁ, ἡ, neergestort, ingevallen, bouwvallig.

Ἐρείπιον, τὸ, de neerstorting, instorting, val; het ingestortte, een bouwval, eene ruïne.

Ἐρίπνη, ἡ, een afgeworpen of afgebroken berg of rotsklomp.

Ἐξερείπω en Κατερείπω, hetzelfde als Ἐρείπω.

Ῥοά, ἡ, of ῥοιά, ἡ, de granaatappel, granaatappelboom.

Ῥούσιος en ῥούσσαιος, ὁ, ἡ, in het Latijn *russus*, *russeus*, roodbruin, rood.

Ῥόδον, τὸ, de roos.

Ῥόδεος, ῥόδειος, έα, εον, en ῥόδιος, ία, ιον, ook ῥόδινος, ίνη, ινον, en ῥοδόεις, εσσα, εν, van rozen gemaakt, roosachtig, rozenkleurig; naar rozen riekend; v. d. *poët.* in het alg. schoon, schoon van gelaat.

Ῥοδεών of ῥοδῶν, ῶνος, ὁ, ook ῥοδωνιά, ἡ, een rozengaard, rozenbed of plantsoen.

Ῥοδίζω, rozenkleurig zijn of maken.

Ῥόθος, ὁ, het golfgeruisch, golfgeklots; geruisch, geraas; b. v. πτερύγων, de ruischende beweging der vlerken. Van een oud werkwoord Ῥόζω, ῥοίζω, even als het Nederduitsche *ruischen*, den natuurklank nabootsende.

Ῥοθέω en ῥοθιάζω, ruischen, geruisch of geraas maken.

Ῥόθιος, ία, ιον, en ὁ, ἡ, ruischend; 2) *neutr.* ῥόθιον, verst.

κῦμα, een bruischende golf, een golf; het geruisch, de ruischende beweging, b. v. der roeiriemen; v. d. het aanbruischen, een aanval.

Ῥοχθέω, *fut.* ήσω, *poët.* ruischen, bruischen, bijz. van de golven, Hom. Od. E, 402.

Ὀρεχθέω, *poët.* hetzelfde, van de zee, bij Theocritus Id. IX, 43; v. d. al brullende of loeijende den geest geven, gelijk het geslagte vee bij Hom. Il. Ψ, 30 (wel te onderscheiden van ὀρεχθέω, begeeren; zie Ὀρέγω).

Ἀλίῤῥοθος, en ἀλιῤῥόθιος, ὁ, ἡ, ruischend, bruischend; met geruisch in zeeloopend, b. v. van eene rivier; 2) waartegen de zee aanbruischt, b. v. van het strand.

Ἐπίῤῥοθος, ὁ, ἡ, en ἐπιτάῤῥοθος, ὁ, ἡ, eig. aan- of toebruischend, v. d. te hulp toeschietend, een bijstander, een helper, bijz. in den strijd; 2) een overwinnaar, Herodot. I, 67.

Ἐπιῤῥοθέω, *fut.* ήσω, aanbruischen, toeschreeuwen, toeroepen; 2) toejuichen.

Κακοῤῥοθέω, ik scheld uit, maak uit, bejegen met smaadredenen, τινά, iemand, bij Aristoph.

Ὁμόῤῥοθος, ὁ, ἡ, zamenbruischend; v. d. zamenwerkend, gezamenlijk.

Ὁμοῤῥοθέω, zamenbruischen; v. d. medewerken, toestemmen.

Παλιῤῥόθιος, ὁ, ἡ, terug bruischend, terug vloeijend, bijz. van de golven, Od. E, 430.

Πολύῤῥοθος en πολυῤῥόθιος, ὁ, ἡ, veel of sterk ruischend.

Ῥοῖζος, ου, ὁ, (van denzelfden oorsprong als ῥόθος), geruisch, geraas, Hom. Od. Ι, 315; bijz. het gesis of gesnor van eenen afgeschoten pijl, Il. Π, 361; 2) drift, hevigheid, snelle beweging.

Ῥοιζέω, *fut.* ήσω, ruischen, geraas maken, snorren; toefluisteren, Il. K, 502; 2) *act.* iets heviglijk en met spoed voortdrijven, zoodat het geraas maakt.

Ῥοίζημα, τὸ, geruisch, gesnor, b. v. van eenen pijl.

Ῥοιζηδὸν, *adv.* met geruisch, al snorrende, met drift, met geweld.

Ῥοῖβδος, ὁ, hetzelfde als ῥοῖζος. Ῥοιβδέω, *fut.* ήσω, ruischen, snorren; 2) al ruischende inslorpen (het water), Od. M, 106.

Ῥοίβδησις, εως, ἡ, het geruisch, gesnor.

Ἐπιῤῥοιβδὴν, *adv.* hetzelfde als ῥοιζηδόν.

Ἀναῤῥοιβδέω, opslorpen, inslorpen, Od. M, 105.

Ἀποῤῥοιβδέω, uitwerpen, met geruisch uitstorten. Sophocl.

Ῥοφέω of ῥοφάω, *fut.* ήσω, ook Ῥοφάνω, ik slok, ik slorp. (Misschien van eenerlei oorsprong als de voorgaande).

Ῥόφημα en ῥόμμα, τὸ, het geslorpte; eene soort van drank.

Ῥόφησις, ἡ, het slokken of slorpen.

Ῥοφητὸς, ἡ, ὸν, geslokt, geslorpt.

Ἀναῤ- en Ἀποῤῥοφέω, opslokken, opslorpen, opdrinken.

Ἐκροφέω, uitslorpen.

Ἐπιῤῥοφέω, -ῥοφέω, daarbij, daarna opslorpen; daarna opdrinken.

Καταῤῥοφέω, ik slorp in, naar beneden, ik verzwelg.

Ῥύζω en ῥάζω, blaffen, knorren, grijnzen, bijz. van de honden, oud stamwoord, van waar zameng.

Ἐπιῤῥύζω, aangrijnzen, den hond tegen iemand aanhitsen.

Ῥύγχος, εος, τὸ, de snuit, snoet (van eenen hond, van een varken), de snavel (van eenen vogel).

Ῥυθμὸς, ὁ, ook ῥυσμὸς, ὁ, (misschien verwant met ῥόμβος, ῥύμβος), eig. de kringvormige beweging, de omzwaai, v. d. 1) de bepaalde dans-, muzijk- of versmaat; 2) de evenmaat, evenredigheid in houding, gedaante, gestalte, enz.; 3) in de redekunde, z. v. a. het Latijnsche *numerus*, de evenredige verdeeling en schikking der woorden en deelen van eenen volzin en de daaruit ontstaande welluidendheid; 4) v. d. ἐν ῥυθμῷ of κατὰ ῥυθμὸν, naar de maat, naar behooren, παρὰ ῥυθμὸν, tegen den maat, niet naar behooren.

Ῥυθμίζω, *fut.* ίσω, op de maat brengen; v. d. op orde stellen of schikken, vormen. V. d. zameng.

Μεταῤῥυθμίζω, op eene andere maat brengen, anders schikken, vervormen, veranderen, verbeteren.

Ῥυθμικὸς, ἡ, ὸν, naar de maat, gelijkmatig, rhijtmisch.

Ἄῤῥυθμος, ὁ, ἡ, zonder maat, onwelluidend.

Εὔρυθμος, ὁ, ἡ, wel naar de maat, welluidend, welgeordend.

Εὐρυθμία, ἡ, eene goede maat, welluidendheid, goede orde, geschiktheid.

Ῥύπτω, *fut.* ψω (van eene oudere *forma* ῥύπω, welligt verwant met het Latijnsche *rupi*, *ruptum*), ik wrijf af, neem af, bijz. het vuil, ik reinig, ik maak schoon, ik wasch.

Ῥύμμα, τὸ, het afspoelsel, het vuil, de onreinigheid; 2) dat waardoor men reinigt, loog, zeep, enz.

Ῥύψις, ἡ, de afwrijving, reiniging.

Ῥυπτικὸς, ἡ, ὸν, afwrijvend, reinigend. Ῥυπτὴρ, ῆρος, ὁ, een afwrijver, reiniger.

Ῥύπος, ου, ὁ, zooveel als ῥύμμα, vuil, onreinigheid, morsigheid; *metaph.* eene zielesmet, bijz. gierigheid, even als het Latijnsche *sordes*; 2) bijz. *Att.* zegelwas, het (afgebroken) zegel. Men vindt ook *neutr.* ῥύπος, τὸ, bij Theocritus, Id. XV, en *pl.* ῥύπα, τὰ, als van de *Sing.* ῥύπον, τὸ, bij Hom. Od. Ζ, 93.

Ῥυπαρὸς, ὰ, ὸν, vuil, morsig; vuilaardig, gierig; nietswaardig, gering. Ῥυπόεις, εσσα, εν, en ῥυπώδης, ὁ, ἡ, *poët.* hetzelfde. Ῥυπαρία en ῥυπαρότης, ητος, ἡ, vuiligheid, morsigheid; vuilaardigheid, gierigheid.

Ῥυπάω, vuil, morsig, vuilaardig zijn. Ῥύπασμα, τὸ, het vuil.

Ῥυπαίνω, ik maak vuil, bevlek, besmet; *metaph.* ik onteer. Καταρυπαίνω, hetzelfde.

Ῥυπόω, ik maak vuil; *pass.* ῥυπόομαι, vuil worden, v. w. εἵματα ῥερυπωμένα, vuile kleederen, bij Hom. Od. Ζ, 59.

Ἀποῤῥύπτω, Διαῤῥύπτω en Περιῤῥύπτω, hetzelfde als Ῥύπτω.

Ῥύω, of liever in *med.* ῥύομαι, *fut.* ῥύσομαι, ik trek, trek weg, trek naar mij toe, τὶ, iets; ik trek, red, verlos, bevrijd, τινὰ ἐκ κακοῦ, iemand uit het verderf; ik red, behoud, beschut, beveilig, b. v. τὴν πόλιν, de stad; 2) ik vergoed, τὶ τινὶ, het een door het ander, bij Thucydides. Daarvoor ook Ῥύσκω, ομαι, v. w. ῥύσκευ voor ῥύσκεο, Hom. Il. Ω, 730.

Ῥῦμα, τὸ, de trek, het trekken, b. v. ἐκ τόξου ῥύματος, binnen het bereik van een pijlschot; 2) de redding, verlossing; een behoedmiddel, eene beschutting, een voormuur; 3) een touw om te trekken.

Ῥύμη, ἡ, eig. een trek in de lengte, v. d. eene straat. V. d.

Ῥυμοτομέω (van τέμνω), (de stad) met straten doorsnijden of verdeelen. Ῥυμοτομία, ἡ, zoodanige verdeeling.

Ῥυμὸς, ὁ, eig. de trekker, v. d. de disselboom (van eenen wagen); 2) een trek, eene streep, streek, de voren.

Δίῤῥυμος, ὁ, ἡ, met twee disselboomen. Zoo ook Τρίῤ-, Τετρά-, Ὀκτάρυμος, met drie, vier, acht disselboomen.

Ῥύσις, ἡ, het uittrekken, de redding, bevrijding.

Ῥύσιος, ία, ιον, trekkend, reddend, bijz. *neutr.* ῥύσιον, τὸ, 1) losgeld, losprijs, een dankoffer of geschenk voor de redding; 2) dat, wat men neemt of eischt, om zich betaling of vergoeding te verschaffen, een pand, onderpand; v. d. in het alg. de buit, krijgsbuit, Hom. Il. Λ, 673; 3) een om redding smeekend vreemdeling, bij Aeschyl. *Sup.* 408.

Ῥυσιάζω, ik trek weg, sleep weg; ik neem tot pand; ik maak buit, ik trek uit om buit te maken (gelijk bij Hom. l. c. ῥύσι' ἐλαύνεσθαι).

Ῥυτὴρ, ῆρος, ὁ, ook ῥύτωρ, ορος, ὁ, de trekker, die trekt of spant, b. v. den boog, v. w. ῥυτὴρ ὀϊςῶν, een boogschutter, Od. Σ, 261; 2) de trekriem, toom, teugel; v. w. ἀπὸ ῥυτῆρος ἐλαύνειν, met lossen teugel rijden, *metaph.* zich spoeden; 3) de redder, bevrijder, verdediger, bewaarder, ook genoemd Ῥύςης, ὁ.

Ῥυτὸς, ἡ, ὸν, getrokken, gesleept, b. v. ῥυτοῖσι λάεσσι, Od. Ξ, 10; 2) *neutr.* ῥυτὰ, τὰ, de teugels, anders ook genoemd ῥυταγωγεὺς, ὁ.

Ῥυςάζω, *fut.* ξω, ik trek, scheur, sleep weg; ik behandel met geweld, met smaad.

Ῥυςακτὺς, ύος, ἡ, ook ῥύςαγμα, τὸ, het trekken of slepen, de gewelddadigheid, Od. Σ, 223.

Ῥυτὶς, ίδος, ἡ, de zamentrekking, v. d. eene vouw, een rimpel (op het gelaat).

Ῥυτιδόω, *fut.* ώσω, rimpelen. Ῥυτίδωσις, ἡ, de rimpeling.

Ῥυσσὸς of ῥυσὸς, ἡ, ὸν, rimpelig, gerimpeld; oud,

ernstig. Ῥυσσαλέος, α, ον, en ῥυσσώδης, ὁ, ἡ, hetzelfde.

Ῥυσσότης, ητος, ἡ, rimpeligheid.

Ῥυσσόω en ῥυσσαίνω, rimpelen, oud maken.

Ῥύσσημα, τὸ, een rimpel.

Zamengesteld:

Ἀναῤῥύω, ik trek op, trek terug, trek achterover b. v. den kop van het offerdier om het dood te steken, v. d. ik slagt, ik offer, even als αὖ ἐρύειν, bij HOMERUS; 2) *med.* ik red, los, los uit; τὴν ἧτταν, ik vergoed de nederlaag.

Daartoe brengt men ook:

Ἀρύω, *fut.* ύσω, en Ἀρύτω, ik trek uit de diepte naar boven op, v. d. ik schep, put, b. v. water uit eene bron; *metaph.* πλοῦτον, μισθὸν, zich rijkdom, zich loon verwerven; ψυχὴν ἐκ στηθέων, het leven uitputten, ontnemen, bij APOLL. RHOD.

Ἀρυτὴρ en ἀρυστὴρ, ῆρος, ὁ, vaatwerk om te putten of te scheppen, een lepel. Ἀρύταινα, ἡ, hetzelfde, eene kan om te scheppen of te gieten.

Ἀπαρύω en Ἐξαρύω, ik schep uit, put uit; *metaph.* ik verminder.

Ἐτνήρυσις, ἡ, een soeplepel; en Οἰνήρυσις, ἡ, een wijnlepel of -schepper, bij ARISTOPH.

Κοτυλήρυτος, ὁ, ἡ, met eenen beker (κοτύλη) geschept; κοτυλήρυτον ἔῤῥεεν αἷμα, het bloed stroomde als met volle bekers, HOM. Il. Ψ, 34.

Ἐρύω, ἐρύκω, hetzelfde als ῥύω; zie aldaar.

Ῥὼψ, ῥωπὸς, ὁ, een struik, struik- of heestergewas, de biezen; bij HOM. Od. K, 166, eene bijzondere soort daarvan.

Ῥωπεῖον, *Jon.* ῥωπήϊον, τὸ, een struik- of heesterbosch; een struik, heester, bies, rijs.

Ῥώπιον, τὸ, hetzelfde.

Ῥῶπος, ὁ, allerlei kleine, weinig beduidende koopwaren, snuisterijen, bagatellen, die ligt bewerkt zijn, en naar het uiterlijk aanzien weinig innerlijke waarde bezitten, b. v. speelgoed, armbanden, halsbanden, ook verfwaren, schildersgereedschap, enz.; v. d. ook in het alg. koopwaren, lading, pakgoederen.

Ῥωπικὸς, ἡ, ὸν, nietswaardig, gering; *pl.* τὰ ῥωπικὰ, snuisterijen, bagatellen, geringe waar.

Ῥωπογράφος, ὁ, die geringe of gemeene voorwerpen met slechte verwen afmaalt, een kladschilder.

Ῥώω, waarschijnlijk verwant met ῥέω, ῥύω, dus eig. met kracht of drift doen voortloopen; *med.* Ῥώομαι, zich met kracht, drift of spoed bewegen, zich spoeden, bij HOM. Il. Π, 166, en elders; v. d. ook schudden, heen en weer waaijen, b. v. van het haar, Il. Ψ, 367. Zoo

ook zameng. Ἐπιῤῥώομαι, Od. Υ, 107, v. w. de *aor.* 1. ἐπεῤῥώσαντο, Il. A, 529. Aan te merken als het stamwoord van

Ῥωννύω, ῥώννυμι, *fut.* ῥώσω, 1) *act.* ik sterk, versterk, bevestig, τὶ of τινὰ, iemand of iets; 2) ῥώννυμαι, ik ben sterk, ik sterk mij, ik doe met alle magt, wend al mijne krachten aan, b. v. ἐῤῥῶντο ἐς τὸν πόλεμον, zij sterkten zich tot den strijd, bij Thucyd. II, 8; bijz. in *perf. pas.* ἔῤῥωμαι, ik ben sterk, heb kracht, ik vaar wel, ben gezond, van waar de *imper.* ἔῤῥωσο, *vale*, vaarwel, en het *part.* ἐῤῥωμένος, η, ον, gesterkt, sterk, krachtig, moedig, in *Compar.* ἐῤῥωμενέστερος, α, ον, sterker, en in *Superl.* ἐῤῥωμενέστατος, η, ον, zeer sterk, de sterkste, als het ware van een *adj.* ἐῤῥωμενής. V. d. Ἐῤῥωμένως, *adv.* sterk, krachtelijk, krachtdadiglijk, moediglijk; in *Compar.* ἐῤῥωμενέστερον en ἐῤῥωμενεστέρως, sterker.

Ῥώμη, ἡ, *robur*, sterkte, kracht, magt, bijz. τοῦ σώματος, ligchaamskracht, ook τῆς ψυχῆς, sterkte van geest, moed.

Ῥωμαλέος, έα, έον, sterk, krachtig, magtig. Ῥωμαλεότης, ἡ, sterkte, krachtigheid. Ῥωμαλεόω, ik maak sterk, geef krachten.

Ἄῤῥωστος, ὁ, ἡ, niet sterk, krachteloos, zwak; ongezond, krank, ziekelijk; moedeloos. Ἀῤῥώστως, *adv.* zwakkelijk, zonder kracht. Ἀῤῥωστία, ἡ, krachteloosheid, zwakheid, krankheid, eene ziekte.

Ἀῤῥωστέω, *fut.* ήσω, krachteloos, zwak zijn, krank zijn, ziek liggen. Ἀῤῥώστημα, τὸ, krankheid, ziekte, ongesteldheid.

Εὔρωστος, ὁ, ἡ, wel gesterkt, krachtvol, moedvol. Εὐρώστως, *adv.* met kracht, met moed. Εὐρωστία, ἡ, sterkte, kracht, moed, gezondheid.

Ἀναῤῥώννυμι, ύω, weder sterken; *pass.* zijne krachten terug krijgen, herstellen (van eene ziekte).

Ἐπιῤῥώννυμι, ύω, ik zet kracht bij, versterk, geef moed; 2) *med.* en *pass.* kracht, sterkte, moed krijgen, aangemoedigd worden, zich verstouten, herstellen (van eene ziekte). Ἐπίῤῥωσις, ἡ, versterking, bemoediging.

Σ.

Σαβοῖ, even als εὐοῖ, een uitroep der Bacchanten. — Σαβὸς, ὁ, bijnaam van Bacchus; 2) *adj.* een Bacchant, eene Bacchante.

Σαβάζιος, ὁ, andere bijnaam van Bacchus.

Σαβάζω, Bacchus feest vieren. Σαβασμὸς, ὁ, het Bacchusfeest vieren, het geschreeuw der Bacchanten.

Σάγαρις, εως, ἡ, zekere tweesnijdende strijdbijl, bij de Persen en andere oude volken in gebruik.

Σάγος, ὁ, *sagum*, zekere grove mantel (misschien een Gallisch woord).

Σάθη, ἡ, het mannelijk lid.

Σαίνω (van het oude σάω, verwant met σείω, schudden); bijz. van de honden, σαίνειν οὐρὰν of οὐρᾷ, of enkel σαίνειν, kwispelen, kwispelstaarten; v. d. 2) vleijen, liefkozen, streelen, τινὰ, iemand; 3) opschudden, ontrusten, ontstellen; 4) schuwen.

Σάννας, ὁ, het Lat. *sanna*, een spotter, een nar, een potsenmaker.
Σαννίον, τὸ, de kwispel, de staart.
Περισαίνω, περισσαίνω, rondom kwispelen, streelen, vleijen.
Προσσαίνω, eig. van de honden, aan- of toekwispelen; v. d. *metaph.* vleijen, toelagchen, aanlagchen, bekooren, τινὶ, iemand.
Ὑποσαίνω, een weinig kwispelen, vleijen, streelen.

Σαίρω, *fut.* σαρῶ, bezemen; v. d. in het alg. schoonbezemen, schoonmaken, reinigen. Σαρόω, *fut.* ώσω, hetzelfde.

Σάρωμα, τὸ, ook σάρμα, τὸ, het bij een gebragte vuil, het uitvaagsel.
Σάρωσις, ἡ, het bezemen, de schoonmaking.
Σάρωθρον, τὸ, een bezem.
Σάρος of σαρὸς, ὁ, hetzelfde; 2) het gebezemde, het vuil.
Ἄσαρος en ἀσάρωτος, ὁ, ἡ, ongebezemd, niet schoon gemaakt.

Σαίρω, misschien hetzelfde woord, bijz. in *part. perf.* σεσηρὼς, *Dor.* σεσαρὼς, den mond of de kaken opsperren, grijnzen, al spottende lagchen, sarren.

Σάρμα, τὸ, de opgesperde mond, eene opening, eene kloof, een gat.
Σάρων, ωνος, ἡ, een geil of wellustig mensch.
Σήραγξ, αγγος, ἡ, bijz. in *pl.* σήραγγες, αἱ, eene spleet of kloof in de aarde, een hol. Σηράγγιον, τὸ, hetzelfde. Σηραγγώδης, ὁ, ἡ, vol spleten, kloven of holen. Σηραγγόω, splijten, klieven, uithollen.
Σειρὸς en σιρὸς, ὁ, *sirus*, eene groef of kuil, bijz. om het graan in te bewaren.
Διασαίρω, ik lach uit, ik bespot. — Ὑποσαίρω, een weinig openstaan.

Daartoe behoort ook:

Σαρκάζω, *frequentativum* van σαίρω, met open kaken verscheuren, afbijten, afvreten, b. v. van de honden; 2) op de lippen bijten, bijz. van spijt; v. d. bespotten, hoonen, uitsarren.

Σαρκασμὸς, ὁ, *sarcasmus*, een honende lach, eene spotternij.

Σαρδόνιος, ook σαρδάνιος en σαρδιανὸς, ὁ; t. w. γέλως, een honende, spottende, spijtige lach. Σαρδόνιον γελᾷν, op zulk eene wijze lagchen. Verg. Hom. Od. Τ, 302. (Schijnt mede hiervan af te komen).

Σάκκος, ὁ, ook σάκος, ὁ, *saccus*, een zak, een uit haar gemaakt grof kleed of doek om iets door te laten zijgen.

Σακκεύω en σακκέω, ook σακκίζω, ik laat doorzijgen of zakken.
Ὑποσακκίζω, hetzelfde; v. d. heimelijk stelen, ontfutselen, bij Herodotus.

Σακκοφόρος, ὁ, die een zak, of een grof haren kleed draagt.
Σακκοφορέω, zulks dragen.

Σάκος, εος, τὸ, een schild. Σακέσφορος, ὁ, een schilddrager, een krijgsman.

Σάκχαρ, σάκχαρι en σάκχαρον, τὸ, *saccharum*, suiker, welke bij de Ouden uit het sap van het bamboesriet gemaakt werd, z. v. a. de Tabaschir der Arabieren. Verg. Plinius Hist. Nat. XII, 8.

Σαλάκων, ωνος, ὁ, een praler, pogcher, vertoonmaker, opsnijder (waarschijnlijk de eigen naam van zekeren dusdanigen persoon). Σαλακωνία of σαλακωνεία, ἡ, pralerij, vertoonmaking. Σαλακωνεύω en σαλακωνίζω, ook Διασαλακωνίζω, pralen, pogchen, vertooning maken.

Σαλαμάνδρα, ἡ, de salamander, zekere soort van vergiftige hagedis.

Σάλος, ὁ, *salum*, (ook Ζάλη, ἡ, van ζέω) de onrustige en gestadige beweging of golving der zee; 2) de daardoor bij het laveren der schepen te weeg gebragte duizeling, zeeziekte; 3) de hooge of volle zee (in tegenstelling van de haven); eene ankerplaats nabij het strand; 4) twijfelmoedigheid, onrust, ongerustheid, dobbering, zielskwelling. Meestal leidt men het af van ἅλς, ἁλὸς; beter van Σάω, verwant met Σέω, σείω; zie beneden.

Σαλεύω, *fut.* εύσω, 1) *act.* bewegen, slingeren, verontrusten; 2) *neutr.* slingeren, laveren; in de hooge zee ten anker liggen; *metaph.* ἐπὶ φίλοις, alle zijne hoop op zijne vrienden vestigen; dobberen, ongerust, bevreesd zijn; 3) met deftigen en statigen tred voortgaan, bij Xenoph. Cyrop. II, 4, 6.

Ἀσάλευτος, ὁ, ἡ, onbewegelijk, onwankelbaar.
Ἀποσαλεύω, in de opene zee ten anker liggen.

Διασαλεύω, doorschudden, doorslingeren, sterk bewegen.
Παρα- en παρενσαλεύω, ik beweeg, schud, b. v. ποῖς ποσὶ, met de voeten, d. i. dansen, bij Aristoph.

Σαλαΐζω, dobberen, in onrust, in angst zijn; angstiglijk schreeuwen. Σαλαΐς, ἡ, en σαλαϊσμὸς, ὁ, angstig geschreeuw, weeklagt.
Σαλάσσω, Att. σαλάττω, fut. ξω, ik beweeg, schud, slinger. Σαλάγω en σαλαγέω, hetzelfde, van Σαλαγὴ, ἡ, onrust: alarm, geschreeuw.
Ἀσαλὴς, ἑος, ὁ, ἡ, niet dobberend, zorgeloos, onbekommerd.
Ἀσαλεία, ἡ, zorgeloosheid.
Daarmede schijnt verwant:
Σαυλὸς of σαλὸς, ἡ, ὸν, verwijfd, weekelijk, gemaakt, bijz. in den gang, v. d. σαῦλα βαδίζειν of βαίνειν, hetzelfde als Σαυλόομαι, met verwijfden of gemaakten tred voortgaan; 2) verwijfd, weekelijk zijn, zich aldus aanstellen.

Σάλπιγξ, ιγγος, ἡ, eene trompet, krijgstrompet, bijz. om het teeken tot den aanval te geven; v. d. het trompetgeschal.
Σαλπίγγω, fut. ίγξω, en Σαλπίζω, fut. ίσω, trompetten, bazuinen. Σαλπιγκτὴς en σαλπιςὴς, ὁ, een trompetter. Σάλπισμα, τὸ, het trompetgeschal.
Ἀσάλπιγκτος, ὁ, ἡ, niet rond gebazuind.
Περισαλπίζω, rondom uitbazuinen, bekend maken.

Σαμβύκη, ἡ, ook σάμβυξ, υκος, ἡ, zeker driehoekig snarenspeeltuig naar eene harp gelijkende; 2) een belegeringswerktuig van zulk eene gedaante.

Σανδαράκη, ἡ, zekere roode aardsoort of erts; hoogroode verw. Σανδαράκινος, ίνη, ινον, van zoodanige kleur, hoogrood.

Σάνδυξ, υκος, ἡ, vermiljoen of vermiljoenkleurige verw.

Σανὶς, ίδος, ἡ, eene plank; 2) het uit planken gemaakte, b. v. eene deur, een verdek, een planken vloer; 3) een strafhout, waaraan men booswichten vastnagelde; 4) bijz. σανίδες, αἱ, de met wasch of gyps overtrokken tafelen, waarop allerlei bevelen enz. geschreven en bekend gemaakt werden; eene schrijftafel. *Dimin.* Σανίδιον, τό.
Σανιδώδης, ὁ, ἡ, plankvormig.
Σανιδόω, ik bedek met planken; σεσανιδώμενα πλοῖα, overdekte schepen. Σανίδωμα, τὸ, het verdek. Σανιδωτὸς, ἡ, ὸν, met planken bedekt.
Σάνδαλον, τὸ, (misschien voor σανίδαλον), *Aeol.* σάμβαλον, eene soort van vrouwenschoenen, eene houten voetzool.
Σανδάλιον, τὸ, en σανδαλίσκος, ἡ, *dimin.* hetzelfde.
Ἀσάνδαλος, ὁ, ἡ, ongeschoeid.
Χρυσεοσάνδαλος, ὁ, ἡ, met gouden of goudkleurige voetzolen.

Σάπφειρος, ἡ, de saphir, edel gesteente.

Σαργάνη, ἡ, een band; 2) gevlochten werk, een korf.

Σαρδὼ, ἡ, het eiland Sardinië; 2) hetzelfde als Σάρδιος

en σάρδινος, ὁ, t. w. λίθος, ook σάρδιον, τὸ; zeker edelgesteente van tweederlei soort, de sardussteen, volgens sommigen de carneol, volgens anderen de agaatsteen.

Σαρίσσα, ἡ, de Macedonische lans of piek.

Σὰρξ, σαρκὸς, ἡ, *Aeol.* σὺρξ, het vleesch; het ligchaam. *Dimin.* Σαρκίον en σαρκίδιον, τὸ, een stukje vleesch; het ligchaampje (verachtender wijze even als σωμάτιον).

Σάρκινος, ίνη, ινον, van vleesch, uit vleesch gemaakt; vleeschachtig, lijvig; ligchamelijk.
Σαρκικὸς, ἡ, ὸν, vleesschelijk, ligchamelijk.
Σαρκώδης, ὁ, ἡ, vleezig, vleeschachtig.
Σαρκόω, vleezig maken, met vleesch opvullen; b. v. eene wond.
*Ασαρκος, ὁ, ἡ, zonder vleesch, niet vleezig, mager. Ἀσαρκία, ἡ, magerheid.
Εὔσαρκος, ὁ, ἡ, wel in het vleesch, lijvig, vet. Εὐσαρκία, ἡ, vleezigheid, lijvigheid.
Ἐχέσαρκος, ὁ, ἡ, aan het ligchaam sluitend, b. v. een kleed.
Κατάσαρκος, ὁ, ἡ, met vleesch bedekt, vleezig.
Πολύσαρκος, ὁ, ἡ, veel vleesch hebbend.
Πυκνόσαρκος, ὁ, ἡ, dik van vleesch, lijvig.
Σαρκόβορος, ὁ, ἡ, vleeschvretend.
Σαρκοφάγος, ὁ, ἡ, hetzelfde; 2) σαρκοφάγος λίθος, zekere soort van kalksteen, die de lijken verteert; v. d. eene zerk, eene steenen doodkist, of sarcophaag. — Σαρκοφαγέω, vleesch eten, van vleesch leven.

Σατράπης, ου, ὁ, *Satrapa*, een Persisch stadhouder of landvoogd, dus eig. een Persisch woord.

Σατραπεύω, zoodanig landvoogd zijn. Σατραπεία, *Jon.* σατραπηΐη, ἡ, zoodanig landvoogdijschap; 2) de provincie, waarover zulk een landvoogd gesteld is.

Σάττω, en σάσσω, *fut.* σάξω, ik zadel, ik belast, bepak, bijz. van lastdieren; v. d. in het alg. ik rust toe, rust uit, b. v. een soldaat; 2) ik pak te zamen, ik druk in of neer, ik druk te zamen, druk vast; 3) ik pak vol, stop vol, vul op, verzadig.

Σάγμα, τὸ, een zadel, toom- of pakzadel; de zadel met den daarop gepakten last; 2) de omslag, de kast, b. v. van een schild; 3) een pak, een hoop. V. d. Σαγμάρια, τὰ, lastdieren.
Σάκτας, ου, of σακτὴρ, ὁ, een zak. ARISTOPH. Plut. 681.
Σάγη, ἡ, de zadel of de toerusting (van een paard, ezel, enz.); de wapenrusting, AESCHYL. Pers. 239.
Σαγήνη, ἡ, *sagena*, zeker groot vischnet, de zegen, het treknet.
Σαγηνεύω, ik vang visch met het treknet; 2) in het alg. ik vang, vang in het net, verstrik, omsingel, sluit in,

b. v. eene stad. — Σαγηνεύς, έως, ὁ, en σαγηνευτής, οῦ, ὁ, die met het treknet vangt, een visscher. Σαγηνεία, ἡ, de vischvangst met het treknet. — Zameng. Ἐκσαγηνεύω, hetzelfde.

Σάτινον, τὸ, en σατίνη, ἡ, een lastwagen, pakwagen.

Ἄσακτος, ὁ, ἡ, niet vastgedrukt, niet vastgetrapt, b. v. γῆ.

Ἀποσάττω, ik ontzadel, ontpak, ontlast.

Ἐπισάττω, ik zadel op, pak op; ik hoop op; *pass.* ἐπισεσάγμενος ἵππος, een opgezadeld paard. Ἐπίσαγμα, τὸ, hetzelfde als σάγμα.

Παρασάττω, ik pak daarbij, ik pak op, hoop op.

Σάτυρος, ὁ, een Satyr, Grieksche veldgod met bokkepooten; 2) een satyrspel, d. i. eene soort van kluchtspel, waarin satyrs de hoofdrol speelden. *Dimin.* Σατυρίσκος, ὁ, een jonge satyr.

Σατυρικὸς, ή, ὸν, eenen satyr eigen of passende; 2) tot het satyrspel behoorende, b. v. ὑποκριτὴς, een tooneelspeler daarin.

Σατυρώδης, ὁ, ἡ, satyrachtig, naar eenen satyr gelijkende.

Τίτυρος, ὁ, 1) andere vorm voor Σάτυρος; 2) z. v. a. τράγος, een geitenbok; 3) eene aapsoort met korte staarten; 4) riet, v. w. τιτυρινὸς αὐλὸς, eene rietfluit, herdersfluit; τιτυρίζω, daarop spelen, τιτυριστὴς, ὁ, de fluitspeler.

Σαυνίον, τὸ, eene werpspies. Σαυνιάζειν, daarmede schieten.

Σαῦρα, ἡ, ook σαῦρος, ὁ, eene hagedis.

Σαυρωτὴρ, ῆρος, ὁ, het eind, de punt, of de tong van eene lans, waarmede men dezelve in de aarde steekt, v. d. de lans zelve. Hom. Il. K, 153.

Σαφὴς, έος, ὁ, ἡ (verwant met σόφος; zie beneden) klaar, helder, blijkbaar, zigtbaar, duidelijk; zeker, ontwijfelbaar. Σαφῶς, *adv.* klaar, duidelijk, openlijk, zeker. Σάφα, *adv.* hetzelfde, bij Homerus, zijnde het *neutr. pl.* van het oude σάφος, voor σαφής.

Σαφηνὴς, ὁ, ἡ, hetzelfde als σαφής. Σαφηνῶς, *adv.* hetzelfde als σαφῶς. — Σαφηνία en σαφηνεία, ἡ, klaarheid, duidelijkheid. — Σαφηνίζω, ik verklaar, maak duidelijk, duid aan. Σαφηνισμὸς, ὁ, verklaring, opheldering. Σαφηνιστικὸς, ή, ὸν, verklarend, ophelderend, verduidelijkend.

Σαφέω, komt voor in zamenst.

Ἀποσαφέω, *fut.* ήσω, ik verklaar, maak duidelijk, duid aan.

Διασαφέω, ook διασαφηνίζω, door en door klaar of duidelijk maken, verduidelijken, zich duidelijk verklaren.

Ἀσαφὴς, ὁ, ἡ, niet klaar, onduidelijk, duister; onzeker. Ἀσαφῶς, *adv.* op eene onduidelijke, onzekere wijze. Ἀσάφεια, ἡ, onduidelijkheid, onzekerheid.

Σβέω, σβῆμι, stamwoord van het in *praes.* gebruikelijke Σβέννυμι, σβεννύω, *fut.* σβέσω, ik blusch, blusch uit, zoowel

eig. het vuur, als overdragtelijk andere dingen, b. v. den moed; 2) gebluscht of uitgebluscht zijn, bijz. in *aor.* 2. ἔσβην, en *perf.* ἔσβηκα.

Σβέσις, ἡ, de blussching, uitblussching.

Σβεστὴρ, ῆρος, ὁ, de uitblusscher. Σβεστήριος, α, ον, en σβεστικὸς, ἡ, ὸν, blusschend, uitblusschend.

Σβεστὸς, ἡ, ὸν, gebluscht. V. d. zameng.

Ἄσβεστος, ὁ, ἡ, niet gebluscht; 2) onbluschbaar, onverdoofbaar, ontzaggelijk, b. v. κλέος, γέλως.

Ἀποσβέννυμι, ύω, ik blusch uit, laat (het vuur) uitgaan; 2) *neutr.* uitgebluscht zijn, uitgaan, verloren gaan, vergaan.

Κατασβέννυμι, ύω, ik blusch, blusch uit, verdoof.

Σέβω en **σέβομαι**, ik ontzie, schuw, vrees; ik eer, vereer, eerbiedig, bid aan, b. v. τοὺς θεοὺς, de goden.

Σεπτὸς, ἡ, ὸν, vereerd; eerwaardig. Σεπτικὸς, ἡ, ὸν, en σεπτήριος, α, ον, vereerend, tot de vereering behoorende.

Σέβας, τὸ, ontzag, verwondering, verbazing; achting, eerbied, vereering, hoogachting; het voorwerp der vereering. V. d.

Σεβάζομαι, *fut.* άσομαι, ontzien, ontzag hebben, schuwen, vereeren, eerbiedigen, aanbidden.

Σέβασμα, τὸ, het vereerde voorwerp; de vereering.

Σέβασις, ἡ, en σεβασμὸς, ὁ, de vereering, aanbidding. Σεβάσμιος, ία, ιον, en ὁ, ἡ, ontzagwekkend, vereerenswaardig, goddelijk.

Σεβαστὸς, ἡ, ὸν, vereerd; vereerenswaardig, goddelijk, heerlijk; 2) z. v. a. het Latijnsche *Augustus*, v. w. Σεβαστεῖον, τὸ, *Augusteum*, de tempel van Augustus. — Σεβαστικὸς, ἡ, ὸν, eerbiedig, vol van eerbied.

Σεβίζω, *poët.* hetzelfde als σεβάζομαι.

Σεμνὸς, ἡ, ὸν (voor σεβανὸς, of voor σεσεμένος, van het *perf.* σέσεμμαι), ontzien, vereerd, heilig; ontzagwekkend, vereerenswaardig, aanzienlijk, majestueus; eerbaar, kuisch; ernstig, deftig; stug, norsch, trotsch, b. v. σεμνοὶ λόγοι, trotsche taal. Σεμνῶς, *adv.* met eerbaarheid, eerbiediglijk; deftiglijk, trotschelijk.

Σεμνότης, ητος, ἡ, eerwaardigheid, heiligheid, aanzienlijkheid, majesteit; ernstigheid, deftigheid; eerbaarheid.

Σεμνεῖον, τὸ, een heiligdom, een tempel.

Σεμνόω, *fut.* ώσω, ik maak eerwaardig, ik sier op, ik schik op.

Σεμνύνω, 1) *act.* hetzelfde; 2) *med.* σεμνύνομαι, zich waardiglijk, deftiglijk, ernstiglijk gedragen; zich trotschelijk aanstellen, pogchen, roemen, τὶ of ἐπὶ τινὶ, op iets.

Ἀποσεμνύνω, ομαι, hetzelfde.

Ἀντισεμνύνομαι, wederkeerig pogchen.

Ὑπερσεμνύνομαι, boven mate trotsch zijn, bovenmate pogchen.

Ἄσεμνος, ὁ, ἡ, ongeëerd, geene eer waardig, onaanzienlijk, oneerbaar.

Περίσεμνος, ὁ, ἡ, zeer geëerd, zeer eerwaardig, zeer aanzienlijk.

Ἀσεβὴς, ἑος, ὁ, ἡ, oneerbiedig, ongodsdienstig, goddeloos.
Ἀσέβεια, ἡ, oneerbiedigheid, ongodsdienstigheid, goddeloosheid.
Ἀσεβέω, *fut.* ήσω, ik ben ongodsdienstig, goddeloos; handel op eene goddelooze wijze. Ἀσέβημα, τὸ, en Ἀσέβησις, ἡ, goddeloosheid, een goddeloos bedrijf, eene goddelooze handelwijze.
Ἄσεπτος, ὁ, ἡ, ongeëerd; 2) hetzelfde als ἀσεβής.
Δυςσεβὴς en δυςσέβεια, hetzelfde als Ἀσεβὴς en ἀσέβεια.
Εὐσεβὴς, έος, ὁ, ἡ, wel eerbiedigend, godsdienstig, godvreezend, vroom, braaf; ook, even als *pius*, eerbiedig, b. v. jegens ouderen, enz. Εὐσεβῶς, *adv.* met eerbied, godsdienstiglijk. Εὐσέβεια, ἡ, eerbied, godsdienstigheid; vroomheid, braafheid; ontzag- of eerbiedvolle handelwijze.
Εὐσεβέω, ik ben godsdienstig, ik handel godsdienstiglijk, met eerbied, met ontzag, περὶ, πρὸς of εἰς τινὰ, jegens iemand, b. v. jegens de Goden, zijne ouderen, zijn vaderland, enz. Εὐσέβημα, τὸ, eene godsdienstige, vrome daad, een eerbewijs.
Εὔσεπτος, ὁ, ἡ, wel vereerd, eerwaardig.
Θεοσεβὴς, ὁ, ἡ, godsdienstig. Θεοσέβεια, ἡ, godsdienst, in het N. T.
Θεόσεπτος, ὁ, ἡ, als een God te vereeren, eerwaardig.

Σειρὴν, ῆνος, ἡ, de Sirene, zekere fabelachtige zangeres; *metaph.* de tooverkracht der dichtkunst en welsprekendheid.

Σείριος, ὁ, t. w. κύων of ἀςὴρ, de hondster, *sirius* (misschien om de hitte, die dezelve aanbrengt, van het oude σεὶρ, σειρὸς, de zon).

Σειριάω, lichten, branden (van de zon); 2) krank liggen aan de Σειρίασις, ἡ, verhitting, aansteking, krankheid, bijz. die door het branden der zon ontstaat.
Σειράζω, σειραίνω en σειρέω, door de hitte droogen, verdorren.

Σείω, *fut.* σείσω, ik beweeg, schud, doe schudden of beven, bijz. τὴν γῆν, de aarde, v. w. *aor.* 1. ἔσεισε (verst. ὁ θεὸς τὴν γῆν) er was eene aardbeving; 2) ik doe eene valsche aanklagt, bijz. uit winzucht, z. v. a. συκοφαντέω, bij de Latijnen *concutere.* Daarvoor ook **Σέω**, *poët.* hetzelfde.

Σεισμὸς, ὁ, het schudden, de schok; bijz. eene aardbeving.
Σεῖσμα, τὸ, hetzelfde.
Σεῖσις, ἡ, de beweging, schudding.
Σειςὸς, ἡ, ὸν, geschud; bevend.
Σεῖςρον, τὸ, *sistrum*, zeker klappend speeltuig bij den dienst der Egyptische Godin Isis in gebruik.
Ἀνασείω, *fut.* είσω, ik schud op, schud naar boven; v. d. *metaph.* ik schud op, breng in oproer, b. v. het volk; ik hef (de handen of de wapenen) al dreigende op, ik drijf; τὰ ἱςία, de zeilen optrekken.

'Επανασείω, ik hef (de handen of de wapenen) op tegen (iemand), ik bedreig. 'Επανάσεισις, ἡ, de opschudding, opvatting der wapenen. — Zameng. Προεπανασείω, vooraf bedreigen.

'Αποσείω, bijz. in *med.* 'Αποσείομαι, ik schud af, schud van mij af, werp af; ik drijf of stoot van mij af, ik jaag weg. 'Απόσεισις, ἡ, het afschudden, het wegstooten.

Διασείω, ik schud door, schud door een, ik schok; ik dreig bij aanhoudendheid; ik dwing door bedreigingen en misbruik van gezag, ik klaag valschelijk aan. Verg. boven Σείω. Διασεισμὸς, ὁ, de doorschudding; bedreiging; valsche aanklagt.

'Εκσείω, ik schud uit, naar buiten, schud weg, werp uit.

'Ενσείω, ik schud, stoot, sla, stort daarin; 2) *neutr.* ik stort, val, breek in of door.

'Επισείω, ik schud, hef op (b. v. de hand, de wapenen) tegen (iemand, τινὶ); φόβον, schrik aanjagen; ἵππον, het paard de sporen geven.

Κατασείω, ik schud af, neder, ik werp neder; 2) ik schok, maak vervaard; 3) τὴν χεῖρα τινὶ, iemand door het nederslaan van de hand een teeken geven, b. v. tot zwijgen.

Παρασείω, ik schud, beweeg, slinger ter zijde, b. v. τὰς χεῖρας, de handen, v. d. de spreekwijze φεύγειν παρασείσαντα, verst. τὰς χεῖρας, *fugere demissis manibus*, bij THEOPHRASTUS in *Char.* Παράσεισμα, τὸ, het schudden met de armen of de handen onder het loopen.

Περισείω, ik schud om, rondom, van alle zijden.

Προσείω, voort-, voorwaarts-, naar voren schudden, voorhouden; φόβον τινὶ, iemand schrik aanjagen.

Συσσείω, zamenschudden.

'Υποσείω, van onderen schudden, een weinig of zachtjes schudden.

Voorts is met Σείω verwant

Σεύω, van waar bij HOMERUS de *aor.* 1. ἔσσευα, geeft eene snelle en hevige opschudding of beweging te kennen, 1) *act.* ik maak gaande, schud op, drijf aan, hits aan; ik drijf voort, jaag op de vlugt, τινὰ, iemand; 2) *med.* σεύομαι, zich opwekken, zich bewegen, draven, loopen, snellen; voortloopen, voortsnellen; losbreken, aanvallen, v. d. ook vervolgen, τινὰ, iemand; 3) *pass.* opgeschud, gaande gemaakt, gedreven, aangezet worden, bijz. in *perf.* ἔσσυμαι, *pl. q. perf.* ἐσσύμην (in 2. *pers.* ἔσσυο, HOM. Il. Π, 585), v. w. het *part.* ἐσσύμενος, ένη, ενον, opgeschud, aangehitst, aangedreven, driftig; *aor.* 1. ἐσύθην, *part.* συθεὶς; *aor.* 2. ἐσύην, ἐσσύην, alle overgebleven van eene verouderde *forma* Σύω, σύομαι. Andere oude *forma* is Σόω, *med.* σόομαι, σοῦμαι, v. w. de *Imper. Att.* σοῦσθε, gaat, loopt; en daarvoor ook Σώω, σώομαι; alsmede in den La-

konischen tongval Σούω, v. w. zameng. de *aor.* 1. ἀπέσσουα, hij is heengevloden, bij Xenoph. Hist. Gr. I; 1, 23.

Ἐσσυμένως, *adv.* (van het *part. perf. pass.*) met drift, met spoed, driftiglijk, heviglijk.

Σύδην, *adv.* hetzelfde. Πανσυδεὶ, πανσυδὶ of πανσυδίη en πασσυδεὶ, -δὶ, -δίη, met alle drift, met alle magt, met alle geweld.

Συτὸς, ἡ, ὸν, opgeschud, aangezet, in zamenst.

Κραιπνόσσυτος, ὁ, ἡ, snel opgewekt, snel.

Λαβρόσσυτος, ὁ, ἡ, heviglijk opgewekt, hevig.

Παλίσσυτος, ὁ, ἡ, teruggedreven, terugspringend, teruggaande.

Σόος, *contr.* σοῦς, *Gen.* σοῦ, ὁ, ook σοῦσις, ἡ, snelle beweging, opschudding, de loop, de draft. V. d.

Δορυσσόος, ὁ, ἡ, de lans of de speer schuddend of drillend.

Λαοσσόος, ὁ, ἡ, de volksopwekker of opwekster, t. w. tot den strijd, bijnaam van Mars, van Eris, en van Minerva als oorlogsgodes.

Σῶτρον, τὸ, of σῶςρον, de omloop of houten rand, waarin de spaken van het rad sluiten. (Anderen leiden het af van Σόος, *salvus*) V. d.

Ἐπίσωτρον en ἐπίσσωτρον, τὸ, hetgeen gemelden houten rand bedekt, de ijzeren band om een rad, Hom. Il. E, 725.

Εὔσωτρος of ἐΰσσωτρος, ὁ, ἡ, eig. met goede houten randen, v. d. met goede of fraaije raderen of wielen voorzien, b. v. ἀπήνη.

Ἀποσεύω, σύω, *act.* ik schud af, drijf heen; *med.* Ἀποσύομαι, ik spring af, spring weg, ik loop weg, loop heen.

Διασεύομαι en διασύομαι, v. w. διέσσυτο, bij Hom. ik dring door, loop door, ga door, draaf door.

Ἐκσεύομαι en ἐκσύομαι, ik spring uit, draaf uit, val of stort uit, naar buiten.

Ἐπισεύω, ik schud, wek, hits op of aan tegen iemand, τινὶ; *med.* ἐπισεύομαι, ἐπισύομαι, ik draaf, val, stort, spring aan, toe, op iemand, τινὶ; *part.* ἐπεσσύμενος, opgeschud, aangezet, driftig.

Ἐπίσσυτος, ὁ, ἡ, aanvallend, bijkomend, toekomend.

Συσσεύω, ik schud te zamen; ik drijf aan, hits aan.

Σέλινον, τὸ, eppe, eppenkruid, bijenkruid.

Σελὶς, ίδος, ἡ, het wit of de tusschenruimte der beschrevene bladen van eene boekrol (*volumen*) der Ouden; v. d. een blad, eene bladzijde, het boek zelf; 2) oorspronkelijk hetzelfde als het daarmede verwante

Σέλμα, τὸ, de plaats op het schip, waar de stuurman met de naastbij zijnde roeijers zat, het verdek; v. d. in het alg. een verdek, een dak, een schip.

Εὔσελμος, poët. ἐΰσσελμος, ὁ, ἡ, met een goed verdek, of met fraaije roeibanken voorzien (van de schepen).

Σεμίδαλις, εως, ἡ, *simila*, *similago*, fijn meel. Σεμιδαλίτης, ου, ὁ, t. w. ἄρτος, brood daaruit gebakken.

Σήθω, *fut.* σήσω, eig. ik schud, v. d. bijz. ik zift, schud door eene zeef, zift door. Verwant met σείω.

Σῆσις, ἡ, de zifting.
Σῆστρον, τὸ, eene zeef.
Σίνιον, τὸ, hetzelfde. Σινιάζω, ziften.

Σηκὸς, ὁ, het Latijnsche *sepes*, eene beslotene of omheinde plaats, eene horde, een stal, veestal; 2) eene kapel, cel, of een heiligdom; eene grafplaats; 3) het gewigt.

Σηκίτης, *Dor.* σακίτης, ὁ, op stal gehouden, jong, teeder, b. v. ἄρνς, een teeder lam, bij Theocritus.
Σηκὶς, ἡ, de sleutelbewaarster, uitgeefster, eene huisbediende.
Σηκάζω, *fut.* άσω, ik sluit in, zet op stal.
Σηκόω, *fut.* ώσω, ik weeg, weeg af, breng in evenwigt.
Σήκωμα, τὸ, het tegenwigt, v. d. de vergelding; 2) even als σηκὸς, een heiligdom.
Ἀντισηκόω, ik weeg daartegen op, ik vergeld.

Σῆμα, τὸ (misschien voor θῆμα, het gestelde, d. i.) in het alg. een teeken; v. d. in het bijz. een kenteeken; een voorteeken; een aanwijzingsteeken, een bewijs; een grafteeken, eene grafnaald; een eereteeken; een veldteeken, een vaandel; een zegelteeken of cachet (op eenen brief); een hemelteeken, gesternte; een letterteeken, eene letter.

Σημαία, ἡ, hetzelfde, bijz. een veldteeken, vaandel; v. d. eene bende soldaten die onder hetzelfde vaandel dienen, *manipulus*.
Σημεῖον, τὸ, hetzelfde, bijz. eene legervaan, ook het parool, de leus, enz.; 2) σημεῖον δὲ — γὰρ, een bewijs daarvan is — dat, enz.
Σημειώδης, ὁ, ἡ, teekenend, beteekenend, voorteekenend; veel beteekenend, uitmuntend.
Σημειόω, *fut.* ώσω, ik teeken, ik stel een teeken, ik teeken aan, beteeken; 2) *med.* ik stel mij ten teeken, ik teeken op (b. v. op schrift); ik teeken aan, merk op, v. w. bij taalkundigen σημείωσαι, *notandum*, let wel; ik merk als voorteeken aan.
Σημείωσις, ἡ, het teekenen, de teekenstelling; 2) de op- of aanteekening, aanmerking.
Σημειωτικὸς, ἡ, ὸν, ten teeken, ten voorteeken, ter aanwijzing, enz. dienende.
Σημαίνω, *fut.* ανῶ, ik teeken, geef een teeken, b. v. χειρὶ, met de hand, σάλπιγγι, met de trompet, t. w. tot den strijd, v. w. *impers.* ὡς ἐσήμηνε (verst. ὁ σαλπιγκτὴς of ὁ στρατηγὸς), als het teeken gegeven was; alsmede σημαίνειν στρατοῦ, het leger kommanderen, Hom. Il. Ξ, 85; 2) ik

teeken aan, duid aan, kondig aan, geef te kennen; Ζεὺς σημαίνει, Jupiter geeft een voorteeken (t. w. door bliksem en donder); v. d. *med.* een teeken of voorteeken daaruit opmaken; 3) ik zegel, verzegel; 4) *pass.* τὸ σημαινόμενον, het beteekende, hetgeen onder een woord verstaan wordt, bij taalkundigen.

Σημασία, ἡ, de teekengeving, een wenk; een teeken.

Σημαντὴρ, ῆρος, ὁ, ook Σημάντωρ, ορος, ὁ, een teekengever, v. d. een legerbevelhebber; 2) hetzelfde als

Σημαντήριον en σήμαντρον, τὸ, een zegelring, zegelteeken, een stempel, een teeken.

Σημαντρὶς, ἡ, verst. γῆ, zegelaarde, zegelwas.

Σημαντικὸς, ἡ, ὸν, teeken gevend, beteekenend, duidelijk, beduidend.

Ἀσήμαντος, ὁ, ἡ, ongeteekend, onverzegeld; 2) zonder teekengever of aanvoerder, Il. Κ, 485.

Zamenstellingen:

Ἄσημος, ὁ, ἡ, teekenloos, zonder teeken; niet opgemerkt, onbekend, niet beroemd; niets beteekenend, onbeduidend; niet geteekend, onduidelijk; ongestempeld, b. v. χρυσὸς, goud.

Ἀσήμων, ονος, ὁ, ἡ, *poët.* hetzelfde.

Ἀρίσημος, ὁ, ἡ, veel beteekenend, zeer beroemd.

Ἀντισημαίνω, een tegenteeken geven, door een teeken verbieden.

Ἀποσημαίνω, ik teeken af, ik geef een teeken, duid aan door een teeken, ik raad af door een teeken; εἴς τι of τινὰ, ik duid of doel op iemand of iets; *med.* ik gebruik ten teeken of bewijs; ik verzegel (eenen brief); ik confiskeer (goederen).

Διάσημος, ὁ, ἡ, beteekend; uitmuntend, beroemd.

Διασημαίνω, ik teeken aan, duid door een teeken aan; ten teeken dienen; te voorschijn komen, zich vertoonen.

Ἐκσημαίνω, ik teeken uit, spreek uit. Sophocl.

Ἐνσημαίνομαι, ik druk een teeken, zegel of stempel daarin of daarop, b. v. τύπον τινὶ, den stempel daarin drukken; ik teeken of duid aan, geef op eene uitdrukkelijke wijze te kennen, b. v. ὀργὴν τινὶ, mijne gramschap aan iemand.

Ἐνσημειόομαι, zich daarin of daaraan een teeken of merk stellen.

Ἐπίσημος, ὁ, ἡ, geteekend, met een ingedrukt teeken, gestempeld, bijz. van het geld; v. d. aan een teeken kenbaar, uitstekend, beroemd, kennelijk; *neutr.* τὸ ἐπίσημον, een kenteeken, een merk, een stempel. Ἐπισήμως, *adv.* op eene uitstekende wijze.

Ἐπισημαίνω, ik stel of geef een teeken daaraan, daarbij, daarop, daarna; ik duid aan, toon aan, waarschuw; bijz. in *med.* een teeken van goed- of afkeuring, doch meestal van de eerste, geven, d. i. prijzen, billijken, toejuichen; 2) *neutr.* zich door een teeken toonen, zich aankondigen, aankomen, b. v. van ziekten. Ἐπισήμανσις of ἐπισημασία, ἡ, de teekengeving, een wenk, een voorteeken.

'Επισημειόω, ik teeken op of aan, merk op door een teeken. 'Επισημείωσις, ἡ, eene aanteekening.

Εὔσημος, ook εὐσήμων, ὁ, ἡ, iets goeds beteekenend, met een goed teeken of voorteeken; 2) wel geteekend, duidelijk.

Εὐσήμεια, ἡ, een goed teeken, een gunstig voorteeken.

Κατασημαίνω, ik beteeken, teeken op; bijz. in *med.* ik verzegel, zegel toe, b. v. eenen brief.

Παράσημος, ὁ, ἡ, bijgeteekend, aan een teeken kennelijk, bekend, beroemd; 2) slecht of verkeerd geteekend, valsch gestempeld, bijz. van het geld, v. d. in het alg. valsch, vervalscht. Παράσημον, τὸ, een bijgesteld teeken, kenteeken, eerteeken.

Παρασημαίνω, ik stel een teeken daaraan of daarbij, ik verzegel, zegel toe; ik teeken op, merk op; 2) ik teeken met valschen stempel, ik sla valsch geld.

Παρασημειόω, ik teeken daarbij aan. Παρασημείωσις, ἡ, eene aanteekening.

'Απαράσημος en ἀπαρασήμαντος, ὁ, ἡ, ongeteekend, niet kennelijk, niet beroemd.

Περίσημος, ὁ, ἡ, *Dor.* περίσαμος, rondom geteekend, kennelijk, uitstekend, beroemd.

Πολύσημος en πολυσήμαντος, ὁ, ἡ, veel beteekenend.

Προσημαίνω, ik teeken voor, geef een voorteeken, voorzeg. Προσημασία, ἡ, de voorbeduiding. Προσημαντικὸς, ἡ, ὸν, voorbeduidend.

Προςσημαίνω, ik teeken of duid daarbij, daarenboven aan.

Σύσσημος, ὁ, ἡ, mede beteekenend; *neutr.* σύσσημον, τὸ, een afgesproken teeken of merk.

Συσσημαίνομαι, ik onderteeken (een geschrift) mede; ik verzegel.

'Υποσημαίνω, ik onderteeken, maak een teeken daaronder; ik geef onder de hand een teeken, geef heimelijk te kennen; ik juich toe.

'Υποσημειόω, ik teeken op, schrijf op.

Σήπω, *fut.* ψω, ik doe verrotten, bederven; 2) *med.* en *pass.* σήπομαι, verrotten, bederven, v. w. *perf med.* σέπηπα, *aor.* 2. *pass.* ἐσάπην, *part.* σεπηπὼς en σαπεὶς, verrot.

Σὴψ, σηπὸς, ἡ, zekere soort van vergiftige slang, wier beet verrotting baart.

Σῆψις, εως, ἡ, de verrotting.

Σηπτὸς, ἡ, ὸν, verrot; 2) verrottend.

"Ασηπτος en ἀσαπὴς, ὁ, ἡ, niet verrot; onvatbaar voor verrotting.

Εὔσηπτος, ὁ, ἡ, ligt vatbaar voor verrotting.

Σηπεδὼν, όνος, ἡ, de verrotting; eene bedorvene zweer. Σηπεδόνη, ἡ, hetzelfde.

Σηπία, ἡ, *sepia*, de inktvisch. Σήπιον, τὸ, *os sepiae*, de ruggegraat van de inktvisch, of het zoogenoemde meerschuim. *Dimin.* Σηπίδιον, τό.

Σὴς, σητὸς, ὁ, *tinea*, de kleedermot. Men vindt ook in *Gen. pl.* σέων, *Accus.* σέας, even als van σεύς.

Σαπρὸς, ὰ, ὸν (voor σαπερὸς), rot, verrot, bedorven, stin-

kend, muf, beschimmeld, bijz. door ouderdom; v. d. οἶνος σαπρὸς, anders σαπρίας ὁ, *vinum marcidum*, oude, d. i. beste wijn; *metaph.* σαπρὰ εἰρήνη, een stinkende vrede.

Σαπρότης, ητος, ἡ, rotheid, verrotting, stank.

Ἐπίσαπρος, ὁ, ἡ, boven op verrot of bedorven, beschimmeld.

Σαθρὸς, ἀ, ὸν, hetzelfde, bijz. van een gerot, vermolmd, vergaan, bouwvallig, b. v. σαθρὸν τεῖχος, een bouwvallige muur; *metaph.* vergankelijk, gebrekkig.

Πολύσαθρος, ὁ, ἡ, sterk verrot of vermolmd.

Ὑπόσαθρος, ὁ, ἡ, een weinig verrot of vermolmd.

Ἀποσήπω, ik doe afrotten; *pass.* afrotten.

Διασήπω, ik doe doorrotten; *pass.* door en door verrotten, door de verrotting verteerd worden.

Ἐκσήπω, ik laat gansch en al uitrotten.

Κατασήπω, ik doe verrotten; *pass.* verrotten.

Περισήπω, ik doe rondom verrotten.

Σὴρ, σηρὸς, ὁ, *Ser*, een Serier; *pl.* Σῆρες, οἱ, *Seres*, de Seriers, een volksnaam; 2) de zijdeworm (uit het land der Seriers afkomstig). Σηρικὸς, ἡ, ὸν, *sericus*, van zijde, uit zijde gemaakt, b. v. ἐσθὴς, een zijden kleed.

Σήσαμον, τὸ, de vrucht van de Σησάμη, ἡ, *sesama*, zeker Arabisch gewas, uit welks vrucht eene olie gemaakt wordt. Σησαμὶς, ἡ, een koek daaruit met honig toebereid.

Σθένω, ik heb sterkte, kracht, magt; ik vermag, ik kan; ik heb de oppermagt, ik heersch.

Σθένος, εος, τὸ, sterkte, kracht, magt, oppermagt.

Σθεναρὸς, ἡ, ὸν, sterk, krachtig, magtig.

Σθενόω, ik versterk, maak magtig.

Ἀσθενὴς, ὁ, ἡ, onsterk, krachteloos, zwak; krank, ziekelijk.

Ἀσθενῶς, *adv.* zonder kracht. Ἀσθένεια, ἡ, krachteloosheid, zwakheid, ziekte.

Ἀσθενέω, *fut.* ήσω, ik ben krachteloos, zwak, ziekelijk, ziek. Ἀσθένημα, τὸ, zwakte, eene ziekte.

Ἀσθενόω, ik maak krachteloos, ik verzwak.

Ἀσθενικὸς, ἡ, ὸν, zwakkelijk, ziekelijk.

Δορυσθενὴς, ὁ, ἡ, sterk met de speer, dapper.

Εὐρυσθενὴς, ὁ, ἡ, die eene wijd uitgestrekte magt bezit.

Εὐσθενὴς, ὁ, ἡ, regt sterk, wel gespierd, krachtvol, moedig. Εὐσθενῶς, *adv.* krachtelijk, moediglijk. Εὐσθένεια, ἡ, welgespierdheid, sterkte, kracht.

Εὐσθενέω, ik ben regt sterk, vol kracht, wel te moede.

Ἰσοσθενὴς, ὁ, ἡ, gelijk in krachten, even sterk. Ἰσοσθένεια, ἡ, gelijkheid van krachten. Ἰσοσθενέω, ik ben even sterk.

Ὁμοσθενὴς, ὁ, ἡ, hetzelfde.

Μεγασθενὴς, ὁ, ἡ, groot van krachten.

Περισθενὴς, ὁ, ἡ, oversterk, zeer magtig.

Σιαγὼν, όνος, ἡ, de kinnebak.

Σίαλος, η, ον, eig. een *adj.* vetachtig, v. d. bij Homerus, Il. 'I, 208, ὗς σίαλος, elders alleen σίαλος, ὁ, of σίαλον, τὸ, een vet varken, een gemest zwijn; 2) σίαλος, ὁ, vet, smeer; 3) σίαλον, τὸ, speeksel, kwijl, slijm.

Σιαλίζω, kwijlen.
Σιαλόω, ik maak vet, ik mest.
Σιαλώδης, ὁ, ἡ, vetachtig; slijmerig.
Σιγαλόεις, εσσα, εν, *poët.* z. v. a. σιαλόεις, *nitidus*, glinsterend van het vet, v. d. glinsterend, glanzend, sierlijk of kunstiglijk bewerkt of geverwd, zindelijk, schoon, prachtig, b. v. εἵματα σιγαλόεντα, bij Homerus. Verg. Λιπαρός.

Σίβυλλα, ἡ, eene Sibylle, eene waarzegster. — Σιβυλλαίνω, ik zeg waar, voorzeg. Σιβυλλιάω, ik begeer of tracht waar te zeggen, ik ben zinneloos. — Σιβύλλειοι βίβλοι, de Sibyllijnsche boeken. — Σιβυλλιστής, ὁ, een waarzegger.

Σιγὴ, ἡ, het stilzwijgen, de stilzwijgendheid; σιγῇ, met stilzwijgen, stil, v. w. σιγῇ φίλων, buiten weten zijner vrienden. Σῖγα, *adv.* stil, met stilzwijgen.

Σιγάω, *fut.* ήσω, ik zwijg stil, ik verzwijg, τὶ, iets; v. w. *pass.* σιγώμενος en σιγηθεὶς, verzwegen.
Κατασιγάω, ik verzwijg, bedek met stilzwijgen; 2) hetzelfde als κατασιγάζω.
Σιγάζω, ik doe zwijgen, leg stilzwijgen op. Κατασιγάζω, hetzelfde.
Σιγηλὸς, ἡ, ὸν, en σιγηρὸς, ὰ, ὸν, ook σιγαλέος, έα, έον, zwijgend, stilzwijgend, stil, rustig. Σιγηλῶς en σιγηρῶς, *adv.* met stilzwijgen.
*Ἀσιγησία, ἡ, gebrek aan stilzwijgen, praatzucht.

Σίγλος, ὁ, ook σίκλος, een sikkel, zekere Oostersche munt, die bij de Persen bijna acht obolen of twee Attische drachmen gold, volgens Xenophon Anab. I.

Σίδη, ἡ, een granaatappel. Σίδιον, τὸ, de schaal van den granaatappel.

Σίδηρος, *Dor.* Σίδαρος, ὁ, ijzer, staal; het daaruit gemaakte, ijzerwerk, wapenen, een zwaard.

Σιδήρεος, έα, εον, *contr.* σιδηροῦς, ῆ, οῦν, ook σιδήρειος, α, ον, van ijzer, uit ijzer gemaakt.
Σιδήριον, τὸ, ijzerwerk, ijzer gereedschap.
Σιδηρεύω, *fut.* εύσω, het ijzer bewerken. Σιδηρεὺς, ὁ, een ijzerwerker, een ijzersmid. Σιδηρεία, ἡ, de ijzerbewerking, ijzersmeding. Σιδηρεῖον, τὸ, eene ijzersmederij.
Σιδηρόω, met ijzer beslaan of bedekken.

Σίζω, *fut.* σίσω en σίξω, *sissen*, bootst de natuurklank na van al wat gekookt, gebraden, gezengd, verbrand, in koud water gebluscht wordt, enz. b. v. van gloeijend ijzer, Hom. Od. Ί, 394.

Σίγμα, τὸ, eig. het gesis, v. d. de letter Σ of de S.
Σιγμὸς, ὁ, ook σισμὸς, ὁ, en Σίξις, ἡ, het sissen, het gesis.
Ἄσιγμος, ὁ, ἡ, zonder de letter S, b. v. ᾠδὴ, een gezang waarin die niet voorkomt.
Ἐπισίζω, door sissend geluid (eenen hond) aanhitsen.
Πολύσιγμος, ὁ, ἡ, datgene, waarin veelmalen de letter S voorkomt, b. v. in dusdanig een vers: ἔσωσα σ' ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι.

Daarmede verwant:

Σίττα, *interj.* of uitroep der schaapherders, om de kudde bij een te drijven. Σύττα, ook Ψίττα of ψύττα, hetzelfde. Ἐπισίττω, ik drijf aan, hits aan.

Σικίννη en σικίννις, ἡ, zekere satyrsdans.

Σίκυος, en σικυὸς, ὁ, ook σίκυς, υος, ὁ, de komkommer, t. w. die onrijp gegeten wordt, v. d. ook ὠμὸς genoemd.

Σικύα, ἡ, de pompoen; 2) een kop, gelijk men voorheen in de badstoven plagt te gebruiken, in het Fransch *ventouse* genoemd.
Σικυώδης, ὁ, ἡ, komkommerachtig.
Σικυὼν, ῶνος, ὁ, en σικυήλατον, τὸ, een komkommerbed.
Σικυωνία, ἡ, en σικυώνη, ἡ, hetzelfde als σικύα.

Σικχὸς, ὁ, een lekkerbek; *metaph.* een mensch die een walg van alles heeft, een spotter.

Σικχαίνω, een walg hebben, τὶ, van iets.

Σίλιγνις, εως, ἡ, *siligo*, zeker fijn meel van zomertarwe.

Σίλλος, ὁ, spot, een spotgedicht. Σιλλαίνω en σιλλόω, spotten, bespotten. Σιλλογράφος, ὁ, een spotschrijver.

Σίλφη, ἡ, *blatta*, de mot; een boekworm.

Σίλφιον, τὰ, *laserpitium*, zekere plant, misschien de *assa foetida* of duivelsdrek.

Σίμβλος, ὁ, ook σίμβλη, ἡ, en σίμβλον, τὸ, een bijenkorf; *metaph.* σίμβλος χρημάτων, een schat van rijkdommen bij Aristoph.

Σιμὸς, ἡ, ὸν, ingebogen, ingedrukt, plat, stomp, bijz. van den neus, v. w. σιμὸς, ὁ, een stompneus, tegengesteld aan γρυπὸς ὁ, een haviksneus; 2) ingebogen, hol, b. v. σιμὴ γαστὴρ, een holle buik; 3) steil, in *pl.* τὰ σιμὰ, de steilten.

Σιμότης, ητος, ἡ, de ingebogenheid, bijz. de stompheid der neus.

Σιμόω, ik buig in, buig krom; ik haal den neus op, ik bespot. Σίμωμα, τὸ, hetzelfde als Σιμότης.
'Ανάσιμος, ὁ, ἡ, hetzelfde als σιμός.
'Ανασιμόω, den neus optrekken, snuffelen.
'Αποσιμόω, inbuigen, indrukken, bijz. den neus; ςρατίαν, het leger langs eenen omweg heenvoeren; τὰς ναῦς, de schepen van verre uithalen, om des te sterkeren aanval te doen, bij Thucyd. IV, 25.
'Ρινόσιμος, ὁ, ἡ, met ingedrukten neus.
'Υπόσιμος, ὁ, ἡ, een weinig ingebogen.

Σινδὼν, ῶνος, ὁ, *sindo*, zeker boomwollen weefsel uit het oosten, katoen, mouseline, Herodot. III, 106; 2) in het alg. lijnwaat, zeildoek. Σινδόνη, ἡ, hetzelfde. *Dimin.* Σινδονίσκη, ἡ.

Σίνηπι en σίναπι, εως, ἡ, *Att.* νάπυ, ook νάπεια, ἡ, mostert, mostertzaad.

Σίνω (verwant met σίνιον, en met σέω, σείω, zie boven σήθω), eig. schudden, doorschudden; v. d. de gewone beteekenis, schaden, beschadigen, benadeelen; bijz. bij Homerus, rooven, plunderen.

Σῖνος, εος, τὸ, schade, nadeel. Σιναρὸς, ὰ, ὸν, schadelijk, nadeelig.
'Ασινὴς, ὁ, ἡ, onschadelijk; onbeschadigd.
'Επισινὴς, ὁ, ἡ, schade toebrengend.
Σίνις, ιδος, ὁ, een schadelijk, nadeelig mensch; 2) Σίννις, ὁ, *Sinnis*, zeker befaamd roover van den ouden tijd. *Foem.* Σινὰς, άδος, ἡ.
Σίντης, ου, ὁ, schadend, verwoestend, moordend, b. v. λέων, bij Hom. 2) *pl.* Σίντιες, οἱ, z. v. a. de wilden, zekere volksnaam bij Homerus, Il. 'Α, 594.
Κατασίνομαι en κατασινάζω, beschadigen, benadeelen.

Σίον, τὸ, zekere waterplant, bij Theocritus Id. V, 125.

Σίπαλος of σιπαλὸς, en σιφλὸς, ἡ, ὸν, gebrekkig, bijz. aan de oogen, d. i. slecht van gezigt; ook aan de voeten, d. i. kreupel, mank. Σιφλόω, gebrekkelijk maken, verminken, bijz. Il. Ξ, 142.

'Επισίφλιος, ὁ, ἡ, gebrekkelijk; hatelijk.

Σιπύη, ἡ, ook σιπυὶς en σιπὺς, ἡ, eene broodmand, broodben, een meelbak. 'Ομοσίπυος, ὁ, ἡ, medé-etend, v. d. vereenigd, b. v. van echtelieden, bij Aristoteles Polit. I, 1.

Σίραιον, τὸ, mostsap, dik gekookte most.

Σίσυρα en σίσυρνα, ἡ, een pels van geitenhaar; in het alg. een pels, een bonten kleed, een jas.

Σῖτος, ὁ (waarschijnlijk verwant met σίνιον, eene zeef; van σίω), het graan, koren, de tarwe; 2) brood, spijs, kost. *Plur.* σῖτα, τὰ, van eene andere *Nom.* σῖτον.

Σιτίον, τὸ, en gewoonlijk in *pl.* σιτία, τὰ, de granen, het brood; spijs, kost, levensmiddelen.

Σιτικὸς en σιτινὸς, ἡ, ὸν, ook σιτηρὸς, ὰ, ὸν, het graan betreffende, daartoe behoorende, b. v. σιτικὴ ἐξαγωγὴ, de uitvoer der granen.

Σιτώδης, ὁ, ἡ, graanachtig, naar koren gelijkende.

Σιτὼ, ἡ, z. v. a. de graangodes, bijnaam van Ceres.

Σιτὼν, ῶνος, ὁ, een graanveld, korenveld.

Σιτέω, *fut.* ήσω, ik spijzig, ik geef den kost; 2) *med.* σιτέομαι, spijzigen, eten, den maaltijd houden. Σιτέσκομαι, *poët.* hetzelfde, bij Hom. Od. Ω, 208.

Σίτησις, ἡ, de spijziging, het regt om den maaltijd te houden.

Σιτεύω, *fut.* εύσω, *act.* ik spijzig, ik voed, mest; *pass.* σιτεύομαι, gevoed, gemest worden.

Σιτίζω, *fut.* ίσω, hetzelfde.

Σιτισμὸς en σίτισις, ἡ, het spijzigen, het voeden, het onderhoud.

Σιτιστὸς, ἡ, ὸν, gevoed, gemest.

Ἀλφιτοσιτέω, zich met gerst of gerstenbrood voeden.

Ἀπόσιτος, ὁ, ἡ, zich van spijs onthoudend; afkeerig van spijs, zonder eetlust. — Ἀποσιτία, ἡ, onthouding van spijs, het vasten; afkeer van spijs, gebrek aan eetlust, walg. Ἀποσιτέω, zich van spijs onthouden, vasten.

Ἄσιτος, ὁ, ἡ, zonder eten; die niet gegeten heeft, nuchter. Ἀσιτία, ἡ, gebrek aan spijs of aan toevoer; het vasten. Ἀσιτέω, niet eten, vasten.

Ἐπίσιτος en ἐπισίτιος, ὁ, ἡ, voor den kost werkend; *pl. neutr.* τὰ ἐπισίτια, de kost, het onderhoud.

Ἐπισιτίζω, *fut.* ίσω, ik geef den kost; 2) *med.* ἐπισιτίζομαι, ik krijg den kost, ik zamel voorraad op, b. v. ἐκ τῆς πολεμίας, uit 's vijands land. — Ἐπισιτισμὸς, ὁ, de toevoer van levensonderhoud; de voorraadzameling; de voorraad; het onderhoud.

Εὔσιτος, ὁ, ἡ, een goed eter. Κακόσιτος, ὁ, ἡ, een slecht eter.

Μονόσιτος, ὁ, ἡ, alleen etend; eenmaal daags etend. Μονοσιτέω, eenmaal daags eten.

Ὀλιγόσιτος, ὁ, ἡ, weinig etend. Ὀλιγοσιτέω, weinig eten.

Ὁμόσιτος, ὁ, ἡ, medeëtend, zamenwonend.

Παράσιτος, ὁ, ἡ, bij (iemand) etend, een gast; bijz. *parasitus*, een tafelschuimer.

Παρασιτέω, bij (iemand, τινὶ) eten, tafelschuimer zijn.

Παρασιτικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende, b. v. παρασιτικὴ τέχνη, de tafelschuimerij.

Πολύσιτος, ὁ, ἡ, rijk in granen of koren; 2) veel etend. Πολυσιτία, ἡ, overvloed van granen.

Σπανόσιτος, ὁ, ἡ, gebrek aan granen of koren hebbend. Σπανοσιτία, gebrek aan granen, hongersnood.

Σύσσιτος, ὁ, ἡ, *Att.* ξύσσιτος, medeëtend, een dischgenoot. Συσσιτέω, mede eten, dischgenoot zijn; zamenwonen. Συσσίτησις, ἡ, en Συσσιτεία, ἡ, dischgenootschap. Συσσί-

τιον, τὸ, een dischgenootschap, een gemeenschappelijke maaltijd, de plaats daartoe.

Zamenstellingen achteraan zijn b. v.

Σιταρκέω, ik voorzie van spijs. Σιταρκεία, ἡ, de spijsvoorziening, spijsvoorraad. Σιτάρχης of σίταρχος, ὁ, de proviantmeester, enz.

Σίφων, ωνος, ὁ, eene holle buis of pijp, eene spuit; v. d. het Lat. *siphon*, eene buis of pijp om den wijn uit het vat op te halen; 2) de pijp van eene brandspuit.

Σιωπή, ἡ, het zwijgen, het stilzwijgen; de stilzwijgendheid; de stilte.

Σιωπάω, *fut.* ήσω, ik zwijg, zwijg stil; ik verzwijg, τὶ, iets; ik houd mij stil.

Σιωπηλὸς, ἡ, ὸν, en σιωπηρὸς, ὰ, ὸν, zwijgend, stilzwijgend, stil; τὸ σιωπηλὸν, de stilzwijgendheid.

Ἀποσιωπάω, ik zwijg, verzwijg; ik zwijg stil, houd op met spreken.

Ἀποσιώπησις, ἡ, het stilzwijgen, de verzwijging, bijz. eene redekundige figuur aldus genoemd.

Διασιωπάω, ik blijf stilzwijgen, ik volhard in de verzwijging.

Κατασιωπάω, ik zwijg stil, πρὸς τὶ, op iets; ik verzwijg; 2) bijz. in *med.* ik breng tot stilzwijgen, beveel te zwijgen, τινὰ, iemand.

Παρασιωπάω, ik ga met stilzwijgen voorbij.

Παρασιώπησις, ἡ, hetzelfde als Ἀποσιώπησις.

Ὑποσιωπάω, ik zwijg heimelijk stil, ik verzwijg heimelijk.

Σκάζω, ik hink, ga mank. Zameng. Ἐπισκάζω, hetzelfde. Ὑποσκάζω, een weinig hinken, een weinig mank gaan.

Σκαληνὸς, ἡ, ὸν, hinkend, mank gaande; ongelijk, oneffen; scheef; τρίγωνον σκαληνὸν, een ongelijkzijdige driehoek.

Σκαληνόω, ik maak ongelijk, krom, scheef.

Σκαμβὸς, ἡ, ὸν, scheef, krom gebogen; bijz. naar binnen gebogen (van de voeten).

Σκαιὸς, ὰ, ὸν, het Lat. *scaevus*, linksch, ter linkerzijde gelegen, v. w. σκαιὰ, ἡ (t. w. χεὶρ), de linkerhand, 2) in wigchelaarstaal, naar het westen gekeerd; ongunstig, ongelukkig; 3) linksch, d. i. onhandig, ongeschikt, onbekwaam; ongemanierd, onvriendelijk, onmenschelijk. Σκαιῶς, *adv.* links, ongunstiglijk, onhandiglijk. Σκαιόθεν, *adv.* van de linker zijde.

Σκαιότης, ητος, ἡ, en Σκαιοσύνη, ἡ, linkschheid, onhandigheid; onverstand; ongemanierdheid, plompheid, onvriendelijkheid.

Σκάνδαλον, τὸ, eig. hetzelfde als Σκανδάληθρον, τὸ, het knip- of slaghout in eene val, waaraan het lokaas wordt vastgemaakt; *metaph.* σκανδάληθρα ἐπῶν, bedriegelijke woorden; v. d. 2) σκάνδαλον, τὸ, een struikelblok, aanstoot, ergernis (bijz. bij de gewijde schrijvers).

Σκανδαλίζω, *fut.* ίσω, ik geef aanstoot, ik erger; *med.* en *pass.* zich ergeren, geërgerd worden.

Σκαίρω, *fut.* σκαρῶ, ik spartel, ik spring, ik dans, ik huppel.

Σκαρθμὸς, ὁ, het springen, de sprong; de loop; de voetstap.
Ἄσκαρθμος, ὁ, ἡ, niet springend, zonder springen.
Εὔσκαρθμος en ἐύσκαρθμος, ὁ, ἡ, wel springende, vlug.
Πολύσκαρθμος, ὁ, ἡ, veel springende, veel dansende, vlug.
Σκαρίζω, en gewoonlijker Ἀσκαρίζω, *fut.* ίσω, gedurig springen, dansen, huppelen, spartelen.
Ἀπασκαρίζω, ik spring af, huppel af.
Σκιρτάω, *fut.* ήσω, ik spring, huppel, dans. — Σκίρτημα, τὸ, de sprong, de dans. Σκίρτησις, ἡ, het springen, het dansen.
Ἀνασκιρτάω, ik spring op, naar boven.
Ἀποσκιρτάω, ik spring af; ik spring achteruit of terug.
Ἐπισκιρτάω, ik spring op, over, aan, bij, toe.
Παρασκιρτάω, ik spring ter zijde, spring daarneven.
Σκάρος, ὁ (eig. de springer), *scarus*, zekere zeevisch.
Σκαρὶς, en meerm. Ἀσκαρὶς, ίδος, ἡ, de springworm.

Daartoe behooren ook:

Σκαρδαμύσσω, *Att.* σκαρδαμύττω, *fut.* ξω, knipoogen, pinkoogen. Σκαρδαμυκτὴς, ὁ, die zulks doet. Σκαρδαμυκτέω, hetzelfde als σκαρδαμύσσω. V. d.
Ἀσκαρδαμυκτέω, ik zie stijf en zonder ophouden aan.
Ἀσκαρδαμυκτεὶ, *adv.* met een stijven blik; oogenblikkelijk.
Σκάριφος, ὁ, een hoenderklaauw; v. d. 2) eene griffel, eene stift (komt alleen voor in de laatste beteekenis).
Σκαριφάομαι, met de klaauwen bekrabben, gelijk de hoenders; 2) met de griffel of stift overstrijken, teekenen; eene schets, een ontwerp, eenen omtrek maken; v. d. oppervlakkiglijk, onnaauwkeuriglijk doen of verrigten. V. d. zameng.
Διασκαριφάομαι, met de klaauwen uit een, of door elkander krabben; *metaph.* vernietigen, verijdelen, verkwisten, bij Isocrates.
Σκαριφεύω en σκαριφίζω, hetzelfde. V. d.
Σκαριφισμὸς, ὁ, eene schets, een ligt ontwerp; σκαριφισμοὶ λήρων, fijn uitgedachte potsen, kwinkslagen, bij Aristoph. Ran. 1545.
Σκαῦρος, ὁ, *scaurus*, die sterk uitstekende knokkels aan de voeten heeft.

Σκάλλω, *fut.* σκαλῶ, en daarvoor ook Σκαλεύω, *fut.* εύσω, en σκαλίζω, spitten, graven, omspitten (de aarde rondom boomen of planten); (het vuur) op- of ontrekenen, aanstoken.

Σκαλεὺς, έως, ὁ, en σκαλευτὴς, ὁ, een spitter, omspitter.
Σκαλεία, σκάλσις en σκάλισις, ἡ, ook σκαλισμὸς, ὁ, het spitten of omspitten (der aarde).
Σκάλευθρον, ook σκάλεθρον en σκάλευρον, τὸ, eene asschop, werktuig om het vuur aan te stoken.
Σκαλὶς, ίδος, ἡ, en σκαλιστήριον, τὸ, eene spade, schoffel, schop, om de aarde te spitten.

Σκαλμὸς, ὁ, *scalmus*, de paal of balk ter zijde van een schip waarop de roeiriem rust.

Σκάλοψ, οπος, ὁ, een mol.

Ἄσκαλος, ook ἄσκαλτος en ἀσκάλευτος, ὁ, ἡ, niet gespit, niet omgespit.

Ἀνασκαλεύω, *fut.* εύσω, ik reken op, wek op, stook op (het vuur); ik spoor op.

Ὑποσκαλεύω, opwekken, opstoken (het vuur).

Σκάπτω, *fut.* ψω, *perf.* ἔσκαφα, ik schep of graaf (met eene schop) de aarde uit; ik graaf, graaf om, spit om; ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾷν, de grenzen overschrijden.

Σκάμμα, τὸ, het gegravene; het graven; eene gracht.

Σκαπτὸς, ἡ, ὸν, gegraven, graafbaar.

Σκαπτὴρ, ῆρος, ὁ, en σκαπανεὺς, έως, ὁ, een graver.

Σκάπετος, en meermalen Κάπετος, ὁ, het graven; eene groeve, gracht, sloot.

Σκαφὴ, ἡ, het graven. — Σκαφεύω, hetzelfde als σκάπτω. — Σκαφεὺς, έως, ὁ, een graver. — Σκαφεῖον en σκαφίον, τὸ, eene spade of schop om te graven.

Σκάφη, ἡ, het uitgegravene, een uitgehold ligchaam, b. v. een vat, eene kuip, badkuip; bijz. *scapha*, een scheepje, schuitje, bootje. *Dimin.* Σκαφίδιον, τό.

Σκαφίον, τὸ, ander *dim.* hetzelfde, bijz. hol vaatwerk, een bak, een waterpot; 2) eene bijzondere wijze van scheren, waardoor het hoofd, de kruin alleen uitgezonderd, rondom kaal geschoren werd, v. w. de spreekwijze σκαφίον κείρεσθαι.

Σκαφὶς, ίδος, ἡ, ander *dim.* hetzelfde, bijz. een melkvat, drinkvat, schepvat; een schuitje.

Σκαφίτης, ὁ, de schipper, bootsman.

Σκαφεύω, in eenen bak ter dood brengen (zekere Persische strafoefening).

Σκαφὸς, ὁ, het graven, het spitten.

Σκάφος, εος, τὸ, het graven; eene groef, een waterbak; 2) *scapha*, een schuitje, ook *poët.* een schip; 3) de scheepsholte, het scheepsruim, de kiel.

Ἀνασκάπτω, ik graaf op, uit, weder op; ik trek uit; ik delg uit, verstoor.

Ἀποσκάπτω, ik graaf af, begraaf, sluit door eene groef of gracht af.

Διασκάπτω, ik graaf door, ondermijn, werp omver.

Κατασκάπτω, ik begraaf; ik ondermijn, graaf omver, verstoor; ik breek af (een gebouw).

Κατασκαφὴ, ἡ, de begraving, omverwerping, verwoesting; 2) het graf, bij Sophocl. Antig. 920.

Κατασκαφὴς, ὁ, ἡ, begraven, omver geworpen, verstoord; οἴκησις, ἡ, een graf, ibid. vs. 891.

Ἐπικατασκάπτω, daar boven op graven of begraven.

Συγκατασκάπτω, mede begraven, verwoesten, verstoren.

Περισκάπτω, ik graaf om, spit om.

Ὑποσκάπτω, ik graaf van onder, onderaan.

Φυτοσκάφος, ὁ, een planter, een tuinier.

Σκεδάω, σκεδάζω en σκεδάννυμι, *fut.* άσω, ook Σκίδνω, σκίδνημι, en daarvoor ook Κεδάω, κεδάζω, κεδάννυμι, κίδνημι, ik strooi, verstrooi; strooi uit een, werp uit een; ik verjaag, verdrijf.

Σκέδασις, ἡ, en σκεδασμὸς, ὁ, het strooijen, de verstrooijing; verspreiding.

Σκεδαστὸς, ἡ, ὸν, gestrooid, verstrooid, verspreid.

Σκεδαστικὸς, ἡ, ὸν, strooijend, verstrooijend.

Ἀνασκίδνημι, heen en weer strooijen, hier en daar verstrooijen.

Ἀποσκεδάω, άζω, άννυμι, ook Ἀποσκίδνημι en ἀποκίδνημι, ik strooi af, strooi weg, verstrooi.

Διασκεδάω, άζω, άννυμι, ook Διασκίδνημι en διακεδάω, ik strooi door een, door elkander; ik strooi uit een, ik verstrooi, verspreid. Διασκεδαστὴς, ὁ, een verstrooijer, verkwister.

Ἐκσκεδάζω, ik strooi uit een, naar buiten, ik verstrooi.

Ἐπισκεδάζω, ἐπισκίδνημι en ἐπικίδνημι, ik strooi of spreid daarop of daarover.

Συσκεδάζω, ik strooi te zamen, ik verstrooi.

Σκεθρὸς, aanhoudend, naauwkeurig, zorgvuldig, bekwaam. Waarschijnlijk van σχέω, σχέθω; zie ἔχω.

Σκέλλω, in *aor.* 1. ἔσκηλα (v. w. σκήλῃ, bij Hom. Il. Ψ, 191), ik zeng, verzeng; ik droog, droog uit, verdor; ik vermager, verteer. Andere oude vorm Σκλέω, σκλῆμι, v. w. het *perf.* ἔσκληκα, *part.* ἐσκληκὼς, *contr.* ἐσκλὴως, droog, verdord, hard.

Σκελετὸς, ἡ, ὸν, uitgedroogd, verdroogd; bijz. σκελετὸν, τὸ, verst. σῶμα, of σκελετὸς, ὁ, een uitgedroogd ligchaam, eene mummie; een skelet, geraamte, gelijk men het thans noemt.

Σκελετώδης, ὁ, ἡ, naar een uitgedroogd ligchaam gelijkende.

Σκελετεύω, hetzelfde als σκέλλω. Σκελετεία, ἡ, de uitdrooging, dorheid, magerheid.

Σκέλος, εος, τὸ, de schenkel, het scheenbeen, de scheen; het been; ἐπὶ en κατὰ σκέλος βαδίζειν, voet voor voet, langzaam voortgaan.

Σκελὶς, *Att.* σχελὶς, ίδος, ἡ (*perna*), de achterpoot van een dier, een schenkel, eene ham.

Ἀσκελὴς, ὁ, ἡ, zonder schenkels of scheenen.

Ἰσχνοσκελὴς, ὁ, ἡ, dun-, en Παχυσκελὴς, ὁ, ἡ, dik van scheenen.

Περισκελὶς, ίδος, ἡ, een band om de scheenen; een kouseband.

Τετρασκελὴς, ὁ, ἡ, viervoetig.

Ὑποσκελίζω, *fut.* ίσω, (*supplanto*) ik ligt (iemand) den voet of het been op, ik werp omver, ik bedrieg. Ὑποσκελισμὸς en ὑποσκέλισμα, τὸ, de opligting, omverwerping.

Σκλῆμα, τὸ, de droogheid, hardheid, verharding.

Σκληρὸς, ὰ, ὸν, droog, dor; hard, scherp; v. d. 2) *metaph.* hard, streng, onvriendelijk (van menschen); hard, zwaar, moeijelijk (van zaken): παῖς μέγας καὶ σκληρὸς, een groote jongen en die ouder lijkt dan hij is, in welken zin ook σκληφρὸς gezegd wordt. — Σκληρῶς, *adv.* hard, strengelijk. — Σκληραύχην en σκληροτράχηλος, ὁ, ἡ, hardnekkig.

Σκληρότης, ητος, ἡ, hardheid, stijfheid; strengheid, stijfhoofdigheid.
Σκληρόω en σκληρύνω, ik maak hard, stijf; ik verhard, verstok. Σκλήρωμα en σκλήρυσμα, τὸ, een verhard ligchaam.
Σκελὴς, hetzelfde in de zamengestelde
'Ασκελὴς, ὁ, ἡ (met de ἀ intens.) zeer droog, zeer hard, zeer mager, uitgehongerd (verg. Hom. Od. K, 463); 2) zeer streng, halstarrig, onverbiddelijk. 'Ασκελὲς en ἀσκελέως, *adv.* met hardheid, gestrengelijk, onophoudelijk.
Περισκελὴς, ὁ, ἡ, overhard, doorhard; overstreng, onverbiddelijk.
'Αποσκλῆμι, ik verdroog, verdor, verteer, verga.
Κατασκλῆμι, hetzelfde.

Σκέπαρνον, τὸ, eene tweesnijdende bijl, eene schaaf. Verg. Hom. Od. E, 237.

Σκέπω, σκέπτω, ik houd voor, b. v. de hand voor de oogen, ik dek, bedek, houd gedekt; 2) *med.* σκέπτομαι, *fut.* σκέψομαι, met de hand voor het gezigt van verre aanzien, in oogenschouw nemen, schouwen, beschouwen, bespieden; *metaph.* beschouwen (met het verstand), overleggen, overwegen, overdenken; 3) *part. perf. pass.* ἐσκεμμένος, η, ον, beschouwd, overdacht; beschouwd hebbende, bedachtzaam. V. d. het Lat. *specto.*

Σκέπη, ἡ, *poët.* σκέπας, τὸ, het voorgehoudene, het schut, scherm; een dek, een dak; een verdek, eene bedekte plaats. V. d. Σκεπάω, σκεπάζω, *fut.* άσω, ik dek, bedek, overdek.
Σκέπασμα, τὸ, een dek, dak, deksel, dekkleed.
Σκεπαστὸς, ἡ, ὸν, bedekt, overdekt. Σκεπαστικὸς en σκεπαστήριος, ook σκεπανὸς, ἡ, ὸν, dekkend, bedekkend.
'Ανεμοσκέπης, ὁ, ἡ, tegen den wind gedekt.
'Ασκεπὴς, ongedekt, niet bedekt.
'Αποσκεπάζω, ik ontdek.
'Επι- en Κατασκεπάζω, ik bedek, dek toe, overdek.
Σκέμμα, τὸ (van het *perf. pass.* ἔσκεμμαι), de gedachte, het overleg, een besluit; de zorg, raad; de beschouwing, de waarneming.
Σκέψις, ἡ, het aanschouwen, de beschouwing; het onderzoek, overleg, de overweging, overdenking.
Σκεπτὸς, ἡ, ὸν, beschouwd, bedacht.
Σκεπτικὸς, ἡ, ὸν, beschouwend, overdenkend; bijz. *pl.* Σκεπτικοὶ, οἱ, *Sceptici*, de Sceptische of beschouwende wijsgeeren, die alles in twijfel trokken.
'Αξιόσκεπτος, ὁ, ἡ, beziens- of beschouwenswaardig.
'Ασκεπτος, ὁ, ἡ, niet toeziende, onvoorzigtig, onbedachtzaam. 'Ασκέπτως, *adv.* onvoorzigtiglijk, zonder overleg.
Σκοπὸς, ook σκόπος, ὁ, (van het *perf. med.* ἔσκοπα), het beschouwde of bespiedde, het uitzigt, het doel, doelwit; 2) een ziener, beschouwer, bespieder, verspieder, eene wacht, een opzigter. — Σκοπὴ, ἡ, en σκοπιὰ, ἡ, de beschouwing, bespieding; 2) de plaats van waar men beschouwt, bespiedt, of de wacht houdt.

Σκοπιάζω, *fut.* άσω, ik spied, bespied, beloer.

Σκοπέω, *fut.* ήσω, en σκοπεύω, ik spied, beschouw, onderzoek; ik zie uit naar het doelwit; ik bedoel; ik overleg, περὶ τινὸς, iets; ik zie uit, πρὸς τὶ, naar iets; σκόπει μὴ, zie toe, draag zorg dat niet, enz.

Σκόπελος, ὁ, *scopulus*, de hoogte van waar men uitziet; eene hoogte, een bergtop; eene rots, klip.

Ἀλαοσκοπιὰ, ἡ, eene blinde, onachtzame, vergeefsche beschouwing, bespiegeling of bespieding, Il. K, 13.

Ἄσκοπος, ὁ, ἡ, zonder omzigt, zonder overleg; onvoorzien; ondoelmatig. Ἀσκόπως, *adv.* zonder overleg, ondoelmatiglijk.

Εὔσκοπος, ὁ, ἡ, wel ziende, omzigtig; wel treffend, doelmatig; 2) *pass.* wel te overzien, of van waar men een goed uitzigt heeft. Εὐσκόπως, *adv.* wel ziende, doelmatiglijk.

Ἡμεροσκόπος, ὁ, een dagwachter.

Ἡπατο-, Θυο-, Ἱερο- en Σπλαγχνοσκόπος, ὁ, die der offerdieren ingewanden beziet, een wigchelaar.

Μετεωροσκόπος, ὁ, ἡ, die verheven bespiegelingen maakt.

Οἰωνο- en Ὀρνιθοσκόπος, ὁ, een vogelziener, vogelwigchelaar.

Τερατοσκόπος, ὁ, ἡ, ver-, van verre ziende; 2) vergezien, van verre zigtbaar.

Ὡροσκόπος, ὁ, ἡ, die de tijden en uren waarneemt, een horoskooptrekker.

Ἀνασκέπτομαι en ἀνασκοπέω, ik zie op, ik beschouw; ik herzie of beschouw weder.

Ἀποσκέπτομαι, ἀποσκοπέω en ἀποσκοπεύω, ik zie van boven af; ik beschouw van verre; ik bezie, beschouw.

Απόσκοπος, ὁ, ἡ, afziende, van verre ziende; 2) geen doel treffend, ondoelmatig.

Διασκέπτομαι en διασκοπέω, ik zie door, doorzie; ik overleg, overweeg.

Διάσκεψις, ἡ, het doorzigt, de beschouwing, het overleg.

Διασκοπιάομαι, wel doorzien of doorkijken, naauwkeuriglijk bespieden.

Ἐπισκέπτομαι, ik zie aan, zie toe, bezigtig; ik overzie, ik beschouw; ik neem waar, overleg; ik onderzoek, ik beproef.

Ἐπίσκεψις, ἡ, het aanzien, toezigt; beschouwing; overleg.

Ἐπίσκοπος, ὁ, een bezigtiger, verspieder; een opzigter, voorzitter; v. d. de opzigter eener Christen-gemeente, *episcopus*, een bisschop.

Ἐπισκοπὴ, ἡ, bezigtiging, toezigt, opzigt.

Ἐπισκοπέω, ik bezigtig, beschouw; ik zie toe, neem waar; 2) ik ben opzigter, ik voer het opzigt; v. d. ik ben bisschop. Ἐπισκοπεύω, hetzelfde.

Ἀνεπίσκεπτος, ὁ, ἡ, niet toeziende, zonder overleg. Ἀνεπισκέπτως, *adv.* zonder toezigt of overleg.

Κατασκέπτομαι, ik zie neer, ik bezie, beschouw; ik onderzoek; ik bespied.

Κατάσκοπος, ὁ, een verspieder. Κατασκοπὴ, ἡ, de beschouwing, verspieding.

Κατασκοπέω, ik bezigtig, bespied, vorsch na.

Περισκέπτομαι en περισκοπέω, ik zie om, bezie van alle zijden, zie rond; περιεσκεμμένος, omzigtig, overleggend; v. w. Περιεσκεμμένως, *adv.* met omzigtigheid, met overleg.

Περίσκεπτος, ὁ, ἡ, rondom zigtbaar; 2) omzigtig.
'Απερίσκεπτος, ὁ, ἡ, niet omzigtig, zonder overleg.
Προσκέπτομαι, ik zie vooraf, beschouw te voren; ik voorzie, overleg vooraf.
Πρόσκοπος, ὁ, een vooraan geplaatste verspieder, de voorwacht (van een leger).
Προσκοπέω, ik zie vooruit, ben voorzigtig, draag voorzorg; ik bezigtig, zie na.

Σκεῦος, εος, τὸ, een vat, vaatwerk, huisraad, gereedschap, b. v. σκεύη πολεμικὰ, oorlogsgereedschap, τριηρικὰ, scheepsgereedschap; bijz. in *pl.* σκεύη, τὰ, pakgoederen, bagagie; het ligchaam. — Σκευὴ, ἡ, hetzelfde als σκεῦος; 2) de uitrusting, kleeding, opschik. — *Dimin.* Σκευάριον, τό.

Σκευάζω, *fut.* άσω, ik schik, bereid, maak gereed, bereid toe; ik schik op, rust uit, bijz. met kleederen en wapenen; v. d. ik kleed aan, ik wapen.
Σκεύασμα, τὸ, het toebereidsel; de toebereiding.
Σκευασία, ἡ, de schikking, toebereiding, uitrusting; de wijze van toebereiden of uitrusten.
Σκευαςὸς, ἡ, ὸν, toebereid, door kunst gemaakt; hetgeen toebereid kan worden.
'Ασκευὴς, έος, en ἄσκευος, ὁ, ἡ, zonder gereedschap; niet toegerust; onvoorbereid; ongekleed, ongewapend.
'Ανασκευὴ, ἡ, het oppakken, het opbreken, b. v. van een leger; de af- of wegneming, v. d. de wederlegging; 2) de herstelling, het wederopbouwen.
'Ανασκευάζω, ik pak op, pak weg; in *med.* zich wegpakken, opbreken; ik schik weg, ruim weg, *metaph.* ik wederleg; 2) ik herstel, bouw weder op. 'Ανασκευαςικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende of bekwaam.
'Αποσκευὴ, ἡ, het wegpakken; de pakgoederen, bagagie, gereedschap; 2) de ontlasting, afgang.
'Αποσκευάζω, ik pak weg, verwijder; ik ontpak, leg af; *med.* zich wegpakken, opbreken; 2) ontlasting hebben.
Διασκευὴ, ἡ, de toebereiding, schikking, opschik; 2) de verschikking, omwerking, verbetering, b. v. van een boek.
Διασκευάζω, ik bereid toe, stel op orde, schik; ik kleed aan, schik op; *med.* zich toerusten; 2) ik verschik, werk om, verbeter. — Διασκευαςὴς, ὁ, een omwerker, verbeteraar, b. v. van dichtstukken.
"Εκσκευος, ὁ, ἡ, niet uitgerust, ongemaskerd. 'Εκσκευάζω, ik breng het gereedschap weg.
"Ενσκευος, ὁ, ἡ, toegerust, gemaskerd.
'Ενσκευάζω, ik rust toe, maak gereed; ἵππον, een paard opzadelen; *med.* ik doe aan, trek aan (een kleed).
'Επισκευὴ, ἡ, de opschik, uitrusting; de verschikking, verbetering, vermaking; gereedschap, huisraad, meubelen.
'Επισκευάζω, ik stel op orde, rust toe, bereid; ik herstel, vermaak, bouw weder op; ik zadel op, bevracht (de lastdieren). — 'Επισκευαςὴς, οῦ, ὁ, een hersteller, verbeteraar. 'Επισκευαςὸς, hersteld, vermaakt. 'Ανεπισκεύαςος, ὁ, ἡ, onherstelbaar.

Εὔσκευος, ὁ, ἡ, wel uitgerust, wel toegerust.
Εὐσκευέω, ik ben wel uitgerust.
Κατασκευὴ, ἡ, de schikking, inrigting, zamenstelling, toebereiding, uitrusting; de schikking, of opsiering (eener redevoering); gereedschap, huisraad, meubelen, voorraad.
Κατασκευάζω, ik schik, stel op orde of te zamen, ik maak eene schikking of verordening; ik rust uit, schik op; ik stel vast, bewijs, bepaal; *med.* zich ter woon nederzetten.
Κατασκεύασμα, τὸ, het zamenstel, de inrigting; een gebouw, vertrek, werktuig; een hulpmiddel, eene vond.
Κατασκευαςὴς, οῦ, ὁ, de inrigter, toebereider, uitvinder.
Κατασκευαςὸς, ἡ, ὸν, door kunst gemaakt, gebouwd, voorbereid. Εὐκατασκεύαςος, ὁ, ἡ, wel zamen te stellen.
Προ-, te voren; Προς-, daarbij; en Συγκατασκευάζω, mede zamenstellen.
Ὁμοιόσκευος, ὁ, ἡ, met gelijke uitrusting, gelijkelijk toegerust.
Ὁμόσκευος, ὁ, ἡ, met dezelfde uitrusting, eveneens toegerust.
Παρασκευὴ, ἡ, de voor- of toebereiding, uitrusting; de krijgsmagt; bagagie, gereedschap; 2) eene beschikking, een aanslag, eene zamenzwering, partij; ἐκ παρασκευῆς, met opzet.
Παρασκευάζω, ik bereid toe, bereid voor, maak gereed, rust toe, voorzie; *med.* zich voorbereiden, zich toerusten, zich gereed houden; 2) ik bereid, veroorzaak, breng te weeg, ik maak.
Παρασκεύασμα, τὸ, het toe- of voorbereidsel; de toerusting.
Παρασκευαςικὸς, ἡ, ὸν, toe- of voorbereidend, uitrustend, te weeg brengend.
Ἀπαράσκευος, ὁ, ἡ, onvoorbereid, niet toebereid. Ἀπαρασκεύως, *adv.* zonder voorbereiding.
Ἀντι-, daarentegen; Προ-, te voren; en Συμπαρασκευάζω, mede gereed maken.
Συσκευὴ, ἡ, zamenschikking of -pakking, eene zamenspanning.
Συσκευάζω, ik pak te zamen, pak in, bijz. tot de afreize; v. d. *med.* zich reisvaardig maken, zich tot den optogt gereed maken; 2) *metaph.* eene onderlinge schikking maken, eenen aanslag smeden, zamenzweren; v. d. overrompelen, beoorlogen, innemen, b. v. πόλιν, eene stad, bijz. door list.
Συσκευασία, ἡ, de toerusting, de toebereidselen.

Zamenstellingen achteraan, b. v.

Σκευοποιέω, ik maak gereed, maak gereedschap, wapentuig, enz. 2) ik maak op eene listige wijze, ik maak eenen aanslag, ik vervalsch, bedrieg.
Σκευόφορος, ὁ, ἡ, de pakkendrager, die met de bagagie belast is. Σκευοφορέω, het gereedschap of de pakken dragen.
Σκευωρὸς en σκευοφύλαξ, ὁ, de opzigter of wachter der bagagie.
Σκευωρέω, έομαι, en σκευοφυλακέω, ik voer het opzigt, houd de wacht over de bagagie; ik zie de bagagie na; ik visiteer; ik vorsch na, onderzoek; 2) eene list beramen, bedrog smeden; 3) verrigten, zich (met iets) bezig houden.
Σκευωρία, ἡ, de wacht over de bagagie, opzigt, zorg; 2) list, een listige aanslag, het bedrog.
Ἀσκευώρητος, ὁ, ἡ, niet onderzocht, niet doorzocht.

Διασκευωρέω, door list verrigten, op eene listige wijze verrigten.

Συσκευωρέω, mede bedrog smeden, een listigen aanslag bevorderen.

Σκηνὴ, ἡ, eene tent, eene hut, eene loofhut, een prieel, enz.; in het alg. eene bedekte plaats; 2) *scena*, het tooneel, theater; het tooneelgewaad; 3) het verblijf, de bijeenkomst, maaltijd, die (bij krijgslieden) in eene tent plaats heeft. — Σκῆνος, εος, ὁ, hetzelfde; 2) het ligchaam, z. v. a. de tent of woonplaats der ziel.

Σκηνικὸς, ἡ, ὸν, *scenicus*, het tooneel betreffende, tooneelkundig; σκηνικὴ ποίησις, het tooneeldicht.

Σκηνίτης, ook σκηνήτης, ὁ, een tentbewoner.

Σκηνάω of Σκηνέω, *fut.* ήσω, in tenten wonen; zich ophouden, wonen, verblijven.

Σκήνημα, τὸ, eene tent, een woonverblijf.

Σκηνόω, eene tent of hut maken, oprigten, opslaan; in tenten wonen; zich ophouden, zich nederzetten.

Σκήνωμα, τὸ, eene tent, een woonverblijf.

'Απόσκηνος, ὁ, ἡ, die zijne tent veraf plaatst, veraf wonend, niet mede of zamenlevend.

'Αποσκηνόω, zijne tent veraf plaatsen; veraf of afzonderlijk wonen.

Διασκηνάω en διασκηνέω, zich in tenten of kwartieren verdeelen, verspreiden, legeren. — Διασκηνόω, hier en daar, in verschillende kwartieren, tenten oprigten; 2) de tent of het kwartier verlaten, uit een gaan.

'Επίσκηνος, ὁ, ἡ, op of over het tooneel zijnde; in de tent, in kwartier zijnde; 2) aankomend, vreemd.

'Επισκηνόω, zijn intrek in eene tent of in een kwartier nemen.

Κατασκηνάω, άομαι, en κατασκηνόω, zijne tent opslaan, op eene plaats vestigen; in kwartier gaan; zich legeren, zich nederzetten.

Κατασκήνωσις, ἡ, de intrek, inwoning, inkwartiering.

Συγκατασκηνόω, mede eene tent oprigten, in dezelfde tent wonen.

Παρασκήνιον, τὸ, eig. het bijtooneel, het achtertooneel, of de ruimte achter het tooneel; παρασκήνια, τὰ, de ingangen aan beide zijden van het tooneel.

Παρασκηνάω, έω, όω, ik bewoon de naastbij zijnde tent; ik woon daarnaast; ik ben nabuur.

Προσκήνιον, τὸ, het voortooneel, waar de tooneelspelers hunne plaats hadden.

Σύσκηνος, ὁ, ἡ, en 'Ομόσκηνος, ὁ, ἡ, een tentgenoot; te zamen wonend. Συσκηνία, ἡ, συσκήνιον, τὸ, en ὁμοσκηνία, ἡ, tentgenootschap, de zamenwoning.

Συσκηνάω, έω, όω, en 'Ομοσκηνόω, ik ben tentgenoot, woon mede in eene tent; ik woon te zamen. Συσκηνητὴρ, ὁ, en συσκηνητρία, ἡ, een of eene kameraad, dischgenoot of dischgenoote.

Σκήπτω, *fut.* ψω, 1) *act.* ik sla, sla op of in (de aarde), ik sla vast, ik staaf, ondersteun; v. d. *med.* σκήπτομαι, zich ondersteunen, leunen, aanleunen, b. v. βάκτρῳ σκηπτόμενος, op eenen stok leunende; *metaph.* voorgeven, voorwenden, b. v. νόσον, ziek te zijn; 2) *neutr.* aanslaan, aanvallen, uit- of losbreken, inslaan, bijz. van den bliksem. Daarvoor ook Σκίπτω en σκίμπτω, ομαι, *poët.* hetzelfde.

Σκηρίπτω, ομαι, *frequent. poët.* hetzelfde, bij Hom. Od. Λ, 594.
Σκῆψις, ἡ, het leunen, een voorwendsel, eene uitvlugt, waarop men zich verlaat.

Σκῆπτρον, τὸ, *sceptrum*, een schepter, een stok, een staf; een koningsstaf, bevelstaf, regterstaf; v. d. de koninklijke magt, het gebied. Σκήπων, ὁ, en σκηπάνιον, τὸ, ook σκίμπων of σκίπων, ὁ, *scipio*, hetzelfde.

Σκηπτὸς, ὁ, de inslaande bliksem, een bliksemstraal; 2) een plotselinge storm of wervelwind; 3) een plotseling onheil, een slag, eene plaag.

Σκίμπους, οδος, ὁ, een rustbed, eene rustbank; een draagstoel, leuningstoel. *Dimin.* Σκιμπόδιον, τό.

Ἀποσκήπτω, 1) *act.* ik sla op, sla vast op, werp op iets, bijz. met geweld, b. v. ὀργὴν εἴς τινα, in toorn tegen iemand uitbreken; 2) *neutr.* uitbreken, uitvallen, uitloopen, eenen uitslag hebben, b. v. εἰς ὄλεθρον, op verderf uitloopen.

Ἐνσκήπτω, ik sla, steek, stoot in; ik werp in; *neutr.* ik sla of val in, breek met geweld in.

Ἐπισκήπτω, *neutr.* ik sla toe, val aan, breek los, τινὶ of εἴς τι, op iemand of iets; 2) ik werp voor, berisp, laak, τινὶ; 3) *act.* ik draag op, beveel, geef last, τινὶ, aan iemand; 4) *med.* leunen, aanleunen, zich op iets verlaten, berusten; τινὶ of εἴς τινα, eenen aanslag tegen iemand doen, aanklagen.

Ἐπίσκηψις, het op iets leunen; de opdragt, het bevel; de aanval, aangreep; de aanklagt.

Κατασκήπτω, ik sla neer, werp mij neer op iets, sla in, (bijz. van den bliksem); uitloopen, uitvallen, εἴς τι, op iets, d. i. eenen uitslag hebben, een einde nemen.

Κατάσκηψις, ἡ, het uitbreken, de uitgang, het einde.

Ἐγκατασκήπτω, ik val daarop aan, ik overval.

Παρασκήπτω, ik val, sla of breek daarneven, ter zijde in.

Σκιά, ἡ, de schaduw, eene schaduw; 2) de beschaduwde plaats, het voorwerp dat de schaduw veroorzaakt.

Σκιαρὸς en σκιερὸς, ά, ὸν, ook *poët.* σκιόεις, εσσα, εν, in de schaduw, schaduwachtig, beschaduwd. Σκιώδης, εος, ὁ, ἡ, hetzelfde; v. d. duister, donker, beneveld, droevig.

Σκιὰς, άδος, ἡ, een dak om schaduw te geven, een scherm, zonnescherm, eene tent. *Dimin.* Σκιάδιον, τό.

Σκίρον, τὸ, zekere witte zonnescherm, welke de priesteres van Minerva, van daar σκιρὰς, ἡ, bijgenoemd, bij het schermfeest (τὰ σκίρα of σκιροφόρια), in plegtige optogten droeg van den burg af tot op zekere plaats, Σκίρον, genoemd.

Σκιάω en σκιάζω, *fut.* άσω, schaduwen, beschaduwen, bedekken.
Σκίαμα, τὸ, de schaduwing, de schaduw.
Ἄσκιος, ὁ, ἡ, (met de ἀ *priv.*) zonder schaduw, onbeschaduwd; 2) (met de ἀ *intens.*) sterk beschaduwd.
Ἀμφίσκιος, ὁ, ἡ, aan beide zijden beschaduwd.
Ἀποσκιάζω, ik schaduw af; ik beschaduw.
Ἀποσκίασμα, τὸ, en ἀποσκιασμὸς, ὁ, het afgeschaduwde, de afschaduwing; 2) het schaduw gevende.
Βαθύσκιος en Δασύσκιος, ὁ, ἡ, digt beschaduwd.
Δολιχόσκιος, ὁ, ἡ, eene lange schaduw makend, lang, b. v. van eene speer.
Ἐπίσκιος, ὁ, ἡ, beschaduwd, overschaduwd, schaduwachtig, donker; *metaph.* ἐπίσκιος βίος, *vita umbratilis*, een stil, huisselijk leven.
Ἐπισκιάζω, ik werp schaduw, τινὶ, op iets, ik sta in het licht; 2) ik beschaduw, overschaduw, bedek, τὶ, iets.
Ἑτερόσκιος, ὁ, ἡ, aan de eene zijde beschaduwd.
Εὔσκιος, ὁ, ἡ, *poët.* ἠΰσκιος, wel beschaduwd, schaduwrijk.
Κατάσκιος, ὁ, ἡ, beschaduwd, met schaduw bedekt.
Κατασκιάω, άζω, ik beschaduw, ik verduister.
Παλίνσκιος of παλίσκιος, ὁ, ἡ, de schaduw terugwerpend, schaduwachtig.
Περίσκιος, ὁ, ἡ, rondom beschaduwd.
Περισκιάζω, rondom beschaduwen.
Σύσκιος, ὁ, ἡ, met schaduw bedekt, duister.
Συσκιάζω, ik bedek met schaduw, ik verduister. Συσκιασμὸς, ὁ, en συσκίασις, ἡ, de zamenschaduwing.
Ὑπόσκιος, ὁ, ἡ, onder de schaduw gelegen, beschaduwd.
Ὑποσκιάω, άζω, ik beschaduw een weinig; ik overschaduw.
Φιλόσκιος, ὁ, ἡ, een liefhebber van de schaduw.

Zamenstellingen achteraan zijn b. v.

Σκιατροφέω, in de schaduw, d. i. binnens huis, weekelijk opvoeden, vertroetelen. — Σκίουρος, ὁ, *sciurus*, het eenhorentje, dat zich zelven met zijnen staart (οὐρὰ) beschaduwt. — Enz.

Σκίλλα, ἡ, *scilla*, de zee-ajuin.

Σκιμαλίζω, ik geef een knip op den neus, τινὰ, aan iemand, ik behandel verachtelijk.

Σκινδαψὸς, ὁ, zekere plant naar klimop gelijkende; 2) zeker speeltuig met vier snaren.

Σκίρος of σκίῤῥος, ὁ, ook σκεῖρος, ὁ, een hard ligchaam, een steentje; eene verharding of een hard gezwel, eene steenpuist; bijz. gips.

Σκιῤῥόω, ik verhard. Σκίῤῥωμα, τὸ, eene verharding.
Σκιῤῥώδης, ὁ, ἡ, verhard, hardachtig, steenachtig.
Σκιράφιον of σκιραφεῖον, τὸ, een speelhuis, dobbelhuis; waarschijnlijk van Σκίραφος, ὁ, een steentje, een dobbelsteen.
Σκιρῖται, οἱ, gipsenbeeldenmakers.

Σκολιὸς, ὰ, ὸν, krom, gekromd, gedraaid, scheef; *metaph.* verdraaid, valsch, bedriegelijk, een draaijer. Σκολιῶς, *adv.* scheef; verkeerdelijk. Σκολιότης, ητος, ἡ, de kromte, de scheefheid.

Σκόλιον, τὸ, t. w. μέλος, een tafellied, een lied van onbepaalde en onregelmatige versmaat; daarentegen ὄρθιον μέλος, een lied volgens zekere bepaalde versmaat.

Σκολιόω en σκολιαίνω, ik maak krom, ik draai, verdraai. Σκολίωμα, τὸ, de kromte, de draai. Σκολίωσις, ἡ, de kromming, de verdraaijing.

Σκολόπαξ, ὁ, de groote snip, zekere vogel.

Σκόλοψ, οπος, ὁ, een paal, het paalwerk, eene palissade; een spits of puntig ligchaam, een doren, eene distel, graat, enz. Daarvoor ook Σκῶλος, ὁ, hetzelfde.

Σκολοπίζω en Ἀνασκολοπίζω, aan eenen paal steken, aan eenen paal ophangen, kruissigen.

Σκόμβρος, ὁ, *scomber*, zekere soort van thoenvisch.

Σκόροδον, τὸ, ook σκόρδον, τὸ, knoflook. Σκορόδιον, τὸ, *dimin.* hetzelfde. Σκοροδῶν, ὁ, een bed van knoflook.

Σκοροδίζω, met knoflook voeden; 2) naar knoflook gelijken, rieken, smaken. Σκοροδάλμη, ἡ, eene knoflooksaus.

Σκορπίζω, *fut.* ίσω, ik verstrooi, verjaag, jaag uit elkander. Διασκορπίζω, hetzelfde.

Σκορπίος, ὁ, de schorpioen; 2) zekere stekelachtige visch; 3) zekere stekelachtige plant; 4) zeker oorlogswerktuig; 5) eene haarvlecht, haarlok.

Σκότος, εος, τὸ, ook σκότος, ὁ, de duisternis, het donker.

Σκοταῖος, αία, αῖον, duister, donker; 2) in donker handelend, b. v. σκοταῖος ἦλθε, hij kwam in den donker.

Σκότιος, ία, ιον, ook σκότειος, duister, donker, in het duister, heimelijk, verborgen. Σκοτία, ἡ, de duisternis.

Σκοτεινὸς, ὴ, ὸν, duister, donker; onverstaanbaar (b. v. van den schrijfstijl). Σκοτεινότης, ητος, ἡ, duisternis, donkerheid.

Σκοτόεις, εσσα, εν, en σκοτώδης, ὁ, ἡ, duisterachtig, donker.

Σκοτάζω, ik maak duister of donker. Σκοτασμὸς, ὁ, de verduistering, de donker. Meest zameng.

Συσκοτάζω, duister maken, benevelen; bijz. *impers.* συσκοτάζει, het wordt donker.

Σκοτέω, komt voor in het zameng.

Ἐπισκοτέω, ik bedek met duisternis of schaduw; τινὶ, ik overschaduw, sta in iemands licht. Ἐπισκότησις, ἡ, de verduistering, overschaduwing.

Σκοτίζω, ik maak donker, duister; ik verduister.

Ἀποσκοτίζω, ik verdonker, verduister; 2) ik ligt het duister op, neem de schaduw weg.

Ἐπισκοτίζω, ik bedek met duisternis of schaduw.

Σκοτόω, hetzelfde als σκοτίζω; 2) ik maak duizelig.
'Αποσκοτόω, ik verdonker, verduister; 2) ik schaduw af (eene teekening).

Σκύβαλον, τὸ, het uitwerpsel, uitvaagsel, de drek, mest. Σκυβαλίζω, verwerpen, verachten. Σκυβάλισμα, τὸ, het wegwerpsel.

Σκύζω, *fut.* ύσω (verwant met κύων), eig. knorren, als de honden, v. d. bijz. in *med.* σκύζομαι, knorren, boos worden, zuur zien, τινὶ, tegen iemand. V. d.

Σκύζα, ἡ, de hondsdrift, geilheid. Σκυζάω, de hondsdrift hebben, geil zijn.
Σκυδμαίνω, hetzelfde als Σκύζομαι.
Σκυθρὸς, ὰ, ὸν, knorrig, gemelijk, bijz. norsch, zuur van gelaat, een zuurmuil. Σκυθρωπὸς, ἡ, ὸν, hetzelfde; zie "Οπτομαι.
Σκυθράζω, een knorrig, droevig gelaat zetten, zuur zien.
Σκυθρωπάζω, σκυθρωπέω, hetzelfde.

Σκύλλω, *fut.* σκυλῶ, ik pluk, scheur, pluk af, verscheur; v. d. 2) ik plukhaar, plaag, kwel. Σκυλμὸς, ὁ, het plukken, plukharen; kwelling, plagerij. V. d.

Σκῦλον of σκύλον, τὸ, het afgeplukte, de afgetrokken huid, de huid, een deksel; bijz. *spolia*, de buit, roof, krijgsbuit.
Σκυλάω en σκυλεύω, de huid aftrekken; 2) den vijand van zijne kleederen, wapenen, enz. berooven, buit maken.
Σκύλευμα, τὸ, het buit gemaakte, de buit.
Σκυλόω en συσκυλόω, ik dek, bedek.

Σκύλαξ, ακος, ὁ, een jong van een dier, bijz. een jonge hond.

Σκυλακώδης, ὁ, ἡ, hondachtig, hondsch; τὸ σκυλακῶδες, de vleijende aard der honden.
Σκυλάκειος, ὁ, ἡ, van jonge honden, van honden, de honden betreffende.
Σκυλακεύω, ik laat honden paren; honden voeden of honden zuigen. Σκυλάκευμα en σκυλάκιον, τὸ, hetzelfde als σκύλαξ.
Σκυλακεία, ἡ, het paren der honden; de hondenteelt.

Σκύμνος, ὁ, een jong van een viervoetig dier, bijz. een jonge leeuw; verg. Hom. Il. Σ, 319. *Dimin.* Σκυμνίον, τὸ. V. d. Σκυμνεύω, jongen voeden.

Σκύνιον, τὸ, een blik der oogen, een oogwenk.

'Επισκύνιον, τὸ, de wenkbraauw; een hoovaardige, ernstige, gramstorige blik der oogen; het gelaat.

Σκύτος, εος, τὸ (z. v. a. κῦτος, *cutis*), de huid, eene dierenhuid, het leder; 2) het uit leder gemaakte, een lederen schild (*scutum*), een riem, eene zweep.

Σκύτινος, ίνη, ινον, uit leder gemaakt.
Σκυτικὸς, ἡ, ὸν, het leder betreffende, b. v. σκυτικὴ τέχνη, de kunst om leer te bereiden.

Σκυτεύω, *fut.* εύσω, leer bereiden of bewerken. Σκυτεὺς, ὁ, een leerbereider. Σκυτεῖον, τὸ, eene leerbereiderswerkplaats.
Σκυτάλη, ἡ, eig. een lederen riem, v. d. bijz. een geheime brief geschreven op eenen lederen riem, die om eenen stok gerold was, doch daarna weder van denzelven afgerold werd: in het alg. een geschrift, bevel, eene boodschap; 2) een stok, een knuppel; 3) zekere slangensoort, 4) eene rol, rolsteen of rolhout.
Σκυταλὶς, ίδος, ἡ, en σκυτάλιον, τὸ, *dimin.* een stok; 2) een vingerlid; 3) eene rol, een rolhout.
Σκύταλον, τὸ, een knods, knuppel.

Σκύφος, εος, τὸ, en σκύφος, ὁ (*scyphus*), een beker, drinkbeker, pokaal.

Σκώληξ, ηκος, ὁ, een worm, eene pier.

Σκὼρ, σκατὸς, τὸ, drek, stront. Σκωρία, ἡ, *scoria*, het vuil dat zich van het ijzer en andere metalen afscheidt, de slakken.

Σκώπτω, *fut.* ψω, ik aap na; 2) ik spot, bespot; 3) in het alg. schertsen, jokken, boerten.

Σκῶμμα, τὸ, spot, hoon; scherts, boert. *Dimin.* Σκωμμάτιον, τὸ, hetzelfde.
Σκῶψις, ἡ, het spotten, de bespotting, jokkernij.
Σκώπτης, ὁ, een spotter, een potsenmaker.
Σκωπτικὸς, ἡ, ὸν, spottend, schertsend.
Σκωπτόλης, ὁ, een spotvogel, een liefhebber van spotten.
Σκὼψ, σκωπὸς, ὁ, zekere soort van uilen, die gekke en bespottelijke gebaarden maken. Hom. Od. E, 66.
Ἀντισκώπτω, wederkeerig bespotten.
Ἀπο-, Δια-, Ἐπι- en Κατασκώπτω, ik spot, bespot, verspot, maak bespottelijk, haal al spottende door.

Σμαραγέω, *fut.* ήσω, ruischen, weergalmen (van de zeegolven), druischen, dreunen (van de aarde), bij Homerus en Hesiodus. Σμαραγίζω, *fut.* ίσω, hetzelfde.

Ἐπισμαραγέω, toedruischen, aandruischen.
Περισμαραγέω, rondom druischen.
Ἐρισμάραγος, ου, ὁ, groot gedruisch makend, bijnaam van Jupiter den Dondergod.

Σμαρὶς, ίδος, ἡ, zekere kleine onaanzienlijke zeevisch.

Σμάω en σμέω, *fut.* σμήσω, ik smeer, strijk, wisch, poets. Σμήχω, *fut.* ξω, hetzelfde. Waarschijnlijk verwant met Μάω, met de hand bestrijken; zie boven.

Σμῆμα en σμῆγμα, τὸ, smeer, smeersel, zalf, zeep; 2) hetzelfde als
Σμῆξις, ἡ, de besmering, afstrijking, afwissching.
Σμήκτης, ου, ὁ, een afpoetser, schoonmaker. Σμηκτικὸς, ἡ, ὸν, afpoetsend. Σμηκτὶς, ίδος, ἡ, t. w. γῆ, schuurzand.
Ἀποσμάω en ἀποσμήχω, ik smeer af, wisch af, poets af.

Διασμάω, διασμήχω, doorstrijken, door poetsen, door en door reinigen.
Ἐκσμάω, ἐκσμήχω, ik smeer, strijk uit, wisch uit.
Ἐπισμήχω, daarop, daarover smeren, overstrijken.

Daarmede verwant:

Σμώχω, ik wrijf, rasp, rasp af; ik wrijf fijn; ik smeer af, poets af; *metaph.* een smeer of een pak slagen geven, uitschelden. V. d.
Σμῶδιξ, ιχος, en σμώδιγξ, ιγγος, ἡ, de striem, buil of likteeken der slagen.

Σμερδαλέος, έα, έον, ook σμερδνὸς, ἡ, ὸν (misschien voor σμερδανὸς), vreesselijk, verschrikkelijk, afschuwelijk.

Σμῆνος, εος, τὸ, een bijenzwerm; *metaph.* een zwerm, eene groote menigte; 2) de bijenkorf.

Σμίλαξ, ακος, ἡ, de taxusboom; 2) eene soort van eikenboom; 3) eene soort van boonen, turksche boonen. Σμίλος en Μίλαξ, ἡ, hetzelfde.

Σμίλη, ἡ, een mes, een snoeimes, knipmes. *Dimin.* Σμίλιον, τὸ, een heelmeesters mes, het lancet.

Σμιλεύω, ik snij, snoei, knip. Σμίλευμα, τὸ, de snede, het gesnoeide.

Σμινύη, ἡ, ook σμινὺς, ἡ, eene tweesnijdende bijl.

Σμύρις, ιδος, ἡ, *smyris*, zeker hard ijzererts, waarmede de edele gesteenten gepolijst worden.

Σμύχω, *fut.* ξω, *aor.* 2. *pass.* ἐσμύγην, smeulen, meuken, onder de asch branden; *pass.* σμύχεσθαι, wegsmeulen, verbranden; *metaph.* door eene heimelijke en verborgene kwaal verteerd of gekweld worden, b. v. van heimelijk leed, liefdevuur, enz.

Σμυγερὸς, ὰ, ὸν, gekweld, ellendig, ongelukkig. Zameng. Ἐπισμυγερὸς, ὰ, ὸν, hetzelfde; 2) kwellend, hartgrievend. Ἐπισμυγερῶς, *adv.* ellendiglijk.
Ἀποσμύχω, ik brand af, laat wegsmeulen.
Κατασμύχω, ik verbrand, verteer, kwel.
Ὑποσμύχω, zachtjes smeulen; in brand steken, aansteken.

Σοβέω, *fut.* ήσω, ik maak gaande, beweeg; ik jaag op, jaag weg; 2) *neutr.* zich bewegen, met snellen, driftigen, trotschen tred daarheen gaan.

Σόβη, ἡ, de paardestaart; 2) de daaruit gemaakte helmkam.
Σόβησις, ἡ, de beweging, opjaging, onrust, een trotsche gang.
Σοβαρὸς, ὰ, ὸν, beweegbaar, snel, vlug; 2) met trotschen tred gaande, trotsch, hoovaardig, verwaand, prachtig, v. d. Ἵππος σοβαρὸς, een paradepaard. Σοβαρῶς, *adv.* trotschelijk, hoovaardiglijk.

Ἀνασοβέω, ik schud op, naar boven, bijz. het haar; ik jaag op, jaag van schrik op.

Ἀνασόβησις, ἡ, de opschudding, opjaging.

Ἀποσοβέω, ik jaag af, jaag weg, jaag verschrikt heen; *neutr.* ik ga ijlings weg.

Διασοβέω, doorjagen, uit een jagen.

Ἐκσοβέω, ik jaag uit, drijf uit.

Παρασοβέω, ik jaag of drijf voorbij; 2) *neutr.* met trotschen tred voorbijgaan, voorbijstreven.

Περισοβέω, ik jaag om, in het rond, ik laat rondgaan (b. v. den beker); ik ga rond.

Σομφὸς, ἡ, ὸν, sponsachtig, poreus; heesch (van de stem); dof (van kleuren).

Σόος, η, ον, ook somtijds σάος, *contr.* σῶς, en bij verlenging σῶος, η, ον (alle verwant met ζάω, ζώω, en met het Lat. *salvus*, *sanus*), levend, gezond, welvarende, behouden, gered, gelukkig, onbeschadigd. Van σάος heeft men de *Compar.* Σαώτερος, beter of meer behouden, in beteren toestand; 2) welvarende, behouden.

Σώζω, en daarvoor ook *poët.* Σαόω en σαώζω, alsmede Σώω, en het *frequent.* Σωέσκω, *fut.* σώσω, *perf.* σέσωκα, *aor.* 1. *pass.* ἐσώθην, *act.* ik houd in leven, ik behoud, ik red; *pass.* gered, behouden worden; behouden aankomen, ontvlugten, terugkeeren, enz.; stand houden, blijven; 2) *metaph.* onthouden, in het geheugen bewaren.

Σωστικὸς, ἡ, ὸν, behoudend, reddend.

Σῶστρον, τὸ, het loon voor behoud of levensbehoud; in het alg. loon, belooning.

Σωτὴρ, ῆρος, ὁ, *soter*, de redder, behouder, heilaanbrenger; 2) bijz. bij de gewijde schrijvers, de Heiland, Zaligmaker. Σώτειρα, ἡ, de redster, behoudster.

Σωτήριος, ὁ, ἡ, en σωτηρικὸς, ἡ, ὸν, reddend, behoudend, heilaanbrengend; σωτήρια, τὰ, verst. ἱερὰ, een dankfeest, dankoffer; σωτήριον, τὸ, hetzelfde als

Σωτηρία, ἡ, redding, behouding; heil, geluk.

Σωτηριώδης, ὁ, ἡ, heilzaam.

Σωστὸς of σωτὸς, in zamenst.

Ἄσωτος, ook ἄσωστος, ὁ, ἡ, niet te redden, verloren; v. d. verdorven, liederlijk, wellustig; een liederlijke, wellustige kwant, een lichtmis, een zwelger. Ἀσώτως, *adv.* op eene liederlijke wijze.

Ἀσωτεία, ἡ, liederlijkheid, zwelgerij.

Ἀσωτεύομαι, zwelgen, brassen.

Σωκὸς, ἡ, ὸν, *adj.* sterk, krachtig; 2) σῶκος, ὁ, bijnaam van Mercurius, bij Hom. Il. Υ, 72, misschien z. v. a. de behouder.

Σωκέω, ik vermag, kan, heb kracht, ben in staat.

Ἀνασώζω, ik herstel, ik red, breng weder te regt.

Ἀντισώζω, wederzijds, wederkeerig redden.

Ἀποσώζω, ik red, behoud, herstel; ik breng behouden weg of daarheen.

Διασώζω, ik red door, breng behouden door (het gevaar),

ik behoud, bewaar; zich door (het gevaar) heen redden, ontkomen.

'Εκσώζω, ik red uit, ik voer behouden uit (het gevaar), ik bevrijd.

Περισώζω, ik red door, ik doe behouden overblijven; *pass.* behouden zijn, overblijven.

Συσσώζω, ik houd bijeen, ik houd te zamen, ik behoud of red mede.

Δύσσοος, ὁ, ἡ, moeijelijk om te redden of te behouden, ongelukkig.

Λαοσσόος, ὁ, ἡ, het volk behoudend; doch verg. Σέω, σείω.

Νηοσσόος, ὁ, ἡ, de schepen behoudend, beveiligend; bijz. als bijnaam van Apollo en Diana.

Σορὸς, ὁ, een zerk, eene doodkist, eene urne; 2) een oud man of eene oude vrouw, al spottende bij Aristoph.

Σοφὸς, ἡ, ὸν, (verwant met σαφὴς, waarvoor oudtijds σάφος, en met het Latijnsche *sapio*, *sapiens*), wijs, verstandig, geleerd, bekwaam, bedreven, kunstig; σοφὸς (κατὰ) τὶ, (ἐν) τινὶ, περὶ τινὸς, in iets bedreven; οἱ σοφοὶ, de wijzen, bijz. de dichters; τὸ σοφὸν, de wijsheid, eene wijze daad, eene kunstgreep. — Σοφῶς, *adv.* wijsselijk, met kunde.

Σοφία, *Jon.* σοφίη, ἡ, wijsheid, kunde, bedrevenheid, bekwaamheid.

Σοφίζω, *fut.* ίσω, ik maak wijs, ik onderwijs, v. w. *pass.* σεσοφισμένος, onderwezen, ervaren; 2) *med.* σοφίζομαι, ik ben wijs, ik spreek, doe of handel wijsselijk; met eenen *Accus.* τὶ, iets wijsselijk, kunstiglijk, listiglijk uitdenken, verrigten; v. d. bedriegen. Σεσοφισμένως, *adv.* wijsselijk, listiglijk, slim.

Σόφισμα, τὸ, een wijsselijk uitgedachte vond, eene kunstgreep; bijz. 2) eene strikvraag, eene bedriegelijke of valsche sluitreden. *Dimin.* Σοφισμάτιον, τό.

Σοφισματικὸς, ἡ, ὸν, sophistisch, bedriegelijk.

Σοφιστὴς, οῦ, ὁ, een onderwijzer, een wijze, een wijsgeer, geleerde; v. d. οἱ σοφισταὶ, de zeven wijzen, bij Herodotus; 2) een leeraar in de wijsbegeerte en welsprekendheid, beide oudtijds ten naauwste verbonden; v. d. 3) bijz. in eenen kwaden zin, een sophist, d. i. een wijsheidsuitkramer of uitventer, een woordenzifter, spitsvindig redenaar, een zwetser, waanwijze, bedrieger.

Σοφιστικὸς, ἡ, ὸν, sophistisch, bedriegelijk. Σοφιστικῶς, *adv.* op eene bedriegelijke wijze.

Σοφιστεύω, *fut.* εύσω, ik ben sophist, gedraag mij, spreek of handel als een sophist.

Σοφιστεία, ἡ, sophisterij, het beroep van den sophist, list, bedrog.

Σοφιστιάω, zich als een sophist aanstellen, den sophist uithangen.

'Αντισοφίζομαι, zich op eene sophistische wijze daartegen verzetten, tegenspreken.

'Αντισοφιστὴς, ὁ, een tegenspreker, wederlegger.

Διασοφίζομαι, zich als een sophist gedragen, spreken, handelen.

Κατασοφίζω, door valsche sluitredenen of sophistische kunstgrepen overhalen, wederleggen, bedriegen.

Παρασοφίζομαι, verkeerdelijk wijs zijn, zijne wijsheid te onpas gebruiken.

Περισοφίζομαι, door valsche wijsheid omleiden, bedriegen.

Σοφόω, hetzelfde als σοφίζω.

Ἄσοφος, ὁ, ἡ, onwijs, onkundig, onbedreven. Ἀσόφως, *adv.* niet wijsselijk.

Ἀσοφία, ἡ, onwijsheid, onkunde.

Ἀσοφέω, onwijs zijn of handelen. Συνασοφέω, mede onwijs zijn of handelen, τινὶ, met iemand.

Δοξόσοφος, ὁ, ἡ, een ingebeeld wijze. Δοξοσοφία, ἡ, ingebeelde wijsheid.

Ἡμίσοφος, ὁ, ἡ, half wijs.

Θυμόσοφος, ὁ, ἡ, uit zich zelven wijs, verstandig. Θυμοσοφικὸς, ἡ, ὸν, hetzelfde.

Κενόσοφος, ὁ, ἡ, waanwijs. Κενοσοφία, ἡ, waanwijsheid.

Μισόσοφος, ὁ, ἡ, een hater van wijsheid of wijzen.

Μωρόσοφος, ὁ, ἡ, een dwaas wijze. Μωροσοφία, ἡ, dwaze wijsheid.

Πάνσοφος, ὁ, ἡ, alwijs.

Ὑπέρσοφος, ὁ, ἡ, overwijs, boven mate wijs.

Φιλόσοφος, ὁ, ἡ, de wijsheid beminnend, een liefhebber, vriend of beoefenaar der wijsheid; v. d. bijz. een wijsgeer; 2) *adj.* eenen wijsgeer betamend, wijsgeerig.

Φιλοσοφία, ἡ, zucht naar of beoefening der wijsheid; v. d. in het alg. oefening, b. v. ἡ περὶ τοὺς λόγους φιλοσοφία, de beoefening der welsprekendheid; bijz. 2) de wijsbegeerte, de filosofie.

Φιλοσοφικὸς, ἡ, ὸν, filosofisch, den wijsgeer of de wijsbegeerte betreffende, daarin bedreven.

Φιλοσοφέω, *fut.* ήσω, ik bemin de wijsheid, streef naar wijsheid, tracht wijs te worden; v. d. in het alg. zich oefenen, studeren, overdenken, peinzen, onderzoeken; beoefenen, bestuderen (eene kunst of wetenschap, b. v. de welsprekendheid, naar eene bepaalde leerwijze en regelen); bijz. 2) de wijsbegeerte beoefenen, zich op de wijsbegeerte toeleggen.

Φιλοσόφημα, τὸ, wijsgeerig onderzoek; 2) het voorwerp daarvan, een wijsgeerig onderwerp.

Προσφιλοσοφέω, daarbij beoefenen.

Συμφιλοσοφέω, mede beoefenen, zich mede op de wijsbegeerte toeleggen.

Ἀντιφιλόσοφος, ὁ, ἡ, strijdig met de wijsgeeren of wijsbegeerte.

Ἀφιλόσοφος, ὁ, ἡ, onwijsgeerig, afkeerig van, onbedreven in de wijsbegeerte. Ἀφιλοσόφως, *adv.* op eene onwijsgeerige wijze.

Σπάθη, ἡ, een werktuig aan het loodregte weefgetouw, om de draden of het weefsel bij een te trekken, even als de kam aan het vlakke weefgetouw; 2) een roerspaan; 3) eene soort van zwaard; 4) het breede eind

aan den roeiriem; 5) het schouderblad; 6) eene soort van roskam; 7) de steel der mannelijke bloesem van den palmboom. Van Σπάω, trekken; zie beneden.

Σπαθάω, *fut.* ήσω, ik trek met gemeld werktuig het weefsel te zamen, ik weef; 2) *metaph.* zamenweven, berokkenen; 3) verkwisten, lekker en gulzig eten, brassen.

Διασπαθάω en Κατασπαθάω, hetzelfde, bijz. verkwisten, verbrassen.

Σπατάλη, ἡ, lekkernij, brasserij, eene smulpartij.

Σπαταλάω en Κατασπαταλάω, smullen, brassen, verbrassen.

Σπανὸς, ἡ, ὸν, en σπάνιος, ὁ, ἡ, schaarsch, schraal, dun, zeldzaam, weinig. Σπανίως, *adv.* schaarschelijk, zelden.

Σπάνις, εως, ἡ, en σπανιότης, ἡ, schaarsheid, gebrek, zeldzaamheid.

Σπανίζω, *fut.* ίσω, schaarsch, zeldzaam zijn, ontbreken; gebrek hebben, lijden, τινὸς, aan iets, ook in *med.*; 2) ik maak schaarschte, doe gebrek lijden.

Σπανιςὸς, ἡ, ὸν, 1) *pass.* schaarsch, zeldzaam, ontbrekend; 2) *act.* gebrek hebbend of lijdend.

Ὑποσπανίζω, ομαι, een weinig of heimelijk gebrek lijden.

Σπάργω, *fut.* ξω, ik wind, omwind, bijz. een klein kind met doeken omwinden. Hom. H. *in Apoll.* 121.

Σπάργανον, τὸ, een windsel, lap, doek, bijz. voor kleine kinderen, eene luijer. V. d.

Σπαργανόω, *fut.* ώσω, en σπαργανίζω, *fut.* ίσω, hetzelfde als σπάργω. — Σπαργάνωμα, τὸ, z. v. a. σπάργανον. — Σπαργάνωσις, ἡ, het omwinden. — Ἀποσπαργανόω, ontwinden, de windsels los maken.

Σπαργάω, *fut.* ήσω, tot barstens toe vol zijn, opzwellen, bijz. van de uijers die door de melk opzwellen; v. d. 2) *metaph.* door drift, begeerte, ongeduld, enz. vervuld, opgezwollen of opgeblazen zijn. Misschien van Σπείρω, σπάρω. Daarvoor ook Σφριγάω en σφριγέω, *fut.* ήσω, hetzelfde.

Σπάρτον, τὸ, *spartum*, eene soort van plant die nog heden ten dagen in Spanje *esparto*, genoemd wordt, zeer geschikt om te binden of te strikken; v. d. 2) het daaruit gemaakte bindtouw, een touw, een strik, een snoer. Σπάρτη, ἡ, ook σπάρτος, ὁ, en σπαρτίνη, ἡ, hetzelfde.

Σπάρτιον, τὸ, *dimin.* hetzelfde; 2) het middelpunt van eene balans.

Σπάρτινος, ίνη, ινον, daaruit gemaakt, van touw gemaakt.

Σπάω, *fut.* άσω, eig. ik span, v. d. ik trek; ik trek aan, trek toe; ik trek uit, trek uit een, ik pluk; ik trek

op, haal op, zuig op; b. v. *ξίφος*, den degen trekken, *ὀλίγον ὕπνου*, een slaapje nemen, *οἴνου*, wijn opslurpen, drinken, *σκέλος*, het been verrekken of verdraaijen, enz.

Σπάσμα, τὸ, het getrokkene, de uitgetrokken degen; 2) de trek, trekking, kramptrekking, stuiptrekking. Σπασμάτιον, τὸ, *dimin.* eene ligte trekking. Σπασματώδης, ὁ, ἡ, trekachtig, krampachtig, stuipachtig.

Σπασμὸς, ὁ, het trekken, de trekking, spanning, enz. Σπασμώδης, ἡ, z. v. a. σπασματώδης.

Σπαστὸς, ἡ, ὸν, getrokken. V. d.

Σπαστικὸς, ἡ, ὸν, trekkend, aantrekkend, krampachtig.

Νευρόσπαστος, ὁ, ἡ, ook νευροσπαδὴς, ὁ, ἡ, door zenuwen getrokken of bewogen, b. v. νευρόσπαστα ἀγάλματα, beweegbare beelden, marionetten. Νευροσπάσται, οἱ, marionettenspelers.

Σπάδιξ, ικος, ἡ, een afgetrokken tak, bijz. een palmtak met de vrucht daaraan.

Σπαδίζω, *fut.* ίσω en ίξω, ik trek, trek af, pluk.

Σπάδων, ωνος, ook οντος, ὁ, *spado*, een besnedene; 2) σπαδὼν, όνος of ωνος, ἡ, z. v. a. σπασμὸς, de trekking, kramptrekking. V. d.

Σπαδονίζω, trekken; besnijden.

Σπάλαξ, en ἀσπάλαξ, ακος, ὁ, een mol.

Σπάτος, ὁ, de afgetrokken huid, het leder. Σπάτειος, ὁ, ἡ, van leder gemaakt.

Σπαίρω, en daarvoor ook Ἀσπαίρω, trekken, kloppen; eene trekking, kramptrekking of hartklopping hebben, spartelen, bijz. van stervenden, v d. καρδία ἀσπαίρει, het hart klopt.

Ἀπασπαίρω, hetzelfde.

Ἐπισπαίρω, al spartelende opspringen.

Σπαράσσω, *fut.* ξω (*frequent.* van σπάω, σπάρω), ik trek bij aanhoudendheid, ik trek of pluk van een, uit een; ik verscheur, bijz. van het wild gedierte.

Σπάραγμα, τὸ, het afgetrokkene, een brok, een stuk; 2) hetzelfde als

Σπαραγμὸς, ὁ, ook σπάραξις, ἡ, de trekking, afplukking, verscheuring.

Ἀνασπαράσσω, ik trek op, scheur op, pluk.

Ἀποσπαράσσω, ik trek af, pluk of scheur af.

Διασπαράσσω, doorscheuren, verscheuren. Διασπαρακτὸς, ὁ, ἡ, verscheurd.

Κατασπαράσσω, hetzelfde.

Zamenstellingen van Σπάω:

Ἀνασπάω, ik trek op, trek naar boven, trek terug; ik trek weg, scheur af, breek af, drijf weg; v. w. *med.* en *pass.* op- of wegtrekken, heengaan; ἀνασπᾶν τινι λόγους, woorden tegen iemand maken, iemand uitschelden.

Ἀνάσπαστος, ὁ, ἡ, op-, terug-, weggetrokken, teruggeroepen, uitgedreven; weg- of vertrekkend, heengaande.

Ἀντισπάω, tegen- of naar de tegengestelde zijde trekken, tegenstrijdig zijn.

Ἀποσπάω, ik trek af, trek weg; ik trek daarvan af; *med.* aftrekken, vertrekken, heengaan; zich laten wegslepen, b. v. door den ijver.

Ἀπόσπασμα, τὸ, het afgetrokkene of afgescheurde, een stuk, een brok. *Dimin.* Ἀποσπασμάτιον, τό.

Δυςαπόσπαςος, ὁ, ἡ, moeijelijk om af te trekken.

Εὐαπόσπαςος, ὁ, ἡ, gemakkelijk om af te trekken.

Διασπάω, ik trek van een, uit een, verscheur, verwoest; νόμους, de wetten afschaffen; *med.* en *pass.* zich heen en weer laten trekken, afgetrokken worden, v. w. διασπώμενος, verstrooid, b. v. door de menigte van zaken.

Διάσπασμα, τὸ, het van een gescheurde; 2) hetzelfde als Διασπασμὸς, ὁ, de van een trekking of scheuring.

Εἰλυσπάομαι of Ἰλυσπάομαι, zich rondtrekken, in het rond draaijen, zich krommen, kronkelen.

Ἐκσπάω, ik trek uit, scheur uit.

Ἐπισπάω, ik trek aan, toe, daarheen; *med.* tot zich trekken, zich verwerven; zich berokkenen; tot iets trekken, brengen, overhalen, verleiden.

Ἐπισπαςὴρ, ῆρος, ὁ, en ἐπίσπαςρον, τὸ, een middel of een werktuig om aan te trekken.

Ἐπισπαςὸς, ἡ, ὸν, aan of tot zich getrokken, wat men zich berokkend of op den hals gehaald heeft, b. v. κακὸν, Hom. Od. Od. Ω, 461.

Κατασπάω, ik trek af, neder, naar beneden; ik scheur af; ik verzwelg, verslind.

Παρασπάω, ik trek ter zijde; ik trek af, trek weg, trek van een.

Περισπάω, ik trek om, rond, in het rond; ik trek rondom af, trek weg, scheur af; συλλαβὴν, eene lettergreep lang (met eenen *accentus circumflexus*), uitspreken.

Συσπάω, ik trek zamen of te zamen; ik naai te zamen, aan elkander.

Σύσπαςος, ὁ, ἡ, zamengetrokken; aantrekkelijk.

Ὑποσπάω, ik trek van onder, trek heimelijk weg, ik onttrek.

Σπεῖρα, ἡ, of σπείρα, ἡ, in het Lat. *spira*, een spiraal of gedraaide lijn, de draaijing, wending; 2) een touw, eene koord, v. d. σπεῖραι βοείαι, de lederen riemen, waarmede de vuistvechters de hand omwonden; σπεῖραι τριχῶν, haarvlechten, haarlokken; bijz. zekere soort van scheepstouw, die men bij storm achteraan de schepen liet slepen om de al te snelle vaart te beletten; 3) zekere afdeeling van soldaten, eene schaar, eene handvol volks.

Σπειράω, ik draai, draai of wind te zamen; ik wind. Σπείρημα, τὸ, het gedraaide, gewondene, de draai.

Περισπειράω, ik draai of wind rondom.

Σπειρηδὸν, *adv.* al draaijende, in het rond; 2) bij verschillende afdeelingen.

Σπεῖρον, τὸ, het omwondene, een omwindsel, v. d. een hulsel, een kleed, Hom. Od. B, 102; een scheepszeil, Od. E, 318. Σπειρόω, inhullen, omwinden.

Σπείρω, *fut.* σπερῶ, *aor.* 1. ἔσπειρα, *perf.* ἔσπαρκα, ik zaai, bezaai; ik strooi, verstrooi, spreid uit; *metaph.*

ik teel, teel voort, verwek, b. v. παῖδα, een zoon. Σπερμαίνω, *poët.* hetzelfde.

Σπέρμα, ατος, τὸ, het zaad; de vrucht; *metaph.* eene spruit, een of eene nakomeling.

Σπερματόω, ik zaai, bezaai.

Σπερματικὸς, ἡ, ὸν, en σπερματώδης, ὁ, ἡ, zaadachtig, zaadrijk.

Ἄσπερμος, ὁ, ἡ, zonder zaad; kinderloos.

Σπαρτὸς, ἡ, ὸν, gezaaid, bezaaid; verstrooid; verwekt.

Ἄσπαρτος, ὁ, ἡ, niet gezaaid, onbezaaid.

Σπερὴς, komt voor in

Πολυσπερὴς, ὁ, ἡ, veel verspreid, hier en daar verspreid; Hom. Il. B.

Σπόρος, ὁ (van het *perf. med.* ἔσπορα), het zaaijen; het zaad; het geteelde, eene spruit.

Σπορὰ, ἡ, hetzelfde. V. d. Σποράδην, *adv.* al zaaijende, al strooijende, hier en daar.

Σποράς, άδος, ἡ, verspreid, verstrooid; αἱ σποράδες, t. w. νῆσοι, de sporaden of verstrooide eilanden.

Σποραδικὸς, ἡ, ὸν, hetzelfde.

Σπορεύω en σπορέω, ik zaai. Σπορεὺς, έως, ὁ, en σπορευτὴς, ὁ, een zaaijer. Σπορητὸς, ἡ, ὸν, gezaaid; *Subst.* ὁ σπορητὸς, t. w. χρόνος, de zaaitijd.

Σπόριμος, ὁ, ἡ, bezaaid, bezaaibaar.

Ἄσπορος, ὁ, ἡ, zonder zaad; 2) ongezaaid, niet bezaaid.

Βαθύσπορος, ὁ, ἡ, diep of digt bezaaid.

Εὔσπορος of ἐύσπορος, ὁ, ἡ, wel bezaaid, vruchtbaar.

Μηλόσπορος, ὁ, ἡ, met appelboomen beplant.

Ὁμόσπορος, ὁ, ἡ, zamen of te gelijk gezaaid; uit een geslacht, uit hetzelfde bloed gesproten.

Ἀποσπείρω, ik zaai uit, strooi het zaad uit of weg; ik strooi uit, spreid uit.

Ἀπόσπορος, ὁ, ἡ, van iemand gezaaid of geteeld.

Διασπείρω, ik zaai, strooi uit een, verstrooi.

Διεσπαρμένως, *adv.* hier en daar verstrooid.

Διασπορὰ, ἡ, de verstrooijing.

Ἐνσπείρω, ik zaai in, strooi in, strooi daarin.

Ἐπισπείρω, ik zaai, strooi daarop, daarover; ik zaai daarna, naderhand.

Ἐπισπορὰ en ἐπισπορία, ἡ, de nazaaijing.

Κατασπείρω, ik bezaai, bestrooi.

Παρασπείρω, ik zaai daarbij, daarneven.

Περισπείρω, ik zaai of strooi rond, rondom, in het rond.

Ὑποσπείρω, ik zaai of strooi heimelijk uit.

Σπέλεθος, ὁ, ook πέλεθος, ὁ, drek.

Σπένδω, *fut.* σπείσω, ik spreng, pleng, giet uit, stort uit; 2) ik verrigt een spreng- of plengoffer, b. v. bij eene verbondsluiting of andere plegtigheid; v. d. 3) *med.* σπένδομαι τινὶ, een verbond met iemand sluiten of aangaan; νεῖκος, eenen twist bijleggen, zich verzoenen.

Σπονδὴ, ἡ, het plengen, de als offer geplengde wijn; een plengoffer; 2) een verbond, verdrag, vredeverbond.

Σπονδεῖος, εία, εῖον, tot het plengen of plengoffer behoorende; daarbij gebruikelijk. Σπονδεῖος, ὁ, t. w. Ζεὺς, Jupiter de beschermgod der verbonden; σπονδεῖον, τὸ, het plengvat, de plengschaal of beker; σπονδεῖος, t. w. ποῦς, *spondeus*, een voet van twee lange lettergrepen, hoedanige in statige liederen bij plengoffers zeer veel gebruikt werden.

Ἄσπονδος, ὁ, ἡ, zonder plengoffer, zonder verbond; verbond brekend, trouweloos; onverzoenlijk.

Ἔκσπονδος, ὁ, ἡ, buiten het verbond gesloten.

Ἔνσπονδος, ὁ, ἡ, verbonden, deelgenoot van een verbond.

Ὁμόσπονδος, ὁ, ἡ, deelgenoot aan een plengoffer of verbond; *pl.* ὁμόσπονδοι, verbondsgenooten.

Παράσπονδος, ὁ, ἡ, tegen het verbond handelend, een verbondsbreker. Παρασπόνδως, *adv.* trouwelooslijk.

Παρασπονδέω, tegen het verbond handelen, het verbond breken. Παρασπόνδημα, τὸ, en παρασπόνδησις, ἡ, eene verbondsbreuk.

Ὑπόσπονδος, ὁ, ἡ, onder een verbond, of onder gegeven trouw handelend, geschiedend.

Ἀποσπένδω, ik spreng of pleng uit, giet uit, ik volbreng een plengoffer.

Ἐκσπένδω, hetzelfde.

Ἐπισπένδω, ik pleng den offerwijn daarop of daarover; *med.* een verbond sluiten of daarna sluiten.

Ἐπίσπεισις, ἡ, de beplenging, het plengoffer.

Ἐπισπονδὴ, ἡ, een verbond, verdrag.

Κατασπένδω, ik bespreng, bepleng, begiet.

Κατάσπεισις, ἡ, de besprenging.

Συσπένδω, te zamen plengen; te zamen een verbond sluiten.

Σπέος, εεος, *contr.* ους, τὸ, en σπήλαιον, τὸ, eene spelonk, een hol, eene grot. Σπηλαιώδης, ὁ, ἡ, spelonkachtig.

Σπέρχω, *fut.* ξω, ik drijf aan, drijf voort, maak gaande, maak aan het loopen; *med.* ik draaf, snel, ijl, loop; ik ben oploopend, vertoornd, ik word driftig, of boos. Verwant met het Lat. *pergo*.

Σπέρχδην, *adv.* driftiglijk, heviglijk, ijlings.

Σπερχνὸς, ἡ, ὸν, driftig, haastig, snel; dringend.

Ἀσπερχὲς, *adv.* (met de ἀ *intens.*) driftiglijk, haastiglijk, onophoudelijk.

Ἐπισπέρχω, ik drijf aan, drijf tot iets aan; *med.* toesnellen, haastiglijk aanvangen.

Ἐπισπερχὴς, ὁ, ἡ, toesnellend, driftig, haastig.

Κατασπέρχω, hetzelfde.

Περισπέρχω, rondom of sterk aandrijven.

Περισπερχὴς, ὁ, ἡ, sterk aandrijvend, sterk dringend.

Σπεύδω, *fut.* σπεύσω, ik spoed, maak spoed, maak haast; ik spoed mij, haast mij; ik bespoedig, verhaast, verrigt met spoed; ik leg mij met spoed en ijver toe, τὶ, op iets. Verwant met σπάω, eig. spannen.

Σπευςικὸς, ἡ, ὸν, spoedend, haastend, bespoedigend.

Σπουδὴ, ἡ, het Lat. *studium*, spoed, haast, ijver, vlijt; de bespoediging, spoedige verrigting (eener zaak), studie; toegenegenheid, partijzucht; ernst, ernstigheid; v. d. σπουδὴν ἔχειν, τιθέναι, ποιεῖν of ποιεῖσθαι, ook ἐν σπουδῇ τίθεσθαι, spoed maken, met spoed, met ernst handelen; κατὰ σπουδὴν, μετὰ σπουδῆς en ὑπὸ σπουδῆς, met spoed, met ijver, met ernst. — Σπουδῇ, *adv.* (voor ἐν of σὺν σπουδῇ), met spoed, met ijver, vlijtiglijk, ernstiglijk, zeer; 2) met moeite, ter naauwernood.

Σπουδαῖος, αία, αῖον, spoed makend, spoedig, haastig, ijverig, vlijtig; ernstig, deftig; v. d. in het alg. goed, braaf, regtschapen, b. v. οἱ σπουδαῖοι, de braven, τὰ σπουδαῖα τῶν πραγμάτων, goede dingen. Σπουδαίως, *adv.* z. v. a. σπουδῇ, b. v. σπουδαίως ἔχειν πρὸς τὶ, of περὶ τὶ, zich vlijtig op iets toeleggen, moeite doen voor eene zaak.

Σπουδαιότης, ητος, ἡ, spoed, haastigheid, vlijtigheid; ernstigheid, deftigheid; braafheid, regtschapenheid.

Σπουδάζω, *fut.* άσω, ik spoed mij, ik maak spoed, ik ben ernstig; ik handel of spreek met spoed, met ernst; περὶ τὶ of περὶ τινὸς, zich met spoed of met ernst op iets toeleggen, ijverig behartigen; τινὰ, zich voor iemand spoeden of beijveren, iemand achten, vereeren, beminnen; v. w. *pass.* met ijver gezocht, geacht, vereerd, bemind worden; ἐσπουδασμένος, bespoedigd, met spoed of ernst behandeld, gezocht, zorgvuldig toebereid.

Σπούδασμα, τὸ, het met spoed of ernst verrigtte, eene ernstige zaak.

Σπουδαςὴς, ὁ, die met spoed of ernst handelt, een begunstiger, een aanhanger. Σπουδαςικὸς, ἡ, ὸν, spoedig, haastig, ijverig, vlijtig. Σπουδαςὸς, ἡ, ὸν, met spoed verrigt, gezocht. V. d.

Ἀξιοσπούδαςος, ὁ, ἡ, beijverenswaardig.

Περισπούδαςος, ὁ, ἡ, sterk beijverd, gezocht.

Ἀποσπουδάζω, den spoed of ijver afleggen, verachten.

Διασπουδάζω, doorspoeden, zich sterk spoeden.

Κατασπουδάζω, ik bespoedig, verrigt met spoed.

Συσπουδάζω, τινὶ, ik spoed mij voor of met iemand, ik kies iemands partij.

Ὑπερσπουδάζω, zich boven mate spoeden.

Ἀσπουδεὶ en ἀσπουδῇ, *adv.* zonder spoed, zonder ijver, zonder moeite.

Σπουδάρχης, ὁ, die zich tot het oppergebied opdringt, gaarne het gebied voert.

Σπουδαρχία, ἡ, zucht naar het oppergebied.

Σπουδαρχέω, zich tot het gebied opdringen, gaarne het gebied voeren.

Ἀντισπεύδω, tegen spoeden, zich daartegen verzetten.

Ἀποσπεύδω, ik verhinder den spoed, ik raad af, houd af, schrik af.

Ἐπισπεύδω, ik spoed toe, snel toe; 2) ik drijf aan, spoor of zet aan.

Κατασπεύδω, ik bespoedig, drijf aan, spoor aan; ik maak spoed, verrigt met spoed.

Σπίζω, piepen, gelijk het jong gevogelte. Σπίζα of σπίζη, ἡ, een piepertje, jong vogeltje, bijz. een vink.

Σπίζω, *poët.* ik rek, strek, span of spreid uit.

Σπιδὴς of Ἀσπιδὴς, έος, ὁ, ἡ, uitgestrekt, wijd, ruim, v. w. bij HOM. Il. Λ, 153, διὰ σπιδέος, of, volgens anderen, δι' ἀσπιδέος πεδίοιο, door het vlakke veld. Men vindt ook Σπίδιος, ία, ιον, alsmede σπιδνὸς en σπιγνὸς, ὰ, ὸν, hetzelfde.
Σπιδόθεν, *adv.* van verre.

Σπιθαμὴ, ἡ, eene span, zekere maat. Σπιθαμιαῖος, αία, αῖον, ook σπιθαμώδης, ὁ, ἡ, eene span lang.

Σπινθὴρ, ῆρος, ὁ, *scintilla*, eene vonk, sprank, vuurvonk.

Σπινθηρίζω, vonken of spranken afgeven.

Σπῖλος of **σπίλος**, ὁ, eene vlek, smet, het vuil; eene schandvlek.

Σπιλόω, *fut.* ώσω, ik bevlek, ik schandvlek. Σπιλωτὸς, ἡ, ὸν, gevlekt, bevlekt. Σπίλωμα, τὸ, eene vlek.
Ἄσπιλος, ὁ, ἡ, onbevlekt.

Σπῖλος, ἡ, of **σπιλὰς**, άδος, ἡ, eene spits, eene vooruitstekende rots of klip, een voorgebergte.

Σπλάγχνον, ου, τὸ, bijz. in *pl.* σπλάγχνα, τὰ, de ingewanden, b. v. het hart, de long, de lever, enz.; voorts in het álg. de overblijfselen of het vleesch der offerdieren; v. d. een offermaal, even als in het Latijn *viscera* en *visceratio*; 2) de inborst of het hart, de zetel der driften, b. v. van toorn, liefde, bijz. medelijden.

Σπλαγχνεύω, de overblijfselen van het offerdier verslinden, een offermaal houden; 2) uit de ingewanden voorzeggen of voorteekenen afleiden.

Σπλαγχνίζομαι, in het N. T. medelijden hebben, van medelijden ontroerd zijn.

Ἄσπλαγχνος, ὁ, ἡ, zonder ingewanden of inborst, v. d. onmedelijdend, onmedoogend, ongevoelig; moedeloos, lafhartig.

Δύςσπλαγχνος, slecht van inborst, hardvochtig.

Εὔσπλαγχνος, ὁ, ἡ, goed van inborst, goedhartig; welgemoed; medelijdend. Εὐσπλαγχνία, ἡ, goedhartigheid, medelijden.

Θρασύσπλαγχνος, ὁ, ἡ, stouthartig, stoutmoedig. Θρασυσπλάγχνως, *adv.* stoutmoediglijk.

Μεγαλόσπλαγχνος, ὁ, ἡ, grootmoedig.

Περίσπλαγχνος, ὁ, ἡ, hetzelfde.

Πολύσπλαγχνος, ὁ, ἡ, veel medelijden hebbend.

Σπλὴν, σπληνὸς, ὁ, *splen*, de milt; 2) σπλῆνες, de miltzucht; 3) hetzelfde als Σπλήνιον, τὸ, een band, een verband.

Σπληνικὸς, ἡ, ὸν, de milt betreffende; 2) hetzelfde als
Σπληνώδης, ὁ, ἡ, miltzuchtig.

Σπληνιάω, en Σπληνίζω, ομαι, de miltzucht hebben.

Σπληνῖτις, ἡ, t. w. φλὲψ, de miltader.

Ἄσπληνος, ὁ, ἡ, vrij van miltzucht; *neutr.* ἄσπληνον, τὸ, miltkruid.

Σπόγγος, ὁ, eene spons. Σπογγιὰ, ἡ, hetzelfde. Σπογγίον, τὸ, *dimin.* een sponsje. Σπογγώδης, ὁ, ἡ, sponsachtig.

Σπογγίζω, ook Ἀπο- en Ἐκσπογγίζω, met eene spons af- of uitvegen.

Σποδὸς, οῦ, ὁ, asch; 2) stof; 3) asch of stof van metalen; 4) *metaph.* een stofje, eene kleinigheid, nietigheid.

Σπόδιος, ία, ιον, van asch, aschkleurig, aschgraauw; *neutr.* σπόδιον, τὸ, *spodium*, asch of stof van metaal.

Σποδέω, ik werp in of onder de asch, ik veeg de asch weg; v. d. ik werp weg, veeg of jaag weg, ik sla. Ἀποσποδέω, ik veeg of stof af, ik veeg weg.

Σποδίζω, *fut.* ίσω, ik braad, roost in de asch; ik verbrand tot asch; ik ben aschgraauw.

Σποδόω, ik verbrand tot asch, leg in de asch; ik braad of roost in gloeijende asch; 2) ik veeg de asch weg, ik stof af; 3) ik sla af, ik sla, b. v. σποδούμενος κάρα πρὸς πέτρας, zijn hoofd tegen de rotsen slaande of stootende, bij Eurip.

Σπολὰς, άδος, ἡ, het vel, het leder; een lederen kleed of lap.

Σπόνδυλος, *Att.* σφόνδυλος, ὁ, een wervelbeen; de wervel van eene schroef.

Σπυρὶς, ίδος, ἡ, een gevlochten korf. *Dimin.* Σπυρίδιον, τὸ, een korfje. Σπυριδὸν, *adv.* als een gevlochten korf.

Σπυρὰς, ἡ, en σπύραθος, ὁ, ook σπυραθία, ἡ, *Att.* σφυρὰς (waarschijnlijk verwant met σπεῖρα), geitendrek of mest; ook schapendrek, een schapenkeutel.

Στάζω, *fut.* στάξω, druipen, afdruipen; druppen, druppelen, droppelen; afdruppelen; laten druipen, druppelen of indruppelen, bij druppels ingieten.

Στάγδην, *adv.* al druipende, bij druppels.

Στάγμα, τὸ, een drup of drop, een druppel, droppel; de drup, het vocht, het nat.

Σταγὼν, όνος, ὁ, een drup, een druppel.

Στακτὸς, ἡ, ὸν, druipend, druppelend, gedropen, vloeibaar; ϛακτὴ, ἡ, *stacte* of *stacta*, eene soort van geurige balsem of olie, myrtenolie; ϛακτὰ, harst, gom, balsem. — Σταγὴς, hetzelfde in zamenst.

Ἄϛακτος, ὁ, ἡ, of Ἀϛαγὴς, ὁ, ἡ, niet druipend. Ἀϛακτὶ, *adv.* zonder te druipen.

Αἱμοϛαγὴς, ὁ, ἡ, van bloed druipend.

Μελι- en Νεκταροϛαγὴς, ὁ, ἡ, van honig of nektar druipend, geurig, aangenaam.

Πυρίϛακτος, ὁ, ἡ, b. v. πέτρα, een vuurspuwende berg.

Σταλάζω, *fut.* άσω (*frequent.* van ϛάζω), druppelen, droppelen.

Στάλαγμα, τὸ, het druipende, een droppel.

Σταλαγμὸς, ὁ, het druipen, het druppelen.
Σταλακτὸς, ἡ, ὸν, druipend, druppelend; gedropen.
Σταλακτὶς, ίδος, ἡ, t. w. λίθος, de druipsteen. Σταλακτικὸς, ἡ, ὸν, ligt druipend, druppelachtig. — Ἀςάλακτος, niet druipend, niet druppelend.
Ἀποςάζω, afdruipen; afdruppelen, afdroppelen.
Ἀπόςαγμα, τὸ, het afdruipsel, of afdruipend vocht.
Ἐνςάζω en ἐνςαλάζω, indruipen; indruppelen, ingieten.
Ἐπιςάζω, daarop druipen; daarop druppelen of gieten.
Καταςάζω, af- of neerdruipen; neerdruppelen, neerdroppelen; nedergieten.
Καταςαγμὸς, ὁ, de nederdruiping.

Σταφὶς, ίδος, ἡ, ***Att.*** **Ἀςαφὶς, ἡ, eene gedroogde druif, eene rozijn.** ***Dimin.*** **Σταφίδιον, τό.**

Σταφιδίτης, ὁ, t. w. οἶνος, rozijnenwijn.
Σταφυλὴ, ἡ, de wijnstok, eene druif, een druiventros; 2) het zink- of paslood der timmerlieden.
Σταφυλὶς, ίδος, ἡ, de druif; 2) eene rozijn; 3) een druiventros.
Σταφύλινος, η, ον, van druiven gemaakt.
Σταφυλῖνος, ὁ, ἡ, *pastinaca*, de pasternak, zekere wortel.
Σταφυλίζω, ik maak gelijk met het paslood.
Πολυςάφυλος, ὁ, ἡ, rijk in druiven of wijnen.

Στάχυς, υος, ook Ἄςαχυς, ὁ, eene aar, korenaar. Σταχυώδης, ὁ, ἡ, vol korenaren, gelijk aan eene korenaar.

Εὔςαχυς, ὁ, ἡ, met goede korenaren, vruchtbaar.
Ὑποςαχύομαι, eig. aren opschieten, v. d. opgroeijen, opwassen, bij Hom. Od. Υ, 212.

Στάω, het Latijnsche *sto, stare*, en het Nederd. *staan*, in *praes.* ongebruikt, is het stamwoord van Ἵστημι, 1) *act.* *a)* zoo in *praes.* als in *fut.* στήσω, *aor.* 1. ἔςησα, in eene *werkende* of *overgaande* beteekenis, ik stel, d. i. ik maak dat iets staat, v. d. ik stel, zet, plaats; ik stel aan, stel in, stel daar, ik verwek, wek op; ik stel op, stel regt op, ik rigt op; ik stel (in de schaal of in balans), ik weeg; ik stel vast, doe stil staan, ik stil; *b) perf.* ἕςηκα en ἕςακα, in eene *onzijdige* of *wederkeerige* beteekenis, ik heb (mij) gesteld, ik ben gesteld, ik sta, v. w. *pl. q. perf.* εἱςήκειν, *part.* ἑςηκὼς, *contr.* ἑςὼς, staande, gesteld, *inf.* ἑςηκέναι, *contr.* ἑςᾶναι, gesteld zijn, staan; 2) het *med.* in eene *wederkeerige* beteekenis, *a) praes.* ἵςαμαι, *fut.* ςήσομαι, ik stel mij, ik neem plaats, ik sta; ik sta vast, blijf staan, wedersta; ik sta stil, ik blijf stilstaan, ik houd op, laat af, b. v. met den *Genit.* τοῦ λόγου, van het spreken, of met een *part.* ἀδικῶν, met kwaaddoen; v. d. stilstaan, stol-

len, verstijven (van vochten); aanstaan, aanvangen (van den tijd), b. v. μηνὸς ἱςαμένου, in het begin der maand; opstaan, zich oprigten, regtop staan, v. w. *metaph.* staan, d. i. de goedkeuring wegdragen, van een tooneelspel, even als in het Latijn *recto stat fabula talo*, tegengesteld aan *cadere*, vallen, mishagen; *b)* in *aor.* 1. ἐςησάμην, niet slechts, ik heb mij gesteld, ik sta; maar ook, ik heb voor mij, ten mijnen behoeve, gesteld, daargesteld, opgerigt, enz. b. v. τρόπαιον ἵςασθαι, zich een eereteeken oprigten, πόλεμον ἵςασθαι, oorlog daarstellen, zich onderling ten strijde of in slagorde stellen; 3) *pass.* ἵςαμαι, ik word of ben gesteld, ik sta; in *perf.* ἕσταμαι, σαι, ται; *aor.* 1. ἐστάθην, en *aor.* 2. ἔστην, v. w. de *part.* ςαθεὶς, εῖσα, ὲν, en ςὰς, ᾶσα, ὰν, gesteld, staande, opgerigt, *infin.* ςαθῆναι en ςῆναι; *fut.* ςαθήσομαι. — Andere meer zeldzame *formae* zijn: - Ἱστάω en ἱστάνω, *inf.* ἱςᾶν en ἱστάνειν, stellen, meestal in zamenstelling. - Ἑςήκω (z. v. a. een nieuw *praes.* van het *perf.* ἕςηκα), *fut.* ἑστήξω en ἑστήξομαι, ik ben staande, ik sta. - Στέω, *Aeol.* στεύω, ομαι, *poët.* v. w. bij Homerus στεῦται en στεῦτο, Il. Γ, 83. Β, 597, ik stel, stel vast, verzeker, beloof: voorts van Στέω, de regelmatige *Subjunct.* στέωμεν, Il. Λ, 348. Χ, 231. *Jon.* στείομεν, Il. Ο, 297. — Στάσκω, *frequent.* van στάω, Il. Γ, 217. Σ, 160.

1) Afleidingen van Στάω, ςῆμι, ἵςημι:

Στάδην, *adv.* al staande, regt op; te regt. Στήδην, *adv.* hetzelfde; 2) al wegende, bij de wigt.

Σταδαῖος, αία, αῖον, staande, regtop staande, staandevoets voortgaande, statig.

Στάδιος, ία, ιον, staande, staandevoets of al staande plaats hebbend, gestadig, bijz. σταδία, *Jon.* σταδίη, ἡ, verst. μάχη, *pugna stataria*, de staande of gestadige strijd, in tegenstelling van eene schermutseling; 2) regtop staande, stijf, zonder plooijen, b. v. χιτών; 3) *neutr.* τὸ ςάδιον, de gestadigheid, stevigheid; 4) gewogen, toegewogen. V. d.

Στάδιον, τὸ, ook στάδιος, ὁ, *stadium*, eene maat van honderd vijf en twintig schreden, of negen en veertig roeden; 2) de renbaan, loopbaan; de wedloop.

Σταδιαῖος, αία, αῖον, eene stadie lang; 2) hetzelfde als σταδαῖος en στάδιος.

Σταδιοδρόμος, ὁ, een wedlooper. Σταδιοδρομέω, wedlooper zijn, de baan afloopen.

Σταθερὸς, ook ςαθηρὸς, ὰ, ὸν, *stabilis*, staande, vast of stil staande, stevig, gestadig, bestendig; ςαθερὰ, ἡ, verst. μεσημβρία, of

σταθερὸν ἦμαρ, τὸ, eig. de dagstilstand, het heetste van den dag, de middag; νυκτὸς τὸ σταθερὸν, middernacht.

Σταθερότης, ἡ, stevigheid, gestadigheid, bestendigheid.

Σταθὴς, hetzelfde in zamenst.

'Αςαθὴς, εος, ὁ, ἡ, niet stevig, onbestendig.

Εὐςαθὴς, ὁ, ἡ, goed stevig, standvastig, bestendig. Εὐςαθῶς, *adv.* bestendiglijk. Εὐςάθεια of εὐςαθία, ἡ, goede gesteldheid, standvastigheid, bestendigheid. Εὐςαθέω, ik ben stevig, standvastig, bestendig.

Νεοςαθὴς, ὁ, ἡ, nieuw gesteld, nieuw gevestigd.

Σταθμὸς, ὁ, de standplaats, een stal; eene staanplaats, een kwartier, eene rustplaats of post (voor reizigers en soldaten); 2) een deurpost; 3) de weegschaal, de balans; het gewigt, de wigt, de zwaarte; ook ςαθμίον, τὸ, genoemd. In *plur.* vindt men ook ςαθμὰ, τά.

Σταθμεύω, ik sta stil, vat post, ben in kwartier. Zameng. 'Επιςαθμεύω, ik ben bij iemand ingekwartierd.

Στάθμη, ἡ, de regtstaande lijn of de loodlijn der timmerlieden en metselaren, de maatstaf, het rigtsnoer; het paslood; v. d. κατὰ, ἐπὶ, πρὸς στάθμην, naar de maat, juist; παρὰ στάθμην, tegen of buiten de maat, niet juist; 2) eene lijn, koord.

Σταθμάω, bijz. in *med.* ςαθμάομαι, *fut.* ήσομαι of ώσομαι (HERODOT. VII, 214), ik pas, pas af, meet af; ik weeg, weeg af; v. d. 2) ik overweeg; beoordeel; ik schat; ik onderstel, gis.

Σταθμητὸς, ἡ, ὸν, afgepast; gewogen, gemeten; weegbaar, meetbaar; οὐ ςαθμητὸς, onmetelijk.

'Αστάθμητος, ὁ, ἡ, ongestadig, onbestendig.

Σταθμίζω, *fut.* ίσω, hetzelfde. Σταθμιςὴς, ὁ, een afweger.

'Αντίςαθμος, ὁ, ἡ, tegenwigt hebbend, even zwaar, even gewigtig.

'Αντιςαθμίζω, tegenwigt geven, vergelden.

Βαρύςαθμος, ὁ, ἡ, zwaarwegend, zwaarwigtig, zwaar.

'Ισόςαθμος, ὁ, ἡ, evenwigtig, even zwaar.

Σύςαθμος, ὁ, ἡ, hetzelfde. Συςαθμία, ἡ, evenwigt.

Σταμὶν, ῖνος, ἡ, *statumen*, bijz. in *pl.* ςαμίνες, de regtop staande balken ter zijde van het schip, van de kiel af tot op het verdek. HOM. Od. E, 252.

Στάμνος, ὁ, een aarden vat, waarin men den wijn liet stil staan om te trekken, hetwelk heet Καταςαμνίζειν.

Στάσις, εως, ἡ, *Ion.* ιος, ἡ, het stellen, het staan; de stand, staat, toestand, gesteldheid, de standplaats; een opstand, oproer; eene partij, factie.

Στάσιμος, ὁ, ἡ, staande, stevig, bestendig, standvastig, statig, stilstaande, stil, onbewegelijk; 2) gewogen, weegbaar; 3) ἀργύριον ςάσιμον, geld dat op renten staat.

Στασιώδης, εος, ὁ, ἡ, opstand makend, oproerig.

Στασιάζω, *fut.* άσω, ik maak, verwek oproer of opstand; 2) in opstand zijn, komen, geraken.

Στασιασμὸς, ὁ, oproermaking, opstand.

Στασιαςὴς, οῦ, ὁ, een oproermaker, een oproerling. Στασιαςικὸς, ἡ, ὸν, oproerwekkend, oproerig. Στασιαστικῶς, *adv.* oproeriglijk.

'Αςασίαστος, ὁ, ἡ, vrij van opstand, niet oproerig.

'Αντιςασιάζω, een opstand daartegen maken, de tegengestelde partij volgen.
Διαςασιάζω, ik verwek opstand, breng onderling in opstand, ik maak oneenig.
Καταςασιάζω, ik druk of kwel door eenen opstand.
Συςασιάζω, ik maak mede eenen opstand, ben deelgenoot van eenen opstand.
Στασιόω, hetzelfde ongebruikt; v. d.
Στασιώτης, ὁ, hetzelfde als ςασιαστής. Στασιωτεία, ἡ, oproerigheid, partijzucht. Στασιωτικὸς, ἡ, ὸν, tot den opstand behoorende, gezind, geschikt.
'Αρκυοςασία, ἡ, de stelling der netten. 'Αρκυοςάσιον, τὸ, de plaats om de netten te stellen.
'Ιππόςασις, -ςασία, -ςάσιον, ὁ, een paardestal.
'Ορθόςασις, ἡ, het regtop staan.
Στατὴρ, ῆρος, ὁ, wat de balans in evenwigt stelt, het gewigt; 2) een stater, zekere zilver- of meestal goudmunt, ter waarde van eene Attische mina aan zilver; in het N. T. een zilverling.
Στατὸς, ἡ, ὸν, gesteld; staande, stilstaande, b. v. ἵππος, een op stal staand paard; ὕδωρ, een stilstaand water; ςατὸς, ὁ, t. w. χιτὼν, een stijf hangend kleed.
Στατικὸς, ἡ, ὸν, stillend, tot stilstand brengend; ἡ ςατικὴ, zeker kruid; 2) wegend, vaardig in het wegen; ἡ ςατικὴ, verst. τέχνη, de weegkunde of leer, de evenwigtsleer.
Στατίζω (*frequent.* van ἵςημι), ik stel; *med.* ςατίζομαι, zich stellen, staan.
"Αςατος, ὁ, ἡ, niet stevig, onstandvastig, onbestendig.
'Αςασία, ἡ, onbestendigheid, onstandvastigheid. 'Αςατέω, onstandvastig, onbestendig zijn, wankelen.
'Αρκύςατος, ὁ, ἡ, netten stellend.
Διχοςατέω, zich ter zijde stellen, oneenig zijn, twisten, πρὸς τινὰ, met iemand. Διχοςασία, ἡ, twist, verschil, oneenigheid.
'Οβολοςάτης, ου, ὁ, een woekeraar. 'Οβολοςατέω, woekeren.
Πρωτοςάτης, ου, ὁ, een voorstander, die op de eerste rij, in het eerste gelid, of vooraan staat. Πρωτοςατέω, vooraan staan.
Σταυρὸς, ὁ, eig. een staak, paal; het staketsel, het paalwerk; 2) een kruis. Σταυρηδὸν, *adv.* als een paal.
Σταυρόω, *fut.* ώσω, ik sla eenen staak, paal of het paalwerk in; 2) ik kruisig.
Σταύρωμα, τὸ, het staketsel, het paalwerk.
Σταύρωσις, ἡ, het inslaan van palen; 2) de kruisiging.
Σταυρωτὴρ en -ὴς, ὁ, die palen inslaat; 2) de kruisiger. Daarvoor misschien ook Σαυρωτὴρ; zie boven aldaar.
'Ανασταυρόω, ik hang op aan het kruis.
'Απο-, Περι- en Προσσταυρόω, met staken of paalwerk afscheiden, omgeven, versterken, omschansen.
Σταχάνη, ἡ, *Dor.* de schaal, de weegschaal.
Σταὶς of ςαῖς, *Att.* ςὰς, *Gen.* ςαιτὸς, tarw meel met water gemengd, deeg.

Σταιτήϊος, α, ον, en σταίτινος, η, ον, ook στατίας of σταίτης, ὁ, van deeg, uit deeg gemaakt.

Στέαρ, στέατος, τὸ, *contr.* στῆρ, stijf of ongesmolten vet, talk, b. v. στέατος τροχὸς, een stuk talk, bij HOMERUS, ook in het alg. vet; 2) hetzelfde als σταίς.

Στεατώδης, ook στητώδης, ὁ, ἡ, talkachtig; vol talk.

Στεάτινος, ίνη, ινον, van talk gemaakt.

Στῆθος, εος, τὸ, de borst (die als het ware de gestalte aan het ligchaam geeft); het bovenlijf; 2) de muis van de hand, de bal van den voet; 3) eene hoogte, eene zandbank.

Ἀποστηθίζω, *fut.* ίσω, helder uit de borst, voor de vuist spreken.

Ἀκροστήθιον, τὸ, het bovenste deel van de borst.

Μεταστήθιον, τὸ, de tusschenruimte van de beide borsten; het midden van de hand of voet.

Στήλη, ἡ, een stijl, eene zuil, eerzuil, grafzuil, enz. *Dimin.* Στηλὶς, ίδος, ἡ, en στηλίδιον, τό.

Στηλίτης, ου, ὁ, tot eene zuil behoorende; 2) wiens naam op eene schandzuil geschreven staat, een gebrandmerkte, schanddader. — Στηλιτεύω, ik schrijf op eene zuil, ik plak aan; ik brandmerk. Καταστηλιτεύω, hetzelfde.

Στηλόω, ik stel eene zuil, ik rigt als eene zuil op; 2) *med.* pal staan, vast staan. Ἀναστηλόω, hetzelfde.

Στάλιξ, ικος, ἡ, *Dor.* eene stang, een staak, paal; 2) hetzelfde als στηλίς.

Στύλος, ου, ὁ, z. v. a. στήλη, eene zuil, een pilaar; 2) *stylus*, eene griffel of schrijfpen.

Στυλόω, met eene zuil onderateunen, stutten.

Ἄστυλος, ὁ, ἡ, zonder zuilen, niet ondersteund.

Ἐπιστύλιον, τὸ, het hoofd of bovenstuk eener zuil.

Περίστυλος, ὁ, ἡ, met zuilen omringd, omgeven; *neutr.* περίστυλον, ook περιστύλιον, τὸ, eene met zuilen omringde plaats, eene zuilenrij, gaanderij.

Πολύστυλος, ὁ, ἡ, met vele zuilen of pilaren.

Στήμων, ονος, ὁ, *stamen*, het opzetsel of opgezette weefsel; de weefdraad; een draad. Στῆμα en Στημόνιον, τὸ, hetzelfde. Στημονώδης, ὁ, ἡ, draadachtig.

Στημονίζομαι, ik zet het weefsel op.

Στήσιος, ου, ὁ, bijnaam van Ζεὺς, *Jupiter Stator*, Jupiter des rijks stichter.

Στοὰ, ook στοιὰ, ἡ, z. v. a. στήλη, eene zuil, bijz. eene zuilenrij, gaanderij; voorn. στοὰ ποικίλη, de schildergaanderij, waar de wijsgeer Zeno zijne lessen gaf, wiens leerlingen van daar genoemd werden οἱ ἐκ τῆς στοᾶς Φιλόσοφοι, of οἱ Στωϊκοὶ, de Stoïcynen.

Περίστοιον, *contr.* περίστῳον, z. v. a. περίστυλον.

Πρόστωον, de voorgaanderij, een voorportaal.

Ἱστὸς, οῦ, ὁ, de mast, de staande scheepsmast; 2) de loodregt staande weversspoel; het opzetsel, of de ketting van het weefsel; het weefsel; het weefgetouw.

Ἱστίον, ου, τὸ, het weefsel, een deken, bijz. een scheepszeil; v. w. ἱστία ἀναπετάσσειν, de zeilen uitspannen; ἱστία καθαιρεῖν, de zeilen neerlaten.

Zamenstellingen van Ἵστημι, στάω, enz.

Ἀμφίσαμαι, omstaan, rondom staan; 2) onderzoeken. Ἀμφιστάτης, ὁ, een omstander; een onderzoeker.

Ἀνθίστημι, tegenstellen; tegen elkander stellen, vergelijken; 2) bijz. in *med.* tegenstand bieden, wederstaan.

Ἀντίστασις, ἡ, de tegenstelling, vergelijking; 2) tegenstand, de tegenpartij.

Ἀντιστάτης, ὁ, een tegenstander. Ἀντιστατέω, tegenstander zijn, tegenstand bieden. Ἀντιστατικὸς, ἡ, ὸν, tegenstand biedend.

Ἀνίστημι, ik stel op, rigt op; ik wek op (een doode); ik beur op (een bedroefden); 2) ik doe of laat opstaan, of optrekken (b. v. een leger); ik dwing tot den optogt, ik verjaag, drijf uit, bijz. de inwoners eener veroverde stad; v. d. ik werp omver, verwoest, verstoor (de stad zelve); 3) *med.* ik rigt mij op, ik sta op; ik vertrek; ik sta weder op, herstel (van eene ziekte).

Ἀνάστασις, ἡ, het opstellen, de oprigting; de opwekking; 2) de opjaging, verdrijving (der inwoners); de verstoring, verwoesting (eener stad); 3) het opstaan, de opstanding, een opstand; 4) de herstelling.

Ἀνάστατος, ὁ, ἡ, opgejaagd, uitgedreven; omver geworpen, verwoest; ἀνάστατον ποιῆσαι, opjagen, verwoesten, γίγνεσθαι, opgejaagd, verwoest worden. Ἀναστατὴρ, ὁ, een verdelger, verwoester. Ἀναστατόω, doen opstaan, opjagen, verwoesten.

Ἀνάστημα, τὸ, het opgestelde; eene hoogte; de gestalte.

Ἀντανίσαμαι, daartegen opstaan, zich daartegen verzetten.

Ἀπανίστημι, ik doe of laat van daar opstaan, ik voer af of weg (b. v. een leger); 2) *med.* en *pass.* ik sta van daar op, word van daar opgejaagd, ik vertrek, verhuis.

Ἐξανίστημι, ik doe of laat opstaan, uittrekken, heengaan; ik drijf uit, voer uit, voer weg; 2) *med.* ik stel mij, ik ga, trek, kom voor of uit, b. v. τῆς ὁδοῦ, ik ga uit den weg.

Ἐξανάστασις, ἡ, de uitdrijving.

Προεξανίσαμαι, ik sta vooraf, of het eerst op.

Ὑπεξανίσαμαι, ik sta op voor iemand, τινί.

Ἐπανίστημι, ik stel daartegen op; ik zet tot den opstand tegen (iemand) aan; 2) *neutr.* en in *med.* ik stel mij daartegen aan, sta daartegen op, verzet mij daartegen; ik sta op, τινὶ, voor iemand; daarboven op staan, ontstaan.

Ἐπανάστασις, ἡ, de opstand, het oproer.

Ἐπανάστημα, τὸ, het opstaande, eene buil, een gezwel.

Μετανίστημι, ik doe opstaan (van de eene plaats naar de andere), ik drijf, voer, breng weg of over; 2) *med.* ik sta op, trek weg, trek over, verhuis.

Μετανάστασις, ἡ, de overtogt, het vertrek, de verhuizing.

Μετανάστατος, ὁ, ἡ, verplaatst, verhuisd.

Συνανίστημι, ik doe mede opstaan; ik sta mede op.

ʽΥπανίςαμαι, ik sta op, ga uit den weg, bijz. eershalve; τινὶ, voor iemand.

ʽΥπανάςασις, ἡ, het opstaan, het uit den weg gaan.

ʽΥπερανίςαμαι, ik stel mij daarboven, ik overtref.

ʼΑφίςημι, ook ἀφιςάω, άνω, *fut.* ἀποστήσω, ik stel af, zet weg; ik doe of laat (iemand van iets) afstaan, of afstand doen, ik houd af of terug, ik zonder af, scheur af, bijz. ik maak afvallig; 2) bijz. in *med.* ik sta af, sta veraf of afgezonderd, ik ben verwijderd; ik doe afstand, ik houd mij af, laat mij aftrekken, ben afkeerig, τινὸς, van iets; bijz. ik val af, word afvallig; 3) ik weeg af, weeg toe; *med.* ik laat mij af- of toewegen. ʼΑφεςήκω, hetzelfde.

ʼΑποςαδὸν en ἀποςαδὰ, *adv.* van verre, van zekeren afstand.

ʼΑπόςασις, ἡ, ook ἀποςασία, ἡ, de afstand, afgelegenheid; de afzondering, afscheuring; een afval. — ʼΑποςάσιον, τὸ, de scheiding, echtscheiding, afval.

ʼΑποςατὴρ, ὁ, en ἀποςάτης, ὁ, *foem.* ἀποςάτις, ἡ, die afstand doet, een apostaat, een of eene afvallige; 2) een afweger.

ʼΑποςατέω, ik sta veraf, op eenen afstand; ik doe afstand, ik val af, τινὸς, van iemand; ik ben afwezig.

ʼΑπόςημα, τὸ, de afstand; 2) bijz. eene afzondering van kwade stoffen, eene zweer, abces.

ʼΕξαφίςαμαι, ik houd mij af, sta af van iets.

Προαφίςημι, αμαι, vooraf doen afvallen; te voren afvallen.

Προςαφίςημι, daarbij doen afvallen.

Συναφίςημι, αμαι, mede afvallen.

Διίςημι, ik stel van een, uit een; ik scheid van een, ik verdeel, maak oneenig; 2) *med.* van elkander afstaan, afgezonderd, afgescheiden, verdeeld, oneenig zijn, verschillen.

Διαςασμὸς, ὁ, en διάςημα, τὸ, de afstand, de tusschenruimte.

Διάςασις, ἡ, hetzelfde; 2) verdeeldheid, oneenigheid, verschil van gevoelen; 3) de uitgestrektheid van een ligchaam.

Διαςαδὸν, *adv.* op eenen afstand, van tusschen beide.

Διαςατὸς, ἡ, ὸν, van elkander af staande; 2) verdeeld, oneenig; 3) uitgestrekt. Διαςατέω, van elkander af staan, verdeeld zijn. Διαστατικὸς, ἡ, ὸν, van een verwijderend.

ʼΕνίςημι, *fut.* ἐνςήσω, ik stel in, daarin, daartusschen, daarbij, v. d. ἐνςῆσαι, verst. νοῦν of διάνοιαν, opletten, opmerken; 2) bijz. in *med.* ik stel mij of sta daarin, daartusschen, daarbij; ἐνίςαμαι ὁδὸν, ik treed eenen weg in; δίκην of ἀγῶνα, ik stel eene regtszaak in, vang een proces aan; τινὶ, of πρὸς τὶ, ik stel mij of verzet mij daartegen. ik sta daarop, dring daarop aan; v. d. aanstaande zijn, bedreigen, boven het hoofd hangen; *part.* ἐνιςάμενος, ἐνεςηκὼς, ἐνεςὼς, aanstaande, aanvangende, b. v. χρόνος.

ʼΕνςασις, ἡ, de instelling, de intrede, aanvang; 2) de tegenstelling, tegenkanting; het aandringen (op iets); eene hindernis.

ʼΕνςάτης, ὁ, een tegenstander, aandringer. ʼΕνςατικὸς, ἡ, ὸν, tegenstand biedend, aandringend.

ʼΕξίςημι, *fut.* ἐκςήσω, ook ʼΕξιςάω, άνω, ik stel (een voorwerp) uit of buiten (deszelfs plaats), ik ontstel, verstel, verander, ik breng (iemand, τινὰ) buiten zich zelven; 2) bijz.

in *med.* en *pass.* ik stel mij daar buiten, b. v. ἐξίσταμαι ὁδοῦ, ik ga uit den weg, τινὶ, ik wijk voor iemand, τῶν ἐμαυτοῦ of τῶν ὄντων, ik verlaat mijne zaken, maak bankroet; voorts met eenen *Accus.* ik ontwijk, vermijd, b. v. κίνδυνον, een gevaar; bijz. ik ontstel, val van mij zelven, verlies mijn verstand, geraak in geestverrukking, gew. met φρενὸς, τοῦ φρονεῖν, τῆς γνώμης, enz.

Ἔκστασις, ἡ, ontstelling, ontsteltenis, onmagt, zinneloosheid, geestverrukking.

Ἐκστατικὸς, ἡ, ὸν, ontstellend, ontsteltenis wekkend, geestverrukkend; 2) ontsteld, zinneloos, verrukt van geest.

Ὑπεξίσταμαι, ik ontwijk, τινὶ ὁδῶν, ik ga voor iemand uit den weg.

Ἐφίστημι, *fut.* ἐπιστήσω, ik stel daaraan, daarop, daarover; bijz. τινὰ τινὶ, ik stel iemand over eene zaak, geef hem het opzigt daarover; 2) ik houd in, op, stil, terug, b. v. τὴν πορείαν, op weg stil houden; *metaph.* zich of zijn gevoelen stil houden; 3) ik stel daar, stel voor de hand, breng in het midden; 4) ἐφίστημι τινὶ, κατὰ τὶ, περὶ τινὸς, t. w. νοῦν, γνώμην, enz. ik stel de gedachte, vestig mijne aandacht, geef acht op, leg mij toe op iets; 5) *med.* en *pass.* ik sta op, bij, over iets, ik ben daarover gesteld, voer het opzigt; ik houd mij stil, blijf daarbij staan; ik sta op, ontsta, kom op, verschijn.

Ἐπισταδὸν, *adv.* op staande voet, HOM. Od. M, 392.

Ἐπίστασις en ἐπιστασία, ἡ, het stellen of het staan op of over iets; het opzigt, opperbevel; het oponthoud; de opmerking, opmerkzaamheid.

Ἐπιστάτης, ὁ, ook ἐπιστατὴρ, ὁ, die over iets gesteld is, een opzigter, bevelhebber, veldheer, voorzitter; bijz. te Athene de voorzitter in het ambtgenootschap der Prytanen; 2) die in den strijd achteraan of in de achterhoede staat; een strijdgenoot.

Ἐπιστατέω en ἐπιστατεύω, ik voer het opzigt, τινὸς, over iets; ik ben opzigter, voorzitter; ik draag zorg dat, enz.; 2) ik sta daarbij.

Ἐπίσταμαι, ik sta op, of over (eene zaak), v. d. ik versta, ik weet; zie Ἴστημι, boven.

Συνεφίστημι, ik stel mede daarover; ik let mede op; ὁ συνεφεστώς, een medeopzigter.

Καθίστημι, *fut.* καταστήσω, ook καθιστάω, άνω, ik stel neer, zet neer; ik stel aan; ik bestel, maak eene bestelling, beschikking of verordening, ik stel op orde; ik stel vast; ik stel op rust, ik stil; in het alg. ik stel, b. v. εἰς κίνδυνον, in gevaar; ik maak, even als in het Lat. *reddere*; 2) *neutr.* in *perf.* in *med.* en *pass.* staan, bestaan, vaststaan; stilstaan, op rust of op orde staan; gesteld worden of zijn, in den eenen of anderen toestand zijn of geraken, b. v. εἰς ἀπόνοιαν, in wanhoop; ingesteld worden, in gebruik zijn, bijz. τὰ καθεστῶτα of ἡ καθεστῶσα πολιτεία, de staat van zaken, de staatsgesteldheid. — Καθεστήκω, *fut.* ξω, ik stel vast, sta vast, besta.

Κατάστασις, ἡ, het nederstellen, de bestelling, aanstelling, instelling, vaststelling, verordening, in staat stelling; de op rust stelling; de gesteldheid, staat, toestand, bijz. de staatsgesteldheid.

Καταστάτης, ὁ, een besteller, beschikker; een hersteller.

Καταστατὸς, ἡ, ὸν, besteld, verordend, vastgesteld. Καταστατικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende, geschikt, bekwaam.

'Ακατάστατος, ὁ, ἡ, niet ter neer gesteld, slecht gesteld, ongeschikt, ongestadig, onbestendig. 'Ακαταστασία, ἡ, slechte gesteldheid, wanorde, ongestadigheid. 'Ακαταστάτως, *adv.* ongeschiktelijk.

Δυσκατάστατος, ὁ, ἡ, moeijelijk neer te stellen.

Εὐκατάστατος, ὁ, ἡ, ligt neer te stellen, welgesteld.

Νεοκατάστατος, ὁ, ἡ, pas neer gesteld, nieuw in-, aan- of vastgesteld.

Κατάστημα, τὸ, het nederzetten, de stelling, stand, staat, toestand, gesteldheid.

'Αντικαθίστημι, ik stel daartegen, stel in de plaats; 2) *med.* ik stel mij daartegen, ik verzet mij; 3) *pass.* ik word in de plaats gesteld of aangesteld.

'Αποκαθίστημι, ik stel weder neer, stel weder in; ik herstel, zet op zijne plaats.

'Επι- en Παρακαθίστημι, ik stel daarbij neer of aan.

Προκαθίστημι, ik stel vooraf neer, aan of in.

Συγκαθίστημι, ik stel mede neer, vast, in of aan.

Μεθίστημι, ook μεθιστάνω, *fut.* μεταστήσω, ik verstel, stel om, verplaats; ik verjaag, verdrijf; ik verander; ik breng over; *med.* ik verzet, verplaats mij; ik ga over, heen, weg; ik verander (van staat, gesteldheid, gezindheid, enz.), ik ontaard; μεθίσταμαι φρενῶν, ik raak mijn verstand kwijt.

Μετάστασις, ἡ, de omstelling, verplaatsing, verhuizing, verandering, omwenteling, verdrijving, het vertrek, het heengaan, de ontaarding.

'Αμετάστατος, ὁ, ἡ, onverzettelijk, onveranderlijk.

Εὐμετάστατος, ὁ, ἡ, ligt te verzetten, ligt veranderlijk; onbestendig.

'Αντιμεθίστημι, ik stel of verplaats naar de overzijde.

Παρίστημι, ook παριστάω, άνω, ik stel bij, daarbij, daarneven, ik vergelijk; ik stel daar, stel, zet of leg voor; ik stel voor oogen, toon aan; ik geef aan de hand, ik herinner; ik raad aan, ik overreed; 2) *med.* ik stel mij daar bij, ik treed toe; ik sta daarbij, daarneven; ik sta bij, ik help; ik stel bij of neven mij, heb bij mij staan, heb in mijne magt; bijz. *a*) παρίσταται μοι, mij valt in; *b*) παρίσταμαι, verst. θυμῷ, ik schep moed; *c*) παραστήσασθαι, *inf. aor.* 2. aan zich onderwerpen, in zijne magt brengen; daarentegen παραστῆναι, *aor.* 2. zich onderwerpen, τινὶ, aan iemand; *d*) παρεστηκέναι φρενῶν, buiten zijn verstand zijn.

Παρασταδὸν, *adv.* al staande, nabij staande, Od. Κ, 173.

Παράστημα, τὸ, tegenwoordigheid van geest, moed.

Παράστασις, het bij-, neven-, naast stellen, de vergelijking, voorstelling, aanwijzing; 2) het bijstaan, bijzijn, de tegenwoordigheid; tegenwoordigheid van geest, moed; een inval, eene gedachte; 3) het buiten zich zelven zijn, de geestvervoering.

Παραστάτης, ὁ, een bijstander, een helper; een bijstrijder, strijdgenoot, die in den strijd naast iemand staat. *Foem.*

Παραστάτις, ιδος, ἡ, eene helpster, gezellin.

Παραστατικὸς, ἡ, ὸν, bij- of voorstellend; aanmoedigend; tegenwoordigheid van geest bezittend.

Παραστατέω, ik sta daarbij, ik sta bij, ik help.

Παστὰς, άδος, ἡ, de zuilengaanderij voor het huis, bij Hom. αἴθουσα genoemd; 2) *atrium*, de voorzaal, het

voorhuis, bij Hom. πρόδομος; 3) het vrouwenvertrek; slaapvertrek, bij Hom. θάλαμος. Zamengetr. uit παραστὰς, hetwelk ook voorkomt.

Περιΐςημι, ik stel om, rondom, in het rond; *med.* ik sta rondom, omgeef; *pass.* ik ben omgeven; 2) ik stel om, breng in eene andere omstandigheid, gesteldheid of stemming; *med.* ik kom in eenen anderen toestand, ik verander; ik geraak in deze of gene omstandigheid, b. v. εἰς πενίαν, in armoede; 3) *med.* περιΐςασθαι, zich ter zijde stellen, uit den weg gaan, vermijden; ontstellen, vreezen.

Περιςαδὸν, *adv.* in het rond staande.

Περίςασις, ἡ, de omstelling, het omstaan; eene omstandigheid, een ongeval; eene omkeer, verandering; eene gelegenheid, gelegene aanleiding; de gemaakte omstandigheid, toebereidselen; het omstaande, de omtrek, omvang, omstaande menigte.

Περίςατος, ὁ, ἡ, rondom gesteld, omstaan, omgeven, omringd.

Περιςατικὸς, ἡ, ὸν, de omstandigheden betreffende.

Ἀπερίςατος, ὁ, ἡ, niet omstaan, niet omgeven; alleen, verlaten; vrij van omstandigheden.

Προΐςημι, ik stel voor, vooraf, vooraan; *med.* ik sta voor, vooraan; ik ben voorstander, ik voer het opzigt, ik beschut; v. w. οἱ προεςῶτες, de overheid, de gebiedvoerders; 2) ik neem voor, onderneem, verrigt, τινὸς, iets; 3) ik wend voor, geef voor.

Προςασία, ἡ, het voor- of vooraan staan, de voorrang, heerschappij, overmagt; het opzigt, waardigheid, aanzien; de voorzorg, hulp, bijstand.

Προςάτης, ου, ὁ, een voorstander, aanvoerder, opzigter; voogd; bijz. 2) te Athene de patroon voor het geregt dergenen die het burgerregt niet hadden.

Προςατεία, ἡ, het voorstaan, het opzigt; 2) het ambt van den προςάτης.

Προςατέω en προςατεύω, ik sta voor, voer het gebied. τινὸς, over iets; ik beschut, verdedig.

Προςὰς, άδος, ἡ, de gaanderij voor het huis te zamen met de voorkamer.

Προςίςημι, ik stel bij, stel daaraan; ik weeg toe; 2) *med.* ik stel mij daarbij, ik sta daarbij, treed toe; 3) ik stel mij, of verzet mij, daartegen; 4) ik geef aanstoot, τινὶ, aan iemand; 5) ik wend voor.

Συνίςημι, ook συνιςάνω, *fut.* συςτήσω, ik stel zamen, te zamen; ik stel bijéén, verzamel, v. w. bijz. συνιςάναι τινὰ τινὶ, iemand met iemand zamenbrengen, den een den anderen aanbevelen; ik stel te zamen, bij een, breng tot stand, ik vervaardig, doe ontstaan; 2) *med.* zamenstaan, zich te zamen of bijéén houden; zich zamenstellen, stollen, stijf of stil staan; opzetten, aanhitsen; zich te zamenstellen, zich inlaten, slag leveren, τινὶ, met iemand; ontstaan, veroorzaakt worden.

Σύςημα, τὸ, het zamenstel, een zamengesteld geheel, eene verzameling, inrigting, gesteldheid; een leerstelsel.

Συςάδην en σύςταδὸν, *adv.* bij zamenstelling, te zamen staande.

Σύςασις, ἡ, de zamenstelling; vereeniging; vervaardiging inrigting; aanbeveling; 2) het zamenstaan, de verbindte-

nis, verzameling, hoop, partij; het ontstaan, de oorsprong; de gesteldheid, het wezen.

Συςάτης, ὁ, te zamen staande. Συςατικὸς, ἡ, ὸν, te zamen stellend; aanbevelend, b. v. een brief.

Ἀσύςατος, ὁ, ἡ, niet zamengesteld; onbestaanbaar.

Ὑφίςημι, ik onderstel, stel of zet daaronder, ik stel neer, stel voor; 2) bijz. in *med.* zich onder iets stellen; v. d. op zich nemen, belooven; zich daartegen stellen, onderstaan, uithouden; zich neerzetten, zinken, ten ondergaan; stilstaan, opwachten.

Ὑπόςασις, ἡ, de onderstelling; het onderstel, de onderlaag; de grondslag, de bodem; de inhoud, een onderwerp; standvastigheid, moed; het onderstaan, eene onderneming; het bestaan, de wijze van bestaan, het wezen, de substantie.

Ὑπόςατος, ὁ, ἡ, onderstaanbaar, verdragelijk.

Ἀνυπόςατος, ὁ, ἡ, onverdragelijk, onwederstaanlijk.

Δυςυπόςατος, ὁ, ἡ, slecht te verdragen of te wederstaan.

Στέγω, *fut.* ξω, verwant met het Lat. *tego*, ik dek, bedek; ik berg, verberg; ik houde in, bevat; 2) gelekt of digt zijn, bijz. van schepen of vaatwerk, dat waterdigt is; v. d. 3) tegen iets gedekt zijn, verdragen, dulden. Στεγάζω, *fut.* άσω, hetzelfde; v. w. Στέγασμα, τὸ, een dek, dak, deksel.

Στέγη, ἡ, ook τέγη, ἡ, en ςέγος, ook τέγος, τὸ, een dak; 2) eene overdekte plaats, een huis, eene kamer, enz.

Τέγεος, ὁ, t. w. θάλαμος, het vrouwenvertrek op de bovenste verdieping, bij Hom. Il. Z, 248.

Στεγανὸς, ἡ, ὸν, *contr.* στεγνὸς, ἡ, ὸν, gedekt, bedekt; dekkend; digt, waterdigt; verstopt; zamengetrokken, zamentrekkend; *metaph.* stilzwijgend, die niets laat uitlekken; *neutr.* τὸ ςεγνὸν, z. v. a. ςέγος.

Στεγνόω, ik maak digt; ik verstop, trek te zamen; v. d. ik soldeer.

Στεγανόπους, ὁ, ἡ, met zwemvleugelen voorzien, b. v. van vleermuizen.

Ἄςεγος, ὁ, ἡ, ook ἀςεγὴς en ἀςέγαςος, ὁ, ἡ, ongedekt, niet bedekt; zonder dak; *metaph.* openhartig.

Ἀποστέγω, ik dek af, ik houd af of sluit af door een dak. Ἀποςεγάζω, hetzelfde; 2) ik ontdek, ligt het dak af.

Κατάςεγος, ὁ, ἡ, bedekt, overdekt. Καταςεγάζω, ik bedek, ik overdek, beleg met een dak.

Ὁμόςεγος, ὁ, ἡ, onder een dak wonend; een huisgenoot.

Περιςέγω, ik dek, bedek rondom; ik versterk.

Προςέγιον, τὸ, en προςέγισμα, ἡ, het ruim van het huis voor de kamerdeuren.

Συςεγάζω, mede bedekken, zamendekken.

Ὑπόςεγος, ὁ, ἡ, onder dak, in huis zijnde. Ὑποςέγω, ik dek of verberg daaronder.

Στείβω, ook *poët.* ςίβω, ik stap, trap; ik trap met de voeten, vertrap; ik trap in een, trap vast; ik treed, betreed (de voetstappen), ik volg het voetspoor.

Στειπτὸς en στιπτὸς, ἡ, ὸν, getrapt, vastgetrapt of gedrukt, digt, vast.
Ἄςειπτος, ὁ, ἡ, ongetrapt, niet betreden; ontoegankelijk.
Εὔςιπτος, ὁ, ἡ, wel getrapt; wel of digt geweven (van kleederen).
Στιβὰς, άδος, ἡ, eene legerstede van plat getrapte of digt op een gedrukte boombladeren, enz. eene stroomatras.
Στίβη, ἡ, de rijp, de morgenvorst.
Στίβος, ὁ, de betreden weg, het pad, het voetspoor, een voetstap; 2) hetzelfde als ςιβάς.
Στιβέω en ςιβεύω, ik stap, treed; ik betreed het spoor of de voetstappen; ik spoor na, vorsch na. — Στιβεὺς, ὁ, de betreder, een wandelaar; een naspoorder, een jager; een volder. Στιβεία, ἡ, de tred, het treden; de nasporing.
Ἀςιβὴς, ὁ, ἡ, onbetreden, slecht om te gaan.
Νιφοςιβὴς, ὁ, ἡ, met sneeuw bedekt, besneeuwd.
Χθονοςιβὴς, ὁ, ἡ, ter aarde getrapt; aardsch.
Στιβαρὸς, ὰ, ὸν, en ςιφρὸς, ὰ, ὸν, vastgetrapt, digtgestopt, zamengedrongen; vast, digt; zwaar; stevig, sterk, krachtig.
Στίφος, εος, τὸ, een digt zamengedrongen hoop, een drom van krijgsvolk.
Στοιβὴ of ςοίβη, ἡ, het stoppen, de opstopping; bijz. zekere plant, wier bladeren dienden, om op te stoppen of op te vullen.
Στοιβάζω, ik stop op, digt, daartusschen; ik hoop op, hoop te zamen.
Στέμβω (verwante vorm van ςείβω), ik stamp; *metaph.* ik beschimp, scheld uit. V. d.
Ἀςεμβὴς en ἀστεμφὴς, ὁ, ἡ, onvertrapt; onwrikbaar, onbewegelijk, stevig. Ἀςεμφέως, *adv.* onbewegelijk, stevighjk, strengelijk.
Στέμφυλον, τὸ, de vertrapte of uitgeperste wijndruiven of olijven.
Στόμφος, ὁ, hoogdravenheid, grootspraak, schimpredenen. Στομφάζω, hoogdravende taal spreken, grootspreken. Στόμφαξ, ὁ, ἡ, een grootspreker, een praler, pogcher.

Στείχω, *fut.* ξω, ik stijg, ga op rij of volgens orde; ik ga, treed, wandel, trek voort, reis.

Στὶξ, ςίχος, ἡ, *poët.* eene rij, reeks, orde, lijn, een gelid.
Στίχος, ὁ, in *prosa*, hetzelfde, v. d. bijz. een regel (schrift), een dichtregel, een vers. *Dimin.* Στιχίδιον, τό.
Στιχηδὸν, *adv.* op rij; als regelen of verzen.
Στιχάω, hetzelfde als ςείχω. Ὁμοςιχάω, te zamen gaan.
Στιχίζω, ik stel op rij; ik breng in verzen.
Στιχοποιΐα, ἡ, het verzen maken.
Ἀκρόςιχον, τὸ, het begin der rij, regel of van een vers.
Δίςιχος, ὁ, ἡ, tweeregelig; δίςιχον, τὸ, een tweeregelig vers.
Ἡμιςίχιον, τὸ, *hemistichium*, een halve regel of een half vers.
Μονόςιχος, ὁ, ἡ, uit eenen regel of een vers bestaande.
Πεντάςιχος, ὁ, ἡ, vijfregelig, uit vijf versen.
Στοῖχος, ὁ, hetzelfde; bijz. een gelid, slagorde; de op rij gestoken palen, waaraan de jagers hunne netten vastmaken. *Dimin.* Στοιχάριον, τό.
Στοιχέω, *fut.* ήσω, ik sta of ga op rij, in het gelid, bijz.

van krijgsvolk; v. d. in het algem. ik ga, treed voort, treed bij.

Στοιχίζω, de palen en netten op de jagt stellen; op rij stellen. Στοιχισμὸς, ὁ, het stellen der netten.

Στοιχεῖον, τὸ, eig. *dimin.* van ςοῖχος, een lijntje, streepje, b. v. in de meetkunde; v. d. 2) het eerste beginsel, of eerste bestanddeel eener zaak of wetenschap, de grondslag; bijz. eene letter, een letterteeken (van het alfabet); eene hoofdstof, grondstof, element (van hetgeen in de natuur bestaat); 3) de stift der zonnewijzer, welke de schaduw werpt, en den tijd aanwijst; v. d. de schaduwstreep zelve.

Στοιχειώδης, ὁ, ἡ, tot de eerste beginselen behoorende, elementarisch.

Στοιχειόω, ik leer of onderwijs de eerste beginselen. Στοιχείωμα, τὸ, een beginsel. Στοιχείωσις, ἡ, het onderrigt in de eerste beginselen. Στοιχειωτὴς, ὁ, een onderwijzer in dezelve.

Ἐγκαταςοιχειόω, ik prent de eerste beginselen in, ik maak tot het bestanddeel eener zaak.

Ἀντίςοιχος, ὁ, ἡ, op de tegengestelde rij, tegenovergesteld, parallel. Ἀντιςοιχία, ἡ, de tegenoverstelling.

Ἀντιςοιχέω, op de tegenovergestelde rij, staan, gaan, dansen, enz.

Μεταςοιχεὶ, *adv.* op rij, naar de rij af.

Περίςοιχος, ὁ, ἡ, rondom op rij geschaard in den vorm van vijf stippen.

Περιςοιχίζω, ομαι, met stelnetten omgeven, omsingelen.

Σύςοιχος, ὁ, ἡ, te zamen op eene rij staande, zamengeschaard, gelijksoortig.

Συςοιχέω, op eene rij staan, zamengeschaard staan, gelijksoortig zijn.

Στόχος, ὁ, de ingestoken paal, het doel of doelwit. V. d.

Στοχάζομαι, *fut.* άσομαι, ik schiet naar het wit; ik streef naar een doel, ik bedoel, τινὸς, iets; ik gis; ik tref het doel; ik raad; ik beoordeel.

Στόχασμα, τὸ, dat waarmede men het doel treft.

Στοχασμὸς, ὁ, de bedoeling; het doeltreffen, het raden.

Στοχαςὴς, οῦ, ὁ, die naar het wit schiet. Στοχαςικὸς, ἡ, ὸν, doeltreffend. Δυςστόχαςος, ὁ, ἡ, moeijelijk te treffen, te gissen of te raden.

Διαςοχάζομαι en Καταςοχάζομαι, ik bedoel, tref, gis, raad, τινὸς, naar iets.

Παραςοχάζομαι, ik schiet het wit voorbij, tref het doel niet.

Ἄςοχος, ὁ, ἡ, misschietend, niet doeltreffend, niet doelmatig; niet schrander; zich vergissend, dwalend. Ἀςοχία, ἡ, het misloopen van het doel, eene vergissing. Ἀςοχέω, ik tref het doel niet, ik mis; ik vergis mij.

Εὔςοχος, ὁ, ἡ, wel schietend, wel doeltreffend; scherpzinnig, schrander, vindingrijk. Εὐςοχία, ἡ, vaardigheid in het schieten, geschiktheid om doel te treffen, te gissen, te raden, enz. Εὐςοχέω, ik tref het doel wel, ik ben schrander in het gissen.

Ἀποςείχω, ik stijg af, ga weg, ga heen.

Διαςείχω, ik ga door, loop door.
Ἐπιςείχω, ik stijg op, treed toe, ga toe, daarop of daarover.
Καταςείχω, ik stijg neer, ga naar beneden.
Μεταςείχω, ik ga na, loop na.
Παραςείχω, ik ga of loop toe, bij, voorbij.
Περιςείχω, ik ga om, loop om, loop rond.

Στέλεχος, τὸ, het onderste van den boomstam bij den wortel, de stam, de stronk.

Στέλλω, *fut.* ςελῶ, *aor.* 1. ἔςειλα, *perf.* ἔςαλκα, *aor. pass.* ἐςάλην, in afleiding en beteekenis verwant met Στάω, ςέω, ἵςημι (verg. Hom. Il. Δ, 294 en 298), dus eig. stellen, gereed stellen, op orde stellen, schikken; uit- of toerusten, kleeden; vaardig maken; v. d. 2) ik vaardig af, ik zend, zend af; *med.* ik laat mij zenden, ik maak mij vaardig, ik reis af, ik ga heen, ik reis; ik zend na, laat halen; 3) ik stil, breng tot stand of stilstand; ik stel of trek te zamen, v. w. ἱςία ςέλλειν, ook ςέλλεσθαι, de zeilen intrekken, neerlaten; *med.* zich stillen, bedaren; zich uit vrees te zamen, terug of intrekken, zich onttrekken, ontwijken, ontveinzen.

Στειλειὸν of ςειλεὸν, τὸ, de steel van eene bijl. Στειλεία, ἡ, het gat, waarin de steel van de bijl steekt.
Σταλτὸς, *part. perf. pass.* komt voor in
Σταλτικὸς, ἡ, ὸν, stellend, stillend; doende stilstaan of stollen, zamentrekkend.
Σταλὴς komt alleen voor in zamenst.
Εὐςαλὴς, έος, ὁ, ἡ, welgesteld, wel uit- of toegerust, fraai gekleed; ligt gewapend; vaardig, gereed; ligt uit te rusten of in gereedheid te stellen, niet kostbaar. Εὐςαλία, ἡ, ligte uitrusting, vaardigheid.
Στόλος, ὁ (van het *perf. med.* ἔςολα), de gereedstelling, uit- of toerusting; de kleeding, de opschik; 2) de afvaardiging, uitzending, b. v. van krijgsvolk; de togt, reis, veldtogt, bijz. scheepstogt; de uitgezondene legermagt, een leger, bijz. eene vloot; een schip; 3) de steel, staart, stengel.
Στολὴ, ἡ, de toerusting, kleeding, opschik; bijz. het gewaad, een kleed (*stola*); de wapenrusting, het harnas; 2) z. v. a. ςόλος. *Dimin.* Στόλιον, τὸ; een ligt kleed, bijz. het gewaad der wijsgeeren.
Στολὶς, ίδος, ἡ, *dimin.* hetzelfde; 2) de vouw of plooi van een kleed, bijz. daar, waar men er op zit; v. d. 3) een rimpel (in het gelaat).
Στολίζω, *fut.* ίσω, ik kleed aan, rust uit; 2) ik haal in, trek in, b. v. de zeilen. Στόλισμα, τὸ, en ςολισμὸς, ὁ, de bekleeding, het gewaad.
Στολιδόω, ik kleed aan, bekleed; ik vouw, ik rimpel.
Στολιδωτὸς, ἡ, ὸν, bekleed; gevouwen, gerimpeld.
Στολιδώδης, ὁ, ἡ, rimpelachtig.

Ἀκροϛόλιον, τὸ, de punt of het voorste gedeelte van een schip.

Ἄϛολος, ὁ, ἡ, zonder kleed, ongekleed.

Εὔϛολος of ἐὔϛολος, ὁ, ἡ, wel uitgerust; fraai gekleed; sierlijk opgeschikt.

Ἰδιόϛολος, ὁ, ἡ, op eigen kosten uitgerust.

Κυανοϛόλος, ὁ, ἡ, in het zwart gekleed, in rouwgewaad.

Μονόϛολος, ὁ, ἡ, alleen uitgerust of uitgezonden, alleen.

Ναυϛόλος, ὁ, ἡ, te scheep voerend; ναύϛολος, ὁ, ἡ, te scheep varend of gevoerd.

Ναυϛολέω, ik stuur een schip; ik bestuur (den staat); 2) ik breng scheep, zend ter scheep weg; v. d. 3) bijz. in *med.* ik ga scheep, vaar ter scheep; ik reis, ik ga. Ναυϛόλημα, τὸ, de scheepsvaart, scheepstogt.

Νεκροϛόλος, ὁ, ἡ, een doodengeleider, een doodgraver.

Νυμφοϛόλος, ὁ, ἡ, die den bruidegom of de bruid geleidt.

Ὁμόϛολος, ὁ, ἡ, te gelijk uitgezonden, een reisgenoot.

Πολύϛολος, ὁ, ἡ, met eene groote vloot.

Ὑψίϛολος, ὁ, ἡ, met hoog opgetrokken kleed.

Χρυσεόϛολος, ὁ, ἡ, met goud uitgerust, met goud versierd.

Ἀμφιϛέλλω, eig. rondom stellen, v. d. omkleeden, omwinden; 2) rondom zamentrekken.

Ἀναϛέλλω, opstellen, v. d. opbinden, opschorten (een kleed); 2) ik zend terug, drijf terug, weerhoud (b. v. den vijand); *pass.* teruggedreven worden, teruggaan; *med.* zich daar tegen stellen of verzetten, weigeren.

Ἀναϛαλτικὸς, ἡ, ὸν, terugdrijvend, verhinderend.

Ἀποϛέλλω, ik vaardig af, ik zend af, weg, uit, ik drijf weg, jaag weg.

Ἀπόϛολος, ὁ, afgevaardigd, afgezonden, uitgezonden; v. d. 2) bijz. *Subst.* de uitgeruste vloot, de uitzending; 3) in het N. T. een apostel, d. i. afgezant, of van God afgezonden leeraar.

Ἀποϛολὴ, ἡ, de afvaardiging, af- of wegzending; het ontslag; de aftogt, het uitzeilen; 2) in het N. T. het apostelschap.

Ἀνταποϛέλλω, wederkeerig afzenden.

Διαποϛέλλω, naar verschillende zijden afzenden.

Ἐξαποϛέλλω, naar buiten afzenden.

Προαποϛέλλω, te voren, vooraf, vooraan, afzenden.

Διαϛέλλω, ik stel uit één, ik trek van een, ik deel, ik verwijder, ik open; 2) ik onderscheid, ik bepaal naauwkeuriglijk; ik rangschik; ik kondig of beveel duidelijk aan, bijz. in *med.* 3) ik onderscheid, oordeel, beoordeel.

Διαϛολὴ, ἡ, de uiteenstelling, deeling, scheiding, onderscheiding, onderscheidenlijk verhaal; 2) het uit een trekken, de uitrekking; v. d. de uitrekking, of lange uitspraak, eener lettergreep.

Ἐκϛέλλω, ik zend uit, zend naar buiten.

Ἐπιϛέλλω, ik zend op, aan, toe; ik laat door eenen gezant of brief boodschappen, bestellen, bevelen; v. d. opdragen, bevelen, schriftelijk melden, eenen brief schrijven; τὰ ἐπεϛαλμένα, de bevelen, de brieven.

Ἐπιϛολὴ, ἡ, de toezending, eene toegezondene boodschap of een bevel; een bevelschrift, een brief. Ἐπιϛόλιον, τὸ, een briefje.

Ἐπιςολεὺς, έως, ὁ, de onderadmiraal der vloot; 2) een brievenbesteller, een bode.

Καταςέλλω, ik stel neer, v. d. ik rust uit, bekleed; 2) ik zet neer, ik stil, bevredig, houd terug, weerhoud.

Καταςολὴ, ἡ, de bekleeding, een kleed; 2) het stillen, weerhouden; gezetheid, gelatenheid. Καταςολίζω, ik bekleed; ik leg de kleederen af, ontkleed.

Μεταςέλλομαι, ik zend na, ik laat halen, ontbied.

Περιςέλλω, ik omkleed, kleed aan; bijz. ik omwind met doodsgewaad; ik bestel ter aarde, ik begraaf; v. d. in het alg. ik berg; ik bestel, bezorg.

Προςέλλω, ik stel voor, ik bedek, beschut.

Συςέλλω, eig. zamenstellen, doen zamenstaan, v. d. te zamen of in een trekken, verkorten, verminderen; 2) bedekken, verbergen; 3) zamen of terug drijven, ophouden; ontstellen, nederslaan.

Συςολὴ, ἡ, de zamentrekking, verkorting, korte uitspraak (eener lettergreep); intrekking, afkorting; bezuiniging; spaarzaamheid.

Συςολίζω, zamenstellen, uitrusten, bekleeden.

Ὑποςέλλω, naar onder, te zamen of intrekken, bijz. ἱςία, de zeilen; *med.* zich zamentrekken, zich terug- of intrekken; zich gelatener, bescheidener aanstellen; den moed laten zakken, ontstellen, vreezen; uit vrees verzwijgen, ontveinzen.

Ὑποςολὴ, ἡ, het neertrekken, het stillen; stilte, stilstand; ontsteltenis, neerslagtigheid; vrees, angst.

Στενὸς, ἡ, ὸν, *Jon.* ςεινὸς, ἡ, ὸν, eng, smal, naauw; τὰ ςενὰ, eene engte, een enge doortogt; εἰς ςενὸν συνελαύνειν, in de engte, in het naauw brengen.

Στενότης, ἡ, de engte; eene enge plaats.

Στεῖνος, ook ςένος, εος, τὸ, de engte; 2) angst.

Στείνω, ςενόω en ςεινόω, ik maak eng, breng in de engte of in het naauw.

Στένω, *fut.* ςενῶ, ik steen, ik zucht, ik ben benaauwd; 2) met den *Accus.* ik steen of zucht over iets, ik betreur, beklaag. Waarschijnlijk verwant met Στενός.

Στόνος, ου, ὁ (van het *perf. med.* ἔςονα), het steenen, een zucht, het gekerm, weeklagt.

Στονόεις, εσσα, εν, steenend, zuchtend.

Στοναχέω, *fut.* ήσω, en ςοναχίζω, *fut.* ίσω, ik steen, zucht, kerm. Στοναχὴ, ἡ, het steenen, een zucht.

Βαρύςονος, ὁ, ἡ, zwaar steenend of zuchtend.

Πολύςονος, ὁ, ἡ, veel steenend of zuchtend; vele zuchten of klagten waardig.

Στενάζω, ςενάχω, ςοναχέω en ςοναχίζω, *poët.* steenen, zuchten, kermen.

Στέναγμα en ςεναγμὸς, ὁ, het steenen, een zucht.

Στενακτὸς, ἡ, ὸν, steenend, zuchtend; een zucht waardig.

Ἀςένακτος, ὁ, ἡ, niet zuchtend. Ἀςενάκτως en ἀςενακτεὶ, *adv.* zonder zuchten.

Ἀναςένω, ἀναςενάζω, ἀναςενάχω en ἀναςοναχίζω, ik haal op,

of loos, eenen zucht, ik steen; 2) ik zucht over iets, ik beklaag.

Ἐπιςένω, -ςενάζω, -ςενάχω en -ςοναχίζω, ik steen of zucht op of over iets, ik zucht daarbij, daartoe.

Καταςένω, -ςενάζω, -ςοναχέω en -ςοναχίζω, ik bezucht, beween, beklaag.

Μεταςένω en -ςοναχίζω, ik zucht daarna, daarom, daarover.

Περιςένω, -ςενάζω en -ςοναχίζω, ik zucht om (iets); ik vervul rondom met zuchten en weeklagen.

Ὑποςένω, -ςενάζω en -ςοναχίζω, zachtjes of heimelijk steenen, zuchten.

Στέργω, *fut.* ξω, ik heb lief, bijz. van de natuurlijke liefde tusschen ouders en kinderen, ik houd van iemand, τινὰ; 2) ik houd van iets, ik heb gaarne; 3) ik houd voor lief, ik ben te vreden, τινὶ of τὶ, met iets; 4) ik wensch, smeek, bij Sophocl. Oed. Tyr. 11.

Στέρξις, εως, ἡ, het liefhebben, de liefde.

Στερκτὸς, ἡ, ὸν, geliefd; liefelijk. Στερκτικὸς, ἡ, ὸν, liefhebbend; tot liefde behoorende, gezind, geneigd.

Στέργημα, τὸ, en Στέργηθρον, τὸ, de liefdewekking, een liefdewekkend middel; 2) zeker kruid daartoe dienende.

Στοργὴ, ῆς, ἡ, liefde, teederheid, bijz. tusschen ouders en kinderen.

Ἀποςέργω, ik heb niet lief, ik haat, ik veracht.

Ἀςεργὴς, ὁ, ἡ, niet liefhebbend; niet liefelijk, niet beminnelijk; onvriendelijk.

Φιλόςοργος, ὁ, ἡ, kinderlievend, teederlievend, liefhebbend. Φιλοςοργία, ἡ, teedere liefde (tusschen ouders en kinderen). Φιλοςοργέω, teeder liefhebben.

Ἀφιλόςοργος, ὁ, ἡ, niet liefhebbend.

Στερεὸς, ὰ, ὸν, *contr.* ςεῤῥὸς, ὰ, ὸν, stijf, stevig, sterk, hard, massief. Στερεῶς, *adv.* steviglijk, hardnekkiglijk. Van Στάω, ςέω.

Στερεόω, *fut.* ώσω, ik maak stevig, vast, hard, ik bevestig. Στερέωμα, τὸ, het vastgemaakte; de vest; de grond, de basis.

Στερεότης, ητος, ἡ, stevigheid, vastheid, hardheid.

Στερέμνιος, ὁ, ἡ, *poët.* z. v. a. Στερεός.

Στέριφος, ίφη, ιφον, stijf, hard, steenachtig (van de aarde); 2) onvruchtbaar, kinderloos.

Στεῖρος, είρα, εῖρον, hetzelfde. V. d.

Στειρόω, ik maak vast, hard, onvruchtbaar; *pass.* onvruchtbaar zijn.

Στεῖρα, *Jon.* ςείρη, ἡ, de balken van den scheepsbodem, de kielbalken.

Στέρνον, τὸ, de borst, bijz. het breede en platte van de borst; *poët.* ςέρνα γῆς, landvlakten; 2) de inborst, gezindheid, gedachte, enz.

Δασύςερνος, ὁ, ἡ, ruig van borst.

Εὐρύςερνος, ὁ, ἡ, breed van borst, breed.

Προςερνίδιος, ὁ, ἡ, voor de borst zijnde; *neutr.* προςερνίδιον, τὸ, een borstbedeksel.

Ὑπόςερνος, ὁ, ἡ, onder de borst zijnde. Ὑποςερνίζω, onder de borst leggen.

Στηρίζω, *fut.* ξω, ik stel vast, ik vestig; ik bevestig, bekrachtig; *neutr.* ik vestig mij, ik sta vast, sta stil; 2) *med.* ik steun, leun, houd mij vast.

Στήριγμα, τὸ, het gevestigde; de grond, het steunsel.

Στηριγμὸς, ὁ, de vestiging; het ondersteunen; het vaststaan.

Στήριγξ, ιγγος, ἡ, een steunsel; bijz. de gaffel of de vork, waarmede men voor het inspannen den disselboom ondersteunde.

Ἀστήρικτος, ὁ, ἡ, ongevestigd, ongegrond, onvast.

Ἀποστηρίζω, ik vestig; *neutr.* zich vestigen.

Ἐπιστηρίζω, ik vestig daarop, daarbij.

Ὑποστηρίζω, ik vestig onderaan, ik ondersteun.

Στέρω, gebruikelijk in *med.* en *pass.* στέρομαι, is het stamwoord van Στερέω, *fut.* έσω of ήσω, en Στερίζω, *fut.* ίσω, als ook Στερίσκω, ik roof, beroof, τινὰ τινὸς, iemand van iets.

Στέρησις, εως, ἡ, de berooving.

Στερητικὸς, ἡ, ὸν, beroovend.

Ἀποστερέω, ik ontroof, ontvreemd, bijz. het geleende geld; ik beroof, τινὰ τινὸς of τινὶ τὶ, ook τινὰ τὶ, iemand van iets; ik bedrieg.

Ἀποστέρησις, ἡ, de ontrooving, bedriegelijke ontvreemding.

Ἀποστερητὴς, οῦ, ὁ, een ontvreemder, bedrieger. Ἀποστερητικὸς, ἡ, ὸν, geneigd tot rooven, bedriegelijk.

Βιοστερὴς, ὁ, ἡ, van het noodige levensonderhoud beroofd.

Ὀμματοστερὴς, ὁ, ἡ, van het gezigt beroofd, blind.

Στέρω, στέρνω, het Latijnsche *sterno*, ongebruikt stamwoord van Στορέω, *fut.* έσω, en daarvoor ook Στορεννύω, έννυμι, *contr.* στόρνυμι, alsmede Στρωννύω, στρώννυμι, *fut.* ώσω, ik strooi, ik spreid; ik spreid uit of neer, ik spreid ter aarde uit of neer; ik leg neer; ik spreid daarover, ik dek, bedek; ik werp ter aarde, ik werp neer, sla neer; ik stil, doe bedaren.

Στορεὺς, έως, ὁ, de spreider, bestrooijer; 2) de brandstof, om het vuur op te vangen of aan te maken.

Στρῶμα, ατος, τὸ, *stratum*, eene sprei, deken, bijz. eene beddesprei of deken; 2) *pl.* στρώματα, verspreide of verstrooide geschriften, d. i. van gemengden inhoud, hoedanige *stromata* door Clemens van Alexandrie geschreven zijn.

Στρωματίζω, *fut.* ίσω, hetzelfde als Στρωννύω.

Στρωμνὴ, ῆς, ἡ, hetzelfde als Στρῶμα.

Στρῶσις, ἡ, de spreiding, bedekking, overdekking.

Στρωτὴρ, ῆρος, ὁ, en στρωτὴς, ὁ, *strator*, de spreider, dekker; bijz. die aan tafel de bedden of spreijen, waarop men aanlag, gereed maakt; 2) στρωτῆρες, οἱ, de dwarsbalken, die over elkander gespreid liggen.

Στρωτὸς, ἡ, ὸν, *stratus*, gespreid, gedekt, gelegerd.

Ἄστρωτος, ὁ, ἡ, niet gespreid, ongedekt, zonder bedsprei.

Ἀστρωσία, ἡ, het slapen zonder sprei, het liggen op de bloote aarde.

Φυλλόστρωτος, ὁ, ἡ, met bladeren bestrooid of bedekt.

Διαϛρωννύω, ώννυμι, uit of door een spreiden, met spreijen bedekken, gereed maken.

Ἐπιϛρωννύω, ώννυμι, ik sprei daarop, daarover, ik overdek.

Καταϛρωννύω, ώννυμι, alsmede Καταϛορέω, εννύω, έννυμι en καταϛόρνυμι, v. w. καϛορνῦσα voor καταϛορνῦσα, bij HOMERUS, ik sprei neer, leg ter aarde neer; ik vel of werp neer, ik sla dood; ik leg gelijk, ik vereffen, bevredig, stel op rust.

Κατάϛρωμα, τὸ, het neergespreide, eene sprei; het verdek (van een schip).

Κατάϛρωσις, ἡ, de nederspreiding, nedervelling.

Παραϛορέω, ik spreid daarbij of daarneven.

Περιϛρωννύω, ώννυμι, ik spreid, leg, dek om, rondom, in het rond. Περίϛρωμα, τὸ, eene sprei, deken, een voorhangsel.

Ὑποϛρωννύω, ώννυμι, en ὑποϛορέω, έννυμι, ik spreid, leg, daaronder neer. Ὑπόϛρωμα, τὸ, het ondergespreide, eene sprei, eene deken.

Daartoe behoort ook:

Στρατὸς, ὁ (z. v. a. het *part. perf. pass. stratus*), het leger, het gelegerd volk, de legerplaats; 2) een leger, eene bende, talrijke menigte.

Στρατάομαι, *poët.* zich legeren, gelegerd zijn.

Στρατεύω, *fut.* εύσω, en in *med.* ϛρατεύομαι, ik ben in het leger, ben in dienst; ik trek te veld; 2) *act.* ik werf aan, neem op in het leger.

Στράτευμα, τὸ, een leger, een heerleger.

Στράτευσις, ἡ, een legertogt, veldtogt; de krijgsdienst.

Στρατεύσιμος, ὁ, ἡ, tot het leger of den krijgsdienst behoorende, bekwaam.

Στρατεία, ἡ, de legertogt, veldtogt; krijgsdienst.

Ἀϛράτευτος, ὁ, ἡ, vrij van den dienst, niet in dienst geweest. Ἀϛρατεία, ἡ, vrijheid van den dienst; 2) de desertie.

Ἀποϛρατεύομαι, ik verlaat het leger, word van den dienst ontslagen.

Ἐκϛρατεύω, εύομαι, ik trek met het leger uit, of in dient; ik trek te veld uit.

Ἐπιϛρατεύω, εύομαι, ik voer het leger, trek te veld, τινὶ, tegen iemand. Ἐπιϛρατεία, ἡ, een legertogt tegen iemand.

Συϛρατεύω, ομαι, ik ben mede in het leger, ik trek mede te veld.

Στράτιος, ὁ, ἡ, het leger of den krijgsdienst betreffende; ook als bijnaam van Jupiter en Mars.

Στρατιὰ, ᾶς, ἡ, een leger, een heerleger.

Πανϛρατιᾷ, *adv.* met het gansche leger.

Στρατιώτης, ου, ὁ, een krijgsman, een soldaat. Στρατιωτὶς, ίδος, ἡ, *foem.* b. v. ναῦς, een oorlogschip.

Στρατιωτικὸς, ἡ, ὸν, de soldaten betreffende; in den oorlog bedreven; *neutr.* ϛρατιωτικὸν, τὸ, het krijgsheer; ϛρατιωτικὰ, τὰ, het krijgswezen.

Συϛρατιώτης, ὁ, een medekrijger, een strijdgenoot.

Στρατηγὸς, ὁ (van ἄγω), een legervoerder, veldheer; 2) te Athene een der Archonten, die met het bestuur van het krijgswezen belast was; 3) elders in het alg. een overheidspersoon.

Στρατηγέω, *fut.* ήσω, ik voer het leger, ik ben veldheer, ik ben aanvoerder; 2) ik maak gebruik van eene krijgslist.

Στρατήγημα, τὸ, de daad van een legerhoofd, bijz. eene krijgslist.

Στρατηγέτης, ὁ, z. v. a. στρατηγός.

Καταστρατηγέω, het leger tegen iemand voeren, door eene krijgslist overwinnen.

Στρατηγία, ἡ, de legervoering, de veldheerswaardigheid.

Στρατηγιάω, ik begeer veldheer te zijn.

Στρατηγεῖον en στρατηγίον τὸ, des veldheers verblijfplaats; de veldheerstent; het leger.

Στρατηγικὸς, ἡ, ὸν, den veldheer betreffende, een bekwaam veldheer.

Στρατόπεδον, τὸ (van πέδον; zie πούς), de legerplaats, het leger, het veld; 2) het gelegerde volk, het heerleger, de soldaten.

Στρατοπεδεύω, ομαι, *fut.* εύσω, zich legeren, eene legerplaats betrekken. Στρατοπέδευσις, ἡ, de legering, het opslaan of de plaatsing van het leger.

Ἀναστρατοπεδεύω, ik trek met het leger terug, ik breek op met het leger.

Ἀποστρατοπεδεύω, ik trek (van iemand, τινὸς) voort met het leger.

Καταστρατοπεδεύω, het leger nederslaan, zich laten legeren; *med.* zich legeren of in kwartier begeven; 2) zich tegenover iemand legeren.

Ἀγέστρατος, ἡ, de legervoerster, bijz. als bijnaam van Minerva.

Λειποστράτιος, ὁ, ἡ, het leger verlatend, deserterend. Λειποστρατία, ἡ, en λειποστράτιον, τὸ, het verlaten van het leger, de desertie.

Στέφω, *fut.* ψω, kroon, bekroon; ik omgeef, omring; ik ik vereer, sier op.

Στέμμα, ατος, τὸ, eene kroon, een krans; wat daartoe dient, b. v. een hoofdband. *Dimin.* Στεμμάτιον, τό.

Στεμματόω, ik bekroon, ik omgeef met eenen hoofdband.

Στέφανος, οῦ, ὁ, ook στέφος, εος, τὸ, eene kroon, een krans; de eerkroon; eer, opschik.

Στεφάνη, ἡ, hetzelfde; v. d. al wat de kroon, of het hoofd, van iets uitmaakt, b. v. een helm (Il. K, 30), een bergtop (Il. N, 138), enz.

Στεφανίσκος, ὁ, *dim.* een kransje, kroontje.

Στεφανηδὸν, *adv.* als een krans of eene kroon.

Στεφανίζω, *fut.* ίσω, ik bekrans, bekroon.

Στεφανίτης, ου, ὁ, tot eenen krans of eene kroon behoorende, b. v. ἀγὼν, een wedstrijd, waarvan de prijs in eenen krans of eene kroon bestaat.

Στεφανόω, *fut.* ώσω, ik bekrans, bekroon; ik vereer, versier; ik omring, omgeef.

Στεφάνωμα, τὸ, kroonwerk.

Ἀμφιστεφὴς, ὁ, ἡ, omkranst, omvlochten; 2) bekranst.

Ἁλιστέφανος, ὁ, ἡ, door de zee omgeven.

Ἀστέφανος en ἀστεφάνωτος, ὁ, ἡ, onbekranst, onbekroond.

Καλλιςέφανος, ὁ, ἡ, fraai bekranst, met eene fraaije kroon bedekt.

Χρυσο- en χρυσεοςέφανος, ὁ, ἡ, met goud bekranst of bekroond.

Ἀναςέφω, opkransen, opsieren, kroonen.

Ἀποςέφω en ἀποςεφανόω, ik ontkrans, beroof van den krans of de kroon.

Ἐκςέφω, hetzelfde; 2) ik bekrans, bekroon.

Ἐπιςέφω, ik zet eenen krans of eene kroon op, bekroon, b. v. κρητῆρα ποτοῖο, den beker met wijn, d. i. dien tot den boord toe volschenken, bij Hom.

Ἐπιςεφής, ὁ, ἡ, bekranst, bekroond.

Καταςέφω, ik bedek met eenen krans of eene kroon.

Περιςέφω en περιςεφανόω, ik omkrans, omgeef met eenen krans of eene kroon.

Περιςεφής, ὁ, ἡ, omkranst.

Ἀμφιπεριςέφω, rondom omkransen.

Στήτη of ςήτα, ἡ, een wijf (zeldzaam woord).

Στία, ἡ, ook ςίον, τὸ, een steentje, de keizel.

Στίβι, τὸ, ook ςίμμι, τὸ, *stibium*, zekere metaalachtige zwarte stof, dienende om de oogleden te bestrijken en te bruineren.

Στίζω, *fut.* ςίξω, ik steek, ik stik, ik stip af; ik merk; v. d. ik brandmerk; ik puncteer (het schrift); ik sla bont en blaauw.

Στίγμα, τὸ, een steek, eene stip, een punt; een merk; een brandmerk. Στιγματίας, ου, ὁ, een gemerkte, gebrandmerkte. Στιγματίζω, ik merk, ik brandmerk.

Στιγμὴ, ἡ, een punt, eene stip, vlek; een oogenblik. Στιγμαῖος en Στιγμιαῖος, α, ον, van de grootte van een punt.

Στικτὸς, ἡ, ὸν, gestoken, gestikt; gemerkt, gebrandmerkt; gestipt, gepunt, door punten onderscheiden.

Ἄςικτος, ὁ, ἡ, ongestipt, ongepunt, ongemerkt.

Λευκόςικτος, ὁ, ἡ, wit gestipt, wit gevlakt.

Διαςίζω en καταςίζω, ik merk met punten, ik onderscheid door punten; ik bestik. Κατάςικτος, ὁ, ἡ, bestikt, gevlakt.

Ὑποςίζω, ik zet een punt onderaan. V. d. Ὑποςιγμὴ, ἡ, een punt onderaan, een *comma;* daarentegen μέση ςιγμὴ, een *colon*, comma punt, en τελεία ςιγμὴ, een punt aan het einde van den zin.

Στίλβω, *fut.* ψω, schitteren, stralen, schemeren.

Στίλβη, ἡ, ook ςιλβηδὼν, ῶνος, ἡ, de schittering, de glans.

Στιλβηδὸν, *adv.* al schitterende, met glans.

Στιλπνὸς, en ςιλβὸς, ἡ, ὸν, schitterend, stralend, glanzend, schemerend. V. d.

Στιλβόω, ik doe schitteren, maak glanzend.

Στιλπνότης en ςιλβότης, ἡ, de schittering, de glans.

Ἀποςίλβω, afschitteren, glans afgeven.

Διαςίλβω, doorschitteren, doorheen schijnen.

Καταςίλβω, beschitteren, beglanzen, beschijnen.

Στλεγγὶς, *ἰδος*, ἡ, ook *ςελγὶς*, ἡ, een werktuig om zich af te krabben of af te wrijven, bijz. bij het baden gebruikelijk, in het Lat. *strigil* van *stringo.*

Στλεγγίζω, *fut.* ίσω, ook ςελγίζω, zameng. Ἀποςλεγγίζω, ik krab, wrijf, ik wrijf af, wrijf schoon. Στλέγγισμα en Ἀποςλέγγισμα, τὸ, het afkrabsel, afwrijfsel.

Στόμα, *ατος*, τὸ, de mond, de muil, de bek; de mond, de opening, ingang, het voorste gedeelte; *metaph.* de mond, d. i. de scherpte (des zwaards); het met den mond gesprokene, de spraak; v. d. *ςόμα ἔχειν*, den mond houden, zwijgen; *διὰ ςόματος εἶναι*, in aller mond zijn, in opspraak zijn.

Στοματικὸς, ἡ, ὸν, den mond betreffende: 2) ziek aan den mond.
Στομίας, ου, ὁ, groot van mond; 2) bijz. hard in de bek (van paarden).
Στόμιον, τὸ, *dimin.* een mondje; 2) het mondstuk, het gebit.
Στόμαχος, ὁ, de mond, opening; bijz. de slokdarm, de mond van de maag; v. d. gew. de maag.
Στομαχικὸς, ἡ, ὸν, de maag betreffende; die eene slechte maag heeft, walgend.
Στομόω, *fut.* ώσω, ik voorzie met eenen mond, ik maak eene opening; 2) ik voorzie den mond, b. v. φίμοις, met het gebit; 3) ik scherp, ik slijp (het ijzer of het staal); v. d. in het alg. scherpen, afrigten, sterken.
Στόμωμα, τὸ, het gescherpte; de scherpte; 2) de mond, het mondstuk.
Στόμωσις, ἡ, het scherpen (van het ijzer); het sterken; 2) vaardigheid met den mond, snapachtigheid.
Στώμυλος, ὁ, ἡ, vaardig met den mond, snapachtig. Στωμυλία, ἡ, vaardigheid met den mond, snapachtigheid, babbelzucht.
Στωμύλλω, ςωμυλέω, ομαι, ik ben vaardig met den mond; aardig snappen; zwetsen. Zameng. Καταςωμύλλομαι, hetzelfde.
Στωμυλήθρης, ὁ, snapachtig, een zwetser.
Ἀθυρόςομος, ὁ, ἡ, met ongesloten mond.
Αἰολόςομος, ὁ, ἡ, dubbelzinnig, veelbeteekenend.
Ἀμφίςομος, ὁ, ἡ, met twee monden; met twee monden sprekende, valsch; tweesnijdend (van het zwaard).
Ἀναςομόω, *fut.* ώσω, ik open den mond, ik open; *pass.* eenen mond of eene uitwatering hebben (van rivieren); 2) den mond zamentrekken, vernaauwen; 3) scherpen (het ijzer); opscherpen, aanzetten.
Ἀποςομόω, den mond stoppen, verstoppen; 2) ontscherpen, verstompen.
Ἀποςοματίζω, *fut.* ίσω, uit den mond of van buiten opzeggen; voorzeggen; 2) antwoorden.
Ἀποςομίζω, hetzelfde als beide voorgaande.
Ἄςομος, ὁ, ἡ, zonder mond, zonder spraak, onbespraakt; klein van mond; hard in de bek (van paarden); onaangenaam voor den mond of de smaak.
Αὐθαδό- en Θρασύςομος, ὁ, ἡ, stout met den mond, assurant.

Βαρβαρόςομος, ὁ, ἡ, met vreemden mond sprekend; slechtsprekend.
Δίςομος, ὁ, ἡ, z. v. a. Ἀμφίςομος.
Ἐλευθερόςομος, ὁ, ἡ, vrij uit den mond, vrijuit sprekend. Ἐλευθεροςομία, ἡ, vrijheid in het spreken. Ἐλευθεροςομέω, vrijuit spreken.
Ἐπιςομίζω, *fut.* ίσω, ik stop den mond; ik breng tot zwijgen; ik verhinder, belet.
Ἑπτάςομος, ὁ, ἡ, met zeven monden of uitgangen.
Εὐρύςομος, ὁ, ἡ, breed van mond of opening.
Εὔςομος, ὁ, ἡ, met eenen goeden, fraaijen mond of opening; schoon van gelaat; vaardig met den mond, welbespraakt; woorden van gunstige voorbeduiding uitend, den mond houdend, zwijgend, v. w. εὔςομα ἔχειν, *favere linguis*; aangenaam voor den mond, lekker van smaak; zacht in den bek (van een paard).

Εὐςομέω, ik spreek of zing goed; 2) ik spreek goede woorden, z. v. a. εὐφημέω.

Εὐςομία, ἡ, een goede mond; eene goede spraak, welsprekendheid; een goede smaak.

Κακόςομος, ὁ, ἡ, slecht van mond; die eene slechte uitspraak heeft; kwaadsprekend.
Καταςομίζω, den mond stoppen, doen zwijgen.
Κοιλόςομος, ὁ, ἡ, hol van muil of bek; hol van stem.
Λαβρόςομος, ὁ, ἡ, voorbarig met den mond, snapachtig.

Λαβροςομέω, voorbarig in het spreken zijn.

Μικρόςομος, ὁ, ἡ, klein van mond.
Ὁμοιόςομος, ὁ, ἡ, gelijk van mond.
Ὀξύςομος, ὁ, ἡ, scherp of bits van mond, scherp.
Πολύςομος, ὁ, ἡ, veelmondig.
Σεμνόςομος, ὁ, ἡ, deftigsprekend.
Σύςομος, ὁ, ἡ, met zaamgetrokken mond, eng van mond, naauw.

Συςομόω, den mond zamentrekken, vernaauwen.

Χαλκόςομος, ὁ, ἡ, met een koperen mond, b. v van eene trompet.
Ψευδόςομος, ὁ, ἡ, valsch van mond, leugenachtig. Ψευδόςομον, τὸ, eene valsche opening.

Ψευδοςομέω, leugenspreken.

Στράγγω, drukken, persen, zamenstrengelen, veroud stamwoord, van waar afgeleid worden

Στράγξ, αγγὸς, ἡ, een uitgeperste druppel.

Στραγγουρία, ἡ, het drupswijze wateren, eene stremming in het wateren.

Στραγγὸς of σραγὸς, ἡ, ὸν, gestrengeld, gedraaid, krom.
Στραγγαλὶς, ίδος, ἡ, ook σραγγαλιὰ, ἡ, een strik, eene streng; een valstrik, eene list, het bedrog.
Στραγγαλίζω en σραγγαλόω, strengelen, strikken, toestrikken; wurgen.
Στραγγεύω, zich draaijen, wenden; dralen, talmen.
Στρεύγομαι, *poët.* hetzelfde.

Daarmede ook verwant:

Στρογγύλος, η, ον, rond; v. d. σρογγύλα πλοῖα, ronde schepen, d. i. koopvaardijschepen, wijl de oorlogschepen langwerpig waren; *metaph.* van stijl en uitdrukking, even als

het Lat. *rotundus*, rond, d. i. sierlijk; net; keurig, ens.
Στρογγύλως, *adv.* in het rond.
Στρογγυλότης, ητος, ἡ, de rondte, rondheid.
Στρογγυλαίνω, -λεύω, -λίζω, -λόω en στρογγύλλω, ik rond, rond af, maak rond.
Γογγύλος, η, ον, hetzelfde als στρογγύλος. V. d.
Γογγυλὶς, ίδος, ἡ, eene raap, een knol (om de ronde gedaante). *Dimin.* Γογγυλίδιον, τό.

Στρέφω, *fut.* στρέψω, *perf.* ἔστροφα, *perf. pass.* ἔστρεμμαι en ἔστραμμαι, *aor. pass.* ἐστρέφθην en ἐστράφην, waarschijnlijk verwant met τρέπω, 1) *act.* ik draai, wend, keer, buig, τὶ, iets; v. d. ik verdraai, kwel, martel; στρέφειν φρεσὶ of καθ' ἑαυτὸν, in den geest of bij zich zelven overdenken; ook *neutr.* zich draaijen, zich wenden, zich keeren; 2) *med.* στρέφομαι, ik draai mij, wend mij, keer mij, ik verkeer, bevind mij, houde mij (aan eene plaats) op; στροφὰς στρέφεσθαι, eenen draai, of eenen keer nemen, list of bedrog smeden. Στρεφάσκω, *poët.* hetzelfde.

Στρέμμα, τὸ, het gedraaide of verdraaide, de draai.
Στρέψις, εως, ἡ, de draaijing, wending; een draai, bedrog.
Στρεπτὸς, ἡ, ὸν, gedraaid, gewonden, gevlochten, verdraaid; draaibaar, buigzaam; *Subst.* Στρεπτὸς, ὁ, of στρεπτὸν, τὸ, eene keten, halsketen, een halsband.
Ἄστρεπτος, ὁ, ἡ, niet gedraaid; onbuigzaam.
Εὔστρεπτος, ὁ, ἡ, wel gedraaid; ligt te draaijen, buigzaam.
Στρέφος, εος, τὸ, hetzelfde.
Ἀειστρεφὴς, ὁ, ἡ, altijddraaijend.
Ἀστραφὴς, Εὐστρεφὴς en Εὐστραφὴς, z. v. a. Ἄστρεπτος en εὔστρεπτος.
Στροφὴ, ἡ (van het *perf. med.*) de draai, de keer, de wending; 2) *strophe*, de keer of wending van het koorgezang, een couplet; 3) een draai, eene list, het bedrog.
Στροφαῖος, αία, αῖον, draaiachtig, listig, doortrapt.
Στροφὰς, άδος, ἡ, draaijend, keerend; *pl.* στροφάδες, αἱ, t. w. νῆσοι, *Strophades*, de keer-eilanden.
Στροφάω en στροφέω, ook στρωφάω en στροφαλίζω, *poët.* voor στρέφω, draaijen, keeren; zich draaijen, zich omkeeren.
Στροφάλιγξ, ιγγος, ἡ, een draai, wervel, kring, b. v. κονίης, een stof- of zandhoop, Hom. Od. Ω, 39.
Στροφεῖον, τὸ, een werktuig om te draaijen, een windas.
Στροφεὺς, έως, ὁ, een wervel, wervelbeen; de wervel of spil, waarop de deur draait, het scharnier.
Στρόφιγξ, ἡ, hetzelfde.
Στροφὶς, ίδος, ἡ, hetzelfde als στροφή.
Στρόφις, ὁ, een draaijer, een slimme, doortrapte kerel.
Στρόφος, ὁ, een gedraaid touw of gedraaide riem, een strop, strik, gordel, band; 2) de darmkronkel, darmwee. *Dimin.* Στρόφιον, τὸ, een bandje, strikje, bijz. de gordel- of boezemstrik der vrouwen, *strophium*.

'Αγχίστροφος, ὁ, ἡ, nabij de omkeer, veranderlijk, wisselvallig, wankelmoedig; b. v. μεταβολὴ, eene plotselinge verandering: ἀγχίστροφα βουλεύεσθαι, van besluit of meening veranderen.

Εὔστροφος, ὁ, ἡ, wel gedraaid; wel draaijend, buigzaam. Εὐστροφία, ἡ, buigzaamheid.

'Ηνιοστρόφος, ὁ, de toomdraaijer, een wagen of paardenmenner. 'Ηνιοστροφέω, den toom wenden, mennen; sturen, besturen.

Καλωστρόφος, ὁ, een touw- of lijndraaijer.

Νεόστροφος, ὁ, ἡ, nieuw gedraaid, nieuw.

Οἰακοστρόφος, ὁ, die het roer wendt, een stuurman; een bestuurder.

Πολύστροφος, ὁ, ἡ, veel gedraaid; veel draaijend.

Στρεβλὸς, ἡ, ὸν, gedraaid, verdraaid, krom; scheel (van gezigt); draaiachtig, listig, verkeerd.

Στρεβλότης, ητος, ἡ, de draai; de kromte; de verkeerdheid.

Στρέβλη, ἡ, een werktuig om te draaijen, eene rol; eene schroef; eene pijnbank.

Στρεβλόω, *fut.* ώσω, ik draai, ik schroef; bijz. ik pijnig, ik martel; ik draai of keer om. Στρεβλωτήριον, τὸ, de pijnbank.

'Αποστρεβλόω, af- of verdraaijen; pijnigen.

Διαστρεβλόω, doordraaijen; door en door pijnigen.

Στραβὸς, ἡ, ὸν, hetzelfde; bijz. scheelziende. Στραβὼν, ῶνος, ὁ, een scheelziend mensch. Στραβίζω, scheel zien.

Στράβαι, en meerm. ποδοστράβαι, αἱ, voetangels, voetklemmen.

'Αστραβὴς, ὁ, ἡ, z. v. a. ἀστραφής, onverdraaid.

'Αστράβη, ἡ, een houten zadel; bijz. een pakzadel; v. d. een gezadelde muilezel; v. d. 'Αστραβηλάτης, ὁ, een muilezeldrijver. 'Αστραβίζω, op den zadel, of op eenen muilezel rijden; in het alg. rijden.

Στρόβος, ook στροῖβος en στρόμβος, ὁ, een gedraaid voorwerp, een wervel, een draaitol, een slakhuis, een kegel, een wervelwind.

Στρόβιλος, ὁ, hetzelfde; bijz. een draaitol, een draaikolk, een wervelwind.

Στροβέω, στρομβέω en στρομβόω, ik draai, draai om; slinger om, slinger in het rond; ontrust. Στροβητὸς, ἡ, ὸν, gedraaid, geslingerd, rondgeslingerd.

Διαστροβέω, doorheen draaijen of slingeren.

Zamenstellingen van στρέφω:

'Αναστρέφω, *contr.* ἀνστρέφω bij dichters, ik draai om, keer om; ik keer het onderste boven; 2) *med.* zich omdraaijen, omkeeren, terugkeeren, b. v. tegen den vijand; verkeeren, zich (ergens) bevinden, zich (met iets) bezig houden.

'Ανεστραμμένως, *adv.* achterste voren.

'Αναστροφὴ, ἡ, de omdraai, omkeer, terugkeer; de verkeering, de omgang; 2) de terugtrekking van het accent, b. v. ἄπο voor ἀπό.

'Αναστρωφάω, hetzelfde als ἀναστρέφω.

'Επαναστρέφω, terugkeeren. 'Επαναστροφὴ, ἡ, de terugkeer.

Συναςρέφω, mede om- of terugkeeren, met (iemand) verkeeren.

'Αντιςρέφω, ik draai, keer of wend daartegen; ik keer (op weg) om; *neutr.* en *pass.* tegengekeerd of gesteld zijn; 2) ik stoot (de aanklagt op de tegenpartij) terug.

'Αντεςραμμένως, *adv.* wederzijds, wederkeeriglijk.

'Αντιςροφή, ἡ, de omkeering, wederkeerige beschuldiging of tegenwerping; 2) *antistrophe,* het zangstuk dat aan de *strophe* beantwoordt.

'Αντίςροφος, ὁ, ἡ, tegengekeerd, tegengesteld, tegenstrijdig; wederkeerig beantwoordend, overeenkomend.

'Αντιςρόφως, *adv.* wederkeeriglijk.

'Αποςρέφω, ik draai, wend, keer af of weg; ik drijf af of terug; *med.* zich afwenden, afkeeren; afkeerig zijn, verafschuwen, τινὰ, iemand.

'Αποςροφή, ἡ, de afwending; de afwijking; afkeer, afschuw; de wending der rede tot iemand.

'Απόςροφος, ὁ, ἡ, afgewend, afgekeerd; afkeerig.

Διαςρέφω, ik verdraai; verrek; ik maak verkeerd, ik verderf.

Διαςροφή, ἡ, de verdraaijing; verkeerdheid.

Διάςροφος, ὁ, ἡ, verdraaid, verkeerd. 'Αδιάςροφος, ὁ, ἡ, niet verdraaid, niet verkeerd.

'Εκςρέφω, ik draai, wend, keer uit of naar buiten, ik keer om.

'Εκςροφή, ἡ, de omkeering, verstoring.

'Επιςρέφω, ik draai, wend of keer toe; ik keer om, wend om; ik breng (iemand uit zijne dwaling) terug; *med.* zich toekeeren; zich omkeeren, terugkeeren; zijnen intrek of inkeer nemen; zich tot iets wenden, opmerken, acht op iets geven.

'Επιςρεφής, ὁ, ἡ, toegekeerd; opmerkzaam, naauwlettend; slim, schrander; omgekeerd. 'Επιςρεφέως, *adv.* naauwkeuriglijk, schrander.

'Επιςροφή, ἡ, de toekeering; de opmerking, opmerkzaamheid; de waarschuwing, bestraffing; 2) de omkeer, terugkeer; 3) de inkeer, intrek.

'Επίςροφος, ὁ, ἡ, omkeerend, terugkeerend; 2) verkeerend, b. v. ἀνθρώπων, met menschen verkeerende, Hom. Od. 'Α', 177; 3) omgekeerd, gekromd.

'Επιςροφάδην, *adv.* zich naar alle zijden keerende.

'Επιςρωφάω, ik verkeer, trek rond, b. v. πόληας, steden, bij Hom.

'Αντεπιςρέφω, daartegen keeren of wenden.

Συνεπιςρέφω, mede toekeeren of omkeeren.

Καταςρέφω, ik verdraai, ik keer om, ik keer het onderste boven; ik eindig, bijz. τὸν βίον, het leven eindigen, sterven; 2) *med.* ik keer om, keer terug; ik breng ten onder, ik verover.

Κατεςραμμένως, *adv.* verkeerdelijk.

Καταςροφή, ἡ, de omwending, omkeering, omkeer (van zaken), omwenteling; het uiteinde.

Μεταςρέφω, ik draai of keer om; ik verander, verwissel; ik verander van gevoelen; ik wend of keer mij, τινὸς, tot iets.

Μεταςροφή, ἡ, de omkeering, verandering.

'Αμεταςρεπτὶ, *adv.* zonder om te keeren.

'Αμετάςροφος, ὁ, ἡ, onveranderlijk.

Παραςρέφω en παραςρωφάω, ik verdraai, verkéer, maak verkeerd; ik keer ter zijde.

Περιςρέφω, ik draai, keer of wend om, rond, in het rond; *med.* ronddraaijen, rondom gaan, zich rondom wenden.

Περιςροφὴ, ἡ, het ronddraaijen, de omloop.

Περιςρωφάω, hetzelfde als περιςρέφω.

Ἀμφιπεριςρέφω en ἀμφιπεριςρωφάω, van alle zijden ronddraaijen, rondloopen, omgeven.

Συμπεριςρέφω, mede ronddraaijen.

Συςρέφω, ik draai, ik wind te zamen of bijeen; ik verzamel, breng te zamen, werp te zamen; ik breng op eenen hoop te zamen, ik hoop op; ἵππον, het paard de sporen geven; figuurl. τὴν λέξιν, de reden zamendringen, de volzinnen rond maken; 2) *med.* zich zamen of in een draaijen; zich verzamelen, zich verbinden, zamenrotten, zamenzweren; zich zamen- of in een trekken.

Σύςρεμμα, τὸ, het zamengedraaide, een kloen of kluwen.

Συςροφὴ, ἡ, de zamendraaijing, b. v. ἀνέμου, een wervelwind; eene verzameling, zamenzwering, een oploop van volk; het gedrongene van den stijl, het afronden der volzinnen.

Ὑποςρέφω, ik draai of keer om, wend terug; *med.* zich omkeeren, terugkeeren, teruggaan.

Ὑποςροφὴ, ἡ, het omkeeren, de terugkeer, de terugkomst.

Στρηνὴς, έος, ὁ, ἡ, ook στρηνὸς, ἡ, ὸν, het Latijnsche *strenuus*, streng, sterk, scherp; bijz. van de stem, scherp, hard, heesch.

Στρῆνος, εος, τὸ, ook ςρῆνος, ὁ, een sterk verlangen, hevige begeerte; v. d. overmoed, weelde.

Στρηνιάω, *fut.* άσω, heviglijk verlangen, zich sterk verheugen; 2) in overmoed, in weelde leven. Zameng. Καταςρηνιάω, zich overmoedig gedragen, τινὸς, tegen iemand.

Στρουθὸς, ὁ, een jong vogeltje, bijz. eene jonge mosch, eene mosch; 2) ἡ ςρουθὸς μεγάλη, de struis, of struisvogel, bij Xenophon. Anab. I, 5 ; 3) geil, wellustig. *Dimin.* Στρουθίον, τό, en Στρουθάριον, τό.

Στρούθειος, ςρούθιος en ςρουθικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende, daaraan gelijk.

Στρουθίζω, piepen als eene jonge mosch, zwetsen.

Στρουθοκάμηλος, ὁ, de struisvogel.

Στρύχνη, ἡ, ook ςρύχνος, ὁ, en ςρύχνον, τὸ, alsmede τρύχνη, ἡ, zekere plant, van verschillende soorten, misschien bijz. *solanum hortense*, de eetbare nachtschaduw met bezien van eene wijnzoete smaak; andere soorten zijn niet eetbaar.

Στύζω of ςύγω, stamwoord van Στυγέω, *fut.* ςύξω, *aor.* 1. ἔςυξα, en *aor.* 2. ἔςυγον, ik schuw, ik vrees; ik verafschuw, ik haat.

Στύγημα, τὸ, afschuw, haat.
Στυγητὸς, ὴ, ὸν, geschuwd, gehaat; hatelijk, afschuwelijk.
Στύγος, εος, τὸ, afschuw, haat; 2) treurigheid.
Στυγερὸς, ὰ, ὸν, gehaat, hatelijk, afschuwelijk; 2) treurig, bedroefd. Στυγερῶς, *adv.* afschuwelijk, verschrikkelijk.
Στυγερότης, ἡ, hatelijkheid; 2) treurigheid.
Στυγνὸς (voor στυγανὸς), ὴ, ὸν, gehaat, hatelijk, vijandig; 2) treurig, droevig, droefgeestig, stug.
Στυγνότης, ἡ, treurigheid, droefheid, stugheid.
Στυγνάζω, ik ben treurig, ben bedroefd.
Στὺξ, στυγὸς, ἡ, z. v. a. στύγος, 2) eene rivier in Arkadie, ijskoud en doodelijk; v. d. bijz. de *Styx*, of doodenrivier in de onderwereld, bij welke de Goden gewoon waren te zweren.
Στύγιος, ία, ιον, afschuwelijk, schrikkelijk; 2) van den Styx, of den Styx betreffende.
Ἀποστυγέω, ik verafschuw, ik haat.
Βροτοστυγὴς, ὁ, ἡ, bij de menschen gehaat.
Θεοστυγὴς, ὁ, ἡ, bij de Goden gehaat.
Καταστυγέω, *fut.* ξω, *aor.* 2. κατέστυγον, ik haat, ik heb afschuw of afschrik, τὶ, van iets.

Στύραξ, ακος, ὁ, de spits of punt van eene lans; 2) de storaxboom. *Dimin.* Στυράκιον, τό.

Στύφω, *fut.* ψω, zuur of wrang van smaak zijn; 2) zamenwringen of stoppen, verdikken; 3) *metaph.* zuur zien.

Στύμμα, τὸ, wat stopt, zamentrekt of verdikt.
Στύψις, ἡ, de stopping, zamentrekking, verdikking; v. d. de verdikking of verstijving van verfwaren of van welriekende oliën, om de kleur of de reuk te doen stand houden; 2) wrangheid van smaak.
Στυπτικὸς, ὴ, ὸν, zamentrekkend, wrang.
Στύπη, ἡ, of στύππη, ἡ, ook στυπεῖον of στυππεῖον, τὸ, *stuppa*, stoppe, werk, om iets te stoppen of digt maken.
Στύπος, τὸ, *stipes*, de stam, stronk, staak, stok.
Στυφελὸς, *contr.* στυφλὸς, ὴ, ὸν, zamentrekkend, wrang; vast; hard; streng.
Στυφελίζω, *fut.* ξω, hard behandelen, mishandelen; stokslagen geven, harde woorden geven; stuwen; wegstuwen, wegjagen.
Στυφελισμὸς, ὁ, eene mishandeling, de stokslagen, harde woorden, een stoot.
Ἀστυφέλικτος, niet gestooten, niet geschokt, onbewegelijk.
Ἀποστυφελίζω, afslaan, afstuwen, wegstuwen.
Καταστυφελὸς, ὴ, ὸν, zeer hard, scherp, gestreng.
Στρυφνὸς, ὴ, ὸν, zuur, wrang (van smaak); 2) zuurziende, bar, norsch.
Στρυφνότης, ἡ, zuurheid, wrangheid.

Σὺ, *Dor.* τὺ, het Lat. *tu*, gij; *Gen.* σοῦ, *poët.* σέο, σεῖο, *Aeol.* σεῦ, *Att.* σέθεν, σέθεν; *Dual.* σφῶϊ, gij beiden; *Plur.* ὑμεῖς, gijlieden.

Σὸς, σὴ, σὸν, *tuus*, *a*, *um*, uw, uwe.

Σφωΐτερος en σφέτερος, α, ον, van uw beide, uw beider; uw, uwe.

*Ὑμέτερος, έρον, ερον, van uwlieden, uwlieder, uw, uwe.

Σύβαρις, ἡ, de stad Sybaris in Neder-Italië, berucht om de weelde harer inwoners. V. d.

Συβαρίτης, ου, ὁ, een Sybariter; een wellusteling. Συβαριτικός, ἡ, ὸν, weelderig, wellustig.

Συβαρίζω, weelderig, wellustig leven.

Συκέα of συκέη, ἡ, gewoonlijk *contr.* συκῆ, ἡ, een vijgenboom.

Σύκινος, ίνη, ινον, van den vijgenboom, b. v. ξύλον, het hout daarvan, hetwelk meestal week en zwak is; v. w. figuurl. zwak, slecht, onbruikbaar, b. v. σύκινος ἀνὴρ, een niets beduidend man, συκίνη γνώμη, een zwak verstand, enz.

Συκάμινος, ἡ, de moerbezieboom. Συκάμινον, τὸ, de moerbezie.

Συκόμορος, ἡ, *Sycomorus*, de Egyptische vijgenboom. Συκόμορον, τὸ, de vrucht daarvan, aan den stam groeijende.

Σῦκον, τὸ, eene vijg; 2) aambeijen.

Συκάζω, *fut* άσω, ik pluk vijgen; 2) z. v. a. συκοφαντέω.

Ἀποσυκάζω, vijgen afplukken; 2) proeven.

Συκοτραγέω, vijgen eten.

Συκοφάντης, ου, ὁ, *Sycophanta*, eig. een vijgenaangever of aanwijzer, d. i. die de ongeoorloofde uitvoer van vijgen buiten het gebied van Athene aanbragt; v. d. in het alg. een aanbrenger, een valsch aanklager, beschuldiger, chicaneur, lasteraar.

Συκοφαντέω, *fut.* ήσω, valschelijk aanklagen of beschuldigen, lasteren. Συκοφάντημα, τὸ, hetzelfde als

Συκοφαντία, ἡ, de handelwijze van den Sycophantes; eene valsche aanklagt, chicane.

Σύλη, ook σύλα, ἡ, de roof, de buit; het roofregt, of het regt om de goederen van eenen insolventen koophandelaar aan te slaan, bijz. in de spreekwijze σύλαν ἔχειν of σύλαν διδόναι τινὶ κατὰ τινὸς, dat regt hebben of geven aan iemand.

Συλάω en συλέω, *fut.* ήσω, ook συλεύω, *fut.* εύσω, ik roof, beroof, ik plunder; ik neem af, neem weg; 2) ik sla goederen aan.

Σύλημα, τὸ, de roof, de buit.

Σύλησις, ἡ, het rooven, de buitmaking, plundering.

Συλητὴς, ὁ, een roover, vrijbuiter, plunderaar.

Ἄσυλος, ὁ, ἡ, ongeroofd, ongeplunderd; vrij van roof of plundering; v. d. onaangeroerd, veilig, zeker, v. w. *neutr.* ἄσυλον, τὸ, t. w. χωρίον, *asylum*, eene vrijplaats, eene veilige toevlugt.

Ἀσυλία, ἡ, vrijheid van roof of van schade, veiligheid, zekerheid.

Ἀσύλητος, ὁ, ἡ, hetzelfde als Ἄσυλος.

Ἱερόσυλος, ὁ, ἡ, een heiligschenner. Ἱεροσυλέω, heiligschennis begaan. Ἱεροσυλία, ἡ, en Ἱεροσύλημα, τὸ, heiligschennis.

Νεκρόσυλος, ὁ, ἡ, die de dooden of de lijken plundert.

Συν, *Att.* ξὺν, het Latijnsche *cum*, *praep.* met den *Dat.* met, te gelijk of te zamen met, τινὶ, iemand; met behulp van, door middel van, met goedkeuring van, enz. b. v. σὺν θεῷ, als het God belieft, σὺν τῇ χειρὶ, met de hand, σὺν νόμῳ, volgens de wet, 2) zonder *casus*, als een *adv.* mede, te zamen, te gelijk; 3) wordt dikwijls uitgelaten, b. v. αὐτοῖς ὅπλοις λαμβάνειν, met de wapenen zelve gevangen nemen, αὐτῷ τῷ ἵππῳ, hij zelf met zijn paard; 4) in zamenstelling, met, mede, te gelijk, te zamen, zamen, b. v. συνέρχεσθαι, medegaan; συλλαμβάνειν, zamenvatten, συμπάσχειν, medelijden hebben, συνήδεσθαι, zich mede verheugen, enz.

Συρίσσω, *Att.* συρίττω, *fut.* ξω, ook συρίζω, *Dor.* συρίσδω, ik fluit; ik siffleer, τινὶ, iemand; ik speel op de fluit.

Συριγμὸς, ὁ, het fluiten; het siffleren; het fluitspelen. Συρισμὸς, ὁ, hetzelfde.
Συρικτὴς en συριστὴς, οῦ, ὁ, een fluiter, een fluitspeler.
Σύριγξ, ιγγος, ἡ, eene fluit, bijz. eene rietfluit, eene herdersfluit; eene rietpijp, holle pijp; v. d. eene ader; de bus van een rad; eene aardspleet; eene fistel; de scheede (eener speer), Hom. Il. Τ, 387; enz. *Dimin.* Συρίγγιον, τό.
Συριγγώδης, ὁ, ἡ, riet- of pijpvormig.
Συριγγόω, riet- of pijpvormig maken, uitholten.
Πεντεσύριγγος, ὁ, ἡ, met vijf holten of gaten.
Ἀσύρικτος, ὁ, ἡ, niet gefloten, niet gesiffleerd.
Ἀποσυρίττω en Ἀποσυρίζω, uitfluiten, siffleeren.
Ἐπισυρίττω, toefluiten, met gesiffleer ontvangen.
Ἐκ- en κατασυρίττω, siffleeren.
Ὑποσυρίζω, zachtjes fluiten of fluisteren.

Σύρω, *fut.* συρῶ, ik trek, sleep, scheur; ik trek uit, ik sleep voort; ik schrob, schuur, veeg.

Σύρμα, τὸ, de sleep, een langslepend kleed; 2) het zamenraapsel, uitvaagsel, stof, stroo, stoppels, enz.
Συρμὸς, de trek, sleep, streek; het voortslepen met geweld.
Συρμαία, ἡ, zekere Egyptische plant, waaruit braak- of purgeermiddelen werden toebereid. Zie Herodot. II. 77.
Σύρσις, ἡ, de trekking, sleping.
Σύρτης, ὁ, de trekker, een trektouw, een toom.
Σύρτις, ιδος, ἡ, *Syrtis*, eene zandbank, eene plaats ter zee of op het land, waar het zand door den wind of door het water zamengedreven is.
Συρτὸς, ἡ, ὸν, getrokken, gesleept, geveegd; wat zich laat slepen of trekken.
Πάνσυρτος, ὁ, ἡ, alles trekkend of mede slepend.
Σύρβη, *Att.* τύρβη, ἡ, het Lat. *turba*, een hoop, eene verwarde menigte; verwarring, alarm.

Τυρβάζω en Ἀνατυρβάζω, verwarren; verwarring maken of verwekken.

Σύρδην, *adv.* al trekkende of slepende, met geweld.

Συρφετὸς, ὁ, het zamengeraapte, v. d. uitvaagsel, uitwerpsel, vuilnis; v. d. het uitvaagsel des volks, de zamengeraapte hoop, het gemeen.

Συρφετώδης, ὁ, ἡ, zamengeraapt; naar de wijze van het gemeene volk, onordelijk.

Σύρφαξ, ὁ, hetzelfde.

Ἀνασύρω, ik trek op, trek naar boven, bijz. een kleed; v. d. ik ontbloot; *med.* zich ontblooten.

Ἀναξυρὶς, ίδος, ἡ (misschien voor ἀνασυρὶς), eene soort van lange kleederdragt om de beenen te bedekken, bij de Persen en Gallen, niet bij de Grieken, in gebruik, in het Latijn genoemd *braca* of *braoca*, z. v. a. de broek.

Ἀποσύρω, ik trek af, ik sleep weg.

Ἀπόσυρμα, het afgetrokkene, een afgescheurd brok.

Διασύρω, ik trek van of uit een, ik verscheur; *metaph.* over den hekel halen, lasteren, smalen.

Διασυρμὸς, ὁ, de uit een trekking, de verscheuring; de doorhaling, bespotting, smaad.

Διασυρτικὸς, ἡ, ὸν, uit een trekkend, doorhalend, bespottend.

Ἐπισύρω, ik trek of sleep na, v. w. in *med.* na of achter zich slepen, achter zich laten volgen; 2) iets al slepende, met nalatigheid, behandelen, v. w. γράμματα ἐπισεσυρμένα, sleepend of loopend schrift; τὸ ἐπισεσυρμένον τοῦ λόγου, het slepende der reden, een sleep van woorden, langwijligheid.

Ἐπισεσυρμένως, *adv.* al slepende, met nalatigheid.

Ἐπίσυρμα, τὸ, de nasleep, de staart; het spoor daarvan; de nalatigheid.

Κατασύρω, ik trek af, sleep af, sleep neer; ik trek omver, verstoor, plunder.

Παρασύρω, ik trek of sleep ter zijde, voorbij, naar de verkeerde zijde; ik vertrek, verdraai.

Περισύρω, ik trek, sleep om, rond, in het rond; ik scheur af, scheur weg.

Συσσύρω, zamentrekken of -slepen.

Ὑποσύρω, ik trek of sleep van onder; ik trek van onder weg.

Σῦς, συὸς, ὁ, ἡ, *sus*, *suis*, een zwijn, een varken, eene zog; σῦς ἄγριος, *aper*, een ever, een wild zwijn. Ὗς, ὕος, ὁ, ἡ, hetzelfde. *Dimin.* Ὑΐδιον, τὸ, een varkentje.

Σύειος en ὕειος, εία, ειον, ook συϊκὸς en ὑϊκὸς, ἡ, ὸν, van het zwijn, van het varken, b. v. κρέας, varkensvleesch.

Συηνὸς en ὑηνὸς, ἡ, ὸν, het zwijn behoorende of betreffende; 2) zwijnachtig; dom als een varken.

Συηνέω en ὑηνέω, zwijnen, zich als een zwijn gedragen, zoo dom als een varken zijn.

Συηνία en ὑηνία, ἡ, zwijnerij, domheid.

Συώδης, ὁ, ἡ, en ὑώδης, zwijnachtig, zwijnerig; vuil; dom. Ὑωδία, ἡ, zwijnerij, domheid.

Συφεὸς en συφειὸς, ἡ, een zwijnenstal, varkenshok. Συφεόνδε, adv. naar het varkenshok.

Συβώτης, συφορβὸς, ὑοβοσκὸς, ὑοβότης en ὑοβότης en ὑοπόλος, ὁ, een zwijnenhoeder, varkenshoeder.

Ὕαινα, ἡ, eene zog; 2) zekere zeevisch, misschien eene soort van schol, ook ὑαινὶς genoemd; 3) de *hyaena*, een wild dier, met borstelige manen op den hals en den rug, van waar de gelijkheid met een zwijn.

Ὕνις en ὕννις, εος, ἡ, *vomer*, de ploegschaar.

Ὕστριξ, ιχος, ὁ, een stekelvarken, een egelzwijn.

Σύφαρ, τὸ, de oude huid, welke slangen en insekten afleggen; een vlies, een gerimpeld vel.

Σφαδάζω, *fut.* άσω, stampen, zich met handen en voeten bewegen, bijz. uit driftigheid, boosheid, smart, vreugd, enz. v. d. zich trots of overmoedig aanstellen. Van de oudere vorm σφάζω, *Dor.* σφάδω, v. w. σφαδάω, en daarvoor ook σφάσσω, bij verdubbeling Παιφάσσω, in dezelfde beteekenis.

Σφαδανὸς en σφεδανὸς, *poët.* stampend, hevig, onstuimig.

Ἀσφάδαστος, ὁ, ἡ, zonder stampen, stil, b. v. θάνατος, bij Sophocles.

Σφαίρα, ἡ (verwant met σπεῖρα; zie boven) *sphaera*, eene sfeer, een bol, de hemel- of aardbol; een bal, speelbal; een kogel. *Dimin.* Σφαιρίδιον, τό.

Σφαιρηδὸν, *adv.* als eene sfeer, een bal of kogel.

Σφαιρικὸς, ἡ, ὸν, de sfeer betreffende, kogelrond, bolrond.

Σφαιροειδὴς, ὁ, ἡ, sfeervormig, kogelrond, bolrond.

Σφαιρίζω, *fut.* ίσω, ik speel met eenen bal.

Σφαίρισις, ἡ, het balspel.

Σφαιριστὴς, ὁ, een balspeler. Σφαιριστήριον, τὸ, de plaats waar het balspel geschied.

Ἀποσφαιρίζω, den bal afwerpen, uitgooijen.

Διασφαιρίζω, als een bal wegwerpen.

Συσφαιρίζω, mede den bal werpen.

Σφαιρόω, ik maak kogelrond of bolrond; *med.* rond zijn; 2) ik maak een bol of knop daarop.

Σφαίρωμα, τὸ, een rond gemaakt ligchaam, een ronde bol.

Σφαιρωτὸς, ἡ, ὸν, rond of kogelrond gemaakt.

Σφάκος, ὁ, de salie-plant.

Σφάλλω, *fut.* σφαλῶ, *aor.* 1. ἔσφηλα, *aor. pass.* ἐσφάλην, verwant met het Latijnsche *fallo*, ik vel; ik doe vallen, waggelen, wankelen; ik vel neer; *metaph.* ik doe falen, ik breng in dwaling, ik maak wankelmoedig, ik stel te leur, ik bedrieg, τινὰ, iemand; 2) *med.*

σφάλλομαι, ik val, ik waggel, ik wankel, ik glij uit, *metaph.* ik faal, maak fout, bega eenen misslag; ik verval in dwaling; in het onheil; ik ben wankelmoedig, verlegen; ik vergis mij, bedrieg mij, word bedrogen, te leur gesteld, τῆς ἐλπίδος, in mijne hoop.

Σφάλμα, τὸ, een val, eene faal, feil, fout, eene dwaling, een misslag, een onheil.

Σφαλμάω en σφαλμέω, vallen, falen, eene fout maken.

Σφαλερὸς, ὰ, ὸν, vallend, waggelend, wankelend; doende vallen of wankelen, feilbaar; onzeker, gevaarlijk, bedriegelijk. Σφαλερῶς, *adv.* al wankelende, onzeker.

Σφαλὴς, hetzelfde, komt voor in zamenst.

Ἀκροσφαλὴς, ὁ, ἡ, op het punt staande om te vallen; wankelbaar; b. v. εἰς ὀργὴν, geneigd tot toorn; 2) ten uiterste feilbaar, zeer onzeker, zeer gevaarlijk.

Ἀρισφαλὴς, ὁ, ἡ, ligt feilbaar, zeer glad, bedriegelijk.

Ἀσφαλὴς, ὁ, ἡ, vrij van vallen, onwankelbaar, onfeilbaar, vrij van gevaar, vaststaande, veilig, zeker.

Ἀσφαλέως, *contr.* ἀσφαλῶς, *adv.* zonder gevaar van vallen, veiliglijk, zekerlijk.

Ἀσφάλεια, ἡ, onwankelbaarheid, onfeilbaarheid, vastheid, veiligheid, zekerheid, vrijheid van alle gevaar.

Ἀσφαλίζω, *fut.* ίσω, ik stel in veiligheid, buiten gevaar, ik stel vast, ik bevestig, verzeker.

Νοοσφαλὴς, ὁ, ἡ, van zinnen verdoold.

Φῆλος, ὁ, ἡ, *fallax*, doende vallen, feilbaar, bedriegelijk.

Φήληξ, ηκος, ὁ, eene onrijpe vijg, die door den schijn van rijpheid bedriegt.

Φηλόω, ook σφηλόω, ik faal, ik bedrieg.

Φηλήτης en φιλήτης, ὁ, een gaauwdief, een roover, v. w. misschien het Italiaansche *fello*, het Fransche *filou*, en het Nederd. *fiel.*

Ἀνασφάλλω, ik rigt op of herstel het gevallene; ik sta van eenen val op, ik herstel mij (van eene ziekte); 2) wederom, terug, naar de andere zijde vallen.

Δυς- moeijelijk, en Εὐανάσφαλτος, ὁ, ἡ, ligt te herstellen.

Ἀποσφάλλω, ik doe afvallen of afglijden; ik breng van den weg af, ik doe in dwaling vervallen; ik stel te leur; *med.* afvallen, afdwalen, te leur gesteld worden.

Διασφάλλω, door en door falen, te leur stellen.

Ἐπισφάλλω, z. v. a. σφάλλω. V. d.

Ἐπισφαλὴς, ὁ, ἡ, tot den val geneigd of brengend, onzeker, gevaarlijk, bedriegelijk. Ἐπισφαλῶς, *adv.* op eene feilbare, onzekere, gevaarlijke wijze.

Παρασφάλλω, ik doe ter zijde vallen, ik doe falen, ik breng in dwaling.

Σφάραγος en Ἀσφάραγος, ὁ, de keel. Hom. Il. X, 328. Verg. Φάρυγξ.

Σφάραγος, ὁ, een sissend geluid, geratel, geruisch. Verwant met σμάραγος, v. w. σμαραγέω; zie boven.

Σφαραγέω, een sissend geluid geven, ratelen, ruischen. Verg. Hom. Od. 'I, 440.
Σφαραγίζω, doen sissen of ruischen, met geruisch opwekken, gaande maken.
'Ανεμοσφάραγος, door den wind ruischend, suizend.
Βαρυ- en 'Εrισφάραγος, sterk ruischend.

Σφέλας, τὸ, een schabel, eene bank, eene roeijersbank; Hom. Od. Σ, 393.

Σφένδαμνος, ἡ, de ahornboom; de olmboom. Σφενδάμνινος, η, ον, daarvan of uit het hout daarvan gemaakt.

Σφενδόνη, ἡ, een slinger, een slingersteen; 2) een verband (voor eene wond), een bindsel, een vrouwelijk hoofdbindsel (van dergelijke gedaante); 3) *pala annuli*, de kast van eenen ring, waarin de steen zit.

Σφενδονάω en σφενδονέω, *fut.* ήσω, slingeren, den slinger werpen.
Σφενδονήτης, ου, ὁ, ook σφενδονίτης, ὁ, een slingeraar, slingerwerper.
'Αποσφενδονάω, έω, ik werp den slinger af, ik slinger weg. 'Αποσφενδόνητος, ὁ, ἡ, af of weggeslingerd.
Διασφενδονάω, έω, ik slinger door een, ik verstrooi, ik verscheur. Διασφενδονίζω, hetzelfde.
'Εκσφενδονάω, έω, ik slinger uit, werp den slinger uit.

Σφήν, ηνὸς, ὁ, eene wigge, een beitel; 2) eene soort van werktuig voor de tortuur. Misschien van σφέω, splijten.

Σφηνάριον en σφηνίσκος, ὁ, *dimin.* van σφήν.
Σφηνόω, ik hak of splijt met den beitel door; ik sla de wigge of den beitel in, ik stop toe; ik pijnig, ik martel.
Σφήνωσις, ἡ, het beitelen; het zamensluiten met de wigge of den beitel; de toestopping.
Διασφηνόω, doorsplijten, doorbeitelen.
'Ενσφηνόω, de wigge of den beitel inslaan.

Σφήξ, ηκὸς, ὁ, *vespa*, de wesp (waarschijnlijk van denzelfden oorsprong, wijl dezelve in het midden gespleten of gekorven is).

Σφηκών, ῶνος, ὁ, en σφηκιὰ, ἡ, een wespennest.
Σφηκίον, τὸ, het celletje van eene wesp.
Σφηκίσκος, ὁ, een lang spits hout, gelijk aan den angel der wesp.
Σφηκώδης, ὁ, ἡ, wespvormig; rank, dun.
Σφηκόω, *fut.* ώσω, eig. ik geef de gestalte van eene wesp, v. d. ik maak smal of eng, ik vernaauw, b. v. δειρὴν ἐσφηκώμενος, naauw van hals; 2) ik snoer, bind op of vast, b. v. het haar bij Hom. Il. 'P, 52; 3) ik trek naauw toe, ik sluit toe, ik sluit.
Σφήκωμα, τὸ, het vastgebondene; een band of snoer; de plaats aan den helm, waar de vederbosch vastgemaakt wordt.

Διασφηκόω, ik geef de gestalte van eene wesp, v. w. διεσφηκώμενος, in de gedaante van eene wesp, bij ARISTOPHANES; 2) ik rijg, snoer, bind te zamen of toe

Σφίγγω, *fut.* ξω (van σφίω, verwant met σφέω, v. w. het voorg. σφηκόω, en misschien met het Lat. *fingo*), ik druk, dring, snoer, bind of houd te zamen, b. v. τὰ δράγματα, de garven zamenbinden, bij THEOCRIT. Id. X; 2) gedrongen, zamengebonden zijn.

Σφιγκτὴρ, ῆρος, ὁ, een band, een snoer; bijz. zekere zenuw of pees aldus genoemd; *spinter*, een armband.
Σφιγκτὸς, ὴ, ὸν, gebonden, gesnoerd; gewurgd.
Σφὶγξ, σφιγγὸς, ἡ, de sphinx, zeker vrouwelijk gedrocht, dat, naar men zegt, weleer den Thebaneren raadselachtige vragen voorleide, en waarschijnlijk velen hunner wurgde, dus eig. de wurgster.
Ἀποσφίγγω, ik druk, dring te zamen, ik bind vast, bind naauw toe, *metaph.* van een gebonden schrijfstijl.
Ἄσφιγκτος, ὁ, ἡ, ongebonden; niet te binden.
Διασφίγγω, door en door vast binden of bij één houden.
Ἐπισφίγγω, aan-, op-, toebinden of snoeren; bijz. eene snaar stijver aanhalen of aanslaan.

Σφοδρὸς, ὰ, ὸν, hevig, onstuimig, driftig, geweldig, sterk. Σφοδρῶς, en meermalen σφόδρα, *adv.* hevig-lijk, geweldiglijk, zeer, sterk, ten sterkste.

Σφοδρότης, ἡ, hevigheid, onstuimigheid, geweld.
Σφοδρύνω, ik maak heftig of geweldig, ik zet kracht bij.

Σφραγὶς, ίδος, ἡ, een zegel, zegelring, cachet; het zegelteeken of afdruksel; een verzegeld kaartje of briefje, een pas, een toegangbillet. *Dimin.* Σφραγίδιον, τό.

Σφραγίζω, *fut.* ίσω, ik zegel, verzegel; 2) in het alg. een merk of teeken op iets zetten.
Σφράγισμα, τὸ, het indruksel van het zegel.
Σφαγιςὴρ, ῆρος, ὁ, en ῆς, οῦ, ὁ. die verzegelt; een zegelring.
Ἀσφράγιςος, ὁ, ἡ, niet gezegeld, onverzegeld.
Ἀποσφραγίζω, ik verzegel; 2) ik ontzegel.
Ἐκσφραγίζω, ik druk het zegel af of uit; ik sluit uit.
Ἐπισφραγίζω, ik zet een zegel daaraan of daarop; *med.* zijn zegel daaraan hechten, bevestigen, goedkeuren.
Κατασφραγίζω, ik verzegel.
Παρασφραγίζω, een valsch zegel daarop zetten.

Σφύζω, *Dor.* σφύσδω, slaan, kloppen (van den polsslag), gutsen (van het bloed); in het alg. zich sterk bewegen, driftig worden, heviglijk begeeren.

Σφυγμὸς, ὁ, en σφύξις, ἡ, de pols, polsaderslag; de hartklopping.
Ἀσφυξία, ἡ, het ophouden van den polsslag.

Σφύρα, ἡ, een hamer, een klopper, bij Hom. Od. Γ, 434. *Dimin.* σφυρίον en σφύριον, τὸ. Σφυρόω, met den hamer slaan.

Σφυρήλατος, ὁ, ἡ, met den hamer gedreven, bearbeid, vastgeklopt, 2) vast, stevig, digt.

Σφυρὸν, τὸ (misschien verwant met het voorg.), de knokkel van den voet; de verzenen; in het alg. de voet; *metaph.* de voet (eens bergs). Σφυρόω (*rectis talis incedere*), gaan, treden, bijz. van eenen statigen tred, bij Athenaeus.

Σφυροδέτης, ὁ, een band om den knokkel.
Ἐπίσφυρος en ἐπισφύριος, ὁ, ἡ, aan-, over-, op den knokkel of de verzenen; bijz. het *neutr.* ἐπισφύριον, τὸ, een band, riem of bedeksel daarvan.
Εὔ- of εὔσφυρος en καλλίσφυρος, ὁ, ἡ, schoon van voeten.
Λευκόσφυρος, ὁ, ἡ, blank van voet.
Περίσφυρον en περισφύριον, τὸ, z. v. a. ἐπισφύριον.
Τανύσφυρος, ὁ, ἡ, lang van voeten.

Σχαδὼν, ῶνος, ὁ, de *larva* of het masker der bijen en wespen, gelijk men het in de Natuurlijke Historie met een kunstterm noemt; 2) derzelver celletje; 3) de honigraat.

Σχαλὶς, ίδος, ἡ, de paal of staak, waarop de netten rusten, in de gedaante van eene vork.

Σχάω of σχάζω, *fut.* σχάσω, verwant met σχίζω en met χάω, χαλάω, 1) *act.* ik splijt of steek open, ik open, bijz. eene ader openen, aderlaten; 2) *neutr.* zich openen, van een wijken, openstaan; v. d. loslaten, laten varen, laten hangen (b. v. οὐρὰν, de staart), laten vallen (b. v. het anker).

Σχαστηρία, ἡ, een touw, waarmede iets plotseling nedergelaten of opgehaald wordt; 2) bijz. een touw voor de renbaan gespannen, dat bij het begin des wedloops losgelaten werd. — Σχαστήριον, τὸ, een lancet.
Ἀποσχάζω en κατασχάζω, ik open, laat los, bijz. aderlaten.

Σχάω, σχάζω, *fut.* σχάσω, verwant met σχέω, σχέθω en ἔχω, ik houd, houd vast, houd terug, ik weerhoud.

Ἀνασχάζω, *poët.* z. v. a. ἀνασχέθω, ik houd terug, weerhoud.

Σχέτλιος, ία, ιον, waarschijnlijk van σχέω, σχέθω, ἔχω, dus eig. aanhoudend, vasthoudend, uithoudend, v. d. 1) stout, stoutmoedig, wreed, gruwzaam, gewelddadig, schaamteloos, enz. zoo van *personen*, b. v. Ζεὺς σχέτλιος, de wreede Jupiter, als van *zaken*, σχέτλια ἔργα, gruweldaden; bijz. in *Vocat.* σχέτλιε, wreed-

aard, schelm, schurk; 2) veel duldend, ongelukkig, ellendig, verloren, een ellendeling. Σχετλίως, *adv.* stoutelijk; ellendiglijk.

Σχετλιάζω, *fut.* άσω, eig. voor eenen wreedaard (σχέτλιος) uitmaken, zich over geleden onregt beklagen; v. d. in het alg. klagen, jammeren, leven houden.
Σχετλιασμὸς, ὁ, jammerklagt, weeklagt.
Σχετλιαςικὸς, ἡ, ὸν, tot klagt behoorende of geneigd.
Κατασχετλιάζω, leven houden, boos worden, τινὸς, tegen iemand.

Σχίζω, *fut.* ίσω, ik scheid, splijt, snijd, ik splijt van een, ik versnijd, verdeel; *σχίζειν τὸ γάλα*, het waterachtige deel van de melk afscheiden, de melk laten schiften, stollen.

Σχίσμα, τὸ, het gespletene; eene spleet; 2) de scheiding, het splijten, eene scheuring.
Σχίσις, ἡ, de scheiding, het splijten, scheuren.
Σχιστὸς, ἡ, ὸν, gescheiden, gespleten, verdeeld; wat zich splijten of deelen laat; σχιςὸν γάλα, geschifte of geronnen melk.
Σχίζα, en σχίζη, ἡ, ook σχίδαξ, ακος, en σχίδη, ἡ, een gespleten stuk hout, een splinter, een blok, een plankje. — Men vindt ook bij latere schrijvers Σχέδη, ἡ, het Lat. *Scheda*, een plankje, tafeltje, blaadje, om op te schrijven, te rekenen, enz.
Σχινδαλμὸς, ὁ, ook σκινδαλμὸς en σχινδάλαμος, ὁ, een spits afgespleten stuk hout, een paal; *metaph.* σκινδαλμοὶ λόγων, spitsvindige gezegden.
Σχῖνος, ου, ὁ, *lentiscus*, de mastixboom, Hesiod. Op. et D. 325; 2) de zee-ajuin. Σχινὶς, ίδος, ἡ, de vrucht daarvan.
Ἀκροσχιδὴς, ὁ, ἡ, van boven gespleten.
Ἄσχιςος, ook ἀσχιδὴς en ἀσχιζὴς, ὁ, ἡ, ongespleten: niet te splijten, ondeelbaar.
Ἀνασχίζω, opsplijten, opsnijden.
Ἀνασχινδαλεύω of -δυλεύω, aanspitsen; spitsvindig spreken; 2) aan eenen paal of staak ophangen, z. v. a. ἀνασκολοπίζω.
Ἀποσχίζω, afsplijten, afsnijden, afbreken.
Διασχίζω, doorsplijten, doorsnijden, van een scheuren.
Ἐπισχίζω, boven op splijten, insnijden.
Κατασχίζω, doorsplijten, versnijden, verscheuren, verbreken. Κατάσχισμα, τὸ, een door- of afgespleten stuk. Κατάσχισις, ἡ, de doorsplijting.

Σχοῖνος, ὁ of ἡ, riet, biezen; 2) eene daaruit gevlochten koord, een rigtsnoer, regelmaat; 3) bij de Egyptenaren eene landmaat van zestig stadien; zoo ook in Griekenland eene maat om veroverd land onder volkplanters te verdeelen, of den slaven hun aandeel ter bebouwing toe te meten.

Σχοινίον, τὸ, een daaruit gevlochten koord; een meetsnoer; in het alg. eene koord, een touw, snoer.

Σχοινία, ἡ, een hoop zamengegroeide biezen.

Σχοινίζω, *fut.* ίσω, ik meet het land met eene koord of een touw (σχοῖνος) af, om het te verdeelen.

Σχοινισμὸς, ὁ, zoodanige landmeting; 2) eene soort van pijniging of tortuur.

Σχοίνισμα, τὸ, het afgemeten stuk land.

'Αποσχοινίζω, door eene koord of een touw afscheiden.

Βαθύσχοινος, ὁ, ἡ, digt met riet of biezen begroeid.

Σχολὴ, ἡ, ledigheid, ledige tijd, rust van dagelijksche bezigheden; de ledige of behoorlijke tijd om iets te verrigten; 2) de tijd, zorg of moeite aan iets besteed, v. w. σχολὴν ἔχειν ἀμφὶ τὶ, moeite aan iets besteden; 3) de tijdkorting, bezigheid, arbeid, onderhandeling gedurende den ledigen tijd verrigt; 4) het rekken van den tijd, talmerij, langzaamheid; 5) *schola*, de plaats waar men den ledigen tijd doorbrengt, waar de leeraar zich met zijne leerlingen bezig houdt, de school.

Σχολῇ (de *Dat.* voor σὺν σχολῇ of κατὰ σχολὴν), *adv.* in ledigheid, in rust; v. d. op zijn gemak, langzaam; met moeite, naauwelijks; veel minder; in het geheel niet; op geenerlei wijze.

Σχολαῖος, αία, αῖον, ledig, rustig; zijn gemak nemend; langzaam, traag. *Compar.* Σχολαίτερος. *Superl.* σχολαίτατος.

Σχολαίως, *adv.* met rust; tragelijk. *Compar.* σχολαίτερον. *Superl.* σχολαίτατα.

Σχολαιότης, ἡ, ledigheid, langzaamheid, traagheid.

Σχολικὸς, ἡ, ὸν, schoolsch, de scholen betreffende.

Σχόλιον, τὸ, eene opheldering, verklaring, korte aanteekening, b. v. op den eenen of anderen schrijver. V. d.

Σχολιαστὴς, ὁ, de maker of schrijver daarvan, een uitlegger, verklaarder, scholiast.

Σχολάζω, *fut.* άσω, ik ben ledig, ik heb of krijg rust, ἀπό τινὸς, van eene bezigheid; 2) ik heb tijd voor, besteed den tijd aan (iets, τινὶ), ik vaceer voor (iemand, τινὶ); ἐν τινὶ of πρὸς τὶ, ik breng den tijd door in, ik geef den tijd aan iets, ik overleg; 3) σχολάζειν τινὶ, bij iemand school gaan, iemands leerling of aanhanger zijn; 4) den tijd rekken, talmen. V. d.

Σχολαστὴς, οῦ, ὁ, een ledigganger; 2) *adj.* hetzelfde als

Σχολαστικὸς, ἡ, ὸν, ledig gaande, ledig, ontbloot van bezigheden; 2) een scholier, een die zich met schoolwerk, of met wetenschappen, bezig houdt; 3) een schoolwijze, schoolvos, pedant.

Σχολαστήριον, τὸ, eene rustplaats.

'Αποσχολάζω, ik rust uit van eene bezigheid; ik houd mij bezig met iets.

Συσχολάζω, zich mede bezig houden, mede den tijd doorbrengen; 2) medeleerling zijn. Συσχολαστὴς, ὁ, een medeleerling.

Ἄσχολος, ὁ, ἡ, geenen tijd hebbend, met bezigheden bezet, bezig. Ἀσχολία, ἡ, tijdgebrek, bezigheid, moeite, verhindering.

Ἀσχολέω, *fut.* ήσω, ik ben bezig, houd mij bezig; heb geen rust, ben onrustig; 2) *act.* ik houd bezig, houd op, verontrust, geef moeite, τινὰ, aan iemand.

Ἀσχόλημα, τὸ, bezigheid, moeite, verhindering.

Ἀπ- en Διασχολέω, ik houd door bezigheden op.

Πολυάσχολος, ὁ, ἡ, met vele bezigheden bezet.

Εὔσχολος, ὁ, ἡ, goede gelegenheid of rust hebbend, rustig. Εὐσχολία, ἡ, goede gelegenheid, rust.

Εὐσχολέω, ik heb rijkelijk tijd of rust, ik rust wel uit.

Κακόσχολος, ὁ, ἡ, den tijd slecht bestedend. Κακοσχολία, ἡ, een slecht tijdverdrijf.

Κακοσχολέω, εύομαι, den tijd slecht besteden.

Σωλὴν, ῆνος, ὁ, een kanaal, eene buis, pijp, een trechter; eene holle vouw in een kleed; 2) eene soort van schelpvisch.

Σῶμα, τὸ, het lijf, het ligchaam; een lijk; 2) een mensch, eene persoon, bijz. een slaaf; 3) een ligchaam, een voorwerp, een ding, eene zaak, een geheel; 4) het leven, b. v. κινδυνεύειν περὶ τοῦ σώματος. — Van σώω, σώζω, levend houden, verwant met ζάω, leven, dus eig. het levende of met leven begaafde, even als ook het Nederd. *lijf* en *leven* verwant zijn.

Σωμάτιον, τὸ, *dimin.* een lijfje, ligchaampje; 2) een boekdeel, even als het Lat. *corpus juris.*

Σωματεῖον, τὸ, een ligchaam, d. i. eene menigte van personen, een collegie; 2) zeker tooneelspelers gewaad.

Σωματικὸς, ἡ, ὸν, ligchamelijk, het ligchaam betreffende; 2) lijvig, vast of digt, dik. Σωματικῶς, *adv.* ligchamelijk.

Σωματώδης, ὁ, ἡ, ligchamelijk, den vorm van een ligchaam hebbend.

Σωματόω, *fut.* ώσω, ik maak lijvig, ik maak tot een ligchaam, tot een geheel, ik maak dik, vast, sterk.

Ἀσώματος, ὁ, ἡ, zonder ligchaam, niet ligchamelijk. Ἀσωμάτως, *adv.* zonder het ligchaam.

Εὔσωμος en εὐσώματος, ὁ, ἡ, goed lijvig, sterk van ligchaam, sterk. Εὐσωματία, ἡ, goede ligchaamsgesteldheid.

Τρίσωμος en τρισώματος, ὁ, ἡ, drielijvig.

Φιλοσώματος, ὁ, ἡ, lijflievend, ligchaamlievend, het ligchaam al te zeer koesterend. Φιλοσωματία, ἡ, al te groote zorg voor het ligchaam. Φιλοσωματέω, het ligchaam al te veel verzorgen.

Achteraan zamengesteld, b. v.

Σωμασκέω, *fut.* ήσω, ik oefen het ligchaam.

Σωματοποιέω, hetzelfde als σωματόω.

Σωματοφύλαξ, ακος, ὁ, een lijfwachter. Σωματοφυλακία, ἡ, de lijfwacht. Σωματοφυλακέω, de lijfwacht houden. Σω-

σωματοφυλάκιον, τὸ, eene bewaarplaats van ligchamen of lijken, een graf.

Σωρὸς, ὁ, een hoop. Σωρηδὸν, *adv.* bij hoopen.

Σωρεύω, *fut.* εύσω, ik hoop op, maak een hoop.
Σώρευμα, τὸ, het opgehoopte, een hoop.
Σώρευσις, ἡ, de ophooping.
Σωρευτὸς, ἡ, ὸν, opgehoopt.
Σωρεία, ἡ, de ophooping, een hoop.
Σωρείτης, ου, *Sorites*, eene sluitreden bij wijze van ophooping.
Σώρακος, ὁ, een hoop; een korf of eene kist, bijz. om vijgen te bewaren.
'Εκ-, 'Επι- en Κατασωρεύω, ophoopen, op een stapelen.
Περισωρεύω, rondom ophoopen.
Συσσωρεύω, mede ophoopen.

T.

Ταγγὸς, ἡ, ὸν, rot, verrot. Τάγγη, ἡ, en τάγγος, τὸ, de verrotting. Ταγγίζω, *fut.* verrotten of rot zijn. Misschien verwant met Τήκω, beneden.

Τάλαρος, ὁ, een gevlochten korf der wolspinners. *Dimin.* Ταλάριον, τὸ, en ταλαρίσκος, ὁ, hetzelfde.

Ταλάσιος en ταλάσειος, ook ταλασήϊος, α, ον, tot het wolspinnen behoorende; v. d. als *Subst.* het *neutr.* ταλάσιον, τὸ, de wol; *masc.* ταλάσιος, ὁ, een wolspinner; *foem.* ταλασία, ἡ, anders ook genoemd ταλασουργία, ἡ, het wolspinnen, de wolbewerking.

Ταλάω, *fut.* άσω, *contr.* τλάω en τλῆμι, *fut.* ήσω, *perf.* τετληκα, v. w. *part.* τετληκὼς, *contr.* τετληὼς, *aor.* 2. ἔτλην, verwant met het Lat. *tollo* en *tolero*, ik til, til op, ik draag, verdraag, ik duld, lijd, sta uit, neem geduld; ik onderneem, ondersta, durf, ik waag. Τλάω en τλῆμι, worden in *praes.* niet gebruikt, en ταλάω, alleen bij dichters.

Τάλασις en τλῆσις, ἡ, het tillen, uitstaan, dulden, lijden; 2) het onderstaan, de stoutheid.
Τάλας, αινα, αν, het leed tillend, duldend, lijdend; ellendig, ongelukkig. Δυςτάλας en Παντάλας, ὁ, ἡ, hetzelfde.
Ταλανίζω, *fut.* ίσω, zich ongelukkig achten, klagen, jammeren, het leed zwaar tillen.
Ταλαὸς, ἡ, ὸν, uitstaande, lijdend; ellendig.
Ταλαύρινος, wederstand biedend, die voor den strijd staat, stout, bijz. als bijnaam van Mars bij HOMERUS.
Τάλαντον, τὸ, *talentum*, de waag, de weegschaal; 2) het gewogene, een talent, *a*) aan wigt, dat is ongeveer 50 of 54

pond; *b)* aan geld, zilver of goud, d. i. naar het Attische talent, eene som van ongeveer 1500 gulden; 3) het toegewogene, het lot.

Ταλανταῖος of ταλαντιαῖος, αία, αῖον, een talent zwaar; een talent waard; een talent rijk.

Ταλαντεύω en ταλαντόω, ik weeg, weeg af, weeg toe; 2) in evenwigt houden, v. w. *med.* en *pass.* zich in balans houden, overwigt krijgen, overhellen (naar de eene of andere zijde).

Ἀντιτάλαντος, ὁ, ἡ, tegenwigt hebbende, even zwaar.

Ἀτάλαντος, ὁ, ἡ (met de ἀ *intens.*) gelijk van gewigt, even zwaar; 2) in het alg. gelijk.

Δι-, Πεντα-, Δεκα-, Ἑκατοντάλαντος, twee-, vijf-, tien-, honderd talenten waard, enz.

Ἡμιτάλαντον, τὸ, een half talent.

Τελαμὼν, ῶνος, ὁ, eig. de drager, v. d. bijz. de draagband of draagriem van het schild, een degengevest; in het alg. een band, een riem, gordel. Τελαμώνιος, ία, ιον, daartoe behoorende.

Τλήμων, ἡ, duldend, uitstaande, verdragend, lijdend; ellendig; 2) durvend, onderstaande, stout. Τλημόνως, *adv.* ellendiglijk.

Τλημοσύνη, ἡ, geduld, lijdzaamheid; ellende.

Παντλήμων, ὁ, ἡ, allesduldend, allerellendigst.

Πολυτλήμων, ὁ, ἡ, veel tillend, duldend, hoogst ellendig.

Τλητὸς, ἡ, ὸν, getild, geduld, geleden; tilbaar, lijdelijk; 2) tillend, duldend.

Τλητικὸς, ἡ, ὸν, geduldig, lijdzaam.

Ἄτλητος, *Dor.* ἄτλατος, ὁ, ἡ, ontilbaar, ondragelijk, niet te dulden. Ἀτλησία, ἡ, ongeduld.

Ἀτλητέω, *Dor.* ἀτλατέω, niet kunnen tillen; niet dulden.

Δύςτλητος, ὁ, ἡ, zwaar om te tillen of te dulden.

Τλὰς, eig. het *part. aor.* 2. tillend, duldend; v. d.

Ἄτλας, ὁ, 1) met de ἀ *intens.* eig. die alles tilt, bijz. de berg Atlas, die bij dichters gezegd wordt hemel en aarde te dragen; v. d. in het alg. een drager, balk, eene zuil; 2) *adj.* met de ἀ *priv.* niet duldend, niet durvend.

Πολύτλας, ὁ, ἡ, veel tillend, veel duldend, ellendig.

Ἀνατλάω, ἀνάτλημι, ik til op, ik duld, verdraag.

Διατλάω, τλημι, doortillen, doorstaan, ten einde toe dulden.

Ἐπιτλάω, τλημι, optillen, daarbij, daarenboven dulden.

Ὑποτλάω, τλημι, op zich nemen, dulden, durven.

Daartoe behoort ook:

Τόλμα, ἡ (van het verwante τόλω, het Lat. *tollo*), eig. de optilling, v. d. moed om iets te ondernemen of te durven, stoutheid, stoutmoedigheid.

Τολμήεις, εσσα, εν, en τολμηρὸς, ὰ, ὸν, ondernemend, moedig, stoutmoedig. Τολμηρῶς, *adv.* stoutelijk, stoutmoediglijk.

Τολμάω, *fut.* ήσω, ik til, ik duld, verdraag; ik neem op mij, onderneem; ik durf, ik heb moed, ben stoutmoedig, ik verstout mij; in het algem. ik mag, ik kan.

Τόλμημα, τὸ, een stout stuk, een waagstuk, eene onderneming.

Τόλμησις, ἡ, het durven; het wagen, de kans.

Τολμητὴς, οῦ, ὁ, ook τολμητίας, ὁ, een stoute, ondernemende kerel, een waaghals.

Ἀνατολμάω, ik neem op mij, ik durf, ik waag.

Ἀντιτολμάω, ik onderneem daartegen, ik verstout mij daartegen.

Ἀποτολμάω, van zich af durven, zich verstouten.

Ἐπιτολμάω, zich daaraan of daarop wagen, durven, dulden.

Παρατολμάω, daarbij durven, verstouten.

Προτολμάω, te voren durven, zich vooraf verstouten.

Ἀπότολμος, ὁ, ἡ, van stoutheid afkeerig, niet durvend.

Ἄτολμος, ὁ, ἡ, moedeloos, vrij van stoutheid, niet durvend. Ἀτολμία, ἡ, moedeloosheid, lafhartigheid. Ἀτολμέω, ik ben moedeloos, lafhartig, ik vrees.

Εὔτολμος, ὁ, ἡ, wel durvend, stout, stoutmoedig. Εὐτολμία, ἡ, stoutheid, stoutmoedigheid. Εὐτολμέω, ik durf wel, ik ben stout of stoutmoedig.

Μεγαλότολμος, ὁ, ἡ, groote dingen durvend.

Πάντολμος, ὁ, ἡ, alles durvend, tot alles in staat.

Παράτολμος, ὁ, ἡ, over stoutmoedig.

Ταμίας, ου, ὁ (waarschijnlijk van τέμνω, τάμω, snijden), eig. een voorsnijder, v. d. een uitgever, uitdeeler, bestuurder; bijz. van geldmiddelen, d. i. een schatmeester (*quaestor*); ook, een hofmeester, keldermeester, een waard. *Foem.* Ταμία, ἡ, eene uitgeefster, huishoudster, waardin.

Ταμιεύω, *fut.* εύσω, ik ben uitgever, schatmeester, keldermeester, waard; 2) *med.* de uitgaaf en ontvangst besturen; v. d. beschikken, toedeelen; opleggen, bewaren; besparen, bezuinigen, matigen.

Ταμιεία, ἡ, de uitgaaf, uitdeeling; het bestuur daarvan; het beroep van den uitgever, schatmeester, enz.

Ταμιεῖον, τὸ, en ταμεῖον, τὸ, de voorraadkamer, de spijskelder, schatkamer, schatkist.

Ταμίευμα, τὸ, de uitgaaf, uitdeeling.

Ταμιευτικὸς, ἡ, ὸν, tot het bestuur der uitgave en ontvangst, der geldmiddelen, enz. behoorende, bekwaam; spaarzaam, zuinig.

Ἀποταμιεύω, ik leg weg, bewaar in de voorraadkamer, schatkist, enz.

Ἀταμίευτος, ὁ, ἡ, niet opgelegd, niet bewaard.

Ἑλληνοταμίαι, οἱ, de schatmeesters, of opzigters der algemeene schatkist van Griekenland.

Εὐταμίευτος, ὁ, ἡ, wel opgelegd, wel bewaard, wel bespaard.

Τάμισος, ἡ, *coagulum*, stremsel. Dorisch woord bij Theocritus.

Ταπεινὸς, ἡ, ὸν, laag (bij den grond), nederig, gering; *metaph.* laag (van karakter), nederig, kleinmoedig, bescheiden; ταπεινὰ πράττειν, in eenen nederigen toestand zijn. Doorgaans tegengesteld aan Ὑψηλὸς, hoog.

Ταπεινῶς, *adv.* laag, met laagheid.
Ταπεινότης, ητος, ἡ, laagheid, nederigheid, geringheid, kleingeestigheid, moedeloosheid.
Ταπεινόω, *fut.* ώσω, ik verlaag, verneder, onderdruk, ontmoedig, sla neer.
Ταπείνωμα, τὸ, het verlaagde, vernederde; de nederigheid.
Ταπείνωσις, ἡ, verlaging, vernedering; nederigheid, verslagenheid, ootmoed, veegheid.
Ἀταπείνωτος, ὁ, ἡ, niet verlaagd, niet vernederd, niet kleingeestig.
Ἐκταπεινόω, sterk verlagen, vernederen.

Τάπης, ητος, ὁ, of τάπις, ook δάπις, ιδος, ἡ, *tapes*; een tapijt, eene deken, een dekkleed, eene matras.

Ταράσσω, *Att.* ταράττω, *fut.* ξω, verwant met het Lat. *turbo*, ik verwar, breng in de war; ik roer, beroer; ik ontroer, ontstel, verschrik. Θράσσω, θράττω, *fut.* ξω, *Att.* hetzelfde.

Τεταραγμένως, *adv.* verwardelijk.
Ταραγμὸς, ὁ, en τάραξις, ἡ, verwarring, beroering, ontroering.
Ταράκτης, ου, ὁ, een in de war brenger. Ταρακτὸς, ἡ, ὸν, verward, ontroerd. Ταρακτικὸς, ἡ, ὸν, verwarrend, ontroerend.
Ἀτάρακτος, ὁ, ἡ, onverward, niet ontroerd; niet te ontroeren. Ἀταραξία, ἡ, vrijheid van ontroering, zielrust, gelatenheid, onverschrokkenheid.
Εὐτάρακτος, ὁ, ἡ, ligt ontroerd, ligt te ontroeren.
Ταραχὴ, ἡ, en τάραχος, ὁ, verwarring, wanorde, onrust, oproer, ontroering, alarm.
Ταραχώδης, ὁ, ἡ, verward, oproerig. Ταραχωδῶς, *adv.* oproeriglijk.
Ἀτάραχος, ὁ, ἡ, *contr.* ἄταρχος, ὁ, ἡ, niet ontroerd; niet te ontroeren, onverschrokken, rustig.
Τάρβος, εος, τὸ, ontroering, schrik, vrees; eerbied, ontzag.
Τάρβη en ταρβοσύνη, ἡ, hetzelfde.
Ταρβέω, *fut.* ήσω, ik ben ontroerd, bevreesd, verschrokken, ik beef, ik schuw, ontzie, eerbiedig.
Ἐκταρβέω, ik ben sterk ontroerd, verschrokken.
Προταρβέω, ik ontroer, vrees, schrik te voren.
Ὑποταρβέω, een weinig of heimelijk ontroeren, vreezen.
Ἀταρβὴς, έος, ὁ, ἡ, en ἀτάρβητος, ὁ, ἡ, niet ontroerd; onverschrokken. Ἀτάρβητα en ἀταρβήτως, *adv.* zonder vrees.
Ταρβαλέος, α, ον, ook ταρβόσυνος, ὁ, ἡ, *poët*, ontroerend, verschrikkelijk, vreesselijk.

Ἀνα-, Δια-, Ἐκ-, Ἐπι- en Συνταράσσω, verwarren, door een warren, te zamen verwarren, ontroeren, verschrikken.
Ὑποταράσσω, een weinig of heimelijk verwarren of ontroeren; onder een warren, ontroeren.

Τάριχος, ου, ὁ, en τάριχος, εος, τὸ, gezouten vleesch of visch, pekelvleesch, met specerijen en andere toebereidselen ingemaakt; v. d. gedroogd, hard. *Dim.* Ταρίχιον, τό.

Ταριχηρὸς, ὰ, ὸν, gezouten, gedroogd, gerookt, ingemaakt.
Ταριχεύω, *fut.* εύσω, ik zout, pekel in, maak of leg in, b. v. visch, vleesch, eijeren, enz.; 2) ik droog, leg te droogen; *metaph.* ik droog uit, verdroog, vermager; 3) een lijk balsemen, volgens de gewoonte der Egyptenaren.
Ταρίχευσις, εως, ἡ, en ταριχεία, ἡ, het inzouten, inpekelen; 2) de balseming der lijken.
Ταριχευτὴς, οῦ, ὁ, een die gezouten visch maakt; 2) een die de lijken balsemt.
Ταριχευτὸς, ὴ, ὸν, gezouten, gepekeld; 2) gebalsemd.
Ἀταρίχευτος, ὁ, ἡ, ongezouten, versch.
Τάρχεα, τὰ, (*plur.* van τάρχος voor τάριχος) ook τάρχαι, αἱ, de lijkbalseming; de begrafenisplegtigheid.
Ταρχύω en ταρχεύω, *fut.* ύσω en εύσω, een lijk balsemen; in het alg. begraven.
Ἀτάρχυτος, ὁ, ἡ, ongebalsemd; onbegraven.

Τάρταρος, ὁ, *plur.* Τάρταρα, τὰ, *Tartarus*, of *Tartara*, de Tartarus, de onderwereld, de hel.

Ταρτάρειος of ταρτάριος, ία, ιον, den Tartarus betreffende, in den Tartarus zijnde.
Ὑποταρτάριος, ὁ, ἡ, onder of onder in den Tartarus zijnde.
Ταρταρόω, in den Tartarus werpen.
Ταρταρίζω, van koude sidderen.

Τάσσω, τάττω, *fut.* ξω, ik stel, schik, stel op orde; ik stel in, beschik, verorden, beveel, bepaal, b. v. φόρον τινὶ, iemand eene schatting opleggen; v. d. bijz. ik stel op rij, in gelid, in slagorde, v. w. τάσσειν ἑαυτὸν, zich stellen, plaats nemen; 2) *med.* τάσσομαι ik stel vast, maak eene beschikking, bepaling, afspraak, v. w. ταξάμενον ἀποδοῦναι, volgens vastgestelde termijnen betalen; τάσσεσθαι πρὸς τινὰ τὶ of περὶ τινὸς, eene zaak met iemand afspreken; 3) gesteld worden, v. w. *part.* τεταγμένος, η, ον, gesteld, geschikt, in-, aan-, vastgesteld, afgesproken, bepaald; van waar

Τεταγμένως, *adv.* geschiktelijk, bij termijnen, volgens afspraak.
Τάγμα, ατος, τὸ, het gestelde, geschikte; 2) de in slagorde gestelde menigte, een gelid, eene bepaalde afdeeling van krijgsvolk; 3) de beschikking, een bevel.

Τάξις, εως, ἡ, het stellen; de stelling, schikking, beschikking, verordening, instelling, inrigting; de slagorde; 2) een gelid, eene rij, een rang, eene plaats, een ambt, post, pligt; 3) de betaling bij vaste termijnen; 4) eene afdeeling van het voetvolk, een bataillon, eene compagnie. V. d.

Ταξίαρχος, ὁ, de aanvoerder van zoodanige afdeeling, een kapitein. Ταξιαρχέω, het bevel daarover voeren.

Τακτὸς, ἡ, ὸν, gesteld, geschikt, verordend, bestemd, bepaald, vastgesteld, bevolen.

Τακτικὸς, ἡ, ὸν, tot het stellen, schikken, rangschikken behoorende of bekwaam; v. w. τακτικὴ, ἡ, verst. τέχνη, de taktiek of de kunst om een leger in slagorde te stellen.

Ἄτακτος, ὁ, ἡ, ongeschikt, niet in slagorde gesteld; onordelijk, verward; onrustig. Ἀτάκτως, *adv.* ongeschiktelijk, onordelijk.

Ἀτακτέω, ongeschikt, onordelijk zijn, zich ongeschiktelijk aanstellen.

Ἀταξία, ἡ, ongeschiktheid, wanorde, verwarring, onordelijkheid, ongehoorzaamheid, desertie.

Δύςτακτος, ὁ, ἡ, moeijelijk om te schikken.

Εὔτακτος, ὁ, ἡ, wel geschikt, wel geregeld, ordelijk, gehoorzaam, welvoegelijk. Εὐτάκτως, *adv.* geschiktelijk, met orde.

Εὐτακτέω, ik ben geschikt, geregeld, gehoorzaam, ik gedraag mij geschiktelijk.

Εὐταξία, ἡ, goede orde, geschiktheid, geregeldheid, tucht, goede zeden, goed gedrag.

Λειποτάκτης, ὁ, een plaats- of postverlater, een deserteur. Λειποτάξιος en λειποταξίας, ὁ, hetzelfde. Λειποταξία, ἡ, de postverlating, de desertie.

Ταγὸς, ὁ, een rangschikker; aanvoerder; een heervoerder, heerscher, bijz. in Thessalie.

Ταγὴ, ἡ, de schikking, verordening; het bevel; de heervoering, heerschappij, het bevelhebberschap.

Ταγέω en ταγεύω, ik ben aanvoerder of heerscher, ik beheersch. Ταγεία, ἡ, z. v. a. ταγὴ, ἡ.

Ἀνατάσσω, ττω, *fut.* άξω, ik stel op orde, ik rangschik; ik stel weder op orde, ik herstel, stel weder in.

Ἀντιτάσσω, ττω, ik stel tegen, stel daartegen in slagorde; ik vergelijk; *med.* zich tegen iets stellen, zich daartegen verzetten.

Ἀποτάσσω, ττω, ik stel af, weg, ter zijde, ik zonder af; ik verorden, bestem, bepaal; 2) *med.* ἀποτάσσομαι τινὶ, ik zeg vaarwel aan, neem afscheid van iemand.

Ἀπότακτος, ὁ, ἡ, ter zijde gesteld, afgezonderd; weggelegd, bestemd; daartoe berekend, geschikt.

Διατάσσω, ττω, ik stel uit een, op zijne plaats, ik schik; ik rangschik, stel in slagorde; ik verorden, beveel, beschik; *med.* διατάσσεσθαι, eene beschikking, eenen uitersten wil maken.

Διάταγμα, τὸ, en διάταξις, ἡ, de schikking, verordening, eene beschikking.

Διατάκτης, ὁ, een rangschikker; een beschikker.

'Εκτάσσω, ττω, ik stel uit een; stel in slagorde; ik schik.
"Εκταξις, ἡ, de slagordening.

'Εντάσσω, ττω, ik stel of schik daarin, daaronder, daartusschen.

'Επιτάσσω, ττω, ik stel of schik na, op, achter, tegenover (iets anders, τινὶ); 2) ik verorden, leg op, draag op, τινὶ τὶ, iemand iets.

'Επίταγμα, τὸ, de achterhoede; een opgedragen last, een bevel; eene beschikking, voorwaarde.

'Επίταξις en ἐπιταγὴ, ἡ, het achteraan stellen; 2) de oplegging, een bevel.

'Επίτακτος, ὁ, ἡ, achteraan gesteld; 2) opgedragen, bevolen. 'Επιτακτὴρ, ὁ, een bevelgever.

'Επιτακτικὸς, ἡ, ὸν, bevelend, gebiedend; tot bevelgeven geschikt.

'Ανεπίτακτος, ὁ, ἡ, onbevolen; die geen bevel ontvangen heeft.

Αὐτεπιτάκτης, ὁ, ἡ, zelfgebiedend, die zijne eigene bevelen geeft.

'Επίταξ, *adv.* op rij, achter elkander.

Κατατάσσω, ττω, ik stel neer, stel op orde, rangschik; ik schrijf op; *med.* κατατάξασθαι, verzekering geven van te zullen betalen.

Μετατάσσω, ττω, ik stel om, ik verzet, verplaats, verander de schikking.

Παρατάσσω, ττω, ik stel daarbij, daarneven, daartegen over in slagorde; *med.* zich daartegen stellen of verzetten, tegenstrijden.

Παρατεταγμένως, *adv.* in volle slagorde.

Παράταξις, ἡ, de tegengestelde slagorde, de slaglevering.

'Αντιπαρατάσσω, daar tegen over in slagorde stellen.

Προστάσσω, ττω, ik stel (daar) aan, ik stel of zet (daar) voor, ik stel (daarover) aan, b. v. τινὰ ἄρχοντα, iemand als aanvoerder; 2) ik geef orde, last, bevel, τινὶ, aan iemand.

Πρόσταγμα, τὸ, een bevel, een voorschrift.

Προστακτικὸς, ἡ, ὸν, bevelend, voorschrijvend; προστακτικὴ ἔγκλισις, de gebiedende wijze (in de taalkunde).

Προτάσσω, ττω, ik stel voor, vooraan; ik stel (den eenen) voor of over (den anderen), ik trek voor, geef de voorkeur; ik stel vooraf vast.

Πρόταξις, ἡ, de vooraan stelling; het voorste gelid.

Συντάσσω, ττω, ik stel mede, te gelijk, te zamen, ik schik of schaar te zamen, b. v. een leger; ik stel zamen, vervaardig, bijz. in *med.* λόγους, τέχνας, ἔργα; 2) *med.* συντάσσομαι τινὶ of πρὸς τινὰ, ik stel met iemand vast, ik maak afspraak met iemand; v. w. τὸ συνταχθὲν of τὸ συντεταγμένον, de afspraak.

Σύνταγμα, het zamenstel, b. v. τῆς πολιτείας, het staatsgestel; ἱππέων, een zamengeschaarde hoop, of een corps ruiterij; 2) een zamenstel van geschriften, een geschrift, werk, boek.

Σύνταξις, ἡ, de zamenstelling, bijz. van een leger, de slagorde; eene zamenstelling, een geschrift, een verhaal; eene afspraak, een verdrag; eene vastgestel-

de som, eene belasting, eene jaarwedde; bijz. in taalkunde, de *Syntaxis*, d. i. woordvoeging.

'Ασύντακτος, ὁ, ἡ, niet zamengesteld, ongeschikt, ongeregeld. 'Ασυνταξία, ἡ, ongeschiktheid, ongeregeldheid.

'Υποτάσσω, ττω, ik stel of schik daaronder, ik onderwerp; *med.* zich onderwerpen.

'Υποταγὴ, ἡ, de onderwerping.

'Ανυπότακτος, ὁ, ἡ, niet onderworpen.

Ταῦρος, ὁ, *taurus*, een stier; 2) de stier, zeker gesternte.

Ταυρηδὸν, *adv.* als een stier; bijz. ταυρηδὸν ὑποβλέπειν, met eenen schelen, woesten, toornigen blik aanzien.

Ταύρειος, α, ον, van den stier; Ταύρεος, bijnaam van Neptunus; ταυρέη, *contr.* ταυρῆ, ἡ, eene stierenhuid.

Ταυρόω, tot een stier maken; 2) *med.* ταυροῦμαι en zameng.

'Αποταυροῦμαι τινὶ, z. v. a. ταυρηδὸν ὑποβλέπειν.

"Αταυρος en ἀταύρωτος, ὁ, ἡ, niet van den stier aangeraakt (van eene koe); *metaph.* ongehuwd.

Κένταυρος, eig. een stierendrijver (van κεντέω, steken, porren); bijz. de Centaurus, zeker fabelachtig wangedrocht.

Ταχὺς, εῖα, ὺ, snel, gezwind, ras. *Compar.* ταχύτερος, ook ταχίων en θάσσων, θάττων, sneller. *Superl.* ταχύτατος en τάχιστος, zeer snel.

Τάχα, alsmede ταχὺ en ταχέως, *adv.* snel, spoediglijk, weldra; 2) ligtelijk; 3) welligt, veelligt. *Compar.* ταχύτερον, τάχιον, θᾶσσον en θᾶττον. *Superl.* ταχύτατα en τάχιστα.

Ταχινὸς, ἡ, ὸν, hetzelfde als ταχύς.

Ταχυτὴς, ῆτος, of ταχύτης, ητος, ἡ, ook τάχος, εος, τὸ, snelheid, gezwindheid, spoed.

Ταχύνω, ik maak snel, ik bespoedig, verhaast; 2) *neutr.* ik ben snel, maak haast of spoed.

'Επι- en Συνταχύνω, hetzelfde.

Καταταχέω, *fut.* ήσω, in snelheid overtreffen, overijlen; voorkomen.

Τάω, τάζω, τάγω, ik raak aan, vat aan; verouderd stamwoord, van waar overgebleven de *imper.* τῆ (voor τάε), neem, neem aan, Hom. Od. E, 346; en het *part. aor.* 2. τεταγὼν, aanrakende, aanvattende, Il. 'Α, 591. 'Ο, 23. Verwant met τέω, τείνω; zie beneden; en met het Latijnsche *tango*.

Τὲ, *part. enclit.* die even als het Latijnsche *que* achteraan een woord gevoegd wordt, en welke veelal tweemaal staat of καὶ achter zich heeft, b. v. τὲ — τὲ, of τὲ — καὶ, *que* — *et*, *cum* — *tum*, en — en, zoowel — als; 2) somwijlen staat het schijnbaar overtollig, en kan onvertaald blijven, bijz. achter δὲ of μέν.

Τέγγω, *fut.* ξω, het Lat. *tingo*, ik doop, maak nat, of vochtig; ik maak week; *metaph.* ik roer, ik bevredig; 2) ik smelt; 3) ik verw.

Τεγκτὸς, ἡ, ὸν, *tinctus*, gedoopt, bevochtigd; geweekt, verzacht, geroerd; voor verzachting of ontroering vatbaar.

Ἄτεγκτος, ὁ, ἡ, ongedoopt, onbevochtigd, niet geweekt of verzacht; niet te verzachten, hardvochtig, onverbiddelijk.

Ὀφθαλμότεγκτος, ὁ, ἡ, de oogen bevochtigend, met betraande oogen.

Τείνω, *fut.* τενῶ, *perf.* τέτακα, *perf. pass.* τέταμαι, *aor. pass.* ἐτάθην, van het verouderde Τάω, τέω, verwant met het Lat. *tendo*, ik rek, trek, strek, span; ik rek, trek, strek uit, aan, toe; ik span uit, span in; ik reik aan of toe, ik houd voor; 2) *neutr.* zich uitrekken, zich uitstrekken, eene strekking hebben; v. d. streven, reizen, gaan; *metaph.* strekking tot of betrekking (op iets) hebben, betreffen, bedoelen, aangaan, b. v. τὰ τείνοντα πρὸς ἀρετὴν, hetgeen de deugd treft, of tot de deugd behoort. Andere vorm Τανύω, *fut.* ύσω, hetzelfde. Ook Τιταίνω, als het ware het *frequentat.* van τάω, ταίνω, hetzelfde als τείνω.

Τάσις, εως, ἡ, *poët.* τανυστὺς, ύος, ἡ, de strekking, spanning.

Ταινία, ἡ, *taenia*, de strekking, streek, streep; v. d. 1) een band, een haarband, hoofdband; een borstband, een gordel; 2) eene streek lands, eene landtong, eene zandbank; 3) een lintworm.

Ταινιόω, ik trek toe, ik versier met eenen band.

Ταναὸς, ἡ, ὸν, ook ταναὸς, ὁ, ἡ, gestrekt, uitgerekt, uitgestrekt, lang.

Ταὼς, ὼ, of ταῶς, ῶ, ook ταὼν, ῶνος, ὁ, *pavo*, een paauw, (om de uitgestrektheid zijner vederen).

Τεινεσμὸς, ὁ, hardlijvigheid. Τεινεσμώδης, ὁ, ἡ, hardlijvig.

Τενὴς, gerekt, gestrekt, gespannen, komt voor in zamenstelling:

Ἁλιτενὴς, ὁ, ἡ, naar zee gestrekt, aan zee gelegen.

Ἀτενὴς, ὁ, ἡ (met de ἀ *intens.*) sterk gespannen, ingespannen; stram, stijf, standvastig; onverzettelijk, onverbiddelijk, hard. Ἀτενὲς en ἀτενῶς, *adv.* met inspanning; bijz. ἀτενὲς εἰσορᾷν, hetzelfde als

Ἀτενίζω, met een stijf of strak gezigt aanzien, naauwkeurig gadeslaan.

Εὐθυτενὴς, ὁ, ἡ, regt uitgestrekt.

Ὀξυτενὴς, ὁ, ἡ, met eene punt uitgestrekt, scherp.

Πολυτενὴς, ὁ, ἡ, ver- of wijduitgestrekt.

Σχοινοτενὴς, ὁ, ἡ, als of met een touw uitgestrekt, lang.

Τένων, οντος, ὁ, *tendo*, de trekpees of zenuw, bijz. de zenuw aan den hals; v. d. de hals, de nek; 2) eene smalle streek lands.

Τετανὸς, ἡ, ὸν, gerekt, uitgestrekt, lang; gespannen, uitgespannen, glad.

Τέτανος, ὁ, de rekking, trekking, spanning; de verrekking van een ligchaam, of van een der ledematen, naar deze of gene zijde, met stijfheid gepaard.

Τόνος, ὁ (van het *perf. med.* τέτονα), de spanning, bijz. de spanning van eene snaar; v. d. *tonus*, de toon, van eene snaar, van de stem, van een woord; een toonteeken, accent; *sonus*, het geluid; 2) inspanning, kracht, sterkte; 3) dat, waardoor iets gespannen wordt, een touw, eene pees, eene zenuw.

Τοναῖος, αία, αῖον, gespannen, ingespannen.

Τονιαῖος, α, ον, de lengte van eenen toon hebbende.

Τονικὸς, ἡ, ὸν, den toon betreffende.

Τονόω, spannen; eenen toon of geluid geven; 2) hetzelfde als

Τονίζω, een toonteeken of accent op een woord zetten.

Ἀκρότονος, ὁ, ἡ, hoog gespannen.

Ἄτονος, ὁ, ἡ, niet gespannen, slap, los; traag, zwak, krachteloos. Ἀτόνως, *adv.* zonder spanning. Ἀτονία, ἡ, gebrek aan spanning, slapheid, zwakheid. Ἀτονέω, niet gespannen zijn, slap of zwak zijn.

Βαρύτονος, ὁ, ἡ, zwaar van toon; met een zwaar toonteeken of *accentus gravis*.

Ἑπτάτονος, ὁ, ἡ, met zeven toonen of snaren.

Εὔτονος, ὁ, ἡ, goed gespannen, wel gespierd, sterk, krachtig. Εὐτόνως, *adv.* met sterke inspanning, met ijver, met kracht. Εὐτονία, ἡ, welgespierdheid, goede kracht. Εὐτονέω, welgespierd zijn, kracht hebben, kunnen.

Ἰσότονος, ὁ, ἡ, gelijk van toonen.

Μονότονος, ὁ, ἡ, eentoonig. Μονοτόνως, *adv.* eentoonig-lijk. Μονοτονία, ἡ, eentoonigheid.

Ὁμότονος, ὁ, ἡ, gelijk gespannen, gelijk van houding.

Ὀξύτονος, ὁ, ἡ, scherp van toon, schel; met een scherp toonteeken of *accentus acutus*.

Παλίντονος, ὁ, ἡ, naar achteren gespannen.

Χειρότονος, ὁ, met uitgestrekte handen.

Χειροτονέω, *fut.* ήσω, ik strek de hand uit; door het uitstrekken der handen zijne stem geven in de volksvergadering; v. d. stemmen, uitkiezen, besluiten.

Χειροτονία, ἡ, het uitstrekken der handen om te stemmen, de stemgeving, de keus.

Χειροτονητὴς, οῦ, ὁ, een stemgever, kiezer.

Χειροτονητὸς, ἡ, ὸν, gestemd, gekozen.

Ἀποχειροτονέω, door stemgeving afkeuren.

Διαχειροτονέω, door stemgeving beslissen.

Ἐπιχειροτονέω, zijne stem of toestemming daaraan geven.

Καταχειροτονέω, tegenstemmen, veroordeelen.

Προχειροτονέω, vooraf stemmen, vooraf bepalen.

Zamenstellingen van Τείνω:

Ἀμφιτείνω, ik strek rondom uit.

Ἀνατείνω, ik strek, rigt, hef op of naar boven, b. v. τὴν χεῖρα, de hand; ik rek uit, strek uit, span uit; ik reik toe, houd voor, b. v. een zwaard; v. d. *med.* ik bedreig, τὶ τινὶ, iemand met iets.

Ἀνάτασις, ἡ, de uitstrekking naar boven of in de lengte; het opligten (van de hand); de dreiging, bedreiging.

Ἀνατατικὸς, ἡ, ὸν, naar boven stekend, of houdend; bedreigend.

Ἀνατιταίνω, z. v. a. ἀνατείνω.

Ἐπανατείνω, bijz. in *med.* ik hef, steek, span, houd in de hoogte; ik ligt op, steek uit of toe, ik toon aan.

Ἀντιτείνω, ik trek, strek, span daartegen uit; 2) *neutr.* eene tegengestelde strekking hebben, tegen over liggen; tegenstreven, zich verzetten, πρὸς τὶ, tegen iets.

Ἀντίτασις, ἡ, de tegengestelde strekking, tegenstreving, tegenstand.

Ἀποτείνω, ik rek uit, trek in de lengte uit; 2) ik span daaraan of daarop vast; 3) *neutr.* zich heenstrekken, zich met inspanning ergens heen begeven, ergens toe overhellen; 4) *med.* zich verzetten, tegenstreven.

Ἀπότασις, ἡ, de uitrekking, uitgestrektheid.

Ἀποτάδην, *adv.* met uitgestrektheid, uitvoeriglijk, regt uit.

Διατείνω, ik rek, strek, span uit, uit één, uit elkander; ik span in, ik zet aan; v. w. *med.* zich inspannen, zich uitrekken, zich beijveren; 2) *neutr.* zich uitstrekken of daarheen strekken, betreffen, aangaan, daartoe behooren; 3) verst. ὁδὸν, daarheen trekken, aankomen.

Διατεταμένως, *adv.* met groote inspanning, sterk.

Διάτασις, ἡ, de uitrekking, uitstrekking, inspanning.

Διατενὴς, ὁ, ἡ, zich uitstrekkend; betreffend.

Διάτονος, ὁ, ἡ, uitgerekt, uitgestrekt; ingespannen; hevig.

Ἐκτείνω, ik rek, trek, strek, span uit; ik rek (eene lettergreep) uit, ik spreek lang uit; ik span of trek sterk. Ἐκτανύω, hetzelfde.

Ἐκτατὸς, ἡ, ὸν, uitgerekt, uitgestrekt.

Ἐκτάδην en ἐκταδὸν, ook ἐκτεταμένως, *adv.* met uitgestrektheid.

Ἐκτάδιος, α, ον, en ὁ, ἡ, uitgestrekt, breed.

Ἐκτενὴς, ὁ, ἡ, uitgerekt, uitgestrekt, gespannen, ingespannen; *metaph.* ijverig, dienstvaardig, gewillig; rijkelijk; aanhoudend. Ἐκτενῶς, *adv.* z. v. a. ἐκτάδην. Ἐκτένεια en ἐκτενία, ἡ, uitrekking; inspanning; rijkelijkheid, overvloed.

Ἐντείνω, ik span in; ik breng in verzen; ik span of trek aan; *med.* ἐντείνομαι τῇ διανοίᾳ εἴς τι, zijne gedachten op iets inspannen; 2) ik rigt af op iemand, b. v. eenen slag; 3) ik trek toe, ruk aan. Ἐντανύω, hetzelfde.

Ἐντεταμένως, *adv.* met inspanning.

Ἔντασις, ἡ, de inspanning.

Ἐντατὸς, ἡ, ὸν, ingespannen.

Ἐντενὴς en ἔντονος, ὁ, ἡ, ingespannen, hevig. Ἐντόνως, *adv.* heviglijk.

Ἐπεντανύω, daar over heen spannen.

Ἐπιτείνω, ik span aan, op, daarover; ik span in, ik vermeerder, vergroot; *neutr.* zich vermeerderen, vergrooten; *med.* εἰς τὶ, zich moeite voor iets geven. Ἐπιτανύω, hetzelfde.

Ἐπιτεταμένως, *adv.* met inspanning, heviglijk.

Ἐπίτασις, ἡ, de inspanning; versterking; ijver.

Ἐπίταμα, τὸ, de spanning.

Ἐπίτονος, ὁ, ἡ, ingespannen; bijz. ὁ, verst. ἱμὰς, de trekriem, zeker riem of touw aan den scheepsmast. Hom. Od. M, 423.

Ἐπιτόνιον, τὸ, de spanner, schroef, wervel, of het

werktuig waardoor iets gespannen of aangetrokken wordt.

Κατατείνω, ik trek of span uit; ik trek toe, trek terug, ik beteugel; ik trek neer, werp neer; ik streef tegen; 2) *neutr.* zich inspannen, zich ergens heen strekken (*contendere*); strekking tot, of betrekking op iets hebben (*pertineo*). Κατατανύω, hetzelfde.

Παρατείνω, ik rek, strek of span daarneven uit; ik rek uit, verleng; 2) ik span daarvoor uit, houd op; ik overspan, vermoei, plaag; 3) zich uitrekken, uitstrekken; lang duren; moei worden.

Παράτασις, ἡ, de uitrekking; uitspanning.

Παράτονος, ὁ, ἡ, uitgestrekt.

Ἀντιπαρατείνω, daartegen uitstrekken, vergelijken.

Περιτείνω, ik omspan, span rondom uit; ik trek of span sterk uit; ik overspan.

Περιτενὴς, ὁ, ἡ, sterk gespannen, overspannen.

Περίτονος, ὁ, ἡ, ook περιτόναιος en περιτόνειος, ὁ, ἡ, omspannen; *Subst.* περιτόναιον, τὸ, het buikvlies.

Προτείνω, ik span daarvoor, ik houd voor, wend voor, werp voor; ik strek uit, reik toe, bied aan; ik leg voor, ik toon aan, geef hoop op iets.

Πρότασις, ἡ, de voorhouding; voorstelling; de voorafspraak, of het eerste deel, van een tooneelstuk.

Προτενὴς, ὁ, ἡ, voorgespannen, voorgehouden.

Πρότονος, ὁ, verst. ἱμὰς of κάλως, ook πρότονον, τὸ, een touw van den scheepsmast af naar voren gespannen, om den mast neer te laten, het zeil aan te trekken, enz.

Συντείνω, ik span te zamen; ik span in, zet aan; ik trek te zamen, ik rimpel, b. v. het voorhoofd; 2) *neutr.* zich inspannen, zamenspannen; zich heen strekken; bedoelen, betreffen.

Συντεταμένως, *adv.* met inspanning, met alle magt.

Σύντασις, ἡ, de zamentrekking, zamenspanning, inspanning.

Σύντονος, ὁ, ἡ, zamengetrokken of gespannen, ingespannen, hevig, sterk; 2) zamenstemmend, gelijk van toon. Συντόνως, *adv.* met inspanning. Συντονία, ἡ, zamenspanning, inspanning.

Ἀσύντονος, ὁ, ἡ, niet gespannen, slap. Ἀσυντόνως, *adv.* zonder spanning, slap.

Ὑπερτείνω, ik overspan, ik span daarover heen; 2) *neutr.* ik overtref, τινὸς of τινὰ, iemand.

Ὑπερτενὴς, ὁ, ἡ, overgespannen, uitstekend, hoog.

Ὑπέρτονος, ὁ, ἡ, overspannen, te sterk gespannen.

Ὑποτείνω, ik span daaronder; *neutr.* ik ben daaronder gespannen, strek mij daaronder uit; 2) hetzelfde als προτείνω. V. d. ἡ ὑποτείνουσα, verst. γραμμὴ, *hypotenusa*, de hypotenuse of ondergespannen lijn (van eenen driehoek). — Ὑποτανύω, hetzelfde.

Τείρω, *fut.* τερῶ, van het oude τέρω, het Latijnsche *tero*, misschien verwant met het Nederd. *teren*, v. w. *tering* en *verteren*; v. d. ik wrijf, wrijf af, wrijf

aan stuk; ik wrijf door, ik boor, doorboor; *metaph.* ik mat af, maak af, ik druk, kwel, plaag.

Τέρην, *τέρεινα*, *τέρεν*, *Gen.* *τέρενος*, het Lat. *teres* en *tener*, eig. verteerbaar, ligt te doorboren of aan stuk te wrijven, v. d. teeder, week, zacht, zwak.

Τερενόχροος en τερενόχρως, ὁ, ἡ, week of zacht van huid.

Τεράμων, ωνος, ὁ, ἡ, ook τέραμνος, ὁ, ἡ, z. v. a. τέρην, week, zacht, bijz. van peulvruchten, die men ligt kan gaar koken.

Τεραμότης en τεραμνότης, ἡ, weekheid, zachtheid.

Ἀτεράμων en ἀτέραμνος, ὁ, ἡ, niet zacht, niet week, moeijelijk gaar te koken; hard, slecht te verteren; hardvochtig, onverbiddelijk.

Τειρὴς, hetzelfde, wordt in zamenstelling

Ἀτειρὴς, έος, ὁ, ἡ, onverteerbaar; onvermoeid, onbedwingbaar, ontembaar, onstuimig.

Τερέω, *fut.* έσω of ήσω, *terebro*, ik draai; ik boor, doorboor; *metaph.* ik verwond.

Τέρετρον, τὸ, een boor.

Τερηδὼν, όνος, ὁ, *teredo*, eene soort van worm, die het hout der schepen doorvreet of doorboort, een paalworm; 2) een beeneter.

Ἀτερηδόνιστος, ὁ, ἡ, niet van de wormen doorknaagd.

Τέρθρον, τὸ, het uiterste, het uiteinde; bijz. het uiteinde van den boegspriet (hoewel het door sommigen anders verklaard wordt). V. d.

Τέρθριος, ὁ, t. w. κάλως, een touw om het zeil te spannen of op te trekken.

Κυκλοτερὴς, ὁ, ἡ, rondgedraaid, rondgemaakt, rond.

Τορέω, *fut.* ήσω, en τορεύω, *fut.* εύσω; *aor.* 2. ἔτορον, bij Hom. Il. Λ, 236, van τόρω; ander *fut.* *Att.* τετορήσω, van τέτορα, *perf.* *med.* van τείρω; ik boor, doorboor; ik dring door; v. d. duidelijk, hard op, met luider stemme zeggen; 2) ik draai, ik maak halfrond uitstaand beeldwerk; ik snij of graveer (in steen of metaal). Van het *perf. med.* τέτορα, van τείρω, van waar ook:

Τόρος, ὁ, een graveerijzer.

Τορὸς, ὰ, ὸν, doorborend, doordringend; duidelijk, luid, schel (bijz. van de stem); scherpziende (van het oog); scherphoorend (van het oor); moedig, dapper, v. w. *Superl.* τορώτατος, ὁ, de dapperste, bij Xenophon. — Τορῶς, *adv.* doordringend, duidelijk.

Τόρνος, ὁ, *tornus*, een werktuig om te draaijen of om rond te maken, een draaiijzer; een werktuig der timmerlieden, een cirkel, een kring. V. d.

Τορνόω, *fut.* ώσω, en τορνεύω, *fut.* εύσω, *torno*, ik draai, draai rond, maak rond of cirkelvormig.

Τόρνωμα, τὸ, gedraaid of rondgemaakt werk. Τορνεία, ἡ, het draaijen, rond maken.

Ἀμφίτορνος, ὁ, ἡ, rondom gedraaid of rond gemaakt.

Ἔντορνος, ὁ, ἡ, ingedraaid.

Εὔτορνος, ὁ, ἡ, wel gedraaid; ligt te draaijen.

Τορύνη, ἡ, een roerspaan. Τορυνάω, ῶ, met een spaan omroeren (hetgeen gekookt wordt).

Τόρευμα, τὸ (van τορεύω), gedraaid, gesneden of gegraveerd beeldwerk, bijz. half uitstaand beeldwerk op metaal.

Τόρευσις en τορεία, ἡ, het draaijen, het maken van gedraaid beeldwerk, het graveren.

Τορευτὸς, ἡ, ὸν, gedraaid, gesneden, gegraveerd.

Τορευτικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende of geschikt; v. d. ἡ τορευτικὴ, t. w. τέχνη, *toreutice*, de kunst om uitstaand beeldwerk te maken, om in het metaal te snijden of te graveren.

Τορευτὴς en τορεὺς, ὁ, een graveur.

Ἀντιτορέω, ik doorboor, doordring.

Διατορέω, doorboren.

Διάτορος, ὁ, ἡ, doorborend; doorboord.

Ἐκτορέω, uitboren, uitdrijven.

Ἐντορεύω, ik draai in, drijf in.

Περιτορεύω en περιτορνεύω, afronden, rond maken.

Ῥινότορος, ὁ, de huid, het leder, of het schild doorborend, bijnaam van Mars.

Τιτράω, τίτρημι, τιτραίνω, *frequentat.* van τράω of τρέω, voor τέρω, *fut.* τρήσω, *perf. pass.* τέτρημαι, ik boor, doorboor, doorgraaf; τετρημένος, doorboord.

Τρῆμα, τὸ, het doorboorde, een gat. Τρηματόεις, εσσα, εν, vol gaten.

Τρῆσις, ἡ, de doorboring; een gat.

Τρητὸς, ἡ, ὸν, doorboord, met gaten.

Ἀμφίτρητος, ὁ, ἡ, aan beide zijden doorboord.

Ἄτρητος, ὁ, ἡ, niet doorboord, zonder gaten.

Εὔτρητος en ἐΰτρητος, ὁ, ἡ, wel doorboord, fraai bewerkt.

Πολύτρητος, ὁ, ἡ, veel doorboord, met veel gaten.

Τρανὸς, ἡ, ὸν, of τρανὴς, ὁ, ἡ, doorborend, doordringend, doorschijnend, duidelijk. Verg. τορός. Τρανῶς, *adv.* duidelijk, openlijk.

Τρανόω, duidelijk maken.

Περίτρανος, ὁ, ἡ, zeer duidelijk.

Τρήμη, ἡ, ook τράμη of τράμις, ἡ, z. v. a. τρῆμα, een gat; de aars.

Διατιτράω, doorboren.

Περιτιτράω, rondom doorboren.

Ὑποτιτράω, van onderen doorboren.

Τεῖχος, εος, τὸ, bijz. in *pl.* een muur, een stadsmuur, een wal; een burg, kasteel; bijz. in *pl.* τὰ τείχη, *moenia. Dimin.* Τειχίον en τειχύδριον, τό.

Εὐτείχης, ὁ, ἡ, en εὐτείχεος, wel bemuurd, wel versterkt.

Τειχιόεις, εσσα, εν, bemuurd, met muren omringd, versterkt.

Τειχέω, bij HERODOT. VIII, 40, hetzelfde als

Τειχίζω, *fut.* ίσω, ik bouw eenen muur of eene vesting; ik bemuur, voorzie met muren of wallen, ik versterk; ik bouw.

Τείχισμα, τὸ, een muur, burg, eene vesting.

Τείχισις, ἡ, en τειχισμὸς, ὁ, de oprigting van eenen muur, de versterking, verschansing.

Τειχιστὴς, οῦ, ὁ, die eenen muur bouwt. — Τειχιστὸς, ἡ, ὸν, bemuurd, versterkt. — Ἀτείχιστος, ὁ, ἡ, onbemuurd, niet versterkt.

Ἀνατειχίζω, ik herstel de muren, ik verbouw, vermaak.

Ἀνατειχισμὸς, ὁ, de herstelling der muren.

Ἀντιτειχίζω, daartegen versterken.

Ἀποτειχίζω, ik versterk door eenen muur, ik sluit (den vijand) af, uit, buiten door eenen muur of wal; 2) eenen muur slechten, afbreken.

Ἀποτείχισμα, τὸ, eene bemuurde plaats, eene sterkte, eene vesting.

Διατειχίζω, door eenen muur of eene vesting van één scheiden, eenen muur tusschen beide maken.

Διατείχισμα, τὸ, een tusschenmuur.

Ἐκτειχίζω, ik bemuur, versterk met eenen muur.

Ἐντειχίζω, eenen muur in of op (eene plaats) maken, in of binnen eenen muur sluiten.

Ἐπιτειχίζω, ik rigt eenen muur of een bolwerk daartegen op, ik versterk daartegen; ik beleger.

Ἐπιτείχισμα, τὸ, een tegengestelde muur.

Ἐπιτείχισις, ἡ, en ἐπιτειχισμὸς, ὁ, het oprigten van een muur daartegen.

Κατατειχίζω, eenen muur slechten, neertrekken, afbreken.

Παρατειχίζω, eenen muur daarneven optrekken.

Περιτειχίζω, met muren of wallen omringen, versterken.

Περιτείχισμα, τὸ, een rondom opgetrokken muur.

Περιτείχισις, ἡ, en περιτειχισμὸς, ὁ, het omringen met muren, de omschansing.

Προτειχίζω, eenen muur voor (iets) optrekken.

Προτείχισμα, τὸ, een voormuur.

Συντειχίζω, ik rigt mede eenen muur op, ik versterk mede; 2) ik vereenig door eenen muur; ik versterk.

Ὑποτειχίζω, eenen muur daaronder maken.

Ὑποτείχισμα, τὸ, een ondermuur.

Τοῖχος, ὁ, *paries*, een zijmuur, huismuur, een wand; 2) de zijstukken van een schip.

Τοιχίζω, ook διατοιχέω en ἀνατοιχέω, naar de eene zijde overhellen (van een schip).

Τοίχαρχος, ὁ, een opzigter der zijden, d. i. der roeijers, die op de zijde zitten, een onderscheepsbevelhebber.

Ἄτοιχος, ὁ, ἡ, zonder muren of wanden.

Ὁμότοιχος, ὁ, ἡ, eenen muur in het gemeen hebbend.

Τέκμαρ, ook τέκμωρ, τὸ, *poët.* een teeken, bijz. een grensteeken, eindpaal; een doel of doeleinde; het uiteinde; een uitgang, een middel van uitkomst; een voorteeken; een wonderteeken; een kenteeken, een bewijs.

Τεκμαίρω, *fut.* τεκμαρῶ, ik stel een teeken, stel ten teeken; ik breng ten einde, ik voleindig; ik begrens, bepaal; ik geef een teeken, een bewijs, ik duid aan; 2) *med.* hetzelfde; in het bijz. zich ten teeken stellen, een voorteeken uit iets nemen, uit een teeken opmaken, besluiten,

vermoeden, oordeelen, beoordeelen; τεκμαίρομαι πρὸς τὶ, ik doel op, gis naar, besluit tot iets.

Τέκμαρσις, ἡ, eene teekenstelling, gissing, het vermoeden.

Ἀξιοτέκμαρτος, ὁ, ἡ, door genoegzame teekenen bewegen.

Ἀτέκμαρτος, ὁ, ἡ, zonder teeken, niet geteekend; niet te raden; 2) die op geene teekenen let, zonder overleg handelend.

Δυςτέκμαρτος, ὁ, ἡ, slecht te raden of te gissen.

Εὐτέκμαρτος, ὁ, ἡ, wel te raden of te gissen.

Διατεκμαίρομαι, ὁ, ἡ, door een teeken onderscheiden, beteekenen, aantoonen.

Τεκμήριον, τὸ, z. v. a. τέκμαρ, een teeken, bijz. een zeker kenteeken, een bewijs, v. w. de elliptische spreekwijze τεκμήριον δὲ (ἐςὶ)· αὐτὸς γὰρ, een bewijs daarvan is, dat hij zelf, enz.

Τεκμηριώδης, ὁ, ἡ, vol teekenen, beteekenend, bewijzend.

Τεκμηριόω, *fut.* ώσω, een teeken geven, beteekenen, bewijzen; *med.* een teeken daaruit nemen.

Τεκμηρίωσις, ἡ, de teekengeving, een bewijs.

Τέλλω, van de oude stamvorm τέλω, *fut.* τέλσω of τελῶ; *aor.* 1. ἔτειλα, misschien verwant met Στέλλω, en slechts zeldzaam voorkomend, 1) *act.* ik breng tot stand, volbreng, voleind, b. v. ὁδὸν, eenen weg ten einde toe afleggen, bij PINDARUS; 2) *neutr.* tot stand komen, ontstaan, opkomen, bestaan, b. v. ἡλίου τέλλοντος, bij het opkomen der zon; zoo ook in *med.* en *pass.* τέλλομαι, ontstaan, bestaan, worden, zijn.

Τελέθω, *poët.* hetzelfde als τέλλομαι, worden, zijn, wezen.

Ἀνατέλλω, *poët.* ἀντέλλω, *fut* ἀνατελῶ, *aor.* ἀνέτειλα, 1) *act.* ik doe of laat ontstaan, opkomen, opgroeijen, b. v. het gewas uit de aarde; 2) *neutr.* ontstaan, opkomen, bijz. van de zon, ἥλιος ἀνατέλλει, de zon komt op.

Ἀνατολὴ, *poët.* ἀντολὴ, ἡ, het opgaan, opkomen; bijz. de zonsopkomst; v. d. het oosten. V. d. Ἀνατολικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende, oostelijk. Ook Ἀνατόλιος, v. w. Klein-Azie genoemd word *Natolie*, voor *Anatolie*, d. i. het land der zonsopkomst.

Ἐξανατέλλω, ik doe ontstaan, ik wek op.

Ἐπανατέλλω, *contr.* ἐπαντέλλω, ontstaan, opkomen.

Προανατέλλω, vooraf opkomen.

Προςανατέλλω, daarbij ontstaan, oprijzen.

Συνανατέλλω, mede opkomen.

Ἐντέλλω en ἐντέλλομαι, ik draag (de voleinding eener zaak) op, ik beveel, geef last, τινὶ, aan iemand; v. w. *pass.* τὸ ἐντεταλμένον, hetzelfde als

Ἐντολὴ, ἡ, en ἔνταλμα, τὸ, een bevel, een last.

Προςεντέλλω, daarbij of daarenboven bevelen.

Ἐπιτέλλω, ομαι, z. v. a. ἐντέλλω, ik stel daarbij, voeg toe; ik draag op, beveel, raad aan, geef last; 2) z. v. a. ἀνατέλλω, opgaan, daarna opkomen, bijz. van de zon en de sterren, die na elkander opkomen. Verg. boven Ἐπιςέλλω.

*Ἐπιτολὴ, ἡ, de opgang, opkomst (van de zon of de sterren).

Περιτέλλω, ομαι, omgaan, omloopen, omwentelen; verloopen, bijz. ἔτους περιτελλομένου, *volvente, vertente anno*, na verloop van een jaar, bij HOMERUS.

*Ὑπερτέλλω, daarboven zijn of ontstaan, daarboven uitsteken, overtreffen.

Daartoe behoort ook:

Τέλος, εος, τὸ, 1) het einde, uiteinde, de uitkomst (eener zaak); het levenseinde, de dood, v. w. τέλος ἔχειν, een einde hebben, sterven; een doeleinde, doel; de voleindiging, volmaking, volmaaktheid; 2) bijz. in *pl.* τὰ τέλη, de godsdienst-voleindiging, de godsdienstgeheimenissen of mysterien; de inwijding tot dezelve, welke als het ware een overgang is tot meerdere volmaking en volkomenheid; v. d. in het alg. de inwijding tot, voleinding van iets, b. v. van den echt, v. w. τέλος γάμου of τέλος γαμήλιον, z. v. a. γάμος, de echtenstand, het huwelijk; 3) de tel, het getelde of toegetelde, bijz. *a*) eene tol, eene schatting, belasting; *b*) de betaling, het betaalde, eene uitgaaf, onkoste; *c*) een tal, aantal, een bepaald getal krijgsvolk, een legioen, eene compagnie; *d*) *census*, de tel, of de schatting der burgers, het getal goederen, het vermogen, de bezitting; 4) eene standplaats, een post, ambt, eerambt, staatsambt, bijz. in *pl.* τὰ τέλη, de staatsambten; v. w. ook οἱ ἐν τέλει (ὄντες), de staatsbeambten, de overheidspersonen; 5) lette men op de *adverbialische* spreekwijzen, εἰς τέλος, ten einde toe, geheel en al; (κατὰ) τέλος en ἐπὶ τέλει, eindelijk, ten laatste; διὰ τέλους, ten einde toe door, bij aanhoudendheid; enz.

Τελικὸς, ἡ, ὸν, eindelijk, het einde betreffende; v. w. bij de Stoïsche wijsgeeren, τελικὰ ἀγαθὰ, goederen die tot het hoogste goed behooren.

Τέλειος, εία, ειον, voleindigd, voltallig, volmaakt, volkomen; volledig, voldoende, gaaf, onverminkt; volwassen; de uiterste, de laatste.

Τελείως en τελέως, *adv.* ten einde toe, ten vollen, volkomen, geheel en al, ganschelijk.

Τελειότης, ητος, ἡ, de volmaaktheid, volkomenheid, volledigheid, gaafheid.

Τελειόω, *fut.* ώσω, ik voleindig, volbreng; ik volmaak, maak volkomen.

Τελείωσις of τελέωσις, ἡ, de voleindiging, volmaking, vervulling.

Τελειωτὴς, οῦ, ὁ, de voleindiger, volmaker, volbrenger.

Τελήεις, εσσα, εν, poët. z. v. a. τέλειος, voleindigd, voltallig, volkomen, volledig, onverminkt, ongeschonden.

Τελέω, fut. έσω, poët. έσσω, ik eindig, voleindig, volbreng, breng ten einde, b. v. τελεῖν ὁδὸν of enkel τελεῖν, eenen weg afleggen, τελεῖν τὸν βίον, of enkel τελεῖν, het leven eindigen, sterven; *med.* en *pass.* τελεῖσθαι, voleindigd worden, vervuld worden; 2) ik wijd in, t. w. tot de godsdienstgeheimenissen; verg. τέλος; 3) ik tel, tel toe, betaal, ik betaal den tol, ik geef uit, maak onkosten; bijz. naar de bepaalde schatting (*census*) betalen, v. w. de spreekwijzen τελεῖν εἰς ἱππάδα, de schatting van den ridderstand betalen, tot den ridderstand behooren, τελεῖν εἰς ἄνδρας, tot de volwassene mannen behooren, enz.; 4) *pass.* τελεσθῆναι, eenen post krijgen, bekleeden. Daarvoor ook *poët.* Τελείω.

Τελέσιος, ὁ, ἡ, eindigend, voleindigend, de laatste.

Τέλεσμα, τὸ, z. v. a. τέλος, de tol, schatting, uitgaaf, onkoste.

Τελεσμὸς, ὁ, de eindiging, voleindiging; het besluit.

Τελεστὸς, ἡ, ὸν, voleindigd; ingewijd. Τελεστὴς, οῦ, ὁ, de inwijder. Τελεστήριον, τὸ, de inwijdingsplaats.

Τελεστικὸς, ἡ, ὸν, voleindigend; inwijdend.

Ἀτέλεστος, ὁ, ἡ, niet voleindigd, onverrigt; ondoenlijk; 2) niet ingewijd, ongewijd.

Ἡμιτέλεστος, ὁ, ἡ, halfvoleind.

Ὀψιτέλεστος, ὁ, ἡ, laat voleind, te laat verrigt.

Τελετὴ, ἡ, de voleinding, het einde; 2) de inwijding in de godsdienstgeheimenissen; de godsdienstgeheimenissen zelve; in het alg. godsdienstige gebruiken.

Τελευτὴ, ἡ (van eene aanverwante *forma* τελεύω), het einde; bijz. het levenseinde, de dood; v. d. ἐς τελευτὴν, eindelijk, ten laatste. V. d.

Τελευταῖος, αία, αῖον, eindigend, eindelijk, de laatste; *neutr.* τελευταῖον en τὸ τελευταῖον, eindelijk, ten laatste.

Τελευτάω, fut. ήσω, ik eindig, ik neem een einde; ik voleindig, breng ten einde; v. d. τελευτᾷν τὸν βίον of enkel τελευτᾷν, het leven eindigen, sterven; 2) het *part.* staat veelal als een *adv.* b. v. τελευτῶν εἶπε, eindelijk sprak hij.

Ἀκροτελεύτιον, τὸ, het uiteinde, het slot, besluit, b. v. van een gedicht.

Ἀτελεύτητος, ὁ, ἡ, zonder einde, oneindig; onvoleindigd, onverrigt, vergeefsch.

Zamenstellingen van Τέλος, τελέω, enz.

1) Vooraan:

Ἀτελὴς, ὁ, ἡ, zonder einde, d. i. oneindig; onvoleindigd; onvolmaakt, onvolkomen, gebrekkig; eindeloos, niet eindigend; 2) ongewijd; 3) vrij van tol, of uitgaaf, kosteloos.

Ἀτέλεια, ἡ, onvolmaaktheid, onvolledigheid; 2) vrijheid van tol, van schatting, uitgaaf, onkosten; in het alg. vrijheid (van iets).

Ἀποτελέω, *fut.* έσω, ik voleindig, breng ten einde of tot stand, ik maak af; 2) ik betaal den tol, ik betaal uit.

Ἀποτέλεσμα, τὸ, het voleindigde, afgemaakte, volbragte; een voortbrengsel; een uitwerksel, de uitkomst; de uitwerking of invloed der sterren (bij astrologen). — Ἀποτελεσματικὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende, voleindigend, uitwerkend.

Ἀποτελευτάω, ik breng ten einde, voleindig; 2) eindigen, ophouden.

Ἀρτιτελής, ὁ, ἡ, nieuw ingewijd.

Αὐτοτελής, ὁ, ἡ, zich zelven of in zich zelven eindigend, zelfstandig, uit zich zelven volmaakt. Αὐτοτελῶς, *adv.* volmaaktelijk, volstrektelijk.

Διατελέω, *fut.* έσω, voleindigen, volbrengen; doorbrengen, b. v. τὸν βίον, het leven; ergens toe geraken of komen, εἰς of πρὸς τὶ; 2) volharden, ten einde toe doorzetten, bijz. met een *partic.* b. v. διατελεῖ λέγων, hij houdt niet op met spreken, hij spreekt onophoudelijk voort.

Ἐκτελής, ὁ, ἡ, voleindigd, volmaakt, volwassen.

Ἐκτελέω, ik voleind, maak geheel en al af.

Ἐκτελειόω, hetzelfde.

Ἐντελής, ὁ, ἡ, voleindigd, volkomen, volwassen; 2) *pl.* οἱ ἐντελεῖς, z. v. a. οἱ ἐν τέλει, de staatsbeambten, de overheid.

Ἐντελευτάω, *immori*, daarin of daarbij eindigen, sterven.

Ἐντελεχής, ὁ, ἡ (van ἔχω), voleindigend, werkzaam, werkdadig, werkelijk, in tegenstelling van het mogelijke. V. d. Ἐντελέχεια, ἡ, werkzaamheid, werkelijkheid, in tegenstelling van mogelijkheid; bijz. de werkkracht, of het werkend vermogen der ziel, naar de leer van Aristoteles.

Ἐνδελεχής, ὁ, ἡ, uithoudend, aanhoudend, onophoudelijk. Ἐνδελέχεια, ἡ, aanhoudendheid, volharding, voortduring.

Ἐπιτελής, ὁ, ἡ, voleindigd, ten einde gebragt; vervuld; volwassen, manbaar.

Ἐπιτελέω, ik voleind, volbreng, breng ten einde; 2) ik betaal den tol, ik betaal, voldoe; *metaph.* τὰ τοῦ γήρως, den tol des ouderdoms betalen, d. i. den ouderdom doorstaan, τὸν θάνατον, den tol des doods (of, gelijk wij zeggen, der natuur) betalen, d. i. sterven.

Ἐπιτελειόω, *fut.* ώσω, hetzelfde; bijz. een na-offer brengen.

Ἐπιτελέωμα, τὸ, een na-offer.

Ἐπιτελείωσις, ἡ, de voleindiging.

Εὐτελής, ὁ, ἡ, wel betaalbaar, ligt te bekostigen, goedkoop; 2) weinig onkosten makend, zuinig, spaarzaam; 3) van geringe waarde, slecht, gering, armoedig. Εὐτελῶς, *adv.* met weinig kosten.

Εὐτέλεια, ἡ, gemakkelijke betaling, goedkoope prijs; 2) zuinigheid, spaarzaamheid; 3) geringheid, slechtheid, nietigheid, armoede.

Εὐτελίζω, *fut.* ίσω, gering schatten, verachten. Εὐτελισμὸς, ὁ, geringschatting, verachting.
Ἡμιτελὴς, ὁ, ἡ, half voleindigd, half verrigt.
Λυσιτελὴς, ὁ, ἡ. Zie Λύω.
Ὁμοτελὴς, ὁ, ἡ, gelijke schatting betalend.
Παντελὴς, ὁ, ἡ, geheel voleindend; geheel voleind, volmaakt; geheel, gansch; v. d. εἰς τὸ παντελὲς, hetzelfde als Παντελῶς, *adv.* ganschelijk, geheel en al, over het geheel.
Προτελὴς, ὁ, ἡ, hetzelfde als het meer gewone

Προτέλειος, ὁ, ἡ, de inwijding vooraſgaande; tot de inwijding, bijz. tot het huwelijk, voorbereidend, v. w. προτέλεια, τὰ, 1) verst. ἱερὰ, een voor-offer, bijz. voor de huwelijksvoltrekking; 2) de beginselen (van eene wetenschap), het begin (van eene zaak).

Προτελέω, ik betaal vooraf, voor den tijd; 2) ik bereid voor tot de inwijding; 3) ik maak een begin met iets, leg den grond tot iets.

Πολυτελὴς, ὁ, ἡ, veel betalend, vele onkosten makend, verkwistend; 2) veel kostend, kostbaar, duur; 3) prachtig, groot, veel waard. Πολυτελῶς, *adv.* met vele kosten; prachtiglijk.

Πολυτέλεια, ἡ, veelheid van kosten, kostbaarheid, pracht.

Συντελὴς, ὁ, ἡ, mede betalend, mede bijdragend; 2) mede tot betaling verpligt, onderworpen.

Συντέλεια, ἡ, de voleinding, het einde; 2) de gemeenschappelijke betaling of geldbijdrage; eene gemeenschap van personen die gezamenlijk eene zaak betalen of bekostigen, en tot stand brengen.

Συντελέω, mede voleindigen; voleindigen, volbrengen; verrigten; 2) mede betalen, met anderen in het gemeen dezelfde schatting betalen, mede bijdragen; 3) verst. ὁδὸν, mede eenen weg afleggen, te zamen komen.

Ὑπερτελὴς, en ὑπερτέλειος, ὁ, ἡ, overtollig, overmatig; over het einde gekomen, ten einde gebragt hebbend, b. v. ἄθλων ὑπερτελὴς, die zijnen strijd voleindigd heeft.
Ὑποτελὴς, ὁ, ἡ, onder tol of schatting gesteld, tol betalend, onderworpen.

Ὑποτελέω, tol betalen, aan den tol of de schatting onderworpen zijn.

2) Achteraan: b. v.

Τελάρχης, ὁ, de aanvoerder van een τέλος, of bepaald getal krijgsvolk.
Τελειογονία, ἡ, het voortbrengen van rijpe vruchten of volwassene jongen. Τελειοτοκία, ἡ, hetzelfde. Τελειοτοκέω, een volwassen kind ter wereld brengen.
Τελεσίκαρπος, ὁ, ἡ, rijpe vruchten dragend.
Τελεσφόρος, ὁ, ἡ, ten einde brengend, voleindigend; ten einde gebragt, voleindigd, b. v. τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν, een jaar voluit; uitkomend, vervuld; bijdragend, nuttig, vruchtdragend.

Τελεσφορία, ἡ, eene schatting; bijdrage, nut; de inwijding.

Τελεσφορέω, ik voer of breng ten einde, ik breng tot rijpheid, bijz. van zwangere vrouwen; 2) ik betaal den tol, betaal; 3) ik draag bij, breng nut aan.

Τελώνης, ου, ὁ, (van ὠνέομαι), een tolpachter, tollenaar.

Τελώνιον, τὸ, een tol, eene schatting; 2) hetzelfde als Τελωνεῖον, τὸ, een tolhuis.

Τελωνεία, of -ία, ἡ, het tolvragen, het tollenaarsberoep.

Τελωνέω, eenen tol pachten; tol nemen.

Τέλμα, ατος, τὸ, een stilstaand water, een poel, moeras; 2) modder, slijk, leem.

Τελματιαῖος, α, ον, moerassig, modderig, slijkerig.

Τέλσον, τὸ (misschien van τέλλω, verwant met τέλος), eene eindpaal, eene grens, een stuk land's binnen bepaalde grenzen besloten, b. v. τέλσον ἀρούρης, bij Hom. Il. Σ, 544.

Τελχὶν, ῖνος, ὁ, een toovenaar, booswicht, nijdigaard; 2) een Telchiner, eigen naam der eerste inwoners van het eiland Rhodus, volgens Diodor. Sic. V, 55.

Τέμνω, *Jon.* τάμνω, *fut.* τεμῶ en ταμῶ, *aor.* 2. ἔταμον en ἔτεμον, *perf.* τέτμηκα, ik snijd, splijt, klief; ik snij af, snij door, versnij, snij aan stuk; ik doorsnijd, doorklief; ik snij of splijt van een, ik scheid af; ik onderscheid, ik beslis: v. d. de spreekwijzen ὅρκια τέμνειν, *foedus ferire*, een verbond sluiten; τὴν γῆν τέμνειν, het land verwoesten, plunderen, afloopen; φάρμακον τέμνειν, een geneesmiddel toebereiden; δίκας τέμνειν, een geschil beslissen; τέμνειν θάλασσαν, πέλαγος, de zee doorklieven; ὁδὸν of κέλευθον, eenen weg afleggen. Van den ouden stamvorm τμάω wordt afgeleid eene andere Τμήσσω, *fut.* τμήξω, *aor. pass.* ἐτμάγην, *aor.* 2. ἔτμαγον, in dezelfde beteekenis als τέμνω.

Τέτμω, hetzelfde als τέμνω; bijz. 2) *metaph.* ik tref aan, vind, bereik, haal in.

Τμήδην, *adv.* al snijdende, even, ligt.

Τμῆμα, ατος, τὸ, het gesnedene, eene snee, een stuk, deel, eene afdeeling.

Τμῆσις, εως, ἡ, de snijding; scheiding, verdeeling.

Τμητὸς, ἡ, ὸν, gesneden, doorsneden; snijdbaar. Τμητὴρ, ῆρος, ὁ, een snijder, verdeeler. Τμητικὸς, ἡ, ὸν, snijdend, deelend. Τμητικῶς, *adv.* al snijdende

Ἄτμητος, ὁ, ἡ, ongesneden, onbesneden, onbesnoeid; 2) onsnijdbaar, ondeelbaar.

Εὔτμητος, ὁ, ἡ, wel of fraai gesneden, fraai bewerkt; 2) wel te snijden, of te deelen.

Αυχένότμητος, ὁ, ἡ, gekeeld, onthalst.

Νεότμητος, ὁ, ἡ. pas gesneden.
Τμῆγος, εος, τὸ, de snijding, de snede.
Τέμαχος, εος, τὸ, een afgesneden stuk, eene snee, eene moot, bijz. van zoute visch.
Τεμαχίτης, ου, ὁ, t. w. ἰχθὺς, een zoute visch.
Τεμαχίζω, zoute visch aan mooten snijden; v. d. in het alg. aan stuk snijden, verdeelen.
Τέμενος, εος, τὸ, een afgezonderd en meestal aan de goden geheiligd stuk land, een gewijde akker; een tempel; eene streek lands, een district.
Τεμενίζω, *fut.* ίσω, een stuk lands voor de goden afzonderen, heiligen, toewijden. Τεμένισμα, τὸ, hetzelfde als τέμενος. Προτεμένισμα, τὸ, de voorgrond van den tempel, een voorhof.
Τεμενίτης, ὁ, en *foem.* τεμενῖτις, ἡ, ook τεμένιος, α, ον, tot den gewijden akker of tempel behoorende.
Τομὸς, ἡ, ὸν (van het *perf. med.* τέτομα), snijdend, scherp, doordringend, deelend. Τομῶς, *adv.* al snijdend, scherpelijk.
Τόμος, ὁ, eene snede; een afgesneden stuk, een deel; een boekdeel.
Τομὴ, ἡ, de snijding, insnijding, eene wond; eene snede, een afgesneden stuk; eene onderscheiding, afzondering.
Τομαῖος, αία, αῖον, snijdend; gesneden; afgesneden.
Τομεὺς, έως, ὁ, een snijder; een mes; eene snede, een segment van eenen cirkel. Τομεῖον, τὸ, ook τομὶς, ίδος, ἡ, een werktuig om te snijden, eene schaar, eene nijptang.
Τομίας, ου, ὁ, gesneden, versneden; een besnedene.
Τόμιος, ὁ, ἡ, v. w. τόμια, τὰ, verst. ἱερὰ, een slagtoffer bij feestelijke eedzwering gebruikelijk.
Ἀρτηριοτομία, ἡ, eene aderlating.
Ἄτομος, ὁ, ἡ, onsnijdbaar, ondeelbaar; bijz. *Subst. atomus*, een ondeelbaar stofje, een grondstofje; in het alg. al wat klein en ondeelbaar is.
Βούτομος, ὁ, of βούτομον, τὸ, zekere moerasplant.
Βραχύτομος, ὁ, ἡ, kort afgesneden
Γεω- of γειοτόμος, ὁ, een landbouwer. Γητομέω, *poët.* het land bouwen.
Δειροτομέω en Ἀποδειροτομέω, den hals afsnijden, onthalzen.
Δενδροτομέω, boomen hakken.
Διχότομος, ὁ, ἡ, in tweeën gesneden. Διχοτομέω, in twee stukken snijden.
Δρυοτόμος, ὁ, ἡ, ook *poët.* δρυτόμος en Ὑλοτόμος, ὁ, ἡ, een boomsnoeijer, houthakker.
Εὔτομος, ὁ, ἡ, fraai gesneden, wel doorsneden; wel te snijden.
Καινοτόμος, ὁ, een opsnijder van nieuwigheden. Καινοτομία, ἡ, nieuwigheidszucht.
Καρατόμος, ὁ, ἡ, het hoofd afsnijdend, onthoofdend. Καράτομος, ὁ, ἡ, onthoofd.
Κέρτομος en κερτόμιος, ὁ, ἡ, hartsnijdend, hartgrievend. Κερτομία, ἡ, een hartgrievend woord. Κερτομέω, en Ἐπι-, Δια-, Κατακερτομέω, het hart doorsnijden, hartgrievende taal spreken.

Φιλοκέρτομος, ὁ, ἡ, een vriend van hartgrievende taal, of van schelden.

Μεσότομος, ὁ, ἡ, midden doorgesneden. Μεσοτομέω, midden doorsnijden.

Ὀρθότομος, ὁ, ἡ, regt doorgesneden.

Σκυτοτόμος, ὁ, ἡ, een leersnijder, leerbewerker. Σκυτοτομική, ἡ, de kunst om leer te bereiden.

Ἀμφιτέμνω, rondom snijden of snoeijen.

Ἀνατέμνω, ik snij op, snij af, versnij, ontleed.

Ἀνατομή, de opsnijding, ontleding. Ἀνατομικός, ἡ, όν, ontledend, ontleedkundig; ἀνατομική, ἡ, verst. τέχνη, de ontleedkunde.

Ἀποτέμνω, ik snij af, versnij, besnij; ik zonder af; ik onderschep. Ἀποτάμνω, hetzelfde.

Ἀποτομή, ἡ, de afsnijding; afzondering, scheiding.

Ἀπότομος, ὁ, ἡ, afgesneden, afgescheurd, steil; stroef, hard, gestreng. Ἀποτόμως, *adv.* kort af; vlak af; juist; op zich zelven. Ἀποτομία, ἡ, de afsnijding; scherpheid, hardheid.

Ἀποτμήσσω, *poët.* voor ἀποτέμνω. V. d. Ἀποτμήξ, ῆγος, ὁ, hetzelfde als ἀπότομος.

Διατέμνω, doorsnijden, van een snijden, doordeelen, verdeelen. Διατάμνω en διατμήσσω, hetzelfde.

Διάτομος, ὁ, ἡ, doorsneden. Διατομή, ἡ, de doorsnede.

Ἐκτέμνω en ἐκτάμνω, ik snij uit, snij af; ik besnij.

Ἐκτομή, ἡ, de uitsnijding; de besnijdenis.

Ἔκτμημα, τὸ, een uitgesneden stuk; eene afdeeling.

Ἔκτμησις, ἡ, de uitsnijding; de besnijdenis.

Ἐντέμνω, ik snij in, versnij; 2) bijz. ik slagt een offerdier bij eene plegtige eedzwering of lijkplegtigheid. Ἐντάμνω, hetzelfde.

Ἔντομος, ὁ, ἡ, ingesneden; v. d. ἔντομα, verst. ἱερά, het offerdier, slagtoffer; ἔντομα, verst. ζῶα, insekten, gekorven diertjes.

Ἐντομή, ἡ, de insnede, insnijding.

Ἔντμημα, τὸ, hetzelfde; 2) het ingesnedene.

Ἐπιτέμνω en ἐπιτμήσσω, op- of over (de oppervlakte heen) snijden; besnijden, besnoeijen; verhinderen; afkorten, verkorten.

Ἐπίτομος, ὁ, ἡ, afgesneden, besnoeid, afgekort, kort.

Ἐπιτομή, ἡ, *epitome,* de afsnijding, besnoeijing; de verkorting; een kort begrip.

Κατατέμνω en κατατάμνω, ik versnij, snij aan stuk; ik verdeel; ik vel neer, houw neer; ik sla dood.

Κατατομή, ἡ, de versnijding; het neerhouwen; de insnijding, insnede.

Περιτέμνω en -τάμνω, ik omsnij, besnij of besnoei rondom, ik verkort; 2) *med.* ik snij af, onderschep; ik voer weg, b. v. den buit.

Περιτομή, ἡ, de omsnijding; de besnijdenis.

Περίτμημα, τὸ, het rondom afgesnedene, een snipper.

Ἀπερίτμητος, ὁ, ἡ, onbesneden.

Προτέμνω en προτάμνω, ik snij voor, snij op; ik snij vooraf, te voren.

Πρότμησις, ἡ, de voorsnijding; het voorste gedeelte aan den navel en de lenden, bij Hom. Il. Δ, 424.

Προτομή, ἡ, hetzelfde; bijz. het voorstuk, of het gelaat van een dier; het voor- of bovenstuk van een standbeeld tot aan den navel, d. i. een borstbeeld.

Συντέμνω en συμτάμνω, ik snij te zamen, aan stuk, ik versnij, verdeel; 2) ik besnij, besnoei, verkort; *med.* ik bekort mij; 3) ik haal spoedig in, ik tref aan.

Σύντομος, ὁ, ἡ, zamengesneden, verkort, kort. Συντόμως, *adv.* kortelijk, in korte woorden; dadelijk.

Συντομία, ἡ, de bekorting, een kort begrip.

*Ὑποτέμνω en ὑποτάμνω, ik snij van onder, van voren, heimelijk, listiglijk af; 2) ik snij (den weg) af, ik verhinder; ik vang op, onderschep, neem weg.

*Ὑποτομή, ἡ, het onder afsnijden; de besnoeijing, wegneming.

Τέμπεα, *contr.* Τέμπη, τὰ, *Tempe*, het buitengewoon aangename dal Tempe in Thessalie tusschen de bergen Ossa en Olympus; v. d. in het alg. een dal, eene vallei.

Τέναγος, εος, τὸ, *vadum*, eene wedde, doorwaadbare plaats, eene ondiepte. Τεναγώδης, ὁ, ἡ, doorwaadbaar, ondiep. Τεναγίζω, doorwaadbaar, ondiep zijn.

Τένδω of τένθω, met de tanden knagen, beknabbelen, proeven. Τένθης en προτένθης, ὁ, een lekkerbek, een voorproever. Τενθεύομαι en προτενθεύω, proeven, voorproeven.

Τέρας, ατος, of αος, τὸ, een teeken, bijz. een voorteeken, wonderteeken; een wonderstuk, een monster, een wangedrocht, eene misgeboorte; een wonderwerk, goochelarij. Daarvoor ook *poët.* Τέρος en τεῖρος, εος, τὸ, bijz. in *pl.* τείρεα, τὰ, de hemelteekenen, de sterren, bij Hom. Il. Σ, 485.

Τεράςειος en τεράςιος, ὁ, ἡ, ook τερατικὸς, ἡ, ὸν, alsmede τερατώδης, ὁ, ἡ, wonderbaarlijk, monsterachtig; in het oog loopend, bovennatuurlijk; kwaad beduidend; wonderdadig.

Τερατεύω, *fut.* εύσω, bijz. in *med.* τερατεύομαι, wonderen vertellen, ongeloofelijke dingen verhalen; wonderen verrigten, goochelen; hoog opsnijden, pogchen, liegen.

Τερατεία, ἡ, wonderdoening, goochelarij; wondervertellingen, leugens.

Τερατόω, een wonderteeken stellen; *med.* bewonderen.

Τερθρεύω, ομαι, goochelen, goochelkunsten doen; begoochelen, bedriegen; spitsvindige drogredenen voeren; zwetsen, snappen.

Τερθρεία, ἡ, goochelarij, begoocheling, bedrog; drogredenen; gezwets, ijdel geenap.

Τέρμα, ατος, τὸ, het voorgestelde teeken, de grens of eindpaal, het wit; het doel, doeleinde; het einde, het uiterste, v. d. zoowel *a*) het bovenste, als *b*) het onderste, b. v. τέρμα ὄρους, de voet van eenen berg.

Τέρμων, ονος, ὁ, hetzelfde; 2) *Terminus*, de Grensgod.

Τερματίζω, ik begrens, ik eindig.

Τέρμιος, α, ον, de laatste, uiterste.

Τερμιόεις, εσσα, εν, eindigend, ten einde gaande, tot op den voet nederhangend.

'Ατέρμων, ονος, ὁ, ἡ, onbegrensd, oneindig.

'Ατερμάτιστος, ὁ, ἡ, hetzelfde.

'Αγχιτέρμων, ὁ, ἡ, nabij de grenzen, aangrenzend.

Τερέβινθος, ἡ, *contr.* τέρμινθος, de terpentijnboom.

Τερετίζω, wordt gebruikt van het gezang der vogelen, bijz. der krekels, dus z. v. a. kwelen, sjirpen, piepen. V. d. Τερέτισμα, τὸ, gekweel, gepiep, gezang. Τερετισμὸς, ὁ, het kwelen, het zingen. Verg. Τρίζω en τετράζω.

Τέρπω, *fut.* ψω, *aor.* 2. ἔταρπον, *aor.* 1. *pass.* ἐτάρφθην, v. w. bij Hom. Od. Ζ, 99, τάρφθεν, voor ἐτάρφθησαν, *aor.* 2. ἐτάρπην, alle van τάρπω, van waar bij verdubbeling τέταρπω, ομαι, bij Hom. Od. 'Α, 310, enz. eig. zoo veel als τρέφω, en mogelijk daarmede verwant, dus 1) ik vergenoeg, verzadig, verkwik, b. v. ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, met spijs en drank, Il. Λ, 780; v. d. bijz. 2) ik vergenoeg, verkwik, vermaak, verheug, b. v. θυμὸν, het hart verkwikken; *med.* τέρπομαι, vermaak of genoegen scheppen, zich vermaken, zich vrolijk maken.

Τέρψις, εως, ἡ, ook *poët.* τερπωλὴ, ἡ, genoegen, vergenoegen, verkwikking, vermaak, vrolijkheid, vreugde.

Τερπνὸς, ἡ, ὸν, genoegelijk, verkwikkelijk, vermakelijk, vervrolijkend, aangenaam.

Τερπνότης, ητος, ἡ, vergenoegdheid, vergenoegen, vrolijkheid, vermaak.

Τερπὴς, komt voor in zamenstelling

'Ατερπὴς, έος, onvergenoegend, onaangenaam; onvergenoegd. 'Ατερψία, ἡ, ongenoegen, onaangenaamheid.

Εὐτερπὴς, ὁ, ἡ, wel vergenoegend, aangenaam, vermakelijk. Εὐτέρπη, ἡ, *Euterpe*, eene der Zanggodinnen, eig. de vermaakgeefster.

'Αντιτέρπω, ik vergenoeg wederkeerig.

'Επιτέρπω, daarbij, daarmede vergenoegen; *med.* zich daarbij of daarmede vergenoegen, vervrolijken.

'Επιτερπὴς, ὁ, ἡ, vergenoegen aanbrengend, aangenaam, vermakelijk. 'Επιτερπῶς, *adv.* op eene vermakelijke wijze.

Τέρσω en v. d. τερσαίνω, ik droog, droog af; ik verdor. Verwant met het Lat. *tergo*, *abstergo*.

Ταρσὸς, *Att.* ταῤῥὸς, ὁ, *pl.* τὰ ταρσὰ, *crates*, eene horde, eene uit riet of teenen gevlochten plaat, om vruchten, kaas, enz. op te droogen; 2) *palma remi*, de roeiplaat, het breede of platte eind van den roeiriem, een roeiriem; *metaph.* eene veder, een vleugel; ook, de voetzool, de voet, Hom. Il. Λ, 377.

Ταρσόω en ταῤῥόω, ik vlecht eene horde; ik leg op eene horde te droogen; *med.* en *pass.* de gedaante van eene gevlochten horde aannemen of krijgen.

Τέσσαρες, ὁ, ἡ, *neutr.* τέσσαρα, τὰ, en daarvoor *Att.* τέτταρες, *Jon.* τέσσερες, *Aeol.* en *Dor.* τέττορες, ook τέτορες, alsmede πέσσυρες, ook πίσυρες. — V. d. Τεσσαράκοντα, veertig. — Τεσσαρακοντάκις, *adv.* veertigmaal. — Τεσσαρακοστὸς, ἡ, ὸν, de veertigste.

Τετρὰς, άδος, ἡ, de vier, het viertal. Τετράδιον, τὸ, en τετρακτὺς, ύος, ἡ, hetzelfde.

Τετράκις, *adv.* viermaal. — Τετραχῆ en τετραχῶς, *adv.* op vierderlei wijzen. — Τέτραχα en τετραχθὰ, *adv.* in vieren, in vier stukken of deelen. — Τετραχίζω, vierendeelen; 2) om de vierde keer iets doen.

Τετρακόσιοι, αι, α, vierhonderd. — Τετρακοσιοστὸς, ἡ, ὸν, de vierhonderdste.

Τέταρτος en τέτρατος, άτη, ατον, de vierde.

Τεταρταῖος, αία, αῖον, vierdendaagsch, op den vierden dag geschiedend of plaats hebbend, b. v. τεταρταῖος πυρετὸς, de vierdendaagsche koorts. V. d. Τεταρταΐζω, de vierdendaagsche koorts hebben.

Τετραπλόος, όη, όον, *contr.* τετραπλοῦς, ῆ, οῦν, vierdubbel. Τετραπλῶς en τετραπλῆ, *adv.* op eene vierdubbele wijze.

Τετραπλάσιος, α, ον, viermaal zoo veel. Τετραπλασιάζω, met vier vermenigvuldigen.

1) Vooraan zamengesteld:

Δεκατέσσαρες, veertien. — Εἰκοσιτέσσαρες, vier en twintig. — Ἑξηκοντατέσσαρες, vier en zestig, enz.

2) Achteraan zamengesteld, b. v.

Τετρακισχίλιοι, αι, α, vierduizend.

Τετράπλευρος, ὁ, ἡ, vierzijdig. — Τετράπηχυς, ὁ, ἡ, vier ellen lang.

Τετράρχης, ου, ὁ, een viervorst.

Τράπεζα (voor τετράπεζα), ἡ, eig. een vierpoot, eene tafel op vier pooten; v. d. in het alg. eene tafel; *metaph.* een tafelgeregt, een maaltijd; bijz. eene wisselaarstafel of wisselbank, een wisselaarskantoor. *Dimin.* Τραπέζιον, τὸ, een tafeltje; 2) een ongelijkzijdige vierhoek.

Τραπεζεὺς, έως, ὁ, een tafelvriend, tafelschuimer.

Τραπεζίτης, ου, ὁ, een bankwisselaar.

Τέττιξ, ιγος, ἡ, een krekel, boomkrekel.

Τήκω, *Dor.* τάκω, *fut.* ξω, *perf.* τέτηκα, *aor.* 2. *pass.* ἐτάκην, v. w. *part.* τακεὶς, smelten, zoowel 1) *act.*

doen smelten, of wegsmelten, week worden; oplossen, verteren, τὶ, een voorwerp; als 2) *neutr.* smelten, wegsmelten, zich oplossen, uitteren, vergaan.

Τῆξις, εως, ἡ, de smelting, uittering.
Τηκτὸς, ἡ, ὸν, gesmolten; smeltbaar.
Τηκτικὸς, ἡ, ὸν, smeltend, doende smelten, oplossend.
Ἄτηκτος, ὁ, ἡ, ongesmolten; onsmeltbaar.
Τηκεδὼν, ὁνος, ἡ, de smelting; tering; teringziekte.
Τακερὸς, ὰ, ὸν, smeltend; gesmolten, smeltbaar, vloeibaar, week, zacht.
Τήγανον, τὸ, ook τάγηνον, τὸ, een smeltkroes; eene pan.
Τηγανίζω, ik smelt in den smeltkroes; ik bak in de pan.
Τηγανίτης, ὁ, in de pan gebakken, b. v. ἄρτος, een brood.
Ἀνατήκω, opsmelten; oplossen, ontbinden.
Ἀποτήκω, afsmelten; doen wegsmelten, uitteren.
Διατήκω, doorsmelten, los smelten.
Ἐκτήκω, uitsmelten, doen uitteren.
Ἐντήκω, insmelten, gesmolten vocht ingieten; *metaph.* een diepen indruk maken.
Ἐπιτήκω, daarop, daarover, of daarover heen smelten.
Κατατήκω, versmelten; verteren.
Περιτήκω, omsmelten, rondom afsmelten.
Προστήκω, aan of tegen iets smelten; προστετηκέναι τινὶ, aan iets vastgesmolten of vastgehecht zijn, uit gehechtheid aan iets wegsmelten of uitteren.
Συντήκω, zamensmelten, in één smelten; verteren; vermengen, vereenigen.

Τῆλε, ver, in de verte, van verre. Τηλοῦ, en *poët.* τηλόθι, *adv.* op eenen verren afstand. Τηλόθεν, *adv.* van verre. Τηλόσε, verre weg. *Compar.* Τηλοτέρω, verder. *Superl.* τηλοτάτω en τήλιςα, allerverst, zeer ver.

Ἀποτῆλε en ἀποτηλοῦ, *poët.* ver, veraf, van verre.
Τηλαυγὴς, ὁ, ἡ, van verre ziende; van verre schijnend.
Τηλύγετος, έτη, ετον, veraf geboren; laat geboren; v. d. veelgeliefd, dierbaar, eenig, b. v. παῖς τηλύγετος, bij Homerus; 2) bij lateren, veraf, verwijderd.

Τηρέω, *fut.* ήσω, ik bewaar, behoud; ik houde in bewaring, ik bewaak; ik neem waar, neem in acht; *med.* τηρέομαι, zich in acht nemen, zich wachten. Van het oude *Subst.* Τηρὸς, ὁ, een bewaarder, een waarnemer.

Τήρησις, ἡ, de bewaring, waarneming.
Τηρητικὸς, ἡ, ὸν, bewarend, waarnemend, oplettend.
Διατηρέω, door en door, d. i. naauwkeurig bewaren of waarnemen.
Διατήρησις, ἡ, aanhoudende bewaring of waarneming.
Ἐπιτηρέω, ik neem waar, let op, pas op.
Παρατηρέω, ik neem daarbij of daaraan waar, ik let op, neem in acht, neem waar.
Παρατήρησις, ἡ, de waarneming, in acht neming.

Συντηρέω, ik bewaar of houd bij mij; ik neem mede waar, ik neem in acht.

Τητάω, ik onttrek, ontroof, beroof, τινὰ τινὸς, iemand van iets; *med.* ontberen, derven.

Τιάρα, ἡ, *tiara*, de tulband, of hoofdband der Persische koningen.

Τίγρις, ιδος, ἡ, een tijger. Τιγριειδὴς, ὁ, ἡ, tijgerachtig.

Τίκτω, *fut.* τέξω, *aor.* 2. ἔτεκον, *perf. med.* τέτοκα, *aor.* 1. *pass.* ἐτέχθην, ik teel, verwek, van den vader; bijz. ik baar, breng ter wereld, van de moeder, welke ook ἡ τεκοῦσα genoemd wordt; 2) *metaph.* voorttelen, voortbrengen, veroorzaken.

Τέξις, εως, ἡ, de teling, baring.

Τοκεὺς, έως, ὁ (van het *perf. med.*) de teler, vader; *pl.* τοκεῖς, οἱ, de ouderen. — *Foem.* Τοκὰς, ἡ, die gebaard heeft, of baren moet, de moeder. — Τοκετὸς, ὁ, het baren, de geboorte, afkomst.

Τόκος, ὁ, het baren, de geboorte; het gebaarde, het jong, het kind; 2) *metaph.* geldwinst, woeker, interest.

Τοκίζω, *fut.* ίσω, ik woeker, leg op interest uit. Τοκισμὸς, ὁ, de woekering. Τοκιστὴς, ὁ, een woekeraar, makelaar. Κατατοκίζομαι, met schulden overladen zijn.

Αἰνοτόκος, ὁ, ἡ, ongelukkig in het baren.

Ἀριστότοκος, ὁ, ἡ, die zeer goede kinderen baart. Ἀριστοτόκος, ὁ, ἡ, een zeer goed kind.

Δυσαριστοτόκεια, ἡ, zij die vergeefs den besten zoon ter wereld bragt. Hom. Il. Σ, 54.

Ἄτοκος, ὁ, ἡ, die niet gebaard heeft; onvruchtbaar; 2) geen woeker of interest gevend.

Διδυμοτόκος, ὁ, ἡ, tweelingen barend.

Δύστοκος, ὁ, ἡ, slecht of moeijelijk barend. Δυστοκία, ἡ, moeijelijkheid in het baren. Δυστοκέω, moeijelijk of ongelukkig baren.

Εὔτοκος, ὁ, ἡ, ligt barend, gelukkig in het baren, vruchtbaar. Εὐτοκία, ἡ, gemakkelijkheid in het baren. Εὐτοκέω, met gemak baren.

Μογοστόκος, ὁ, ἡ, met moeite barend; de helpster der kraamvrouwen, bijnaam van Lucina, bij Hom. Il. Π, 187.

Νεοτόκος, ὁ, ἡ, die pas gebaard heeft.

Πολυτόκος, ἡ, dikwijls barend, vruchtbaar.

Πρωτοτόκος, ὁ, ἡ, voor het eerst barend. Πρωτότοκος, ὁ, ἡ, eerstgeboren.

Τέκος, εος, τὸ, hetzelfde als

Τέκνον, τὸ, het gebaarde, het jong, het kind. *Dimin.* Τεκνίον en τεκνίδιον, τὸ, een kindje.

Τεκνόω, *fut.* ώσω, jongen krijgen, kinderen telen; 2) als kind aannemen, adopteren. Τέκνωσις, ἡ, de kinderteelt, de adoptie.

Ἄτεκνος, ὁ, ἡ, kinderloos. Ἀτεκνία, ἡ, kinderloosheid.

Δύστεκνος, ὁ, ἡ, ongelukkig met zijne kinderen.

Εὔτεκνος, goed van kinderen voorzien, vruchtbaar; gelukkig met zijne kinderen. Εὐτεκνία, ἡ, het geluk van vele of goede kinderen te hebben, de vruchtbaarheid. Εὐτεκνέω, gelukkig met zijne kinderen zijn, vruchtbaar zijn.

Μισότεκνος, ὁ, ἡ, een kinderhater.

Μονότεκνος, ὁ, ἡ, slechts één kind hebbend.

Πολύτεκνος, ὁ, ἡ, vele kinderen hebbend.

Φιλότεκνος, ὁ, ἡ, kinderlievend.

Ἀποτίκτω, hetzelfde als

Ἐκτίκτω, uittelen, baren, in het licht brengen.

Ἐντίκτω, daarin telen, daarin doen geboren worden; daarin verwekken, veroorzaken.

Ἐπιτίκτω, daarop, daarbij, daarna, daarenboven baren.

Τίλλω, ik pluk, ik pluk of trek van een, bijz. het haar.

Τίλμα, ατος, τὸ, het geplukte, het pluksel; eene sjerp.

Τιλμὸς, ὁ, en τίλσις, εως, ἡ, het plukken, de plukking.

Τιλτὸς, ἡ, ὸν, geplukt.

Τίλαι, αἱ, pluksel, vlokken, pluizen.

Ἀποτίλλω, ik pluk af. Ἀπότιλμα, τὸ, het afpluksel, een afgescheurde lap.

Ἐκτίλλω, ik pluk uit.

Κατατίλλω, ik pluk af, pluk neer.

Περιτίλλω, omplukken, rondom plukken.

Τίλος, ὁ, een dunne waterachtige afgang. Τιλάω, aan zoodanigen afgang zijn.

Τινάσσω, *fut.* ξω, ik schud, ik schok. Τιναγμὸς, ὁ, de schudding, een schok. Τινάκτωρ, ὁ, de schudder, schokker.

Ἀμφιτινάσσω, rondom schudden of schokken.

Ἀνατινάσσω, opschudden.

Ἀποτινάσσω, afschudden.

Διατινάσσω, doorschudden.

Ἐκτινάσσω, uitschudden.

Ἐντινάσσω, inschudden, instooten.

Συντινάσσω, zamenschudden.

Τινθαλέος en *διατινθαλέος*, tintelend, kokend heet, doorheet.

Τίς, τίνος, even als het Lat. *quis*, *quae*, *quid*, wie, welke, wat, zoowel bij eene bepaalde als onbepaalde vraag; 2) τὶς, τινὸς, *masc.* en *foem.* τὶ, *neutr.* *quidam*, *quaedam*, *quiddam*, *aliquis*, *quae*, *quid*, iemand, een zeker (persoon); iedereen, een ieder. Voor den *Genit.* τινὸς, zegt men ook *Att.* του, in *Dat.* τῳ. Voor τί vindt men *poët.* τίη bij Hom.

Ὅστις, ἥτις, ὅ, τι, *Gen.* οὗτινος, ἧστινος, οὗτινος, (waarvoor ook ὅτου, en ὅτῳ voor den *Dat.* ᾧτινι), al wie, wie ook; welke, dewelke, z. v. a. ὃς, ἣ, ὅ. — V. d. ook

Ὁστισοῦν, *quicunque*.

Ὅτι, *conj.* (eig. het *neutr.* van ὅστις, voor δι' ὅ, τι of καθ' ὅ, τι), *poët.* ὅττι, dat; omdat, dewijl; v. d. ὅτι μὴ, behalve dat; ὅτι πλεῖστοι, zoo velen als mogelijk;

ὅτι τάχος, zoo spoedig mogelijk, enz. 'Οτιὴ of ὅτιη-τὶ; wat? waarom? hoe zoo toch?

Οὔτις, οὔτινος, ὁ, ἡ, niemand, geen mensch. Οὐτιδανὸς, ἡ, ὸν, nietswaardig.

Τιτὰν, ᾶνος, ὁ, *pl.* οἱ τιτᾶνες, *Jon.* τιτῆνες, de zoogenoemde Titanen, zonen van den Hemel en de Aarde, of Aardezonen. Men hield ze voor de oudste goden in Thessalie, Jupiter bedwong dezelve, en stortte ze neder in den Tartarus. Een derzelven is Helios, 'Ηλιος, de Zon, bij de dichters Τιτὰν genoemd — Τιτανώδης, ὁ, ἡ, eenen Titan gelijk, verschrikkelijk.

Τίτανος, ὁ, kalk.

Τιτρώσκω, *fut.* τρώσω, van het oude τρόω, verwant met τέρω, έω, ik boor, b. v. ναῦν, een schip in den grond boren; v. d. gew. ik wond, verwond.

Τρῶμα, τὸ, eene wond. Τρωματίζω, wonden.

Τρῶσις, ἡ, de verwonding.

Τρωτὸς, ἡ, ὸν, gewond; vatbaar voor wonden.

"Ατρωτος, ὁ, ἡ, niet gewond; niet vatbaar voor wonden.

Τραῦμα, ατος, τὸ, hetzelfde als τρῶμα, eene wond; een slag, eene nederlaag, het nadeel.

Τραυματίας, ου, ὁ, gewond, een gewonde.

Τραυματικὸς, ἡ, ὸν, wondend.

Τραυματίζω, *fut.* ίσω, ik wond, verwond.

'Εκτιτρώσκω, eene misgeboorte veroorzaken. V. d.

"Εκτρωμα, τὸ, eene misgeboorte, een misgewas.

"Εκτρωσις, ἡ, en ἐκτρωματισμος, ὁ, de misgeboorte; eene miskraam.

Κατατιτρώσκω, ik verwond, sla verwond neer.

Συντιτρώσκω, mede wonden, te gelijk wonden, verwonden.

Τῖφος, τὸ, *poët.* een stilstaand water, een moeras.

Τίω, *fut.* τίσω, ook τίνω, verwant met τείνω, eig. *pendo*, ik weeg, weeg toe, v. d. 1) ik waardeer, ik schat, bepaal den prijs van iets; ik schat hoog, ik acht, eer, vereer; 2) ik weeg de waarde of den prijs toe, ik betaal, ik voldoe, ik boet, b. v. δίκην, *poenam solvere*, gestraft worden, boeten; 3) *med.* τίομαι, ik laat mij toewegen, betalen of voldoen; *metaph.* ik eisch strafgeld, boete; ik bestraf, ik wreek, τινὰ τινὸς, of ook τινὰ τὶ, iemand iets doen boeten; ook met den *Accus.* der zaak, b. v. φόνον πατρὸς, zijn 's vaders dood wreken. Van τίνω komt eene andere *forma* Τινύω, τίνυμι, τίννυμι. Van τίω wordt verlengd Τιέω, *fut.* ήσω, ik straf, kwel, pijnig, *perf.* τετίηκα, ημαι, v. w. *part.* τετιὼς (voor τετιηκὼς) en τετιημένος, bij HOMERUS. Van daar ook het *frequentativum* Τιταίνω, hetzelfde, bij HESIODUS Theog. 209.

Zamenstellingen van Τίω, enz.

Ἀτίζω, *fut.* ίσω, ik acht, schat, eer niet; ik acht niets, schat gering; ik veracht, onteer.

Ἀτίτης, ὁ, ἡ, hetzelfde als Ἄτιτος.

Ἀντιτίω en ἀντιτίνω, ik weeg daartegen, ik betaal of boet daartegen, ik word daarvoor gestraft.

Ἀντίτισις, ἡ, tegenwigt, wederwraak, wedervergelding.

Ἀντίτιτος, ὁ, ἡ, daarvoor gestraft of geboet.

Ἀποτίω, -τίνω, -τίννυμι, 1) *act.* ik weeg af, ik betaal af, vergeld, boet; 2) *med.* ik doe boeten, ik wreek, τινὰ, iemand.

Ἐκτίω, ίνω, ιννύω, ίννυμι, ik weeg uit, betaal uit, betaal, boet.

Ἔκτισμα, τὸ, het uitbetaalde, de boete, boetprijs.

Ἔκτισις, ἡ, de uitbetaling, het boeten.

Περιτίω, ik geef overwigt, ik vereer sterk, eer boven mate, b. v. τινὰ ἁπάντων, iemand boven alle anderen eeren.

Afleidingen:

Τίσις, εως, ἡ, eig. het wegen, de wigt; v. d. de schatting, belooning; voldoening, vergelding; straf, wraak.

Τιτὸς, ἡ, ὸν, gewogen, geëerd, betaald, wordt in zamenst.

Ἄτιτος, ὁ, ἡ, niet geëerd; niet gestraft, ongewroken.

Ἀνάτιτος, *contr.* ἄντιτος, ὁ, ἡ, *poët.* opgewogen, opwegend; v. d. straffend, wrekend.

Παλίντιτος, ὁ, ἡ, wederkeerig toegewogen, betaald, beboet, gestraft.

Τιμὴ, ἡ (van het *perf. pass.* τέτιμαι), eig. de wigt, v. d. de waarde of prijs van eene zaak; de waardering, schatting; eer, een eerbewijs, een eerepost; eene belooning, een voorregt; eervoldoening, vergelding, boete, straf, bestraffing.

Τιμήεις, εσσα, εν, wigtig, geëerd, geschat, schatbaar.

Τίμιος, ία, ιον, wigtig, geschat, geëerd; 2) schatbaar, kostbaar, eerwaardig; 3) schattend, vereerend. Τιμίως, *adv.* op hoogen prijs, duur.

Τιμιότης, ητος, ἡ, wigtigheid, schatbaarheid.

Τιμάορος, *Jon.* τιμήορος, *contr.* τιμωρὸς (van τιμὴ en ἄρω), die eert, een vereerder; 2) een helper, bijstander; wreker; 3) een bewaarder.

Τιμωρία, ἡ, hulp, bijstand; wraak, straf; kwelling, pijniging.

Τιμωρέω, *fut.* ήσω, ik help, sta bij, τινὶ, iemand; 2) *med.* ik wreek mij, neem wraak, τινὰ, over iemand; in het alg. ik wreek, ik straf, ik kwel; v. d. ἑαυτοντιμωρούμενος, de zelfstraffer, zelfskweller, titel van zeker tooneelstuk van den Griekschen blijspeldichter Menander, door Terentius in het Latijn gevolgd.

Τιμώρημα, τὸ, de straf, de wraak.

Τιμώρησις, ἡ, de bestraffing, wraakneming.

Τιμωρητὴς, ὁ, een bestraffer, wreker. Τιμωρητικὸς, ἡ, ὸν, straffend, wrekend.

Ἀτιμώρητος, ὁ, ἡ, ongestraft, ongewroken. Ἀτιμωρήτως en ἀτιμωρητὶ, *adv.* zonder straf.

'Αντιτιμωρέω, wederwraak nemen, vergelding eischen.

Προτιμωρέω, ik help te voren; ik straf of wreek te voren, vooraf.

Τιμάω, *fut.* ήσω, ik weeg; v. d. schat, waardeer, stel prijs op iets; ik eer, vereer; ik beloon; 2) ik bestraf, beboet, veroordeel, bijz. van den regter die het vonnis velt en de straf bepaalt, met περὶ τινὸς, of τινὸς of τινὰ en den *Genit.* der zaak, v. w. τιμᾷ ὁ δικαςὴς θανάτου, de regter schat het misdrijf op de doodstraf; 3) *med.* straf of wraak eischen, daarop aandringen, v. w. de spreekwijze τιμᾶται ὁ διώκων τῷ φεύγοντι θανάτου, de aanklager dringt aan op de doodstraf des aangeklaagden, wil zoo hooge strafbepaling; en daartegen ὑπετιμᾶται ὁ φεύγων δεσμοῦ, de aangeklaagde dringt daartegen aan om (niet met de dood gestraft) maar gevangen gezet te worden.

Τίμημα, τὸ, het gewaardeerde; de schatting, de goederenschatting of *census*; de geldstraf, de boete.

Τίμησις, εως, ἡ, de waardering, schatting; de vereering.

Τιμητὴς, ὁ, de waardeerder, schatter, bijz. die bij een vonnis de straf bepaalt; 2) z. v. a. de Romeinsche *Censor.*

Τιμητὸς, ἡ, ὸν, geschat, geëerd; schatbaar, eerbaar.

Τιμητικὸς, ἡ, ὸν, vereerend, eervol; 2) een oud Censor.

'Αντιτιμάω, wederkeerig of daarentegen schatten of eeren.

'Αποτιμάω, ik waardeer; v. d. ik stel het gewaardeerde tot pand; *med.* ik neem tot pand; 2) ik onteer, veracht.

'Εκτιμάω, ik schat of waardeer hoog; ik vereer sterk.

'Επιτιμάω, ik weeg op; v. d. ik schat of waardeer hooger, ik verhoog den prijs; 2) ik weeg toe; v. d. ik werp voor, verwijt, berisp, τινὶ, iemand; 3) ik wreek; 4) de straf geregtelijk toekennen.

'Επιτίμημα, τὸ, een verwijt, eene berisping.

'Επιτίμησις, ἡ, de berisping, het verwijten.

'Επιτιμητὴς, -τὴρ en -τωρ, ὁ, een berisper, bestraffer; wreker.

'Ανεπιτίμητος, ὁ, ἡ, niet gewaardeerd; onberispt.

Φιλεπιτιμητὴς, ὁ, een vriend van berispen.

Προτιμάω, ik schat voor of boven (iets); ik trek voor, τινὰ τινὸς, den een aan den anderen; 2) ik geef acht, let, stel prijs, τινὸς, op iets.

Προςτιμάω, de straf toekennen, bestraffen, beboeten.

Συντιμάω, mede schatten of waarderen; hooger schatten, de prijs hooger stellen.

'Υποτιμάω, daaronder of daartegen schatten; zie boven τιμάω; 2) voorgeven, voorwenden.

'Υπερτιμάω, daarboven schatten, boven mate eeren.

῎Ατιμος, ὁ, ἡ, niet geëerd, onteerd, veracht, beschimpt; verachtelijk; 2) bijz. *infamis*, van zijne eer en alle voorregten daaraan verknocht beroofd; van een regt

beroofd; vogelvrij verklaard. Ἀτίμως, *adv.* zonder eer, met schande.

Ἀτιμία, ἡ, onteering, verachting; oneer, schande, *infamia.*

Ἀτιμόω, ik onteer, veracht; ik breng in oneer.

Ἀτίμωσις, ἡ, de onteering.

Ἀτιμάω en Ἀτιμάζω, ik onteer, veracht, beschimp; ik verklaar iemand voor eerloos of van zijne eer vervallen.

Ἀτίμητος, ὁ, ἡ, niet geëerd, onteerd, veracht.

Ἀπότιμος, ὁ, ἡ, z. v. a. ἄτιμος; 2) verpand, tot pand gegeven.

Ἀντίτιμος, ὁ, ἡ, gelijk in waarde; vergeldend, straffend.

Ἔκτιμος, ὁ, ἡ, ongeëerd, onteerd.

Ἔντιμος, ὁ, ἡ, in eer of in aanzien zijnde; geschat, voornaam. Ἐντίμως, *adv.* op eene eervolle wijze.

Ἐντιμότης, ἡ, geëerdheid, waarde, aanzien.

Ἐπίτιμος, ὁ, ἡ, in eer zijnde, geëerd; bijz. die in het bezit zijner eer en regten is, in tegenstelling van ἄτιμος. Ἐπιτιμία, ἡ, het genot van zijne eer, tegeng. aan Ἀτιμία; 2) eene berisping.

Ἐπιτίμιος, ὁ, ἡ, tot eer dienend, vereerend; *neutr.* τὸ ἐπιτίμιον, de geregtelijk toegekende straf of boete.

Ἐρίτιμος, ὁ, ἡ, zeer geëerd, hooggeschat.

Ἰσό- en Ὁμότιμος, ὁ, ἡ, gelijk geëerd.

Πάντιμος, ὁ, ἡ, allezins geëerd of vereerend.

Πρότιμος, ὁ, ἡ, voor anderen geëerd; voortreffelijk.

Ὑπερτίμιος, ὁ, ἡ, overduur, zeer duur.

Φιλότιμος, ὁ, ἡ, eerzuchtig. Φιλοτίμως, *adv.* met of uit eerzucht.

Φιλοτιμία, ἡ, eerzucht, naijver.

Φιλοτιμέομαι, eerzuchtig zijn, zijne eer liefhebben; ἐπὶ τινὶ, zijne eer in iets stellen, zich op iets beroemen; naijverig zijn, zich sterk beijveren, περὶ τινὸς, op of over iets; eershalve strijden, πρὸς τινὰ, met iemand.

Φιλοτίμημα, τὸ, eene eerzuchtige daad, eerzucht.

Ἀφιλότιμος, ὁ, ἡ, vrij van eerzucht.

Τοὶ, *part. enclit.* (misschien eig. τῷ, *Dat.* van τὸ, z. v. a. ἐπὶ τούτῳ), daarom, dus, toch, wel, wel is waar; in *prosa* meest met andere partikelen verbonden, als τοιγὰρ, τοιγαροῦν; τοιγαρτοὶ, τοίνυν, daarom, derhalve; καί τοι, alhoewel, met dat al, ofschoon; 2) daarvan onderscheiden τοὶ, *tibi*, aan u, *Dor.* voor σοὶ, *Dat.* van σὺ, *Dor.* τὺ, *tu*, gij.

Τολύπη, ἡ, een rond kluwen of klos wol, geschikt om te spinnen; een draad, garen; 2) eene soort van ronde koek.

Τολυπεύω, *fut.* εύσω, ik wind tot een kluwen te zamen; 2) ik breng tot stand, voleind; 3) ik denk uit, verzin, beraam, b. v. δόλους, list; 4) ik duld, lijd, b. v. ἄλγεα, smert. Ἐκτολυπεύω, hetzelfde.

Τονθορύζω en *τονθορίζω*, ik murmel, spreek zacht en binnen 's monds. Ὑποτονθορίζω, hetzelfde.

Τόξον, τὸ, een boog; 2) een pijl voor den boog; 3) de boogschutterskunst; 4) de regenboog; 5) de boog of het gewelf aan een gebouw.

Τοξοσύνη, ἡ, het boogschieten, de kunst om met den boog te schieten.

Τοξότης, ου, ὁ, een boogschutter; 2) te Athene, een geregtsdienaar.

Τοξικὸς, ἡ, ὸν, tot den boog, of het schieten met den boog behoorende, daarin bedreven; *neutr.* τοξικὸν, τὸ, *toxicum*, vergif, bijz. om de pijlen in te doopen.

Τοξάζω, bijz. in *med.* τοξάζομαι, met den boog schieten.

Τοξεύω, hetzelfde; 2) ik boog op iets, ik schiet naar iets; ik doel, bedoel; ik streef, verlang, jaag na.

Τόξευμα, τὸ, het afgeschotene, een pijl; 2) het werpen van den pijl, de afstand; 3) de boog.

Τοξευτὴς, οῦ, ὁ, en τοξευτὴρ, ῆρος, ὁ, een boogschutter.

Τοξευτικὸς, ἡ, ὸν, tot het schieten met den boog behoorende; een bedreven boogschutter.

Ἀποτοξεύω, afschieten; naar iets schieten.

Διατοξεύω, doorschieten, met eenen pijl doorboren; 2) om strijd schieten, wedijveren.

Ἐκτοξεύω, ik schiet uit, weg, verschiet; τὸν βίον, het leven afleggen.

Ἐπιτοξάζομαι, ik schiet op of naar iets, τινί.

Κατατοξεύω, ik schiet af, neer, verschiet, doorschiet of doorsteek.

Περιτοξεύω, rondom doorschieten.

Ἀγκυλότοξος, ὁ, met eenen krommen boog.

Ἀργυρότοξος, ὁ, met eenen zilveren boog.

Εὔτοξος, ὁ, ἡ, van eenen goeden boog, van goede pijlen voorzien.

Καλλίτοξος, ὁ, ἡ, met eenen fraaijen boog.

Κλυτότοξος, ὁ, ἡ, de beroemde boogschutter, bijz. even als het voorgaande, een bijnaam van Apollo

Τόπος, ὁ, eene plaats, een oord; 2) *locus communis*, een algemeen veld of onderwerp voor dichters, redenaars, enz.; 3) plaats, gelegenheid; 4) de plaats of rang, waar iets behoort.

Τοπικὸς, ἡ, ὸν, plaatselijk, de plaats betreffende; ἡ τοπικὴ, verst. τέχνη, de kunst om algemeene stellingen te vinden, en daaruit gevolgen te trekken.

Τοπάζω, *fut.* άσω, ik plaats, ik stel op zijne plaats; 2) ik stel, onderstel, gis, vermoed; ik raad.

Ἄτοπος, ὁ, ἡ, niet op zijne plaats staande, ongeschikt; onbillijk; ongerijmd; onbehoorlijk, schandelijk, smadelijk; buitengewoon, wonderbaar, nieuw. Ἀτόπως, *adv.* ongeschiktelijk, ongerijmd.

Ἀτοπία, ἡ, ongeschiktheid, ongerijmdheid, tegenstrijdigheid, ongewoonheid, zeldzaamheid.

"Εκτοπος, ὁ, ἡ, uit of buiten zijne plaats zijnde; v. d. afwezig; ongewoon; ongerijmd; uitheemsch, vreemd.
'Εκτόπιος, ὁ, ἡ, hetzelfde.
'Εκτοπίζω, ik drijf uit zijne plaats, ik verwijder; *neutr.* zich verwijderen.
"Εντοπος en ἐντόπιος, ὁ, ἡ, in of op zijne plaats zijnde, inheemsch, een inwoner.
'Υποτοπέω, ik onderstel, gis, vermoed, meen.

Τράγος, ὁ, een geitenbok, een bok; 2) de bokstank; 3) geilheid. *Dimin.* Τραγίσκος, ὁ, een bokje.

Τραγάω, eig. bokken, d. i. der bokken geilheid navolgen; v. d. 2) van planten, bijz. van den wijngaart, welig zijn, al te welige takken uitschieten, en daardoor geene vruchten dragen.
Τραγίζω, *fut.* ίσω, hetzelfde; v. d. uit de jongelingsjaren tot de mannelijke overgaan, manbaar worden.
Τραγῳδία, ἡ (van ἀείδω), *tragoedia*, het treurspel (waarschijnlijk eig. de bokkenzang of het zingen om den bok, welke bij de oorsprong van het treurspel den dichter ten prs gegeven werd).
Τραγῳδός, ὁ, een acteur in een treurspel, een treurspeler. Τραγῳδοποιός, ὁ, een treurspeldichter.
Τραγῳδέω, *fut.* ήσω, een treurspel voorstellen, vertoonen; v. d. in den toon van een treurspel, d. i. op hoogen, verheven, aandoenlijken toon spreken, zingen, handelen, enz.
'Ατραγῴδητος, ὁ, ἡ, niet op de wijze van een treurspel voorgesteld.
'Εκ- en ἐπιτραγῳδέω, als een treurspel voorstellen, bejammeren, betreuren.
Τραγῳδικός, ή, όν, en gewoonlijker τραγικός, ή, όν, *tragicus*, tragisch, het treurspel of den treurspeler eigen, betreffende, behoorende, droevig, treurig.

Τραυλός, ή, όν, lispelend, die sommige letters, b. v. de *R* of *L*, niet kan uitspreken.

Τραυλίζω, lispelen. 'Υποτραυλίζω, een weinig lispelen.
Τραυλισμός, ὁ, en τραυλότης, ἡ, het lispelen.
'Ημίτραυλος, ὁ, ἡ, half lispelend.

Τράχηλος, ὁ, ἡ, de hals, de nek; 2) het voorste en bovenste deel der purperslak.

Τραχήλια, τὰ, het nekstuk, de hals, b. v. van wildbraad.
Τραχηλίζω, *fut.* ίσω, den hals of nek buigen, omdraaijen, achterover buigen, en v. d. den hals ontblooten; 2) ontblooten, open zetten; 3) bij den hals vatten, wurgen; bijz van de worstelaars; 4) hals over kop werpen, voortslepen.
Τραχηλισμός, ὁ, het omdraaijen van den hals of nek.
Διατραχηλίζω, den nek doorbreken, omdraaijen.
'Εκτραχηλίζω, van den nek afwerpen, bijz. van een paard, dat den rijder afwerpt; 2) afwerpen, nederstor-

ten; 3) trotsch maken, trotseren; figuurlijk in trotsche taal voorstellen.

Μακροτράχηλος, ὁ, ἡ, lang van hals.

Σκληροτράχηλος, ὁ, ἡ, hardnekkig.

Τραχὺς, *Jon.* τρηχὺς, εῖα, ὺ, (tegeng. aan λεῖος, effen, zacht), oneffen, ruw, scherp, hard, stekelig, zoowel eigenlijk als figuurlijk. Τραχέως, *adv.* ruw, scherpelijk, bits.

Τραχύτης, ητος, ἡ, ruwheid, scherpheid; hardheid.

Τραχύνω, ik maak ruw, hard; ik maak boos, hits aan, ik verbitter, vertoorn. Ἀπο- en Ἐκτραχύνω, hetzelfde.

Τράχωμα, τὸ, ruwheid.

Τραχὼν, ῶνος, ὁ, eene ruwe, oneffene plaats.

Τρήχω, hard, oneffen zijn; v. d. opgeruid, in oproer zijn, v. w. het *perf.* τετρήχει δ' ἀγορὴ, bij Hom. Il. Β, 95.

Τρεῖς, οἱ, αἱ, *neutr.* τρία, τὰ, drie. Τριὰς, άδος, ἡ, het drietal. Τρὶς, *adv.* driemaal.

Τρίαινα, ἡ, een drietand, bijz. die van Neptunus. Τριαινόω, met den drietand schokken of bewegen; v. d. omspitten, b. v. τὴν γῆν δικέλλῃ, de aarde met eene schop of spade.

Τριάκοντα, dertig. — Τριακοντάκις, *adv.* dertigmaal. — Τριακοςὸς, ἡ, ὸν, de dertigste.

Τριακόσιοι, αι, α, driehonderd.

Τριακὰς, ἡ, verst. ἡμέρα, de dertigste dag der maand.

Τρισσὸς, *Att.* τριττὸς, *Jon.* Τριξὸς, ἡ, ὸν, driedubbel, drie aan drie. Τρισσόω, met drie vermenigvuldigen. Τρισσάκις, *adv.* driemaal.

Τριττὺς, ύος, ἡ, een drietal.

Τρίτος of τρίτατος, η, ον, de derde. Τρίτως, *adv.* ten derdenmale. — Τριταῖος, αία, αῖον, derdendaagsch, ten derden dage geschiedend; drie dagen oud; v. d. τριταῖος πυρετὸς, ὁ, de derdendaagsche koorts. — Τριτεύω, de derde zijn; ten derdenmale geschieden.

Τρίχα en τριχθὰ, *adv.* driewerf, in drie stukken. Διάτριχα, *poët.* hetzelfde. Τριχῆ en τριχῶς, *adv.* op driederlei wijzen. Τριχοῦ, *adv.* op driederlei plaatsen.

Τριπλόος, *contr.* τριπλοῦς, ῆ, οῦν, driedubbel. Τριπλῆ, *adv.* en τριπλῶς, *adv.* driedubbelmaal.

Τρίπλαξ, ακος, ὁ, ἡ, drievoudig.

Τριπλάσιος, ια, ιον, driemaal zooveel; drievoudig. Τριπλασιάζω, met drie vermenigvuldigen.

Τριάζω, en τριάσσω, *fut.* ξω, overwinnen, bijz. van de vuistvechters die hunne tegenpartij tot driemaal toe neder moesten werpen. Ἀποτριάζω, hetzelfde.

Τρίακτος, ὁ, ἡ, overwonnen. Ἀτρίακτος, ὁ, ἡ, niet overwonnen.

Τριακτὴρ, ὁ, een overwinnaar.

Ἐπίτριτος, ὁ, ἡ, derdehalf.

Πρότριτα, *adv.* voor drie dagen, drie dagen te voren.

Σύντρεις, drie te gelijk.

Van daar zamengesteld; b. v.

Τρίβολος, ὁ, zekere driepuntige distel.

Τρικέφαλος, ὁ, ἡ, driehoofdig.

Τριλοφία, ἡ, eene driedubbele helmkam.

Τριπόθητος, ὁ, ἡ, driewerf begeerd.
Τρισχίλιοι, αι, α, drieduizend. Τρισμύριοι, αι, α, dertigduizend.

Τρέπω, *Jon.* τράπω, (waarschijnlijk verwant met στρέφω), *fut.* τρέψω, *aor.* 2. ἔτραπον, *perf.* τέτραφα, ik draai, wend, keer; ik keer om, verander; bijz. τρέπειν εἰς φυγὴν of enkel τρέπειν, op de vlugt drijven; *med.* zich draaijen, wenden, keeren; zich veranderen; zich schikken; *pass.* gedraaid, gekeerd zijn of worden, v. w. *part.* τετραμμένος, η, ον, gekeerd. — Van het *perf. med.* τέτροπα, komen de andere *formae* Τροπάω, τρωπάω en τρωπάσκω, *poët.* hetzelfde; alsmede het *frequent.* Τροπαλίζω; v. w. τροπαλλὶς, ἡ, een bundel.

Τραπὴς of τραπελὸς, ἡ, ὸν, gedraaid, ligt draaibaar; veranderlijk. V. d. zameng.

Δυςτράπελος, ὁ, ἡ, moeijelijk om te draaijen of te keeren, onbuigzaam, onbewegelijk, onhandelbaar, gemelijk. Δυςτραπελία, ἡ, onbuigzaamheid, onbewegelijkheid, onhandelbaarheid.

Εὐτράπελος, ὁ, ἡ, wel of ligt draaibaar, veranderlijk; bijz. die eene goede draai of wending maakt, v. d. aardig, geestig, schertsend, spottend, een spotter. Εὐτραπελία, ἡ, veranderlijkheid, aardigheid, geestigheid, spotzucht.

Τραπέω, de druiven trappen, wijn persen.

Ἀτραπὸς, of ἀτραπιτὸς, ὁ, ook *poët.* ἀταρπὸς, ὁ, een pad, voetpad, weg.

Τρεπτὸς, ἡ, ὸν, gedraaid, gekeerd; draaibaar. Ook τρεπὴς, ὁ, ἡ, zameng.

Ἄτρεπτος, ὁ, ἡ, onveranderlijk, vast, standvastig; onveranderd. Ἀτρέπτως, *adv.* onveranderlijk, standvastiglijk.

Εὔτρεπτος, ὁ, ἡ, ligt veranderlijk, beweegbaar.

Εὐτρεπὴς, έος, ὁ, ἡ, wel gedraaid of gekeerd; gereed, bereid.

Εὐτρεπίζω, ik maak gereed, bereid toe, breng op orde. Εὐτρεπισμὸς, ὁ, de toebereiding.

Ἐξ-, Κατ- en Παρευτρεπίζω, hetzelfde.

Προευτρεπίζω, vooraf gereed maken.

Τροπὴ, ἡ, de draai, keer, wending; het op de vlugt drijven (der vijanden), de vlugt, de omkeer, terugkeer; de omzwaai, v. d. ἠελίοιο τροπαὶ, de zonnekeer, bij Hom. Od. O, 404; de omkeer, verandering, afwisseling.

Τροπαῖος, αία, αῖον, tot de draai, keer, vlugt, verandering behoorende; bijz. als bijnaam van sommige goden, z. v. a. de zegepraler; 2) afkeerend, afwendend. V. d.

Τρόπαιον, τὸ, *tropaeum*, een gedenkteeken aan de vlugt der vijanden, een zegeteeken.

Τροπαία, ἡ, z. v. a τροπὴ; 2) verst. πνοὴ, de keerwind, de van uit de zee terugkeerende landwind.

Τρόπος, ὁ, de draai, keer, wending; v. d. bijz. de gesteldheid, de aard of wijze; de leefwijze, de zeden, de gewoonte; de handelwijze, het karakter; 2) *tropus*, eene spraakwending,

eene overdragtige spreekwijze of uitdrukking; 3) v. d. κατὰ τρόπον of πρὸς τρόπου, naar den aard der zaak, overeenkomstig de zaak; ἀπὸ τρόπου, van de wijze af, niet overeenkomstig met den aard der zaak. — Τροπὸς, ὁ, de riem, waarmede de roei aan de roeijersbank wordt vastgebonden.

Τροπικὸς, ἡ, ὸν, keerend, wendend, bijz. τροπικοὶ, οἱ, t. w. κύκλοι, de keerkringen; 2) tropisch, overdragtig, van spreekwijzen.

Τροπίας, ου, ὁ, t. w. οἶνος, omgeslagen, bedorven wijn.

Τρόπις, ιδος of ιος, ἡ, de scheepskiel, de scheepsbodem; v. d. *metaph.* de grondslag, het begin, de aanvang.

Τρόπηξ, ηκος, ὁ, het handvat van den roeiriem, een roeiriem.

Τροπόω, ik bind den roeiriem aan; 2) ik keer, drijf op de vlugt. Τροπωτὴρ, ῆρος, ὁ, z. v. a. τροπός.

Ἁλίτροπος, ὁ, ἡ, op zee geslingerd of zwervend.

Ἀρχαιότροπος, ὁ, ἡ, oud van zeden, ouderwetsch. Ἀρχαιοτρόπως, *adv.* op de ouderwetsche wijze. Ἀρχαιοτροπία, ἡ, de oude gewoonte, ouderwetschheid.

Ἄτροπος, ὁ, ἡ, ongekeerd; niet om te keeren, onveranderlijk; 2) *Subst.* Ἄτροπος, ἡ, Atropos, eene der Schikgodinnen, die den levensdraad onveranderlijk vast hecht. Ἀτροπία, ἡ, onbuigzaamheid, onhandelbaarheid, hardheid.

Δύςτροπος, ὁ, ἡ, moeijelijk in de verkeering, slecht van humeur, gemelijk. Δυςτροπία, ἡ, gemelijkheid.

Εὔτροπος, ὁ, ἡ, goed van zeden, goed van humeur. Εὐτροπία, ἡ, zedigheid, een goed humeur.

Ἡλιοτρόπιον, τὸ, heliotrope, zekere plant.

Κακότροπος, ὁ, ἡ, slecht van zeden, slecht van karakter.

Ὁμοιό- en Ὁμότροπος, gelijk van zeden. Ὁμοιοτροπία, ἡ, gelijkheid van zeden.

Παλίντροπος, ὁ, ἡ, terugkeerend.

Πολύτροπος, ὁ, ἡ, veel gedraaid of gekeerd, v. d. velerlei; die velerlei wendingen weet te nemen, slim, doortrapt, schrander.

Τοιουτότροπος, ὁ, ἡ, van zoodanigen aard of wijze.

Ἀνατρέπω, ik wend om, keer om; ik werp omver, werp neer; ik verwoest, verstoor, b. v. πόλιν, eene stad; ik wederleg; ἀνατρέπειν τράπεζαν, bankroet maken.

Ἀνατροπεὺς, ὁ, een omverwerper, verstoorder.

Ἀνατροπὴ, ἡ, de omkeer, omkeering.

Δυςανάτρεπτος, ὁ, ἡ, slecht om te keeren.

Εὐανάτρεπτος, ὁ, ἡ, ligt om te keeren.

Ἀποτρέπω, ik wend af, keer af; ik raad af; *med.* zich afwenden, omkeeren, terugkeeren; *metaph.* afkeer hebben, verafschuwen; van zich afwenden, afwijzen, τὶ, iets. Ἀποτροπάω en ἀποτρωπάω, hetzelfde.

Ἀποτρεπτικὸς, ἡ, ὸν, afwendend, afkeerend, afradend.

Ἀποτροπὴ, ἡ, de afwending, de afrading; afkeer, afschuw.

Ἀποτρόπαιος, ὁ, ἡ, afwendend, afkeerend, bijz. onheilkeerend, b. v. δαίμων, een beschermgeest; 2) afkeerwekkend, iets kwaads beduidend, afschuwelijk.

Ἀποτροπίασμα, τὸ, een zoenoffer tot afkeering van een onheil.

'Απότροπος, ὁ, ἡ, afgewend, afgekeerd, afgezonderd; 2) afwendend, afkeerend; 3) afschuwelijk.

Δυσαπότρεπτος, ὁ, ἡ, moeijelijk om af te keeren.

Διατρέπω, ik wend af, ik keer; ik verdraai, verkeer; ik doe veranderen, ik breng in verlegenheid, ik beschaam, τινὰ, iemand.

Διατροπὴ, ἡ, afwending, verandering; schaamte.

Διάτροπος, ὁ, ἡ, veranderlijk; verscheiden.

'Εκτρέπω, ik wend of keer uit, naar buiten; ik keer af, raad af; *med.* zich afwenden, afwijken, ontwijken, veranderen.

'Εκτροπὴ, ἡ, de afwending, afkeering; *neutr.* de afwijking; uitwijking; eene uitwijding.

"Εκτροπος, ὁ, ἡ, afwijkend; afgelegen.

Παρεκτρέπω, ter zijde afkeeren, misleiden.

'Υπεκτρέπω, een weinig afkeeren.

'Εντρέπω, ik wend of keer om; ik keer in, naar binnen; ik breng tot inkeer, ik roer, maak beschaamd, τινὰ, iemand; *med.* of *pass.* inkeer krijgen, zich schamen; schuwen, τινὸς, iemand; zich bekommeren, zorg dragen, τινὸς of τὶ, voor iets; zich omkeeren, zich veranderen.

'Εντροπὴ, ἡ, de omkeer, inkeer; schaamte; afschuw; bezorgdheid, zorg.

'Εντροπάδην, *adv.* bij omkeering, bij afwisseling.

'Εντροπαλίζομαι, *poët.* zich omkeeren, wijken.

'Επιτρέπω, *poët.* ἐπιτροπάω, ik wend of keer toe; ik laat na, bijz. eene erfschap; ik vertrouw toe of aan; 2) ik laat toe, geef verlof; 3) ik beveel, drijf aan; 4) *med.* zich tot iets keeren of wenden, zich overgeven aan, geneigd zijn tot iets; 5) *pass.* ἐπιτρέπομαι, mij wordt iets toevertrouwd, overgelaten.

'Επιτρεπτικὸς, ἡ, ὸν, geneigd om toe te laten, toegevend.

'Επιτροπὴ, ἡ, de toelating, toevertrouwing; de toevertrouwde magt, volmagt; de overgave (van eene stad) op genade.

'Επίτροπος, ὁ, wien iets aan- of toevertrouwd is, een opzigter, stadhouder, voogd.

'Επιτροπεύω, *fut.* εύσω, ik ben opzigter, voogd. 'Επιτροπεία, ἡ, de voogdijschap. 'Επιτροπευτικὸς, ἡ, ὸν, een goed opzigter, een goed voogd; tot de voogdijschap behoorende.

Κατατρέπω, bijz. in *med.* ik keer om, drijf op de vlugt.

Μετατρέπω, ik keer om, wend om, verander; *med.* zich omkeeren; zich bekommeren, zorg dragen, τινὸς, voor iets.

Μετατροπὴ, ἡ, de omkeering, verandering; de zorg.

Μετάτροπος, ὁ, ἡ, omkeerend; veranderd. 'Αμετάτροπος, ὁ, ἡ, onveranderlijk.

Παρατρέπω, ik wend af, keer af, wend ter zijde; ik breng van den weg af, ik misleid, bedrieg; ik verdraai, verander. Παρατροπάω en παρατρωπάω, *poët.* hetzelfde.

Παρατροπὴ, ἡ, de afkeering, afwending; misleiding; afwijking, dwaling.

Παράτροπος, ὁ, ἡ, afgewend, afgekeerd; afwendend.

Περιτρέπω, ik draai, keer, wend om; ik keer om; werp omver, verstoor; *med.* zich ronddraaijen, omwentelen. Περιτροπάω en περιτροπέω, *poët.* omdraaijen, rondloopen, b. v. ἐνιαυτὸς, bij Homerus.

Περιτροπή, ἡ, de omdraaijing, omkeer, omzwaai, omwenteling.
Περιτροπάδην, *adv.* al ronddraaijende.
Ἀπερίτρεπτος, ὁ, ἡ, niet omgedraaid; slecht omdraaijende.
Εὐπερίτρεπτος, ὁ, ἡ, ligt omdraaijende, veranderlijk.

Προτρέπω, gewoonlijk in *med.* Προτρέπομαι, ik drijf voorwaarts, ik drijf aan, zet aan, wakker aan; ἄχεϊ προτραπέσθαι, zich aan de smert overgeven, bij HOMERUS Il. Ζ, 336.
Προτρεπτικός, ή, όν, aandrijvend, opwekkend, b. v. λόγος, *oratio hortatoria*, eene aanprijzingsrede.
Προτροπή, ἡ, de opwekking, aansporing.
Προτροπάδην, *adv.* voorwaarts gekeerd, met alle magt, ijlings, b. v. van een vlugtend leger.

Προστρέπω, ik wend toe, keer toe, drijf aan; *med.* zich wenden of keeren, zijn toevlugt nemen, τινά, tot iemand, d. i. iemand smeeken.
Προστροπή, ἡ, de toevlugt, het smeeken, een smeekgebed, bijz. van iemand die bescherming zoekt; 2) eene tot de goden gerigte vloek of verwensching; 3) de schuld, het misdrijf, om rede van hetwelk men bescherming zoekt.
Προστρόπαιος, α, ον, de toevlugt nemend, bescherming zoekend, daarom smeekend, bijz. om eene bedrevene misdaad; een misdadiger, die zich door een misdrijf verontreinigd heeft; 2) om wraak roepend, vervloekend, verwenschend; 3) bijnaam van Jupiter, tot wien de smeekenden hun toevlugt namen.

Ὑποτρέπω, ik keer om; *med.* zich omkeeren; wijken.
Ὑποτροπή en ὑποτροπία, ἡ, de omkeering, de terugkeer.
Ὑπότροπος, ὁ, ἡ, terugkeerend; teruggekeerd.

Τρέφω, *fut.* θρέψω, *Jon.* τράφω, *perf.* τέτροφα en τέτραφα, *aor. pass.* ἐτρέφθην en ἐτράφην, eig. verdikken, γάλα, b. v. den melk dik laten worden, doen stremmen, of tot kaas maken, HOM. Od. Ι, 246. Verg. THEOCRITUS XXV, 106; v. d. 2) mesten, voeden, opvoeden; 3) *neutr.* en *pass.* gevoed worden, opgroeijen, opwassen.

Θρέμμα, τό, hetgeen gevoed of opgevoed wordt; het vee dat men mest; een of eene zuigeling.
Θρεπτήρ, ῆρος, ὁ, *foem.* θρέπτειρα, ἡ, de voeder, voedster.
Θρεπτήριος, ὁ, ἡ, wat gevoed of opgevoed wordt; geschikt om op te voeden; *neutr. pl.* θρεπτήρια, τά, het loon der opvoeding, kostgeld.
Θρεπτός, ή, όν, gevoed. Θρεπτικός, ή, όν, geschikt om te voeden of op te voeden.
Ἀμφίθρεπτος, ὁ, ἡ, rondom verdikt of geronnen.
Ἐλεόθρεπτος, ὁ, ἡ, in het moeras groeijende.
Νεόθρεπτος, ὁ, ἡ, pas gevoed, versch gemest.
Οὐρίθρεπτος, ὁ, ἡ, op de bergen gevoed.
Τρέφος, εος, τό, hetzelfde als θρέμμα.
Ἀνεμοτρεφής, ὁ, ἡ, van den wind gevoed, b. v. κῦμα.
Ἁπαλοτρεφής, ὁ, ἡ, weekelijk opgevoed.
Διοτρεφής, ὁ, ἡ, door Jupiter opgevoed, een voedsterling van Jupiter. Zoo noemt HOMERUS de vorsten.

Εὐτρεφὴς, ὁ, ἡ, wel gemest, wel gevoed.
Ζατρεφὴς, ὁ, ἡ, sterk gemest, zeer dik of vet.
Σκιατραφὴς, ὁ, ἡ, in de schaduw, d. i. binnenshuis, opgevoed. Σκιατραφία, ἡ, zoodanige opvoeding. Σκιατραφέομαι, in de schaduw, te huis, in stilte opgevoed worden.
Ὑδατοτρεφὴς, ὁ, ἡ, in het water opgevoed.

Τροφὸς, ὁ, een voeder, opvoeder, oppasser; ἡ, eene voedster, oppastster; τὸ τροφὸν, het voedsel; 2) een voedsterling, een of eene zuigeling.

Τροφὴ, ῆς, ἡ, het voeder, het voedsel, de kost.
Τρόφις, ὁ, ἡ, wel gevoed, dik, sterk, groot; v. w. *neutr.* Τρόφι κῦμα, de hooge zee, bij Homerus Il. Λ, 307.
Τροφίας, ου, ὁ, een voedsterling, bijz. ἵππος, een paard dat op stal gemest wordt.
Τρόφιμος, ίμη, ιμον, voedend, voedzaam; 2) de voeder, huisheer; 3) een voedsterling, een of eene zuigeling.
Τροφεὺς, έως, ὁ, een voeder, opvoeder. Τροφεύω, voeden, mesten, opvoeden. Τροφεῖον, τὸ, de prijs der voeding, het kostgeld.
Τροφαλὶς, ίδος, ἡ, versch gemaakte kaas.
Τροφώδης, ὁ, ἡ, voedzaam, rijk in voedsel.
Ἄτροφος, ὁ, ἡ, niet gevoed, niet gemest; mager, uitgeteerd; 2) onvoedzaam. Ἀτροφία, ἡ, gebrek aan voedsel, uittering. Ἀτροφέω, gebrek aan voedsel lijden, honger lijden, uitteren.
Γηροτρόφος, ὁ, ἡ, den ouderdom voedend, die zijne ouderen onderhoudt. Γηροτροφία, ἡ, het onderhoud des ouderdoms. Γηροτροφέω, den ouderdom onderhouden.
Εὔτροφος, ὁ, ἡ, wel gevoed, wel gemest, vet; 2) zeer voedzaam. Εὐτροφία, ἡ, goed voedsel. Εὐτροφέω, wel voeden, goed mesten.
Θηροτρόφος, ὁ, ἡ, het wild gedierte voedend.
Κακοτρόφος, ὁ, ἡ, slecht voedend.
Κουροτρόφος, ὁ, ἡ, jongelingen telend of opvoedend.
Λαοτρόφος, ὁ, ἡ, het volk voedend, onderhoudend.
Ξενοτρόφος, ὁ, ἡ, vreemd krijgsvolk houdend. Ξενοτροφέω, hetzelve houden.
Ὁμότροφος, ὁ, ἡ, te zamen opgevoed, zamenwonend.
Παιδοτρόφος, ὁ, ἡ, kinderen opvoedend. Παιδοτροφία, ἡ, de opvoeding van kinderen.
Τεκνοτροφία, ἡ, hetzelfde.

Τάρφος, εος, τὸ, voor τράφος, de dikte, digtheid, b. v. van een bosch. Ταρφὴς, ὁ, ἡ, ook ταρφὺς, ὁ, ἡ, en ταρφεὸς, ὰ, ὸν, digt, dikwijls plaats hebbend, menigvuldig.

Τραφερὸς, ὰ, ὸν, digt, v. w. ἡ τραφερὴ, verst. γαῖα, het vaste land, bij Homerus; 2) gevoed; voedzaam.

Zamenstellingen:

Ἀνατρέφω, ik voed, ik voed op, doe opgroeijen.
Ἀνάθρεμμα, τὸ, hetzelfde als θρέμμα.
Ἀνατροφὴ, ἡ, de opvoeding.

Ἀντιτρέφω, daarentegen of wederkeerig voeden.

Ἀποτρέφω, z. v. a. τρέφω.
Ἀπότροφος, ὁ, ἡ, veraf (van zijne ouderen) opgevoed.

Διατρέφω, doorvoeden, door en door mesten; in het alg. voeden.
'Εκτρέφω, ik voed op. 'Εκτροφὴ, ἡ, de opvoeding.
'Εντρέφω, poët. ἐνιτρέφω, daarin voeden of opvoeden.
'Επιτρέφω, ik voed op, doe opwassen, groeijen; *pass.* opwassen.
Μετατρέφω, onder of mede opvoeden, τινὶ, met iemand.
Παρατρέφω, daarbij, daarneven voeden of opvoeden.
Συντρέφω, ik voed mede, te gelijk, te zamen op.
Σύντροφος, ὁ, ἡ, mede opgevoed; een gezel, een kameraad.
Συντροφία, ἡ, de gezamenlijke opvoeding, de zamenleving, het gezelschap, kameraadschap.
Περιτρέφω, rondom verdikken of verstijven; b. v. σακέεσσι περιτρέφετο κρύςαλλος, het ijs hechtte zich rondom vast aan de schilden, Hom. Od. Ξ, 477.

Τρέχω, *fut.* θρέξομαι, ander *fut.* δραμοῦμαι, *perf.* δεδράμηκα, *aor.* 2. ἔδραμον, *perf. med.* δέδρομα, alle van het gelijkbeteekenende δράμω, δρέμω, δραμέω, ik loop; v. d. velerlei spreekwijzen, b. v. τρέχειν κίνδυνον, gevaar loopen, τρέχειν περὶ ψυχῆς, of τὸν περὶ ψυχῆς, verst. κίνδυνον, levensgevaar loopen. V. d. het *frequent.* Θρεξάσκω, ik loop gedurig, loop dikwijls.

Afleidingen van Τρέχω:

Τρεχὴς, loopend; in zamenst. 'Ατρεχὴς, gewoonlijk
'Ατρεκὴς, ὁ, ἡ, eig. *niet ter loops* geschiedend, v. d. zeker, naauwkeurig, waar, juist. 'Ατρεκέως, *adv.* met zekerheid, naauwkeuriglijk, naar waarheid. 'Ατρεκεῖα en ἀτρεκία, ἡ, zekerheid, naauwkeurigheid, waarheid.
Τρόχος, ὁ, de loop, omloop; v. d. de zonsomloop, een dag; 2) de loopbaan; 3) een looper; 4) een das (zeker dier). — Τροχὸς, ὁ, een rad; een pottebakkers rad; een rad, om misdadigers te radbraken; 2) een tol; 3) eene ronde schijf, b. v. van was, bij Hom.; 4) in het alg. een rond ligchaam of voorwerp. *Dimin.* Τροχίσκος, ὁ, een klein rad, een radertje.
Τροχαῖος, αία, αῖον, loopend, snel; bijz. τροχαῖος ποῦς; *pes trochaeus,* zekere voet in versmaat, van éene lange en éene korte lettergreep, tegengesteld aan den Jambus.
Τροχαλὸς, ἡ, ὸν, loopend, snel; rondloopend; rond. Τροχερὸς, ὰ, ὸν, hetzelfde.
Τροχαλία, ἡ, eene rol, een haspel, een windas.
Τροχαλεῖον, τὸ, een cirkel; een kogel.
Τρόχιλος of τροχῖλος, ὁ, zekere soort van strandvogel, bij Herodotus II, 68; 2) *trochilus,* zeker vogeltje, misschien het winterkoningje.
Τροχιὰ, ἡ, de loop van het rad, het spoor; de band om het rad of wiel.
'Αρματοτροχιὰ, *Jon.* ἁρματοτροχιὴ, ἡ, het wagenspoor.
Τροχάζω, *fut.* άσω, ook τροχάω, *poët.* z. v. a. τρέχω, ik loop, loop rond; 2) rond zijn.
Τροχίζω, *fut.* ίσω, radbraken; 2) met raderen voorzien; 3) *neutr.* rondloopen.
Εὔτροχος, *poët.* ἐΰτροχος, ὁ, ἡ, goed loopend, snel; rond; 2) met goede raderen voorzien. Εὐτρόχαλος, ὁ, ἡ, hetzelfde.

Ὁλοίτροχος en ὁλοοίτροχος, of ὀλοίτροχος en ὀλοοίτροχος, ὁ, ἡ, met of zonder λίθος of πέτρα, een ronde steen, een cylinder, of rolsteen. Hom. Il. N, 137. Herodot. VIII, 25.

Afleidingen van Δρέμω, δέδρομα:

Δρόμος, ὁ, het loopen, de loop, de wedloop; 2) de loopbaan, renbaan.

Δρομαῖος, αία, αῖον, loopend, in den loop; ter loops geschiedend. Δρομαίως, adv. ter loops.

Δρομὰς, άδος, ὁ, ἡ, loopend; tot den loop dienstig.

Δρομικὸς, ἡ, ὸν, tot het loopen behoorende; een goed looper.

Δρομάδην, adv. ter loops.

Δρόμημα en δράμημα, τὸ, de loop.

Δρομεὺς, έως, ὁ, een looper.

Ἀμφίδρομος, ὁ, ἡ, rondloopend, omloopend, omringend.

Βοήδρομος, ὁ, die op het geroep toeloopt, een helper. Βοηδρομέω, helpen, te hulp toeschieten. Βοηδρόμιος, ὁ, ἡ, helpend. Βοηδρομία, ἡ, de hulp.

Βραχύδρομος, ὁ, ἡ, kort van loop.

Δολιχοδρόμος, ὁ, ἡ, lang van loop, een wedlooper.

Εὔδρομος, ὁ, ἡ, goed loopend, snel.

Κοινοδρομέω, met gelijke snelheid loopen.

Ὀρειδρόμος, ὁ, ἡ, een berglooper, landlooper.

Ὀρθό- en Ἰθύδρομος, ὁ, ἡ, regtuit loopend.

Παλίνδρομος, ὁ, ἡ, terugloopend. Παλινδρομία, ἡ, de terugloop. Παλινδρομέω, terug loopen.

Σταδιοδρόμος, ὁ, een wedlooper.

Zamenstellingen:

Ἀνατρέχω, ik loop op, loop naar boven; opkomen, opgroeijen, toenemen; 2) ik loop terug, ik verander van loop, ik verbeter.

Ἀναδρομὴ, ἡ, de oploop; de opkomst, opgroei; 2) de terugloop.

Ἀντιτρέχω, tegenloopen, te gemoet loopen.

Ἀποτρέχω, ik loop af, weg, heen; afloopen, gebeuren.

Διατρέχω, doorloopen; intusschen verloopen (van de tijd); heen en weer loopen; ontloopen; 2) om strijd, om eene weddingschap, loopen.

Διαδρομὴ, ἡ, de doorloop; het heen en weer loopen.

Διάδρομος, ὁ, hetzelfde.

Εἰςτρέχω, ik loop in, loop naar binnen, val in.

Εἰς- en ἐςδρομὴ, de inloop, inval.

Ἐκτρέχω, ik loop uit, weg, heen; ik loop naar buiten, doe eenen uitval; uitloopen, uitbotten.

Ἐκδρομὴ, ἡ, de uitloop, uitval.

Ἐκτροχάζω, hetzelfde als Ἐκτρέχω.

Ἐπεκτρέχω, ik loop uit, val uit tegen (iemand).

Παρεκτρέχω, ik loop ter zijde uit.

Ὑπεκτρέχω, onder uitloopen; ontloopen; te boven gaan; overtreffen.

Ἐντρέχω, ik loop in, aan, op, onder iets; aanhangen, aankleven; overeenkomen, passen.

Ἐντρεχὴς, ὁ, ἡ, eig. inloopend of die (eene zaak) weet in te loopen, v. d. vaardig, schrander, bedreven, ervaren, vlijtig; uithoudend, volhardend. Ἐντρέχεια, ἡ, schranderheid, vaardigheid.

Ἐπιτρέχω, ik loop aan, toe, op, tegen; ik val aan; ik loop

over; λόγῳ τὶ, iets met een woord doorloopen, kort behandelen.

'Επιτροχάδην, *adv.* bij aannadering, schielijk.

'Επίτροχος, ὁ, ἡ, overheen loopend, snel. 'Επιτροχάζω, over iets heen loopen.

'Επιδρομὴ, ἡ, de aanloop, toeloop, aanval; ἐξ ἐπιδρομῆς, in het voorbijgaan, ter loops.

'Επίδρομος, ὁ, ἡ, toegankelijk, waarover men loopen kan; voor eenen aanval blootstaande.

Κατατρέχω, ik loop neer, loop af, loop al plunderende (het land) af; 2) ik loop tegen, ik val geregtelijk aan; ik haal door, berisp; 3) ik loop door, ik doorzie.

Καταδρομὴ, ἡ, het afloopen, de uitplundering, de aanval.

Μετατρέχω, ik loop over, loop weg; ik loop na, vervolg.

Μεταδρομὴ, ἡ, de overloop.

Μετάδρομος, ὁ, een nalooper, vervolger, wreker.

Μεταδρομάδην, *adv.* al naloopende, achtervolgens.

Παρατρέχω, ik loop bij, loop toe; 2) ik loop daarbij; daarneven, naast, τινὶ, iemand; 3) ik loop voorbij, ik overtref, τινὰ, iemand.

Παραδρομὴ, ἡ, het ter zijde loopen, het voorbij loopen.

Περιτρέχω, ik loop om, ik ben in omloop of algemeen; 2) ik loop om, rondom, ik omgeef; 3) ik loop rond, om iets na te zien.

Περιδρομὴ, ἡ, de omloop; omvang; omweg, omgang.

Περίδρομος, ὁ, *subst.* hetzelfde; 2) *adj.* ὁ, ἡ, omloopend, rondloopend; rond.

Περιτρόχαλα, *adv.* rondom, in het rond. Herod. III, 8.

Προςτρέχω, ik loop aan, loop toe, τινὶ, tot iemand; ik houd mij aan iemand.

Προτρέχω, ik loop voor, vooraf, vooraan, vooruit.

Πρόδρομος, ὁ, een voorlooper; een boodschapper; een verspieder.

Συντρέχω, ik loop mede, te gelijk, te zamen; 2) zamenloopen, wel afloopen of uitkomen; 3) overeenkomen, zich vereenigen, overeenstemmen.

Συνδρομὴ, ἡ, de zamenloop.

Σύνδρομος, ὁ, ἡ, zamenloopend.

Συνδρομὰς, άδος, ἡ, hetzelfde.

'Υπερτρέχω, overloopen, afloopen, plunderen.

'Υποτρέχω, onder of onderheen loopen; onder in loopen, invallen, in den zin komen; onderuit loopen, heimelijk ontloopen; onderscheppen, opvangen; onderin sluipen, zich al vleijende indringen. 'Υποτροχάω, hetzelfde.

Τρέω, *fut.* τρέσω, ik tril, beef, sidder; ik vrees; ik loop uit vrees, of al bevende weg; τινὶ, ik beef, of vrees voor iemand. Τρέμω, het Lat. *tremo,* en v. d. bij verdubbeling Τετρεμαίνω, hetzelfde.

Τρέςης, ὁ, trillend, bevend, sidderend, vreezend.

"Ατρεςος, ὁ, ἡ, niet bevend, onverschrokken.

Τρήρων, ωνος, ἡ, trillend, bevend, vreesachtig; bijz. *subst.* eene duif, eene wilde duif.

Τρόμος, ὁ, de trilling, beving, siddering; de vrees.
Τρομερὸς, ὰ, ὸν, trillend, bevend, sidderend, vreesachtig.
Τρομέω, *fut.* έσω, ik tril, beef, sidder; τινὰ, ik beef, ik schrik voor iemand.
Τρομητὸς, ἡ, ὸν, trillend, bevend, sidderend.
Ἄτρομος, ὁ, ἡ, niet bevend, onverschrokken.
Ἔντρομος, ὁ, ἡ, in vrees zijnde, bevreesd.
Περίτρομος, ὁ, ἡ, door trilling bevangen, sterk bevreesd.
Περιτρομέω, door trilling bevangen zijn, sterk vreezen.
Ὑπότρομος, ὁ, ἡ, een weinig sidderend of bevreesd.
Ὑποτρομέω, een weinig sidderen of vreezen.
Ἀτρέμα en ἀτρέμας, *adv.* zonder trilling, beving of siddering; rustiglijk, stil, zachtkens. Ἀτρεμαῖος, αία, αῖον, zich niet bewegend, rustig, stil. Ἀτρεμὴς, ὁ, ἡ, niet trillend of bevend, onverschrokken; onbewegelijk, stil.
Ἀτρεμία, ἡ, onbewegelijkheid, rust, stilte.
Ἀτρεμέω en ἀτρεμίζω, zich niet bewegen, rustig of stil zijn.
Διατρέω, door en door trillen of beven; al bevend vlugten.
Παρατρέω, al bevende, of uit vrees, ter zijde springen, Hom. Il. E, 295.
Περιτρέμω, rondom trillen of beven, vlugten.
Ὑποτρέω en ὑποτρέμω, een weinig trillen of beven; τινὰ, voor iemand beven of vreezen.

Τρίβω, *fut.* τρίψω, verwant met τέρω, τερέω (zie boven), en met het Lat. *tero*, *trivi*, *tritum*, *terere*, waarschijnlijk eig. treden, v. w. de spreekwijze ὁδὸν τρίβειν, eenen weg betreden; trappen, vertrappen, b. v. van de ossen die het graan fijn trappen, en dus dorschen, bij Hom. Il. Υ, 495; 2) wrijven, fijn wrijven, aan stuk wrijven, b. v. τρίβειν τὶ πρὸς τὶ, het een tegen het ander wrijven; v. d. door wrijving slijten, afslijten, b. v. een kleed; *metaph.* verteren, verzwakken, kwellen; 3) v. d. de spreekwijze βίον τρίβειν, zijn leven slijten, d. i. doorbrengen, bijz. in eene of andere bezigheid; v. d. *med.* zich bezig houden, zich oefenen.

Τρίμμα, τὸ, het gewrevene; een drank of eene saus uit fijn gewreven kruiden toebereid; 2) *metaph.* een geoefende, slimme gast. — Τριμμὸς, ὁ, de wrijving; het spoor der wilde dieren bij de jagt, de voren.
Τρίψις, εως, ἡ, de wrijving, fijnwrijving, het dorschen, het kneeden.
Τριπτὸς, ἡ, ὸν, gewreven, fijn gewreven; gewreven kunnende worden, vatbaar voor wrijving.
Τρίπτης, ὁ, de wrijver, zeker bediende bij het bad.
Τριπτὴρ, ῆρος, ὁ, een werktuig om te wrijven, eene rasp, een stamper, eene wijn- of oliepers. Τριπτήριον, τὸ, hetzelfde.
Ἄτριπτος, ὁ, ἡ, onbetreden, ongangbaar; 2) ongewreven, ongekneed; 3) ongeoefend, b.v. χεῖρες, bij Hom. Od. Φ, 151.

Εὔτριπτος, ὁ, ἡ, wel gewreven; wel geoefend; 2) ligt te wrijven, of fijn te wrijven.

Τρίβος, ἡ, de betreden weg, een pad, voetpad; 2) de wrijving; de oefening, ligchaamsoefening.

Τριβὴ, ἡ, de wrijving; de oefening, bezigheid; tijdverdrijf; uitstel, verwijl.

Τρίβανον, τὸ, hetzelfde als τριπτήριον.

Τρίβων, ωνος, ὁ, een afgesleten kleed; bijz. een mantel, hoedanigen de Spartanen, als ook de wijsgeeren droegen; 2) *metaph.* een doortrapte, slimme gast. *Dimin.* Τριβώνιον, τό.

Τριβακὸς, ἡ, ὸν, afgedragen, afgesleten, b. v. van een kleed; 2) doortrapt, slim.

Ἀτριβὴς, ὁ, ἡ, onbetreden, ongebaand, b. v. ὁδὸς; 2) niet gewreven, onafgesleten, onbeschadigd; 3) ongeoefend, onbedreven. Ἀτριβὶ, *adv.* zonder schade; zonder verwijl.

Λειοτριβὴς, ὁ, ἡ, glad gewreven.

Νεοτριβὴς, ὁ, ἡ, versch gewreven of gedorscht.

Χρονοτριβέω, den tijd verslijten, verdrijven, rekken.

Θρὶψ, θριπὸς, ὁ, een worm, bijz. een houtworm.

Zamenstellingen:

Ἀνατρίβω, ik wrijf op, over, af; ik verslijt; ik wrijf daarin of daaronder.

Ἀνάτριπτος, ὁ, ἡ, afgewreven, afgesleten.

Ἀποτρίβω, ik wrijf af, wrijf uit, wisch uit, wisch af; *metaph.* ik delg uit, vernietig; *med.* van zich af strijken, verwerpen.

Ἀπότριμμα, τὸ, het afgewrevene, afschaafsel.

Ἀποτριβὴ, ἡ, de afwrijving.

Δυςαπότριπτος, ὁ, ἡ, moeijelijk om af te wrijven.

Διατρίβω, *fut.* ψω, *perf.* διατέτριφα, ik wrijf door, daartusschen, van een; ik wrijf aan stuk, verslijt; bijz. 2) *metaph.* ik verslijt, breng door, τὸν βίον of τὸν χρόνον, den tijd of het leven; v. d. διατρίβειν, zich bezig houden; zich oefenen, ἐν τινὶ of περὶ τὶ, in of met iets, als οἱ περὶ τὴν φιλοσοφίαν διατρίβοντες, de wijsgeeren; 3) ik houd op, τινὰ, iemand; ik verwijl, stel uit, τὶ, eene zaak.

Διάτριμμα, τὸ, *intertrigo.*

Διατριβὴ, ἡ, de doorwrijving; verslijting; 2) bijz. de verslijting van den tijd, een tijdverdrijf, een vermaak, eene bezigheid, oefening, onderhouding, verhandeling of wijsgeerige voorlezing, eene handtering, een handwerk; 3) het rekken des tijds, vertoef, uitstel, oponthoud.

Ἐν-, Ἐπι- en Προςδιατρίβω, den tijd verslijten of doorbrengen, τινὶ, in of met iets; ergens bij vertoeven.

Συνδιατρίβω, den tijd mede doorbrengen.

Ἐκτρίβω, ik wrijf uit, wrijf uit of naar buiten; ik wrijf af, polijst, maak schoon; 2) ik wrijf uit, ik vernietig.

Ἔκτριμμα, τὸ, een wrijfdoek, een handdoek.

Ἔκτριψις, ἡ, de uitwrijving, uitwissching.

Ἐντρίβω, ik wrijf in, ik smeer in, ik zalf; ik wrijf aan, voeg toe, b. v. κακὸν, schade, nadeel; πληγὰς, ik geef slaag.

'Εντριμμα, τὸ, het ingewrevene, de zalf, het smeersel.

'Εντριψις, ἡ, de inwrijving, insmering; de zalf.

'Εντριβὴς, ὁ, ἡ, in (eene zaak) bedreven, geoefend, ervaren.

'Επιτρίβω, ik wrijf op, aan, over iets; ik bewrijf, ik wrijf aan stuk, ik verslijt; ik verdelg, vertrap, vernietig.

'Επίτριπτος, ὁ, ἡ, op- of aangewreven, bewreven; vertrapt, waardig om met de voeten getrapt te worden, vervloekt, snood.

Κατατρίβω, ik verwrijf, wrijf aan stuk, verslijt; ik vernietig; ik verslijt of breng door, b. v. den tijd.

Παρατρίβω, ik wrijf bij of aan iets; ik wrijf ter zijde, strijk in het voorbijgaan af; *med.* παρατρίβεσθαι τινὶ, of πρὸς τινὰ, eig. zich aan iemand wrijven, d. i. in vijandschap met iemand verkeeren; παρατρίψασθαι τὸ μέτωπον, zich (de schaamte van) het voorhoofd wrijven, zich onbeschaamd aanstellen.

Παρατριβὴ, ἡ, aanwrijving; aanstoot, vijandschap, strijdigheid.

Περιτρίβω, rondom wrijven, afwrijven.

Περίτριμμα, τὸ, het rondom afgewrevene; 2) *metaph.* περίτριμμα δικῶν of ἀγορᾶς, een rondom doorslepen of doortrapt regtsgeleerde.

Περιτριβὴς, ὁ, ἡ, van alle zijden geoefend, bedreven, ervaren.

Προςτρίβω, ik wrijf aan; bijz. in *med.* προςτρίβομαι, aanwrijven, aansmeren, aandoen, b. v. τινὶ αἰσχρὰν διαβολὴν, iemand eene schandelijke betigtiging aansmeren.

Συντρίβω, ik wrijf te zamen, wrijf tegen elkander: ik wrijf fijn, wrijf aan stuk, verbreek; *med.* en *pass.* zich aan iets wrijven of stooten; zich bedroeven, zich kwellen; zich aan elkander wrijven, de hand aan elkander slaan.

Σύντριψις, ἡ, de zamenwrijving, zamenstooting; een slag, een stoot.

Σύντριμμα, τὸ, het zamengewrevene of gestootte; een brok; een stoot, aanstoot.

'Υποτρίβω, onderaan wrijven, onderaan afslijten.

'Υπότριμμα of ὑποτριμμάτιον, τὸ, eene brei of saus van onder een gewreven kruiden, enz.

Τρίζω, *fut.* τρίσω, *perf.* τέτριγα, het Latijnsche *strido*, *strideo*, bootst het trillend geluid na van sommige dieren en zaken, knarschen, krassen, kraken, piepen, sissen, suizen, enz. b. v. τοὺς ὀδόντας, met de tanden knarschen, bijz. van de schimmen der afgestorvenen die met eene zachte trilling of suizing voortgaan, bij Homerus.

Τρισμὸς en τριγμὸς, ὁ, het geknarsch, gekras, gesuis, gepiep, enz.

Τρύζω, *fut.* τρύσω, hetzelfde, bijz. van het geluid der tortelduiven, kirren, knorren; v. d. ook, rommelen; fluisteren, morren, Hom. Il. 'I, 311.

Τρυγὼν, ῶνος, ἡ, de tortelduif.

Τρυβλίον, τὸ, eene schaal, een schotel, een drinkbakje.

Τρύγη, ἡ, de oogst, de veldvruchten, het graan, het koren, enz.; 2) de wijnoogst; v. d. de wijnstok, de druif.

Τρυγάω, *fut.* ήσω, ik oogst, oogst in, bijz. van den wijnoogst; 2) ik trek nut, genot, vrucht, τινὰ, van iemand.

Τρυγητὴρ, ῆρος, ὁ, en τρυγητὴς, οῦ, ὁ, *foem.* τρυγήτρια, ἡ, die den oogst inzamelt, een wijnoogster.

Τρυγητὸς, ὁ, de oogst, de wijnoogst, de oogsttijd.

Τρὺξ, τρυγὸς, ἡ, jonge en ongegiste wijn, most; het hef of grondsop van den wijn, de droesem.

Ἄτρυγος, ὁ, ἡ, zonder grondsop, zuiver.

Ἀτρύγετος, ὁ, ἡ, waarvan men niets kan inoogsten, onvruchtbaar, bijz. als eigenschap van de zee, welke dus genoemd wordt bij HOMERUS.

Διατρύγιος, ὁ, ἡ, b. v. ὄρχος, bij HOM. Od. Ω, 341, volgens sommigen, eene rij wijnstokken, waar tusschen in graan kan gezaaid worden; volgens anderen, een wijngaard, waarvan de vruchten op de verschillende tijdstippen rijp voor de oogst zijn, uit verg van Od. H, 125.

Τρύω, verwant met τέρω, τερέω, ik wrijf; ik boor, doorboor; 2) ik wrijf af, slijt af; ik vermoei, ik plaag, ik kwel.

Τρύμα, τὸ, en τρύμη, ἡ, het doorboorde, een gat; 2) *metaph.* een doorslepen, doortrapte, slimme gast.

Τρυμαλιὰ, ἡ, een gat.

Τρύσις, ἡ, het afwrijven, de afmatting, kwelling.

Τρυτὸς, ἡ, ὸν, geboord; gewreven; gekweld, in zamenst.

Ἄτρυτος, ὁ, ἡ, niet fijn te wrijven; ontembaar, onverwoestelijk; onvermoeid, ongekweld; 2) niet bezig gehouden, ledig, rustig.

Ἀτρυτώνη, ἡ, z. v. a. de ontembare, bijnaam van Minerva als krijgsgodin.

Ἀποτρύω, ik wrijf af, mat af; ἐλπίδα, uit vermoeijenis de hoop opgeven.

Κατατρύω, ik wrijf fijn, wrijf aan stuk.

Andere afleidingen:

Τρυήλης, ὁ, *trulla*, een roerspaan, kokslepel, stamper.

Τρύπα, ἡ, het doorboorde, een gat.

Τρυπάω, *fut.* ήσω, ik doorboor. Τρύπημα, τὸ, het doorboorde, een gat. Τρύπησις, ἡ, de doorboring. Τρύπανον, τὸ, en τρυπάνη, ἡ, een boor. Ἀτρύπητος, ὁ, ἡ, niet doorboord

Τρυτάνη, ἡ, *trutina*, de balans, de weegschaal, eig. het gat waarin de tong van de balans zich beweegt.

Τρύχω, *fut.* τρύξω, z. v. a. τρύω, gewoonlijk *metaph.* verteren, kwellen, vermoeijen, afmatten. Τρυχόω, hetzelfde.

Τρύχος, εος, τὸ, een afgesleten kleed, een lap, een vel; *pl.* τρύχη, of τρύχη πέπλων, rouwgewaad.

Τρύχινος, ίνη, ινον, en τρυχηρὸς, ὰ, ὸν, afgesleten, gelapt, gescheurd.

Ἀποτρύχω, ik slijt af; ik kwel.

Κατατρύχω, ik verteer, verslijt, kwel.

Daarmede ook verwant:

Θρύπτω, *fut.* ψω, ik breek, breek aan stuk; *metaph.* ik verbreek (iemands) krachten, bijz. door de weelde, ik vertroetel; *med.* θρύπτομαι, zich vertroetelen, een weelderig, verwijfd, weekelijk of wellustig leven leiden; zich weelderig of trotschelijk aanstellen.

Θρύμμα, τὸ, het gebrokene, een brok, een stuk. Θρυμματὶς, ἡ, eene soort van gebak.

Θρύψις, ἡ, het verbreken, de verbreking; wekelijkheid, weelde, verwijfdheid; verzwakking, zwakte.

Θρυπτὸς, ἡ, ὸν, gebroken. Θρυπτικὸς, ἡ, ὸν, breekbaar; vertroeteld, weekelijk, weelderig; trotsch.

Ἄθρυπτος, ὁ, ἡ, onverbroken; onbreekbaar; niet vertroeteld, niet weelderig, niet weekelijk, onwellustig. Ἀθρύπτως, *adv.* niet weekelijk, mannelijk.

Αἰνόθρυπτος, ὁ, ἡ, sterk verzwakt, zeer weelderig.

Εὔθρυπτος, ὁ, ἡ, ligt brekend, ligt breekbaar; sterk vertroeteld, verzwakt, weekelijk.

Ἀποθρύπτω, ik breek af; ik vertroetel, verzwak.

Διαθρύπτω, ik breek door, verbreek; ik vertroetel, verzwak door de weelde; *med.* weelderig, wellustig leven, verwijfd zijn.

Διατεθρυμμένως, *adv.* op eene weekelijke, weelderige, verwijfde wijze.

Συνθρύπτω, zamenbreken; vertroetelen, verzwakken.

Ὑποθρύπτομαι, zich een weinig door de weelde verzwakken of vertroetelen.

Daartoe behoort ook:

Τρύφος, τὸ, hetzelfde als θρύμμα, een brok.

Τρυφὴ, ἡ, z. v. a. θρύψις, weekelijkheid, weelde, verwijfdheid, wellust.

Τρυφηλὸς en τρυφερὸς, ὰ, ὸν, vertroeteld, weekelijk, weelderig, wellustig, verwijfd; τὸ τρυφερὸν, de weelde. Τρυφερῶς, *adv.* weelderiglijk. Τρυφεραίνομαι, weelderig leven.

Τρυφάω, weelderig zijn, in weelde leven; zich weelderig of trotschelijk aanstellen.

Διατρυφάω, door en door weelderig zijn, van weelde overvloeijen.

Ἐντρυφάω, zich weelderig aanstellen, zijnen lust botvieren, τινὶ, in iets; 2) met den *Accus.* τινὰ, iemand trotschelijk bejegenen.

Κατατρυφάω, bijz. met den *Genit.* τοῦ λόγου, een weelderige schrijfstijl hebben.

Τρώγω, *fut.* τρώξομαι, *aor.* 2. ἔτραγον, ik knaag, knabbel, knaauw, kaauw, bijt aan stuk; v. d. ik eet, eet op. Waarschijnlijk verwant met τέρω, bijz. van raauwe vruchten enz. die men met de tanden fijn kaauwt.

Τρῶξις, ἡ, het knagen, knaauwen; het eten.

Τρώξιμος, ὁ, ἡ, eetbaar, goed om raauw te eten.

Τρὼξ, τρωγὸς, ὁ, een knager, vreter, bijz. eene soort van wormen die het veldgewas afvreet.

Τρώκτης, ου, ὁ, een knager, een eter, vreter; 2) een bedrieger, Hom. Od. Ξ, 289.
Τρωκτὸς, ἡ, ὸν, gegeten, eetbaar.
Τρωγάλιος, z. v. a. τρώξιμος; v. d. *plur.* τρωγάλια, τὰ, ook somtijds τρωκτὰ, τὰ, eig. eetwaren, bijz. het nageregt, vruchten, kraakamandelen, en allerlei snoepgoed.
Τράγημα, τὸ, hetzelfde als τρωγάλια, τὰ, het nageregt. Τραγηματίζομαι, het nageregt houden.
Τρώγλη, ἡ, het doorknaagde, een hol, een gat. V. d.
Τρωγλοδύτης, ὁ, een holbewoner; 2) zeker vogeltje, misschien het winterkoninkje. Τρωγλοδυτέω, ook τρωγλοδύω (van δύω), in holen kruipen, holen bewonen.
Ἀποτρώγω, ik knaag of knaauw af, ik eet af.
Διατρώγω, ik doorknaag, doorvreet.
Ἐντρώγω, ik eet op, verslind.
Ἐπιτρώγω, ik eet na, eet toe.
Κατατρώγω, ik eet op, verslind, verteer.
Περιτρώγω, ik knaag rondom, eet rondom af.

Τύκω, verwant met τέκω, τίκτω (zie boven), ook τύχω, is het stamwoord van τεύχω, *fut.* τεύξω, *perf.* τέτευχα, *perf. pass.* τέτυγμαι, v. w. het *part.* τετυγμένος, η, ον, *aor. pass.* ἐτύχθην, door kunst maken, bouwen, bereiden, vervaardigen; *pass.* gemaakt worden, geschieden, gebeuren. Andere verdubbelde *forma* Τετύκω, ομαι, *poët.* hetzelfde, bij Homerus, Il. Ἀ, 467, en elders: alsmede Τιτύσκω, ομαι, *poët.* 1) hetzelfde, Il. N, 23; 2) doelen; bedoelen, treffen; verg. beneden Τυγχάνω.

Τύκος, ὁ, een werktuig der metselaars om de steenen af te hakken, een hamer, eene bijl; 2) eene strijdbijl, Herodot. VII, 89.
Τυκίζω, *fut.* ίσω, de steenen met gemeld werktuig afhakken, gereed maken. V. d. Τύκισμα, τὸ, het toebereide, het maaksel, een gebouw.
Τυκτὸς en τευκτὸς, ἡ, ὸν, door kunst gemaakt, gebouwd, bereid, gereed gemaakt. V. d. zameng.
Ἄτυκτος, ὁ, ἡ, ongemaakt, ongedaan, onvoleind.
Εὔτυκτος, ὁ, ἡ, wel gemaakt, fraai of kunstig bewerkt, ligt om te maken of te doen.
Νεότευκτος, ὁ, ἡ, nieuw gemaakt.
Χαλκό- en Χρυσότευκτος, ὁ, ἡ, van koper, van goud gemaakt.
Τεῦχος, εως, τὸ, tuig, getuig, gereedschap, werktuig, wapentuig.
Τευχέω, ik rust uit, ik wapen, v. w. de *inf. perf. pass.* τετευχῆσθαι, gewapend zijn, Od. X, 104. — Τευχητὴς, τευχηστὴς en τευχηστὴρ, ὁ, een gewapend krijgsman.
Τευχήεις, εσσα, εν, en τευχήρης, ὁ, ἡ, gewapend.
Ἀτευχὴς, ὁ, ἡ, onuitgerust, ongewapend.
Νεοτευχὴς, ὁ, ἡ, hetzelfde als Νεότευκτος.
Παντευχία, ἡ, de gansche wapenrusting.

Χαλκο- en Χρυσοτευχὴς, ὁ, ἡ, in koperen, in gouden wapendosch.

Τέκτων, ονος, ὁ, van het verwante τέκω, eig. z. v. a. ὁ τέκων, bij Aeschylus Suppl. 589; v. d. 2) de maker, kunstenaar, handwerker; bijz. een timmerman, een bouwmeester.

Τεκτονικὸς, ἡ, ὸν, tot het bouwen of den bouwmeester behoorende, geschikt; bouwkunstig; v. d. τεκτονικὴ, ἡ, verst. τέχνη, de bouwkunst.

Τεκτοσύνη, ἡ, de bouw; de bouwkunst; de vervaardiging.

Τεκτονεύω, ik ben bouwmeester. Τεκτονία, ἡ, het bouwwerk. Τεκτονεῖον, τὸ, de bouwmeesters werkplaats, een timmermans winkel.

Τεκταίνω, ομαι, ik maak, bouw, timmer, bewerk.

Παρατεκταίνω, ik maak verkeerd; *metaph.* ἔπος, een leugen smeden, bij Hom. Od. Ξ, 131; 2) ik maak anders, vertimmer, Il. Ξ, 53; 3) ik bouw aan, bouw daarbij.

Συντεκταίνομαι, mede bouwen, maken, bewerken.

Ἀρχιτέκτων, ὁ, een bouwmeester, een architekt. Ἀρχιτεκτονικὸς, ἡ, ὸν, den bouwmeester betreffende, bouwkunstig.

Τέχνη, ἡ, insgelijks van τέκω, eig. de wijze van te maken of te bewerken, d. i. de kunst, wetenschap, geschiktheid; eene kunst, een handwerk; eene kunstgreep, list, het bedrog; 2) een kunststuk, kunstwerk.

Τεχνήεις, εσσα, εν, kunstig, door kunst gemaakt. Τεχνηέντως, *adv.* kunstiglijk.

Τεχνικὸς, ἡ, ὸν, kunstig, de kunst betreffende, in de kunst bedreven. Τεχνικῶς, *adv.* kunstiglijk.

Τεχνίτης, ου, ὁ, een kunstenaar, kunstwerker, maker. Τεχνῖτις, ἡ, eene kunstwerkster, maakster. Τεχνιτεύω, met kunst, kunstiglijk maken, de kunst beoefenen; 2) *neutr.* eene kunstgreep, eene list gebruiken. Τεχνιτεία, ἡ, de kunstbewerking, eene kunstgreep.

Τεχνάω, *fut.* ήσω, en τεχνάζω, *fut.* άσω, veelal in *med.* τεχνάομαι, τεχνάζομαι, ik maak, bewerk, vervaardig door kunst, door eene kunstgreep, door list; ik verzin, beraam; ik gebruik eene kunstgreep, eene list.

Τέχνημα en τέχνασμα, τὸ, een kunstwerk, eene kunstgreep, eene list.

Τεχνήμων, ονος, ὁ, ἡ, kunstig, vindingrijk.

Τεχνητὸς, ἡ, ὸν, door kunst gemaakt.

Τεχναστὴς, ὁ, z. v. a. τεχνίτης, bijz. een beramer van kunstgrepen, een bedrogsmeder.

Ἀντίτεχνος, ὁ, ἡ, een tegenijveraar in de kunst, tegenwerkend.

Ἀντιτεχνάω, άομαι, ik werk tegen, ijver daartegen.

Ἀντιτεχνέω, hetzelfde. Ἀντιτέχνησις, ἡ, de tegenwerking, tegenijvering.

Ἄτεχνος, ὁ, ἡ, onkundig, onervaren; zonder kunst, ongekunsteld; vrij van kunstgrepen of van list. Ἀτέχνως, *adv.* zonder kunst. Ἀτεχνῶς, *adv.* zonder moeite, ligtelijk, juist, gansch en al, volstrektelijk.

Ἀτεχνία, ἡ, onkunde, kunsteloosheid.

Αὐτότεχνος, ὁ, ἡ, uit zich zelven kunstig.
Ἐκτεχνάομαι, door kunst uitwerken, uitdenken.
Ἔντεχνος, ὁ, ἡ, naar de kunst gemaakt, kunstmatig: 2) kundig, kunstig, ervaren. Ἐντέχνως, *adv.* kunstiglijk, kunstmatiglijk.
Ἐπιτεχνάω, άζω, bijz. in *med.* ἐπιτεχνάομαι, ik wend kunst of eene kunstgreep daartoe aan; 2) ik vind uit, denk uit, bewerk, daarbij of daarenboven; 3) ik gebruik eene kunstgreep, ik smeed bedrog, τινὶ, tegen iemand.
Ἐπιτέχνησις, ἡ, eene kunstbewerking, kunstgreep, eene uitgedachte kunst of list tegen iemand; eene bijkomende vond of kunstgreep.
Ἐπιτεχνητὸς, ἡ, ὸν, met kunst bewerkt. Ἀνεπιτεχνήτως, *adv.* zonder kunst, zonder opzet.
Εὔτεχνος, ὁ, ἡ, de kunst wel wetend, kunstig, ervaren. Εὐτεχνία, ἡ, bedrevenheid in de kunst, ervaring.
Κακότεχνος, ὁ, ἡ, die slechte kunsten aanwendt, bedriegelijk, arglistig, boosaardig.
Κακοτεχνία, ἡ, eene slechte kunstgreep, het bedrog, een misdrijf.
Κακοτεχνέω, slechte kunsten gebruiken, bedriegen, kwaad doen.
Καλλίτεχνος, ὁ, ἡ, de schoone kunsten beoefenend, een goed kunstenaar. Καλλιτεχνία, ἡ, schoonheid der kunst, sierlijkheid.
Κατάτεχνος, ὁ, ἡ, kunstvol, gekunsteld.
Κλυτοτέχνης, ὁ, een beroemd kunstenaar, bijz. als bijnaam van Vulcanus.
Ματαιότεχνος, ὁ, ἡ, eene ijdele kunst beoefenend. Ματαιοτεχνία, ἡ, eene ijdele kunst, vergeefsch werk.
Περιτεχνάομαι, met zeer veel kunst te werk gaan. Περιτέχνησις, ἡ, eene kunstbewerking, kunstgreep.
Πολύτεχνος, ὁ, ἡ, veel kunde bezittend; met veel kunst gemaakt.
Σύντεχνος en Ὁμότεχνος, ὁ, ἡ, een medekunstenaar, die dezelfde kunst beoefent.
Φιλότεχνος, ὁ, ἡ, kunstlievend, kunstminnend. Φιλοτέχνως, *adv.* met kunstliefde, kunstiglijk. Φιλοτεχνία, ἡ, kunstliefde. Φιλοτεχνέω, de kunst beminnen; zich op de kunst toeleggen: zich sterk beijveren.
Χειροτέχνης, ὁ, een handkunstenaar, een handwerker. Χειροτεχνία, ἡ, een handwerk.

Daarmede verwant:

Τυγχάνω (verlengde vorm van τύχω, τεύχω); *fut.* τεύξομαι, of τυχήσω, van τυχέω, van waar ook het *perf.* τετύχηκα, ander *perf.* τέτευχα, *pass.* τέτευγμαι, *aor.* 2. ἔτυχον van τύχω, waarschijnlijk verwant met het Latijnsche *tango*, ik raak, ik tref, bijz. ik tref bij het schieten het wit of doelwit, b. v. ἤμβροτες οὐδ' ἔτυχες, gij hebt misgeschoten en niet geraakt, bij Hom. Il. E, 287, en elders; ὀρ-

νίθων τυγχάνειν, vogelen schieten; v. d. *metaph.* ik bereik, erlang, verkrijg, *τινὸς*, iets; 2) *neutr.* raak zijn, zich toedragen, geschieden, gebeuren, bijz. met het bijdenkbeeld van toevalligheid, even als in het Latijn *contingere*, *obtingere*, te beurt vallen, b. v. *τυγχάνει μέγιςον ἀνθρώπῳ ἀγαθὸν τοῦτο*, dat is het grootste geluk, hetwelk eenen mensch te beurt valt; van daar 3) velerlei spreekwijzen, waarin het als hulpwerkwoord, bij een *partic.* of op zich zelf staande, ter aanduiding van het toevallige eener zaak of handeling, voorkomt, en dikwerf met *zijn* of *wezen* kan overgezet worden: b. v. *ἔτυχεν ἕψων*, hij was juist aan het koken, *ἔτυχε θυόμενος*, hij was juist bezig met een slagtoffer, *τυγχάνει καθεύδων*, hij is aan het slapen, *ἐτύγχανε νοσῶν*, hij lag juist ziek; zoo ook *ὡς ἔτυχεν*, zoo als hij was, zoo als hij zich bevond, zoo goed als hij kon, b. v. *ὡς ἐτύγχανεν ἕκαςοι ηὐλίζοντο*, zij legerden zich elk zoo goed als zij konden; voorts *εἰ ἔτυχεν*, *εἰ τύχοι*, zoo de zaak het medebrengt, zoo het toeval wil, misschien, welligt, enz. bijz. houd men in het oog het *partic. aor.* 2. *ὁ τυχὼν*, al wie het ook zijn moge, elk een zonder onderscheid, *plur. οἱ τυχόντες*, *homines vulgares*, *plebeji*, alle of allerlei soort van menschen, het gemeen, de groote hoop; *neutr. τὸ τυχὸν*, in *pl. τὰ τυχόντα*, gewone en dagelijks voorkomende dingen, het eerste het beste; ook *τυχὸν* als *adv.* welligt, veelligt, misschien. V. d. Τυχόντως, *adv.* bij toeval, zoo als het toeval wil, toevalliglijk.

Τευκτὸς, ἡ, ὸν, geraakt, bereikt; bereikbaar. Τευκτικὸς, ἡ, ὸν, rakend, bereikend, toereikend.

Ἄτευκτος, ὁ, ἡ, die niet bereikt, niet verkregen heeft. Ἀτευκτέω, niet bereiken, misloopen.

Τύχη, ἡ, het toeval, het geval, het geluk, v. w. *τύχῃ*, *ἀπὸ τύχης*, *διὰ τύχην* en *κατὰ τύχην*, bij toeval; 2) eene toevalligheid, een geval, een geluk, bijz. een ongeval, een ongeluk; 3) de Geluksgodes, de Fortuin.

Τυχαῖος, αία, αιον, toevallig, bij toeval plaats hebbende. Τυχαίως, *adv.* toevalliglijk.

Τυχηρὸς, ὰ, ὸν, toevallig, van het geluk of toeval afkomend of afhangend, v. d. veranderlijk. Τυχηρῶς, *adv.* bij toeval.

Τυχικὸς, ἡ, ὸν, en *τυχικῶς*, *adv.* hetzelfde.

Ἀτυχὴς, έος, ὁ, ἡ, eig. die zijn doel niet treft, v. d.

ongelukkig. Ἀτυχῶς, *adv.* ongelukkiglijk. Ἀτυχία, ἡ, ongeluk, tegenspoed, een onheil

Ἀτυχέω, *fut.* ήσω, zijn doel niet bereiken, misloopen, niet verkrijgen, τὶ en τινὸς, iets; v. d. ongelukkig zijn, tegenspoed lijden. — Ἀτύχημα, τὸ, een ongeluk, onheil, eene teleurstelling.

Δυςτυχὴς, ὁ, ἡ, die slecht of met moeite zijn doel bereikt, ongelukkig, ellendig. Δυςτυχῶς, *adv.* ongelukkiglijk. Δυςτυχία, ἡ, ongeluk, een onheil.

Δυςτυχέω, zijn doel slecht treffen, ongelukkig of ellendig zijn, tegenspoed lijden. — Δυςτύχημα, τὸ, een ongeluk, onheil, eene nederlaag.

Εὐτυχὴς, ὁ, ἡ, wel treffend, die zijn doel goed raakt, gelukkig, voorspoedig. Εὐτυχῶς, *adv.* gelukkiglijk.

Εὐτυχία, ἡ, geluk, goed geluk, voorspoed.

Εὐτυχέω, zijn doel wel treffen of bereiken, gelukkig zijn, voorspoed hebben; gelukkig of voorspoedig afloopen. — Εὐτύχημα, τὸ, een geluk, eene gelukkig afloopende zaak of handeling.

Κακοτυχὴς, ὁ, ἡ, hetzelfde als Δυςτυχής.

Κακοτυχέω, z. v. a. δυςυχέω, ongelukkig zijn, ongelukkiglijk handelen.

Ἀντιτυγχάνω, beurtelings of wederkeerig raken, bereiken, verkrijgen.

Ἀποτυγχάνω, ik raak niet, ik schiet mis, b. v. τοῦ σκοποῦ, zijn doel niet treffen v. d. ik bereik niet, verkrijg niet, ik loop mis; ik word te leur gesteld; ik verlies, τινὸς, iets. Ἀποτυχόντως, *adv.* tegen verwachting.

Ἀπότευγμα, τὸ, eene te leur stelling, eene weigering.

Ἀπότευξις, ἡ, hetzelfde.

Ἀποτύχημα, τὸ, en ἀποτυχία, ἡ, hetzelfde.

Ἀποτευκτικὸς, ἡ, ὸν, te leur stellend, misloopend, slecht afloopend.

Ἐντυγχάνω, ik raak of stoot in, aan, of op iets; ik bereik, ik verkrijg, τινὶ, iets; ik tref aan, ik kom tegen, ontmoet, τινὶ, iemand, v. w. ὁ ἐντυγχάνων, al wie iemand tegenkomt of voorkomt; ik kom in aanraking, in gesprek, in onderhandeling, τινὶ, met iemand; ik geraak in iets, bijz. βιβλίῳ, in een boek invallen, een boek lezen, v. w. ὁ ἐντυγχάνων, de lezer.

Ἔντευξις, ἡ, ook ἐντυχία, ἡ, eig. de in of aanraking; v. d. de toegang, toenadering, ontmoeting, onderhandeling, omgang (met iemand); de toespraak, voorspraak, voorbede; de lezing (van een boek). Ἐντευξίδιον, τὸ, een klein verzoekschrift.

Ἐντευκτικὸς, ἡ, ὸν, geschikt of geneigd tot toegang of omgang, ligt toegankelijk, spraakzaam, minzaam.

Ἀνέντευκτος, ὁ, ἡ, ontoegankelijk, onspraakzaam.

Δυςέντευκτος, ὁ, ἡ, slecht toegankelijk, onvriendelijk.

Ὑπερτυγχάνω, ik doe eene voorspraak, τινὸς, voor iemand.

Ἐπιτυγχάνω, ik raak op iets, b. v. σκοποῦ, zijn doel treffen, raak schieten (tegengesteld aan ἀποτυγχάνω); ik bereik, verkrijg, bekom, τινὸς, iets; ik bereik mijn doel of wensch, ik ben gelukkig; 2) ik kom in aanraking, kom

tegen, tref aan, τινί, iemand of iets; v. d. ὁ ἐπιτυχών, al wie ons ontmoet, de eerste de beste, τὰ ἐπιτυχόντα, allerlei dingen; ἐπιτυγχάνειν βιβλίῳ, een boek lezen.

'Επίτευγμα, τὸ, het bereikte, het verkregene voorwerp, een geluk.

'Επίτευξις, ἡ, het raken, de bereiking, verkrijging.

'Επιτυχής, ὁ, ἡ, doel treffend, zijn doel of zijnen wensch bereikend, gelukkig. 'Επιτυχῶς, *adv.* gelukkiglijk.

'Επιτυχία, ἡ, de bereiking, verkrijging, geluk.

Κατατυγχάνω, ik bedoel, bereik, verkrijg, τινός, iets; ik bereik mijn doel, ik ben gelukkig, voorspoedig.

Παρατυγχάνω, ik bevind mij daarbij, ik ben daarbij tegenwoordig, ik kom daarbij, bijz. met het bijdenkbeeld van toevalligheid; v. w. ὁ παρατυχών, alwie daarbij tegenwoordig is, een getuige, de eerste de beste; ἐκ τοῦ παρατυχόντος λέγειν, zonder voorafgaande voorbereiding spreken; παρατυχὸν, z. v. a. ἐξὸν, de gelegenheid daar zijnde, het toeval willende, dat enz.

Περιτυγχάνω, romdom aanraken, tot iets geraken, iets aantreffen of ontmoeten, in iets vervallen, b. v. συμφορᾷ, in het ongeluk.

Προςτυγχάνω, ik raak aan, tref aan, ontmoet, τινὶ, iemand; voorkomen, voorvallen, v. w. τὸ πρόςτυχὸν, het toeval, ἐκ τοῦ προςτυχόντος, bij toeval, onverwachts.

Προςτυχής, ὁ, ἡ, aanrakend, ontmoetend, voorvallend; v. d. προςτυχὴς γίνομαι, z. v. a. προςτυγχάνω.

Προτυγχάνω, ik raak, bereik, verkrijg vooraf, te voren; 2) vooraf geschieden, voorvallen, gebeuren, v. w. *inf. perf.* προτετύχθαι, Hom. Il. Σ, 112.

Συντυγχάνω, zamen of aan elkander raken, zamenkomen, zamen spreken, te zamen handelen; ὁ συντυχών, de eerste de beste, gemeen, gering, slecht; 2) *neutr.* zamenloopen, voorvallen, te beurt vallen.

Συντυχία, ἡ, de zamenraking, zamenkomst; de zamenloop, een voorval, het toeval.

'Υποτυγχάνω, ik ontmoet; ik antwoord; ik val (iemand) in de rede.

Τύλος, ὁ, het eelt, eene verharding van het vel door zwaren arbeid; 2) in het alg. een hard vooruitstekend ligchaam, een knobbel, b. v. de bogchel van een kameel; een houten pen of nagel (bij Aristophanes); het mannelijk lid; enz. Τυλώδης, ὁ, ἡ, eeltachtig, verhard.

Τυλόω, ik vereelt, verhard, doe verharden.

Τύλωμα, τὸ, het eelt, eene verharding.

Τύλωσις, ἡ, de vereelting, verharding.

Τύλη of τύλα, ἡ, ook τυλεία, ἡ, het onderbed, de bolster; 2) hetzelfde als τύλος.

Τυλίσσω, τυλίττω en ἐντυλίσσω, ik wikkel, wikkel in, wikkel te zamen.

'Ανατυλίσσω, ik ontwikkel, maak los; *metaph.* ik herdenk, overdenk.

Τυννὸς, ἡ, ὸν, *Dor.* ook τύνὸς of τυνὸς, hetzelfde als Μικρὸς, klein, v. d. ἐκ τυννῶν, z. v. a. ἐκ παίδων, van kindsbeen af. V. d. Τυννοῦτος of τυνοῦτος, *Att.* τυννουτοσὶ, zoo klein, zoo weinig, zoo gering.

Τύπτω, *fut.* τύψω, *Att.* τυπτήσω (van τυπτέω), bootst het natuurgeluid na van eenen hamerslag, v. d. ik sla, klop; ik steek, b. v. van eenen bijensteek, slangenbeet, enz.; ik breng eenen slag toe, ik tref, wond, verwond; *med.* τύπτομαι, slaan, bijz. zich op de borst slaan.

Zamenstellingen:

Ἀντιτύπτω, ik sla of stoot terug; weerklank geven, weergalmen.
Ἀποτύπτω, ik laat af van het slaan, ik houd op met slaan.
Ὑποτύπτω, ik sla of stoot van onder, onder aan, onder in.

Afleidingen;

Τύμμα, τὸ, een slag, een klop.
Τυπὴ, ἡ (van het *perf. med.* τέτυπα), hetzelfde.
Τυπὰς, άδος, en τυπὶς, ίδος, ἡ, een werktuig om te slaan of te kloppen, een hamer.
Τύπος, ὁ, de slag, de klop; bijz. de indruk van den slag, het ingeslagen merk, de stempel, b. v. νομίσματος, de geldstempel; v. d. 2) een beeld, beeldwerk, een afbeeldsel; een voorbeeld, een model; de afbeelding, afschetsing, eene schets, een omtrek; eene beeldspraak of verbloemde uitdrukking; 3) bij de geneeskundigen, de aanval of aangreep eener ziekte, de bepaalde orde volgens welke de ziekte af en toeneemt.
Τύπανον en τύμπανον, τὸ, een werktuig om te slaan, een stok, eene roede, bijz. een stok of eene bijl om het hoofd af te slaan; 2) eene soort van speeltuig, eene pauk, handpauk, tambourin.
Τυμπανίζω, *fut.* ίσω, met een stok slaan, geeselen; 2) op de handpauk slaan of spelen.
Τυμπανισμὸς, ὁ, het slaan of spelen op de handpauk; het paukfeest, of het feest van Cybele, waarbij zulks voornamelijk plaats had.
Τυμπανίστρια, ἡ, eene paukspeelster.
Ἀποτυμπανίζω, ik sla af, ransel af; ik onthoofd.
Τυπετὸς, ὁ, het slaan, de slag, bijz. het op de borst slaan (bij eene rouwklagt).
Τυπικὸς, ἡ, ὸν, naar een beeld of voorbeeld gemaakt, voorbeeldelijk, figuurlijk. Τυπικῶς, *adv.* op eene figuurlijke wijze.
Τυπώδης, ὁ, ἡ, den vorm eener schets hebbende, afgeschetst; v. d. oppervlakkig, onnaauwkeurig. Τυπωδῶς, *adv.* bij wijze van afschetsing.
Τυπόω, *fut.* ώσω, ik sla of druk een merk of stempel in; ik merk, stempel, verzegel; ik vorm, beeld af, maak een indruk; *pass.* een indruk bekomen, verkrijgen.

Τύπωμα, τὸ, z. v. a. τύπος, het merk, de stempel, een beeld, een vorm, b. v. χαλκόπλευρον, eene koperen urne.

Τύπωσις, ἡ, de indrukking, vorming.

Ἀνατυπόω, ik vervorm, vórm om; *metaph.* ik beeld mij in, verbeeld mij.

Ἀντίτυπος, ὁ, ἡ, ook ἀντιτυπής, ὁ, ἡ, terugslaande, terugstootend; tegenstrevend, wederspannig; terugklinkend, wedergalmend; 2) *Subst.* ἀντίτυπος, ὁ, en ἀντίτυπον, τὸ, een afbeeldsel, een tegenbeeld, een afschrift. Ἀντιτύπως, *adv.* al terugstootende.

Ἀντιτυπία, ἡ, de terugstooting, wederstreving.

Ἀντιτυπέω, terugstooten, wederstreven.

Ἀποτυπόω, ik druk af, beeld af, maak na.

Ἀρχέτυπον, τὸ, een voorbeeld, een oorspronkelijk beeld of afbeeldsel.

Ἄτυπος en ἀτύπωτος, ὁ, ἡ, zonder beeld of vorm, ongevormd.

Γνωμοτύπος, ὁ, een spreukvormer.

Διατυπόω, ik beeld uit; ik vorm; ik vervorm, vernieuw; ik verbeeld mij, stel mij voor.

Ἐγγλωσσοτυπέω, met de tong klappen, verklikken.

Ἔκτυπος, ὁ, ἡ, uitgedrukt, d. i. naar een vorm of beeld afgedrukt, uitgebeeld; 2) naar buiten geslagen of uitgebeeld, uitgedreven, uitstaand (beeldwerk).

Ἐκτυπόω, ik druk uit, beeld uit, ik vorm; 2) ik sla naar buiten, maak uitstaand of uitgedreven beeldwerk. Ἐκτύπωμα, τὸ, het uitdruksel, uitbeeldsel; uitgedreven beeldwerk.

Ἔντυπος, ὁ, ἡ, ingedrukt, afgedrukt.

Ἐντυπὰς, *adv.* bij Hom. Il. Ω, 163 misschien, met eenen inslag, met (het kleed) stijf om (het ligchaam) geslagen.

Ἐντυπόω, ik sla, druk in, stempel in of op (iets).

Κεντροτύπος, ὁ, ἡ, met den angel stekend.

Μετατυπόω, ik vervorm, verander den vorm.

Παράτυπος, ὁ, ἡ, valsch gemerkt of gestempeld, onecht.

Παρατυπόω, valsch merken; misvormen.

Πρότυπος, ὁ, en πρότυπον, τὸ, een voorbeeld, eene schets.

Πρωτότυπος, ὁ, z. v. a. ἀρχέτυπος.

Στερνοτυπής, ὁ, ἡ, de borst slaande.

Ὑποτυπόω, ik beeld af, schets af, stel voor; *med.* zich inbeelden, zich voorstellen.

Χαλκότυπος, ὁ, ἡ, met koper geslagen, door het staal getroffen, b. v. ὠτειλή, Il. Τ, 25. — Χαλκοτύπος, ὁ, een koperslager.

Χαμαιτύπος, ὁ, ἡ, den grond slaande, op den grond stampend.

Χοροιτύπος, ὁ, ἡ, een koordanser, een danser. Χοροιτυπία, ἡ, een koordans, rijdans, Il. Ω, 261.

Χρυσεότυπος, uit goud geslagen of gemaakt.

Κτύπος, ὁ, zooveel als Τύπος, de slag, klop, bijz. het geluid van den slag of klop, geraas, b. v. van het gestamp met den voet, Hom. Il. Τ, 363.

Κτυπέω, *fut.* ήσω, ik sla, klop, stamp (op den grond);

ik geef eenen slag, maak door slaan, kloppen, stampen enz. geraas; *neutr.* dreunen, bij Sophocles.

Κτύπημα, τὸ, hetzelfde als κτύπος.

'Αλίκτυπος, ὁ, ἡ, door de zee geslagen, aangeklotst, omringd; *pl.* ἁλίκτυποι, de schippers, bij Sophocl.

Βαρύκτυπος, ὁ, ἡ, een zwaar geluid gevend, zware slagen gevend, bijz. als bijnaam van Jupiter den Dondergod.

'Επικτυπέω, toeslaan, toeruischen, toegalmen.

'Ερίκτυπος, sterk slaande, razend, ruischend, bijz. als bijnaam van Neptunus.

Περικτυπέω, rondom slaan of ruischen.

Χιονόκτυπος, ὁ, ἡ, door de sneeuw getroffen, d. i. besneeuwd.

Τύραννος, ὁ, ἡ (misschien *Dor.* voor κοίρανος, κάρανος, verwant met κύριος), een heer, eene vrouw, een heerscher, eene heerscheres; bijz. een alleenheerscher, een onafhankelijk heerscher, een overheerscher, een despoot, een tiran.

Τυραννικὸς, ἡ, ὸν, den heerscher betreffende of behoorende; overheerschend, despotiek, tiranniek.

Τυραννία, ἡ, en τυραννὶς, ἡ, de heerschappij, de oppermagt; bijz. opperheerschappij, overheersching, tirannie.

Τυραννεῖον, τὸ, de woonplaats, het huis of het paleis van den heer of tiran.

Τυραννέω, *fut.* ήσω, en τυραννεύω, *fut.* εύσω, ik beheersch, ik overheersch, τινὸς en τινὰ, iemand; *pass.* overheerscht worden, onder eene alleenheersching leven.

'Ατυράννευτος, ὁ, ἡ, vrij van overheersching.

'Εντυραννεῖσθαι, eenen overheerscher onderworpen zijn.

Τυραννησείω en τυραννιάω, ik begeer, verlang te overheerschen.

Τυραννίζω, het met den tiran houden, den tiran spelen.

'Ισοτύραννος, ὁ, ἡ, gelijk in magt aan eenen overheerscher, b. v. ἀρχή.

Μισοτύραννος, ὁ, een tirannenhater.

Φιλοτύραννος, ὁ, een tirannenvriend.

Τύρβη, ook σύρβη, ἡ; *turba*, war, verwarring; oproer, onrust, alarm.

Τυρβάζω, *fut.* άσω, ik verwar, breng in de war, meng door een; ik verwek oproer, ik maak oproerig; *med.* en *pass.* in oproer, in opstand zijn.

'Ανατυρβάζω, ik breng in de war, ik verwek verwarring of oproer; ik verwar op nieuw.

Τυρὸς, kaas; *pl.* οἱ τυροὶ, de kaasmarkt. *Dim.* Τυρίον, τό. Waarschijnlijk verwant met τύρβη, van τύρω, stoppen, verdikken, overig in het Lat. *obturo*.

Τυρόεις, εσσα, εν, ook τυρώδης, ὁ, ἡ, kaasachtig, van of uit kaas gemaakt.

Τυρόω, eig. ik kern of verdik, t. w. de melk, v. d. ik maak kaas, ik maak tot kaas; 2) ik roer om, door een of door elkander, ik breng in de war.

Συντυρόω, ik roer te zamen, verdik.

Τυρεύω en τυρέω, hetzelfde als τυρόω.

Τύρευμα, τὸ, het tot kaas gemaakte, de kaas.

Τύρευσις, ἡ, het kaas maken.

Βούτυρον, τὸ, *butyrum*, boter (van βοῦς, dus eig. dik gemaakte koeijenmelk).

Τύῤῥις en *τύρσις*, *εως*, *ἡ*, ook *τύρσος*, *ὁ*, *turris*, een toren, bijz. een muurtoren, tot versterking dienende, een voormuur, eene sterkte.

Τυφλὸς, *ἡ*, *ὸν*, eig verduisterd, bijz. aan de oogen, d. i. blind, niet ziende, van gezigt beroofd; 2) onzienlijk, onzigtbaar; duister, verborgen, verscholen, gesloten, verstopt; *τυφλὸς τοῖχος*, een blinde muur, d. i. waarin geene vensters zijn.

Τυφλότης, ητος, ἡ, blindheid.

Τυφλόω, *fut.* ώσω, ik maak blind, ik verblind; 2) ik ben blind. Τύφλωσις, ἡ, de verblinding.

Ἀπο-, Ἐκ- en Ἐπιτυφλόω, ik verblind.

Τυφλώττω, ik ben blind, ik ben verblind, bijz. *metaph.* van de verblinding des verstands.

Ὑπότυφλος, ὁ, ἡ, een weinig blind, kortzigtig.

Τωθάζω, *fut.* *άσω*, *Dor.* *τωθάσδω*, ik lach uit, ik bespot, beschimp, ik hoon.

Τωθασμὸς, ὁ, hoon, spot, bespotting.

Τωθαστὴς, ὁ, een spotter.

Τωθαστικὸς, ἡ, ὸν, hoonend, spottend, spotachtig.

Υ.

Ὑάκινθος, *ὁ*, de hyacinth, zekere bloem uit het geslacht der leliën, van eene donkerroode kleur, misschien de Iris, zwaardlelie of volgens anderen de ridderspoor; 2) zeker edel gesteente van dien naam, hetwelk men voor onzen saffier houdt.

Ὑακίνθινος, ὁ, ἡ, hyacintkleurig, donkerrood, donkerkleurig; ὑακίνθινον ἄνθος, de hyacinthbloem, bij Hom.

Ὕαλος en *ὕελος*, *ὁ*, oudtijds, de barnsteen en andere doorschijnende hartsen of gommen; 2) naderhand, glas, kristal; 3) eene soort van steenzout uit Ethiopie, bij Herodot. III, 24. Men leidt het gewoonlijk af van Ὕω; zie beneden. — Ὑαλίζω, naar glas gelijken. Ὑαλόω, verglazen.

Ὑάλεος, έα, εον, *contr.* ὑαλοῦς, ῆ, οῦν, ook ὑάλινος, ίνη, ινον, van glas, uit glas gemaakt.

Ὑαλώδης, ό, ἡ, glazig, glasachtig, naar glas gelijkend.

Ὕβρις, εως, ἡ, misschien voor ὕπερις van ὑπὲρ, verwant met het Lat. *superbia*, eig. opbruisching, b. v. τοῦ οἴνου, van den wijn; v. d. gewoonlijk *metaph.* overmoed, hoogmoed, trotschheid; oploopendheid, moedwil, moedwillig onregt, kwaad of geweld iemand aangedaan, eene mishandeling, belediging, beschimping; onteering, ontucht; wellust, weelde, weelderigheid, dartelheid, liederlijkheid.

Ὑβρίζω, *fut.* ίσω, eig. opbruischen, b. v. van eene overloopende rivier; v. d. 1) *neutr.* oploopen, oploopend, overmoedig, hoogmoedig, moedwillig zijn; moedwil plegen, zich moedwillig gedragen of aanstellen, εἰς en πρὸς τινὰ, tegen iemand, b. v. εἰς τοὺς θεοὺς, de goden lasteren; 2) *act.* mishandelen, beleedigen, onteeren, schenden, τινὰ, iemand.

Ὕβρισμα, τὸ, en ὑβρισμὸς, ὁ, overmoed, moedwil, mishandeling, beleediging.

Ὑβριστὴρ en ὑβριστὴς, ὁ, een moedwillige, mishandelaar, geweldenaar. *Compar.* Ὑβριστότερος, α, ον, moedwilliger, darteler. *Superl.* Ὑβριστότατος, η, ον, ten uiterste moedwillig, zeer dartel.

Ὑβριστικὸς, ή, όν, moedwillig, gewelddadig, beleedigend, onteerend.

Ὑβριστὸς, ή, όν, mishandeld, beleedigd, onteerd.

Ἀνύβριστος, ὁ, ἡ, niet mishandeld, onbeleedigd; 2) niet beleedigend, niet onteerend, afkeerig van moedwil.

Ἀνθυβρίζω, wederkeerig beleedigen, eene ontvangene beleediging wreken.

Ἐνυβρίζω, eene belediging toebrengen, eene mishandeling aandoen, τινὰ, aan iemand.

Ἐξυβρίζω, zich in moedwil, of overmoed te buiten gaan, uitermate mishandelen, zwaar beleedigen.

Ἐφυβρίζω, hetzelfde als Ἐνυβρίζω.

Καθυβρίζω, ik doe moedwil aan, ik mishandel, beleedig, τινὰ en τινὸς, iemand.

Περιϋβρίζω, sterk mishandelen of beleedigen.

Προσυβρίζω, daarbij of daarenboven mishandelen, beleedigen.

Ὑγιής, έος, ὁ, ἡ, gezond, welvarende, eig. van eene geregelde ligchaamsgesteldheid, in tegenoverstelling van νόσος, ziekte; v. d. 2) in het alg. gaaf, heel, ongeschonden, onbedorven; 3) *metaph.* goed, nuttig, regtschapen, waar, echt, b. v. ἤθας ὑγιὲς, goede zeden, μῦθος ὑγιὴς, een goed, een verstandig woord; οὐδὲν ὑγιὲς, niets goeds, niets nuttigs. Ὑγιῶς, *adv.* gezond, met gezondheid.

Ὑγίεια, ἡ, gezondheid, eig. τοῦ σώματος, *metaph.* τῶν φρενῶν, *mens sana*, gezond verstand. Ὑγεία, ἡ, hetzelfde.
Ὑγιεινὸς, ἡ, ὸν, gezond, de gezondheid bevorderend, b. v. χωρίον, eene gezonde plaats.
Ὑγιαίνω, *fut.* ανῶ, ik ben gezond, ik vaar wel; *imper.* ὑγίαινε, *vale*, vaarwel; *metaph.* zijn gezond verstand hebben.
Ὑγιάζω, *fut.* άσω, ik maak gezond, ik genees, ik heel; *pass.* gezond worden, genezen.
Ὑγίασμα, τὸ, een heelmiddel.
Ὑγίανσις en ὑγίασις, ἡ, de heeling, genezing.
Ὑγιαντὸς en ὑγιαςὸς, ἡ, ὸν, geheeld; heelbaar.

Ὕδω, en gewoonlijker ὑδέω en ὑδείω, ik zing, bezing, loof, roem, prijs.

Ὕδης, ὁ, een zanger, dichter, lofdichter.
Ὕμνος, ὁ, *hymnus*, eene hymne, een gezang, lofgezang, lofdicht.
Ὑμνέω, *poët.* ὑμνείω, *fut.* ήσω, ik zing, bezing; ik loof, prijs, roem; v. d. ik zing rond, vertel rond, breng in opspraak; ook, ik zing een klaaglied, ik beklaag.
Ὑμνιάω, *Dor.* hetzelfde.
Ἀνυμνέω, een lofdicht aanheffen, opzingen.
Ἐξυμνέω, hetzelfde.
Ἐφυμνέω, ik bezing, loof, prijs; 2) ik zing toe, ik wensch toe, ik verwensch.
Ἐφύμνιον, τὸ, de nazang.
Καθυμνέω, ik bezing, loof, prijs.
Ὑπερύμνητος, ὁ, ἡ, boven allen lof verheven, boven al te loven.
Ὑμνωδέω, *fut.* ήσω, een loflied zingen. Ὑμνωδία, ἡ, een loflied, lofzang. Verg. Ὠδή.
Ὑμὴν, ένος, ὁ, en ὑμέναιος, ὁ, een feestgezang, bijz. een huwelijks- of bruiloftsdicht; 2) *Hymen*, *Hymenaeus*, de huwelijksgod.
Ὑμεναιόω, huwen, bruiloft houden.
Ἀνυμέναιος, ὁ, ἡ, ongehuwd.

Ὕθλος, ὁ, gezwets, grootspraak, pogcherij. Ὑθλέω, zwetsen, grootspreken, pogchen.

Υἱὸς, ὁ, *Genit.* υἱοῦ, en meermalen υἱέος, *Att.* υἱέως, *Ion.* υἱῆος, van den verouderden *Nom.* υἱεὺς, alsmede *poët.* υἷος, zamengetr. uit ὑΐιος, van het oude ὗϊς, v. w. ook *Dat.* υἷι, en *Accus.* υἷα; een zoon.

Υἵδιον en υἱΐδιον, τὸ, *dimin.* een zoontje.
Υἱδοῦς, οῦ, ὁ, ook υἱδεὺς, έως, en υἱωνὸς, οῦ, ὁ, een zoonszoon, een kleinzoon. Υἱδῆ, ook υἱωνὴ, ἡ, eene zoonsdochter, kleindochter.

Ὑλάω, *fut.* άσω, en ὑλάσσω, *fut.* ξω, ook ὑλακτέω, *fut.* ήσω, huilen, blaffen, eig. van de honden, v. d. *metaph.* τινὰ, iemand aanblaffen, tegen iemand uitvaren, iemand uitschelden.

Ὕλαγμα, τὸ, ὑλαγμὸς, ὁ, en ὑλακὴ, ἡ, gehuil, geblaf.
Ἐξυλακτέω, uitblaffen.
Καθυλακτέω, tegenblaffen, aanblaffen.
Μαψύλακτος en μαψιλάκας, ὁ, een ijdel blaffer, ijdel snapper.
Προϋλακτέω, voorblaffen.

Ὕλη, ἡ, het Latijnsche *sylva*, het woud, een bosch; het geboomte, het hout, houtwerk, timmerhout; v. d. in het alg. de bouwstof, grondstof, materie, stof.

Ὑλαῖος, αία, αῖον, woudachtig, van het woud, tot het woud of het hout behoorende; 2) hetzelfde als
Ὑλικὸς, ἡ, ὸν, stoffelijk, ligchamelijk.
Ὑλήεις, εσσα, εν, *poët.* woudachtig, boschrijk, boomrijk.
Ὑλώδης, εος, ὁ, ἡ, hetzelfde.
Ὕλημα, τὸ, het hout, de struiken, eene struik; een rijs; 2) z. v. a. ὕλη, de stof.
Ὑλάζομαι, hout hakken, hout lezen.
Ἄνυλος, *contr.* ἄϋλος, ὁ, ἡ, zonder hout of geboomte; 2) onstoffelijk, onligchamelijk.
Ἔνυλος, ὁ, ἡ, stoffelijk, ligchamelijk.
Ὑλότομος, ὁ, een houthakker. Ὑλοτομέω, hout hakken.

Ὑμὴν, ένος, ὁ, een vel, een vlies, een velletje, b. v. περικάρδιος, het hartnet of hartvlies; 2) een hulsel, een deken, een kleed.

Ὑμενώδης, ὁ, ἡ, vellerig, vliezig, zoo zacht als vel.
Ὑμένινος, η, ον, uit vel of vliezen gemaakt.
Ὑμενόπτερος, ὁ, ἡ, met vliezige vleugelen voorzien, zoo als b. v. de vleermuizen.

Ὕπαρ, τὸ, een droom. Zie Ὄναρ.

Ὑπὲρ, *poët.* ὑπεὶρ, *praep.* (verwant met ὑπὸ, beneden); het Latijnsche *super*, het Nederduitsche *over*.

I. Met den *Genit.* 1) van *plaats*, over, aan de overzijde, daarover heen, boven, b. v. Αἰθιοπία ἡ ὑπὲρ Αἰγύπτου, het boven Egypte liggende Ethiopie, ὑπὲρ κεφαλῆς, boven het hoofd, aan het hoofdeinde; 2) *metaph.* over, voor, ten behoeve, om wille, in plaats, uit naam van, τινὸς, iemand of iets; b. v. ὑπὲρ σοῦ, om uwent wille, uit uwen naam, op uwe beurt, voor u; ὑπὲρ Διὸς, om Jupiters wille; ὑπὲρ τινὸς λέγειν, voor iemand spreken, iemand verdedigen; ὑπὲρ ὧν, over hetwelk; ook met den *Infin.* ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν, om verborgen te blijven.

II. Met den *Accus.* 1) zoo wel eig. van *plaats* en *tijd*, als *metaph.* over, aan de overzijde, boven, b. v. ὑπὲρ ἅλα, over zee; ὑπὲρ αἶσαν, boven mate, ὑπὲρ λόγον,

ἀξίαν, boven alle uitdrukking, boven verdienste; ὑπὲρ ἡμᾶς, boven onze krachten, enz.

III. Zonder *casus*, als *adv.* over, boven, aan de overzijde, overheen.

IV. In zamenstelling duidt ὑπὲρ, meestal overvloed, overmagt, enz. aan, b. v. ὑπεραγαθὸς, overgoed, ὑπεράγαμαι, over, d. i. sterk, bewonderen, enz.

Ὑπέρτερος, α, ον, *Compar.* van ὑπὲρ, *superior*, hooger, overtreffend, overmagtig, te boven gaande. V. d.

Ὑπερτερία, ἡ, overmagt, de overhand; overmoed; 2) het bovenstuk van eenen wagen, waarop de last gelegd wordt, Hom. Od. Z, 70.

Ὑπερτερέω, ik ben daar boven, heb de overhand, overtref, τινὸς, iemand; 2) ik overheersch.

Καθυπερτέρος, α, ον, sterk te boven gaande, overtreffend.

Ὑπέρτατος, ook ὑπερτώτατος, η, ον, *Superl.* de opperste, de bovenste, de hoogste.

Καθυπέρτατος, η, ον, hetzelfde.

Παννυπέρτατος, η, ον, de allerbovenste, allerhoogste.

Ὕπατος, άτη, ατον, (hetzelfde als ὑπέρτατος, en misschien daaruit zamengetrokken), de overste, opperste, hoogste; 2) *Subst.* ὁ ὕπατος, eig. de overste, v. d. de Romeinsche *Consul*; 3) ὑπάτη, ἡ, verst. χορδὴ, de laatste of onderste snaar die den hoogsten toon geeft.

Ὑπατικὸς, ἡ, ὸν, *Consularis*, den consul betreffende, een oud consul.

Ὑπατεύω, ik ben consul. Ὑπατεία, ἡ, het consulaat.

Ἀνθύπατος, ὁ, de *Proconsul.* Ἀνθυπατεύω, ik ben proconsul. Ἀνθυπατεία, ἡ, het proconsulaat.

Συνύπατος, een mede-consul, ambtgenoot in het consulaat. Συνυπατεύω, te zamen consul zijn, τινὶ, met iemand.

Ὕπερθε of ὕπερθεν, *adv.* van boven af; daarboven, daarover.

Ἐφύπερθε, *adv.* boven op.

Καθύπερθε, *adv.* van boven af, van boven neer.

Ὑπέρα, ἡ, een touw, waarmede de boegspriet aan de mast wordt vastgehecht, en waardoor men het zeil kan veranderen, Hom. Od. E, 260.

Ὕπερος, ὁ of ὕπερον, τὸ, een stamper; 2) een klopper of klepel aan eene deur.

Ὑπερώϊος, *contr.* ὑπερῷος, ῴα, ῷον, daar boven liggende, daar boven zijnde; 2) *neutr.* ὑπερώϊον of ὑπερῷον, τὸ, verst. οἴκημα, een bovenhuis, bovenvertrek, bovenkamer; 3) *foem.* ὑπερῴη, ἡ, verst. στέγη, het verhemelte.

Ὑπήνη, ἡ, de baard. Ὑπηνήτης, ου, ὁ, gebaard, die eenen baard heeft.

Ὕπνος, ὁ, de slaap (misschien voor ὕπινος, het Lat. *supinus*, v. w. mogelijk *somnus*, dus eig. het op den rug of achterover liggen).

Ὑπνώδης, ὁ, ἡ, ὑπναλέος, έα, έον, en ὑπνηλὸς, ἡ, ὸν, slaperig.
Ὑπνάω, Jon. ὑπνέω, bijz. in *med.* ik slaap.
Ὑπνόω, ik doe inslapen; 2) *neutr.* ik slaap in, val in slaap; ik slaap.
Ὑπνωτικὸς, ἡ, ὸν, slaapverwekkend; 2) slaperig.
Ὑπνώω, en ὑπνώσσω of ὑπνώττω, ik sluimer, heb lust tot slapen; ik slaap.
Αἰένυπνος, ὁ, ἡ, altijd slapend, eeuwig slapend.
Ἄϋπνος, ὁ, ἡ, slapeloos, wakker, wakende. Ἀϋπνία, ἡ, slapeloosheid, het waken.
Ἄγρυπνος, ὁ, ἡ (van ἄγρα of van ἐγείρω), uit den slaap wekkend; 2) uit den slaap gewekt, slapeloos, wakker. Ἀγρυπνία, ἡ, slapeloosheid, het waken. Ἀγρυπνέω, *fut.* ήσω, ik ben slapeloos, ik slaap niet, ik waak; τινὶ, ik waak, ik geef acht op iets. Ἀγρυπνητικὸς, ἡ, ὸν, ligt slaapverdrijvend.
Ἐξαγρυπνέω, ik ontwaak.
Διαγρυπνέω, ik waak (den gânschen nacht) door.
Ἐπαγρυπνέω, ik waak op of om iets.
Ἀφυπνόω, ik slaap in, val in slaap.
Ἀφυπνίζω, ik wek op uit den slaap.
Βραχύϋπνος, ὁ, ἡ, kort- of weinig slapend.
Δύσυπνος, ὁ, ἡ, slecht slapend. Δυσυπνέω, slecht slapen.
Ἐνύπνιον, τὸ, hetgeen men in den slaap ziet, een droom, droomgezigt.
Ἐνυπνιάζω, ik droom, zie eenen droom.
Ἔξυπνος, ὁ, ἡ, uitgeslapen, ontwaakt, wakker.
Κάθυπνος, ὁ, ἡ, en καθυπνὴς, ὁ, ἡ, zwaar slapend, vast slapend, slaperig.

Ὑπὸ, *praep.* voor eenen medeklinker, ὑπ' voor eenen klinker, het Lat. *sub*, het Nederd. *op*, doch in het gebruik gewoonlijk *onder*, in verschillende beteekenissen:

I. Met den *Genit.* 1) van *plaats*, b. v. ὑπὸ γῆς, onder de aarde; 2) van *tijd*, b. v. ὑπ' αὐλοῦ, onder de fluit, d. i. gedurende het fluitspelen; 3) van *uitwerking*, *oorzaak*, *rede*, enz. onder, door, van wege, uit hoofde van, enz. bijz. in eenen lijdenden zin, als: παιδεύομαι ὑπ' ἐκείνου, ik word door hem onderwezen; θνήσκειν ὑπὸ τινὸς, eig. onder iemands hand sterven, d. i. door iemand vermoord worden; ὑφ' ἡδονῆς, uit blijdschap, ὑπὸ δέους, uit vrees, ὑπ' ἐνδείας, uit gebrek, enz.

II. Met den *Dat.* duidt ὑπὸ doorgaans het *verblijf onder* of de *onderworpenheid aan iets*, b. v. τόπος ὑπὸ τῇ γῇ, eene onderaardsche plaats, ὑπὸ Πέρσῃσι, onder de magt der Persen, ὑφ' ἑαυτῷ ἔχειν, onder of in zijne magt hebben; ὑπὸ νυκτὶ, des nachts, tegen den nacht; ὑπὸ μάστιγι, onder

de zweep, onder de plak; ὑπὸ τοῖς νόμοις, onder de wet of de uitspraak der wet; enz.

III. Met den *Accus.* insgelijks, 1) *plaatsing* onder iets, b. v. ὑπὸ τὴν γῆν, onder de aarde, ὑπὸ τὴν πόλιν, onder de stad of stadsmuren, ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε, hij begaf zich naar, d. i. onder de wallen van Troje; ὑπὸ τὴν ἕω, tegen het oosten; 2) aannadering van *tijd*, b. v. ὑπὸ τὴν ἕω, tegen den dageraad, ὑπὸ τὴν νύκτα, tegen den nacht, ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς χρόνους, tegen denzelfden tijd; 3) *onderwerping* aan iets, b. v. ὑφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι, onder zijne magt brengen; ὑπὸ τοὺς Ἀθηναίους γίγνεσθαι, den Atheneren onderworpen worden; enz.

IV. In zamenstelling heeft ὑπὸ behalve de doorgaande beteekenis van *onder* in het bijz. de daarvan afkomende van 1) onder de hand, heimelijk; b. v. ὑφαιρέομαι, heimelijk wegnemen, ontfutselen; 2) zachtjes, een weinig, als ὑποτραυλίζειν, een weinig stamelen; ὑποφοβεῖσθαι, een weinig vreezen; 3) allengskens, langzamerhand, b. v. ὑποτήκειν, langzamerhand smelten of verteren.

Ὑπαὶ, *poët.* hetzelfde als ὑπὸ. V. d.

Ὕπαιθα, 1) *praep. c. Gen.* onder, van onder, van onder door; 2) als *adv.* ter zijde, schuins af, zijdelings.

Ὕπτιος, ία, ιον, *supinus*, achterover, ruggelings, rugwaarts gebogen; ὕπτια μέρη, de rugzijde; 2) op den rug liggend, v. d. *metaph.* zorgeloos, nalatig, traag.

Ὑπτιάζω, *fut.* άσω, op den rug liggen, achterover vallen, *metaph.* zorgeloos, nalatig zijn; 2) op den rug liggen, achterover buigen.

Ὑπτίασμα, τὸ, en ὑπτιασμὸς, ὁ, de terugbuiging, het achterover liggen.

Ἐξυπτιάζω, hetzelfde als ὑπτιάζω.

Ὑπόδρα, *adv.* bij Homerus, ook ὑποδρὰξ, bij lateren, van onder op; schuins, scheel, bijz. van den blik der oogen, ὑπόδρα ἰδεῖν, met een scheel oog aanzien.

Ὕρχη, *Aeol.* ὕρχη, een aarden vat of pot voor gezouten visch.

Ὕσγινον, τὸ, zekere purperachtige verw uit eene plant toebereid, misschien het karmozijnrood.

Ὑσγινοβαφὴς en ὑσγινόεις, met karmozijn geverwd, scharlakenrood.

Ὑσμίνη, ἡ, het slagleveren, de strijd; v. d. ὑσμίνηνδε;

naar den strijd, ten strijde. Van den ouden *Nom.* ὑσμὶν, ῖνος, vindt men ook den *Dat.* ὑσμῖνι, bij HOMERUS.

Ὑσσὸς, ὁ, eene soort van werpspies, bij de Romeinen *pilum.*

Ὕστερος, ὑστέρα, ὕστερον, *Compar.* achter, achterwaarts gekeerd, achtervolgend, later, zoowel van *plaats* als van *tijd;* v. d. volgend, eerstvolgend, de naastvolgende, de tweede; achterlijk, te laat komende; 2) *metaph.* onderdoende voor, geringer dan, τινὸς, iets; onderworpen; van waar de spreekwijzen ὕστερον τι ποιεῖν τινὶ of ὕστερον τίθεσθαί τι τινὸς, het een beneden het ander schatten of stellen, μὴ ἔμπροσθεν τῶν νόμων, ἀλλ' ὕστερος, de wetten niet vooruit loopende, maar dezelve volgende. — Ὕστατος, άτη, ατον, ook *poët.* ὑστάτιος, ία, ιον, *Superl.* van ὕστερος, de achterste, de laatste, de uiterste, de onderste, de laagste, geringste.

Ὕστερον, *adv.* (eig. *neutr.* van ὕστερος), achter, daarna, daarop, ten tweede; te laat; b. v. ὕστερον τῶν ἱππέων, achter de ruiterij, ὕστερον τούτων, na deze dingen. — Ὕστατον en ὕστατα, *adv.* laatstelijk, ten laatste. Ὑστάτιον, *adv.* hetzelfde.

Ὑστέρα, ἡ, ook ὕστρος, ὁ, *uterus*, de baarmoeder. — Ὕστερον, τὸ, *plur.* ὕστερα, τὰ, de nageboorte. — Ὑστερικὸς, ἡ, ὸν, tot de baarmoeder behoorende, dezelve betreffende.

Ὑστεραῖος, αία, αῖον, achtervolgend, op den volgenden dag plaats hebbend; τῇ ὑστεραίᾳ, verst. ἡμέρᾳ, des anderen daags.

Ὑστερέω, *fut.* ήσω, en ὑστερεύω, *fut.* εύσω, ik ben of sta achter, volg daarachter, achtervolg; ik ben of kom later, ik kom te laat; *metaph.* ik doe onder voor, ben geringer of slechter dan, τινὸς, iemand; ik blijf achter, ik blijf in gebreke, ik loop mis, ontbeer, τινὸς, iets; ontbreken.

Ὑστέρημα, τὸ, het achterblijvende, het achterdeel; v. d. het ontbrekende, gebrek, bijz. in het N. T.

Ὑστέρησις, ἡ, de achterblijving, het te laat of te kort komen; 2) hetzelfde als ὑστέρημα.

Ὑστερητικὸς, ἡ, ὸν, geneigd tot achterblijven, of te laat komen.

Ἀφυστερέω en Καθυστερέω, z. v. a. ὑστερέω, achterblijven, te laat komen, misloopen.

Ὑστερίζω, *fut.* ίσω, ik achtervolg, kom achterna; ik blijf achter, kom te laat; ik kom te kort, ik ontbeer; ik doe onder, ik heb of krijg de nederlaag.

Ἐφυστερίζω, en Καθυστερίζω, hetzelfde.

Πανύστατος, η, ον, de allerachterste, allerlaatste. Πανύστατον en πανύστατα, *adv.* ten allerlaatste.

Ὑφάω, *Jon.* ὑφόω, bij HOMERUS Od. H, 105, en gewoonlijker Ὑφαίνω, *fut.* ανῶ, ik weef, weef te zamen; 2) *metaph.* zamenweven, zamenvoegen of stellen, b. v.

δόλον, μῆτιν, enz. list beramen, eenen listigen aanslag smeden; v. d. 3) in het alg. zamenstellen, bereiden, maken.

Ὑφὴ, ἡ, het weven; 2) het weefsel.
Ὕφος, εος, τὸ, en ὕφασμα, τὸ, het geweefde, het weefsel, het weefstuk.
Ὕφανσις, εως, ἡ, het weven, de zamenweving.
Ὑφάντης, ου, ὁ, een wever. Ὑφαντὸς, ἡ, ὸν, geweven.
Ὑφαντικὸς, ἡ, ὸν, tot het weven of den wever behoorende, tot het weven geschikt of bekwaam; v. d. ὑφαντικὴ, ἡ, verst. τέχνη, de weefkunst.
Διϋφαίνω, doorweven.
Ἐνυφάω en ἐνυφαίνω, inweven.
Ἐνύφασμα, τὸ, het inweefsel.
Ἐξυφαίνω, ik weef af, maak af.
Ἐξύφασμα, τὸ, het afgeweefde, afgewerkte stuk.
Καθυφαίνω, ik weef in, weef te zamen.
Παρυφάω en παρυφαίνω, ik weef bij, weef aan, v. w. ἐσθὴς παρυφασμένη, een kleed met een aanweefsel, opnaaisel, of aangeweven purperen zoom of rand; *metaph.* daarneven of langs de zijden uitbreiden, b. v. ὅπλα παρυφασμένα, ter zijde uitgestrekte wapenen.
Παρυφὴ, ἡ, het aan- of opweefsel, de aangeweven purperzoom, *clavus.*
Παρυφὴς, ὁ, ἡ, *praetextatus,* die een kleed met zoodanigen purperzoom draagt.
Εὐπάρυφος, ὁ, ἡ, met een bonten zoom of rand omweven, b. v. ἐσθὴς; *meton.* de persoon die zulks draagt.
Προσυφαίνω, ik weef aan, weef bij.
Συνυφαίνω, ik weef te zamen, weef aan een; *metaph.* ik verbind, voeg te zamen, breng tot stand.
Συνυφὴ, ἡ, het zamenweefsel; 2) het aanweefsel, de inslag. Συνύφασμα, τὸ, het zamenweefsel.
Συνυφὴς, ὁ, ἡ, zamengeweven; zamengevoegd.

Ὕψος, εος, τὸ (verwant met ὑπὸ, eig. op), het opperste, de hoogte, spits, top, punt; de verhevenheid, hoogheid; *metaph.* τοῦ λογοῦ, verhevenheid van stijl of uitdrukking.

Ὑψηλὸς, ἡ, ὸν, hoog, verheven. Ὑψηλῶς, *adv.* in de hoogte, met verhevenheid. Ὑψηλότης, ἡ, de hoogte, de verhevenheid.
Ὕψι, *adv.* hoog, in de hoogte; opwaarts, naar boven.
Ὑψοῦ, *poët.* ὑψόθι, *adv.* hoog, in de hoogte, boven op. — Ὑψόθεν, *adv* uit de hoogte, van boven. Ὑψόσε, *adv.* opwaarts, naar de hoogte, naar boven.
Ὑψίστερος, α, ον, *Compar.* van ὕψος, hooger, verhevener.
Ὕψιστος, ίστη, ιστον, *Superl.* zeer hoog, de opperste, de hoogste, de verhevenste.
Ὑψοτάτω, *adv.* opperst, ten hoogste.
Ὑψόω, *fut.* ώσω, ik hoog op, verhoog, verhef.
Ὕψωμα, τὸ, het verhoogde; de verhooging; de hoogere stand, b. v. ἄστρων, van de sterren.

Συννψόω, mede ophoogen of verheffen.
Ὑπερυψόω, boven mate verhoogen of verheffen.

Ὕω, *fut.* ὕσω, bewateren, bevochtigen, begieten, nat maken; v. d. bijz. doen regenen, regenen, b. v. ὕει ὁ Ζεὺς, ὁ θεὸς, of enkel ὕει, het regent; *pass.* bevochtigd, beregend worden, b. v. ἡ γῆ τῶν Ἀσσυρίων ὕεται ὀλίγῳ, in Assyrie regent het weinig, Herodot. I, 193; ook, in of als regen nedervallen, afregenen. Verwant met het Lat. *pluo.* — Ὕσμα of ὕμα, τὸ, het geregende, de regen.

Ὑὰς, άδος, ἡ, eig. regenend, in *plur.* ὑάδες, ων, αἱ, *hyades*, de hyaden of de kop van het stiergesternte, eig. het regengesternte, wijl men meende dat derzelver opgang met de zon den regen aankondigde.

Ὑετὸς, ὁ, *pluvia*, de regen, het regenen.

Ὑέτιος, ὁ, ἡ, regenend, regenachtig, bijz. ὑέτιος Ζεὺς, *Jupiter pluvius*, Jupiter de regengod; ὑέτιος ἄνεμος, een regenwind.

Ὑετόεις, εσσα, εν, en ὑετώδης, ὁ, ἡ, regenachtig.

Ἐφύω, *fut.* ύσω, daarop regenen.

Καθύω, beregenen, regen afzenden.

Andere afleidingen:

Ὑγρὸς, ὰ, ὸν, vochtig, nat; vloeibaar, vlietend, b. v. ὑγρὸν ἔλαιον, vloeijende honig, ὑγρὸν ὕδωρ, vlietend water; ὑγρὰ, ἡ, verst. γῆ, en ὑγρὰ κέλευθα, eig. het natte land, de natte dreven, d. i. het water, de zee, *poët.* bij Homerus; *metaph.* week, zacht, buigzaam, bewegelijk, veranderlijk.

Ὑγρῶς, *adv.* nat, vochtiglijk, al vloeijende, al buigende.

Ὑγρότης, ητος, ἡ, vochtigheid, nattigheid; vloeibaarheid; weekheid, zachtheid, buigzaamheid; veranderlijkheid.

Ὑγραίνω, *fut.* ανῶ, ik bevochtig, ik maak nat. Ὑγρανσις, ἡ, de bevochtiging.

Ὑγρασία, ἡ, vochtigheid, nat.

Ἀνυγραίνω, ik maak weder vochtig, ik week.

Διϋγραίνω en καθυγραίνω, doorvochtig of doornat maken, bevochtigen.

Ὑγρώσσω, ik ben vochtig, nat, week, zacht; 2) hetzelfde als ὑγραίνω.

Διΰγρος, ὁ, ἡ, doornat, doorvochtig.

Πάρυγρος en ὕφυγρος, ὁ, ἡ, bijkans nat, een weinig nat of vochtig.

Ὕδωρ, *Gen.* ὕδατος van den ouden *Nom.* ὕδας, τὸ, het water; het zeewater, de zee; het regenwater, de regen; in het alg. nat, vocht. Men vindt ook *poët.* Ὕδος, εος, τὸ, hetzelfde. *Dimin.* Ὑδάτιον, τὸ, een watertje.

Ὑδάτινος, ὁ, ἡ, van water, uit water bestaande.

Ὑδατόεις, εσσα, εν, en ὑδατώδης, ὁ, ἡ, waterachtig.

Ὑδαρὴς, ὁ, ἡ, waterachtig, vloeibaar; dun, zwak.

Ὕδερος, ὁ, en ὕδρωψ, ὁ (zie ὄπτομαι), de waterzucht.

Ὑδερικὸς, ἡ, ὸν, ὑδερώδης, ὁ, ἡ, en ὑδρωπικὸς, ἡ, ὸν, waterzuchtig.

Ὑδρηλὸς, ἡ, ὀν, en ὑδράδης, ὁ, ἡ, ook ὑδρόεις, εσσα, εν, waterachtig, nat, vochtig.
Ὑδρία, ἡ, een watervat, wateremmer.
Ὑδρίον, τὸ, hetzelfde; 2) een weinig waters.
Ὕδρος, ὁ, en ὕδρα, ἡ, *hydra*, eene waterslang.
Ὑδραίνω, *fut.* ανῶ, ik maak nat, bevochtig; ik wasch, baad; *med.* zich wasschen, zich baden.
Ὑδρεύω, *fut.* εύσω, ik put, schep, haal water.
Ὕδρευσις, ἡ, het waterscheppen of halen; 2) de bevochtiging.
Ὑδρεία, ἡ, hetzelfde; 2) het water.
Ὑδρεῖον, *Jon.* ὑδρήϊον, τὸ, een wateremmer, watervat, eene schepkan; 2) de plaats waar men water haalt of schept, een waterput.
Ἄνυδρος, ook *poët.* ἄϋδρος, ὁ, ἡ, zonder water, gebrek aan water hebbend, droog.
Ἀνυδρία, en ἀϋδρία, ἡ, gebrek aan water, droogte.
Ἔνυδρος, ὁ, ἡ, waterrijk, bevochtigd, nat; 2) in het water levend, b. v. ἔνυδρα ζῶα, waterdieren.
Ἐνυδρὶς, ίδος, ἡ, ook ἔνυδρις, ἡ, de vischotter.
Εὔϋδρος, ὁ, ἡ, goed water hebbend, waterrijk.
Ἔφυδρος, *Jon.* ἔπυδρος, ὁ, ἡ, op-, over-, aan het water; waterrijk; water of regen aanbrengend, b. v. ζέφυρος, bij Hom. Od. Ξ, 458.
Κάθυδρος, ὁ, ἡ, onder water, waterrijk, waterachtig.
Κλεψύδρα, ἡ, een wateruurwerk.
Μελάνυδρος, ὁ, ἡ, zwart van water, b. v. κρήνη, Hom.
Πολύϋδρος, ὁ, ἡ, veel water hebbend. Πολυϋδρία, ἡ, veelheid van water.
Σπάνυδρος, ὁ, ἡ, gebrek aan water hebbend.
Ὕφυδρος, ὁ, ἡ, onder water zijnde.
Φεύγυδρος, ὁ, ἡ, waterschuw.

Zamenstellingen achteraan, b. v.

Ὑδραγωγεῖον, τὸ, en ὑδραγωγία, ἡ, eene waterleiding.
Ὑδράργυρος, ὁ (van ἄργυρος), kwikzilver.
Ὑδραυλὶς, έως, ἡ, een waterorgel.
Ὑδρορρόα en ὑδρόρροια, ἡ, eene watergoot, een riool, een kanaal, eene sluis.

Φ.

Φάγω, in *praes.* ongebruikt, *aor.* 2. ἔφαγον, v. w. de *inf.* φαγεῖν, *fut. med.* φάγομαι, voor φαγοῦμαι, ik vreet, ik eet. — Van het verlengde φαγέω heeft men:

Φάγημα, τὸ, een stuk eten, het eten.
Φάγησις, εως, ἡ, het eten, de invreting.
Φάγαινα en φαγέδαινα, ἡ, eetlust, bijz. sterke eetlust, vraatzucht; 2) eene invretende zweer, de kanker.
Φάγος, ὁ, een eter, een vraat. V. d. eene menigte zamenstellingen, als:

'Αλληλοφάγος, ὁ, ἡ, elkander verslindend.
'Ανδρο- en ἀνθρωποφάγος, ὁ, een menscheneter.
Γαλακτοφάγος, ὁ, een melketer; *pl. contr.* Γλακτοφάγοι, οἱ, de Galaktophagen, zeker volk dat van melkspijzen leefde, Hom. Il. N, 6.
Δωροφάγος, ὁ, ἡ, hongerig naar geschenken, bij Hesiodus.
'Ιχθυοφάγος, ὁ, ἡ, vischetend.
Κρεωφάγος, ὁ, ἡ, vleeschetend, vleeschvretend.
Λαβροφαγέω, sterk of gulzig etend.
Μονοφάγος, ὁ, ἡ, alleen etend.
'Οψοφάγος, ὁ, ἡ, die de toespijs, b. v. vleesch of visch, zonder brood daarbij eet; v. d. een lekkerbek; zie Xenophon. Mem. Socr. III, 14, 3. *Compar.* 'Οψοφαγίστερος. *Superl.* 'Οψοφαγίστατος.
'Οψοφαγία, ἡ, lekkerbekkerij.
Παμ- en πολυφάγος, ὁ, ἡ, alles of veel etend, een vraat.
Σαρκοφάγος, ὁ, ἡ, vleeschetend; 2) *Subst.* ὁ, een steenen doodkist, een sarkophaag.
'Υλοφάγος, ὁ, ἡ, het hout knagend; 2) in het hout, of het woud, levend.
Χαλινοφάγος, ὁ, ἡ, op den toom bijtend (van een paard).
'Ωμοφάγος, ὁ, ἡ, raauwe spijs of raauw vleesch etend, wreed. 'Ωμοφαγία, ἡ, het raauw eten, de wreedheid.

Φηγὸς, ἡ (van de *forma* φήγω), eene soort van eik met eetbare vrucht; de vrucht daarvan, een eikel. Φήγινος en Φηγίνεος, έα, εον, van den eik, van eikenhout gemaakt.
Διαφάγω, dooreten, doorvreten.
Καταφάγω, opeten, vereten, verslinden; verteren, doorbrengen.
Προςφάγω en 'Επιφάγω, daarbij of daarop eten, toeëten.
Προφάγω, voor, vooraf, te voren eten.
Συμφάγω en συγκαταφάγω, mede eten, mede opeten.

Φαικὰς, ἡ, en φαικάσιον, τὸ, eene soort van wijde lederen schoenen, te Athene bij de opzigters der gymnasien, of schermscholen, in gebruik.

Φαιὸς, ὰ, ὸν, *fuscus*, zwartachtig, aschgraauw, grijs.

Φάκελλος en φάκελος, ὁ, een bundel. Φακελλόω, *fut.* ώσω, eenen bundel maken, zamenbinden.

Φακὸς, ὁ, de lins, zoowel plant als vrucht; 2) een linsvormig vat of flesch, eene bedstoof; 3) eene linsvormige vlak op het vel, eene sproet.

Φακῆ, ῆς, ἡ, zamengetr. uit φακέα, eene lins, linzenpotagie, linzenkooksel.
Φακώδης, ὁ, ἡ, linsachtig; vol linsvormige vlakken.
Φακωτὸς, ἡ, ὸν, linsvormig.

Φάλαγξ, αγγος, ἡ, *phalanx*, een langwerpig rond ligchaam, eene ronde plank, een rolhout, rolsteen: 2) een lid, vingerlid; 3) eene spin, of bijzondere soort van spinnen; 4) bij Homerus, de rijen of gelederen

der slagorde, 5) bij de Macedoniers en Romeinen eene bijzondere wijze van slagorde, bij rijen of kolommen.

Φαλαγγηδὸν, *adv.* phalanxgewijze

Φαλαγγίτης, ὁ, een soldaat uit de phalanx, een Romeinsch legioensoldaat.

Φαλάγγιον, τὸ, eene soort van spin, bijz. eene vergiftige spin.

Ὑπερφαλαγγέω, met de rij der slagorde overvleugelen, omsingelen.

Φάλαινα, ἡ, ook φάλη, ἡ, *balaena*, een walvisch; 2) een glinsterwormpje of glinstermotje; zie Φάω.

Φαλακρὸς, ὁ, kaal, een kaalkop.

Φαλλὸς, ὁ, ook φάλης, ητος, ὁ, het mannelijk lid; bijz. het houten namaaksel daarvan, hetwelk bij de feesten van Bacchus, als het zinnebeeld van de teelkracht der natuur, in den optogt werd rond gedragen.

Φάρμακον, τὸ, een mengsel van verschillende kruiden, v. d. 1) een geneesmiddel in het alg. b. v. φάρμακον ποτὸν, een drank, ἔγχριστον, eene zalf, ἐπίπαστον, een poeder, καταπλαστὸν, een pleister, enz.; 2) een giftmengsel, een giftdrank, het vergif; veelal in *plur.* φάρμακα λυγρὰ, θανάσιμα, of enkel φάρμακα; *metaph.* een toovermiddel, tooverdrank; 3) een mengsel van verschillende kleuren, verfwaren, verw. Van φάρω, waarschijnlijk verwant met φύρω.

Φαρμακόεις, εσσα, εν, vol van kruiden, rijk in kruiden; 2) hetzelfde als

Φαρμακώδης, ὁ, ἡ, naar een geneesmiddel, giftdrank, tooverdrank, verfstof enz. gelijkende.

Φαρμακὸς, ὁ, een giftmenger, toovenaar, heksenmeester. *Foem.* φαρμακὸς, of φαρμακὶς, ίδος, ἡ, eene giftmengster, toovenares, eene heks.

Φαρμακεὺς, έως, ὁ, die genees-, gift- of toovermiddelen bereidt, een giftmenger, toovenaar.

Φαρμακεύω, *fut.* εύσω, 1) *act.* ik geef een geneesmiddel, giftmengsel of tooverdrank in, ik wend hetzelve aan; 2) *med.* hetzelve innemen of gebruiken.

Φαρμάκευσις en φαρμακεία, ἡ, het geven of het gebruiken van een geneesmiddel, gift- of tooverdrank.

Φαρμακευτὴς, οῦ, ὁ, een giftmenger, toovenaar. Φαρμακεύτρια, ἡ, eene giftmengster, toovenares. Φαρμακευτικὸς, ἡ, ὸν, genezend; v. d. ἡ φαρμακευτικὴ, verst. τέχνη, de kunst om geneesmiddelen te bereiden; 2) vergiftigend.

Καταφαρμακεύω, ik vergiftig, ik betoover.

Φαρμακόω, z. v. a. φαρμακεύω, b. v. μελίκρατον πεφαρμακωμένον, vergiftigde mee.

Φαρμακάω, onzinnig, verstandeloos zijn; v. w. bij Demosth. φαρμακῶν, ὁ, een vergiftigde, die door het gebruik van vergif zijn verstand verloren heeft.

Φαρμάσσω of φαρμάττω, *fut.* ξω, z. v. a. φαρμακεύω, ik wend een genees-, gift-, of tooverdrank aan; v. d. ik heel, verzacht; ik vergiftig, ik betoover; ik verw, doop in de verw; ik doop in, b. v. het gesmeede ijzer in het water, Hom. Od. 'I, 393.

Φάρμαξις, ἡ, hetzelfde als φαρμακεία.

Καταφαρμάσσω, άττω, ik vergiftig.

'Αλεξιφάρμακον, τὸ, ook ἀντιφάρμακον, τὸ, eene tegengift; een hulpmiddel.

'Αφάρμακος en ἀφάρμακτος, ὁ, ἡ, zonder vergif, onvergiftigd.

Εὐφάρμακος, ὁ, ἡ, goed voor een geneesmiddel.

Πολυφάρμακος, ὁ, ἡ, rijk in kruiden, geneesmiddelen, vergiften, enz.; 2) kruidkundig, bij Hom. Il. Π, 28.

Φᾶρος, εος, τὸ, waarschijnlijk van φέρω, dus eig. de dragt, het gewaad, een kleed, een hulsel, dekkleed, deken; een zeil; het lijnwaad.

Φάρος, ὁ, het eiland Pharus bij Alexandrie in Egypte, beroemd om deszelfs vuurtoren; v. d. in het alg. een vuurtoren, vuurbaak.

Φάρω, ik splijt, scheur, ongebruikt stamwoord van

Φαρόω, *poët.* ik splijt de aarde, ik ploeg.

Ἄφαρος en ἀφάρωτος, ὁ, ἡ, onbeploegd.

Φάρσος, τὸ, een afgebroken stuk, een stuk, een deel.

Φαρκὶς, ίδος, ἡ, een rimpel, eene vouw, plooi. Φαρκιδόω, rimpelen.

Φάραγξ, γγος, ἡ, eene spleet, kloof; een hol; een dal. Φαραγγώδης, ὁ, ἡ, vol spleten, kloven, dalen, enz.

Φάρυγξ, υγγος, ἡ, de keel, de opening der slokdarm; 2) somtijds voor λάρυγξ, de luchtpijp, de long. Φάρυξ, υγος, ἡ, *poët.* hetzelfde.

Φασιανὸς, ὁ, de vogel van de rivier Phasis, een faisant.

Φάσηλος, ook φασήολος en φασίολος, ὁ, *phaselus*, *phaseolus*, eene soort van groote boonen of erwten; 2) een bootje, schuitje.

Φαῦλος, η, ον, *vilis*, slecht, gering, goedkoop; niet deugend, onbruikbaar, onnut; gemeen, eenvoudig; *metaph.* slecht van karakter, ondeugend, kwaad, v. w. φαῦλος en φαῦλος ἄνθρωπος, ὁ, een slecht mensch, een booswicht, een fielt. Verg. Φῆλος, onder Σφάλλω. = Φαύλως, *adv.* slecht, ligtelijk, met gemak, b. v. φαύλως φέρειν, ligt verdragen.

Φαυλότης, ητος, ἡ, slechtheid, geringheid, geringe waarde, geringe krachten.

Φαυλίζω, *fut.* ίσω, zameng. 'Απο- en Διαφαυλίζω, ik acht gering, ik veracht. Φαυλισμὸς, ὁ, geringschatting, verachting.

Φλαῦρος, α, ον, *Att.* hetzelfde als φαῦλος, v. d. φλαῦρον ἔπος, een kwaad woord. Φλαύρως, *adv.* hetzelfde, b. v.

φλαύρως ἔχειν, slecht gesteld zijn. Φλαυρότης, ἡ, z. v. a. φαυλότης. Φλαυρίζω, 'Απο- en 'Εκφλαυρίζω, hetzelfde als φαυλίζω.

Φὰψ, φαβὸς, ἡ, ook φάσσα en φάττα, ἡ, *palumbus*, eene soort van wilde druiven.

Φάω, φάζω, verwant met het Latijnsche *findo*, eig. splijten, doorbreken, v. d. slagten, dooden, moorden; — in *praes.* ongebruikt; *perf. pass.* πέφαμαι, v. w. πέφαται en πέφανται bij HOMERUS, Il. 'Ρ, 689, 'Ε, 531, en elders; alsmede πέφασμαι, v. w. *Inf.* πεφάσθαι, Il. 'Ω, 254, en *part.* πεφασμένος, geslacht, gedood, bij LYCOPHRON; *fut. pass.* πεφήσομαι, v. w. πεφήσεαι, Il. N, 829; — is het stamwoord van

Φατὸς, ἡ, ὸν, geslagt, gedood, vermoord, in zamenst.

'Αρείφατος, *Jon.* ἀρηΐφατος, ὁ, ἡ, in den strijd gedood, gesneuveld.

Μυλήφατος, ὁ, ἡ, door den molen fijn gemaakt, b. v. ἄλφιτον, gemalen koren, bij HOM.

'Οδυνήφατος, ὁ, ἡ, pijnstillend, b. v. φάρμακα, HOM.

Πρόσφατος, ὁ, ἡ, versch geslagt of gedood; v. d. in het alg. versch, nieuw. Προσφάτως, *adv.* nieuwelings, onlangs.

Σφάζω of σφάττω, *fut.* ξω, ik slagt, ik dood, moord; *part. pass.* ἐσφαγμένος, η, ον, en *part. aor. pass.* σφαγεὶς, εῖσα, ὲν, hetzelfde als

Σφακτὸς, ἡ, ὸν, geslagt, gedood, vermoord.

Σφαγὴ, ἡ, de slagting, de moord, het slagten, het slagtofferen; 2) de keel of de plaats waar men het offerdier den slag toebrengt.

Σφάνιον, τὸ, het slagtdier, slagtoffer; 2) een slagtbekken, offervat. Σφαγεῖον, τὸ, hetzelfde.

Σφαγὶς, ίδος, ἡ, een slagt- of offermes.

Σφαγιάζω, *fut.* άσω, ik slagt de offerdieren, ik offer. Σφαγιασμὸς, ὁ, de slagting, een slagtoffer, een offer.

Σφαγεὺς, έως, ὁ, de slagter, een moordenaar; 2) een slagzwaard, moordgeweer.

Αἱματοσφαγὴς, ὁ, ἡ, bloediglijk geslagt.

Αὐτοσφαγὴς, ὁ, ἡ, een zelfmoorder.

Βουσφαγέω, ossen slagten. Μηλοσφαγέω, schapen slagten.

Νεοσφαγὴς en νεόσφακτος, ὁ, ἡ, versch geslagt, onlangs vermoord.

Σφάκελος, ὁ, de versterving, een bederf der sappen, zoowel in boomen en planten als in eenig gedeelte van het ligchaam, d. i. het koud vuur; 2) hevige smert, ongeduld.

Σφακελίζω, *fut.* ίσω, en σφακελίζομαι, het koud vuur hebben.

Φάσγανον, τὸ (misschien voor σφάγανον), een slagzwaard, een moordgeweer.

'Αποσφάζω, άττω, ik slagt, dood, breng ter dood.

Διασφάζω, άττω, eig. door- of van een splijten; v. d. de keel opensnijden, kelen.

Διασφὰξ, ὁ, eene spleet of opening tusschen twee rotsen, eene rotskloof, bij Herodotus.

Ἐπισφάζω, άττω, ik slagt daarop, daarover, daarbij, daarna, daarneven, v. d. in het alg. ik offer; ik dood.

Κατασφάζω, άττω, ik slagt, ik versla, vermoord.

Κατασφακτικὸς, ὴ, ὸν, slagtend, moordend.

Ἐπικατασφάζω, ik slagt, dood daarop, daarbij, daarenboven.

Προσφάττω, ik slagt of offer voor, vooraf, te voren.

Πρόσφατος, ὁ, ἡ, kort te voren geslagt; *metaph.* versch, frisch, nieuw.

Προςσφάττω, ik slagt, dood, offer daarbij, b. v. bij een graf. Πρόςσφαγμα, τὸ, een aangebragt offer, slagtoffer.

Ὑποσφάττω, ik slagt of keel van onderen.

Ὑπόσφαγμα, τὸ, het opgevangene bloed van het offerdier, tot spijs toebereid.

Φένω, in *perf. med.* πέφονα, en daarvoor gebruikelijker Πέφνω (misschien voor πεφένω), zameng. Καταπέφνω, *poët.* hetzelfde als σφάζω, ik slagt, moord, dood, vermoord.

Φόνος, ὁ, de slagt, slagting, moord; de slag, het bloedvergieten, een bloedbad; het vergoten bloed, moorddadiglijk vergoten bloed.

Φόνιος, ὁ, ἡ, ook ία, ιον, moorddigdalijk, doodelijk, bloedig; 2) hetzelfde als

Φονικὸς, ὴ, ὸν, den moord betreffend, gezind tot moorden. Φονικῶς, *adv.* moorddadiglijk, wreedelijk.

Φονώδης, ὁ, ἡ, bloedig, bloedrood, moordgezind.

Φοίνιος, ία, ιον, en ὁ, ἡ, z. v. a. φόνιος, moordgezind, bloeddorstig; den moord betreffende, moordend; bloedig, doodelijk.

Φοινήεις, εσσα, εν, *poët.* hetzelfde, b. v. δράκων, een bloedroode, bloedige, of met bloed bevlekte draak, Hom. Il. M, 202. Daarvoor zameng. Δαφοινὸς en δαφοίνεος, α, ον (van δὰ, voor ζα, zeer, sterk), zeer bloedig, b. v. δράκων, Il. B, 308, εἷμα, Il. Σ, 538; enz.

Φονεὺς, έως, ὁ, een moorder, moordenaar. Daarvoor ook φόντης, in het zameng. Ἀργειφόντης, ὁ, de Argosmoorder, d. i. Merkurius.

Φονεύω en καταφονεύω, *fut.* εύσω, ik moord, vermoord.

Φόνευμα, τὸ, het vermoorde, een lijk.

Φονευτὴς, οῦ, ὁ, een moordenaar.

Φονάω, ik begeer te moorden, ik ben bloeddorstig.

Φονόω, ik bevlek met moord of bloed.

Ἀλληλοφόνοι, αι, α, elkander moordend.

Ἀνδροφόνος, ὁ, ἡ, menschenmoordend, een moordenaar. Ἀνδροφονία, ἡ, een moord.

Ἀντίφονος, ὁ, ἡ, moordwrekend, wederkeerig moordend.

Ἀπόφονος, ὁ, b. v. φόνος, een onregtvaardige moord.

Αὐτοφόνος, -φονευτὴς en -φόντης, ὁ, een zelfmoorder.
Βουφόνος, ὁ, ἡ, ossen slagtend. Βουφόνια, τὰ, de ossenslagt. Βουφονέω, ossen slagten.
Γοργοφόνη, ἡ, de Gorgusmoordster, bijnaam van Minerva.
Δολοφονία, ἡ, een listige moord. Δολοφονέω, door list moorden.
Θηροφόνος, ἡ, de wildmoordster, bijnaam van Diana.
Λαοφόνος, ὁ, ἡ, het volk moordend, oorlogzuchtig.
Μητροφόνος, en -φόντης, ὁ, een moedermoorder.
Νεόφονος, ὁ, ἡ, onlangs vermoord.
Ξενοφόνος, ὁ, een gastmoorder.
Παιδοφόνος, ὁ, een kindermoorder.
Πατροφόνος en -φονεὺς, of -φόντης, ὁ, een vadermoorder.
Πολυφόνος, ὁ, ἡ, veel moordend.

Φάω, niet anders dan het voorgaande φάω, dus eig. *doorbreken*, v. d. in eene *onzijdige* beteekenis, lichten, schijnen, doorstralen, bijz. van het *aanbrekend* daglicht, van waar bij Hom. Od. Ξ, 502, φάε (voor het *imperf.* ἔφαε) δὲ χρυσόθρονος ἠὼς, de gulden dageraad brak aan, alsmede het *part.* φάουσαι, bij Aratus, *Phaen.* 607. is het stamwoord van

Φαείνω, φαέθω, φαύω, φαύσκω, φώσκω, alle dichterlijke vormen, in dezelfde beteekenis. Van daar
Φαῦσις, ἡ, het licht, de glans.
Φαυστήριος, eig. de lichter, bijnaam van Bacchus, wiens feesten bij het fakkellicht gevierd werden.
Φαύσιγξ, ιγγος, ἡ, eene doorschijnende blaas op de huid, b. v. na een brandsel; eene puist.
Φαεινὸς en φαεννὸς, ἡ, ὸν, doorschijnend, glansrijk, schitterend, stralend, helder.
Φαέθων, eig. het *part.* van φαέθω, schijnend; v. d. bijz. het daglicht, de zon, bij de dichters als een persoon voorgesteld, onder den naam van *Phaëthon.*
Ἀμφιφαείνω, rondom schijnen, omschijnen, omschitteren.
Διαφώσκω, doorschijnen, v. d. ἅμ' ἡμέρᾳ διαφωσκούσῃ, met het aanbreken van den dag.
Ἐπιφαύω, φαύσκω, φώσκω, eig. oplichten, bijz. van het opgaande daglicht.
Πιφαύσκω (*frequent.* van φαύσκω), ik laat schijnen, breng in het licht, toon aan, verklaar; 2) ik zeg. Zie beneden.
Παιφάσσω (*frequent.* van den vorm φάζω, φάσσω), heen en weer schijnen, schitteren, flikkeren, Hom. Il. Β, 450, van Minerva, die met haar blinkend schild zwaait.
Ἐκπαιφάσσω, uitschitteren, uitblinken, b. v. in den oorlog, Il. Ε, 803.
Μεταπαιφάσσω, doorschitteren, doorstralen, flikkeren, van het bliksemlicht, bij Apoll. Rh. III. 1265.
Ὑποφαύσκω, zachtjes schijnen, een weinig licht geven,

met het licht opkomen, b. v. ὑποφαυσκούσης ἕω, bij de morgenschemering.

Φάος, εος, τὸ, het licht; een licht, een vuur; het daglicht, zonlicht, de dageraad, de morgenschemering; 2) het licht der oogen, v. w. φάεα καλὰ, schoone oogen, bij Hom. Od. 'P, 39. 3) *metaph.* de heilzon, voorspoedszon, het heil, de redding, helderheid van gelaat, vreugde.

'Αμφιφαὴς, έος, ὁ, ἡ, omschijnend, rondom doorschijnend, overal zigtbaar.

'Ηδυφαὴς, ὁ, ἡ, zacht of liefelijk schijnend.

Κελαινοφαὴς, ὁ, ἡ, met zwartachtigen glans.

Κεραυνοφαὴς, ὁ, ἡ, als de bliksem schitterend.

Λευκοφαὴς, ὁ, ἡ, helderschijnend, helder.

Μελαμφαὴς, ὁ, ἡ, donkerschijnend, donker.

Παμφαὴς, ὁ, ἡ, alles beschijnend, b. v. van de zon.

Φοινικοφαὴς, ὁ, ἡ, purperschijnend, purperglanzig.

Χρυσοφαὴς, ὁ, ἡ, goudglanzig, schitterend als goud.

Κατηφὴς, ὁ, ἡ, nederziende, met nedergeslagen oogen, beschaamd.

Κατήφεια, ἡ, *Jon.* κατηφείη, het nederzien of nederslaan der oogen, neerslagtigheid, treurigheid, schaamte.

Κατηφέω, ook κατηφιάω, ik sla de oogen neer, ik ben neerslagtig, treurig, beschaamd.

Φῶς, φωτὸς, τὸ, licht; vuur; het daglicht, v. w. εἰς φῶς ἔρχεσθαι, in het licht komen; 2) een licht, eene brandende fakkel, eene kaars; 3) een lichtgat, een venster; 4) *metaph.* heil, vreugde. Daarvoor φόως, *poët.* hetzelfde, v. w. φόωσδε, in het licht, naar het licht.

Φωτεινὸς, ἡ, ὸν, licht, doorschijnend, helder.

Φωςὴρ, ῆρος, ὁ, een lichter, een venster.

Φωτίζω, *fut.* ίσω, ik licht, geef licht, schijn; 2) *act.* ik verlicht, beschijn, klaar op; ik breng in het licht, maak bekend.

Φώτισμα, τὸ, en φωτισμὸς, ὁ, de verlichting, het lichten, beschijnen.

Περιφωτίζω, omschijnen, rondom verlichten.

Φώγω, φώζω, φωγνύω, φώγνυμι, op het vuur warmen, braden, roosten, verbranden. Waarschijnlijk verwant met het Latijnsche *foveo* en *focus.*

Φωσφόρος, ὁ, ἡ, licht dragend of aanbrengend; een fakkeldrager; 2) *Subst.* ὁ, verst. ἀςὴρ, *Lucifer,* de morgenster.

Φωσφορέω, ik draag of breng licht aan.

Φωσφόρια, τὰ, het fakkeldragersfeest.

Φῶς, φῶτος, ὁ, *poët.* hetzelfde als ἄνθρωπος, ἀνὴρ, een mensch, een man. De afleiding is onzeker: volgens sommigen, eig. de spreker, van φάω, φημὶ; zie beneden: volgens anderen, waarschijnlijker, z. v. a. ὁ φύσας, de verwarmer, teler, vader; misschien ook *qui uterum findit,* van φάω, *findo.* V. d.

Δαμασίφως, ὁ, de menschen temmend, als bijnaam van den slaap.

'Ολοφώϊος, ὁ, ἡ (van ὄλλυμι, z. v. a. ὀλοὸς), menschenmoordend, verderfelijk, doodelijk; ὀλοφώϊα εἰδὼς, verderfelijke kunsten wetend, listig, bij Hom. Od. Δ, 460.

Φαλὸς, ή, ὸν, lichtend, schijnend, glinsterend; helder, blank, wit. Φάλιος, ία, ιον, hetzelfde.

Φάλλαινα, ἡ, een glinsterwormpje, eene mot.

Φαλαρὸς, *Jon.* φαληρὸς, ὰ, ὸν, hetzelfde als φαλὸς; 2) de blanke, de witte, als bijnaam van eenen bok, bij Theocr. V, 103.

Φάλαρα, τὰ, *phalerae*, het paardentuig, de opschik der paarden. Χρυσεοφάλαρος, ὁ, met gouden paardentuig.

Φαληριάω of -όω, blank of wit zijn, b. v. van de schuimende zeegolven, Il. N, 799.

Φαλύνω, ik maak schijnend of glinsterend.

Φάλος, ὁ, een blank of glinsterend ligchaam, v. d. de knop aan den helm, waarin de vederbosch of helmkam steekt. V. d.

Ἀμφίφαλος, ὁ, ἡ, met zoodanige blinkende knoppen omsierd.

Ἄφαλος, ὁ, ἡ, zonder knop, zonder helmkam.

Τετράφαλος en τετραφάληρος, ὁ, ἡ, met vier knoppen versierd.

Φαλακρὸς, ὰ, ὸν (van ἄκρος), gladhoofdig, grijsharig, kaal, een kaalkop.

Φαιδρὸς, ὰ, ὸν, helder, blinkend; blank, rein; bijz. helder van gelaat, vrolijk, opgewekt, lustig. Φαιδρῶς, *adv.* vrolijk, met lust.

Φαιδρότης, ητος, ἡ, glans, helderheid, vrolijkheid.

Φαιδρόω en φαιδρύνω, ik glans, maak blank of schoon, ik glans op, helder op, vervrolijk; 2) *med.* zich vrolijk maken, vergenoegd zijn.

Φαιδρύντρια, ἡ, eene schoonmaakster, waschvrouw.

Ἐκ- en Ἐπιφαιδρύνω, ophelderen, opglanzen.

Φαίδιμος, ὁ, ἡ, helderschijnend, doorluchtig, beroemd, b. v. φαίδιμος Ἕκτωρ.

Φαιδιμόεις, εσσα, εν, hetzelfde.

Φαίνω, *fut.* φανῶ, *aor.* 1. ἔφηνα, 1) *act.* ik breng in het licht, ik toon aan, wijs aan; ik wijs geregtelijk aan, ik klaag aan; ik laat zien, ik toon, b. v. ὕβριν οὐκ ἀνασχετὸν, eene ondragelijke trotschheid; 2) *neutr.* licht geven, lichten, schijnen, b. v. ὁ ἥλιος φαίνει, de zon schijnt; in welken zin ook voorkomt het *perf.* πέφηνε, bij Aeschylus, Prom. 111; 3) *med.* en *pass.* φαίνομαι, in het licht komen, verschijnen, zich vertoonen, vertoond worden; bijz. even als het Lat. *videri*, schijnen, den schijn of het voorkomen hebben, b. v. φαίνεται, dat schijnt zoo, dat blijkt; v. d. het *part.* φαινόμενος, ένη, ενον, verschijnend, schijnbaar, blijkbaar, in het oog loopend; *neutr.* τὸ φαινόμενον, de schijn, dunk, meening; *pl.* τὰ φαινόμενα, de hemelteekenen, de sterren; — *perf. pass.* πέφαμαι of πέφασμαι (van het oude φάω, φάζω), waarvan voorkomen πέφαται, πέφανται (Il. B, 122), *pl. q. perf.* πέφαντο, *inf.* πέφασθαι, *part.* πεφασμένος, in het licht gebragt, verschenen, geopenbaard; — *fut.* πεφήσομαι, v. w. πεφήσεται, Il. P, 155. — *aor.* 1. ἐφάνθην, v. w. φάανθεν, *poët.* voor ἐφάνθησαν, Il. A, 200; *aor.* 2. ἐφάνην, v. w. φάνεν, voor ἐφάνησαν, Od. Σ, 68; *part.* φανθεὶς en φανεὶς, εῖσα, ὲν. —

V. d. het *frequent.* Φαινέσκω en Φανέσκω, *poët.* hetzelfde, Od. Γ, 31. N, 194, enz.

Πεφασμένως, *adv.* openlijk, klaarblijkelijk.

Φάσμα, ατος, τὸ, een verschijnsel; het afschijnsel, een beeld; een voorteeken, wonderteeken.

Φάσις, ἡ, de aanwijzing, aanklagt; 2) eene verschijning, een droom.

Φαάντερος, α, ον, *Compar.* helderder, doorschijnender; en *Superl.* Φαάντατος, η, ον, zeer helder, de helderste; beide dichterlijk van de verouderde *Posit.* φάος of Φαής.

Φανής, ὁ, ἡ, schijnend, schijnbaar; Φαντὸς, ἡ, ὸν, getoond, verschenen; Φάντης, ὁ, de toonder.

Woorden in zamenst. gebruikt:

Ἀκραιφνής, ὁ, ἡ, misschien voor ἀκεραιόφανής, z. v. a. ἀκέραιος, zonder zweem van vermenging, louter, zuiver, rein; gaaf, onbeleedigd.

Ἀμφιφανής, ὁ, ἡ, omschijnend, rondom zigtbaar.

Ἀλλοφανής, ὁ, ἡ, anders schijnend, verschillend.

Ἀφανής, ὁ, ἡ, niet schijnend, duister, onzigtbaar, onbekend, onberoemd; niet meer zigtbaar, verdwenen, b. v. ἀφανὴς ἐγίνετο, hij verdween. Ἀφανῶς, *adv.* zonder te schijnen, buiten het gezigt, in het duister, in het geheim.

Ἀφανεία en ἀφανία, ἡ, onzigtbaarheid, duisternis.

Ἀφανίζω, *fut.* ίσω, ik maak onzigtbaar, ik doe of laat verdwijnen, ik verwijder, verdelg, verberg, ik dood, ik begraaf; ik beroof van zijnen glans, ik bevlek, besmet.

Ἀφανισμὸς, ὁ, en ἀφάνισις, ἡ, de vernietiging, verdwijning.

Ἀφανιςής, οῦ, ὁ, een vernietiger, verdelger.

Ἄφνω (misschien zamengetr. uit ἀφανῶς) en αἴφνης, en zameng. Ἐξαίφνης en ἐξαπίνης, *adv.* onverziens, op het onverwachtss, plotselijk.

Αἰφνίδιος of ἐξαιφνίδιος, ὁ, ἡ, en ἐξαπιναῖος, αία, αῖον, onvoorzien, onverwacht, plotseling. Αἰφνιδίως of αἰφνίδιον, en ἐξαπιναίως, *adv.* hetzelfde als Αἴφνης.

Ἄφαντος, ὁ, ἡ, onvertoond, niet verschenen, verdwenen, onzigtbaar, verborgen, onbekend.

Δουλοφανής, ὁ, ἡ, den schijn van slavernij hebbende; slaafsch.

Δυσφανής, ὁ, ἡ, slecht schijnend, naauwelijks zigtbaar, duister, onduidelijk.

Ἡλιοφανής, ὁ, ἡ, zonneklaar; van de zon beschenen.

Ἱεροφάντης, ὁ, de aanwijzer der godsdienstplegtigheden of geheimenissen, een opperpriester.

Νυκτιφανής en νυκτίφαντος, ὁ, ἡ, des nachts schijnend.

Ὀψιφανής, ὁ, ἡ, laat schijnend, zich laat vertoonend.

Συκοφάντης, ὁ. Zie Σῦκον.

Τηλεφανής, ὁ, ἡ, veraf schijnend, veraf gelegen.

Φανὸς, ἡ, ὸν, licht, helder, blinkend; blank, zuiver; helder van gelaat, vrolijk. — Φανὸς, ὁ, een licht, een lichter, eene fakkel, lantaren.

Φανίον en Φανάριον, τὸ, *dimin.* van Φανός.

Φανὴ, ἡ, de verschijning, vertooning; *pl.* Φαναὶ Βακχίου, de Bacchusgeheimenissen, die des nachts bij het fakkellicht gevierd werden.

Φαναῖος, ὁ, de lichter, lichtgever, bijnaam van Jupiter en Apollo.

Φανερὸς, ὰ, ὸν, schijnbaar, zigtbaar, blijkbaar, duidelijk, openbaar, bekend; beroemd. Φανερῶς, *adv.* openlijk, in het gezigt.

Φανερόω, *fut.* ώσω, ik maak zigtbaar of duidelijk; ik verklaar, openbaar; ik maak bekend, beroemd.

Φαντάζω, *fut.* άσω, eig. het *frequent.* van Φαίνω, ik laat of doe dikwijls verschijnen, ik maak zigtbaar, ik openbaar, ik vertoon, wijs aan; 2) *med.* zich laten zien, verschijnen; zich vertoonen, vertooning maken, opzien baren; zich den schijn vormen, zich inbeelden, wanen.

Φάντασμα, τὸ, een verschijnsel; een gezigt; een droomgezigt; een voorteeken; een beeld, inbeelding.

Φαντασία, ἡ, 1) *act.* de vertooning, aanwijzing, voorstelling; 2) *neutr.* *a)* de verschijning; eene verschijning, een gezigt; de schijn, het aanzien, opzien, de vertoonmaking; *b)* de verbeelding, verbeeldingskracht; eene inbeelding, voorstelling; het voorwerp der verbeelding, een denkbeeld, eene hersenschim, een beeld; ingebeeldheid, ingebeelde lust of begeerte, *fantaisie.*

Φαντασιόομαι, 1) *med.* zich verbeelden, een denkbeeld hebben, zich een denkbeeld vormen; 2) *pass.* in de verbeelding bestaan, hersenschimmig zijn.

Φαντασιώδης, ὁ, ἡ, hersenschimmig; rijk in verbeelding of denkbeelden.

Φανταστὸς, ἡ, ὸν, ingebeeld; op de verbeelding werkend, aan de verbeelding onderworpen.

Φανταστικὸς, ἡ, ὸν, tot de inbeelding of verbeeldingskracht behoorende, vatbaar voor inbeelding, zich ligt kunnende verbeelden.

Ἀναφαίνω, ik laat of doe verschijnen, ik maak zigtbaar, ik openbaar, vertoon; *med.* en *pass.* ἀναφαίνομαι, zich vertoonen, verschijnen, zigtbaar of blijkbaar worden.

Ἀνάφανδὸν en ἀναφανδὰ, *contr.* ἀμφαδὸν, ἀμφαδὰ, zameng. ἐξαναφανδὸν, *adv.* openlijk, in het gezigt, in het openbaar.

Ἀποφαίνω, ik breng in het licht, ik vertoon, bijz. het afgewerkte; v. d. ik maak af, ik maak; ik breng in het midden, ik stel voor; ik toon aan, wijs aan, bewijs; ik verklaar; 2) *med.* zich doen zien of kennen, zich vertoonen, zich verklaren; v. d. ἀποφαίνεσθαι γνώμην, ook alleen ἀποφαίνεσθαι, zijn gevoelen zeggen, uitspraak doen.

Ἀποπεφασμένως, *adv.* openlijk.

Ἀπόφανσις, ἡ, de verklaring, uitspraak, meening, eene spreuk; de aanwijzing, een bewijs. Ἀπόφασις, ἡ, hetzelfde; bijz. de aanwijzing van goederen, eene inventaris.

Ἀποφαντὸς, ἡ, ὸν, aangewezen, verklaard, voorgesteld. Ἀποφαντικὸς, ἡ, ὸν, verklarend, voorstellend.

Ἀνταποφαίνω, wederkeerig aanwijzen, wederleggen.

Διαφαίνω, ik laat of doe doorschijnen; 2) *med.* doorschijnen, doorstralen, uitblinken, verschijnen.

Διάφανσις en διάφασις, ἡ, het doorschijnen of doorstralen; de doorschijnendheid.

Διαφαίνω, ὁ, ἡ, doorschijnend, doorstralend; uitblinkend, beroemd; duidelijk. Διαφανῶς, *adv.* openlijk, duidelijk.

Ἐκφαίνω en ἐκφανίζω, ik laat of doe naar buiten schijnen, ik laat zien; ik maak zigtbaar, bekend, duidelijk; ik openbaar; 2) *med.* uitschijnen, uitblinken, verschijnen, bekend of openbaar worden.

Ἐκφανὴς, ὁ, ἡ, openbaar, duidelijk; uitblinkend, uitschitterend. Ἐκφάδην, *adv.* duidelijk, openlijk.

Ἐμφαίνω, ik laat of doe daarin schijnen, ik vertoon daarin, b. v. in eenen spiegel; v. d. ik laat zien, vertoon, wijs aan; *impers.* ἐμφαίνει, het schijnt, het blijkt; *pass.* ἐμφαίνεται, het schijnt toe, het komt voor, het blijkt, τινὶ, aan iemand.

Ἔμφασις, εως, ἡ, het inschijnen, het schijnsel, de schijn; 2) de toeschijning, voorstelling; 3) de nadruk (van woorden), eene *emphasis.*

Ἐμφατικὸς, ἡ, ὸν, nadrukkelijk, beduidenisvol, beteekenend.

Ἐμφανὴς, ὁ, ἡ, eig. inschijnend, waarin iets schijnen kan, b. v. als een spiegel; v. d. zigtbaar, openbaar, duidelijk, oogenschijnlijk, in het oog vallend. Ἐμφανῶς, *adv.* openlijk, duidelijk. Ἐμφάνεια, ἡ, de inschijning, zigtbaarheid, duidelijkheid.

Ἐμφανίζω, *fut.* ίσω, ik laat daarin schijnen, ik laat zien, ik maak zigtbaar, duidelijk, ik openbaar, ik toon aan.

Ἐπιφαίνω, ik doe of laat daarop schijnen, ik toon aan; wijs aan daarop, daarover, daarna, daarenboven; ik laat van buiten of van boven af zien; *med.* ik verschijn daarop, daarover, ik kom te voorschijn; ik schitter uit, blink uit.

Ἐπιφανὴς, ὁ, ἡ, daarop schijnend, zigtbaar, duidelijk, uitschitterend, aanzienlijk, beroemd. Ἐπιφανῶς, *adv.* op eene uitstekende wijze.

Ἐπιφάνεια, ἡ, de verschijning, het te voorschijn komen; 2) de schijn die over iets ligt, de oppervlakte, buitenzijde eener zaak; *metaph.* aanzien, uitstekendheid, roem, glans; 3) het opzien baren; 4) het aangezigt, de voorzijde.

Συνεπιφαίνομαι, zich te gelijk vertoonen, mede zijn gevoelen zeggen.

Καταφαίνω, ik laat af of nederschijnen, ik laat zien; *med.* ik schijn, verschijn, schijn toe.

Καταφανὴς, zigtbaar, helder, duidelijk, openbaar. Καταφανῶς, *adv.* openlijk, duidelijk.

Παμφαίνω en παμφανάω, of -νόω, gansch en al schijnen, schitteren, blinken. Hom. Il. Ζ, 513. Ἐ, 295. en elders.

Παραφαίνω, ik toon daarbij, daarneven; *med.* ik verschijn daarbij, kom te voorschijn.

Περιφαίνομαι, om of rondom schijnen, rondom zigtbaar zijn, zich duidelijk vertoonen.

Περιφανής, ὁ, ἡ, rondom zigtbaar, duidelijk, doorluchtig, aanzienlijk. Περιφανῶς, *adv.* zeer duidelijk. Περιφάνεια, ἡ, het rondom schijnen, de zigtbaarheid.

Προςφαίνομαι, ik schijn toe, kom te voorschijn, verschijn.

Προςφανής, ὁ, ἡ, toeschijnend, te voorschijn komend, duidelijk.

Προφαίνω, ik licht voor; ik laat vooraf zien, toon vooraf aan, ik beloof; ik duid of kondig vooraf aan, ik voorzeg; 2) *med.* voor, vooraf, vooruit verschijnen, te voorschijn of voor oogen komen.

Προφανής, ὁ, ἡ, voor, vooraf, vooruit schijnend; verschijnend, zigtbaar, blijkbaar, duidelijk; ἀπὸ of ἐκ τοῦ προφανοῦς, openlijk.

Πρόφαντος, ὁ, ἡ, vooraf vertoond of aangewezen.

Συμφαίνω, komt niet voor, maar wel

Συμφανής, ὁ, ἡ, zamenschijnend, duidelijk.

Ἀσυμφανής, ὁ, ἡ, onduidelijk.

Ὑπερφαίνομαι, overschijnen, boven iets verschijnen; uitschitteren of uitblinken, τινὸς, boven iemand.

Ὑπερφανής, ὁ, ἡ, of ὑπερηφανής en ὑπερήφανος, ὁ, ἡ, eig. overschijnend, daarboven verschijnend, bovenuitstekend; v. d. *metaph.* zich verheffend, hoogmoedig, overmoedig, trotsch. Ὑπερηφάνως, *adv.* hoogmoediglijk, trotschelijk.

Ὑπερηφάνεια en ὑπερηφανία, ἡ, verheffing, trotschheid, hoogmoed.

Ὑπερηφανέω, ik verhef mij, ik ben trotsch of hoogmoedig, ik stel mij trotschelijk aan; ik veracht, behandel verachtelijk.

Ὑποφαίνω, ik laat of doe daaronder schijnen, ik laat heimelijk zien of blijken; 2) *neutr.* daaronder schijnen, zich heimelijk vertoonen; ὑπέφαινεν ἡμέρα, ἡ, de dag brak aan.

Φέγγω, andere vorm voor φαίνω, ik licht, verlicht; ik geef licht, ik schijn. V. d.

Φέγγος, εος, τὸ, licht, glans, het daglicht, de dag.

Ἀφεγγής, ὁ, ἡ, zonder licht, donker.

Εὐφεγγής, ὁ, ἡ, goed licht, helderschijnend.

Καλλιφεγγής, ὁ, ἡ, hetzelfde.

Παμφεγγής, ὁ, ἡ, geheel en al licht.

Φάω, φάζω, hetzelfde als het voorgaande, in eene *werkende* of *overgaande* beteekenis, dus, in het licht of aan den dag brengen, verklaren, v. d. den mond openen, zeggen, spreken, verwant met het Latijnsche *for*, *fatus sum*, *fari*, is het stamwoord van den gewonen vorm Φημὶ, 1) *act.* ik zeg, ik spreek; ik zeg aan, ik vertel, verhaal; ik zeg ja, ik bevestig, verzeker; ik geef het jawoord, ik beloof, zeg toe; ik zeg bij mij zelven, ik denk, ik meen, bijz. bij Homerus en andere oude dichters; *fut.* 1. φήσω, *fut.* 2. φασῶ, *imperf.* en *aor.* 2. ἔφην, v. w. de 3. *pers. pl.* φὰν

en ἔφαν, voor ἔφασαν of ἔφησαν, *imperat.* φάθι, *infin.* φάναι, *part.* φὰς, zeggende, gezegd hebbende; 2) *med.* hetzelfde, gebruikelijk in *imperf.* en *aor.* 2. 2. ἐφάμην, *inf.* φάσθαι, *part.* φάμενος, ένη, ενον, zeggende, gezegd of gesproken hebbende, *imperat.* φάσο, *Jon.* φάο, Hom. Od. Σ, 170; 3) *pass.* gezegd, gesproken worden, in *perf.* πέφαμαι, v. w. πέφαται bij Apoll. Rh. II, 500, en πέφασμαι, v. w. de *imper.* πεφάσθω, en het *part.* πεφασμένος, η, ον, gezegd, gesproken, Il. Ξ, 127. — Φασὶ, men zegt; ὥς φασι, zoo als men zegt, zoo als de spraak gaat. — Voor Φημὶ, zeide men ook in het Attische dialect Ἠμὶ, bij Aristoph. v. w. het *imperf.* ἦν, ἦς, ἦ, voor ἔφην, ης, η, bijz. in de gemeenzame spreekwijzen ἦν δ' ἐγὼ, *inquam*, *ik zeide*, ἦ δὲ ὃς, *inquit*, hij zeide, veelal in de zamenspraken van Plato en anderen; dat ἠμὶ schijnt verwant met Ἄω, αὔω, v. w. αὐδάω, zie boven.

1) Afleidingen van Φάω, Φημὶ:

Φαρίζω, als het ware een *frequent.* van φημὶ, komt voor in het zameng.

Ἰσοφαρίζω, gelijk noemen, gelijk stellen, bij Hom. Il. Ζ, 101, en elders, hetzelfde als ἴσον φάσθαι, Il. Ἀ, 187, ten zij men het liever van φέρω wilde afleiden, v. w. ἰσοφόρος, Od. Σ, 373; zie Φέρω.

Φάσκω, *frequent.* van φημὶ, ik zeg bij herhaling, bij aanhoudendheid, ik zeg dikwijls; ik zeg, ik spreek; *part.* φάσκων, zeggende; *infin.* φάσκειν. V. d. bij verdubbeling

Πιφάσκω, en meermalen πιφαύσκω, ομαι, *poët.* ik zeg, spreek, verklaar, toon aan, wijs aan, kondig aan, enz. bij Homerus en anderen. Verg. ook boven p. 814.

Φάσις, ἡ, eig. de aanwijzing, aankondiging, zie boven Φαίνω; v. d. het zeggen, de spraak; een gezegde, eene spreuk; eene uitspraak, stelling.

Φάτης, ου, ὁ, de zegsman, spreker, het Lat. *vates*.

Φάτις, εως, ἡ, eig. de zegster, v. d. de spraak, het gerucht, de roep; roem; eene spreuk, uitspraak; bijz. eene orakelspreuk, godspraak.

Φατίζω, *fut.* ίσω of ίξω, ik zeg, spreek; ik doe uitspraak; ik verzeg, ik beloof; ik geef voor, beweer.

Φατὸς, ἡ, ὸν, (*fatus*) gezegd, gesproken, genoemd; 2) gezegd, gesproken of genoemd kunnende of moetende worden, uit te spreken, uitsprekelijk; οὐ φατὸν, niet te zeggen, niet uit te spreken.

Φατειὸς, ὰ, ὸν, *poët.* hetzelfde, zeggenswaardig, noemenswaardig.

Ἄφατος, ὁ, ἡ, ongezegd, ongenoemd; 2) onzeggelijk, onuitsprekelijk; 3) sprakeloos.

Ἀφασία en ἀμφασία, ἡ, sprakeloosheid; ἀμφασίη ἐπι-

ων, onvermogen om een woord uit te brengen; bij Hom. Il. 'Ρ, 695.

Δύςφατος, ὁ, ἡ, moeijelijk uit te spreken; 2) kwalijk te noemen, verwenschelijk.

Ἐπίφατος, ὁ, ἡ, in opspraak, in kwaad gerucht zijnde.

Θέσφατος, ὁ, ἡ, z. v. a. θεόφατος, van de goden gezegd of gesproken, van de goden bepaald; *neutr.* θέσφατόν ἐςι, het noodlot wil; *pl.* θέσφατα, godspraken, orakels.

Ἀθέσφατος, ὁ, ἡ, onzeggelijk, onuitsprekelijk.

Νεήφατος, ὁ, ἡ, onlangs gezegd, nieuw genoemd, nieuw.

Παλαίφατος, ὁ, ἡ, van ouds gezegd of genoemd, beroemd, oud.

Πολύφατος, ὁ, ἡ, veel genoemd, zeer beroemd.

Φήμη, ἡ, *Dor.* φάμη, het Lat. *fama*, het zeggen, de spraak, het gerucht, de roep, een goede of kwade naam; 2) bijz. eene godspraak, orakelspreuk, voorzegging, een voorteeken. — Φῆμις, ἡ, *poët.* hetzelfde als φήμη en φάτις.

Φημίζω, *fut.* ίσω, *Dor.* ίξω, ik zeg; ik spreek; ik spreek uit; ik noem; ik breng in opspraak, verspreid een gerucht.

Φημισμὸς, ὁ, hetzelfde als φήμη.

Διαφημίζω, door het gerucht verspreiden.

Ἐπιφημίζω, ik zeg of spreek toe, ik roep een woord van goede of kwade voorbeduiding toe, τινὶ, aan iemand; ik geef iemand mijne goed- of afkeuring te kennen; 2) ik schrijf toe, ken toe, τὸ δαιμόνιον of τοὺς θεοὺς, aan de goden; 3) ik zeg toe, ik beloof.

Ἐπιφήμισμα, τὸ, de toezegging, toespraak, toestemming, een teeken van goed- of afkeuring.

Καταφημίζω, ik verbreid een gerucht, τινὰ, van iemand.

Ἄφημος, ὁ, ἡ, of ἀφήμων, ongenoemd, onberoemd, onbekend. Ἀφήμως, *adv.* zonder een woord te spreken, stil, bij Thucyd.

Βλάσφημος, μία, μέω; Zie Βλάπτω.

Δύςφημος, ὁ, ἡ, kwaad voorbeduidend, ongunstig; eenen kwaden naam hebbend; 2) *act.* kwaadsprekend, lasterend.

Δυςφήμως, *adv.* ongunstiglijk.

Δυςφημία, ἡ, een kwaad beteekenend woord, een kwade naam; 2) lastertaal, smaadwoorden.

Δυςφημέω, *fut.* ήσω, ik voer hatelijke of slecht voorbeduidende woorden, τινὶ, tegen iemand; 2) ik breng in eenen kwaden naam, ik belaster, beschimp, τινὰ, iemand.

Εὔφημος, ὁ, ἡ, goed voorbeduidend, gunstig; eenen goeden naam hebbend, geëerd; 2) iets goeds zeggend, prijzend, loovend. Εὐφήμως, *adv.* gunstiglijk.

Εὐφημία, ἡ, een woord van goede voorbeduidenis; een goede naam; 2) goedkeuring, lof, toejuiching; 3) klagt, bij Aeschylus.

Εὐφημέω, ik gebruik goede, of iets goeds voorbeduidende woorden, bijz. in *imper.* εὐφήμει, *bona verba quaeso, favete linguis*, spreek goede woorden, vervloek ons niet, wees ons gunstig; 2) ik breng in goeden naam, ik roem, prijs, loof, keur goed, juich toe; 3) ik klaag, bij Sophocles.

Ἀνευφημέω, ik hef een gunstig geroep aan, ik juich.

Ἐπευφημέω, ik spreek gunstige woorden toe, ik juich toe.

Κατευφημέω, ik spreek goed van iets, ik prijs, ik loof.

Εὐφημίζω, *fut.* ίσω, ik spreek met goede of gunstige woorden aan, verwelkom, ik wensch geluk.

Εὐφημισμὸς, ὁ, z. v. a. εὐφημία, gunstige toespraak; 2) *euphemismus*, d. i. eene verzachte uitdrukking van eene kwade zaak, b. v. οἰκέτης, huisbediende, voor δοῦλος, slaaf.

Κακόφημος, ὁ, ἡ, hetzelfde als δύσφημος.

Παλίμφημος, ὁ, ἡ, herroepend; 2) tegensprekend, ongunstig.

Πολύφημος, ὁ, ἡ, wel genoemd, berucht, beroemd; 2) waar veel gesproken wordt, b. v. ἀγορὴ, Od. Β, 150; 3) goed of fraai zingend, Od. Χ, 376.

2) Zamenstellingen van Φάω, Φημὶ:

Ἀντίφημι, ik spreek tegen; 2) ik antwoord.

Ἀντίφασις, ἡ, tegenspraak; 2) een antwoord.

Ἀντιφατικὸς, ἡ, ὸν, tegensprekend, geneigd tot tegenspraak.

Ἀπόφημι, ook ἀποφάσκω, ik zeg af, zeg neen, ik weiger, ik loochen, ontken; 2) ik zeg uit, spreek vrij uit, Il. Ἡ, 362; 3) *med.* ik herzeg, ik boodschap, Il. Ἰ, 422, 649.

Ἀπόφασις, ἡ, de afzegging, ontkenning, weigering; 2) een antwoord; 3) hetzelfde als ἀπόφανσις; zie Ἀποφαίνω.

Ἀποφατικὸς, ἡ, ὸν, afzeggend, weigerend, ontkennend.

Ἔκφημι, ik zeg uit, spreek uit.

Ἔκφασις, ἡ, de uitspraak.

Κατάφημι, ik zeg ja, ik bevestig, verzeker; ik zeg toe; ik beloof.

Κατάφασις, ἡ, de bevestiging, het jawoord.

Καταφατίζω en καταφάσκω, hetzelfde.

Καταφατικὸς, ἡ, ὸν, bevestigend.

Μετάφημι, ik spreek onder, tusschen, tusschen beide, τινὶ, met iemand.

Παράφημι, ik spreek toe, vermaan, vertroost; 2) ik misleid door woorden, ik bedrieg; 3) *med.* hetzelfde, v. w. het *part.* παραφάμενος, *poët.* παραιφάμενος, of *contr.* παρφάμενος. — Παρα- en παραιφάσκω, *poët.* hetzelfde.

Παραίφασις, παραφασία en πάρφασις, ἡ, *poët.* toespraak, vermaning, vertroosting.

Πρόςφημι, ik spreek aan, spreek toe, spreek tot iemand.

Πρόφημι, ik zeg voor, vooraf, vooruit, ik voorzeg.

Προφήτης, ου, ὁ, een voorzegger, aankondiger of verklaarder van godspraken; 2) een voorspeller, waarzegger; een dichter. *Foem.* Προφῆτις, ιδος, ἡ, eene voorzegster, waarzegster.

Προφητεύω, ik ben aankondiger of verklaarder der godspraken; ik kondig aan in naam der godheid; ik zeg waar, ik voorzeg.

Προφητεία, ἡ, de voorzegging, waarzegging, het waarzeggers beroep.

Προφητικὸς, ἡ, ὸν, voorzeggend, waarzeggend, daartoe behoorende.

Πρόφασις, ἡ, het voorgeven, een voorwendsel; eene verontschuldiging, weigering; een schijngrond, eene uitvlugt;

eene gelegenheid, aanleiding; προφάσει, ἐπὶ προφάσιος, πρόφασιν, verst. κατὰ, of προφάσιος ἕνεκα, uit of onder voorwendsel.

Προφασίζομαι, ik maak tot voorwendsel; ik wend voor, geef voor; ik verontschuldig mij; ik maak eene uitvlugt.

Ἀπροφάσιςος, ὁ, ἡ, onvoorgewend; zonder voorwendselen of uitvlugt, dienstwillig, bereid. Ἀπροφασίςως, *adv.* zonder voorwendsel.

Εὐπροφάσιςος, ὁ, ἡ, ligt voor te wenden, goeden schijn hebbend. Εὐπροφασίςως, *adv.* onder een schoonschijnend voorwendsel.

Σύμφημι, ik zeg mede, te gelijk; ik stem daarmede in, ik stem toe.

Ὑπόφημι, komt niet voor, doch v. d.

Ὑποφήτης, ὁ, eig. de onderspreker, d. i. die in naam der goden orakels verkondigt, enz. een orakelpriester, godendienaar; ὑποφήτης Μοισᾶν, een Musendienaar, d. i. een dichter. Verg. Theocr. XXII, 116. — *Foem.* Ὑποφῆτις, ἡ, eene aankondigster.

Ὑποφήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, hetzelfde. Apoll. Rh. I, 22.

3) Andere verwante afleidingen:

Φωνή, ἡ (van de *forma* φόω of φώω, voor φάω), *vox*, de taal, de spraak, een woord; de spraak, het gerucht; de toon der spraak, de stem; eene stem, een geluid, een klank.

Φωνήεις, εσσα, εν, sprekend, met spraak of stem begaafd, stem-, toon- of geluid gevend, klinkend, v. w. φωνήεντα, τὰ, verst. γράμματα, de klinkers of klinkletters.

Φωνέω, *fut.* ήσω, ik spreek, ik spreek uit, ik spreek aan, ik roep; ik stem, ik geef stem, toon, geluid of klank, ik klink; ik zing; *pass.* genoemd, geroepen worden.

Φώνημα, τὸ, de spraak, stem, toon, klank.

Φώνησις, ἡ, de spraak, stemming, stemgeving, toon- of geluidgeving.

Ἀγριό-, Βαρβαρό- en Ξενόφωνος, ὁ, ἡ, eene wilde, onbeschaafde, vreemde taal sprekend. Βαρβαροφωνέω, eene vreemde taal spreken.

Ἀλλό- en Ἑτερόφωνος, ὁ, ἡ, anders sprekend, eene andere of vreemde taal sprekend.

Ἀναφωνέω, ik spreek op, spreek uit, roep uit, ik schreeuw.

Ἀναφώνημα, τὸ, en ἀναφώνησις, ἡ, een uitroep, een schreeuw.

Ἀντίφωνος, ὁ, ἡ, tegenklinkend, weerklank gevend, beantwoordend; τὸ ἀντίφωνον, de weerklank, een akkoord.

Ἀντιφωνία, ἡ, tegenklank, weerklank.

Ἀντιφωνέω, tegenspreken; beantwoorden; 2) weerklank geven, tegengestelde klank geven. Ἀντιφώνησις, ἡ, tegenspraak, tegenklank.

Ἐναντιόφωνος, ὁ, ἡ, eene tegenovergestelde klank of geluid geven.

Ἀρτίφωνος, ὁ, ἡ, gaaf van stem, wel uitsprekend.

Ἄφωνος, ὁ, ἡ, sprakeloos, zonder stem, stom; τὰ ἄφωνα, verst. γράμματα, de medeklinkers. Ἀφώνως, *adv.* zonder te spreken.

Ἀφωνία, ἡ, sprakeloosheid, stomheid, stilzwijgendheid.

Γλυκύ-, Ἡδύ- en Ἱμερόφωνος, ὁ, ἡ, zoet of zacht van stem.
Γυναικόφωνος, ὁ, ἡ, eene vrouwenstem hebbende.
Διάφωνος, ὁ, ἡ, van stem of toon verschillend, wanklinkend; oneenig. Διαφωνία, ἡ, verschil van stem of klank, wanklank; oneenigheid.
Διαφωνέω, van stem of klank verschillen, niet zamenstemmen; niet overeenstemmen, oneenig zijn, τινὶ, met iemand. Διαφώνησις, z. v. a. διαφωνία.
Δίφωνος, ὁ, ἡ, tweestemmig, twee geluiden gevend, valsch.
Δύς- en Κακόφωνος, ὁ, ἡ, slecht van stem, slecht klinkend, wanluidend. Δυς- en Κακοφωνία, ἡ, wanluidendheid.
Ἐκφωνέω, ik spreek uit, roep uit, schreeuw uit; ik noem bij name; ik spreek (een woord of eene letter) uit.
Ἐκφώνησις, ἡ, eene uitroeping, een schreeuw.
Ἔμφωνος, ὁ, ἡ, met stem begaafd, goed van stem.
Ἐννεά- en Ἑπτάφωνος, ὁ, ἡ, negen- of zeventoonig, b. v. van een speeltuig.
Ἐπιφωνέω, ik roep toe, schreeuw toe, juich toe; ik zeg of spreek daarbij, daarop; ik roep aan.
Ἐπιφώνημα, τὸ, de toeroep, toejuiching; de toevoeging van een gezegde.
Ἐπιφώνησις, ἡ, de toeroeping, toejuiching.
Ἐπιφωνηματικὸς, ἡ, ὸν, toeroepend, toejuichend.
Εὔφωνος, ὁ, ἡ, goed van spraak, stem, of toon, welklinkend, welluidend.
Εὐφωνία, ἡ, eene goede, sterke, heldere stem, welluidendheid.
Ἠερόφωνος, ὁ, ἡ, door de lucht klinkend, luid van stem. Hom. Il. Σ, 505.
Ἰσχνό- en Λεπτόφωνος, ὁ, ἡ, zwak van stem.
Κενόφωνος, ὁ, ἡ, een ijdel geluid gevend.
Λιγύφωνος, ὁ, ἡ, schel van stem.
Μεγαλόφωνος, ὁ, ἡ, zwaar van stem.
Μεταφωνέω, ik spreek onder of tusschen beide; ik spreek aan.
Ὁμόφωνος, ὁ, ἡ, zamenstemmend, eenstemmig. Ὁμοφώνως, *adv.* eenstemmiglijk. Ὁμοφωνία, ἡ, eenstemmigheid.
Ὁμοφωνέω, zamenstemmen.
Ὀξύφωνος, ὁ, ἡ, scherp van stem.
Παραφωνέω, ik stem bij, stem toe, roep toe. Παραφώνησις, ἡ, de toeroeping.
Παραφωνία, ἡ, eene verkeerde stem of geluid.
Περιφωνέω, omstemmen, omklinken, omgalmen.
Προςφωνέω, ik spreek aan, spreek toe, roep toe, schreeuw toe; ik noem.
Προςφώνημα, τὸ, en προςφώνησις, ἡ, de toespraak, toeroep, toejuiching.
Προφωνέω, ik zeg of spreek voor, ik voorzeg, ik beveel.
Σύμφωνος, ὁ, ἡ, zamenstemmend; overeenstemmend. Συμφώνως, *adv.* eenstemmiglijk.
Συμφωνία, ἡ, zamenstemming; overeenstemming; 2) een akkoord van verschillende stemmen, eene symphonie.
Συμφωνέω, mede-, te zamen-, overeenstemmen; eene overeenkomst of verdrag maken, τινὶ, met iemand; 2) een akkoord of concert van verschillende stemmen

maken. Συμφώνησις, ἡ, de zamenstemming, overeenstemming.

Ἀσύμφωνος, ὁ, ἡ, oneenstemmig, oneenig.

Ὑπερφωνέω, overstemmen, overschreeuwen.

Ὑποφωνέω, ik roep op, roep toe, beantwoord aan het geroep.

Ὑποφώνησις, ἡ, de toespraak, toeroep.

Φθέγγω (waarschijnlijk voor φέγγω, van φέω, verwant met φάω), bijz. in *med.* φθέγγομαι, *fut.* φθέγξομαι, *perf.* ἔφθεγμαι, drukt allerlei natuurgeluiden uit, 2) van *menschen*, d. i. zeggen, spreken, schreeuwen, stemmen; 2) van *dieren*, b. v. van een paard, hinniken, bij HERODOTUS; van den arend, *clangere;* van eene *kraai*, krassen, klappen; 3) van *zaken*, b. v. klinken, toonen, van een muzijkinstrument; kraken, van eene deur, bij ARISTOPH. enz.

Φθέγμα, τὸ, de spraak, klank, toon, stem, een geluid.

Φθόγγος, ὁ, en φθόγγη, ἡ (van het *perf. med.* ἔφθογγα), het geluid, de stem, een schreeuw, een toon, een klank; v. d. een klinker, een klinkletter, een letter.

Ἄφθογγος en Λιπόφθογγος, ὁ, ἡ, sprakeloos, stom.

Βαρύφθογγος, ὁ, ἡ, zwaar van geluid of stem.

Δίφθογγος, ἡ, *diphthongus*, een tweeklank.

Ἑπτάφθογγος, ὁ, ἡ, met zeven toonen of snaren.

Εὔ- en Καλλίφθογγος, welluidend, welklinkend.

Λαθίφθογγος, ὁ, ἡ, stemroovend, verstommend.

Λιγύφθογγος, ὁ, ἡ, schel van geluid of stem.

Μελίφθογγος, ὁ, ἡ, met honigzoete stem.

Μονόφθογγος, ὁ, ἡ, eenluidend, eentoonig.

Ἀγάφθεγκτος, ὁ, ἡ, schel of sterk luidend.

Ἄφθεγκτος, ὁ, ἡ, z. v. a. ἄφθογγος.

Ἀναφθέγγομαι, ik hef mijne stem op, ik roep uit, schreeuw uit, ik antwoord.

Ἀντιφθέγγομαι, ik spreek tegen; tegen- of terug klinken, weergalmen.

Ἀντίφθογγος, ὁ, ἡ, terugklinkend, weergalmend.

Ἀποφθέγγομαι, ik spreek, doe uitspraak; ik uit eene spreuk, eene godspraak, een gezegde.

Ἀπόφθεγμα, τὸ, de uitspraak, eene spreuk, een geestig of zinrijk gezegde, eene godspraak.

Ἀποφθεγματικὸς, ἡ, ὸν, spreukachtig, spreuklievend, zinrijk.

Ἀπόφθεγκτος, ὁ, ἡ, onaangesproken, van het gesprek afgezonderd.

Ἐπιφθέγγομαι, ik klink, spreek, roep, juich toe; ik antwoord.

Ἐπίφθεγμα, τὸ, de toeroep.

Παραφθέγγομαι, eenen valschen toon of geluid geven, slecht spreken, valsch zingen, enz.

Παράφθεγμα, τὸ, een valsche toon, wanklank; een wanvoegelijk gezegde.

Προςφθέγγομαι, ik spreek aan, spreek toe, begroet.

Πρόςφθεγμα, τὸ, de toespraak, de begroeting.

Συμφθέγγομαι, medespreken, zamenstemmen, overeenstemmen.

Ὑπερφθέγγομαι, ik overstem, overschreeuw.

Ὑποφθέγγομαι, ik stem daaronder, zachtjes stemmen, zachtjes spreken.

Φέβω, ik maak bevreesd, drijf op de vlugt, gebruikelijk in *med.* Φέβομαι, ik word bang, ik vrees, ik mijd, ik vlugt, ga op de vlugt. Misschien verwant met Σέβομαι, en met Φεύγω; zie aldaar.

Φόβος, ὁ (van het *perf. med.* πέφοβα), schrik, vrees; de vlugt.

Φόβη, ἡ, de paardenmanen; 2) lang haar; 3) het loof, bij Eurip.

Φοβερὸς, ὰ, ὸν, schrikkelijk, vreesselijk; 2) vreezend, bevreesd. Φοβερῶς, *adv.* op eene vreesselijke wijze. Φοβερότης, ἡ, bevreesdheid, vreesachtigheid.

Φοβέω, *fut.* ήσω, ik maak bevreesd, ik drijf op de vlugt, τινὰ, iemand; 2) *med.* en *pass.* φέβομαι, ik vrees, ben bevreesd, τινὰ, voor iemand; περὶ τινὸς of τινὶ, over iemand of iets; ik vlugt, ga op de vlugt.

Φόβημα, τὸ, de vrees, de schrik.

Φοβητικὸς, ἡ, ὸν, schrikbarend, vreesselijk; 2) bevreesd. vreesachtig.

Φόβητρον, τὸ, een schrikverwekkend middel, een schrikbeeld.

Ἄφοβος, ὁ, ἡ, onbevreesd, onverschrokken; 2) onverschrikkelijk. Ἀφόβως, *adv.* zonder vrees. Ἀφοβία, ἡ, onbevreesdheid, onverschrokkenheid. Ἀφόβητος, ὁ, ἡ, onverschrokken.

Ἔκφοβος, ὁ, ἡ, sterk verschrikt, vervaard.

Ἐκφοβέω, ik doe sterk verschrikken, maak vervaard; 2) *med.* ik vrees, ik schrik.

Ἔμφοβος, ὁ, ἡ, in vrees zijnde, bevreesd.

Ἐμφοβέομαι, ik ben in vrees, ik vrees.

Ἐπίφοβος, ὁ, ἡ, aan schrik of vrees blootgesteld.

Κατάφοβος, ὁ, ἡ, zeer bevreesd, zeer verschrikt.

Καταφοβέω, sterk verschrikken, vervaard maken.

Περί- en ὑπέρφοβος, ὁ, ἡ, bovenmate bevreesd, uitermate verschrikt.

Περι- en ὑπερφοβέομαι, bovenmate bevreesd zijn.

Προφοβέω, ik verschrik vooraf; *med.* vooruit vreezen.

Προφοβητικὸς, ἡ, ὸν, vooraf verschrikkend, afschrikkend; 2) vooruit bevreesd, vreesachtig; behoedzaam.

Φείδομαι, *fut.* φείσομαι, *perf.* πέφεισμαι, *aor.* 2. πεφιδόμην, v. w. *inf.* πεφιδέσθαι bij Hom. Il. Φ, 101, en het *fut.* 2. πεφιδήσομαι, Il. 'Ο, 215, van het oude φίδω, φιδέω, misschien verwant met het Lat. *fido*, *findo*, splijten, scheiden, onderscheiden; v. d. onderscheid maken, sparen, verschoonen, τινὸς, iets; spaarzaam gebruiken, zuinigen, zuinig of karig zijn; zich onthouden, zich wachten, τινὸς, van of voor iets.

Φειδομένως en πεφεισμένως, *adv.* spaarzaam, zuiniglijk.

Φειδὸς, ἡ, ὸν, spaarzaam, zuinig, karig.

Φειδώ, -όος, *contr.* οῦς, spaarzaamheid, zuinigheid, karigheid; het sparen, de verschooning.

Φειδωλὸς, ἡ, ὸν, spaarzaam, zuinig, karig. Φειδωλὴ, ἡ, hetzelfde als Φειδώ.

Φείδων, ωνος, ὁ, een spaarder, een zuinigaard, gierigaard; 2) een spaarvat, eene oliekruik.

Φειδίτιον en φιδίτιον, τὸ, een spaarmaal, een zuinig maal; inzonderheid werden dus genoemd de gemeenschappelijke, zuiniglijk aangerigte maaltijden der Spartanen, alsmede 2) de plaats waar dezelve gehouden werden. De gasten zelven heetten φειδῖται, van de *Sing.* φειδίτης, ὁ.

'Αφειδὴς, έος, ὁ, ἡ, niet sparend, niet verschoonend; niet spaarzaam, rijkelijk, mild. 'Αφειδῶς, *adv.* zonder te sparen, rijkelijk, mildelijk.

'Αφειδία, ἡ, het niet sparen, niet verschoonen; gebrek aan spaarzaamheid, rijkelijkheid, verkwisting.

'Αφειδέω, ik spaar niet, ik verschoon niet; ik ben niet spaarzaam, niet zuinig.

Περιφείδομαι, *poët.* over- of bovenmate sparen, zeer zuinig zijn.

Φελλὸς, ὁ, de kurkeik, kurkboom; eene kurk.

Φελλὸς, φελὸς, ὁ, een steen, ongebruikt; v. d.

Φελλεὺς, έως, ὁ, eene steenachtige landstreek; bijz. eene zoodanige streek van Attica.

'Αφελὴς, ὁ, ἡ, niet steenachtig, niet ruw; effen, vlak, b. v. πεδία ἀφελῆ, vlaktens; v. d. 2) *metaph.* eenvoudig, onopgesmukt, natuurlijk; 3) gering, zuinig, matig, spaarzaam. 'Αφελῶς, *adv.* eenvoudiglijk, vlak af.

'Αφέλεια, ἡ, de vlakheid; 2) eenvoudigheid, natuurlijkheid; 3) eenvoudige levenswijze.

Φέναξ, ακος, ὁ, een bedrieger, een leugenaar, een windbuil. Misschien verwant met φαίνω, en het Lat. *vanus*.

Φενακίζω, *fut.* ίσω, ik bedrieg, ik maak leugens wijs, ik houd voor den gek. Φενακισμὸς, ὁ, bedrog, leugentaal.

Φενάκη, ἡ, ook πηνίκη, ἡ, valsch haar, eene pruik, een toertje. V. d. Πηνικίζω, hetzelfde als φενακίζω.

Φέρβω, ik voed, voeder, spijzig, τινὸς, iets; *med.* φέρβομαι, *perf.* πέφορβα, zich voeden, eten, spijzigen, verteren.

Φέρβα, ἡ, *herba*, gras.

Φορβὴ, ἡ, het voeder, de weide.

Φορβὰς, άδος, ὁ, ἡ, voedend, voedsel gevend, b. v. γῆ, de voedende aarde; 2) zich voedend, weidend, b. v. ἵππος, een paard dat op de weide loopt.

Φορβειὰ en φορβιὰ, ἡ, het voeder, de weide; 2) de halster, waarmede het paard aan de krib gebonden wordt om te kunnen eten; 3) een lederen band, welke, even als een halster, om de lippen en kaken der fluitspelers gelegd werd, om daardoor den toon te verzachten en het sterke blazen te beletten.

Ἐμφορβιόω en ἐμφορβειόω, halsteren, den halster aandoen.
Ἀποφέρβομαι, ik voed mij, ik trek voedsel van iets.
Ἀσπιδοφέρβων, ὁ, ἡ, *poët.* eig. die van het schild of den strijd leeft, d. i. krijgszuchtig.
Βουφορβὸς, οῦ, ὁ, een ossenweider. Βουφορβέω, de ossen weiden. Βουφόρβιον, τὸ, eene kudde ossen.
Εὐφορβία, ἡ, menigte of overvloed van voedsel.
Ἱπποφορβὸς, ὁ, ook ἱπποφορβεὺς, ὁ, een paardenteler. Ἱπποφόρβιον, τὸ, eene kudde paarden.
Πολύφορβος, ὁ, ἡ, veel voedend, veel voedsel gevend, vruchtbaar.
Συφορβὸς en Ὑφορβὸς, ὁ, een varkenhoeder. Συφόρβιον, τὸ, eene kudde zwijnen.
Ὑλοφορβὸς, ὁ, in het woud levend, een herder.

Φέρω, het Latijnsche *fero*, ik *voer*, in verschillenden zin:

I. *act.* φέρω, 1) in het *algemeen*, *a*) *eigenlijk*, ik *voer*; d. i. ik doe voortgaan, ik maak dat iets voorwaarts of naar voren komt, b. v. ἵπποι ἔφερον ἅρμα, de paarden voerden den wagen, Hom. Il. Λ, 533; ἡμίονοι φέρον ἐσθῆτα καὶ αὐτὴν, de muilezels vervoerden de kleederen en haar zelve (die op den wagen zat), Od. Ζ, 83; εἴσω φέρειν τινὰ, iemand naar binnen voeren, leiden of brengen, bij Aristophanes; zoo ook ἡ εἰς Ἀθήνας φέρουσα ὁδὸς, de weg die naar Athene voert, de weg naar Athene; v. d. *b*) *metaph.* daarheen voeren, leiden, strekken, zich uitstrekken, gerigt zijn, behooren, bedoelen, betreffen, enz. b. v. χωρία πρὸς νότον, ἐς of ἐπὶ θάλασσαν φέροντα, plaatsen die zich noordwaarts of zeewaarts uitstrekken; τὰ πρὸς ὑγιείαν, πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, hetgeen tot de gezondheid, tot het geluk behoort, dient of bijdraagt; ἐς τιμὴν αὐτῷ ἔφερε, het verstrekte hem tot eer. τοῦτο πρὸς εὐδοξίαν σοι οἴσει, dat zal u tot roem medewerken; enz. 2) in het *bijzonder*, *a*) eig. ik voer mede, ik draag, breng, b. v. φέρειν τι ἐν χερσὶ, iets in of op de hand dragen; ὅπλα, de wapenen dragen, gewapend gaan; ἱμάτιον, een kleed dragen, gekleed gaan; — ik voer aan, voer toe; ik draag bij, draag toe; ik breng aan, breng bij, breng op, breng in het midden, enz. b. v. φέρειν κακὰ, kwaad toebrengen; ἄποινα, losgeld aanvoeren; χρήματα, geld opbrengen; χάριν, gunst bewijzen; ψῆφον, zijne stem geven; γνώμην, zijn gevoelen zeggen; — ik breng voort, breng te voor-

schijn, v. w. ἡ γῆ φέρει καρποὺς, de aarde brengt vruchten voort; οἱ ἄμπελοι φέρουσι, de wijnstokken dragen, t. w. vrucht; — ik voer af, weg, heen; ik draag weg, bekom, verkrijg, b. v. μισθὸν φέρειν, loon wegdragen, loon trekken; bijz. in de spreekwijze φέρειν καὶ ἄγειν τὰ τῶν πολεμίων, τοὺς πολεμίους, τὴν χώραν, den vijandelijken buit weghalen, den vijanden buit afhalen, het land rooven en plunderen, enz.; *b*) *metaph.* ik draag, verdraag, ik duld, ik lijd, ik houd uit, b. v. φέρειν πόνους, den arbeid dulden, δίψος, den dorst uitstaan, πεῖναν, den honger uithouden, τὸν οἶνον, den wijn kunnen verdragen, enz. van daar ook de spreekwijzen φέρειν κούφως, πρᾴως, ῥᾳδίως, ligtelijk, met gemak dragen, φέρειν βαρέως, χαλεπῶς, δεινῶς, met moeite, met tegenzin dragen, kwalijk nemen; enz. 3) het *part.* φέρων (even als ἄγων van ἄγω) wordt zeer dikwijls met andere werkwoorden zamengevoegd, bijz. met zoodanige die eene beweging aanduiden, het zij tot omschrijving, het zij om aan de zaak daardoor uitgedrukt eene bijzondere kracht bij te zetten, b. v. ἥκει φέρων, z. v. a. ἥκων φέρει of ἥκει καὶ φέρει, hij komt brengen; δῶκε φέρων, d. i. ἔφερε δώσων, hij bragt mede om te geven; φέρουσα ἐνέβαλε, t. w. ἡ ναῦς, het schip viel met eene vaart aan op, enz. Herodot. VIII, 87; 4) *imperat.* φέρε, *age*; welaan, kom aan, kom, b. v. φέρε ἴδωμεν, komt laat ons zien.

II. Φέρομαι, 1) *med.* en *pass.* ik *vaar*, d. i. ik laat mij voeren, ik word gevoerd, vervoerd, voortgesleept; ik neem eene vaart; ik ga, loop, val aan, of in het alg. ik beweeg mij met eene vaart, met drift; ik vlieg, ik zweef, enz. φέρεσθαι εἰς of ἐπὶ τινὰ, met eene vaart op iemand aanvallen; ἔξω φέρεσθαι τοῦ μετρίου, zich buiten de maat laten vervoeren; ἧκε φέρεσθαι, hij liet varen, hij liet los, b. v. πόδας καὶ χεῖρας, handen en voeten; ὁμόσε φέρεσθαι τινὶ, op iemand aanvaren of losgaan; v. d. 2) bijz. de spreekwijze φέρεσθαι εὖ of καλῶς, wel varen, κακῶς, slecht varen, *a*) zoowel van *personen*, d. i. welvaart genieten, b. v. εὖ φερόμενος ἐν στρα-

τηγίαις, gelukkig in zijne veldtogten; *b*) als van *zaken*, d. i. wel of kwalijk afloopen, b. v. τὰ πράγματα κακῶς φέρεται, de zaken staan slecht; 3) bijz. in *med.* tot zich voeren, dragen, brengen, voor zich zelven wegdragen, verkrijgen, zich verwerven; b. v. φέρεσθαι μισθὸν, loon wegdragen; ἆθλον, den prijs behalen; δόξαν, zich roem verwerven; τὰ πρῶτα, den eersten prijs, den voorrang verkrijgen; πλεῖον, meer voordeel trekken, den voorrang hebben; μεῖον, te kort komen, enz.; 4) het *part.* φερόμενος, even als φέρων, bij andere *verba*, als φερόμενος ἐπέπεσε, hij viel met ~~eene~~ vaart of met drift aan. Verg. Herod. VIII, 91.

Wat de verbuiging betreft, van φέρω is noch het *fut.* φέρσω, noch het *perf.* πέφερκα, μαι, in gebruik: doch deze en de vorige *tempora* worden gemaakt van de gelijk beteekenende *formae*

Οἴω, *fut.* οἴσω, *fut. pass.* οἰσθήσομαι, ik voer, draag, verdraag. Zie boven, aldaar.

Ἐνέγκω, misschien voor ἐνέχω, *Jon.* ἐνείκω, ik voer, draag, breng, verdraag, enz. V. d. *aor.* 1. ἤνεγκα, *Jon.* ἤνεικα, *part.* ἐνέγκας; *aor.* 2. ἤνεγκον, v. w. de *inf.* ἐνεγκεῖν; *perf. med.* ἤνοχα, *Att.* ἐνήνοχα; *perf. pass.* ἐνήνεγμαι, *Jon.* ἐνήνειγμαι; *aor. pass.* ἠνέχθην, *Jon.* ἠνείχθην; *fut. pass.* ἐνεχθήσομαι.

1) Afleidingen van Οἴω:

Οἰςὸς, οἶςρος, οἴμη, enz. Zie boven Οἴω.

2) Afleidingen van Ἐνέγκω:

Ἠνεκὴς, έος, ὁ, ἡ, voerend, dragend, in de lengte uitgestrekt, bijz. van de vaart van eenen afgeworpenen pijl; v. d. breed, ver, lang, niet alleen om de *ruimte van plaats*, maar ook om de *langdurigheid van tijd* uit te drukken. V. d. Ἠνεκὲς, ἠνεκέως en ἠνεκῶς, in de breedte, in de lengte, lang.

Διηνεκὴς, ὁ, ἡ, uitgestrekt, eene doorgaande lengte hebbende, lang (van *plaats*); langdurig, aanhoudend (van *tijd*). Διηνεκέως en διηνεκῶς, *adv.* lang, in de lengte, geduriglijk.

Δουρηνεκὴς, ὁ, ἡ, de lengte van eene speer hebbend; zoo ver als eene speer zich uitstrekkend.

Κεντρηνεκὴς, ὁ, ἡ, met een por of stekel gevoerd of aangedreven, b. v. ἵπποι.

Ποδηνεκὴς, ὁ, ἡ, tot op de voeten neerhangend.

3) Afleidingen van Φέρω:

Φερτὸς, ή, ὸν, (als van πέφερται) gevoerd, gedragen; 2) dragelijk. Van daar, of van de ongebruikte *Posit.* Φερής.

Φέρτερος, α, ον, *poët.* Φερέστερος, α, ον, *Compar.* eig. dragelijker, meer dragend; v. d. gew. sterker, dapperder; beter, nuttiger.

Φέρτατος of ook Φερέστατος, η, ον, *Superl.* dragelijkst, het meest dragend; v. d. gew. de sterkste, de dapperste; de beste, nuttigste.

Φέρμα, τὸ, het gedragene, de dragt; de vrucht.

Φερνὴ, ή, het mede of aangebragte goed eener bruid, de huwelijksgift, bruidsgift.

Φέρετρον, *contr.* Φέρτρον, τὸ, *feretrum*, eene draagbaar, een draagstoel.

Φερετρεύω, ik draag in plegtigen of statelijken optogt rond, b. v. de beeldtenissen der goden.

Φαρέτρα, ή (van Φάρω voor Φέρω), *pharetra*, eig. de pijldrager, d. i. de pijlkoker. Φαρετρεὼν, ῶνος, ὁ, hetzelfde, HERODOT. I, 216.

Φορὸς, ὁ, ή, voerend, doende vorderen, voorspoedig, gunstig; b. v. ἄνεμος, een voorwind; voortvarend, driftig, hevig; 2) dragend, aan- of bijdragend, vruchtdragend, vruchtbaar; dragtig, zwanger. Van het *perf. med* πέφορα, waartoe ook behooren

Φόρος, ὁ, het aan- of opgebragte, de opbrengst, eene uitgave, geldschatting; Φόρους Φέρειν of ὑποτελεῖν, schatting betalen, cijnsbaar wezen.

Φορὰ, ή, de vaart, d. i. de beweging van een voortgaand ligchaam, b. v. van een afgeschoten pijl; v. d. de voortgang, de weg; voortvarendheid, drift; 2) het dragen, de dragt; de vragt, lading; de bijdrage, b. v. van geld, d. i. de opbrengst; het vruchtdragen, de vruchtbaarheid; eene menigte, een hoop.

Φοράδην, *adv.* met eene vaart, driftiglijk, SOPHOCL. Oed. T, 1310; 2) al dragende, in eenen draagstoel zittende of liggende.

Φορεὺς, έως, ὁ, een voerder, drager, bijz. van eenen draagstoel.

Φορεῖον, τὸ, een voertuig, een draagstoel; 2) het draagloon.

Φορέω, *fut.* ήσω, z. v. r. Φέρω, ik voer, ik draag, bijz. van de kleederdragt. Men vindt ook Φόρημι, van waar bij HOM. de *Inf.* Φορήμεναι, Il. 'Ο, 310 en Φορῆναι, Il. Β, 107.

Φορηδὸν, *adv.* al dragende, onder het dragen.

Φόρημα, τὸ, de dragt, vracht, een last; de kleederdragt, een kleed; eene draagbaar, een draagstoel.

Φορητὸς, ή, ὸν, gedragen; draagbaar, dragelijk.

'Αειφόρος, ὁ, ή, altijd dragend, altijd vruchtbaar.

'Αεθλο- of ἀθλοφόρος, ὁ, ή, den prijs wegdragend, overwinnend.

'Ακεσφόρος, ὁ, ή, heilaanbrengend, heilzaam.

'Αμνοφόρος, ή, van een lam zwanger gaande.

'Αμφιφορεὺς, έως, ὁ, een vat, pot of eene flesch met twee ooren of handvatten. Zamengetr. 'Αμφορεὺς, ὁ, hetzelfde; 2) eene bepaalde maat, *amphora*; 3) een drager, eene baar.

'Αμφορίδιον, τὸ, en ἀμφορίσκος, ὁ, *dimin.*

'Αμφορίτης, ὁ, t. w. ἀγὼν, een wedstrijd, waarvan de prijs in eene *amphora* bestaat.

'Ασπιδο- en ἀσπιδηφόρος, ὁ, een schilddrager.

"Αφορος, ὁ, ἡ, niet dragend, geene vrucht dragend, onvruchtbaar. 'Αφορία, ἡ, onvruchtbaarheid.

'Αφόρητος, ὁ, ἡ, ondragelijk. 'Αφορητότης, ἡ, onverdragelijkheid.

Γραμματο-, Γραμματη- of 'Επιςολιαφόρος, een brievenbesteller, *tabellarius.*

Δαδοφόρος, ὁ, een fakkeldrager.

Δίφορος, ὁ, ἡ, tweemaal dragend, tweemaal vrucht gevend.

Δίφρος, ὁ, ook ἡ, in *pl.* δίφρα, τὰ, waarschijnlijk voor δίφορος, eig. de zitplaats of bank voor twee personen op den strijdwagen, t. w. voor den strijder zelven en den wagenmenner, bij HOMERUS; v. d. 2) een zetel, stoel, eene bank; 3) een strijdwagen, een wagen. Διφρίσκος, ὁ, *dimin.* hetzelfde

Διφρεύω, εύομαι, *fut.* εύσω, 1) *act.* op eenen wagen voeren of vervoeren; 2) *neutr.* op eenen wagen vervoerd worden, varen, rijden. Διφρεία, ἡ, het voeren, varen of rijden; het vaartuig.

Δίφριος, ὁ, ἡ, van den wagen.

Δύςφορος, ὁ, ἡ, slecht te dragen, ondragelijk; bezwaarlijk; bezwarend. Δυσφόρως, *adv.* met moeite, bezwaarlijk, tegen wil en dank.

Δυςφορία, ἡ, onwil, misnoegen.

Δυςφορέω, *fut.* ήσω, slecht dragen, niet kunnen of willen verdragen, kwalijk nemen, gemelijk zijn, ἐπὶ τινὶ, om iets.

'Ελαιοφόρος, ὁ, ἡ, vruchtbaar in olijven.

'Ενιαυτοφόρος, ὁ, ἡ, jaarlijks vruchtdragend.

Εὔφορος, ὁ, ἡ, 1) *act.* ligt of met gemak dragend, vaardig, behendig; goed vruchtdragend, vruchtbaar; ligt voortvoerend, gunstig, b. v. van den wind; 2) *pass.* goed gedragen, ligt te dragen, dragelijk. Εὐφόρως, *adv.* ligt dragende, ligtelijk, met gemak.

Εὐφορία, ἡ, het ligt dragen, de vaardigheid, het geduld; eene goede dragt of opkomst, vruchtbaarheid.

Εὐφορέω, goed dragen, goed vruchten dragen; 2) voorspoediglijk varen.

Εὐφορία, ἡ, vruchtbaarheid, goed gewas; 2) het ligt dragen, geduld.

'Εωσφόρος, ὁ, *Lucifer*, de morgenster.

Ζυγηφόρος, ὁ, ἡ, het juk dragend.

Ζωη- en ζωοφόρος, ὁ, ἡ, levengevend, heilzaam.

Θωρακοφόρος, ὁ, ἡ, een harnas dragend, geharnast.

'Ισοφόρος, ὁ, ἡ, gelijk dragend of trekkend, b. v. βόες, Od. Σ, 372.

Καρποφόρος, ὁ, ἡ, vruchtdragend. Καρποφορέω, vrucht dragen.
Κερατοφόρος, ὁ, ἡ, horendragend, gehorend.
Κηρεσσιφόρητος, ὁ, ἡ, door het noodlot aangevoerd. HOM. Il. Η, 527.
Κυκλοφορέω, rondvoeren, rondslingeren.
Λαοφόρος en λεωφόρος, ὁ, ἡ, het volk dragend, b. v. λαοφόρος ὁδὸς, de publieke weg, de volksweg.
Μαχαιροφόρος, ὁ, ἡ, het zwaard dragend.
Μισθοφόρος, ὁ, ἡ, loontrekkend, een loonwerker, een huurling, b. v. ςρατιῶτης, een gehuurd soldaat.
Μισθοφορία, ἡ, de loondienst; 2) hetzelfde als
Μισθοφορὰ, ἡ, het getrokken loon, het loon, de belooning.
Μισθοφορικὸς, ἡ, ὸν, loondragend.
Μισθοφορέω, loon trekken, voor loon dienen, winst doen.
Ὀλβοφόρος, ὁ, ἡ, geluk of rijkdom aanbrengend.
Πάμφορος, ὁ, ἡ, alles voortbrengend, zeer vruchtbaar. *Superl.* παμφορώτατος, ὁ, ἡ, allervruchtbaarst.
Πληροφορέω, volvoeren, volbrengen, volle zekerheid aanbrengen; *pass.* volle zekerheid hebben; in het N. T. ook volgens sommige uitgaven bij ISOCRATES *Trapez.* 6.
Πολυφόρος, ὁ, ἡ, veel dragend, vruchtbaar.
Πτεροφόρος, ὁ, ἡ, vleugeldragend, gevleugeld.
Σακεσφόρος, ὁ, een schilddrager.
Σημαιο- en σημειοφόρος, ὁ, een vaandrager.
Σιδηροφόρος, ὁ, ἡ, ijzerdragend, vruchtbaar in ijzer.
Σιδηροφορέω, ijzer dragen, gewapend gaan.
Στεφανηφόρος, ὁ, ἡ, eene kroon dragend, gekroond.
Στεφανηφορέω, eene kroon dragen. Στεφανηφορία, ἡ, de kroondragt.
Τελεσφόρος, ὁ, ἡ, ten einde brengend; 2) ten einde gebragt, voleindigd, volbragt, b. v. ἐνιαυτὸς, een geheel jaar, χρησμὸς, eene volbragte godspraak.
Τελεσφορέω, ten einde brengen, volbrengen.
Τευχο- en τευχεσφόρος, ὁ, een wapendrager.
Τοξοφόρος, ὁ, een boogdrager, boogschutter.
Ὑδροφόρος, ὁ, een waterdrager.
Χλαμυδηφόρος, ὁ, ἡ, een overkleed dragend.
Χλοηφόρος, ὁ, ἡ, grasschietend, grasrijk, grazig.
Χρυσοφόρος, ὁ, ἡ, goud medevoerend, b. v. van eene rivier; 2) in het goud gekleed.
Ψηφοφόρος, ὁ, ἡ, stemgevend. Ψηφοφορία, ἡ, de stemgeving. Ψηφοφορέω, zijne stem geven.

Φορμὸς, ὁ, een gevlochten korf, mand of ben om iets in te dragen, eene pakmand; 2) in het alg. vlechtwerk, eene deken; 3) eene dragt of bundel houts, een takkebos; 4) eene soort van granen. Misschien van πέφορμαι, *perf. Aeol.* van φέρω; ten zij men het van ὅρμος, van het werkw. ἔρω, wil afleiden.
Φορμηδὸν, *adv.* als vlechtwerk, overdwars; 2) bij bundels.
Φορμίον, τὸ, φορμὶς, ιδος, ἡ, φορμίσκος, ὁ, en φορμίσκιον, τὸ, allerlei vlechtwerk, een korf, eene mat, eene vischfuik.

Φέρμιον en Φέρνιον of Φερνίον, τὸ, een vischkorf.

Φόρτος, ου, ὁ, de dragt, vracht, last, eene lading, scheepslading; 2) *metaph.* een last, eene lastige of moeijelijke zaak; een lomp, onhebbelijk stuk.

Φόρταξ, ακος, ὁ, een lastdrager; 2) een lastig pak.

Φορτίον, τὸ, een last, eene lading, bijz. scheepslading, koopwaren.

Φορτὶς, ίδος, ἡ, verst. ναῦς, een vrachtschip, koopvaardijschip.

Φορτικὸς, ἡ, ὸν, lastvoerend of dragend, b. v. πλοῖον, een vrachtschip; 2) lastig, zoo *a*) van *personen*, d. i. een lastig pak, een lompert, een onbeschoft mensch; als *b*) van *zaken*, d. i. bezwarend, moeijelijk, hatelijk, verdrietig; Φορτικὸν ἔπος of ῥῆμα, lastertaal. Φορτικῶς, *adv.* lastiglijk, op eene lastige of hatelijke wijze. Φορτικότης, ητος, ἡ, lastigheid, hatelijkheid, een bezwaren.

Φορτίζω, *fut.* ίσω, ik belast, belaad, overlaad.

'Αναφορτίζω, den last op zich nemen om weg te voeren.

'Αντιφορτίζομαι, wederkeerig eenen last opnemen, zich wederkeerig bevrachten.

'Απο- en 'Εκφορτίζομαι, den last afleggen.

Βαρύφορτος, ὁ, ἡ, zwaar beladen.

Πολύφορτος, ὁ, ἡ, veel belast of beladen.

Φὼρ, φωρὸς, ὁ, *fut.* eig. een wegdrager, d. i. een dief; 2) eene horzel, t. w. die den bijen de honig ontsteelt.

Φωρὰ, ἡ, dieverij, een diefstal; 2) hetzelfde als

Φώριον, τὸ, het gestolene, een diefstal.

Φώριος, ὁ, ἡ, Φωρίδιος, ία, ιον, *poët.* gediefd, gestolen; 2) diefs- of steelsgewijze, heimelijk geschied.

Φωράω, *fut.* άσω, ik spoor den dief na, ik betrap den dief; 2) in het alg. nasporen, onderzoeken, betrappen, vinden.

Φώρασις, ἡ, de betrapping.

Φωρατὴς, οῦ, ὁ, de naspoorder, betrapper.

'Αφώρατος, ὁ, ἡ, niet betrapt.

Δυς-, moeijelijk; en Εὐφώρατος, ligt te betrappen.

Αὐτόφωρος; zie Αὐτός.

Κατάφωρος, ὁ, ἡ, betrapt, achterhaald; openbaar gemaakt, openlijk. Καταφωράω, ik betrap, achterhaal; ik ontdek, merk op.

Περίφωρος, ὁ, ἡ, rondom betrapt, ontdekt, openbaar.

Φωριαμὸς, ὁ, eene kist, kast of lade, b. v. om kleederen in te bergen, bij Hom. Od. Ω, 228.

4) Zamenstellingen van Φέρω:

'Αναφέρω, *fut.* ἀνοίσω, *aor.* I. ἀνήνεγκα, ik voer op, doe op of naar boven komen, ik verhef; ik breng voort; breng op (geld); ik neem op mij, ik verdraag; 2) ik voer terug, breng wederom; ik breng terug, b. v. iets tot zijnen oorsprong, d. i. ik schrijf toe, ken toe; 3) ik breng over, bijz. met woorden, d. i. ik verhaal, doe verslag, geef kennis, even als het Latijnsche *referre ad senatum*; 4) *neutr.* ik vaar op, kom op, ga op, b.

v. van de sterren; 5) *med.* ἀναφέρομαι, ik kom tot mij zelven terug, ik kom weder bij.

'Αναφορὰ, ἡ, de opvoering, opheffing, opbrengst; de opvaart, opkomst, het opgaan; de voortbrengselen of inkomsten; 2) de terugvoering of -brenging: de toeschrijving, b. v. van schuld, d. i. de beschuldiging; de betrekking, bedoeling; 3) de overbrenging, v. d. de kennisgeving, een verslag; 4) bijz. in redekunde, *anaphora*, d. i. de herhaling van een woord.

'Αναφορεὺς, έως, ὁ, en ἀνάφορον, τὸ, een werktuig om te dragen, bijz. een hout dat op den nek der lastdieren gelegd werd om den last te dragen.

'Αναφορέω, ik voer op, even als ἀναφέρω; 2) ik voer (koopwaren) terug, ik bevracht mij wederkeerig.

'Ανταναφέρω, ik voer wederkeerig op of terug.

'Επαναφέρω, ik voer op, over of terug op iets, ik werp de schuld op (iemand), ik doe verslag (van iets).

'Επαναφορὰ, ἡ, z. v. a. ἀναφορὰ, op het laatst.

'Αντιφέρω, ik voer, draag, breng tegen; ik stel tegen; *med.* ik kom tegen, te gemoet; ik stel mij tegen, verzet mij tegen, vergelijk mij met iemand.

'Αντιφερίζω, zich tegenstellen, verzetten, vergelijken.

'Αποφέρω, ik voer af, voer weg, ik draag weg, breng weg, ik voer af (van hier tot daar), ik breng over; v. d. ik breng aan, b. v. iemands naam, d. i. ik vernoem; ik breng voor of in het midden, b. v. γραφὴν, d. i. ik beschuldig, λόγους, d. i. ik geef rekenschap; ik geef af, betaal af, φόρον, de schatting; 2) *med.* voor zich daar van wegdragen, bekomen, verkrijgen; 3) *pass.* en *neutr.* daar uit af- of opgevoerd worden, opgaan, v. d. uitdampen.

'Αποφορὰ, ἡ, de afvoering, wegvoering, wegdraging, wegbrenging; de aan- of overbrenging; de afbetaling, de schatting; de verwerving, winst, voordeel; 2) *neutr.* de af- of opvoering, de uitdamping.

'Απόφορος, ὁ, ἡ, ondragelijk, onverdragelijk; 2) niet dragend, onvruchtbaar.

'Αποφόρητος, ὁ, ἡ, af- of weggevoerd of gedragen, medegenomen.

Διαφέρω, 1) *act.* ik voer door, ik voer over, draag of breng over, ik zet over, b. v. over eene rivier; — ik voer draag, breng door een, van een, uit een, ginds en herwaarts, ik vervoer, verscheur, verstrooi; — ik breng door, τὸν βίον of τὸν αἰῶνα, het leven; — ik sta door, verdraag, verduur, πόνον, den arbeid; — ik rek uit, stel uit, πόλεμον, den oorlog; 2) *neutr.* *differre*, verschillen, *a*) verschil of onderscheid maken, v. w. *impers.* διαφέρει, dat maakt verschil, dat maakt een onderscheid, διαφέρει μοι τινὸς, dat kan mij scheelen, daar ligt mij aan gelegen, οὐδὲν διαφέρει, dat verschilt niet, dat kan niet scheelen, dat is om het even; *part.* τὸ διαφέρον, hetgeen verschil maakt, het onderscheid, verschil, strijdigheid, belang; *b*) verscheiden of onderscheiden zijn, verschillen, τινὸς, met iemand of iets, τινὶ, ἐν τινὶ of ἐπὶ τινὶ, in of door iets; v. d. zich onderscheiden, uitmunten, uitsteken,

overtreffen, τινὸς τινὶ of εἰς τὶ, iemand in iets; voortreffelijk, goed, nuttig zijn, τινὶ of πρὸς τὶ, tot iets; zoo ook 3) *med.* διαφέρομαι, van elkander afgaan, verschillen, oneenig zijn, strijden, μετὰ τινὸς of πρὸς τινὰ, met iemand, περὶ τινὸς, over iets.

Διαφερόντως, *adv.* op verschillende, op eene andere wijze, ἢ dan; 2) op eene uitstekende, voortreffelijke wijze.

Διάφορος, ὁ, ἡ, verscheiden, onderscheiden, verschillend; v. d. uitstekend, voortreffelijk; verschil hebbend, strijdig; verschil makend, belangwekkend, voordeelig; *neutr.* διάφορον, τὸ, onderscheid, verschil; strijdigheid, oneenigheid; belang, voordeel. Διαφόρως, met verschil, met onderscheid, op verschillende wijze. Διαφορότης, ἡ, hetzelfde als

Διαφορὰ, ἡ, z. v. a. τὸ διάφορον, onderscheid, verscheidenheid, verschil, strijdigheid, belang, voordeel.

Διαφορέω, *fut.* ήσω, z. v. a. διαφέρω, ik voer van of uit een, ik vervoer, verdeel, verstrooi; 2) ik kan verdragen, verteer, verduw (de spijzen); 3) ik ben in verschil, in twijfel, in verlegenheid, περὶ τινὸς, over iets.

Ἀδιάφορος, ὁ, ἡ, niet verschillend, onverschillig. Ἀδιαφορία, ἡ, onverschilligheid. Ἀδιαφορέω, niet verschillen, onverschillig zijn.

Εἰςφέρω, ik voer, draag, breng in of binnen; ik voer aan of toe, draag bij; ik breng op, betaal; ik breng in het midden, draag voor, stel voor, b. v. νόμον, eene wet; ik wend aan, gebruik.

Εἰςφορὰ, ἡ, de invoer, aanvoer, toevoer; bijdrage, opbrengst, schatting; voordragt, een voorstel.

Ἀντειςφέρω, ik voer of breng daartegen in.

Ἐπειςφέρω, ik voer of breng daarop, daarbij in.

Παρεισφέρω, ik voer daarbij of daarneven in; νόμον, eene voorgestelde wet met eene andere vergelijken.

Ἐκφέρω, ik voer, draag, breng uit of naar buiten, b. v. een doode, d. i. ik begraaf; ik breng uit, verklap, maak bekend; ik geef uit, geef in het licht, b. v. een boek; ik breng voort, b. v. van de aarde die vruchten voortbrengt; ik breng op (eene schatting); ik vervoer, b. v. εἰς ὀργὴν, tot gramschap; ik draag weg, b. v. den prijs; ik ga met eene vaart uit, loop uit, loop vooruit, b. v. van de paarden in eenen wedstrijd, Hom. Il. Ψ, 376, 759; ἐκφέρειν πόλεμον, den oorlog aandoen, ψήφισμα, een besluit uitvoeren, enz.

Ἔκφορος, ὁ, ἡ, uitgevoerd of uitgedragen kunnende worden; vervoerd, verrukt, verdwaald.

Ἐκφορὰ, ἡ, de uit- of wegvoering; de begrafenis; de uitbrenging, uiting, b. v. van woorden; de vervoering; het uitspringen (van een gebouw).

Ἐκφόριον, τὸ, het voortbrengsel, de opbrengst, de vrucht; 2) de tiende der vruchten.

Ἐκφορέω, ik voer, draag, breng uit, naar buiten, ik werp uit.

Παρεκφέρω, ik voer ter zijde uit, ik vervoer.

Ὑπεκφέρω, ik voer of draag onder uit, ik voer heimelijk uit of weg, ik voer weg.

Ἐμφέρω, ik voer, draag, breng in; ik voer aan; 2) *med.* ἐμφέρομαι, ik vaar, word gevoerd, bewogen of bevat in iets; *metaph. referre aliquem*, gelijken, gelijk zijn, τινὶ, aan iemand of iets.

Ἐμφερὴς, ὁ, ἡ, gelijkend, gelijk. Ἐμφέρεια, ἡ, de gelijkenis.

Ἐμφορέω, z. v. a. ἐμφέρω; 2) *med.* ἐμφορεῖσθαι τινὸς, zich met iets opvullen, verzadigen, oppropen, b. v. οἴνου, met wijn.

Ἐπιφέρω, ik voer, draag, breng op, over, aan, toe, bij, na, in, tegen, b. v. πόλεμον τινὶ, ik voer den oorlog tegen iemand, ik doe iemand den oorlog aan; *metaph.* ik werp voor, schrijf of ken toe, leg te last, b. v. αἰτίαν τινὶ, de schuld op iemand werpen, over iemand brengen; 2) *med.* met zich voeren, aanvoeren, na zich slepen; v. w. οἱ ἐπιφερόμενοι, de nakomelingen; τὰ ἐπιφερόμενα, het navolgende, toekomende; 3) *med.* of *pass.* op-, aan- of toevaren, toeloopen, losgaan, aanvallen (op eenen vijand); uitvaren (met woorden), τινὶ, tegen iemand; Herodot. VIII, 61.

Ἐπηγκενίδες, αἱ (misschien voor ἐπηνεγκίδες), de beide zijbalken of planken die van het eene tot het andere einde een schip overdekken, waarschijnlijk z. v. a. *fori*, de gangboorden. Hom. Od. E, 254.

Ἐπίφορος, ὁ, ἡ, aanvoerend, voortdrijvend, b. v. ἄνεμος, een voorwind; 2) overhellend, geneigd, gezind; 3) dragend, zwanger. Ἐνεπίφορος, ὁ, ἡ, hetzelfde.

Ἐπιφορὰ, ἡ, de opvoer, toevoer, aanvoering of brenging; eene toegift, een bijvoegsel; 2) de op-, aan- of toevaart, plotselinge opkomst, aanval, aangreep; de verzameling der vochten naar eenig gedeelte van het ligchaam, bijz. het tranen der oogen; 3) de gevolgtrekking, een besluit, eene sluitrede.

Ἐπιφορέω, z. v. a. ἐπιφέρω. V. d.

Ἐπιφόρημα, τὸ, het nageregt, het dessert.

Συνεπιφέρω, mede invoeren.

Καταφέρω, ik voer, draag, breng af, neer, naar beneden; ik werp neer, stort neer, sla neer; ik leg neer, betaal; τὴν πληγὴν, den slag daarop doen neervallen of aanbrengen; 2) *pass.* καταφέρομαι, ik vaar af, neer, naar beneden, bijz. van een schip, daarheen varen, gedreven worden, aanlanden; v. d. ik val, stort, zink, kom, ga af, neer, naar beneden, ik verval, raak in verval; εἰς ὕπνον, ik val in slaap.

Κατάφορος en καταφερὴς, ὁ, ἡ, af- of neergaande; af- of nederhellend; b. v. ἥλιος, de ondergaande zon; v. d. overhellend, geneigd, gezind. Καταφέρεια, ἡ, de afhelling, geneigdheid, neiging.

Καταφορὰ, ἡ, de afval, het nedervallen, -storten, -zinken, -gaan, enz.; het ondergaan (der zon); de slag

(van een zwaard); het in slaap vallen, een diepe slaap.

Μεταφέρω, ik voer, draag, breng over; ik geef berigt, doe verslag; ik breng (een woord van de eigenlijke tot de oneigenlijke beteekenis) over.

Μεταφορὰ, ἡ, de overvoering; bijz. *metaphora*, eene overdragtelijke spreekwijze, eene leenspreuk.

Μεταφορικὸς, ἡ, ὸν, metaphorisch, overdragtelijk, oneigenlijk. Μεταφορικῶς, *adv.* hetzelfde.

Παραφέρω, ik voer, draag, breng bij, daarbij, daarnaast, daarneven, ik voer aan; 2) ik voer voorbij, ter zijde, ik breng van den regten weg af, ik vervoer, misleid; *pass.* παραφέρομαι, ik vaar voorbij, ik vaar mis, ik dwaal af; 3) *neutr.* voorbijgaan, verloopen, bijz. van tijdsverloop; 4) ik sla over, ik veracht.

Παράφορος, ὁ, ἡ, voorbij-, ter zijde-, van den weg af gevoerd, misleid, verdwaald; wankelend, ter zijde vallend; *metaph.* verrukt van zinnen, waanzinnig; 2) *act.* vervoerend, verrukkend, misleidend.

Παραφορὰ, ἡ, geestvervoering, waanzinnigheid.

Παραφορέω, z. v. a. παραφέρω.

Περιφέρω, ik voer, draag, breng om of rond, ik omgeef; ik breng rondom uit, maak bekend, v. w. τὰ ἐπιφερόμενα, omloopende gesprekken; ik vervoer, breng of doe vervallen tot iets; *neutr.* zich herstellen; 2) *med.* en *pass.* περιφέρομαι, omvaren, omgevoerd worden, omzwerven, ronddwalen.

Περιφορὰ, ἡ, de omvoer, het om- of ronddragen; 2) de omvaart, omloop; de omvang, omtrek. Περιφοράδην, *adv.* al rondloopende.

Περιφερὴς, ὁ, ἡ, omvarend, omgevoerd, v. d. zich omdraaijend, beweegbaar; rond. Περιφέρεια, ἡ, de omloop, omdraaijing, omzwaai; 2) de omvang, omtrek; de rondte, de rand.

Συμπεριφέρω, mede omvoeren; *med.* mede omgaan of omdraaijen, vergezellen.

Προςφέρω, ik voer, draag, breng aan, toe, tot iemand; ik reik toe, leg voor, bied aan, offer; χεῖρας, de hand op iets leggen of aan iets slaan; τὰ προςφέροντα, de bijdrage, het nuttige; 2) *med.* προςφέρεσθαι τινὶ, eig. op iemand toevaren; v. d. op iemand aanvallen, losgaan; tot iemand naderen, zich tot iemand vervoegen; zich met iemand vereenigen, bijstemmen; met iemand omgaan, iemand (op deze of gene wijze) behandelen; — τὶ, iets tot zich nemen, b. v. σῖτον of ποτὸν, de spijs of drank aan den mond brengen, eten; v. w. τὰ προςφερόμενα, het aan den mond gebragte, het voedsel, de kost.

Πρόςφορος, ὁ, ἡ, toebrengend, bijdragend; nuttig, dienstig; geschikt, gepast; 2) hetzelfde als Προςφερὴς, ὁ, ἡ, gelijkend, gelijk.

Προςφορὰ, ἡ, de aan- of toevoer; de aanbieding, een offer; eene gift; 2) het toebrengen (der spijs aan den mond), het eeten; 3) de omgang, behandeling.

'Απρόςφορος, ὁ, ἡ, niet bij- of toedragend; onnut-

tig, ongepast. Ἀπρόσοιστος, ὁ, ἡ, ondragelijk, ontoegankelijk.

Εὐπρόσφορος, ὁ, ἡ, zich wel voordragend. Εὐπρόσοιστος, ὁ, ἡ, wel aan te brengen; 2) wel toegankelijk.

Προφέρω, ik voer, draag, breng voor, te voorschijn; ik draag voor, stel voor, ik vertoon; τινὶ τὶ, ik werp of houd iemand iets voor, ik werp tegen, ik verwijt; 2) ik voer, draag, breng vooruit, naar voren, voorwaarts; *neutr.* ik vorder, vaar voort, ruk voort; ik neem toe, was aan; ik overtref, ga voor, τινὸς, iemand; 3) *med.* προφέρομαι, ik kom voor, te voorschijn; voorbreken, uitbreken.

Προφορὰ, ἡ, de voortbrenging; de voordragt, uitspraak; een verwijt.

Προφερὴς, ὁ, ἡ, gevorderd, bijz. in jaren gevorderd; 2) voortreffelijk. V. d. de *Compar.* προφερέστερος, α, ον, meer gevorderd. *Superl.* Προφερέστατος, ook *poët.* προφέρτατος, η, ον, meest gevorderd, de voortreffelijkste, voornaamste, b. v. ἅλματι, in het springen, Hom. Od. Θ, 128.

Προφορέομαι, eig. den weefdraad op- en afhalen; v. d. op en af, heen en weer loopen, bij Aristoph. Av. 4.

Συμφέρω, ik voer, draag, breng mede, te zamen, τινὶ τὶ, met iemand iets; ik draag of breng te zamen, bij één; ik draag bij of toe, ik ben nuttig, v. w. *part.* συμφέρον, τὸ, het nut; *impers.* συμφέρει, het valt voor, het is nuttig, het komt te pas; 2) *med.* συμφέρομαι, zamen komen, -loopen, -geraken; συμφέρεσθαι τινὶ, met iemand zamengaan, iemand vergezellen; met iemand overeenkomen, zamenstemmen; iemand gelijk zijn; - onderling zamenkomen, handgemeen worden; - zich onderling verdragen; - zich toedragen, v. w. τὰ συμφερόμενα, voorvallen, omstandigheden.

Συμφερόντως, *adv.* nuttiglijk.

Συμφερτὸς, ἡ, ὸν, *confertus*, zamengevoerd, bijeengebragt; vereenigd, verbonden; zamengepakt, menigvuldig.

Σύμφορος, ὁ, ἡ, bij- of toedragend, nuttig, geschikt, gepast; 2) daarbij plaats hebbend, vergezellend; 3) te zamen gebragt. Συμφόρως, *adv.* nuttiglijk.

Συμφορὰ, ἡ, de zamenvoering, verzameling; 2) de zamenloop (van zaken), een voorval, toeval, b. v. ἀγαθὴ, een geluk; bijz. 3) een slecht voorval, een ongeval, ongeluk.

Συμφορέω, ik voer, draag, breng te zamen, bijeen, ik verzamel.

Συμφορητὸς, ἡ, ὸν, zamengevoerd, verzameld.

Συμφόρημα, τὸ, en συμφόρησις, ἡ, de verzameling.

Ἀσύμφορος, ὁ, ἡ, onnut, ongepast, ondragelijk.

Ἀσυμφόρως, *adv.* onnuttelijk, schadelijk.

Βαρυσύμφορος, ὁ, ἡ, door een zwaren ramp gedrukt.

Ὑπερφέρω, ik voer of draag daarover; *neutr.* ik overtref, ga voor, τινὰ of τινὸς τινὶ, iemand in iets.

*Ὑπερφερὴς, ὁ, ἡ, overtreffend, voortreffelijk. *Compar.* ὑπερφερέστερος, *Superl.* ὑπερφερέστατος.

*Ὑποφέρω, ik voer, breng, stel daaronder; 2) *neutr.* ik stel mij onder (den last), ik draag, verdraag, sta door, houd uit; 3) ik voer op, werp voor, werp tegen, verwijt; 4) ik voer of trek naar onder, naar beneden; ik maak dat iemand uitglijdt, neerzinkt, valt; v. d. *pass.* ὑποφέρομαι, ik val, verval; ik laat den moed vallen of zinken; 5) ik voer weg, vervoer.

*Ὑποφορὰ, ἡ, de opvoering, wegvoering; het verval; 2) eene tegenwerping. Ἀνθυποφορὰ, ἡ, eene wederzijdsche tegenwerping.

Δυσύποιστος, ὁ, ἡ, slecht te verdragen, onverdragelijk.

Φεῦ, *interj.* uitroep van smart, ontevredenheid, verwondering, verontwaardiging, enz. *vae*, *heu*, foei, ô wee, helaas, he, ô! φεῦ τάλας, o wee mij ellendigen! φεῦ τοῦ ἄνδρος, wee dien man! φεῦ τοῦ κάλλους, ô welk eene schoonheid!

Φεύζω, *fut.* ξω, ik roep φεῦ, ik verfoei.

Φεύγω, *fut.* φεύξομαι en φευξοῦμαι, *perf.* πέφευγα, *aor.* 2. ἔφυγον, van φύγω, het Lat. *fugio*, ik vlugt, ontvlugt; ik ontwijk, vermijd; bijz. met of zonder πατρίδα, zijn vaderland ontvlugten, verlaten, verbannen worden, vlugteling of balling zijn; 2) voor het geregt beteekent φεύγειν, aangeklaagd, beschuldigd worden, v. w. ὁ φεύγων, de aangeklaagde, beschuldigde, d. i. die den aanklager, welke hem geregtelijk vervolgt en daarom ὁ διώκων, d. i. de vervolger, genoemd wordt, tracht te ontvlugten. — Van het oude φύζω, φύγω, van waar bij Hom. het *part. perf.* πεφυζὼς, ότος, Il. Φ, 6. en πεφυγμένος, Od. Ά, 18. Misschien oorspronkelijk verwant met φεῦ, φεύζω, dus eig. verfoeijen; v. d. verafschuwen, vlugten. — V. d. ook het *frequent.* Φυγγάνω, *poët.* voor φεύγω.

Φύξις, ook φεύξις, εως, ἡ, de vlugt, toevlugt.

Φύξιος, ὁ, ἡ, de vlugt betreffende, bevorderende; bijz. als bijnaam van Jupiter; *neutr.* φύξιον, τὸ, eene toevlugt, wijkplaats.

Φύξιμος en φεύξιμος, ὁ, ἡ, 1) *act.* op de vlugt drijvend; 2) *pass.* te ontvlugten, vermijdelijk; 3) toevlugt verleenend, v. w. τὸ φύξιμον, de toevlugt.

Φύξηλις, ὁ, ἡ, vlugtend, een of eene vlugteling; vreesachtig. Hom. Il. P, 143.

Φευκτὸς of φυκτὸς, ἡ, ὸν, gevlugt, ontvlugt, vermijd; 2) waarvoor men vlugten kan, vermijdelijk.

Ἄφευκτος en ἄφυκτος, ὁ, ἡ, niet te ontvlugten, onvermijdelijk. Ἀφύκτως, *adv.* zonder te kunnen vlugten.

Φυγὴ, ἡ, de vlugt; de uitdrijving, ballingschap; 2) de bannelingen.

Φυγάδε, *contr.* φύγδα en φύγδην, *adv.* op de vlugt, al vlugtende.

Φυγὰς, άδος, ὁ, ἡ, vlugtend, een vlugteling; een balling; een overlooper.

Φυγαδικὸς, ἡ, ὀν, vlugtend, de vlugtelingen betreffende.

Φυγαδεύω, *fut.* εύσω, ik jaag op de vlugt, ik verwijs in ballingschap. **Φυγαδεία**, ἡ, de vlugt, de ballingschap.

Φύζα, ἡ (van het oude φύζω), *poët.* hetzelfde als φυγὴ, de vlugt. V. d.

Φυζαλέος, α, ον, en φυζακινὸς, ἡ, ὀν, *poët.* vlugtend, vreesachtig, schuw. Hom. Il. N, 102.

Ἀναφεύγω, *poët.* ἀμφεύγω, ik ga op de vlugt, ik ontvlugt.

Ἀνάφυξις, ἡ, de vlugt, toevlugt.

Ἀποφεύγω, ik vlugt weg, heen; ik ontvlugt, ontkom; ik ontwijk de geregtelijke aanklagt, ik word vrijgesproken.

Ἀπόφευξις en ἀποφυγὴ, ἡ, de uitvlugt, ontkoming, vrijspreking.

Ἀποφευκτικὸς, ἡ, ὀν, ontvlugtend, de vlugt bevorderende of dienstig.

Διαφεύγω, ik vlugt daar doorheen, ik ontvlugt, ontkom; διαφεύγει μέ τι, iets ontvalt mij. Διαφυγγάνω, *poët.* hetzelfde.

Διάφευξις, ἡ, en διαφυγὴ, ἡ, de vlugt, de toevlugt.

Διαφευκτικὸς, ἡ, ὀν, ligt ontvlugtend.

Ἐκφεύγω, ik vlugt uit, ontvlugt, ontkom; ontvallen.

Ἐκφυγὴ, ἡ, de uitvlugt, uitkomst.

Ἀνέκφευκτος, ὁ, ἡ, onvermijdelijk.

Καταφεύγω, ik vlugt weg, heen, ik neem de toevlugt, πρὸς τινὰ, tot iemand. Καταφυγγάνω, hetzelfde.

Κατάφευξις en καταφυγὴ, ἡ, de toevlugt.

Περιφεύγω, ik ontvlugt ten laatste, ik blijf over.

Προςφεύγω, ik neem de toevlugt tot iemand.

Προφεύγω, ik vlugt voor, vooraf, ik ontvlugt.

Συμφεύγω, ik vlugt mede, te zamen.

Ὑποφεύγω, ik ontvlugt heimelijk, ik ontduik.

Φέψαλος, *Jon.* φέψελος, τὸ, ook φεψάλυξ, υκος, ὁ, rook, damp, eene vonk, vuurvonk. Φεψαλόω, verbranden.

Φθάνω, *fut.* φθάσω en φθήσω, ομαι, *perf.* ἔφθακα, *aor.* 2. ἔφθην, van het oude φθάω, φθῆμι, misschien de geadspireerde vorm voor πτάω, πτῆμι, *vliegen*, of verwant met het volgende φθέω, φθίνω, van θέω, 1) *act.* vooruit snellen of loopen, voorkomen, met den *Accus.* τινὰ, iemand, b. v. φθάνει δὲ τ' ἀεὶ τὸν ἄγοντα, het paard loopt steeds den voerman vooruit, Hom. Il. Φ, 262; ὀργῇ φθάσας τὸν λογισμὸν, door zijne gramschap zijne rede vooruitloopende; 2) *neutr.* wordt φθάνω, als hulpwoord gebruikt om de *grootere snelheid* of meerderen spoed eener zaak of handeling uit

te drukken, zoo dat men het in onze taal gevoegelijk kan overzetten door een der bijwoorden, *vooraf*, *te voren*, *eer*, *eerst*, enz. en wordt te dien einde op verschillende wijzen met andere *verba* zamengevoegd: *a*) het *part.* van φθάνω met een ander *verbum*, b. v. *φθάνοντες δῃοῦμεν*, wij verwoesten het land eerst, *φθάσας ἀσθενώσω*, ik zal vooraf verzwakken, *φθανὼν ἐποίησε*, hij deed het eerst; — of het *part.* van een ander *verbum* met een der *tempora* van φθάνω, b. v. *ὃς ἂν φθάνοι τοὺς πολεμίους κακῶς ποιῶν*, wie de vijanden het eerst kwaad zal gedaan hebben, *φθάνουσι πολεμοῦντες*, zij vangen eer den krijg aan; — somtijds met een *infin.* b. v. *φθάνει τελευτῆσαι*, hij sterft eerst, vooraf; — waarop dan veelal, even als achter den *Comparat.* ἢ of πρὶν volgt, b. v. *ἔφθασεν ἑσπέρα γενομένη πρὶν*, de avond viel voor dat enz. *φθήσονται τούτοισι πόδες καὶ γοῦνα καμόντα ἢ ὑμῖν*, eer zullen hun de pooten en knieën wankelen dan u, Il. Ψ, 444; *b*) met de ontkenning *οὐ* geeft φθάνω de *snelheid*, *zekerheid*, of het *onmiddellijk gevolg* eener zaak te kennen, en kan men het door *weldra*, *zoodra*, *zoodra als*, enz. vertalen, b. v. *οὐκ ἂν φθάνοις λέγων*; waarom zegt gij het niet dadelijk? d. i. zeg het vrijuit; *οὐκ ἂν φθάνοις ἀκούων*, gij zult het weldra hooren; en veelal volgt er *καὶ* op, b. v. *οὐκ ἔφθη μοι συμβᾶσα ἡ ἀτυχία καὶ κ. τ. λ.* niet eer, niet zoodra, of naauwelijks was mij dat ongeluk gebeurt, of terstond enz.

Παραφθάνω, eig. voorbij vliegen, snellen of komen, vooruit loopen, voorkomen.

Προφθάνω, voorkomen, vooruit loopen. Προφθασία, ἡ, de voorkoming.

Ὑποφθάνω, hetzelfde.

Φθέω, (misschien verwant met *θέω*, loopen), van waar men afleidt de *aor. opt.* φθεῖτο (volgens anderen φθῖτο) bij Hom. Od. Λ, 329, en gebruikelijker φθίω, *fut.* φθίσω, *perf. pass.* ἔφθιμαι, v. w. de *inf.* φθίσθαι, 1) *act.* ik doe vergaan, verloopen, ik bederf, verderf, verteer, verniel; 2) *pass.* ik word bedorven, verteerd, vernield; ik teer uit, verga, verloop, ga voorbij, sterf, v. w. *part.* φθίμενος, voor ἐφθίμενος, vergaan, verloopen, verloren, b. v. *νυκτὸς φθιμένης*, in de verloopene nacht. V. d.

Φθίσις, ἡ, het verderf; bijz. de tering of teringziekte; (*la phthisie*). Φθισιάω, de tering hebben.

Φθισικὸς, ἡ, ὸν, teringachtig.

Φθιτὸς, ἡ, ὸν, vergaan, verdorven; 2) vergankelijk, verderfelijk.

"Αφθιτος, ὁ, ἡ, onvergankelijk, onverderfelijk, onveranderlijk.

Φθίνω, z. v. a. Φθίω, *neutr.* ik verga, verloop, neem af, teer uit, word verteerd. V. d. verlengd

Φθινύθω, *poët.* ik bederf, verteer, verniel.

Φθινὰς, άδος, ἡ, verterend; 2) uitterend, afnemend.

Φθίνασμα, τὸ, de uittering, ondergang.

'Αποφθίω, ίνω, ινύθω, ik vernietig, verderf, ik dood; 2) *neutr.* vergaan, omkomen.

Καταφθίω, Φθίνω, ινύθω, ik doe vergaan, verderf, verteer; 2) *neutr.* vergaan, uitteren, omkomen.

Daarvan leide men ook af:

Φθείρω, *fut.* Φθερῶ, *perf.* ἔφθαρκα, *aor.* 2. ἔφθαρον, ik doe vergaan, bederf, verniel, vernietig; ik breng om het leven; ik onteer, schend, b. v. eene maagd; 2) *pass.* Φθείρομαι, ik verga, ga te niet, kom om; ik geraak in het ongeluk; in het alg. tot zijne schade aan of in iets geraken, met εἰς of πρὸς; *impers.* Φθείρου, *abi in malam rem,* loop naar de galg.

Φθάρμα, τὸ, het bederf.

Φθαρτὸς, ἡ, ὸν, bedorven, omgebragt; 2) verderfelijk, vergankelijk, sterfelijk.

Φθαρτικὸς, ἡ, ὸν, verderfelijk, verderf aanbrengend.

"Αφθαρτος, ὁ, ἡ, onverderfelijk, onvergankelijk. 'Αφθαρσία, ἡ, onverderfelijkheid.

Δύςφθαρτος, ὁ, ἡ, niet ligt bedervend.

Εὔφθαρτος, ὁ, ἡ, ligt bedervend.

Φθορὰ, ἡ (van het *perf. med.* ἔφθορα), het verderf, de vernietiging, de ondergang; bijz. de pest. Φθόρος, ὁ, hetzelfde.

Φθόριος, ὁ, ἡ, verderfelijk, vernielend.

"Αφθορος, ὁ, ἡ, onbedorven.

Θυμοφθόρος, ὁ, ἡ, zielverdervend, doodelijk.

Οἰκόφθορος, ὁ, ἡ, huisverdervend. Οἰκοφθορία, ἡ, huisselijk nadeel. Οἰκοφθορέω, zijn huis benadeelen, zijn goed verkwisten.

Πολυφθόρος, ὁ, ἡ, veel verdervend, zeer verderfelijk. Πολύφθορος, ὁ, ἡ, veel of sterk bedorven.

Φθεὶρ, ρὸς, ὁ, eene luis; 2) de vrucht van eene bijzondere soort van pijnboomen.

'Αναφθείρομαι, zich in het verderf storten, vergaan.

'Αποφθείρω, ik bederf, verderf.

Διαφθείρω, ik bederf, verderf; *metaph.* ik koop om.

Διαφθορὰ, ἡ, het bederf, de verderving; omkooping.

Διαφθορεὺς, ὁ, een bederver; een omkooper.

'Αδιάφθορος en ἀδιάφθαρτος, ὁ, ἡ, onverderfelijk; niet om te koopen.

Καταφθείρω, ik bederf, verderf, vernietig.

Παραφθείρω, een weinig bederven.

Προςφθείρομαι, met den *Dat.* τινὶ, ik geraak of kom in of aan iets tot mijn verderf of schade.

Συμφθείρω, mede verderven.

Φθοὴ, ἡ (van ἔφθοα *perf. med.* van Φθέω), het bederf, verderf

Φθοΐς, ΐδος, ἡ, *contr.* φθοῖς, in *pl.* ook φθόεις; eene soort van koeken uit kaas en honig toebereid.

Φθόνος, ὁ (waarschijnlijk van het oude φθένω; verwant met φθίω, φθίνω), nijd, nijdigheid, afgunst; v. w. de spreekwijze οὐδεὶς φθόνος, verst. ἐςὶ of ἔςαι, niets verhindert, zeer gaarne.

Φθονερὸς, ά, ὸν, nijdig, afgunstig. Φθονερῶς, *adv.* nijdiglijk.
Φθονερία, ἡ, nijdigheid.
Φθονέω, *fut.* ήσω, ik ben nijdig, ik benijd, ik misgun, τινὶ τινὸς, iemand iets; 2) uit nijd of afgunst weigeren, niet willen; οὐ of μὴ φθονεῖν, niet benijden, d. i. geene zwarigheid maken, er niet tegen zijn.
Ἄφθονος, ὁ, ἡ, niet nijdig, vrij of afkeerig van nijd; 2) *pass.* niet benijd of misgund, v. d. rijkelijk, menigvuldig, in groote menigte. Ἀφθόνως, *adv.* zonder nijd; 2) rijkelijk.
Ἀφθονία, ἡ, vrijheid of afkeerigheid van nijd; 2) rijkelijkheid, overvloed.
Ἐπίφθονος, ὁ, ἡ, aan den nijd blootgesteld, benijdenswaardig, benijd; berispelijk. Ἐπιφθόνως, *adv.* nijdiglijk.
Ἐπιφθονέω, ik benijd, ben nijdig om iets.
Ἀνεπίφθονος, ὁ, ἡ, niet benijd, niet te benijden; vrij van nijd; onberispelijk. Ἀνεπιφθόνως, *adv.* zonder nijd.
Προςφθονέω, daarbij of daarenboven benijden.
Ὑποφθονέω, een weinig benijden.

Φιάλη, ἡ, *phiala*, eene schaal, drinkschaal; 2) een uitgehold vak aan de zoldering (ook φάτνη, genoemd).

Φιαλὶς, ἡ, en φιάλιον, τὸ, *dimin.* een schaaltje.
Φιαλόω, als eene schaal uithollen, uitgehold werk maken.

Φιαρὸς, ά, ὸν, glanzend; helder; rein, kuisch. Φιαρύνω, glanzen. Verwant met φάω, of met πίαρ, z. v. a. πιαρός.

Φίλος, η, ον, lief, bemind, beminnelijk, bevallig, behagelijk, dierbaar, enz. εἴ σοι φίλον ἐςι, *si tibi gratum est*, indien het u behaagt; 2) *Subst.* φίλος, ὁ, een lieveling, een vriend; φίλη, ἡ, eene liefste, eene vriendin, eene beminde; v. d. bevriend, vriendelijk, vriendschappelijk; 3) bij HOMERUS en andere dichters vervangt het veelal de plaats van het bezittelijk voornaamwoord: mijn, uw, zijn, b. v. φίλον κῆρ, mijn, uw of zijn hart, φίλος υἱὸς, mijn, uw of zijn zoon; enz. hetwelk men uit den zamenhang der rede leeren moet. *Compar.* Φιλίων, φιλαίτερος, φιλότερος, *contr.* φίλτερος, α, ον, liever, meer geliefd. *Superl.* Φίλιςος, φιλαίτατος, φιλότατος, *contr.* φίλτατος, η, ον, de liefste, de meest geliefde.

Φίλως, en *poët.* φίλα (het *neutr. pl.*) *adv.* lief, liefelijk, vriendelijk.

Φιλότης, ητος, ἡ, liefde; vriendschap; 2) liefdehandel, liefdeverbindtenis.

Φιλοτήσιος, ὁ, ἡ, de liefde of vriendschap betreffende of bevorderende; *neutr.* φιλοτήσια ἔργα, liefdehandel; bijz. *Subst.* φιλοτήσιος, ἡ, verst. πόσις, en φιλοτησία, ἡ, een beker van vriendschap, een vriendschapsdronk, eene gezondheid.

Φιλίος, ὁ, ἡ, ook ία, ιον, lief, geliefd, dierbaar; vriendelijk, bevriend, de vrienden of vriendschap betreffende, vriendschappelijk; Ζεὺς φίλιος, Jupiter de voorstander der vriendschap. Φιλίως, *adv.* als vriend, vriendelijk, vriendschappelijk.

Φιλιόω, ook φιλόω (van φίλος), bevrienden, te vriend maken.

Φιλικὸς, ἡ, ὸν, vriendelijk, vriendschappelijk, den vrienden of de vriendschap betreffende, betamende, eigen, enz. Φιλικῶς, *adv.* als vriend, op eene vriendelijke wijze.

Φιλέω, *fut.* ήσω, ik heb lief, ik behandel met liefde, ik ontvang vriendelijk, τινὰ, iemand; 2) φιλεῖν τῷ ςόματι, of enkel φιλεῖν, met den mond lieven of liefde bewijzen, d. i. zoenen, kussen; 3) veel van iets houden, iets gaarne hebben of doen, iets gewoon zijn, met een volgenden *Infin.* b. v. σιγᾷν φιλῶ, ik houd veel van zwijgen, ik zwijg gaarne of gewoonlijk. Bij dichters vindt men ook de oude vormen φίλομαι en φίλημι, v. w. de *aor.* 1. *med.* ἐφιλάμην, in *imper.* φίλαι, Hom. Il. E, 117. K, 280. alsmede de *inf.* φιλήμεναι, voor φιλῆναι, Il. X, 265.

Φίλημα, τὸ, een bewijs van liefde, een zoen, een kus. *Dimin.* φιλημάτιον, τὸ, een zoentje, kusje.

Φίλησις, ἡ, het lieven; het zoenen.

Φιλητὸς, ἡ, ὸν, geliefd; liefelijk, beminnelijk. Φιλητὴς, οῦ, ὁ, ook φιλήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, een liefhebber; een zoener.

Φιλητικὸς, ἡ, ὸν, tot liefde, tot het bewijzen van liefde, tot zoenen behoorende, geschikt of geneigd.

Ἀξιοφίλητος, ὁ, ἡ, beminnenswaardig.

Τριφίλητος, *Dor.* τριφίλατος, ὁ, ἡ, driewerf bemind, zeer geliefd.

Φίλτρον, τὸ, van het oude φίλω, *philtrum*, een liefdewekkend middel, een liefdedrank; v. d. in het alg. een tooverdrank, eene betoovering, een aanloksel.

Ἀντιφιλέω, wederkeerig liefhebben of beminnen, wederkeerig liefde of vriendschap bewijzen.

Καταφιλέω, sterk lieven of kussen, afkussen.

Ὑπερφιλέω, over liefhebben, boven mate lief hebben.

Χωροφιλέω, eene plaats liefhebben, veel van eene plaats houden, gaarne op eene plaats verkeeren.

Zamenstellingen van φίλος,

1) vooraan:

Ἄφιλος, ὁ, ἡ, zonder vrienden; niet lief, onvriendelijk.

Ἀφιλία, ἡ, gebrek aan vrienden.

Ἀρηΐφιλος, ὁ, ἡ, Marslievend of bij Mars geliefd, v. d. oorlogzuchtig, dapper.

Γυναικοφίλης, ου, ὁ, een liefhebber of vriend der vrouwen.
Μισόφιλος, ὁ, ἡ, vrienden hatend.
Πολύφιλος, ὁ, ἡ, veel vrienden hebbend. Πολυφιλία, ἡ, veelheid van vrienden.
Πονηρόφιλος, ὁ, ἡ, een vriend der snooden.
Προςφιλὴς, ὁ, ἡ, lief, liefelijk, geliefd, aangenaam; lief, vriendelijk, minzaam, vriendschappelijk.
Προςφιλῶς, *adv.* liefelijk; vriendelijk.
Φιλόφιλος, ὁ, ἡ, vriendlievend. Φιλοφιλία, ἡ, vriendlievendheid.
Χρηςόφιλος, ὁ, ἡ, de braven lievend, een vriend der braven. Χρηςοφιλία, ἡ, vriendschap met brave lieden.
Ὑπέρφιλος, ὁ, ἡ, overlief, boven mate of bij uitstek vriendelijk of bevriend.

2) Achteraan: b. v.

Φιλάδελφος, ὁ, ἡ, broeder- of zusterlievend.
Φιλαίτιος, ὁ, ἡ, een vriend van laken of berispen.
Φίλεργος, ὁ, ἡ, werklievend, arbeidzaam. Φιλεργία, ἡ, werkzaamheid.
Φιλέταιρος, ὁ, ἡ, vriendlievend. Φιλεταιρεία, ἡ, vriendliefde. Van Ἑταῖρος; zie Ἔτης.
Φιληδὴς, ὁ, ἡ, vermaaklievend (van ἅδω, ἁνδάνω). Φιληδία, ἡ, zucht tot vermaak; vergenoegen.
Φιληδέω, ik schep of vind vermaak, τινὶ, in iets.
Φιλήδονος en φιληδονία, ἡ, z. v. a. φιληδὴς en φιληδία. wellustlievend, vermaaklievend.
Φιλόδωρος, ὁ, ἡ, vrijgevig, gaarne gevend, mild.
Φιλόζωος en φιλόψυχος, ὁ, ἡ, het leven lievend.
Φιλόθηρος, ὁ, ἡ, een liefhebber van de jagt.
Φιλοκηδεμὼν, ὁ, ἡ, zijne bloedverwanten beminnend.
Φιλόκοσμος, ὁ, ἡ, ordelievend; een vriend van opschik.
Φιλοκρινέω, gaarne en naauwkeurig beproeven.
Φιλόνικος, ὁ, ἡ, zegelievend, naar de overwinning strevend.
Φιλοπρωτεύω, naar den voorrang streven.
Φιλόσιτος, ὁ, ἡ, een vriend van granen; een vriend van eten, gaarne etend.
Φιλοσυνήθης, ὁ, ἡ, de gezelligheid lievend, gezellig.
Φιλόφρων, ὁ, ἡ, welgezind, liefderijk gezind of handelend, minzaam. Φιλοφρόνως, *adv.* vriendelijk, minzaam. Φιλοφροσύνη, ἡ, vriendelijkheid.
Φιλοφρονέομαι, vriendelijk of minzaam behandelen, vriendelijk ontvangen, τινὰ, iemand.
Φιλόχρηςος, ὁ, ἡ, de braafheid lievend; een vriend der braven.
Φιλόχρυσος, ὁ, ἡ, het goud lievend, geldgierig.
Φίλυμνος, ὁ, ἡ, zang- of dichtlievend.

Φίλυρα, ἡ, de lindeboom; 2) de bast daarvan. **Φιλύριος** of **φιλύρινος**, η, ον, van den lindeboom, uit het hout daarvan gemaakt.

Φιμὸς, ὁ, *plur.* τὰ φιμὰ, een muilband; 2) een beker waarin de dobbelsteenen geschud worden, 3) het neusstuk van den paardentoom, AESCHYL. Sept. 463.

Φιμόω, *fut.* ώσω, muilbanden, den mond sluiten; *metaph.*

tot stilzwijgen brengen; v. d. in het alg. toebinden, zamensnoeren.

Φίντις, ὁ, zooveel als ἡνίοχος, de voerman, bij PINDARUS Ol. VI, 37.

Φλάω, *Aeol.* en *Dor.* voor Θλάω, ik breek. Φλαςὸς, ἡ, ὸν, gebroken, breekbaar. V. d. leidt men af

Ἄφλαστον, τὸ, het Lat. *aplustre*, het krom gebogene achterste gedeelte van het schip, waaraan allerlei sieraad.

Φλέγω, *fut.* ξω, 1) *act.* aanblazen, ontvlammen, in brand steken, verbranden, verlichten; 2) *neutr.* vlammen, in vlam schieten, branden, licht geven; 3) *metaph.* iemands drift ontvlammen, aanvuren, verontrusten; in het licht brengen, bekend, beroemd maken. Van eene aanverwante vorm Φλάγω, πέφλαμμαι, is het Lat. *flagrare* en *flamma*, oorspronkelijk van φλάω, *flo*, *flare*, blazen.

Φλέγμα, ατος, τὸ, het ontvlamde, de vlam, de brand, de hitte; 2) bij geneeskundigen, de slijm, een taaiachtig wit vocht van het ligchaam.

Φλεγματικὸς, ἡ, ὸν, *poët.* φλεγματόεις, εσσα, εν, slijmerig, slijmachtig, vol slijm. Φλεγματίας, ου, ὁ, een mensch van een slijmachtig gestel.

Φλεγμαίνω, *fut.* ανῶ, ontvlammen, ontsteken, eene ontsteking of een gezwel veroorzaken, opblazen; 2) *neutr.* verhit of ontstoken zijn, opzwellen; v. d. 3) *metaph.* ontbranden, opgisten, opbruischen, b. v. van hartstogten, van de zeegolven, enz.

Φλεγμασία, ἡ, en φλεγμονὴ, ἡ, eene ontsteking in de huid; 2) *metaph.* hevige drift of hartstogt. Ook Φλέγμανσις, ἡ.

Φλεγυρὸς, ὰ, ὸν, brandend; helder, licht; 2) openlijk bekend, beroemd.

Φλέξις, ἡ, de ontvlamming, aansteking.

Φλεκτὸς, ἡ, ὸν, ontvlamd, verbrand; ontvlambaar, brandbaar. Zoo ook Φλεγής. V. d. zameng.

Ἀειφλεγὴς, ὁ, ἡ, altijd brandend.

Ἄφλεκτος, ὁ, ἡ, niet verbrand; brandbaar.

Ζαφλεγὴς, ὁ, ἡ, sterk vlammend, hevig brandend, sterk lichtend.

Ἐπιζαφελῶς (misschien voor ἐπιζαφλεγῶς), *adv.* heviglijk, bij HOM.

Ἡμιφλεγὴς en ἡμίφλεκτος, ὁ, ἡ, half verbrand.

Πυριφλεγὴς en πυρίφλεκτος, ὁ, ἡ, als vuur brandend; door het vuur verbrand of verteerd.

Πυριφλεγέθων, ὁ, de vuurvloed of vuurstroom, zekere fabelachtige rivier van het doodenrijk.

Φλὸξ, φλογὸς, ook φλογιὰ, ἡ, de vlam, een vlammend vuur.

Φλόγεος, έα, εον, φλογόεις, εσσα, εν, en φλογερὸς, ὰ, ὸν, ook φλεγεὸς, ὰ, ὸν, vlammend, brandend, vuurrood.

Φλόγινος, ίνη, ινον, en φλογώδης, ὁ, ἡ, vlammend, vlamachtig, vuurrood, vurig.

Φλογὶς, ίδος, ἡ, gebraden of geroost vleesch.
Φλογίζω, *fut.* ίσω, ontvlammen, aansteken; 2) aan of op het vuur roosten of braden.
Φλογισμὸς, ὁ, en φλόγωσις, ἡ, het braden of roosten; 2) hetzelfde als Φλογμὸς, ὁ, het branden, de brand.
Φλογιςὸς, ἡ, ὸν, ontvlamd, verbrand; 2) gebraden, geroost.
Φλογόω, *fut.* ώσω, ontvlammen, in brand steken.
Φλόγωσις, ἡ, de ontvlamming, ontsteking.
Φλεγέθω, *poët.* voor Φλέγω.
'Αναφλέγω, ik doe in vlam schieten, ik steek op, vuur aan.
'Αναφλεγμαίνω, van ontsteking of brand opzwellen, opblazen.
'Εκφλέγω, ik brand uit, ontbrand, ontsteek.
'Εμφλέγω, in vlam zetten, in brand steken.
'Επι- en Καταφλέγω, ik ontvlam, steek in brand, verbrand.
Περιφλέγω, rondom branden, sterk branden.
Συμφλέγω, mede ontvlammen of aansteken, verbranden.

Φλέω en Φλύω, *fut.* ύσω, verwant met πλέω, πλώω, en bewaard gebleven in het Latijnsche *fleo*, *fluo*, misschien ook *pluo*, 1) vloeijen, vlieten; bijz. in tranen vloeijen; 2) overvloeijen, vol zijn, opzwellen, bij Hesychius en Aeschylus Agam. 378; 3) bijz. overvloeijen van onnutte en overtollige woorden of redenen, een vloed van woorden uitbraken, beuzelen, zwetsen. Daarvoor ook andere oude vormen φλάω (verg. φλέγω), φλίω en φλόω. Van dit alles afgeleid:

Φλάζω, van φλάω, z. v. a. φλέω, bijz. door verdubbeling Παφλάζω, opgeblazen zijn, opzwellen, opbruischen, bijz. van de kokende zeegolven bij Homerus; 2) beuzelen, stamelen.
Φλίω, van waar men afleid
Φλιὰ, ἡ, de deurpost, de drempel, bij Hom. Od. Ρ, 221.
Φλιδάω, van vocht overvloeijen, week worden; v. d. rotten, verrotten. Φλιδάνω, hetzelfde.
Φλὲψ, φλεβὸς (van φλέω, φλέβω), ἡ, eene ader, eene bloedader 2) eene metaal ader, een waterloop, kanaal, eene houtader.
Φλεβικὸς, ἡ, ὸν, tot de aderen behoorende.
Φλεβώδης, ὁ, ἡ, vol aderen, aderachtig.
Φλεβοτομέω, aderlaten.
Φλέδων, ονος, of φλεδὼν, ῶνος, ὁ, een beuzelaar, een zwetser; 2) beuzelarij.
Φληνέω (van φλέω, φλένω, φλύνω), beuzelen, zwetsen. Φλενεύω en φλενάω, hetzelfde. V. d.
Φλήναφος, ὁ, ἡ, beuzelend, een beuzelaar; 2) *Subst.* beuzelarij. Φληναφέω en φληναφεύω, beuzelen. Φληναφώδης, ὁ, ἡ, beuzelachtig.
Φλοιὸς, οῦ, ὁ, de bast, de schors, de boomschors; 2) bij de oude dichters, de bloesem, de bloem; en daarvoor ook

φλόος, φλοῦς, ὁ, het Lat. *flos*, eene bloem. Van φλύω.

φλοιώδης, ὁ, ἡ, bast-, schors-, korstachtig; 2) ligtzinnig, winderig.

φμοίζω of φλοΐζω, de bast of schors aftrekken, villen, schillen.

φλοισμὸς, ὁ, het afhalen van den bast of de schors, het schillen.

φλοῖσβος, ὁ, het ruischen of geraas der bruischende zeegolgolven, de branding.

Πολύφλοισβος, ὁ, ἡ, sterk ruischend, b. v. θάλασσα.

φλύζω, z. v. a. φλύω, *fut.* φλύξω, v. w.

φλύκταινα, ἡ, eene blaas op de huid, een gezwel, eene puist, zweer. φλυζάκιον, τὸ, hetzelfde.

φλυδάω, overvloed aan vocht hebben, week of waterachtig zijn.

φλυδαρὸς, ὰ, ὸν, vloeibaar, waterachtig.

Ἀναφλύω, ύζω, opbruischen, opborrelen.

Ἐκφλύζω, ook ἐκφλύσσω, 1) opbruischen, opborrelen, zich uitstorten; 2) *act.* doen uitbruischen, uitdrukken, uitstorten, b. v. γόον, eene weeklagt.

Περιφλύω en περιφλεύω, omstroomen, overgieten, bijz. van het vuur; v. d. verzengen, verbranden.

φλύος, ἡ, beuzelarij, potsenmakerij. φλύαρος, ὁ, ἡ, beuzelend, een beuzelaar, een zwetser, potsenmaker; 2) beuzelarij, potsen. φλυαρία, ἡ, beuzelarij, beuzeltaal.

φλυαρέω, *fut.* ήσω, beuzelen, beuzeltaal voeren; potsen maken.

Φοῖβος, ὁ, ἡ (misschien van φάω), schijnend, helder, rein; 2) bijz. *Phoebus*; als bijnaam van Apollo, den God der zon.

Φοίβειος en Φοιβήϊος, α, ον, *Phoeboeus*, *a*, *um*, Phoebus betreffende, tot Phoebus behoorende.

Φοιβάω, φοιβάζω, ophelderen, reinigen; 2) waarzeggen, voorzeggen, bijz. in heilige geestvervoering.

Φοιβὰς, ἄδος, ἡ, waarzeggend, de waarzegster; bijz. de priesteres van Apollo.

Φοιβαστικὸς, ἡ, ὸν, tot de geestvervoering of waarzegging behoorende, waarzeggend.

Φοῖνιξ, ικος, ὁ, een Phoenicier; *foem.* Φοίνισσα, ἡ, eene Phoenicische vrouw; 2) de palmboom; palmvrucht, de dadel, uit Phoenicie bekend geworden; 3) purper, purperrood, hoogrood; wijl de Phoeniciers het purper hadden uitgevonden, en welligt in purper gekleed gingen; 4) de fabelachtige vogel Phoeniks.

Φοινίκεος, *contr.* φοινικοῦς, ook φοινίκιος, φοινικήϊος en φοινίκινος, purperkleurig, purperrood, hoogrood; 2) van de palmvrucht of dadel gemaakt, b. v. φοινίκινος οἶνος, hetzelfde als φοινικίτης, ὁ, verst. οἶνος, dadelwijn, palmwijn.

Φοινικόεις, εσσα, εν, *poët.* hetzelfde.

Φοινικὶς, ἴδος, ἡ, verst. στοφὴ, een purpergewaad, purperkleed.

Φοινίζω, de Phoeniciers naäpen, Phoenicisch spreken; purperkleurig, purperrood zijn.

Φοινικιστὴς, οῦ, ὁ, een purperverwer; volgens anderen, een voornaam persoon, in het purper gekleed, een edelman, bij Xenoph. An. I, 2, 20.

Φοινίσσω, *fut.* ξω, ik maak rood, verw rood; *pass.* rood worden, blozen.

Ἐκφοινίσσω, hetzelfde.

Φοιτάω, ik dool, zwerf; ik ga of loop rond, heen en weer; ik ga, kom; 2) ik ga of kom dikwijls of in menigte, b. v. εἰς διδασκάλου, verst. οἶκον, school gaan; 3) verdoold van zinnen of in geestvervoering zijn, woeden. Afgeleid van Φοῖτος, het gaan, de dwaling, zinneloosheid; van Φοίω, waarschijnlijk het geaspireerde οἴω, v. w. οἶτος; zie aldaar. V. d. ook Φοιτὰς, άδος, ἡ, eene ronddoolende, eene razende, zinnelooze.

Φοίτησις, ἡ, het dikwijls gaan of komen; het schoolgaan.

Φοιτητὴς, οῦ, ὁ, eig. die gaat; bijz. die school gaat, een scholier, leerling.

Φοιταφέος, έα, έον, of ὁ, ἡ, gaande, doolende; 2) *act.* doende gaan, aansporend, b. v. κέντρον; 3) *metaph.* dol, razend, zinneloos.

Φοιτίζω, *poët.* hetzelfde als Φοιτάω.

Ἀεροφοίτης, ὁ, ἡ, in de lucht zwevend.

Ἀναφοιτάω, ik ga op; ik ga terug.

Ἀποφοιτάω, ik ga af, weg, heen; ik sterf; ik bezoek niet; ga daar niet heen.

Διαφοιτάω, uit een gaan, zich verspreiden; 2) daar doorheen gaan, doorstreven.

Εἰςφοιτάω, ik ga in, kom binnen.

Ἐκφοιτάω, ik ga uit, kom buiten.

Ἐπιφοιτάω, ik ga toe, kom tot of nader tot iets; ik bezoek; ik streef binnen.

Ἠερόφοιτος, ὁ, ἡ, hetzelfde als ἀεροφοίτης.

Καταφοιτάω, ik kom af, neer, ik daal neer op iets.

Περιφοιτάω, ik dool, ga, loop rond; omzwerven.

Προςφοιτάω, ik ga tot iemand, ik bezoek dikwijls.

Συμφοιτάω, ik ga mede; ik ga mede school, ik ben medeleerling.

Φολὶς, ἴδος, ἡ, de schub, de schaal, b. v. van eene schildpad.

Φολιδωτὸς, ἡ, ὸν, geschubd, schubbig.

Φολκὸς, ἡ, ὸν, scheel, scheelziende. Misschien van ἕλκω.

Φοξὸς, ἡ, ὸν, afgespitst, spits toeloopend, bijz. van het hoofd. Hom. Il. B, 219.

Φόρμιγξ, ιγγος, ἡ, zeker overoud muzijkinstrument, eene citer, lier.

Φορμίζω, *fut.* ίσω en ίξω, op de citer spelen. Φορμικτής en Φορμιγκτής, οῦ, ὁ, een citerspeler.

Φράζω, *fut.* άσω, *perf. med.* πέφραδα, 1) ik spreek, zeg, toon of wijs aan; 2) *med.* φράζομαι, ik spreek of zeg bij mij zelven; v. d. ik overleg, bedenk; ik merk op, ik zie in; ik beslis mij, neem een besluit; ik denk uit, vind uit; ik heb in den zin, ben voornemens. Van het *perf. med.* πέφραδα, komt in dezelfde beteekenis, eene verdubbelde vorm Πεφράδω, van waar de *Inf.* πεφραδέμεν, πεφραδέειν, en het *perf. pass.* πέφραδμαι, in 3. *pl.* πεφράδατο, bij Homerus en andere dichters.

Φράδμων en φράσμων, ονος, ὁ, ἡ, verstandig, bekwaam.
Φραδμοσύνη, ἡ, verstandigheid, bekwaamheid.
Ἀφράδμων, -άσμων, ὁ, ἡ, onverstandig.
Ὁμοφράδμων, ὁ, ἡ, medestemmend, eensgezind.
Πολυφράδμων, ὁ, ἡ, veel verstand hebbend.

Φράδη, ἡ, verstand; raad; aanwijzing. V. d.
Φραδάω, φραδέω en φραδεύω, *poët.* hetzelfde als φράζω.
Φραδής, έος, ὁ, ἡ, verstandig, vol beleid. Φραδῶς, *adv.* verstandiglijk.
Ἀριφραδής, έος, ὁ, ἡ, zeer blijkbaar. Ἀριφραδέως, *adv.* duidelijk, klaarblijkelijk.
Ἀφραδής, ὁ, ἡ, onverstandig, onbezonnen. Ἀφραδία, ἡ, onverstand, onbezonnenheid. Ἀφραδέω, ik ben onverstandig of onbezonnen.
Δολοφραδής, ὁ, ἡ, list uitdenkend.
Κακοφραδής, ὁ, ἡ, kwaad uitdenkend, kwaad in den zin hebbend.

Φράσις, εως, ἡ, de spraak, het spreken; 2) eene spreekwijze, uitdrukking, *phrasis*.
Φραστήρ, ῆρος, ὁ, een spreker, zegsman, verklaarder, wegwijzer; 2) Φραστῆρες ὀδόντες, z. v. a. γνώμονες.
Φραστός, ἡ, όν, gezegd, gesproken. V. d.
Ἄφραστος, ὁ, ἡ, niet gezegd, niet bekend; onuitsprekelijk; 2) niet gedacht, onverwacht. Ἀφράστως, *adv.* buiten verwachting; onbezonnen.
Ἀποφράς, άδος, ἡ, verst. ἡμέρα, *dies nefastus*, een dag van ongeluk, een vloekdag, op welken b. v. geene regtspleging mag gedaan worden; in het alg. ongeluk aanduidend, onheilspellend.

Zamenstellingen van Φράζω:

Ἀντιφράζω, tegenspreken, door eene tegenstelling uitdrukken.
Ἀντίφρασις, ἡ, tegenspraak; 2) bijz. eene taalkundige figuur, waardoor eene zaak naar de tegengestelde eigenschap benoemd wordt, b. v. Eumeniden voor Furien.
Ἐκφράζω, ik spreek uit, zeg uit, leg uit.
Ἐπιφράζω, ook ἐπιφράδω, ik zeg aan, wijs aan, ik beveel; 2) *med.* bij zich zelven zeggen, d. i. bedenken, overdenken, overleggen, opmerken, inzien; 3) uitdenken, b. v. eene list; uitvinden, raden.

'Επιφραδέως, *adv.* met verstand, met overleg.
Καταφράζομαι, *poët.* bedenken, bezinnen, opmerken.
Μεταφράζω, ik verzeg, of zeg over in andere woorden, ik omschrijf; ik zet over, vertaal; 2) *med.* onderling overleggen, beraadslagen.
Μετάφρασις, ἡ, eene omschrijving; overzetting, vertaling.
Μεταφράστης, ὁ, een omschrijver; een vertaler.
Παραφράζω, ik herhaal duidelijkheidshalve in andere woorden, ik omschrijf. Παράφρασις, ἡ, *paraphrasis*, eene omschrijving.
Περιφράζω, ik omspreek, omschrijf; 2) ik overleg, Od. 'Α, 77.
Περίφρασις, ἡ, eene omschrijving. Περιφραστικὸς, ἡ, ὸν, omschrijvend.
Περιφραδὴς, ὁ, ἡ, zeer verstandig of bekwaam. Περιφραδέως, *adv.* verstandiglijk, met overleg.
Προφράζομαι, ik voorzeg. Προπεφραδμένος, η, ον, voorzegd, vooraf aangekondigd.
Συμφράζομαι, ik overleg of beraadslaag mede.
Συμφράδμων, ονος, ὁ, ἡ, een mede beraadslager, raadsman; eenstemmig.
'Υποφράζομαι, opmerken, opletten, bijz. heimelijk.

Φράσσω, *Att.* **Φράττω**, *Jon.* **Φρήσσω**, *fut.* **ξω**, *perf.* **πέφραχα**, **πέφραγμαι**, ik sluit in, sluit toe; ik omhein, omschans, versterk; ik stop toe, stop digt, hoop te zamen. **Φράγνυμι**, hetzelfde.

Φράγμα, ατος, τὸ, het ingeslotene, omheinde, omschanste; eene heining, een hek, eene schans.
Φραγμὸς, ὁ, de omsluiting, omheining, omschansing; 2) hetzelfde als φράγμα.
Φρακτὸς, ἡ, ὸν, ingesloten, omheind, omschanst, versterkt.
Φρακτικὸς, ἡ, ὸν, z. v. a. κατάφρακτος.
"Αφρακτος, ὁ, ἡ, niet omheind, niet omschanst, niet versterkt, open staande.
Δρύφακτος, ὁ, en δρύφακτον, τὸ, eene heining; bijz. eene aldus genoemde plaats te Athene.
Ναύφρακτος, ὁ, ἡ, met schepen versterkt.
'Αποφράσσω, άττω, άγνυμι, ik sluit af, sluit toe, verschans.
Διαφράσσω, άττω, άγνυμι, ik sluit midden of door eenen tusschenmuur, af; ik omhein, omschans.
Διάφραγμα, τὸ, een tusschenmuur; 2) bijz. het *diaphragma*, het middenrif.
'Εμφράσσω, άττω, ik sluit in, sluit toe, stop toe, verstop.
Καταφράσσω, άττω, ik besluit, bedek, verschans.
Κατάφραγμα, τὸ, eene verschansing.
Κατάφρακτος, ὁ, ἡ, omschanst, bedekt, b. v. ἱππεῖς, de geharnaste ruiterij; ναῦς, een van boven bedekt schip.
Παραφράσσω, ik sluit in, omschans.
Παράφραγμα, τὸ, eene bijschans, een bijmuur.
Περιφράσσω, omsluiten, omschansen.
Προφράσσω, vooraf of vooraan sluiten. Πρόφραγμα, τὸ, een voormuur.
Συμφράσσω, zamensluiten.

Φρατρία, ἡ, ook **Φράτρα** en **Φράτρη**, ἡ (van **Φράτηρ**, het Lat. *frater*), eig. eene broederschap, bijz. eene on-

derafdeeling, of derde gedeelte, der Atheensche Φυλή; *tribus*, of volksstam; bij de Romeinen eene *curia* of gemeente. Een deelgenoot van zoodanige broederschap wordt Φράτωρ, ορος, ὁ, genoemd.

Φράτριος, Φρατρικὸς en Φρατριακὸς, ἡ, ὸν, de broederschap betreffende, of daartoe behoorende.

Φρατριάζω, deelgenoot eener broederschap zijn, broederschap houden.

'Αφράτωρ, *Jon.* ἀφρήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, Hom. Il. B, 63, een die uitgesloten is van de broederschap, een verworpeling.

Φρέαρ, *poët.* Φρεῖαρ, ατος, τὸ, eene bron, een waterput of bak; 2) een groot olievat. *Dimin.* Φρεάτιον, τὸ, en Φρεατία, ἡ.

Φρεάτιος, Φρεάτειος en Φρεατιαῖος, tot eene bron of tot een put behoorende, b. v. ὕδωρ, putwater.

Φρὴν, ενὸς, ἡ, misschien voor ῥὴν, het Lat. *ren*, (verwant met Φράζω; zie boven), in *plur.* Φρένες, 1) bij Homerus en de oudste schrijvers, eig. *praecordia*, het middenrif, waardoor het hart en de long van de ingewanden worden afgescheiden, Od. 'I, 301, en elders: de ouden hielden dit voor den zetel der ziel of des verstands; v. d. 2) de ziel, in zoo verre zij denkt, oordeelt enz. *mens*; de gezindheid, het gemoed, het hart; de *plur.* Φρένες, in *prosa*, het denkvermogen, het verstand, overleg. Daarvoor ook oudtijds Φρὰν en Φρῶν, meestal in afleiding en zamenstelling.

Φρενόθεν, *adv.* van of uit het hart.

Φρενῖτις, ίτιδος, ἡ, verst. νόσος, gemoedskrankheid, krankzinnigheid, dolheid, razernij, eene ijlende koorts.

Φρενιτικὸς, ἡ, ὸν, krankzinnig.

Φρενιτίζω en Φρενετίζω, krankzinnig zijn, ijlende koortsen hebben.

Φρενόω, *fut.* ώσω, ik maak verstandig, ik maak wijs, onderwijs.

Φρένωσις, ἡ, het verstandig maken, de onderwijzing.

Afleidingen van Φρών:

Φρονέω, *fut.* ήσω, ik heb verstand, ik ben verstandig, ik ben wel bij mijne zinnen; 2) ik heb in den zin of in de gedachte, ik denk, ik wil, ik ben voornemens, bijz. met een' volgenden *Infin.*; ik bezin mij, ik denk na, overleg, beraadslaag, verzin, enz.; 3) ik ben gezind; v. d. verscheidene spreekwijzen, als: Φρονεῖν κακὰ of κακῶς, slecht gezind zijn; — εὖ of ἀγαθὰ, welgezind, toegenegen, vriendelijk zijn; — μέγα, hooggezind, hoogmoedig zijn, hooge gedachten van zich zelven hebben; — ταπεινὰ, laaggezind, laaghartig, laagdenkend zijn, onedel denken, enz.

Φρόνημα, τὸ, verstand, gedachte, nadenken; 2) gezindheid,

a) hooggezindheid, groot- of edelmoedigheid, moed; b) overmoed, hoogmoed, trotschheid.

Φρονηματίας, οῦ, ὁ, groot- of edelmoedig; 2) hoog- of overmoedig.

Φρονηματίζω, *fut.* ίσω, moedig, grootmoedig, hoogmoedig maken; 2) *pass.* zoodanig zijn.

Φρόνησις, εως, ἡ, verstand, nadenken, beleid, inzigt, doorzigt, wijsheid.

Φρόνις, ἡ, *poët.* verstand, wijsheid, inzigt. Hom. Od. Γ, 244.

Φρόνιμος, ὁ, ἡ, verstandig, wijs, beleidzaam. Φρονίμως, *adv.* verstandiglijk, met overleg.

Φροντὶς, ίδος, ἡ, de gedachte, het nadenken; zorg, voorzorg; bezorgdheid, kommer.

Φροντίζω, *fut.* ίσω, ik denk, ik peins, ben in gedachte; ik denk aan of op, zorg voor, τινὸς, iets; ik ben bezorgd, bekommerd; ik bedenk, overdenk, denk uit; ik verrigt, houd mij bezig, τὶ, met iets.

Φρόντισμα, τὸ, 1) hetzelfde als Φροντὶς; 2) het voorwerp der gedachte, bezigheid, pligt.

Φροντιστὴς, οῦ, ὁ, een denker, een peinzer, een beschouwend wijsgeer.

Φροντιστικὸς, ἡ, ὸν, tot nadenken behoorende of geschikt; 2) nadenkend, peinzend, bekommerd.

Φροντιστήριον, τὸ, eig. de plaats waar men denkt; v. d. eene gehoorzaal, eene wijsgeerige school.

Ἄφροντις, ὁ, ἡ, zorgeloos; onbezorgd, onbekommerd.

Ἀφρόντιστος, ὁ, ἡ, hetzelfde. Ἀφροντίστως, *adv.* zonder zorg. Ἀφροντιστία, ἡ, zorgeloosheid; onbezorgdheid. Ἀφροντιστέω, geene zorg dragen, veronachtzamen.

Διαφροντίζω, doordenken, door en door zorgen of bezorgd zijn.

Ἐκφροντίζω, ik denk uit, vind uit; ik denk na.

Καταφροντίζω, ik bedenk, bezorg; 2) bijz. verstuderen; in eenen schertsenden zin.

Zamenstellingen van Φρὼν en Φρονέω:

Ἀγανόφρων, ονος, ὁ, ἡ, zachtmoedig, zachtzinnig. Ἀγανοφροσύνη, ἡ, zachtzinnigheid.

Ἀεσίφρων, ὁ, ἡ, ligtzinnig. Ἀεσιφροσύνη, ἡ, ligtzinnigheid.

Αἰδόφρων, ὁ, ἡ, beschaamd, eerbiedig.

Ἀλλοφρονέω, anders of op iets anders denken, niet opletten; verstrooid van gedachten zijn.

Ἀντίφρων, ὁ, ἡ, tegengezind, vijandig.

Ἀρτίφρων, ὁ, ἡ, wel bezind, die goed zijn verstand heeft.

Ἀταλόφρων of ἀταλάφρων, kleingeestig, kinderachtig. Hom.

Ἄφρων, ονος, ὁ, ἡ, zinneloos, krankzinnig; onbezonnen, onverstandig, dwaas. Ἀφρόνως, *adv.* onverstandiglijk, dwaasselijk.

Ἀφροσύνη, ἡ, zinneloosheid; onverstand, dwaasheid.

Ἀφραίνω (van Φρὰν, Φράνω, Φραίνω), en ἀφρονέω, ik ben zinneloos; ik handel onbezonnen of dwaasselijk.

Βαθύφρων, ὁ, ἡ, diepzinnig, diepdenkend.

Βαρύφρων, ὁ, ἡ, zwaarmoedig. Βαρυφροσύνη, ἡ, zwaarmoedigheid.

Βλαψίφρων, ὁ, ἡ, krankzinnig, dwaas.

Δαΐφρων, ὁ, ἡ, krijgsgezind, oorlogzuchtig.

Διχόφρων, ὁ, ἡ, dubbelzinnig; twijfelmoedig, oneenig. Διχοφροσύνη, ἡ, tweedragt; twijfelmoedigheid.

Δολοφιδρων of δολόφρων, ὁ, ἡ, list uitdenkend, listig. Δολοφρονέω, list beramen of uitdenken. Δολοφροσύνη, ἡ, listberaming, listigheid.

Δύσφρων, ὁ, ἡ, mismoedig, bedroefd. Δυσφροσύνη, ἡ, mismoedigheid, droefenis.

Ἔκφρων, ὁ, ἡ, die buiten zijn verstand is, krankzinnig.

Ἔμφρων, ὁ, ἡ, die bij zijn verstand is, verstandig. Ἐμφρόνως, *adv.* met verstand.

Ἐπίφρων, ὁ, ἡ, hetzelfde. Ἐπιφροσύνη, ἡ, verstand.

Ἑτερόφρων, ὁ, ἡ, andersgezind, andersdenkend.

Εὔφρων, ὁ, ἡ, *poët.* εὔφρων, welgezind, toegenegen; welgemoed, vrolijk; 2) *act.* vervrolijkend. Εὐφροσύνη, ἡ, welgemoedheid, vrolijkheid.

Εὐ- of εὐφραίνω, *fut.* ανῶ, ik vervrolijk, vermaak; *med.* vrolijk zijn, zich vervrolijken. Εὐφρασία, ἡ, vervrolijking, vrolijkheid. Εὐφραντικὸς, ἡ, ὸν, vervrolijkend.

Εὐφρονέων, *poët.* z. v. a. εὖ φρονῶν, welgezind, toegenegen.

Εὐφρόνη, ἡ, *poët.* de nacht (die door den slaap verkwikking aanbrengt).

Ἐχέφρων, ὁ, ἡ, verstand hebbend, verstandig.

Θηλύφρων, ὁ, ἡ, vrouwelijk gezind, verwijfd.

Κακόφρων, ὁ, ἡ, slecht gezind, kwalijk gezind, ongenegen.

Καρτερόφρων, ὁ, ἡ, sterk van gemoed, geduldig.

Καταφρονέω, *fut.* ήσω, ik ben tegengezind, ik veracht, acht niets, τινὸς, iemand of iets; 2) somtijds z. v. a. φρονέω.

Καταφρόνημα, τὸ, en καταφρόνησις, ἡ, verachting.

Καταφρονητὴς, οῦ, ὁ, een verachter.

Καταφρονητικὸς, ἡ, ὸν, verachtend; verachtelijk.

Ἀκαταφρόνητος, ὁ, ἡ, niet te verachten.

Εὐκαταφρόνητος, ὁ, ἡ, ligt te verachten, verachtelijk.

Κερδαλεόφρων, ὁ, ἡ, list uitdenkend, listig.

Κενόφρων en κενεόφρων, ὁ, ἡ, ijdeldenkend.

Κλεψίφρων, ὁ, ἡ, geheimzinnig, geheimhoudend.

Μελεόφρων, ὁ, ἡ, droefgeestig, ongelukkig.

Μελίφρων, ὁ, ἡ, honigzoet, hartverkwikkend.

Μετάφρενον, τὸ, de rug, bijz. de tusschenruimte der beide schouderen, tegenover het middenrif of het hart (de φρένες). Hom.

Ὀλοόφρων, ὁ, ἡ, verderfelijk gezind, vijandelijk, wreed, bij Hom.

Ὁμόφρων, ὁ, ἡ, eensgezind. Ὁμοφροσύνη, ἡ, eensgezindheid.

Ὁμοφρονέω, ik ben eensgezind.

Παράφρων, ὁ, ἡ, verdoold van zinnen, krankzinnig, onverstandig. Παραφρονέω, ik ben krankzinnig, onverstandig. Παραφροσύνη, en παραφρόνησις, ἡ, ik ben krankzinnig, overstandig.

Περίφρων, omzigtig, voorzigtig, zeer verstandig.

Περιφρονέω, ik overdenk, overleg, τὶ, iets; 2) ik veracht; τὶ of τινὸς, iets; 3) *neutr.* ik ben verstandig, voorzigtig.

Ποικιλόφρων, ὁ, ἡ, veel verzinnend, listig, slim.

Πολύφρων, ὁ, ἡ, veel verstand hebbend, verstandig. Πολυφροσύνη, ἡ veelheid van verstand.

Πρόφρων, ὁ, ἡ, voor (iemand) gezind, d. i. toegenegen, geneigd; 2) voorbedachtzaam, voorzorgend, voorzigtig. Προφρονέως, *adv.* gewilliglijk, gaarne.

Πρόφρασσα, ἡ, welgezind, toegenegen, Od. K, 386.

Σιδηρό- en στερεόφρων, ὁ, ἡ, stijfzinnig, hardvochtig.

Σύμφρων, ὁ, ἡ, eensgezind, zamenstemmend. Συμφροσύνη, ἡ, eensgezindheid, zamenstemming.

Συμφρονέω, ik ben eensgezind, stem in, ik ben het eens; ik houd het, τινὶ, met iemand; ik willig in; 2) ik bevat met het verstand te zamen, ik begrijp, versta, merk op, τὶ, iets. Συμφρόνησις, ἡ, overeenstemming, eendragt.

Σώφρων, ὁ, ἡ, zamengetr. uit σαόφρων, hetwelk ook voorkomt, eig. *cui sana mens est*, die zijn gezond verstand heeft, wel bij zijn verstand is, verstandig; v. d. met verstand of beleid handelend, voorzigtig; matig, zich matigend; eerbaar, bescheiden, zedig; in het alg. deugdzaam, braaf. Σωφρόνως, *adv.* met verstand; met overleg; met mate, matiglijk; zediglijk.

Σωφροσύνη, ἡ; en σαοφροσύνη, ἡ, gezond verstand, verstandigheid, wijsheid; een verstandig gedrag, gezetheid, matigheid, zedigheid, eerbaarheid, kuischheid, bescheidenheid, enz.

Σωφρονέω, *fut.* ήσω, ik heb gezond verstand, ik ben wel bij mijn verstand; ik handel verstandiglijk; ik ben matig, ik matig mij, onthoud mij; ik ben zedig, bescheiden, eerbaar, braaf, enz.

Σωφρόνημα, τὸ, verstandige handelwijze, matiging, onthoudendheid.

Σωφρονητικὸς, ἡ, ὸν, tot matigheid, onthouding geneigd.

Σωφρονούντως, *adv.* met verstand, met mate.

Σωφρονίζω, *fut.* ίσω, ik maak verstandig, dwing tot eene verstandige handelwijze; ik matig, ik tuchtig; ik kastijd, bestraf.

Σωφρόνισμα, τὸ, en σωφρονισμὸς, ἡ, matiging, waarschuwing, tuchtiging, kastijding, onderrigting.

Σωφρόνισις, ἡ, hetzelfde.

Σωφρονιστὴρ, ῆρος, ὁ, en σωφρονιστὴς, οῦ, ὁ, verstandig makend, verbeterend, een tuchtmeester, zedemeester.

Σωφρονιστικὸς, ἡ, ὸν, verstandig makend, matigend, tuchtigend.

Σωφρονιστὺς, ύος, ἡ, *Jon.* voor σωφρόνισις.

Ἀσωφρόνιστος, ὁ, ἡ, niet gematigd, niet getuchtigd.

Σωφρονικὸς, ἡ, ὸν, matig van aard, onthoudend, bescheiden.

Ταλασίφρων en ταλάφρων, ὁ, ἡ, lijdzaam, geduldig.

Ταπεινόφρων, ὁ, ἡ, laaghartig, laagdenkend. Ταπεινοφροσύνη, ἡ, laagheid, laaghartigheid; 2) nederigheid. Ταπεινοφρονέω, laaghartig zijn, laag of onedel gezind zijn.

Ὑπέρφρων, ὁ, ἡ, overmoedig, hooggezind, trotsch.

Ὑπερφρονέω, overmoedig of hoogmoedig zijn; verachten, τινὰ, iemand; 2) in verstand of kennis overtreffen.

Ὑψόφρων en ὑψηλόφρων, ὁ, ἡ, hoog- of edelgezind; hoogmoedig, trotsch. Ὑψηλοφροσύνη, ἡ, hooggezindheid, hoogmoed.

Ὑψηλοφρονέω, hooggezind, hoogmoedig zijn.

Χαλίφρων, ὁ, ἡ, ligtzinnig, losbandig, onverstandig. Χαλιφροσύνη, ligtzinnigheid, gebrek aan overleg.

Χαλιφρονέω, ik ben ligtzinnig, onverstandig.

Ὠμόφρων, ὁ, ἡ, wreed van inborst, wreed.

Φρίσσω, *Att.* φρίττω, *fut.* ξω (z. v. a. het geaspireerde ῥίγω, ῥιγέω, ῥίσσω), rijzen, oprijzen, te berge

rijzen (van het haar); verstijven, stijf staan, regtop staan (van de zeegolven, het veldgewas, de legersperen, enz.); 2) van schrik verstijfd staan, ijzen, schuwen, huiveren, τινὰ of τὶ, voor iemand of iets.

Φρικτὸς, ἡ, ὸν, ijsselijk, afschuwelijk, schrikkelijk.
Φριξὸς, ἡ, ὸν, gerezen, regtop staande, te berge gerezen, bijz. van het haar.
Φρὶξ, ικὸς, ἡ, de ruwe stijfstaande oppervlakte, b. v. van het water dat door den wind bewogen wordt, van het golvend graan op het veld, enz.; 2) ijzing, huivering, afschuw.
Φρίκη, ἡ, hetzelfde; huivering, koortshuivering; afschuw, ontzag.
Φρικαλέος, έα, έον, en Φρικώδης, ὁ, ἡ, ijsselijk, verschrikkelijk, huiveringwekkend.
Ἀναφρίσσω, oprijzen, stijf regtop staan.
Ἐπιφρίσσω, boven op, of op de oppervlakte stijf staan.

Φρυάσσομαι, *Att.* Φρυάττομαι, snuiven, brieschen, bijz. van moedige paarden; 2) *metaph.* snoeven, zich overmoedig of trotschelijk aanstellen, zich beroemen, pogchen, ἐπὶ τινὶ, op iets.

Φρύαγμα, τὸ, en Φρυαγμὸς, ὁ, het snuiven, het gebriesch; *metaph.* het snoeven, overmoed, trotschheid, pralerij.
Φρυαγματίας, οῦ, ὁ, een snuivend of brieschend ros; een snoever, pogcher.
Φρυακτὴς, οῦ, ὁ, hetzelfde.
Φριμάσσομαι, slechts een anderen vorm, in dezelfde beteekenis als Φρυάσσομαι. V. d.
Φριμαγμὸς, ὁ, hetzelfde als Φρυαγμός.

Φρύγω, Φρύσσω, *Att.* Φρύττω, *fut.* ξω, verdorren, verzengen, roosten, braden.

Φρυκτὸς, ἡ, ὸν, geroost; 2) ὁ φρυκτὸς, verst. κύαμος, eig. de gerooste boon, d. i. (daar men deze tot het stemmen gebruikte) de stemgeving, de stem; ook (want men gebruikte ze tot loten) het lot; bijz. een door middel van het lot gegevene godspraak; 3) een vuur, wachtvuur, seinvuur; 4) *pl.* φρυκτοὶ, zekere soort van kleine braadvischjes. V. d.
Φρυκτωρὸς, ὁ (van Φρυκτὸς en ὥρη), de vuurwachter, d. i. een wachter die des nachts, in geval van nood, sein geeft door een wachtvuur.
Φρυκτωρέω, *fut.* ήσω, de wacht over het seinvuur houden, des nachts met het seinvuur een teeken geven; door het seinvuur aankondigen, τὶ, iets.
Φρυκτώριον, τὸ, de plaats van het seinvuur.
Φρυκτωρία, ἡ, het seinvuur.
Φρύγανον, τὸ, droog hout, brandhout, takkebossen; een rijs; eene struik.
Φρυγανώδης, ὁ, ἡ, rijzig, naar brandhout gelijkende.
Φρυγανίζομαι, ik lees of zamel brandhout op. Φρυγανισμὸς, ὁ, de houtlezing of zameling.
Φρυγανιστὴρ, ῆρος, ὁ, een houtlezer, houtzamelaar.

Φρῦνος, ου, ὁ, en Φρύνη, ἡ, eene padde.

Φῦκος, εος, τὸ, *fucus* (waarschijnlijk van φύω, πέφυκα), zeegras, wier; ook tot kleuren dienende; v. d. 2) blanketsel. Φυκίον, τὸ, *dimin.* hetzelfde.

Φυκιόεις, εσσα, εν, en φυκώδης, ὁ, ἡ, zeer grasachtig; vol zeegras.

Φυκὶς, ίδος, ἡ, zekere soort van visch, die zich in het wier ophoudt.

Φυκόω, ik blanket; ik verw rood.

Φυλάσσω, *Att.* φυλάττω, *fut.* ξω, ik wacht, houd de wacht, ben op de wacht, ik bewaak; ik behoed, behoud, bewaar; ik wacht op, pas op, let op, beloer; ik neem waar, ik neem in acht; 2) *med.* φυλάσσομαι, ik wacht mij, ik neem mij in acht, ik ben op mijne hoede, τινὰ of τὶ, voor iemand of iets. — Van het oude φυλάω, φυλάζω, hetwelk afkomt van φύλη; zie Φύω.

Πεφυλαγμένως, *adv.* al wachtende, met in acht neming, met voorzorg.

Φύλαγμα, τὸ, het bewaakte, bewaarde.

Φυλάξιμος, ὁ, ἡ, bewaakbaar, bewaarbaar.

Φυλακτὴρ, ῆρος, ὁ, en φυλάκτης, ου, ὁ, een wachter, bewaker, beschutter, hoeder.

Φυλακτήριος, ὁ, ἡ, bewakend, beschuttend; *neutr.* φυλακτήριον, τὸ, de plaats waar de wacht gehouden wordt, het wachthuis, de wacht; een garnizoen, een post, een burg, eene vesting; een behoedmiddel.

Φυλακτικὸς, ἡ, ὸν, goed de wacht houdend, beveiligend; waakzaam; behoedzaam, voorzigtig.

Ἀφυλακτέω, ik houd de wacht niet, ik bewaak niet; ik wacht mij niet, neem niet in acht.

Δυσφύλακτος, ὁ, ἡ, moeijelijk te bewaken, te bewaren of te verhoeden; moeijelijk in acht te nemen, waarvoor men zich slecht kan wachten.

Εὐφύλακτος, ὁ, ἡ, ligt bewaakt, ligt te bewaken; ligt in acht te nemen, wel te vermijden.

Φύλαξ, ακος, ὁ, ἡ, wachtend, de wacht houdend; bijz. *Subst.* een wachter, een hoeder, beschutter; eene wacht, bezetting, een garnizoen.

Φύλακος, ὁ, hetzelfde. Φυλακὶς, ίδος, ἡ, eene hoederes, schutsvrouw; φυλακὶς ναῦς, een schip dat op de wacht gezet of uitgezonden wordt.

Φυλακὴ, ἡ, het wacht houden, de wacht, het wachthuis of wachtuur, v. d. 1) de nachtwacht; 2) de nachtwake, het vierde of laatste gedeelte der nacht; 3) eene bezetting; lijfwacht; 4) het in bewaring houden, gevangenschap, de gevangenis; 5) in acht neming, behoedzaamheid, voorzigtigheid.

Φυλακίζω, *fut.* ίσω, in de wacht brengen, in de gevangenis werpen.

Φυλακικὸς, ἡ, ὸν, tot het wacht houden of bewaken behoorende of geschikt.

Φυλάκιον, Φυλάκειον en Φυλακεῖον, τὸ, het wachthuis, een wachttoren, een wachtpost.

Δεσμο- en Εἱργμοφύλαξ, ὁ, een gevangenisbewaarder, een cipier.

Εἰρηνοφύλαξ, een vredebewaarder.

Θεσμο- en Νομοφύλαξ, een wetbewaarder.

Ἱερο- en Ναοφύλαξ, ὁ, een heiligdom- of tempelbewaarder.

Καιροφυλακέω, den tijd opwachten, waarnemen.

Νυκτοφυλακέω, de nachtwacht houden.

Πολιτοφύλαξ, ὁ, eene staats- of burgerwacht.

Σκευοφύλαξ, ὁ, eene bagagiewacht.

Στρατοφύλαξ, ὁ, eene legerwacht.

Σωματοφύλαξ, ὁ, eene lijfwacht.

Zamenstellingen van φυλάσσω:

Ἀντιφυλάσσω, ik houd de wacht, bewaak of behoed daarentegen; *med.* zich wederom of wederkeerig wachten of in acht nemen.

Διαφυλάσσω, άττω, doorwaken, bewaken, bewaren.

Διαφυλακτικὸς, ή, όν, geschikt om te bewaren.

Ἐπι- en Καταφυλάσσω, ik wacht op, houd de wacht op of over iets, ik neem waar.

Παραφυλάσσω, ik sta daarbij of daarneven te wachten, ik houd de wacht daarbij; ik wacht op, let op, ik beloer.

Ἀπαραφύλακτος, ὁ, ἡ, onbehoedzaam, onvoorzigtig.

Προφυλάσσω, ik houd de wacht voor, τινὸς, iemand of iets, ik bewaak, behoed; 2) *med.* zich hoeden of wachten, τινὸς, voor iets, voorzorg gebruiken.

Προφυλακτικὸς, ή, όν, voorbehoedzaam.

Προφύλαξ, ὁ, ἡ, eene voorwacht, een voorpost.

Προφυλακὴ, ἡ, eene voorwacht, een voorpost, veldpost; voorzorg, voorbehoedzaamheid; een voorbehoedmiddel, een *amuletum.*

Ἀπροφύλακτος, ὁ, ἡ onvoorzigtig; onvoorzien, onverwacht.

Συμφυλάσσω, ik houd mede de wacht, ik bewaak of bewaar mede.

Συμφύλαξ, ακος, ὁ, een medewachter, wachtgenoot.

Φύρω, *fut.* φυρῶ, *Aeol.* φύρσω, ik war, roer, meng onder een; ik war door een, verwar, breng in de war, 2) bijz. het meel met water mengen, d. i. deeg roeren of kneden; 3) aanroeren, beroeren, bevlekken, bezoedelen, b. v. een kleed met bloed, de oogen met tranen, enz. V. d. het *frequent.* Πορφύρω; zie Πορφύρα.

Φύρδην en πεφυρμένως, *adv.* in de war, verwardelijk.

Φυρτὸς, ή, όν, verward, geroerd, bezoedeld.

Αἱματόφυρτος, ὁ, ἡ, met bloed vermengd.

Ἀκριτόφυρτος, ὁ, ἡ, zonder onderscheid door een geroerd; verward, vermengd.

Πάμφυρτος, ὁ, ἡ, geheel verward.

Φυράω, *fut.* άσω, hetzelfde als φύρω.

Φύραμα, τὸ, het mengsel, roersel, het deeg.

Φύρασις, ἡ, de vermenging, het roeren, het kneden.

Ἀναφύρω en Ἀναφυράω, verwarren, vermengen; door een roeren; beroeren, bezoedelen.

Συναναφύρω en φυράω, daarmede of daaronder mengen, roeren, kneden.

Διαφυράω, dooreen roeren, doorkneden.

Συμφύρω en συμφυράω, zamenwarren, verwarren; zamenroeren; zamenkneden.

Σύμφυρτος, ὁ, ἡ, te zamen verward of geroerd, vermengd.

Συμφύρδην, *adv.* verwardelijk.

Daartoe behoort ook:

Φορύω, φορύνω, φορύσσω, andere vorm voor φύρω, in dezelfde beteekenis.

Φορυτὸς, ὁ, een mengsel, een verwarde hoop van allerlei dingen, snuisterijen, nietigheden, het uitvaagsel, het uitwerpsel.

Αἱμοφόρυκτος, ὁ, ἡ, met bloed vermengd, bevlekt, bezoedeld.

Ἀναφορύσσω, hetzelfde als ἀναφύρω.

Φυσάω, *fut.* ήσω, ik blaas, ik adem; ik blaas aan, blaas op; ik blaas op (eene fluit); ik blaas uit, adem uit; *metaph.* opblazen, opgeblazen zijn (van hoogmoed), v. w. μέγα φυσᾶν, snoeven; *med.* φυσάομαι, zich opblazen, hoogmoedig worden. Van het oude Φύω, hetwelk den uitgeblazem adem nabootst, van waar ook

Φῦσα of φύσσα, ἡ, het geblaas, de blazing, de wind; een blaasbalg, Herod. I, 68; eene blaas.

Φυσώδης, ὁ, ἡ, blazend, opgeblazen, vol wind.

Φυσαλὶς, en φυσσαλὶς, ίδος, ἡ, eene blaas, eene bel (op het water); een blaasinstrument; eene plant met blaasvormige vruchten.

Φύσαλος en φύσσαλος, ὁ, eene pad; 2) eene soort van vergiftige visch, die zich opblaast.

Φύσιγξ, ιγγος, ἡ, de blaas; 2) het buitenvel van den knoflookbol; eene soort van knoflook.

Φυσιγγόομαι, ik ben opgeblazen, opgezwollen.

Φύσκη, ἡ, ook φύσκος, ὁ, de blaas; 2) een gevulde darm; eene worst.

Φύσκων, ωνος, ὁ, een dikbuik, dikzak.

Φύσημα, τὸ, ook φύσασμα, τὸ (van φυσάζω), het geblazene of opgeblazene, eene blaas; het geblaas, de blazing.

Φύσησις, ἡ, de blazing, snuiving, het geblaas.

Φυσητὴρ, ῆρος, ὁ, een blazer, een blaasbalg; 2) de blaaspijp der walvisschen, waardoor zij water en lucht uitblazen; ook van den inktvisch; 3) eene soort van walvisch.

Φυσητήριον, τὸ, een blaasbalg; 2) een luchtgat; 3) een blaasinstrument.

Φυσητικὸς, ἡ, ὸν, blazende; tot blazen behoorende, geschikt.

Φυσιάω en φυσιόω, z. v. a. φυσάω, ik blaas, adem, snuif; ik blaas op; *metaph.* ik ben opgeblazen, ik snoef, ik praal.

Ποιφύσσω, *fut.* ξω, *frequent.* van φύω, φύσω, dikwijls of bij aanhoudendheid blazen, ademhalen, hijgen, snuiven; *metaph.* van toorn snuiven, vertoornen.

Ποιφύγδην, *adv.* al blazende, al snuivende.
Φώσων, of **Φώσσων**, ωνος, ὁ, een zeil, zeildoek.

Zamenstellingen:

Ἀναφυσάω, ik blaas op, blaas aan; *metaph.* ik maak opgeblazen; *med.* zich opblazen, opzwellen.
Ἀναφύσημα, τὸ, en ἀναφύσησις, ἡ, de opblazing, opzwelling.
Ἀναφυσιόω, den adem ophalen, adembalen.
Ἀποφυσάω, ik blaas af, weg, uit, heen.
Διαφυσάω, ik blaas door, waai door; ik blaas van een, verwaai.
Διαφύσησις, ἡ, de doorblazing, doorwaaijing.
Ἐκφυσάω, ik blaas uit, adem uit, ik snork.
Ἐμφυσάω, ik blaas in, naar binnen; ik blaas aan, blaas op.
Ἐμφυσιάω, όω, hetzelfde.
Ἐπιφυσάω, ik blaas aan, blaas toe, waai toe.
Καταφυσάω, ik beblaas, bewaai.
Συμφυσάω, ik blaas mede, blaas zamen; v. d. zamenstemmen, zamenspannen.

Φύω, het Latijnsche *fuo*, welks *perf. fui*, zoo als bekend is, bij het *praes. sum* gebruikt wordt, stamwoord van φύσα, φυσάω, dus eig. blazen, aanblazen, v. d. 1) *act.* φύω, *fut.* φύσω, *aor.* 1. ἔφυσα, ik doe ontstaan, ik breng voort, ik schep, teel, baar, verwek, enz.; v. d. het *part.* φύσας, ὁ, *poët.* de schepper, de teler, de vader; 2) *neutr.* φῦμι en φύομαι, zooveel als het Lat. *fio*, ik ontsta, ik word; ik word geschapen, geboren, verwekt; groeijen, opwassen, enz.; *aor.* 2. ἔφυν, welks *part.* φὺς, ύντος, ontstaan, verwekt, geboren; *perf.* πέφυκα, *contr.* πέφυα, ik ben ontstaan, ik ben geschapen, geboren, ik ben gesteld of geaard, in *part.* πεφυκὼς, *contr.* πεφυὼς, geschapen, geboren, geaard, gesteld, b. v. πεφύκασι φιλεῖν, zij zijn geschapen, of van natuur geaard tot minnen; — μισεῖν, tot haten; — ἁμαρτάνειν, tot dwalen, enz. εὖ πεφυκὼς of πεφυκέναι πρός τι, wel geschapen, van natuur wel geschikt zijn tot iets; πεφυκὼς ἐξ ἀνδρῶν ἀγαθῶν, uit brave mannen gesproten; οὕτω ταῦτα πέφυκε, zoo is het daarmede gesteld of gelegen. Van gemeld *perf.* wordt een ander *praes.* gevormd Πεφύκω, welks *imperf.* ἐπέφυκον bij Hesiodus voorkomt. V. d. ook Πεφυκότως, *adv.* natuurlijker wijze.

Φῦμα, τὸ, het voortbrengsel, het geschapene, het gewas; een uitwas (aan het ligchaam), een gezwel.
Φυματίας, ου, ὁ, die een uitwas of gezwel heeft.
Φύσις, εως, ἡ, de schepping, de scheppingskracht, de natuur; de schepping, voortbrenging, het ontstaan, de wording, de

geboorte; de geschapenheid, geaardheid, gesteldheid, gestalte, schoonheid van gestalte; de geschiktheid, bekwaamheid, natuurlijke aanleg, genie, karakter; het wezen eener persoon of zaak, een wezen.

Φυσικὸς, ἡ, ὸν, natuurlijk, aangeboren, van natuur eigen of afkomstig; 2) natuurkundig, bijz. *Subst.* οἱ φυσικοὶ, de natuurkundigen, d. i. de wijsgeeren, die zich met de nasporing der natuur bezig houden. Φυσικῶς, *adv.* natuurlijkerwijze.

Φυτὸς, ἡ, ὸν, geschapen, gewassen; vruchtbaar, scheppend; v. d. het *neutr.* φυτὸν, τὸ, een gewas, eene plant; een schepsel; een kind. — Φύτωρ, ορος, ὁ, *poët.* de teler, vader. — Φυτὰς, άδος, ἡ, z. v. a. φυτὸν, eene plant, een spruitje, een stekje.

Φύτιος, α, ον, telend, voortbrengend; bijz. Ζεὺς φύτιος, Jupiter de schepper.

Φυτικὸς, ἡ, ὸν, plantaardig, van planten of gewassen komende.

Φυταλιὰ of φυταλιὴ, ἡ, de planting, eene plant; 2) een plantsoen, een boomgaard, wijngaard; 3) de planttijd.

Φυτάλμιος, ια, ιον, of ὁ, ἡ (voor φυτάλιμος), scheppend, telend, bijz. als bijnaam der godheid, die alles schept en vruchtbaar maakt.

Φυτεύω, *fut.* εύσω, ik plant, ik poot (boomen en gewassen); ik teel, verwek (kinderen); ik verwek, breng voort, breng te weeg.

Φυτεία, ἡ, het planten, de beplanting; eene plant.

Φύτευμα, τὸ, het geplante, de plant.

Φύτευσις, ἡ, de planting; teling, verwekking.

Φυτευτὸς, ἡ, ὸν, geplant; geteeld. Φυτευτικὸς, ἡ, ὸν, tot het planten behoorende, het planten betreffende.

Φυτευτήριον, τὸ, een scheut, stek, afzetsel.

Φίτυ, *Aeol.* en *poët.* zoo veel als φυτὸν. V. d. Φιτύω, hetzelfde als φυτεύω, planten, poten, zaaijen, telen. Φίτυμα, τὸ, eene plant, een scheut, eene spruit.

Φύτλη, ἡ, *poët.* hetzelfde als φύσις.

Ἀρτί- en Νεόφυτος, ὁ, ἡ, versch geplant of geteelt, pas of jong geboren.

Ἀντιφυτεύω, ik plant, teel, verwek wederkeerig.

Δενδρόφυτος, ὁ, ἡ, met boomen beplant.

Κατάφυτος, ὁ, ἡ, beplant, bepoot. Καταφυτεύω, ik beplant, bepoot.

Οἰνόφυτον, τὸ, een wijnplantsoen, wijnberg.

Φυὴ, *Dor.* φυὰ, ἡ, *poët.* z. v. a. φύσις, de schepping, wasdom; de geschapenheid, geaardheid, natuurlijke aanleg; de gesteldheid, gestalte, ligchaamsgestalte. V. d.

Ἀγαθοφυὴς, έος, ὁ, ἡ, welgeaard, van goeden aanleg.

Ἀνθρωποφυὴς, ὁ, ἡ, van menschelijken aard of gestalte.

Αὐτοφυὴς, ὁ, ἡ, uit zich zelven ontstaan; natuurlijk, niet door kunst gemaakt. Αὐτοφυῶς, *adv.* van zelfs, uit de natuur.

Ἀφυὴς, ὁ, ἡ, zonder natuurlijken aanleg, onbekwaam, ongeschikt, niet geschapen, niet gemaakt, εἰς of πρὸς τι;

voor iets. Ἀφυῶς, *adv*. zonder aanleg, ongeschiktelijk.
Ἀφυΐα, ἡ, gebrek aan aanleg, ongeschiktheid.
Δυςφυής, ὁ, ἡ, slecht geaard of gesteld; slecht wassend of groeijend.
Ἑτεροφυής, ὁ, ἡ, anders geaard of gesteld.
Εὐρυφυής, ὁ, ἡ, wijd uit een groeijend, Hom.
Εὐφυής, ὁ, ἡ, goed of ligt wassend; goed van wasdom; welgeaard, van goeden aanleg, of karakter, geschikt, bekwaam, braaf; geestig, zinrijk, schrander. Εὐφυῶς, *adv*. met goeden aanleg. Εὐφυΐα, ἡ, welgeaardheid, goede aanleg, goede gesteldheid, geestigheid.
Κακοφυής, ὁ, ἡ, slecht geaard, slecht van karakter, slecht groeijend.
Νεοφυής, ὁ, ἡ, nieuw of pas geboren.
Ὀρθοφυής, ὁ, ἡ, regtop groeijend, regt.
Πολυφυής, ὁ, ἡ, veelsoortig, menigvuldig.
Πρωτοφυής, ὁ, ἡ, eerst ontstaan, eerstgeboren.
Ὑπερφυής, ὁ, ἡ, boven mate gegroeid, bovennatuurlijk; bovenmatig, buitengewoon, bij uitstek groot, magtig, enz. Ὑπερφυῶς, *adv*. boven mate, bij uitstek.

Φῦλον, ου, τὸ, z. v. a. Φῦμα, (*genus*) een geslacht; een stam; eene familie; (*gens*) een volk, eene natie; bij Hom. Il. B, 362, hetzelfde als

Φυλή, ἡ, een geslacht, een stam; bijz. 2) een volksstam, eene afdeeling, klasse, orde, hoedanige er te Athene eerst vier en daarna tien waren; elke derzelve was in drie Φρατρίας of broederschappen, en deze wederom in δήμους, verdeeld; — bij de Romeinen de *tribus*; 3) in het alg. eene klasse, afdeeling.
Φυλέτης, οῦ, ὁ, *tribulus*, een stamgenoot, die tot denzelfden Φυλή of stam behoort.
Φυλετικὸς, ἡ, ὸν, tot de stammen of stamgenooten behoorende.
Φυλετεύω, ik maak tot stamgenoot, neem in den Φυλή of stam op.
Ἀλλόφυλος, ὁ, ἡ, tot een ander geslacht, stam of volk behoorende, vreemd, buitenlandsch.
Δεκάφυλος, ὁ, ἡ, in tien stammen verdeeld.
Ἔκφυλος, ὁ, ἡ, buiten stamgenootschap; vreemd, buitenlandsch; buitengewoon, bovennatuurlijk, onbehoorlijk.
Ἔμφυλος, ὁ, ἡ, ook ἐμφύλιος, ὁ, ἡ, in denzelfden stam of onder hetzelfde volk zijnde, binnenlandsch.
Καταφυληδὸν, *adv*. bij stammen, bij afdeelingen.
Σύμφυλος en ὁμόφυλος, ὁ, ἡ, tot denzelfden stam behoorende, aanverwant.
Συμφυλέτης, ὁ, een medestamgenoot.

Φύλλον, τὸ, eig. het gewas; bijz. het loof; een blad, boomblad. *Dimin*. Φυλλάριον, τὸ, een blaadje.
Φύλλιον en Φυλλεῖον, τὸ, *folium*, het loof, de bladen.
Φυλλικὸς, ἡ, ὸν, de bladeren betreffende.
Φύλλινος, ὁ, ἡ, uit loof of bladen bestaande.
Φυλλώδης, ὁ, ἡ, rijk aan loof of bladen; vol bladen.
Φυλλὰς, άδος, ἡ, een hoop bladeren, een bed van bladen; een gebladerde tak.
Φυλλιάω, *poët*. bladen krijgen of uitschieten.

φυλλόω, loof maken, met loof bedekken. φύλλωμα, τὸ, het loof.

Ἀκριτό- en Βαθύφυλλος, ὁ, ἡ, digt gebladerd.

Ἄφυλλος, ὁ, ἡ, zonder bladeren, zonder loof.

Ἐννοσι- of εἰνοσίφυλλος, ὁ, ἡ, het loof of de bladeren schuddend. Hom.

Ἐπιφυλλὶς, ἡ, eene kleine onder de bladeren verborgene druif, welke men bij den wijnoogst voor de nalezers laat hangen.

Εὔ- en Καλλόφυλλος, ὁ, ἡ, schoon gebladerd.

Μακρό- en μεγαλόφυλλος, ὁ, ἡ, met groote of lange bladeren.

Μικρό- en Ὀλιγόφυλλος, ὁ, ἡ, klein gebladerd.

Τανύφυλλος, ὁ, ἡ, met lange bladeren.

Φυλλοβόλος, ὁ, ἡ, de bladeren verliezende; 2) met bladeren werpende.

Φυλλοκόμος, ὁ, ἡ, met bladeren bedekt.

Φυλλοῤῥόος (van ῥέω), en φυλλοχόος, ὁ, ἡ (van χέω), de bladen verliezend; μὴν φυλλοχόος, de herfstmaand, wanneer de bladeren afvallen.

Φυλλοφορέω, ὁ, ἡ, bladen dragend. Φυλλοφορέω, bladen dragen. V. d.

Ἐκφυλλοφορέω, eig. uitbladeren, d. i. door het stemgeven met bladeren afkeuren, veroordeelen, enz. (men schreef de stem op olijfbladeren). Verg. Ὀστρακίζω.

Zamenstellingen van Φύω, Φῦμι:

Ἀναφύω, contr. ἀμφύω, ik breng voort, ik teel, ik doe opwassen; *med.* opwassen; 2) weder uitschieten of uitspruiten.

Ἀποφύω, uitloopen, (takken) uitschieten; *med.* uitspruiten; daaraan groeijen.

Ἀπόφυσις, ook ἀποφυὰς, άδος, ἡ, een uitspruitsel, een aanwas.

Ἀποφυτεύω, een stek of eene plant afnemen, verplanten.

Διαφύω, doorschieten, uitkiemen; 2) daartusschen groeijen, uit een groeijen; van een gescheiden zijn, verschillen.

Διαφυὴ, het tusschen beide gegroeide, een uitwas, b. v. aan eenen riethalm; het uit een gegroeide, eene reet, spleet, tusschenruimte. Διάφυσις, ἡ, hetzelfde. Διαφυΐα, ἡ, het uit een groeijen.

Ἐκφύω, ik doe uit of voortkomen of groeijen, ik teel, verwek; *med.* uitgroeijen, uitkiemen, opwassen, geteeld of geboren worden.

Ἔκφυμα, τὸ, een uitspruitsel.

Ἐκφυὰς, άδος, ἡ, een uitwas.

Ἔκφυσις, ἡ, het uitgroeijen, de uitkieming; een uitwas.

Ἐμφύω en ἐμφῦμι, ik schep, teel, plant daarin, ik doe daarin ontstaan; *neutr.* ingegroeid of ingeboren zijn, v. w. in *perf.* ἐμπέφυκε, het is ingeschapen of aangeboren; ἐμφύεσθαι τινὶ, zich aan iets hechten, vasthouden, bijz. bij Hom. ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, hij hield of vatte hem bij de hand.

Ἔμφυσις, ἡ, de inplanting.

Ἔμφυτος, ook ἐμφυὴς, ὁ, ἡ, ingeschapen, ingeplant, aangeboren; natuurlijk; bijblijvend, duurzaam.

Ἐμφυτεύω, ik plant in; ik ent in. Ἐμφυτεία, ἡ, de inplanting, inenting.

'Επιφύω, ik doe of laat daarop, aan, over, bij groeijen; ἐπίφυμι en ἐπιφύομαι, daarop, aan, over, bij groeijen, wassen, ontstaan; τινὶ, zich vast hechten of houden aan iets, aanhangen, aangrijpen.

'Επιφυτεύω, ik plant daarop, daarbij.

Μεταφύομαι, herschapen worden, van natuur veranderen; nagroeijen, daarna opwassen.

Μεταφυτεύω, ik verplant.

Περιφύω, ik doe om of rondom groeijen; *med.* περιφύομαι en περίφυμι, om, rondom groeijen, rondom aangegroeid zijn, omgeven.

Προσφύω, eig. ik laat daaraan groeijen, v. d. ik voeg aan, voeg toe, verbind; *med.* zich daaraan voegen, houden of vasthouden, aanhangen, aangroeijen, τινὶ, aan iets.

Προςφυής, ὁ, ἡ, aangegroeid, aangeboren; aanhangend, verbonden; overeenkomstig de natuur of geaardheid; bekwaam, doelmatig.

Προςφυτεύω, ik plant daarbij, daaraan.

Προφύω, in *med.* προφύομαι en πρόφυμι, vooraf geboren worden, vooraf ontstaan.

Συμφύω, bijz. in *perf.* συμπέφυκα, zamengroeijen, zamenwassen, te zamen of te gelijk geboren worden, groeijen, ontstaan.

Σύμφυσις, ἡ, en συμφυΐα, ἡ, de zamenwassing; de zamenhang, de verbinding.

Συμφυής, ὁ, ἡ, zamengegroeid of gewassen; zamenhangend, vereenigd.

Σύμφυτος, ὁ, ἡ, zamengegroeid, aangeboren; zamengeplant, beplant.

Συμφυτεύω, zamen planten; *metaph.* zamen handelen, mede doen.

'Υποφύομαι, daaronder, heimelijk, langzamerhand groeijen of uitbotten.

Φώκη, ἡ, *phoca*, de robbe, de zeehond.

Φώκαινα, ἡ, *phocaena*, de bruinvisch, eene soort van walvisch.

Φωλεός, *poët.* φωλειός, ὁ, een schuilhoek, een hol van een of ander dier; 2) bij de Joniers, eene schoolkamer; 3) in het alg. eene vergaderplaats.

Φωλέω en φωλεύω, schuilen, zich verbergen, in een hol liggen, verblijven. Φωλεία, ἡ, het schuilen, het verblijf in holen.

Φωλεώδης, ὁ, ἡ, holachtig, vol holen of schuilhoeken.

Φωλάς, άδος, ἡ, in holen levend, verscholen.

'Αποφώλιος, ὁ, ἡ, misschien eig. holachtig, hol; v. d. ledig, ijdel, vergeefsch, b. v. ἀποφώλια βάζειν, ijdele of onnutte redenen voeren, bij Homerus; bijz. wordt het van windeijeren gezegd.

X.

Xάζω van het oude stamwoord χάω, *hiare*, gapen, open gaan, open staan, van of uit een gaan; (zie beneden χαίνω), bijz. in *med.* Χάζομαι, ik ga, ga weg, ga heen, ik wijk, b. v. χάζεσθαι ὁδοῦ of κελεύθου, uit den weg gaan, Hom. Il. Λ, 504; *metaph.* ik ontwijk, vermijd, weiger, Eurip. Or. 114; 2) wijd of ruim zijn, v. d. vatten, bevatten, in zich bevatten, inhouden, z. v. a. *capere*, in welken zin voorkomt het *fut.* χείσομαι, Od. Σ, 17, de *aor.* 2. ἔχαδον, Il. Δ, 24, en het *perf.* κέχανδα, Il. Ω, 192, misschien voor κέχαδα, beide van χάδω voor χάζω; 3) open of ledig staan, eene gaping, of gebrek hebben, behoeven; bijz. in eene overgaande of werkende beteekenis, openen, ledigen, berooven, v. w. het *part. aor.* 2. κεκαδὼν, Il. Λ, 334, en voorts het *fut.* κεκαδήσω, Od. Φ, 153; 170, beide *Jon.* voor κεχαδὼν en κεχαδήσω, van de verwante vorm χάδω, χαδέω. — V. d. verlengd Χανδάνω, vatten, bevatten, Il. Ψ, 742.

Χῆτος, τὸ, en χῆτις, ἡ, *Jon.* voor χᾶτος, eig. eene gaping, v. d. gebrek, nooddruft; behoefte, verlangen. V. d.

Χατέω, *fut.* ήσω, eene gaping of gebrek hebben, gebrek lijden; v. d. 2) behoeven, verlangen, begeeren.

Χατίζω, *fut.* ίσω, en χατεύω, hetzelfde.

Ἀναχάζω, ομαι, ik ga terug, ik wijk.

Ἀποχάζω, ομαι, ik ga weg, heen, ik wijk af, wijk.

Ὑποχάζομαι, ik ga onder uit, ik ga terug; ik wijk terug; v. d. de *aor.* 2. ὑπο — κεκάδοντο, bij Hom. Il. Δ, 497.

Χαίνω, *fut.* χανῶ, *perf.* κέχηνα, van hetzelfde stamwoord χάω, ik gaap, ga open, open mij, ik spring open, ik splijt, barst, b. v. γαῖα χάνει, de aarde gaapt, d. i. gaat open, scheurt open; 2) bijz. ik gaap, ik geeuw, ik open den mond; ik ga spreken; v. d. κεχηνέναι πρὸς τὶ, eig. naar iets gapen, *inhiare alicui rei*, d. i. iets met open mond aanzien, aanhooren, bewonderen, begeeren, daarnaar snakken.

Χάσμα, τὸ, eene gaping, opening, spleet, scheur, kloof, b. v. in de aarde; de open mond, de muil, bij Anacreon.

Χασματίας en χασματικὸς, ὁ, eene aardbeving, het gapen of openscheuren der aarde bij dezelve.

Χάσμη, ἡ, het gapen, het geeuwen; slaperigheid, traagheid.

Χασμάομαι, gapen, geeuwen.

Χάσμημα, τὸ, de gaping, een geeuw.

Χασμώδης, ὁ, ἡ, gaperig, geeuwerig; slaperig; traag.
Χανδὸν, *adv.* al gapende, met open mond; al snakkende, begeeriglijk.
Χανὴς, gapend, komt voor in zamenst.
Ἀκροχανὴς, ὁ, ἡ, boven op gapend; boven mate gapend.
Ἀχανὴς, ὁ, ἡ, 1) met de *ἀ priv.* niet gapend, zich niet openend, geen mond open doende; 2) met de *ἀ intens.* sterk gapend, wijd openstaande, verschrikkelijk wijd, onmetelijk.
Ἀχανεία, ἡ, eene sterke gaping; onmetelijkheid.
Χάος, τὸ, hetzelfde als χάσμα, eene gaping; bijz. 2) *chaos*, de gaping, de eenvormige ledigheid, die voor de schepping plaats had; de ruwe, ongevormde massa, waaruit, naar men zegt, de wereld geschapen is; verg. Ovidius *Met.* 1, *init*; v. d. de afgrond, de duisternis.
Χάσκω, χασκάζω, χασκαίνω, hetzelfde als χαίνω. V. d.
Χάσκαξ, ὁ, een gapert, een mensch die met open mond staat en alles, als het ware, toegaapt.
Χήμη, ἡ, z. v. a χάσμα; 2) *chama*, de geeuwmossel (om deszelfs gapende schelpen).
Χαῦνος, η, ον, gapende, met openingen of gaten, sponsachtig, los, slap, week; 2) *metaph.* los, nalatig, losbandig; weekelijk; nietig, ijdel; opgeblazen, trotsch.
Χαυνότης, ητος, ἡ, sponsachtigheid, losheid, slapheid; 2) losheid, nalatigheid, weekelijkheid, ijdelheid, trotschheid.
Χαυνόω, *fut.* ώσω, ik laat gapen of open gaan; ik laat los, maak los, ik verslap; ik blaas op; *med.* opgeblazen, trotsch zijn.
Χαύνωσις, ἡ, het openen, het los maken, de verslapping; de opblazing, verhoovaardiging.
Χαύνωμα, τὸ, het open gemaakte, de gaping, de kloof.
Χαυνωτικὸς, ἡ, ὸν, verslappend, los of open makend.
Ἀναχαίνω en ἀναχάσκω, opgapen, den mond opsperren, zich openen.
Διαχαίνω en διαχάσκω, van of uit een gapen, zich van een scheuren.
Ἐγχαίνω en ἐγχάσκω, ik gaap, of snak, τινὶ, naar iets; 3) *metaph.* met open mond uitlagchen, aangrijnzen.
Ἐπιχαίνω, hetzelfde.
Καταχαίνω, ik gaap tegen, τινὸς, iemand, d. i. ik lach met open mond iemand uit.
Καταχήνη, ἡ, het uitlagchen, de bespotting.
Περιχαίνω en περιχάσκω, ook ἀμφιχαίνω, rondom gapen, met open mond verslinden.
Ὑποχαίνω en ὑποχάσκω, een weinig gapen, den mond zachtjes of een weinig openen.

Χαῖος, ὁ, *pedum*, een kromme herdersstaf, *poët.*

Χαιὸς, *poët.* echt, goed, edel, gelijk men het verklaart bij Aristoph. Lys. 90 en 1157, waar echter eene schertsende dubbelzinnigheid plaats heeft. — Daarmede schijnt verwant Χαὸς, ὁ, van waar de *pl.* οἱ χαοὶ, de voorouderen, voorvaders, bij Theocrit. Id. VII, 5.

Χαίρω, *fut.* χαρῶ, *Att.* χαιρήσω, ook χαρήσω; *perf.* κέχαρκα, κέχαρμαι, en κεχάρηκα, κεχάρημαι, v. w. het *part.* κεχαρηκὼς, *poët.* χεραρηὼς; *aor. act.* ἔχηρα, ἐχάρησα, *pass.* ἐχάρην; alle van de verwante vormen χάρω, χαρέω, χαιρέω, behoorende tot het stamwoord χάω, openstaan, v. d. 1) ik ben opgeruimd van gelaat, ik ben blijde, vrolijk, vergenoegd, ik verheug mij, τινὶ en ἐπὶ τινὶ, over eene zaak; van daar 2) velerlei eigenaardige spreekwijzen, *a*) met een *partic.* hetzij in *Nom.* b. v. χαίρω σεῦ τὸν μῦθον ἀκούσας, ik verheug mij uwe reden te hooren, ik hoor gaarne uwe reden, bij Hom. Il. T, 185; χαίρω ἐπαινούμενος, ik ben blijde geprezen te worden, ik word gaarne geprezen; hetzij met eenen *Accus.* als χαίρω σε ἐληλυθότα, ik ben blijde dat gij gekomen zijt; *b*) de *Imper.* χαῖρε, z. v. a. het Latijnsche *salve*, *vale*, wees gegroet, vaarwel, veel geluk, is de gewone groet der Grieken, zoowel bij aankomst, ontmoeting, als bij scheiding, enz.; *c*) de *inf.* χαίρειν, staat gewoonlijk aan het hoofd van brieven, even als in het Latijn *salutem*, *salutem dicit*, of *salutem plurimam dicit*, b. v. Κῦρος Κυαξάρῃ χαίρειν, verst. λέγει, Cyrus wenscht aan Cyaxares geluk of welvaart, groet hem; *d*) de *imper.* en *infin.* vinden ook veelal plaats bij verwenschingen, b. v. χαιρέτω, *valeat*, laat hij loopen! weg daarmeê! χαίρειν ἐᾶν τινα of τὶ, iemand of iets laten gaan, loopen, varen, zich daar niet om bekommeren; χαίρειν λέγειν τινὶ, iemand of eene zaak vaarwel zeggen, laten gaan, laten loopen, daarvan afzien; zoo ook al schertsende of bedreigende, οὐ χαιρήσεις, daar zult gij niet wel bij varen, dat zal u kwalijk bekomen, enz. — V. d. de verdubbelde *formae* Χαιρέσκω, Il. Σ, 259. — Κεχάρω, van waar de *Opt. praes.* κεχαροίατο, *Jon.* voor κεχάροιντο, Il. 'Α, 256; *inf. fut.* κεχαρησέμεν, voor κεχαρήσειν, Il. 'Ο, 98 — en Χαιρετίζω, ik zeg χαῖρε, vaarwel of goeden dag, ik begroet.

Χαρὰ, ἡ, vreugde, blijdschap, vergenoegen, vermaak.

Χάρμα, ατος, τὸ, en *poët.* χαρμονὴ, χαρμοσύνη en χαιρηδὼν, όνος, ἡ, vreugde, vergenoegen, vermaak.

Χάρμη, ἡ, hetzelfde, bijz. een vreugdekreet, b. v. bij den strijd; v. d. 2) de strijd, het gevecht, bij Hom.

'Ιπποχάρμης en ἱππιοχάρμης, ὁ, ἡ, een die op den strijdwagen vecht; een strijder te paard, een ruiter. Hom.

Μενεχάρμης, ὁ, ἡ (van μένω), den strijd afwachtend, uithoudend of doorstaande; dapper.

Χαρτὸς, ἡ, ὸν, *gratus*, vervrolijkend, vreugdevol, aangenaam.

Κακόχαρτος, ὁ, ἡ, om het kwaad verblijd, die zich om eens anders ongeluk verheugd; 2) den kwaden aangenaam.

Ἐπιχαίρω, ik verheug mij, τινὶ, om of over iets; bijz. ik verheug mij om iemands ongeluk.

Ἐπίχαρμα, τὸ, en ἐπίχαρσις, ἡ, de vreugd over iets of iemand, bijz. over iemands ongeluk.

Ἐπίχαρτος, ὁ, ἡ, vermakelijk, aangenaam; 2) over wiens ongeluk men zich verheugt, uitgelagchen.

Καταχαίρω, ik verheug mij tegen iemand, d. i. om iemands ongeluk.

Περιχαίρω, ik ben overvrolijk, ik verheug mij sterk.

Περιχαρὴς, ὁ, ἡ, overvrolijk, zeer verheugd, boven mate verheugd.

Συγχαίρω, ik verheug mij mede, ik neem deel in iemands vreugde, ik wensch geluk.

Ὑπερχαίρω, ik ben boven mate verheugd.

Ὑποχαίρω, ik ben een weinig, of heimelijk verheugd.

Van daar ook:

Χάρις, ιτος, ἡ, het naast overeenkomende met het Latijnsche *gratia*, 1) eig. vreugde, vergenoegen, vermaak; al wat vreugde verwekt, aangenaamheid, aardigheid, sierlijkheid, bevalligheid; v. d. 2) bijz. Χάριτες, αἱ, *Gratiae*, de Bevalligheden, d. i. de Godinnen der bevalligheid; 3) welgevallen, gunst, toegenegenheid; eene weldaad; de dank daarvoor, dankbaarheid; van daar de spreekwijzen χάριν καταθέσθαι τινὶ, φέρειν, ποιεῖν, νέμειν, iemand eene weldaad bewijzen, iemand vermaak doen, zich verdienstelijk bij iemand maken; χάριν ἔχειν, *gratiam habere*, dankbaar zijn, bedanken; χάριν εἰδέναι, ἀποδιδόναι, ἀπονέμειν, ἐκτίνειν, *gratiam referre*, dank wijten, toebrengen, vergelden; χάριν ὀφείλειν, dank verschuldigd zijn, enz.; v. d. 4) χάριτι, πρὸς χάριν, of (κατὰ) χάριν, ten gevalle, ten behoeve, ten dienste, ten voordeel van, τινὸς, iemand.

Χαρίεις, ίεσσα, ίεν, *Att.* χάριεν, aangenaam, aardig, vermakelijk, bevallig; welgevallig, gunstig; sierlijk, schoon; schertsend, geestig, b. v. van een gezegde; welgemanierd, beleefd; hupsch, ordelijk; wel onderrigt, geleerd, kundig. V. d. de *Compar.* χαριέστερος, en de *Superl.* χαριέστατος. Χαριέντως, *adv.* aardiglijk, geestiglijk, sierlijk, gunstiglijk, enz.

Χαριεντίζομαι, ik spreek of handel met bevalligheid; ik scherts. Χαριεντισμὸς, ὁ, eene aardige handelwijze, eene aardigheid, scherts, spotternij.

Χαριτία, ἡ, eene aardigheid, scherts, spotternij.

Χαριτόω, ik maak aardig, aangenaam, bevallig.

Χαρίζομαι, *fut.* ίσομαι, ik doe vermaak aan, ik doe plaisier, ik bewijs eene weldaad, eene gunst, eenen dienst, τινὶ, aan iemand; v. d. ik geef toe, willig in, b. v. τῇ γαστρὶ, zijnen eetlust voldoen, τῇ ἡδονῇ, zich

aan de wellust overgeven; ik begunstig, ik geef ten geschenke, ik geef; 2) ik maak mij welgevallig of aangenaam. b. v. τοῖς θεοῖς, aan de goden, v. d. bevallen, behagen, vermaak doen; *part.* κεχαρισμένος, η, ον, aangenaam, bevallig, welkom; een weldoener, begunstiger; welgedaan, begunstigd. V. d. Κεχαρισμένως, *adv.* met vermaak, met genoegen.

Χάρισμα, τὸ, een gunstbewijs, eene weldaad.

Χαριςήριος, ὁ, ἡ, gunstbewijzend; dankbewijzend, dankzeggend; τὸ χαριςήριον, een gunstbewijs, τὰ χαριςήρια, een dankoffer, verst. ἱερά.

Χαριςικὸς, ἡ, ὸν, gunstig, milddadig.

Ἀντιχαρίζομαι, ik doe wederkeerig vermaak aan, ik bewijs wederkeerig of ik vergeld eene gunst, weldaad, ik bedank.

Καταχαρίζομαι, ik doe iets uit gunst of ten gevalle van iemand, b. v. τὰ δίκαια, een vonnis naar gunst vellen.

Προχαρίζομαι, vooraf vermaak doen, vooraf begunstigen.

Ἄχαρις, ιτος, ὁ, ἡ, onaardig; onaangenaam, onbevallig; ondankbaar. Ἀχαρίτως, *adv.* onaardiglijk, ondankbaarlijk.

Ἀχάριςος, ὁ, ἡ, onaangenaam; 2) ondankbaar; niet bedankt, onbeloond; 3) ongaarne, tegen wil en dank. Ἀχαρίςως, *adv.* onvermakelijk; ondankbaarlijk; ongaarne.

Ἀχαριςία, ἡ, ondankbaarheid.

Ἀχαριςέω, ik ben ondankbaar, ik bedank niet; ik ben ondienstvaardig, onweldadig; 2) *pass.* ik word met ondank beloond.

Δυςχάριςος, ὁ, ἡ, ondankbaar, slecht dankend.

Ἐπίχαρις, ιτος, ὁ, ἡ, en ἐπιχάριτος, ὁ, ἡ, aardig, bevallig, aangenaam, liefelijk. Ἐπιχαρίτως, *adv.* aardiglijk, met bevalligheid.

Εὔχαρις, ιτος, ὁ, ἡ, ook εὐχάριτος, ὁ, ἡ, aardig, aangenaam, schertsend.

Εὐχάριςος, ὁ, ἡ, hetzelfde; 2) dankbaar. Εὐχαρίςως, *adv.* met dankbaarheid.

Εὐχαριςία, ἡ, dankbaarheid.

Εὐχαριςέω, ik ben dankbaar, ik bedank.

Χαίτη, ἡ (misschien van χάω, χαίω,) het loshangend haar, het haar of hoofdhaar, de manen (van een paard); *metaph.* het loof (van het geboomte).

Χαιτήεις, εσσα, εν, met lang haar, met manen.

Ἁβροχαίτης, ὁ, ἡ, zacht van haar.

Ἀναχαιτίζω, *fut.* ίσω, de haren of manen opstroopen, bijz. van een wild steigerend paard, dat den rijder afwerpt; v. d. *metaph.* wederstreven, oproerig, teugelloos zijn; 2) bij de manen terughouden, v. d. in het alg. weerhouden, beteugelen.

Βαθυχαίτης, ὁ, ἡ, lang van haar, met lange manen.

Εὐχαίτης, ὁ, ἡ, met fraaije manen.
Ἱππιοχαίτης, ὁ, ἡ, uit paardenmanen gemaakt b. v. een helmkam. Hom.
Κυανο- en Μελαγχαίτης, zwart van haar.

Χαλάω, *fut.* άσω, van het stamwoord χαω, ik open, maak open, ontsluit, b. v. ϛόμα, den mond, βάλανον, een grendel, v. w. *neutr.* αἱ πύλαι χαλῶσι, verst. ἑαυτὰς, de deuren gaan open; v. d. ik laat open gaan, ik laat los, ik laat loshangen, b. v. de teugels, de zeilen; ik maak los, b. v. de boeijen; ik verslap; ik laat af, houd op; ik laat hangen, vallen of zakken, ik laat neer; ik laat toe, geef toe, τινὶ, aan iets of iemand. V. d. ook Χαλαίνω, hetzelfde.

Χάλασμα, τὸ, χαλασμὸς, ὁ; en χάλασις, ἡ, het los maken, de loslating, verslapping.
Χαλαϛὸς, ἡ, ὸν, losgelaten, losgemaakt, geopend.
Χαλαρὸς, ὰ, ὸν, los, losgelaten, loslatend, slap, verslapt.
Χαλαρότης, ἡ, losheid, slapheid.
Ἀναχαλάω, ik laat los, maak weder los, ik ontsluit, ik verslap
Ἀπο-, Ἐκ- en Ἐπιχαλάω, ik laat los, laat af, laat varen.
Διαχαλάω, ik laat van elkander los gaan, ik laat open gaan, ik ontsluit; ik verslap, verligt.
Καταχαλάω, ik laat los hangen, laat neer.
Ὑποχαλάω, ik laat zachtjes, heimelijk, een weinig los.

Daarvan ook:

Χαλάζα, ἡ, de hagel, eene hagelbui; *metaph.* eene hagelbui van steenen, pijlen, enz.; 2) een hagelachtige korrel, een korrel aan het oog; het korrelige of garstige van varkensvleesch.
Χαλαζώδης, ὁ, ἡ, hagelachtig, hagelvormig.
Χαλαζάω, hagelen; 2) korrelig of garstig zijn.
Ἐπι- en Καταχαλαζάω, behagelen.
Χαλαζόομαι, behageld worden; 2) korrelig of garstig zijn.
Χαλινὸς, οῦ, ὁ, eig. het los of slap hangende, v. d. de toom, de teugel; v. d. χαλινὸν διδόναι, ἐνδιδόναι, χαλᾷν, den toom geven, den teugel loslaten.
Χαλινόω, *fut.* ώσω, ik toom, betoom, beteugel; ik leid bij den toom, ik bestuur.
Χαλίνωσις, ἡ, het toomen, de optooming.
Χαλινωτήριον, τὸ, een toom, teugel; *metaph.* χαλινωτήρια νεῶν, d. i. de touwen die het schip aan land vast hechten, bij Euripides.
Ἀποχαλινόω, ik toom af, maak de toomen los.
Ἀχάλινος, ὁ, ἡ, onopgetoomd; toomeloos, teugelloos.
Χρυσοχάλινος, ὁ, ἡ, met gouden toomen of teugels.

Χαλέπτω, *fut.* ψω, insgelijks van χαλάω en welligt verwant met χόλος, de gal, eig. *bilem moveo*, de gal gaande maken, v. d. boos maken, vertoornen; het iemand boos of moeijelijk maken, mishandelen, beleedigen beschadigen, verderven; 2) *med.* χαλέπτομαι, zich boos maken, boos worden, zich vertoornen; gemelijk worden; kwalijk nemen.

Χαλεπὸς, ἡ, ὸν, boos, toornig; te onvreden, gemelijk; boos, hard, wreed, streng; slecht, lastig, bezwaarlijk, moeijelijk; schadelijk, nadeelig, verderfelijk, gevaarlijk, enz. V. d. **Χαλεπῶς**, *adv.* boos, met hardheid; met moeite, bezwaarlijk; naauwelijks; v. d. χαλεπῶς φέρειν, kwalijk nemen, χαλεπῶς ἔχειν τινὶ, boos op iemand worden.

Χαλεπότης, ητος, ἡ. boosheid, toornigheid; gemelijkheid, hardheid, wreedheid, gestrengheid; lastigheid, moeijelijkheid, zwarigheid.

Χαλεπαίνω, *fut.* ανῶ, in *prosa*, hetzelfde als *poët.* χαλέπτω. **Ἀντιχαλεπαίνω**, daartegen of wederkeerig boos maken of boos worden.

Χάλιξ, ικος, ὁ, ἡ, misschien het Lat. *calx*, kalk, kalksteen; cement; keisteenen, bouwsteenen; kleine steentjes, *calculi*. Verg. THUCYD. I.

Χάλις, ὁ, zuivere, loutere wijn, met geen water vermengd, *merum*; 2) de wijngod, Bacchus. De afleiding schijnt onzeker: sommigen brengen het af van χαλάω, z. v. a. de zorgverdrijver.

Χάλιμος, ὁ, ἡ, ook χαλίμη, ἡ, door den wijn bevangen, dronken. **Χαλιμὰς**, άδος, ἡ, ook χαλίμη, ἡ, een dronken vrouwspersoon, eene Bacchante; een liederlijk vrouwspersoon, eene hoer.

Χαλκὸς, ὁ, erts, metaal, koper; het daaruit gemaakte, b. v. koper gereedschap, koperen wapenen, koper geld, enz. In de oudste tijden verstond men er *koper* door, als het oudste bekende metaal: naderhand, als men ook het ijzer leerde kennen en gebruiken, bleef de oude naam in het bijzonder het koper bij; doch de dichters verstonden er ook in het algemeen allerlei metalen, en dikwerf *ijzer*, door; even gelijk thans het *staal* de algemeene benoeming is van metaal, ijzer, wapentuig, enz.

Χάλκεος, έα, εον, *contr.* χαλκοῦς, ῆ, οῦν, ook *poët.* χάλκειος, α, ον, *Jon.* χαλκήϊος, van koper, uit koper gemaakt; brons, van brons; *metaph.* hard, b. v. van de stem.

Χαλκοῦς, ὁ, een koperen stuk, eene koperen munt.

Χαλκεῖον, τὸ, koper vaatwerk; 2) hetzelfde als

Χαλκεῶν, ῶνος, ὁ, eene kopersmederij.

Χαλκίον, τὸ, z. v. a. χαλκὸς; 2) bewerkt koper; koper geld, koper vaatwerk.

Χαλκόω, ik maak van of uit koper; ik maak sterk, bevestig.

Χάλκωμα, τὸ, koper gereedschap, een koper werktuig.

Χαλκεύω, *fut.* εύσω, koper slaan, smeden, gieten, bewerken; koperslager zijn. Van

Χαλκεὺς, έως, ὁ, een koperslager.

Χαλκευτὴς, οῦ, ὁ, hetzelfde. V. d. **Χαλκευτικὸς**, ἡ, ὸν, tot het bewerken van koper behoorende, daarin bedreven, daardoor gemaakt.

Χαλκευτήριον, τὸ, de koperslagerij.

Ἄχαλκος en ἀχαλκὴς, ὁ, ἡ, zonder koper, zonder geld; arm.

Ἀχαλκέω, geen geld hebben, arm zijn.

Ἀποχαλκεύω, ik maak of bewerk van of uit koper.

Ἔγχαλκος, ὁ, ἡ, waar koper in is; van geld voorzien, rijk.

Ἐπίχαλκος, ὁ, ἡ, met koper beslagen, overdekt.

Ἐπιχαλκεύω, met koper overdekken of beslaan; uitslaan; polijsten.

Εὔχαλκος, ὁ, ἡ, met fraai koper, goed koper hebbend.

Κατάχαλκος, ὁ, ἡ, met koper beslagen of overdekt.

Καταχαλκόω, ik besla of overdek met koper.

Καταχαλκεύω, ik maak of bewerk tot kopergereedschap.

Ὀρείχαλκος, ὁ, *orichalcum*, eig. bergkoper, zekere metaalstof; die bij de Ouden zeer geacht was.

Πάγχαλκος, ὁ, ἡ, gansch en al van koper.

Πολύχαλκος, ὁ, ἡ, veel koper hebbend, rijk in koper.

Χάλυψ, υβος, ὁ, ook in *Nom.* χάλυβος, ὁ, hard ijzer; staal, aldus genoemd naar de Χάλυβες, Chalybers, een volk van de landstreek Pontus in Klein-Azië, die voor de uitvinders daarvan gehouden worden; v. d. 2) het uit staal gemaakte.

Χαμαὶ, *adv.* op de aarde, op den grond. Van het oude *Subst.* χαμὸς, verwant met χθὼν, de aarde, waarvan men nog een spoor vindt in Χαμόθεν, *adv.* hetzelfde als het van χαμαὶ afgeleide

Χαμᾶθεν of χαμαίθεν, *adv.* van den grond, van de aarde.

Χαμᾶδις, *adv.* naar den grond, ter aarde.

Χαμᾶζε, *adv.* hetzelfde.

Χαμηλὸς, ook χαμαλὸς, en gewoonlijker χθαμαλὸς, ἡ, ὸν, op de aarde of den grond liggend, nederig, laag.

Χαράσσω of χαράττω, *fut.* ξω, ik scherp, maak scherp of spits, ik slijp, b. v. een mes, een zwaard, enz.; *metaph.* ik hits aan, verbitter; 2) ik schrap met iets scherps in of over iets, v. d. ik kerf, ik snijd in; ik versnijd, verdeel; bijz. ik snijd (eenen stempel) in, ik stempel, ik graveer. Van het oude χάρω of κάρω, misschien verwant met κέρω, κείρω; zie boven.

Χάραγμα, τὸ, het ingesnedene, een merk, de stempel, gestempeld geld.

Χάραξις, ἡ, het scherpen; het insnijden.

Χαρακτὴρ, ῆρος, ὁ, een werktuig om in te snijden, een griffel; bijz. 2) het ingesnedene, ingegriffelde, ingeschrevene, een merk, een stempel, een teeken, kenteeken, een beeld, eene letter; 3) de vorm, gestalte, gedaante; de gesteldheid of het wezen eener persoon of zaak; het karakter; eene karakterschets.

Χαρακτηρίζω, ik teeken met een merk, met eenen stempel, enz.; 2) ik maak eene karakterschets, ik beschrijf, schilder af.

Χαρακτηριστικὸς, ἡ, ὸν, kenmerkend, onderscheidend.

Χαρακτηρισμὸς, ὁ, de kenmerking, karakterschets.

Χαρακτὸς, ἡ, ὸν, gescherpt; ingesneden, gestempeld.

'Αρτι- en Νεοχάρακτος, nieuw gemerkt, pas gestempeld.

Χάραξ, ακος, ὁ, ἡ, een spitse paal of staak, eene wijnstaak; een stekje, bijz. van den olijfboom; paalwerk of palissaden; 2) eene met paalwerk omgevene of versterkte legerplaats.

Χαρακόω, *fut.* ώσω, ik omgeef of versterk met paalwerk. Χαράκωσις, ἡ, het omgeven of versterken met palen. Χαράκωμα, τὸ, de met paalwerk omgevene of verschanste legerplaats.

Χαράδρα, ἡ, eene spleet, kloof, rect of scheur in de aarde, bijz. zoodanige die door eene overstrooming is te weeg gebragt en vol water staat; v. d. ook, de stroom; 2) bijz. eene gracht, sloot, een kanaal, of eene waterleiding.

Χαραδρόω, ik graaf uit, hol uit; ik graaf wijder uit; ik zet onder water, bij Herod. VII, 176.

Χαραδρώδης, ὁ, ἡ, vol spleten, scheuren, grachten.

Χάρτης, ου, ὁ (van χάρω), *charta*, een afgescheurd blad van de papierplant, een blad, vel of stuk papier; v. d. 2) een geschrift, een boek. *Dimin.* Χαρτίον, τὸ, hetzelfde.

Κάρχαρος, ὁ, ἡ, scherp, spits, puntig, ruw.

Καρχαρέος en καρχαλέος, α, ον, hetzelfde; v. d. bij Hom. Il. Φ, 541. δίψη καρχαλέος, heesch van den dorst, ten zij men leze καρφαλέος; verg. Κάρφω.

Καρχαρίας, ὁ, *canis carcharias*, de groote haaivisch met scherpe tanden.

'Αποχαράσσω, ik kras, krab of schrap af.

'Εγχαράσσω, insnijden, ingriffelen, instempelen.

'Εγχάραγμα, τὸ, een ingesneden merk.

'Επιχαράσσω, daarop snijden, merken of stempelen.

Παραχαράσσω, valsch merken of stempelen, vervalschen, valsch geld slaan.

Παραχάραγμα, τὸ, een valsche stempel, valsch geld.

Περιχαράσσω, rondom insnijden of inkerven.

Χάρων, οντος, ὁ, Charon, de schipper in het Doodenrijk, die de schimmen over den Styx voerde.

Χάω, oude stamvorm van χάζω, χαίνω, χαλάω, enz. zie aldaar.

Χέζω, ομαι, *fut.* χέσω, ομαι, en χεσοῦμαι, schijten, afgaan; *perf.* κέχοδα. V. d. Χεσείω, lust tot afgang hebben.

'Εγ-, 'Επι- en Καταχέζω, beschijten.

Χειὰ, *Jon.* χειὴ, ἡ, een gat, hol, schuilhoek. Van Χέω, verwante vorm van Χάω.

Χεῖλος, εος, τὸ, de lip; de snavel (van eenen vogel); 2) *metaph.* de rand, zoom, boord, oever. Van χέω, hetzelfde als χάω, voor het oude χέλος of χέλυς, van

waar Χελύνη, ἡ, hetzelfde als χεῖλος, bij ARISTOPH. Vesp. 1078.

Χειλάριον, τὸ, *dimin.* een lipje.

Χειλόω, randen, zoomen, boorden.

’Αγκυλόχειλος, ὁ, ἡ, en ἀγκυλοχείλης, ὁ, met kromme lippen, met eenen krommen snavel.

Ἄχειλος, ὁ, ἡ, zonder lippen; zonder rand, boordeloos.

Εὔχειλος, ὁ, ἡ, met fraaije, goede lippen of randen.

Λεπτόχειλος, dun van lippen.

Παχύχειλος, ὁ, ἡ, dik van lippen.

Χεῖμα, ατος, τὸ, en χειμὼν, ῶνος, ὁ, de winter, wintertijd, het winterweer; een hagel-, regen of stormvlaag, een storm; *metaph.* een onheilstorm, een zwaar ongeluk. Waarschijnlijk z. v. a. de regentijd, van χέω, χείω, gieten.

Χειμάδιος, ὁ, ἡ, den winter betreffende, winterachtig; *neutr.* χειμάδιον, τὸ, een winterkwartier. Χειμαδεύω, winterkwartier houden, overwinteren.

Χειμέριος, ία, ιον, of ὁ, ἡ, en χειμερινὸς, ἡ, ὸν, winterachtig, stormachtig, koud. Χειμερίζω, overwinteren.

Χειμάζω, *fut.* άσω, eig. winteren, v. d. 1) den winter doorbrengen, doorstaan, overwinteren, de winterkwartieren betrekken; 2) bestormen, door storm- en regenvlagen gekweld worden; *metaph.* bestormen, folteren, verontrusten; 3) *neutr.* χειμάζει, het wordt winter.

Χειμασία, ἡ, de overwintering, een winterkwartier; 2) winterweer, storm.

’Αποχειμάζει, de winter gaat af.

’Αχείμαστος, ὁ, ἡ, vrij van storm; niet bestormd.

Διαχειμάζω, doorwinteren, den winter doorbrengen.

Παραχειμάζω, overwinteren. Παραχειμασία, ἡ, de overwintering.

Προχειμάζω, vooraf of vroeg de winterkwartieren betrekken.

Συγχειμάζω, mede overwinteren.

Χειμαίνω, *fut.* ανῶ, z. v. a. χειμάζω; 2) *neutr.* winterachtig of stormachtig zijn.

Χείμετλον, τὸ, en χειμέτλη, ἡ, eene vorst- of winterbuil, bijz. aan de voeten.

Χείμαῤῥος, ὁ, of χειμάῤῥους, ὁ, van χεῖμα en ῥέω, ook χείμαρος en χίμαρος, ὁ, een winterstroom, een bergstroom, een stroom van gesmolten sneeuw en water, die van de bergen neervalt.

Χειμαῤῥώδης, ὁ, ἡ, eenen winterstroom gelijk.

Χίμαρος, ὁ, een geitenbok; χίμαρος of χιμάμαιρα, ἡ, eene giet. (Misschien eig. eene jonge geit die slechts eenen winter oud is: doch de afleiding schijnt onzeker).

Δύσχειμος en δυσχείμερος, ὁ, ἡ, zeer winterachtig, zeer koud; slecht geschikt om te overwinteren.

Εὐχείμερος, ὁ, ἡ, de koude of den winter goed verdragend; 2) goed geschikt om te overwinteren.

Χείρ, χειρὸς, *poët.* χερὸς, ἡ, verwant met het oude Lat. *hir*, eig. de vatster, grijpster, van χάω, χέω, χείω, vatten.

v. d. 1) de hand, eene hand; de arm; 2) de hand, het schrift van iemands hand; de handelwijze, wijze van behandeling of bewerking, b. v. de hand van eenen kunstenaar, beeldhouwer, schilder, enz.; 3) de hand, als zetel of kenmerk van sterkte, kracht, magt; v. d. handmagt, legermagt; het handgemeen worden, de strijd; v. d. χειρὶ μεγάλῃ, met eene groote legermagt, εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, handgemeen worden, ἐν χειρῶν νόμῳ of δίκῃ, zoo als het gaat bij het handgemeen worden, in den strijd; 4) van daar nog andere spreekwijzen, b. v. ἐκ χειρὸς, uit de hand, voor de vuist weg; ὑπὸ χεῖρα, onder de hand, bij de hand, te gelijk; διὰ χειρῶν ἔχειν, in de hand hebben, handhaven; ἄρχεσθαι χειρῶν ἀδίκων, het eerst eene mishandeling beginnen, onregt plegen; enz.

Χείριος, α, ον, *poët.* handelbaar, te handelen, meest zameng.

Ὑποχείριος, ία, ιον, en ὁ, ἡ, onder of in de hand zijnde; onderhanden zijnde; 2) onder iemands hand of magt staande, onderworpen, bemagtigd; ὑποχείριον λαβεῖν, onder zijne magt brengen.

Χειρὶς, ίδος, ἡ, een omwindsel van de hand of den arm, eene mouw, een handschoen.

Χειριδωτὸς, ή, ὸν, met armen of mouwen voorzien.

Χειρίζω, *fut.* ίσω, *Dor.* ίξω, ik hanteer, ik heb onder handen; ik bewerk; ik behandel; ik handhaaf, ik bestuur.

Χείρισμα, τὸ, en χειρισμὸς, ὁ, de hantering, behandeling.

Διαχειρίζω, z. v. a. διὰ χειρὸς ἔχω, ik heb onder handen, ik laat door de hand gaan, ik behandel, bestuur; 2) *med.* ik breng om, ik vermoord.

Διαχειρισμὸς, ὁ, en διαχείρισις, ἡ, de behandeling, besturing.

Ἐγχειρίζω, *fut.* ίσω, ik geef in de hand; ik stel ter hand, overhandig; *med.* ik neem in de hand.

Μεταχειρίζω, d. i. μετὰ χειρὸς ἔχω, ik heb, houd of neem in de hand, ik hanteer; ik heb onder handen, ik bewerk; ik behandel, b. v. iemand wel of kwalijk; ik bedrijf, bestuur, ik neem waar; 2) ik overhandig, bij Thucyd. I, 13.

Μεταχειρισμὸς, ὁ, en μεταχείρισις, ἡ, de behandeling.

Ἀμεταχείριστος, ὁ, ἡ, onhandelbaar.

Δυσμεταχείριστος, ὁ, ἡ, slecht handelbaar.

Εὐμεταχείριστος, ὁ, ἡ, goed handelbaar; goed om mede te handelen; ligt te vangen, te bedwingen.

Προχειρίζω, ik geef aan of voor de hand, ik toon aan; reik toe; 2) bijz. in *med.* προχειρίζομαι, ik neem aan, voor, bij, in de hand; ik neem voor; ik behandel, of verrigt vooraf, te voren; ik kies uit, ik bepaal.

Χειρόω, *fut.* ώσω, ik hanteer, behandel; 2) *med.* χειροῦμαι, ik breng onder mijne magt, ik bedwing, onderwerp, overweldig.

Χείρωμα, τὸ, het gehanteerde of behandelde, handwerk, eene bezigheid.
Χείρωσις, ἡ, de onderwerping, bemagtiging.
Χειρωτὸς, ἡ, ὸν, bemagtigd, bedwongen.
Ἀχείρωτος, ὁ, ἡ, onhandelbaar, ontembaar.
Δυςχείρωτος, ὁ, ἡ, slecht handelbaar, slecht te temmen.
Εὐχείρωτος, ὁ, ἡ, goed handelbaar, wel te bedwingen.
Χειρέω, komt voor in zamenstelling
Ἐγχειρέω, *fut.* ήσω, ik sla de hand aan, τινὶ, eene zaak, ik vang aan, grijp aan, onderneem; 2) ik behandel (eene zaak) met bewijzen.
Ἐγχείρημα, τὸ, de aanvang, onderneming; 2) een bewijs.
Ἐγχειρητὴς, ὁ, een aanvanger, ondernemer. Ἐγχειρητικὸς, ἡ, ὸν, ondernemend, vaardig.
Ἐπιχειρέω, ik sla de hand aan, leg de hand op, τινὶ, iets, ik grijp aan, vang aan, onderneem, neem voor, tracht; 2) ik maak een bewijs of eene sluitrede.
Ἐπιχείρημα, τὸ, de onderneming, aanvang, poging; de aangreep; 2) eene sluitrede.
Ἐπιχείρησις, ἡ, hetzelfde.
Ἐπιχειρητὴς, ὁ, een ondernemer, aannemer (van een of ander werk).
Δυςεπιχείρητος, ὁ, ἡ, moeijelijk aan te grijpen.
Εὐεπιχείρητος, ὁ, ἡ, gemakkelijk aan te grijpen.
Χειρύδριον, τὸ, *dimin.* een handje.

Zamenstellingen van Χείρ:

Ἀκρόχειρ, ἡ, de voorarm, van den elleboog tot aan de vinger.
Ἀκροχειρίζομαι, den voorarm bewegen; bijz. duidt het eene zekere soort van wedstrijd aan, v. d. genoemd Ἀκροχειρισμὸς, ὁ.
Ἀντίχειρ, ειρος, ὁ, de duim.
Ἀρτίχειρ, ὁ, ἡ, gaaf van hand; die beide handen even goed gebruiken kan. Bij Plato.
Ἄχειρ, en ἄχειρος, of ἀχειρὴς, έος, ὁ, ἡ, zonder handen, handeloos; onhandig.
Ἀχειρία, ἡ, onhandigheid.
Βριαρόχειρ, ὁ, ἡ, sterk van hand, magtig.
Δυςχερὴς, έος, ὁ, ἡ, onhandig, slecht bij de hand, ongeoefend; 2) ongaarne handelend, onwillig, onvriendelijk; 3) slecht handelbaar, slecht te hanteren; moeijelijk, bezwaarlijk; lastig, onaangenaam; slecht om mede te handelen, kwalijk nemend, vijandig. Δυςχερῶς, *adv.* op eene onhandelbare wijze, moeijelijk.
Δυςχέρεια, ἡ, onhandigheid, verlegenheid; onhandelbaarheid; moeijelijkheid, zwarigheid; onaangenaamheid; kwalijknemendheid, vijandelijkheid.
Δυςχεραίνω, ik ben onhandig, verlegen, ik maak zwarigheid; 2) ik ben slecht handelbaar, ik ben te onvreden; ik ben afkeerig, onwillig; ik word gemelijk, ik neem kwalijk, τινὶ en τὶ, iets.
Ἐγχειρίδιον, τὸ, een handvat, heft, steel; een dolk; een handboek.
Ἑκατόγχειρ en ἑκατόγχειρος, ὁ, ἡ, honderdhandig.
Ἐκεχειρία, ἡ, eig. de inhouding der handen (van ἔχω), v. d. een wapenstilstand, onthouding van alle vijandelijkheden.

Ἐπίχειρον en ἐπιχείριον, τὸ, handgeld; loon, belooning; ook, straf (in eenen schertsenden zin).

Εὐχερὴς, ὁ, ἡ, wel bij de hand, handig; vaardig; gewillig; 2) goed handelbaar, wel te hanteren; ligt te behandelen, gemakkelijk; 3) ligt behandelend, ligtzinnig, nalatig. Εὐχερῶς, *adv.* op eene handelbare wijze, gemakkelijk.

Εὐχέρεια, ἡ, handigheid, vaardigheid in het handelen; ligtheid van behandeling, gemakkelijkheid; ligtzinnigheid, nalatigheid; geschiktheid, geneigdheid.

Πολύχειρ, ὁ, ἡ, met of door vele handen. Πολυχειρία, ἡ, de menigte van handen of arbeiders.

Πρόχειρος, ὁ, ἡ, voor de hand liggend, gereed, ligt te vinden, te verkrijgen, te bewerken. Προχείρως, *adv.* voor de hand, gereedelijk.

Προχειρότης, ἡ, het voor de hand liggen, de gereedheid.

Zamenstellingen achteraan, b. v.

Χειροήθης, ὁ, ἡ, naar de hand gewend, tam. — Χειροκρατία, ἡ, handengeweld, vuistregt. — Χειροποίητος, ὁ, ἡ, met handen gemaakt. — Χειροτέχνης, ὁ, een handwerker, enz.

Χείρων, ονος, ὁ, ἡ, en χερείων, ονος, ὁ, ἡ, ook χειρότερος en χερειότερος, α, ον, alsmede in *Dat.* χέρηϊ, *Accus.* χέρηα, *Nom. pl.* χέρηες, χέρεια, *Compar.* (van een verouden *Positivus* χέρης, χέρος of χεῖρος, verwant met χῆρος, en met het Lat. *careo*, gebrekkig, niet goed), gebrekkiger, slechter, erger, geringer, slimmer, enz. — Χείριςος en χειρότατος, η, ον, *Superl.* zeer slecht, zeer erg, de slechtste, de ergste.

Χελιδὼν, όνος, ἡ, de zwaluw; 2) zekere vliegende visch naar eene zwaluw gelijkende; 3) de holte onder aan den paardenhoef.

Χελιδόνειος, of -νεος, ὁ, ἡ, de zwaluwen behoorende, betreffende, gelijkende.

Χελιδόνιον, τὸ, zwaluwenkruid.

Χελιδονίζω, de zwaluwen naäpen in zingen, spreken, enz.

Χέλυς, υος, ἡ (misschien verwant met χεῖλος), eene schildpad; uit deszelfs schaal maakte, zoo men zegt, Merkurius de eerste lier, v. d. 2) eene lier.

Χελώνη, ἡ, ook χελύνη, ἡ, eene schildpad; 2) een schilddak, waardoor de soldaten zich met hunne schilden bedekken; 3) zeker belegeringswerktuig, waaronder men gedekt staat.

Χελώνειον en χελώνιον, τὸ, de huid van de schildpad.

Χέρμα, ατος, τὸ, en χερμὰς, άδος, ἡ, steengruis, keizelzand; een steen, een slingersteen.

Χερμάδιος, α, ον, of ὁ, ἡ, van steen, uit steen; bijz. 2) *Subst.* χερμάδιον, τὸ, een steen, een slingersteen, bij Hom.

Χερὰς, άδος, ἡ, ook χέραδος, τὸ, Il. Φ, 319, hetzelfde als χέρμα en χερμάς.

Χερνής, ῆτος, en χερνήτης, 'ου, ὁ, een gebrek lijdende, nooddruftige, arme man; χερνῆτις, ἰδος, ἡ, eene gebrek lijdende, arme vrouw. Velen leiden het van χεὶρ af, z. v. a. een handwerker; beter van χέρω, verwant met χέρης, en het Lat. *careo*.

Χέῤῥος, ook χέρσος, ὁ (waarschijnlijk verwant met χεράς, zie χέρμα, z. v. a. ξερὸς, ξηρὸς), het drooge, het vaste land; een woest, steenachtig, onbekend land; 2) *adj.* χέῤῥος, ὁ, ἡ, woest, ledig, onvruchtbaar.

Χερσαῖος, αία, αῖον, tot het vaste land behoorende, op het land, op het drooge.

Χερσόνδε, *adv.* naar het vaste land, landwaarts.

Χερσεύω, *fut.* εύσω, woest, onbebouwd liggen; 2) zich op het land bevinden, op het land gaan. Χερσεία, ἡ, woestheid.

Χερσόω, tot vast land maken; 2) woest laten liggen.

Χέω, *poët.* χείω, *Aeol.* χεύω, *fut.* χεύσω, *aor.* 1. ἔχευα en ἔχεα, alsmede eene andere *forma* Χύω, van waar het *fut.* χύσω, *perf.* κέχυκα, κέχυμαι, *aor.* 1. *pass.* ἐχύθην, in *part.* κεχυμένος, η, ον, en χυθεὶς, εῖσα, ἐν, verwant met χάω, zie boven; 1) ik giet, schenk, stort, bijz. vloeistoffen, b. v. water, wijn, tranen, enz. ik giet uit, schenk uit, stort uit; ik giet in, schenk in, stort in; ik giet, schenk, stort over; ik vergiet, verschenk, enz. *metaph.* van andere dingen, b. v. ὕπνον δε θεὸς κατ' ἀπείρονα χεῦεν, Jupiter goot of stortte den slaap over het aardrijk uit, Hom. Od. Η, 286; v. d. 2) ik maak giet- of vloeibaar, ik smelt, ik doe of laat smelten, b. v. metalen door het vuur; 3) hetzelfde als de aanverwante vorm Χόω, *Jon.* χώω, v. w. gewoonlijk χωννύω, χώννυμι, *fut.* χώσω, *perf.* κέχωκα, ik gooi, ik gooi op, werp op, hoop op, bijz. van drooge stoffen, als zand, aarde, enz. b. v. τύμβον, σῆμα of μνῆμα χεῦσαι of χῶσαι, eene grafstede, een gedenkteeken (uit de aarde) opgooijen, opwerpen, oprigten, Od. 'Α, 291; zoo ook χῶμα ἔχουν πρὸς τὴν πόλιν, zij wierpen eenen wal voor de stad op; 4) het *med.* χώομαι, zich of zijne gal (χολὴν) uitgieten, even als bij de Latijnen *bilem effundere*, d. i. zich boos maken, boos worden, vertoornen, *fut.* χώσομαι, Il. Α, 80, *aor.* 1. ἐχώσατο, *Jon.* χώσατο, *part.* χωόμενος en χωσάμενος, vergald, boos, vertoornd, alle bij Homerus.

1) Afleidingen van Χέω, χεύω:

Χεῦμα, τὸ, het gegotene, een vloed, eene rivier, een stroom, eene wel; 2) het geschonkene, een drankoffer, plengoffer; v. d. 3) een plengvat, Herod. I, 51.

Χόος, ὁ, *contr.* χοῦς, *Gen.* χοῦ of χοὸς, (van het *perf. med.* ἔχοα, ik goot of heb gegoten), eig. de goot, d. i. de gietplaats of gietbak, v. d. 1) hetzelfde als Χοεὺς, έως, ὁ, *congius*, zekere maat voor giet- of vloeibare waren; 2) χόες, οἱ, zekeren tijd te Athene, welke een gedeelte der Bacchusfeesten uitmaakte, als of men zeide, de schenk- of drinkdagen, het schenk- of drinkfeest; 3) χόος, χοῦς, ἡ, een gooi of hoop aarde, bij Herodot. VII, 23.

Χοϊκὸς, ἡ, ὸν, uit aarde of leem, aardsch.

Χοὴ, ἡ, de gooi, de gieting; het gegotene of geschonkene; een drank- of plengoffer, bijz. op het graf van een' dooden.

Χόανος, ὁ, χοάνη, ἡ, en χόανον, τὸ, *contr.* χῶνος, χώνη, χῶνον, een werktuig om te gieten, een gieter, een trechter; 2) eene smeltkroes, een smeltoven, om metalen in te gieten of te smelten, Hom. Il. Σ, 470; 3) zekere holte in de hersenen, bij geneeskundigen dus genoemd.

Χοανεύω, *contr.* χωνεύω, *fut.* εύσω, ik giet, ik smelt, ik vorm uit gegotene of gesmoltene metalen.

Χωνεία, ἡ, en χώνευσις, ἡ, de gieting, smelting, vorming door gieten.

Χωνευτὴς, ὁ, een metaalgieter of smelter.

Χωνευτὸς, ἡ, ὸν, gegoten, gesmolten, uit metaal gegoten.

Χωνεῖον en χωνευτήριον, τὸ, een smeltoven.

Κατα- en **Συγχωνεύω**, ik vergiet, versmelt, giet of smelt te zamen.

Αὐτοχόωνος, bij Hom. Il. Ψ, 826, σόλος αὐτοχόωνος, schijnt eene ruwe massa of klomp gesmolten ijzer te beteekenen, zoowel als discus of werpschijf, als tot landbouwgereedschap dienende; verg. vs. 834, 835.

Ἀργυροχόος, ὁ, een zilversmelter of gieter, een zilversmid.

Λουτροχόος, ὁ, ἡ, 1) *act.* die het badwater giet, een badbereider; 2) *pass.* waarin het water gegoten wordt, b. v. vaatwerk.

Οἰνοχόος, -χοέω, -χοεύω; zie Οἶνος.

Πολύχοος, *contr.* -ους, ὁ, ἡ, veel gietend, v. d. veel opleverend, veelvuldig, vruchtbaar.

Τυμβοχόος, ὁ, ἡ, op het graf gietend of gegoten.

Τυμβοχόη, ἡ, de opwerping van eenen grafheuvel, Hom. Il. Φ, 323. Τυμβοχοέω, een grafheuvel opwerpen, begraven.

Χρυσοχόος, ὁ, een goudsmelter, goudsmid. Χρυσοχοέω, goud smelten, goudsmid zijn. Χρυσοχοϊκὸς, ἡ, ὸν, daartoe behoorende. Χρυσοχοεῖον, τὸ, eene goudsmederij.

2) Afleidingen van Χύω:

Χῦμα en χύμα, τὸ, z. v. a. χεῦμα, het gegotene; een vloed, een stroom; een gooi of worp, eene menigte.

Χυματίζω, ik begiet, bevochtig, maak nat.

Χυμὸς, ὁ, het gegotene, eene vloeistof, een vocht, sap; de smaak van een of ander sap (verg. Γεύω, *gusto*); 2) een opgeworpen heuvel, bij Hesych.

Χυμόω, smaken of smaak hebben.
'Αχύμωτος, ὁ, ἡ, zonder smaak, smakeloos.
Χυμίζω, ik maak sappig, voorzie van sappen.
Χυμικός, ἡ, όν, sapperig, de sappen betreffende. V. d. χυμική, ἡ, de *Chymie*, volgens anderen *Chemie*, de scheikunde
"Αχυμος, ὁ, ἡ, zonder sap, smakeloos.
Δυς- en Κακόχυμος, ὁ, ἡ, kwaadsappig.
"Εγχυμος, ὁ, ἡ, sappig, vol sap; 2) smakelijk, smaakvol.
Παχύχυμος, ὁ, ἡ, dik van sap.
Χύσις, εως, ἡ, de gieting, smelting; 2) het gietsel.
Χυτός, ἡ, όν, gegoten, gesmolten; smeltbaar; 2) opgegooid, opgehoopt, uit aarde opgeworpen. Χυτήρ en χύτης, ὁ, een gieter. Χυτικός, ἡ, όν, gietend, smeltend.
'Αρτίχυτος, ὁ, ἡ, pas gegoten of uitgegoten.
Αὐτόχυτος, ὁ, ἡ, van zelfs gegroeid. PHOCYL. v. 119.
Νήχυτος, ὁ, ἡ, wijd uitgegoten, bij APOLL. RH.
'Υδρόχυτος, ὁ, ἡ, water gietend of stortend.
Χύδην, *adv.* al gietende, al gooijende; v. d. bij hoopen, in menigte, volop; zonder orde, zonder overleg.
Χυδαῖος, ὁ, ἡ, uitgegoten, uitgegooid; menigvuldig, rijkelijk; slecht, verachtelijk, gemeen.
Χυδαΐζω, gemeen zijn, tot den grooten hoop behooren.
Χυλός, ὁ, z. v. a. χυμός, vochtigheid, sap; bijz. *chylus*, de chijl, slijm; 2) de smaak van het sap.
Χυλώδης, ὁ, ἡ, sappig, vol sappen.
Χυλόω, tot sap maken; tot sap uitdrukken; met sap begieten. Χύλωσις, ἡ, de sap- of slijmvorming; de uitdrukking der sappen.
Χυλίζω, een sap uittrekken, uitkoken; 2) z. v. a. χυλόω.
"Α-, Δύς-, "Εγ-, Κακόχυλος, enz. z. v. a. "Αχυμος, enz.
Χύτλον, τό, een gietsel, een vocht, bijz. een olieachtig vocht, waarmede men zich na het gebruiken van een bad zalfde; 2) *pl.* χύτλα, een plengoffer, bijz. aan eenen afgestorvenen.
Χυτλόω, ik begiet; ik wasch, reinig; ik zalf; in *med.* zich zalven. Verg. HOM. Od. Ζ, 80, 96.
Χυτλάζω, hetzelfde.

3) Zamenstellingen van Χέω en Χύω:

'Αμφιχέω, -χύω, v. w. *inf. aor.* 1. ἀμφιχέαι, ik giet om, rondom, ik stort rondom uit; 2) ik hoop rondom op; 3) *metaph.* ik omgeef, omring.
'Αμφίχυτος, ὁ, ἡ, omgoten, omgeven; 2) rondom opgeworpen, omschanst.
'Αναχέω, -χύω, ik giet op of in; ik giet weg, giet uit; *metaph.* ik verspreid, verstrooi.
'Αναχοή, ἡ, de op- of uitgieting.
'Ανάχυσις, ἡ, hetzelfde; bijz. *aestuarium*, de plaats waar bij den vloed de zee zich ingiet.
'Αποχέω, -χύω, ik giet af, uit, weg.
'Απόχυμα, τό, een afgietsel, afkooksel.
Διαχέω, -χύω, ik giet door, giet uit; ik vergiet, versmelt; 2) ik giet of stort uit een; ik strooi uit een, verstrooi; ik vermaak, vervrolijk; *med.* zich verstrooijen, bijz. van uitgelatene vreugde; ik verdeel, Il. Η, 316; 3) ik giet of gooi door een, ik vernietig.

Διάχυσις, ἡ, de vergieting, versmelting; verstrooijing.

Ἐγχέω, -χύω, *aor.* 1. ἐνέχευα of ἐνέχεα, ik giet of stort in, ik schenk in, b. v. wijn; *med.* zich laten inschenken, drinken.

Ἔγχυμα, τὸ, het ingegotene; 2) hetzelfde als

Ἔγχυσις, ἡ, de ingieting.

Ἐκχέω, -χύω, ik giet, gooi, stort uit of weg; *metaph.* ik verkwist; *pass.* uitgelaten vrolijk zijn, zich met uitgelatenheid overgeven aan iets.

Ἔκχυσις, ἡ, de uitgieting; de uitvloeijing.

Ὑπερεκχέω, χύω, ύνω, ik giet daarover uit, ik giet al te zeer uit; *med.* overvloeijen.

Ἐπιχέω, -χύω, -χύνω, ik giet, gooi, stort op of over; *pass.* overgegoten worden; *metaph.* aan of toevloeijen, Il. Π, 295.

Καταχέω, -χύω, ik giet, gooi, stort af, neer, daarop neer; ik begiet, begooi; ik giet uit; ik vergiet, gooi weg; 2) ik versmelt, Herod. I, 50.

Κατάχυμα, τὸ, het op- of overgietsel.

Κατάχυσις, ἡ, de op- of overgieting.

Κοχύω (misschien voor καταχύω), en κοχυδέω, κοχυέσκω, met geruisch, in menigte af- of neervloeijen, b. v. van het zweet, bij Theocritus.

Μεταχέω, ik giet over, giet van het eene vat in het andere.

Παραχέω, -χύω, ik giet bij.

Περιχέω, -χύω, ik giet om, rondom; ik overgiet, ik begiet; *metaph.* ik omgeef, omring, b. v. περὶ γὰρ θεὸς ἠέρα χεῦε, de godheid omgaf hem met eene wolk, bij Virgilius, *nebulae circumfudit amictu.*

Περίχευμα, -χυμα, τὸ, de omgegoten rand, bij Hom. Il. Ψ, 561, zoo de lezing echt is.

Περίχυσις, ἡ, de om- of overgieting.

Προσχέω, -χύω, ik giet bij, toe, aan.

Πρόσχυσις, ἡ, de bijgieting.

Προχέω, -χύω, ik giet voor, uit, weg; ik laat voort- of uitvloeijen; *metaph.* zich uitgieten, toevloeijen, b. v. van volk, Il. Β, 465.

Πρόχευμα, τὸ, het voor of uitgegotene, een uitgietsel.

Πρόχοος, *contr.* πρόχους, ὁ, of προχόη en προχοΐς, ἡ, ook προχοΐδιον, τὸ, *dimin.* vaatwerk om te gieten, eene gietkan, eene waterkruik.

Προχοή, ἡ, de uitvloeijing of mond eener rivier; Hom. Od. Ε, 453.

Πρόχυσις, ἡ, het voor- of uitgieten; τῆς γῆς, d. i. aangespoeld land.

Προχύται, αἱ, verst. κριθαί, bij Apoll. Rh. I, 425, hetzelfde als Οὐλοχύται; zie Ὅλος.

Περιπροχύομαι, daarover uitgieten; overstroomen. Il. Ξ, 316.

Συγχέω, -χύω, -χύνω, ik giet te zamen, ik vermeng; ik verwar; ik overstelp, ik maak versteld, ik maak verlegen; συγκεχυμένος, verward, vermengd, v. d.

Συγκεχυμένως, *adv.* verwardelijk, door elkander.

Σύγχυσις, ἡ, de vermenging, verwarring.

Ὑπερχέω, -χύω, ik overgiet; *pass.* overvloeijen.

Ὑποχέω, -χύω, ik giet op, onder, bij; ik giet zonder ophouden bij, schenk onophoudelijk in, bijz. heimelijk.

Ὑπόχυσις, ἡ, de op-, onder- of bijgieting; bijz. *suffusio*

oculorum, d. i. de zamenvloeijing van een donker vocht over het oog, de staar.

4) Afleidingen en zamenstellingen van Χόω, χωννύω, χώννυμι:

Χῶμα, τὸ, een opgegooide of opgeworpen hoop aarde, een wal, een dam, een grafheuvel. *Dimin.* Χωμάτιον, τό.

Χῶσις, ἡ, de opgooijing, ophooping, opwerping, b. v. van eenen wal, dam, enz.; 2) hetzelfde als χῶμα, de wal of dam zelf.

Χωςὸς, ἡ, ὸν, opgegooid, uit aarde opgehoopt of opgeworpen, opgerigt.

Ἀναχόω, ἀναχωννύω, ἀναχώννυμι, ik gooi op, hoop op, werp op, ik verhoog door opgeworpen aarde.

Ἀποχόω, χωννύω, υμι, ik sluit af door opgeworpen aarde, door eenen wal of dam. Ἀπύχωσις, ἡ, een dijk, de afdamming.

Διαχόω, -χωννύω, -υμι, doordammen, d. i. door een dam van een scheiden; 2) doorgaans, d. i. van het eene eind tot het het andere een dam maken.

Ἐγχόω, -χωννύω, -υμι, ik gooi in, gooi met aarde toe, ik sluit door eenen dam.

Ἐπιχόω, -χωννύω, -υμι, ik gooi, hoop, werp op; ik werp een wal of dam daaraan, daarbij, daartegen op.

Ἐπίχωμα, τὸ, en ἐπίχωσις, ἡ, een daarbij of daartegen opgeworpen wal of dam.

Καταχόω, -χωννύω, -υμι, ik gooi (de aarde) daartegen op; ik overstort, overdek, bedelf in de aarde.

Περίχόω, -χωννύω, -υμι, ik werp rondom op, ik omring met een dam of wal.

Προςχόω; -χωννύω, -υμι, ik werp daaraan of daarbij op, ik maak eenen dam aan, bij, tegen iets.

Πρόςχωμα, τὸ, een toegevoegde dam; aangespoeld land.

Προχόω, -χωννύω, -υμι, ik werp daarvoor op, ik maak een dam daarvoor, ik verschans.

Συγχόω, -χωννύω, -υμι, ik werp te zamen op, ik versterk of sluit door eenen dam.

Χηλὴ, ἡ, van χάω, gapen, eene gaping, spleet, kloof, v. d. 1) de gespleten klaauw van ossen; ook van vogels; de hoef van een paard; 2) de kerf of spleet, waarmede de pijl op den boog gespannen wordt; 3) de scharen van eenen kreeft; 4) een in tweeën gespleten werktuig, of eene naald, om netten te strikken; 5) de in zee uitstekende armen of zijdammen van eene haven; 6) eene kaai of eenen wal van steenen om de golven te breken, bij Thucyd. I, 63.

Χηλόω, ik splijt, kerf in; 2) ik bevat. Χήλωμα, τὸ, de kerf, spleet. Χηλωτὸς, ἡ, ὸν, gekorven, gespleten.

Χηλεύω, ik strik, ik vlecht, naai. Χηλωτὸς, ἡ, ὸν, gestrikt, gevlochten, genaaid.

Χηλινὸς, ἡ, ὸν, hetzelfde als Χηλευτός.

Δίχηλὸς, ὁ, ἡ, met dubbele of met gespleten klaauwen.

Χηλὸς, ὁ (van χάω bevatten, even als βηλὸς van βάω), eene lade, kist, een bak, enz. b. v. om kleederen in te bewaren.

Χὴν, χηνὸς (misschien ook van χάω), ὁ, ἡ, een of eene gans. *Dimin.* χηνίον, τὸ, een gansje, een jonge gans.

Χήνειος, εία, ειον, en χήνεος, van ganzen, ganzen betreffende.
Χηνίσκος, ὁ, hetzelfde; bijz. 2) een ganzenhals, een kromgebogen sieraad aan den achtersteven der schepen.
Χηναλώπηξ, ὁ, eene soort van eendvogel, de vosseend.

Χηραμὸς, ὁ (*Jon.* voor χεραμὸς van χάω, χέω, verg. χειὰ), eene kloof, spleet; een hol, schuilhoek.

Χῆρος, χήρα, χῆρον, van χάω, ledig staan, verwant met het Lat. *careo*; 1) *adj.* gebrekkig, gescheiden, beroofd, b. v. χῆρον λέχος; 2) *Subst.* χῆρος, ὁ, een weduwenaar, χήρα, ἡ, eene weduwe. — Χηροσύνη, ἡ, de weduwenstand.

Χηρεύω, ik beroof, scheid af, ontbloot van; *neutr.* ik ben beroofd of ontbloot van, τινὸς, iets; 2) ik ben of leef als weduwenaar of weduwe.
Χήρευσις en χηρεία, ἡ, de weduwenstand.
Χηρόω, *fut.* ώσω, ik ledig; ik beroof; 2) ik maak tot weduwenaar of weduwe; 3) ik leef als weduwenaar of weduwe.
Χήρωσις, ἡ, het ledigen, de ontvolking.
Χηρωσταὶ, οἱ, de zijdelingsche bloedverwanten of erven der afgestorvene personen, of volgens anderen de voogden eener weduwe, Il. Ε, 158.

Χθὲς en ἐχθὲς, *adv.* gisteren. Χθιζὰ, hetzelfde.

Χθεσινὸς en χθιζὸς, ἡ, ὸν, van gisteren, op gisteren.
Πρόχθες, *adv.* eergisteren.

Χθὼν, χθονὸς, ἡ, de aarde, de aardbodem; de bodem, de grond, het land.

Χθόνιος, ία, ιον, of ὁ, ἡ, van, op, in of onder de aarde, aardsch, onderaardsch, b. v. χθόνιοι θεοὶ, de onderaardsche goden.
Ἐπιχθόνιος, ὁ, ἡ, boven aarde, op aarde.
Κατα- en Ὑποχθόνιος, ὁ, ἡ, onderaardsch.
Ἀντίχθων, ονος, ὁ, ἡ, een tegenvoeter.
Αὐτόχθων, ὁ, ἡ, uit de aarde gesproten, een aardinboorling, of oorspronkelijk inwoner van een land.
Ἐλελί- en ἐνοσί- of Σεισίχθων, ὁ, de aardschudder, bijnaam van Neptunus.

Χιάζω, ik teeken met de letter Χ; ik doorkruis, ik stel of schrijf kruisselings.

Χιασμὸς, ὁ, het teekenen met eene Χ; de doorkruising, kruisselingsche stelling.
Χίασμα, τὸ, het teeken van eene Χ, een kruis.

Χίλιοι, αι, α, duizend. Χιλιὰς, άδος, ἡ, het duizendtal.

Χιλιόω, eig. duizend maken, v. d. met duizend drachmen beboeten. V. d.

Χιλιοστὸς, ὴ, ὸν, de duizendste.
Χιλιοστὺς, ύος, ἡ, een duizendste deel, een duizendtal.
Δισχίλιοι, twee duizend. — Τρισχίλιοι, drie duizend.
Δεκακισχίλιοι en δεκάχιλοι, tien duizend.
Ἐννεακισχίλιοι en ἐννεάχιλοι, negen duizend.
Χιλιάρχης, ὁ, en χιλίαρχος, ὁ, een hoofdman over duizenden.
Χιλιοπλάσιος, ία, ιον, duizendvoudig.

Χιλὸς, ὁ, versch voeder voor het vee, bijz. voor de paarden; de weide, het gras.

Χιλόω, *fut.* ώσω; ik voed, geef voeder, drijf op de weide. Χιλωτὴρ, ῆρος, ὁ, de voederzak.

Χιτὼν, *Jon.* κιθὼν, ῶνος, ὁ, *tunica*, het onderkleed der Ouden, een hembd. *Dimin.* χιτώνιον en χιτωνάριον, τὸ, of χιτωνίσκος, ὁ, een hembdje.

Ἀχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, zonder onderkleed, die geene *tunica* draagt, gelijk de Cynische wijsgeeren bijgenoemd worden.
Ἁβροχίτων, ὁ, ἡ, met een zacht onderkleed; weekelijk gekleed.
Ἑλκεχίτων, ὁ, ἡ, met een langslepend onderkleed.
Λευκοχίτων, ὁ, ἡ, in een wit onderkleed.
Μελαγχίτων, ὁ, ἡ, in een zwart onderkleed, in rouwgewaad.
Μιτροχίτων, met eenen gordel of sjerp om het kleed.
Ἀμιτροχίτων, ὁ, ἡ, zonder gordel om het kleed, Hom. Il. Π, 419.
Ὁλοχίτων, ὁ, ἡ, met een onderkleed uit schaapswol.
Χαλκοχίτων, ὁ, ἡ, met een koper onderkleed, d. i. geharnast.

Χιὼν, όνος, ἡ (van χίω, verwant met χέω en χεῖμα; zie boven), de sneeuw, bijz. de over het aardrijk gegooide of gestrooide sneeuw. De neervallende sneeuw heet νὶψ, νιφὰς, νιφετὸς; zie Νίφω.

Χιόνεος, εα, εον, van sneeuw, sneeuwerig; sneeuwwit.
Χιονόεις en χιονώδης, ὁ, ἡ, sneeuwerig, besneeuwd, vol sneeuw.
Χιονίζω en χιονόω, besneeuwen; sneeuwwit maken.

Χλαῖνα, ἡ, verwant met het Lat. *laena*, een overkleed, overrok, bovenmantel of jas van grof goed, die over de schouderen hing, en de eigenaardige dragt der mannen uitmaakte.

Χλανὶς, ίδος, ἡ, een fijner wolachtig overkleed aan beide seksen, vrouwen zoowel als mannen, gemeen.
Χλανίδιον, τὸ, of χλανίσκος, ὁ, en χλανίσκιον of χλανισκίδιον, τὸ, *dimin.* hetzelfde.
Δύσχλαινος, ὁ, ἡ, met een slecht overkleed, slecht gekleed.
Δυσχλαινία, ἡ, het slecht gekleed gaan, slecht gewaad.
Μελάγχλαινος, ὁ, ἡ, in het zwart gekleed, in rouwgewaad.

Χλαμὺς, ύδος, ἡ, *chlamys*, een overkleed der mannen, bijz. der soldaten en jongelingen (ἔφηβοι) die den dienst moesten waarnemen.

Χλαμύδιον, τὸ, *dimin.* hetzelfde.
Χλαμυδόω, ik bekleed of bedek met zoodanig kleed.

Χλευή, ἡ (voor χελευή, van χέλυς, hetzelfde als χεῖλος), de lip), eig. de beweging of vertrekking der lippen, v. d. hoon, spot; bespotting, snoode behandeling.

Χλευάζω, *fut.* άσω, eig. de lippen vertrekken, v. d. spotten, honen, bespotten.

Χλεύασμα, τὸ, χλευασμὸς, ὁ, en χλευασία, ἡ, hoon, spot, bespotting.

Ἐπι- en Καταχλευάζω, hetzelfde als Χλευάζω.

Χλίω en χλίζω, in *perf.* κέχλιδα (verwant met χάω, χαλάω, verslappen), eig. ik maak los, week of smelt door de warmte, ik warm; bijz. *metaph.* ik maak weekelijk, ik verslap, verteeder, vertroetel, bijz. van overmatige weelde en wellust.

Χλιδὴ, ἡ, en χλῖδος, τὸ, weekelijkheid, weelderigheid, weelde, wellust; 2) een bewijs daarvan, weekelijke opschik, kleederpracht, enz.

Χλιδάω, ik ben of leef weekelijk, weelderig, wellustig. Χλίδημα, τὸ, hetzelfde als Χλιδή.

Χλιδαίνω, ik maak weekelijk, ik vertroetel, verteeder.

Χλιδανὸς, ἡ, ὸν, weekelijk, weelderig, wellustig.

Διαχλιδάω, v. w. *part.* διακεχλιδὼς, z. v. a. χλιδάω.

Ὑπερχλιδάω, boven mate weelderig zijn; zich trotschelijk aanstellen, Sophocl. Tr. 281.

Χλιαίνω, *frequent.* van χλίω, ik warm, verwarm; ik warm op; ik week of smelt door de warmte.

Χλίασμα, τὸ, het gewarmde; een warmende omslag, een zweetdoek.

Χλίανσις, εως, ἡ, de verwarming; de warmte.

Χλιαρὸς, ὰ, ὸν (van de vorm χλιάω), warm, laauw; ontdooid, week.

Χλόα, ἡ, of χλόη, *Jon.* χλοίη, ἡ, het eerst ontluikend groen, het groen, het loof, het gras; bijz. als bijnaam van Ceres, even als bij de Latijnen *flava Ceres.* Van χλέω, in *perf. med.* ἔχλοα, verwant met χλίω, warmen, broeijen, en met het Lat. *glisco.*

Χλοερὸς, ὰ, ὸν, *Jon.* χλοηρὸς, *contr.* χλωρὸς, ὰ, ὸν, groen wordend, groen; v. d. versch, frisch; in volle groei, jeugdig, krachtvol; zacht, week, teeder; 2) groenachtig geel, bleek, bleek van gelaat.

Χλωρότης, ητος, ἡ, het groen worden, het groen zijn; de verschheid, frischheid, jeugdige kracht; 2) groenachtige gele kleur, bleekheid.

Χλωρηῒς, ΐδος, ἡ, z. v. a. χλωρὰ, de groene, v. w. bij Hom. Od. T, 518, χλωρηῒς ἀηδὼν, de groene nachtigaal, d. i. die bij het eerste groen, of in de lente, zingt.

Χλωρίων, ωνος, ὁ, en χλωρεὺς, ὁ, zekere vogel, misschien de geelvink. Χλωρὶς, ἡ, het wijfje, of ook wel eene bijzondere soort daarvan.

Χλωραίνω, ik maak groen, maak bleek.

Χλωρίζω, ik ben of word groen.

Χλωρίασις, ἡ (van χλωριάω), de groenachtig gele, bleeke kleur.

Μελίχλωρος, ὁ, ἡ, honigbleek, honigkleurig.

Χλοάω en χλοάζω, *fut.* άσω, groen worden, in het groen schieten, in den groei zijn.

Χλοιάω en χλοιόω, hetzelfde.

Χλόος, *contr.* χλοῦς, z. v. a. χλόα; 2) de bleekgele kleur, de bleekheid.

Χλούνης, ου, ὁ, ἡ, als bijnaam van een wild zwijn, bij Hom. Il. Ἰ, 539, en Hesiod. Scut. 168, voor verschillende verklaringen vatbaar, zal misschien zoo veel beteekenen als, in vollen groei, jeugdig, krachtvol. Aristoteles H. A. VI, 28, verklaarde het door ἐκτομίας, besneden; gelijk men ook vindt

Χλοῦνις, ἡ, de besnijdenis, castratie, bij Herodot. III, 48.

Χναύω, *fut.* χναύσω, verwant met κνάω, knaauwen, knagen, opknappen, bijz. van lekkernijen.

Χναῦμα, τὸ, eene snee, een stukje, een lekker beetje. Χναυμάτιον, τὸ, hetzelfde.

Χναυςικὸς, ἡ, ὸν, lekker; een lekkerbek.

Χνόος, *contr.* χνοῦς, ὁ, de stof of fijne deelen die zich op een voorwerp bevinden; v. d. het eerste baardhaar, de eerste wol, wolligheid, harigheid, mosch, pluim, enz.; 2) *metaph.* ἁλὸς χνόος, zeeschuim, bij Hom. Od. Ζ, 227.

Χνοώδης, ὁ, ἡ, wollig, harig.

Χνοάω en χνοάζω, *fut.* άσω, met fijne wol, haar, of dons bedekt zijn, eenen baard krijgen of hebben.

Ἀναχνοαίνω, haar krijgen, eenen baard krijgen.

Ἐπιχνοάω, met baardhaar bedekt zijn.

Ἄχνα en ἄχνη, ἡ (naar het schijnt, verwant met χνόος, en met λάχνη, zie boven), hetzelfde als χνοῦς, v. d. het kaf, Hom. Il. Ἐ, 499, 501; het schuim, b. v. ἁλὸς ἄχνη, zeeschuim, Il. Δ, 426; οἰνωπὸς ἄχνα, schuim van wijn; οὐρανία ἄχνα, eig. hemelschuim, d. i. de dauw; πυρὸς ἄχνα, d. i. de rook, enz.

Χοῖνιξ, ικος, ἡ (van χέω, χόος), zekere korenmaat, twee sextarien, of vier κοτύλας bevattende, nagenoeg zooveel als tot het dagelijksch onderhoud van een mensch toereikende is; v. d. figuurlijk, de kost, het dagelijksch brood, de disch, Hom. Od. Τ, 28; 2) om de gelijkvormige gedaante, eene soort van houten of ijzeren voetangels, van binnen hol, zoodat de voet daarin sloot.

Χοινικὶς, ίδος, ἡ, en χοινίκιον, τὸ, z. v. a. χοῖνιξ, in de laatste beteekenis; 2) de bus van een wiel waardoor de as loopt; 3) zeker heelkundig instrument.

Χνόη, ἡ, *Jon.* χνοίη, hetzelfde als χοινικὶς, de bus van een wiel waardoor de as loopt; 2) de as zelve.

Χοῖρος, ὁ, *porcus*, een varken, een jong zwijn. — *Dimin.* Χοιρίον, en χοιρίδιον, τὸ, ook χοιρίσκος, ὁ, een varken-

tje. — Χοίρειος, εία, ειον, ook χοίρεος of χοίριος, α, ον, van het varken, van het zwijn. — Χοιρώδης, ὁ, ἡ, zwijnerig, zwijnachtig. Χοιρωδεία, ἡ, zwijnerij.

Χοιρίνη, ἡ, eene soort van zeemossel, waarmede de regters te Athene hunne stem gaven.

Χοιράς, άδος, ἡ, een kliergezwel aan den hals, hoedanige krankheid bij de varkens veelal plaats heeft, even als *scrophula*; 2) met of zonder πέτρα, eene in zee uitstekende klip, waaraan de schepen ligt kunnen stooten (schijnt eer met χέῤῥος, χέρσος verwant te zijn, dan van χοῖρος afgeleid).

Χόλος, ὁ, en χολή, ἡ, de gal; *metaph.* gramschap, toorn; haat. Van Χόω, χώω, χώομαι, vergallen, vertoornen; zie boven Χέω.

Χολικὸς, ἡ, ὸν, galachtig; galzuchtig.
Χολόεις en χολώδης, ὁ, ἡ, galachtig, vol gal.
Χολὰς, άδος, ἡ, ook χόλιξ, ικος, ἡ, een darm; *pl.* χολάδες, de darmen, de ingewanden. *Dimin.* Χολίκιον, τό.
Χολέρα, ἡ, eene galziekte, een overloop van gal.
Χολερικὸς, ἡ, ὸν, galachtig, vatbaar voor galziekten.
Χολεριάω, eene galziekte hebben.
Χολάω, ik ben zwartgallig; ik ben zinneloos of dol.
Χολόω, *fut.* ώσω, ik vergal, ik maak boos, vertoorn.
Χολωτὸς, ἡ, ὸν, vertoornd, toornig.
Ἀκρό- en ἀκράχολος, ὁ, ἡ, eig. bij uitstek gallig, v. d. oploopend, spoedig boos wordend.
Ἄχολος, ὁ, ἡ, zonder gal, niet galachtig, niet toornig; 2) de gal verdrijvend, Od. Δ, 221. Ἀχολία, ἡ, gebrek aan gal, zachtmoedigheid.
Ζάχολος, ὁ, ἡ, zeer toornig.
Μελαγχολία, ἡ, zwartgalligheid; zie Μέλας.

Χόνδρος, ὁ, in het alg. een rond, vast, taai ligchaam; als eene pil, korrel, een graan, enz. bijz. een tarwengraan (een gerstengraan daarentegen heet πτισάνα), of een daaruit toebereide drank; 2) een knor- of kraakbeen, bijz. het borstbeen.

Χονδρώδης, ὁ, ἡ, korrelachtig; 2) kraakbeenachtig.
Ὑποχόνδριος, ὁ, ἡ, onder het borstbeen liggend; bijz. *neutr.* ὑποχόνδριον, τὸ, en ὑποχόνδρια, τὰ, het deel des ligchaams onder het borstbeen en de ribben, het lijf, het onderlijf met de ingewanden daarin vervat.

Χορδή, ἡ, *chorda*, een darm; eene snaar.

Χορδεύω, *fut.* εύσω, ik stop darmen, ik maak worst; *metaph.* ik breng in verwarring, τὰ πράγματα, de zaken, bij Aristoph.
Χόρδευμα, τὸ, een gestopte darm, eene worst; het worststoppen.
Καταχορδεύω of καταχορδέω, darmen doorhakken of doorsnijden; ἑαυτὸν μαχαίρᾳ, zich het zwaard door de darmen steken.
Ἄχορδος, ὁ, ἡ, zonder snaren.
Ἐννεά-, Ἑπτάχορδος, met negen-, met zeven snaren, enz.

Παράχορδος, ὁ, ἡ, tegen de snaar klinkend, valsch luidend. Παραχορδίζω, valsch geluid geven; eenen misslag begaan.
Πολύχορδος, ὁ, ἡ, met vele snaren.
Πρόσχορδος, ὁ, ἡ, met de snaren gelijkluidend, overeenstemmend.
Χορδολογέω, ik beproef of stem de snaren.

Χόριον, τὸ, of χορίον, τὸ, *corium*, een vel of eene afgetrokkene huid, een leder; bijz. 2) het omwindsel van vellen of vliezen, hetwelk de vrucht in het moederlijf omringt, en bij de geboorte volgt, v. d. de nageboorte.

Χορὸς, ὁ, oorspronkelijk, naar het schijnt, een kring, cirkel, eene rondte, v. d. 1) gewoonlijk, een ronde dans, rijendans, een dans met gezang verbonden, v. d. ook, de dansplaats, Od. Θ, 260; 2) eene dansrij, een koor of eene verzameling van dansers en zangers bij het feest van de eene of andere godheid; in het bijzonder bij het feest van Bacchus, hetwelk oudtijds door een koor van satyrs vergezeld ging, waaruit naderhand de treur- en blijspelen der Grieken ontstaan zijn, en waarvan eene derde soort van tooneelstuk, δρᾶμα σατυρικὸν, d. i. het satyrspel, nog een overblijfsel was. Dit koor maakte dus oorspronkelijk de hoofdzaak van het Grieksche tooneel uit, bleef vervolgens, tusschen de handeling ingevoegd, eigen aan het treurspel, en viel eindelijk in het nieuwe blijspel geheel weg. Tot het aanrigten van zulk een koor vroeg de tooneeldichter, een stuk willende vertoonen, verlof aan den Atheenschen Archont, en riep de hulp in van den eenen of anderen rijken burger om de kosten daarvan op zich te nemen; dit heet χορὸν αἰτεῖσθαι, λαμβάνειν, de Archon χορὸν δίδωσι, die de kosten draagt heet χορηγὸς, eindelijk die het koor onderrigtte werd χοροδιδάσκαλος genoemd; 3) beteekent χορὸς in het alg. een koor, eene rij, een kring, cirkel, hoop, eene menigte, vergadering van menschen.

Χορικὸς, ἡ, ὸν, van het koor, tot het koor behoorende; τὸ χορικὸν, verst. μέλος, de koorzang.
Χορεῖος, εία, εῖον, tot het koor of den dans behoorende; 2) *Subst.* χορεῖος, ὁ, ook χόριος, ὁ, verst. πούς, zekere versmaat, in het Latijn *trochaeus;* 3) *neutr.* χορεῖον, τὸ, de dansplaats.
Χορόνδε, *adv.* naar het koor.
Χορεύω, *fut.* εύσω, ik voer eene dansrij aan, ik houd een ron-

de dans, ik dans, ik vier met dansen of al dansende; 2) ik breng aan den dans, ik zet in beweging, maak dol of razend.

Χόρευμα, τὸ, de dans.

Χόρευσις en χορεία, ἡ, het dansen, de dans.

Χορευτὴς, ὁ, een danser; een deelgenoot van het koor.

Ἀχόρευτος, ὁ, ἡ, die niet gedanst heeft, afkeerig van dansen; 2) door geenen dans gevierd.

Ἀμφι- en Περιχορεύω, ik dans in het rond.

Ἀναχορεύω, ik hef den dans aan, ik dans.

Παραχορεύω, ik dans daarbij of daarneven.

Προχορεύω, ik dans voor, vooraf, vooraan.

Συγχορεύω, ik dans mede.

Χορηγὸς, ὁ (van ἄγω), de aanvoerder van het koor; 2) die de kosten tot het aanvoeren van een koor of het vertoonen van een tooneelstuk betaalt; 3) die de kosten draagt, geld voorschiet, een leverancier.

Χορηγέω, ik voer het koor aan; ik ben aanvoerder, b. v. τοῦ λόγου, van een gesprek; 2) ik betaal de kosten van het koor; v. d. in het alg. ik bekostig; ik rust uit, voorzie, lever, τινί τι, aan iemand iets.

Χορήγημα, τὸ, de bekostiging van het koor.

Ἀχορήγητος, ὁ, ἡ, niet aan of toegevoerd, niet geleverd.

Χορηγία, ἡ, de aanvoering van een koor, het ambt des aanvoerders; 2) de kosten daartoe noodig; 3) in het alg. de bekostiging, levering, toevoer, voorraad, b. v. van levensmiddelen.

Ἀχορηγία, ἡ, gebrek aan toevoer.

Χοροδιδάσκαλος, ὁ; zie boven Χορὸς en Διδάσκω.

Χορῳδέω, in het koor zingen. Χορῳδία, ἡ, een koorzang.

Ἄχορος, ὁ, ἡ, zonder koor of dansrijen.

Εὐρύχορος, ὁ, ἡ, met ruime pleinen, wijd uitgestrekt, ruim, groot.

Τερψιχόρη, ἡ, *Terpsichore*, naam van eene der Muzen.

Χόρτος, ὁ, misschien het Latijnsche *hortus*, eene beslotene plaats, eene omtuining, heining, misschien eig. voor het vee; verg. Hom. Il. Λ, 774. Ω, 640; v. d. 2) het voeder voor het vee.

Χορτάζω, ik voed, mest, verzadig, bijz. het vee.

Χόρτασμα, τὸ, het voeder.

Δόσχυρτος, ὁ, ἡ, slecht van voeder voorzien, schraal.

Χράω en χρέω, *fut.* χρήσω, in oorsprong en hoofdbeteekenis verwant met de beide andere *formae* χρίω en χρόω, alsmede met het *Subst.* χεὶρ, ρὸς, de hand.

I. Even als het Latijnsche *rado* en *stringo*, ik *raak*, bijz. de oppervlakte van een voorwerp, b. v. met de hand (verg. Apoll. Rhod. II, 283); v. d. ik raak, tref, b. v. met eenen pijl, in welken zin bij Homerus, Il. E, 138, χραύω voorkomt; van daar Od. K, 64, τίς τοι κακὸς ἔχραε δαίμων; wat booze geest raakte u, of greep u aan? d. i. wat onheil trof u? —

II. Ik *reik*, zoowel *eigenlijk* met de hand, als *overdragtelijk*; 1) *act.* χράω, *fut.* χρήσω, *perf.* κέχρηκα, ik reik aan, rijk toe, τινὶ τὶ, aan iemand iets, v. d. ik geef aan de hand, geef ten gebruike; ik geef te leen, ik leen, b. v. χρῆσον μοι τὴν χλαμύδα, leen mij uw kleed, ἔχρησεν αὐτῷ χιλίας δραχμὰς, hij leende hem duizend drachmen; in welke beteekenis veelal het verdubbelde Κιχράω, κίχρημι gevonden wordt; 2) *med.* χράομαι, *fut.* χρήσομαι, *perf.* κέχρημαι, ik laat mij toereiken, ik vraag, krijg, neem ten gebruike of ter leen, b. v. ἀργύριον παρὰ τινὸς, geld van iemand leenen; 3) *med.* χράομαι, ik neem aan de hand, ik gebruik, welke de meest gewone beteekenis is, in verschillenden zin; als *a*) ik gebruik, bedien mij, τινὶ, van eene *zaak*, b. v. τῷ πλούτῳ, van den rijkdom, τῇ ἀληθείᾳ, van de waarheid, d. i. ik spreek de waarheid, enz. — of van eenen *persoon*, d. i. zich van iemand bedienen, met iemand handelen, v. w. verschillende spreekwijzen, b. v. χρῆσθαι τινὶ φίλῳ, iemand als vriend, ἐχθρῷ, iemand als vijand behandelen, met iemand als vriend of als vijand omgaan; v. w. het *part.* οἱ χρώμενοι, zij die met iemand verkeeren, omgaan of handelen, bijz. zijne vrienden; χρῆσθαι τινὶ ἐπιεικῶς, φιλανθρώπως, iemand met zachtheid, menschlievendheid behandelen; ook met een bijgevoegde *Accus.* ὑμῖν οὐκ ἔχω τὶ (d. i. εἴς τι) χρήσομαι, ik weet niet waartoe ik ulieden gebruiken zal, wat ik met u doen, of aanvangen zal; οὐκ ἔχω ὅ, τι χρήσομαι ἐμαυτῷ, ik weet niet wat ik met mij zelven zal aanvangen; παρέχειν ἑαυτὸν χρῆσθαι ὅ, τι τις ἂν δέῃ, zich in iemands magt geven om te handelen naar welgevallen; *b*) ik heb in gebruik, heb gebruik van iets, ik heb, bezit, bijz. met het bijdenkbeeld van genot, gevoel of ondervinding; v. d. προγόνοις βασιλεῦσιν χρῆσθαι, koningen tot zijne voorouders hebben, even als bij Nepos *patre uti bono*, *diligente*, enz. χρῆσθαι λόγῳ, met reden begaafd zijn, ἀμαθίᾳ, onwetend zijn, ἀνοίᾳ, dwaas zijn, διανοίᾳ, van meening zijn, χειμῶνι, schipbreuk lijden, συμφορᾷ, tegenspoed lijden, enz.

2) *metaph.* *a*) *act.* χράω, ik geef een middel, eenen raad aan de hand, v. d. bijz. eene godspraak geven, of bekend maken, waarzeggen, b. v. ἔχρησεν αὐτῷ ὁ θεὸς of ἡ πυθία, de godheid of de priesteres kondigde hem aan; in welken zin men ook χρέω vindt bij HEROD. VII, 111. χρείω, Od. Θ, 79, alsmede χρήζω, EURIP. Hec. 624; 2) *med.* χράομαι, ik vraag om raad, ik raadpleeg, τῷ θεῷ, de godheid, τῷ μαντείῳ, het orakel, ook alleen χρᾶσθαι, eene godspraak vragen, HEROD. V, 82; 3) *pass.* ἐχρήσθη, hem werd door de godspraak tot antwoord gegeven, HEROD. I, 49; *part.* κεχρημένος of κεχρησμένος, η, ον, door de godspraak geantwoord.

III. Χρῆμι, *fut.* χρήσω, en χρήζω, ook χρῄζω en χρηΐζω (voor χρεΐζω, van χρέος), ik reik naar, ik heb gebrek aan, τινὸς, iets; ik reikhals of haak naar, τινὸς, iets; ik verlang, begeer, vraag; v. d. bijz. 2) *impers.* Χρὴ (voor χρῆ, uit χράει, χρᾷ, of χρέει, χρεῖ), *imperf.* ἔχρην, ἔχρη, *fut.* χρήσει, *inf.* χρῆναι, er is gebrek, er ontbreekt, *a*) met den *Accus.* des persoons en *Genit.* der zaak, b. v. χρὴ μὲ τινὸς, mij ontbreekt iets, ik heb gebrek aan iets, ik heb iets noodig, mij raakt, deert, past iets, enz.; *b*) met eenen volgenden *Inf.* het is noodig, noodzakelijk, onvermijdelijk, billijk, betamelijk, pligtelijk, het past, men moet, even als het Lat. *decet*, *oportet*, b. v. χρὴ ποιεῖν, men moet doen, χρὴ πολεμεῖν, men moet oorlogen, χρὴ μὲ λέγειν, ik moet, het is mijn pligt, te spreken; ἔχρην αὐτῷ γενέσθαι κακῶς, hem moest een onheil overkomen, het noodlot wilde, dat hem een onheil overkomen zoude; ook z. v. a. *licet*, men kan, men mag, het is geoorloofd, b. v. οἴεσθαι δὲ χρὴ, men kan denken, enz.

1) Andere met Χράω verwante *formae*:

Χραίνω, *fut.* χρανῶ, ik strijk, bestrijk, b. v. met verw, d. i. ik verw; met zalf, d. i. ik zalf; v. d. ik vlak, bevlek, bezoedel, besmet. In welken zin ook Χράω voorkomt bij HEROD. IV, 50. νιφετῷ πάντα χρᾶται, alles is met sneeuw bedekt.

Ἄχραντος, ὁ, ἡ, onaangeraakt, onbevlekt, onbesmet.

Ἀποχραίνω, ik verf of kleur af, ik zet met kleuren af, schilder af.

Χραίσμω, χραισμέω, *fut.* ήσω, ik reik de hand toe, ik help, sta bij, verschaf hulp, τινὶ, aan iemand; veel voorkomende bij HOMERUS.

Χραίσμη en χραίσμησις, ἡ, hulp, bijstand.

Χραισμήτωρ, ὁ, een helper, bijstander.

Χραισμήεις, ήεσσα, ῆεν, helpend, behulpzaam, nuttig.

2) Afleidingen van Χράω, χράομαι:

Χρῆμα, ατος, τὸ, al wat aangeraakt, gebruikt, behandeld wordt, v. d. 1) in het alg. eene zaak, een ding, een voorwerp, iets, b. v. οὐδὲν χρῆμα, niets; 2) in het bijz. vooral in *pl.* χρήματα, τὰ, geldzaken, geld, vermogen; 3) eene zaak die men behandelt, handel, bezigheid, bedrijf; 4) dient het, met eenen bijzonderen nadruk, tot omschrijving van een *Subst.* wanneer men het best kan vertalen, een ding, een stuk, eene menigte, enz. b. v. συὸς μέγα χρῆμα, een groot stuk van een zwijn, πάγκαλόν τι χρῆμα παρθένου, een schoon stuk van een meisje, πάμπολύ τι χρῆμα σφενδονητῶν, eene zeer groote menigte slingeraars; σοφόν τι χρῆμ' ὤνθρωπος, welk een kunstig man, THEOCRIT. XV, 83. Zoo ook de spreekwijze τί χρῆμα; wat? waarom? enz.

Χρηματίζω, *fut.* ίσω, ik heb of doe zaken; bijz. geldzaken, d. i. ik drijf handel, drijf koophandel; v. d. in het alg. ik handel, behandel, bedrijf; ik verrigt, doe; ik onderhandel, ben of kom in onderhandeling, τινὶ, met iemand; 2) *med.* ik drijf handel voor de kost of als broodwinning, ik drijf geld- of koophandel, ik win geld, ik woeker, verdien, trek voordeel of nut; 3) bij latere schrijvers, ik drijf handel op of onder iemands naam, v. d. ik draag, krijg, voer eenen naam.

Χρηματισμὸς, ὁ, of χρημάτισις, εως, ἡ, het doen van zaken, een zaakbedrijf, handelbedrijf, eene kost- of broodwinning, een middel om geld te verdienen, winzucht, winst; 2) de behandeling van de eene of andere staatszaak, eene staatsbediening, ambtsverrigting, b. v. het regtspreken, enz.

Χρηματιστὴς, ὁ, een handeldrijver, zaakverrigter, die de eene of andere kostwinning waarneemt; die goede winst weet te doen.

Χρηματιστικὸς, ἡ, ὸν, tot handelbedrijf of kostwinning behoorende of geschikt; χρηματιστικὴ, ἡ, verst. τέχνη, de kunst om geld te winnen.

Χρηματιστήριον, τὸ, de handelplaats, d. i. 1) de plaats tot openlijke handelingen, eene gehoorzaal, regtzaal, enz.; 2) de plaats waar geldhandel gedreven wordt, de bank, de beurs.

Χρηματικὸς, ἡ, ὸν, tot zaken, bijz. tot geldzaken, behoorende, dezelve betreffende.

Ἀχρήματος, ὁ, ἡ, en ἀχρήμων, ὁ, ἡ, zonder geld, gebrek aan geld hebbend. — Ἀχρηματία en ἀχρημοσύνη, ἡ, gebrek aan geld. — Ἀχρηματέω en ἀχρημονέω, ik heb gebrek aan geld.

Αὐτόχρημα, *adv.* in of met der daad, werkelijk.

Εὐχρήματος, ὁ, ἡ, goed van geld voorzien, welgegoed, rijk. Εὐχρηματία, ἡ, welgegoedheid. Εὐχρηματέω, ik ben welgegoed.

Παραχρῆμα, *adv.* z. v. a. παρὰ τὸ χρῆμα, eig. bij de zaak

of daad, d. i. dadelijk, terstond, te gelijk, bij de hand; τὰ παραχρῆμα, het tegenwoordige, in tegenstelling van τὰ μέλλοντα, het toekomende, bij Thucyd. I, 138.

Περιχρήματος, ὁ, ἡ, zeer gegoed, zeer rijk.

Φιλό- en Ἐρασιχρήματος, ὁ, ἡ, geldlievend, geldgierig, begeerig naar rijkdom. Φιλοχρήμων, ὁ, ἡ, hetzelfde. Φιλοχρημάτως, *adv.* uit geldgierigheid.

Φιλοχρηματία en φιλοχρημοσύνη, ἡ, geldgierigheid.

Φιλοχρηματέω en φιλοχρημονέω, ik ben geldgierig of begeerig naar rijkdommen.

Ἀφιλοχρηματία, ἡ, vrijheid van geldgierigheid.

Χρήμη (misschien voor χρήσμη), ἡ, eene begeerte, een verlangen. Herodotus, *Vit. Hom.* 14.

Χρῆσις, εως, ἡ, gebruik, nut, genot, voordeel; 2) de in gebruik of te leen geving; 3) een aan de hand gegeven raad of godspraak, bij Pindarus.

Χρήσιμος, ὁ, ἡ, ook ίμη, ιμον, bruikbaar, nuttig, dienstig, verdienstelijk, geschikt. Χρησίμως, *adv.* op eene bruikbare, nuttige wijze.

Χρησιμεύω, ik ben bruikbaar, nuttig, dienstig.

Χρηςός, ή, όν, eig. gebruikt, gebruikelijk; 2) toereikend, bruikbaar, nuttig, dienstig, goed; v. d. 3) van personen, verdienstelijk, eerlijk, braaf, deugdzaam, goed, goedhartig; goedig, eenvoudig.

Χρηςότης, ἡ, toereikendheid, bruikbaarheid, nuttigheid, dienstigheid; 2) verdienstelijkheid, eerlijkheid, braafheid, goedhartigheid; goedigheid, eenvoudigheid.

Χρηςεύομαι, zich goedig, goedhartig, liefderijk gedragen, in het N. T.

Χρηςικός, ή, όν, ook χρηςήριος, ία, ιον, vaardig om gebruik te maken, die wel weet te gebruiken; 2) *pass.* bruikbaar, goed om te gebruiken, nuttig. Χρηςικῶς, *adv.* gebruikelijk, nuttiglijk.

Χρηςοήθης, ὁ, ἡ, die goede zeden heeft, goedhartig, weldenkend.

Χρηςομαθής, ὁ, ἡ, weetgierig, leergierig. Χρηςομαθέω, ik ben weet- of leergierig. Χρηςομάθεια, ἡ, weetzucht, leergierigheid; 2) de aanleering van al wat nuttig of noodig is; v. d. 3) als boektitel: d. i. nuttige leering, eene verzameling der nuttigste stukken uit een of anderen schrijver, eene *Chrestomathie.*

Ἄχρηςος, ὁ, ἡ, niet toereikend, onbruikbaar, onnuttig; niet goed, niet dienstig; niet verdienstelijk, niet braaf, slecht, ondeugend. Ἀχρήςως, *adv.* onnuttiglijk.

Ἀχρηςία, ἡ, onbruikbaarheid, onnuttigheid.

Ἀχρηςέω, οῦμαι, onbruikbaar, onnuttig zijn.

Δύςχρηςος, ὁ, ἡ, slecht bruikbaar.

Δυςχρηςία, ἡ, moeijelijkheid om te gebruiken

Δυςχρηςέω, ομαι, ik ben slecht bruikbaar; 2) ik weet slecht te gebruiken.

Εὔχρηςος, ὁ, ἡ, wel toereikend, goed bruikbaar, nuttig.

Εὐχρηςία, ἡ, goed gebruik; bruikbaarheid.

Εὐχρηςέω, goed bruikbaar zijn.

Ἡμίχρηςος, ὁ, ἡ, half bruikbaar, half goed.

Μισόχρηςος, ὁ, een hater of vijand der braven.

Πάγχρηστος, ὁ, ἡ, tot alles bruikbaar of nuttig.
Πολύχρηστος, ὁ, ἡ, tot veel bruikbaar, zeer nuttig.
Φιλόχρηστος, ὁ, een vriend der braven.

Χρήστης, οῦ, ook χρηστὴρ en χρήστωρ, ὁ, een raadgever, waarzegger, die eene godspraak geeft; 2) een geldleener, d. i. zoowel a) de schuldeischer, als b) de schuldenaar.

Χρηστήριον, τὸ, het orakel, d. i. de plaats waar eene godspraak gegeven wordt; de godspraak zelve, of de uitspraak van het orakel; de gift van hem die het orakel raadpleegt.

Χρηστηριάζω, *act.* ik geef eene godspraak; 2) *med.* ik vraag eene godspraak, raadpleeg het orakel.

Χρησμὸς, ὁ, de uitspraak van het orakel, eene godspraak.

Χρησμηγόρος, χρησμολόγος, -δότης, -ποιὸς, en χρησμῳδὸς, ὁ, hetzelfde als Χρηστής. Χρησμηγορέω, χρησμολογέω, -δοτέω, -ποιέω, en χρησμῳδέω, ik geef eene godspraak. Χρησμολογία en χρησμῳδία, ἡ, de godspraak.

Χρήσμων, z. v. a. χρηστὸς, komt voor in zamenst.

Κακοχρήσμων, *Dor.* κακοχράσμων, bij Theocritus, Id. IV, 22; verklaart men door κακοχρήμων, slecht van geld voorzien, arm.

Χρησμοσύνη, ἡ, gebrek, armoede; 2) een verzoek, verlangen, bij Herod. IX, 33.

2) Afleidingen van Χρέω, χρῆμι, χρήζω.

Χρεία, ἡ, *Jon.* χρείη, ἡ, gebrek, nooddruft, behoefte, b. v. ἐν χρείᾳ τινὸς εἶναι, gebrek aan iets hebben; 2) gebruik, nut, genot, voordeel; gemeenzame omgang; 3) z. v. a. χρῆμα, eene zaak, eene bezigheid, bedrijf; v. d. een krijgsbedrijf, een gevecht, bij Polybius; 4) eene algemeen gebruikelijke spreuk, gezegde, of zoogenoemde *locus communis*; de behandeling of uitwerking daarvan, eene redekundige *chreia*. Daarvoor ook

Χρειὼ, ἡ, *poët.* hetzelfde; 2) noodzaak, het noodlot, bij Apoll. Rhod. III, 33.

Χρεῖος, ὁ, ἡ, gebrek hebbend, behoeftig, arm; Aeschyl. *Suppl.* 201; 2) bruikbaar, nuttig, noodig, ibid. 193.

Χρειώδης, ὁ, ἡ, bruikbaar, noodwendig, noodzakelijk.
Ἄχρεῖος, *poët.* ἀχρήϊος, ὁ, ἡ, onbruikbaar, onnuttig, onnoodig. Ἀχρεῖον en ἀχρείως, *adv.* zonder nut, zonder doel, ter ongelegener tijd, ongeschiktelijk, buiten noodzaak, b. v. ἀχρεῖον ἰδὼν, er uit ziende als of hij het niet helpen kon, Il. B, 269.

Ζαχρειὴς of ζαχρηὴς, ὁ, ἡ, bij Homerus, volgens sommigen voor ζαχρεῖος, schijnt veeleer *Jon.* voor ζαχραὴς, d. i. hevig aangrijpend of aanvallend, v. d. dapper (in den strijd), Il. M, 347; hevig waaijend, (van den wind), Il. E, 525.

Χρέος, εος, ους, τὸ, *poët.* χρεῖος, ook *Att.* χρέως, gebrek, nooddruft, nood; het noodige, de noodzaak, noodzakelijke reden, oorzaak; noodzakelijk bedrijf, pligt; gebruik, nut, genot; 2) bijz. het in gebruik of te leen gegevene of ontvangene, het verschuldigde, de schuld, *pl.* τὰ χρέα, schulden; v. d. schuld, een misslag; 3) de noodzaak, het noodlot, de dood, de tol der natuur, die allen moeten

betalen, even als in de Latijnsche spreekwijze *debitum naturae reddere.*

Χρεὼν, τὸ, *indecl.* z. v. a. χρειὼ, de noodzaak, het noodlot, de dood; 2) χρεὼν, verst. ἐςὶ, hetzelfde als χρὴ, *oportet*, het is noodig, men moet, het noodlot wil dat enz.

Χρεώςης, ου, ὁ, een schuldenaar. Χρεωςέω en χρεωςεύω, *act.* ik ben schuldig; *med.* men is mij schuldig. Χρεωςικὸς, ἡ, ὸν, eenen schuldenaar betreffend of eigen.

Ἀξιόχρεως, ὁ, ἡ, in staat om de schuld te voldoen; v. d. in het alg. voldoende, toereikende, geschikt; aanzienlijk, niet te verwerpen.

Κατάχρεος, *Att.* κατάχρεως, ὁ, ἡ, verschuldigd; verpand.

Ὑπόχρεως, ὁ, ἡ, verschuldigd; verbonden, verpligt.

3) Zamenstellingen van Χράω, χραύω, enz.

Ἀποχράω, 1) *act.* toereiken, toereikende zijn, genoegzaam zijn, bijz. *impers.* ἀποχρᾷ, ook ἀπόχρη, het is toereikende, het is genoeg, *fut.* ἀποχρήσει, *aor.* ἀπέχρησε, *aor.* 2. ἀπέχρη, *inf.* ἀποχρῆν, *part.* ἀποχρῶν, toereikende, genoegzaam; v. d. *med.* te vreden zijn, bij HEROD. VIII, 14; 2) *med.* ἀποχράομαι, eig. ik gebruik af, d. i. ik slijt door gebruik af; ik misbruik, maak slecht gebruik, τινὶ, van iets; ik doe van de hand, ik vermoord, breng om, τινὰ, iemand.

Ἀποχρώντως, *adv.* toereikende, genoeg.

Ἀπόχρησις, ἡ, misbruik, slecht gebruik; de afslijting; de vermoording.

Διαχράομαι, *fut.* ήσομαι, zich onderling geld leenen of borgen; 2) met den *Dat.* τινὶ, iets gebruiken; gebruik, genot, ondervinding van iets hebben; misbruiken, slecht gebruiken; 3) van kant maken, om het leven brengen.

Ἐγχράω, ἐγχραύω, aanraken, aanstooten; v. w. ἐνέχραυε ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον, hij sloeg hem zijnen stok in het gezigt, HEROD. VI, 75.

Ἐκχρᾷ, even als ἀποχρᾷ, het is toereikende of genoeg; 2) ik geef eene godspraak uit; SOPHOCLES.

Ἐπιχράω, ik raak aan; ik grijp aan, val aan, τινὶ, iemand, Il. Π, 352; 2) *med.* ἐπιχράομαι, ik gebruik daartoe, neem bij de hand; ik ga om, verkeer met iemand, HEROD. III, 99.

Καταχράω, v. w. 2) *act.* καταχρᾷ, καταχρήσει, het is toereikende, bij HERODOTUS; 2) *med.* καταχράομαι τινὶ, ik gebruik; bijz. ik gebruik slecht, ik misbruik; -τὶ, ik verslijt iets door slecht of onmatig gebruik; ik breng om het leven, ik dood, HEROD. VI, 135.

Κατάχρησις, ἡ, gebruik, misbruik; 2) bijz. het gebruik van een woord of van eene spreekwijze in eenen oneigenlijken zin.

Παραχράομαι, ik gebruik slecht, misbruik; ik gebruik niet, verwaarloos, HEROD. VIII, 20.

Παράχρησις, ἡ, misbruik.

Προςχράομαι, ik gebruik daartoe, neem daartoe bij de hand, gebruik daarenboven.

Συγχράομαι, ik gebruik mede, te gelijk, te zamen; 2) onderling of gezamenlijk leenen, bij POLYBIUS; 3) mede omgaan, verkeeren, in het N. T.

Χρέμω, verwant met het Lat. *fremo*, een schor of ruw geluid met de keel geven, is het ongebruikte stamwoord van

Χρεμέθω, en gewoonlijk χρεμετίζω, *fut.* ίσω, (ook χρεμίζω, v. w. χρέμισαν bij HESIODUS), hinniken, grinniken, gelijk de paarden.

Χρεμετισμὸς en χρεμέτισμα, τὸ, het hinniken.

Χρέμπτομαι, *fut.* ψομαι, ik hoest, kuch; ik werp al hoestende uit, ik spuw.

Χρέμμα, τὸ, eene opgegevene fluim, het spuwsel.

'Αναχρέμπτομαι, ik geef door hoesten fluimen op, ik spuw uit.

'Αποχρέμπτομαι, hetzelfde.

'Εγχρέμπτομαι, ik spuw in, spuw aan, op, tegen.

Καταχρέμπτομαι, ik bespuw.

Χρίω, *fut.* ίσω, en van daar eene andere vorm χρίπτω, naderhand welluidendheidshalve χρίμπτω, *fut.* ψω, zoowel in oorsprong, als in hoofdbeteekenis, verwant met χράω, χραύω, ik raak, tref, steek, b. v. met eenen angel; ik raak aan, bereik, genaak; in welken zin alle drie de *formae* gebruikt worden, doch vooral de beide laatste; daarentegen 2) de eerste alleen χρίω, ik strijk, bestrijk, smeer, bijz. met olie, zalf, en dergelijken, v. d. gew. ik zalf; ook met verw, v. d. ik verw; *med.* χρίομαι, ik zalf mij.

Χρίσμα, ook χρῖμα, τὸ, zalf, zalfolie, bijz. welriekende geurige olie, balsem.

Χρίσις, εως, ἡ, de strijking, smering, zalving.

Χριςὸς, ἡ, ὸν, gezalfd, geschikt tot zalven; bijz. 2) *Subst.* Χριςὸς, ὁ, *Christus*, de Gezalfde, d. i. de Messias, de van God aangestelde Koning; vervolgens een eigen naam van den Zaligmaker; v. w.

Χριςιανὸς, ὁ, *Christianus*, een Christen, d. i. een volgeling van Christus.

'Αντίχριςος, ὁ, een antichrist, tegenchristen, vijand of tegenstrever van Christus.

Διαχρίω, *fut.* ίσω, ik strijk of smeer daartusschen, daaruit, daarover.

'Εγχρίω, ἐγχρίπτω, ἐγχρίμπτω, *fut.* ψω, ik raak aan, ik steek in, bijz. van den schorpioen en andere venijnige insekten, die hunnen angel in het vel steken; ik doe genaken, breng nader bij, τὶ τινὶ, het een tot het ander; ik genaak, nader, even als in *med.* ἐγχρίμπτομαι; 2) ἐγχρίω, *fut.* ίσω, ik smeer in, ik zalf.

"Εγχρισμα, τὸ, een insmeersel, eene zalf.

"Εγχρισις, ἡ, het raken, een steek, een beet; 2) de insmering, inzalving.

"Εγχριςος, η, ον, ingesmeerd, ingezalfd; ἔγχριςον φάρμακον, eene zalf, een pleister, THEOCR. Id. XI, 2.

'Επιχρίω, ik strijk of smeer daarop, daaraan, daarover.

'Επίχρισμα, τὸ, het opsmeersel, eene zalf, een pleister.

Ἐπίχριστος, ὁ, ἡ, op-, aan-, overgestreken, gesmeerd.
Ἐπιχρίμπτω, hetzelfde als ἐγχρίμπτω; v. d. ἐπιχριμφθεὶς, daarop leunend, rustend, bij Apoll. Rhod.
Καταχρίω, ik bestrijk, besmeer, zalf.
Κατάχριστος, ὁ, ἡ, bestreken, besmeerd.
Περιχρίω, ik omstrijk, omsmeer, zalf rondom.
Συγχρίω, *fut.* ίσω, ik smeer in, zalf in, ik zalf.
Ὑποχρίω, ik smeer of strijk daaronder, ik bestrijk, onderstreep.

Χρόνος, ὁ, de tijd; een tijdstip; een tijdvak; lengte van tijd; levenstijd; ook (bij latere schrijvers) een jaar tijds, een jaar; v. d. *χρόνῳ*, eindelijk, met der tijd; *ἀνὰ χρόνον* en *ἐπὶ χρόνον*, op een tijd, een tijd lang; *διὰ χρόνου*, na tusschentijd, na langen tijd; enz.; 2) uitstel van tijd, oponthoud, verwijl, v. w. *χρόνον ἐμποιεῖν*, uitstel maken. Oorspronkelijk hetzelfde als **Κρόνος**, de Tijdgod. Zie boven.

Χρονικὸς, ἡ, ὸν, tijdelijk, den tijd betreffende; v. w. τὰ χρονικὰ, verst. βιβλία, *chronica*, tijdboeken, jaarboeken.
Χρόνιος, ία, ιον, of ὁ, ἡ, tijdig, langen tijd durend, langdurig; langwijlig, talmachtig, te laat komend; na langen tijd. Χρονίως, *adv.* in, gedurende, na langen tijd.
Χρονιότης en χρονία, ἡ, lengte van tijd, ouderdom.
Χρονίζω, *fut.* ίσω, *Att.* ιῶ, ook χρονέω, en in *med.* χρονίζομαι, eenen tijd lang duren; lang duren, oud worden; 2) den tijd rekken, uitstellen.
Χρονισμὸς, ὁ, langdurigheid van tijd; tijdrekking, talmerij.
Χρονιστὸς, ἡ, ὸν, den tijd rekkend, talmend; uitgesteld.
Βραχυ- en Ὀλιγοχρόνιος, ὁ, ἡ, van korten tijd of duur.
Ἔγχρονος, ὁ, ἡ, in of op zijnen tijd; eenen tijd lang durend.
Ἐγχρονίζω, langen tijd ergens in, bij, of mede doorbrengen.
Ἐπίχρονος, en Ἐπιχρόνιος, ὁ, ἡ, langdurig, duurzaam; oud.
Ἰσόχρονος, ὁ, ἡ, gelijktijdig, een tijdgenoot.
Μακρο- en Πολυχρόνιος, ὁ, ἡ, lang of veel tijd durend, langdurig.
Μεταχρόνιος, ὁ, ἡ, eenen tijd lang daarna geschied; 2) bij Hesiodus, en andere oude dichters z. v. a. μεταχθόνιος, boven de aarde verheven.
Σύγχρονος, ὁ, ἡ, gelijktijdig, een tijdgenoot.
Συγχρονισμὸς, ὁ, gelijktijdigheid.

Achteraan zamengesteld: b. v.

Χρονογράφος, ὁ, ἡ, tijd- of jaarboeken schrijvend. Χρονογραφία, ἡ, een jaarboek. — Χρονολόγος, ὁ, een tijdrekenaar; -λογία, ἡ, tijdrekenkunde. — Χρονοτριβέω, den tijd rekken.

Χρόω, in oorsprong en hoofdbeteekenis verwant met Χράω, χραύω, χραίνω, en met Χρίω, is het stamwoord van het gewone Χρωννύω, χρώννυμι, *fut.* χρώσω, als ook Χροΐζω, *fut.* ίσω, *contr.* χρῴζω, ik raak aan, ik strijk, bestrijk, of bewrijf de oppervlakte van een voor-

werp, bijz. met verfstof, v. d. gew. ik verw; ik kleur, ik schilder; ik vlak, bevlek; ik besmet, steek aan.

Χρῶμα, ατος, τὸ, het geverfde, de oppervlakte, het vel, de huid; de verfstof, de verf; de kleur; *metaph.* χρώματα, de kleuren, d. i. de versierselen, der rede.

Χρωματικὸς, ή, ὸν, tot verf dienende; geverfd, gekleurd.

Χρωματίζω, ik zet met verwen af, ik kleur.

Χρόος, *contr.* χροῦς, ὁ, *Gen.* χροῦ of χροὸς, *Dat.* χρῷ, χροΐ, *Acc.* χροῦν, χρόα, ook Χρὼς, χρωτὸς, ὁ, de oppervlakte, het vel, de huid; vel en vleesch, het ligchaam; v. d. de spreekwijze ἐν χρῷ, εἰς χρόα, op de huid, tot op het vel, b. v. κείρεσθαι afgeschoren worden; van nabij, b. v. ἐν χρῷ τῆς γῆς, vlak op den grond, ἐν χρῷ μάχεσθαι, *comminus pugnare*, van nabij strijden.

Χρόα, ἡ, ook χροιὰ, *Att.* χροίη, ἡ, hetzelfde als χρόος; v. d. bijz. 2) de kleur der huid of van het gelaat; de kleur, de verf; ook het ligchaam zelf, Il. Ξ, 164.

Ἀλλόχροος en ἀλλόφρως, ὁ, ἡ; anders van kleur; van kleur veranderend.

Ἁπαλόχροος, ὁ, ἡ, zacht van vel of huid.

Ἄχροος, *contr.* ἄχρους, ὁ, ἡ, zonder kleur, niet gekleurd, bleek. Ἄχροια, ἡ, gebrek aan kleur, bleekheid.

Δίχροος, ὁ, ἡ, tweekleurig.

Δύς- en Κακόχροος, ὁ, ἡ, leelijk van kleur, slecht gekleurd.

Εὔχροος, *contr.* εὔχρους, ὁ, ἡ, fraai van kleur, goed gekleurd; die eene goede kleur heeft, er wel uit ziet.

Εὐχροια, ἡ, fraaiheid van kleur.

Εὐχροής, έος, ὁ, ἡ, hetzelfde als εὔχροος.

Μελάγχροος, -ους, -ως, ὁ, ἡ, ook μελαγχροὴς en μελανοχροὴς, zwart van kleur.

Ὁμό- en Σύγχροος, -ους, ὁ, ἡ, gelijk van kleur, even eens gekleurd.

Ποικιλό- en Πολύχροος, ὁ, ἡ, veelkleurig.

Παράχροος, *contr.* -οῦς, ὁ, ἡ, veranderlijk van kleur; slecht gekleurd, bleek.

Ταμεσίχρως, ὁ, ἡ, het vel of de huid snijdend, wondend, b. v. φαλκὸς. Hom. Il. Δ, 511.

Ἀναχρωννύω of ἀναχρώννυμι, *fut.* ώσω, ik verf of kleur op, ik kleur af; ik bevlek. Ἀνάχρωσις, ἡ, de opkleuring; de bevlekking.

Προςαναχρώννυμαι, ik deel door wrijving dezelfde kleur aan iets mede, ik verf af.

Συναναχρώννυμι, ik deel mijne kleur mede; ik verf af; ik deel mede; geef af, b. v. ὀσμὴν, eenen reuk.

Ἐγχρόω en Ἐπιχρόω, χρώζω, χρωννύω, υμι, ik kleur in, kleur op, verf de oppervlakte.

Ἐπιχρωματίζω, hetzelfde.

Μεταχρόω, ωννύω, ώννυμι, ik geef eene andere kleur, ik verf over.

Παραχρώζω, ώννυμι, ik kleur slecht of verkeerd, ik bederf door kleuren.

Συγχρώζω, ik verf af, deel mijne kleur mede; 2) ik meng of smelt verwen te zamen.

Χρυσὸς, ὁ, goud, goudgeld; *κοιλὸς χρυσὸς*, gouden vaatwerk.

Χρύσεος, έα, εον, *contr.* χρυσοῦς, ῆ, οῦν, ook *poët.* χρύσειος, α, ον, van goud, uit goud gemaakt; ὁ χρυσοῦς, verst. στατὴρ, *aureus*, een stuk goudgeld; 2) goudgeel, goudkleurig, v. w. τὸ χρυσοῦν τοῦ ὠοῦ, het geel of de dooijer van een ei; 3) *metaph.* kostbaar, duur, hooggeschat.

Χρυσεῖον, τὸ, eene goudmijn.

Χρύσιον, τὸ, alsmede χρυσίδιον en χρυσιδάριον, τὸ, *dimin.* een stukje gouds, een weinig gouds.

Χρυσὶς, ίδος, ἡ, t. w. φιάλη, gouden vaatwerk, een gouden beker; verst. ἐσθὴς, een gouden kleed, een gouden gewaad.

Χρυσίτης, ου, ὁ, en χρυσῖτις, ἡ, goudgeel, naar goud gelijkende; χρυσῖτις ψάμμος, goudzand, bij Herod. III, 102; 2) een goudsteen, toetssteen.

Χρυσίζω, van goud, of goudkleurig zijn.

Χρυσόω, goud maken, vergulden.

Χρύσωμα, τὸ, gouden of verguld vaatwerk.

Χρύσωσις, ἡ, het vergulden.

Χρυσωτὸς, ἡ, ὸν, verguld.

Ἄχρυσος, ὁ, ἡ, zonder goud; zonder geld, arm.

Ἐπίχρυσος, ὁ, ἡ, met goud overdekt of belegd, verguld.

Ζάχρυσος, ὁ, ἡ, zeer veel goud hebbend, zeer rijk.

Κατάχρυσος, ὁ, ἡ, hetzelfde als ἐπίχρυσος.

Καταχρυσόω, ik bedek met goud, ik verguld.

Πάγχρυσος, ὁ, ἡ, geheel van goud.

Περίχρυσος, ὁ, ἡ, rondom verguld.

Πολύχρυσος, ὁ, ἡ, veel goud hebbend, rijk.

Χρυσόκομας of χρυσοκόμης, ὁ, met goudgeel haar. — Χρυσοφόρος, ὁ, ἡ, in het goud gekleed. — Χρυσοϋφὴς of -ϋφαντος, ὁ, ἡ, uit goud geweven, met goud doorweven. — Χρυσόχειρ, ὁ, ἡ, met gouden ringen aan de vingers, enz.

Χύτρος, ὁ, en χύτρα, ἡ, *Jon.* κύθρας of κύτρος (van κύω, hol zijn), een aarden vat of pot; 2) χύτροι, οἱ, zekere feestdag te Athene, aldus genoemd. — Χυτρὶς, ίδος, ἡ, en χυτρίον of χυτρίδιον, τὸ, *dimin.* een potje.

Χυτραῖος, α, ον, en χύτρειος of χύτρεος, *contr.* χυτροῦς, ook χυτρεοῦς, alsmede χύτρινος, ίνη, ινον, van aarde, uit aarde gemaakt of gebakken.

Χυτρεὺς, έως, ὁ, een pottebakker.

Ἐγχυτρίζω, ik leg, zet, zet weg in een aarden pot; bijz. een klein kind dat men van kant wil maken, v. d. te vondeling leggen, dooden. De vrouw die daartoe gebruikt werd, heette ἐγχυτρίςρια of ἐγχύτρια, ἡ.

Καταχυτρίζω, hetzelfde.

Χωλὸς, ἡ, ὸν (misschien voor χάολος, van χάω, eig. verslapt), v. d. lam, verlamd; bijz. mank, mank gaande; ongelijk, gebrekkig.

Χωλότης, ητος, ἡ, lamheid, mankheid, het mank gaan.

Χωλαίνω, ik verlam; 2) ik ben lam. Χώλανσις, ἡ, de verlamming.

Χωλεύω, ik ben lam, ik ga mank; 2) hetzelfde als

Χωλόω, ik maak lam, doe mank gaan.

Ἀμφίχωλος, ὁ, ἡ, aan beide zijden mank gaande.

Ἀποχωλεύω, ik verlam, doe mank gaan.

Χωρὶς, *adv.* afzonderlijk, op zich zelf, alleen; 2) *praep.* zonder, buiten, behalve, met den *Genit.* χωρὶς αὐτου, buiten hem, zonder hem; v. d. χωρὶς ἢ of χωρὶς ἢ ὅτι, buiten of behalve dat.

Χωρίζω, *fut.* ίσω, ik zonder af, scheid af; ik deel, verdeel.

Χωρισμὸς, ὁ, de afzondering, scheiding, deeling. Χώρισις, ἡ, hetzelfde.

Χωριςὸς, ἡ, ὸν, afgezonderd, gescheiden, gedeeld; deelbaar.

Ἀχώριςος, ὁ, ἡ, onafgescheiden; ondeelbaar.

Δυςχώριςος, ὁ, ἡ, slecht af te zonderen of te scheiden.

Εὐχώριςος, ὁ, ἡ, ligt af te zonderen of te scheiden.

Ἀποχωρίζω en Διαχωρίζω, afzonderen, van een scheiden, onderscheiden.

Διαχωρισμὸς, ἡ, de onderscheiding.

Διαχωριςικὸς, ἡ, ὸν, onderscheidend.

Ἀδιαχώριςος, ὁ, ἡ, onafscheidelijk.

Χῶρος, ὁ, ruimte, plaats; de plaats, standplaats, rang (van eenen *persoon* of eene *zaak*); eene plaats, een oord; een land, akker, een landgoed, eene buitenplaats. — **Χώρα**, ἡ, hetzelfde als Χῶρος; in het bijz. het land (in tegenstelling der stad); de landstreek, het grondgebied. — Misschien voor χάορος, van χάω, bevatten; misschien ook *Jon.* voor χόρος. V. d. κατὰ χῶραν, op zijne plaats; op rust, in stilte.

Χωρίον, τὸ, *dimin.* hetzelfde; 2) eene sterke plaats, eene vesting, bij Xenoph. Hell. VII, 5, 8.

Χωρίδιον, τὸ, *dimin.* een klein landgoed, een buitentje.

Χωριάζω, ik leef op het land, ik woon buiten.

Χωρίτης, οῦ, ὁ, en χωρῖτις, ιδος, ἡ, buiten of op het land zijnde; een buitenman, landman, boer; eene buitenvrouw, eene boerin.

Χωριτικὸς, ἡ, ὸν, het land of den landman betreffende, betamende, eigen, boersch. Χωριτικῶς, *adv.* op eene boersche wijze.

Χωρίζω, ik plaats, ik stel of zet op zijne plaats.

Χωρέω, *fut.* ήσω, *Att.* ήσομαι, ik heb plaats of ruimte, v. d. ik bevat, ik houd in, b. v. οὐκ ἐχώρησεν αὐτοὺς ἡ πόλις, de stad kon hen niet bevatten, was niet ruim genoeg; 2) ik geef of maak plaats, ik wijk, τινὶ, voor iemand, ik geef toe; 3) ik ga, ik kom, b. v. χωρῶ πρὸς ἔργον, ik ga aan het werk, χώρει συ δεῦρο, kom gij hier; ik ga, loop toe, te gemoet, v. w. ὁμόσε χωρεῖν τοῖς πολεμίοις, den vijand te gemoet trekken; ik ga weg, ga heen, ga voort, ver-

trek; ik ga door, b. v. van het geld, d. i. gangbaar zijn; metaph. ik ga voort, heb voortgang, ga voorspoedig, b. v. οὐ χωρεῖ τοὔργον, die zaak gaat niet; v. d. impers. χωρεῖ, dat gaat, gaat aan, dat kan aankomen. — Deze laatste beteekenis schijnt de oorspronkelijke, en χωρέω als het ware eene verdubbeling van χάω, χάζω; zie aldaar.

Χώρημα, τὸ, de plaats, de ruimte, om iets te bevatten.

Χώρησις, ἡ, de bevatting.

Χωρητὸς, ἡ, ὸν, bevat; bevattelijk. Χωρητικὸς, ἡ, ὸν, kunnende bevatten, bevattelijk.

Zamenstellingen:

Ἄχωρος, ὁ, ἡ, zonder plaats, zonder vaderland.

Ἀχώρητος, ὁ, ἡ, onbevattelijk.

Ἀναχωρέω, ik ga terug, ik trek of treed terug; ik ga af, doe afstand, ben afkeerig; ἀνακεχωρηκὼς τόπος, eene afgelegene plaats; 2) ik kom of keer terug, keer weder.

Ἀναχώρημα, τὸ, en ἀναχώρησις, ἡ, het teruggaan, de terugkeer, terugtogt; de wederkomst; eene afgelegene plaats, eene toevlugt.

Ἀναχωρίζω, ik stel of zet weder op zijne plaats; ik breng terug; ik roep terug.

Ἐπαναχωρέω, ik keer terug, keer weder.

Ὑπαναχωρέω, ik wijk of keer heimelijk terug.

Ἀποχωρέω, ik ga af, weg, heen; ik wijk, geef toe.

Ἀποχώρημα, τὸ, de afgang, de ontlasting.

Ἀποχώρησις, ἡ, de afgang, het weggaan, het heengaan.

Διαχωρέω, ik ga door; v. d. gangbaar of in omloop zijn, b. v. van geld; door (het ligchaam) loopen, b. v. van spijzen; 2) ik ga of wijk van een, uit een.

Διαχώρημα, τὸ, en διαχώρησις, ἡ, de afgang, ontlasting; 2) de doorgang, de tusschenruimte, eene kloof.

Δυσχωρία, ἡ, eene slechte, moeijelijke, gevaarlijke, ongunstige plaats of ligging.

Ἔγχωρος en ἐγχώριος, ὁ, ἡ, inlandsch, inheemsch; op het land zijnde.

Ἐμχωρέω, inruimen, in zich bevatten; v. d. toelaten, toegeven, toestaan; impers. ἐγχωρεῖ, dat gaat aan, dat is mogelijk, dat kan aankomen, dat is geoorloofd.

Ἐκχωρέω, ik ga uit, wijk uit, τῆς ὁδοῦ τινὶ, ik ga uit den weg voor iemand

Ὑπεκχωρέω, ik ga, wijk zachtjes of heimelijk uit.

Ἐπιχώριος, ὁ, ἡ, ook ια, ιον, inlandsch, inheemsch; in het land gebruikelijk. Ἐπιχωρίως, adv. naar 's lands wijze, naar de mode.

Ἐπιχωριάζω, ik ben in of op het land; ik houd mij op, ik ga of reis dikwijls naar eene plaats; inlandsch, inheemsch, in gebruik zijn.

Ἐπιχωρέω, ik ga op, geef toe, sta toe, geef plaats aan iets; 2) ik ga toe, grijp aan.

Εὐρύχωρος, ὁ, ἡ, wijduitgestrekt, ruim. Εὐρυχωρία, ἡ, wijduitgestrektheid, ruimte.

Καταχωρίζω, ik stel op zijne plaats; ik stel neer.

Μεταχωρέω, ik ga over, weg, elders heen.

Μεταχώρησις, ἡ, de overgang.

Παραχωρέω, ik ga of kom bij, treed toe; ik ga ter zijde, ik wijk, b. v. τινὶ τῆς ὁδοῦ, voor iemand uit den weg gaan; ik sta toe, geef toe; ik laat toe, laat over.

Παραχώρημα, τὸ, de zaak waarin men wijkt.

Παραχώρησις, ἡ, het wijken, het toegeven.

Περίχωρος, ὁ, ἡ, de plaats omringend, rondom liggend, naburig.

Περιχωρέω, ik ga om, ik loop rond.

Πρόςχωρος, ook προςχώριος, ὁ, ἡ, aan of bij eene plaats liggend, aangrenzend, naburig; *Subst.* een nabuur.

Προςχωρέω, ik ga toe, treed toe, kom bij; ik voeg mij bij iemand, ga tot iemands partij over; ik stem bij; 2) zich overwonnen geven.

Προςχώρησις, ἡ, de toegang, het toetreden, de overgave.

Προχωρέω, ik ga voor, naar voren, voort of voorwaarts; v. d. voortgang hebben, vorderen, voorspoedig gaan; v. d. *impers.* προχωρεῖ, dat vordert goed; dat bevalt wel; dat is geoorloofd.

Προχώρημα, τὸ, de voortgang, vordering.

Στενόχωρος, ὁ, ἡ, eng van plaats, naauw.

Συγχωρέω, ik ga mede, ik treed te zamen; v. d. ik stem te zamen, stem toe; ik sta toe, geef verlof; ik schenk vergiffenis, vergeef; εἰρήνην, zich tot den vrede vereenigen, vrede maken.

Συγχώρησις, ἡ, de toestemming, het verlof; de vergiffenis.

Ἀσυγχώρητος, ὁ, ἡ, niet toe te staan; onvergeefelijk.

Ὑποχωρέω, ik ga, wijk, trek terug, bijz. heimelijk of zachtjes; 2) onder doorgaan, onder uitgaan, v. w. ἡ γαστὴρ ὑποχωρεῖ, de buik ontlast zich door afgang.

Ὑποχώρημα, τὸ, de afgang, ontlasting.

Φιλόχωρος, ὁ, ἡ, veel van eene plaats houdend. Φιλοχωρία, ἡ, liefde of zucht voor eene plaats.

Φιλοχωρέω, gaarne op eene plaats wonen of verkeeren.

Ψ.

Ψακὰς, άδος, ἡ, of ψεκὰς, ook ψαικὰς, in het alg. een stofje, v. d. ψάμμου ψεκὰς, een korrel zand; bijz. een druppel, een drupje, een dauwdruppel, een fijne regendruppel, een stofregen. Van den wortel ψάω, in *perf.* ἔψακα, ik schrap, schaaf, vijl, enz. dus ψακὰς, eig. schrapsel, schaafsel, vijlsel, d. i. de stof die bij het schrappen, schaven of vijlen van een voorwerp afvliegt, afschampt of stuift: voor ψάω, zeide men ook ψέω, welke beide, met de drie verwante *formae* ψίω, ψόω en ψύω, de stamwoorden uitmaken, van welke meest alle andere, die tot deze letter behooren, afstammen.

Ψακάδιον, τὸ, *dimin.* een klein drupje.

Ψακάζω en ψεκάζω, ook ψαικάζω, ik druppel, bedruppel, bedauw, bevochtig; ψακάζει, het stofregent.

'Επιψεκάζω, ik druppel daarop, daarover, daarin, ik giet drupsgewijze in.

Καταψεκάζω, ik druppel af of neer (op iets), ik bedruppel, bespreng.

'Υποψεκάζω, zachtjes, een weinig of heimelijk druppelen, v. d. πυκνὸν ὑποψεκάζειν, den wijnbeker bij kleine drupjes of slokjes inslorpen, bij Xenoph. *Symp.*

Ψιὰς, άδος, ἡ, een druppel, een dauwdruppel, hetzelfde als Ψακὰς, van de *forma* Ψίω.

Ψιάζω, *Dor.* ψιάδδω, druppelen, dauwen, even als ψακάζω.

Ψάλιον of ψάλλιον, τὸ, het gebit aan den paardentoom, waaraan de teugels werden vastgemaakt; verg. Xenoph. *de Re Eq.* VII, 1. V. d. ψάλιον ἐμβάλλειν, het gebit aandoen; *metaph.* betoomen, beteugelen; in het alg. een band, eene keten, bij Aeschyl. *Prom.* 54. Daarmede verwant

Ψέλιον of Ψέλλιον, τὸ, een armband, armsieraad, hoedanige bijz. bij de Persen in gebruik waren.

Ψαλὶς, ίδος, ἡ, eene schaar; 2) een boog of gewelf van een gebouw, misschien om de gelijkheid van gedaante dus genoemd. *Dimin.* Ψαλίδιον, τό.

Ψαλίζω, *fut.* ίσω, ik scheer of snij af met de schaar.

Ψαλιδόω, *fut.* ώσω, ik maak een boog of gewelf.

Ψαλίδωμα, τὸ, een boog, een gewelf.

Ψαλιδωτὸς, ook ψαλιςὸς, ἡ, ὸν, verwulfd.

Ψάλλω, *fut.* ψαλῶ, *aor.* ἔψηλα, ik speel, bespeel, bijz. τὰς χορδὰς, de snaren, v. w. enkel ψάλλειν, verst. τὰς χορδὰς of τὴν κιθάραν, de snaren of de citer bespelen, spelen; ook van andere dingen, b. v. νευρὰς τόξου, de boogpees, d. i. den boog spannen, ἔθειραν, de manen schudden; v. d. *pass.* ψαλλόμενος, die voor zich op de citer laat spelen.

Ψάλμα, τὸ, en ψαλμὸς, ὁ, het snarenspel, het gespeelde lied, een psalm.

Ψαλμῳδέω, ik zing liederen bij het snarenspel.

Ψαλτὴρ, ῆρος, ὁ, en ψάλτης, ου, ὁ, een snarenspeler, een muzijkant. — Ψάλτρια, ἡ, eene snarenspeelster; 2) hetzelfde als Ψαλτήριον, τὸ, een snarenspeeltuig.

Ψαλτὸς, ἡ, ὸν, gespeeld; geschikt voor het snarenspeeltuig.

'Αντιψάλλω, ik speel daartegen of beurtelings.

'Αντίψαλμος, ὁ, een tegenpsalm, een beurtzang.

Καταψάλλω, ik vervrolijk door snaren- of citerspel.

Παραψάλλω, ik bespeel of roer de snaren zachtjes of even aan.

Daarmede verwant:

Ψαλάσσω, *Att.* ψαλάσσω, *fut.* ξω, dikwerf bespelen, aanroeren, aantasten.

Ψάλαγμα, τὸ, de aanraking, aanroering.

Ψαλακτὸς, ἡ, ὸν, aangeroerd.

Ἀψάλακτος, ὁ, ἡ. onaangeroerd; niet aan te roeren, onbewegelijk.

Ὑποψαλάσσω, van onderen of even aanroeren, aantasten.

Ψηλαφάω, *fut.* ήσω, ik tast, ik roer; ik tast rond, zoek rond, onderzoek, bijz. in het duister. Volgens sommigen van Ψάλλω, ἔψηλα en ἀφάω; volgens anderen alleen van ψάλλω met verlengden uitgang.

Ψηλάφημα, τὸ, de betasting, bevoeling. Ψηλάφησις, ἡ, hetzelfde.

Ψηλαφητὸς, ἡ, ὸν, tastbaar.

Ψάμμος, ἡ, zand, stof, gruis, brokkelige aarde. Van ψόω; zie ψακάς. Ψάμμη, ἡ, ook ψάμαθος, ἡ, hetzelfde.

Ψαμμώδης en ψαμμαθώδης, ὁ, ἡ, zandig, bestoven.

Ἄμμος en ἄμαθος, ἡ, hetzelfde als ψάμμος.

Ἀμμώδης en ἀμαθώδης, ὁ, ἡ, hetzelfde als ψαμμώδης.

Ἀμαθύνω, ik maak tot zand of stof, ik vergruis; in de asch leggen, verteren, Hom. Il. Ἰ, 593.

Ψαρὸς, ὰ, ὸν, grijs, graauw, aschgraauw. V. d. Ψάρος, ὁ, ook ψὰρ, ὁ, een spreeuw.

Ψαφαρὸς, *Jon.* ψαφερὸς, ook ψαδαρὸς, ψαδυρὸς, en ψαθαρὸς of ψαθυρὸς, ὰ, ὸν, alle van het oude ψάω, gewreven, fijn gewreven, vergruisd; 2) wrijfbaar, gruizelig, korrelig; v. d. ruw, scherp (op de tong, voor het gevoel, enz.); morsig, vuil, afzigtelijk.

Ψαθυρότης, ητος, ἡ, gruizeligheid, korreligheid.

Ψαθύριον, ου, τὸ, een afgewreven brokje of stukje, een gruisje, korreltje.

Ψάω, *fut.* ψήσω, naauw verwant met de vier overige *formae* ψέω, ψίω, ψόω, ψύω, beteekent oorspronkelijk, de oppervlakte van een voorwerp even raken, aanraken of aanroeren; v. d. ik schrap, schaaf, scheer, vijl; ik schrap af, schaaf af, scheer af; ik strijk, bestrijk, overstrijk, ik streel; ik wrijf, ik wrijf af, wisch af, veeg af; ik wrijf fijn, wrijf aan stuk; ik wrijf tegen elkander, ik wrijf warm, ik verwarm; enz. V. d. ψηςὸς, ἡ, ὸν, gewreven, gestreken, afgewischt. Het komt meestal voor in de volgende zamenstellingen:

Ἀναψάω, ik strijk op, strijk af, bestrijk.

Ἀποψάω, ik strijk af, strijk weg; ik veeg af, wisch af; *med.* τὴν χεῖρα ἀποψᾶσθαι, zich de hand afvegen, bij Xenoph.

Ἀπόψημα, τὸ, het afschrapsel, afvijlsel, afvaagsel.

Ἀπόψηστος, ὁ, ἡ, afgeschrapt, afgeveegd; afgeschrapt of afgeveegd kunnende worden.

Διαψάω, ik vijl door, ik doorboor, dring door; τὴν ἄμμον, het zand doorgraven.

Καταψάω, ik bestrijk, bijz. met de hand; v. d. ik streel, ik pluimstrijk, ik vlei.

Παλίμψηστος of παλίμψαιστος, ὁ, ἡ, *palimpsestus* bij Cicero *ad Div.* VII, 18, overschrapt, overschreven, wordt bijz. van boeken of perkamenten gezegd die voor eene tweede keer beschreven zijn, hoedanige men verscheidene onder oude handschriften vindt.

Περιψάω, ik strijk of wisch rondom af, ik reinig.

Περίψημα, τὸ, het afschrapsel, afvaagsel, het vuil; 2) *metaph.* een vuilaard, vuilaardig mensch.

Συμψάω, ik schrap of schraap te zamen, b. v. τὸν ψάμμον, het zand over zijne voetsporen; v. d. ik bedek.

Daarmede verwante *formae*:

Ψήχω, *fut.* ψήξω, ik schaaf, wrijf, strijk af, wrijf af, wisch af, bijz. ψήχειν ἵππον, een paard roskammen; 2) ik streel, pluimstrijk; ik verzacht, bevredig.

Ψῆγμα, τὸ, het schaafsel, vijlsel, afvaagsel, gruis, stof; een gruisje, stofje, zandje, enz.

Ψῆξις, εως, ἡ, de afwrijving, afveging; het roskammen van een paard.

Ψηκτὴρ, ῆρος, ὁ, en ψήκτρα, ἡ, een werktuig om te schrappen of te wrijven, bijz. een roskam.

Ἀποψήχω, ik schaaf af, strijk af, wrijf af.

Καταψήχω, ik bestrijk, streel, verzacht, bevredig; 2) ik wrijf fijn of aan stuk, ik wrijf door, zaag door, snij door.

Παραψήχω, ik strijk ter zijde, strijk voorbij, strijk zachtjes af.

Συμψήχω, zamenstrijken, schaven, wrijven; 2) fijn of aan stuk wrijven.

Ψαίω en ψαίρω, andere vorm van ψάω en van gelijke beteekenis; bijz. 2) *neutr.* van de zachte speling des winds door de boombladeren, lispelen, suizen, ruischen, enz. van den boom of de bladeren zelf, zich heen en weer bewegen, trillen.

Ψαιστὸς, ἡ, ὸν, fijn gewreven, vermolmd, gemalen; bijz. het *neutr.* ψαιστὰ, eene soort van offerkoek.

Διαψαίρω, doorwrijven, doorstrijken; αὖραι διαψαίρουσι τὸ ἱστίον, de wind doorstrijkt of speelt door, d. i. doorwaait, het zeil; door en door afwisschen, reinigen.

Μεταψαίρω, *poët.* ik overstrijk, strijk over, voer over, ik verander.

Ψαύω, *fut* ψαύσω, ik raak, tast, ik raak aan, roer aan, betast; ik tast aan, ik bereik, τινὸς, iets.

Ψαῦσις, ἡ, de aanraking, aanroering, betasting.

Ψαυστὸς, ἡ, ὸν, aangeraakt, aangeroerd; goed om aan te raken.

Ἄψαυστος, ὁ, ἡ, onaangeroerd; niet aan te roeren; 2) *act.* die niet aangeraakt heeft. — Ἀψαύστως en ἀψαυστὶ, *adv.* zonder aan te raken. — Ἀψαυστέω, ik raak of roer niet aan.

Ἐπιψαύω, ik raak aan, roer aan, bijz. de oppervlakte,

ik tast zacht of even aan; *metaph.* πραπίδεσσι, met het hart aanraken, d. i. gevoel hebben, Hom. Od. Θ, 547.

'Επιψαύδην, *adv.* even met de vingertoppen aanrakende.

Παραψαύω en προσψαύω, ik raak aan, roer aan, tast aan.

Συμψαύω, ik roer aan; ik genaak; ik ben nabij, τινὸς, aan iets.

Ψαφάλλω, ik roer aan, betast, bevoel.

Ψέγω, *fut.* ψέξω, van ψέω, hetzelfde als ψάω, misschien eig. ik rasp; v. d. gew. ik berisp, beschimp.

Ψέγμα, τὸ, de berisping.

Ψέκτης, ὁ, een berisper.

Ψεκτὸς, ἡ, ὸν, berispt. Ψεκτικὸς, ἡ, ὸν, berispend, berispelijk.

"Αψεκτος en ἀψεγὴς, ὁ, ἡ, onberispt, onberispelijk.

Ψόγος, ὁ, de berisping, beschimping.

'Επίψογος, ὁ, ἡ, berispelijk, aan berisping onderworpen.

Φιλόψογος, ὁ, ἡ, gaarne berispend.

Διαψέγω, door en door berispen, hevig berispen.

Ψεδνὸς, ἡ, ὸν, (zameng. uit ψεδανὸς, van hetzelfde ψέω) kaal, bloot, ontbloot, bijz. van het haar, b. v. ψεδνὴ λάχνη, dun gezaaid haar, bij Hom. Il. B, 219.

Ψεδνόω, ik maak kaal, ik ontbloot van haar.

Ψελλὸς, ἡ, ὸν, lispelend, stamelend, stotterend, van degenen die eene letter of lettergreep niet kunnen uitspreken, of slecht en onduidelijk uitspreken; v. d. onduidelijk, onverstaanbaar, bij Aeschylus *Prom.* 815.

Ψελλότης, ἡ, het stamelen, het lispelen.

Ψελλίζω, ομαι, ik stamel. Ψέλλισμα, τὸ, en ψελλισμὸς, ὁ, het stamelen.

Ψεύδω, *fut.* ψεύσω, in *med.* ψεύσομαι, v. w. de *aor.* 1. ἐψευσάμην, ik lieg, ik loochen, ik maak leugens wijs; v. d. ik bedrieg, stel te leur, τινὰ, iemand; 2) ik logenstraf, overtuig van leugenachtigheid, Sophocles *Ant.* 389; 3) in *pass.* ik bedrieg mij, vergis mij; ik word bedrogen, word te leur gesteld, b. v. τῆς ἐλπίδος, in mijne hoop; v. d. ook ἐψευσμέναι ἀγγελίαι, leugenachtige of valsche berigten. Van eene andere oude *forma* ψεύθω, ψύθω, vindt men nog ἔψυθεν, voor ἐψεύσατο, gelijk van ψέθω, ψοίθης voor ψεύστης.

Ψεῦσμα, τὸ, het gelochende, eene leugen, het bedrog.

Ψεῦσις, εως, ἡ, het liegen, eene leugen, het bedrog.

Ψεύστης, ου, ὁ, een leugenaar, bedrieger; 2) leugenachtig.

Ψευστέω, *fut.* ήσω, ik ben een leugenaar, ik lieg, even als ψεύδω, ομαι.

Ψευστὸς, ἡ, ὸν, gelogen. V. d.

"Αψευστος, ὁ, ἡ, niet gelogen, waar; niet leugenachtig, waarachtig.

Ψευδὴς, έος, ὁ, ἡ, liegend, leugenachtig, bedriegelijk; onwaar, valsch; *pass.* gelogen, bedrogen. Ψευδῶς, *adv.* valschelijk, met leugens.

Ψεῦδος, εος, τὸ, eene leugen, een bedrog; 2) als *adj.* gelogen, valsch, leugenachtig. Ψύθος, τὸ, hetzelfde van Ψύθω. Ψευδαλέος, α, ον, als ψευδής.

Ἀψευδὴς, ὁ, ἡ, niet leugenachtig, waarachtig, onbedriegelijk, niet valsch, waar.

Ἀψεύδεια, ἡ, vrijheid van leugen en bedrog.

Ἀψευδέω, ik lieg, bedrieg niet, ik spreek de waarheid.

Ἀψευςέω, hetzelfde.

Φιλοψευδὴς, ὁ, ἡ, een vriend van liegen of leugens.

Ἀποψεύδομαι, ik lieg, loochen; *pass.* ik word belogen, te leur gesteld.

Διαψεύδομαι, *act.* en *med.* ik lieg, maak leugens wijs, bedrieg; 2) *pass.* ik word bedrogen, te leur gesteld.

Καταψεύδομαι, ik lieg, belieg, τινὸς, iemand; ik verzin eene leugen, ik verdicht, b. v. καταψεύδεσθαι τινὸς προδοσίαν, iemand valschelijk van verraad beschuldigen.

Καταψευσμὸς, ὁ, eene leugen.

Ἀκατάψευςος, ὁ, ἡ, niet gelogen, niet verzonnen.

Προς- en Ἐπιψεύδομαι, ik lieg toe, wrijf door leugen aan.

Συμψεύδομαι, ik lieg mede, te zamen, ik help liegen.

Ψευδηγόρος (van ἀγορεύω), ὁ, ἡ, loogensprekend, leugenachtig.

Ψευδηγορέω, ik spreek leugens, ik lieg. Ψευδηγορία, ἡ, leugentaal. — Ψευδοεπὴς en ψευδολόγος, ὁ, ἡ, hetzelfde.

Ψευδομάντις en ψευδοπροφήτης, ὁ, een valsch waarzegger.

Ψευδοπαιδεία, ἡ, valsche geleerdheid.

Ψευδόχρυσος, ὁ, ἡ, van valsch goud.

Ψέφος, εος, τὸ, ook **Ψέφας, τὸ,** rook, donker, duisternis; 2) *adj.* hetzelfde als

Ψεφαῖος en ψεφαρὸς, ὰ, ὸν, of ψεφηνὸς, ἡ, ὸν, donker, duister; *metaph.* onbekend.

Ψὴν, ψηνὸς, ὁ, de galwesp, die in de wilde vijgen leeft; verg. Aristoph. *Av.* 590. Men was gewoon dezelve op den tammen vijgenboom te hangen, om de vijgen te doen rijpen; welke handelwijze Ψηνίζειν heet.

Ψῆσσα, *Att.* ψῆττα, eene soort van platvisch, schol of bot; 2) een schimpnaam, bij Aristoph. *Lys.* 115.

Ψῆφος, *Dor.* ψᾶφος, εος, τὸ, *calculus*, een klein steentje; 2) een edel gesteente; 3) een steen om mede te te spelen, een dobbelsteen; 4) bijz. een steentje om mede te stemmen; v. d. de stemgeving, de stem zelve, het stemregt, het gestemde of genomen besluit, het besluit eener volksvergadering; 4) een steentje om mede te rekenen, v. d. ψήφους θεῖναι, rekenen, zamenrekenen, οἱ περὶ τὰς ψήφους, de rekenaars, de wisselaars. Ψηφὶς, ίδος, ἡ, *dimin.* hetzelfde.

Ψηφίζω, *fut.* ίσω, ik tel met steentjes, ik tel, reken, bere-

ken; 2) *med.* ψηφίζομαι, ik geef mijne stem door een steentje bij te werpen, ik stem; ik geef mijne stem tot keuze, veroordeeling, vrijspreking, besluitneming, goedkeuring; ψηφίζεσθαι δίκην, een twistgeding door opneming der stemmen beslissen.

Ψήφισμα, τὸ, het gestemde, een besluit, raadsbesluit, volksbesluit.

Ψηφισματώδης, ὁ, ἡ, besluitachtig, in den vorm van een besluit.

Ψηφιστὴς, οῦ, ὁ, een rekenaar, rekenmeester.

Ψηφιστικὸς, ἡ, ὸν, tot het rekenen behoorende, rekenkundig.

Ἀποψηφίζομαι, ik stem af of tegen, ik keur af, verwerp, schaf af door mijne stem; 2) ik spreek vrij.

Ἀποψήφισις, ἡ, de afkeuring door stemmen; 2) de vrijspreking.

Διαψηφίζομαι, doorstemmen, volgens orde stemmen; 2) *act.* ik laat volgens orde stemmen.

Διαψήφισις, ἡ, de afvraging der stemmen; 2) de achtervolgende stemgeving.

Ἐπιψηφίζω, ik vraag de stemmen over iets af, ik laat over iets stemmen; 2) *med.* ik stem over iets, ik stem bij, stem toe, ik besluit.

Ἐπιψήφισις, ἡ, de afvraging der stemmen; 2) de stemgeving.

Καταψηφίζομαι, d. i. ψηφίζομαι κατὰ, ik stem tegen, τινὸς, iemand of iets; v. d. ik veroordeel, verdoem, het tegengestelde van Ἀποψηφίζομαι, ik spreek vrij.

Καταψήφισις, ἡ, de tegenstemming, veroordeeling.

Καταψηφισμὸς, ὁ, hetzelfde.

Μεταψηφίζομαι, ik draag door stemmen van den eenen op den anderen over, ik stem over.

Μεταψήφισις, ἡ, de overstemming.

Προσψηφίζομαι, ik stem bij, stem toe; stem of besluit daarbij.

Ἄψηφος, ὁ, ἡ, zonder stem, geene stem hebbend.

Ἀψήφιστος, ὁ, ἡ, niet gestemd; 2) niet gestemd hebbende.

Ἰσόψηφος, ὁ, ἡ, gelijk van stemmen; gelijk in stemregt.

Ἰσοψηφία, ἡ, gelijkheid van stemmen of stemregt.

Ὁμόψηφος, ὁ, ἡ, eenstemmend, zamenstemmend; 2) gelijke stem of stemregt hebbend. Herod. IX, 109.

Παμψηφεὶ, *adv.* met algemeene stemmen.

Πολύψηφος, ὁ, ἡ, met vele, met verschillende stemmen.

Πολυψηφία, ἡ, veelheid, verschil van stemmen.

Ψιὰ en ψειὰ, ἡ, ook ἐψιὰ of ἐψειὰ, ἡ, van ψέω, een gruisje, korreltje, kruimeltje, steentje, bijz. een klein steentje waarmede kinderen spelen; v. d. 2) spel, scherts.

Ψιάζω, *Dor.* ψιάδδω, en ἐψιάομαι, *poët.* ik speel, ik scherts, bij Homerus en anderen.

Ψίαθος, ὁ, of ἡ, eene uit riet gevlochten deken, eene mat of matras.

Ψιθία, ἡ, zekere soort van wijnstok.

Ψίθυρος, ὁ, ἡ, fluisterend, suizend, toe- of in het oor fluisterend; 2) *Subst.* a) een fluisteraar, een die anderen in het oor blaast, een verklikker, lasteraar; b) het gefluister, het gesuis. Sommigen leiden het af van ψίω, ψίθω, ψιθύω; doch het schijnt veeleer den natuurklank na te bootsen.

Ψιθυρίζω *fut* ίσω, fluisteren, toefluisteren, in het oor blazen; verklikken, lasteren; suizen, b. v. van het geboomte, waardoor de wind speelt.

Ψιθύρισμα, τὸ, en Ψιθυρισμὸς, ὁ, de fluistering, het gefluister; toefluistering, het in het oor blazen; de suizing, gesuis.

Ψιθυριστὴς, ὁ, een fluisteraar, een verklikker.

Ψιλὸς, ἡ, ὸν, van ψίω hetzelfde als ψάω, eig. afgewreven, v. d. 1) kaal, naakt, bloot, b. v. ψιλὸν δέρμα, de naakte, d. i. van haar ontblootte huid, ψιλὴ γῆ, een naakte of kale akker, waar geene boomen staan; v. d. bijz. 2) van krijgsvolk, ψιλὸς, verst. ὅπλων, van wapen ontbloot, d. i. ongewapend, of ligt gewapend, v. w. οἱ ψιλοὶ, t. w. στρατιῶται, de ligte troepen; 3) bloot, alleen, b. v. ψιλὴ ναῦς, een bloot schip, d. i. een schip alleen zonder manschappen; 4) van den stijl, ψιλὸς λόγος, de prosastijl; 5) ὁ ψιλὸς, een *spiritus lenis*.

Ψιλότης, ητος, ἡ, kaalheid, naaktheid, blootheid.

Ψιλόω, *fut.* ώσω, ik maak bloot, kaal of naakt, bijz. van haar ontblooten; ik ontbloot, beroof, τινὸς, van iets; 2) ik spreek met een *spiritus lenis* uit. — Ψιλίζω, hetzelfde.

Ψίλωσις, ἡ, de kaalschering, ontblooting.

Ψιλωτὴς, οῦ, ὁ, de kaalscheerder, ontblooter.

Ψίμυθος of ψίμμυθος, ὁ, gewoonlijk in *dimin.* ψιμμύθιον, τὸ, blanketsel. Ψιμυθιόω, ik blanket.

Ψίνομαι, ψινάζω en ψεινάζω, wordt van boomen en wijnstokken gezegd, waarvan vocht afdruppelt, of waarvan de vruchten afvallen.

Ψὶξ, ψιχὸς, ἡ, en ψὶς, ψιδὸς, ἡ, een kruimeltje, een brokje brood of vleesch. Ψίχιον, ου, τὸ, *dimin.* een klein brokje of stukje.

Ψίττα, *interj.* Zie Σίττα.

Ψιττακὸς, ὁ, en ψιττάκη, ἡ, ook Σιττακὸς en σιττάκη, *psittacus*, een papegaai.

Ψίω en ψίζω, oud stamwoord, waarvan vele andere afkomen, en van gelijke beteekenis als ψάω, ψέω; zie aldaar. Bij Lycophron vs. 639 vindt men, ψίσεται

πύρνον γνάθῳ, het koren fijn kaauwen. Anders komt het zeldzaam voor.

Ψόαι, ook ψοῖαι en ψύαι, αἱ, het vleesch aan de lenden, de lendenstukken, de zenuwen binnen in de lenden.

Ψόλος, ὁ, roet; rook; vuur. Ψολόεις, εσσα, εν, rookerig, berookt, met roet bezet; brandend, schitterend, b. v. κεραυνὸς, bij Hom. Od. Ψ, 330. Verg. H, 249.

Ψόφος, ὁ, geruisch, geraas, gekraak, alarm, geluid.

Ψοφώδης, ὁ, ἡ, geluid gevend, geraas makend.
Ψοφέω, *fut.* ήσω, geluid geven, geraas maken, kraken; 2) ψοφεῖν τὴν θύραν, aan de deur kloppen, wordt van diegenen gezegd, welke de naar buiten opengaande deuren aanroeren om de voorbijgaanden te waarschuwen; zij die van buiten aan de deur kloppen om binnen te komen, worden gezegd κόπτειν τὰς θύρας.
Ψοφητικὸς, ἡ, ὸν, geluid gevend, geraas makend, krakend.
Ἀποψοφέω, geluid van zich afgeven, eenen wind laten.
Περιψοφέω, rondom geluid geven, rondom kraken.
Ὑποψοφέω, een ligt of zacht geluid geven.
Ἄψοφος en ἀψόφητος, ὁ, ἡ, geen geluid gevend, geen geraas makend; stil, sprakeloos.
Ἀψοφητὶ, *adv.* zonder geluid of geraas.

Ψύδραξ, ακος, ὁ, *Dimin.* ψυδράκιον, τὸ, zekere soort van uitslag.

Ψύλλος, ὁ, en ψύλλα, ἡ, *pulex*, eene vloo; 2) eene soort van spin.

Ψύλλιον, τὸ, *psyllium*, vlookruid.
Ψυλλίζω, vlooijen vangen.
Ψυλλώδης, ὁ, ἡ, vlooijerig, vol vlooijen.

Ψύχω, *fut.* ψύξω, van het oude ψύω, ψύζω, ψύγω; oorspronkelijk verwant met Ψάω, ψήχω, ik blaas, adem, wasem, v. w. bij Homerus Il. Υ, 440, ἦκα μάλα ψύξασα, zachtjes blazende; ik blaas, adem, wasem uit; v. d. ik laat of doe (het vocht) uitwasemen, ik droog, droog op, verdroog; ik blusch of blaas uit, b. v. het vuur; ik bekoel, verfrisch, ik maak koud.

Ψυγμὸς, ὁ, de verkoeling, het koud worden, het droogen.
Ψύξις, εως, ἡ, de blazing, waseming, verkoeling.
Ψυκτὴρ, ῆρος, ὁ, een koelvat, waarin men den wijn laat koud worden of zich bekoelen; 2) een drinkbeker. *Dimin.* Ψυκτηρίδιον, τὸ, een koelvaatje; een bekertje.
Ψυκτήριος, α, ον, koelend, verkoelend, verfrisschend.
Ψυκτὸς, ἡ, ὸν, bekoeld; vatbaar voor bekoeling.
Ψύχος, εος, τὸ, de koelte; de koude; de vorst.

Ψυχεινὸς, ἡ, ὸν, koelend, koel; koud, ijskoud.
Ψυχάω, ik bekoel, verfrisch.
Ψυχάζω, ik verkoel of verfrisch mij, ik schep weer adem, b. v. in de schaduw.

Ψυχρὸς, ὰ, ὸν (zamengetr. uit ψυχερὸς), koel, verkoelend; koud, ijskoud; v. v. ὕδωρ ψυχρὸν, koud water, τὰ ψυχρὰ, verst. βρώματα of ἐδέσματα, koude spijzen, koud eten, ψυχρὸν δέος, een kille schrik; *metaph.* geesteloos, smakeloos, schraal, b. v. van eenen slechten schrijfstijl, van laffe scherts, enz. zoo ook ψυχρὸς βίος, een arm of ellendig leven. Ψυχρῶς, *adv.* koel, koud.
Ψυχρότης, ητος, ἡ, de koelte, koude; koelheid, ongevoeligheid, ongenegenheid; schraalheid (van stijl).
Ψυχρία, ἡ, koude, ijskoude.
Ψυχραίνω en ψυχρόω, ik verkoel, maak koud.
Ψυχρεύομαι, ik handel of spreek met koelheid.
Ψυχρολόγος, ὁ, ἡ, koude of smakelooze redenen voeren, of uitdrukkingen bezigen.
Ψυχροπότης, ὁ, ἡ, koud drinkend. Ψυχροποτέω, koud drinken.

'Αναψύχω, *fut.* ξω, 1) *act.* ik doe adem of lucht scheppen, ik verkoel, verfrisch, verkwik, doe bijkomen; 2) *med.* ik schep adem of lucht, zich verademen, weder bijkomen; 3) ik hang in de lucht op om te droogen.
'Ανάψυξις, ἡ, de ademhaling, het lucht scheppen, de verfrissching, verkwikking.
'Αναψυχὴ, ἡ, hetzelfde.

'Αποψύχω, ik adem uit, wasem uit; ik verkoel, v. w. ἐπειδὰν ἀποψύξῃ, verst. ὁ ἀὴρ, als de lucht zal verkoeld zijn; *med.* zich verkoelen of verfrisschen, bijz. ἱδρῶ ἀποψύχεσθαι, bij Hom. zijn zweet bekoelen, zijn zweet afdroogen; 2) ik blaas den adem uit, ik val flaauw; ἀποψύχειν βίον, ook alleen ἀποψύχειν, het leven uitblazen, sterven; 3) *pass.* ἀποψυγμένος πρὸς τὸ μέλλον, koel of koud, d. i ongevoelig voor de toekomst; 4) zich ontlasten, ἐν τινὶ, of in een woord.
'Εναποψύχω, zich daarin ontlasten, bij Hesiodus.

Διαψύχω, ik laat doorwaaijen, ik lucht, zet te luchten; ik droog, droog op; 2) ik verkoel, verfrisch, verkwik.
'Εκψύχω, ik blaas uit, adem uit, geef den geest.
'Εμψύχω, ik verkoel, maak koud.
'Επιψύχω, ik koel op, verkoel.
Καταψύχω, ik bekoel, verkoel, verfrisch; 2) ik droog, verdroog; 3) ik maak koud.
Κατάψυξις, ἡ, de verkoeling, verfrissching.
Κατάψυκτος, ὁ, ἡ, verkoeld, verfrischt.
Παραψύχω, ik breng koelte aan of bij, ik verkoel, verkwik.
Παραψυχὴ, ἡ, verkoeling, verkwikking, troost.
Περιψύχω, rondom luchten, verkoelen, verfrisschen.
Περίψυξις, ἡ, de verkoeling, verfrissching.
Περίψυκτος, ὁ, ἡ, verkoeld, verfrischt, verkwikt; 2) koud, bijz. op de oppervlakte of in den omtrek.
Προψύχω, ik verkoel, ik droog vooraf, te voren.
'Υποψύχω, ik verkoel een weinig of zachtjes, laat een weinig koud worden.

Daartoe behoort:

Ψυχή, ἡ, de adem, ademhaling; v. d. 2) de ziel, de geest, als levensbeginsel, v. d. het leven; of als zetel der hartstogten, neigingen, begeerten, kennis, enz; v. d. het hart, het gemoed, de inborst, enz. *metaph.* de geest, b. v. van eenen schrijver, van een geschrift, enz.; 3) de ziel of geest van het ligchaam afgescheiden, een geest, eene schim, eene schaduw; 4) als men iemand aanspreekt, φίλη ψύχη, mijne lieve ziel, mijn lieve man. *Dimin.* Ψυχάριον en ψυχίδιον, τὸ, een zieltje.

Ψυχήιος, ια, ιον, of ὁ, ἡ, bezield, levend.

Ψυχικὸς, ἡ, ὸν, tot de ziel, tot het leven behoorende.

Ψυχόω, *fut.* ώσω, ik beziel, maak levend.

Ψύχωσις, ἡ, de bezieling.

Ἄψυχος, ὁ, ἡ, zielloos, onbezield, levenloos, moedeloos.

Ἀψυχία, ἡ, zielloosheid, levenloosheid, onmagt, moedeloosheid.

Ἀψυχέω, ik ben onbezield, zielloos, moedeloos.

Βαρύψυχος, ὁ, ἡ, zwaarmoedig.

Ἔμψυχος, ὁ, ἡ, waar ziel in is, bezield, levendig. Ἐμψυχόω, ik breng ziel daarin, ik beziel. V. d.

Μετεμψυχόω, de ziel (uit het eene ligchaam) in (het andere) overbrengen. Μετεμψύχωσις, ἡ, de zielenovergang, zielsverhuizing, een leerstelsel van vele oude wijsgeeren.

Εὔψυχος, ὁ, ἡ, welgemoed, moedig; wel te moede, vrolijk. Εὐψυχέω, ik ben welgemoed.

Εὐψυχία, ἡ, welgemoedheid, goede moed.

Ἰσόψυχος, ὁ, ἡ, gelijk gezind, eensgezind.

Κακόψυχος, ὁ, ἡ, kleinmoedig, lafhartig.

Λειποψυχέω, ik val flaauw of in onmagt; 2) ik laat den moed zakken, ik ben moedeloos.

Λειποψυχία, ἡ, eene flaauwte.

Μικρόψυχός, ὁ, ἡ, kleinmoedig, kleingeestig. Μικροψυχία, ἡ, kleingeestigheid.

Ὁμό- en Σύμψυχος, ὁ, ἡ, gelijkelijk bezield, eensgezind.

Παλίμψυχος, ὁ, ἡ, op nieuw bezield, herlevend.

Φιλόψυχος, ὁ, ἡ, het leven beminnend. Φιλοψυχία, ἡ, liefde of zucht tot het leven. Φιλοψυχέω, het leven al te zeer beminnen.

Ψυχαγωγὸς, ὁ, ἡ, d. i. ψυχὴν ἄγων, de zielen leidend; bijz. als bijnaam van Merkurius, de zielenleider, die de zielen der afgestorvenen naar het schimmenrijk voerde; 2) een ziel-, geest- of doodenbezweerder, bij Euripides; 3) de zielen of gemoederen tot zich trekkend, aantrekkelijk, overtuigend. V. d.

Ψυχαγωγία, het leiden der zielen; 2) zielsverrukking, aantrekkelijkheid, vergenoegen.

Ψυχαγωγέω, de zielen geleiden, naar het schimmenrijk voeren; 2) de schimmen, geesten of dooden oproepen, verzoenen; 3) de ziel tot zich trekken, verrukken, overtuigen, vervrolijken; 4) *animam agere*, zieltogen.

Ψώα, ἡ, ook ψώζα en ψωΐα, een lelijke of vuile reuk, stank.

Ψωλὸς, ὁ, eig. afgestroopt, ontbloot, van ψάω, ψόω, v. d. 1) een besnedene; 2) een geil, wellustig mensch, *verpus*.

Ψωλὴ, ἡ, *verpa*, een geil vrouwspersoon, bij ARISTOPH.

Ψωμὸς, ὁ, eene snee broods, een stuk, eene beet, een mondvol. Van hetzelfde Ψάω, ψόω, ψώω.

Ψωμίον, τὸ, *dimin.* een stukje, brokje, een mondje vol.
Ψωμίζω, *fut.* ίσω, ik steek eene beet in den mond, ik voed, geef den kost, ik mest.
Ψώμισμα, τὸ, eene beet, een mondvol.

Ψωρὸς, ὰ, ὸν, *scaber*, scherp, ruw; bijz. schurft. Misschien voor ψάορος van Ψάω. V. d.

Ψώρα, ἡ, scherpte, ruwheid; het schurft.
Ψωραλέος, α, ον, en ψωρώδης, ὁ, ἡ, schurft, schurftachtig.
Ψωρικὸς, ἡ, ὸν, tot het schurft behoorende, daartoe betrekking hebbende, daartegen dienstig, b. v. ψωρικὸν φάρμακον, een middel tegen de schurft.
Ψωριάω, ik heb de schurft. Ψωρίασις, ἡ, de schurft.

Ψώω, *Jon.* voor ψόω, ψώχω, *fut.* ψώξω, oude en zeldzame stamvorm, ik wrijf, bijt, snijd aan stuk; ik wrijf fijn, vermolm; ik verfijn, verzacht; enz.

Ω.

Ὦ of ὦ, *interj.* of volmondige uitroep van bewondering, smart, enz. *oh*, ô, och, ach; ook bij den *Vocat.* als aan- of toeroep, b. v. ὦ Ἀχιλλεῦ, o Achilles! In het laatste geval schrijft men meestal ὦ, in het eerste doorgaans ὢ.

Ὠέ, *interj.* uitroep van smart, *ohe*, ohee, owee.
Ὠὴ, *heus! ohe!* hei! ho! hola! als men iemand aan-; toe- of tot zich roept.
Ὤζω, ik roep ô! ô! uit verwondering. AESCHYL. *Eum.* 123.

Ὠβὴ, ἡ, of ὠβὰ, ἁ, een Lakonisch woord, z. v. a. *pagus* of *tribus*, zekere bepaalde volksafdeeling. PLUTARCH. *in Lycurgo.*

Ὠβάζω, *fut.* άξω, ik verdeel het volk in zoodanige afdeelingen.

Ὠγύγιος, ὁ, ἡ, oud, aloud, overoud, van onheuchelijke tijden af, of eigenlijk, uit de tijden van Ogyges, zekeren overouden koning van Athene, wiens leeftijd naauwelijks te bepalen is.

Ὠθέω, *fut.* ὠθήσω en ὤσω, van het oude ὤθω, ik stoot, stoot af, stoot aan, stoot voort, stoot weg; *med.* ὠθέ-

ομαι, zich aan- of voortstooten, met geweld toeschieten, aanvallen, doordringen. V. d. de verdubbelde *formae* 'Ωθέσκω en 'Ωσάσκω, dikwerf of zonder ophouden stooten, bij Hom. Od. Λ, 596, 599; alsmede het verlengde 'Ωθίζω, *fut.* ίσω, hetzelfde als ὠθέω.

'Ωσμὸς en ὠθισμὸς, ὁ, het stooten, een stoot; de slaglevering, het krijgsgewoel, Herod. VII, 225.

'Ωσις en ὤθησις, εως, ἡ, de stooting, de stoot.

'Ωςὸς, ἡ, ὸν, gestooten; vatbaar voor eenen stoot.

'Ωςὴς, οῦ, ὁ, een stooter, aanstooter.

'Ωςικὸς, ἡ, ὸν, stootend, aan- of voortstootend, aan- of voortdrijvend.

'Ωςίζω, *fut.* ίσω, *frequent.* ik stoot dikwerf, zonder ophouden, ik stoot heen en weer.

'Ανωθέω, ik stoot op, stoot naar boven; 2) ik stoot weder, stoot terug.

'Απωθέω, ik stoot af, weg, voort; ik verstoot, verdrijf; *med.* van zich afstooten, afweren, verdrijven.

"Απωσμος ὁ, en ἄπωσις, ἡ, de afstooting.

'Απωςὸς en ἀπώθητος, ὁ, ἡ, afgestooten, verstooten, verworpen.

'Απωςικὸς, ἡ, ὸν, afstootend.

'Αντωθέω, ik stoot tegen, stoot wederkeerig.

Διωθέω en διωθίζω, ik doorstoot, doorsteek, drijf door; ik stoot door, door een, van een, uit een; ik stoot weg, stoot van mij af; ik verstoot, verwerp.

Δίωσις ἡ, en διωθισμὸς, ὁ, de doorstooting, verstooting.

Εἰςωθέω, ik stoot in, naar binnen.

'Εξωθέω, ik stoot uit, naar buiten; ik stoot weg, stoot voort; ik verstoot; ik stoot of drijf uit, breng te voorschijn.

'Επωθέω, ik stoot op, over, aan iets; ik stoot toe; ik stoot aan, drijf aan.

Κατωθέω, ik stoot af, stoot neer, werp neer.

Παρωθέω, ik stoot op zijde, stoot ter zijde; ik verstoot, veracht; ik stoot voort, voorbij, ik drijf voort.

Περιωθέω, ik stoot om, rondom; ik stoot weg; stoot voort; ik verstoot, veracht.

Προςωθέω, ik stoot aan, stoot toe,

Συνωθέω, ik stoot te zamen, mede, te gelijk; zamenstooten, zamendringen of -drijven.

Συνώθησις en σύνωσις, ἡ, de zamenstooting, zamendrijving.

'Υπωθέω, ik stoot van onder, stoot weg.

'Ωκεανὸς, οῦ, ὁ, *Oceanus*, de Oceaan, de zee die, volgens het gevoelen der Ouden, het aardrijk omspoelt; 2) de Oceaangod.

'Ωκεανίτης, ου, ὁ, en ὠκεανῖτις, ἡ, van of uit den Oceaan; 2) een zoon of dochter des Oceaans.

'Ωκεανίνη, ἡ, eene zeenimf.

Παρωκέανος, ὁ, aan den oceaan gelegen, wonend.

Ὠλένη, ἡ, ook **ὠλὴν, ἐνος, ὁ,** *ulnus*, **de elleboog; de arm.**

Ἀκρωλένιον, τὸ, de punt van den elleboog.
Ἐπωλένιος, ὁ, ἡ, op den arm gedragen.
Λευκώλενος, ὁ, ἡ, blank van armen.

Ὠκὺς, εῖα, ὺ; zie Ὀξύς.

Ὦμος, ὁ, *humerus*, de schouder. Misschien van ὄω, οἴω, d. i. φέρω, ik draag, voer. — **Ὠμιαῖος, α, ον,** tot de schouderen behoorende.

Ἀκρωμία en ἀκρωμὶς, ἡ, of ἀκρώμιον, τὸ, de bovenarm of schouder.
Ἄνωμος, ὁ, ἡ, zonder schouderen.
Ἐξωμὶς, ἴδος, ἡ, zeker kleed voor mannen met eene mouw, zoodat de eene arm of schouder bloot lag; bijz. eene slavendragt.
Ἔξωμος, ὁ, ἡ, die eenen arm buiten zijn kleed houdt; v. d. 2) *expeditus*, vaardig. Ἐξωμίας, οῦ, ὁ, hetzelfde. Ἐξωμίζω, eenen arm of schouder buiten zijn kleed houden.
Ἐπωμὶς, ἴδος, ἡ, de bovenschouder; 2) het bovenste deel van een schip of van andere dingen; 3) zekere vrouwelijke kleederdragt, de schouderen bedekkende, of met mouwen.
Ἐπωμαδὸν, *adv.* op de schouders.
Κάτωμος, ὁ, ἡ, laag van schouderen.
Κατωμαδὸν, *adv.* op of om de schouders. Hom.
Κατωμάδιος, ὁ, ἡ, van de schouderen af- of neerhangend, op de schouderen gedragen.
Κατωμίζω, ik torsch op de schouderen, ligt met de schouderen op. Κατωμισμὸς, ὁ, het torschen op de schouderen.
Ὠμοπλάτη, ἡ, het schouderblad.

Ὠμὸς, ἡ, ὸν, raauw, niet gekookt; niet rijp, onrijp; v. d. *metaph.* ὠμὸν γῆρας, een onrijpe, d. i. vroegtijdige ouderdom, bij Hom. Od. Ὀ, 357; 2) *metaph.* ruw, wild, gruwzaam, wreed, onmenschelijk, onbeschaafd. **Ὠμῶς,** *adv.* ruw, wreedelijk.

Ὠμότης, ητος, ἡ, raauwheid; 2) ruwheid, wreedheid.
Ὠμοβόρος, *poët.* ὠμοβρὼς, ῶτος, ὁ, ἡ (van βόω, βόρω), raauwe spijzen etend. — Ὠμόβροτος, ὁ, ἡ, hetzelfde; 2) raauw gegeten. — Ὠμοφάγος, ὁ, ἡ, hetzelfde.
Ὠμοθετέω, *fut.* ήσω (van θέω, τίθημι), de stukken raauw vleesch van het offerdier op de met vet doorregene zijstukken (μηροὺς) leggen, en den Goden dus offeren. Zie over dit gebruik Hom. Il. Ἀ, 461. Od. Ξ, 427.
Ὠμόλινον, τὸ, ruw, grof vlas of lijnwaad; 2) het daaruit gemaakte, b. v. een scheerdoek.

Ὦνος, ου, ὁ, de prijs van waren, de koopprijs; 2) de koop, aankoop, inkoop; v. d. ὦνος ὀδαίων, de inkoop van reiskost of reisvoorraad, Hom. Od. Ὀ, 444. — **Ὦνος** staat misschien *Jon.* voor ὄνος, het Lat. *onus*,

de vracht, koopwaren, en v. d. de koopprijs: misschien ook van ὄνω, ὀνέω, *augere*, verhoogen, dus eig. prijsverhooging, opbieding.

Ὠνὴ, ἡ, het koopen, de koop, de loskooping; de koopprijs, de prijs.
Ὤνιος, ὁ, ἡ, ook ία, ιον, te koop, te koop gesteld, veil, χρημάτων, voor geld; v. d. in het alg. verkrijgbaar; *neutr. pl.* ὤνια, τὰ, de koopwaren.
Ὠνέομαι, *fut.* ἤσομαι, *med.* ik koop, koop mij aan; ik pacht, ik neem aan; ὠνεῖσθαι τι χρημάτων, eene zaak voor geld koopen; 2) te koop bieden, veilen, bij Demosth.
Ὤνημα, τὸ, het gekochte, de koop.
Ὤνησις, ἡ, hetzelfde als ὠνή.
Ὠνητὸς, ἡ, ὸν, gekocht, verkocht; te koop, veil, verkrijgbaar. Ὠνητὴς, οῦ, ὁ, de kooper.
Ὠνητέον, men moet koopen.
Ὠνητικὸς, ἡ, ὸν, tot koopen behoorende, koopziek.
Ὠνητιάω en ὠνησείω, ik wil koopen, heb lust tot koopen, ik ben koopziek.
Ἀργυρώνητος, ὁ, ἡ, voor geld te koop.
Νεώνητος, ὁ, ἡ, nieuw aangekocht.
Ἀντωνέομαι, ik koop daarvoor of daartegen; ik bied tegen.
Ἐξωνέομαι, ik koop uit, koop los, koop af.
Συνωνέομαι, ik koop mede, te zamen, te gelijk.
Δυςώνης, ὁ, een slecht kooper.
Εὔωνος, ὁ, ἡ, wel te koopen, goedkoop. Εὐώνως, *adv.* voor lagen prijs te koop, goedkoop.
Εὐωνία, ἡ, goedkoopheid, geringheid van prijs.
Εὐωνίζω en ἐπευωνίζω, ik maak goedkoop, stel op lagen prijs, ik schat gering.
Ἱππώνης, ὁ, een paardekooper. Ἱππωνία, ἡ, de paardekoop. Ἱππωνέω, paarden koopen.
Ὀψώνης, ου, ὁ, *opsonator*, een kooper van eetwaren; een vischkooper. Ὀψωνία, ἡ, de aankoop van eetwaren. Ὀψώνιον, τὸ, de voorraad van eetwaren, de kost; de soldij.
Ὀψωνέω, ik koop eetwaren.
Ὀψωνιάζω, ik geef den kost; ik geef loon of soldij.
Χρυσωνέω, ik koop of wissel goud of geld in. Isocrates.

Ὠὸν, τὸ, het Latijnsche *ovum*, *poët.* ὤεον en ὤϊον, τὸ, een ei. — *Dimin.* Ὠάριον, τὸ, een eitje.

Ὠώδης, ὁ, ἡ, eivormig, eijerachtig.
Ἐπωάζω, *contr.* ἐπζώω, ik zit op eijeren, ik broei; 2) *act.* ik zet op eijeren, ik laat broeijen.
Ἐπωασμὸς en ἐπώασις, ἡ, het op eijeren zitten, broeijen.

Ὢὸπ, en ὢὸπ ὄπ, *interj.* of uitroep bij zeevarenden in gebruik, om het roeijen te doen ophouden, z. v. a. hou op. Aristoph. *Ran.* 182 en 210.

Ὥρα, ἡ, misschien voor ὁρὰ, οὖρα, van ὄρω, ὁράω, zien, en verwant met het Lat. *cura*, zorg, toezigt,

opzigt, v. d. ὤρην ποιεῖσθαι of ἔχειν τινὸς, zorg voor iets dragen.

Ὠρέω, *fut.* ήσω, en ὠρεύω, ik zie toe, ik zorg, bewaak. Hesiodus *Theog.* 903, waar anderen ὡραίουσι lezen.
Ἄωρος, ὁ, ἡ, zorgeloos, onbezorgd.
Ἐξωριάζω, ik stel buiten mijne zorg, ik verwaarloos. Aeschyl. *Prom.* 17.
Εὔωρος, ὁ, ἡ, zorgeloos, onbezorgd. Εὐωρία, ἡ, zorgeloosheid, onbezorgdheid, vrijheid van zorgen.
Εὐωρέω, ik ben onbezorgd, leef vrij van zorgen.
Οὐδενόςωρος, ὁ, ἡ, geene zorg waardig, niets waardig. Hom. Il. Θ, 178.
Πολυωρέω, ik heb vele zorgen, draag veel zorg; τινὰ βρώμασι, ik verzorg iemand van eetwaren.
Πολυωρία, ἡ, veelheid van zorg, zorgvuldigheid.

Ὥρα, ἡ, het zij *Jon.* voor οὖρα, het zij voor ὅρα, verwant met ὅρος, ὁρίζω, bepalen, het Latijnsche *hora*, 1) in het alg. tijdsbepaling, bepaalde of geschikte tijd, b. v. ὥρα ὕπνου, tijd van slapen, δείπνου, tijd van eten, τοῦ λέγειν, of enkel λέγειν, tijd van spreken, ἐν ὥρῃ, op zijn tijd, bij tijds, enz.; 2) in het bijz. de tijd (van het jaar), een jaargetijde, b. v. ὥρα χειμῶνος, de wintertijd, ὥρη εἰαρινή, de lentetijd, enz.; bij latere schrijvers, de tijd (van den dag), de morgen-, middag- of avondstond; eindelijk, een vier en twintigste deel van den dag, een uur; 3) een bijzonder tijdperk van het menschelijk leven, de levenstijd, levensrijpheid, het best van het leven, bijz. de jeugd of mannelijke jaren, van waar de spreekwijze εἰς ἀνδρὸς ὥραν ἥκειν, manbaar of huwbaar worden; v. d. 4) schoonheid, zoowel van het gelaat, welke in de kracht van het leven het zigtbaarste is, als van de natuur; 5) Ὧραι, αἱ, *Horae*, de Godinnen der jaargetijden, die dezelve matigen, den groei der planten bevorderen, en aan de gansche natuur, zoowel als aan de schepselen en den mensch, hunne schoonheid bijzetten. — Men vindt ook ὧρος, ὁ, hetzelfde als ὥρα, tijd, bij Diodorus Siculus I, 26; 2) het jaar; *pl.* ὧροι, *annales*, jaarboeken, bij Lucianus *Macrob.* 14.

Ὡραῖος, αία, αῖον, tijdig, door den tijd van het jaar mede gebragt, tot rijpheid gekomen, rijp, v. d. ὡραῖοι καρποὶ en ὡραῖα, τά, de rijpe vruchten, het jaarlijksch gewas, bijz. die, welke in den besten tijd des jaars, ὥρα ἔτους genoemd, rijp zijn; 2) *metaph.* van menschen, rijp, d. i. volwas-

sen, in de kracht des levens, in den bloei zijner jaren, manbaar, huwbaar; 3) in het alg. schoon of in zijne soort volmaakt.

'Ωραιότης, ητος, ἡ, tijdigheid, rijpheid, schoonheid, zoowel van het veldgewas als van het ligchaam.

'Ωρικὸς, ἡ, ὸν, en ὥριμος, ὁ, ἡ, rijp, tijdig; 2) in den bloei des levens, jeugdig. 'Ωρικῶς, *adv.* op zijnen tijd, jeugdelijk.

"Ωριος, ὁ, ἡ, en ία, ιον, *poët.* hetzelfde als ὡραῖος, tijdig, rijp.

'Ωραΐζω, *fut.* ίσω, ik maak schoon, ik schik op, sier op; *med.* zich opsieren of opschikken, bijz. van vrouwelijke sieraden; *metaph.* (zijne redenen) opsieren, schoone woorden spreken.

'Ωραϊσμὸς, ὁ, opschik, sieraad; sierlijkheid van stijl of taal.

Αωρος, ὁ, ἡ, ontijdig, ongelegen; vroegtijdig, voor den tijd; nog niet rijp, onrijp; 2) zonder schoonheid, hatelijk, leelijk, misvormd, b. v. πόδες ἄωροι, bij Hom. Od. M, 89. zoo de lezing echt is.

"Ανωρος, ὁ, ἡ, ontijdig; vroegtijdig, te vroeg rijp.

'Αωρία, ἡ, ontijdigheid, ongelegenheid.

'Αωρὶ, *adv.* ontijdiglijk.

Παναώριος, ὁ, ἡ, gansch ontijdig; al te vroegtijdig, voor den tijd, b. v. stervend, bij Hom. Il. Ω, 540.

'Εννέωρος, ὁ, ἡ, negenjarig.

"Ενωρος, ὁ, ἡ, in of op den regten tijd, rijp, jong, sterk.

'Ενωραΐζομαι, ik vertoon mij fraai in iets, ik poch, ik heb veel op met iets.

"Εξωρος, ὁ, ἡ, ontijdig, buiten den tijd; 2) buiten de jaren, te oud, b. v. τοῦ ἐρᾷν, om te beminnen.

Εὔωρος, ὁ, ἡ, op den regten tijd, wel van pas, tijdig, b. v. γάμος, een huwelijk juist op zijnen tijd; 2) op zijnen tijd vruchtgevend, b. v. εὔωρος γῆ, een vruchtbare akker.

'Οπώρα, *Jon.* ὀπώρη, ἡ, eig. de natijd, het najaar of de nazomer, de tijd als de vruchten rijp zijn, d. i. de oogsttijd, herfsttijd, de herfst; 2) de voortbrengselen van dien tijd, de vruchten, het ooft.

'Οπωρινὸς, ἡ, ὸν, van, uit of in den herfst, den herfst betreffende, b. v. ἀστὴρ, d. i. het hondsgesternte.

'Οπωρικὸς, ἡ, ὸν, en ὀπωριαῖος, α, ον, den herfst betreffende, tot den herfst behoorende.

'Οπωρίζω, *fut.* ιῶ, ik zamel de herfst- of najaarsvruchten in, ik oogst.

'Οπωρισμὸς, ὁ, de oogst.

Μετόπωρον, τὸ, en μετοπώρα, ἡ, de naherfst, de late nazomer, de naderende winter.

Μετοπωρινὸς, ἡ, ὸν, van of uit de late nazomer.

Φθινόπωρον, τὸ, het laatste deel of het uiteinde van den nazomer. Φθινοπωρινὸς, ἡ, ὸν, uit dien tijd.

Πρόωρος en προώριος, ὁ, ἡ, voor den tijd, vroegtijdig; vroeg rijp; πρόωρος μοῖρα, een al te vroege dood.

'Υπέρωρος, ὁ, ἡ, over of boven den tijd en de jaren.

'Ωρίων, ωνος, ὁ, *Orion*, de Orion, zeker gesternte.

'Ωρύω, ὠρύομαι, brullen, huilen, gelijk de honden;

wolven, leeuwen; enz. Daarvoor ook ὠρύζω, ὠρύγω, van waar

Ὠρυγὴ, ἡ, en ὤρυγμα, τὸ, gebrul, gehuil;
Ὠρυγμὸς en ὠρυθμὸς, ὁ, hetzelfde.
Ἀνωρύομαι, gebrul aanheffen, uitbrullen.

Daartoe brengt men ook:

Ὀρυμαγδὸς, ὁ (misschien voor ὀρυγμαδὸς, ὁ, van ὀρύγω, ὀρύσσω, voor ὠρύω), het geraas, gekraak, b. v. van eenen boom die omgehakt wordt, het gekletter van wapenen, krijgsgeschreeuw, krijgsgewoel, enz.

Ὡς, *adv.* (misschien voor οἷς, verst. τρόποις, of iets dergelijks, op welke wijze) van verschillende beteekenis, 1) van *gelijkheid*, gelijk, zoo als, even als; veelal ὡς — οὕτως, gelijk — aldus, of even zoo; ook voor πῶς; hoe? bij eene vraag; of voor het betrekkelijke ὅπως, hoe, op wat wijze; 2) van *tijd*, als, wanneer, zoodra als, v. w. ὡς ἴδον ὡς ἐμάνην, *ut vidi ut perii*, naauw zag ik haar of ik werd smoorlijk verliefd; 3) van *aanwijzing*, *redegeving*, enz. dat, omdat, dewijl; bijz. even als ὅτι, dat, bij het aanhalen van vreemde woorden; daarvoor ook somtijds ὡς ὅτι; 4) van *doel*, dat, opdat, zoodat, om, met den *Optat.* of *Subj.* ook met een *Inf.* b. v. ὡς ἴδω, opdat ik zien moge, ὡς εἰπεῖν, om zoo te spreken; 5) voor eenen *Superl.* duidt het den hoogstmogelijken graad aan, ὡς μάλιστα, zoo veel mogelijk, ὡς τάχιστα, zoo spoedig mogelijk; ook met den *Compar.* ὡς ἧττον, des te minder, ὡς μᾶλλον, des te meer, zoo veel te eer; v. d. ook ὡς ἀληθῶς, in der daad, wezenlijk, θαυμασίως of θαυμαστῶς ὡς, alsmede ὑπερφυῶς ὡς, bij uitstek, uitermate zeer, enz.; 6) achter een *Compar.* voor ἤ, dan, b. v. μᾶλλον — ὡς, voor μᾶλλον ἢ ὡς, liever of eerder — dan dat; 7) bij *talwoorden*, ongeveer, omtrent, bijna, b. v. ὡς χίλιοι, bijna duizend; v. d. ook ὡς τὸ πολὺ, meerendeels, ὡς τὸ πλεῖστον, meestendeels, enz.; 8) bij *participia* wordt het op velerlei wijzen gebruikt, b. v. ἐρώτα ὡς ἀποκρινουμένου, verst. ἐμοῦ, vraag mij en ik zal antwoorden; ὡς μάχης ἔτι δεῆσον, als of er nog strijd noodig ware; ἐξέπλει ὡς πολεμήσων, hij voer af om oorlog te voeren, enz.; 9) ὡς, hetzelfde als ἕως, voor eene *praepos.* b. v. ὡς πρὸς τὴν πόλιν, naar de stad, tot de stad; ὡς ἐπὶ τὸν ποταμὸν, tot aan de rivier; wel-

ke *praep.* meest wegblijft als er van personen gesproken wordt, b. v. ὡς ἐμὲ, tot mij, naar mij. — Daarvan onderscheiden Ὥς, *adv.* hetzelfde als οὕτως, zoo, aldus, even zoo, op die wijze.

Ὡςὰν, *adv.* (voor ὡς ἂν) *utpote*, *quippe*, als, als of, even als of; 2) dat, opdat; 3) tot dat, zoo lang als, even als ὡς ὅτε, gelijk sommigen lezen Od. Ρ, 358.

Ὡςανεὶ, *adv.* (voor ὡς ἂν εἰ) gelijk als, even als of.

Ὡςαύτως, even zoo, op gelijke wijze.

Ὡςεὶ, *adv.* gelijk; als; als of, even als.

Ὥςκε, of ὥςκεν, *adv.* *poët.* voor ὡςάν.

Ὥσπερ, *adv.* z. v. a. ὡς, zoo als; gelijk, gelijk als; 3) bijna, omtrent. Ὡςπεροῦν, *adv.* hetzelfde.

Ὡςπερεὶ en ὡςπερανεὶ, *adv.* gelijkerwijze als, gelijk als.

Ὥςε, *adv.* gelijk, als, zoo als, even zoo als, zoowel als; 2) *ut*, *ita ut*, dat, opdat, zoodat, met eenen *inf.* 3) dan dat, achter eenen *Compar.* b. v. νεώτεροι ἢ ὥςε λέγειν, te jong om te spreken.

Daartoe behooren ook:

Ἕως, *poët.* εἵως, *adv.* tot dat, zoo lang tot dat, zoo lang als; meestal ἕως οὗ, ἕως ἂν, ἕως ὅτε.

Τέως, *adv.* zoo lang, slaat meestal terug op het voorafgaande ἕως, b v. ἕως — τέως, tot zoo lang — als; tot dien tijd; intusschen; ἐν τῷ τέως, in den tusschentijd; τέως ἔτι, ondertusschen dat; enz.

Τῶς, *poët.* voor ὥς, zoo, op zulk eene wijze.

Καθὼς, *adv.* even als, gelijk als.

Ὠφελέω; Zie Ὀφείλω.

Ὠχρὸς, ὰ, ὸν, bleek, bleek van gelaat, geelachtig.

Ὦχρος, ὁ, en ὠχρότης, ἡ, bleekheid, bleeke kleur. Ὠχρία, ἡ, hetzelfde.

Ὠχρίας, ὁ, een bleekeling, een bleekneus.

Ὠχριάω en ὠχράω, ik ben bleek, zie bleek, ik word bleek, verbleek.

Ὠχρίασις, ἡ, het bleek worden, de verbleeking.

Ὦχρα, ἡ, oker, eene soort van gele verwstof.

Ὤχρωμα, τὸ (van ὠχρόω), bleekheid.

Ἔνωχρος, ὁ, ἡ, bleek.

Ἔξωχρος, ὁ, ἡ, uitermate bleek, zeer bleek.

Κατωχριάω en κατωχράω, ik verbleek, ben of word zeer bleek.

Πάρωχρος en ὕπωχρος, ὁ, ἡ, bijna bleek, een weinig bleek, bleekachtig.

Ὤψ. Zie Ὄπτομαι.

WOORDENLIJST

NAAR ALFABETHISCHE ORDE.

INLEIDING.

Tot gemak van den Leerling zal het niet ongepast zijn, omtrent den aard en het gebruik van deze Woordenlijst de volgende te regt wijzingen laten vorafgaan.

1. Alle de woorden hier vermeld zoeke men, gelijk van zelfs spreekt, op dat woord, tot hetwelk het woordje *zie*, of kortheidshalve de enkele streep —, verwijst; en dat wel op dezelfde bladzijde, zoo dikwijls deze niet afzonderlijk is aangewezen: b. v. *ἅτερος*, *zie* *ἕτερος*, welke men beide vindt bladz. 201; *θράσος* — *θάρσος*, beide te vinden bladz. 232. Daarentegen, zoodra bij het laatste woord tevens de bladz. is opgegeven, zoeke men niet op dezelfde, maar op eene der volgende bladzijden: b. v. *ἀλέκτωρ*, *zie* *λέγω*, 359, d. i. *zie* het stamwoord *λέγω*, bladz. 358, en aldaar bladz. 359; *δρόμος* — *τρέχω*, 782, d. i. *zie* het stamwoord *τρέχω*, bladz. 781, en aldaar bladz. 782, enz.; in welk laatste geval meestentijds, behalve het stamwoord, ook de bladzijde wordt aangewezen.

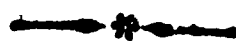
2. Bepaalt zich deze Lijst alléén tot die woorden, welke of in het geheel niet, of althans moeijelijk, naar Alfabethische orde in het Woordenboek zelf kunnen gevonden worden; met uitzondering der overigen, welke, ofschoon onder het eene of andere stamwoord geplaatst, echter dadelijk in het oog vallen, ook zonder nadere aanwijzing. Stel eens, men zoeke *ἀγανακτεῖν*: dit vindt men terstond onder *ἄγαν*, bladz. 1. Zoo ook staan *δαιμόνιος*, *δαιμονάω*, enz. vlak onder *δαίμων*, bladz. 137, en kunnen dus nergens anders gezocht worden. Het

tegenovergestelde heeft plaats in de boven No. 1. aangehaalde voorbeelden, welke, zonder behulp eener Woordenlijst, naauwelijks zouden gevonden worden.

3. Hiervan zijn echter uitgezonderd de meeste *zamengestelde woorden*, te weten: 1) met de letter ἀ, in verschillende beteekenis; 2) met eene der *praepositien*, of voorzetselen, ἀνὰ, ἀμφὶ, ἀντὶ, ἀπὸ, διὰ; εἰς, ἐκ, ἐξ, ἐν, ἐπὶ, κατὰ, περὶ, πρὸ, πρὸς, σὺν, ὑπὲρ, ὑπὸ; 3) met de *adverbia*, of bijwoorden, δὺς, εὖ, μέγα, μικρὸν, πολὺ, en andere veel voorkomende; 4) met eenig welbekend *nomen* of naamwoord, hetzij zelfstandig, bijvoegelijk, of talwoord, b. v. ἵππος, μῖσος, φίλος, δὶς, ἑπτὰ, δέκα, πέντε, enz. Deze alle, en meer dergelijke, zijn noch in het *Werk zelf* op het alfabeth te vinden, noch ook in deze *Woordenlijst*, deels om de kortheid, deels tot oefening. Men vindt dezelve doorgaans niet onder het eerste, maar onder het laatste deel der zamenstelling; b. v. ἄξενος op ξένος, ἀποβάλλω op βάλλω, δυςχερὴς en εὐχερὴς op χεὶρ; voorts ἱππόδαμος, φιλοπάτηρ, δεκαχίλιοι, op δαμάω, πατὴρ, χίλιοι; enz. Daar, waar zulks, om bijzondere redenen, eenige moeijelijkheid te weeg brengt, vindt men in de Woordenlijst de noodige teregtwijzingen. Wat betreft 5) de *decomposita* of *dubbel zamengestelde*, deze zijn doorgaans gemakshalve in de Woordenlijst opgenomen.

4. De Leerling een zamengesteld woord aantreffende, waarvan hij het tweede deel niet in het Werk kan vinden, zoeke dit laatste afzonderlijk in de Woordenlijst: b. v. ἀπόβασις, διάλογος, πρόςφορος. Van deze zijn βάσις, λόγος, φόρος niet op het alfabeth te vinden: doch de Woordenlijst naslaande, zal men zien dat βάσις op βάω, λόγος op λέγω, φόρος op φέρω moeten gezocht worden; en aldaar zoekende zal men deze en andere zamenstellingen dadelijk gewaar worden.

Meer andere aanwijzingen te geven is niet wel mogelijk. Dagelijksch gebruik en oefening moeten hier veel afdoen: en hetgeen deswegens in de Voorrede gezegd is, hier te herhalen, zoude geheel overtollig zijn.

A.

A. Met deze letter zijn een groot aantal woorden zamengesteld, in *ontkennende*, *versterkende*, of *vereenigende* beteekenis. Eenige derzelve zal men in deze Lijst aantreffen. Bij de overigen zij men er op bedacht, om dezelve niet op A, doch op de eerstvolgende letter te zoeken: b. v. ἄβιος, op βίος, ἄπολις, op πόλις, enz.

ἀάατος zie ἄτη.
ἀαγὴς — ἄγω, ἄγνυμι, 10.
ἀάζω — ἄω, 82.
ἄαπτος — ἄπτω, 31.
ἀασάμην — ἄτη.
ἀασμὸς — ἄω, 82.
ἀάσχετος — ἔχω, 209.
ἄατος — ἄτη, of ἄσω.
ἀάτω } — ἄτη.
ἀάω
ἀβαιὸς — βαιὸς.
ἀβακὴς — βάζω.
ἀβέβαιος — βάω, 98.
ἀβέβηλος — βάω, 97.
ἀβουλέω } — βούλομαι.
ἀβουλὴς
ἀβοήθητος — βοάω, 106.
ἀβούτης — βοῦς, 110.
ἄβρα — ἥβη, 225.
ἀβροδίαιτα — δίαιτα, 158.
ἄβρομος — βρέμω.
ἁβρὸς, ἁβρύνω — ἥβη.
ἄβροτος — βόω, 112.
ἀβροχαίτης — χαίτη.
ἀβροχίτων — χιτών.
ἄβυσσος — βυθὸς.
ἀγάαμαι } — γαίω.
ἀγάζομαι
ἀγαθοφυὴς — φύω, 863.
ἀγαίομαι — γαίω.
ἀγακλειτὸς — καλέω, 271.
ἀγάκλυτος — κλύω, 302.
ἀγαλλιάω } — γαίω.
ἀγάλλω
ἄγαλμα
ἄγαμαι
ἀγάννιφος — νίφω.
ἀγανὸς } — γαίω, 118.
ἀλανὴς
ἀγανόφρων — φρὴν, 855.
ἀγάομαι — γαίω.
ἀγαπάω — γαίω, 118.
ἀγάπη, ἀγαπήνωρ, ἀγαπητὸς, zie γαίω, 118.
ἀγάῤῥοος — ῥέω, 648.
ἄγασμα } — γαίω.
ἀγαστὸς
ἀγαυὸς } — γαίω, 118.
ἀγαυρὸς
ἀγάφθεγκτος — φθέγγω, 825.
ἀγάω — γαίω.
ἀγέρθω — ἀγείρω.
ἀγελαῖος, ἀγελάζειν — ἄγω, 7.
ἀγέλη — ἄγω, 7.
ἀνεμώλιος — ἄω, 77.
ἀγερμὸς } — ἀγείρω.
ἀγέρω
ἀγέστρατος — στρατὸς, 720.
ἀγὴ — ἄγω, ἄγνυμι, 10.
ἄγη — γαίω.
ἀγηλάζω } — ἄγω, 7.
ἄγημα
ἀγήνωρ — ἀνὴρ, 41.
ἀγητὸς — γαίω.
ἁγιάζω, ἁγιασμὸς — ἅγιος.
ἁγίζω } — ἅγιος.
ἁγιόω
ἁγιστία
ἀγκάζομαι — ἀγκὴ.
ἀγκάλη } — ἀγκὴ.
ἀγκαλὶς
ἄγκιστρον — ἀγκή.
ἀγκλίνω — κλίνω.
ἄγκος — ἀγκὴ.
ἀγκρίνω — κρίνω, 328.
ἀγκυλομήτης — μέδω, 404.
ἄγκυλος — ἀγκὴ.
ἀγκυλοτόξος — τόξον.
ἀγκυλόχειλος — χεῖλος, 876.
ἄγκυρα — ἀγκὴ.
ἀγκὼν — ἀγκή.
ἀγλαΐα — γαίω, 118.
ἀγλαΐζω — γαίω.
ἀγλαόδενδρος — δένδρον.
ἀγλαὸς — γαίω, 118.
ἄγμα, ἄγμος — ἄγω, 10.
ἁγνεύω, ἁγνίζω — ἅγος.
ἀγνοέω, ήσω, ἄγνοια — γνόω, 460.
ἁγνὸς en γνὴς — ἅγος.
ἀγνὼς, ἀγνώσσω — γνόω, 460.
ἀγορὰ, ἀγοράζω, ἀγοραῖος — ἀγείρω.
ἀγοράομαι — ἀγείρω, 3.
ἀγορεύω — ἀγείρω, 3.

ἀμπνύω, νμαι zie πνέω, 606.
ἀμπολέω — πέλω, 558.
ἄμπωσις, ἄμπωτις — πίνω, 589.
ἀμυξ — ἀμύσσω.
ἀμυςὶ — μύω.
ΑΜΦ zamenstelling der *praep.* ἀμφὶ met eene vokaal, b. v. ἀμφαγαπάω, ἄμφοδος, van ἀγάπη, ὁδὸς enz.
ἀμφαδὸν — φαίνω, 818.
ἀμφασία — φάω, φάζω, 821.
ἀμφαφάω — ἅπτω, 51.
ἀμφεύγω — φεύγω, 842.
ἀμφήκης — ἀκὴ, 24.
ἀμφηρεφὴς — ἐρέφω.
ΑΜΦΙ, *praep.* v. w. ἀμφιλέγω, ἀμφιμάχητος, van λέγω, μάχη, enz.
ἀμφίεμαι, ἀμφίεσμα — ἕω, ἕννυμι, 218.
ἀμφιέννυμι — ἕω, ἕννυμι, 217.
ἀμφίαλος — ἅλς.
ἀμφιγνοέω — γνόω, 461.
ἀμφικτίονες, ἀμφικτύονες — κτίζω.
ἀμφιλαφὴς — λαμβάνω.
ἀμφιπένομαι — πένω.
ἀμφιπερισέφω — σέφω, 721.
ἀμφιπερισρέφω — σρέφω, 727.
ἀμφιπλὶξ — πλήσσω, 604.
ἀμφιῤῥηδὴς — ῥαίνω.
ἀμφισβητέω — βάω, 95.
ἀμφώδων, ἀμφόδους — ὀδοὺς.
ἄμφωτος, ἀμφώης — οὖας.
ἀμῶς, ἀμωσγέπως — ἀμὸς.
'AN duidt aan de zamenstelling, 1) der α, het zij voor de letter ν, b. v. ἄνους; het zij voor een der vokalen, door tusschenschuiving der ν, b. v. ἄνυδρος, voor ἄϋδρος, van ὕδωρ; 2) der *praep.* ἀνὰ met een der vokalen, b. v. ἀν-άγειν, ἀνέχειν, ἀνυφαίνειν, enz. Men zoeke dergelijke woorden onder het tweede gedeelte der zamenstelling.
'ANA *praep.* van waar zamengesteld zijn ἀναβάλλω, ἀναγελάω, ἀναδέω, welke men zoeke onder βάλλω, γελάω, δέω, enz.
ἀναβέβροχεν, ἀναβροχὲν, ἀναβρόξειε — βρέχω, 114.
ἀναβρόχω — βρέχω, 114.
ἀναδενδρὰς — δένδρον.
ἀνάεδνος — ἕδω, 171.
ἄναθλος — ἄεθλος.
ἀναίδεια, ἀναιδὴς — αἰδέομαι.
ἀναίνομαι — αἶνος.
ἀναπτὸς — ἅπτω.
ἀναισθησία, ἀναίσθητος — αἰσθάνομαι.
ἀναίσχυντος, ἀναισχυντία — αἶσχος.
ἀνακαθίζω — ἕω, ἵζω, 217.
ἀνακεστὸς — ἀκὴ, 24.
ἀνακόλουθος — ἀκόλουθος.
ἀνακῶς — ἄναξ.
ἀνακωχὴ — ἔχω, 210.
ἀνάλωμα, ἀνάλωσις, ἀναλωτὴς, ἀνάλωτος — ἁλίσκω, 30.
ἄναμμα — ἅπτω.
ἀναμπλάκητος — πλάζω.
ἀναμφίβολος — βάλλω, 86.
ἀναμφίλεκτος-λογος — λέγω, 366.
ἀνάνιος — ἀνία.
ἄναντα, ἀνάντης — ἀντὶ.
ἀναντίῤῥητος — ἔρω, 199.
ἀνάπαιςος — παίω.
ἀναπλόω, ἀνάπλωσις — ἁπλόος.
ἀναπόδεικτος — δεικνύω, 144.
ἀνάπτω — ἅπτω.
ἀναξυρὸς — σύρω, 701.
ἀνάρθμιος, ἀνάρσιος — ἄρω, 64.
ἀναλίσκω — ἁλίσκω.
ἀνασχινδαλεύω, δυλεύω — σχίζω.
ἀνατεὶ, ἀνατὶ — ἄτη.
ἀνατολὴ, ἀντολὴ — τέλλω.
ἄνατος — ἄτη.
ἄναυδος — ἄω, 79.
ἀναφανδὸν — φαίνω, 818.
ἁνδάνω — ἅδω.
ἄνδιχα — δὶς, 162.
ἀνδράδελφος — δελφὺς.
ἀνδρακὰς, ἀνδράριον, ἀνδρεῖος, ἀνδρεία, ἀνδρία — ἀνὴρ, 41.
ἀνδριαντοποιὸς — ποιέω, 610.
ἀνδριαντοπλάςης — πλάσσω.

ANT, voor de *praep.* ἀντὶ, wanneer er eene vokaal volgt, b. v. ἀντέχειν, ἀντισχύειν, zie ἔχω, ἰσχὺς, enz.
ἀνταποπέρδω zie πέρδω.
ἀνταποςέλλω — ςέλλω, 715.
ἀνταποφαίνω — φαίνω, 818.
ἀντειςφέρω — φέρω, 837.
ἀντέλλω — τέλλω.
ἀντεμβιβάζω — βάω, 97.
ἀντεξορμάω — ὄρω, 521.
ἀντεπικουρέω — κόρος, 318.
ἀντεπιςρέφω } — ςρέφω, 726.
ἀντεςραμμένως }
'ANTI, *praep.* van waar vele zamenstellingen, als ἀντίδικος, ἀντιλέγω; zie δίκη, λέγω, enz.
ἀντιάνειραι — ἀνὴρ, 41.
ἀντικάθημαι — ἕω, ἧμαι, 216.
ἀντικαθίςημι — ςάω, 709.
ἀντικρὺ — ἀντὶ.
ἀντιμεθίςημι — ςάω, 709.
ἀντίμολπος — μέλπω.
ἀντίπαλος — πάλλω, 538.
ἀντιπαρακελεύομαι — κέλω, κελεύω, 285.
ἀντιπαράσκευος — σκεῦος, 682.
ἀντιπαρατάσσω — τάσσω, 746.
ἀντιπαρατείνω — τείνω, 750.
ἀντιπροπίνω — πίνω, 589.
ἄντιτος, ἀνάτιτος — τίω, 770.
ἄνυδρος — ὕδωρ, 808.
ἄνυλος — ὕλη.
ἀνυπέρβλητος — βάλλω, 91.
ἀνυπερθέτως — θέω, 242.
ἀνυπεύθυνος — εὐθὺς.
ἀνυπόδητος — δέω, 153.
ἀνυπόκριτος — κρίνω, 329.
ἀνύποπτος, ἀνυπόπτευτος — ὄπτω, 510.
ἀνυπόςατος — ςάω, 711.
ἀνυπότακτος — τάσσω, 747.
ἄνω — ἀνὰ.
ἄνω, ἄνομαι — ἀνύω.
ἀνώδυνος — ὀδύω.
ἄνωθεν — ἀνὰ.
ἀνώϊςος — οἴω, 491.
ἀνώμαλος — ὁμὸς, 498.
ἄνωμος — ὦμος.
ἀνώμοτος — ὄμνυμι.
ἀνώνυμος — ὄνομα, 502.
ἀνᾶρτω — ὄρω.
ἀνωρύομαι — ὠρύω.
ἀνώτερος — ἀνὰ.
ἀξιέραςος — ἐράω.
ἀξιοθαύμαςος zie θάω, 234.
ἀξιόκτητος — κτάομαι, 333.
ἀξιόλεκτος — λέγω.
ἀξιόλογος — λέγω, 362.
ἀξιόμαχος — μάχομαι, 399.
ἀξιομνημόνευτος — μνάω, 430.
ἀξιόνικος — νίκη.
ἀξιοπενθὴς — πάσχω, 545.
ἀξιόπιςος — πείθω, 553.
ἀξιόποινος — ποινὴ.
ἀξιοπρεπὴς — πρέπω.
ἀξιόσκεπτον — σκέπω.
ἀξιοσπούδαςος — σπεύδω.
ἀξιοτέκμαρτος — τείρω, 755.
ἀξιοφίλητος — φίλος, 846.
ἀξιόχρεως — χράω, 897.
ἄοζος, ἄνοζος — ὄζος.
ἀοιδὴ — ἀείδω.
ἀολλὴς, ἀολλίζω — εἴλω, 176.
ἀορτέω } — αἴρω, 19.
ἀορτὴρ }
ἄουτος, ἀνούτατος — οὐτάω.
ΑΠ, teeken van zamenstelling 1) der α en π, b. v. ἄπολις, zie πόλις; 2) der *praep.* ἀπὸ met eene vokaal, als: ἀπάδω, ἀπέχω, ἀπόμνυμι; zie ἄγω, ἔχω, ὄμνυμι, enz.
ἀπαίσιος — αἴσα.
ἀπαιτέω } — αἰτέω.
ἀπαίτησις }
ἀπάλαμος, ἀπάλαμνος — πάλλω, 538.
ἀπαλοτρεφὴς — τρέφω.
ἀπαλόχροος — χρόω, 900.
ἀπαμβλύω — ἀμβλὺς.
ἀπαμείρω — μείρω, 407.
ἀπάνευθε — ἄνευ.
ἀπάντημα } — ἀντὶ.
ἀπάντησις }
ἀπανίςημι — ςάω, 706.
ἀπανταχῆ, χοῦ — πᾶς, ἅπας.
ἀπαντάω — ἀντὶ.
ἀπαντῆ — πᾶς, ἅπας.
ἀπαξαπλῶς — ἁπλόος.
ἀπαραμύθητος — μῦθος, 437.
ἀπαραποδίςως — ποῦς, 618.
ἀπαράσημος, ἀπαρασήμαντος — σῆμα, 669.
ἀπαράσκευος — σκεῦος, 682.
ἀπαραφύλακτος — φυλάσσω, 860.
ἄπαργμα — ἀρχὴ, 60.
ἀπάρσια }
ἀπαρτὶ } — ἄρω, 64.
ἀπαρτίως }

ἀσύςατος zie ςάω, 711.
ἄσωτος — σόος.
ἀταλάφρων, ἀταλόφρων — φρὴν, 855.
ἀτὰρ — αὐτὰρ.
ἄταρπος — τρέπω.
ἀταρτηρὸς } — ἄτη.
ἀτάω
ἀτειρὴς } — τείρω, 752.
ἀτερηδόνιςος
ἄτερος — ἕτερος.
ἀτημελὴς — μέλω, 412.
ἀτίζω — τίω, 770.
ἀτιτάλλω — ἀτάλλω.
ἄτλας — ταλάω, 741.
ἀτμὴ
ἀτμὸς } — ἄω, 82.
ἀτμώδης
ἄτος — ἄδω.
ἀτραπὸς, ἀτραπιτὸς — τρέπω.
ἀτρεκὴς, ἀτρεκέως — τρέχω.
ἀτρέμα, ἀτρέμας — τρέω, 784.
ἀτρυτώνη — τρύω.
ἀτρύγετος — τρύγη.
ἄτω — ἄτη.
αὐάζω
αὐασμὸς
αὐαίνω } — ἄω, 78.
αὐαλέος
αὔανσις
αὐγάζω
αὐγασμὸς } — ἄω, 79.
αὐγὴ
αὐδάω
αὐδὴ — ἄω, 78.
αὐδήεις — ἄω, 79.
ἄυδρος — ὕδωρ, 808.
αὐθαδόςομος — ςόμα.
αὐθέκαςος — ἑκάς.
αὐθήμερος — ἡμέρα.
αὐλαία — ἄω, 80.
αὔλειος — ἄω, 79.
αὐλείτης } — ἄω, 80.
αὐλέω
αὐλὴ — ἄω, 79.
αὔλημα
αὔλησις } — ἄω, 80.
αὐλητὴρ
αὐλήτης
αὐλίδιον — ἄω, 79.
αὐλίζομαι } zie ἄω, 80.
αὐλικὸς
αὐλίον — ἄω, 79.
αὖλις
αὔλιος } — ἄω, 80.
αὐλὸς
ἄϋλος — ὕλη.
αὐλωδὸς
αὐλῶν } — ἄω, 81.
αὐλῶπις
αὐόνη
αὖος } — 78.
αὖος
αὔρα, αὐρίζω, αὔριον — ἄω, 81.
αὐστηρὸς — ἄω, 81.
αὔτανδρος — ἀνὴρ, 41.
αὐτανεψιὸς — ἀνεψιὸς.
αὐταρκὴς — ἀρκέω.
αὖτε — αὖ.
αὐτεπίτακτος — τάσσω, 746.
ἀϋτέω } — ἄω, 78.
ἀϋτὴ
αὐτίκα — αὐτὸς.
αὖτις — αὖ.
αὐτογνώμων — γνόω, 461.
αὐτοετὴς — ἔτος.
αὐτοκασίγνητος — γίγνομαι, 125.
αὐτόκλητος — καλέω, 269.
ἀϋτμὴ } — ἄω, 82.
ἀϋτμὴν
αὐτοβόητος — βοάω, 106.
αὐτοκέλευςος — κέλω, κελεύω, 285.
αὐτοκρατὴς — κράτος, 324.
αὐτόκτιτος, αὐτόκτιςος — κτίζω.
αὐτοκτόνος — κτάω, 334.
αὐτολεξεὶ — λέγω, 359.
αὐτομαθὴς — μάθω.
αὐτόματος — μάω, 401.
αὐτόμολος — μολέω.
αὐτόνομος — νέμω, 448.
αὐτονυχεὶ — νὺξ.
αὐτοπαθὴς — πάσχω, 544.
αὐτόπολις — πόλις, 614.
αὐτοπραγία — πράσσω, 622.
αὐτοσφαγὴς — σφάζω, 812.
αὐτόπτης — ὄπτω.
αὐτοσχεδὸν — ἔχω, 209.
αὐτοτελὴς — τέλος, 758.
αὐτότεχνος — τύκω, 791.
αὐτοῦ — αὐτὸς.
αὐτοφυὴς — φύω, 863.
αὐτόχθων — χθών.
αὐτοχόωνος — χέω, 881.
αὐτόχρημα — χράω, 894.
αὐτόχυτος — χέω, 882.

βαρύλυπος zie λύπη.
βαρυπενθὴς — πάσχω, 545.
βαρύποτμος — πίπτω, 590.
βαρύςαθμος — ςάω, 703.
βαρύςονος — ςένω.
βαρυσύμφορος — φέρω, 840.
βαρυσφάραγος — σφάραγος, 734.
βαρύτονος — τείνω, 749.
βαρύφθογγος — φθέγγω, 826.
βαρύφορτος — φόρτος, 835.
βαρύφρων — φρὴν, 855.
βαρύψυχος — ψύχω, 914.
βάσις — βάω, 95.
βάσκω — βάω, 97.
βαστάζω / βατέω } — βάω, 95.
βατὴρ — βάω, 96.
βατοδρόπος — δρέπω.
βατὸς — βάω, 95.
βαφὴ — βάπτω.
βδελυκτὸς / βδελυρὸς / βδελύσσω / βδόλος / βδύλλω } — βδέω.
βέβαα / βεβαὼς } — βάω.
βέβαιος — βάω, 98.
βέβηκα — βάω.
βέβηλος — βάω, 97.
βεβὼς — βάω.
βεκκεσέληνος — ἕλη.
βέλεμνον / βελόνη / βέλος } — βάλλω.
βένθος — βαθὺς, 84.
βῆγμα — βὴξ.
βηλὸς — βάω, 97.
βῆμα — βάω, 95.
βήσσω / βήττω } — βὴξ.
βήσω / βήσομαι } — βάω.
βιβάζω / βιβάω / βίβημι } — βάω, 97.
βιβλιοκάπηλος — κάπη.
βιβλιοπώλης — πέλω, 558.
βιβρώσκω — βόω, 111.
βιοσερὴς — σέρω.
βιωτὸς — βίος.
βλάβη / βλάβος / βλαβερὸς / βλάμμα } — βλάπτω.
βλάσφημος — βλάπτω, 104.
βλαψίφρων zie φρὴν, 855.
βλέμμα / βλέφαρον } — βλέπω.
βλήδην / βλῆμα } — βάλλω.
βλημάζω — θλίβω, 244.
βλητὴρ / βλητὸς } — βάλλω.
βλιμάζω — θλίβω, 244.
βλοσυρῶπις — ὄπτω, 508.
βλωθρὸς — βλωμός.
βοειακὸς / βόειος / βόεος / βοεὺς } — βοῦς.
βοηδρόμος, βοηδρομέω — τρέχω, 782.
βοηθέω / βοηθὸς } — βοάω, 106.
βοηλασία — ἐλαύνω, 180.
βοϊκὸς — βοῦς.
βολὴ / βολὶς / βόλος } — βάλλω.
βοόβοτος — βόω, 111.
βοοκτασία — κτάω.
βορὰ — βόω, 111.
βόρω / βόσις / βόσκω / βόσκημα / βοσκὸς } — βόω, 111.
βόστρυξ / βόστρυχος } — βότρυς.
βοτάμιος / βοτάνη / βοτὴρ / βοτὸς } — βόω.
βούβαλος — βοῦς, 110.
βουγάϊος — γαίω, 118.
βουθυτέω — θύω, 247.
βουκέρως — κέρας, 288.
βουκέφαλος — κεφαλή.
βούκολος — κέλω, κόλος, 286.
βοῦκος — βοῦς, 110.
βουλεύω — βουλή.
βούλιμος — λιμός.
βουλυτὸς — λύω, 385.
βούνεβρον, βούνευρον — νεβρός.
βουνοβατέω — βάω, 96.
βούνομος — νέμω, 446.
βούπαις — παῖς.
βουσφαγέω — σφάζω, 812, 813.
βουπλὴξ — πλήσσω, 603.

Γ.

Δ.

δαφοινὸς, δαφοίνεος zie φάω, 813.
δαψιλὴς — δάπτω.
δέδαα, δεδάηκα, δεδαὼς — δαίω, 139.
δεδάρθηκα — δαρθάνω.
δέδειγμαι — δεικνύω.
δέδηα, δεδήει — δαίω, 139.
δέδια / δέδοικα — δείδω.
δέδορκα, δέδορμαι — δαρθάνω.
δέδρακα — δράω.
δεδράμηκα / δέδρομα — τρέχω.
δεήσω, δέησις — δέω, 153.
δεῖγμα — δεικνύω.
δείελος, δίελος — δείλη.
δεικανάομαι — δέχομαι.
δεῖμα, δειμὸς, δειμαίνω — δείδω.
δεινολογία — λέγω, 363.
δεινοπαθὴς — πάσχω, 544.
δεῖξις — δεικνύω.
δείος — δείδω.
δειπνοποιὸς — ποιέω, 610.
δειπνολόχος — λέγω, 360.
δειρὰς, δείρη — δέρω.
δειροτομέω — τέμνω, 761.
δεισιδαίμων — δαίμων.
δεκάπλεθρος — πλέθρον.
δέκομαι — δέχομαι.
δεκτὸς — δέχομαι.
δέλεαρ — δέλω.
δενδίλλω — ἴλλος.
δενδροβατέω — βάω, 96.
δενδροκοπέω — κόπτω, 316.
δενδροτομέω — τέμνω, 761.
δενδρόφυτος — φύω, 863.
δεξιὸς, δεξιόομαι — δέχομαι.
δεξίπυρος — πῦρ, 636.
δεξιτερὸς — δέχομαι.
δέον — δέω, 153.
δέος, δείος — δείδω.
δέρμα / δέρτρον — δέρω.
δέσις — δέω, 152.
δέσμη, δεσμὸς, δεσμόω — δέω, 152.
δεσμοφύλαξ — φυλάσσω, 860.
δετὸς — δέω, 152.
δεχήμερος — ἡμέρα.
δῆγμα — δάκνω.
δηθὰ, δηθύνω — δήν.
δηϊάω, δηϊόω, δηόω, δηϊοτὴς — δαΐω, 140.
δήϊος, δηῒς — δαΐω, 140.
δήκτης — δάκνω.
δηλαδὴ — δή.
δημήτηρ, δήμητρα — μήτηρ.
δημοβόρος zie βόω, 112.
δημογέρων — γέρας.
δημόκοινος — κοινὸς, 310.
δημοκρατία — κράτος, 324.
δημοπίθηκος — πίθηξ.
δήξω, δῆξις — δάκνω.
δήπω / δῆτα — δή.

ΔΙ. Deze lettergreep, vooraan in een woord staande, duidt aan de zamenstelling 1) met de *praepos.* διὰ, doorgaans voor een der vokalen, α, ε, η, ι, ο, υ, ω, b. v. διάγω, διημερεύω, διωθέω, van ἄγω, ἡμερεύω, ὤθω; 2) met het *adv.* δὶς, het Lat. *bis*, *twee*, somtijds voor eene vokaal, b. v. διετὴς, van δὶς en ἔτος, doch meestal voor een consonant, als δίπτυξ, van πτύσσω; 3) διΐ of διο, is dikwijls de *Dat.* of *Genit.* van den *Nom.* Ζεὺς, gelijk διϊπετὴς, διογενὴς, enz. Zie πίπτω en γίγνομαι. Woorden in deze lijst niet aanwezig, zoeke men dus onder het tweede of laatste deel der zamenstelling.

ΔΙΑ duidt aan de zamenstelling 1) met de *praepos.* διὰ, en de vokaal α; zie boven; of 2) met gemelde *praepos.* en een woord met een consonant beginnende, als: διαβάλλω, διακρύπτω, van βάλλω, κρύπτω, enz. Men zoeke, als voren.

δία, διὸς, δὶς — ζεὺς.
διάβορος — βόω, 112.
διαγωνίαω — ἀγών.
διαέριος / διάημι — ἄω, 77.
δίαιθρος — αἴθω, 16.
διαιώνιος — αἰών.
διακαθίζω — ἕω, ἵζω, 217.
διακεκριμένως — κρίνω, 328.
διαμπὰξ — πᾶς.
διαμπείρω / διαμπερὲς — πέρω.
διαμφὶς — ἀμφί.
διάνδιχα — δὶς, 162.
διάπαγτος — πᾶς.
διαπιςέω — πείθω, 553.
διαπορέω — πόρος, 571.
διαποςέλλω — ςέλλω, 715.

διαπρύσιος zie πόρος, 573.
διαῤῥὼξ, ῶγος — ῥάσσω, 645.
διασταδὸν — στάω, 707.
διασφὰξ — σφάζω, 813.
διασχολέω — σχολὴ, 739.
διατεθρυμμένως — τρύω, 788.
διατετασμένως — τείνω, 750.
διατέτριφα — τρίβω, 785.
διατινθαλέος — τινθαλέος.
διατρύγιος — τρύγη.
διάω — ἄω, 77.
δίδαγμα, διδακτὸς } — δαίω, 139.
διδάσκω, διδάσκαλος } — δαίω, 139.
διδράσκω — δράω.
δίδυμος — δύω.
διδυμοτόκος — τίκτω.
διεγγυὰ — γυῖον, 136.
διειλημμένως — λαμβάνω, 352.
διεκβάλλω — βάλλω, 87.
διεκπλέω — πλέω, 601.
δίελος — δείλη.
διεμβάλλω — βάλλω, 88.
διεμπολάω — πόλος, 559.
διεξελαύνω — ἐλαύνω, 180.
διεξέρχομαι — ἔρχομαι.
διεξίημι — ἕω, ἵημι, 219.
διέξοδος — ὁδὸς, 477.
διερὸς — διαίνω.
διεῤῥήθη — ἔρω, 199.
διεσπαρμένως — σπείρω, 696.
διετὴς — ἔτος.
διευλαβέομαι — λαμβάνω.
διεφθὸς — ἕψω.
δίζω, διζέω, δίζημι — δὶς, 162.
διηέριος — ἄω, 77.
διηνεκὴς — φέρω, 831.
διήρης — ἐρέσσω, 192.
διϊπετὴς — πίπτω, 590.
δικαιο-, δικολόγος — λέγω, 363.
δικασπόλος — πόλος, 559.
δίκελλα — κέλω, κέλλω, 285.
δίκερως — κέρας, 288.
δικέφαλος — κεφαλὴ.
δικαιοπραγία — πράσσω, 622.
δικλὶς, ίδος — κλείω, 298.
δικόῤῥαφος — ῥάπτω.
δίκροτος — κρόω, 331.
δικτυόκλωστος — κλώθω.
δίλημμα — λαμβάνω, 352.
δίμοιρος — μείρω, 406.
διξὸς — δὶς, 162.
διὸ, διότι, διόπερ — ὃς, 523.
διοπομπέω — πέμπω, 561.
δίοπος — ἔπω, 188.
διόσκουρος zie κόρος, 318.
διοτρεφὴς — τρέφω.
δίπαλτος — πάλλω, 537.
δίπλαξ — πλατὺς, 596.
διπλάσιος — δὶς, 162.
διπληγὶς } — ἁπλόος.
διπλοῒς } — ἁπλόος.
διπλόος — δὶς, 162.
δίπορος — πόρος, 571.
δίπτυξ — πετύω, 582.
δίῤῥυμος — ῥύω, 655.
δίσκος — δίκω.
δίσκουρα — ὅρος, 515.
διστάζω, διστάγμὸς — δὶς, 162.
δίστομος — στόμα.
δισσὸς, διττὸς, διξὸς — δὶς, 162.
διϋλίζω — ἰλὺς.
διφάω — δὶς, 162.
δίφθογγος — φθέγγω, 826.
δίφορος — φέρω, 833.
διφρηλασία — ἐλαύνω, 180.
δίφρος, δίφριος, διφρεύω — φέρω, 833.
ΔΙΧΑ, en daarvoor ΔΙΧΟ, *adv.* komt voor in vele hierna volgende zamenstellingen. Andere zoeke men onder het tweede gedeelte.
δίχα, δίχθα, διχθάδιος — δὶς, 162.
δίχηλος — χηλὸς, 884.
διχογνώμων — γνόω, 461.
διχόθυμος — θύω, 249.
διχόμυθος — μῦθος, 437.
διχόνοια — νόος, 458.
διχοστατέω — στάω, 704.
διχότομος — τέμνω, 761.
διχόφρων — φρὴν, 856.
δίχροος — χρόω, 900.
διώβολον — ὀβολὸς.
διωρισμένως — ὅρος, 515.
διώρυξ — ὀρύσσω.
δίωσις — ὠθέω, 916.
δίωτος — οὖας, 527.
δμῆσις — δαμάω.
δμητὴρ, δμητὸς — δαμάω.
δμητὸς — δέμω.
δμῶς, δμωῒς — δαμάω.
δνοπαλίζω — δονέω.
δνόφος, δνοφερὸς — νέφος, 452.
δόγμα — δόκη.
δοιὴ, δοιάζω — δύω.
δοιῶ — δύω.
δολιό-, δολόφρων — φρὴν, 855.
δολιχόδειρος — δέρω.
δολιχοδρόμος — τρέχω, 782.

ἐλλιπὴς zie λείπω, 371.
ἐλλόβιον — λέπω, 373.
ἐλλύχνιον — λύκος, 382.
ἔλσαι, ἔλσαν, ἔλσας — εἴλω.
ἔλυτρον — εἴλω, 175.
ἔλυω, ἔλυμα } — εἴλω.
ἐλῶ, ἔλλω }
'EM duidt voor eene der letteren β, μ, π, φ, ψ, de zamenstelling aan der *praepos.* ἐν, als: ἐμβάλλω, ἐμμένω, ἐμπίπτω, ἐμφύω, ἔμψυχος. Zie βάλλω, μένω, πίπτω, φύω, ψυχή, enz. vele andere.
ἔμαθον — μάθω.
ἐμάνην — μαίνω.
ἐμαυτοῦ — αὐτὸς, 73.
ἐμβριθὴς — βρίθω.
ἐμβροντάω — βροντή.
ἔμβρυος — βρύω.
ἐμβύω — βύω.
ἔμηνα — μαίνω.
ἐμμαπέως — μάρπτω.
ἐμμεμαὼς — μάω, 402.
ἔμμορα — μείρω.
ἐμνήσθην — μνάω.
ἐμὸς, ή, ὸν — ἐγώ.
ἔμπας, ἔμπης — πᾶς.
ἐμπεδορκέω — ὅρκος.
ἐμπελαδὸν — πέλας, 555.
ἐμπέραμος — πέρω, 569.
ἐμπικραίνομαι — πικρὸς.
ἔμπλην — πέλας, 555.
ἐμποδὼν — πούς, 620.
ἐμπολέω, ἐμπολὴ — πόλος, 559.
ἐμπωλέω, έομαι — πώλης, 559.
ἔμυκον — μυκάω.
ἔμψυχος — ψύχω, 914.
EN, *praepos.* Van daar ἐνδύω, ἐντρέχω, ἐναργής. Zie δύω, τρέχω, ἀργὸς, enz.
ἔναγχος — ἄγχι.
ἐναγώνιος — ἀγών.
ἐναίθριος — αἴθω, 16.
ἐνακμὴς — ἀκὴ, 24.
ἐναλίγκιος — ἀλίγκιος.
ἐνάλιος — ἅλς.
ἔναντα, ἔναντι, — ἀντί.
ἐναντιολογία — λέγω, 363.
ἐναντίος, ἐναντιόω — ἀντί.
ἐναντιόφωνος — φώνη.
ἐναντίωμα } — ἀντί.
ἐναντίωσις }
ἐναποθνήσκω — θάνω.
ἐναποψύχω — ψύχω, 913.
ἐνὰς, ἐνίζω, ἐνικὸς — εἷς.
ἔνασα, ἐνάσθην, ἐνασάμην zie νάω, 443.
ἔνδεκα — δέκα.
ἐνδελεχὴς, ἐνδελέχεια — τέλος, 758.
ἐνέπω — ἔπω, 189.
ἐνδιατρίβω — τρίβω, 785.
ἔνδιος, ἐνδιάω, άζω — ζεύς.
ἐνδυκὲς, ἐνδυκέως — δύω.
ἐνείκω — φέρω, 831.
ἐνέγκω, ἐνέγκας, ἐνεγκεῖν — φέρω, 831.
ἔνειμα — νέμω.
ἐνεότης — ἄω, 78.
ἔνερθε, ἔνερθεν } — ἔρα.
ἔνεροι }
ἔνερσις — εἴρω, 177.
ἐνεσία, ἐνετὸς — ἕω, ἵημι, 219.
ἐνεχθήσομαι — φέρω, 831.
ἐνέχυρον — ἔχω, 208.
ἐνηὴς — εὖς.
ἐνήνεγμαι, ἐνήνοχα — φέρω, 831.
ἐνήριθμος — ἄρω, 62.
ἔνθεος, ἔνθους } — θεὸς, 236.
ἐνθουσιάω, άζω }
ENI, *poët.* voor ἐν, *praepos.* komt voor in sommige zamenstellingen bij dichters, als: ἐνιφύω, voor ἐμφύω, van φύω, enz.
ἐνιαυτοφόρος — φέρω, 833.
ἔνιοι — εἷς.
ἐνιπὴ — ἔπω, 189.
ἐνίπλειος — πλέος, 599.
ἐνιπλήττω — πλήσσω, 603.
ἐνιπτύω — πτύω, 632.
ἐνίσσω, ἐνίσπω, ἐνίπτω — ἔπω, 189.
ἐνναέτης — νάω, 443.
ἐννέπω — ἔπω, 189.
ἐννέωρος — ὥρα, 920.
ἐννοσίγαιος — γαῖα, 117.
ἐννοσι- εἰνασίφυλλος — φύλλον, 865.
ἔννυμι — ἕω, 217.
ἐνοικοδομέω — δέμω, 143.
ἔνορχις — ὄρχος.
ἐνοσίχθων — χθών.
ἐνόω — εἷς.
ἔνταλμα — τέλλω.
ἐντατὸς — τείνω, 750.
ἐνταῦθα — ἔνθα.
ἐντελεχὴς, ἐντελέχεια — τέλος, 758.
ἔντερον — ἐν, ἐντὸς, 185.
ἐντεταμένως — τείνω, 750.
ἔντευξις — τυγχάνω, 793.

ἐντολὴ zie τέλλω.
ἐντὸς, — ἐν, 185.
ἐντυπὰς — τύπτω, 796.
ἐντροπάδην — τρέπω, 778.
ἐνώμοτος — ὄμνυμι.
ἐνωπὴ — ὄπτω, 608.
ΕΞ, *praepos.* in de plaats van ἐκ, voor eene vokaal, b. v. ἐξάγω, ἐξέλκω, ἐξωθέω, van ἄγω, ἕλκω, ὠθέω, enz.
ἕο, ἑὸς, ἑῇ, ἑὸν — ἕ.
ἔοικα — εἴκω.
ἔολπα — ἔλπω.
ἔοργα — ῥέζω.
ἐξαθυμέω — θύω, 249.
ἐξαίφνης, ἐξαιφνίδιος — φαίνω, 817.
ἐξαλαπάζω — λάπω, 356.
ἐξαλίω — κυλίω, 338.
ἔξαλος — ἅλς.
ἐξάλφω — ἄλφω.
ἐξαμαυρόω — ἀμαυρὸς.
ἐξαμβλίσκω
ἐξαμβλόω } — ἀμβλὺς.
ἐξάμετρος — μέτρον, 419.
ἐξαναγιγνώσκω — γνόω, 461.
ἐξανάστασις — στάω, 706.
ἐξανατέλλω — τέλλω.
ἐξαναφανδὸν — φαίνω, 818.
ἐξανίστημι — στάω, 706.
ἐξαπίνης, ἐξαπιναῖος — φαίνω, 817.
ἐξάπλωσις
ἐξαπλόω } — ἁπλόος.
ἐξαποδίομαι — δίω.
ἐξαπορέω — πόρος, 571.
ἐξαποστέλλω — στέλλω, 715.
ἐξάτης — ἄτη.
ἐξαυτῆς — αὐτὸς, 73.
ἐξαφίσταμαι — στάω, 707.
ἐξεγγυάω — γυῖον, 136.
ἐξεμπολάω — πόλος, 559.
ἐξεπιτηδὲς — ἅδω, 11.
ἐξεπίσταμαι — ἴσημι.
ἐξερεείνω — ἔρω.
ἔξεστι — ἔω, εἰμὶ, 214.
ἐξεσία, ἔξεσις — ἕω, ἵημι, 219.
ἐξετάζω — ἐτὸς.
ἐξευλαβέομαι — λαμβάνω.
ἐξευτρεπίζω — τρέπω.
ἐξημοιβὸς — ἀμείβω.
ἑξῆς, ἑξείης, ἕξις — ἔχω, 208.
ἐξίτηλος — ἔω, εἶμι, 215.
ἐξονομακλήδην — καλέω, 269.
ἐξόπισθεν zie ἔπω, 188.
ἐξορμενίζω — ὄρω.
ἔξοχος — ἔχω, 209.
ἔξω, ἐξώτερος — ἐκ.
ἐξώλης — ὄλλυμι, 493.
ἐξωριάζω — ὥρα, 919.
ʼΕΠ duidt voor eene der vokalen de zamenstelling aan met de *praepos.* ἐπὶ, als: ἐπανθέω, ἔποικος, ἐπωμὶς, van ἄνθος, οἶκος, ὦμος, enz. in andere woorden.
ἐπάγην — πηγνύω.
ἔπαθον — πάσχω.
ἐπαινέω
ἐπαινετὸς
ἔπαινος
ἐπαινὸς } — αἶνος, 18.
ἐπαισχὴς — αἶσχος.
ἐπαιχμάζω — αἰχμή.
ἐπαΐω — ἀΐω.
ἐπακμάζω — ἀκὴ, 24.
ἐπάκουστος — ἀκὴ, 27.
ἐπαλαστέω — λήθω.
ἔπαλξις — ἀλκή.
ἐπαναῤῥίπτω — ῥίπτω, 652.
ἐπανάστασις — στάω, 706.
ἐπαναστρέφω — στρέφω, 725.
ἐπανατείνω — τείνω, 750.
ἐπανατέλλω, — τέλλω.
ἐπαναφέρω — φέρω, 836.
ἐπαναχωρέω — χῶρος, 903.
ἐπάνειμι — ἔω, εἶμι, 214.
ἐπανίστημι — στάω, 706.
ἐπάνοδος — ὁδὸς.
ἐπανορθόω — ὀρθὸς.
ἐπαντέλλω — τέλλω.
ἐπάντης — ἀντὶ, 46.
ἐπάνω
ἐπάνωθεν
ἐπάνωθι } — ἀνά.
ἐπαρηρὼς — ἄρω, 66.
ἔπαρον, ἐπάρην — πέρω.
ἐπαποθνήσκω — θάνω.
ἐπασσύτερος — ἆσσον, 69.
ἐπαύριον
ἐπαυρίσκω
ἐπαύρω } — ἄω, 81.
ἐπαφὴ — ἅπτω, 51.
ἐπαφίημι — ἕω, ἵημι, 219.
ἔταφον — θάω, θάπτω, 233.
ἐπὰν, ἐπὴν, ἐπεὶ — ἐπὶ, 187.
ἐπείγω — νῦν, 466.
ἔπειρα — πέρω.
ἔπεισα — πείθω.

ἐπεισφέρω zie φέρω, 837.
ἐπεκβαίνω — βάω, 98.
ἐπέκεινα — ἐκεῖ.
ἐπεκτρέχω — τρέχω, 782.
ἐπεμβαίνω — βάω, 99.
ἐπεμπίπτω — πίπτω, 591.
ἐπεμβάλλω — βάλλω, 88.
ἐπενδύω, ἐπενδύτης — δύω, 169.
ἐπεντανύω — τείνω, 750.
ἐπεξελαύνω — ἐλαύνω, 180.
ἐπέοικε — εἴκω.
ἐπέπιθμεν — πείθω.
ἐπεῤῥώσαντο — ῥώω, 657.
ἐπείσοδος — ὁδὸς, 477.
ἐπεσσύμενος — σεύω, 666.
ἐπετάσθην — πετάω, 580.
ἐπετειος — ἔτος.
ἐπευφημέω — φήμη, 823.
ἐπήβολος — βάλλω, 88.
ἐπηγκενίδες — φέρω, 838.
ἐπηετανὸς — ἔτος.
ἐπήκοος — ἀκούω, 27.
ἔπηλα — πάλλω.
ἐπηλυγάζω — λύκος, 382.
ἔπηλυς, ἐπηλύτης — ἔρχομαι.
ἐπήρατος — ἐράω.
ἐπηρεάζω — ἀρὰ.
ἐπήρεια — ἀρὰ.
ἐπητης — ἔπω, 189.
ἐπήτριμος — ἤτριον.
ἐπήχθην — πηγνύω.
EΠI duidt aan de zamenstelling der *praep.* ἐπὶ 1) voor de vokaal ι, als: ἐπιάλλω, van ἰάλλω; 2) voor een konsonant, b. v. ἐπίδικος, ἐπιτρέχω, zie δίκη, τρέχω, enz.
ἔπι, ἔπεσι — ἔω, εἰμὶ, 214.
ἐπιδευὴς — δέω, 153.
ἐπιδιαβαίνω — βάω, 98.
ἐπιδιατρίβω — τρίβω, 785.
ἐπιεικὴς — εἴκω.
ἐπιέννυμι — ἕω, ἕννυμι, 218.
ἐπιζαφελῶς — φλέγω.
ἔπιθον — πείθω.
ἐπικαθίζω — ἕω, ἵζω, 217.
ἐπικαθίστημι — στάω, 709.
ἐπικάρσιος = κάρσιος.
ἐπικαταβαίνω — βάω, 99.
ἐπικαταβάλλω — βάλλω, 89.
ἐπικαταλαμβάνω — λαμβάνω, 353.
ἐπικατασκάπτω — σκάπτω.
ἐπικατασφάζω — σφάζω, 813.
ἐπίκλην — καλέω, 270.
ἐπίκλοπος — κλέπτω.
ἐπίκουρος zie κόρος, 318.
ἐπιλίγδην — λίζω.
ἐπιμαίομαι, ἐπίμαστος — μάω, 401.
ἐπιμελὴς, εια, έω — μέλω, 412.
ἐπιμηθὴς, -θεὺς — μέδω, 404.
ἐπιμὶξ — μιγνύω, 425.
ἐπινάστιος — νάω, 444.
ἐπίνειον — ναῦς, 443.
ἐπίνητρον — νέω, 454.
ἐπίξυνος — ξυνὸς.
ἐπίουρα — ὅρος, 515.
ἐπίπαγὰς — πηγνύω, 584.
ἔπιπλα — πλέω, 602.
ἐπίπαν — πᾶς.
ἐπιπλόμενος — πέλω.
ἐπιπολὴς, -λάζω — πολὴ, 580.
ἐπίῤῥημα — ἔρω, 199.
ἐπισκύνιον — σκύνιον.
ἐπισεσυρμένως — σύρω, 731.
ἐπισίφλιος — σίπαλος.
ἐπίσποιμι, ἐπισπὼν — ἕπω.
ἐπισχεδὸν — ἔχω, 209.
ἐπίσωτρον, ἐπίσσωτρον — σείω, 666.
ἐπίσταμαι, ἐπιστήμη, -ήμων — ἵστημι.
ἐπιστολιαφόρος — φέρω, 833.
ἐπιστροφάδην — στρέφω, 726.
ἐπίταξ — τάσσω, 746.
ἐπιτάῤῥοθος — ῥόθος, 653.
ἐπιτεταμένως — τείνω, 750.
ἐπιτήδειος, ἐπιτηδεύω, ἐπιτήδευμα, ἐπιτήδευσις, ἐπιτηδὴς — ἅδω, 11.
ἐπίτονος — τείνω, 750.
ἐπιτροχάδην — τρέχω, 783.
ἐπιφατνίδιος — πάω, 551.
ἐπιφθύζω, ύσδω — πτύω, 632.
ἐπιχαιρέκακος — κακὸς, 267.
ἐπιψαύδην — ψάω, 908.
ἔπλεν, ἔπλετο — πέλω.
ἐπλήσθην — πλέω, 598.
ἐπόθην — πίνω.
ἐποποιὸς — ποιέω, 610.
ἔπος — ἔπω, 189.
ἔπουρος — οὖρος, 528.
ἔποχος — ὄχος.
ἐποψ — ὄπτω, 508.
ἐποψάομαι — ἕψω, 213.
ἔπραθον — πέρθω.
ἑπταβόειος — βοῦς, 110.
ἑπτακαίδεκα — δέκα.
ἐπτάμην — πέτω.

ἐτήσιος zie ἔτος.
ἐτήτυμος — ἐτός.
ἔτλην — ταλάω.
ἐτμάγην — τέμνω.
ἐτνήρυσις — ῥύω, 656.
ἔτορον — τείρω, 752.
ἔτραγον — τρώγω.
ἔτραπον — τρέπω.
ἐτράφην, ἐτρέφθην — τρέφω.
ἐτυμολόγος — λέγω, 363.
ἔτυμος — ἐτός.
ἐτύχθην — τύκω.
ἔτυχον — τυγχάνω, 791.
εὖ, εὖγε — ἐΰς.
εὖα, εὐάζω — εἶα.
εὐαερής
εὐαής } — ἄω, 77.
εὐανάτρεπτος — τρέπω, 777.
εὐανδρία — ἀνήρ, 42.
εὐάνθεμος
εὐανθής } — ἄνθος, 43.
εὐάντης
εὐάντητος
εὐαπαντησία } — ἀντί, 46.
εὐαπάντητος
εὐαπάτητος — πάτος, 548.
εὐαπόσπαςος — σπάω, 695.
εὐδιάβλητος
εὐδιάβολος } — βάλλω, 87.
εὐδιάλυτος — λύω, 386.
εὔδιος, εὐδία, εὐδιάζω — ζεύς.
εὕδω — ἄω, 82.
εὐείσβολος — βάλλω, 87.
εὐεκτέω, εὐεξία — ἔχω, 208.
εὐέμβολος — βάλλω, 87.
εὐεξαπάτητος — πάτος, 548.
εὐεπίληςος — λήθω, 376.
εὐεπίφορος — φέρω, 838.
εὐεπιχείρητος — χείρ, 878.
εὐερκής — εἴργω.
εὐετηρία — ἔτος.
εὔζωρος — ζωρός.
εὐήθης — ἔθω.
εὐήκη — ἀκή, 24.
εὐήλατος — ἐλαύνω, 180.
εὐήμερος — ἡμέρα, ἥμερος.
εὐήνωρ
εὐηνορία } — ἀνήρ, 42.
εὐήρατος — ἐράω.
εὐθηνέω — θίν.
εὐθύπορος — πόρος, 572.
εὐθυτενής — τείνω.
εὔϊνος — ἶς, 259.
εὔκαλος — ἀκή, 25.

εὐκατασκεύαςος zie σκεῦος, 682.
εὐκατάςατος — ςάω, 709.
εὐκατέργαςος — ἔργον.
εὐκέαςος, εὐκέατος — κέω, κεάζω, 290.
εὐκηλέω
εὐκηλία } — ἀκή, 25.
εὔκηλος
εὐκλεής — κλείω, 298.
εὔκολος — κέλω, κόλος, 286.
εὐκτός — εὔχομαι.
εὔλη — εἴλω, 175.
εὔλογχος — λαγχάνω.
εὐμελίας, ἐϋμμελίας — μελία.
εὐμενίδες — μένω, 416.
εὐμετάβλητος — βάλλω, 89.
εὐμετάςατος — ςάω, 709.
εὐμεταχείριςος — χείρ, 877.
εὐμολπέω — μέλπω.
εὐνάζω
εὐναῖος
εὐναστήρ
εὐνάω } — ἄω, 82.
εὐνέω
εὐνή
εὐνηστήρ
εὔνια
εὐνοῦχος — ἔχω, 209.
εὐξύμβολος — βάλλω, 91.
εὐοικονόμητος — νέμω, 447.
εὔοχθος — ὄχθη.
εὔοψος — ἕψω, 213.
εὐπάρυφος — ὑφάω, 806.
εὐπερίτρεπτος — τρέπω, 779.
εὐπρόσιτος — ἔω, εἶμι, 215.
εὐπρόσοδος — ὁδός, 478.
εὐπρόσφορος — φέρω, 840.
εὐπροφάσιςος — φάω, 824.
εὔριν — ῥίν.
ἐϋρρείτης, ἐϋρρής — ῥέω, 648.
εὐρυλείμων — λείβω.
εὐρυμέδων — μέδω, 404.
εὐρύνωτος — νῶτος, 468.
εὐρυόδειος — ὁδός, 477.
εὐρύοψ, εὐρυόπης — ἔπω, 189.
εὐρύπορος — πόρος, 572.
εὐρυπυλής — πύλη.
εὐρυρέεθρος — ῥέω, 648.
εὐρυσθενής — σθένω.
εὐρύςερνος — ςερεός.
εὐρύςομος — ςόμα, 723.
εὐρυφυής — φύω, 864.
εὐρύχορος — χορός, 891.
εὐρύχωρος — χῶρος, 903.
εὐρύωψ — ὄπτω, 508.

Z.

Η.

Ἡ, ἥ δὲ ὅς zie Φάω, 821.
ἦα, ἤια — ἔω, εἶμι, 214.
ἠβαιὸς — βαιὸς.
ἠγάθεος — θεὸς, 236.
ἤγειρα, ἤγερκα — ἐγείρω.
ἡγεμονεύω, ἡγεμὼν, ἡγέομαι, ἡγεσία, ἡγέτης, ἥγημα — ἄγω, 6.
ἠγορέω — ἀγείρω, 3.
ἤγουν — γοῦν en ἤ.
ᾖδα — ἄδω, 11.
ἠδὲ, ἠδὴ — ἤ.
ἥδομαι, ἡδονὴ, ἡδονικὸς, ἦδος — ἄδω, 11.
ἡδυγέλως — γελάω.
ἡδυεπὴς — ἔπω, 189.
ἡδυλόγος — λέγω, 363.
ἥδυμος, ἡδύνω — ἄδω, 11.
ἡδυπαθὴς — πάσχω, 545.
ἡδύπνοος — πνέω, 606.
ἡδύποτος — πίνω.
ἡδὺς, ἥδυσμα, ἡδύτης — ἄδω, 11.
ἡδυφαὴς — Φάω, 815.
ἡδύφωνος — Φωνὴ, 825.
ἠείδειν, ᾔδειν, εἰδέω.
ἠερόφοιτος — Φοιτάω.
ἠερόφωνος — Φωνὴ, 825.
ἠθὰς, ἠθεῖος, ἠθικὸς — ἔθω.
ἠθολόγος — λέγω, 363.
ἠθοποιὸς — ποιέω, 610.
ἦθος — ἔθω.
ἦκα, ἧκα — ἀκὴ, 25.
ἧκα — ἕω, ἵημι, 218.
ἠκαλέος, ἠκάλιος, ἠκαλόεις, ἠκαλὸς, ἥκιστος — ἀκὴ, 25.
ἦκεν — ἤ.
ἤκεσα — κένω, 287.
ἥκω — ἵκω, 255.
ἠλάθην, ἤλασα — ἐλαύνω.
ἠλαίνω — ἀλάομαι.
ἡλάμην zie ἅλλομαι.
ἠλάσκω — ἀλάομαι.
ἤλεκτρον, ἠλέκτωρ — ἕλη.
ἠλεὸς — ἀλάομαι, 28.
ἦλθον — ἔρχομαι.
ἠλίβατος — βάω, 96.
ἤλιθα, ἧλιθα — ἅλις.
ἤλιθα, ἠλίθιος — ἀλάομαι, 28.
ἥλιος, ἡλιακὸς, ἡλιαία, ἡλιόω — ἕλη.
ἡλιοτρόπιον — τρέπω.
ἡλιοφανὴς — Φάω, 817.
ἠλιτόμηνος — μὴν.
ἠλὸς — ἀλάομαι, 28.
ἠλυγάζω — λύκος, 382.
ἤλυθον, ἤλυσις — ἔρχομαι.
ἥλωκα, ἥλων — ἁλίσκω.
ἡμακτέω — αἷμα.
ἡμεδαπὸς — δάπεδον.
ἡμεῖς, ἡμέτερος — ἐγώ.
ἡμεκτέω — αἷμα.
ἠμελημένως — μέλω, 412.
ἠμὲν — ἤ.
ἡμεροσκόπος — σκέπω, 680.
ἤμερσα, ἠμέρθην — μείρω, 407.
ἠμὶ — Φάω, 821.
ἧμα, ἥμων — ἕω, ἵημι, 218.
ἡμίβρωτος — βόω, 111.
ἡμίθεος — θεὸς, 236.
ἡμίκυκλος — κύκλος.
ἡμιμαθὴς — μάθω, 389.
ἡμιόλιος — ὅλος, 494.
ἡμίονος — ὄνος.
ἡμιπέλεκκον — πέλεκυς.
ἡμίπλεθρος — πλέθρον.
ἡμίπτωτος — πίπτω, 590.
ἡμίσοφος — σοφὸς, 692.
ἡμισίχιον — ςείχω.
ἡμιτάλαντον — ταλάω, 741.
ἡμιτελὴς — τέλος, 758.
ἡμιτέλεςος — τέλλω, 757.
ἡμιφλεγὴς, -φλεκτος — φλέγω.
ἡμίχρηςος — χράω, 895.
ἡμιωβόλιον — ὀβολὸς.
ἤμπλακον — πλάζω.
ἦν, ἧς, ἧ — Φάω, 821.
ἢν — εἰ.
ἤνεγκα, ἤνεγκον, ἤνεικα, ἠνεκὴς — φέρω, 831.
ἠνέμιον — ἄω, 77.
ἠνέχθην, ἠνείχθην — φέρω, 831.
ἡνιοςρόφος — ςρέφω, 725.

θοιμάτιον zie ἕω, ἕννυμι, 217.
θοίνη, θοινάω — θάω, 233.
θορυβοποιὸς — ποιέω, 610.
θόρυβος, θορυβέω
θοῦρος, θούριος } — θόρω.
θράνος, θρανίτης — θράω.
θράσος — θάρσος.
θράσσω, θράττω — ταράσσω.
θρασυκάρδιος — κῆρ.
θρασυμέμνων — μένω, 415.
θρασύπονος — πόνος, 565.
θρασὺς, θρασύνω — θάρσος.
θρασύσπλαγνος — σπλάγχνον.
θρασύςομος — ςόμα.
θρέμμα
θρεξάσκω } — τρέχω.
θρέξομαι — τρέφω.
θρεπτὴρ, θρεπτὸς
θρέψω } — τρέφω.
θρῆνος, θρηνέω — θρέω.
θρῆνυς — θράω.
θριάζω, θριαὶ — θρίον.
θρὶψ, θριπὸς — τρίβω, 785.
θρόνος
θρόος, θροῦς, θροέω } — θράω.
θρυλλὸς, θρυλλέω, θρυλλίζω — θρέω.
θρύμμα
θρυπτὸς
θρύπτω
θρύψις } — τρύω, 788.
θρώσκω — θόρω.
θυὰς, άδος
θυάω, άζω } — θύω, 249.
θυεία — θύω, 247.
θύελλα — θύω, 249.
θυήεις, θυηλὴ, θύημα — θύω, 247.
θυηπόλος — πόλος, 559.
θῦμα, θυμιάω — θύω, 247.
θυμαίνω — θύω, 249.
θυμάρης — θύω, 250.
θυμέλη — θύω, 247.
θυμήρης — θύω, 250.
θυμικὸς — θύω, 249.
θυμοβόρος — βόω, 112.
θυμοδακὴς — δάκνω.
θυμολέων — λέων.
θυμοῤῥαϊςὴς — ῥαίω.
θύμος, θύμον — θύω, 247.
θυμὸς, θυμόω — θύω, 249.
θυμόσοφος — σοφὸς, 692.
θυμοφθόρος — φθείρω, 844.
θυμώδης — θύω, 249.
θύνω, θυνέω — θύω, 250.
θύον, θύος — θύω, 247.
θυοσκόος — νόος.
θυοσκόπος zie σκέπω, 680.
θύρσος
θύρω
θύσανος
θύσθλα } θύω, 250.
θυσία, θυσιάζω — θύω, 248.
θύψω — θύω, τύφω, 248.
θῶκος, θωκέω — 232.
θωμὸς — θέω, 240.
θωρακοποιὸς — ποιέω, 610.
θωρακοφόρος — φέρω, 833.
θώϋμα, θωϋμάζω — θάω, 234.

Ἰ.

Ἰάζω, ἰαστὶ — Ἴων.
ἰαίνω, ἰανῶ — ἰάομαι.
ἴακχος
ἰάλεμος, ἰήλεμος } — ἰά.
ἰάλλω
ἴαμβος
ἰάπτω } — ἕω, ἵημι, 218.
ἴασις
ἰατὸς, ἰατρὸς } — ἰάομαι.
ἰατταταὶ
ἰαῦ, ἰαυοῖ } — ἰά.
ἰαυθμὸς
ἰαύω } — ἄω, 82.
ἰάχω, ἰαχέω, ἰαχὴ — ἰά.
ἰαωνίζω, ἰαωνιςὶ — Ἴων.
ἰγνύα, ἰγνὺς — γόνυ.
ἰδάλιμος — ἶδος.
ἰδάλλομαι
ἴδε, ἰδέα } — εἴδω.
ἰδιογνώμων — γνόω, 461.
ἰδιολογία — λέγω, 363.
ἰδιόξενος — ξένος, 469.
ἰδιοπραγία — πράσσω, 622.
ἰδιόςολος — ςέλλω, 715.
ἴδμεν, ἴδμεναι, ἴδμων — ἴσημι.
ἴδον, ἰδοὺ — εἴδω.
ἴδρις — ἴσημι.
ἵδρυμα, ἵδρυσις
ἱδρύω, ἱδρύνω } — ἕω, ἵζω, 217.
ἵεμαι — ἕω, εἶμι, 214.
ἱερόγλυφος — γλάφω.
ἱερομηνία — μήν.
ἱερομνήμων — μνάω, 430.
ἱερονίκης — νίκη.
ἱεροσκόπος — σκέπω, 680.
ἱερόσυλος — σύλη.
ἱεροφάντης — φαίνω.
ἱεροφύλαξ — φυλάσσω, 860.
ἰεῦ — ἰά.
ἰέω, ἵημι — ἕω, 218.
ἰζάνω, ἰζέω — ἕω, 216.

ἰῶ zie ἰά.
ἰώδης, ἰωνιὰ — ἴον.
ἰωὴ — ἰά.
ἰώκω, ἰωκὴ
ἴωξις, ἰωχμὸς } — δίω, 163.

K.

ΚΑΒ, zamengetr. uit καταβ, van de *praep.* κατὰ. V. d. κάββαλε voor κατέβαλε, van βάλλω, enz. bij dichters.
ΚΑΔ, insgelijks zamengetr. voor καταδ, in καδδύναμιν, voor κατὰ δύναμιν, enz.
καεὶς — καίω.
ΚΑΘ, in plaats van κατὰ, voor eene aspiratie; b. v. καθαγιάζω, καθέλκω, καθίημι; zie ἅγιος, ἕλκω, ἵημι van ἕω, enz.
καθὰ — ὅς.
κάθαλος — ἅλς, 33.
καθάπαν — πᾶς.
καθάπαξ — ἅπαξ.
καθάπερ — ὅς.
καθαπλόω — ἁπλόος.
καθεξῆς — ἔχω, 208.
καθετὴρ, κάθετος — ἕω, ἵημι, 219.
κάθημαι — ἕω, ἧμαι, 216.
καθὸ, καθὰ, καθάπερ — ὅς, 523.
καθόλου — ὅλος, 494.
καθὼς — ὡς, 922.
καινολογία — λέγω, 368.
καινοποιὸς — ποιέω, 610.
καινοτόμος — τέμνω, 761.
καίριος — καιρός.
καιρόεις, καιρόω — καῖρος.
καιροφυλακέω — φυλάσσω, 860.
κακκείω — κεῖμαι.
κακκεφαλὴν — κεφαλή.
κακογείτων — γείτων.
κακοήθης — ἔθω.
κακοθηνέω — θὶν.
κακοκέρδεια — κέρδος.
κακόξενος — ξένος, 469.
κακοπάθεια — πάσχω, 545.
κακόπατρις — πατὴρ, 549.
κακόπτερος — πέτω, 580.
κακόῤῥαφος — ῥάπτω.
κακουργὸς — ἔργον, 192.
κακόφρων — φρὴν, 856.
κακόχαρτος — χαίρω, 870.
κακοχράσμων — χράω, 896.
κακόχυμος — χέω, 882.
κακόψυχος — ψύχω, 914.
κάκτανον zie κτάω, 334.
καλαμίνθη — μίνθα.
καλαῦροψ — ῥέπω.
καλινδέω — κυλίω.
καλλικρήδεμνος — κρήδεμνος.
καλλιλογέω — λέγω, 363.
καλλίμορφος — μορφὴ, 435.
καλλίναος — νάω, 444.
καλλίνικος — νίκη.
καλλιπάρηος — παρειά.
καλλιπάρθενος — παρθένος.
καλλιπέδιλος — πέδιλον, 619.
καλλίπεπλος — πέπλον.
καλλίπηχυς — πῆχυς, 585.
καλλιπλόκαμος — πλέκω, 597.
καλλίπρωρος — πρὸ, 627.
καλλιῤῥέεθρος
καλλίῤῥοος } — ῥέω, 648.
καλλίσφυρος — σφυρόν.
καλλιστέφανος — στέφω, 721.
καλλίτεχνος — τέχνη, 791.
καλλίτοξος — τόξον.
καλλιφεγγὴς — φέγγω, 820.
κάλλος, καλλονὴ — καλὸς, 272.
καλοκἀγαθὸς — καλὸς, 272.
κάλυξ — καλύπτω.
καλωστρόφος — στρέφω, 725.
ΚΑΜ, zamengetr. uit καταμ, van de *praepos.* κατὰ, in καμμένω, voor καταμένω, van μένω; enz.
κάματος — κάμνω.
κάμινος — καίω.
καμμένω
καμμονίη } — μένω, 415.
κάμμορος — μείρω, 406.
καμόντες — κάμνω.
καμῶ, καμοῦμαι — κάμνω.
κάναθρον — κάννα, 276.
κάναστρον, κάνιστρον
κάνειον, κάνεον, κανοῦν
κάνης } — κάννα.
κάπετον — πίπτω, 591.
κάπετος — σκάπτω.
κάπη, κάπηλος
καπίθη } — κάπω.
καπνοδόχη — δέχομαι, 151.
καπνὸς, κάπνη, καπνίζω — κάπω, 277.
κάππεσον — πίπτω, 591.
κάπυς, καπύω, καπυρὸς — κάπω.
καραδοκέω — δόκη.
καρατόμος — τέμνω, 761.
καρδία — κῆρ.
καρηκομάω — κόμη, 315.
καρπάλιμος — ἁρπάζω.

N.

Ξ.

Ο.

Π.

παντοκράτωρ zie κράτος.
πάντολμος — ταλάω, 742.
πάντοσε
πάντως } — πᾶς.
πάνυ
πανύςατος — ὕςερος.
παὸς — πάω.
παπταλάω — παπταίνω.
ΠΑΡ, voor eene vokaal, en ΠΑΡΑ voor een konsonant, *praepos.* in zamenstelling, b. v. παραιρέω. παρέλκω, παραμένω, παρατρέχω; zie αἱρέω, ἕλκω, μένω, τρέχω.
πάρα, πάρεςι — ἔω, εἰμὶ, 214.
παραιβόλα — βάω, 89.
παραιθύσσω — αἴθω, 16.
παραιφάμενος, παραίφασις — φάω, φάζω, 823.
παρακαθέζομαι — ἕω, ἕζω, 216.
παρακάθημαι — ἕω, ἧμαι, 216.
παρακαθίζω — ἕω, ἵζω, 217.
παρακαθίςημι — ςάω, 709.
παρακατακλίνω — κλίνω, 301.
παρακατατίθημι — θέω, 249.
παρακατοικίζω — οἶκος, 485.
παράλιος
παραλία } — ἅλς.
παράλληλος — ἄλλος, 31.
παράλος — ἅλς.
παραναγιγνώσκω — γνόω, 462.
παρανθέω — ἄνθος, 43.
πάραντα
παράντης } — ἀντὶ, 46.
παράπαν — πᾶς.
παραπλήσιος — πέλας.
πάραρος — ἄρω, 66.
παραῤῥητὸς — ἔρω, 199.
παρασχεδὸν — ἔχω, 209.
παραχρῆμα — χράω, 894.
παρεγγυὴ — γυῖον, 136.
παρείμενος — ἕω, ἵημι, 220.
παρεὶς — πέρω.
παρειςδύω — δύω.
παρειςφέρω — φέρω, 837.
παρὲκ, παρὲξ — ἐκ.
παρεκβαίνω — βάω, 99.
παρεκτρέπω — τρέπω, 778.
παρεκτρέχω — τρέχω, 782.
παρεκφέρω — φέρω, 838.
παρεμβάλλω — βάλλω, 88.
παρεμπολάω — πόλος, 559.
παρεξελαύνω — ἐλαύνω, 180.
παρεξίημι — ἕω, ἵημι, 219.
πάρεσις — ἕω, ἵημι, 220.

παρευτρεπίζω zie τρέπω.
παρημελημένως — μέλω, 412.
παρήορος — εἴρω, 177.
παρθενοπίπης — ὄπτω, 507.
παρθενωπὸς — ὄπτω, 508.
παρμέμβλωκε — μέλω.
παροικοδομέω — δέμω, 143.
παροιμία — οἴω, 490.
πάροχος — ὄχος.
παροψὶς — ἕψω, 213.
παρπεπιθὼν — πείθω, 553.
παῤῥησία — ἔρω, 200.
παρφάμενος, πάρφασις — φάω, φάζω, 823.
παρώτιον — οὖας, 527.
πάσσαξ, πάσσαλος — πηγνύω, 585.
πάσις — πάω.
πασσυδεὶ — σεύω, 666.
πάσσων — παχὺς, 585.
πασχητιάω — πάσχω, 546.
παςὰς, ἀδος — ςάω, 709.
παςὸς — πάω en πάσσω.
πάταγος
πατάσσω } — πάτος.
πατράδελφος — δελφὺς.
πατροκασίγνητος — γίγνομαι, 125.
πατροκτόνος — κτάω, 334.
πατροπαράδοτος — δίδωμι, 159.
πατροφόνος — φόνος, 814.
πατρωνυμικὸς — ὄνομα.
πάτταλος — πηγνύω, 584.
παῦρος — παύω.
παυσίπονος — πόνος, 565.
παυσώδυνος — ὀδύω.
παφλάζω — φλέω.
πάχος — παχὺς, 585.
πάχνη — πηγνύω, 584.
παχνόω — πηγνύω, 585.
παχύνω — παχὺς, 585.
παχὺς — πηγνύω, 585.
παχύχειλος — χεῖλος, 876.
παχύχυμος — χέω, 882.
πεδάω
πέδη } — ποῦς, 619.
πέδιλον
πεδίον
πέδον } — ποῦς, 618.
πέζα — ποῦς, 619.
πεζομάχος — μάχομαι, 400.
πεζοπόρος — πόρος, 572.
πεζὸς, πεζικὸς — ποῦς, 619.
πειθανὸς — πείθω, 552.
πείθαρχος — πείθω, 553.
πειθήμων, — πείθω, 552.
πειθήνιος — ἡνία en πείθω, 552, 553.

προκατασκευάζω zie σκεῦος, 682.
πρόκροσσος — κροσσός.
προλελεγμένοι — λέγω, 368.
προμήθης — μέδω, 404.
προμνηστῖνος — μνάω, 431.
προοικονομέω — νέμω, 447.
προοίμιον — οἴω, 490.
πρόπαλαι — πάλαι.
προπαρασκευάζω — σκεῦος, 682.
προπάροιθε — πάρος.
πρόπας — πᾶς.
προπεφραδμένος — φράζω, 853.
προπροκυλίνδομαι — κυλίω, 338.
πρόπρυμνα — πρυμνός.
προπώλης — πώλης, 559.
ΠΡΟΣ, *praep.* zamengesteld προςάπτω, προςπίπτω. Zie ἅπτω, πίπτω, enz.
προςανατέλλω — τέλλω.
προςαναχρώννυμαι — χρόω, 900.
προςάντης — ἀντὶ, 46.
προςαφὴ
προςαφὴς } — ἅπτω.
πρόςαρμα — ἄρω, 64.
προςαύρω — ἄω, 81.
προςαφίστημι — στάω, 707.
προςδιατρίβω — τρίβω, 785.
προςεμπικραίνομαι — πικρός.
προςεντέλλω — τέλλω.
προςεῤῥήθη — ἔρω, 200.
προςευπορέω — πόρος, 572.
προςηνὴς — ἐΰς.
πρόσθε
πρόσθιος } — πρὸ, 627.
προςκαθέζομαι — ἕω, ἕζω, 216.
προςκάθημαι — ἕω, ἧμαι, 216.
προςκαθίζω — ἕω, ἵζω, 217.
προςκαταβαίνω — βάω, 99.
προςκατασκευάζω — σκεῦος, 682.
προςκυνέω — κύω, 343.
πρόςρησις — ἔρω, 200.
πρόςφατος — φάω, φάζω, 812.
πρόσω, πρόσσω — πρὸ, 627.
πρόςωπον — ὄπτω, 508.
προςωποποιΐα — ποιέω, 611.
προτεραῖος
προτερεύω
πρότερος } — πρό.
προτιμάσσω — μάσσω, 398.
προτιμυθέομαι — μῦθος, 437.
προτιόσσομαι — ὄπτω, 507.
προτοῦ — πρό.
προτροπάδην — τρέπω, 779.
προϋπαρχὴ — ἀρχὴ, 61.
προὖπτος, πρόοπτος — ὄπτω, 507.

προὔργου zie ἔργον, 193.
πρόφασις, προφασίζομαι — φάω, 823.
προφερέστερος
προφέρτατος } — φέρω, 840.
πρόχνυ — γόνυ.
προχύται — χέω, 883.
πρυμνώρεια — ὄρος, 514.
πρώην — πρὸ, 627.
πρώθηβος — ἥβη, 225.
πρωῒ
πρώϊος
πρωὼξ, πρωκὸς
πρώρα
πρωράτης, πρωρεὺς } — πρὸ, 627.
πρωτοπαγὴς — πηγνύω, 584.
πρωτόπλοος — πλέω, 601.
πρῶτος, πρώτιστος — πρό.
πρωτοστάτης — στάω, 704.
πρωτοτόκος — τίκτω.
πταίω
πταῖσμα } — παίω.
πτὰς, πτάμενος, πτάσθαι — πέτω.
πτέον, πτύον — πτοέω, 632.
πτερὶς
πτέρον } — πέτω, 579.
πτεροφόρος — φέρω, 834.
πτερόω
πτερυγίζω } — πέτω, 579.
πτερυγωκὺς — ὀξὺς, 504.
πτέρυξ
πτερύσσομαι } — πέτω, 579.
πτέσθαι — πέτω.
πτῆμα, πτῆσις — πέτω, 579.
πτῆμαι — πέτω.
πτηνὸς — πέτω, 579.
πτήσομαι — πέτω.
πτήσσω — πτοέω, 631.
πτητικὸς — πέτω, 579.
πτίλον — πετάω, 581.
πτολίπορθος — πέρθω, 575.
πτόλις, πτολιέθρον — πόλις.
πτόμενος — πέτω.
πτύγμα
πτυκτὸς
πτὺξ
πτύξις } — πετύω, 582.
πτύρμα
πτυρτικὸς
πτύρω } — πτοέω, 631.
πτύσσω, πτύζω — πέτω, 581.
πτυχὴ — πετύω, 582.
πτωκὰς, άζω — πτοέω, 631.
πτῶμα — πίπτω, 590.
πτὼξ — πτοέω, 631.

ῥῆμα, ῥῆσις zie ἔρω, 199.
ῥῆξις
ῥήξω } — ῥάσσω, 643.
ῥήσσω
ῥητίνη — ῥέω, 648.
ῥητὸς, ῥήτρα, ῥήτωρ, ῥητορικὸς — ῥέω, 199.
ῥηχίη — ῥάσσω, 644.
ῥικνὸς — ῥῖγος.
ῥίμφα — ῥίπτω.
ῥινόκερως — κέρας, 288.
ῥιπὶς — ῥίπτω.
ῥινόσιμος — σιμὸς, 673.
ῥινότορος — τείρω, 753.
ῥῖψ, ῥιπὸς — ῥίπτω.
ῥίψασπις — ἀσπὶς.
ῥιψοκίνδυνος — κίνδυνος.
ῥόγχος, ῥογχάζω — ῥέγκω.
ῥοδοδάκτυλος — δάκτυλος.
ῥοῖβδος — ῥοῖζος.
ῥομβαῖα
ῥόμβος } — ῥέμβω.
ῥόμμα — ῥαφέω.
ῥομφαῖα — ῥέμβω.
ῥόος, ῥοῦς, ῥοὴ — ῥέω, 648.
ῥόπαλον — ῥέμβω.
ῥοπὴ — ῥέπω.
ῥόπτρον — ῥέμβω.
ῥούσιος, ῥούσσαιος — ῥοά.
ῥοχθέω — ῥόθος, 653.
ῥύαξ, ακος
ῥυὰς, άδος } — ῥέω, 648.
ῥυβδὼν — ῥέμβω.
ῥύγχος — ῥύζω.
ῥύδην, ῥύδον — ῥέω, 648.
ῥυεὶς
ῥυέω, ῥύημι
ῥυήσομαι } — ῥέω.
ῥυΐσκομαι
ῥῦμα, ῥύμη — ῥέω, 648.
ῥῦμα, ῥύμη, ῥυμὸς — ῥύω, 655.
ῥύμβος — ῥέμβω.
ῥύμμα — ῥύπω.
ῥύσις — ῥέω, 648.
ῥύσις, ῥύσιος
ῥύσκω, ομαι
ῥυσσὸς, ῥυσὸς
ῥυσάζω, ῥύσαγμα, } — ῥύω, 655.
ῥυσακτὺς
ῥυτὴρ, ῥύτωρ
ῥυτὶς, ῥυτιδόω
ῥυτὸς — ῥέω, 649 en ῥύω, 655.
ῥύω — ῥέω.
ῥωγὰς, ῥωγαλέος — ῥάσσω, 644.
ῥωγὴ — ῥάσσω, 643.
ῥώμη zie ῥώω, 657.
ῥωννύω, ῥώννυμι zie ῥώω.
ῥῶξ, ῥωγὸς — ῥάσσω, 644.
ῥωπεῖον, ῥωπήϊον — ῥώψ.
ῥωποπερπερήθρας — πέρπερος.
ῥωχμὸς — ῥάσσω, 644.

Σ.

Σάγη, σαγήνη
σάγμα } — σάττω.
σαθρὸς — σήπω, 670.
σαίνουρος — ὄρος, 517.
σακέσπαλος — πάλλω, 537.
σακεσφόρος — φέρω, 834.
σακίτης, σηκίτης — σηκὸς.
σάκτας — σάττω.
σάννας, σαννίον — σαίνω.
σάος
σαόω, σαώζω } — σόος.
σαπεὶς
σαπρὸς } — σήπω.
σαρδόνυξ — ὄνυξ.
σαρκάζω — σαίρω.
σαρκοφάγος — φάγω, 809.
σάρμα
σάρος, σαρὸς
σαρόω, σάρωμα } — σαίρω.
σάρωθρον
σαρὼν
σᾶτες — ἔτος.
σάτινον — σάττω, 662.
σαυτοῦ — αὐτὸς.
σαώτερος — σόος.
σεαυτοῦ — αὐτὸς.
σέβας — σέβω.
σειρὰ, σειρὰς, σειράω, σειρεύω, σειρὶς — εἴρω, 177.
σειρὸς, σιρὸς — σαίρω.
σεισίχθων — χθὼν.
σεισοῦρα — ὄρος, 517.
σέλας, σελαγέω, ίζω
σελήνη, σεληνιάζω } — ἕλη.
σέλμα — σελὶς.
σεμνολόγος — λέγω, 364.
σεμνοπρεπὴς — πρέπω.
σεμνὸς — σέβω.
σεμνόστομος — στόμα, 723.
σέο, σεῖο, σεῦ — σὺ.
σεπτὸς — σέβω.
σέσηπα — σήπω.
σεύω — σείω, 665.
σημαιοφόρος — φέρω, 834.
σηπία — σήπω.

T.

Υ.

X.

VERBETERINGEN.

EERSTE DEEL.

Bl.	2	reg.	21	v. o.	'Αγγόυριον	*lees*	'Αγγούριον
—	5	—	14	v. b.	ἀφαγνιζω	—	ἀφαγνίζω
—	7	—	11	—	'Αγε	—	῎Αγε
—	14	—	22	—	ἀθρο͂υς	—	ἀθροῦς
—	18	—	10	v. o.	Αἰρω	—	Αἶρω
—	24	—	24	—	'Ακων	—	῎Ακων
—	25	—	23	—	'Ακροτηρίασις	—	'Ακρωτηρίασις
—	28	—	2	—	῎Αλειμα	—	῎Αλειμμα
—	29	—	16	—	ἀλισκομαι.	—	ἀλίσκομαι
—	31	—	16	—	ἀνάλλαξις	—	ἐνάλλαξις
—	32	—	5	v. b.	συναλλάξις	—	συνάλλαξις
—	—	—	10	v. o.	'Υφαλος	—	῞Υφαλος
—	35	—	4	—	-όμαι	—	-ομαι
—	36	—	1	v. b.	'Εξαμείψις	—	'Εξάμειψις
—	44	—	13	—	'Ανθροποείδης	—	'Ανθρωποείδης
—	50	—	24	—	ΑΦθαι	—	῞ΑΦθαι
—	52	—	20	*voeg bij:*	Βριήπυος, ὁ, sterk, hard schreeuwend, zwaar van stem.		
—	57	—	19	v. b.	*fut.* ὅσω	—	*fut.* ὤσω
—	67	—	2	v. o.	ἀσπασκικὸν	—	ἀσπαστικὸν
—	69	—	20	v. b.	Αστρον	—	῎Αστρον
—	70	—	22	—	ἀστυγείτονος	—	ἀστυγείτονες
—	73	—	16	v. o.	Αὗτως	—	Αὔτως
—	—	—	14	—	'Ωσαύσως	—	'Ωσαύτως
—	80	—	26	v. b.	Μεσαύλος	—	Μέσαυλος

Bl. 85 reg. 10 v. o. *voeg bij:* Ἀκροβολίζω, ομαι, ik werp de ἀκροβολὶς, d. i. ligte werpspies, ik schermutsel. Ἀκροβολισμὸς, ὁ, de schermutseling.

— 106	— 15	—	po	*lees*	op
— 107	— 7	v. b.	Βύτρυς	—	Βότρυς
— 119	— 17	—	aanverwandten	—	aanverwanten.
— —	— 20	—	verwandsch.	—	verwantsch.
— 157	— 5	v. o.	Δαιτα	—	Δίαιτα
— 165	— 7	—	*munipulus*	—	*manipulus*
— 170	— 2	—	ἐδήδμαι	—	ἐδήδομαι
— 171	— 27	v. b.	Συεθίζω	—	Συνεθίζω
— 172	— 8	—	ἴοδασθα	—	οἶδασθα.
— —	— 10	v. o.	ᾄδου	—	ᾄδου
— 173	— 22	—	Ἁπεικάζω	—	Ἀπεικάζω.
— 189	— 15	v. b.	Ὁμφὴ	—	Ὀμφὴ
— 199	— 4	v. o.	de toespraak, een b.	—	de toespraak; een b.
— 201	— 11	—	Μετεζέτεροι	—	Μετεξέτεροι
— 204	— 17	—	ἠῢ	—	ἠΰς
— 234	— 21	—	Θέατὸς	—	Θεατὸς
— 235	— 14	v. b.	Delphi	—	Delphos.
— 261	— 10	v. o.	Ἰχνεύσις	—	Ἴχνευσις
— 288	— 4	—	κιρνημι	—	κίρνημι
— 295	— 15	v. b.	Ἀποκινδονεύω	—	Ἀποκινδυνεύω
— 298	— 12	v. o.	Κλοπαῖον	—	Κλοπαῖος
— 229	— 3	v. b.	Κλέψυδρα	—	Κλεψύδρα
— 300	— 14	v. o	ἄγκλινω	—	ἀγκλίνω.
— 313	— 13	—	vóór Κομίζω, moest Κόμη staan, van de volg. bl.		
— 328	— 26	v. b.	Εὐλικρινὴς	—	Εἰλικρινὴς
— 332	— 20	—	κεκρυμένως	—	κεκρυμμένως
— 338	— 27	—	Προςπροκυλ.	—	Προπροκυλ.
— 349	— 25	*voeg bij:*	Λαῖτμα, τὸ, de wijdte, breedte, vlakte, b. v. θαλάσσης, der zee.		
— 381	— 1	—	χοισθῆια	—	λοισθῆια
— 384	— 2	v. o.	Ἀλυτος	—	Ἄλυτος
— 394	— 13	v. b.	μαράνσις	—	μάρανσις
— 402	— 20	v. o.	μεγάλως, *voeg bij:* en μεγαλωςὶ		
— 409	— 16	v. b.	Μιλιχρόος	—	Μελιχρόος
— 423	— 8	—	*voeg bij:* Μηρυκάω, άομαι, en μηρυκάζω, eig. herhalen, v. d. herkaauwen.		
— 434	— 23	v. o.	μορμυγμένα	—	μορυγμένα
— 456	— 21	—	ΝΦω	—	Νίφω.
— 461	— 23	v. b.	γνώμωνες	—	γνώμονες
— 478	— 25	—	Πρίοδος	—	Τρίοδος
— 479	— 12	—	Χουλιόδους	—	Χαυλιόδους
— 494	— 6	—	οὐδ ὅλως	—	οὐδ᾽ ὅλως
— 497	— 27	—	Ομιλος	—	Ὅμιλος
— 508	— 12	—	Οπλω	—	Ὅπλω
— 505	— 17	—	Ἔποξ	—	Ἔποψ
— 514	— 20	v. o.	Ορος	—	Ὄρος.
— 522	— 9	—	Οποι	—	Ὅποι
— —	— 7	—	Οτε	—	Ὅτε.

TWEEDE DEEL.

— 538	— 24	v. b.	εἰ παλήσειε *voeg bij:* zoo de lezing echt is.	
— 547	— 2	vóór	Πάτος, behoort Πατὴρ van de volg. bl.	
— 557	— 1	v. b.	Πόλεμος, ὁ, *voeg bij:* *Jon.* πτόλεμος	

Bl. 566	reg. 4	v. o.	ofschoen	lees	ofschoon
— 569	— 28	—	Πέρας	—	Πέρας
— —	— 10	—	Ἀπειριτςς	—	Ἀπείριτος.
— 570	— 7	—	Il. M, 37.	—	Od. M, 37.
— 572	— 4	v. b.	Ευπορος	—	Ἔμπορος
— 591	— 11	—	διάππωσις	—	διάπτωσις.
— 627	— 25	—	πορσώτατος	—	πορσώτερος
— 643	— 8	v. o.	Ἄρρηκτος	—	Ἄρρηκτος
— 647	— 5	v. b.	Ἐπιρρέπω	—	Ἐπιῤῥέπω
— —	— 14	—	Ερρω	—	Ἔρρω
— 648	— 9	—	Εὐρυρέεθρος	—	Εὐρυρέεθρος
— —	— 10	—	Καλλιρέεθρος	—	Καλλιρρέεθρος
— —	— 13	v. o.	ὠκυρόης	—	ὠκυῤῥόης
— 651	— 3	v. b.	Ὑπεκπροέω	—	Ὑπεκπροφέω
— —	— 21	v. o.	Δυςμιγὴς	—	Δυςμιγὴς
— 655	— 17	—	ῥύτω	—	ῥύτωρ
— 684	— 13	—	Ἐγκασκήπτω	—	Ἐγκατασκήπτω
— 732	— 5	v. b.	en ὑοβότης	—	en ὑοβοσκὸς
— 744	— 7	v. o.	τεταγμένος	—	τετάγμενος
— 764	— 19	v. b.	ἐταρΦθην	—	ἐτάρΦθην
— 793	— 6	v. o.	Ὑπερτυγχάνω	—	Ὑπερεντυγχάνω
— 807	— 11	v. b.	αδος	—	ἄδος
— 812	— 24	v. o.	ΣΦάνιον	—	ΣΦάγιον
— 824	— 18	v. b.	ὙτοΦῆτις	—	ὙποΦῆτις
— 829	— 16	—	Φέρω, 2)	—	Φέρω, 1)
— 835	— 5	—	lastig pak	—	lastigpak
— 850	— 4	—	Φμοίζω	—	Φλοίζω
— 851	— 22	—	ΦοιταΦέος	—	Φοιταλέος
— 852	— 25	v. o.	ΔοΦοΦραδὴς	—	ΔολοΦραδὴς
— 856	— 3	v. b.	ΔολΦιόρων	—	ΔολιόΦρων
— 872	— 5	—	χαω	—	χάω
— 876	— 9	v. o.	χίμαρος of χιμάμαιρα	—	χίμαρος of χίμαιρα of χιμαιρὶς
— 884	— 13	v. b.	Ἀπύχωσις	—	Ἀπόχωσις
— 891	— 12	v. o.	Δύςχυρτος	—	Δύςχερτος
— 900	— 18	v. b.	ἀλλόΦρως	—	ἀλλόχρως
— 903	— 12	—	Αχωρος	—	Ἄχωρος
— —	— 19	v. o.	Ἐμχωρέω	—	Ἐγχωρέω
— 918	— 8	—	ἐπζώω	—	ἐπώζω
— 920	— 14	—	Αωρος	—	Ἄωρος
— —	— 2	—	Ωρίων	—	Ὠρίων
— —	— 1	—	Ωρύω	—	Ὠρύω

WOORDENLIJST.

— 923	— 6	v. b.	laten	—	te laten
— 926	— 14	v. b.	*voeg bij:*		ἄγρω zie ἀγείρω.
— 932	— 13	v. o.	———		ἄνεος, ἀνεὸς, ἄνεω, ἄνεως zie ἄω, 78.
— 947	— 18	—	———		ἐννεὸς zie ἄω, 78.
— 952	— 17	—	———		ζάλη zie σάλος.
— 981	— 20	—	———		σαρδόνιον zie σαίρω, 659.
— —	— 50	—	———		σαυλὸς zie σάλος, 660.

Andere soortgelijke drukfeilen of onnaauwkeurigheden, welke hier of daar mogten ingeslopen zijn, gelieve de goedgunstige lezer te verschoonen. Mogen zij vele in getal schijnen, ik vleije mij echter, dat zij, naar mate van den aard en de uitgebreidheid van het werk, in der daad slechts weinige zullen bevonden worden.

